

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

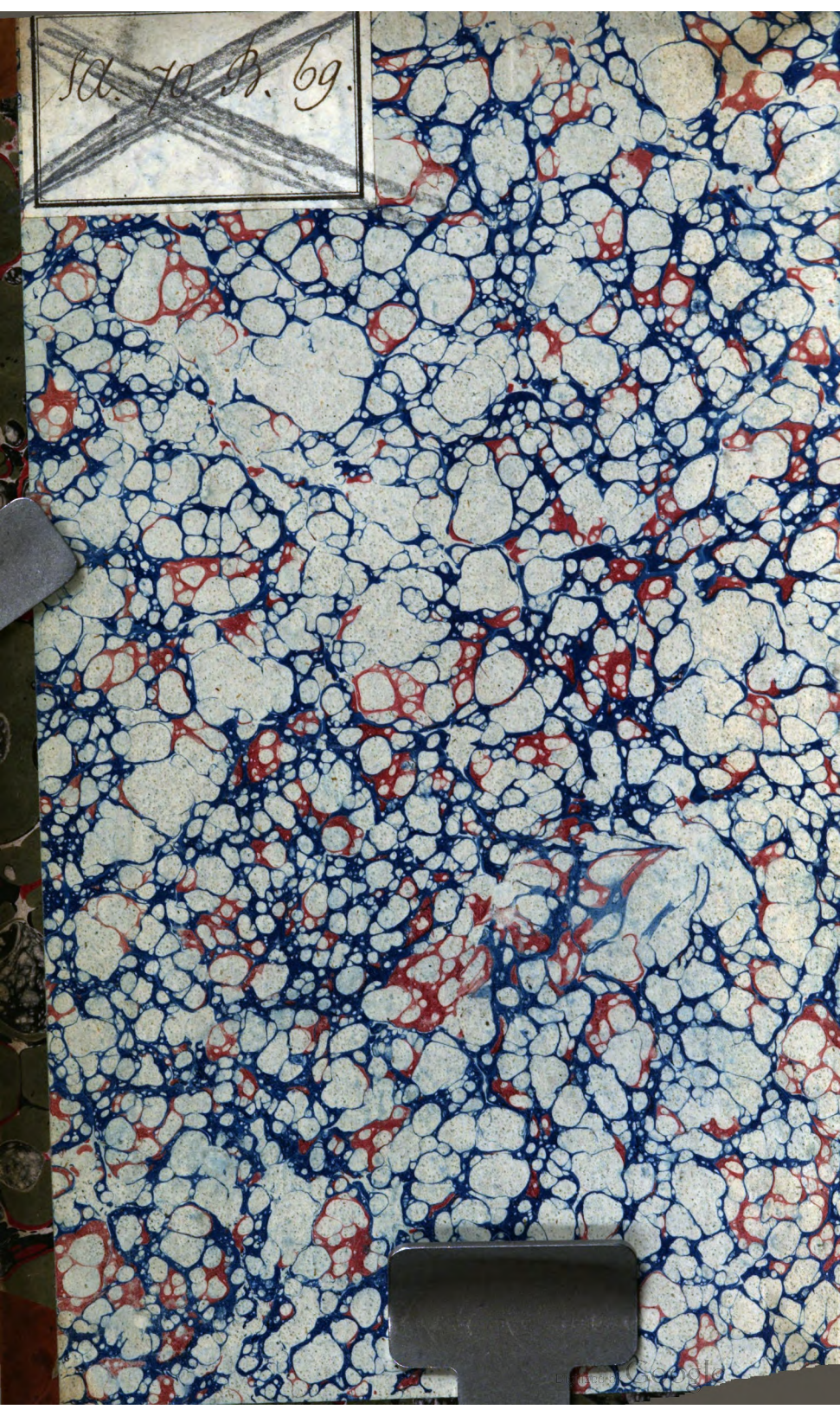
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Vol. 70. B. 69.

43918-B.

LEXICON SOPHOCLEUM

ADHIBITIS
VETERUM INTERPRETUM EXPLICATIONIBUS,
GRAMMATICORUM NOTATIONIBUS,
RECENTIORUM DOCTORUM COMMENTARIIS

COMPOSUIT
FRIDERICUS ELLENDT A. M.

LIT. ANTIQ. IN UNIV. LIT. REGIM. P. P. E.

VOLUMEN II.

REGIMONTII PRUSSORUM 1835.
SUMPTIBUS FRATRUM BORNTRAEGER.

PRAEFATIO.

Pollicitus sum aliquot lexicis locis me de rebus quibusdam ad dialectum tragicorum pernoscendam gravissimis in praefatione voluminis secundi acturum; sunt enim, quae latius pateant et copiosiore apparatus postulent, quam quae in singulis vocabulis illustrandis aut possint aut debeant pertractari. Eo negotio iam defungar ita, ut de secundis personis passivi et medii per $\epsilon\iota$ aut η scribendis, de dativo primae declinationis plurali in $\alpha\iota\sigma\iota$ vel $\eta\sigma\iota$ terminato, de ionismis quibusdam, inprimis inclinamentorum, et de dorismo tragicorum scribam.

1. *De formis secundae personae pass. et med. in $\epsilon\iota$ vel η exemplis.*

Disputarunt de hac re Schneiderus Vimariensis in Quaest. Critt. de dial. trag. p. 2. et Kuehlstaedtius de dial. tr. p. 92.; ille ut sententiam post Valck. ad Phoen. 576. (cf. Hemsterh. ad Luc. t. I. p. 428. Dawes. M. Cr. p. 290. Intpp. Greg. Cor. p. 119.) plerisque probatam, $\epsilon\iota$ veteris et tragicorum atticismi esse recentioribus non obtrudendum acriter impugnaret, hic ut dubitanter defenderet. Probarunt $\epsilon\iota$ etiam Brunckius, Porsonus, Elmsleius, Hermannus, hic quidem tacite mutata pristina sententia, cum in Trachiniis ubique η restituisset, item, qui acute ea de re diassernit, Reisigius praef. Enarr. Oed. Col. p. XXII. Is satis demonstravit Choerobosci verba apud Bekk. Anecd. p. 1290. mendasse scripta minime advocari posse η scripturae apud tragicos defendendae, quanquam de lacuna et correctione huic non magis quam Kuehlstaedtio quis assentiatur, qui emendaturus Choeroboscum etiam ineptius facit balbutientem. Certum est $\epsilon\iota$ Gregorio l. c. scholiastae Ar. Plut. 40. et Suidae v. $\alpha\pi\sigma\tau\omicron\delta\alpha\iota$ universe dici atticum; η recentioris atticismi vocans accedit Eustathius p. 1723, 20.; nec ratio est $\omicron\psi\epsilon\iota$ $\rho\omicron\tau\acute{\iota}\lambda\epsilon\iota$ $\omicron\lambda\epsilon\iota$ exemplis ponendis delecta sola probare, improbare cetera eiusmodi. Igitur mihi

quoque verisimile videtur tragicis $\tau\tau$ recte adiudicari. Sed codicum consensus non est. Mitto Aldinam editionem, cuius nusquam magna constantia; ut in ea apud Aeschylum ab Asulano negligentissime curatum regnet η , in Euripide non semel $\epsilon\epsilon$ reperiatur, quibus de Platone similia notavit Heindorf. ad Theaet. p. 429. Nec de Platone satis vero Bastius ad Greg. l. c. et Buttm. Gr. Mai. p. 355. optimos et antiquissimos libros ubique fere $\tau\tau$ suppeditare affirmarunt, id quod nunc a Schneidero Platonis editore didicimus praef. t. I. p. XXXIX.; nec apud Thucydidem consensum esse docuit Poppo ad I. 129., idem apud Xenophontem in inflexis futuris solis $\tau\tau$ codicibus stabiliri testatus. Sed magna certe bonorum Platonis librorum pars ad $\tau\tau$ tuendum conspirat, id quod multis locis hanc scripturam a librariis novitiae consuetudini adsuetis expulsam indicat. Verum apud tragicos haud paulo tenuior est eius memoria. Sophocleorum nunc taceo *γενήσει, γνώσει, βούλει, ἔσει, ἔξει, ἔρχει, ὄψει, καλεῖ, τεύξει, οἴσει, φέψει, φοβεῖ, φανεί* suis quaeque locis quaerenda, ut tamen erraverim, sicubi $\epsilon\epsilon$ consensu librorum defendi dixi, cum raro ullus praeter Flor. *A.* hic illic $\tau\tau$ servaverit, Flor. *I.* *Θ. η* aut *η*, Laur. *a.* *η* ubique fere monstrent. Potest tamen fieri, ut *η* in Florr. etiam $\epsilon\epsilon$ scripturae indicio sit, saepe ita oliteratae, velut El. 1417. Consentiunt libri omnes in *ἐργάση* Phil. 66. *ἡγή* 108. *φέρη* 117. *ἔρη* 572. *κήδη* 617. *στάση* 823. *ἐπαισχύνη* 917. Ai. 1268. *καταισχύνη* Phil. 1368. *σνροίση* Phil. 1074. *σέβη* 1148. *βουλεύη* 1213. *κτίση* 1265. 1356. *δέχη* Phil. 1305. *στέλλη* 1402. *παύση* 1410. *λέγη* et *νομέξη* Oed. R. 39. *τρέφη* 374. *ἐπαισθάνη* 424. *ἐκφανῆ* 1063. *καλή* 1201. *πείση* 1240. *ἀνταμεβῆ* Oed. Col. 818. *μάχη* 841. *τρέψη* 864. *ἐξοίχη* 871. *ἐξηγή* 1286. *ἐννεργάση* Ant. 41. *ἐχθαρεῆ* 93., ubi cum olim vulgaretur *ἐχθρανῆ* nunc correctum, dubito tamen, quod Schaeferus ait, esse libros *ἐχθαρεῖ* ministrantes; certe Laur. *a.* *ἐχθρανῆ* supra scripto *ἐχθαρεῆ*, et hoc etiam Aldus. *ἐπαιδῆ* Ant. 506., ubi Bruncium neglexisse invehere $\epsilon\epsilon$ mecum alii mirabuntur. *πρὸς ὄψη* 760. *βουλεύη* 768. *ἀπέρχη* 812. *καταβήση* 816. *ὑπεκδραμῆ* 1073. *δύκη* Trach. 1107. *ἐκκαλή* 1196. *πέση* Ai. 589. El. 394. *μυθήση* Ai. 1021 (Flor. *A.* *μυθήσεται*, τ supra scripto). *ἀντακούση* 1120. *βουλῆση* 1283. *ἐπη* El. 28. *ἐμπορεύη* 397. *στρέφη* 506. *ἐντρέπη* 509. *ἐπεμβάση* 825. *θάλλη* 876. *ὀπλήχη* 984. *ἡγήση* 1027. *αλοθάνη* 1469. Haec et diverbiorum et meliorum sunt. Contra $\epsilon\epsilon$ aliquid a libris firmamenti in his habet: *ἐρέσει* Phil. 1120. Sic Flor. *F.* *εἰσόψει* 1295. Tacentur Florentini, sed cum Brunciana editione collati $\epsilon\epsilon$ tenere putandi sunt. *ἐφενόλακη* Oed. Col. 942. Sic Laur. *b.* *Par. F.*; *ἐφενόλακη* Laur. *a.*, quod ipsum veri vestigium, cum is liber alias adscriptum τ referat. *ἀνέξει* Ai. 75. Sic

Flor. Γ. Α. ἐντρέπει 90. Flor. Α. ἐγγράσει idem 109. ut θόρυβῶ 164. σιηρῶ 193. ἐκπέσει 214. μαθήσει 277. ἐκρεμῶ 362. ἐπαισθάνει 550. κατακρήσει 1235. ἐφεί El. 141. ἀπώσει 422. οἶσει 957. καλεῖ 959. βουλεύει 1035. Flor. Θ. bis εἴ, πύσει El. 35. ἐκτρέφει 618. Longe fortior in ἡ codicum Aeschyli consensus esse videatur, sed nullum accurate collatum puto. Nam si γνώσει Pers. 293. exemeris, quod dare fertur Athenaeus IV. p. 165 D.), cum libri ἡ prae se ferre dicantur, unum est αἰεῖ Prom. 620., quod cum Mediceus habeat, αἰεῖς Vienn. C., reliquos tamen ἡ praebentes Wellauerus secutus est. Aliis locis permultis, velut Prom. 36. 633. 840. 965. editionum Aldi Robortelli et Turnebi mentio fit, sed libri scripti silentur. Apud Euripidem nunc ubique fere εἴ Matthiae rescripsit, sed libros si addicere crederes, errares magnopere. Nam δούη et ὀδούη omnes Hec. 723. φανῇ aut φανῆς 1193. μάτην aut μάτη 1256. ἐνδέξῃ s. ἐκδέξῃ Phoen. 459. πυρθάρη Andr. 865. στεγασεύει et γενήσῃ Iph. Aul. 665., ubi cum Elmsleio corrigendum εἰ προῖν. μέμφῃ Herc. f. 186. με τεύξῃ Med. 597., a Cantero inde correctum μετεύξῃ, δυνήσῃ 851. Deinde χαρῶ 1507. solus Mosq. D. ἐσόψει Alc. 236. soli Par. B. D. ἐατῆξῃ Iph. Aul. 665. Par. A. λήψει Troad. 343. solus Havn. Aliis locis ex adnotata diversa scriptura colligitur aut plurimos aut adeo omnes libros ἡ prae se ferre. Sic Matthiae ad Phoen. 924.: cum pro αἰεῖ, inquit, in Cant. item Flor. 21. esset αἰεῖς —! Med. 330. Flor. 15. αἰδέσῃ habere narratur, unde ceteros αἰδέσῃ referre conicio, sicut ὠσθήσῃ 339. κλέξῃ 552., ubi Matthiae: Lasc. inquit, κλέσῃ pro κλέξῃ s. κλέξει. V. 952. Flor. 2. Vict. προθήσῃ, Flor. 10. προςθήσει, Havn. προθῶσι, ceteri, credo, προθήσῃ. Iph. Taur. 717. βούλει Aldus et reliquae editiones omnes, sed nullus codex. φέσει Hel. 311. Aldus et rell., inquit Matthiae, editiones significans; certe codd. Par. E. Flor. 1, 2. ἡ. πέσῃ El. 691. ed. princeps, de codd. nihil adnotatur, sed res certa minime est omnes εἴ habere, Iph. Aul. 616. λήψει Matthiae manifesta correctio est. Is cum in prioribus Euripidis fabulis perpetuo εἴ scripsisset, post in melicia etiam ἡ velut scaturigine emicans toleravit. ἐπιβάσῃ Hipp. 1123. καταβήσῃ Andr. 535. ῥή Suppl. 380. βήσῃ Iph. Taur. 1102. φέσῃ Troad. 573. ἀγάλλῃ 1149. πέσῃ Ion. 166. 173. δούλῃ 1460. ἀποστερήσῃ Herc. f. 136. — Haec non efficient, ut εἴ inclinamentum damnetur, sed ut accuratius, quam adhuc factum, in librorum scripturam inquiratur.

II. De αἰσι, ἡσι primae declinationis finitione.

Probarunt ἡ Valck. ad Phoen. 62. Hipp. 1432., minime certa omnia attestatus, Koen. ad Greg. p. 383., Brunck. ad Soph. El. 1138., ut tamen longe usitatus αἰ non abiicerent. Librarios in αἰς, αἰεῖ, ἡεῖ

ἦσι, αἷσι saepe peccasse confundendo ostenderunt Pors. et Matth. ad Eur. Hec. 809. Elmsl. ad Med. 466. In Ionis versu 218. (213 M.) Hermannus manifesto verum ἐκρηβόλοισι restituit. Ipse cum in lexico paucis illis, quibus ἦσι exstat apud Sophoclem, αἷσι scripsissem, dubitabam tamen, an forte in canticis tolerandum esset, a diverbiis abiudicandum censebam aperte. Verum eum tragicos in id ipsum intentus iterum perlustrassem, adeo tenuis fidei esse ἦσι comperi, ut iam omnino ab illorum carminibus exsolare debere videatur. Legitur enim αἷσι nulla aut non memorabili scripturae discrepantia apud Sophoclem his diverbiorum locis: ἀπάταισιν Phil. 1212. ἀγοραίς Oed. R. 20. Florr. Γ. Δ. ἀγοραίς. λύπαισι παντοταῖσιν 915. πρώταισιν Oed. Col. 99, πρώταισιν Brunckii cod. T. Triclinianus. αἵματι 459. αἷσιν 1268. πλεκταῖσιν ἀρτάναισιν Ant. 54. Sic et Etym. M. p. 150, 3. χαῖται 427. δμωαῖσι 1174. σῶ, supra scripto σῶ Laur. a. φοναῖσιν 1219. μορφαῖσιν Trach. 10. γνώμασι 53. Ai 943. πλενναῖσι a. σιν Trach. 765. Ai. 1042, ποταῖσι Trach. 918. ποταῖσι Ai. 46. Ἀγυαῖσιν 97. κινάσιν 473. v. Herm. σκηταῖσι a. σιν 741. 964. λοιβαῖσι El. 52. λοιβαῖς τε Flor. Γ. λοιβαῖσιν Flor. Θ. τε in Laur. a. supra scriptum a secunda man. προαῖσιν 427. ξανθαῖσι 665. ξανθοῖσι Flor. Γ. δεσπόταις 754. δεσπόταις Flor. Δ. γέλαισι 1127., ubi Brunckius aus libidine φέλαισι. μηχαναῖσι 1219, Flor. Δ. μηχαναῖς συμφοραῖσι 1221. κύμβασι Androm. 129 D, πύλαισιν Laoc. 342. αἰσχύναισιν Tyr. 587. φύσαισιν inc. 753. — Anapaestorum haec sunt ἀλταῖσιν Phil. 1456. ἀλταῖσιν Rhizot. 480, 7. Melicorum Ἀπαῖσι Oed. R. 899, μεγάλαισιν 1202. Θέρτασιν 1203, πύλαισιν Oed. Col. 1565. σπερταῖσι Ant. 346. Αἰθαλαῖσιν 853. αἷσι 1255. διασαῖσιν Trach. 101., nisi διασαῖς scribendo ἀπελαῖσιν corrigere malis πρὸς ἀπέλους secundum Laur. a. Sed ἀπελαῖσι Trach. 842, Hermannus est emendatio, verisimilis quidem. — Contra ἦσι ὑπὸ diverbiorum loco circumfertur, ξένῃσι El. 1130., ubi Flor. Θ. ξένοισι, corrigendum ξέναισι. Nam ξενῆσιν Scyr. 499, 6., pariter atque λευκῆς ibidem vulgo ferri solitum, certa fide caret. In melicis ter vulgatur; Θερήσῃσιν Ant. 585., unde Θερήσῃσιν πρὸς Eustathius affert p. 732, 28. Ουέλλῃσιν 971. προχοῇσιν inc. 795., quod ne hexametro quidem versu tutum existimo. Anapaesti unum exemplum habent πληγῇσι Phil. 1443. — Apud Aeschylum αἷσι diverbiis consensu exhibent in κακαῖσι Prom. 223. πρμοναῖσι 237. 306, ἀγρευταῖσι Prom. 238. οὐδενῶσι ibid., ubi ὦ eodd. abest. ταῖσι 268, αἵματι 355., unde Eust. p. 440, 17. αἵματι affert, εἰδυῖσιν 439. μορφαῖσι 447. φαλαῖσιν 715. ἀλλαισιν 776. σφαγαῖσι 865, πύλαισι Sept. 359. 442. 484. κλαγγαῖσιν 363. Ἠλέκτροισιν 405, εὐναισιν 432. M. 1. αἷσι, πλεκταῖσιν 477. Nunc πλεκταῖσι etiam in M. 1. veri firmitermentum

est. *πέμπταισι* 569. *τροφαῖσιν* 647. *πολλαῖσι* 778. *στρεβλαῖσι ναυτικάσιν* Suppl. 436. *αἰσι* Agam. 1468. *αὐθένταισιν* 1554. Versum omittit Farn. *ιστέγαισιν* 1651. *θειᾶσι* Eum. 389. *ποταῖσι* 442. *ἐπιφύουσι* 664. *ἡνταῖσι* Pers. 189. *ἀγαῖσι* 417. *χοαῖσι* 611. *δυσμαῖσι* Heliad. 64. 2. *λαμπραῖσιν ἀσείραταισι* inc. 372 D. — *Αναρπαστοριον* exempla haec sunt. *αἰκλαῖσιν* Prom. 93. *ἐπαιουδαῖσιν* 173. Rob. *ἐπαιουδαῖς* contra versus legem, *Meliorum* illa reperio. *δύαισιν* Prom. 179 ch. *πημοναῖσι* 580. *λιταῖσι* Suppl. 165. Sept. 302. Vienn. B. D. *λιταῖς*, adverso metro. *μάχαισι* Sept. 147. *μάταισι* Suppl. 800. *κονταῖσιν* Agam. 64. *ἔδραισιν* 117, Farn. *ἔδραις*. *τύχαισι* 180, Aldus *τύχαι*, Turn. *τέχεσι*, utrumque cum vestigio veri. *κλοπαῖσι* 391., quod a Stanleio tamen est, metro necessarium. De libris tacent, edd. Vict. Cant. *κλοπαῖς*. Sic *προποταῖσι* 670, ex Pannoi correctione non minus necessario legitur, quam ex Hermanni *ἄγαισιν* 712.; libri enim *ἄταισιν*, Flor. *ἄταις*. *Πριαμίδαῖσιν* 727. *Θηγαυαῖσι* 1518. *πονταῖσιν* Pers. 872. 994. *ἄταισι* ib. et Choeph. 590. *φραδαῖσιν* 929. *γυνομέταισι* Eum. 329. *πλαγαῖσι* Pers. 872. Cum hisce confer formae *ῥσι* documenta pauca et incerta insuper. *γυροφῆλῃσι* Prom. 355., quod iuxta positum *αμεφδουαῖσι* habeat, plurimis, non optimis codd. firmatur; non videntur certe tueri Med. Guelf. *ζεύγλῃσι* 461. Vienn. quatuor, Colb. 2. M. 1. Regg. A. B., sed non Med.; *ζεύγλοις* nescio quis apud Stephanum. Pro *ναύτησι* 729. Aldus *ναύτοις*, Rob. *ναύτης*, Eust. p. 560, 19, et Tzetzes ad Lycophr. 1285. *ναύταισι*, quod recipiendum erat, cum de codd. nihil moneatur, plane ut *ἀλλήλοις* Agam. 640. ex cod. Farn. In Pers. 452. pro inepto *πέτρῃσιν* nunc recte *πέτραισιν* scribitur ex schol. et codd. Med. Colb. Mosq. 1. 2. Viteb. Relinquantur incertiora haec. *ἀλλήλῃσι* Pers. 185., ubi Ald. *ἀλλήλων* (sic), Reg. K. Guelf. Vit. M. 2. Rob. *ἀλλήλοις*. *πύλῃσι* Choeph. 562. *Σκύθῃσιν* Eum. 673., ubi Reg. L. *Σκύθοισιν*, ut *ναύτοις* pro *ναύτησι* Sept. 585. Colb. 2. Puto cū errore inductum esse pro αἱ. Haec omnia *diverbiarum* sunt. — Apud Euripidem autem, quo plures libri nuper collati sunt, eo gravior consensus reperitur. *Diverbia* haec habent. *Ἰθαλαῖσιν* Hec. 361. *Ἰδίαῖσιν* Mosq. D. Havn. *κόμαισι* 820. *τέχναισιν* 821. Iph. T. 89. Rhés. 950. Hel. 1621. *ἄταισιν* Hel. 610. Or. 55.; ubi Br. *ἀντήσιν*. *ἔλαισι* Or. 56. *θυροφωαῖσι* 82. Hel. 961. *φάλαξι* Or. 362. Iph. Aut. 1216. *ἀγκυλαῖσι* Or. 454. Bacch. 656. Dan. I, 1. *φυγαῖσι* Or. 564. *ἀρχαῖσιν* 885. *πύλαισι* Phoen. 1067. 1134. 1154. Hel. 437. Bacch. 151. Pel. I. *Θήβαισιν* Phoen. 17. 567., ubi unus cod. *ῥσι*. *πόρπαισιν* Phoen. 62., ubi ex uno solo cod. *ῥσιν* Valck. Pers. El. 316. *ἀλαλαῖσι* Phoen. 335. *ἀραιῖσι* 1053. *πυκναῖσιν* 1165. *ἐπιτολαῖσιν* 1116. *λόγγαισιν* 1166. *νάταισι* Med. 3. *ἐκπορευμέναισιν* 244. *ζεύγλαισι* 476, sic Eass. et octo Matthiae codd.; olim *ζεύγλῃσι*

lectum. ποταμίαισι Hipp. 77. θηλείαισι 410. σοφαῖσι 638. γραφαῖσι 875. Omnes quidam codd. praeter Flor. 2. et cd. Lasc. γραφαῖς, metro adverso. αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν 1179., dubia sententia; Aldus et quidam codd. ἡσιν exhibent. γένναισι s. φάτναισιν 1230. Bacch. 483. ὄσαισι 1292. Bacch. 652. ἀθληταῖσιν Alc. 1037. δεσπότηισι Andr. 392. Iph. Aul. 293. Hel. 447. Busir. 1. 2. πέτραισιν Androm. 1122. σμεναῖσι Suppl. 288. διαδοχαῖσιν 406. ἐνανοσίαισιν 407. μοῖσαισι 489. Ἐρεχθεῖδαισι 683. ἀγαῖσι 695. γυνῶμαισιν 1087. Herc. f. 245. ἐστέραισιν Suppl. 1087. αἰθέρηταισιν Iph. Aul. 1177. Δαναῶταῖσι 1187. 1393. κασιγνήταισι 1426. θοαῖσιν Iph. Taur. 2. Ἑλλησπηταῖσιν 249. θεραπεύουσι 304. εἰχαῖσι s. εὐχαῖσιν 425. 1168. Bacch. 669. πηγαῖσιν Iph. Taur. 1159. στρατηλάταισιν Rhies. 491. πρίχνηταισι 765. Havn. ἡσι (sic). πλεκταῖσιν Troad. 951. Θεαῖσι 962. πυρδιαῖσι 968. Havn. αἷς. δαπάναισι s. σὺν 989. Herc. f. 586. El. 427. βρονταῖσιν Cycl. 328. διπλαῖσι 466. φυλακαῖσι 684. πλαστοῖσι Bacch. 199. βαυκαλείουσι ib. ποικιλῶσι 23. Βάχχαισι 240. 741. πίκταισι 288. Pal. οῖσι. Flor. 1. εἰσι. 1005. Hysip. 1. 2. θυέλλαισιν Bacch. 331. βολαῖσιν 431. εἰρηταῖσι 470. αὐταῖσι 904. ἐλάταισιν 912. προαῖσιν 1047. ὠλέταισιν 1190. νεανῶταισιν 1206. προστάταισιν Heracl. 959. πτυχαῖσιν Hel. 43. ροαῖσιν 53. κουραῖσι 1054. πομπαῖσι Herc. f. 574. κενῶσι Hel. 1280. αἰσιν 1642. κακῶσι Ion. 402. σφαγαῖσι 1126. Μενύταισι Herc. f. 217. ἀρπαγαῖσι 585. στροφαῖσιν 912. θυοῖταισι 1303. στέγαισι El. 303. οῦαῖσι 304. θήραισιν 1078. νύμφαισιν 1139. τύχαισι Ant. XVI. 1. ὀδύναισι XVII. 4. μολπαῖσι Antiop. XXIII. 3. πόλινταισιν Cresph. 1. 6. πέδαισιν Stheneb. IV. 5. ὄσμαισι Phaeth. II. 14. πολλῶσι inc. LXXV. 1. — Canticorum exempla haec collegi. κοῖραισιν Hecub. 458. δαιδαλέαισι 465. Duo Flor. et Vict. ἡσι. μετρηταῖσιν 905. σιοναχαῖσι Or. 194. Sic pro ἡσι Matth. ex septem Florentinis, Gn. Taur. Aug. b. c. Mosq. A. D. χρυσῶταισι 973. Bacch. 88. δύναισι Or. 974. Hipp. 149., ubi quidam codd. δύναις. κόραισι Or. 1256. Phoen. 660. πῶλαισιν Or. 1270, 1468. ἐξέδουταισι 1431. τέχνηταισιν 1489. Quidam codd. τέχνηταις γραφαῖσιν Phoen. 129. Φοιβηταῖσι 225. ὠλέταισι 307. Θηβαῖταισιν 656. ἐππελαῖσιν 794.; cum var. script. ἐππελαῖς et ἐππῆλας. Αἰσθασιδαῖσιν 800. ἀμουσοτάταισι 807. ἀποστολαῖσιν 1043. ἀρπαγαῖσι 1066. Flor. 33. ἡσι. ὀδύναισι 1556. ἀρετῆταισι 1558. Ἑλέκτραῖσι 1570. ἀγλαῖσιν Med. 729. Legitur etiam ἡσιν in codd., nec constat de omnibus. ἀκταῖσιν 755. Andr. 998., ubi Flor. A. ἀκταῖσιν, i. e. ἀκταῖσιν, cui supra scriptum ἡ librarii ignorantia in unum confundit. λιπαράταισι Alc. 466. Troad. 805. Ἀσκληπιάδαισιν Alc. 895. Flor. A. ἡσιν (sic), Lasc. ἡς, alii non multi αἷς. ἐκγεγέταισι Andr. 128 ch. Sic plerique codd. et Aldus, et probavit in adnotatione Matth. κορυφαῖσιν Suppl. 823. κρηναῖταισι Iph. Aul. 180. μορφαῖσι 195. καμπῶσι 220.

Flor. 1. *καμπαῖς*. *πλάταισιν* 280. *ἐσχαταῖσι* 281. *ἐλάταισι* 1046. *ἀσπισταῖσι* 1056. *Δαναΐδαισι* 1291. *Θεαῖσι* 1282. Hel. 357. *πρωαῖσι* Iph. Taur. 420. *ἀγκάλαισι* 816. Sic tamen, ut videtur, soli Par. A. B. et ed. Vict. 1216. *βαλῖαισι* Rhcs. 352. *κώπαισιν* Troad. 123., quanquam hoc, cum libri *αῖς* habeant, ex Hermannii coniectura retuli, quippe metro necessarium. *δυσφροσίναισι* 599. *Οὐρανίδαισι* 838. *ἐναλλῖαισι* 1085. *σφαγαῖσιν* 1307. Sic Havn. tamen solus, cum olim *ἀμέτρως* scriberetur *σφαγαῖς*. *Θηλαῖσι* Cycl. 56. *κρήναισι* 66. *φλῖαισι* 493. *ἀνάγκαισι* Bacch. 84. *Φρυγῖαισι* 144. *ἐνοπαῖσι* ib. *Βάγχαισι* 392., ubi Flor. 1. 2. *Βάγχησι*. *πείκῃσιν* Herc. f. 369. *χαρμοναῖσι* 382. *τεφέλῃσιν* 655. *μαντῖαισιν* 857., cum synicesi duarum mediarum syllabarum. *Θυλλῖαισιν* Bacch. 394. *ἀμύλλῃσιν* 518. *μεγάλῃσιν* Heracl. 358. Flor. 1. *αῖς*. *αὐγαῖσιν* Hel. 182. *ῥοαῖσι* 250. *Πριαμίδαισιν* ib. Flor. a. *εἰσιν*. *φορβῇσιν* 374. Herc. f. 379. *πομπῇσιν* 1121. *ῥιπαῖσιν* 1123. *λόγχῃσιν* 1153. *ἀέλλῃσιν* 1498. *ἀλγίσταῖσιν* El. 134. *πολιαῖσι* 706. *μούσαισι* 879. *σποραῖσιν* 1157. *φοναῖσιν* 1209. *ἐμαῖσι* 1223. *Θοαῖσι* Belleroph. XXVII. 2. De *ἐκηβόλῃσιν* olim falso scripto Ion. 211. diximus. Addimus unum *ῥοῦῃσιν* Troad. 1106., quod cum ex Musgravii coniectura sit, *ῥοαῖσιν* scribendum; libri *τρωῖῃσιν*. — Denique feruntur *anapaestorum* exempla paucissima. *φυλακαῖσιν* Hec. 78. *μολπαῖσι* Med. 204., ubi Rom. A. B. *μολπῇσι*. *πάσαισι* 1075. *παγαῖσι* Troad. 230. *ἀκοαῖσι* 1462. *ἄλλῃσι* Bacch. 1342. — Haec si consideraveris, primum *purae terminationis* nullum exemplum reperies, praeter *ῥοῦῃσιν* Troad. 1106., cum apud Homerum permulta sint; deinde in exemplis *ducentis* fere et *quinquaginta* talia, quibus *ῥοαῖσι* aliquanto firmiore pede nitatur, apud Sophoclem videbis *quatuo*r, apud Aeschylum sempe *tria*, apud Euripidem *nullum*. Illa autem correctione tollere non dubito.

III. De contractione non scripta, sed pronuntiata.

Non tango Atticae declinationis exempla, ut *Μενέλεως*, nec quae *Θηαῖως*, *μάστιως*, *πόλειως*, *πῆγεω*n binis syllabis pronuntiata monstrant, de quibus non dubitat quisquam; nec ea contrahi potius quam synizesi affici dixeris. Illud video dubitare nonnullos, *ἔρῳ*, *χρυσέαισι* et similia num duabus syllabis coalescant citra scripturam. Ego in his et talibus codices sequendos puto, nisi ratio prohibeat. Et *ὁλοπαθῇ* quidem *primae* et *alterius declinationis* aliquanto frequentius contracta pronuntiantur, quam scribuntur, si substantiva exceperis, velut *κυνῇ*. *χαλκῇσι* Soph. El. 701. Trach. 680. *χαλκοῖς* Oed. Col. 1587. *χρυσῇσι* Ant. 695. *χρυσῇ* inc. 767 D. At *χαλκίοισι* Rhizot. 479, 3. *χαλκίοις* ib. 7. *χρυσέαισι* Oed. R. 158. *χρυσῇσι* 188., quae nolim contractim scribi, cum vel *anapaestorum* vel *melicorum* sint; sed *χρυσέαισι* Ant. 103. *primam* corripere solitario

modo apud Sophoclem putandum. ἄργυρᾶ Aesch. Perrhaeb. 172. λινᾶ Prom. Ignif. 175. χρυσοῖς Sept. 416. χρυσᾶ Perrhaeb. 170., quae diverbiorum sunt; ad eundem modulum quis revocet πορφυρεᾶ Pers. 309. χρυσῆς (acc. pl.) Eur. Ion. 1182. ὀστέων Med. 1190. Troad. 1167., cum scribatur ὀσᾶ Herc. f. 974. Suppl. 950. 1192. et in anapaestis Π20. κυνῆς Eur. Suppl. 719. χαλκῶν 1247., sed non χαλκίοισιν Eur. Suppl. 1158., qui senarius est melicis immixtus, vel χαλκίοις Troad. 574. versu anapaestico. Item intacta manebunt χρυσῆς Iph. Taur. 188 an. χρυσῆν Hec. 460 ch. Bacch. 353 ch. χρυσῆν Med. 967 ch. Troad. 1066 ch. Ion. 143 an. 462 ch. El. 441 ch. Hec. 906. χρυσῆς Hec. 107 an. χρυσίοισιν Iph. Aul. 1039 ch. χρυσῆς Ion. 191 ch. χρυσίοισιν Bacch. 88 ch. ubi gl. συνλῆσις. ὀστέων Hec. 1049 m. Deinde tertiae declinationis nomina rectius contracta scribentur in diverbiis, siquidem contractione afficiuntur; εἰ τῶν in anapaestis et melicis retineri, cum codices iurant, nihil obstat; velut ἔγχων Oed. Col. 704. Ant. 963. πελαγῶν Ai. 688. Ant. 955. πεικῶν Ai. 705. et in anapaestico versu Ant. 111. βρετῶν Aesch. Sept. 94. στεφῶν 97. τεικῶν Agam. 148. μελῶν Eum. 255. ἀνδῶν Eur. Med. 833. φάρμα Hipp. 132., ubi Par. A. φάρη, quod Brunchius et Monckius recipiendum ducunt, mihi nihil novandum videtur; πορφυροειδέα Troad. 124., quod contractum profert Hesychius; ὀρέων Iph. Aul. 1070. Bacch. 1122. τευχῶν Ion. 143 an. τειχῶν Troad. 1287. Sed τειχῶν probaverim in diverbiis Eur. El. 626. Bacch. 1098. Aesch. Sept. 470. πευχῶν El. 492. ἐρκῶν Soph. Ai. 1253., ubi Flor. Γ. ἔρκων addito γρ. ἐρκῶν. Postremo verborum contractorum citra scripturam exempla perrara sunt. βαπτῶν duabus syllabis enuntiari iussit Aeschylus Agam. 1472 ch. πρεσῶ-σος Choeph. 1063 an. θρέσας Sept. 78 ch. et huic similia καλέστας Soph. Trach. 636 ch. ἐξερέω Ai. 419 m., quod ἐξερῶ scripturi erant Porsonus et Elmsleius. Nec probo εὔτεον scribentem Matthiaeum Eur. Hipp. 166 ch. et ἑρπεῦσαι Med. 423 ch., quanquam hoc tueri videtur Eust. p. 634, 13. Sed κλοτέουσι Oed. Col. 1246., cum epodi sit, utrum cum diaeresi an contractum enuntiandum sit, non liquet; falso κλοαῦσι praefert Elmsleius. Non certius est, tribusne an quatuor syllabis proferantur θρεομέτης Aesch. Agam. 1137. θρεομέτας Choeph. 964, θρεομέτα Suppl. 104.

IV. De diaeresi pronuntiationis alias vulgo contrahi solitam.

In meliis vocabulis rara diaeresis exempla habet. ῥέθρων Soph. Ant. 106. 1111., quod ῥέθρων Hermannus scribit, Oed. Col. 694. Eur. Iph. Taur. 1223. Alc. 472., ubi ἀμέτρως est ῥε in codd. Par. B. D. Vict. ed. Lasc. ῥέθρας Eur. El. 867. Aesch. Ag. 203. καλλεῖσθρος Eur. Hera. f. 764. Haec melicorum sunt; verum ubi versus cogeret, etiam

in diverbiis sibi *ῥέειθρον* indulsit ut diceret Aeschylus Pers. 489., at *ῥέειθρον* Prom. 792. Illis simillima sunt *λοετρά* Aesch. Prom. 555. in cantico; sic recte plurimi codd. et Aldus; M. 1. Regg. A. G. K. Colb. 2. et Robortellus *λουτρά*. Sed *τιμάροσ* apud Aeschylum etiam extra cantica tralaticium est: v. Agam. 500. 1263. 1297. 1560. Choeph. 141. *Ἰαόνων* dixit Pers. 174. 972., hœc in chorico, sicut *Ἰαορλοισι* Suppl. 66. Inclinatorum ad deflectenda a radice vocabula inventorum sunt *Θη-βατας* Soph. Ant. 1122 ch., sed ab Hermannno profectum, *Τηρετας* Aesch. Suppl. 58 ch.; patronymica *Ἀρετιδας* Aesch. Agam. 122 ch. *Φινετιδας* Eur. Iph. Taur. 409 ch. *Ολινετιδας* Rhes. 908 m.; item adiectivorum formæ *περόεσσαν* Eur. El. 867 ch. *περόεσσα* Soph. Oed. R. 506. *περόεσσαν* Ion. 1237 ch. *περόεσσαις* El. 464 ch. Haec enim omnia a diverbiis aliena sunt. — Sed *fnitiones nominum*, quae quidem contrahi solent, vix ulla est, quae non soluta proferatur, siquidem versui expedit, nec diverbiorum ullum in hac re et canticorum discrimen fit. Igitur *ὁ λ σ π α θ ῆ* diaeresin pronuntiarî volunt in his: *δοσέων* Soph. Trach. 766. Eur. Med. 1207. Suppl. 1111. Or. 394. *χαλκέω* Soph. Trach. 553. *χαλκέων* inc. 731. *χαλκείοισι* Eur. Ion. 1. *χαλκέου* Aesch. Choeph. 675. *χρῦστον* Soph. Ai. Locr. 11, 1, Pand. 429. *χρυσέων* Colch. 319. *χρυσέων* Trach. 1089, Eur. El. 54, Hel. 1175. *χρυσέας* Eur. Androm. 147. *χρυσέας* Ion. 437. El. 305. *χρυσέε* Phaeth. 1. 3. Haec in diverbiis leguntur; in melicis partibus *χρῦσεος* Eur. Troad. 850. *χρυσέα* Soph. Oed. Col. 1054. Eur. El. 191. et plurali numero Troad. 1096., ubi versus etiam *χρυσᾶ* patitur. *χρυσέων* Heracl. 911. El. 710. *χρῦσταιν* Iph. Aul. 248 ch. *χρυσέας* Or. 800. El. 723. *χρυσέων* Med. 631. Iph. Aul. 1058. Herc. f. 393. *χρυσέαις* Iph. Aul. 232. Hel. 182. Troad. 819. *χρυσέοις* El. 176, Hel. 241. Quibus addo *χρυσάοισιν* Phoen. 167, in senario melico dictum, et *χρυσέους* Hel. 908. in anapaestico versu melici coloris, quales ad nanscam usque Euripides inculcat, Aliquantum dubitationis habent, an non contrahantur, *χρυσέας* Eur. Med. 1245. *χρυσάται* Or. 973. *χρυσέω* Herc. f. 348. Sed *παρχρυσέων* Hermannus metri causa correxit Soph. El. 591. Nec certissima pronuntiatione sunt *πορφύρεας* Eur. Or. 1418. Hipp. 158. *πορφύρεον* 733. *πορφύρεων* Or. 1439. Aperte *diacresi* afficiuntur *οἰωροθρόον* Aesch. Ag. 56. *ἀλλοθρόοος* Suppl. 951., in anapaestis utrumque, sicut in canticis *μεξοθρόον* Sept. 313. *δημοθρόους* Ag. 1383. Haec in diverbiis contrahuntur; v. *δημόθρους* Aesch. Ag. 912., nec minus in fibriori genere metri, cum iubet versus, velut *ἀλλόθρον* Soph. Trach. 841 ch. *καξόθρους* Ai. 138 ar. Deinde *tertine declinationis* nominum raro quidem dissolvitur diaeresi singularis, at pluralis *των* et neutrius generis inclinamentum *ῶν*. Singularis numeri

diaeresis maxime *melicorum* est, velut *Ἀρεα*, de quo in lexico eginus, βέλεις Trach. 879 *Ἀργεῖ* Tham. 230. *τείχεος* Eur. Phoen. 116. *Πο-λυνέλειος* 135. *ἀνεμωκέος* 164. *Διομήδεος* Herc. f. 379. *εὐπειτέος* Aesch. Pers. 96. *Διομήδεα* Iph. Aul. 197. *Παλαμήδεα* ib. *ἐπινώδεα* Herc. f. 1026. Unum reperio in diverbiis *φιλανθέος* Eur. inc. CXI. I. Pluralis exempla *melicorum* haec cognovi. *ἐπέων* Soph. Ant. 1121. *ἐλκείων* Phil. 690. *εὐγενέων* Tyr. 593 D. *ἀλγέων* Phil. 816. Aesch. Sept. 350. Eur. Hipp. 336. Suppl. 85. 1156. Troad. 609. Hel. 201. 338. *λεχέων* Aesch. Prom. 541. Eur. Hipp. 153. Med. 987. Androm. 1166. Rhés. 908. Troad. 600. Hel. 376. *δυσμερέων* Aesch. Sept. 216. *φαρέων* 311. Eur. Or. 829. Phoen. 324. *σιθδέων* Aesch. Sept. 545. *βρετιέων* Suppl. 424. *παθέων* Eur. 1436 (anap. Cyr.). Phoen. 1551. Med. 653. Hippol. 158. Androm. 1156. El. 1227. *τειχέων* Phoen. 239. *ῥθέων* Al. Suppl. 62. *ἄχέων* Soph. El. 155. 842. Eur. Hel. 164. 364. *τεκέων* Eur. Hec. 470. Flor. 17. *τέκνων*, quatuor alii inepte *τοκέων* Med. 840. Androm. 309. 1015. Phoen. 1565. Ion. 1101. Cycl. 59. *μελέων* Alc. 468. *παλαιγενέων* Med. 422. *ὄρεων* Iph. Aul. 201. El. 705. Soph. Oed. R. 1106. Ant. 1117. *βελέων* Soph. Phil. 1136. 1190. *νεφέων* Eur. Hel. 1488., cuius generis formas duas breves syllabas finitionem praecedentes monstrantia cur in diverbiis laud facile repariantur, causa in propatulo est. *πάθεα* Soph. Oed. 1330. Aesch. Suppl. 104. Eum. 474. Eur. Or. 1492. Phoen. 1341. 1734. Hipp. 363. Iph. Aul. 1313. Troad. 1106. Hel. 173. 365. 684. 1163. Herc. f. 1152. *ἐναγέα* Aesch. Suppl. 126. *τέλεια* *ibid.* *βρέτεια* 458. *ἄχεια* Choeph. 413., recte enim sic vulgatum *ἄχθεα* propter metrum correxit Wellauerus Eur. Phoen. 1513. Med. 209. 645. Andr. 274. Iph. Aul. 1313., de quo quis contrahendo ambigere possit, Iph. Taur. 189 (anap. Cyr.). El. 1195. *ἄχεια* Aesch. Eum. 482. *βέλεια* Pers. 261. Soph. Oed. R. 205. *μέλεια* Eur. Andr. 704. Troad. 547. 1319. Ion. 899 (anap. Cyr.). Hel. 173. 1118. El. 1211, 1228. *γάγεια* El. 191. 1232. Iph. Taur. 1118. Or. 1418. Hipp. 125. *τέκεια* Phoen. 247. Quidam libri *τέκνα*. 1054. 1288. ut 247. Troad. 204 (anap. Cyr.). 827 (item). Hel. 221., quod pronuntiatione dubium. Herc. f. 114. 883. 1024. 1037. *τείγεια* El. 1162. Phoen. 797. 823. *πένθηα*, Phoen. 807. *πέαα* 1299. *ῥθεια* Aesch. Prom. 184. Eur. Hipp. 1111. *ὄρεα* Oed. R. 208. Eur. Iph. Aul. 1271. Hel. 1132. *ατέφεια* 1455. Hic dochmius soluta arsi etiam *στέφη* scriptum pronuntiatumve fert. *εὐεφρέα* Iph. Taur. 1069. et *ῥνεα* Ion. 920 (anap. Cyr.). *δένδρεα* Bacch. 626. *λέγεια* Hel. 696. 1119 (dubium). Ion. 1092. El. 478. 1196. *πολυνηφεία* Hel. 1326. *ἄνθηα* Aesch. fr. inc. 310. Eur. Iph. Aul. 1282. *ἄλγεια* Troad. 598. *τείγεια* Soph. Phil. 398. Solitarium est *τοκέες* Aesch. Pers. 63. anap. Addo speciem *φλοπαφῶν* referentia, quae tamen neque prosae sunt orationis, nec

contracta leguntur ῥόδα Hel. 245. πρόαι Ion. 888 (anap. Cyr.). Nam ῥοδῆ significatione hinc distat. *Diverbiorum* ex hoc genere sunt ἀνθέων Soph. El. 884. ἀλγέων Eur. Or. 62. τευχέων Aesch. Eum. 712. Arg. fr. 15. Eur. Heracl. 689. 718. Rhes. 562. τευχέων Bacch. 1175. Troad. 949. Hel. 108. Suppl. 666. 725. Phoen. 1097. 1357. νεικέων Bacch. 275. Antig. XVII. 1. In *anapaestis*, qui quidem melicorum vehementia careant reperio ἄχέων Aesch. Suppl. 13. Agam. 1539. Eur. Med. 362. λεχέων Soph. Ant. 626. παθείων Eur. Hec. 101. — Denique *verborum* et *participiorum* diaereseos exempla perpauca habeo. ὄψεται Eur. Androm. 1260 ch., ubi Flor. A. idoneo sensu carentem scripturam ὄψεται refert. ὑπερ-ἀχθεο El. 172 ch. versu hexametro. ὑπέσχεο Oed. Col. 227 m. κλονέουσιν 1246 ch., quod ambiguum esse supra indicavimus. τελέουσα Trach. 1253 an., id quidem ex emendatione, libri enim absurde τελέως. ἐκ-τελέων Aesch. Ach. 105 ch. τρομέων Prom. 541 ch. et τρομέονται Pers. 64. anap. καλέω Ag. 144 ch., quod καλῶ scribit Blomfieldus. θροεμένας Eur. Hipp. 363 ch. Qui θροεμένας scripsit, Monkus, ignorabat arsin dochmii secundam in duas breves syllabas solvi posse. Haec igitur a diverbiis necessario exsulant.

V. De dorismo inprimis canticorum apud tragicos.

Hoc caput cum latissime pateat, quadrifariam divido, de dorismo *radicum*, *inclinamentorum verbalium* (quo spectant etiam derivatorum dorismi, velut *μαρμούναι*, *θανάτος*, *πλανατός*), *augmenti*, *flexionis nominum* et *participiorum* acturus. Omnia exempla dehinc afferenda, nisi indicatum fuerit, melicorum sunt.

1. *Dorismus radicum* maximum vocabulorum numerum non tangit. Nunquam dicitur τᾶλε, πλᾶθος, ζᾶλος, μᾶλον, ἐφᾶμος, γᾶρως, δᾶλος, κράνα, ψᾶφος, λᾶγω, θνάσκω (quanquam usitatissimum θανάτος) κᾶδος, ᾄδομαι (etsi ᾄδονά reperias) σᾶμα (quamvis ἐπίσαςμος est) Ἀφαιστος, ᾤβα et innumera alia. Alia quaedam semper ᾱ pro η̄ adsciscunt, velut νᾶϊος et certa significatione δᾶϊος, ne in diverbiis quidem aliter scribi solita; γαμέρεια, ἀπῶν, ὀπαδῆς, et in melicis λάθα, λάθομαι, λαθίπορος. De quotidianis quibusdam vocabulis multo usu tritis, quatenus apud Sophoclem legantur cum scripturae aut discrepantia aut consensu, legentes ad lexicon amandamus: ex eo genere sunt ἦμαρ s. ᾤμαρ, ἡμέρα s. ᾤμέρα cum derivatis et compositis ᾤμεριος et compositis πανᾤμεριος *ισαμέριος* et *εὐᾤμεριος*, μάτηρ et quae ducuntur inde, in quibus constantiam desiderari nonnimus, ᾤμέτιρος, ἀνεμόεις, δῶτανος, ᾄδύς et inde composita, cum ᾄδονῶν legatur El. 471., sed ἡδύπολις Oed. R. 511., ᾤλιος, ἀχώ, φαμῆ et hinc difficta φᾶμα et similia. Minus vulgata ex Sophoclis carminibus iam componimus ab Aeschyleis et Euripideis

separata. ἀρτα Phil. 698. Δάλλε Oed. R. 154. Δάλιος Ai. 691. ἐπίδα-
 μον Oed. R. 495., ubi Flor. Δ. Θ. ἐπίδημον. δαμώχοις Oed. Col. 1089.
 παρδήμιους Ai. 175. At παρδήμιος Ant. 1127. πυσέληρον Oed. R. 1090.
 Quod eiusmodi composita plura non legantur apud Sophoclem cum do-
 rismo, mirum; σιλάνα vel apud Euripidem aliquoties exstat, apud So-
 phoclem non plus semel, et in diversis quidem. Κυλλάνας Oed. R.
 1104. μάν Oed. Col. 151. 178. 1467. ἐρατίει Oed. Col. 161. χρυσάριος
 699. τάσφ 701. ταχόμετοι Ant. 965. μάκιστον Phil. 838. μακίστων Oed.
 R. 1301 an. Ἀθήνας (urbem) Ai. 1201. λίθα Oed. R. 870. Synd. 146.
 φάμα v. l. c. Sed φήμα crebrum, velut Florr. tres praebent Oed. R.
 475. καρῆσαι Trach. 97. χρυσολακάτου 634. παγά 849. σιδάρον 883.
 Ἑλλάνων Trach. 635. 1007. El. 474. Ai. 1170. Ἑλλάσι Ai. 1174. χαίλα-
 γοῖς El. 850. ἔκατι et contra ἔκηλος nunquam scribuntur aliter, quan-
 quam ab eadem origine repetenda. Alia inconstanter exarata reperies.
 ἀνήλιον Oed. Col. 682. etsi ἀνάλιον dixit Aesch. Sept. 841. et Euripides:
 v. infr. ἀνήγεμον Oed. Col. 683., quanquam ἐνανέμοις legas Ai. 196.;
 cum illo convenit ἡγεμόεν Ant. 352., de quo dictum in lexico. μηχαν-
 αῖς Ant. 352. ἀμηχανών 360. μηχανόεν 362, sed μηχαναῖς Ai. 181.
 ἡδονῇ Oed. R. 1339. ἡδονάν El. 1269. Apud Aeschylum item ἡ regnat,
 Pers. 113. Sept. 123. Suppl. 1059. cf. Eur. Alc. 223. Or. 1405. πλαγά
 in melicis scribitur ubique, sed πλήγματα unum obtinuit (Trach. 519.);
 in derivatis et compositis summa inconstantia. ἀλλήλακτος Ai. 594.,
 πλάκτρον Ach. Am. 164. χαλκόπλακτος El. 475. pluribus codicibus im-
 probatur et χειρόπλακτοι Ai. 619. Lob. Erf. contra codd. scripserunt. Il-
 lud addo πλαγᾶς El. 90. corrigendum videri, cum non insit in anapaes-
 tico illo carmine aliud dorismi testimonium, etsi lyrico colore praedi-
 tum est. Quanquam apud Aeschylum ᾱ nunc in anapaestis legitur
 Agam. 358. In commissura dein compositorum γαιώχορον reperimus Oed.
 R. 160., ubi Flor. Θ. ἡ, ἐκαβόλον 162., ubi cod. quamvis optimus
 Flor. Γ. ἡ tuetur, παράγοροι El. 222., etsi Aeschylus Eum. 483. παρη-
 γορεῖ dixit in chorico; τρυσάνωφ Phil. 208. Iam ad Aeschylum pergi-
 mus et Euripidem. Apud illum aliquanto minus dorismorum reperimus,
 quam huic placuit, qui quo ieiuniora carmina habet, tanto illa studio-
 sius eo quasi fuce exornat. τάσφ Pers. 589. εὔσοι 856. τάσων Eur. Hec.
 451. νάσων Phoen. 204. Troad. 802. εὔσων Bacch. 380. δαίων Aesch.
 Sept. 112 ch. δαίω 132. 204. δαῖος Prom. 421. δαῖον Suppl. 1050.
 Apud eundem in diversis scriptum δαίων v. 260. versum corrumpit, ut
 in chorico δαίους Pers. 274., ubi Blomf. δάους. δαῖον Eur. Phoen. 241.
 1023. Andr. 499. Herc. f. 876. 877. δαῖα Andr. 810. δαῖας 821., ubi
 Flor. 15. δημίας. δαῖοι Herc. f. 894. 895. δαῖε 1002. Contra in elegia

quamvis dorismo maxime finitionum plenissima non puto scribi aliter potuisse quam δηάλωτον Andr. 103, μάν Aesch. Choeph. 957. Suppl. 996. Eur. Alc. 89. σίδαρος Aesch. Sept. 712. 925. σιδάρφ 885. σιδαρόπλακτοι Sept. 894. σιδηρονόμῳ 770., hic illic discrepantibus libris. σίδαρον Eur. Or. 954. σίδαρος Phoen. 350. Med. 1269. σιδάρφ El. 482. Heracl. 753. σιδარέω Hec. 703., ubi Mosq. A. ἡ σιδάρτοις Or. 1294. 1384. σιδαρόφρων Phoen. 672. αἰτοσιδαρον Hel. 356. τριπάχυνον Aesch. Ag. 1456. ἄχῳ Aesch. Prom. 115. 133. Sept. 898., sed in anapaestis ἡχῳ Prom. 1084. Edon. fr. 51. ἀχέτας Prom. 574. ἀχῳ Eur. Hec. 152 (anap. Iyr.). ἀχεῖ Ion. 883 (an. Iyr.). εὐάχτηον Ion. 882 (an. Iyr.). Hipp. 1262. δαμίας Aesch. Choeph. 55. δαμιλον Eum. 154. δαμιῶν 154., ubi cum aliqua sit scripturae diversitas, dorismus tamen controversus non est. πανδαμεῖ Eum. 991. At πανδημεῖ Sept. 278., quod non minus corrigendum esse censeo, quam δημίω Sept. 160. δημίον Suppl. 365. 680. — Δαμάτηρ Eur. Phoen. 685. Δάματρος Hipp. 137. Ion. 1048. δαμογερόνων Andr. 301. βλαχαῖ Aesch. Sept. 330. Cum codd. Reg. G. K. Bar. M. 1. 2. Guelf. et ed. Ald. βληχαῖ praebeant, studiosissimum ionismi sectatorem Wellauerum illos secutum non esse miror. φιλογαθής Sept. 901. Vienn. C. φιλομαθής. πλουτογαθῇ Choeph. 790. εὐγαθεῖ Eur. Herc. f. 772. εὐγάθητον Iph. Taur. 203. anap., quod ut reprehendere non audeo, tamen γαθούση in diverbiis inepte retentum a Wellauero Aesch. Choeph. 761. — ἀλλалоφείους Sept. 914. In quibusdam libris peioris notae η̄ tenetur. μάκει Suppl. 55. μακιστήρα Suppl. 461. Pers. 684 Μακίστον n. pr. Ag. 280. μάκιστον Orith. 265, 1. μάκιστα Eur. Hipp. 813. γάϊον Aesch. Suppl. 147. γάϊος 806. κλαρίου Διός Suppl. 355. ἄμερον Agam. 703. γαλάνας 720. καλλιγάλανα Eur. Troad. 834. γαλάνεα Hel. 1458. Sed Herc. f. 399. γαλαναλας quamvis verisimilis coniectura est Heathii. γάποτον Choeph. 95. et γαπότους 162. utrumque ex diverbiis desumptum, sed γαπετεῖς Eur. Phoen. 1668. in cantico legitur, quibus aliquanto magis convenit. εὐφαμεῖτε Aesch. Eum. 988. inc. 317. Eur. Iph. Taur. 123., sicut φέμαν Eur. Hec. 173., ubi duo codd. η̄. γάμας 191. φάμας Med. 419. φάμα 421. Hipp. 572. φάμαν 572. Troad. 218., quibus omnibus locis libri sunt, qui η̄ retineant, velut δυσφήμους φάμας vel iuxta posita legas Hec. 191. φήμαια El. 706. φήμαν Hipp. 157. φήμας Ion. 179 an. Iyr., quod miror in mediis dorismis positum, δυσφημείς Hec. 178 anap. ἀγεμόνες Aesch. Pers. 632. ἄγησαι Eur. Hec. 167 (an. Iyr.). ἀγείται Phoen. 120., ubi quatuor codd. η̄. ἀγεμών 228. ἀγεμόνευμα Phoen. 1492. ἀγίτωρ Med. 426. αἰόνας Aesch. Ag. 1130., sed ἡόνας Eur. Or. 885., quod necessitate expressum videtur, cum ἔων absortum foret. ἀρχαγέτα Aesch. Sept.

990. Certe hoc ex Vienn. A. recipi debuit, sed vulgatur η . λοχαγέτας Sept. 42. diverb. λοχαγέτας Eur. Phoen. 974. 1093., utrumque in diverbiis. ἀρχαγόν Hipp. 151. ἀρχαγούς Troad. 199 (anap. lyr.). ἀρχαγός Ien. 723. De κυνηγετεῖν dictum in lexico. ἡμαρ et ἡμέρα nunc apud Aeschylum nusquam α scribuntur, suntque rara in canticis; sed πεδάμεροι Coeph. 583. δυνάμεριαν Sphing. fr. 220. ἀμέρα Eur. Iph. Aul. 1481. Heracl. 774. Hel. 335. El. 581. ἀμέρας Hipp. 250. Troad. 844. ἀμέραν Troad. 1321. Hel. 1474. Ion. 720. Suppl. 786. Hipp. 136. Med. 647. ἀμερᾶν Suppl. 790. ἀμέραις Hec. 305., senario melicis immixto. ἀμερίω Phoen. 130. ἀμερίων Iph. Aul. 1311. ἐφαμέρων Or. 964., ubi unus cod. η . καθάμερων Phoen. 229., ubi Aug. d. Havn. η . παναμέριος Hipp. 369. Ion. 122. μεθαμερίων Ion. 1050. παναμερέυσσι Rhes. 357. εὐαμερίαν El. 196. ἄματι Phoen. 1579. Alc. 236. η Lasc. Ald. ἄμασιν Hel. 1367. Quo magis mirum est ἡμαρ Bacch. 964. El. 145. 182., in carminibus dorismo plenis; ea corrigenda censeo. κάρυξ El. 712. κάρυξαι Hel. 1491. κάρυξω Ion. 910 (an. lyr.). κάρυσσουσα Ili. 172. κάρυξουσα Eur. Hec. 175. Sic Br. et quinque codd. apud Matth. μάνισον Hec. 189. 190 (an. lyr.); in Havn. supra scriptum η . Ἑλλάνων Ac. Pers. 868. Eum. 880. Eur. Hec. 890. 911. Or. 1291. Andr. 1014. Iph. Aul. 743. 1502. Iph. Taur. 199 (an. lyr.). 1065. Troad. 206 (an. lyr.). 269. Ἑλλανες Or. 1336. Ἑλλανίας Hipp. 1115. Herc. f. 403. Ion. 796. Ἑλλανίαν 1147. Ἑλλανίδος Herc. f. 1196. Λητογένεια Aesch. Sept. 133. inepte a Wellauero retentum, cum α sit in Med. M. 1. et η supra scripto in Colb. 2., item Λαταγένεια Reg. K. Λατοῖ Eur. Hec. 456. Λατοῖς Phoen. 108., ubi Aug. d. η . Hipp. 64. 1129. Iph. Taur. 1201. Ion. 126. 141. 187. 884 (an. lyr.). 906 (item). 922 (item). Herc. f. 677. Λατογενής Ion. 468. φρενοδαλῆς Aesch. Eum. 317., sed in anapaestis bene habet ξεφροδλήτω Agam. 1510. ξεφροδλήτοις Choeph. 718. — ἄως Eur. El. 733. Rhes. 531. ἄως 552. ἄω Or. 995. ἡλέμοισιν Ac. Sept. 107. ἡλέμον Eur. Suppl. 279. ἡλέμων Herc. f. 109., sed ἡλέμων Or. 1375. ἡλέμοι Phoen. 1033. 1034. ἡλέμω Rhes. 892. ἡλέμος Troad. 606. 1295., quae si redigere ad concordiam durius videtur, excusatio aliqua erit a particula ἡ. πλαγάν Aesch. Sept. 876. Ag. 358. πλαγύ Choeph. 461. Pers. 1010. πλαγαῖς Pers. 872. Et apud Euripidem πλαγάν Or. 1451. Med. 840. Andr. 827., ubi unus cod. η . πλαγῆ El. 1184. πλαγαῖς Hel. 374. Troad. 152., recte enim sic pro vulgato πληγαῖς Matthiae ex Havn., in quo πλαγγαῖς. ἄδονά Eur. Ion. 1447. El. 126. ἄδονάν Phoen. 338. ἄδιστος Rhes. 551., sed ἡδύν, quod fortasse α scribendum, Bacch. 66., ἡδύς 123. ἡδυβόα 115. ἡδονάν Hel. 635. ἐπίλαμον Phoen. 805., sed εὔσημον Iph. Aul. 244. χαλαῖς Phoen. 808. 1025. χαλάν Ion. 1241.

χαλαῖς El. 472. μονόχυλα Iph. Aul. 221. ἀμέτερον Aesch. Prom. 142. Suppl. 527., sed ἡ praeferitur hic illic discrepantibus libris Sept. 609. Eum. 353. 932.; in anapaestis ἡ legitimum Suppl. 2. 16. 946. ἀμετέροισι Eur. Phoen. 1580. Med. 175. Troad. 608. ἀμέτερα Med. 424. Iph. Aul. 1465. Ion. 1092. ἀμέτεροι El. 880. Iph. Aul. 174. ἀμετέραν Med. 429. ἀμετέρων Iph. Aul. 542. ἀμετέρας Rhes. 13., quod in anapaestis sedate incedentibus ex uno codice male retinuit Matthiae. τάκου Med. 160 (an. Iyr.). τετακότας Suppl. 1048. ταχομένα El. 206. ταχύμαν 1211. ταχύμεναι Aesch. Eum. 352. Ζυρός ferme nimis dorice Med. 212. Hipp. 62. 68., sed altero loco ex tribus solis codicibus Matth. παγαί Med. 414., ubi IV. codd. ἡ Iph. Aul. 1493. παγάν Hipp. 122. παγαῖς Iph. Aul. 1489. Troad. 230., ita certe a Seidlerio editum in anapaestis lyricis contra codd. Bacch. 494. Ion. 1075. παγάν Ion. 118. 143 (an.). μελαμπαγῆς Aesch. Ag. 381. Mirum πηγᾶς scribi in carminibus dorismo plenis Iph. Taur. 159 (anap. Iyr.) et Herc. f. 387., ubi plerique codd. et Ald. inepte πύλας. παγαῖς Aesch. Prom. 401., sed πηγαί 432. Ἀθάνας urbem Euripides dixit Hipp. 754. 1116., ubi genitivus singularis est δμηρικῶς. Ἀθάνας Alc. 466. Heracl. 359. Ion. 183. Ἀθάνας Aesch. Pers. 936. Ἀθᾶναι 278. Ἄλιος s. ἄλιος Hippol. 1269. Iph. Taur. 187 (an. Iyr.). Hec. 631. ἄλιε 1044. Alc. 250. ἄλλου Ion. 1460. Hel. 182. Herc. f. 649. ἄλῳ Alc. 407., ubi tres codd. ἡ Troad. 1061. Male in mediis dorismis ἡλίου Matthiae dedit Ion. 122., libi ἡλίον, quod cum ἁέλου propter metrum scribi nequeat, ἄλιου corrigendum fuit; ἄλιος formam omnino non enoto. ἄλλου Aesch. Eum. 886. ἀνάλιον Eur. Alc. 451. εὐάλιον Iph. Taur. 1106. Apud Aeschylum ἀνάλιον scribitur Sept. 841., sed ἀρηλῳ Eum. 365. ἀνήλιοι Choeph. 50. ἀνέκα Eur. Alc. 462. Androm. 111. Iph. Taur. 1077. ἀλεβάτου Suppl. 79. νεοθαλεῖ i. q. νεοθήλει Iph. Aul. 186. εὐθαλεῖ Troad. 219 (an. Iyr.). λίθα Iph. Taur. 220. ἐπιλάθεται Troad. 609. κλήρου Troad. 187., in anapaestis dorismi plenis. σελᾶναι Troad. 1087. σελᾶνα Heracl. 743. Hel. 1367. Ion. 1080. ἄλαθῆς Hel. 1150., sed ἀληθῆ Aesch. Sept. 927. et παιαληθῶς Sept. 80. μὲν Eur. Ion. 199. Aesch. Suppl. 996. δᾶλος Eur. Ion. 919. 921., in anapaestis lyricis. χρυσοκάρανον Herc. f. 372. Ab inclinamento primae declinationis ᾱ pro ἡ factum ὑλάετῃ Eur. Hel. 1303., ut ὑλᾶεν Soph. Ai. 1197. ποιέετῃ Oed. Col. 156. πενκάετῃ Ant. 123. πενκᾶεν Eur. Andr. 116. αἰχμᾶετῃ Aesch. Pers. 134., sed πενκήετῃ Choeph. 381. Commissuras vocabulorum compositorum spectant εὐάνεμος v. Lex. Soph., πανσανέμου Aesch. Agam. 207., in quibus ᾱ producitur. θυεάρορα Aesch. Suppl. 1049. πολυάρορα Agam. 62 (an.). πολυάρορι Eur. Iph. Taur. 1246. γυλάρορα

Aesch. Ag. 399. *φιλάτορας*. 830. *φιλάτορι* Pers. 133. *ὑπεράτορα* Eur. Phoen. 185. *ἀγανόριος* Pers. 985. *ἀστεργάτορα* Prom. 900. *μεγαλαγορίαν* Eur. Phoen. 185. Nonnulli *-αρορίαν*. Haec satis adhuc consentiunt in dorismo; sed quo frequentius quaedam vocabula communia et quotidiana apud Aeschylum et Euripidem exstant, eo minus conspirat codicum scriptura. Apud Sophoclem in *μάτηρ* satis concordiae intercedere codicibus in lexico vidimus, in compositis secus esse. Sed apud Euripidem plane contra est. Nam *προμάτωρ* Aesch. Sept. 127. *δυσμάτορος* Suppl. 65. *ματροφόρος* Eum. 247., sed *μητροφώρας* (scr. *οὐς*) male 258. *ματροκασιγνήται* 920. *ματροπόλις* Pers. 864. *ματροκτόνον* Eur. Or. 821., ubi tres codd. *ἡ. προμάτορος* Phoen. 676. *προμάτωρ* 828. *μοτομάτορος* 1517. *ἀμφιμάτορος* Andr. 466. *παλαιομάτορος* Suppl. 629. *ματρόθεν* Aesch. Choeph. 601. *ματρώον* Eum. 315. *μητροκτόνου* Eum. 470. corrigendum censeo. De *μάτηρ* ipso apud Aeschylum lexicon Wellaueri consuli potest. Sed Euripidis ex Hecuba sola quae enotavi exempla eiusmodi sunt, ut vix ullum sine notabili librorum legatur discrepantia: Hec. 70. 169. 174. 183. 188. 190. 208. 643. 683. cf. Or. 161. 186. 189. 816. 827. Similis res observatur in *δύστατος*: v. Eur. Hec. 169. Phoen. 1537. Med. 96. 150. 440. 968. 983. Hipp. 139. 161. 238. Andr. 490. 518. 1015. Troad. 173. 191. 574.; item in *γῆ* s. *γῆ*. Denique quaedam *ἡ* litera scripserunt, ut rariorem et angustiore formam ei praeferrent, quae quotidie usu tereretur; sic *Μηλιεύς* et *Μηλῆς* Sophocles, *τιήρας* Aeschylus dixit Pers. 652., ita enim Med. Reg. L. Ox. M. 2.; *Ἀσιήταν* Euripidis Andr. 173. *Ἀσιητίδος* Herc. f. 634. *Ἀσιητίδα* Andr. 119., ubi Flor. 2. Vict. *ἡ* et 386. *Ἀδριηνῆς* Hipp. 731.; omnes *Θρηῆς*, *Θρηκίος*, *Θρηκίδος* (Aesch. Pers. 851.).

2. Dorismus flexionis verborum.

Is duplex est. Aut enim ipsae *ultimae* verborum illo afficiuntur syllabae, aut *mediae*. Illius generis primum est, quod verba in *μι* illa, quibus subiicitur radix in *α* exiens, velut *βαίω*, *τάω*, quorum formae *ἔτελλν*, *ἔβην*, *BHMI*, *TAHMI* thematicorum similitudinem referunt, *ἔστημι*, *πέτομαι* (*ΠTHMI*) aoristos habent in *αν*, *ας*, *α* exeuntes. *ἔσταν*, *μετέσταν*, *ἀνέσταν*, *ἔτελλς* (*ἔτελλαν* non legitur), *ἔβαν*, *προσέβαν*, *ἐπέβαν*, *παρῆβαν* ex Sophocle nunc enotare opus non est; quaerantur enim licet in lexico, nec est notabilis scripturae diversitas. Addo *ἀρέπταν* Ant. 1292. *ἔβα* Aesch. Sept. 887., sed *ἔβην* Choeph. 22., ubi *ἔβη* Med. Guelf. Ald. *ονγατέβα* Eum. 998. *μετέσταν* Suppl. 533. Recte *ἐτέβης* in anapaestis dictum Agam. 1548.; sed mire in cantico *ἔτελλς* Coeph. 467. *ἔτελα* recte

Ag. 217. Sept. 738. — *ἔβαν* Eur. Iph. Taur. 1078. Andr. 287. Phoen. 1729. *ἔβας* Phoen. 295. 1019. 1561. Alc. 427. 597. 893. Iph. Taur. 435. Rhes. 678. Troad. 806. El. 1212. *ἔβα* Ion. 146. Herc. f. 407. 425. El. 585. Phoen. 153. 1558. Hipp. 578. 835. Iph. Taur. 1239. Troad. 186. 529. *παρέβα* Hec. 729. *ἐπέβας* Med. 1121. Iph. T. 1218. *ἐπέβα* Herc. f. 377. *δέβα* 1321. *προσέβαν* Suppl. 1002. *προσέβα* Iph. Taur. 187 (an. Iyr.). Rhes. 44. *ἀπέβα* Iph. Taur. 820. *κατέβα* Heracl. 908. Andr. 111. *ἔξεβα* Herc. f. 787. Ion. 686. *ἔξεσταν* Iph. Aul. 136 (an.). *παρέσταν* Herc. f. 434. *ἐπέστα* Med. 443. *ἀνέπτα* Med. 438. *ἔτλας* El. 1219. Hel. 218. 362. *ἔτλα* 340. Andr. 1020. Alc. 590. Herc. f. 758. *βᾶτε* semper dici etiam in diverbiis constat, nunquam *βᾶναι*: *ἐλᾶθι* et *ἐλθθι*, nunquam *ἐλᾶναι*. Alterum est, quod passivorum et mediorum inclinamenta ex *μην* in *μαν* convertuntur. Pertenuis hic etiam est discrepantia scripturae. Modice ea pronuntiatione usi Aeschylus et Sophocles, sine ratione et modo, inprimis in taedioso *μονοδιῶν* genere Euripides. *ἐπηυδόμαν* Soph. Phil. 394., ubi Rioc. *ἐπηυδόμην*. *ἰδοίμαν* 1100. *ὀλοίμαν* Oed. R. 664. *εἰδοίμαν* 1217. al. *ἰδοίμαν*, v. lex. *ἐκπυθόίμαν* Oed. Col. 206. *ὠλέκοίμαν* Trach. 1009. *ἀνεντόίμαν* Ai. 678. *ἀνεντάμην* Flor. A. Θ. *γενοίμαν* Ai. 1196. *λαθοίμαν* El. 1279., ubi *λάθοιμ' ἄν* Flor. Γ. *εὐδαίμαν* Creus. 324. D. *γενοίμαν* Oenom. 423. Aesch. Suppl. 387. 760. Prom. 907., ubi quod Aldus habet, *γενοίμην*, a Wellauero neglectum miror. Eur. Med. 643. Hipp. 229 (anap.). 727. Andr. 757. *ἐκόίμαν* Aesch. Sept. 223. Mosq. 2. *ἦ*, quod recipere consentaneum erat Wellauerum ionismi amicum. *πελοίμαν* Aesch. Suppl. 586. *ὀλοίμαν* 764. Choeph. 432. Med. 97. Suppl. 798. Sed recte *ὀλοίμην* scripsit Matth. Hipp. 1315., quippe in colloquio. *ἠνιτόίμαν* Aesch. Agam. 1131. *εἰλόίμαν* Eum. 334. *ἡγετόίμαν* Pers. 897. Vulgatur *ἦν*, quod Wellauerum non retinuisse mirum in anapaestis, quanquam Med. Reg. AB. M. I. Guelf. Vit alterum tuentur. Eur. Phoen. 221. 236., ubi duo codd. *ἦ*. El. 115. *ὠλλύμαν* Hecub. 692. *ἐψύθμιζόίμαν* 905. *καταλυσάίμαν* Med. 147 (an. Iyr.). *ἀρυσάίμαν* Hipp. 208. Quatuor codd. *ἦν*. *ἀναπανυσάίμαν* 210. Par. A. *ἦν*. *εὐγασάίμαν* 238 (an. Iyr.). Flor. 15. *ἦ*. *δυναίμαν* Alc. 470. Andr. 120. *ἀγόίμαν* Andr. 109. Iph. Taur. 837. *πηγασάίμαν* Andr. 517. *προθέίμαν* Suppl. 51. *λαθοίμαν* 85. *εἰδοίμαν* Iph. Aul. 215. 284. 288. *κατειδόίμαν* 264. *ἀποθείμαν* 547. *ὀλόίμαν* Troad. 520. Iph. T. 151 (an. Iyr.). *εἰεκόίμαν* Troad. 267. *ἐμειλόίμαν* 555. *ἐκοίμαν* Bacch. 379. *ἰδεξάίμαν* Hel. 330. *δυναίμαν* 645. *πανυσάίμαν* Ion. 149 (an. Iyr.). 150 (id.). *ἐκπυθόίμαν* 221. *ἐχοίμαν* 494. *τακοίμαν* El. 1211. *κατηρξάίμαν* 1223. *ἐφηρξάίμαν* 1226.

In mediis autem verbis dorismus cernitur, cum verba in *ωω* exenntia

aut in $\overline{\eta\mu\epsilon}$ ea, quibus $\overline{\alpha\omega}$ subiicitur, perfecta in $\overline{\alpha\alpha\alpha}$, futura in $\overline{\alpha\omega\omega}$ et $\overline{\mu\sigma\sigma\omicron\mu\alpha\iota}$, aoristos in $\overline{\alpha\alpha\alpha}$ et $\overline{\alpha\theta\eta\eta}$ inclinant. Nunquam id genus dorismi in ea cadit, quae in $\overline{\epsilon\omega}$ finiuntur, nec unquam $\overline{\epsilon\theta\alpha\alpha\alpha}$, $\overline{\theta\acute{\alpha}\sigma\omega}$, $\overline{\gamma\acute{\iota}\lambda\acute{\alpha}\sigma\omega}$ reperitur apud tragicos. Illorum rursus aoristus perfecto et futuro rariorem usum habet. His adde dorismum nominum verbalium ab illorum temporum aliquo diffictorum, velut $\overline{\alpha\lambda\acute{\alpha}\tau\alpha\varsigma}$, $\overline{\epsilon\tilde{\upsilon}\mu\alpha\sigma\tau\omicron\varsigma}$, $\overline{\delta\rho\alpha\tau\iota\varsigma}$, unde rursum verba exeunt, velut $\overline{\alpha\mu\alpha\sigma\tau\epsilon\iota\nu}$. Eodem revocandum $\overline{\theta\rho\alpha\tau\acute{\omicron}\varsigma}$, cui thematicum $\overline{\theta\rho\alpha}$ subiectum, ut Dorienses $\overline{\theta\rho\acute{\alpha}\sigma\kappa\omega}$ dixerint. Primum Sophoclea exempla pono separata ceteris; *futurorum* $\overline{\epsilon\iota\pi\tau}$ $\overline{\sigma\tau\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota}$ Phil. 822. $\overline{\beta\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota}$ 823. $\overline{\alpha\nu\alpha\tau\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota\varsigma}$ El. 136. $\overline{\epsilon\pi\iota\mu\beta\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota}$ 825.; *aoristorum* $\overline{\epsilon\pi\acute{\epsilon}\mu\alpha\sigma\tau\alpha\varsigma}$ Phil. 1155. $\overline{\epsilon\delta\epsilon\nu\alpha\theta\eta\theta\alpha\upsilon}$ Oed. R. 1212. v. $\overline{\delta\acute{\upsilon}\nu\alpha\mu\alpha\iota}$ in lex. $\overline{\kappa\alpha\tau\epsilon\kappa\omicron\iota\mu\acute{\alpha}\sigma\eta}$ Oed. R. 870. $\overline{\epsilon\kappa\omicron\iota\mu\acute{\alpha}\theta\eta}$ El. 499, ubi $\overline{\theta\omicron\iota}$ Flor. I., $\overline{\eta\theta\eta}$ A., ut mirere $\overline{\kappa\alpha\tau\epsilon\kappa\omicron\iota\mu\eta\sigma\alpha}$ legi Oed. R. 1222., ubi plerique codd. $\overline{\kappa\alpha\tau\epsilon\kappa\omicron\iota\mu\iota\sigma\alpha}$ et $\overline{\kappa\alpha\tau\epsilon\kappa\omicron\iota\mu\eta\sigma\alpha}$ bonorum solus Laur. a. $\overline{\alpha\tilde{\upsilon}\delta\alpha\sigma\omicron\nu}$ Oed. Col. 204. $\overline{\acute{\alpha}\tau\tau\alpha\varsigma}$ Ant. 969. $\overline{\epsilon\tilde{\upsilon}\nu\alpha\sigma\omicron\nu}$ Trach. 1031., dubium hoc. $\overline{\acute{\omega}\rho\mu\acute{\alpha}\theta\eta}$ El. 189. $\overline{\beta\acute{\omicron}\alpha\sigma\omicron\nu}$ 1056., ubi Flor. A. $\overline{\eta}$. $\overline{\nu\omicron\tau\alpha\theta\epsilon\iota\eta\eta}$ Oenom. 423, 2.; *perfectorum* $\overline{\beta\acute{\epsilon}\beta\alpha\kappa\epsilon}$ Trach. 134. Oed. Col. 1055., sed $\overline{\beta\acute{\epsilon}\beta\eta\kappa\epsilon}$ 1675. 1681. $\overline{\iota\sigma\tau\alpha\kappa\epsilon\nu}$ Ai. 199.; *nominum derivatorum* $\overline{\delta\rho\alpha\tau\iota\varsigma}$ El. 1050. Ant. 612. Ai. 394. $\overline{\delta\acute{\upsilon}\nu\alpha\sigma\iota\nu}$ Ant. 600. $\overline{\delta\acute{\upsilon}\nu\alpha\iota\varsigma}$ 941. $\overline{\mu\eta\acute{\alpha}\sigma\iota\varsigma}$ s. $\overline{\mu\eta\acute{\alpha}\sigma\tau\iota\varsigma}$, $\overline{\tau\acute{\alpha}\lambda\alpha\omega\nu}$, $\overline{\theta\rho\alpha\tau\acute{\omicron}\varsigma}$, $\overline{\nu\iota\alpha\tau\acute{\omicron}\varsigma}$ (Phil. 703. 1131.), de quibus lexicon conferri potest. $\overline{\lambda\omega\beta\alpha\tau\acute{\omicron}\varsigma}$ Phil. 1090., sed $\overline{\nu\epsilon\mu\epsilon\sigma\eta\tau\acute{\iota}\nu}$ 1178. $\overline{\nu\iota\alpha\tau\acute{\alpha}\varsigma}$ Oed. Col. 123. 124. $\overline{\alpha\lambda\acute{\alpha}\tau\alpha}$ 162. $\overline{\epsilon\tilde{\upsilon}\mu\alpha\sigma\omicron\nu}$ Trach. 168. $\overline{\acute{\alpha}\nu\alpha\iota\delta\eta\tau\omicron\varsigma}$ et $\overline{\acute{\alpha}\nu\alpha\iota\delta\alpha\tau\omicron\varsigma}$ Ai. 702. Trach. 964 (an. lyr.), de quibus parum constanter iudicavit Hermannus, v. lex. $\overline{\delta\eta\eta\sigma\iota\mu\omicron\nu}$ Trach. 1010. versu dactylico hexametro defenditur; nec videtur $\overline{\eta\sigma\iota\mu\omicron\varsigma}$ terminatio apud tragicos $\tilde{\alpha}$ pati. $\overline{\acute{\alpha}\tau\iota\lambda\omicron\tau\omicron\nu}$ Ai. 222. $\overline{\acute{\alpha}\nu\iota\alpha\tau\iota\omicron\nu}$ etc. Oed. Col. 1564. Ant. 777. $\overline{\iota\pi\kappa\omicron\beta\acute{\alpha}\mu\omega\nu}$ Trach. 1085. $\overline{\gamma\epsilon\nu\acute{\alpha}\tau\iota\omega\rho}$ Inach. 256, I., sed $\overline{\mu\eta\eta\mu\alpha\tau\alpha}$ Ai. 1189.; *verborum* $\overline{\alpha\mu\alpha\sigma\tau\epsilon\iota\nu}$ El. 473. $\overline{\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\rho\alpha\tau\omicron\varsigma}$ autem dici aliter non potuit. — Ceterorum tragicorum haec habeo. *Futurorum*: $\overline{\beta\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota}$ Aesch. Suppl. 841. $\overline{\beta\acute{\alpha}\sigma\epsilon\tau\alpha\iota}$ Eur. Ion. 690. $\overline{\epsilon\pi\iota\beta\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota}$ Hipp. 1122. $\overline{\delta\iota\alpha\beta\omicron\delta\acute{\alpha}\omega}$ Ae. Pers. 630. $\overline{\beta\omicron\acute{\alpha}\omega}$ Eur. Ion. 1446. $\overline{\epsilon\pi\omicron\rho\theta\omicron\beta\omicron\acute{\alpha}\omega}$ El. 142. $\overline{\acute{\alpha}\nu\alpha\beta\omicron\acute{\alpha}\omega}$ Or. 975. Hel. 1108. $\overline{\delta\iota\nu\acute{\alpha}\epsilon\iota}$ Med. 851., ubi magna pars codd. dorismo caret. $\overline{\acute{\omega}\rho\mu\acute{\alpha}\omega}$ Suppl. 1019. $\overline{\tau\epsilon\lambda\epsilon\nu\tau\acute{\alpha}\sigma\epsilon\tau\alpha\iota}$ Hipp. 370. v. Matth. $\overline{\sigma\tau\acute{\alpha}\sigma\omicron\nu\tau\alpha\iota}$ Iph. Aul. 752. $\overline{\gamma\epsilon\rho\acute{\rho}\alpha\sigma\epsilon\iota\varsigma}$ 1053. $\overline{\sigma\iota\gamma\acute{\alpha}\omega}$ Ion. 858. $\overline{\alpha\iota\delta\acute{\alpha}\omega}$ 885 (an. lyr.). *Aoristorum*: $\overline{\epsilon\tau\epsilon\lambda\epsilon\nu\tau\alpha\sigma\alpha\nu}$ Aesch. Sept. 913. $\overline{\epsilon\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta\sigma\alpha\epsilon}$ Suppl. 47. $\overline{\acute{\alpha}\pi\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota\sigma\epsilon\nu}$ Choeph. 410. $\overline{\iota\sigma\tau\alpha\sigma\alpha\nu}$ Eur. Iph. Aul. 233. $\overline{\iota\sigma\tau\alpha\sigma\epsilon\nu}$ 1028. $\overline{\delta\iota\nu\alpha\sigma\epsilon\nu}$ Or. 1442. $\overline{\alpha\tilde{\upsilon}\delta\alpha\sigma\omicron\nu}$ Phil. 124., quod mire Matth. $\overline{\alpha\tilde{\upsilon}\delta\eta\sigma\omicron\nu}$ corrigi vult. $\overline{\alpha\tilde{\upsilon}\delta\alpha\theta\acute{\epsilon}\nu\iota\omega\nu}$ Med. 176. $\overline{\epsilon\beta\alpha\sigma\epsilon\nu}$ 213. $\overline{\epsilon\beta\alpha\sigma\alpha\nu}$ Iph. Taur. 391. Hipp. 757. $\overline{\epsilon\pi\acute{\epsilon}\beta\alpha\sigma\alpha\nu}$ Iph. Taur. 206 (an. lyr.). $\overline{\epsilon\beta\acute{\omicron}\alpha\sigma\epsilon\nu}$ Eur. Troad. 524. $\overline{\beta\acute{\omicron}\alpha\sigma\epsilon}$ Andr. 298. $\overline{\beta\acute{\omicron}\alpha\sigma\omicron\nu}$ Alc. 239. In *Andromaches* versu duo codd. η ha-

bent. κατεύνασεν Hipp. 562., quod dubium an ab εὐνάῳ profectum sit: v. lex. εὐνάσαι 1367 (an. Iyr.); tres codd. ἡ. ὄρμαθῶ Andr. 841. ὄρμαθéis Iph. T. 1235. ὄρμαθῃ Troad. 534. κοιμάσει Hipp. 1377. ἐξεπόρασεν Iph. Aul. 207. ἐπορεύθης 575. ἀμύλλαθῶ Hel. 165. ἀνέβόασεν 184. συλαθείς Ion. 916 (an. Iyr.). μασθεῖσα El. 752. μασσμένα Aesch. Suppl. 51. Sed ἐπεμνήσαμεν Choeph. 614. ὄνησας Eur. Suppl. 370. non multum absum quin corrigenda putem. *Persectorum*: λέλακε Aesch. Prom. 405. λέλακας Eur. Hec. 667. παρίστακεν Aesch. Sept. 687. ἵστακε 937. Eur. Phoen. 833, ἵστακα Suppl. 1016. πιπόταται Aesch. Eum. 356. ἐκπιπόταται Eur. El. 177. μέμνεται 188. βέβακα Troad. 289. βέβακε Phoen. 959. Med. 437. Andr. 1007. Troad. 584. Herc. f. 750. 859. βεβακώς Heracl. 959. *Derivatorum*: θνητῶς Aesch. Prom. 543. ex solis edd. Ald. Rob. invitis libris Wellanerus, qui sibi persuasisset ionismum in eo carmine regnare, ut θνητῶν 551. ex Guelf. Ven. 1. 2. Ald. Rob. Sed θνατῶν Eum. 321. θνατῶσι Suppl. 804. θνατοῖς Eur. Iph. T. 1091. Hipp. 544., ubi tres codd. ἡ. Ion. 132. 180 (an. Iyr.). 476. 511. Herc. f. 398. θνατοῖσιν Bacch. 382. θνατῶν Hipp. 1103. Heracl. 763. Hel. 1154. Iph. Aul. 1306. Herc. f. 633. θνατιάς 745. θνατογενοῦς 779. Sed θνητούς secundum codd. scribendum in anapaestis erat Hippol. 253., et ne θνατοῖς Med. 172. cum parte librorum scriberet moveri Matthiaeus eo debuit, quod nutricis anapaesti dorismo carent. ἱπποβάμορα Aesch. Prom. 807. ἱπποβάμοσιν Suppl. 281. πεδοβάμορα Choeph. 584. λεοντοβάμων Sisyph. 210, 2. τεθριπποβάμονι Eur. Or. 980. δέβαμος Rhcs. 215. τρετοβάμορας Troad. 276. τετραβάμονος 519, τετραβάμονες El. 474. τετραβάμοσι s. σιν Phoen. 808. Hel. 376. ἀλατείαις Aesch. Prom. 902. ἀλάταν Eur. Suppl. 279. El. 139. male ἀλήταν Heracl. 612. ἀλάτας Heracl. 364. Ion. 1089. ἀλατεῖς Hel. 523. In τλάμων s. τλήμων magnopere dissentiant libri, et aliquando apparente nulla veritatis similitudine. τλήμονες Aesch. Sept. 346. τλάμων Eur. 166 (an. Iyr.); ubi Vict. solus ἡ. 917., ubi duo codd. ἡ. Or. 1376. 1480. ubi non minus duodecim codices ἡ. Med. 112. Lasc. et quidam codd. ἡ. τλήμων Hipp. 241. in anapaestis quidem, sed dorismo refertis. τλάμων 831. Habent quidam ἡ. 876., ubi unus cod. verum refert, ceteri aut τλήμων aut contra sensum τλήμον vel τλάμον. Alc. 409. Iph. Taur. 171 (an. Iyr.). 201 (it.). Troad. 186 (it.). 193 (it.), 585. Hel. 682. Ion. 690. 903 (an. Iyr.). τλήμων Andr. 490. in anapaestis quidem Iycticis, sed cum proxime praecedat δύσταν. τλήμονα Troad. 252. in dochmiis affectu plenis! τλάμον Med. 354. quinque ibi codd. et Lasc. ἡ. τλάμον 1264., ubi duo codd. ἡ. Andr. 123., ubi solus Taur. ἡ. Hel. 681. Ion. 754. El. 131. Med. 116., hoc recte in

nutricis sermone anapaestico, cum concitiores Medae anapaesti recte ā prae se ferant. *τλαϊῆς* Eur. Hec. 154* (an. Iyr.). *ἐλπίσικάρδιος* legitur apud Aesch. Prom. 159., fortasse recte. *πλανάτας* Eur. Bacch. 134., sed *πολυπλάνητων* Hel. 1319. *πολυπλάνητος* Hipp. 1106. *δύτασιν* Iph. A. l. 1077. *δύτασις* Andr. 479. Gu. *μικ.* *δρασιν* Hipp. 749. *μνήστορις* Aesch. Sept. 163. *πολυμνήστωρ* Suppl. 530. *μνησιπήμων* Ag. 173., sed *μνάμων* 150. *πολύμναστον* 1433. *μναστειθεῖσα* Iph. T. 199 (an. Iyr.). *εὐνή-τετρα* Aesch. Pers. 153. recte, ut in trochaeis, sed *εὐνατήρα* 135. *εὐνάτωρ* Eur. Ion. 911 (an. Iyr.). *εὐνάτορα* Andr. 1017. *ἀναύδητον* Ion. 782. in exclamatione illa doloris indice ā expectes, sicut *ἀναυδάτω* Aesch. Sept. 879. legitur. *ἀνλικατον* Bacch. 957. *ἀνόνατα* Hipp. 1135. ἡ Lasc. Ald. et codd. rell. ante Matth., ut codd. ā videantur habere. Alc. 425., ubi codd. praeter tres ἡ prae se ferunt. *ποταρόν* Aesch. Ag. 383. *ποταρῶν* Eur. Suppl. 620. *πότανοί* 1149. Hel. 1478. *ποταναί* 1487. *ποταροῖς* El. 458. *βόαμα* Aesch. Ag. 894., ubi ἡ Flor. Farn. *βοῦτις* Pers. 567., quocum conferas *Πυλάτιδες* Soph. Trach. 636. *Ολάτιδος* Oed. Col. 1064., quanquam ea verbalia non sunt. *τλαϊῆς* Eur. Hec. 154 (an. Iyr.). *πιτηνά* Aesch. Choeph. 584., sed *πιανοῖσιν* Agam. 134. *πιανόν* Eur. Or. 979. Phoen. 1545. *πιανός* Hipp. 1265. Hel. 1145. *πιανοῖς* Ion. 507. 902 (an. Iyr.). Herc. f. 364. *πιναῖς* Troad. 147. Hipp. 729. Semper α reperitur in derivatis a *θολή*, et falso tres codd. *θοινήματα* Eur. Or. 802. Recte *θολήματα* Ion. 1496, *θωματορών* 1206. *θωματοράς* 1217. *συνθωινάτορα* El. 643., quae pleraque diverbiorum sunt. Quippe *θωινάσθμαι* dicitur. Eadem res in *ποινάτωρ*, v. Eur. El. 266. Ut *θωατός*, ita habet *ιδμάθην* et derivata inde: *δμαθόντες* Aesch. Pers. 872. *δμαθόντας* Alc. 127. *δμαθόντων* Iph. Taur. 190 (an. Iyr.). *δμαθόντες* Troad. 176. Sed *χρυσαιοδμήτοισιν* Aesch. Choeph. 608., quod ab Hermanno olim probabiliter correctum *χρυσόκμητοισιν*.

3. Dorismus augmenti.

In perpaucis exemplis continetur, et si *ἀργε* videtur esse debitabile Aesch. Pers. 842. Eur. Iph. Aul. 269. exceperis, uno verbo *ἄγω* conceditur, *ἄγαγες* Soph. Trach. 855, Aesch. Prom. 558., ubi potiores α, Med. Colb. 2, Vitt. Reg. A. B. M. 2, fr. 290, Reliqui et Ald. Turn., quorum exigua fides, ἡ, quos parum apte Wellauerus secutus. *ἄγαγε* Eur. Or. 1351. *ἄγες* Ion. 895. *ἄγον* Aesch. Pers. 847., ubi *ἄγον* Ald. Rob. *αυνάγε* Sept. 738., apud Well. *σύναγε* scriptum, cum α producat, plane ut *ζύναγε* pro *ζυνάγε* Eur. Iph. Aul. 279. *ἐσάγαγε* Aesch. Choeph. 75.

4. Dorismus nominum et participiorum.

Is locus omnium et patet latissime et minimam scripturae discrepantiam habet. Inprimis cernitur doricum α in prima declinatione; nam in reliquas, praeter nomina tertiae in η s exeuntia non cadit. Sic de $\kappa\alpha\lambda\acute{o}\tau\alpha\varsigma$ et $\phi\iota\lambda\acute{o}\tau\eta\varsigma$, quae inter se in concordiam redigi vix possunt, etsi a $\phi\iota\lambda\acute{o}\tau\eta\varsigma$ ducitur $\phi\iota\lambda\omicron\tau\acute{\alpha}\sigma\iota\varsigma$, consuli Lexicon potest; Aeschylea et Euripidea eius generis adeo sunt pauciora; $\nu\acute{\epsilon}\omicron\tau\alpha\varsigma$ Herc. f. 631.

Nomina autem primae declinationis pauciora masculina sunt in η s s. α s exeuntia. Haec cum *purā* sunt, perpetuo α adsciscunt. $\kappa\alpha\lambda\lambda\iota\beta\acute{o}\alpha\varsigma$ Soph. Trach. 637. $\delta\acute{\epsilon}\nu\upsilon\beta\acute{o}\alpha\varsigma$ Aesch. Agam. 57 an. $\mu\iota\zeta\omicron\beta\acute{o}\alpha\varsigma$ inc. 381, 1. $\eta\delta\eta\rho\acute{o}\alpha\varsigma$ Eur. Bacch. 115. Eodem loco censendum $\epsilon\upsilon\phi\alpha\rho\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\alpha\varsigma$ Soph. Trach. 207. Non purorum in α s exeuntium haec exempla sunt, vix ulla diversitate scripturae. *Nominativorum*: $\pi\alpha\gamma\kappa\omicron\iota\tau\alpha\varsigma$ Ant. 804. $\omicron\upsilon\rho\epsilon\iota\sigma\iota\beta\acute{o}\tau\alpha\varsigma$ Phil. 1133. $\gamma\epsilon\kappa\acute{\iota}\tau\alpha\varsigma$ Oed. R. 470. Eur. Ion. 915 (an.). $\pi\lambda\alpha\nu\acute{\alpha}\tau\alpha\varsigma$ Oed. Col. 123. 124. $\beta\alpha\rho\chi\iota\omega\tau\alpha\varsigma$ 684. $\delta\upsilon\nu\acute{\alpha}\sigma\tau\alpha\varsigma$ Ant. 624. Ἀγαμεινονίδας El. 176. $\omicron\iota\phi\omicron\beta\acute{o}\tau\alpha\varsigma$ Ai. 607. $\upsilon\pi\epsilon\pi\acute{\iota}\tau\alpha\varsigma$ Oen. 423, 1. $\delta\rho\epsilon\iota\beta\acute{\alpha}\tau\alpha\varsigma$ Eur. El. 170. $\acute{\alpha}\chi\epsilon\iota\tau\alpha\varsigma$ Ae. Prom. 574. $\iota\pi\kappa\acute{o}\tau\alpha\varsigma$ Sept. 80. Eur. Hec. 697. El. 447. $\pi\alpha\nu\acute{o}\pi\tau\alpha\varsigma$ Suppl. 131. Prom. Sol. 178, 5 (anap.) et $\pi\alpha\nu\acute{o}\pi\tau\alpha\varsigma$ Eum. 997. $\nu\alpha\nu\beta\acute{\alpha}\tau\alpha\varsigma$ Agam. 960. Eur. Hipp. 154. $\delta\upsilon\phi\omicron\iota\tau\alpha\varsigma$ Aesch. Ag. 1521 (an.). $\tau\iota\tau\alpha\varsigma$ Choeph. 65. $\pi\alpha\pi\alpha\rho\kappa\epsilon\iota\tau\alpha\varsigma$ 67. Ald. $\pi\alpha\nu\alpha\lambda\kappa\epsilon\iota\tau\alpha\varsigma$. $\pi\alpha\iota\delta\omicron\lambda\acute{o}\mu\alpha\varsigma$ Choeph. 596. $\mu\alpha\kappa\alpha\rho\kappa\epsilon\iota\tau\alpha\varsigma$ Pers. 635. Ἀιδας apud Aeschylum Suppl. 772. reperitur, de Sophocle lexicon inspicere potest, apud Euripidem Ἰδας reperio Phoen. 810., ubi plerique codd. η . 1576., ubi Aug. b. $\acute{\alpha}\tau\delta\eta\varsigma$. Alc. 271., ubi codd. et η et Ἰδας . 278. Suppl. 922. Iph. Taur. 176 (an. lyr.); restituendus dorismus in Ἰδης Alc. 452. Κρονίδας de Sophocle v. lex. Adde Eur. Hec. 469. $\beta\omicron\iota\tau\alpha\varsigma$ Hec. 639. $\acute{\alpha}\gamma\rho\acute{o}\tau\alpha\varsigma$ Or. 1259. $\sigma\tau\rho\alpha\tau\eta\lambda\acute{\alpha}\tau\alpha\varsigma$ Or. 1387. Iph. Aul. 237. $\kappa\alpha\kappa\omicron\mu\acute{\eta}\tau\alpha\varsigma$ Or. 1388. $\lambda\epsilon\upsilon\kappa\omicron\lambda\acute{o}\phi\alpha\varsigma$ Phoen. 119. $\iota\pi\pi\omicron\nu\acute{o}\mu\alpha\varsigma$ Hippol. 1339. v. de Sophocle lex. item de $\epsilon\upsilon\nu\acute{o}\mu\alpha\varsigma$ s. $\epsilon\upsilon\nu\acute{o}\mu\alpha\varsigma$. $\mu\epsilon\lambda\alpha\chi\chi\iota\tau\alpha\varsigma$ Alc. 452. $\epsilon\iota\lambda\acute{\iota}\phi\alpha\varsigma$ 588. $\mu\eta\lambda\omicron\nu\acute{o}\mu\alpha\varsigma$ 590. $\delta\iota\phi\rho\eta\lambda\acute{\alpha}\tau\alpha\varsigma$ Iph. Aul. 213. $\Phi\epsilon\rho\eta\mu\acute{\iota}\delta\alpha\varsigma$ 214. $\Pi\eta\lambda\epsilon\iota\delta\alpha\varsigma$ 223. $\Phi\theta\iota\omega\tau\alpha\varsigma$ 230. $\chi\rho\upsilon\sigma\omicron\kappa\acute{o}\mu\alpha\varsigma$ 538. Αυρανίδας 1037. $\iota\pi\pi\omicron\beta\acute{o}\tau\alpha\varsigma$ 1047. $\kappa\eta\rho\omicron\delta\epsilon\tau\alpha\varsigma$ Iph. Taur. 1094. $\delta\iota\omicron\pi\tau\alpha\varsigma$ Rhés. 234. Ολνείδας 903. Λαφτιάδας 904. $\gamma\alpha\mu\epsilon\iota\tau\alpha\varsigma$ Suppl. 1032. Troad. 311. Ἐμῆας Iph. Aul. 1285., rarum $\acute{\alpha}\lambda\acute{\alpha}\tau\alpha\varsigma$ Ion. 1089. $\pi\lambda\alpha\nu\acute{\alpha}\tau\alpha\varsigma$ Bacch. 134. $\kappa\upsilon\nu\alpha\gamma\epsilon\iota\tau\alpha\varsigma$ 826. 1141., quae etsi in cantico bene ponuntur, non tamen impetro a me, ut $\epsilon\iota\beta\omicron\mu\alpha\gamma\epsilon\iota\tau\alpha\varsigma$ in diversibus recte defendi arbitrer Ae. Sept. 782.; nec $\pi\iota\omicron\lambda\iota\pi\acute{\alpha}\rho\theta\eta\varsigma$ probó Ag. 459., quod recte Blomf. $\pi\tau\omicron\lambda\iota\pi\omicron\rho\theta\omicron\varsigma$ correxisse videtur; et $\nu\iota\theta\omicron\chi\eta\sigma\iota\tau\alpha\varsigma$ Eum. 928. — $\nu\alpha\upsilon\tau\alpha\varsigma$ Eur. Hel. 194. $\acute{\alpha}\sigma\pi\iota\sigma\acute{\iota}\varsigma$ Ion. 196. Herc. f. 1106. $\delta\omicron\mu\epsilon\nu\epsilon\iota\tau\alpha\varsigma$ Ion. 893. $\gamma\eta\gamma\eta\epsilon\iota\tau\alpha\varsigma$ 1467. $\kappa\alpha\lambda\lambda\iota\delta\acute{\iota}\phi\alpha\varsigma$ Herc. f. 365. $\gamma\upsilon\lambda\alpha\kappa\tau\omicron\pi\acute{o}\tau\alpha\varsigma$ El. 169. $\acute{\alpha}\rho\chi\epsilon\iota\tau\alpha\varsigma$ 1153. $\chi\rho\eta\mu\alpha\tau\omicron\delta\alpha\iota\tau\alpha\varsigma$ Aesch. Sept. 751. $\acute{\alpha}\iota\lambda\iota\alpha\varsigma$ Eum. 247.

Genitivi eiusmodi nominum δωρικῶς diffinguntur in *α*. De *Οιδιπόδα*, *Ἴδιδα*, *ὄρεσσεβάτα* apud Sophoclem lexicon videndum. *Οιδιπόδα* Aesch. Sept. 707. 868. 1047. (utrumque in anapaestis) Eur. Phoen. 353. 813. 1505. Suppl. 837. 1082. *Ἴδιδα* non magis apud Aeschylum reperies, quam *Ἴδιδα*, sed apud Euripidem *Ἴδιδα* Med. 970. Alc. 126. 477. codd. etiam *ἔδαο* *ἄιδα*, utrumque affecto metro. Suppl. 74. Heracl. 907. *Ἴδιδα* Or. 1334. Alc. 450. codd. etiam *ἄιδαο*. 471. codd. etiam *ἄιδαν* et *ἔδον*. Herc. f. 116. El. 143. *μελαγχάτια* Soph. Trach. 834. *βαρυβρεμέτα* Ant. 1104. *πανεργέα* Aesch. Ag. 1465. *Μεγαβάτα* Pers. 965. *Πηλείδα* Eur. Hec. 187. *ἱπποβότα* Or. 991. *ἐνρέτα* 1377. *ἄλάτα* El. 201., rarum. *γηγενέτα* Phoen. 128. *γαμέτα* Suppl. 1000. *Εὐρώτα* Iph. Aul. 177. Troad. 219 (an. lyr.). Hel. 209. et, quod notabile, in diverbiis Hel. 162. *Δαίρετα* Iph. Aul. 202. *ἐκγερέτα* Bacch. 1108. *βότα* Androm. 281. Viet. *βοῦτα* *νεαρία* Hel. 66. *στρατηλάτα* Andr. 481. Lasc. *οὐ*. Metaplasmo his assimilati genitivi sunt *Μερέτα* Androm. 482. Troad. 1090. *Ἀίρετα* Aesch. Glauc. Potn. 25. 2. *Dattvi* exempla haec sunt. *Ἴδιδα* et *Ἰδιδα* ex Sophocle non assero. *Ἰδιδα* Aesch. Sept. 850. Enr. Hec. 205 (an. lyr.). Hel. 1160. *Ἰδιδα* Hec. 478. Iph. Taur. 156. 164. et sic scribendum mediis dorismis interpositum vocabulum Troad. 590. *δυνπέτα* Soph. Tr. 1031. *γαμέτα* Aesch. Prom. 899. *ἀντέτα* Agam. 72. *δεσπότα* Choeph. 151. *Ξύδετα* Pers. 887. Reg. G. ης. *εὐπροσωποκοίτα* Eum. 963. *Διακίδετα* Rhes. 240. *πορθητέτα* Troad. 215 (an. lyr.). *Πηλεϊδέτα* Hel. 358. *νυμφεντέτα* Ion. 912 (an. lyr.). *Πηλεϊδέτα* Rhes. 367. *εὐρέτα* Troad. 811. *χλιοραίντα* Iph. Taur. 140 (an. lyr.). Metaplasmo debetur *Μερέτα* Troad. 214. *Accusativi* haec exempla assero. *Ἰδιδαν* et *Ἰδιδαν* apud Aeschylum non reperias; de Sophocle vide lexicon pariter atque *Οιδιπόδαν*, quod Aeschylus posuit Sept. 734. *Ἰδιδαν* Eur. Andr. 1169.; sed corrigenda sunt Med. 1100. Hipp. 1356., in utroque enim carmine anapaestico non reperitur aliud dorismi vestigium, alteroque loco *Ἰδιδην* Lasc., et codd. *Ἰδιδην*, praeter Par. 1., quem temere sequitur Matthiae. *Ἰδιδαν* Alc. 126. 242. Suppl. 1006. 1149. Troad. 599. Hel. 1118. 1123. Herc. f. 423. 723. *πелάταν* Soph. Phil. 673. 1149. *προστιάαν* Oed. R. 881. Trach. 208. *πατριώταν* Oed. R. 1092. *δρεϊβάταν* s. *ἐγρεμάχαν* Oed. Col. 1057. v. lex. *ἄργεντιάαν* 1093. *παγκοίταν* Ant. 794. *Κροστιάαν* Trach. 499. *ἄλάταν* Ai. 872. *συνναύταν* 886. *κελαινώπαν* 934. *ἐδπατρίδαν* El. 158. Eur. Hipp. 151. 1273 (an.). *νικομάχαν* Soph. inc. 765. 1. *ἄκοίταν* Eur. Hec. 918. El. 166. *εὐνέταν* El. 1175. Med. 161 (an. lyr.). *ἱκέταν* Suppl. 278. *ἐκδικασιάαν* Suppl. 1159. *δεσπόταν* Andr. 1175., ubi quatuor codd. *στρατηλάταν* Suppl. 1158. senar. mel. *βοῦταν* Aesch. Prom. 568. Eur. Hec.

925. Hipp. 537. ὑποδότην Aesch. Prom. 575. ἤν Vienn. C. Reg. K., quos Wellauerum non sequi miror. ὑποδοί' ἄν Guelf. χερρήταν 895. Arundol. χερρήτα. εὐφιλήταν Sept. 103. Mosq. 2. ἤν. χιλιοναύταν Agam. 45. ἰκίαν Eum. 146. πεμψαστάν Pers. 942. γινέταν Eur. Or. 1002. ἀλάταν Suppl. 279. Heracl. 613. El. 139. ναυβάταν Iph. Aul. 293. Αἰακίδαυ 1035. καλλικόμαν 1067. Ἀσθήταν Iph. Taur. 173. Ὀρέοταν de Sophocle v. lex. Eur. Iph. T. 225 (an. lyr.). 811. ἀβροκόμαν 1068. Ion. 920 (an. lyr.). χρυσοκόμαν Troad. 258. Iph. T. 1203. εὐγγέταν Herc. f. 856. Πανθοίδαυ Rhes. 28. ταχυβάταν 135. θιασώταν Bacch. 514. ὀλβόδοταν 532. ἀρχέταν Heracl. 748. ξενοδοκταν Herc. f. 388. ἱππευτάν 45. οἰροδότην 670. Metaplasium habet Μερέλαν Rhes. 254. Corrigenda duo; δραπέτην Or. 1491. κατόπτην Rhes. 135., praesertim cum unus apud Matthiaeum codex doricam formam cantico praescriptam suppeditet. Genitivus pluralis in ἄν terminatus haec exempla habet. Sophoclea patronymicorum Ἐρεχθιδῶν, Σισυφιδῶν, Θησειδῶν, Ἀτρειδῶν, Λαβδακιδῶν, Εὐμολπιδῶν, Αἰακιδῶν, Ἀλκιδῶν in lexico inspicere debent. Ἀτρειδῶν est Aesch. Agam. 389. Eur. Iph. T. 173 (an.). Rhes. 361. 714., ubi sic solus Havn. El. 716. Ἀγγοιδῶν Phoen. 217. Ἐρεχθιδῶν Hipp. 150. Ion. 1056. 1060. εὐπατριδῶν Soph. El. 848. πυργενετῶν Aesch. Sept. 189. Colb. 1. Rob. et supra scripto M. πυργενετῶν, Ald. Tum. penacunt. δεσποτῶν Choeph. 80. πολιτῶν 425. Eum. 935. ναυγατῶν Pers. 972. certe sic Med., quem solum id praese ferre miror; corrigendum, quod sequitur, Περσῶν 976. Περσῶν 635. 888. 974. ἰκιδῶν Med. 852. Ταρταλιδῶν Iph. Taur. 191 (an. lyr.). εὐγενετῶν Phoen. 1510., ubi unus cod. ὤν. Ion. 1060, ἀγνωστῶν Herc. f. 374. Corrigendum fortasse στρατηλατῶν Or. 958.

Feminarum autem copia tanta est, ut haec et adiectivorum participiorumque eius generis exempla, quae apud tres principes tragicos enotavi, singulorum seorsim apponam; praeterea cum in his summus sit si genitivum pluralis exceperis, librorum consensus, *Sophocleorum* maxime vulgata verbo tango, quaesituros ad lexicon relegans: v. ὁ ἢ τό, ὅς, ὅστις, οὗτος, ὅδε, ἱκεῖνος ἢ κείνος, ἀνάγκη, ἔτι, αἰδή, ἀρετή, ἀλή, ἀρχή, αἰκλή, γνώμη, βιοτή, βοή, δίκη, γλῶσσα, εὐή, ἥδονή, κοίτη, λήπη, ὀδύνη, νόμιμη, τροφή, ῥήμη, ἔλκη, Θήρη, τέχνη, φυγή: adiectivorum: ἕως, κοινός, κλυτός, φίλος, ἐμός, σός, δεινός, ἀκίματος, ἐτοῖμος, ἐρῆμος, πᾶς, ἄλλος, ἀγαθός, κυνός, μέγας, κλεινός, πολύς, σοφός. Articuli autem et pronominum exempla ex tragicis ceteris colligere inutilis plane labor est, quia paucissimis locis aliqua adnotatur

diversitas, ut dorismi legibus refragantia corrigenda videantur. Cetera pono, ut legenti occurrerant. *χλιδᾶς* Oed. R. 888. *ἐτύμα* et *φθογγά* Phil. 205., hoc Oed. R. 1310 (an. Iyr.). *οἰμωγῶν* El. 122. *οἰμωγῆς* Phil. 191. *μολπᾶν* Phil. 213. *ἰωῶν* 216. *θερμοτάταν* 690. *κημιόμεναι* ib. *τιθήρας* 696. *φορβᾶν* 700. 704. 1095. *Polyid.* 465. *Οὔτας* Phil. 719. *Trach.* 632. *αἶγλας* Phil. 819. *Ant.* 606. *ἀρωγᾶν* Phil. 845. 1130. *ἐφημοσίτῃ* 1129. v. lex. *αἰόλας* 1142. *αἰόλα* *Trach.* 94. 132. *βγορταῖς* Phil. 1484. ex Valckenarii quidem emendatione. *παλάμην* 1191. *ὀρνυμένας* Oed. R. 165. *ἀκτᾶν* 177. 104. *Ant.* 807. *El.* 175. *Trach.* 634. *ἀκτά* 1120. Oed. Col. 1238. *Ἀμφιτρίτας* Oed. P. 184. *ἡς* *Flor.* Δ. *πέντα* 215. *ἔλαν* 477. *Flor.* Γ. *ἡ* *λάθα* 870. *Synd.* 146. *Κυλλᾶρας* Oed. R. 1104. *ὑπερβολῶν* 1197. *ἀλλαγῇ* 1206. cf. *μεταλλαγῇ* Phil. 1119. *πέδας* Oed. R. 1349. *ἔσχαν* Oed. Col. 164 (an.). *φανείσας* 515. *γλανκᾶς* 706. *Laoc.* 341, 1. *Oenom.* 423. 2. *παραπτομένα* Oed. Col. 721. *πλάτα* ib. *πλάταν* *Ai.* 351. *σεμιά* Oed. Col. 1092. *κασιγνήταν* 1094. *σκαισούταν* 1215. *τελεντᾶν* 1216. *φόβαν* 1465. *μαινομένη* *Ant.* 135. *ὄρμῃ* *ibid.* *ὑπεριτάταν* 338. 1125. *ἐσχίτας* 595. *ῥίξας* 596. *ἀπάτα* 614. Oed. Col. 230. *κοίταν* 1703. *ἀνυφοτάταν* *Ant.* 817. *βλάστα* 821. *ὁμοιοκᾶταν* 827. *ὀλομέναι* 833. v. lex: *ἀλγεινοτάτας* 850. *μερῖμνας* ib. *κρυπτομένα* 937. *El.* 481. *πάθαν* *Ant.* 965. *δύα* 1295. *ἐναρξομένα* *Trach.* 94. *στερόπῃ* 99. *ποθουμένα* 103. *μούσας* 640. *ἀρετᾶς* 642. *Ai.* 610. *ἀναδοχᾶν* *Trach.* 822. *νεφέλας* 828. *ἄχραν* 845. *ἐρχομένα* 846. *παγά* 849. *κελανᾶ* 853. *λογγᾶ* ib. *θοᾶν* 854. *αἰπεινᾶς* 855. *αἰχμῇ* 856. *αἰχμᾶν* 879. *μόνα* 882. *τορῇ* ib. *λώβαν* 992. *ῥώμην* 1015., *versu hexametro*, in quo carmine plura sunt neglecti dorismi documenta. *μορφᾶν* *Ai.* 180. *φεικτᾶν* 222. *κλῆζομένην* s. *ὑποκλῆζομένην* 223. *ἀλκίμα* 396. *κρυπτῇ* *El.* 155. *ἤβῃ* ib. *στολῇ* 184. *μορφᾶν* 192. *ψυχῇ* 212 (an.). *ψυχᾶ* Phil. 706. *ψυχᾶν* Oed. R. 666. *λειπομένα* *El.* 466. *ἀστραπᾶν* 1052. *διαίτι* 1062. *φερομέναν* 1085. *Flor.* Δ. *ἡ*. *ἀδμήταν* 1231. *σγᾶν* 1253. *ὀργᾶν* 1274., ut *ὀργᾶ* 215. *στέγας* 1384. *Ἐρμιόταν* inc. 791, 3. De adverbio *μάταν* v. lex. Genitivorum pluralium haec recorder exempla. *Νυμφᾶν* Phil. 715. Oed. R. 1108., quo loco *Flor.* tres *Νυμφῶν*. *ἀστραπᾶν* Oed. R. 201. *Flor.* Θ. *ἀστραπῶν*. *ἀμαρμακείων κορᾶν* Oed. Col. 127., ubi ante Hermannum trito vitio *ἀμαρμακείων* scribebatur. *Μουσᾶν* Oed. Col. 701. *νυχᾶν ῥιπᾶν* 1250., ubi plerique libri *νυχᾶν*, modo quod *Par. B. T.* *νυχᾶν*, *Farn.* *νυχᾶν*. *Βυκᾶν* *Ant.* 1109. *πασᾶν* 1124. *Dresd. a.* *ἀπαρᾶν*. *El.* 194. *βαθειᾶν* *Ai.* 1179. Quidam libri elegantius *βαθεῖαν*, v. *βαθύς* in lex. *ἔραχνᾶν* *Inach.* 269. Sed *ὀδυρᾶν* *Trach.* 1017. ex *Musgrayii* coniectura est. — Iam *Aeschyles* exempla haec affero. *αἰχμᾶς* *Pers.* 960. *αἰχμῶν*

Prom. 464. Vit. M. 1. 2. $\overline{\eta\gamma}$. Choeph. 623. $\alpha\lambda\chi\mu\tilde{\alpha}$ Agam. 470. $\tau\iota\mu\acute{\alpha}\nu$ Prom. 408. $\acute{\alpha}\gamma\eta\tilde{\alpha}\varsigma$ 409. $\acute{\alpha}\gamma\eta\tilde{\alpha}\nu$ Sept. 735. $\acute{\alpha}\gamma\eta\tilde{\alpha}$ Suppl. 136. 1011. Agam. 133. 236. $\pi\omicron\tau\iota\nu\iota\sigma\sigma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ 528. $\delta\epsilon\gamma\kappa\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ 538. sic Regg. A. B. G. M. 1. Ven. 2. Guelf. Wellauerus $\delta\epsilon\gamma\kappa\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ cum ceteris. $\delta\lambda\iota\gamma\omicron\delta\eta\tau\iota\alpha\tilde{\nu}$ Prom. 548. Sic Med. Regg. A. B. M. 2. et $\epsilon\iota\alpha\tilde{\nu}$ Colb. 1. Alii $\overline{\eta\gamma}$, quos summa ineptia Wellauerus ionismi sectator commenticii sequitur. Ἡσιόναν Prom. 558. $\eta\varsigma$ Colb. 2. $\overline{\eta\gamma}$ Vict., quem spreuit Well. $\acute{\alpha}\mu\pi\lambda\alpha\chi\iota\alpha\varsigma$ 562 an. sic Regg. A. B. Colb. 2. Well. ex Vienn. quatuor et edd. vet. $\eta\varsigma$ praetulit, quod in anapaestis non spernam, sed minime omnes memorantur libri. $\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta$ Prom. 894., ubi ex interpretatione $\gamma\acute{\epsilon}\nu\epsilon$ M. 2. Pers. 896. Ag. 738. 1456. $\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta\varsigma$ Pers. 908. $\delta\alpha\pi\tau\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\tilde{\nu}$ Prom. 901. $\mu\eta\chi\alpha\tilde{\nu}$ Sept. 123. $\acute{\alpha}\nu\tau\tilde{\alpha}\varsigma$ 132. $\kappa\omicron\upsilon\tilde{\rho}\alpha$ 133. Guelf. et supra scripta $\tilde{\alpha}$ Mosq. 9. $\kappa\omicron\upsilon\tilde{\rho}\eta$. $\kappa\acute{o}\rho\alpha$ Suppl. 137. Choeph. 937. Rob. $\kappa\acute{o}\rho\alpha\varsigma$, Turn. Vict. $\kappa\omicron\upsilon\tilde{\rho}\alpha$. $\nu\iota\phi\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\varsigma$ Sept. 195. Sic Regg. A. B. L. Guelf. M. 1. et supra scriptum Med. I. et M. 2.; tamen $\nu\iota\phi\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\varsigma$ Wellauerus. $\acute{\alpha}\sigma\tau\upsilon\delta\omicron\rho\omicron\mu\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\tilde{\nu}$ Sept. 203. ex Vict. in recentiores edd. transiit, idque satis fuit Wellauero, ut $\overline{\eta\gamma}$ ex Ald. Rob. Turn. revocaret; de oodd. silent. $\chi\alpha\lambda\epsilon\pi\tilde{\alpha}\varsigma$ 210. $\pi\epsilon\rho\theta\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\tilde{\nu}$ 307. $\epsilon\kappa\kappa\epsilon\nu\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ 312. Pers. 541. Aldus $\tilde{\eta}$. $\acute{\alpha}\lambda\lambda\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\varsigma$ Sept. 313. Choeph. 383. $\acute{\alpha}\lambda\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\varsigma$ Ag. 1140. $\sigma\tilde{\upsilon}\lambda\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\varsigma$ Prom. 397. $\tau\acute{\epsilon}\chi\upsilon\varsigma$ Prom. 387. Ag. 733. 1463. $\tau\acute{\epsilon}\chi\eta$ Ag. 671. $\tau\acute{\epsilon}\chi\alpha\tilde{\nu}$ Ag. 1100. $\tau\acute{\epsilon}\chi\eta$ 1402. Choeph. 963. Suppl. 83. $\epsilon\tilde{\upsilon}\tau\tilde{\alpha}\nu$ Sept. 346. $\epsilon\kappa\beta\omicron\lambda\tilde{\alpha}\nu$ 751. $\pi\lambda\alpha\tilde{\gamma}\alpha\tilde{\nu}$ 876. Ag. 358. $\pi\lambda\alpha\tilde{\gamma}$ Choeph. 461. Pers. 1010. $\epsilon\pi\iota\lambda\epsilon\tilde{\iota}\xi\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ Suppl. 48. $\mu\upsilon\sigma\alpha\sigma\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ 51. $\epsilon\iota\gamma\kappa\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ 61. $\mu\epsilon\lambda\alpha\iota\tilde{\nu}\alpha$ 83. $\mu\epsilon\lambda\alpha\iota\tilde{\nu}\alpha\varsigma$ Ag. 747. $\kappa\omicron\phi\upsilon\gamma\tilde{\alpha}$ Suppl. 86. $\acute{\alpha}\pi\tilde{\alpha}\tau\alpha$ 103. $\acute{\alpha}\pi\tilde{\alpha}\tau\alpha\tilde{\nu}$ Pers. 93. $\theta\epsilon\rho\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ Suppl. 104. $\theta\epsilon\rho\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\varsigma$ Ag. 1137. $\sigma\epsilon\mu\tilde{\nu}\alpha\varsigma$ Suppl. 133. $\gamma\alpha\mu\epsilon\tilde{\iota}\tau\tilde{\alpha}\varsigma$ 156. $\acute{\alpha}\gamma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\tilde{\nu}$ 425. $\iota\epsilon\rho\sigma\sigma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ 536. $\delta\iota\alpha\mu\epsilon\iota\theta\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ 538. $\alpha\iota\tilde{\omicron}\varsigma$ 540. $\delta\iota\omicron\theta\epsilon\rho\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ 547. $\pi\omicron\iota\mu\acute{\alpha}\nu$ 623. $\tilde{\eta}\beta\alpha\varsigma$ 649. Ag. 109. $\tilde{\eta}\beta\alpha\tilde{\nu}$ Pers. 887. $\epsilon\kappa\tilde{\alpha}\tau\alpha\tilde{\nu}$ Suppl. 661. $\acute{\omicron}\mu\phi\tilde{\alpha}\nu$ 789. $\chi\lambda\iota\tilde{\delta}\tilde{\alpha}$ 813. $\acute{\alpha}\pi\omicron\kappa\omicron\pi\acute{\alpha}$ 821. $\pi\alpha\rho\alpha\kappa\omicron\pi\acute{\alpha}$ Ag. 216. Eum. 316. $\beta\omicron\tilde{\alpha}$ Sept. 84. $\beta\omicron\tilde{\alpha}\varsigma$ Ag. 1114. $\beta\omicron\tilde{\alpha}$ Sept. 88. $\beta\omicron\tilde{\alpha}\tilde{\nu}$ Pers. 272. Suppl. 566. 628. 809. Ἀφροδίτα Ag. 408. Ἀφροδίτας Suppl. 550. 650. 1025. $\mu\epsilon\gamma\tilde{\alpha}\lambda\alpha$ Suppl. 1034. $\mu\epsilon\gamma\tilde{\alpha}\lambda\alpha\varsigma$ Pers. 838. $\mu\omicron\lambda\pi\tilde{\alpha}\tilde{\nu}$ Agam. 106. $\tau\alpha\gamma\tilde{\alpha}\tilde{\nu}$ 110. $\kappa\alpha\lambda\tilde{\alpha}$ 138. $\sigma\pi\epsilon\upsilon\delta\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ 147. $\phi\upsilon\lambda\alpha\kappa\tilde{\alpha}\tilde{\nu}$ 227. $\tau\upsilon\beta\tilde{\alpha}$ 452. $\theta\tilde{\alpha}$ 463. Ἑλένα 1430. $\text{Ἑλένα\tilde{\nu}}$ 673. Ἑλένας 674. $\pi\rho\alpha\sigma\sigma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ 688. $\gamma\alpha\lambda\tilde{\alpha}\tilde{\nu}\alpha\varsigma$ 720. $\sigma\eta\mu\tilde{\epsilon}\nu\alpha$ 727. $\pi\omicron\mu\tilde{\eta}$ 728. Eum. 987. $\epsilon\iota\delta\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\tilde{\nu}$ 748. $\acute{\alpha}\iota\delta\tilde{\alpha}$ 952. $\pi\eta\mu\omicron\tilde{\nu}\alpha\varsigma$ 984. Suppl. 1051. $\tau\epsilon\tau\tilde{\alpha}\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ Ag. 996. $\zeta\epsilon\pi\theta\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\varsigma$ 1004. $\kappa\acute{\alpha}\rho\tau\alpha\tilde{\nu}\alpha\tilde{\nu}$ 1062., si Wellauri correctio vera; libri $\kappa\acute{\alpha}\rho\tau\alpha\tilde{\nu}\alpha\tilde{\nu}$. $\acute{\omicron}\delta\epsilon\gamma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ 1082. $\xi\upsilon\theta\tilde{\alpha}$ 1113. $\kappa\omicron\iota\tilde{\tau}\alpha\tilde{\nu}$ 1473. 1499. $\kappa\omicron\iota\tilde{\tau}\alpha\varsigma$ Suppl. 785. $\chi\alpha\mu\epsilon\tilde{\iota}\tau\omega$ Ag. 1521 (an.). $\mu\omega\mu\tilde{\epsilon}\nu\alpha$ Choeph. 44. 435. $\gamma\upsilon\tilde{\nu}\tilde{\alpha}$ Choeph. 45. $\kappa\epsilon\lambda\alpha\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$ 450. $\acute{\alpha}\theta\omega\pi\tilde{\alpha}\tau\alpha\varsigma$ 610. $\pi\omicron\iota\tilde{\nu}\tilde{\alpha}$ 924. 935. Eum. 514. $\pi\omicron\iota\tilde{\nu}\tilde{\alpha}\tilde{\nu}$ Eum. 312. $\mu\acute{\alpha}\chi\alpha\varsigma$ 934. $\mu\acute{\alpha}\chi\eta$ 936. $\acute{\alpha}\rho\chi\tilde{\alpha}\tilde{\nu}$ Sept. 670. Choeph. 954. $\acute{\alpha}\rho\chi\tilde{\alpha}\varsigma$ Suppl. 590. $\alpha\delta\omicron\tilde{\nu}\tilde{\alpha}$ Eum. 319. $\lambda\acute{\alpha}\mu\pi\eta$ 365. $\beta\lambda\tilde{\alpha}\beta\alpha$

469. 898. ἄλλα 504. μέσα 529. δίνε 529. ἀποπεμφμένα Pers. 135. περικλύστα 588. πάσα 662. σὴ 662. σάν Prom. 407. Sept. 101. κταμέναν 887. λαγάν 902. γρώμα Prom. 525. ἦ. Ald. 542., ibi arte Mosq. a. α, cui obsequi debuit Well. 890. ἀνάγκας Ag. 211. Suppl. 1013. Eum. 520. ἀνάγκαν Choeph. 73. Pers. 561. ἄτα Sept. 669. Choeph. 335. 813. Suppl. 863. ἄτας Ag. 376. 717. ἄτα Sept. 992. ἄταν Choeph. 817. Eum. 350. Suppl. 525. ἀρωγάν Ag. 47 (an.). δίκαι Suppl. 1057. Choeph. 923. Eum. 469. δίκας Ag. 451. Choeph. 632. 776. Eum. 157. Suppl. 425. 684. 1057. δίκαν Ag. 224. 706. 1451. Choeph. 59. 392. 440. Eum. 499. βιοιᾶς Pers. 839. γλώσσα Prom. 891. τροφᾶς Ag. 711. φηγῶς Sept. 964. Suppl. 70. 718. φηγῶ Sept. 936. Suppl. 390. 812. φηγῶν 354. ἀλκᾶ Ag. 454. 1074. Prom. 545. Sept. 744. ἀλκᾶς Pers. 586. 892. ἀλκῆ Suppl. 347. ἀλκάν 812. Ag. 107. Eum. 248. ἀλλαγῆ Ag. 469. ἀπτάς Pers. 915. ἀπτᾶς 927. πολλά Ag. 986. πολλᾶς Ag. 974. πολλῆ Suppl. 843. πλάτα Suppl. 127. πλάταν Ag. 679. φάλα Sept. 135. 139. φάλας Eum. 953. φάλα Suppl. 1021. δία Pers. 1004. δίας Sept. 210. τελευτά Suppl. 1036. τελευτῆ Sept. 919. 933. μαινομένα Suppl. 557. μαινομένα Sept. 466. 763. 918. ἀγαθά Ag. 1103. ἀγαθῶς 733. Pers. 838 (anap. l.). ὀδίνα Eum. 806. 837 (utrumque in anap.). ὀργῆ Ag. 208. Choeph. 447. ὀργάν Eum. 936. ψυχάν Prom. 695. χλιδῆ Suppl. 813. λίμναν Prom. Sol. 178, 4. — μάταν legitur Pers. 260. 280. Ag. 160. 411. Eum. 483. Genitivi pluralis vide exempla haec: αἰτῶν Choeph. 962. sed est ea Hermanni emendatio. θεῶν Sept. 91. In quibusdam codd. est θειανῶν vel θεῶν ὦν. τιμῶν διφιμῶν Eum. 808. 839. Illo loco τιμῶν δαματαν Reg. L., τιμῶν δαματαν Guelf., τιμῶν δαματων Ald. Rob. τιμῶν δαμῶν Turn. δαμιῶν Herm. restituit. χοᾶν Choeph. 154. χοᾶν Aldus. Corrigenda puto κλυτῆ Choeph. 641. παραιτουμένη 772., quin Ἀργεῖην toleravit Wellauerus Choeph. 1042., hoc quidem in dīverbiis. Sed genitivos in αν absque codd. praesidio inferre non audeo; retineo igitur παυσῶν Sept. 910. — Iam ad Euripidem pergo. ἀνάγκη Hec. 87. Plures codd. η, ης, ἦ. ἀνάγκη Hipp. 1378 (an.). ἀνάγκας Suppl. 61. Bacch. 518. 835. αὐλάν Hec. 168 (an. lyr.). Phoen. 1536. Hipp. 67. Alc. 269. Andr. 283. Rhes. 343. Heracl. 911. αὐλᾶς Or. 1266. Herc. f. 392. αὐδάν Hec. 171 (an. lyr.). Or. 1241. Hipp. 671. Suppl. 600. Iph. Taur. 218 (an. l.). Hel. 1346. Ion. 919 (an. l.). 1443. αὐδᾶς Bacch. 535. ἀρρήταν Hec. 197 (an. l.). ἀναρπαστιᾶς 204 (it.). ἀρβύλης male scribitur Or. 140., sed ἀρβύλαν praeterquam in duobus codd. v. 1455. ἀρετά Or. 795. Aug. d. et supra scr. Havn. η. Iph. Aul. 1080. ἀρετᾶς Med. 834. Herc. f. 648, hoc ex Hermanni necessaria correctione. Iph. Aul. 1077. Troad. 225 (an. l.). Male ἀρετῆς inter mul-

tos dorismos scribitur in anapaestis lyricis Ion. 862.; in eisdem tamen inest προδότης 863., λίμνης 871., ἀπανησαμένη 874. ἀρετῇ Heracl. 622. ἀρετάν Med. 626. Iph. Aul. 552. 558. ἄταν Or. 950. Mosq. D. η. Phoen. 343. Med. 968. 978. Andr. 103. Iph. Aul. 103 (an. l.). Taur. 217 (it.). 1086. Troad. 165 (an. l.). 532. 537. Ion. 1240. Herc. f. 897. ἄτας Hipp. 1139. 1279., ubi tres codd. ης, quibus, ut in anapaestis, parendum fuit. Troad. 1305. ἄτα Hipp. 240 (an.). ἄλλα Iph. T. 187 (an. l.). ἄλλον Or. 997. Hipp. 1118. Iph. Aul. 1306. Heracl. 610. Hel. 642. 1318. Ion. 1104. ἄλλε Troad. 1314. Heracl. 768. Ion. 160 (an.). Ἀερόπας Or. 1001. ἀγαθάν 1265. ἀγαθῆς Hipp. 239. quatuor ἦ, quibus in anapaestis aliqua fides. ἀγαθῇ Ion. 150 (an.). ἀκοάν Or. 1270. duo ibi codd. ἀκοάς. Phoen. 819. ἀρχά Iph. Taur. 182 (an.). ἀρχῆς 194. 196 (an. utrumque). ἀρχάν 1380. ἀλκάν Or. 1390. Phoen. 257. unus cod. η. Ion. 202. 487. Herc. f. 786. ἀλκά Ion. 484. ἀλκᾶς Andr. 760. ἀλκῇ Heracl. 756. Herc. f. 435. ἀρχυστάταν Or. 1405. αὐτοκασιγνήτας Phoen. 136. unus ibi liber ον, unus ης. ἀθανάτας Phoen. 235. Unus cod. ους, Pors. ου. ἀδονάν 338. ἡδονάν Iph. T. 822. Hel. 635. ἀδονά Ion. 1447. ἀρπαγά 1021. Plerique codd. absque sensu ἀρπαγῇ, unus ἀρπαγῇ, unde illud correctione effectum. αἰδομένα 1489. ἀρομένα 1569. ἀλωμένα 1740. ἀπιστοσύνην Mel. 423. ἀφρησαμέναν 829. αἰγά 972. αἰγῶς Iph. Taur. 186 (an. l.). αἰγάν Ion. 885 (an. l.). ἀκτᾶς Hipp. 137. 1119. Rhes. 362. et male ἀκτῆς Med. 1278. ἀκτάν Hipp. 737. Alc. 611. Andr. 1160. Iph. Taur. 422. Heracl. 83. Ion. 872 (an. l.). Herc. f. 382. ἄλη Med. 1275. male scribitur. ἄλμαν 1276. ἄλμας Hipp. 149. 749. ἀπειροσύνην 194. (an.), ubi Havn. ἦ Ἀφροδίτας 532. 539. Iph. Aul. 179. 535. 546. Bacch. 380. Hel. 1121. Ἀλκμήνης Troad. 808. Hipp. 553. Ἀδριηνᾶς 731. ἀνθαιρουμένα 767. αἰδομένα 1269. αἰδομένα Troad. 1072. ἀρίστα Alc. 240. 456. ἀρίστα 759 an., ubi ἦ rectius scribitur in quatuor codd. αἰπεινῇ Andr. 103 (elegia dorismo plena). αἰγλαν Suppl. 992. Rhes. 530. Ἀρεθούσας Iph. Aul. 168 an. ἀποπεμφμένας Rh's. 897. αἰσχύναν Troad. 172 (an. lyr.); sic ex Havn. bene Matth. αἰαχύναν Hel. 201. αἰαχύνε 690. Ἀνδρομέχη Troad. 274. in anap. lyr. dorismo refertis. ἀπῆρας 519. sic nans Havn. bene. Idem in anapaestis ob complures dorismos restituit Seidlerus v. 573. αἰχμά 818. 835. αἰχμῇ Herc. f. 432. ἀφροσύνας Bacch. 366. ἀγνωμοσύνην 841. ἀσμέρα Hel. 627. αἰδοτάτων 1109. ἀποχομένας 1206. ἀλαλῇ 1344. ἀκροτάτας Ion. 469. αἰέλας 502. αἰοδά 1096. αἰοδάν Med. 425. El. 143. ἀφορμάν Ion. 477. ἀγνωμοσύνην Bacch. 841. ἀνυχομένα Andr. 131. Αἰνας Herc. f. 632. ἀταλῶς El. 704. — βιοῦς Hec. 195. (an. l.) sex codd. ἦ. Iph. Aul. 541. Ion. 493. El. 452. βιοῦῃ

Iph. Aul. 557. *βοιόταν* Med. 148 (an. l.). 418. 991. Hipp. 1376 (an.). Andr. 772. Bacch. 74. Herc. f. 652. *βάχχα* Phoen. 1489. Bacch. 150. *βάχχαν* Hipp. 550. *βακτιάν* Hipp. 122. *βοριῶ* 559. *βοριῶς* Bacch. 84. *βοά* Troad. 557. El. 883. Hipp. 583. *βοᾶς* Iph. Taur. 144. *βοῶ* Or. 1370. Phoen. 301. 679. 1301. Mosq. *βοά*. *βοάν* Hec. 1069. Or. 147. Med. 132 (an.). 136. (it.), ubi quidam codd. *ῆ* et *ῶ*. 1263. Troad. 549. Hel. 370. El. 1170. 1215. — *γνώμα* Andr. 476. Hec. 176. (an.); quidam *ῶ* et *ῆ*. Iph. Taur. 406. *γνώμας* Hipp. 239. (an.); quatuor codd. *ῆ*. Iph. Aul. 136 (an.). 555. *γνώμῃ* Bacch. 953. Med. 425. *γνώμαν* Hipp. 246 (an.). quinque codd. *ῆ*. Bacch. 958. *γέννα* Hec. 187. *γέννας* Rhes. 903. *γᾶ* Hec. 635. Ceterum hoc omnium tritissimum, cuius non amplius exempla affero, in libris varie scribitur. *γλυκυτάταν* Or. 156. Mosq. D. *ἡν*. *γλανκᾶς* Iph. T. 1070. Troad. 804. Heracl. 749. ex Schaeferi coniectura, libri enim *γλανκᾶς*. *γλανκά* Hel. 1457. *γλώσσα* Troad. 286. *γαμονύμενα* 313. *γειναμένα* 824. *γονᾶς* 1280. Med. 1246. *γοργοφόνα* Ion. 1469. — *δυστανοτάτας* Hec. 169 (an. l.). Vit. *ἡς*. *δάφνα* 455. *δάφνας* Ion. 113. 911 (an. l.). *δάφνη* Andr. 297. Iph. Taur. 1212. *δάφναν* 1069. *δούλα* Hec. 476. duo ibi codd. *ῆ*. Phoen. 205. Andr. 842. Troad. 140. 186 (an. l.). 214. *δούλας* Andr. 842. *δούλαν* Andr. 114. Troad. 255. Ion. 131. *δίκαι* Hec. 701. Phoen. 1726., ubi Mosq. *ῆ*. Med. 415., ubi etiam *δίκας* et *δικαίῃ* sine sensu scriptum prostat. Suppl. 614. Rhes. 190. Bacch. 949. 967. El. 1159. *δίκας* Or. 1347. Andr. 773. Troad. 284 (an. l.). Bacch. 965. Heracl. 922. El. 745. *δίκῃ* Hec. 1006. duo ibi codd. *δίκῃ* (sic). Or. 187. Plurimi *δικαίῃ*. *δίκαν* Or. 313. Andr. 767. Suppl. 378. 614. El. 1193. *δυσειλένας* Or. 1371. *δεσποίνας* 1432. Iph. Taur. 431. *δεσποίνῃ* Iph. Taur. 174 (an. l.). Ion. 696. 1062. 1103. *δέμῃ* Phoen. 166., ubi duo codd. *ῆ*. Iph. Taur. 833., ubi Aldus *δέρα*. *δέρῃ* Hipp. 764. *δέρας* El. 1224. *δέραν* Phoen. 309. 1291. El. 147. 481. Sed *δέρην* Iph. Aul. 1492. *δείρην* Ior. 1665. *δέρης* Hel. 353., idque in mediis dorismis. Sed recte in Phrygis monodia in fabula Oreste *δέρης* scribitur et similia. *δαινά* Phoen. 798. Med. 649. 848. *δαινᾶς* Iph. Taur. 845. *δαινᾶ* Heracl. 909. *Δίρα* Bacch. 493. 500. Herc. f. 764. *Δίρας* Phoen. 647. Hipp. 556. *Δίραν* Phoen. 238. *δυρομένα* Med. 161 (an.). *δαμαλιζόμενα* Hipp. 230 (an. l.). *δυστυχεστάτα* Andr. 139. Flor. A. *ἡν*. *διδύμαν* 479. *δεσποοίνας* Iph. Taur. 425. *διεπειδομένα* Troad. 151 (an. l.). Hec. 65 (an.). Multi codd. *ῆ*. *δουλοσίταν* Phoen. 192. *δίνῃ* Troad. 212. *δευομένα* 277. *δόξῃ* Bacch. 844. *δαπάνῃ* 849. *δρεπομένα* Hel. 244. *δόγκαν* Herc. f. 373. — *ἐκπνεούσας* El. 1221. *ἐμᾶ* Hec. 81 (an.). Ion. 680. *ἐμᾶς* Hec. 93. 1052. Or. 161. Hipp. 164. Iph. Taur. 179 (an. l.). Bacch. 535. Heracl. 365.

Hel. 202. Ion. 1490. 1492. El. 1185. *ἰμῶ* Hipp. 620. Heract. 756. *ἰμῶν* Phoen. 153. 322. 1286. Med. 418. Hipp. 1377 (an.). Suppl. 58. 1026. Iph. Aul. 166. Rhes. 250. 524. 690. Bacch. 498. Hel. 235. Ion. 456. 706. 719. Herc. f. 773. El. 1158. 1215. *ἐχθίσταν* Hec. 197 (an. l.) Troad. 213 (an. l.). *Εὐρώπας* Hec. 477. Iph. Taur. 387 Rhes. 29. *Εὐρώπην* Iph. T. 134 (an. l.). Androm. 785. *εἰλατίαν* Hec. 627. *εὐνάν* 908. Andr. 469. Suppl. 825. *εὐνᾶς* Ion. 147 (an.). *εὐνᾶ* Troad. 341. *Ἐρμιόνα* Or. 1478. *Ἐρμιόνας* Andr. 114. *Ἐρμιόνα* 122. 1169. *Ἐκάτα* Phoen. 109. Troad. 323. *Ἐκάτας* Hipp. 141. *ἐπακτάν* Phoen. 343. Duo codd. *ἦ*. *Ἐχλῶνης* 1021. Havn. *ἦς*. Ion. 1233. *ἔχομένα* Phoen. 1517. Flor. 2. *ἦ*. *ἐν-δυσσάμενα* Med. 164 (an. l.). *ἐπιβαλλομένα* 831. *ἐσβολάν* 1254. *εἰςβολάν* Ion. 722. *εὐαζομένα* Bacch. 67. *εὐφροσύνην* Hel. 1470. *εὐκλειστάτας* Herc. f. 127. *ἐμπολᾶς* Iph. T. 1080. *ἐγχρημπτομένα* Hipp. 217 (an. l.). *εὐδαμένα* 1107. *ἐλάτα* Alc. 458. *ἐλάταν* Iph. Aul. 1302. *ἐλάτας* Bacch. 98. *ἐρήμα* Suppl. 836. *ἐκβαχχευσάμενα* 1003. *ἐπακονοσόμενα* Troad. 178 (an.). *Εἰρήνα* Heracl. 371. *Εἰρήναν* Bacch. 395. *ἐλελιζομένα* Hel. 1111. *εἰλαπίνας* 1237. *ἐλισσομένα* 1362. *ἐροπῶν* 881 (an. l.). *Ἐλένα* Iph. Aul. 771. Taur. 426. Rhes. 907. *Ἐλένας* Hec. 629. Or. 1343., ubi unus Flor. 33. *ἦς*. Or. 1400. 1410. 1495. Iph. Aul. 573. Troad. 213 (an. l.). Hel. 1143. 1160. 1500. *Ἐλένα* Rhes. 256. *Ἐλέναν* Hec. 924. Andr. 104 (eleg.). Iph. Aul. 176. 759. Hel. 1464. Male *Ἐλέτην* scribunt Or. 1348. — *ζωάν* Hippol. 811. Troad. 258. *ζωᾶς* Iph. Taur. 149. Herc. f. 652. El. 121. *ζώνας* Iph. Taur. 195 (an. l.). — *ἡλακᾶτα* Or. 1413. *ἡβη* Alc. 487. *ἡβας* Herc. f. 436., idem v. 637. Hermannus restituit. *ἡβαν* 647. *ἡμένα* Rhes. 543. *ἡδομένα* Bacch. 830. — *θoinόν* Hec. 1050. Ion. 507. *θoinά* 902 (an. l.). *θoinᾶς* Bacch. 1136. *θoᾶς* Or. 331. Ion. 1232. Inepte in mediis dori-
smis *θοῇ* scribunt Ion. 122. *θερμάν* El. 742. *θερμᾶς* Hipp. 127. *θεμένα* Suppl. 1023. El. 165. *θαλάσσας* Iph. Taur. 383. Bacch. 859. Certe sic Brunckius, sed absque codd. fide edidit; male improbat Matth. *θυμέλας* Rhes. 235. *θυμέλαν* Ion. 114. *Θέτραπταν* Troad. 213 (an. l.). *θυρωσαμένηα* Hel. 1343. *θρατᾶς* El. 745. — *ἰπποσύνα* Or. 1377. *ταχά* s. *ιαχά* Phoen. 1040. et male editur *ιαχή* Hel. 1147. *ιαχᾶς* s. *ιαχᾶς* Ion. 502. *ιαχῆ* s. *ιαχῆ* Or. 1460. *ιαχάν* s. *ιαχάν* Phoen. 1302. Med. 150 (an. l.). 208. Hipp. 581. Iph. Aul. 1028. Taur. 173 (an. l.). El. 143. *ἰα* Alc. 598. *ἴδας* Iph. Aul. 1271. et male *ἴδην* Iph. T. 357. *ἰεμένα* Phoen. 152. Duo codd. *ἦ*. — *κορυφᾶς* Hec. 89 (an.). Obsequendum hic erat Aldo et codicibus, praeter tres *κορυφῆς* praebentibus Bacch. 835. 856. Ion. 460. *κορυφῶν* Iph. Taur. 1210. Troad. 1087. *κοιτά* Hec. 185 (an. l.). Quidam codd. ibi *ᾤ* et *ῆ*. *κοιάν* Androm. 784. Iph. Taur. 441. Ion. 1101.

κόρα Hec. 642. 915. Hipp. 63. Andr. 128. Iph. Aul. 772. 1050. El. 117.
κόρας Phoen. 1730. Hipp. 1128. Andr. 145. Troad. 562. Hel. 515. Herc.
 f. 391. 413. *κόρα* Troad. 1098. *κόραν* Orest. 1483. Andr. 483. Iph. Aul.
 1497. Troad. 534. Ion. 1085. *κούρα* Hipp. 140. Alc. 423. Iph. Taur. 201.
 El. 116. 478. *κούρας* Iph. Taur. 201. 208 (an. l.). Hel. 1307. *κούρα* El.
 186. *κούραν* Iph. Taur. 1083. El. 1188. *κρυπτάν* Hec. 1046. Iph. Aul.
 560. *κρυπτῶ* Hipp. 153. *κόλταν* Hec. 1061. *κόλτας* Or. 142. Med. 153
 (an. l.). 434. Hipp. 178 (an. l.). Par. A. *ἦν*. Rhes. 543. Ion. 153 (an. l.).
 891 (it.). *κόλτις* El. 158. *καλλοσύνας* Or. 1371. *κόμαν* Phoen. 323. duo
 codd. *ἦν*. *κόμας* Andr. 810. quidam *ἦς*. 1185. Suppl. 875. El. 183. *κόμα*
 Med. 969. *κεφαλᾶ* Rhes. 226. 900. *κεφαλῶς* Med. 145 (an. l.). Duo
 codd. et schol. ad v. 171. *κεφαλῆς* Hipp. 1342. *κεφαλάν* Andr. 294.
 Hipp. 133. 242. (an. l.); duo ibi codd. *ἦς*. *καλλίστα* Hipp. 71. Herc. f.
 638. Iph. Aul. 543. *καλλίστας* Ion. 113. *καλλίσταν* Troad. 217 (an. l.).
Κρήτας Hipp. 155. *κακοτυχεστάτα* 674. *κακονυμφιστάταν* 749. *κατακοιά*
 816. *κώπα* Hel. 1452. *κώπας* Andr. 837. Hel. 667. *κώπη* Alc. 453. 473.
 Iph. Taur. 139. Hel. 527. *κούφα* Alc. 478. Bacch. 849. *κεκλημένα* Andr.
 495., quod vulgo *κεκλεισμένα* aut *κεκλειμένα* scribunt. *κλειάν* Andr. 780.
 Iph. Aul. 1056. Troad. 210. *κλειῶς* Iph. Aul. 168. El. 153. *κλειῶ* Iph.
 Taur. 139. *καλλονῶς* Iph. Aul. 1289. *κατακλειομένη* Iph. Taur. 143
 (an. l.). *κλαγγάν* Troad. 147. *καταλειπομένην* 603. *καταλειπομένην* 1062.
Κυβέλας Bacch. 77. *καλλιστενομένη* 386. *καταβαλλομένη* Hel. 164. *κατα-*
σκαφάν 196. *κλειοτάταν* Med. 822. *κραυγάν* Ion. 892 (an. l.). — *λώβαν*
 Hec. 196 (an. l.). 210 (it.). 1051. 1075. Andr. 299. Troad. 132. El. 165.
λώβη Hec. 640. Iph. Taur. 202. Herc. f. 861. *λύμαν* Hec. 210 (an. l.).
 Troad. 201 (it.). *λύμας* Hec. 1052. *λίμνας* Hec. 443. tres codd. *ἦς*.
 Hipp. 227 (an. l.). Ion. 165 (an. l.). Herc. f. 407. Iph. Taur. 1072. *λί-*
μναν Alc. 606. *λοιβάν* Phoen. 1575. Iph. Aul. 1039. Iph. Taur. 164
 (an. l.). *λοιβῶς* Herc. f. 875. *λύπας* Hel. 655. *λύπη* Heracl. 617. Hipp.
 158. *λύπαν* Hel. 1344. Iph. Aul. 1307. *λευκῶ* Hipp. 764. *λευκάν* Iph.
 Taur. 422. *λόγχας* Hipp. 1365. *λόγχη* Rhes. 462. Troad. 1291. *λόγχαν*
 1310. *λάθα* Iph. Taur. 220 (an. l.). *λεάντας* Bacch. 647. *Λέγνας* Herc.
 f. 416. — *μολπῶς* Herc. f. 672. 1027. *μολπῶ* Herc. f. 346. Alc. 603.
μολπάν Alc. 467. Troad. 149. *μεθεμένα* Or. 168. *μηχανάν* Or. 1405. Alc.
 223 (an. l.). *μαντοσύναν* Iph. Taur. 1243. *μεταμειβομένα* Phoen. 831.
 Havn. *ἦ*, Mosq. D. *ῶ*. *μελομένην* Phoen. 1303. *μεγάλα* Med. 162 (an. l.).
 El. 189. *μεγαλῶς* Bacch. 77. Hel. 1355. *μεγαλῶ* Med. 438. Suppl. 365.,
 ubi libri τ adscripto carent. Troad. 1103. *μεγάλαν* Andr. 299. *μει-*
νομένη Med. 431. Hipp. 1264. Bacch. 843. *μεταβαλλομένα* Hipp. 1112.

Α.

Λαβδάκειος Labdacus. τῷ *Λαβδακίῳ* παιδί *Oed. R. 267.* τῶν *Λαβδακίων* δωμαίων 1226. Priore loco, qui similem possessivi patronymicis usum habet, qualem provinciam a Sophocle scimus etiam aliis assignatam, *Ἀσάκειος*, *Αἰάκειος*, *Λαττειος*, *Λητῆος*, *Τελαμώνιος*, bis utitur Eustathius ad Homeri quaedam dicta illustranda p. 172, 28. 601, 34. — De tono v. *Αἰάκειος*.

Λαβδάκιδης Labdacida. *Λαβδακίδαις* *Oed. R. 489 ch. 496 ch.* κλεινοῖς *Λαβδακίδαισιν* *Ant. 853 m.* τό τε *Λαβδακιδᾶν* γένος; *Oed. Col. 221 m* τὰ *Λαβδακιδᾶν* οἴκων δοῶμαι πῆματα *Ant. 589 ch.* Utroque loco in dorismo finitionis consentiunt libri.

Λάβδακος n. pr. *Λάϊον* τὸν *Λαβδάκου* *Oed. R. 224.*

Λᾶβή ansa. κρατῆρες — ὧν κρατ' ἔχουσιν καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους *Oed. Col.*

474. *Suid.* ν.χούς et λαβαῖς; illo loco vitiose λαβὲ ἀμφὶ στόμα scriptum.

Λάβρος vehemens. τὸ σὸν λάβρον στόμα *Ai. 1126.* vehementia impudentium simul dictorum exagitat. *Schopl. σφοδρόν, Θρασύ.* *Plesych. λάβρον, ἀθρόον, προπετές* — *μαινόμενον: λάβρος, πολὺς, σφοδρός.* Accentus in penultima haud dubie ex compositione vocabuli fluit, quod a *λᾶ* intensivo et *βορά* repetebant veteres, v. *Etym. M. p. 553, 46. cf. Eust. p. 1033, 57. 1066, 1. 1781, 50.* hic quidem alterius quoque originis testis, a βαρύς.

Λάγδην. De rebus humi pedibus proculcatis. τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται *Phaedr. III. 3. (606 D.).* — Tonus adverbiorum in ῆν communis est.

Λαγός et *λαγώς* *Ierus. εὐναῖος λαγώς* *Dolop. II. (184 D.)* Apud *Hesychium* male post *εὐναῖος*, quanquam *καταπτηχής* explicatum, distinguitur. — *γέφανοι* — *ἱκῖνοι*, *λαγοί* *Amec. I. (113 D.)* quod a Sophocle dictum esse eo minus dubitari potest, quod versus ille cum accurato de poetae libertate testimonio ab *Athenaeo* bis apponitur *IX. p. 400, b.* — Tonum contra atticæ declinationis usum inflexum esse vult *Arcad. p. 94⁵* et oculatio testis *Schol. Theodos. p. 1197, 27.* isque ex *Herodiano*, ut videtur. Non consentit *Eustathius*, nec vulgo obsequuntur editores.

LEX. SOPH. II.

Α.

Λαγχάνω. (ἄχ). I. *Formae. Praesens*: *λαγχάνω* Tyr. XV. 1 (587 D.). *λαγχάνει* El. 741. Schol. *τιγχάνει* legi adscribit, quod in cod. Mon. repertum, et placet Elmsleio Add. ad. Heracl. 782. — *Perf.* *εἴληχεν* Ai. 1037. *εἴληχε* Aeg. I. 7 (19 D.). *εἴληχώς* El. 1124. — *Aor.* *ἔλαχε* Oed. R. 1316 m. *ἐλάχεται* Oed. Col. 1743 ch. *λάχωσι* Oed. Col. 451. *λαχέιν* Oed. Col. 794. Ant. 516. ubi Brunckii cod. E. et Dresd. a. *λαβεῖν*. 695. 831 an. Ai. 812. ubi Ald. et potiores libri tuentur, quod a Valck. ad Phoen. p. 444. et Pors. ad Hec. 41. probatum est: alii *λαβεῖν*. *λαχών* Ai. 1263. Ant. 1226. *λαχοῦσα* Ant. 814 an. *λαχόντα* Phil. 1102. m. *λαχοῦσαν* Ant. 909. — II. *Usus*. Una est significatio *sortiendi*, unde tralatum *sorte*, *fato*, *divino consilio nanciscendi* vis oritur. *Propriam* potestatem habet in *λαχών* τε *κακέλευστος* Ai. 1263. Inde de *partitione per sortem* dictum: *τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον* — *εἴληχε Παλλίς* Aeg. I. 7 (19 D.). Universe et generali *sortiendi sensu*: *ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας* Phil. 1102 m. *τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους* Oed. R. 1366 m. *τῆς ἐμῆς χθονὸς λαχέιν τοσοῦτον ἐνθανεῖν μόνον* Oed. Col. 794. *μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχεται* τι 1743 ch. *οὐχ ὁ χρηστός τῷ κακῷ λαχέιν ἴσος* Ant. 516. ἴσον vitiose nonnulli. *οὐχ ἥδε χρυσῆς ἄξια τιμῆς λαχέιν*; 695. Brunckius cum genitivo verbum componi elegantius putabat, sed *τιμῆς* ab *ἄξια* pendet, infinitivo *φορέσσω*; *ἔρεκα* adiecto. *οὔτε ξιφείων ἐπύχειρα λαχοῦσα* 814 an. *τοῖς ἰσοθέοις ἔγκλημα λαχέιν* 831 an. *οὔτε του γίμου μέρος λαχοῦσαν* 909. *τὰ τυμφικὰ τέλη λαχών* 1226. *οἱ ἔργα θρασυαί οἷα λαγχάνει κακά* El. 741. *τύμβου πατρῶου κοινὸν εἰλεχὼς μέρος* 1124. *αἰτήσομαι δὲ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχέιν* Ai. 812. de quo loco, comparato Hecubae loco, dixit Herm. ad Hecub. 41.; ibi cum *λαβεῖν* legatur, iniuria *λαχέιν* praeferebat Porsonus. *ἦν δ' εἴληχεν τύχην* 1037. *πένθος λάγχάνω* Tyr. XV, 1. Haec exempla *accusationum* aut additum habent aut subaudiendum: *selectius cum genitivo* verbum dicitur: *οὐ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου* Oed. Col. 451.: nullo significationis discrimine. Iniuria igitur gr. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 326.: *ἔλαχεν ἀντὶ τοῦ ἔτυχε συντάσσεται γενικῇ* — *ἔλαχε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκληρώσατο αἰτιατικῇ*. Rectius alter de constr. verb. l. c. p. 382.: *λαγχάνω κλήρον καὶ λαγχάνω κλήρον, γενικῇ· μεταλαγχάνω δὲ τοῦδε ἀντὶ τοῦ μεταλαμβάνω, γενικῇ*. Impersonaliter dictum apud Sophoclem non reperitur: quanquam *ἐπιλέλογχα* exstat.

Λαγὼς v. *λαγός*.

Λαίρτης, *Λαίρτιος*, *Λάριτος*. Illa HomERICA forma: *σπέρμα Λαίρτου* Ai. 1372. Tricl. *Λαίρτιον*. *ὁ Λαίρτου γόνος* Phil. 366. *ὁ Λαίρτου τόκος* 610. *τὸ πάνσοπον κρότημα Λαίρτου γόνος* inc. CV. 114 (784 D.). Altera: *Λαίρτιον παῖ* Phil. 87. *τῷ Λαίρτιον* 399. *δύμπλοητος Σισύφου Λαίρτιον* 415. In Brunckii membr. supra scriptum *Λαίρτιω*; vulgatae

acerbitatem bene exposuit Hermannus, sensit scholiastes. τὸν Λαίρτιον 624. τῷ πατρὶσι παιδὶ τῷ Λαίρτιον 1341. παῖς ὁ τοῦ Λαίρτιον Αἰ. 101. Haec cum nonnisi primo et quinto trimetri loco posita reperiatur, consentaneum est, sed demonstrari non potest, primam produci syllabam. Utramque scripturam nominis apud Sophoclem agnoscit Eust. p. 13, 35. *Tertia*: ὁ Λαίρτιον παῖς Phil. 1270. ὃ καὶ Λαίρτιον Αἰ. 1. τέκνον Λαίρτιον 373 m. Hanc ante Schaeferum ad Αἰ. 1. coronide crasis signo notabant, cuius in nomine proprio non exstare exemplum puto.

Λαθίπορος, intransitive aerumnas oblitus: ὅτ' Αἰῶς λαθίπορος πάλιν Αἰ. 697 ch. ἐπιλήσμων τῆς λύπης schol. Pal. recte, a nimia enim tristitia propter deceptam spein omnis eius calamitas orta erat. Active oblivionem efficiens: λαθίπορον δ' ὁδυνᾶν — βλοσάν Trach. 1017 m.: v. βλοσος. Schol. τὴν λαθίπορον ἴσων τῶν ὁδυνῶν.

Λάθρα. Forma brevior λάθρα correpto $\bar{\alpha}$ nullo iure obtruderetur tragicis, ut apud quos nunquam metro desideretur, sed aliquot locis producta in arsi maxime senariorum posita. Nam ne quis subditiuum illum Danaes Euripideae obilciat prologum (v. 28.), satis cautum arbitror: Er-ravit igitur Vossius ad h. Cer. 240. Saepius nude dicitur, quam addito genitivo eius, *quo* quid *clam* fit. Adest is: ἥς μοι σὺ πόλλ' ἀκίς γήμιας λάθρα προὔπεμπες El. 1144. λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύεσθαι Oed. R. 787. Καδμεῖων λάθρα Oed. Col. 355. Omittitur: κείνο λάθρα — ἔξδοῦ, ὅτι πρᾶξις Phil. 839 ch. ἀτηρὸς λάθρα 1256. λάθρα μ' ἐπελθεῖν Oed. R. 386. ὀδύβουλεύων λάθρα 618. Θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα Trach. 530. πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψεταις κακῇ Αἰ. 1116. Horum longam sibi deposcunt syllabam ultimam El. 1144. Αἰ. 1116. Oed. R. 386. 787. Phil. 839, hoc melicorum. Cetera ultimam trimetri sedem occuparunt. In $\bar{\iota}$ adscribendo cum codices fluctuare non apud Sophoclem solum videntur, plurimi sibi adeo non constituerunt, ut Hermannus in Trachiniis Philocteta Αἰᾶς Electraque et Oedipo Rege edendis ter mutaverit sententiam, singulorum fere annorum intervallis λάθρα vel λόθρα praefereendo. Et nunc rursus eo devolvitur, ut in melicis λάθρα concedi tragicis dixerit apud C. Matthiae Qu. Soph. p. 124., locum Phil. 839. ita constituens, ut in stropha eiciat ποῖ δὲ βίσι. De incertitudine codd. V. Bast. Ep. Cr. p. 140. Comm. palaeogr. ap. Schaefer. Gr. Cor. p. 719. Qui non addiderunt $\bar{\iota}$ editores, aut librorum reverentia ducti fecere, velut Schneiderus ad Plat. Republ. I. p. 344., aut fallaci similitudine aliorum adverbiorum penacutorum in $\bar{\alpha}$ exeuntium, *μύθρα, τάχρα, κάττα, πρόβρα*, quae cum brevi $\bar{\alpha}$ terminentur, quantum hinc distent, facile intelligitur. Revera λάθρα dativum esse adiectivi λάθρος, quod apud Hesychium exstat, certum est, exarandumque λάθρα apud Homerum, Herodotum, tra

gicos; cf. Schoemann. ad Isaeum p. 412. Post et fortasse iam Platonis aetate omittendae vocalis, quae non pronuntiaretur, morem irrepsisse probabilis Schneideri sententia est praef. ad Plat. Rpubl. vol. I. p. LXI.

Λαθραῖος occultus, clandestinus. εἰς δὲ δεῖγμαί πημονήν ὑπόστιγον λαθραῖον Trach. 376. λαθραῖ ὃς ἀσκιῖ — κακά 383. qui mala dissimulat. λαθραῖον ὁρμὴ ἐπισκασμένη φρούρου 910. λαθραῖον ὡς ὁρούση πρὸς δίκας ἀγῶνα El. 1432 ch.

* *Λαλαίς* v. *ἐλαυαίς*.

Λαῖτιο; quod est Latii. φόνον τὸν Λαττειον Oed. R. 451. ἰώ, Λαττειον ὦ τέκνον 1216 ch. Libri ἰώ Λαττειον τέκνον, praeter Laur. B. qui Λ. γέ-
νος. Illud Erfurditius antistrophici versus causa de coniectura scripsit et sequitur iure Herm., qui olim ἰώ Λαττει τέκνον dederat: nec pugnat cum grammatica lege, ut Reisigio visum Coni. ad Arist. praef. p. XXIII. Boethius et Wunderus ἰώ Λαῖτίον, quod elevavit Hermannus. — De accentu v. *Λιάκειος*.

Λαίθαργος. Eustath. p. 1493, 22. δηλοῖ μὲν κύνα. τροπικῶς δὲ σημαίνει καὶ ἐπὶ βουλον ἀνθρώπων κρύφα βλέποντα, καὶ ἔστιν ἐκείνος ὡς περὶ φασὶ λαθροδότης, ἀπὸ κυνῶν. Σοφ. (inc. CV. 115. 902. D) σαλ-
ουσα δ' ἀκνείς καὶ κύων λαίθαργος εἰ. Apud Schol. Ar. Eq. 1065. et Suid. v. *λαίθαργος* legitur *σαλτεις* δίκουσα.

Λάϊνος lapideus. κατὰ λατρου τάφου. Oed. Col. 1592. Suid. v. ἄχερδος, cum vitiosa scriptura τάφρου. — De accentu totius generis v. Arcad. p. 65, 9.

Λάϊος n. pr. ἦν — Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν γῆς τῆςδε Oed. R. 103. ὁ Λάϊος — σὺ μάλιστα φόνω 112. ὁ Λάϊος — ἄφαντος ἔρρει 558. ὡς ὁ Λάϊος κατισφαγείη 729. — Λαίου ὀλωλός Oed. R. 126. Λαίου διαφθοράς 573. φορέα μέ φησι Λαίου καθιστάται 703. τὸν γε Λαίου φόνον 852. Λαίου παλαιὰ θέσφατα 906. ch. τῶν Λαίου τις 1042. Λαίου γὰρ ἦν 1117. Λαίου ποτ' ἦςθα σύ; 1122. τὰ Λαίου σταθμά 1139. τῶν Λαίου τις ἦν γεννημάτων 1167. γένους τοῦ Λαίου 1383. Λαίου ἔστε τίν'; Oed. Col. 220. m. v. ἀπόγονος. ὦ καὶ Λαίου 559. 1503. τὰ Λαίου — θρόνων κράτη Ant. 165. — χρησμός ἦλθε Λαίῳ ποτέ Oed. R. 711. εἰ δὲ τῷ ἔξω προσήκει Λαίῳ τι συγγενές 814. — Λάϊον τὸν Λαβδάχου Oed. R. 224. τοὺς κτανόντας Λάϊον 308. οὔτε Λάϊον — πρὸς παιδὸς θανείῳ 721. Λάϊον — φράζει 740. ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον 753. Λάϊον τ' ὀλωλότα 759. Λάϊον πάλαι νεκρόν 1245.

Λαῖφος velum. Ex Sophocle, ut videtur, Hesychius: λαῖφος εἰς, ἀρμένιος. λαῖφος, τὸ ἱστίον, ἡγρὸν τὸ ἄρμενον. — οὔτε — κόπαις ἐρῶ-
σων, οὔτε λαίφειν νεῶς Trach. 558.

Λαῖκαινα Laconica. κυνὸς Λακαίνης Ai. 8. Damnant talia Atticistae; v. Phryn. p. 194. ibique Lobeck.

Λάκμος mons. εἶτι γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου Λάκμου τε Inach. XI. 2.

Brunckio omissa particula (265 D.). — Accentum notavit Arcad. p. 58, 16.

Λάων. Laconicus. Λάωνος δαμάσθαι λόγον Helen. I. 2. (186 D.). — De tono v. Arcad. p. 12, 10.

Λάλω loquor. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; Phil. 110. ἡ σωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος inc. XIII. 2. (667 D.). De Aloud. VI. v. *λανθάνω.*

Λάληα. Cum convicio garrulus sic dicitur. οἷμ' ὥς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκός; εἰ Ant. 320. participio ad genus substantivi accommodato, cum homo spectetur eo cognomento dictus. ἄλημα scholiasten hic legisse coniciebat Schneiderus lex. Gr. v. ἄλημα. v. Lobeck. ad Ai. p. 280. Meinek. ad Menandr. p. 276. Pflugk. ad Eur. Androm. 938., et quae in ἄλημα et κρόνημα adnotavimus.

Λαμβάνω. 1. Formae. 1. Activi praesens: λαμβάνεις El. 582. Oed. R. 1031. inc. XL. 3. (698 D.) *λαμβάνει* Phil. 755. *λαμβάνων* Oed. R. 1494. — *perfectum: ἔλῃφα* Oed. R. 643. *ἐλλήφοτε* Triptol. IX. 3. (538 D.). Haec vera scriptura inest in Rufi Ephes. de part. hom. p. 32. Pollux II. 172. *ἐλλήφοτα*, Etym. M. p. 395, 11. *ἐλλήφοτες. ἐλλήφοτας* Oed. Col. 733. — *futurum* non legitur. — *aor. ἔλαβον* Phil. 1216. *ἔλαβες* Phil. 1231. Oed. R. 276. Apud Eust. p. 1809, 14. *εἰλες* legitur. 1039. *ἔλαβε* et *ἐν* Oed. R. 1350 m. et Oed. Col. 285. loco vexatissimo Phil. 674 ch. libri: Wakef. *ἔβαλ' ὁ*, Hermann. *ἔβαλεν*. — *λάβω* Trach. 1180. Oed. Col. 472. 832. *λάβης* Phil. 1417. Oed. R. 461. 605. 1012. *λάβη* Trach. 148. inc. C. 8. (779 D.) — *λάβομαι* El. 326. Oed. R. 599. Oed. Col. 90. *λάβους* El. 339. Phil. 103. 1040. Oed. Col. 800. ubi Musgr. *λάκους*. 1675. m. Ai. 258. 1101. *λάβοι* El. 538. Phil. 1067. Oed. R. 218. 1004. Trach. 330. 817. 1216. Ai. 338. Tymp. I. 1. (563 D.). inc. XVIII. 2. (673 D.). Salm. V. 4. (483 D.) ex Hermannii certa emendatione, vulgatur *βάλου. λάβοιμεν* Oed. R. 121. — *λαβεῖν* Phil. 81. 101. 234. 292. 647. 649. 652. 671. 1331. Oed. R. 266. Ant. 275. 435. Trach. 48. 667. 1179. Ai. 489., ubi Mosq. b. fere exquisitius *ιδεῖν*. El. 257. 996. 1004. 1109. Thyest. III. 6. (236 D.) inc. CV. 94. (884 D.) sic nunc scribitur *λαβεῖν* pro *μολεῖν* Phil. 47. ex Laur. a. — *λαβών* Phil. 613. 641. 667. 931. 995. 1218. 1267. Oed. R. 607. 641. 1022. 1058. 1162. 1391. Oed. Col. 864. 1013. 1304. Ant. 394. 397. 907. 1148. Trach. 32. 253. 258. 1055. Ai. 235. 279. 571. 661. 1077. 1094. 1275. El. 12. 937. 1317. Capt. V. (36 D.) Amphitr. I. (124 D.) Phaedr. III. 3. (606 D.). *λαβούσα* El. 1295. *λαβούση* Oed. R. 913. *λαβόντα* Phil. 107. 533. Trach. 1188. El. 412. *λαβόντε* El. 994. — 2. *Passivi: ληφθήσεται* Phil. 68. *ἐληφθης* Trach. 805. *ληφθῶ* Phil. 896. *ληφθῇ* Ant. 328. *ληφθῆναι* Ant. 1064. *ληφθέντι* Trach. 446. At *ἐλάμφθην* et *ἐλάφθην* fr. inc.

LXXVI. 1. (747 D.) ferri nequeunt, ionicum alterum, alterum doricum nimis; haud dubie recte coniecit ἐθάλφθην Brunckius. — 3. *Medii*. λάβωμαι Phil. 751. λαβέσθαι Oed. Col. 374. — II. *Usus*. 1. Antiquissima significatio videtur *prehendendi manu*. τὰ δ' ἐν χειρὶν στέφη λαβοῦσιν Oed. R. 913. Suid. v. δοῦσσαι. Elmsl. contra libros mavult λαβοῦσαν sine causa idonea. ὅταν δὲ χεῖμα — λάβω; Oed. Col. 472. *quando hausero*. Versum cum seq. habet schol. Ar. Ach. 960. et Suid. v. χοάς: uterque λάβης, quasi choro tribuantur. μέγαν ἐμποδῆτην ρυτῆρα λαβών Ai. 235 an. ἄμφηκες λαβών ἔγχος 279. πῆσαι λαβόντα σκῆπτρον El. 412. δός — τεῦχος εἰς χεῖρας λαβεῖν 1109. πευκνῆς λαβόντα λαμπράδος αἶλας Trach. 1188. βωμιαῖον ἐσχάψαν λαβών Capt. V. πωτέλος ἀνήρ λαβών παροῦργα χειροῖν κέντρα Phaedr. III. 3. Inde de serpente *constringendi* vi dicitur. θράκοντε θαιρὸν ἀμυριπλὶ; εἰληφότε Tript. IX. 3. — 2. *Figuratae dictionis* primum genus est, cum *capere*, *secum auferre* significatur. χωρῶμεν, ἐδόθεν λαβών ὅτου σε χρεῖα καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει Phil. 641. de figura *σολοικοφανεί* v. Herm. I. c. et Elmsl. ad Med. 552. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν; 647. εὐ μοί τι τόζων — παρερῆήμην, ὡς λίπω μὴ τῶ λαβεῖν 649. — 3. *Deinde tenere* quasi *constrictum*, de *somno*, *amore*. λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος με Phil. 755. ὕπνος — οὐδ' αὖτε λαβών ἔχει Ai. 661. εἰ τι ἀρδὺ τῇδε τῇ νόσῳ ληφθέντι μεμπτός εἰμι Trach. 446. Similia collegit Valck. Diatr. p. 155. ch. De *odore*: δυσοσμίας λάβοι Salm. V. 3. — 3. *Item capere*, vel *vi* vel *dolo*, ut vel *possideamus*, vel *potiamur*, vel *adimatur* aliquid alteri. μάλλον ἢν φλοῦτα μὲ ἢ τοὺς πάντας Ἀργεῖους λαβεῖν Phil. 47. λέγω φ' ἐγὼ δόλω Φιλοκτήτην λαβεῖν 101. πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις 103. μὴ δόλω λαβόντα γε 107. ἐκούσιον λαβών, εἰ μὴ θεοὶ δ', ἄσονται 613. τὰ τόξα μου — λαβών ἔχει 931. αἰσχροῦς γὰρ αὐτὰ καὶ δίχη λαβών ἔχω 1218. ἃ γ' ἔλαβες βουλαῖς ξυγαῖς 1231. ὅστις — δόλοισι τὸν βίαν λαβών ἀπειστέρηκας 1266. ἃ δ' ἂν λάβης αὐτὸν ἀπὸ λα 1417. ζήτων τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόρου λαβεῖν Oed. R. 266. *Passive*: εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται Phil. 68. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι καχοῖς Ant. 1063. Sed est et *sorte* et *iure possidendi capere*. γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβών Trach. 32. μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν — ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ 1216. ἀλλ' αὐτὸ μοι σὺ, παῖ, λαβών ἐπώνυμον, Εὐρύσκαες, ἔσχε Ai. 571. Αἰδὼς λαβών ἀπειστέρηκε El. 937. ὅπως ἐγὼ λαβών ἡμεῖς τοιαῦτα Oed. R. 1058. τί μ' οὐ λαβών ἔκτεινας ἐμθύς 1391. cum me *politus esses*: i. e. cum essem ad te delatus. πάλος καθαιρεῖ (με) τοῦτο γὰγαθὸν λαβεῖν Ant. 275. Κρέων — λαβών τε χώρας παντελῇ μοναρχίαν 1148. Hinc *adsignificatur uti*: λαβών πρόβλημα σαντοῦ παῖδα τὸνδ' ἀγνώτῃ μοι Phil. 995. — 4. A *capiendi* significatione exit *deprehendendi* *inveniendique*, cum bono tum malo sensu dictum. οὐκ ἂν λάβοις μου μάλλον οὐδέν' εὐσεβῆ Phil. 1040. τί δ' ἄλγος

ἰσχυρὲ ἐν κακοῖς με λαμβάνεις; Oed. R. 1031. ὅπου θεῶν σεμνῶν ἔδραν λάβοιμι Oed. Col. 90. οὐδ' ἦν τὸν διδάσκαλον λάβῃ inc. C. 8. — καὶ λάβῃς με' ἐψευσμένον Oed. R. 461. εἰάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς κοινῇ τι βουλευσάμενα 605. Etiam quod abundanter addi videtur λαβῶν v. 607. fortiolem deprehendendi iterationem videtur continere, indignabundi animi signum. εἰάν δέ τοι ληφθῇ τε καὶ μή Ant. 328. ἐφ' ἣ (uxore) λαβῶν ἐπακτὸν ἄνδρα Ai. 1275. Passive: δεῦτερον ληφθῶ κακός; Phil. 896. βουλευσάμενα — καὶ δρῶσ' ἐλήφθης Trach. 805. Hanc vim verbi attigit Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 473. B. 5. A potiendo depromptum, cum de aspectu, sensibus animi, contrahenda poena dicitur. ὁμμασι μόνῃ θείαν ἄλλου λαβόντα Phil. 533. ἔστιν ὥστε κτηγυθέν θείαν λαβεῖν 652. τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λόγῳ τιν' ἡμῖν 1067. ὁρῶ — ἡμᾶς ὁμμάτων εὐληφίας φόβον Oed. Col. 733. τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ κατ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι Ai. 338. προθυμίαν ἔργου — λαβεῖν Trach. 667. τέρψιν — αὐτὴ λάβοι 817. ἣ μὴ μελασμα τοῦ φυτεύσαντος λάβῃς; Oed. R. 1012. ἐδήχθη τοῦτο τοῦνεδος λαβῶν Trach. 253. ζημίαν λαβεῖν inc. CV. 94. πημονάς εὐχου λαβεῖν Trach. 1179. οὐ μὴ λάβω 1180. Rationem loquendi observavit Markland. ad Eur. Suppl. 1050. — 6. Deinde est accipere, assequi petendo vel quod cupimus. ἡδὺ γὰρ τοι κτήμα τῆς νίκης λαβεῖν Phil. 81. εἰτ' ἴδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν 292. quod de capiendo manibus dictum esse non potest. κλέος ὑπέψατον λαβεῖν 1331. ἀρχὴν βραχέαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος Oed. R. 121. ἀλλήν λάβοις ἂν κάνακοίφισιν πόρων 218. ἐν δὲ τῷ λέγειν κάτ' ἂν λάβοις τὰ πλεον' ἢ σωτήρια Oed. Col. 800. quem locum contra Reisigium λάκοις probantem defendit Herm. ποίαν λάβω θεῶν ἄσπιν ἣ βροτῶν; 832., quod etiam dando accipere significet. ὡς μάλιστ' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις 1675 m. si exoptatum accipias, v. Herm. πάντα ταῦτ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας Ant. 435. κάκ τῶνδ' ἐμοὶ λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητύσθαι πέλει El. 257. εἰ σθένος λάβοιμι 326. εἰ λάβοις σθένος 339. εἰ φωνὴν λάβοι 538. βάξιν καλὴν λαβόντε 994. gloriosam famam adeptas. ὅταν θυνεῖν χρῆζων τις εἰτα μηδὲ τοῦτ' ἔχη λαβεῖν 996. προνομίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφν κέρδος λαβεῖν ἄμενον 1004. τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εἴσοιαν ἀρκεῖ Amphitr. I. xη' τιν' ἴασιν λαβεῖν Thyest. III. 6. τί τοῦδε χάριμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτὲ Ὑμψ. I. 1. ὥς' ἂν εὐπετὲς λάβοις inc. XVIII. 2. quod cum praecedentibus distinctione non interposita coniungendum, Scribitur vulgo ὥς δ' ἂν. γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον inc. XL. 3. — Hinc suspensae sunt eligendi et adsciscendi significationes. Illa: πότρε δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἰρεσιν, λάβοις Ai. 258. πῶς δ' ἔτ' ἐγώ' κεῖν ἂν λάβοιμ' ἀφεις τάδε; Oed. R. 599. Haec: τίς παραφύσει, τέκνα, τοιαῦτ' ὀνειδὴ λαμβάνων Oed. R. 1494. De scienda enim affinitate dicitur, velut λαβῶν Ἀδραστον πενθηρόν Oed.

Col. 1304., et de amico et adiutore ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φέλον Phil. 667. ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν 671. — *Partem capere* significat: ἕως τις — γυνὴ κληθῇ λάβῃ τ' ἐν τυχαίᾳ φθορίδων μέγος Trach. 148. — 7. Accipere aliquid *alicunde*, maxime a dante aliquo: λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρός Phil. 234. παρ' οὐπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξα 1216. dolo enim surripuerat quidem, sed eo, quod Philoctetes ipse arcus et sagittarum usum fallacia dictorum illectus concesserat. καὶ μὴν χάριν γ' ἐν ἄλλαν λάβοις ἑμοῦ Oed. R. 1004. δῶρον — τῶν ἑμῶν χειρῶν λαβὼν 1022. ἡ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες —; 1039. πόθεν λαβὼν; 1162. πόθεν λαβὼν; Ant. 397. de Antigone in facinore deprehensa sapiente verborum delectu dictum; nondum enim revera deprehensam esse sibi Creon persuaserat. δέλτορ, — τὴν ἐγὼ θαυὰ θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν Trach. 48. ἀσπιδ' εἰ λάβοις Ai. 1101. σέ — πρὸς σῆς ὀμφαμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν El. 12. τὰς ἡδονὰς πρὸς σοῦ λαβοῦσα 1295. οἱ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθελεν λαβὼν 1317. Et de auctore mali dictum: βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν Ai. 489., quod longe alio sensu dictum atque El. 994. μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην πρὸς γ' ἑμοῦ λύπης λάβοι Trach. 330. — Hinc est etiam τῆς θυγατρὸς ἀνέλεονα λαμβάνεις El. 582.; quod etsi poenas *repetere ab aliquo* Latini dicunt, non tamen ad *assequendi* sed ad *accipiendi* notionem revocari debet. Huc refero etiam ὥσπερ μ' ἄρᾶϊον ἔλαβες Oed. R. 276.: quod neque eiles cum Eustathio p. 1809, 14. neque *per imprecationem obstrinxisti* cum Hermanno explicaverim, sed ad *accipiendi* notionem revocaverim: ὥσπερ ἐμὲ σοὶ διὰ τὰς ἄρας ἐγχειρίζω, παραδίδωμι. Sic ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἐκείτην ἐχέγγονον Oed. Col. 285. — 8. Φράσεως ἔνεκεν adiectum reperitur participium λαβὼν: nec tamen omnia, quae vulgo per saturam congessere quos in ἄγω et ἐχω produximus testes, parem causam habent. In aliis enim cur addatur λαβὼν, etiamsi verbum de verbo nobis non vertatur, clare apparet: τὰς κόρας τ' οἶχει λαβὼν Oed. Col. 1013. τὴν τήρδ' αὐτὸς, ὡς θέλεις, λαβὼν καὶ κρῖνε κατέλεγε Ant. 394. τὴν ἄγει με διὰ χειρῶν οὕτω λαβὼν 907. δὸς μοι — αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν Trach. 1055. Omnium apertissima exempla, unde etiam ratio illius figurae patescit, haec sunt: πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε Ai. 1094. στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν Trach. 258.: quibus ne omitti quidem potuit λαβὼν *assumptum aliquid* significans. Alia minus illustri significatione sunt. κτεῖναι λαβὼν Oed. R. 641. τόνδ' ἀπάξομαι λαβὼν Oed. Col. 864. ubi non inest potiendi assignificatio, velut v. 1013. supra allato. ἡ σὺ φῆς ἄγειν τὸν ἀνδρ' Ἀχαιοὺς δεῦρο σύμμαχον λαβὼν; Ai. 1077. — At *Medii* significatio primaria est *attractandi vanibus*: inde *capessendi* notione praeditum est. Illa exstat: βούλει λάβωμαι δῖτα καὶ

θίγω τί σου; Phil. 751. Haec: ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ Oed. Col. 374.

Λαμπάς φα. πεινένης λαβόρτα λαμπάδος σέλας Trach. 1188. Tralatum ad solem significandum: οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα θέμις ὄρα̃ν Ant. 870 m. Locum ambiguum οὐχ ὅπου λαμπάδες εὐνούχοις ὀρμασιν inc. CV. 91. (880 D.) interpretari non andeo. -- Adjective dicitur de locis collustratis luce; ἢ πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσω ἀκταῖς Oed. Col. 1052 ch. Est enim litus Eleusinium sacrorum taedis illustre.

Λαμπήγη εἶδος ἀμάξης ἐφ' ἧς ὁχοῦνται. Hesych. ex Nausic. H. 2 (392 D.) cf. Poll. X. 52. Similia Photius p. 206, 15 ex Menandro. Accentum generis v. ap. Arcad. p. 111, 16.

Λαμπρός splendidus, illustris. 1. Proprie: λαμπρὸν ἥλιου σέλας El. 17. κατέστη λαμπρὸς ἥλιου κύκλος Ant. 412. ὃ λαμπρῷ στεροπαῖ φλεγέθων Trach. 99 ch. de eodem; sed de fulmine λαμπρῶς γὰρ ἄτερ στεροπαῖς ἕξας ὀξὺς τότος ὡς Ai. 250 an. λαμπρῶς ἔω Thyest. VI. 3. (239 D.) 2. Proxima tralatio est lucis nomine de nobilitate dicto. τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννύς; ἄνους Scyt. II. 1. (497 D.) Alia de oculis dicitur: τὰ πρόσθε λαμπρὰ ὄμματα Oed. R. 1483. Tertia de rebus insignibus et magnificis qualibuscunque; v. Dissen Expl. Pind. p. 448. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τω σωτῆρι βαλὴ λαμπρὸς ὥσπερ ὄρματι Oed. R. 81. Male distinguunt post βαλὴ. Coniungenda εἰ ἐν τύχῃ βαλὴ λαμπρὸς, ὥσπερ ὄρμα λαμπρὸν ἔχει: si insignis veniret faustum responsum ferens, velut vultu talia portendente incedit. εὖν σοὶ τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη Oed. Col. 725. facto comprobare splendidas laudes. οὐ λόγοισι τὸν βλον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι 1146. Versum cum duobus praecedentibus affert Suidas v. βάρος. κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄρμα καὶ φύσιν Trach. 378. specie nobilis. εἰς ἡλθε λαμπρὸς El. 675. δόμων δέ σε - λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγὼ 1119. cum magnifica spe, quod ex oppositis ἀπ' ἐλπίδων εἰςδεξάμεν elucet. — Rem claram et manifestam significat: ταῦτ' οἶν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει Trach. 1164. de vaticiniis exeuntibus. — Accentum singulatim notavit Arcad. p. 71, 9.

Λαμπρόνω πυργο, ορνο. ἐξωμμάτῳ καὶ λελάμπρυνται κόρας Phin. I. (634 D.) v. ἐξομματόω.

Λαμπτήρ foculus. ἡνίχ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον Ai. 279. v. explicantem Summum Interpretem.

Λάμπω splendo. 1. Proprie: ἐκ δὲ θυμάτων Ἡφαιστος οὐκ ἔλαμπεν Ant. 994. Affert Tzetzta in Exeg. II. p. 53, 11. λάμπει δ' ἀγυνεύς βωμὸς ἀτμῶν πυρὶ σμύρνης σταλαγμούς Laoc. I. 1. (340 D.) 2. Proxima tralatio est cum additur figurate dictum rei nilentis vocabulum: ἐπανχῶ — ἰχθυοῖς ἄστρον ὡς λάμπειν ἐτι El. 66. quo utitur loco East. p. 191, 42. 1259, 64. λάμπει γὰρ ἐν χειμασιν ὥσπερ εὐπρεπὴς χαλκός inc. LXXII. I.

1. (742 D.) Audacior est in illo *ἐλαμψε γὰρ τοῦ νυφίουτος φέμει Παύρατ-σοῦ* Oed. R. 475 ch. Duarum rerum figurata inest dictio: alterius, quod vaticinium cum igne comparatur in cacumine montis per loca circumscita procul conspecto, alterius, quod salutifera ea vox visa omnibus, secundum illud ab Homero inde propagatum, quod *φῶς* et *ἡμέρα* de faustis rebus dicuntur: v. Merrick. ad Tryphiod. p. 360 ed. Wernickii. — Dissimillimum huic contendit Erfurdthus *παιὼν δὲ λάμπει στορόεσσά τε γῆρος ὄμιανλος* Oed. R. 187 ch. *λαμπρὰ φωνή* a Musgravio comparata non facit ad sententiam explicandam; recte Erfurdthus comparavit Bacchylidis illud *ἔμμοι φλέγεται* ap. Stob. Serm. LIII. Sed audacius poetae miscent quae diversorum sensuum sunt. *παιὼν λάμπει* non magis ab usitata ratione abhorret, quam quod plane oppositum est *φωνὴν ὄψει* Aesch. Prom. 21. et *κτύπον δέδορκα* Sept. 103., *αἰσθησις ἀντ' αἰσθήσεως*, ut scribit schol. Nicandri Ther. 165; quanquam cavendum ne Abreschii imitemur *ἀκριστὴν* contententis illud Musaei v. 5. *τιχόμερόν τε Αἰάνδρον ὁμοῦ καὶ λύχρον ἀκούω*, cuius dicti in zeugmate inest excusatio.

Λανθάνω et *λήθω*. Non secundum diverbia et cantica, sed pro poetae lubidine et commoditate eae formae cernuntur: dorismum *λάθω* melicis relinqui par erat. I. *Formae. Praesens activi: λανθάνει* Ant. 9. El. 734. Brevior forma: *λήθεις* Oed. R. 1325. *λήθει* Phil. 207 ch. in libris est, Tricl. Br. Herm. *λάθει*, Cod. Flor. Γ. *λάθη*, quod eodem nos advertit. El. 215 m. Flor. ΓΔ. *λάθου*. *λήθουσι* Oenom. V. 1' (424 D.) *λήθουσα* Ant. 528. sensu longe aptius, quam *λαθοῦσα*, ut rem durantem et per tempus aliquod dissimulando tractam significet. — *imperf. ἐλάνθανεν* El. 902. Schaef. Mel. Cr. p. 55. *ἐλάνθαν' ἄν*, Brunckii coniecturam probabit iniuria. Brevior forma: *ἐληθεις* El. 1351. — *perf. ἐληθας* Oed. R. 415. *ἐληθεν* Oed. R. 247. Alet. III. 2. (90. D.) *ἐληθέει* Oed. R. 366. — *futur. λήσεις* Trach. 455. — *aor. λάθῃ* Phil. 46. 156. 504. El. 1395. *λάθου* Oed. R. 904. ch. Vulgo *λάθη* Optat chorus, non monet; praeterea optativum tuentur Laurr. tres, Flor. Δ. Θ. Pal. et Lips. a. b.; Flor. Γ. *λάθου' ἄν*. *λαθών* Aeg. V. (23 D.) *λαθοῦσα* Tenebr. III. 3. (508 D.) *λαθεῖν* pro *λαλεῖν* bene correxit in Aload. VI. (104 D.) Blomfieldus. — 2. *Medii praesens: λάθεται* El. 163 m. — *perf. ἐλήσθαι* El. 334. — *fut. sensu passivum λησόμενον* El. 1239 m. — *aor. λαθολμαιν* El. 1279 m. *λαθέσθαι* Mys. I. 2. (358 D.) — H. *Usus. Activum latendi vim habet, ut sive clandestino consilio sive non animadvertente se vel alio aliquid facere quis aut pati dicatur. Aut 'nude sine casu dicitur, aut cum casu quavis, aut cum participio. οὐ λάθει μ' ὄργα* El. 215, idem quod *οὐκ ἐπιλέλησμαι τῆς ὀργῆς. μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών* Phil. 46. *μὴ με λάθῃ προσπεσών* 156. *οὐδέ με λήθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδῶ* 207. *μὴ λάθῃ σε* Oed. R. 904. *οὐ γάρ με λήθεις* 1325. ἢ *σε λανθάνει πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα*

τῶν φίλων κακά; Ant. 9. ἡ — λήθουσά μ' ἐξέπνεες 528. ὅπως δὲ λήσεις Trach. 455. πῶς δ' ἔτ' ὁδοῦρόν ἐξέβης λαθών Aeg. V. λήθονσι γὰρ — ἀνέμων διεξοδοί θήλειαν ὄρνιν Oenom. V. 1. λαθοῦσά με ἴσταιν Ἑρμύς Tenebr. III. 3. Infelix est Bergkii coniectura Comin. de fr. Soph. p. 29. δακνοῦσα, quod de Furia mire dictum foret. πολλὰ καὶ λαθεῖν καλόν Aloud. VI. — λαθάνει στήλην ἄκραν παύσας El. 734. incertus et invitus offendit. οἷε δρῶσ' ἐλάνθανεν 902. πάλαι ξυρῶν μ' ἔληθες 1351. μὴ λάθῃ μολὼν ἴσω 1395. μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ Phil. 504. εἴτε τις εἰς ὧν ἐλέλθεν Oed. R. 247. ἐλελθέναι σε φημι — αἰσχρὸν ὁμιλοῦντα 366. ἐλελθας ἐχθρὸς ὧν 415. nescis. ἐλέλθεν ὧν βαρὺς Alet. III. 2. Medium significat oblivisci soletque cum genitivo dici. ὁ δὲ λίσσεται ὧν τ' ἔπαθε El. 163. δεινὸν σε — κείνου ἐλελῆσθαι 334. πρόσψιν ἄς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν 1279. λαθέσθαι τῶν παρεστῶτων κακῶν Mys. I. 2. Cum accusativo λαθάνεσθαι dici perperam credidere Musgr. ad Eur. Alc. 196. et Schaefer. Mel. Cr. p. 91. : v. Erf. ad Oed. R. 904. De verbo activo cum participio ponendo v. Brunch. ad Eur. Bacch. 184. Krueger. ad Anab. p. 30. C. F. Hermann. ad Luc. de Conscr. Hist. p. 189. — Uno loco medium forma, significatione passivum legitur : οὐδὲ ποιελησόμενον ἀμέτερον οἷον ἴφιν κακόν El. 1239. Schol. λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμετον. Triclinius : ἐπιλησθησόμενον. cf. Matth. Gr. Gr. §. 495, e. p. 931.

Λαξπάτητος. proculcatus, cum contumelia. θεὸς ἔπαισιν — λαξπάτητον ἀντρέπων χαυρὰν Ant. 1261 m. Sic tres codd. Brunchii et Laur. B. : Livin. et Dresd. a. λὰξ πάτητον : Laur. A. Vat. ut Triclinius λακπάτητον, quod cum illo pariter agnoscitur ab Eust. p. 625, 21. 796, 5. ; profectum est autem a correctoribus, ἔπαισιν componi non concedentibus : v. in ἐξήγησιν adscripta. Schol. Rom. λακπάτητον exhibens explicat τὴν μεθ' ὑβριως ἀπωθουμένην, ἣ τὴν μεγάλως καταπατουμένην. Eustathius iure cum Homericis λὰξ ἐμβῆναι τοῖς στήθεσι et λὰξ κινήσαι comparat. Altera scriptura λεωπάτητον in reliquis libris et Ald. Junt. exstat, defensa a Seidlerio, olim ab Hermanno recepta.

Λαομέδων n. pr. βασίλεια, Λαομέδοντος (θυγάτηρ) Ai. 1281.

Λᾶος snxum, forma grammaticis memorata, unde non minus recte genitivum λᾶου repetas, quam a λᾶας, quod non magis usitatum arbitror. — ἐπ' ἄκρου λᾶου βραχὺς ὀκλάσας Oed. Col. 197 cl. Affert Suid. v. λᾶας. Genitivus Elmsleio analogiae contrarius visus ab Herodiano agnoscitur, ad quem et scholiasta provocat et Suidas. De tono v. Arcad. p. 128, 17. cf. p. 23, 1. Idem Sophoclei loci meminisse videtur cum scribit p. 37, 2 : τὸ δὲ λᾶος (scr. λᾶος) παρὰ Σοφοκλεῖ ἀπὸ γενικῆς εἰς εὐθείαν μεταποιήθη.

Λᾶῶς et λεῶς. Illud longe rarius duobus solis eisque diverbiorum locis reperitur Phil. 1227. et Oed. R. 144. Alterum diverbiis et melicis commune. Populum significat, maxime stirpe et natione adsignificata.

ξύμπας Ἀχαιῶν λαός Phil. 1227. Κάδμου λαόν = Καδμείους Oed. R. 144. velut πᾶς — Καδμείων λεώς Oed. Col. 745. Θήβης τῆςδ' ὀμόπτολις λεώς Ant. 729. Μηλιεύς ἄπας λεώς Trach. 193. Sed *indigenae, incolae, accolae* significantur: ἐνάλιος λεώς Ai. 562. Salaminii sunt, maritimi homines. ὃ γ' ἐνΘάδ' ἄν εἴποι λεώς Oed. Col. 43. ἰὼ πᾶς λεώς 888 ch. πάντα — λεῶν ἄνιππον ἐππότην τε 902. Inest exercitus notio: λεῶν — ὦν ὅδ' ἡγεῖτ' οἰκοθεν Ai. 1079. Multitudo universe: πᾶς ὁ χειρῶναξ λεώς inc. LX. 2; 1. (724 D.). — Tonum alterius formae Arcadius notavit p. 36, 24.; alterius p. 94, 4.

Λαῖπρσα. Nomen Dioscurorum apud Lacedaemonios usitatum. v. Strab. VIII. p. 364 et Intpp. Hesychii v. Λαίρσαι. — νῆ τῷ Λαίρσαι Lac. III. 1. (339 D.)

Λαπίζω. λαπίζεον παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ συρρίζεον, Eust. p. 1761, 27. (inc. CV. 116. f. 903 D.). (ἄ ?).

Λαπίθης Lapitha. ὁ Δωτιεύς Λαπίθης Κορωνός Lemn. I. 2. (345 D.) De tono quis praeceperit, ignoro.

*Λαρός Scriptum his loco Herodiani π. μον. λξ. p. 35, 10. ita corrupto, ut neque de sensu constet, neque utrum substantivum an adiectivum a poeta usurpatum sit: sed de *νε* quis propter verba ἐπὶ κυῖμα ἐκρούας cogitet, ut accentus immutandus videatur. (Inach. fr. 266 D. Brunckio ignotum.)

Λάρτιος v. Λαίρτης.

Λασιανύχην iubatus. λασιανύχην θ' ἔππον Ant. 349 ch.

Λάσιος pilosus, villis horrens. σικκῶν ἢ λασιῶν μετὰ Θηρῶν Phil. 184 ch.

Λάσκω vocem edo. Non legitur nisi aoristus. μηπῶποι' αὐτὸν ψεύδους ἐς πόλιν λακῖν Ant. 1081. publice edidisse mendacium. Ald. vitiose λαβεῖν, de qua re v. Herm. ad Iph. Taur. 950. τοῦπος τὸ Θεοπρόπον — ὃ τ' ἔλακεν Trach. 821 ch. ubi ἔλακεν dictum quasi Θεός non ἔπος Θεοπρόπον praeaccessisset, κατὰ διάνοιαν.

Λάταξ latex. Λάταγες, οἱ κόνταβοι. Phot. p. 209, 22. λάταξ ψόφος, κόνταβος, ὁ ἀπὸ ποτηρίου γεγόμενος Hesychius. ἡ μεγάλη σταγὼν Suidas. Proprie tamen vinum unde cottabo ludebant, sic dictum esse clarum. ξαρθὴ δ' ἄφροδια λάταξ — ἐπεισκήπτει δόμοις Inach. III. 2. (257 D.) Verba poetae ab Athenaeo XV. p. 668, b. suis accommodata in trimetros redegit Toupius in Suid. II. p. 471. ξαρθὴ in ξέρη mutato et improbabili et inutili correctione. — Tonum generatim notavit Arcad. p. 18, 18.

Λατρεία famulitium, servitus. οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει Ai. 498. servus est. Affert Suid. v. ζῆλος. — De laboribus Hercules

dictum est Trach. 827 ch. πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσω — ἔκ' ἐπιπονόν γ' ἔχοι θανῶν λατρεῖαν; — *ā* in thesi corripitur.

Λίπτεσμα fannulitium οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλη πόνων λατρεύματα Trach. 356.

Λατρύνω servio. λατρύνοντά τῷ Trach. 35. μοχθοῖς λατρύνων τοῖς
ὑπετάτοις βορῶν Oed. Col. 105. Priore loco, ut solent vocales ambi-
guae ante τῷ πῷ βῷ, in arsi ū producitur.

Λάτρις famulus, servus. Ανδρῇ γυναικὶ φασὶ τινὲς λάτριν ποιεῖν T'ach. 70.
Accentus est, qualem compositi oportet esse. v. Etym. M. p. 557, 36.

Δατύπος lapicida. ex Priamo (I. 477 D.) Pollux VII. 118.

Λαφῦρον. Plurali numero dici solitum *praedam bello partam* significat. *πύσας ἀρετᾶς λάφυρ' ἔχων* Trach. 643 ch. σέ — *παγχρύσοις στέψω λαφύροις* Ai. 93. auro ex praeda redacto, corona aurea.

Λάχρη villus lanæe. σπάσασα κτήσιου βοτοῦ λάχρη Trach. 687. —
De tono v. Arcad. p. 110, 18.

****** *Λάχος* sors. κωκύσασα μὲν τοῦ πρὶν θαρόντος *Μεγαρέως* κλεινὸν *λάχος*, αὐθις δὲ τοῦδε Ant. 1288. Sic Herm. ex Bothii cōiectura. *Megareum* eundem Intpp. esse putarunt, qui Menocens Euripidi dictus ense per corpus trajecto sese in draconis specum praecipitem dederat; de quo specu interpretantur, quod in libris omnibus est, *λέχος*. Et *εὐρήν* sic dici certum, *λέχος* de nido avium, minime de belluarum cubilibus usitatum. Accedit, quod durissimum inest zengma, *λέχος* de Megareo et Haemane sensu maxime dispari dicto; in hoc enim nōn potest nisi de infelici Antigones matrimonio intelligi.

Αίαινα Ιεσενν. σκύννον λεαίνης Αι. 966 ν. κενός. βρυαζούσης λεαίνης
Atham. II. 2. incertum utrum ex Aeschylei an Sophocles fabula; Dind. in
Aeschyleis posuit fr. 4.

Λέβης athenum. δῶρον λέβητι χαλκῷ πεκυρμένον Trach. 553. ἐς
τάφον λέβητα κοσμεῖ El. 1393. χαλκηλάτους λέβητας Acris. XI. 2. (68 D.)

Ἀέω. I. *Formarum activi* cum nonnisi praesens, futurum et aoristus exstent, omniaque cum regulis vulgatis consentiant, non opus singulatim ea enumerare. *Passivi perfectum* legitur *ἔλεκται* Phil. 389. *ἔλεχθαι* Oed. R. 405. Oed. Col. 1039. *ἔλεγμένη* El. 1290. *ἔλεγμένα* El. 999. *Aoristus*: *ἔλεχθῃ* Oed. R. 292. 1442. *λεχθέν* Trach. 1177. *λεχθέντος* Trach. 289. *Praesentis* tria exempla: *λέγει* Oed. R. 39. *λέγεται* Phil. 199. *λέγοντο* Ant. 501. *Medii* solum semel *futurum* legitur *ἔξετας* Oed. Col. 1188., et quidem sententia *passiva*, qualem inesse apud tragicos perpetuo Porsonus monuit ad Hec. 279. Sed non audiendus Schaeferus App. Demosth. t. I. p. 500. genuinam hanc et veram futuri passivi formam esse dicens.— II. *Usus*. 1. Plerumque significat *dicere*, i. e. *sententiam suam verbis proferre*, hinc et *narrare, memorare, indicare*. Cum *accusativo*: ταῦτα μὲν τί δὲ λέγει;

Phil. 12. λέγων ὅδ' ἂν θέλῃς 64. ψευδῇ λέγειν 100. 108; ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπτειν; 136 ch. πάλαι μέλημά μοι λέγεις 150 ch. λέγειν εἰς φῶς ὃ λέξει 576. λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ 579. ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς Ὀδυσσεύς λέγοντος 592. μὴ λέγε — τάδε 836. λέγων αἰσχιστ' ἐπῶν 897. τί ποτε λέγεις; 902. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι 1036. ὅδ' ἂν οὗτος λέγῃ σοι 1062. κερτομῶν λέγεις τάδε; 1219. τάληθ' ἔλεγειν 1220. εἰ δὲ μὴ τι πρὸς καιρὸν λέγων κυρῶ 1263. εἰ λέγεις ἐτήτυμα 1274. ἦν τάδε ψευδοῦν λέγων 1326. λέγεις μὲν εἰκότα 1359. λέγεις Ἀτρεΐδαις ὀφέλιος 1370. πείσειν — μηδὲν ὦν λέγω 1380. λέγοιμ' ἂν οἱ ἤκουσα Oed. R. 95. τὰ δευτέρ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι 282. ἃ γ' ἤξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἱμοί 342. πᾶντ' ὄγαν αἰνικτὰ κάσασθ' ἔλεγες 439. ὅτι — τοὺς λόγους; ψευδοῦς λέγοι 528. Erf. Brunck. ex Tricl. λέγει. v. Herm. εἰ μὲν λέγει τάδε 574. τοῦτο — λέγεις 728. ἄλλα δ' ἄθλια — προῦφάνη λέγων 790. λέγων σοὶ ταῦτά 839. εἰ φόβους λέγοι 917. Plerique codd. ἦν λέγῃ. εἰ λέγοι Tricl. Flor. F. Laur. A. suprascripto ab eadem manu ἦ. εἰ μὴ λέγω τάληθ' 914. τί μοι λέγεις; 954. τάδ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι 1053. τὰ λῶστα σοι λέγω 1066. Pronomen a λῶστα pendet, ne quis λέγω sapienter interpretetur. λέγεις ἀληθ' 1141. μὴ λέγων γε τοῦνδικον 1158. ὅδ' ἂν λέγομεν Oed. Col. 74. εἰ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεῖη λέγειν 269. ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις —; 413. δευρὰ λέγειν 667. σκληρὰ μαλθακῶς λέγων 778. ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις 813. δευρὸν λέγεις 865. ταῦτά σοι — λέγω 940. καὶ δίκαι' ὅμως λέγω 961. γάμον μ' ἀναρχαῶν λέγειν 983. ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων 1095. τὰ κρείσσων — λέγειν 1432. ἄρ' ἐνδὴ καὶ σαφ' ἔλεγω; Ant. 401. ὅσα λέγει τι; 685. εἴ τι καιρῶν λέγει 720. ἰοιδῆς — εἰ χρεῖη λέγειν; 875. ταῦτα — λέγω; 899. ὅταν λόγους αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι 1034. ταῦτ' ἄθρησον, εἰ κατηγορησόμενος λέγω 1065. τίνα λέγεις τέον μοι λόγον; 1275 m. τοῦ τόδ' ἄστων ἢ ξένων μυθῶν λέγεις; Trach. 186. εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα 372. τί χρὴ — μ' Ἡρακλεῖ λέγειν; 392. πείθου λεγούσῃ χρηστά 470. δεῖ γάρ καὶ τὸ πρὸς κέλνου λέγειν 479. μὴ πρὶν λέγεις ἂν τὸν πόθοι τὸν ἐξ ἱμοῖ 628. τί δὲ — καινοποιήσας λέγεις; 870. ὡς ἐργασίων οὐδὲν ὦν λέγω Θροοῖ; 1222. εὐπειστὰ λέγει Ai. 151 an. τοιαῦτα λέγων 156 an. πῶς δ' ἔτι λέγον λόγον ἀρήρτον; 213 an. οὐκ ἔχω λέγειν πάσας 288. τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κωδύρεται 320. δευρὰ λέγεις 324. ἢ τί μοι λέγεις; 528. κἀπὶ τῷ λέγει τάδε; 784. σοὺ γάρ λέγοντος sc. τὰ σά 1241. λέγεις τάδ' ἥμῃν El. 303. οὐδὲν ὦν λέγει ποιεῖ 311. οὐδὲν ἐκ σαντῆς λέγεις 336. εἰ μοι λέγοι; τὴν ἥψιν 405. Codd. partim λέγεις, parum apte, etsi olim defendit Hermannus. λέγειν ἃ χρῆζομαι 619. πᾶν λέγειν 621. λέγ' ἄλλα τοῦτο 407. πόλλ' ὄγαν λέγειν ποιεῖ 613. χῶπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῖρά σοι λέγω 678. οὐχ ἔβριε λέγω τάδε 870. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν 880. οὐ πρὸς ἡδοὴν λέγω τάδε 909. φροεῖν βίβας οὐδὲν ὦν ἐγὼ λέγω 1037. ψεῦδος; οὐδὲν ὦν

λέγω 1211. ἔκμαθ' εἰ σαφῇ λέγω 1214. τοιαῦτα — κοῦ βίαι λέγω Aethl. I. 2. (26 D.) πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει Acris. III. 2. (60 D.) ὅτι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν Aload. VII. 1. (105 D.) τᾷριστ' ἐλευθέως λέγειν Eriph. III. 1. (204 D.) τὰ ψευδῇ λέγειν Creus. II. 1. (323 D.) εἰ τι χρὴ βορὸν λέγειν Lac. II. 1. (337 D.) λέγων τὰληθές Ter. III. (513 D.) ἔκαστος ὡν τύχη λέγει Phaedr. V. 3. (608 D.) θέμις δὲ τὰληθῆ λέγειν inc. XXIII. 14. (678 D.) — δέιν' ἔλεξας Phil. 424. τί τοῦτ' ἔλεξας 1158 ch. *quid his dicere vis?* ταῦτα λέξας 1368. δίκαι' ἔλεξας Oed. R. 280. ὁ τοῖςδε λέξας τοὺς λόγου 755. λέξω τάδ' ἐλθὼν Oed. Col. 79. ταύτην ἔλεξε παῦλαν 88. *praedixit. τί λέξω;* 311. δεινὴν γὰρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοι; λέξας 567. ἃ δ' ἡλθον, ἥδη σοι θέλω λέξαι 1293. οὐδὲν ὦν ἔλεξεν ἀρτίως; φωνεῖ Trach. 345. τάχ' ἂν σαφῇ λέξειεν 387. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οἶχ' ὁ τοῦ κακοῦ κοινωτός 726. τοῦξεργασμένον ἔλεξα πᾶν Ai. 309. Eust. p. 415, 15. ὡς ὑπόβλητον λόγον ἔλεξας 477. Suid. v. ὑπόβλητον. ὃ πολλὰ λέξας — ἔπη 1251. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις El. 400. τί λέξω; 1165. πάντ' ἔλεξα τῶν τεταλμένα Ulix. Fur. I. 1. (411 D.) — ὃ λέξει Phil. 577. λέξω τάδ' ἐλθὼν 1242. τὰς ἐμὰς λέξω τύχας 1404. ταῦτ' αἰεὶ λέξεν δοκεῖς; Oed. R. 368. εἰ λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 844. οὐχὶ διαπότη τάδε — λέξεις; 946. τί δῆτι λέζομεν πρὸς τόνδ' ἔπος; 1419. ὡς πρὸς τί λέξων —; Oed. Col. 71. πάνθ' ὁρῶντα λέζομεν 74. εἰ ταῦτα λέξεις Ant. 93. εἰ μὴ τι λέξεις παιδί τῷ σαιτιῇ Trach. 729. ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντι σοῦ λέξει τὰ σί; Ai. 1240. εἰ — μείζον τι λέξεις El. 369. προσφιλεῖς λέξεις λόγους 662. *Passivum:* λόγος λέλεκται πᾶς Phil. 389. ἔπη ὀργῇ λειλέχθαι — δοκεῖ Oed. R. 405. μάτην τὰ νῦν τέ σοι δοκεῖ λειλέχθαι (ταῦτα) Oed. Col. 1039. ἃ μὴ σοι συμφορὰ λέζεται 1188. τοῦτο πᾶσιν ἀνδράνιν λέγοντ' ἂν Ant. 501. τὰ μὲν λειλημένα — φυλάξομαι El. 999. ἐπ' αὐτῇ τῇ μάτην λειλημένη 1290. λόγου κυλῶς λεχθέντος Trach. 289. τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν 1177. οὕτως ἐλέχθη ταῦτα Oed. R. 1442. — Sed dicitur etiam *sententia vel accusatio et infinitivo inclusa vel relativis iuncta sequente:* πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἀταξ, τὸ σὸν φρονεῖν ὄμμα Phil. 150 ch. Nam μέλημα appositum infinitivo: λέγεις φρονεῖν, ὑπερ πάλαι ἦν μέλημα. νῦν δέ μοι λέγ' αὐλὰς ποίας ἐρεδρός ταίει 152 ch. λέγ' ὅτι (sc. ἔχειν δεῖ s. ἔχω) 211 ch. λέγοντες — ὡς οὐ θέμις γίγνεται 345. λέγω γὰρ καὶ δυσφορὰ — πάντ' ἂν εὐτιχεῖν Oed. R. 87. ὅτι λέξω δ' ἀπορῶ 485 ch. ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὀλλύσθαι λέγεις 799. χῶτι σοι λέγειν εὐκταῖον ἔστιν Oed. Col. 31. λέγ' ὡν χρεῖα πάρει 1282. Ἐφινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω 1301. χῶτι χρὴ ποιεῖν λέγε 1513. δαίμονας λέγων πρόνοιαν ἔσχειν Ant. 282. ψευδῇ με διασπλῆιν λέγων 1041. λέγεις ὡς — μῦθος ἐκδείξεας ἂν El. 339. λέγων — ὡς λέποιτο Trach. 264. ὦν δ' ἔβλασταν, οὐκ ἔχω λέγειν 490. λέγεις δέσποιναν εἶναι τῇδε σῆν; 407. ὅπως Κρονίδαυ ἀπάτασαν, οὐ λέγω 499

ch. λέγω δέ σοι, ὡς οὐ δέλη γ' ἔκτεινας El. 550. — Deinde nude sine casu aut suspensa sententia, tamen ut nonnunquam aliquid subandias: λέγειν Phil. 57. (1. q. λέγε). καταλήσας λέγω 368. ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις Θραυστομῶν 380; videtur enim ταῦτα cum Θραυστομῶν coniungi exquisitius. ποιοῦ λέγων 586. λέγω 587. ποῖ λέγεις 803. οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω 926. οἷα κάξανευρῶσαι λέγειν 979. quem infinitivum Hermannus defendit, si quis forte λέγων exspectet. πέρι γ' Ἰσθ' ἢ λέγω 1261. οὐ γὰρ μ' ἄκοντα προὔτρεψον λέγειν Oed. R. 358. ἢ ἔπειρά λέγειν; 360. tentas me, ut dicam. λέγω δέ 412. λέγω δέ σοι 449. λέγοις ἂν εὖ φρονῶν 570. ὡς οὐκ ὑπέλπον οὐδὲ πιστεῦσαν λέγεις; 625. πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν 1169. λέγουσ' αὐθις πάλιν (οὐ βούλομαι ἀλγεῖν) Oed. Col. 365. ἐν δὲ τῷ λέγειν κάκ' ἂν λάβοις 799. βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾷτε με λέγοντες 1207. λέγει 1635. καὶ δὴ λέγω Ant. 245. λέγει τις εἰς 269, quod non est loquitur, sed dicit: quid dixerit autem interpositis ἀνακολουθῶς post tres demum versus sequitur: ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς κ. τ. λ. πρὶν ὀργῆς κατὰ με-στώσαι λέγων 280. ὄρκιος δέ σοι λέγω 305. cf. ἐπάμοτος λέγων Trach. 427. ἦδε μέντοι μὴ λέγε 563. ne dicas: haec, v. Brunck. πρὸς κενὸς γνώμας λέγειν 749. ὁ δ' ἂν λέγοι Trach. 23. ὡς αὐτὸς λέγει 252. τούτου λέγοντος τάνδρως 350. λέγω 1120. καγὼ πῆλῃσσω καὶ λέγω Ai. 281. οὐδ' ὅπως ἐὼ λέγειν ἔχω 423. οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων; 1286. τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικὸς ἢ τοῦ σοῦ γ' ὁμαίμονος λέγω; 1291. οὐχ ἢ γὰρ λέγω El. 330. πρὸς εὐσέβειαν ἢ κόρη λέγει 456. εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω 537. καὶ δὴ λέγω σοι 548. ἐάνπερ καὶ λέγῃς 583. ἐν βραχεὶ ξυρθεὶς λέγω 663. πέθου λέγοντι 1198. ὡς αὐτὸς λέγεις Alet. IV. 1. (91 D.) Hic enumeranda exempla sunt exhortatorii illius λέγε, dic: Ai. 210 an. Trach. 235. 415. 1129. Oed. Col. 217 m. 897. 1172. 1417. 1513. Oed. R. 702. Ant. 1159. Niptr. II. (402 D.) — λέξατε Oed. Col. 893. — ὅμως δὲ λέξω Phil. 1308. λέξαιμ' ἂν Oed. R. 773. λέξεις 1517. τοῦ λέξαντος Ai. 152 an. ἔλεξεν Trach. 216. — Cum adverbio: ὀρθῶς ἔλεξας Phil. 341. μὴ λέξης πέρι 1259. εὐνοίᾳ λέγων 1306. λέγει σαφῶς 1322. πῶς λέγεις 1393. λέγ' αὐθις Oed. R. 359. καλῶς ἔλεξεν 616. καλῶς λέγεις 986. ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει Oed. Col. 811. ἀναρῶς λέγεις Ant. 316. λέγεις ὀρθῶς 399. 681. λέγειν φρονοῦντως 678. τῶν λεγόντων εὖ 719. εὖ γὰρ οὖν λέγεις 767. εὖ λέγω 1018. εὖ λέγοντος 1019. εὖ γὰρ οὖν λέγεις 1240. καλῶς ἔλεξας Ai. 94. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις 263. εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις 1330. ἔμπαλιν λέγει Trach. 357. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις 388. εἰ δὲ μὴ καλῶς λέγω El. 245. λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς 545. οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι 623. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις; 763. εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν 1028. σὺν δέκῃ λέγειν 1030. μὴ μικρὰν βούλου λέγειν 1250. μὴ πέρα λέγειν ἔα 1475. ἥδεται λέγων ἀέ Alet. III. 1. (90 D.)

λέως λέως V. 1 (92 D.) παῶς λέγεις inc. LXVIII. 1 (734 D.). — *Rarum est cum praepositionibus περὶ vel ὑπέρ; rei oratione tractatae vel defensae indice.* ὦν λέγεις πέρ Oed. R. 707. περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπει-
στα λέγει Ai. 151 an. τοῦ τεθνηκότος γ' ἵπερ λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς τῆς
καταιγνῆτης θ' ἁμοῦ El. 545. — 2. Altera significatio est loquendi, i. e.
sermone ntendi, infle et proloquendi et pronuntiandi. εἰ δὲ μὴ δοκῶ προ-
τῶν λέγειν Oed. Col. 1661. μόνον δὲ μὴ πῖ κέρθισον λέγων Ant. 1048. —
3. Deinde est appellare nomine aliquo, unde de rebus pariter atque homini-
bus denominatione aut indicio significandis dicitur. *De re:* τοῦργον οὐ μακρὰν
λέγεις Phil. 26. Wakef. μακρὴν. Est autem οὐ μακρὰν ἀπὸν. πολλῶν λέξεν
διεποιστον πόων ἀθλῶ 506 ch. φιλὸν γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω καὶ τὸν
παρ' αὐτῷ βλοτὸν Oed. R. 611. ἥ τοῖςδε κρωσσοῖς, οἷς λέγεις, χεῖν τάδε; Oed. Col.
479. μέγ' ἂν λέγοις δωρημα τῆς συβύσιας 653. ἀνανδρον τήνδε τῆς πόλιν
λέγων 943. τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω Ant. 183. quod etsi de homine dictam, rei
tamen aliquo pretio pendendae significationem habet: nullo loco di-
co: v. Aesch. Pers. 496. Ῥηήκ. ad Xen. Mem. II. 1. 52. Wyttenl.
ad Plat. Phaed. p. 183. κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω 458. πότῳ τοῦτο
πάγκοινον λέγεις; 1036. οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις El. 389. πότινον
ἐτύχη (ταῦτα) λέγω, ἣ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; 756. Θήβας λέγεις μοι
inc. XCIX. 1. (778 D.). *De homine:* ἃς τρέμομεν λέγεις Oed. Col. 128
ch. de Furiis, quorum nomina verebantur uti. Ἰόλην λέξας Trach. 1210.
σοῖς ἐκείνον — τὸν θ' οὗτος λέγει; Oed. R. 1055. πότῳ ἄνδρα καὶ λέ-
γεις; 1129. σοὶ κάμολ, λέγω γὰρ κάμει, κηρύξαντ' ἔχειν Ant. 32. nam
de industria mei mihi nō excludo nomen. ὥς — ἣ φρονόουσαν ἣ μώ-
ραν λέγεις El. 878. σὺ δ' οὖν λέγε 879: ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν
θεῶν inc. XCI. 2. (772 D.) Cum zeugmate: οὐχ ἔβριε λέγω τάδ', ἀλλ'
ἐκείνον ὥς παρόντα νῦν El. 870. Primum enim dico significat, dein nomi-
ne illius utor tanquam praesentis; ita et Elmsleii vitatur licentia, εἰδὺτα
vel ὀρῶσα intelligi cupientis ad Heracl. 693, et Hermannii ratio confusas
duas dicendi formulas λέγω ἐκείνον ὥς πάρεστιν et λέγω ἐκείνον παρόντα
suspicientis. Hue revocandum etiam σχήματος Oropici, quod vocant, ex-
emplum, v. Valck. ad Phoen. 711: συντόμως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας
Οἰδίπουν ὁλωλότα Oed. Col. 1576. nomine mortui eum appellans breviter
desungat. Pinguiter faciunt, qui ὁλωλότα pro ὁλωλέναι dictum existi-
mant. — Passiva forma in hoc genere loquendi usus est poeta: πρὸς θύρη
θεοῦ λέγει νομᾷ θ' ἥμιν ὀρθῶσα βλοῦ Oed. R. 39. diceris et existima-
ris crexisse, i. e. nomen sospitatoris apud omnes tulisti. — 4. Hominibus
per sermonis cursum universe significatis, post illatis eorum nominibus
additum explicativè dicitur. Latinis dico, nobis meine ich s. nämlich usi-
tatum. Notavit Valck. ad Phoen. 994. — σὺ δ', ο. Πόταρος παῖ, Φιλο-
LEX. SOPH. II.

κρήτην λέγω, ἔξελεθαι Phil. 1245. *ἔναιμιον ποῦδε, Πολυνείκην λέγω* Ant. 198. *ποταμός, Ἀχελῷον λέγω* Trach. 9. — *τὸν ἄνδρα* —, *ἱμὸν λέγω πατέρα* 736. *Ὀδυσσεύς, τὸν σὸν ἱστοτάτην λέγω* Ai. 104. *Τελαμῶνι δεῖξαι μητρὶ τ'*, *Ἐριβόλῃ λέγω* 566. *Dativum contra Schaeferum, in Ind. Mel. Crit. v. sciumctio Ἐριβόλῃ corrigentem, defendit Lobeckius. σέ τοι, σὲ τὸν τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω* 1207. *Notavit Abresch. ad Aesch. Eumen. 411. — 5. Proprietas sermonis in hoc verbo. a. λέγουσι et λέγεται dicunt vulgo, fertur significant; rarum hoc apud Sophoclem. τέθηκην — τοξευτός, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φολῶν δαμείς* Phil. 335. *χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν* Trach. 956 ch. *Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὶν δίκη κατὰ χθορός ἐκρυψε* Ant. 23. *χρόνος, ᾧ λέγεται χρόνος σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι* Phil. 199 an. *Θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινῶν ὁδοιπόρων* Oed. R. 292. *Plenior dicendi formula ὡς λέγουσιν μοι exstat* Oed. Col. 1163. — *b. λέγω pro κελεύω, iubeo dictum. λέγω δ' ἐγὼ δούλω Φιλοκλήτην λαβεῖν* Phil. 101. *ἂ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλάσιν λέγω τὰδ' αἰὲν ἵσχειν* Trach. 137 ch. *χαλῶν λέγω σοι* Oed. Col. 844. *μὴ ψεύειν λέγω* 860. — *c. εἶ et κακῶς λέγειν bene et male dicere de aliquo. κακῶς δέ σε λέγω* El. 514. *ἀνέξομαι κλύουσα, χῶταν εὐ λέγῃς* El. 1017. *v. Herm. — d. λέγω dico breviter, opposito φράζω, expono accuratius. φράσον δ' ἄπερ γ' ἐλέξαι* Phil. 555. *Et plane contra λέγειν est. oratorie et cum arte eloquendi dicere; λέγειν αὖ δεινός* Oed. R. 545. *quem versum affert Suid. v. δεινός et λέγειν, una cum sequente. οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἡσυχάουτες inc. CV. 77. (865 D.) Num τηροῦνται τοὺς λέγοντας, quod haud dubie ῥήτορας spectat δημοσίους, inc. LXXIX. (752 D.) vere Sophoclis sit, ambiguum: v. ἐπεγείρω. — e. λέγειν τι aliquid quod operae pretium sit sive recte loqui: oppositum οὐδὲν λέγειν res nihili loqui. Via transferendi verbi inest in hoc: βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν; Ant. 753. λέγω τι τούτων ἧ οὐ λέγω πεπραγμένον; Oed. R. 1140. λέγω τι; 1475. λέγεις 1476. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν* Oed. R. 1151. *εἰδὼς est συνειδώς ἐαυτοῦ, scit se res nihili fabulari. — f. εἰ δ' ἔπεισι νέμεσις, οὐ λέγω* El. 1459. *indicium volo. v. Herm. ad Vig. p. 755. g. Opponuntur λέγειν et ποιεῖν: οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ* El. 311. *δρᾶν δρᾶν λέγειν δ' ἂ βούλεται* Ant. 503. *δρᾶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις inc. LXVIII. I. (734 D.) ποιοῦν. ποιοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὐθις πάλιν* Oed. Col. 365. *φρονεῖν. εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω* Ant. 1018. *ἀκούειν et εἰσακούειν. τοῦτου λέγοντος τὰνδρὸς εἰσέηκουσ' ἐγώ* Trach. 350. *τοῖς ἀκούουσιν λέγε* Ai. 588. *λέξαι τ' ἀκοῦσαι τε* Oed. Col. 1290. *κλύειν. πᾶς ὁ κλύων τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον* Ai. 152 an. *βούλει — λέγων οὐδὲν κλύειν* Ant. 753. *κακῶς δέ σε λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν* El. 514. *καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος* 979. — *h. Abundanter et ἐκ παραλλήλου videtur*

dici, ὡς ἔφη λέγων Ai. 744. de quo genere praeter Lobeckium v. Abresch. Anim. ad. Aesch. t. I. p. 168. Fischer. ad Well. IV. p. 47. Magis adhuc abundantis sermonis speciem refert τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λό-
γοισιν ἐκκλέψεις λέγων Phil. 56. Quare Gedikius olim δόλοισιν, Matthiaeus
δεῖν ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις, λέγω. Evanescit illa species, si λό-
γους fictas narrationes significare memineris.

Λεηλατέω praedas ago. ἥ τὸν εἰσαεὶ λεηλατήσῃ χρόνον; Ai. 336. Eust.
p. 501, 25. 1313, 17.

Λεῖα praeda: nec tamen nisi de abactis praedando armentis dictum ex-
stat. λείας ἀπαρχὴν βοῦς Trach. 758. ἐφθαρμείνας — εὐφρασκομεν λείας
ἀπάσας Ai. 26. σύμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα Ai. 54.
v. ἄδαστος. ὀλέσαι Λαταῶν βοτὰ καὶ λείαν 145 an. per hendiadyn.

Λεῖαι. Pollux X. 147. Οἰκοδόμου δὲ σκευὴ λείαι, γλαφίδες,
ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πρωίμῳ (I. 2. 477 D.)

Λεῖβω. (libo) fundo. δεῖ ὄμματος ἀστακτὶ λείβων δάκρυον Oed. Col.
1253. — Pro δάκρυν εἰβομένη Ant. 523 an. Aldus et membr. Brunckii
δάκρυα λειβομένη mendose, nec melius λειβομένη Aug. b.; εἰβομένη primum
Turnebus edidit.

Λειμών pratum. ἐν βουθερεῖ λειμῶν Trach. 187. *lunus depasto.*
Non spectat huc Eustathii locus p. 222, 20. ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἀτομον
ὃς λειμῶν ἔχεις 199. οὐ τὸν ἱπομανῆ λειμῶν ἐπιβάντα Ai. 144 an. Eust.
p. 1524, 48. οὐ τὸν ἱπομανῆ coniungit. εἶμι πρὸς — παρακτιλούς λει-
μῶνας 640. — ἧτις ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν ἰδὴ σκιὰς εἶδωλον Tyr.
XV. 5. (587 D.) Raro exemplo λειμῶν ποταμίων ποτῶν videtur *aequor*
fluminis, s. fluminis clara et pellucida unda dici, id quod intelligi vix
posset, nisi a λείβω duci vocabulum consentirent grammatici, quasi λεί-
βων et λιβάδιον ὕδατος: hinc praeter alia λειμῶνα θάλασσαν interpre-
tatur Hesychius. V. et Meinek. ad Menandr. p. 571. — σιφλοῦ λειμῶν
inc. CV. 160. (945 D.) ap. Hesychium addentem Σοφοκλῆς περὶ γῆς ἐν
Λεβίῳ τὸ σιφλον γερουσίας. f. scr. λειμήρ. — Tonus periecticorum ratio-
nem sequitur: Etym. M. p. 562, 30.

Λειμωνιάς pratensis. Nympharum cognomentum. Νύμφαι τ' ἑνδροῖ
λειμωνιάδες Phil. 1440. Cod. Harl. καὶ insertum habet.

Λειμωνίος pratensis. Ἰδαίε μύκω λειμωνίε ποίε μήλων Ai. 597 ch.
Cod. Bodl. unus λειμωνίε, plures πόε. Schol. ἐν τοῖς τῆς Ἰδης χωρίοις
τοῖς χλωροῖς καὶ λειμῶνας ἔχουσι διάγων. Num λειμῶν nonnullis le-
ctum fuerit, quod Hermannō visum, mihi incertissimum videtur. Metri in-
dicio et Ἰδαίε et λειμωνίε cadunt, ut Hermannus coniecerit Ἰδαία μύκω
λειμῶνι ἄποινα, μηνῶν: *Idaea praemia pratensia exspecto*, quibus verbis
eversio directioque urbis Troiae, de qua pugnabant, dici videtur;

μητῶν deinde et ἀνῆρεθμος iungenda. Horum nihil probare possum, locus ut desperatus videatur.

* Αἰῶς v. δεινός.

Λέλω. I. *Formae.* I. *Activi praesens:* λέλειπες Oed. R. 1232. Ant. 824 m. Trach. 156. λέλομεν Phil. 1448 an. λέλειπε imperativus Oed. Col. 502. Phil. 1162 m. nisi in tmesi positum ἀπό νῦν με λέλειπε ἤδη ad ἀπολείπω trahas potius. λέλω Oed. Col. 660. — *imperf.* ἔλειπον Trach. 233. ἔλειπε Trach. 76. — *perf.* λέλοιπεν Trach. 326. λέλοιπός Oed. Col. 1579. El. 1436. — *fut.* λείψω Phil. 1143 m. in tmesi quidem, ἀπὸ γὰρ βλον ἀντίκα λείψω. Ai. 560. λείψειν Ph. 1073 m. — *aor.* ἔλεπε Oed. Col. 1706 m. ἔλεπεν El. 504 ch. ἔλεπον plur. Ant. 142 an. λῶ Phil. 649. λῶς Phil. 468. λῶσι Oed. R. 1247. λῶν Phil. 957. Ai. 638. λῶν Ai. 455. 952. Phil. 891. 900. 1199 m. Trach. 47. λῶσαι Polyx. II. 2 (469 D.). λῶντες Phil. 273. — 2. *Passivi praesens* λέλομαι Oed. Col. 496. λέλοιντο Trach. 286. Schol. Rom. Laur. A. B. Vat. Par. B. λῶντο. λείπου Tr. 1265. λειπομένα El. 466 ch. — *imperf.* ἔλειπτο Trach. 933. — *perf.* λέλειψαι Oed. R. 1504. λέλειπται Oed. R. 1418. λέλειμμεθον El. 938 ubi λέλειμμεθα, ut est in cod. Mon., corrigit Elmsleius, primam dualis personam grammaticis Alexandrinis debui suspicatus, nullo, nisi quod rara ea forma sit, usus argumento. V. ad Ar. Ach. p. 127. λειμμένω Ai. 539. λειμμένη Ant. 544. λειμμένα Ant. 58. λειμμένοι Ai. 1224. — *plusqpf.* ἔλειπτο Ant. 1187 quod sine elisionis signo scribendum, etsi negant grammatici augmento plusquamperfecta destitui. — *ful.* λειφθήσονται Phil. 1060. ubi cum libri λειφθήσονται ἤδη praebeant, Wakef. Erf. λειφθήσονται δὲ dedere: Hermannus autem ictum in ultima ante caesuram aurium iudicio displicere significat, cui argumento minimum tribuendum. Sed *αι* finale passivorum et mediorum certum elidi hic illic apud tragicos: ut meliorum exempla Trach. 213. Eur. Herc. fur. 418. Ion. 1087 non numerentur, minime solarii iudicii foret expelleto Aesch. Sept. 455. Eur. Iph. Aul. 407. Heracl. 689. 1004. Iph. Taur. 678.: de quo genere cum primus defensor mernisset Lobeckius ad Ai. 191., accuratissime tractavit Kuehlstaedt. de dial. trag. p. 26 sqq. — II. *Usus Activi.* I. *relinquere et deserere* hominem significat, a quo disceditur. (*verlassen*). εὐδοῖα — λῶντες ὄχοντο Phil. 273. μὴ λῶς μ' ὄντω μόνον 468. λῶν μὲν ἔγωγε 900. ἀπὸ νῦν με λέλειπε ἤδη 1162 m. μόνον δὲ με μὴ λέλειπε Oed. Col. 592. ὅρα με λῶντων 660. ἔγωγε τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα Trach. 233. *Passivum* eodem modo dictum λειφθήσονται ἤδη Phil. 1060. His praeter Trach. 233. exemplis adsignificatur miser et deplorabilis, in qua quis relinquitur conditio. — 2. *Relinquo* de homine dictum qui certo loco certave condi-

fione manet: eadem plerumque malorum et infortunii adsignificatione.
 ὑφ' ὧν θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἰσιν αὐτοῦ δύστε-
 κρον παιδουργίαν Oed. R. 1247. οἰκτεῖρω δὲ νῦν χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖ-
 δά τ' ὀρφανὸν λιπὼν Ai. 638. *Passivum: μόνα λελειμμένον* El. 938.
 ἡμας — δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι Ai. 1224. νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νῶ
 λελειμμένα σκόπει ὅσῳ κάκιον' ὀλούμεθα Ant. 58. Non adsignificaturaerum-
 nosus rerum status his tribus locis: τοῖον πτωχὸν ἀμφὶ σοι λείψω Ai.
 560. χώρας λέλειπται μουνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ Oed. R. 1418. μόνος πα-
 τὴρ τούτων λέλειπται 1504; nam etsi quibus ille custos additur et curator
 infelici rerum statu laborant, custodi tamen officium potius et munus
 quoddam imponitur. — 3. *Relinquo locum indeque tractatum ad conditio-
 nem aliquam rerum deserendam.* Illud: μή ποτ' ὄφελον λιπεῖν τὴν Σκυ-
 ρον Phil. 957. ω κοίλας πέτρας γύαλον, — ὡς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρα —
 λείπειν οὐδέποτε 1073 m. ὅς γε σὺν λιπὼν ἱερὰν λιβάδ' ἐχθροῖς ἔβαν Λα-
 ραοῖς ἀργῶς 1199. Sperchium flumen patriamque dicit. ὦ κρήνη —
 λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη 1448 an. ἐξ ὅτου πάτραν διήνημεν λέλοι-
 πεν Trach. 326. γαυλόχους λιπὼν ἔδρας Ai. 455. ἀκτὰς ἀπαλωνὰς
 τε καὶ μελαμβασθεῖς λιποῦσα λίμνης Polyx. II. 2. (469 D.) Hoc vero; ἀπὸ
 γὰρ βίον αὐτίκα λείψω Phil. 1143 m. ὡς λειοπότα κείνον τὸν αἰεὶ βίον-
 τον ἐξεπλοῦσσο Oed. Col. 1579. Ὀρέστην — βίον λειοπότ' ἐπιπλοῦσιν ἐν
 γαυγίοις El. 1436. Ab illa priore dicendi ratione deflectum illud νιν
 (Nioben in lapideum conversam) χιὼν οὐδαμὰ λείπει Ant. 824 m. νικα νυν-
 quam non tegit. — 4. *Rem alicui relinquare cuius usum habent.* εἰ μοι τι
 τόξον — παρεῖρήνηκεν, ὡς λίπω μὴ τῷ λαβεῖν Phil. 649. ἔμοι δέλιτον λι-
 πὼν ἔστειχε Trach. 47. ἔλειπέ μοι μαντιῖα πιστά 76. ἐν δόμοις λείπει
 παλαιὰν δέλιτον 156. ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πύγχαλκον τέλη Ant. 142 an.
Passivum ὃ δὴ λέλειπτο Ant. 1187. corporis reliquias. De luctu: ἔμοι
 λιπὼν ἄντας καὶ γόνους διολέχεται Ai. 952. οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἄκλαυστον
 Oed. Col. 1706 m. 5. *Solitarium est* Phil. 891. τὴν αὐτοῦ φύσιν ὅταν
 λιπὼν τις δρῇ τὰ μὴ προσεκότα: a se desciscens. 6. *Intransitive* dicitur
 ut ἀπολείπειν. λείπει μὲν οὐδ' ἂν πρόσθεν ἤδμεν τὸ μὴ οὐ βαρύντον εἶναι
 Oed. R. 1232. nihil abest, quin luctuosa sint. οὐ τί πῶ ἔλιπεν ἐκ τοῦδ'
 οἶκον πολύπονος αἰχλα El. 504 ch. nunquam defecit. 7. *Usus Passivi* (me-
 dii enim nullum apud Sophoclem video, nec multis difficile illud ἐλιπό-
 μην apud hunc legitur) *peculiaris.* — Omnis ab illa notione exit, ut quid ab
 alio relinquitur s. separatur, cum proprie, tum ita, ut assequendo quasi im-
 par videatur. *Proprie dictum:* λείπου μηδὲ σὺ, παρθέν', ἀπ' οἴκον Trach.
 1265 an.: fac ne relinquere, ut a domo discedas, i. e. nos sequere, v. Herm.
 scholiastae scripturam alteram ἐπ' οἴκον, domi remane, redarguentem. σοῦ
 λελειμένην Ant. 544. quae te non assequar, i. e. a te separer: v. Schaeff.

ad Inl. Or. in Const. p. IV. Hinc varie translaturum: ἔρποντι φωνεῖς ἢ λε-
λειμμένῳ λόγου; Ai. 539. Musgr. adeo longe distanti ut audire nequeat,
quod φωνῆς dici oportuit. Herm. obedienti dicis mi dicti nescio, i. e.
de industria a dicto discedente, non curante. — κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστη-
νος οὐτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν Trach. 933. οὐδέν adverbiascit: „Non
relinquebatur a lacrimis, i. e. non desistebat lamentari.“ Herm. ἐμοὶ
μὲν οὐχ ὀδωτά. λέλομαι γάρ ἐν τῇ μὴ δύνασθαι μηδ' ὄρᾳ, δυοῖν κακοῖν
Oed. Col. 496. Locum perverse destinxit Reisigius; subaudi λέλομαι γὰρ
τοῦ ὀδωτά εἶναι i. e. τοῦ πορεύεσθαι. λέγων ὡς — τῶν ὧν τέκνων λεί-
ποιο πρὸς τόξου κρῖσιν Trach. 265. superaretur peritia sagittis utendi. De
scriptura λείποιο v. Herm. εἰ μὴ ᾿γω παράφρων μάντις ἔφην καὶ γνώμας
λειπομένα σοφᾶς El. 466 ch. nisi relinquer i. e. careo consilio.

Λεῖψῶν. Pluralis reliquias significat. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λεί-
ψαν ἐν βραχεὶ τεύχει θανόντος El. 1102. Generis tonum docet Arcad. p.
122. 12: sed non excipit, quae oportuit, deminutiva.

Λεκτός lectus. ἡθέων λεκτοί Oed. R. 19. dictus i. e. quod quis au-
det proferre: ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ τολμητά Phil. 629.

Λέκτρον proprie torus. πρὸς λέκτρον ἦε inc. L. 8. (708 D.) Me-
dium locum propriae et figuratae dictionis tenet ἢ μητρόθεν — δυσώνυμα
λέκτρ' ἐπλήσω; Oed. Col. 532 ch. μητρόθεν δυσώνυμα coniungenda. Ma-
gis tralatam communii vim haec tumentur: πῶς τὸ μητρός λέκτρον οὐκ ὀνείν
με δεῖ; Oed. R. 976. τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδοτοίμενος σοῦ Trach.
788. ἰὼ ματρώμιν λέκτρων ἄται Ant. 855 m. τὸν πελάταν λέκτρων ποτὶ
τῶν Λιός Phil. 673 ch. ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναιχ' ὁμόσπορον Oed. R.
260. De tono generis, cuius solum excipitur λουτρόν, v. Arcad. p. 123, 8.

Λεπτός tenuis. Proprie: λεπτή θ' — ἐπὶν κόινς Ant. 256. Cum fi-
gura: ποικιλοναῦται — λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραβή-
πτοντες Scyr. IV. 4. (499 D.) salute et interitu tenui discrimine segregato.

Λεπτοσπᾶθρος subtili textura. λεπτοσπαθῶν χλανδίων Niob. VI.
1. (400 D.) v. Valck. ad Phal. p. XIII.

Λεργαῖος Lernaeus. Θρόνισμα Λεργαῖας ὕδρας virus, Trach. 571. Λερ-
γαῖαν θ' ὕδραν 1084. Tonum generis docet Arcad. p. 43, 18.

Λέσχη sermo, colloquium. λέσχη, ὁμιλία Hesych. Reliquae gram-
maticorum interpretationes ad Sophoclem non faciunt. πρὸς ἐμὴν λέσχην ἀβά-
των ἀποβάς, ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει Oed. Col. 164. Bene Reisigius non
quodvis sermonis genus de vulgo petitum, sed ad quod λόγος aliquis de-
fertur consulendi gratia intelligi observat. Fit inde, ut λέσχη id quod
ἀγορά εἶνε συνέδριον significet tragico: σύγκλητον τήνδε γερόντων προὔθετο
λέσχην (Κρέων) Ant. 160 an. quod explicuit Hemsterhus. ad Luc. Nectom.

t. I. p. 482. v. Herm.; tetigit Eust. p. 172, 10. 732, 53. Accentum, in quo consentiunt, enotavit Arcad. p. 115, 23.

Λευγαλέος. Photius p. 216, 16. λευγαλέα, διάβροχος. οὕτω Σοφοκλῆς (inc. CV. 117. 904 D.) Etym. M. p. 516, 28. λευγαλέον, τὸ ὑγρόν. Σοφοκλῆς, μὲν γὰρ λευγαλέω. De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 4, 6.

Λευκανθῆς canitie decorus. λευκανθῆς κάρα Oed. R. 742. Flor. Γ. λευκανθῆς. Versu utitur Suid. v. ἀπεσιτάται.

Λεύκασπις albo clipeo utens. λεύκασπιν φῶτα Ant. 106 ch. Insigne Argivorum, unde Polynici tribuitur: v. Stanl. ad Aesch. Sept. 89. affert Eust. p. 1270, 22.

Λεύκιππος albis equis utens. λεύκιππος, Αἰνῶν γένος El. 696. Non videtur tam audacter dictum, quam Seidlerio visum ad Eur. Iph. Taur. 132. — De interaspiratione v. ἀντήλιος.

Λευκόπῳλος albis equis vectus. ἐξίσταται γὰρ νυκτός — κύκλος τῇ λευκοπῳλῷ φέγγος ἡμέρα φλέγειν Ai. 658. Suid. v. αἰανίς. Cur λευκόπῳλος, v. schol. coll. Eur. Troad. 813. Or. 976. Theocr. XI. 13. et Stanl. ad Aesch. Pers. 386.

Λευκός. Proprie albus. λευκῆς χυόνος Ant. 114 an. ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα 1079. λευκῇ παρεῖα 1224. κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκράνει Trach. 778. οὐ μᾶλλον ἢ λευκῇ λίθῳ λευκὴ στάθμη Cedal. I. 2. (307 D.) De h. l. fortasse corrigendo v. τεκμαίρω. λευκὸν αὐτὴν ὥδ' ἐπαίδευσεν γάλα Peliae I. (433 D.) si corruptissime scripto Erotiano fides, qui solus hanc novit Sophoclis fabulam p. 433. λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν inc. XL. I. (698 D.) — Iam a propria desciscit potestate: λευκῇ δὲ γήρᾳ μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα — ἀκούσῃ Ai. 613 ch.; est τὸ λευκαῖνον τὰς τρίχας, quod vidit schol. Pal. — A luce solis clara, laetificum aliquid et hilare habente, (cf. Stanl. ad Aesch. Sept. 89) ad festi et bene ominati traducitur significationem. λευκῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἀγαθὴ Hesych. similia Photius p. 217, 5. et Antiatt. Bekk. cf. Herod. Lobeckii p. 473. Via figuratae dictioni sternitur illo Aiakis πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος v. 694 ch. λευκὴν ἡμέραν Antiatticista Bekk. p. 106, 33 ex Atham. II. 9. (10 D.) affert, explicans τὴν ἀγαθὴν. Non aliter λευκὸν ἡμᾶς Aeschylus posuit Choeph. 306, explicatum a Casaubono ad Pers. II. p. 175., coll. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 272. — De tono observavit Arcad. p. 50, 23. cf. schol. II. δ. 491.

Λεύσσω. In forma verbi quid singulare esse observavit Herod. π. μον. λέξ. p. 40. Eust. p. 64, 13. alii, notatum in κρεῖσσω. Non flectitur nisi imperfecto temus, nec habet in eo genere memorabile quidquam. Porro quanquam in selectioris usus verbis est, commune tamen diverbiis

et melicis habitum constat. Clitoriorum sermoni peculiare dicitur gl. Bekk. p. 1096. Proprie I. video i. e. conspicio, πάντων ἐν νόσῳ εὐδρα-
κῆς ὑπνος αὔπνος λεύσσειν Phil. 837 ch. irritabilis somnus et ad videnda
omnia factus. εἰ μὴ πέλμας Ὀδυσσεύς στείχοντα — ἐλεύσομεν 1205. Ἡρα-
κλέους λεύσσειν τ' ὄψιν 1398 an. λεύσσειτ', Οἰδίπου ὅδε Oed. R. 1524. ὃν ἐγὼ
λεύσσω· περὶ πάντων οὐπω δύναιτο τέμενος γνῶναι Oed. Col. 134 an. ὁ πάν-
τα λεύσσω Ἥλιος 873. v. Locell. ad Xen. Eph. p. 284. νέστον δὲ φέγγος
λεύσσοισιν ἀέλλου Ant. 803 m. νῦν ἐκεῖν' ἔξεστ' σοι παρόντι λεύσσειν El.
3. Suid. v. πρόθυμος. Ἰσ' τ' ἂν ἄστρον ῥιπῆς, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμᾶρ 106
m. Libri et Spidas v. ῥιπῆς bis habent λεύσσω, alterum metri causa de-
levit Herm. vulgo ante ἄστρον lectum. λεύσσω γὰρ Αἴγισθον ἐκ προδήλου
1420. τί λεύσσω; 1467. τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον Trach. 225. εἰ μὴ
κυρῶ λεύσσω μάταια 406. εἰ παρούσα — ἔλευσας οἱ' ἔδρασε 893, Trich.
ἔλευσας. τὸν ὠμόθυμον εἰ ποθεῖ πλαζόμενον λεύσσω ἀπύου Ai. 871 ch.
ἀμενητὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου 874 ch. πόρρω δὲ λεύσσω inc. LXX.
1, 3. (737 D.) — 2. Adspicio, conspicio, vel sapiens, vel intente. λεύσ-
σων δ' ὅπου γνοίη στατὸν εἰς ἴδωρ Phil. 707 ch, Flor. Γ. λεύσειν, Par. B.
λεύσσειν: explicuit Hermannus. Quamquam magis deperenda aqua, quam de
intuenda cum desiderio interpretor. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; 804. εἰς ἐκεῖνον
περιπολοῦντ' ἐλεύσομεν Oed. R. 1254. προσπεύθον, λεύσσε νιν Oed. Col. 121
ch. Vett. libri λεύσσαι αὐτόν et λεύσαι αὐτόν, Trich. λεύσει αὐτόν, Brun-
ckius de conjectura λεύσεις αὐτόν, Herm. El. D, M. p. 768. λεύσ' αὐ-
τόν, nunc λεύσσε νιν, quoniam quod argumentum ab αὐτόν ex poetarum
sermone eximendo secundum Bentleium ponit, in αὐτός satis elevavimus.
μήδ', ἃ μὴ θέμις, λεύσσειν δικαιοῦν 1638; etiam hic opponitur κλέειν. λεύσ-
σετε — τὴν βασιλίδι μοῦρην λοιπὴν Ant. 932 m. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρ-
ξαιμι κακὸν τόδε λεύσσω Trach. 988 an. — 3. Specto i. q. considero. καὶ
κἄννα (πήματα) λεύσσης Oed. Col. 1199. certa conjectura Piersoni est
Veris, p. 250, corrupta a Brunckio λεύσης scribente. Libri λύσης. 4. In-
spiciendi cura et custodiendi adsignificatio inest. ἃ γὰρ αἰὲν ὄρω
κύκλος λεύσαι νιν Μορίου Αἰός Oed. Col. 710 ch. oleam Iovi Morio sa-
cram. — 5. ὃ μὴ λεύσσω ut μὴ βλέπων mortuum significat. πᾶς γὰρ ἂν
ἃ μὴ λεύσσω — ἔτ' ἐπίπονον ἔχει πόνον λατρείαν; Trach. 825 ch.

Λεύω lapida. τὸ λενοσθῆναι πέτραις Oed. Col. 436.

Λέχος 1, Proprie torus, λέχος Ἡρακλεῖ κριτὸν ἐναυτῶσα Trach. 27. Schol.
ἀνελθοῦσα, quod ἀντιώσα Homero. ἐπαί το σὸν λέχος ἐνηλθον Ai. 486.
λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐκ χειρὶν ἡμαῖν χραίνω Oed. R. 821, ἔτ' εὐθὺν πρὸς
τὰ νυμφικὰ λέχη 1243. ἃ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμά. Trach. 916. 2. Hinc
utroque numero matrimonium ἔγαν γε λυπεῖς καὶ αὐ καὶ τὰ σὰν λέχος Ant.
669. quas crepas nuptias, quod cum ad Ismenam dictum non intelligerent

Ald. et Turn., versum contra Hbrorum fidem Antigonaē assignarunt. ἀποιμύζοντα — τὸ δόστηρον λέχος 1211. κρύφιον ὡς ἔχει λέχος Trach. 359 Iolen scilicet pellicem, in qua causa duplicis accusativi usus est etiam Ai. 210. ἐπεί σε λέχος δουριάλων στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας. — ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν Ant. 626 an. Schol. ὅπερ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης, ὃ ἴσθιν ἀποτυχίας, ἀχθόμενος. τοῦτο κήδευσον λέχος Trach. 1217. consensuum contrahere. Ἰσαν ἐς μέσον ἔμενοι - λεχέων Trach. 512 ch. — Paulo aliter dicitur εἶπε μὲν λέχους ὅτι χρειή μ' ἐλέσθαι κτῆσιν Trach. 160. res consensibus paratas. — 3. Nidus avis: ὅταν κενὴς νεοσσῶν ὄρφανὸν βλέψη λέχος Ant. 421. De pleonasmō, qui videtur, v. Erf. l. c. et Herm. de ell. et pleon. p. 206. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 73. — De loco Ant. 1288. v. λέχος.

Λέχιος proprie obliquus. ὁ πλάγιος καὶ λίαν χρειψας, ἡγουν πλησιῶσας τῇ γῇ Eust. p. 998, 8, ex Oed. Col. l. c. λέχριον, πλάγιον, λοξόν Hesych. λέχιός γ' ἐπ' ἄκρου λάου βραχὺς ὀκλάσας Oed. Col. 196 ch.: Recte Hermannus, aliter atque Eust. intellexisse videtur, saxum in quo humilis consessurus Oedipus erat, a latere eius fuisse dieit: inre igitur obliquum interpretatur. — Cum figura: πάντα γὰρ λέχρια τῶν χειρῶν Ant. 1325 m. Schol. πλάγια καὶ πεπτωκότα; alius ἀνατετραμμένα: praesentia inclinata iacent.

Λέων leo. λέων δράκων τε Ach. Am. II. I (163 D.). Νεμέας ἔνοικον βοικόλων ἀλάστορα λέοντα Trach. 1083. ὡς λέοντε συννόμω Phil. 1422. ἰὼ μάκαιρα ταιροκτόνων λέόντων ἔφεδγε Phil. 399 ch. de Tellure eademque matre Deorum, quae curru leonibus ducta vecta fingitur, v. ἔφεδρος. — Tonum notavit Arc. p. 18, I.

Λεωπάτητος v. λαξπάτητος.

Λεώς v. λαός.

Λήγω. Transitive non dicitur. Intransitive: I. desino esse vel fieri. πόνου λήξαντος Phil. 634. κοῦκ ἔστι λῆξαι πρότερον, ἀλλ' ἔαν χρόνῳ ἔκχλον εὔδειν 757. Schol. οὐκ ἔστι τῆς ὁδυνῆς παύσασθαι πρότερον, πρὶν κοιμηθῆναι. Non probo. λῆξαι τίος non significat statum rei manentem sed cito praetereuntem. Subaudiendum ex prioribus τὸ κακόν. ἄλλος — φαίνεται, ἐνθ' ἔλξειν, αὐτοῦ μένειν Oed. R. 686 ch. Schol. ἐνθα ἔπαύσατο ἡ φιλονεικία, et αὐταρκές μοι φαίνεται σῆσαι τὸν λόγον ἐνθα ἔληξεν, id est μὴ ἐπεγεῖραι αὐτὸν μνησθέντας. — ἡδῶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει 731. τὸ τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον — ἄκουσ' ἀκοῦσαι Oed. Col. 520 ch. Suid. v. τῶτοι πολὺ, famam celebrari nondum desitam. λήγει δ' ἔρις Ai. 718. Suid. v. ἐναλλαγῇ. τίς ἄρα νέστος ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτίων ἀριθμός; Ai. 1164 ch. quando finietur. — De homine desinente facere; πῶς γὰρ ἂν λήξαιμι ἐγὼ El. 1305. ubi ex prioribus

δακρυβήροῦσα subaudiendum. εἰπὼν ὁ χορῆς λήξον Trach. 1110. Erf. λέξον. λαμπρῶς γὰρ αἰετὸ στεροπῶς ἄξιος ὁξὺς νότος ὡς λήγει Ai. 251 an. καὶ γὰρ μαθοῦσ' ἔληξα 287. — In his exemplis omnibus participium finiendam rem significans subaudiri necesse: quod semel additum *Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάτων ἔχων* Oed. R. 881 ch. — 2. Hinc cum genitivo dictam *desistere* vel *desciscere ab aliqua re* significat. τῶν λόγων λήξαι Phil. 1381. λήγετε τοῦδ' ἄχους Oed. Col. 1720 m. Tricl. λήγετον. Cum vet. consentit Suidas v. ἄχος. οὐ μὲν δὴ λήξω Θρήνων El. 104 m. τῶνδε ληξίαση γόων 345. εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων 371. cod. Lips. λήξης. Ald. Iuntt. λήξοις, cuius optativi nisi in oratione obliqua non est locus. Codd. λήξεις, et sic Brunckius. ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν Trach. 908. post hos fletus: ἐκλαεν enim ante dictum. ὡς ἔληξε κάπτεπνευσε τῆς νόσου Ai. 267. Non probo Hermannum post ἔληξε virgula distinguentem. ἐπεὶ λήξῃ κακοῦ inc. XVI. 1, 2. (670 D.) — Paulo aliter dictum ab Oedipo de Antigona ἥ μὲν ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε καὶ κατάχυσεν δέμας Oed. Col. 347. *adulta est.*

Λήθη oblivio. ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ λήθη τις εἶναι κἀνάπαντα Phil. 866. οὐδὲ μῆποτε λάθα κατακοιμιάση Oed. R. 870 ch. scil. νόμου, — λάθα Πιερίσι συγγρά Syd. I. 1. (146 D.) λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν Thyest. IV. 2. (237 D.) λήθην τε Hybr. I. 1. (595 D.). Accentum generis v. ap. Arcad. p. 100, 1.

Ληθίπικρος v. λαθίπικρος.

Λήθω et λήθομαι v. λανθάνω.

Ληξυδιότης ὁ μικρόφωνος Phot. p. 219, 25 ex fr. inc. CV. 118. (905 D.). De tono v. Etym. M. p. 436, 12.

Λήκυθος *lecythus*. αὐτοχειλέοι ληκύθοις (αὐτολλέθοισι Hemsterhusius. v. αὐτόλιθος) Pollux affert ex Androm. VI. (133 D.). Accentum observavit Arcad. p. 49, 21. apud quem vel *λέκυθος* vel *λήκυθος* scribendum.

Λήμα *audacia*. ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου Oed. Col. 881 ch. Eleganter circumscriptioni servit: ὦ λῆμ' ἀναιδής Oed. Col. 964. μητρεῖον ὡς σε λῆμ' αἰτιμάσει ποτέ El. 1417. V. Valck. Anim. ad Ammon. p. 143. In utramque partem accipi iam Camerarius monuit ad El. l. c. et Eranius p. 170. ἀνδρεία interpretatur; in bonam partem tamen a Sophocle dictum non est.

Λήμμα *lacrum*. ἐκ τῶν — αἰσχυρῶν λημμάτων Ant. 313. Sententiam affert Etym. M. p. 168, 25.

Λήμνιος *Lemnius*. τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πρὸς Phil. 789, montis Mosychlii. Locum huncce fortasse ante oculos habuit Photius p. 220, 19. ὃ Λημνία χθών 976. Λημνίας βοός Lemn. IV. (348.) v.

Ἄθως. Etym. M. p. 26, 16. ἐν γὰρ τῇ *Λήμνῳ* βοῦς χαλκῇ ἰδρυται, ἐφ' ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει.

Λήμνος Lemnos insula. τῆς περιχώρου *χθονός Λήμνου* Phil. 2. Suid. v. ἄστειπτος. χαῖρε τὴν *Λήμνον* πατῶν 1049. ὃ *Λήμνε* Χρύσης ἰ' ἀρχιτέμνορες πάροι *Lemn.* VII. (349 D.)

Ληρέω nugari. ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σόφρονος *Trach.* 435.

Ληροσύνη oblivio. ἐκ — πολέμων τῶν νῦν θέσθε *Ληροσύναν* *Ant.* 151 ch. cf. *Herm.*

Ληστής latro. ληστὰς ἔφρασκε — κτανεῖν τιν *Oed. R.* 122. πῶς οὖν ὁ ληστής — ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; 124. τὸν μὲν — ξένοι λησταὶ φονεύουσι 716. ληστὰς ἔφρασκες αὐτὸν ἀνδρας ἐνρέπειν ὥς τιν κατακτείνειαν 842. *Tralate de eo, qui clandestino consilio insidiatur:* ληστής ἐναγρῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος 535. *Et convicii modo dicitur:* οὐκ ἔστι λησταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον *Phil.* 639. schol. τοῖς γὰρ κακούργοις οὐκ ἔστιν ἐναντίος ἄνεμος. ἐν τῇ συγχύσει γὰρ μᾶλλον λγχύουσι. *Hoc male, sed nec Hermannus, ut videtur, recte, qui adscripserit:* „non hoc cogitavit Sophocles, sed lucri cupiditate metum pericali vinci.“ *Turpi nomine inimicos se ex insula abducturos appellat Philoctetes, κλέψαι et ἀρπάσαι βλεῖ ad sese referens ipsum.* Accentum v. ap. Etym. M. p. 435, 50. *Arc.* p. 24, 8. cf. *Apoll. de Adv.* p. 545, 23.

Λήστις oblivio. τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἔχεις, ἢ δὲ οὐδενὸς ποιεῖ *Oed. Col.* 590. *Libri Tricliniani λῆσιν, quod etsi Sophocles non scripsit, iniuria tamen a Reisigio plane abiecitur Enarr. p. XC. v. Lobeck. diss. II. de mutand. term. nom. causis p. 4. (editae a. 1833.).* De structura, in qua zeugmatis causa eo facilius excusatur σχῆμα κατὰ τὸ σημαινόμενον, *Schaeferus comparavit v. 223. Plura potuerē, ut πόλις ἔχοι σκῆψιν ξενικὸν εἰσβολάν Eur. Jon.* 733. τὸ μέλλον καρδία πῆδημ' ἔχει *Bacch.* 1281. locus et explicatus male et male emendatus *Valckenario ad Phoen.* 1409. *οἱ τοῖ Ἰλίου φθορὰς ψήφους ἔθεντο Aesch. Ag.* 789. *Blomf.; et prosarii adeo scriptoris Isocratis τὴν δλαιταν ἔξαφρον εἶναι contra Callim. p. 448, 13. — De tono generis notavit Arcad. p. 35, 14.*

Λητώ Latona dea. Λητοῦς παῖς *Meleag. I.* 2 (357 D.).

Λητώος, Λητώα κόρη El. 560. *Diana, cf. in Λαβδάκειος adnotata.*

Λῆψις usus. ἡδιστον δ' ὄνῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρεῖ καθ' ἡμέραν *Creus. V.* 3 (326 D.).

Λίαν valde, iusto magis. ὥστε μὴ λίαν στένε *El.* 1163. *δέδοικα λίαν ἡδονὴν ρικωμένην.* 1264. σε post *δέδοικα* cum me'ri detrimento addit *Tricl.* ὃ λίαν κακός *Tyr. XI.* 3 (583 D.). *Brunck. ὅλ, vulgo τό.* De bona bonerum, mala malorum pro genie sermo. — *Ultima syllaba producitur*

perpetuo, ut solere adverbia in *an* excurrentia observavit Etym. M. p. 5, 45.; apud Homerum secus esse vidit Eust. p. 1438, 64. atticae consuetudinis laud ignarus. Prior syllaba communis: v. Porson. Suppl. praef. ad Hec. p. XVIII. (XVI. Angl.). De accentu v. Apoll. de adv. p. 568, 26.

Λιβανον tus. Phrynichus p. 187. *λίβανον* arborem καταχρηστικῶς dixisse Sophoclem memorat: inc. CV. 119 (906 D.).

Λιβάς liquor, unda. *σάν λιπὼν ἱερὸν λιβάδα* Phil. 1200 m. Sperchium flumen significat.

Λιβύς Afer. *δύο Λιβυεὶς ζυγῶτων ἁγμάτων ἐπισταται* El. 692, Cum anachronismo memorantur inter quadrigarum actores propter laudem post celebrem Cyrenaeorum. γ. Valck. ad Herod. IV, 189. — Accentum generis tetigit Arcad. p. 91, 9. cf. Eust. p. 325, 44.

Λιβυσσα Libyca, Afra. *απολὰς Λιβυσσα, παρδαλήφορον δέρος* Ai. Locr. VI. 2 (16 D.).

* *Λιγδός* v. *ἡμλιγδός*.

Λιγνός fumus. *ἡ ἀνάδοσις τοῦ πυρός, ὁ καπνός* Etym. M. p. 566, 24., idem in sqq. *καπνὸν λιγνόν* et *αἰθάλην* secundum Homerum distinguens. *ἡ τοῦ λίχνου ἀτμός. καπνός. φλόξ* Hesychius. *ἡ ἀνάδοσις τοῦ καπνοῦ* Suidas. *οὐ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέρουσ ὅπως λιγνός* Ant. 1114 ch. *lucidus vapor*, qui cur ita dicatur v. Eur. Phoen. 237. cum scholiis. — *ἐκ προσέδρου λιγνός διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας* Trach. 791. Schol. probatus Hermannō: *τῆς παρακειμένης καὶ περιχευμένης αὐτὸν φλογώδους νόσου*. Hoc mihi non minus ineptum videtur quam si *καπνὸν νόσου* quis pro *νόσος* diceret. Meminerimus inter sacrificandum morbo correptum esse Herculem. Quare *πρόσεδρον λιγνόν* fumum circumiectum et circumspita involventem, ut vento ingruente saepe fit, dici arbitror, qui cum sublatus esset in altum, Hercules filium obtueri potuit. — Accentum generis notavit Arcad. p. 92, 8.; ὃ sequente alia vocali corripitur observatum v. *κλιτύς*.

Λιγυρός sonans. De suavi et canora voce non tragici magis usurparunt quam Homerus; atque de acuto et sibilante sono. — Inprimis Homerice Sophocles *παλεὶ λιγυρῇ μάστιγι διπλῇ* Ai. 238.

Λιγύς ipsum non exstat, sed *λίγεια μινύρεται ἀηδὼν* Oed. Cpl. 677 ch. Suid. v. *μινύρεται*, Plut. An Seni sit ger. resp. p. 785. A. *suavi et canora voce praeditam* significans, ut Homero inprimis de cithara frequens est: v. Lehrs Quaest. Epp. p. 8. — Accentum *λίγεια* audacissime reiecturus erat Reisigius Comm. Crit. p. 288, quem ipsa ingenti grammaticorum consensu observata abnormitas huius et *θάλεια* vocabuli moveri, si illos noverat, debuit. v. Etym. M. p. 565, 5. Eust. p. 1594, 50. 1619, 32. cf. 1586, 12. Arcad. p. 95, 20. emendatus a Lehrsio l. c. p. 7.

ex se quidem ipso p. 91, 20. Et consentiant libri Homerici omnes, aliorum scriptorum tantum non ubique v. l. c. p. 8. not.

Λιγυστικός Ligustinus. Λιγυστική τε γῆ σε δέξεται Tript. I. 3 (527 D.).

Λιθοκόλλητος lapidum compagem tenens. ὡ ψυχῇ — χάλυβος λιθοκόλλητον στόμος παρέχουσα Trach. 1251 an. Cogitarunt Intpp. de freno gemmis distincto, id quod ultra quam credibile est ineptum videtur. Longe rectius alter scholiasta: ἥ — ἀπὲ τοῦ λίθινον καὶ σκληρὸν χαλκὸν σαντῇ ἐμβαλοῦσα. Hermannus alterius scholiastae interpretationem praefert, etsi ipse vertit *ferreum exhibens saxorum frenum*. Clarum est, animam multa dura perpressam (σκληρὰ ψυχῇ) ut ultimum etiam vitae ferat laborem, cum equo asperis lupatis exercito comparari. *παρέχουσα* est *σεντῇ παρέχουσα*, id est *δακοῦσα τὰ στίμια*: *χάλυβος στόμιον* materiem significat, cuius duritiei angendae inserta saxeae compages. Poeta *χάλυβα* et *λίθους* asperitatis declarandae causa componens num re vera in frenis fieri illud soleat, minime curat. Nihil hic egit C. Matthiae Qu. Soph. p. 104.

Λιθόβλευστος lapidum coniectione effectus. πεφόβημαι λιθόβλευστος Ἄρη Ai. 247 ch., i. e. θάνατον λεύσιμος, sive λιθόβλητον φόνον, ut schol. Pal. interpretatur.

Λίθος lapis. ἐν παντὶ γὰρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ Capt. IV. (35 D.). *λευκῇ λίθῳ* Cedal. I. 2 (307 D.). *ἀνδραν λίθον* magnetem lapidem Sophocles fr. inc. CV. 96 (886.). teste Hesychio v. Ἡμακλίεω λίθος. De accentu generis Arcadius p. 49, 8. emendandus, ut *παρόξυνεται* scribatur pro *δένεται*.

Λιθοσπᾶδῃς evulsis saxis factus. ἀρμὸν χόματος λιθοσπαδῇ δύντες Ant. 1201. Schol. ὡς λίθοσ ἀποσπασθέντος, ὅπως εἰσέλθῃ (rectius εἰσελθοῖ) ὁ Αἰών. ἥ ὑμεῖς ἀποσπᾶσαντες ἀθρόοιτε. Falsum hoc, illud verum.

Λιθοστρωτος lapidibus constratus. πρὸς λιθοστρωτον κόρης τυμφίον Ἄλφον κοῖλον εἰσεβαλόμεν Ant. 1189. (ὅ ut in arsi).

Λεῖκνον vannus. λ. κανὸν Hesychius. Photii et Suidae interpretationes *κόσκινον* ἦτοι *πτύον* ad Sophoclem non faciunt. Significatur vannus ferendis sacrorum utensilibus. οἱ — Ἐργάνῃν στατῶς λίκνοισι προστρέπεσθε inc. LX. 2, 3 (724 D.). Explicat Wyttenb. ad Plut. de Fortuna p. 99, a. imprimis ex Hesychio, versum alterum afferente v. *λείκνοισι προτρέπεσθαι*: aitenim *λεῖκνα* (scr. *λίκνα*) *ιστάντες προστρέπεσθαι* & *ιστι κανᾶ*, ἐφ' οἷς τὰ λήια περὶθετο, ἀπερ εἰσὶ καρποὶ πύργωι. Dubitat tamen Wyttenb. de explicando *στατοῖς λίκνοισι*, *constitutis vannis*. Cum *προστρέπεσθαι* sit *adorare*, cogitet quis de *postis vannis*: melius *ἐν caput sublati portatisque*, qui mos erat imprimis canephororum. Cf. Spanhem. ad Callim. hymn. Iov. 48. — Non puto recte scribi *λεῖκνον*, neque accentu

neque diphthongo tenus, nec dubito atticos poetas in thesi brevem, in arsi longam esse primam syllabam voluisse.

Λιμήν portus. Proprie dictum: ὦ λιμένες, ὦ προβλήτες Phil. 924., quem verum cum sequente affert Suid. v. ὄρεϊον et προβλήτες. Hinc ad loca varia, imprimis, ut videtur, clausa circum et a circumiectis seposita transfertur. βοῆς δὲ πῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν, ποῖος Κιθαριῶν οὐχὶ σύμφωνος Oed. R. 420. convalles locos ad vocem resonantes intelligo. Schol.: τὸν λιμένα τίθουσι ἀεὶ ἀντὶ τοῦ τόπου. ἔν — ἦν μοι παντὸς οἰωρὸς λιμήν Ant. 987. receptaculum quasi avium, commodus ad auspicandum locus. ἰὼ δυσκάθαρτος Αἶδον λιμήν 1270 m. Musgr. de Antigoniae sepulcro lapide strato scelereque inde contracto dici putat. „Portum necis difficilem ad purgandum dicit propter caedem caedi succedentem, ut finis nullus occidendi inveniat.” Herm. — Audacissime dictum ὦ μέγας λιμήν, ἀντὶς ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν Oed. R. 1208. de Iocasta suo filio nupta intelligendum esse manifestum. — A loci sepositi et tuti significatione deflectum vocabulum perfugii notionem adsciscit. τοῖς πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἀπιστός ἐσθ' ἐταιμελὺς λιμήν Ai. 668. Affert versum Suid. v. ἄγμα et λιμήν. Vide Abresch. ad Aesch. Pers. et Ruhnck. ad Longin. p. 274. Weisk. — De accentu v. Perod. π. μον. λέξ. p. 17, 7. Arcad. p. 9, 21.

Λίμνη Proprie lacus. Αἶδα παγκοῖνον λίμνας El. 136 ch. Suid. v. παγκοῖνον habet λίμνης; etiam Eustathius poetae verba suis accommodavit p. 1364, 48. De eadem palude Acherusia ἀκτὰς ἀπαλωνίης τε καὶ μελαμβοειῆς λιποῦσα λίμνης Polyx. II. 2 (469 D.); — Transferitur ad significandum mare: v. Abresch. ad Aesch. Eum. 9. Μηλίδι παρὰ λίμναν Phil. 633 ch. Πόσειδον, ὃς γλαυκὰς μέδεις εὐανέμου λίμνας Laoc. I. 2 (341 D.). ὥς ἄν ποταθεῖην ἐπὲρ ἀτρυνγέτου γλαυκὰς ἐπ' οἶδ' αὖ λίμνας Oen. IV. 3 (423 D.).

Λιμὸς fames. κεῖται — ἐν τ' ὀδύρῃσι ὁμοῦ λιμῶν τ' οἰκτρός Ph. 183 ch. ἐν λιμῶν τε καὶ κακοῖσι 312. οὐ λιμὸν οὗτος ἰωὶδ' ἀπῶσε Palam. I. 1 (380 D.). — Accentus verbalium rationem sequitur: ducunt enim a λείπω, Etym. M. p. 566, 4.

* Λινοπλυνής v. νεοπλυνής.

Λινοδόφη lino consutus. λινοδόφη τυλεῖα Iphicl. s. Oicl. I. (794 D.) quae utriusque fabulae dubia memoria est, unde Dind. verba illa in incertarum reliquiis posuit.

Λιπαῖρόν oro, rogo cum precibus. τοῦ με χρεῖας ὥδε λιπαρεῖς τυχεῖν; Oed. R. 1435. ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοῖν Oed. Col. 780. λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν δίκαια προσηχῆζουσιν 1203.

Λιπαρὴς largus. σὲ — λιπαρεῖ προὔστην χερσὶ El. 1370. Schol. ἀντὶ

τοῦ λιπαρῶς, ἐπιμόνως. Et ἤγουν ἐπιμόνῳ δόσει χειρῶν, τουτέστι δὲ ἐπιμόνου δόσεως. Sed fortasse rectius de *donorum lautitia* interpretabimur, ut Suidas fecit v. λιπαρεῖ versum Sophoclis cum alijs sex asserens, et sic explicans: ἡ λιπαρεῖ, ἀφθόνη, πλουσία. — ὧ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές, τέχνη εἰ φανέντ' ἄελλα μηχανῶν λόγον Oed. Col. 1121. *Effusum* in gratias agendas vel preces vel aliud quid *animum* significat, nec male Reisig. p. CXLII. nostrum *inbrünstig* contendit. Quod a *λιαν* *παρεῖναι* ducitur a grammaticis, quamvis probat Reisigius, satis a Passovio in lex. redarguitur. Musgr. et Reisig., quos sequor, θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές coniungunt. Hermannus aliter distinguens cum πρὸς τὸ λιπαρές εἰ μηχανῶν. Ut nos fecimus, εἰ μηχανῶν λόγον *opexegesis* illorum πρὸς τὸ λιπαρές habent. — De El. 443. v. ἀλιπαρές.

Λίπος pinguedo. λίπος ἔ ἐλάας Polyid. IV. 4 (464 D.). ἀνδροφθόρου βεβρωῖτες αἵματος λίπος Ant. 1009. Eust. p. 229, 12. Hic locus et in Polyido falso scribi λίπος coarguit, et errare grammaticos ferme consensu inflectentes, Draconem p. 62, 16. Schol. Hephaest. p. 2. Reg. prosod. ap. Herm. p. 429. Etym. M. p. 566, 40. Fefellit eos speciosa a *λιαν* originatio; sed ne illud quidem viderunt, λιπαρός *pinguem* et *adiposum* significans nunquam non primam corripere.

Λίποψύχῳ animo deficio. Antiatt. Bekk. p. 106, 13. ex Pel. I. (441 D.).

Λίσσομαι precor. Non legitur nisi praesens. Nonnunquam nude extra verborum compagem ponitur: αἰτῶ, προπιπνῶ, λίσσομαι El. 1372. coacervatione verborum similium in precibus et formulis caerimoniarum usitata. πιθοῦ — ἀναξ, λίσσομαι Oed. R. 650 ch. Perperam Musgr. θελήσας φρονήσας τε λίσσομαι coniungit. πιθοῦ μοι, λίσσομαι 1064. — Additur casus quartus: ἐκείνός σε λίσσομαι Ant. 1215. μή, λίσσομαι δ', αὖδα τάδε Ai. 361. — Item infinitivus: λίσσομαι — ξένον ἐκκαιανύσαι — τὰν παγευθῇ κάτω νεκρῶν πλάκα Oed. Col. 1556 ch. — Et accusativus hominis quem quis precatur sequente infinitivo rei rogatae significandae: πρὸς τὴν θεῶν σε λίσσομαι — ἐμοὶ πιθέσθαι El. 420. Ellipsin verbi inutili coniectura Oed. Col. 1409. infert Doederlinus.

Λίτῃ s. λιταί potius *preces*. ἐν λιταῖς στελλαντες Phil. 60. *precibus accessentibus.* τὰς θεὰς καλῶν ἱκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς Oed. Col. 1015. τὰν ἀφανῇ θεὸν καὶ σὲ λιταῖς σεβλλει 1554 ch. οὗτοι — πατέρ' ἀσπείσεις οὔτε γούσις οὔτε λιταῖς El. 137 ch., nbi ex valde dubia Hesychii glossa Hermannus ἀνταῖς de coniectura scripsit, cum non ferret choriambum thesi contracta αἰρωγάν opponi legitimo οὔτε λιταῖς. — ἐκείλους πέμπων λιταῖς Phil. 493. τάςδ' ἐπένχεσθαι λιταῖς Oed. Col. 485. σοὶ προστραπούς λιταῖς ἔχον 1311 i. q. ἐκτεύσων σε. κατ' οὐ δέχονται θυσία.

δας λιπὺς ἔτι θεοὶ παρ' ἡμῶν Ant. 1006. — Tonus ut in verbali substantivo observatus est Arcad. p. 114, 8.

Λιτροσκόπος. Photius p. 227, 18. Σοφοκλῆς δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυρομοιβόν, ἀπὸ τοῦ τομίσματος. (inc. CV. 120. s. 907 D.).

Λίχας n. pr. Λίχης ὁ κῆρυξ Trach. 188. κῆρυξ ἔκκετ' οἰκίος Λίχας 754. Λίχα 309. 597. τὸν δυσδαίμονα Λίχαν 770.

Λογίζομαι rationem in eo, cogito. ταῦτ' ἴων εἶπὼ λογίζου Oed. R. 461. εἴ τις δύο ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται Trach. 940. apud sese de rebus futuris levius cogitat. εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή Ai. 803. Ἄρης οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται Phryg. I. 4. (649. D.) non curat, aspernatur.

Λόγος. Significationes duodecim minime distincte nec ordine iusto enumerat fragm. lex. Gr. ap. Herm. de Etn. R. Gr. Gr. p. 334. Possunt autem ad duos revocari ordines, quod orationem et rationem sermonis Latini unum Graecum vocabulum reddit.

A. Ad orationis notionem revocantur haec. I. Dictum quodlibet s. sententiam et oris effatum significat. λόγος λείκεται πᾶς Phil. 389. καὶ λόγος τοιόσδε μου (φιλος σοί) 1371. καὶ τίς ἦν λόγος; Oed. R. 684. καὶ λόγος διοίχεται Oed. Col. 580. ἀλλ' ἡ μικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος 1118. καὶ λόγος σημεινέτω Trach. 344. τίς ἂν τοῦτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίῳ ἔτι El. 549. τὸ γὰρ καλῶς πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μύαιεν λόγος Alet. IV. 3 (91 D.). διχοστατῶν λόγος inc. LXXIV. 2, 1. (746 D.). — ἔξοιδα γὰρ νῦν πατὴρ ἂν λόγον κακοῦ γλώσση θιγόντα Phil. 405. νῦν δ' ἐνὸς κρατῶ λόγον 1037. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν ἡ ζήμια μὲν τοῦ λόγου τοῦτου φέρει Oed. R. 520. εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου 851. τοῦτο γὰρ λόγον πολλὸν καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν Trach. 288. δεινοῦ λόγου κατήρξας 1125. λειψιμὲν λόγου Ai. 539. v. λείπω. — οὔτε γὰρ θρασύς, οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ Oed. R. 90. Causam indicat dativus. Paulo aliter Lobeck. ad Ai. 475. p. 295. κάτοισθα δηλώσαι λόγῳ 1041. σωτήρ σαιτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ Oed. Col. 464. τὸ σὸν γεναῖον ἐν μικρῷ λόγῳ παρήκειν 575. ἐν τῷ νῦν λόγῳ 805. ἃ μὴδὲ κινεῖται λόγῳ 1523. φράζε δευτέρῳ λόγῳ Phil. 49. λόγῳ δέ σε βραχεῖ τοῦτ' ἐνιδιάξω 433. λόγῳ κλέπτοντες El. 56. τί δ' ὥδ' ἀθυμεῖς — τῷ νῦν λόγῳ 759. βραχεῖ λόγῳ Alet. II (89 D.) ἄλλους ἐξεργάζεις λόγῳ Hel. V. 2 (190 D.) λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἔλκος οἰδᾷ πῶ χαρόν Past. VI. 6 (449 D.). — οἱ δ' εἶπον — τλημονέστατον λόγον Phil. 363. λόγον κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδένα 583. τίς εἴρηκας λόγον; 1221. πάντα ἀκίχκας λόγον 1224. ποῖον λόγον; Oed. R. 359. τῷ μεθέντι τὸν λόγον 784. τίς ἂν — ὀρθολῆ λόγον; 829. ποῖον δέ μου περισσὸν ἥκουσας λόγον; 841. πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον Ant. 1230. τίνα θροεῖς λόγον; 1273 m. τίνα λέγεις νέον μοι λόγον 1275 m. τίνα — ὥδ' ἐπηράσω λόγον; El. 380. τίτος βρότον λόγον τόνδ' εἰσα-

κουσασα 871. τίν' εἶπας τότε μοι λόγον Trach. 183. καὶ ἀκριβοῦσαι λόγον 426. μὴ — ἐκκλέψῃς λόγον 437 v. ἐκκλέπτω. κοῦπω τις — ἐκ γ' ἐμοῦ — κακὸν λόγον ἡρέξατο 461. μέλζον' ἔκτενῶ λόγον 676. *plura dicam*, ut *μηκύνω* λόγον Oed. Col. 1122. τίν' ἐξήνεγκας — λόγον; 738. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἀφ' ὧν τοῖς; Ai. 213 an. πάντ' ἀκήκοας λόγον 475. non omnia rem, quanquam sic Latinis dicere mos est, sed dicta mea ad finem usque omnia. ὡς ὑποβλήτων λόγον, *Αἴας*, *Ἰλέξας* 476. ἄνθρωπος χάριν τοσούτ' ἀνῆλθας λόγον; Ai. 1028. εἶπε τοιοῦτον λόγον 1132. ποῖον εἰρηκῆς λόγον; Erig. IV. (51 D. inter Aeschyli reliquias positum; dubium enim, cuius sit.) — τίνες λόγοι; El. 1335 *quid dicunt?* λόγοι δ' ἐγγόθουν κακοί Ant. 259. *maledicta iaciebantur*. οἱ ψευδεῖς λόγοι inc. LVIII. 4. (717 D.) — ἀκμή γὰρ οὐ μακρῶν λόγων Phil. 12. Suid. v. ἀκμή. τὰ πλεονεχία τῶν λόγων 24. οὗς ἂν τῶν λόγων ἀλλῶ κλύων 86. δέχου τὰ ἀνιφύοντα τῶν ἀεὶ λόγων 131. πέμπτε λόγων φέρειαν 835 m. i. q. διὰ λόγων, dicto me certiores fac. ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα 1252. ex speciosis dictis. τῶν λόγων λήϊα 1331. δόξῃσις ἀνθρώπος λόγον ἤλθε Oed. R. 681. *opinio argumentis destituta prodita dictis*. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων 1234. ἄλλος λόγων Oed. Col. 1020. εἴ τί μῆκος τῶν λόγων ἔσθ' ἢ πλεον 1141. οὐ λόγων ἐγὼ ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐκταναχομένη κλύων 1175. λόγων δ' ἀκούσαι τί; βλάβη; 1189. ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀριστὸν οὐδέν Ant. 495. πρὸς χάριν λόγων Trach. 178. ad laeta verba. ὡς λόγων τ' ἐπιστολάς φέρῃς 493. λόγων τε πλείον — ἐπαρμόσαι 620. λόγων ἀκούσαι Ai. 1049. ποῖ λόγων ἀμνησθέντων ἔλθω El. 1165. v. ἀμνηστέω. τὰ μὲν πέρισσεύοντα τῶν λόγων ἄγεις 1280. Suid. cum quatuor sqq. vss. v. περιττά. θαλλάχθοντι τῶν μακρῶν λόγων 1327. μακρῶν — λόγων τὸ ἔργον 1364. — ἀκοήν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοῦς; El. 30. ὡς τοῖς λόγοις ἔρεστιν ἀμφοῖν κέρδος 351. μὴ μ' ἔλεγε πλείον λόγους 1345. ψυχὴν ὅπως λόγουσιν ἐκκλέψῃς λέγων Phil. 55. τοῖςδε μάτῃς ἐν λόγοις 319. οἱ δ' ἀκοσμοῦντες — διδασκάλων λόγοις γίγνεται κακοί 388. Suid. v. διδασκαλόν. τί με — διεμπόλιε λόγοις 575. λόγοισι μάλα κακοῖς 625. blandis dictis, τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις 952. σοῖς πεισθεῖς λόγοις 1253. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοις 1255. πεισθῆναι λόγοις 1262. πῶς ἀπιστήσω λόγοις τοῖς τοῦδε 1334. θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις 1360. ὁλεῖς με — τοῖςδε τοῖς λόγοις 1374. εἴ σέ γ' ἐν λόγοις πείσῃς δυνησόμεθα μηδέν 1379. λόγους γὰρ οὐκ ὠνόμασται βραχέσι Oed. Col. 294. non levibus dictis. ἀμύνω τοῖςδε τοῖς λόγοις 1130. ἐπ' ἀφ' ὧν τοῖς γ' ἐμοῖς λόγοις Ant. 552. λόγους τοιούτοις; 687. in eiusmodi dictis, v. Herm. χαῖσθαι — τοῖς γ' ἐμοῖς λόγοις Trach. 60. πολλὰ μὲν λόγοις ἐπαγγέλλομαι 262. λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν 384. his dictis: μὴ στέφον ἀκρίτοι με τοῖςδε τοῖς λόγοις 482. ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις 1230. φέλων γὰρ οἱ τοιοῦτοι κακῶνται λόγοις Ai.

323. Libri et schol. *τιμωρεται φλοι*, qui etiamsi vocativus putetur esse, delibilis est et inepta sententia. Igitur scripturam a Stobaeo servatam Hermannus praetulit. *λόγοις ἰάπτωρ* 496. *τοιούδε τοῖς λόγοισιν ἀσπεργη θεῶς ἐκτίησεν ὄργην* 763. *δοῦλος λόγουσιν ἀρεῖ ἑλευθέρου φανεί* 989. *maledictis irati patris infra seruilium conditionem abiectus. πάντε' ἔχω σ' ἐπαιρέσαι λόγοισι* 1361. *ἔτιστε γέγ' τι; καὶ λόγοισιν ἡδονή* Thyest. IV. 1. (237 D.). *τοῖς λόγοις τοῖς σοῖσιν* Cedal. I. 1. (307 D.) — *λόγους δ' ἄκουσον* Phil. 1251. *τοὺς λόγους· ψευθεῖς λέγοι* Oed. R. 526. *ὁ τοῖςδε λέξας τοὺς λόγους* 755. *τίνας λόγους ἔχουσιν* Oed. Col. 115. *δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους* 1352. *οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ* Trach. 438. *βοῦλον λόγους — ἐμπέδω; εἰρηκέραι* 486. *τοιοῦδε λόγους ψευθοῦς πλάσσω* Ai. 148 an. *κλύοντες; — αἰσχιστοὺς λόγους* 1299. *οὐ φέρων ἔγω λόγους ἡδεῖ* El. 656. *προσφιλεῖς λέξεις λόγους* 662. *λόγους τοιοῦδ' ἔχουσα* 922. *quasi necum ferens, i. e. prolatura. ὅς δ' ἐν ἡμεῖς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους* Tript. VII. (535 D.). *ἀπέπινσε λόγους* Phaedr. IX. 5. (616 D.). Hinc *μεγάλοι λόγοι iactationes* sunt Antig. 1329 an. Item *adverbiascunt ἐν λόγῳ* El. 1077. *ἐν ταῦτῳ λόγῳ* Oed. Col. 1651. *proprie in eadem dicendi (precandi) formula.* — 2. Aliquando *dicta* significantur sensu quodam insigniore vel praegnantē: ut *proverbia. λόγος μὲν εἶναι ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεί*; Trach. 1. *promissi: οὐκ οὐκ πέμα γ' ἄρ' οὐδὲν ἢ λόγῳ φέγοις* Oed. Col. 657. Falso huc refert Apitzius Trach. 262, ubi vituperandi, quam quaerit, significatio non inest nisi in verbo addito *τεῦρόθρησε*. — 3. *Dictio*, i. e. usus verborum ad sermonem, imple colloquium. *χὼ λόγος διοίχεται* Oed. Col. 580, quod non *orationem*, ut Hermannus, sed *dictionem* interpretor, *munus meum dicendo explendum. ἀνδρῶν γερότων ἐν ξυνάλλαγῃ λόγου* Ai. 719. *ταρβῶ γὰρ εἰς λόγον στέουσιν τοιάδ' ἐπελθῶν* Trach. 1169. *non dictis litigare, sed sermonem controversiae plenum instituere. πέμνεις λόγῳ* Phil. 608. *eloquendo, non dictis. τοιαῦθ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις* Epich. Ai. 1075. *ξυνάπτετον λόγοισιν* El. 21. *sermonem serile. εἰ δέ μ' ὦδ' ἀεὶ λόγοις ἐξήχεες* 546. *εἰ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή* 879. *si loqui tibi suave. τίς οὖν — μεταβάλλουσ' ἄν ὦδε οἰγύν λόγων;* 1253 m. *silentium dicendo rumpat. χρόρου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξέλγῃς λόγος* 1284. v. *καὶ ῥός. σκιᾷ τιμὴ λόγους ἀνέσπα* Ai. 295. *οὐ φανὼν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ' αἰτεῖν* Oed. Col. 1166. de qua formula v. Elmsl. ad Med. 842. *τὰ δὲ πεπνομένη λόγῳ* Trach. 291. *fando. πρὶν ἡμῖς κἀν νεώσασθαι λόγους* 395. *μᾶλλον ἐς λόγους τοῖς σοῖς ἐκάλειν* El. 306. *μὴ — μηκέτι λόγους* 1481. *λόγων γὰρ οὐ τῶν ἰστέν' ἀγών* 1476. *non verborum, sed dicendi. τᾶλθὲς αἰεὶ πλείστον ἰστένι λόγου* inc. XXXIII. (691 D.) *βραδεία — ἐν λόγοισι προσβολή* LXX. 1, 1. (737 D.) In Hel. v. 2. (186): *καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ* *Αἰώω*

νος ὁμαῖσθαι λόγον, λόγος *dialecti s. sermonis gentilitii* significans videtur. De Polyx. III. 5, ubi εἰς δίκην λόγων exstat, v. ἔρχεσθαι. 4. Deinde *dictionem de aliquo re* significat. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὁδε Ant. 744. 5. Hinc *fama et rumor* significatur, hominum sermone sparsus. ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν Phil. 165 an. λόγῳ μὲν ἐξήκουσα 672 ch. κτερεῖν τιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος Oed. R. 1176. τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα 1335. τὰ δὲ νῦν τῷ ἦκειν λόγος οὐχ ἄζοντα Oed. Col. 133 ch. ὡς καθ' ἡμᾶς ἐκθ' ὁ πληθύνων λόγος 378. λόγος δ' ὅς ἐμπέπτικεν ἀγρίως ἐμοί 1152. λόγος αὐτὸν ἀνέχει 1569 ch. τῶν λόγων ἐπαθρόμην Ant. 1168. λόγος τις αὐτὴν ἐστιν εἰδέναι — ὁμίλει El. 409. λόγῳ γε μὴν εὐκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅαν σαινεῇ τε κάμοι π. ο. σ. 961. *quam nos hominum celebrari sermone efficias.* Et de mala fama: σὲ δ' ὅταν — λόγος ἐκ Λαλαῶν κακόθρους ἐπιβῇ Ai. 138 an. τοιούτους λόγους ψιθυροῦς πλάσσων εἰς ὅτα φέρεי πᾶσιν 148 an. *rumores enim exquisitis est quam dicta.* — 6. Rem, de qua dicitur, et universe rem significat. v. Brunck. ad Soph. Ai. 1268. Wolf. ad Dem. or. in Lept. p. 277. Via transferendi vocabuli monstratur illo Ant. 1033. ὅταν λόγους αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάρις — τὰ ποῖα, μήτε; (μαντεύς sc.) τὸν λόγον γὰρ ἀγνῶν Trach. 78. nescio quid dicas. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόρον — προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πρῶτως γαρῇ Tr. 249. ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάρε' ἐπίστασαι λόγον 484. τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον Ai. 721. εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων — ἐπ' ἔχει μνηστῆρ 1247. *ne minimum quidem.* Fortasse etiam Oed. R. 292. πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον sic oportet intelligi. — 7. *Verba dicta rebus factis contraria* significat, maxime cum ἔργον opponitur, sed non necesse fieri. v. Pors. ad Eur. Phoen. 512. Elmsl. ad Heracl. 5. Pflugk. ad Hel. 1051. coll. Herm. ad Ion. 1312. — ὅταν λόγῳ θανῶν ἔργοισι σωθῶ El. 59. μισεῖ μὲν λόγῳ, ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῖσι τοῦ πατρὸς ξένει 349. καὶ λόγῳ δέλω μόρον τάχος γὰρ ἔργων καὶ ποδῶν ἄρ' ἔφεται Ai. 800. λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον Oed. R. 517. ἀγέλειν λόγων ἔργου τε παρτός 864 ch. ταῦτ' οὐκ ἀρεθμός ἐστιν, ὃ πάτερ, λόγων, ἀλλ' ἔργα θεινά Oed. Col. 383. λόγῳ μὲν ἐσθλιά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά 786. τὰ τοι κακῶς εὐφημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μνηστέται 1190. οὔτε νικήσας λόγῳ οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολῶν 1298. τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐφροκεται El. 615. Eust. p. 1422, 26. λόγοις ἀπώλλυς ἔργ' ἔχων ἥδιστα 1352. ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον Euphr. VIII. 2. (269 D.). Omittitur comparatio λόγου et ἔργου: ἥδη γὰρ εἶδον — λόγῳ μίετην θρήνησας El. 63. πλὴν λόγῳ γ' ἱσχυμένον 1208. ἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόρον 1445. λόγοις ἐλεοῦσι μὲν Phil. 307. ξένος λόγῳ μέτοιχος Oed. R. 452. dicto i. e. specie tenuis. λόγους δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω Ant. 539. ὃ πολλὰ δὴ καὶ θεοῦ καὶ

λόγῳ κακῇ — μοχθήσας ἔγω Trach. 1935. Quod Cicero vertit *dictū gra-
via*, non persuadet librorum scripturam καὶ veram esse, ut recte videat-
tur Bothius correxisse κοῦ. Graecis καὶ λόγῳ κακῇ nihil nisi *specie gra-
via* sonare potuit. ἡ λόγοις γενναία γυνή El. 279. ὡς μὲν ἐν λόγοις, ἐλ-
γενά 751. Aliis notionibus λόγος opponitur. δῶ ὡς μεν: οὐ γὰρ λόγοις
τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιῆσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις Oed.
Col. 1145. Suid. v. βάρος. πρῶσσειν: ξένος μὲν τοῦ λόγου — ξένος δὲ
τοῦ πραχθέντος Oed. R. 219. χειρὲς: εἴ τις ὑπέροπτα χειρὸν ἢ λόγῳ
πορεύεται Oed. R. 884 ch. σθένος: οὐτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει
κυμαεῖ; Oed. Col. 68. βία: ὡς ἐκ βίας μ' ἄσπυρες ἢ λόγοις πάλη; Phil.
559. κράτος: ἢ λόγῳ πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κρείττος Phil. 590.
βιάζεσθαι: λόγοις κολάζειν, ὃ βιάζεσθαι πάρα Ai. 1139. Respicit
Eustath. p. 71, 29. 90, 18. αἰχμή: κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμήν, ἐν δὲ τοῖς
λόγοις θρασυῖα Phil. 1291. θυρονομία: οὐ λόγοις τιμῶμεν, ἀλλὰ τῇ
θυρονομίᾳ Oed. Col. 62.

B. Ad rationis et mentis vim referuntur haec: 1. *rationem ipsam si-
gnificat*. λόγου τ' ἄρσιν Ant. 599 ch. — 2. *cogitatio, ratio, quam quis
init apud sese*. εἰ διδοίης — σκεπτῶ λόγον Oed. R. 583. λόγῳ σκοποῦσι
τὴν πάλαι γένουζ φθορῶν Oed. Col. 370. — 3. *existimatio, locus, qui
quid constetur, momentum, pretium rei*. οὐ γὰρ ἦδ' ἔδρα σμικροῦ λόγου
Oed. Col. 1165. μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νεκρὸν λόγον 1228 ch. φροῦδου
γὰρ ἦδη τοῦ κακοῦ μέλων λόγος Ai. 257. οὐκ ἂν ποταμὸν οὐδένος λόγου
βροχίον, ὅστις κενάϊον ἑλλείων θεωμενέται 472. Eust. p. 757, 34.3 re-
spicit idem p. 892, 42. μόχθον γὰρ εὐδεῖ; τοῦ παρελθόντος λόγος Laoc.
IV. (343 D.). Hinc etiam *summum in republica potestatem significat*.
ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ πὶ τῷ πλήθει λόγος; Oed. Col. 66. — 4. *Causa ra-
tionalis, sive quam quis apud se rationem inveniundo aut probat aut asse-
quiter*. Cf. Lobeck. ad Ai. 1255. Pflugk. ad Eur. Andr. 549. τί δὲ
ποθ' ὥδ' ἐξ οὐδένος λόγον σιωπῶς; Phil. 721. φλον — σὺν γ' ἀγῶνι
λόγῳ δ' ἄτιμον βιλεῖν Oed. R. 657 ch. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρᾷεν El. 458. Grot. ex Scalig. coni. λόγοιεν. Affert Suid. v.
λογισμός. Locus Maltbyo ad Morell. p. 356. *difficilis visus nihil impediti
habet: quod iustum est, rationem non habet, cur quis cum duobus conten-
dat*, i. e. non est cur Electrae et vobis cedere nolim. σαφῇ σημεῖ' ἰδοῦ-
σα τῷδε πιστέϊω λόγῳ 874. *hinc niter ratione: nisi ad rei creditae signi-
ficationem velis refertre*. — Hinc et *praetextum et speciosas rationes*
quamvis *factas significat*. τὰ — δεξιώματα δόξει δικαιοδῶσιν ἐκ σμικροῦ
λόγου Oed. Col. 626. In libris nonnullis χρόνον, in aliis magis adhuc
corrupte ἐκ μακροῦ χρόνου legitur. κατὰ παντὸς ἂν γέγων λόγον δικαίου
μηχάνημα ποιῶλον Oe I. Col. 766. *μηχάνημα λόγου δικαίου coniungenda*

secundum Doederlinum, sed vertendum: ex quavis re callide aliquam iustitiae speciem praetendere sciens. Etiam λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδε El. 44. non de sermone, sed ficta sermonis specie intelligo; item χῶ λόγος κυλὸς προσῆν, εἰ τὰπὶ Τροίῃ πέγραμ' αἰρήσοιμι Phil. 352. hac enim specie proposita fefellisse dicuntur Neoptoleum legati.

Λόγχη spiculum hastae, inde lancea ipsa. Proprie dictum: ἰὼ κε-
λαιὰ λόγχα προμάχου δορός Trach. 853 ch. Τράlate; λόγχη πεδιάς Trach.
1047. Schol. ἡ ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένη, non tamen propter pugnam, ut
putat, cum Centauris in campis Thessaliae initam. ξὺν ἐπὶ τὰ τάξεις
ξὺν ἐπὶ τὰ λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστῆται Oed. Col. 1314. videtur
armatos armati exercitus duces significare. ἀμφιγανῶν λόγχαις ἐπείπνυ-
λον στόμα Ant. 119 ch. διαρπατεῖς λόγχας στήσαντες 146. τόξα καὶ λόγχας
ρόμπυλόν τε τινώσων Trach. 510 ch. αὐλώπων λόγχην inc. CV. 61. (851
D.) ab Hesychio explicatum τὴν λόγχην τὴν μακράν. — De accentu mo-
net Arcad. p. 115, 24. Eust. ad Il. p. 1291, 46.

Λοιβή libatio. De actione libandi ipsa dictum videri potest ὦ προῶ-
να λοιβῆς ἔσται inc. LXXXII. 6. (760 D.). Usitatus de liquore libato:
οὔτε λοιβῆς ἡμῶν οὔτε θυμάτων παρῆν ἐκήλοις προσθιγῆν Phil. 8. τίμ-
νον — λοιβῶσι προῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς σιέφαντες El. 52. Codd.
Ven. Aug. b. c. Mosc. 1, Lips, uterque, Harl. ed. Iunt. et Suid. v. χλι-
δῆ, λοιβαῖς τε. Reliqui libri, schol. Rom, ed. Ald. λοιβῶσι. παρ-
εστὸς σπένδοντα λοιβῶς 262.

Λοιμός pestilentia, λοιμός ἐχθιστος Oed. R. 28. De tono v. Arcad.
p. 60, 10. isque ut in verbali nomine regulae conveniens: a λείμμαι
enim ducunt. V. Eust. p. 49, 37. 56, 27.

Λοιμός reliquus. 1. adiective dictum. τὸν λοιπὸν χρόνον Phil. 84.
τὴν βουίλδα μούνην λοιπὴν Ant. 932 m. τὸν λοιπὸν βλοτον Trach. 81.
λείαν ἤπερ δορῶλητος ἔτ' ἦν λοιπή Ai. 146 an. τοῦ λοιποῦ χρόνου El.
807. χῶ λοιπὸς χρόνος 1019. ὦ φιλτάτον μνημεῖον ἀνθρώπων ἡμεῖς ψυ-
χῆς Ὀρέστου λοιπὸν 1116. 2. substantive, maxime plurali numero. ἔργον
ἤδη σὸν τὰ λοιπὰ ὑπηρετεῖν Phil. 15. καὶ τὰ λοιπὰ οὕτω φρονῆς 1243.
de ceteris. τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βλου Oed. R. 1487. Singulari numero:
ὡς ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο Oed. Col. 579. 3. adverbiascit, ut si-
gnificet in posterum, in futurum. τὸ λοιπὸν — φυλάξομαι Phil. 452. Σκῦ-
ρος; ἐπαρκούσά μοι ἔσται τὸ λοιπὸν 458. ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν — ὀφούατο Oed.
R. 1273. ἔνα — τὸ λοιπὸν ἀρπάξτε Ant. 311. ὑπὸ τοῖς — τὸ λοιπὸν
σέλιμασιν ναυτίλλεται 713. τὸ λοιπὸν ἤδη ἔξην ἀλυστήτω βίῳ Trach. 167.
τὰς ἀπαιδὰς ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας 907. τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρετε 917. τὸ λοι-
πὸν εἰσόμεσθα — θεοὺς εἰκεῖν Ai. 651. ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφρω-
τίραις χερσὶ στέφωμεν El. 449. ὡς τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν ἢ μῶραν λέγει:

878. *ἔλευθ' ἄρα καλεῖ τὸ λοιπὸν* 959. ὡς σὺν σοὶ κάτω καὶ τὸ λοιπὸν 1158. Etiam plurali numero sic dicitur: ὡς τὰ λοιπὰ ἔχουσιν αἰεὶ El. 1217. καὶ τὰ λοιπὰ μου μέλον δικαίως Oed. Col. 1139. Affert Suid. v. μέλον, Nec semper futurum tempus spectat. τὴν Κορινθίαν ἄσπεροι τὸ λοιπὸν ἐκμετρομένοι; χθόνα ἔφενγον Oed. R. 795. quod reliquum erat, i. e. ποσειδα. — Incentior scriptura est Oed. Col. 1615. οὐ τηρωμένοι τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξενον. Sic Elmsl. scripsit, Hermannus recepit. Plerique codd. τὸν λοιπὸν ἤδη βίον. Par. T. Farn. βιωτόν, Laur. A. Par. F. τὸ λοιπὸν ἤδη βίον, Tricl. τὸν λοιπὸν ἤδη βίον αἰ. Suidas v. τηρῶσθαι, τὸ λοιπὸν ἤδη τοῦ βίου. — Accentum observavit Arcad. p. 67, 5.

Λοιγθῖος ultimus. ὡς λοιγῶτα γὰ καὶ καίσιστα δὴ μακρῶς κίτεται Ant. 886. τὰ λοιγῶτα αἰτεῖ τοῦ βίου Oed. Col. 589. Laur. A. τὰ λοιγῶτα αἰτεῖ adnotatum habet, sed scriptum τὰ λοιγῶτα αἰτεῖ. Adverbiacit: λοιγῶτον δὲ σοὶ κακὰς πράξεις ἐφηνμήσανται Ant. 1289. εἴπα λοιγῶτον φάτω; Ai. 463. — De loco: ἐν δὲ λοιγῶτα τιμωρεύεται Ant. 1205.

Λοῖσθος ultimus. ὁ θάνατος λοῖσθος ἱατρὸς νόσων Phil. Troi. I. (626 D.). De accentu v. Arcad. p. 49, 14.

Λοκρὸς nomen gentis. Λοκρῶν ὄντοι προῶντες Trach. 785. Tonnem annotavit Arcad. p. 74, 5.

Λοξίας cognomen Apollinis. Λοξίας δαίμων Oed. R. 853. εἶπε γὰρ Λοξίας 994. Λοξίου (προσπελασθεῖσα θυγάτηρ) 1102 ch. τὰ Λοξίου περὶ ρώμης ἔρδαν El. 82. effusa eius. οὐ γὰρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ Oed. R. 410. Afferunt Philostr. vit. Apoll. VII. 4. p. 283, Suid. v. ζῶ.

Λουτροῦν lavacrum, balneum. τὸν μὲν λούσαντες ἀγρόν λουτροῦν Ant. 1186. Hoc uno loco numerus singularis legitur. ἰδόντων ἐμπαῖν λουτροῖ Oed. Col. 1595. λουτροῖς τέ νυν ἱσθῆτέ τ' ἐξήκησαν 1598. εἰμι πρός τε λουτροῖ καὶ παρακίλους λειμῶνας Ai. 639. τρέποδα — λουτροῖν ὅσων θείσθ' ἐπικαιρὸν 1394 an. λουτροῖν ἐπικαιρὸν, id est παρὸν ἔχοντα λουτροῖν, idoneum lavacro, conueniens vidit Musgravius. κατὰ λουτροῖσιν κάρη κηλίδας ἐξέμαξεν El. 437. κοῦτε — λουτροῖς ἐκόσμησα 1128. σε inserebat Schaeef. Mel. Cr. p. 132. — Agnoscantur significatur: ὃ παρὰ λόγῳ καὶ περὶ αὐτοῦ θεοῦ λουτροῖ Trach. 631 ch. — Audacior tralatio in eo est, quod λουτροῖ dicuntur παρὰ: παρὰς χροῖς λουτροῖ El. 84. Schol. ἀπένδοτες τῇ πατρὶ, τὰς τοῦ πατρὸς χροῖς τελούντες. Triclinius: διὰ τοῦτο λουτροῖ αἰνὰς καλεῖ, ὡς καθάρσια τῇ μύσῃ, ὃ ἐμελλεν κτεῖσθαι, εἰ Κλυταιμῆστραν καὶ Αἴγισθον ἀπέλουν. Hoc quidem nihil est: quid enim sic dicerentur παρὰς λουτροῖ? Sed μεταλυσιν est a liquore alio ad alium, cum adsignificatione iustis faciendis purgandi sese a scelere neglecti officii. οὐδὲ λουτροῖ προσηύειν πατρὶ El. 426. — De accentu certum est communi consensu acute prolatum vocabulum esse,

v. Herod. π. μον. λξ. p. 37, 15. Schol. Ven. Il. o. 876; ne plura in re nota colligam. Fuerunt tamen, qui *aquasi balnearium* et *balneum* accentu distingui docerent, v. Etym. M. p. 568, 58. Eust. p. 1560, 30.; quae cum mera grammaticorum subtilitas usu nullo comprobata sit, tamen in errorem sese induci passus Hemsterhusius est ad Plut. 952, cuius auctoritatem recentiores aliquot docti sequuntur.

Λούω lavo. αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ ἔλουσα κατέσκησα Ant. 892. τὸν μὲν λούσαντες ἀγρόν λουτρόν 1186. In Ant. 40. in eadem causa cum λούου' ἂν ἢ γάπτοινα legeretur, Hermannus λέουσ' ἂν ex Heraldii coniectura dedit, atticum pro λούουσα, et veterem lectionem θάπτοινα restituit.

Λοφός cervicis. οἱ δ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον Ant. 292. cf. Dorvill. ad Char. p. 416. Accentum generis notavit Arcad. p. 84, 13.

Λοχαγός ordinum ductor. ἐπὶ λοχαγοί Ant. 141 an. septem dicuntur adversus Thebas profecti duces.

Λοχίω insidior. τοῦτων σε — λοχῶσιν Ἀιδου καὶ Θεῶν Ἑμύες Ant. 1062.

Λοχίω pario. ἐπώνυμο; τῆς πρὸςθεν ἀδμήτης χρόνῳ μητρὸς λοχεύει; Oed. Col. 1324.

Λοχίτης comes. πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτης Oed. R. 75L. Glossa Brunckii ὑπασπιστάς. Tonum generis notavit Arcad. p. 27, 1.

Λόχος insidiae positae et locus insidiarum, de latronibus proprium, v. Valek. ad Bion. XV. ἐπιτιμῶ σθέσαι τὸν εὐαγρον τελειῶσαι λόχον Oed. Col. 1091 ch. Sic dicitur, quia deprehensurus Creontem cum suis abiit Theseus. ἃ δεινὰς χρηπτομένα λόχοις χαλκόποις Ἐρινύς; El. 481. Eust. p. 73, 38. Suid. v. χαλκόποις. — manipulus, manus armata: κυροῦνται λόγοι πρὸς ἄστυ Θήβης Oed. C. 1373. — Accentum generis v. apud Arcad. p. 84, 28.

Λύγαιος tenebrosus, ater. κατὰ λυγαίον νέφους Polyx. IV. (471 D.) — λύγη, σκιά, ἀπόκριψις Timaeus p. 176. v. Ruhnck. l. c. Rectius fortasse scribetur λύγαιος, cum λύγη penacuatur: v. Arcad. p. 42, 28.

Λύγδην cum singulis. λύγδην ἔκλαον πάντες Oed. Col. 1617. i. q. λίζοντες. Affert Suidas v. λύγδην.

Λυγίζω torqueo. ἄρθρον ἢ λυγίζεται Trach. 776. articulus pedis ubi circumagitur. Hesychius: λυγίζεται, συνδέεται, στρέφεται. Schol. ἀρμόζεται, κάμπτεται. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν λύγων. εἰέλκτον γὰρ τὸ φυτόν, νέον ὄν.

Λυγρός exilius, acuminosus. νόσου πανάσι λυγρᾶς Phil. 1410. λυγρῶν πόρων Oed. R. 185 ch. ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγρᾶς Ai. 310. ἐν λυγρῷ γήρῃ 501. Schol. ἐν γήρῃ μακρῷ, ut ἐν μακρῷ γήρῃ videatur legisse. λυγρᾶς μήμετα Τροίας 1188 ch. Brunckius ita correxit vulgatum ante λυγρᾶς. — ἦκουσα — λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν ξίαν Ant. 817 m. quem locum Eustathius respicit p. 1368, 24. De explicando eo cf.

Lobeck. ad Ai. 247. Tonum cetera ininiue abnormem diserte notavit Arcad. p. 73, 18. ὦ in arsi producitur.

Λύδιος *Lydius*. ὡς — κοῦχ ἡ Λυδία πέραειεν αὐτὴν Trach. 432. Omphale. Λυδίου λίθον inc. CV. 96. (886 D.) v. λίθος et Stallbaum ad Plat. Ion. p. 304.

Λυδός *Lydius*. Sed etiam adiective *Lydius*. Λυδῇ γυναικί Trach. 70. Λυδῆς κερκίδος Captiv. VIII. 8. (48 D.). Λυδῆς ἐφηνεῖ περικίδος συγχόρδια Mys. IV. 2. (361 D.). — ἐν Λυδοῖς Trach. 247. τὰ πλ. Λυδοῖς — πόρων λατρεύματα 355. — Ab omnibus acuitur Λυδός: non proprius Λυδῇ, v. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 286.

Λύκειος cognomen Apollinis. Λύκει' ἄναξ Oed. R. 203 ch. El. 635. ὦ Λύκει' Ἀπόλλων El. 645. 1371. Oed. R. 919. τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ ἀγορὰ Λύκειος El. 7. Memorat Eust. p. 354, 17. 449, 2. *Averrunci dei* perpetuam in hoc cognomine significationem inesse, quod existimat Hermannus, Electrae loco v. 7. redarguitur. De Oed. R. 208 v. Λύκειος. Tonus ab Arcadio notatus p. 44, 27. est τῶν κτητικῶν.

Λύκειος *Lyceus*. Λύκει' ὄρεα διέσσει Oed. R. 208 ch. Iure pro vulgato Λύκεια ex uno cod. Dresd. a. quamquam Tricliniano Erfurditius recepit. Vexatus locus est Phil. 1447 an. ὦ κρήναι Λύκειόν τε ποτόν. Libri γλύκιον, Lobeckius γλυκόν ad Phryn. p. 541. Schol. ἡ Λύκειον. ἡ οὖτω καλουμένη κρήνη ἐν Λήμῳ Λυκίου Ἀπόλλωνος. ἡ οἷον ἐν ἐρημίᾳ ὑπὸ λύκων πινόμενον. Eandem lectionem varie originantes Suidas agnoscit, Hesychius v. Ἀγκίων ποτόν, Zenobius IV. 99. Append. Vat. II. 59. v. Λύκειος: itaque iure reposuit Brunckius. Credibile enim a Cycliorum aliquo narrationes de isto fonte ad grammaticos propagatas esse.

Λυκοκτόνος *lykos occidens*. τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ ἀγορὰ Λύκειος El. 6.

Λυκομήδης n. pr. ὦ τοῦ γέροντος θρόνον Λυκομήδους Phil. 243.

Λύκος n. pr. Λύκω Aeg. I. 2. (19 D.). Tonus quanquam in proprio mutationem, ut fit in multis, nullam sublit; de quo loco diligenter egit Lehrs. de Aristarchi Stud. Hom. p. 276 sqq.

Λύμα Proprie sordēs, quibus quis inquinatur. λύμαθ' ἀγρίους ἐμά Ai. 640. Tralate opprobrium: λύμα τῷ γήρῳ τρέχει; Oed. Col. 809. v. Hermann. Suidas; λύμα τῷ γήρῳ στρέφει, ἀπὸ τοῦ ἀπαίδευτος εἰ. cf. Spanh. ad Callim. h. Iov. 17. Seill. ad Troad. 608.

Λυμᾶσθαι nocere. ὄργῃ χάριν δούς, ἢ σ' αἰὲ λυμᾶσθαι Oed. Col. 859.

Λυμαντής *corruptor*, qui pessumdat, noxa. γάμον οἷον κατακτῆσαιτο λυμαντὴν βλου Trach. 790. — Secundum regulam ab Etym. M. p. 435, 49. positam penacui debuit, nec est in exceptis ab eodem secundum morem atticum, καθαρτής, ἀμυντής, παιδευτής, ποιικιλτής, καλλυντής, πρᾶυντής;

quanquam omnia a liquidis verbis profecta eiusmodi nomina acui iubet Suidas v. ψάλτης, dissentiens, ut videtur, a Choerobosco ad Theodos. fol. 105. p. 1432. Bekk., solum excipiente ψαλτῆς ἱρρῆμ.

Ἀγμεῶν i. p. λυμαντῆς. μηδ' ὁ λυμεῶν ἔμῳς Ai. 570. — Accentus periclitorum rationem sequitur, ut in ἀπατεῶν: quanquam quae in hoc genere puram finitionem non habent, velut γάστρων, κέντρων, tum alio notantur, tum variabili tono reperiuntur.

Ἀδμη iniuria gravis, contumelia. τί δρωῶσα; πότερα χερσὶν ἢ λίμῃ βίου; El. 1186. καὶ χερσὶ καὶ λόμαισι 1187. — Accentum notavit Arcad. p. 110, 14.

Λυπεῖω. 1. αἴσχο. καὶ με' ἡμαρ — λυπεῖ, τί πρῶσσι Oed. R. 74. τῶν πημιονῶν μάλιστα λυποῦσ', αἱ φανῶσ' αὐθαλφετοί 1231. 2. molestus, gravis sum, ἄγαν γε λυπεῖς Ant. 569. λυπεῖς γάρ 1071. λυπῶ δὲ τοῦτους El. 347. ἔμοι γὰρ ἔστω τοῖμὲ μὴ λυποῦν μόνον βόσκημα 355. Libri λυπεῖν, quod quomodo molestissima ratione explicet Hermannus, in βόσκημα vidimus diximusque Erfurdtii correctionem amplectendam. κοῦδ' ἄν σε λυπήσασα βουλομένη βραχὺ ἀετὴ μέγ' εὐρεῖν κέρδος 1296. ἄγαν γε λυπεῖς Ai. 586. οὐ μᾶλλον — ἢ λυπήσομεν 1118. τί γὰρ με λυπεῖ τοῦτο; El. 59. quid nocet. 3. Passivum augei, tristitia affici. κοινὸς ἐν κοινούσῃ λυπεῖσθαι Ai. 260. locus ab Eustathio respectus p. 382, 44. τοῖς πάλαι τοσήμεσι — λυπεῖσθαι 331. ἔως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς 552. τοῦ; — θαρόντας οὐχ ὀφῶ λυπούμενους El. 1161. — molestia et malo affici. οὐκ ἀντιτίσαιεν αὐθις ἄν λυπώμεθα Ai. 1065. κἄνευ τοῦδε λυπηθεῖς ἔσει Oed. Col. 820.

Ἀδπη. 1. dolor animi. ὑψοῦ γὰρ αἶρε θυμὸν Οἰδίπους λέπαισι παντολαίον Oed. R. 915. ἦν' ἀγρίας ἔξισα λύπης 1074. λύπη δευτέρον μόλις βλέπω Oed. Col. 327. ἐπεὶ πολλὰ — αἱ μακραὶ ἡμέραι κατέδοντο δὴ λύπας ἔγγυτέρω 1219 ch. v. κατατίθηναι, τί δὲ ἠνθρῆς τὴν ἐμὴν λύπην Ant. 318. ἄγειν λύπης ἀντιδόχον ἄχθος El. 119 an. χάρις μὲν, ἦν κτάνη, λύπη δ', ἐὼν ζῷ 812. λύπη πῶς ἐλήλαται κακῇ Ai. 268. μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ λύπη λάβοι Trach. 330. Vulgatur πρὸς γ' ἐμοῦ λύπης, quod comparantes κατὰ κακῶν, ἔχατ' ἔχατων κακά, et diversissima his πιστὰ πιστῶν frustra excusant. Schol. aut vulgatam aut δόξαν πρὸς γ' ἐμοῦ λύπης legisse videtur. Wakef. λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ λύπη, Erf. πρὸς γ' ἐμοῦ πικρῶν, Schaef. πρὸςθε πρὸς γ' ἐμοῦ, Herm. illud quod supra scripsimus, allata insuper alia coniectura ἄλλην πρὸς γ' ἐμοῦ λύπην, ut exstat in cod. Vat. Quod recepit, commodam explicationem habet: ne in malis, in quibus est, dolor eius a me addito alio dolore augeatur. Quod in Par. B. et marg. Turn. exstat λοιπὴν πρὸς γ' ἐμοῦ, quo pertineat, nunc demum intelligitur, cum in cod.

Laur. A. inventum sit λ'ύπην πρὸς γ' ἐμοῦ λύπην. Hoc posita post prius λ'ύπην distinctione Apitzius defendit ineptissima anadiplosi. — 2. molestia, malum, quod quis patitur. λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς Phil. 67. ἔχοντες οἰμβολὸν σαφεὲς λύπης 402. manifestum iniuriæ ab Atridis illatae indicium. ὃ πληρώστατον αὐτὸν λίπας τὰς ἀπ' ἐμοῦ 1077 m. aerumnæ et querimoniae. ἀλόνον χιμερῶν λύπε 1180 m. οἶκ' ἔσθ' καμὼν ἐμοὶ λύπης El. 523. τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύνουσι μὴ πρόσσετον ἢ λύπη πικρά 644. qui mihi non student iniurias inferre aut creare molestiam. — De tono vocabuli v. Arcad. p. 113, 4.

Λύπημα aegrimonia. ἢ δ' ἔχω λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῶν φράσω Trach. 551. Sic in libris distinguitur. Schol. ἀντὶ τοῦ, τῆς λύπης ἔαρμα. Schaeferus ideo λυτήριον accusativum λύπημα regere putat, ut εὐμαθὲς v. 611., cf. Herm. ad Ai. 1014. Musgravius λυτήριον passive dictum arbitratur, ut sit solubile, λυτόν, λύεσθαι δυνάμενον. Apitzius novam ingreditur vulgatae tuendae viam, λύπημα non λύπην ipsam, sed λύπη affecti statum et conditionem significare affirmans. Hoc si verum est, nescio quidni ὠφέλημα interpretari liceat ἢ διάφρασις τοῦ ὠφελιθέρτος, πρῶγμα ἢ τοῦ πρῶτιοντος, στέργμα ἢ τοῦ στέργοντος. Deinde ineptissime adhibet Dionis Cassii locum, in quo λύπημα manifesto id quo se quis excruciat significat. Neque apud Abreschium ad Aesch. Suppl. 813., neque apud Reisigium ad Oed. Col. C. Cr. p. 325. et Enarr. p. CXXXIII. quidquam reperias huic rei firmandae idoneum. Recte puto Hermannum intelligere ἢ δ' ἔχω λυτήριον λύπημα τῇδ', ὑμῶν φράσω: aegrimoniam Iolae, mihi liberationem a malis. Quamquam distinctione, nisi pueris, non opus.

Λυπηρὸς gravis, molestus. τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρόν κλύειν; Oed. Col. 1178. ἀρξασά τι λυπηρόν El. 543. οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν 547. λυπηρὸς ἔπη Alcad. V. 2 (103 D.).

Λυπηρῶς graviter, cum malo, λυπηρῶς δὲ μὴ πέμπων σε μᾶλλον Phil. 900. ne mea comitatio tibi dolorem gignat. λυπηρῶς δ' ἔχει, εἰ El. 757.

Λύρα lyra. De accentu praecipit Herod. π. μον. λξ. p. 17, 27. λύρα μάγανυλος Thamyg. I. 2 (227 D.). οὐ τάρβλα κωκντοῖσιν, οὐ λύρα φλα inc. LXIV (728 D.). χορδοτόνου λύρας Tham. IV. 2 (232 D.). ὑψηρῆσθ σου κάλαμος ὥσπερ εἰ λύρας Capt. III (34 D.). ἔρχομαι ἐκ τε λύρας ἐκ τε νόμων inc. LXV. (747 D.). id est ἀπὸ τοῦ λυρῶν. πηχται δὲ λύραι καὶ μεγαδέιδες Tham. II. 1 (228 D.).

Λυρκεὸς n. pr. ἦκε δῆμον τὸν Λυρκέον Inach. XI. 7 (265 D.). Apud Strabonem vulgὸ Λυρκέον editur.

Λύσις. *Proprie solutio*, cui significationi proxime adiacet *profectio* navium quasi a retinaculis solutarum, οὐ γὰρ ἦν λύσις ἄλλη στρατοῦ πρὸς οἶκον οὐδ' εἰς Ἴλιον El. 563. Hinc *figurate* dicitur de *liberatione* a malis et *fine* malorum, ὅπως λύσιν τῶν ἡμῶν εὐαγγὴ πόρῃς Oed. R. 921. μόχθων τῶν ἐπιστάτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι Trach. 1161. οὐδ' ἔχει λύσιν Ant. 593 ch. sc. τὰ κακά s. quod praecessit τὰ πῆματα, Brunckius infersit *μῆαν*.

Λύσσα rabies. λύσσα μαινίς inc. XXIII. 4 (678 D.).

Λυσσάτω graviter irascor. ἄρα — πατρὶ λυσσάτων πάρει Ant. 629 Verba affert Eust. p. 732, 35. In Laur. A. adscriptum γρ. θυμολύων.

Λυσσῶ rabie agitor. λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δεικνύει τις Oed. R. 1258. εἶδον ἀριτίως λυσσῶσαν αὐτήν Ant. 488.

Λυσσώδης rabidus. λυσσώδη νόσον Ai. 447. Suid. v. ἀδάμαστος habet λυσσώδει νόσῳ (ἐμβροῦσα).

Λυτήριος solvendo illoquens, inde *liberatorius*. λυτήριους ἐσχάς δειμάτων El. 625. Huic cum genitivo ponendi adiectivi verbalis rationi Sophocles etiam in σωτήριος, θεικτήριος, παυστήριος, ἐνδυτήριος indulsit. cf. Jacobs. Addend. ad Anth. Pal. t. III. p. LVII. ὥς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν — γένοιτο — λυτήριον El. 1482., quod longe minus eleganter substantivè dictum intellexeris. λυτήριον λύπημα Trach. 551. v. λύπημα. — Deinde *remediū* significat, et magis proprie *piaculum*, ut ἄρα μὴ δοκίμῃς λυγῇ αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόρου φέρειν El. 439. — τὸ — μεθ' ἑνὸς πηγοῦ λυτήριον inc. XXXIX. (697 D.), quae etsi substantivi usum habent, commode ad adiectivi vim revocantur.

Λύω (λύω.) 1. *Proprie solvo.* ἔς τε τιν διαφρηλάται ἔλυσαν αἱματηρόν El. 745. λύει τὸν αὐτῆς πέπλον Trach. 920. λύω σ' ἐχорта διατόρους ποδῶν ἀμύς Oed. R. 1034. ἔλυσεν δρυπινεὶς στολὰς Oed. Col. 1593. Apud Suid. v. δρυπινῆ est ἔδυσσε, ut in plerisque libris Sophoclis. Verum reposuit ex marg. Turnebi Stephanus, repertumque in codd. Par. B. T. Faiη. Huc refero inc. LXXXII. 1 (755 D.). λύσω γάρ, εἰ καὶ τῶν τῶν ἐν αἵσσομαι, de mortis subeundae tibi potissimis generibus hoc dictum; commode versus ad Andromedam referatur satyricam fabulam, ut Perseus pulchritudine puellae percussus sese liberatum illam vel morte proposita dixerit ridicule. — Cum hac proxime coniungitur *laxandi* significatio, qua proprie dictum est λύω ἡλῆαν ἀρσιστεράν El. 733, cf. Herm.; ὅσην αἰὶνα iam figura λύει μελαίνῃ βλέφαρα Ant. 1287., scholiastae ἀπόλλυται explicatum minime Graece; alias *aperire oculos* significat. In lacunoso loco certi quid assequi etsi non licet, Matthiae tamen ad Rhess. 8. sententia verisimillima est, *remittere palpebras ante intentas* hoc est *claudere morientem* ὀφθαλμῷ. 2. Transfertur ad libe-

randi, demendi, tollendi vim. Viam monstrat ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαν-
τεῖ ἄριστα λύομεν Oed. R. 407. solvamus, i. e. impleamus ambiguitate
sua difficilia, inde officio defungamur. — τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πά-
λαισμα μήποτε λύσαι θεὸν αἰτοῦμαι 880 ch. Suid. v. καλῶς ἔχον. — ἐν
γάμῳ — λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα Oed. Col. 1612. πρῶτος ἀγγέλων ὄκρου
σε λύσω Trach. 180. ὁ παγκρατῆς ὕπρος λύει πεδήσας Ai. 661. Eust. p.
173, 20. 981, 54. ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἀφρῆς Ai. 692 ch. Libri
praeter Flor. Θ. Aug. c. Lips. a. ἔλυσε γὰρ; illi ἔλυσεν γὰρ, Correxist Herm.
El. D. M. p. 122. τῆς νῦν παρούσης πημιονῆς λύσεις βάρους El. 927. Hinc
de vita finienda dictum, a solvendis iugo armentis: ἐπεὶ δὲ βλῶς γ' ἔλυ-
σεν τὸ τέλος — βλου Oed. Col. 1718 ch., quem locum cum illo Antig.
1287. perperam contendit Wexius in sylloge. Rectiora dedere Seidlerus
ad Eur. Iph. Taur. 674. et Marklandus ibid. = 692. Ex alio genere
hoc est El. 993. λύει γὰρ ἡμῶς οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ — θανεῖν. Er-
furdus ἔσσει, nihil nos malis liberabit. Brunckius λυσσελεῖ explicat
secundum Suidam v. λύει hunc fortasse locum respicientem, plenius dici
ἐνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι observans Oed. R. 317., breviter Eur.
Med. 566. 1112. 1362. Recte iam propter casuum diversitatem contra-
dicit Hermannus cum additorum tum intellectorum. Elmsleio ἡμῶν cor-
rigendum videtur. Res plana est. οὐδ' ἐπωφελεῖ insertum est παρενθέ-
τως extra nexum verborum, et λύει δυσκλεῶς θανεῖν ἡμῶς plenius dictum
sic esset τοῦ μὴ s. ὥστε μὴ δυσκλεῶς θανεῖν. — 3. Rependere et resur-
circ significatur. λύσων ὅς' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ Phil. 1208. φόνῳ
φόνον πάλιν λύνοντες Oed. R. 101.: non λυτρώσοντες, ut Wakefieldus
interpretatur etiam Philoctetae locum, sed resolventes i. e. irritum red-
dentes, haud dubie a tela desumptum retexenda. — 4. φροεῖν ὡς δε-
σόν, ἐνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι Oed. R. 317. λύνῃ, scholiastae scri-
pturam recepit Schaeferus; indicativus etiam Eustathio firmatur p. 626,
53. 1722, 18. et Maximo Planudi apud Bachm. Anecd. vol. II, p. 53, 24.
Hoc pro λυσσελεῖν dictum illustrarunt Valck. ad Hippol. 441, Intpp. ad
Alcest. 664. ed. Matth. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 446. — Incerta lectio
est λύουσα Ant. 40. v. λούω. — ὅς' μὲ ἀπ' ἀρχαῖς πέδας — ἔλυσεν Oed.
R. 1350 m., quod Laur. A. habet, ut ἔλυσ Bruncki cod. C. et Trin.,
ἔλυσε μὲ Laur. B. C. Pal., ἔλυσ' ἔμ Bruncki B. Aug. b., omissum
ἔλυσε in Dresd. a. Sed a prima manu ἔλαβέ μὲ in Laur. A., unde ἔλα-
βεν Herm. Elmsl. quanquam hic perperam interpretatus. De Oed. Col.
1199. v. λέρσσω. — Ἄδω commune habere ὦ praesentis observat Etym.
M. p. 458, I. Producitur Atticis in arsi, ut El. 733. Oed. Col. 1612.;
reliquis senariorum locis thesin imparium sedium tenet, in melicis autem
non legitur.

Λωβάζομαι vexare, gravi malo afficere. πλεκταῖσιν ἀγτάραισι λωβᾶται βίον Ant. 54. τόδε μ' αὖ λωβᾶται Trach. 1025 m. de morbi dolore.

Λώβη latus mali, contumelias, iniuriæ. οὖαν μ' αὖ' ἔδου λώβαν Trach. 992 m. i. q. ἐλωβήσω. εἰλούετο λώβαν Ai. 181 ch. ultus contumeliam est. v. Hermann. δικαίων ἀδίκους φέρειν παραιοῦς ἐπὶ λώβῃ Ant. 787 ch. cum gravi iniuria ἀσκοπὸς ἡ λώβη El. 853 ch. ingens malum. — οὗτοι δ' Ἀχαιῶν μὴ τις ὑβρίσῃ στυγναῖσι λώβαις Ai. 558. τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναζῶς 1371. — Tonum notavit Arcad. p. 104, 17.

Λωβητήγ exiliū auctor. τούτων σε λωβητήγες ὑστερόφθογοι λοχῶσιν Ἀδου καὶ Θεῶν Ἐγνύτες Ant. 1061. Memorat Eust. p. 763, 39. 768, 55.

Λωβητός affectus malo et contumelia. κείνης ὁγῶν λωβητὸν εἶδος ἐν δόλῃ κακούμενον Trach. 1058. λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἀτρέφ Ai. 1367. ὃ κλέμων — ἐγὼ καὶ μόχθῳ λωβατός Phil. 1090 m. — contumeliosus. ὁ παρ' ἀκούων αἰσχυρὰ καὶ λωβή' ἔπη Phil. 603. παραιοδεδεγμία — λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενὸς Trach. 535. v. Herm. In libris et ante Stephanum post λωβητὸν distinctum reperitur. — De activo sensu v. Melihorn. ad Antacr. p. 240.

Λωπίζω nullo. λωπίζει, ἐκδύει, γυμνοῖ, ἦται ὅλων ἢ ἱματίων Hesych. λωπὸς ἱματίων explicatum lexicis veteribus Atheniensium vocabulum dicitur in glossis κατὰ πόλεις ap. Bekk. p. 1095. — ἐκ δ' ἐλώπισεν πλειράν ἄπασιν Trach. 921. Hesychius haec fortasse spectans ἐξελώπισεν interpretatur ἐξελύκειν, ἐξέρυθε.

Λωπρῶ requiesco. λωφῆσαι ἀπὸ τοῦ τραχίλου τὸ ἄχθος ἀποθᾶσθαι, παύσαι, λῆσαι, ἀναπαύσαι, ἡσυχῆσαι Hesych. Horum prius similia Photius habet p. 238, 27. Sequentia ne quis corrigat παύσασθαι et ἀναπαύσασθαι, meminerit Aeschilo transitive dici λωγῶν Prom. 27. μετενέγκται ἢ λέξεις ἀπὸ τῶν τὰ φορτίῳ κατετιθεμένων Etym. M. p. 571, 16. — ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πένον Ai. 61. v. Lobeck.

Λῶων, λῶστος melior, optimus. 1. De animatis: τοῦ λῶονος δαίμονος Phil. 1088 ch. quanquam δαίμων sortem significat. Schol. λῶονος δαίμονος λέγει τοῦ λυσίτελεστέρον καὶ συμφόρου. κοῦδεν — λῶονι θρητῶν Ai. 1395 an. — ὃ λῶστέ τῶν πρὶν ἐντόπων Phil. 1156 m. — 2. de inanimatis et cogitatione expressis. φρόνησιν ἐν τοίτῳ λάβοι λῶω τῷ ἡμῖν Phil. 1068. βίον δὲ λῶονος ἑμᾶς κινῆσαι Oed. R. 1513. λῶονος φρένας ἀμείψασθαι Trach. 733. οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι Ai. 1244. — τὰ λῶστά σοι λῶω Oed. R. 1066. τὰ λῶστα — μ' ἀλγύνει 1067. ἐμοὶ δὲ λῶστον αἷμα ταίγειον πιεῖν Hel. VI. 1 (185 D.). λῶστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον Creus. V. 2 (326 D.). — 3. Adverbiascit. ὁ δοῦς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ Oed. R. 1038. — De falso saepe scripto λῶων λῶστος v. Pierson. ad Moer. p. 300., ubi et Creusae locus emendatus est.

Μά iurisiurandi pronuntiandi formula negandi sententiam continens, vel cum accusativo solo ponitur vel praemisso οὐ. Quod si verbo additum alterum οὐ subsequitur, prius illud non negandi est, sed repudiandi et recusandi adverbium. (*nein*.) Quanquam negandi vis in ipso *μά* nulla inest, sed vel in addito οὐ quaerenda vel ex prioribus sensu repetenda. v. Reisig. Coni. in Aristoph. p. 106. Stallb. ad Plat. Gorg. p. 489. E. cf. ad Republ. p. 390, C. — οὐ *μά* τὴν δέσποιναν Ἀγέμεν El. 616. *μά* τὴν πατρῴαν ἰστίαν 869. *μά* τὴν ἐκείνου δειλίαν Δι. I. I (144 D.). Accensus ut in brevi *ᾱ* alius esse non potuit: notavit tamen Arcadius p. 181, 24.

Μαγάδης. Primam syllabam Sophocles certe produxit, ut erraverit Passovius in lexico, corripi affirmans. Hesychius: *Μαγάδεις*, αἰετοὶ καθαρωτήθιοι. ἢ ψαλτικὸν ὄργανον. Photius p. 239, 15. *μάγαδες* ψαλτικὸν ὄργανον, οἷτω Σοφοκλῆς; v. Athen. IV. p. 182. d. XIV. p. 634. c. cf. 637, a. — *πηκταὶ δὲ λόγαι καὶ μαγάδιδες* Thamyr. II. I (228 D.). — Apud Photium et Hesychium antepenacutur, apud Eustathium p. 1157, 42. penacutum est: apud Athenaeum, qui Sophoclis illum locum exscribere rat, codices fluctuare observat Dindorf. vol. III. p. 1408. Quanquam quis penacutum accentum in suspicionem vocare possit, cum metrum subinde *μαγάδης* ut dictum fuisse credamus cogat, velut in carmine Anacreontis L. c. p. 634, c., unde cum vitiosa cadentis aetatis pronuntiatio *μαγάδης* et *μαγάδης* non distingueret, mendo scriptorio *μαγάδι* oriri potuit.

Μάγειρος coquus: *ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς* Phacac. II. (601 D.). Tonum notavit Arcad. p. 71, 21.

Μάγλις mensa. τὰς ἑκατάδας *μαγίδας δόρπων* Cris. II. ut Brunckius: ad Chrysen, ut scriptum apud Poll. VI. 83., retulit Dind. (651). Aegyptium vocabulum visum nonnullis: v. Sturz. de Dial. Mac. et Alex. p. 105. De tono v. Arcad. p. 29, 19.

Μάγρος. Photius p. 240, 10. *Μάγρον*, Σοφ. Ὀδυσσεὶ τὸν μέγαν. ἀπομάσθητα καὶ καθαίρητα. Illud τὸν μέγαν Byzantini hominis fetus est, qui de Romano vocabulo cogitaret, velut *φραγγέλιον* et *λῶρον* et alia multa recepta sunt a Graecis infimae aetatis; nec a Photio scriptum, sed diu post eum assutum pannum putaverim. Sed dubitatur num ad Furentem an ad ἀκανθοπλήγη Ulixen referatur vocabulum; huic assignavit Brunckius II. 5 (409 D.).

Μάγρης nomen gentile. *Μάγρης ἀνὴρ* El. 695. Tonum v. ap. Arcad. p. 24, 26.

Μάγος sortilegus. Convicii instar est: ὑφείς μάγον τοιόδε μηχανοφύλαγον Oed. R. 387. v. Ruhnk. ad Tim. p. 10. Memorat cum duobus sequentibus versibus Stob. Serm. X. 19.; primum Suid. v. μάγος et μηχανοφύλαγος et ὑφείς. De accentu v. Arcad. p. 47, 5.

Μάθημα cognitio, quod quis discit. ποῖον μάθημα; Phil. 906.

Μάθησις cognitio, notitia. μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις Trach. 450. non honesta didicisti. ὦν — μάθησιν ἀγνῆμαι 708. ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα El. 1021. id est non vis doceri.

Μαῖα obstetrix, inde nutrix. De locis, quibus quis natus: Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως Ἰαρχος αὐτῷ μαῖαν ἡδίστην τέμει inc. XCIV, 2 (782 D.). De tono v. Arcad. p. 97, 23.

Μαῖα n. pr. ὁ Μάλας τε παῖς Ἐρμῆς El. 1387 ch. Accentus idem qui in appellativo, Eust. p. 1155, 51.

Μαυόντιαν, ἀπὸ τοῦ μαῖα v. Σ. Ἀλεξάνδρω (IV. 3. s. 86 D.). Antiat. Bekk. p. 108, 31. De tono v. ἀκείοινα.

Μαυῖών furo, rabiosa libidine sector. χεῖρα μαυῖῶσαν φόρον Ai. 50. Affect Eust. p. 921, 18. Cf. Valck. ad Phoen. 1252. Dissen. Expl. Pind. p. 374. Scholiasta etiam διψῶσαν legi memorat; et spectat fortasse huc, quod ex tragico quodam χεῖρα διψῶσαν φόρον asserunt Athenaeus X. p. 433. f. et ex eo Eust. p. 1701, 30. Librorum scripturam etiam Suidas tuetur v. μαυῖῶσαν.

Μαυρά; Baccha. Βάκχον — Μαυράδωρ ὁμόστολον Oed. R. 212 ch. — Adjective furibundus. λύσσα μαυρά; inc. XXIII. 4. 678 D.). de amore.

Μαυρομαι furo. Leguntur praesens μαυρομαι, perfectum μέμνηται, aoristus ἐμνήνην. Proprie dictum: μεμνητόν' ἄνδρα Ai. 81. τὸν τοῦ μαυρείος — ξύναμιον 713. — Tralate de eo qui vehementiore animi motu extra se rapitur: ὃς τότε μαυρομένη ξὺν ὀργῇ βακχεύων ἐπέπνευ Ant. 135 ch. ὁ δ' ἔχων (ἔρωτα) μέμνηται 785 ch. ἀλλ' ἢ μέμνηται —; El. 867 scil. prae gaudio quasi insaniam corripere. μαυρεται δ' ὑπ' ἡδονῆς μήτηρ 1142. Affect Eust. p. 629, 23. 702, 37. οἷα μαυρεται πενθοῦσα Tyr. XV. 9. (587 D.). Hinc nimia et intolerabilia mala μαυρόμενα dicuntur: γελᾷ δὲ τοιοῦτε μαυρομένους ἄχρειν πολὺν γέλωτα Ai. 936 ch. — Deinde insanire universe significat, stultitiae cognatum vitium. κάττα μαυρομαι Trach. 446. ὅταν τὰ θεῶ' ὑφείς τις εἰς τὸ μαυρεσθαι τραπῇ Oed. Col. 1534. quo temeraria et perversa consilia maxime a populo summam potestatem tenente timenda tanguntur. ὡς τοῖς θελοῦσι τῶν γέλων μαυρεῖ ξυρῶν Ant. 761. μαυρῇ Cod. Brunckii T., Dresd. a., Laur. A. supra scripto εἰ et εἰς, Ricc. μένης, Ang. b. μένεις, alii apud Brunckium μενεῖς. Schol. μαυρῇ commemorat, quod Seidlerus τοῖς θελοῦσι ξυρῶν coniungens explicat ὡς μαυρῇ παρὰ τοῖς γέλοις τοῖς θελοῦσιν ὑπομῆναι τὴν σὴν μαυρίαν. Sed parum

conveniunt haec cum prioribus οὐ τ' οὐδαμὰ τοιμὸν προσόψει κρᾶτα, quasi opus fuerit Haemonem memorare se Creontis ferre nolle insaniam. ὧς est nam; τοῖς θέλουσι τῶν γλῶν sic supplendum duco: τοῖς θέλουσι γλῶν εἶναι, qui omnia tua causa cupiunt. Hermannii rationem non intelligo. — Semel μαλτροῦμαι de Bacchi comitibus ἐνθουσιαζούσας dictum: ἓμα περιπόλοισι σάων αἰ σε μαυρόμεναι πάρινχοι χορεύουσι Ant. 1138 ch.

Μαλομαι quassero. λαῶν ἐμαλεῖ ἔγχος ἐξόδους ἔγπειν κενά; Ai. 280. χρόρος — πολλ' ἀνευρίσκει σοφὰ μαιομέροις inc. VII. 3 (658 D.).

Μάκῳρ beatus. ὁ δ' ἤκιστ' ἔχων (κακά) μακάριτος Mys. II. 2 (359 D.). Deorum cognomentum: ἰὼ μάκαιρα τανροκτόρων λεόντων ἔγεδγε Phil. 398ch. de Tellure eadem matre Deorum.

Μακαρίζω beatum praedico. βροτῶν οὐδὲν μακαρίζω Oed. R. 1193 ch. Herm. βροτῶν distinctione posita cum prioribus τλῆμον Οἰδιπόδα coniungit.

Μάκελλα ligo. δάκελλα lexicis Vett. explicatur. Si Sophocles Aeschyli exemplo, quod etiam risit Aristophanes, χρυσῇ μακέλλῃ Ζηρός posuit inc. LXXXVII. (767 D.) fulmen intellexit coruscum cum ligonis dentibus comparatum. Tonum generis v. ap. Arc. p. 96, 19.

Μάκιστος v. μακρός.

Μάκρωλον longaeuus. οὔτοι βλον μοι τοῦ μακράωρος πόθος Oed. R. 518. ἦοθα — μακράων Oed. Col. 150 ch. Heimanum μακράων γ' ὅτε pro librorum scriptura μακράων τε θ' et Triclinianó ἔτ', quod retinendum secundum Canterum erat, subrogantem non probo. Senem videt Oedipum esse et caecum chorus: num diu sit, quod luce orbis sit, ad rem minime facit. — Deorum est cognomen: τίς δ' ἔειπε τῶν μακραιώρων Oed. R. 1099 ch. κατ' ἐκείνη Μολοῖσι μακράωρες ἔχορον Ant. 974 ch. Sed longum significat: ὅπου μακράωρι σιηγέζει — ἀγῶνι οὐλοῖ Ai. 192 ch. Suid. v. ἰδγάνων et μακράων. Et ne quis μακράων coniciat, propter rariorem vocabuli significationem vulgata scriptura longe exquisitior est. — Prima, ut solet, in thesi corripitur trimetri Oed. R. 518. trochaica Oed. R. 1099., dubia est in glyconici basi Oed. Col. 150., producitur in arsi trochaica Ant. 974. Incerta mensura est Ai. 192.

Μάκρᾱν. Adverbium ab adiectivi casu quarto ductum, unde tonus per se sequitur. I. De loco in longinquum, proci. οὐδέπω μακρᾱν πείσθαι σθένοντες Oed. R. 16. ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρᾱν ἀπωκεῖτο 998. τοῦτον οὐ μακρᾱν λέγεις Phil. 26. Prosa oratio ἀπὸν additura erat. πῶς γὰρ ἂν τοσῶν ἀνῆρ — προσβαλεῖ μακρᾱν; 42. Haeserunt in προσβαλεῖ, quod cum non bene videatur cum μακρᾱν convenire, προσβαλεῖ desiderabatur. Est vero accesserit in locum longinquum. ἀγχοῦ δ' ἄγα κοῦ μακρᾱν προῖκλαιον Trach. 958 ch. — Proxime a loci significatione abest οὐ γὰρ ἂν μακρᾱν ἔχρεον αὐτό; Oed. R. 220. proprie longinqua loca non

circumspiciens: i. e. *parum* proficere investigando. Deinde ad *longos sermones* trahendos transtertur. μή μακρὰν βούλον λέγειν El. 1250. μή τινα μακράν Ai. 1019. Apud Gr. de Constr. ap. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 390. μακρόν legitur. Locutionem enotavit Moschop. Dictt. Att. in compositis verbi τέλω pertractandis. καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν Trach. 316. non ex longinquo quiescivi, i. e. nec multis nec dedita opera. 2. De tempore, διῦ. ἐπεὶ τῶν οὐ μακράν ἔζων ἐγώ El. 315. non diu vivere amplius, οὐ μακράν ἔτ' ἀμμένει τοῖμὸν φρενῶν ὄνειρον 1381 ch. — Prima in thesi corripitur El. 315. 1250. 1381. Trach. 316. Oed. R. 16. 220., aut ambiguus locis exstat; in arsi producitur Ai. 1019.

Μακρός. I. de locis longus et longinquus. οὐ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην Πάβλος Phil. 488. μακράν ὁδὸν Oed. Col. 20. μακρὰ κέλευθος 304. φανήσεται μακρόν τὸ δεῦρο πέλαιος 669. Afferit versum Suid. v. πλώσιμον. ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά Ant. 232. Elegantius enim de via quam de faciendo itinere dicitur. καὶ νησιώτας κατ' μακρὰς Εὐρώπιας Captiv. VI (37 D.). Apud Steph. Byz. v. Εὐρώπη legitur μακρὰς. Brunckius μακράν, nec apte tamen insulani homines longe abesse ab Europa dicuntur. Ad μακρὰς, quod est late patentis, ἐνολοῦν vel subaudiendum vel proximo versu a poeta additum fuisse credibile. Sic intelligo ἱμπολὰς μακρὰς παρὰ ῥέεπτοντες Scyr. IV. 4. (499 D.) non magnas merces, magni enim pretii rectius dicerentur πολλοῦ ἄξια, sed in longinquum, id est per longinqua itinera proficiunt s. periclitantur. — 2. De tempore longus et longinquus. χρόνῳ μακρῷ El. 42. 1265. ἐν χρόνῳ μακρῷ Phil. 235. Oed. Col. 88. Ant. 418. El. 322. οὐ μακροῦ χρόνου Ant. 1065. El. 470. Phil. 810. Oed. Col. 825. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χῶ λυπὸς χρόνος El. 1019. τοῦ μακροῦ χρόνου Trach. 539. τῷ μακρῷ χρόνῳ Trach. 596. Oed. R. 963. ἐν τῷ μακρῷ — ἀνθρώπων χρόνῳ Phil. 306. οὐ μακρῷ χρόνῳ 360. ἐκ μακροῦ χρόνου Oed. R. 1141. ὁ μακρὸς ἀναμείλιτος χρόνος Ai. 632. Versum cum tribus aliis afferit Stob. Ecl. I. 9. 23. χῶ χρόνος ξυνὸν μακρὸς Oed. Col. 8. μακροὶ παλαιοὶ τ' αὖ μετρηθεῖεν χρόνον Oed. R. 561. τοῦ μακροῦ βίου Ai. 468. μακρόν βίον Creus. IV. 2. (325 D.) ἐν μακρῷ γήρῳ Oed. R. 1112. τῷ μακρῷ γήρῳ Scyr. V. 2 (500 D.). οὐ μακρὰ ἀμέραι Oed. Col. 1217 ch. de vita humana dictum. — 3. Longus i. q. procerus, excelsus. αὐγέρον μακρὰς Aeg. VI. (24 D.). 4. Proxima ab spatio significato haec est tralatio: τῶν μακρῶν ἀλλέων πόρων Ai. 872 ch. quae de labore in circumvagando Aiaceque quaerendo suscepto dicuntur. Magis absunt et medium quasi locum tenent, ut ambigas, sicutne a tempore an a locis traducta haec: τῶν μακρῶν γόνων El. 367. μακρῶν λόγων Phil. 12. El. 1327. 1364. Plane ab utroque discedunt et meram rei magnae, etiam difficultis vim sibi vindicant haec: ἀποστῆμαι δὲ μοι χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις δι-

δούς Trach. 1207. εἰ καὶ μακρὰ κάγ' ἴσιν 1208. μακροῦ πλούτου βάθει Ai. 130. μακρὸν γέρας Ai. 812. διδάσκεισθαι μακρά Phthiot. II. 2. (622 D.) quod cum πολλ' ἀκοῦσαι copulatum laud dubie μεγάλη significat. — 4. *Adverbiascit* κάκιστα δὴ μακρῷ κάττιμι Ant. 886. *longe funestissima ratione*. Non est nisi species usus adverbiascentis in μακρὰ μέλλετον Oed. Col. 219 ch., quanquam Latinis multum s. *dū cunctari* dicitur. — Huc referendus superlativus μάκιστος sive μήκιστος: μάσσων enim non compareret. τίς ὁ πηδήσας μελζονα δαίμων τῶν μακίστων πρὸς οἷ δυνάμει μοίρῃ Oed. R. 1301 an. *grāvius, quam gravissima sunt, in te irruit*, i. e. *longe gravissime*. μάκιστα igitur genere dictum neutro. Usum formarum μάσσων μάκιστος pro μελζων μέγιστος exemplis illustravit Valck. ad Hippol. 817. et Brunckius. Tricl. *μηκίστωρ*, ionice. Cod. Bruncki C. Laur. trā Flor. A. Pal. Trin. Augustani, Dresd. b. *κακίστων* contra metrum; Laur. d. τῶν μεγάλων κακίστων. — ἀλλ' ὅτι δύνει μάκιστον — ἔξουδ' ὅτι πρᾶξις Phil. 838 ch. Tricl. *μέγιστον*, et sensu deterius et metro adverso. Significatur *quantum maxime*. — In μακρός (cuius accentum notavit Arcad. p. 74, 4. ceterum regulæ convenientem) primam in arsi producere, in thesi corripuere tragici. Producitur Ai. 632. Phil. 483; corripitur Oed. Col. 18. Oed. R. 913. 1112. Ant. 232. 418. 886. Ai. 130. 468. 812. Trach. 1207. 1208. El. 42. 322. 1265. 1364. Phil. 12. 235. 366. Aeg. VI. 1. Capt. VI. Scyr. IV. 4. Phthiot. II. 2.; et in melicis Oed. Col. 219. 1217. Reliquis locis ambigua mensura sedes habet.

Μᾶλλον admodum, valde. Totum universi generis observavit Apoll. de adv. p. 550, 9. et ipsius vocabuli p. 562, 3. — I. *Positivus*. 1. cum verbo non legitur. 2. cum adiectivo. καὶ μάλ' ἄζηλος θία El. 1447. μάλα τοι ἄπορα πυκνοῖς ἐνδεδῖν πάθῃ Phil. 843 ch. μάλα μέγας ἐγείπεται κτύπος Διόβολος Oed. Col. 1462 ch. 3. cum adverbis aliis significatione firmandis servit, rectius plerumque interpretamur *utique sane*. ἦμοι μάλ' αἰθις El. 1408. σῆμοι μάλ' αἰθις Trach. 1196. Oed. R. 1317. κατὰ μάλα Phil. 775. παπᾷ μάλ' αἰθις 782. μάλ' αἰ θοροῖ τις El. 1402. μάλ' αἰθις ἀμφιστάται διαπρύσιος ὄτορος Oed. Col. 1475 ch. τί τόδε μάλ' αἰθις; 1729 m. ὅπως δ' οὐ μάλα Phil. 672 ch. Unus locus est, quo vim adverbii augeat ipsam: τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο (εἶδος), καὶ μάλ' αἰθλῶς ἔχον El. 1169. — II. *Comparativus*, quem attice producere ᾱ eaque de re inflecti docet Apoll. de adv. p. 577, 26. 33. 1. cum verbo legitur *magis* et *potius*, hoc potissimum ἢ illato, significans: μᾶλλον ἢ φιλοῖ μ' ἢ τοῦδ' πάντας Ἀγγέλους λαβεῖν Ph. 146. ἔξαμυνεῖν μᾶλλον 95., quod si cum βούλομαι praecedente coniungas *magis* significat, si non, *potius*. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαιν ἄγειν; 102. ὡς μᾶλλον μύθῳ Oed. R. 359. τοῦ νεῖδος ὀργῇ βιασθῆν μᾶλλον (ἦλθε) 524. ἄρχειν ἐλέσθαι ζῶν φοβοῖσι μᾶλλον

λον ἢ ἄτρεστον εὐδοῦντα 585. τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δοῦν 588. διζεύς δὲ μᾶλλον 748. rectius s. clarius ostendens. τὰ σά δέ τινα κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη 1148. μᾶλλον ἐξεπίσταμαι Oed. Col. 560. δυστυχεῖν — ἢ σ' εἰς τὰ σκευτοῦ μᾶλλον 805. τάχ' ἔξειδ' μᾶλλον οἰμώξειν τάδε 824. οὐτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον (οἶδα) Ant. 17. τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον 1307 m. εἰ τοῦμόν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὁγῶν — εἶδος Trach. 1057. οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμόν σκοπῶν Ai. 124. χαίρει μᾶλλον 152 an. εἰ πεπνυμένος μηδὲν τι μᾶλλον — εὐφραίνεται 273. τάχ', ὡς ἔοικε, μᾶλλον 327. si ex prioribus λέξω subaudiendum. οὐ μᾶλλον (εἰς ἄντα ἔρχεται) 1118. βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον 1294. τῷ γὰρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ ῥυμνῶν πονεῖν 1346. θάλλονται μᾶλλον ἢ καταφθιόνθ' ὁρῶ El. 252. θαρσοῦσα μᾶλλον 306. μᾶλλον εἰκὸς ἢ 530. κατ' ἐμοῦ τακομένους μᾶλλον ἐπιμβάσει 825 m. οὐ μᾶλλον (εὐχρησμοί) Cedal. I. 2 (307 D.). — 2. cum adiectivo vel participio adiective dicto: εἰ δὲ σὺ μᾶλλον φῖλον Phil. 874. οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδὲν εὐσεβῇ 1040. τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ Oed. R. 816. τὰ γ' ἔργα μου πέπονθόντ' ἐστι μᾶλλον ἢ θεοκακῶτα Oed. Col. 268. v. δηῶ: ἐπεὶ καλὸν μοι — θανεῖν προδήλως μᾶλλον Ai. 1290. nisi μᾶλλον potius interpretere et cum προδήλως coniungas. — 3. cum adverbio: μὴ ἔξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ γγύθειν Phil. 465. λυπηρῶς δὲ μὴ πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀντιῶμαι 901. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τὰρδρός Oed. R. 1018. Bene enim οὐ μᾶλλον coniunguntur, etsi μᾶλλον ad subaudiendum etiam ἔρπουσ' referri potest. πολλῶ γε μᾶλλον — διόλλυμαι 1159. longe certius mihi exilium. — 4. Sed cum interposito ἢ duabus sententiis connectendis servit, μᾶλλον sensu aliquoties ad ipsas res comparatas, igitur ad nomina proxime pertinet. οὐ λόγοισι τὸν βίον σπονδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς θρωμένοις Oed. Col. 1146. Νὰν λόγοισι μᾶλλον ἢ τοῖς θρωμένοις coniungenda. οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τὰργα σκοπεῖν Ant. 725. Perperam μᾶλλον σκοπεῖν consociarentur. εὐκλειαν ἂν κτήσαιοτο μᾶλλον ἢ ψόγον Alet. V. 3 (92 D.). οὔτε γὰρ ποτε μῆτιρός οὐ γ' ἦσθαι μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φῖλος El. 1135. — 5. Est ubi interpositum duabus sententiis solutum quasi nexu omni et liberum sit. ἄγαν γε μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησὺ ἔλευσας οὐ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ἔκτισας Trach. 892. Nemo μᾶλλον κάρτα coniunxerit: neque μᾶλλον ἔκτισας, ut κάρτα exegesis efficiat, pro καὶ κάρτα dictum; sed μᾶλλον est at vero. — 6. In proprietate vocabuli illud unum advertendum, quod μᾶλλον ἄσπον coniunguntur Antig. 1195., v. Pflugk. ad Eur. Hec. 377. Boissonad. ad Aristae. p. 430. Matth. Gr. Gr. §. 458. In illo μηδὲν τι μᾶλλον Ai. 273., de quo genere cum alii tum Schaeferus dixit ad Greg. Cor. p. 60., μηδὲν τι observatione digna sunt, μᾶλλον non est. — III. Superlativus. 1. Cum adiectivo. ἐπὶ σῶ μάλιστα καιρῷ Phil. 151 ch.

πρὸς συμφορὰς ἰσχυρὰς ὄρεσ' *μάλιστα* Oed. R. 45., est enim participium adiectivi loco. χώροις *μάλιστα* πρὸς τίσις ξυγνηλός ὢν; 1126. τίσις *μάλιστα* proxime cohaerent. μορφῇ *μάλιστ'* εἰκαστόν Trach. 696. καὶ οἷ *μάλιστα* χειρὶ Ai. 485. — 2. *Cum verbo.* *μάλιστα* — τῷ θανάτῳ ἐμὲν Phil. 350. (sc. οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον ναυστολεῖν). τὸν βίον σκοπεῖν *μάλιστα* 504. οἶοιτο μὲν *μάλιστα* 613. Hermannus aliter distinxit *μάλιστα* ad ἐκούσιον λαβὼν trahens. ὅτου σε χρεῖα — *μάλιστ'* ἔχει 642. ὃ *μάλιστ'* αἰεὶ κοιμῶ τόδ' ἔλκος 645. ὀλοισθ', Ἀτρεΐδαι μὲν *μάλιστα* 1269. *μάλιστα* μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεῖς Oed. R. 647. τῶν δὲ πημιονῶν *μάλιστα* λυποῦσθ' αὐθιγὰς αὐθαίρετοι 1231. *μάλιστα* μὲν χερσὶν ψαῦσαι μ' ἔασον 1466. ἐνθ' ἃ λίγεια μινύρεται θαμβουσα *μάλιστ'* ἀηδὼν Oed. Col. 678 ch. θαμβουσα *μάλιστα* coniunguntur. ἐκ δὲ τῶν *μάλιστ'* ἐγὼ (καλῶ) 746. ἐν οἷς *μάλιστ'* ἂν ἀλοῖην ἄλοισ 768. ὡς *μάλιστ'* ἂν εἰ πόθῳ λάρους 1675 m. (sc. βυλῆς s. λάβοις). οἷς *μάλιστ'* ἀδῆν με χρεῖ Ant. 89. τὰ σκληρὰ ἄγαν φρονήματα πίπτει *μάλιστα* 470. *μάλιστα* δ' ὑπερ εἰκός, Ὑλλον Trach. 36. (sc. τί οὐ πέμψεις;). ῥῥεῖρα δὲ *μάλιστα* 464. Ἐκτορος — *μάλιστα* μισθέντο; Ai. 805. ὁδὸς δ' ὁδῶν πτωῶν ἀγιάσασα δὲ *μάλιστα* τοῦμόν σπλάγχχον 974. οἶμαι *μάλιστ'* ἔγωγε El. 920. ὡς *μάλιστά* σ' ἀνθρώπων ἐγὼ ἤχθηρα 1354. *μάλιστά* σοι μέλειν οἶμαι, *μάλιστα* δ' ἂν κατεδύταν φράσαι 1438. — 3. *Cum adverbio.* ἐνθα ὁλοτομοὶ *μάλιστα* σιγηράλλουσιν — ὁδοί Oed. Col. 905. Nam ἐνθα *μάλιστα*, ubi potissimum, gerade ideo, coniungenda, ut ἐνταῦθα δὲ *μάλιστα* ταχθήσασ' ἔχω Trach. 37. *μάλιστα* μὲν μέδεις ἐνταῦθα 796. — 4. Sed cum maxime, potissimum significat, proxime potest cum substantivo vel pronomine copulari. ἀρακὶ ἄρακτι ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι *μάλιστα* Φεβίῳ Τειρεσίῳ Oed. R. 235. τὰ αὐτὰ *μάλιστα* rectius quam ὁρῶντα *μάλιστα* iunguntur. *μάλιστα* δ' αὐτόν εἰπατε 926. *μάλιστα* τοῦτ' ἀφικόμην 1005. τοῖς ἐν γένει γὰρ τῶν γενῇ *μάλισθ'* ὁρᾶν — εὐσεβῶς ἔχει 1430. τοῖς ἐν γένει *μάλιστα*, τρεῖς ποτικεῖται οὐρανῶν copulanda. τοῦ *μάλιστ'* ὄντος σ' ἔχει; Oed. Col. 658. οὐ ἐγὼ *μάλιστα* μὲν τὴν σὴν Ἑρινὸν αἰτῶν εἶναι λίγω 1300. τὴν σὴν *μάλιστα* Ἑρινὸν coniungo, etsi etiam *μάλιστα* αἰτίας non inepte dicitur. τὸ δὲ μωρία *μάλιστ'* ἐδελφὴ τῆς πονηρίας ἔχου inc. X. 3, 2 (663 D.). *μάλιστα* ἢ μωρία consociata proxime sunt. — 5. Est ubi utique sane significet. ἀλλ' εὐρεθείη μὲν *μάλιστα* Ant. 327. Hinc est illud, quod ad affirmantibus in colloquio maxime usurpatur. *μάλιστα* Oed. R. 1044, 1173. El. 378. *μάλιστά* γε Trach. 656. Oed. R. 994. *μάλιστα* πάντων El. 655.

Μαλακός mollis. ἐν μαλακῶς παρναῖς Ant. 779 ch. — De acceptu generis v. Arcad. p. 51, 6. sed accurate Philem. p. 103. Etym. M. p. 802, 3. achol. II. s. 566. cf. Eust. I. c.

Μαλίσσων emollis. *Passivum* solum in usu apud Sophoclem de

emollienda antei dedit et persicienda pro; *Φεῶν μαλάσσειν* Ai. 589.; *de constantia frangenda ἀνδρῶν* — *ισθλῶν στέγον οὐ μαλάσσεται* Eriph. II (203 D.). *de malis eum corporis, ut prae ān νόσου μαλυχθῆς τῆςδε* Phil. 1318., quod verbum ut *κουφισθῆναι* cum genitivo dictum; — *tum animi, ut τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ πνεύσαντα νυκτὸς ἡμέρας μαλάσσει* τας Acria. VI. 2 (63 D.).

Μαλέρως vehemens. μαλερόν, σκληρόν κατ' ἀντίφρασιν καὶ φθαρτικόν τῶν ἀπαλῶν σωμάτων explicat Eust. p. 691, 5'. *μαραντικόν* Phot. p. 244, 5. *καυστικόν, μαραντικόν, ὀξύ, λαμπρόν, ἀσθενές* Hesych., quae pleraque aliis aucta Suidas habet, nec mutandum apud utrumque *ἀσθενές*, cum etiam Eustathius propriam vim ponat τοῦ εἰσθύρου διὰ τὴν ἀπαλόγητα. V. Hemsterhus. ad Hesiod. Theog. 18. Stanl. ad Aesch. Choeph. 321. Blomf. gl. Aesch. Pers. 62. — *Ἄγιά τε τὸν μαλερόν* Ood. R. 190 ch. Non pestilentia a Marte auctore repetitur, sed Pestis *Mars non armatus* vocatur: cf. Herm.

Μαλθακός mollis. Proprie: σιαγόνας τε δὴ τίθησι μαλθακὰς Amye. II. *μαλθακῆς ὑπ' ὀλένης* Pandor. I. 2. (114 D.): *ὥς τε μαλθακὴ κοπὲς* ine. LXXXIV, 1, 1 (762 D.). De dictis blandientibus tralate: *λόγοισι μαλθακοῖς* Phil. 625. — Tonus idem atque in tenuiore forma et discrete memoratur Arcad. p. 51, 8.

Μαλθακῶς mollitur, leniter. σκληρὰ μαλθακῶς λέγων Oed. Col. 778: *ingrata blandis dictis praetextens.*

Μαλθάσσω delinio. τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἄν Ant. 1179. *blande dicis fallam.*

Μάλιστα v. μάλα.

Μαλλοδέτης lanceo filo constrictus. τὰς μαλλοδετεῖς κύστεσι Polyid. M (462 D.). Genus vaticinandi, quod describit schol. Eur. Phoen. 1256. A Valckenarii corrigendi libidine *μαλλοδέτους* scribentis tutum vocabulum praestatur comparato *ἵπποδέτης*; sed sane *μαλλοδέτας* scribendum penacule.

Μῦλλον v. μάλα.

Μαλλός vellus, lana. Illud dici videtur ἦν μὲν γὰρ οἶος μαλλός Polyid. IV. 1 (464 D.). *Villum lanceum* significat: *ἔχρυσά μιν κατ' οἶκον* — *μαλλῶ* Trach. 687. *οἶος* — *νεοπέμφ μαλλῶ* Oed. Col. 476. v. Hemsterhus. ad Ar. Plut. p. 386. — Tonum notavit Arcad. p. 53, 17.

Μάνδρα stabulum, cors. μάνδραισιν ἐππέλαισιν Tyr. XV. 3 (587 D.). Legitur ap. Aelian. H. An. II. 10. *μάνδραις ἐν*: illud propter numeros suaviores Brunckins dedit. — *ἵππων σηκούς* explicat Phot. p. 245, 26. — Accentum generis Arcadius notavit p. 101, 24.

Μαθηάω. I. *Formae*. Non exstat nisi activum. *Præsens*: *μαθηάω* El. 607. Trach. 472. Phil. 902. inc. LX. 1, 1 (723 D.). *μάνθαι* El. 1334. *μανθάνειν* Phil. 1375. Oed. R. 545, Oed. Col. 12. Ant. 706. 719. 1018. inc. C. 5 (779 D.), *μανθάνων* Oed. Col. 1640, inc. C. 7 (779 D.). — *Imperfectum*. *ἐμάνθανον* Oed. Col. 439. Ant. 528. 999, — *Futurum*. *μαθήσει* Oed. Col. 1524. Ai. 277. *μαθησόμεθα* 652. — *Aoristus*. *ἔμαθον* Oed. R. 492 ch. — *μάθω* Oed. R. 359. Phil. 332. 555. Oed. Col. 26. *μάθης* Phil. 300. Cod. Ven. *μάθει*. 530. Oed. Col. 599. Trach. 335. Ai. 13. 552. El. 1196. *μάθη* Phil. 13. *μάθωμεν* Phil. 535. Ant. 311. — *μάθομι* Phil. 949. Oed. R. 924. Ai. 1241. El. 33. *μάθοις* 362. Oed. Col. 586. Trach. 1124. 1144. inc. VI. 2 (659 D.). *μάθοι* Oed. Col. 404. — *μάθει* El. 344. Oed. R. 768. — *μαθεῖν* Phil. 155 ch. 233. 370. Oed. R. 120. 575. 769. 1155. 1235. Oed. Col. 22. 115. 324. 385. 505. 548 m. Ant. 721. 1256. Trach. 407. 670. 691. 746. Ai. 33. 824. 1025. El. 555. 1446. Phthiot. II. 1 (622 D.). — *μαθών* Phil. 118. 959. Oed. R. 398. 539. 544. 704. 1128. Ant. 1258. Trach. 186. 369. 449. 741. Ai. 787. 1238. *μαθόντες* Ai. 711. Oed. R. 308. Phil. 537. *μαθοῦσα* Oed. R. 680. 749. Ai. 287. El. 877. — II. *Usus*. 1. Maxime significat *discere, edoceri*, aut ab alio *condocescere* aut suamet cogitatione vel experientia. Unde quid discas, aut solo genitivo aut additis dicitur praepositionibus. *πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν τοιαύτας ἦκειν αἰσχρά* Phil. 959. *ἐν γὰρ πάλλ' ἂν ἐξέννοι μαθεῖν* Oed. R. 120. *εἰ τοὺς κτανόντας Δαίον μαθόντες εἴ κτείναιμεν* 308. *accurrete edocti. λέγ' αὐτοῖς, ὡς μάλλον μάθω* 359. *οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθὼν* 398. *οὔτε πάροιθεν — οὔτε τανῶν πω ἔμαθον* 492 ch. *ὡς — οὐκ ἀλεξολμην μαθὼν*; 539. *κἄτα κῆρ' αὐτὸς μαθὼν* 544. *μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς σοῦ* 545. *μαθὼν ἄλλου πάρα* 704. *ἐμοῦ πάκουσον καὶ μάθει* 708. *μανθάνειν γὰρ ἤκομεν ἔνοι πρὸς ἀστῶν* Oed. Col. 12. *χρόνου μὲν οὐνεκ' οὐ με φεῖ μαθεῖν τότε* 22. *ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μαλοῦσά ποι;* 26. *χρόνῳ μάθοις ἂν* 586. *ὅταν μήθης μου, γουθέει* 599. Laur. B. *με αὐτὸς μαθήσει* 1524. *Θησεὺς παρὲς τῶν μαθητῶν τὰ δρώμενα* 1640. *qui docentur: cum enim magis visu quam auditu significetur docendus, non potest ad secundam verbi vim trahi, ἵνα — μάθηθ' ὅτι οὐκ ἔβ' ἄπυρτος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν* Ant. 311. *τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδέν* 706. *τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μαθηθῆναι* 719. *σέ τ' εἰκὸς — μαθεῖν* 721. *τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα* 999. *τὸ μανθάνειν δ' ἥδιστον εὖ λέγοντος* 1018. *ἔγω μαθὼν δειλαιοῦ* 1258 m. *εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν ψεύδει, μάθησιν ὅθ' καλὴν ἐκμανθάνεις* Trach. 449. *εἰ γὰρ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεὼν* 746. *εἰ τὸ πᾶν μάθοις* 1124. *ἅπαν μαθήσει τοῦργον* Ai. 277. *κίχῳ μαθοῦσ' ἔλθῃ* 287. *condocescere, i. e. castigare. ἕως τὸ χυλεῖν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης* 552.

μαθησόμεθα δ' Ἀργείδας σέβειν 652. Affert Eust. p. 21, 21. 1429, 26. ἐπεὶ δίδαζον ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ El. 344. εἰ οὐ μὲν μάθοις τοῖς τῆσδε χρῆσθαι 362. ὡς μαθοῦσά μου — λέγῃς 877. ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς 1196. ὥστε κίρματι μὰθεῖν 1446. πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ Phthiot. II. 1. οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα χρυστόντων θεῶν μάθοις ἄν inc. VI. 2. τὰ μὲν διδασκὰ μανθάνω LXI. 1, 1. ἔως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βέλτερά C. 5. αὐτὸς παρ' αὐτοῦ μανθάνων ib. 7. — 2. Est ubi accipere, certiore fieri vel audire melius ad sensum conveniat. μὴ καὶ μάθῃ μ' ἤκορτα Phil. 13. μαθὼν γὰρ οὐκ ἂν ἀγνοήμην τὸ δρᾶν 118. τὸ γὰρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον 155. τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν 233. φέρε — τὸ τῆς νῆσου μάθῃς 300. πρὶν ἂν μάθω — εἰ τέθνηκε 332. πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ 370. Schol. ἀπὲρ τοῦ πρὶν ἐμοῦ πνθίσθαι, i. e. priusquam de me certiores essetis facti. ὡς καὶ μάθῃς ἀπ' ὧν διέζων 530. ἐπίσχετον, μάθωμεν 535. ὧν μαθόντες αὐτοῖς εἴκετον 537. ὡς μάθω τί μοι νεώτερον βούλειμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις 555. μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς 965. ὅλοιο μὴ πῶ, πρὶν μάθομαι 949. μαθοῦσά γ' ἦεις ἢ τύχη Oed. R. 680. ἄλλα δέ που μαθεῖν καὶ γὰρ τὰ γ' ἐν σοι δυσφύως ἔχορτα 769. ἀρ' ἂν παρ' ἡμῶν — μάθοιμι 924. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὐδ' οἶδα τῇδε που μαθῶν; 1128. τί προσχρηζῶν μαθεῖν; 1155. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν 1235. ἐν γὰρ τῇ μαθεῖν ἵεσταιν ἡυλάβεια τῶν ποιουμένων Oed. Col. 115. αἰδοῦ δ' αὐτίκ' ἔρεσταιν μαθεῖν 324. τοῦτο βούλομαι μαθεῖν 505. τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν; 548 m. τοῦ ξένων — μαθὼν λέγεις Trach. 186. ὅπως μάθῃς — οὐστινάς τ' ἄγεις ἴσω 335. ὁ ταῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα 369. τοῦτ' αὐτ' ἐχρηζον — μαθεῖν 407. ἡμῖν θαυμ' ἀνεπιστόν μαθεῖν 670. φάτιν — ἀξυμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν 691. auditu mirabilem maxime. τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθῶν — φῆς; 741. τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστρ' ἑλόντας μάθοις 1144. ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς Ai. 13. κοῖκ' ἔχω μαθεῖν ὅτου 33. στείχοντα γὰρ — μαθόντες ἀμφέστησαν 711. τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθῶν; 787. ἐκόμην τὸ Πύθικον μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατὴρ δίκας ἀροίμην El. 33. ἢ γὰρ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν 555. Quanquam discendi et accipienda dictis ab alio significationes nonnullis locis satis distingui nequeunt. — 3. Sed vim certiore fieri significat: ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ ἔγγυς ἂν οὐ δυσπετής Ai. 1025. — 4. Animadvertendi vim habet Ai. 824.: καλῶ — Ἐρινὺς τανύποδας μαθεῖν ἡμέ· πρὸς τῶν Ἀτρεΐδων ὡς διόλλυμαι τάλας. intelligendi s. noscendi: οὐ μαθῶν δε. εἰ φύσιν ἄλλον τι' ὄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλειθερον Ai. 1238. ὡς οὐ μανθάνω Phil. 902. φημί δ' οὐ σε μανθάνειν 1375. οὐκ ἔχω μαθεῖν Oed. Col. 385. κἄντιν θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι 404. ὅτε — καμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μέλῳ κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων 439. οὐδ' ἐμάνθανον τρέφων δὲ ἅτα Ant. 528. ἐπεὶ σε μανθάνω θνητὴν φρονοῦσαν θνητά

Trach. 472. *μαθάνω δ' ὁδοῦντα ἔωκα πρόσσω* El. 607. — Cognata est sciendi vis. εἰς τῶν ἐν Ἰλίου μάθων ἐνθάδ' ὦν ἀνὴρ El. 1334. — De oppositis ξυνιδῶς et μαθῶν Oed. R. 704. γ. Valck. ad Herod. III. 81.

Μάνια furor. Proprie: *μανία γὰρ ἁλὸς Ἀίας* — ἀπελωβήθη Ai. 215 an. *Θείη μανία ξυνάυλος* 605 ch. — Tralate de insanlia consilio-rum et mentis: *τίς σε* — προσέβη *μανία* Oed. R. 1300 an. *τά; μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τι μένος* Ant. 949 ch. *κῆνος; ἐπίγνω μαρτυρῶν φάων τὸν θεόν* 950 ch. Prae dolorem vehementem insaniens Hercules significatur Trach. 995 an.: *τόδ' ἀκλήλῃτον μανίας ἄνθος καταδιρχθελί.* Valckenar. Diatr. p. 179. *ἀνίας* coniciebat, metro ipso erroris coar-gutus.

Μανιδίς furans. *μανιδίω νόσοις* Ai. 59. i. q. *μανιώξει νόσῳ; μανιδίς* sic non dicitur.

Μαντεία. 1. *divinatio.* ἥ τοι *μαντείας* βροτῶν οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς δεικροῖς El. 489 ch. *καίτοις* — *μνεντίας* ἴδαι Oed. R. 394. Locum totum, quinque versus Suid. affert v. τοῦπιόττος. — οὐχὶ *μαντείας* γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὔτε οὔτε τῇδε 857. 2. *vaticinatio.* *εὐκταῖα φαί-ων*, ἥ ἀπὸ *μαντείας* τινός; Trach. 238. *ταῖα* faciens aut voti aut oraculi causa. *πέμψας τῆρδε μαντείας* Oed. R. 149.

Μαντεῖον. 1. i. q. *χρηστέρειον.* τὸ *Πυθικὸν μαντεῖον* El. 33. τὸ *Πυθικὸν* θεοῦ *μαντεῖον* Oed. R. 243. — 2. i. q. *χρησμός.* τὰ τοῦ θεοῦ *μαντεῖα* Oed. R. 407. τὰ *μεσόμψαλα* γὰ; ἀπ' ἀποσπλῆων *μαντεῖα* 491 ch. *μαντεῖ'* ἄγουσα Oed. Col. 355. *τῆςδὲ τε μαντεῖ' ἀκούων* 454. *Πλειπέ μοι μαντεῖα πιστὰ τῆςδε τῆς χώρας πέρι* Trach. 77. *συμβάλοντι* ἴσα *μαντεῖα* *παινὰ* ταῖς *πάλαι ἐμνήγορα* 1455. — De accentu generis v. Arcad. p. 121, 8.

Μαντεῖος divinatorius: *vaticinando serviens.* ἐπ' Ἰσμήνου τε *μαντεῖα* *σποδῷ* Oed. R. 21. Apollinis Ismenii templum a Pansania Boeot. 10. memoratum significatur. Schol.: *καὶ γάρ ἐστι περὶ τὸ Ἰσμήνῳ Ἀπόλ-λωνος ἱερὸν; δι' ὃ φησὶ μαντεῖα σποδῷ.* τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ βωμῆ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς φησὶ Φιλόχορος. Est igitur *μαντεῖος* pro *μαντικῶς* dictum, quia significatione veteribus lexico-graphis non animadversa legitur Eur. Ion. 130. *μαντεῖον* ἔδρακ, quod Musgravius contulit (nam Troad. 458. non comparet), et Pind. Pyth. XI. 11. *Θᾶκος μαντεῖος.* — De accentu praecepit Etym. M. p. 248, 36.

Μάντευμα. 1. *vaticinium.* ὃ *θεῶν μαντεύματα* Oed. R. 946. τὰ *σέμν'* δ' ἔχει τοῦ θεοῦ *μαντεύματα* 953. *Θέγλατον μάντευμα* 992. τοῖς *ἐν γὰ* — *μαντεύμασι* Oed. Col. 388. τὰ τοῦδε — ἐς ὁρθὸν ἐκέρει *μαντεύματα* 1427. — 2. *divinatio.* τοιαῦτα *παιδὸς* τοῦδ' ἐμάνθαγον πάρα *φθίνοντι*

ἀσκήμων ὄργων μαντεύματα Ant. 1000. ὄργια sacra sunt ξυμπύρα, ex quibus coniectabat Tiresias; quae cum ἀσχημα dicuntur, irrita fuisse dicuntur, nihil ut certi portenderent; quod ipsam erat irae divinae signum.

Μαντεύομαι vaticinor, εἶπερ τι Κάλχας — μαντεύεται Ai. 733. Hoc non edere potius quam petere vaticinium significare ait Elmsleius apud Atticos, ad Oed. Col. 87. Male; activum omnino non legitur apud illos; v. Locell. ad Xen. Eph. p. 268. Schaef, ad Plut. t. V. p. 55.

Μαντικός divinatorius. 1. Adiectivum est. φημι μαντικά Oed. R. 723. i. q. τῶν μάντεων. Respicit Eust. p. 694, 28. τὸ μαντικὸν — γένος Ant. 1042. οὐνεκ' ἐστὶ σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης Oed. R. 709. — 2. Hinc substantive cum synesi vocabuli τέχνη dicitur. εἰ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν Oed. R. 311. φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν 462. κοῦδὲ μαντικῆς ἀπρακτος ὑμῖν εἰμι Ant. 1021. ne a vatium quidem arte intentatus sum.

Μάντις vates. 1. Proprie dictum: μάντις ἦν τις εὐγενής Phil. 600. ὅπως ἤκουσα — τὸν μάντιν εἰπόντα 611. τὸν θεῖον — μάντιν ὧδ' ἄγουσιν Oed. R. 298. ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής; 390. ὅτι μάντις πλέον ἢ γῶ φέρεται 500 ch. ὅτι — ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει 526. ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; 562. μάντιν κακοῦργον 705. ἀθνητῷ, μὴ βλάπῃ ὁ μάντις ἢ 747. κατὰ μάντεων ταύτην κλύων Oed. Col. 1302. τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρεττον Ant. 627. τῷ μάντι πιθοῦ 979. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντιπεῖν κακῶς 1010. σοφὸς σὺ μάντις 1046. ὦ μάντι 1163. ἔφασθ' ὁ μάντις Ai. 747. τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶπε 767. τοῦ Θεστορέλου μάντεως 788. Πολυίδου τοῦ μάντεως Polyid. I. 1 (462a D.). — 2. Cum metaphora eum significat, qui vatis instar aut de futuris coniiicit, aut gesta interpretatur; unde de futuris coniectura fiat. V. Reisig. Comm. Cr. in Oed. Col. p. 315. εἶπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ Oed. R. 1086 ch. μάντις εἰμ' ἐσθλῶν ἀγώνων Oed. Col. 1082 ch. καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς Ant. 1145. νεμω ex praesentibus de futuris coniecturam fecerit. δὲ εἰμὶ μάντις; 1197. num recte auguror? εἰ μὴ — παράφρων μάντις ἔφην El. 465 ch. καὶ μάντις ὧν ἄριστος ἐσφάλλου πάλοι; 1473. ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος 1491. οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων Ai. 1368 an. — 3. Notandum, μάντις semel adiectiva dici sed proprio significatu: ὁ πυννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ Amphiar. II (116 D.). In satyrico enim Amphiarao apertum est plures productos esse augures et coniectores, de quorum uno, corpore, ut videtur, brevissimo ridicula dicta illa sunt, quae ad Carcini filios festive transtulit Comicus Vesp. 1501. — Accentus regulam sequitur eorum, quae in τῶς genitivum flectunt, et notatur ab Arcadio p. 28, 15.

Μάομαι molior, conor. σοῦ μὲν οὐ, τίδε γε μωμέτου Oed. Col. 840 ch. non abstineto manum in tanta tua audacia. ἤμαρτε χρηστὰ μωμένη certa est Brunckii emendatio Trach. 1126. Libri μωμένη. Laconicum vocabulum: v. Intpp, Hesychii v, μώμεθα, Reisigio Helladius Photii p. 867, illius loci recordatus esse videtur, sed vel memoria deceptus vel a librariis eius depravata scriptura, cum hanc habeat: καὶ μώμενος ἡ μετοχή παρὰ Σοφοκλεῖ.

Μαράνω extinguo. πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαράνει Ai. 700. Afferit Stob, Ecl. I. 9, 24. et consentiunt libri. Hermannō in strophā videtur excidisse aliquid, Lobeckius verbis μαράνει καὶ omissis scripsit χρόνος φλέγει τε. Sed bene opponuntur μαράνει τε καὶ φλέγει, Reisigius Comm. Cr. in Oed. Col. p. 364. locum male tentavit. — Figurata de luce oculorum exstincta πῶς ἔληε — ὄψεις μαράναι Oed. R. 1328. Et de sortibus corpus dishonestantibus πένος πλευρὰν μαράνων Oed. Col. 1262. — Aoristi forma ξμάραναι communiter omnibus, nec solis Atticis scriptoribus usitata est.

Μαργύω. μαργῦ, μαργαίνει, ὑβρίζει, ἐνθουσιᾷ, μαίνεται. Hesych. μαργαίνει, μαίνεται Suidas ex Photio p. 247, 11. Videtur hoc posterius verbum deponentis formam abundantem habuisse: nam apud Hesychium μαργαίνεται, μαίνεται, interpretatum μαργαίνεται corrigendum: nisi latius serpsit corruptela, scribendumque μαργαίνει. — πρὸς ἄσπερ (ὁξύτητος τῶν πυθῶν) οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι inc. LIX. 2 (722 D.).

Μαργότης insana libido. ἀκοσμία φαίνουσι ἂν εἶναι σὼν τε μαργότης φρεσῶν inc. LXII. 2 (726 D.).

* *Μαρινή*. ἡ μεμαρασμένη ὕλη· καὶ τοῦ ἀνθρακιντάς. Σοφ. (inc. CV. 121. s. 908 D.). Photius p. 247, 17. In cod. altero scriptum Μαρίνη, utrobique sine accentu, Cui vocabulo sane cetera incognito qui substituunt μαρίλη, non reputant, id statim sequi apud Photium, explicatum verbis paulo aliis, cum quibus concinunt fere Hesychius et Suidas: ὁ χροῖς τῶν ἀνθράκων· καὶ ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀσβόλη. Μαρίλη tritum, μαρεινή (sic enim scribendum puto) rarissimum vocabulum, ea-que de causa a Photio enotatum esse verisimile est; a μαράνω non minus recte quam a φαίνω φαεινός, a κλέω κλεινός, a δέω s. δέδιμι δεινός ductum cum synesi vocis ὕλη dicitur.

Μαριεύς Mariensis. Μαριεύς ἀλοιμός inc. CV. 37 (830 D.). v. ἀλοιμός.

† *Μαριλευτής* carbonarius. μαριλευτάς probabili suspitione vindicari Sophocli poterit, ut post ἀνθρακιντάς exciderit μαριλευτάς inc. CV. 121 (908 D.). v. μαρεινή.

Μαρίλη γ. μαρινή.

Μαρμυρόεις splendens. Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἶγλαν Ant. 606 ch,

Μάρπτω. Proprie prehendo, μάρψαι, ἀλλλαβεῖν, καταλήψασθαι (scr. καταλήψασθαι ex illius aetatis graecitate). Hesych. Similia idem in μάρπτεν et μάρψω et Suid. γ. μάρψη. — μάγψας ποδόσ γιν Trach. 776. — Aliquid figuratae dictionis habet ἄσκοποι δὲ πλάκῃς ἔμαρψαν Oed. Col. 1678 m. *absorpsit* terra Oedipum. — Plane tralatam a manibus ad ius et possessionem est Ai. 439, : οὐκ ἄν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ, arma Achillis, De hac figura et affinis vocabuli significationibus lectiones quaedam γ. apud Wyttenb. ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 18 (vol. II. p. 488. Lips.).

Μαρτυρέω testor. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νεκὺς Ant. 511. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα 982. *de te habeo, quae testimonio confirmem utilia fuisse, τίς — τ' ἔμαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν* Trach. 421. πύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμολ 895. — *confiteor, proloquor.* μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς αἰῶσι γέλειν Oed. Col. 1267. *τοῖκας ὁρθεῖ μαρτυρεῖν ἄγαν* Ai. 347, — *documento sum: ἡδὼν ἂν ἄρθῃ μαρτυρήσειμ τῇ σὺ* Oed. R. 1032.

Μαρτύρομαι anlector. μαρτύρομαι τρύσδ', οὐ σέ Qed. Col. 817. Affert Suid. γ. μαρτύρομαι.

Μάρτυς testis. ἐγὼ δὲ καὶ τὸς τοῖςδε μάρτυς ἐν λόγοις Phil. 319. πολλῶν παρόντων μαρτύρων Trach. 351. *Versum ex parte memorat schol. Eur. Hippol. 551. τῶν μάρτυρας χαλῶ φερύς* 1238. — *Tonum observavit* Arcad. p. 193, 6,

Μάσθλη flagellum, quod ex Homerico ἐμάσθλη ortum, in Andromeda (VII. 4. 137 D.) et Synd. (161 D.) positae fertur Hesychio teste in γ. De Andromeda errasse grammatici fontes verisimile. — *Tonum γ. Arcad. p. 107, 22.*

Μάσθλης flagellum. φοβέσθαι μάσθλητα δέγοναν ex Andromeda (VII. 4. 137 D.) Etym. M. memorat p. 272, 3. γ. δέγονος. — *Tonum γ. ap. Arcad. p. 24, 25.*

Μάσσω pinso. φορέετε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν κρητῆρα Synd. IV. 1 (149 D.). *μασσέτω τις sc. μάζαν, de homine enim vorace sermo, multis edulibus ad fortiter faciendum incitandq.*

Μάσταξ (ᾱ). μάσταξας, τὴς ἀκρόδης explicans Photius p. 248, 18, ex Rhin. V. 5, (642 D.), et inde Eust. p. 1496, 53. Accentum universi generis observat Arcad. p. 18, 18,

Μαστήρ investigator. πάρεστι μαστήρ πατρός Trach. 730. *Κράτα πεμπόντων ἐμοῦ μαστήρα* Oed. Col. 457. *Rara voce etiam Euripides usus*

Bacch. 861., et Lycophro v. 1023.: coll. Vales. ad Harpocr., p. 483. D. Bergl. ad Alciophr., p. 44.

Μαστιγία; verbero. *μαστιγίαι*, κέντρωες Cedal. III (309 D.). Accentus generis, qui ne potuit quidem esse alius, notatur Arcad. p. 21, I.

Μάστιξ (?) flagellum. *μάστιγι τῶτα φοινιχθεῖς* Ai. 110. Inepte Boethius ἀναττικὸν μάστιγες obtrudit poetae. παλεὶ λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ 238 an. βοδὲς ὑπὸ σμικρᾶς ὁμῶς μάστιγος — εἰς ὁδὸν πορεύεται 1233. Affert Stob. Flor. p. 15. Grot. — De Ai, Loc. IV. 5. v. πλάστυς.

Μαστός uber. *μαστῶν ἀποστά*; καὶ τροφῆς ἐμῆς El. 766. De inc. CV. 122 (912 D.). v. μήτηρ. — *παρῖλλα*: πέπλον, ᾧ χρυσήλευτος προῦκετο μαστῶν περὶνός Trach. 921. — Quod Grammaticis, Etym. M. v. ἀντομῆτως, p. 173, 12., Etym. Gud. p. 381, 22., Ammon. p. 91., Eust. ad Il. δ. p. 452, 16 (quanquam is miratur potius μαζός; de viro dictum, quod Homero tamen minime inusitatum est, ut plane contra quidam statuuisse videantur), μαζός; de viro, μαστός; de muliere dici observantibus adversatur Elmsleius ad Bacch. 700., neque μαστός; apud Homerum neque μαζός; apud tragicos legi affirmans, per se verum est — paucissimis enim incertissima fide locis μαζός; apud tragicos exstat — sed non infringendo grammaticorum praecepto. Quippe de virili pectore dictum neque μαζός; neque μαστός; apud tragicos exstat, sed de muliebri solum. — Acui vocabulum (Arcad. p. 80, I.) propter originem voluere: a μάσθαι enim Etym. M. I. c. ducit, quanquam hoc Homerica forma μαζός; perspicue falsum arguitur: unde cum Dorienenses fecissent μασδός;, Atticis propter duritiem pronuntiandi vitandam μαστός; placuit.

Μασχαλλέω membra intersecti corporis amputata mortuo sub alis alligo. Sic facisse mucrone insuper in capite eius absterso eos, qui aliquem insidiosose vel civili bello interfecissent, ut et debilitaretur intersecti vindicta et purgaretur intersectoris labes, consensu tradunt Etym. M. v. ἀνάγκματα p. 118, 29., Schol. El. 437., Hesychius v. ἐμασχαλλισθῆναι, Photius p. 249, 19., Suidas v. μασχαλλισματα, ἐμασχαλλισθῆναι et μασχαλλισθῆναι. cf. Aesch. Choeph. 437. ibique Stanl., et Musgr. ad El. I. c. — ἐφ' ἧς θανὼν ἄνθρωπος, ὥστε θνητὴν ἐμασχαλλισθῆναι El. 437.

* *Μασχάλημα*. Qui ex Troilo (III. 8.) laudant, nullo auctore faciunt. Photius autem I. c. et totidem verbis Suidas cum eam in Electra reperiri vacem affirmant, teste usi Aristophane grammatico, errarunt in eo, quod de verbo μασχαλλέω dicendum fuit.

Ματιάζω temere facio. *ματιάζων*, *ματαλως ζῶν*, *ματαλως φροῶν* Suidas ex Sophocle, ut videtur, sed illud prius ineptissimam originationem continet. εἰ μὴ — τῶν ἀόφρων ἔξεται ματιάων Qed. R. 891 ch. Suid. v. κέρδος et ὑπέροπτα, qui h. l. ex scholio explicat ἔξεται τῶν

ἀθόλῳ, ὃ ἔστιν, ὧν οὐ χρὴ ἔχισθαι. Eustathius locum memorat p. 543, 15.

Μάταιος vanus, imprudens. 1. De re: εἰ μὴ κυρῶ λείψουσιν μάταια Trach. 406. φαίνει ματαλαῖς χερσὶν 562. ubi temeritas significatur. εἰ τε μὴ δοκῶ πρόσσειν μάταιον 584. ἀγ' ἂν ματαλου τῆδ' ἂν ἥδονῃς τήχους; Oed. Col. 784. θυμῷ ματαλῷ El. 323. ματαλὰν βύξιν 632. Affert Moschop. Dictt. Att. v. μάτην. — 2. De homine: πότερον ἐγὼ μάταιος Trach. 860. num inimi specie decepta inania loquor? ὃ ματαλὸν 884 ch. Hacc chori praesul dubitans adhuc de veritate dictorum nutricis. εἰ τις δνο — ἡμέρας λογίζεται, μάταιός ἐστιν 941. κλείνῃ ἀνδρὸς ματαλου Ai. 1141. ἄρουν' ἂν μάταιον ἄρδ' ἐκποδῶν Ant. 1320 m. — Accentum vocis v. ap. Arcad. p. 44, 2.

Ματαλὸς inaniter, iniuria. ὧς νιν ματαλὸς αἰτίῃ βάλοι κακῇ Trach. 936.

Ματείω quæro. πατέω ματεύων Phil. 1194 ch. μηδ' ἐξετάσης πέρα ματεύων Oed. Col. 210 m. μήδε γε μάτευσ 1740 ch. Φωκῆς ματεύουδ' ἄρδης Αἰγισθον El. 1096. ὃν κάματευσ πρόσθεν εἰσιδεῖν Oed. R. 1052. Boni codd. Laur. A. Flor. Θ. καὶ μάτευσ, unde Elmsl. coniecit καὶ ματεύεις. Pal. κάμίστευσ, Flor. Γ. Δ. καὶ μάστευσ, quae formae metro coarguente vitiosae etiam alibi genuinas expulerunt, velut Eur. Phoen. 416. Cf. Blomf. ad Aesch. Agam. 1067. μὴ ματεύσης τοῦτο Oed. R. 1061.

Μάτη temeritas. οὔτι τοι μέτρον μάτας inc. 788 D. Brunchio ignotum, quippe ex Herod. π. μον. λέξ. p. 42, 23. depromptum. — Tonum generis v. ap. Arcad. p. 113, 25.

Μάτην. 1. frustra, et sine effectu, et sine causa. μάτην γὰρ ἄν' εἴπης γε πᾶν εἰρήσεται Phil. 1260. πάντα γὰρ φράσεις μάτην 1261. ὧς μάτην εἰρήσεται Oed. R. 365. κληδόνος καλῆς μάτην φεύσης Oed. Col. 260. Suid. hos quinque versus affert v. δόξα. μάτην γὰρ οὐδὲν ἀέλωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι 1452 ch. οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἔκουσας Trach. 340. sine causa, v. Abresch. ad Aesch. Pers. 281. κἂν ὅτοις ἀλγῆς μάτην 1109. Ἀλκμήνην, Διὸς μάτην ἀκοῖται 1139. frustra honore illo dignam habitam: nihil enim inde fructus ceperat. οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνησθαι μάτην Ai. 839. μάτην ἄγ' ἡμεῖς — ἤκομεν El. 762. οὔτοι μάτην γε πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις; 763. ἡ μάτην πολλὴ βοή Ant. 1237. ἡ μάτην ὄλω; Acris. I. 1 (58 D.). — 2. Inutiliter, adsignificata imprudentia facti. οὐ γὰρ δίκαιον — τοῦς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν Oed. R. 609. gl. ἀνεξετάτως. τὰ δὲ φηθέντα βούλου μηδὲ μεμνησθαι μάτην 1037. εἰ μὴ φρονῇ γὰρ οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520. πολλὰ δ' ἀπειλαὶ — μάτην — θυμῷ κατηπιήσαν Oed. Col. 664. εἰ μάτην — σοι δοκεῖ λελέχθαι

1038. τί δαὲ μάτην κομπῆν; 1150. ὥς — τὰδε διασπείρει μάτην El. 1283. πολλὴν γλώσσαν ἐκχέας μάτην inc. XIV. 3 (668 D.). — 3. *Inaniter, temere, adsignificata ὕβρις*. ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν Oed. R. 874 ch. πολλῶν γὰρ μάταν πημάτων ἐκνουμένων Oed. Col. 1562 ch. *nullis temere contractis malis te urgentibus*. Schol. minus recte: παρ' ὅσον σχεδὸν πάντῃ τὰ ἀμαρτήματα τῷ Οἰδίποδι ἀκονιστὸς ἐγένοντο. Non de nolente, sed de innoxio Oedipo sermo: in hunc sese quasi invidi numinis ira: sese effunderat; quae est ὕβρις. — 4. *falso*, vel de specie quadam praetexta, v. Markland. ad Eur. Suppl. 127. λέγοντες εἰτ' ἀληθές, εἰτ' ἂν οὖν μάτην Phil. 345. λόγῳ μάτην θηήσονται El. 63. Versum cum aliis duobus affert Suid. v. ἥδη. — ὥς ἐπ' αὐτῇ τῇ μάτην λελεγμένη ἀνέταξε 1290. Participium nomini accommodatum; quanquam sensus est σιτέαζε ἐπὶ τοῖς μάτην λελεγμένοις, ὡς ἐπ' αὐτῇ. — Accentus ut in nominali certus adverbio.

Μάχη. 1. *praelium*. καθ' ἡμῖς δ' οὐκέτ' ἐκρήξει μάχη Ai. 762. non perrumpentur nostrorum pugnantium ordines. ἥδε οὖν μάχη δορὸς τροπὰς καταφύγγονσι Ant. 670. cf. καταφύγγονσι. Wexius *θυμμάχη* coniecit, quae mera barbaries est. καὶ μάχης ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι Trach. 181. φόροι στάσεις ἱγίς μάχαι Oed. Col. 1235. τὸν ἐν δαίτοις ἀτρεστον μάχαις Ai. 358 m. — 2. *Certamen, cum manu*: εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης Trach. 20. ὁ οὖν γυναιξὶ τῆς μάχης ποιοῦμενος El. 294. qui suas cum mulieribus pugnas facit: tum de accumulatione honoris cupidorum: ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γέγοντο τῆςδε τῆς μάχης πέρι Oed. Col. 424. — 3. Hinc *adverbiascit*: Ἐφ' ὧς ἀνέκατε μάχαν Ant. 777 ch. Hemsterhusii coniecturam ἀμετρον, ἀνέκατ' ἀμάχαν' Ἐφ' ὧς, probatam Valckenario ad Hipp. 525., Brunckius receperat: Heermannus olim Ἐφ' ὧς ἀνέκατ' ἀμάχατ'; vulgatum firmat Plut. Amat. t. II. p. 760. et nunc ipse Herm. quanquam argutius, quam opus est, defendit. — De tono observavit Arcad. p. 115, 21.

Μάχομαι *pugno*. Apud Sophoclem raro legitur, magis generatim de concertatione dictum, quam de praelio. οὐτάρ τε Τρωῶν, ἀλλὰ σοὶ μαχοίμεθα Phil. 1237. Nam etsi mox eo devolvuntur, ut gladium quin arripiant non multum absint, tamen non de pugna manu loquuntur Ulixes et Neoptolemus, sed hoc potius dicitur: non cum Troianis sed tecum mihi res erit. πόλεϊ μαχεῖ γάρ, εἴ τι πημάλνεις ἐμὲ Oed. Col. 841. γυναικε — πρὸς ἄνδρας οὐ μαχόμενα Ant. 62. τοῖτοις τε καὶ — ἄλλοις τούτων πλείοσιν μαχοίμενοι El. 1363., qui unus locus *pugnandi manu* potestatem ostendit. πῶς οὖν μάχομαι θνητὸς ὢν θεῷ τυχῇ Eriph. IV. 1 (205 D.). μὴ μάχον βίβη Lac. II. 3. (337 D.) ubi βίβη adverbium videtur, πρὸς βίβη.

Μεγαλόνῆμος egregiae famae s. laudis auctor: ἀλλὰ γὰρ ἡ μεγαλόνῆμος ἦλθε Νίκα Ant. 148 ch. Schol.: ἡ μεγάλην περιποιούσα δόξαν. Cf. Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 673.

Μεγαρεύς n. pr. τοῦ πρὶν Θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λάχος Ant. 1287. cf. λάχος. Videtur Megareus dici, qui Menoeceus Euripidi in Phoenissis audit; quamquam scholiastae narratio plane ambigua fide est. Nomina, sensu cum eadem sint, alterum a μέγασον, alterum ab μέτειν ἐν οἴκῳ ductum, confundi Hermannī sententia est minime probabilis.

Μέγας magnus. I. *Positionis gradus*. I. de corpore, spatio, amplitudine: τὸν μέγαν Παιτῶλὸν εὐχρυσάσθαι Phil. 393 ch. ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφικτυλέας Oed. R. 194 ch. πατὴρ μέγας (Δαῖος ἦν) 742. ταῖς μεγάλοις ἐν Θήβαις ἀνέσσωσιν 1203 ch. nisi hoc magnifici potius et potentis vim habet. μέγας λιμήν 1208 ch. v. λιμήν. — οὐ γὰρ ἂν — ἐπὶ σμικροῖς μέγας ὤμουν Oed. Col. 146 an. ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι τίσῃ 701 ch. cf. Seidler. ad Troad. 1121. ὁ μέγας αἰθέρῃ 1469 ch. ut ἐν δ' ἐμπεσέσθῃ μέγας αἰθέρῃ Ant. 416. et αἰθέρα δύναι μέγαν Ai. 1172 ch. μέγαν αἰγυπὸν Ai. 169 ch. μέγας ὁμοκρετῆς Αἴας 204 an. μέγαν ἵπποδάμην ὄντην 237 an. σῶμα μέγα 1056. μέγας δὲ πλευνὰ βοῆς 1232. — 2. de magnitudine interna, vi, validitate, gravitate, laude. ἔχθος ἔχθρας μέγα Phil. 59. τὸν μέγαν χόλον 327. μέγα κακὸν 1249. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατὴρ τίς οἱ Oed. R. 987. μέγας, ξυρίημι 988. τὸν δόλῳ μέγαν 1341 m. perditissimum. Pal. μέγα. — μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας Oed. Col. 653. μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχιστον τι 1743 ch. de maiori magnitudine. τῶν μεγάλων — Θεσπιῶν Ant. 793 ch. μέγα βύσσος 1258 m. μέγαν ὄκρον ἔχω Ai. 139 an. μεγάλοι θόρονθοι 142 an. μεγάλων ψυχῶν 154 an. ὁ μέγαλα φάτις 173 ch. ὁ μέγας μῦθος 224 ch. fama regis. μεγάλας ὀδύνας 255 an. ἔπος ἐξεῖναι μέγα 419 ch. στέφανον εὐκλείας μέγαν 460. μέγα πένθος 608 ch. ὁ μέγας χρόνος 700 ch. μεγάλων νεκρῶν 705 ch. μέγαν κωνυτὸν 838. μέγας ἄγ' ἦν ἐκείνος ἄρχων χρόνος πημάτων 914 ch. μέγας ἄρχων, gravis auctor coniungenda. μέγας χειμὼν 1127. μεγάλης ἱμῆδος 1142 an. μεγάλα κακά 1214. πρῶτ' ἂν πρῶτων μέγα El. 312. πρῶτ' ἂν ποσύνων μέγα 660. μεγ' εὐρεῖν κέρδος 1297. μέγα τι σθένος Trach. 497 ch. κακὸν μέγ' ἐκπράξαι 664. μεγάλας βλάβας 839 ch. μεγάλας ἄταις 848 ch. μεγάλας Ἐρινύας 889 ch. μεγάλα πιστεύονται 1218. in magnis rebus. μεγάλην συγγνωμοσύνην 1254 an. μεγάλην ἀγνωμοσύνην 1255 an. μεγάλους μὲν ἰδοῦσι νέους Θανάτους 1266 an. μεγάλων συμφορῶν Captiv. I. 2 (32 D.). ἄλλοις μέγαν Alet. VI. 1 (93 D.). κρείσσος μέγα Abod. III (101 D.). προσόδιον μέγα Pel. II. 3 (435 D.). μέγα κλέος inc. XX. 2 (675 D.). κέρδος μέγα XXX. 3 (688 D.). μέγαν ἄλλον XXXIV. 1 (692 D.). μέγας σοί — ἐγὼ φόβον μοχλὸς XLL 1

(699 D.). — 3. Adsignificatur in hominibus et *Dis potentia, auctoritas, magnificentia*. cf. Lobeck. ad Ai. 221. *εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας* Phil. 711 ch. *ἡ μεγάλη Μοῖρα* 1452 an. οἷς *ἔμ' εὐρήσεις μέγαν* Oed. R. 441. *ἐν ὄρφῳ μέγαν* 653 ch. *iureiurando reverendam*. μέγας *ἐν τούτοις θεός* 871 ch. οἱ — *μητρὶς με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν* 1083. cf. Schaef. ad Iul. in Const. p. XXI. *μέγαν σωτήρα* Oed. Col. 460. *μεγάλαιν θεῶν* 669 ch. Schol. *μεγάλων θεῶν scribi iubet Enriastque putat significari, cum Cererem et Proserpinam ita constet dici. δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος* 713 ch. *χωὶ βραχὺς νικᾷ μέγαν* 884. μέγας *Ἄρης δεξιόστροφος* Ant. 140 ch. non a magnitudine corporis, sed a vi et impetu. μέγας *ἔτ' οὐρανῷ Ζεὺς* El. 169 ch. *θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος* 202 m. *ἵστω μέγας Ζεὺς* Trach. 398. *σμηκοὶ μεγάλων χωρὶς* Ai. 158 an. *μετὰ γὰρ μεγάλων βαίως ἄριστ' ἂν καὶ μέγας ἀφθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων* 160 an. οἱ *μεγάλοι βασιλῆς* 188 ch. *τῶν μεγάλων Δαναῶν* 223 ch. *γένει μέγαν* Synd. III. 2 (148 D.). — 4. In dictis et mente inest gloriandi et superbendi adsignificatio: *φρονεῖ γάρ, ὡς γυνή, μέγα* Oed. R. 1078. *φρονεῖν μέγα* Ant. 476. *μέγ' ἀκοῦσαι* 831 an. *magnificem auditu, s. fama*. *μεγάλοι λόγοι* Ant. 1329 an. *magniloquentia*. *μηδὲν μέγ' εἶπης* Ai. 379. *μήπω μέγ' εἶπης* Ter. X (520 D.). *τῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ* Ai. 1067. *μέγ' ἂν τι κομπάσεις* 1101. *μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν* 1104. v. Lobeck. ad Ai. 384. 1109. ad Phryn. p. 197. — 5. De sono magnus i. q. *clarus, gravis, elatus*: *μὴ φῶναι μέγα* Phil. 570. *μάλα μέγας ἐρείνεται πτύχος* Oed. Col. 1462 ch. — 6. Notanda adverbiascentia dicta, in quorum tamen parte recte obiectivam structuram agnoscas, quanquam *μεγάλως* non minus convenit: *ἵστερξεν μέγα* Oed. R. 1023. ὡς ἂν — *κερδάνη μέγα* Oed. Col. 72. *πρὸς πόλιν — σθένουσιν μέγα* 738. cf. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 233. *πλοῦται — μέγα* Ant. 1153. ubi *πλουτεῖν* ut *πλοῦτον ἔχειν* dictum, ut *μέγα πρεσβεῦν* Inach. II. 2. (256 D.) i. q. *πρεσβεῖαν* s. *τιμὴν μεγάλην ἔχων*. *μέγα θάλλοντές εἰσιν* Phil. 417. cf. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 527. Ex alio genere est *μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' ὅσπερ* Oed. R. 638. *rem nihili adaugebitis* i. q. *gravem reddetis*. — 7. Denique incerta lectio videtur Phil. 510. de quo loco v. in μετατίθημι. — II. Comparativus. 1. Prima significatione: *ἄϊας ὁ μεῖζων* Phil. 409. — 2. Altera: *μεῖζω χάριν* Oed. R. 764. *τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν* 1293. *τίς ὁ πηδῆρας μεῖζονα δαίμων τῶν μυκίστων* 1301 an. v. *μακρός*. — *μεῖζω κολαστήν* Oed. Col. 440. *τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἀνθρώπων νοσῆς* 604. *καὶ μεῖζον ἄρα φύσιον πόλει τάχα θήσεις* 862. *μεῖζονα φίλον* Ant. 182. *θέλεις τι μεῖζον, ἢ κατακτεῖναι με* 493. *ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς — ἵσται γάμος μεῖζων φέγεσθαι* 634. Dresd. a. *μεῖζον*, ut correxit Musgr. sed male. v. εἰμβ. — *τί γὰρ γένοτ' ἂν ἔλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός*, 648. *ἀναρ-*

R. 436. ἄνδρα σοὶ μὲν ἱμπολὶν οὐκ ὄντα, συγγενῇ δέ Oed. Col. 1158. κήρη μὲν ἐκ κατώφλιος στέγης ἄνεις· κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον Ant. 1087. μάστιγας μὲν, καυδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δῶν 1092. ἔχω μὲν ἐν χειρεσσιν ἀντίως τέκνον, — τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν 1283. μισεῖς μὲν λόγῳ, ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ἔννει El. 349. ὥς μὲν ἐν λόγοις, ἀλγαιά· τοῖς δ' ἰδῶσιν — μέγιστα πάντων — κακῶν 752. ὁρῶντα μὲν ταῦς — πάσας βεβῶσα;, ἄνδρα δ' οὐδὲν ἔτιονπον Phil. 279. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ — πορθήσαι 967. τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν· εἰπόντος δὲ μὴ φθορεῶν ἐξῶσαι γλώσσαι; ὁδύσαν 1125 ch. Ἀργεῖδαι μὲν μάστιγας, ἔπειτα δὲ ὁ Λαερτιάδης 1269. In his exemplis alterum positum ὑπερβαίνω. In uno dilectum veteribus chiasmum agnosco: καλῶ; σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ δύκουν φθορεῖν Ant. 553. Unum denique est, ubi omittitur verbum substantivum, cui subiici μὲν potuit. ἦδε γὰρ γυνὴ δούλῃ μὲν, εἴφηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον Trach. 63.

Μενέλαος et *Μενέλεως* n. pr. Ilae formae ita distributae sunt, ut *Μενέλαος* reperiatur, ubi alterum metro nocet, ut si nominativus et vocativus casus sequente consona inter pedes senarii primum et secundum, tertiumve et quartum distribuuntur; nunquam enim *Μενέλεω*, *Μενέλεω* etc. ternis syllabis pronuntiantur. Contra *Μενέλεως* illis etiam locis reperitur, ubi suaviores reddit numeros, etsi ne alterum quidem vitiosos; quare maxime pedes quartum et quintum tenet, ut defugiatur spondeus. Igitur *Μενέλεως* legitur: ἄλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα *Μενέλεω* κταρόν El. 527. παῖδων πόθος παρτίτο, *Μενέλεω* δ' ἐνῆν; 535. Schol. Barocc. perperam *Μενελέω* agnoscit. V. Hermann. ἔθυσεν αὐτήν, σὺν δὲ *Μενέλεω* χάριν 566. *Μενέλαος* autem: *Μενέλαος*, ὃ δὴ τότε πλοῦν τοιςίκομεν Ai. 1024. *Μενέλαε*, μὴ γνῶμις ὑποστήσας σοφάς 1070. Ἀγόμενον, ὦ, *Μενέλαε*, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ Phil. 783.

Μενοιεύς n. pr. Κρέων ὁ *Μενοιεύς* Ant. 156 an. παῖ *Μενοιεύς* Κρέον Ant. 211. 1085. παῖ *Μενοιεύς* Oed. R. 85. ὦ παῖ *Μενοιεύς* 1503. παῖδα — *Μενοιεύς* Κρέοντα Oed. R. 69.

Μενοιῶν. *μενοιῶ*, φρονεῖ, μεριμνᾷ, προθυμεῖται, ὀρέγεται Hesych. Tertia significatio cupiendi convenit in Ai. 334. τί ποτε *μενοιῶ*;

Μένος vis, ferocia. οὕτω τὰς μανίας δεινὸν ἀποσταίνει ἀνθηρόν τε μένος Ant. 950 ch. πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος Ai. 1045. noli ferociter trahi. ὅμῳ μένος πνέουσιν El. 600. — Sed concreta, quae dicitur, significatione velut Latinorum vis dicitur *ἔτι γὰρ στερμαὶ σφυγγες ἄνω φρυῶσι μέλαν μένος* Ai. 1392 an. de sanguine, velut αἱματηρόν μένος Aeschilo dictum Ag. 1037. cf. Lobeck. ad l. c. et Herm. ad. v. 901.

Μένω. 1. manere aliquo loco. οὐ μὲν μένων εὖν κείνον ἐνθάδ' ἐκδύχου Phil. 123. θάραξαι· μενσῶμεν 799. ἡ μενῶς; 799. ἐμβάλλω (χει-
LEX. SOPH. II.

F

ρὸς πλείους) μεῖν 802. cod. Ven. μένειν. μέλατε, πρὸς θεῶν 1170 m. δέδοκται σοι μένοντι καρτερεῖν 1258. καὶ τὸς ἐν Σκύρῳ μένων 1354. μεῖνον Oed. R. 437. μενῶν δόμοις 1291. Laur. A. a prima manu, et Pal. μένων. αὐτοῦ μὲν σὺπερ κἀφάνης Oed. Col. 77. τλήμων, μενεῖς αὖ; Ant. 229. ἀλλ' ἔνδον ἀρκεῖτω μένον Ai. 76. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμονς μένειν 80. μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων 87. μένομι ἄν 88. ποῖ μολῶν μενῶ; 399 m. θέλεις μελνωμέν αὐτοῦ —; El. 81. οὐτ' ἐν χειροῖν τὸ κτήμα — μένειν Ach. Am. I. 7. (162 D.). — 2. Hinc fit tralatio ad locum et statum contra hostem tenendum. δορός τ' ἄν ἐν χειμῶνι — μένειν δίκαιον κάγαθον παραστίτην Ant. 667. ἀλλ' ἔγγυς ἔκτωρ ἐστίν. οὐ μένειν καλόν Synd. VII. 4. (152 D.). De homine fugace sermo. Inepte alii libri Plutarchi Mor. p. 74, a. θυμαίνειν. — 3. Manere per aliquod tempus. De homine: πρὸς τί μενοῦμεν πηρύσσειν; Phil. 825 ch. ὁμῶς δὲ μέλατε — χρόνον τοσοῦτον 1064. ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος —; El. 946. Schol. et Suid. v. ποῖ ποτε sequente Seidlerio explicant εἰς τίνα χρόνον; rectius quam Mor. kius et Hermannus. cum βλέψασα coniungentes. ἄσκει τοιαυτὴ τοῦν δὲ αὐάνος μένειν 1013. ἤδη δέκα μῆρας — ἀκήρυκτος μένει Trach. 45. De re: εἰς τε τὸν φθλον τοσαῦθ' ὑποψυγῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὥς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 667. ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας — προσφυλῆς μενεῖ Phil. 554. — 4. Manere aliquo statu et conditione. De homine: τὰς σὸς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάδ' ἀράς Oed. R. 295., ubi ἀράς communiter ad ἀκούων et μενεῖ refertur, adsignificaturque ferendi notio. ὥς οὐτ' ἄν δὲ νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει μέλνειν, οὐτ' ἄν οὐδέληλυθὼς πόλιν ἔλθοι ποτ' αὐθις Oed. Col. 427. Haec enim ad mutuam Eteoclis et Polynicis caedem spectant. ἐμφι τοὺς κελῶν ἔτι παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασι Ant. 169. in fide manentes. εἰ με χρὴ μένειν — ἐστειρημένῃ Trach. 175. De re: ἄλις — φαίνεται, ἐνθ' ἔλθῃ, αὐτοῦ μένειν Oed. R. 686. rem eo statu relinquere satius. οὐ γὰρ ποτε — μένει τοῦς τοῖς κακῶς πηρύσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται Ant. 559. Sententiam nonnullis locis mendose scriptam exhibent tanguntve Plut. Phoc. c. 1. de Ira cohib. p. 460. d. Greg. Cor. p. 417. Eust. p. 720, 7. μένει γὰρ οὐτ' αἰόλα Νύξ βροτοῖσιν Trach. 131 ch. οὐ γὰρ ποτ' — οὐδὲν ἐν τούτῳ μένει Alet. VI. 3. (93 D.). — 5. Hinc orta expectandi significatio. μὲν εἰς σοιστὴν τὸν ἐμὸν inc. CV. 161. (946 D.): nam si tam brevis particulae sensum coniectando assequi licet, hoc dici videtur: mane dum veniat h. e. expecta. Et cum casu quarto: οἶαν σε μένειν πυθέσθαι παιδὸς δόρυφορον ἄταν Ai. 628 ch. Huc referenda adsignificatio vindictae quasi insidiantis malefico: εἰ δὲ μή, μὲνῶ ὃ ἐγὼ καὶ πέφθεν ὢν ἀράϊος εἰσαεὶ βαρύνς Trach. 1191. ἀλλὰ τοι θεῶν ἀρά μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα 1230. — Item tolerandi et perferendi. οὐ — τοῦτ' ἄν ἐξηγήχο' ἐγὼ τλήναι ὃ ἔλεινῶς ὥδε τὰμὰ πῆματα μεῖναι Phil. 859.

F 2

illis, quas v. 1052. expromit, praedictionibus. — De his adverbialiter dictis copiose egit C. Fr. Hermannus ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 8.

Μεσόμφαλος ab umbilico terrae ortus: τὰ μεσόμφαλα γὰς ἀπονοσφίζων *μαρτεῖα* Oed. R. 480 ch. Utitur his Enst. p. 694, 29. 13. 0, 44. *Faticinia Delphica* sunt, sed mirum genus dicendi. In adiectivis maxime compositis cum substantivis colligandis, quae modo sui iuris sunt et per se sola constant, modo ab aliis suspenduntur, mire scenicorum inprimis poetarum licentia luxuriata est. De quo loquendi genere, cum neque ab Interpretibus Veterum diversissima miscentibus, Valckenario ad Eur. Phoen. 328. Seidlero ad Iph. Taur. 9. Iacobsio ad Anth. Pal. t. III. p. 144. Reisigio Enarr. Oed. Col. p. XCIX., neque a grammaticis Matthiae et Bernhardy (p. 835. 427.) paucissima et notissima commemorantibus materiam ullo modo exhaustam videam, hoc loco aliquanto accuratius disseram. *Primum* simplicissima res est et a multis animadversa, adiectivum substantivo regenti accommodari, cum *suspensio* potius et *recto* conveniat. Tamen haec hypallage exquisitiorem figuratae dictionis imaginem affert. Sic dicta *πῆκος ἀνδρῶν ξύραιμος* Soph. Ant. 789. *κινὸς Λακωνίης εὐμενὸς βίαις* Ai. 8. *βαθεῖα κυλίκων τέφρις* 1179. longe enim minus illic exquisitum est *βαθεῖαν κυλίκων τέφριν*, quam *βαθεῖαν. μέλαινα στολήν πύλων* Eur. Alc. 217. *γηγενῇ μάχην δορός* Cycl. 5. *λέκτρων ἀρπαγὺς Ἑλληνικῆς* Iph. Anl. 1253., quod memoratu ceteris propter sensus ambiguitatem dignius: audienti enim *Graeci raptores* videbuntur dici. *ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρός* Eur. Ion. 1260. *Θύσιον οἶνον σταμνίων* Arist. Lysistr. 196. De hac loquendi ratione observavit Lobeck. ad Ai. 7. Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 9. Est ubi adiectivum cum utroque substantivo coniungi sine detrimento sententiae possit, in quo *metonymiae* signam consecrati poetae sunt. Igitur ut elegantius Euripides praetulit *παιδοκτόρον χεῖρα πατρός* Iph. Taur. 1082., cum non minus recte ratio constaret, si dixisset *παιδοκτόνου πατρός*. — *Deinde* aliquando, ut verba poetarum Graecorum nostro mori accommodes, adiectivum a substantivo compositum quasi divellere oportet, ut pars compositi adiectiva ad nomen, unde pendebat, sese applicet, pars substantiva sui iuris fiat genitivoque casu enuntiatur. Sic *ὀξείχει σὺν κτύπῳ* Aeschyl. dictum Choeph. 23.; non *sonitu celeri manu confecto*, sed *stridulo marmoreo sono*, *ὅξει κτύπῳ χειρός*. Cur molestum Wellauero σὺν sit, equidem non perspicio. Hoc subiectivi genitivi speciem refert. Usitatior ratio est, cum adiectivum compositum id significat, quod genitivo substantivi recti sive pendentis alias dicitur. *Diana* dicitur *εὐπατέρειαν αὐλάν* habitare Eur. Hēr. 67. i. e. *αὐλάν πατρός μεγάλου* s. *εὐγενοῦς. μελάμπελος στολή* Alcest. 441. est *στολή μέλανος πέπλου. ἀνδροφθόρου αἵματος ἴλιος* Soph. Ant. 1009. in

brevius coactam sententiam hanc habet λίπος κίματος (i. e. λιπαρὸν αἷμα) ἀνδρὸς φθαρέντος. γόος κακὸς γαμβροῦ Rhes. 257. est περὶ κακοῦ γαμβροῦ. ἐσθλὸς ἀφαινεπληθής; Aesch. Suppl. 30. i. q. ἀφέντων πληθύνων s. πολλῶν ἀφέντων. De hoc genere observavit Matthiae ad Rhes. l. c., sed quae confert exempla Androm. 197. Phoen. 1353. alienissima sunt. Interdum enim adiectiva eiusmodi insunt in sententia, ut cum substantivo ab alio quodam nomine coniuncta aperte abundans aliquid monstrent. Sic λευκὸς κήεις κτύπους χειρῶν dixit Eur. Phoen. l. c., quod cum v. 1635., ubi τριπύχου θυῖνοι νεκρῶν comparans Matthiae plane fallitur. Hoc enim simplicissima illa, de qua diximus, hypallage dictum pro τριπύχων νεκρῶν θυῖνοι i. e. τριπύχων. — Porro iam Homerus dixit Odys. IV. 783. ἄσπετος ἄπαστος ἰδηνός ἥδ' ἐ ποτῆτος, etsi non credo dicturum fuisse ἄσπετος ποτῆτος nisi interposito ἄπαστος. Hoc exemplum viam illius usus praemunit, quo compositum ab ἀπριωτικό nomen genitivo casu. ita adiectum habent, ut is adverbiascere videatur. ἄχιλκος; ἀσπίδων Ἀρης Soph. Oed. R. 191. i. q. ἄνευ χαλκοῦ τοῦ κατ' ἀσπίδα, scuto tenuis acere carens, id est ἄνευ ἀσπίδος χαλκῆς. Huic non est simile exemplum ἀπεπλος φαρῶν λευκῶν Eur. Phoen. 328., quod cum aliis dissimillimis comparavit Valckenarius. Similius est ἄσπετον ἀσπίδων τε καὶ σιγατοῦ Soph. El. 36. Affinia sunt, sed minime eodem loco censenda, cum adiectiva commodè resolvuntur participiis. ἄλυσος ἄτης El. 990. i. e. μὴ λυπούμενος ἄτη. ἄ σοι γήρως ἄλυσια κέλεται Oed. Col. 1515. κακῶν ἔξιν χώραν αἰὲν ἄλυσον 1762 an. ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος El. 1205. ἄφαντος ἔχοντος Oed. R. 969. κακῶν ἄρατος Oed. Col. 790. Αἰκας ἀφόρητος Oed. R. 885.; nam μὴ φοβούμενος re vera participium passivi est, imperterritus. Haec passivis resolvuntur; activis haec: ἀψόφητος ὀξέων κοκκυμάτων Ai. 314. ἀταρβής τῆς θείας Tr. 23. — Rursum aliud est, quando adiectiva eiusmodi generalem notionem exhibent, sequente deinde accuratioe rei per partes definiti. ἄτεκρος ἀφέντων παίδων Eur. Bacch. 1298. ἄταις γένει; ἀριστοτόκοιο Rhes. 905. His simillimum est ἀπεπλος φαρῶν λευκῶν Phoen. 328. Omnia genitivum epexegeticum habent ἄτεκρος, ἀφέντων γὰρ παίδων, ἀπεπλος, φαρῶν λευκῶν δῆτα, nam non nudus sed squallorem g. r. ns dicitur. Etiam substantiva aut natura aut synesi ita ponuntur, velut ποδωκία σκελῶν, πολιτισσῶχος χορός, quanquam haec et illis et inter se aliquantum dissimilia sunt; cf. Jacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 144. Reisig. Knarr. Oed. Col. p. XCIX. Illis plane contrarium est, cum adiectivum compositum partem, genitivus epexegeticus totam rem continet: id uno adhuc Sophoclis loco reperi, unde egressus sum; nam μεσόμεφαλα γὰς μαρτεῖα sunt τὰ ἀπὸ μέσου ὀμφαλοῦ καὶ γῆς ὀμφαλοῦ δῆτα γεγόμενα. Epexegesin etiam quaedam continent κοινὰνυμνὰ cognomenita.

Facilia sunt πανσέπινος δουλείας, νικηφόρος μάχης, quibuscum diversissima miscuit Wex. ad Ant'g. 153.: cf. Fritzscli. ad Lucian. Alexandr. p. 235. Paulo alia περιέπολιν Τρώων, ῥυσίοπολιν Δαναῶν, ταῖς ἄλλοις λαῶν epigr. Menesth. Anthol. Pal. t. II, p. 744. I., quae apte resolas πέρις πόλιν Τρώων, ῥυσίομετος Δαναῶν, τάξας λόχους; λαῶν; fortasse etiam huc referas καλλιέικον στέφανον Ἴλλου Eur. Iph. Taur. 12., id est καλὸν εἴκας τῆς κατ' Ἴλλου στέφανον. εὐκέραιον μαλοφύλαξ ἀγέλας Theaetetus Anth. Pal. t. II. p. 696. dixit, epexegecos et illud exemplum, sed ut μῆλον cum nomine φύλαξ componendum nemo desideraret. Praeterea epexegesin spectat, quod comica licentia componendorum verborum ridens dithyrambographos adiectivo κτηνικῶ genitivum addidit Aristophanes, κρέα τ' ὀρνέσθαι κτηλῶν dicendo Nub. 338. i. e. κρέα ὀρνέσθω, καὶ κτηλῶν γε. — Deinde a verbis compositorum quaedam transitivam verbi vim retinent, ut casus genitivus addatur obiecti vices gerens. τὸς ὑπνῳδότερα τῶν πολυπρόνων βροτῶν Eur. Or. 171. i. e. ὕπνον βροτοῖς διδοῖσα. ἐκηβόλον Ἰθνος ὄστων Oppian. Haljaut. IV, 265. quod nec hypallagen adiectivi habet ad ὄστων referendi, nec genitivum adverbiascentem, sed sic resolvenda oratio: Ἰθνος ἰκὰς βάλλον ὄστωσ. Iam ridicule Aristophanes mulieres appellavit τὰς μυχοτρόπους, τὰς ἀνδρειαστρίας καλῶν Thesmoph. 392., in quo καλῶν ad ἀνῆρ, quod inest in ἀνδρειαστρία, refertur epexegesin faciens, quam si poeta uno vocabulo comprehendere potuisset, velut si licuisset dicere καλανδρειαστρίας, fecisset libenter, Et potuisset fortasse, siquidem κάλανδρος, etsi τὸ καλὸν ἀνδρα significare nunquam potuit, non inusitatus esset quam ἀνδρόμαρτις, ἀρματομαρτις, Κακαλλιον. Illi unum habeo, quod comparem, et obscuri quidem hominis Callixeni apud Athenaeum p. 209. b.: ἔχοναι χιτῶνας λιθακαλλήτους τῶν πολυτιμῶν. Quippe χιτῶνες non dicuntur πολυτιμίτοι, sed λίθοι, quod vocabulum eximendum ex adiectivo λιθοκόλλητος, lapillique sunt pretiosi, gemmae. Ita resolvetur oratio χιτῶνας κακαλλημένους λίθοις πολυτιμίτοις s. τῶν πολυτιμῶν. Postremo reperiuntur composita eiusmodi, quae ut recte intelligantur, integrā fere sententiā circumscribenda sunt. αἶμα καλλιπαρόθενου δέρης Eur. Iph. Aul. 1550., cum καλλιπαρόθενος non possit significare καλὴν παρόθενον, explicandum erit αἶμα δέρης κακτημένην ἐχούσης καλὴν παρόθενον, calli quodam dominam habet pulchram virginem.

Μέσος medius. 1. de locis. μέσος ἀπῆνης — ἐκκυλινδρεται Oed. R. 812. αἶ δ' ἀρὰ μέσσην ἀγένην Oed. Col. 1249 ch., id quod ἀπὸ μεσημβρίας, dictum ab eo dici tempore, quo mediam caeli partem sol tenet. ἐν αὐτῇ μέσση κατέστη — ἥλιου κύκλος Ant. 412. πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον El. 738. ἐν μέσοις ἀγκυστάροις πέπτακα 1468., quod etsi de insidiis dictum, tamen retis significationem habens ad res locis

indicandas refertur. πρὸς μέση Τραχινίων ἀγορᾷ Trach. 370. ἐν μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ 423. ἥντι' ἦν μέσῳ πόρῳ 561. μέσσαν Μηλίδα πᾶρ λίμνην 632 ch. ἐς μέσην φλόγα 693. loco, quem totum sol calefecerat. ἐν μέσῳ σκάφει θέντες σφε 800. καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐραστηλοῖς 914. μέσον πρὸς μολῶν σιγατήγιον Αἰ. 708. μέσην τράπεζαν Tyr. VIII. 1 (580 D.). Sic et ἄξωρος μέσας χροάς dictum El. 735., quod axis mediam rotæ partem tenet, et ἤρεισε πλευραῖς μέσσοις Ἴγχοις Ant. 1221. sc. ὥστε μέσον παγγῆται ἐν πλευροῖς. — 2. Proximum huic, quando de corpore eiusque partibus dicitur. μέσον κῆρα διπλοῖς κέντροισί μου καθέκετο Oed. R. 808. (δρῶμεν) ἁμφὶ μέσῃ περιπετῇ προσκειμενον Ant. 1208. medium amplexum videmus. μέσου κρατὸς διασπαρέντος Trach. 778. μέσον εἰς τὸν ἀνχίν' εἰσαλομένην inc. XXXVII. 2 (695 D.). — 3. De medio quem quis tenet loco aliis rebus interiectus. ἐν Ἀργείοις μέσοις Phil. 626. cf. Dorvill. ad Char. p. 524. ἐν μέσοις βοτοῖς σιδηροκμήσαν — Θακῆ Αἰ. 317. Huc referendus locus Oed. Col. 1591. κοίλου πέλας κρατήρος — ἅψ' οὐ μέσος σιὰς τοῦ τε Θορικλοῦ πέτρου κολλῆς τ' ἀχέου. Libri ἐφ' οὐ μέσου, modo quod Vaticanus μέσοι, inepte. Illud secundum scholiasten Brunckius reperit. — 4. Quod de die dicitur, a sole medium caelum tenente ductum: ἡμεῖς μέσοις Thyest. VI. 5 (239 D.). v. C. Fr. Hermann. ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 12. — 5. Adverbialium formulae εἰς μέσον et ἐν μέσῳ. De loco utrumque dicitur. δέσμιον ἔδειξ' Ἀχαιοὺς ἐς μέσον Phil. 605. παύειν οἱ τοῖ' ἀλλεῖς ἴσαν ἐς μέσον Trach. 512 ch. de pugna congregientibus. σὺ δραπετήν τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεῖς Αἰ. 1264. A locis etiam translatum λόγος σύγκολλα τάμφοιρ ἐς μέσον τεκταίνεται inc. LXXIV. 2, 2. (746 D.) de componenda controversia. — μόνα δ' εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις βαβδονόμει Trach. 513 ch. de Venere certaminis iudice. — De tempore non dicitur nisi ἐν μέσῳ. τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆσιν ἵσχεις Oed. Col. 589. τοὺς ἐν μέσῳ λόγους El. 1356. — Ne a diverbiis quidem excludi μέσσοις, ubi versui expediat, certum est: v. Erf. ad Antig. 86. 1208. Legitur, ut de scripturae controversia cogitari non possit. Oed. Col. 1249. Ant. 1208. 1221. Thyest. VI. 5. De accentu v. Arcad. p. 75, 4.

Μεστός plenus, satius. ἥντι' ἤδη μεστός ἡν θυμούμενος Oed. Col. 772. De tono v. Arcad. p. 80, 1.

Μετώω repleo. Proprium de locis: ἐμετώθη μέγας αἰθέρῃ Ant. 416. de pulveris turbine sublato; de strepitu πᾶς ἐμετώθη δρόμος κτύπου χορηγῶν ἀρμάτων El. 703. De animo: πρὶν ὀργῆς καὶ μετώσαι Ant. 280.

Μετί I. Tanquam praepositio

1. cum genitivo dictum a proprie ea significat, inter quae quis ver-

εαίτωρ. στικτῶν ἢ λαοίων μετὰ θηρῶν Phil. 184 ch. εἰς ἡλθε πολλῶν ἀρ-
ματηλατῶν μέτα El. 690, quod inutile est *pariter ac* explicare cum Schae-
fero ad Theocr. p. 211. — b. Hinc *una cum* significat, de rerum con-
sortio. μεθ' ὧν (ἀρλοτρῶν) Τροίην σ' ἐλτεῖν δεῖ Phil. 985. μετ' οὐδενός
ἀνδρῶν ραίων 1091 m. πλεῖν μεθ' ἱμῶν 1259. ὅς μετὰ ζώοντων οὔτ' ἔρ,
ἔκου' ἄριστοι 1296. φέλου μετ' ἀνδρός — ἐκπλεῖν 1361. εἴτε τις εἰς ὧν
λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα Oed. R. 247. Et ὧν et λέληθεν licebit as-
sumere; illud potius. ὄτων οἰκεῖς μέτα 414. οὐτ' ἄν μετ' ἄλλου δρωῖτος
ἂν τλαθῇ ποτέ 602. Ἰοκάστης, μεθ' ἧς τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέ-
σθαι χρείων 632. quia socia assumpta. Μερόπης — Πάλλυβος ἧς ἔκει μέτα
990. μεθ' ἡμῶν — πλανωμένη Oed. Col. 348, ἐμοῦ ἀείχην μέτα 645.
οὐτ' — ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρώης μέτα Ant. 70. φέλη μετ' αὐτοῦ κέτομαι,
φέλου μέτα 73. μεθ' οὐ πατέρα — ἐξαπώλεσας El. 577. μετὰ γὰρ με-
γάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν καὶ μέγας ὁρδοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων Ai. 160 an, αὐτερ
ad alterius societatem se applicans. πεφάρημαι λιθόλευστον Ἀρη ξυναλγεῖν
μετὰ τοῦδε τυπεῖς 248 ch. βανδᾶν μετ' αὐτῆς inc. CV. 66 (903 D.). De
anini μοῖσι dictum οὐκ οἰκταν μέτα Oed. Col. 1632. Hinc aliquantum
distat πολλῶν μεθ' ὅπλων Ant. 115.; sequitur οὐν θ' ἱπποκόμοις κορύ-
θεασιν i. e. μεθ' ὀπλιτῶν κεκορυθμένων, si Homericō vocabulo licet uti;
in quo inest praesidii adsignificatio, velut in στέγγι πυρός μέτα πάντ'
ἐκπορεύει Phil. 298. cum ignis, i. e. ignis insuper addito praesidio. —
c. Oritur inde partis capiendae et voluntatis adsignificatio, οὐκ ἂν τόδ'
ἔατῃ τῇδε μὴ θεῶν μέτα Ai. 930. nisi dis intercedentibus.

2. cum dativo semel Sophocli dictum est ut rem significet, quae quis
potitur, tralatum a manibus tenendo. οὐ φορεῖν ἔτι προσφύγων, οὐ πτα-
τῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων κραταιαῖς μετὰ χειρὶν ἰσχυρῶν Phil. 1097.

3. cum accusativo item semel, significatque post, de rebus tempore
posterioribus dictum. φλοκύβον μετὰ κόπον καθήμενους Palam. I. 3 (380
D.). quiescentibus a navigandi labore, Illustrat hunc linguae usum Lobeck,
Aglaph. t. II. p. 1191, not. o.

II. Μετὰ adverbiascit tmesis affectum. γέθον με νηϊ ποικιλοστόλῳ
μέτα Phil. 343., quod etsi non dixerim necessario μετὰ ad ἡλθον refe-
rendum (v. schol. II. α. 423.), scenioorum tamen poetarum mori congruit.

III. Μετὰ pro μέτεστι, μετῆν dictum. ἀλλ' αὐδὲν αὐτῷ τῶν
ἐμῶν μ' εἰργεῖν μέτα Ant. 48. με in libris omissum Brunckius reposuit.

IV. De scriptura. μεταλ in usu aliquando fuisse, quae Hermann
suspicio est ad Phil. 184. non efficitur ex Apollonii verbis de Synt. p.
309, 28.; ὥς ἡ κατὰ, ὑπαλ, καὶ αἱ τοιαῦται, quippe qui de παρὰ
potius cogitaverit, cum ne κατὰ quidem, nisi in compositis, compa-
reat. Quanquam illum versum etiam Seidlerus suspectum habuit de Vers.

dochm. p. 84. Sed metrum sic demum laborat, si glyconeos versus cho-riambici generis esse certum est, id quod multum abest ut satis firmis argumentis demonstratum sit. — De *anastrophe* omnes confitentur, cum μέτα est μέτεσσι, Ant. 48.; item cum substantivum rectum praecedit, El. 690. Ai. 930. Phil. 298. Oed. R. 247, 414, 990. Oed. Col. 645. 1632. Ant. 70, 73. Sed cum adiectivum inter et substantivum ponitur cum retro cedere accentum negarint grammatici (v. ἀπό et κατά) Hermannus, qui ἀπο saepius et κάτω scripsit, in μετά non descivit a veterum auctoritate. Nec multum differunt libri: Phil. 184. unus cod. Flor. μετά, Phil. 1097. 1361. Ant. 115. nihil diversitatis enotatur. Denique tmesin passa praepositio, cum verbum praecedit, recte afficitur *anastrophe*, ἤλθόν με νῆϊ ποικιλοστόλῳ μέτα Phil. 343.

Μεταβύλλω commuto, Sed medium ita solum dicitur. τίς οὖν ἄν ἀέτα — μεταβύλουτ' ἂν ὅδε σιγῶν λόγων; El. 1253 m. Genitivus a verbo pendet: silentium cum dictione mutet, i. e. dicat, cum ante tacuerit.

Μεταγινώσκω consilium muto. Adsignificatur poenitentia: οὐκ οὐν ἔστι καὶ μεταγινῶναι πάλιν; Phil. 1254. De Ai. 704. v. μεταγαγινώσκω.

Μετάνοια poenitentia. μὴ πῆμα σαυεῖ καὶ μετάνοιαν τιθῇ El. 571. ἄν, ut in arsi, producit.

Μετάδρομος insectans cum vindicta quidem, vindax, παρορηγμάτων μετάδρομοι κύριες El. 1379 ch. *Drae* v. κύριες,

Μεταίτιος qui in culpa est, τόνδε γὰρ μεταίτιον μόνον — ἔφρασε τοῦδε τοῦ πάθους Trach. 260. τῇ μεταίτιᾳ τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἔμοι κακοῦ τιος 447. Stephanus τὸ μηδὲν scribendum censebat, ut sic componerentur verba τῇ τὸ μηδὲν (= μηδαμῶς) μεταίτιᾳ ἔμοι αἰσχροῦ τιος, μὴδὲ κακοῦ, paulo contortius. ἢ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνῃ μεταίτιος 1224. De infinitivo sic a μεταίτιος suspensio illustrando v. Schaefer, Mel, Cr. p. 23.

Μεταλλάγῃ vicissitudo, ἄλλον δ' ἐν μεταλλάγῃ πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσει Phil. 1119 m. Sic Hermannus librorum scripturam ἀλλ' ἐν μεταλλάγῃ cum numeris antistrophicis non congruentem emendavit. Arcum suum dicit versari in possessione alius domini (ἐγείσσεσθαι), quem secum commutaverit.

Μεταλλάσσω inmuto, τὰν ἀνθρώπου ζῶν — αἶται πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥμαι Ter. IX, 2 (519 D.). πόρου μεταλλαχθέντος οἱ πόροι γλυκεῖς inc. XIII (672 D.). Fortasse scribendum πόνος οὐ μὲν αἰεὶ πόντος; ἐν πυκνῇ θεῶν τροχῷ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν ino. LVI. 2 (713 D.).

Μεταγεγνώσκω consilium muto. εὐτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μεταγεγνώσθη θυμοῦ τ' Αἰρεΐδαις Ai. 704 ch. Plerique libri μεταγεγνώσθη, quod etiam apud Suidam scriptum v. μεταγεγνώσθη, quem tamen hoc, non

illud dare voluisse apparet. Haec scriptura, *rediisse ad se mutato consilio* Aiacem significans, haud paulo elegantior in Laur. a. b. Flor. F. Lips. b. Aug. c. reperta est.

Μετανοσχημι alio transire facio. ἡμὴ δὴτ' ἀδίκηθῶ σοὶ πιστεύουσ μετανοστής Oed. Col. 172 an. *si alio transiero.* καὶ inculcant libri; contra Brunckii cod. B. et Vat. *sol* omittunt.

Μεταξύ interuen. τὰ δὲ μεταξύ τούτων μηδισμῶς γέγονε κακός Oed. Col. 292. *donec illud factum fuerit.* συνέλεγον τὰ ξύλ' ὡς ἐκκαυμάτων, μὲ μοι μεταξύ προσδεήσιν Herc. Taen. II. 2 (218 D.). Huc spectat Hesychii explicatio ἀνὰ μέσον, cui alias praemittit, ἐξαίρετης et μετ' ὀλίγον. V. Wyttenb. ad Plut. Apophth. Reg. p. 177. C. De accentu generis v. Arcad. p. 183, 28. Gr. Herm. de Prosod. p. 460. 176.

Μετάρσιος sublatus. ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος Trach. 783. de Hercule prae dolore modo in solo sese volutante modo exsiliente. *μετάρσιος* χολαὶ διεσπείλοντο Ant. 996. dissipatum fel est.

Μετασπᾶω alio traducere. τῦρ τ' αὐθις — πειρᾷ μετασπᾶν σκληρὰ μαλθακὸς λέγων Oed. Col. 778. de consilio alicuius mutando.

Μεταστάσις mutatio. ἄλλ' εἶκε θυμῷ καὶ μεταστάσιν δίδου Ant. 714. v. θυμός. καὶ ὑπερβᾶτως positum ut θυμῷ δίδου μεταστάσιν coniungantur. *μετάρσιον* schol. explicat, quod eatenus aptum, dum sensum non verbum exprimens una ad θυμῷ referatur.

****** *Μετατίθῃμι alio converto.* τὸ κέλων κακὸν τῷδε κέρδος μετατιθέμενος Phil. 511 ch. Brunckius librorum scripturae ineptissimae μέγα τιθέμενος subrogavit scholiastam secutus, qui sic: τὸ ἐκείνους λυποῦν τούτῳ κέρδος καὶ ὠφέλειαν μεταποιῶν. V. Herm.

Μεταφέρω alio confero. εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετολοῖεις Phil. 950. De sententia mutanda dictum faciles ex ψηφηφορέῃ explicatus habet.

Μέττειμι consector. εἰ γὰρ μ' ἀπώσῃ, σὺν κακῷ μέττεις πάλιν El. 422. *poenitentia* significatur. μετελεύσῃ με καὶ ἀξιώσεις μετὰ σοῦ γενέσθαι schol., postrema inepte: paulo melius alius interpretum: *κολακεύσεις, ζητήσεις*, alterum certe. *Vindictae* insectantis facinorosos inest significatio: *Δίκη* — μέττεισιν οὐ μακροῦ χρόνου El. 469 ch.; cf. Markl. et Seidl. ad Eur. Iph. Taur. 14.

Μέττειμι proprie una sum non legitur nisi impersonaliter de parte alicui debita dictum. *καμοὶ πόλεως μέττεισιν*; οὐχὶ σοὶ μόρῃ Oed. R. 630. *μέττεισι τῇσδ' οὐχὶ* cum versus detrimento in libris vel optimis Laur. a. Flor. F. A. Pal., tribus Brunckii, aliis. Illud Brunckius ex T. Dresd. et margine Turnebi. *μέττεισι τῇσδ' οὐ σοὶ* Mosq. a. Dresd. b. Aldus, sane deterius illo. — *χῶτε τῆς ἐξαύριον οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέττεισιν ἡμέρας* Oed. Col. 574. *ὣν οὔτε σοὶ μέττεισιν οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν* Ant. 1059.

Schol. *ἔχουσα δέδοται*, non habent ius. Similiter dictum οὐ μετῆν αὐτοῖσι τῆν γ' ἐμὴν καταῖν. El. 526.

Μετέρχομαι arcessitum eo. ἡλθόν με πρὶ ποικιλοστόλῳ μετὰ Phil. 343.

Μετέχω partem capio vel habeo. ἔν σοι μετεῖχον τῶν ὕων El. 1159. πάντων τῶνδ' αἰ μετεῖχέτην Oed. R. 1465. καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φησὶς μετασχεῖν Ant. 531. ἡ καὶ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου; Phil. 248. *Accusativum regit*, qui in exemplis aliis genitivum exhibentibus sensu assumendus est: μηδὲ — ἀπερδὴ χάριν μετέσχοιμι πῶς Oed. Col. 1430 ch., quae confuse scripta apud Suid. v. ἀπερδὴς χάρει.

Μετοικία cohabitatio, consortium. μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται Ant. 881. v. μέτοικος.

Μέτοικος 1. *inquilinus*. εἰ μὴ μέτοικος τῆςδε τῆς χώρης θέλεις εἶναι βίᾳ τε κοῦχ ἐκὼν Oed. Col. 938. Versu utitur Suidas v. μέτοικοι. ξένος λόγῳ μέτοικος Oed. R. 452. oppositus ἐγγενεῖ Θηβαίῳ. Non dici μέτοικον eo sensu tragicis, quo Atheniensibus tritum, de quo v. Valck. An. ad Ammon. p. 110. Wolf. ad Dem. Lept. p. LXVII sqq., sed *quisquis exde mutata alio habitatum concesserit*, exsecutus Reisigius est Enarr. Oed. Col. p. CXXV. Ita illis locis etiam ἑτοικος dici potest, quod observarunt schol. Oed. Col. 938. et Suidas, ut cogitetur, qui alieno in loco habitet pristino exclusus domicilio. Sed paulo audacius μετοικίαν τῶν ἄνω Ant. 881. dicendo Sophocles scholiasten in errorem induxit, ut scriberet ἀντὶ τοῦ μεθ' ἡμῶν ἄνω οἰκεῖν. Huic persimile est illud Oedipi Col. 938., similis etiam οὐτ' ἐν βροτοῖς οὔτε νεκροῖσι μέτοικος, οὐ ζῶσιν οὐ θανούσιν Ant. 845 m. quae inquilini neque apud hos nec apud illos iure censeant. Sed clare patet vera vocabuli significatio in hoc: πρὸς οὐκ (parentes) ἀδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι 860 m. sedem mutatura.

Μετόπιν postea. τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω τῷ μετόπιν τάλας; Phil. 1174 m. Libri metro labante τὸ μετόπιν, sed τῷ scribi iam in margine Turn. adnotatum. — Accentus est, qualem adverbii ex praepositione cum casu coagmentata esse oportuit: qui notarit, ignoro.

Μετρέω emetior. Proprie dicta forma medii legitur: μετρούμενον ἔχρητὰ κείνου νεογένητα Ai. 5., quod etsi de mensura vestigiorum ipsa non dicitur, tamen ad oculorum refertur iudicium. Schol. vet. ἀτοχαζόμενον. Memorant Suid. et Phavor. v. νεογένητα. Paulo magis figurata dictum ἔσον μετρώων ὀφθαλμόν Oenom. III. 4. (421 D.); quod si corruptum non est, de vultu considerando dictum videtur. Tralatum ad temporis computationem est: μικροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθῶεν χρόνοι Oed. R. 561.

Μετριάω modum teneo. μετριάζε Phil. 1168 ch. de nimio maerore minuendo.

Μέτριος modicus. De rebus exyelendis: ὅστις τοῦ πλείονος μέρους χρῆται, τοῦ μεγάλου παρτί; Oed. Ccl. 1214 ch., sententia Veteribus acceptissima. De ferenda aegritudine: ἀλλ' ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐπ' ἀμύχανον ἄλγος ἀεὶ στερρόχονσα διώλλυσαι El. 133 ch. dictum secundum sensum. Versus illos cum duobus insequentibus affert Suid. v. δύσφορα. De laboribus et calamitate: ὁ δύστατα γένη βροτῶν, οἷς μὴ μέτριος κίων Phil. 179 ch. *vita malis modum excedens*; usitatius est. de nimis rebus secundis. Cf. Wyttenb. ad Plut. Praec. San. Tuend. p. 132. A.

Μέτρον. Proprie *mensura*: ἐμεῖρε — ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὐρήματα Naupl. V. 2 (379 D.). ἐφεῖρε δ' ἄστρον μέτρα καὶ περιστροφάς ib. 9. *Tralate modus*: καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφν; El. 229 m. — Hoc et omnia vocabula eius familiae primam in arsi producunt, velut fit Naupl. V. 9. Phil. 179.; in thesi corripunt. — De tono v. λουτρός.

Μέτωπον frons. ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρῆ inc. LXXXVIII (768 D.). πῶλον — μέτωπα ἀνμπίπτουσι Βαρβαλοῖς ὄχοι; El. 717. v. Herm. Non nimis urgenda μέτωπα, nec potuerunt aduersis in sese invicem incurrere frontibus sed ex transverso potius; *collidendi* significatio inest in μετώποις. ἦν δὲ μειώπων ὀλόοντα πλήγματα Trach. 518 ch.

* *Μέχρις donec.* μέχρις μυχούς εἴχῃ τοῦ κάτω θείου Ai. 568. *Plerique libri μέχρις οὐ*, aliqui μέχρις ἄν, ut et Suid. v. γηροτροφῶ et μυχός, eod. Ven. μέχρι, suspecta omnia, cum ob anapaestum duobus vocibus constantem, qui alienus est ab antiqua tragoedia, tum quod sunt Tragicis inusitata μέχρι et μέχρις, quae vel apud bonos prosae scriptores cum modo verbi ne coniungantur a grammaticis cautam est. Hermannii vetus coniectura ἐς τ' ἄν, cuius fortasse explicatio fuerit μέχρις, velut in glossis Mss. Aesch. Prom. 376., recepta ab Erf. Lobeck. At Elmsleius versum totum damnat. Nunc μέχρις scripsit Hermannus ex Suidae cod. Leid., ἄν et οὐ abiectis.

Μή. De duabus negationibus primis explicare disseruit Hermannus ad Vig. p. 804.: cuius disputationis summa eo redit, ut οὐ in neganda re facta ipsa ponatur, μή semper dicatur ita, ut res a cogitatione loquentis, aut eius quem spectat oratio pendeat, sive addita sive cogitatione assumenda; recte igitur etiam *cogitatis negandis* adhibeatur οὐ, quippe quae non minus *facta* sint, quam quae extra nos gesta cernantur, contra μή *rem negatam cogitari* doceat. Hunc sententiam omnes amplexi praeter Buttmannum, qui cum in Gr. §. 148. eam plerisque in partibus secutus esset, in Excursu ad Or. in Mid. XI. p. 145. certe de μή οὐ coagmentatis alia decrevit. Nec Thierschii magnopere discrepat ratio, in Gr. Gr. §. 300. 3. proposita. Hermannii rationem nondum totam persecutus diligentissime tamen explicare coepit Frankius diss. de

Partic. negant. L. Gr. I. et II., in quibus non adversus Buttmannum modo acute disputavit, sed iam ante quam editus est Hartungi librum refutasse videtur, qui t. II. p. 102 sqq. usitata quidem sibi fiducia Hermannum impugnans, Thierschium laudans, p. 105. ad eam sententiam devolvitur, quae cum Hermanniana omni ex parte convenit admirabiliter. — Hermannum igitur et Frankium in negationibus generatim considerandis secuti nec etymologica arcana nec Sanscritam linguam curamus, et cum in his literis, nisi singulorum scriptorum copias diligenter exhauseris, quod non est hominum Sanscritice balbutientium, nihil proficiatur, statim ad Sophoclea pertractanda accingimur.

I. *Primum cum nomine iunctum μή non reapse negat, sed iubet cogitari negatum.* v. Frank. I. p. 8. Hac de causa saepe fit, ut utraque negatio bene suum munus, prout rem cogitaveris, expleat.

1. Cum *substantivo*. πρὸς βίαν τὸν ἄρθον ἄγειν καὶ μὴ δόλοισιν Phil. 91. ἄγῳ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων — ἄλλων ἀκούειν Oed. R. 6. τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ καὶ ἄστυ δημόταις Oed. Col. 78. τὰλλα μὴ ἔξ ἄλλων πάθῃ 1268. εἰπέ μοι, μὴ μήκος, ἀλλὰ σύντομα Ant. 442. κίττι, μόνον δὴ μὴ πᾶς κέρδεον λέγων 1048. Non potest enim ad λέγων referri μή. ὅστις μὴ κατ' ἀνθρώπου φρονεῖ Ai. 748. καλὸν γε μέντοι μὴ ἔξ ἀβουλλίας ποιεῖν El. 390. cave enim μὴ ποιεῖν comptonas. Hoc dicit, *pulehrum esse, si cui fatale sit ut cadat, certe non imprudentia cadere.* Haec exempla omnia οὐ subrogari patiuntur, praeter Phil. 91. Ant. 442. 1048., quibus etsi regula non prohibet, propter infinitivum, imperativum, et participium conditionalis sententiae vices tuens minus usitatum videbitur.

2. Cum *adiectivo*. οἷς μὴ μέτριος αἰὼν Phil. 179 ch. *calamitatis immodica vita.* εἰ γὰρ ἦν τὸ πρῶγμα μὴ θεήλατον Oed. R. 255. δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ ῥυθικόν 683 ch. ἃ μὴ πίκαινα μηδὲ συμφέροντα 875 ch. δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ Oed. Col. 1031. ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι Ant. 368 ch. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον 724. εὖ — κότισθαι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχούς — Ἕλλησι τελῶν 1051. ἦν εὐφροδῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὢν Trach. 410. πῶς μὴ δίκαιος; 411. ἦ τις πρῶτα μὴ κακῇ πεφικέναι 719. ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλευμασιν 722. ὑπ' ὁρμηιστῶν μὴ φιλῶν Ai. 507. κέρδεον τοῖς μὴ καλοῖς 1328. τὸ μὴ καλὸν καθοπλισμοῦ El. 1076 ch. εἰπῶν — τὸ μὴ καλὸν Creus. II. 3 (323 D.). ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν inc. XI. I (664 D.). Horum his haud cunctanter substitui οὐ licebat: Trach. 719. Ai. 507. Ant. 1051. Alia μὴ inter articulum et nomen habent, velut Oed. R. 681. Oed. Col. 1031. Ant. 368. Ai. 1328. El. 1076. Creus. II. 3. inc. XI. I., in quo dicendi genere tragici ab οὐ abstinent, quod per conditionem quodammodo res enuntiatur pendetque aliunde, ut τὰ ἔργα τὰ μὴ καλὰ res sunt, *quas si suo nomine dixeris, minime honestas dixeris.* Clarius

conditionalis ratio patet in Trach. 722. Oed. R. 255, [quae] exempla etsi μή nomini, non verbo additum monstrant, totam sententiam eo genere dictam continent. In Trach. 411. intelligi debet εἴμεθω.

3. Cum *pronomine*. Usitatissimum est μή τις quod in v. τίς pertractabitur. ὡς ἂν εἶπω μή τὰ σά Oed. R. 329. μή μαντῶ Oed. Col. 1367. ὅρα μή τοῦμόν Ai. 1292. φιλεῖ γὰρ ταῦτα μή ταῖτη ῥέπειν Ant. 718. μή τοσοῦτον ὡς δάκνει θυμῷ δύσοργος Trach. 1107. μή τοσοῦτον δύσοργος coniungenda. Non minus Graecum οὐ hoc esset exemplo, sicut Oed. Col. 1367. In Ant. 718. Ai. 1292. μή sese facile tuetur, quod non satis definiri potest, anna cum infinitivo vel imperativo copuletur negativa particula.

II. Cum *adverbis et adverbialiter dictis*. Frank. p. 9. δεῖ σε — γενναῖον εἶναι, μή μόνον τῷ σώματι Phil. 51. τοῦ μή πρότερόν τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τείναι τὰ θεῶν — βέλῃ 197 an. πλοῦν μή ἔξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ γγύθεν σκοπεῖν 465. ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μή ἔξ ἰκουλίας ὄρη; ἡ πέπειρα Trach. 724. καλῶς τὰ κέλων πάντα, καὶ τὰ μή καλῶς El. 1337. ἔχοιμ' ὦν αὐτὸ μή κακῶς ἀπεικίσαι Ach. Am. I. 2 (162 D.). Horum patiuntur οὐ Phil. 51. 197. 465. El. 1337. Ach. Am. I. 2. Sed Trach. 724. etiam Phil. 465. recte sic explices εἰ τις μή ἐσφάλη, εἰ μή εἴη ἐξ ἀπόπτου.

III. Maxime omnium cum verbo dicitur μή. Et dupliciter quidem dicitur, sententia cum *simplice vel principali*, tum *suspensa*.

A. In *simplice* sententia vel, quae eadem ratio, *principali*.

1. Cum *indicativo* cogitata alterius significantia μήτε videntur et μηδέ, non μή ipsum dici Sophocli. Nec imperativum primae personae cogitari, nedum indicativo praesentis enuntiari posse, putarim, velut μή θυμοῦμαι, quamquam Hermannus pronuntiavit Cens. Medae Elmsl. p. 222. Opusc. t. II. Nec in iurisiurandi formulis rectae orationis Sophocli dicitur, quale genus Aristophani et prosariis frequens. V. Reisig. Coniect. p. 107. Schaefer. App. ad Dem. t. I. p. 871. Sed duobus modis dicitur μή cum futuro: primum in *interrogatione* eiusmodi, ad quam *negatus responsus* cupimus audire nec tamen satis *confidimus*: nostrum doch nicht. Quod totum pendet a more μή a verbis metum significantibus suspendendi. v. Schaefer. ad El. 439. et Mel. Cr. p. 116. Herm. ad Vig. p. 788. Reisig. Coniect. ad Arist. p. 107. quibus adde, quae Frankius habet p. 17. Sic differt ἂ μὼν, quod hoc usi *confidimus* non fore rem qualem proposuerimus esse. μή τις Διὸς κερανὸς ἢ τις ὁμῶν χαλᾶς ἐπιφράσσα; Oed. Col. 1498. sc. ἐστὶ. μή τῶν τυράννων; Trach. 315. Sic ἄρα μὲρ dici in v. ἄρα vidimus. Altera ratio est *prohibendi cum interrogatione*; extra hanc enim μήτε quidem sic Sophocli dictum, sed non

μή: id Doriensibus usitatum, v. Koer. ad Greg. Cor. p. 276., sed de prosariis atticismi auctoribus nec Schaeferus persuadet ad Gnom. p. 318. 364 et ad Demosth. App. Cr. p. 96. t. IV. nec Frankius p. 23. Et a tragicis quidem recte abiudicavit eum usum Elmsleius ad Med. 804. etsi in eo ipso loco mirifice deceptus explicando. v. infr. de *hyperbato* particulae. Quare recte ex melioribus libris editum ἀλλ' οὐδ' προμηνήσῃς γε τοῦτο μηδέν Ant. 84. ubi nonnulli libri προμηνήσεις. Illud memorabile quod μή sic dictum priori cuidam enuntiato adiungitur, in quo οὐ interrogative dictum est, ut quaestionem indignationis indicem sequatur vetandi formula. οὐκ εἰ οὐ τ' οἴκους, οὐ τε, Κρῶν, κατὰ στέγας, καὶ μή τὸ μηδέν ἄλλος εἰς ἐν οἴσσετε; Oed. R. 638. Sic post οὐ infertur μηδέ Trach. 1173. Ai. 75. V. Herm. ad Vig. p. 800. — Deinde etiam cum imperfecto et aoristo μή dicitur indicando optato vel desiderio, quod expleri vel non potest, vel non potuit. τῷ (sic Herm., vulgo ἰῷ) μή γὰς ἐπὶ ξένος θανάτῳ ἔχρηξες Oed. Col. 1710 m. quare utinam ne cupivisses mori. μή ποτ' ὄφελον λιπεῖν τὴν Σκῆρον Phil. 957. ἢν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τίλος ὄφελον ὅσσοις Trach. 993 an. Sed δῶρον, ὃ μή ποτ' ἐγὼ ταλακέρδιος ἐπωφέλῃσιν πόλεος ἐξέλεσθαι Oed. Col. 545., quod ἐπωφέλῃσιν minime ὄφελον significat, non est ex hoc genere.

2. Cum coniunctivo a. deliberativo μή dicitur, si, quid faciendum eligamus, dubitabile videtur. Maxime primis verbi personis additur; v. Herm. ad Philoct. 1081. temere reprehensus a Schaefero App. Dem. ad p. 613, 3. Sic tamen apud Sophoclem nunc non legitur μή simplex: sed praemisso τί in interrogatione: ἄρχοντες εἶπω, ὥς τ' ἐπεικέτω· τί μή; Ai. 653. sc. ἐπιέκωμεν, quidni? τί μή ποιήσω; El. 1268. quid prohibet, quin faciam? — b. cum hortativo: μή δοκῶμεν — οὐκ ἀντιστῆναι αὐτοῖς Ai. 1064. ne pulemus. — c. in interrogatione eiusmodi, qua nos dubitare indicamus, sitne eventurum, quod cupimus, ne fiat. De re futura igitur coniunctivus dicitur interrogative, ut in fac a vel ea quae veremur ne nunc ipsum fiat, indicativum poni vidimus. Unum exemplum reperi ὦ ξείνοι μή δῆτ' ἀδικήθῃ σοι πιστεύσας μεταναστῆς Oed. Col. 172 an. Male Heilmannus post πιστεύσας incidit. Participium enim alterum prioris causam indicat: μή ἀδικήθῃ μεταναστῆς ἵνα σοι πιστεύσω. Perperam interpretatur Elmsleius μή δῆτα ἀδικήσῃτέ με. Hoc dicitur: numquid forte iniurie mihi inferri possit, vereor. (dass nur ja nicht!) Rectius Matthiae intellexit ad Troad. 173. — d. Quod usitatissimum est, in prohibendo μή coniunctivo aoristi accommodari, statim in imperativo illustrando exemplis firmabimus.

3. Cum optativo in formulis optandi εἰς dicitur μή, quibus utrum eventus is, quem vitare vel assequi cupimus, futurus sit, necne, incertum est.

ὄλοιο μή πω Phil. 949., quem versum Schaefero rectius intellexit Reisi-
gins Coniect. I. p. 64. μή νῦν ὀναλμην Oed. R. 644., quae est iurisiu-
randi formula: sic nolim saluus esse. μή δῆτα — ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν
830. μή λάθῃ σὲ τάν τε σὺν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν 905 ch. Male λάθῃ
vulgabatur, cum optari, non mōneri apertum sit. Et λάθῃ Laurr. tres,
Flor. A. Θ. Pal. Lipss. εἶδε μήποτε γροίης, ὅς εἰ 1068. μή γὰρ αἶδε
δουλῶντες θεῖόν μ' ἄφρων Oed. Col. 868. μή πλείω κακὰ πάθουεν, ἥ καὶ
δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ Ant. 918. μή γ' ἐκμάθους παθοῦσα Trach. 142. μή
ποτ' εἰσδῶμι σε πρὸς τοῦμόν οἴτω σπέρμα χωρήσαντά ποι 303. ὄλοιντο
μή τι πάντες οἱ κακοί 382. Etiam hunc versum ita intelligebat Schae-
ferus, ut post ὄλοιντο paulisper conticescendo interrumpi orationem pu-
taret. μή σταλὴ πολύκωπον ὄχημα γαὸς αὐτῷ 652 ch. μή πω νοῦ το-
σόδ' εἴην κενή El. 395.

4. Cum *imperativo* prohibendi gratia μή ita dici, ut solus *praesentis*
ille modus huic negotio adhibeatur, *aoiisti* autem *coniunctivus*, Atticistae
consensu sanxerunt. Quorum modorum qua ratione significatus differat,
apernit Hermannus diss. de Praec. Attic. p. 269. opusc. vol. I. explicuit
Frankius copiose p. 28 sqq. idemque, etiamsi secus videatur, haud fa-
cile discernen negligi docuit.

a. Cum *imperativo* igitur *praesentis* μή dictum! μή φώνει μέγα Phil.
570. μή λέγ', ὦ τέκνον, τάδε 886. μή στέναζε 905. μή θυμοῦ κλίον 910.
μή 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε 991. μή μ' ἀντιφώνει μηδέν 1054. μή πρὸςλευσσε
1057. μή βγάδυνε 1386. μή νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν 1435 an. μή
σιωπάτω Oed. R. 231. τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζει 548. μή πω μ' ἐρώτα
740. μητιός μή φοβῶν τυμφεύματα 980. μή κόλαζε 1147. μή — ἰσθόρει
πλέον 1165. μή μ' ἐκδίδασκε 1370. πάντα μή βούλου κρατεῖς 1522. μή —
τοῖς θεοῖς μοῖραν ποιῆσθε μηδαμῶς Oed. Col. 278. μή κάλυπτε τὰς
εὐδαίμονας Ἀθήνας 283. μόνον δέ με μή λείπετε 502. μή δίδασκε 660.
μή 'πτασθ' ἂ μή κρατεῖς 843. μή τοι μ' ὀδύρου 1441. μή πείθ' ἂ μή δαί
1444. φράζει μή ποτ' ἀνθρώπων τινα 1518. δ μή σὺ — βούλου παθεῖν
1535. μή λέγε Ant. 563. μή νῦν ἐν ἥθος μούνον ἐν σαντῷ φόβῳ 701.
μή κώλυέ με 752. μή νῦν προσεῖχου μηδέν 1318. μή — πλέον τὸ πῆμα
τῆς ἄτης τίθει Ai. 355. μή — αὔδα τάδε 361. μὴ κρῖνε, μή ἔεταζε 583.
μή φειδεσθε παιδὴ μου στρατοῦ 831. μή τίθει μακράν 1019. μή νῦν ἄλμα
θεοῦς 1108. μή θ' αἶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς 1133. μή χαίρει — κέρδεσιν
τοῖς μή καλοῖς 1328. μή δύκει μ' ἄν — θυραῖον οἰχεῖν El. 304. μή μ'
ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακὴν 387. μή ταύτης κλύε 665. ὥστε μή λαν
στένε 1163. μή μακρὰν βούλου λέγειν 1250. μή μ' ἔλεγε πλείοσιν λόγοις
1345. μή πέρι λέγειν ἔα 1475. μή τάσσε 1487. μή πάντ' ἐρεῦνα Alod.
VI (104 D.). μή μίχου βλε Lac. II. 3 (337 D.). μή σπεῖρε πολλοῖς Tyr.

XIII. 1 (585 D.). Subanditur imperativus in formula loquendi μή τριβάς
 ἔτι Ant. 573. scil. ἐμβάλλετε, ποιείτε: librorum scripturam corrumpit
 Toup. Em. in Suid. t. III. p. 163. τριβάζετε scripturus. Idem est
 in μή πρὸς θεῶν Ai. 76. μή δῆτα τοῦτό γε Phil. 752. μή δῆτα 1353.
 μήπω γε 1395 an. μή σύ γε Oed. Col. 1443., de qua locutione cf. Valck.
 ad Phoen. 534.

b. Quod imperativum perfecti μή videtur sibi addere, specie tenus
 verum est. ἑμεῖς τε μή γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατ', ἀλλ' ἀρή-
 γετε Ai. 1161.

c. Imperativum aoristi coniungi vetant grammatici: cuius rei etsi
 ratio non satis clare apparet, observata tamen a scriptoribus est, qui qui-
 dem norma loquendi habiti sunt, nec poetae irisi rarissime et quasi co-
 acti migraverunt. Exempla variorum varia collegit Schaefer. ad Gnom.
 Gr. p. 155 et 364. coll. Intpp. Greg. Cor. p. 15.; atticorum scriptorum
 paucissima esse iure dixit Porsonus ad Hecub. 1166. coll. Elmsl. ad
 Med. 389 not. L., cuius tamen in Eupolide corrigendo conatum non
 probo. Unum Sophoclis est μή ψεύδοις ὃ Ζεῦ· μή μ' ἔλξῃς ἀνευ δογίς
 Pel. III. 4. (442 D.) apud schol. Ar. Thesm. 870.; cuius memoriam ser-
 vavit etiam Antiatt. Bekk. p. 107, 30. Gravis est autem Matthiae error
 ad Hecub. 1160. Nam de *tertia* aoristi, quam dicunt, *persona* minime
 cavisse grammaticos clarum est: quomodo Sophocles dixit ἐμοῦ δὲ μή-
 ποτ' ἀξιωθήτω τίδε πειργῶν ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν Oed. R. 1449.
 φύλασσε μηδὲ σε κινησάτω τις Ai. 1159. μηδ' ἢ βία σε νικησάτω 1313.

d. Rursum *coniunctivum praesentis* grammatici soloecum dicunt: cu-
 ius generis cum longe rariora sunt exempla, tum libri scripti fluctuant,
 ut recte illos praecepisse dæbitari non possit. Cf. Porson. ad Hecub.
 1166. Matth. ad Med. 218. Schaefer. ad Greg. l. c. et in ind. v. μή.

e. *Coniunctivi aoristi* in re maxime prohibenda praecavendaque suum
 esse munus satis exsecuti sunt Hermannus l. c. et Frankius p. 30. μή
 μ' ὄκνη δειλυντες ἐκπλαγῆτε Phil. 225. φράσῃς μοι μή πέρα 332. μή λί-
 πῃς μ' οὕτω μόνον 468. μή μ' ἀφῆς ἐρῆμον 484. μή νῦν μ' ἔρῃ τὰ πλεί-
 ονα 572. μή με διαβάλλῃς στρατῷ 578. μή φείσῃ βιον 739. ἔχετε τὸ πρῶ-
 γμα· μή φύγητε μηδ' αὖ 778. μή με καταλίπῃς μόνον 798. τὸν βιον μή
 μου ἀφελῇς 921. μή παρῆς σάντου βροτοῖς ὄνειδος 955. μή — ἔλθῃς, ἐκε-
 τεύω 1167 m. μή λέξῃς πέρα 1259. μή πύξῃ πέρα 1270. μή μεθῆς βέ-
 λος 1284. μή φροντίσῃς 1390. μή παρῆς τὸ μή οὐ φράσαι Oed. R. 283
 μή — φρονῶν μ' ἀποστραφῇς 326. μή μ' ἀπλῇ κτάνῃς ψήφ'
 ἔ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλῃς 975. μή — ματεύσῃς
 δῆτα — τὸν γέροντά μ' αἰκίῃ 1153. μή δέσσητε 141'
 θῇ μέγμεναν 1459. μή σφε περιείδῃς 1505., si scriptu

LEX. SOPH. II.

μάσης Oed. Col. 49. μή γένησθ' ἀγνώμονες 86. μή με — προσέδῃτ' ἀνο-
μον 140 an. μή με, μή, μή μ' ἀνέρῃ 209. 210 m. μή — ἀνολέξης 517 m.
μή μου δεηθῆς 1172. μή μ' ἀνάγκη προσβάλῃς 1180. μή μ' ἀποστραφῆς
1274. μή μ' ἀτιμάσῃτε γε 1411. μὲ — πόλιν διεργάσῃ 1419. καὶ μή μ'
ἐπλόχῃς γε 1434. μή τοι — μ' ἀτιμάσης Ant. 540. μή μοι θάνης σὺ
κοινά 542. μή νῦν ποτε — τὰς φρένας γ' ὕφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὐνεκ' ἐκ-
βάλῃς 644. τοῦτο μή δόξης ποτέ 758. μή — ἐκκλέψῃς λόγον Trach. 436.
μή φύγῃς τοῖμόν κακόν 794. μή κινήσῃς 970 an. μή τὸ μητρὸς ὄνομα
πρεσβεύσῃς πλέον 1054. μή δῆτα τὸν δύστηνον ὥδε γ' αἰκίσῃ Ai. 111. μή,
μή μ' ἀναΐ — κακὰν φάτιν ἄρῃ 190 ch. μή μ' αἰσώσης — λαβεῖν 489.
μή — ὕβριστὴς γένῃ 1070. τὸν ἄνδρα — μή τλῆς — βαλεῖν 1312. μή μ'
ἄτιμον τῆςδ' ἀποστείλῃτε γῆς El. 71. μή νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν 316. μή
ποθ' ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ 375. καὶ μή — ἐφῆς 638. μή με νῦν μη-
κέτι παραγύγῃς 843 m. μή δῆτα — τοῦτό μ' ἐργάσῃ 1197. μή — ἔξελῃ
τὰ φίλιστα 1199. μή μ' ἀποστερήσῃς 1268 m. ἦν σὺ μή δέσῃς ποτε
1301. μή τι θανιμάσῃς Creus. IV. 1 (325 D.). μή πω μέγ' εἴπῃς Ter. X
(520 D.). μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξέλεψῃς ἔπος inc. XVIII. 1 (673 D.).
Huc οἶσθ' ὥς μή σφαλῇς Oed. Col. 75.: i. q. μή σφαλῆς, οἶσθ' ὥς. v.
Erf. ad Oed. R. 543.

f. Inprimis illud notabile, quod saepe imperativus cum conjunctivo
consociatus reperitur, ita maxime, ut res praesens quaedam fieri iussa
illo, cavendi, ne quis aliter faciat, ratio hoc modo enuntietur: illa nega-
tione plerumque non eget, hic habet additam. Pors. et Schaef. l. c.
Brunck. ad Oed. Col. 731. Nemo tamen accuratius quaeisivit. ἀπάμῃσον
ὥς τίχιστα· μή φέσῃ βλου Phil. 739. ἔχετε τὸ πρῶγμα· μή φύγῃτε μη-
δαμῇ 778., quod cur Interpretes omnes pro indicativo habuerint, qui
longe ineptissimus est, nescio. ἐλέησον ὦ παῖ, καὶ μή παρῆς σαντοῦ
βροτοῖς ὄνειδος 955. παδε, μή λείψῃς πέρα 1259. πείθεσθε, μή δέσῃτε
Oed. R. 1414. στρέψαι στράτευμα — καὶ μή σε — διεργάσῃ Oed. Col.
1419. πρόσελθε, μή φύγῃς τοῖμόν κακόν Trach. 794. σίγα, τέκνον, μή
κινήσῃς ἀργέων δόδυνην 970 an. γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμιος γεγώς καὶ μή τὸ
κείνης ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον 1054. πατρὸς ἄλλου γενοῦ του, μηδ'
ἐμὸς κληθῆς ἔτι 1195., ubi rectius fortasse μή δέ scribetur. πρόσθου
δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσῃς πατρί 1214. δέξασθέ με — καὶ μή μ' ἄτιμον
τῆςδ' ἀποστείλῃτε γῆς El. 71. φράζου, καὶ με μή ποθ' ὕστερον παθοῦσα
μέμψῃ 375. Uno loco utraque sententiae pars aliquid prohibet fieri, ut
positum sit. καὶ μή βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῆς ἔτι Τροίας
Sed etiam in hoc exemplo μή βράδυνε hortantis est, ut
μηδ' ἐπιμνησθῆς caventis, ne alia Neoptolemus in men-

5. *Μή cum infinitivo.*

a. *primum ita dicitur ut substantivum verbalis officio articulo addito fungatur et vel subiectum sententiae sit, vel obiectum.* πάντ' ἐπορεύει, πλην τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ Phil. 299. τὸ μὴ φθορεῖν ἐξῶσαι γλώσσας οὐδύναν 1126 ch. οὐκ ἠρέσχομεν τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τοῦτον ἀθλιον θέμας Oed. R. 1388. μόνοις παρ' ὑμῖν εὖρον — καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν Oed. Col. 1129. καὶ πάρος ἀπέφυγε τὰ σφῶν τὸ μὴ πίνειν κακῶς 1737 ch. *res verbae multum exitum effugerunt, quod sane magis latine dicitur ne male exciderent, sed obiective dictum nihilo minus est.* φασὶν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλῆναι Ant. 27. τὸ μὴ πικρῶναι τοῖς ἀπιστοῦσιν ταῦτ' 219. sc. ἐπ' ἐλλοιμ' ἄν. ἔφυγε τὸ μὴ εἰδέναι 263. Vulgo ἔφυγε τὸ μὴ εἰδέναι, quod est conscientiam non defugit. Erfurdt. ἔφυγε μὴ εἰδέναι, alii τῷ μὴ εἰδέναι, simulans sese nescire. Hermannii emendatio probabilis: *urebat nos, quod auctorem ignorabamus.* τὸ μὴ θάνατον πόλλ' ἀσχερὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν 707. αἰτουμένη που τεύχεται τὸ μὴ θανεῖν 774. τὸ μὴ πνέσθαι ποῦ ὅτιν, ἀσχερὴν φέρεi Trach. 66. τὸ μὴ πνέσθαι — μὴ ἀλγύνειν ἄν 453. τὸ μὴ πιθυμεῖν — περισσὰ δρῶν (φύλασσε) 614. τὸ μὴ φορεῖν γὰρ κάτ' ἀνώδυνον κακόν Ai. 551. τὸ τε μὴ βλέπειν ἐτοίμα El. 1068 ch. φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς Synd. VII. 3 (162 D.). δρῶν καὶ τὸ μὴ δρῶν Ach. Amat. I. 9 (162 D.). λῆστον — μὴ γέ πλείω τῶνδ' ἔχων δυσφημίας Hel. VI. 2 (185 D.). τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς Pel. IV (436 D.). — Est ubi *casus quartus* addito efficitur articulo, ubi *genitivus* nostrae rationi magis convenit, in quo genere usitatus articulum omitti. τῆς ἐλπίδος γάρ ἔρχομαι δεδραγμένος, τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλην τὸ μόρσιμον Ant. 236. — *Casus genitivus* addito articulo efficitur a nomine pendens: *Θεῶν του μελέτη τοῦ μὴ πρότερον* — τῆς ταῦ Θεῶν ἀμάχητα β.λη Phil. 197., ubi ne subaudias *ἐνεκα*, meminervis μελέτη τοῦ μὴ εἶναι coniungi. *Dativus*: ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μήθ' ὄρεν Oed. Col. 497. Cf. Wytenb. ad Plut. Praec. San. Tuend. p. 125, B.

b. *Usitatus adhuc totam sententiam negantem a verbo tantum obiectum pendere: infinitivas, in quo vis sententiae, cur μή additum habeat, facile intelligitur.* καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν μὴ ἔξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ γγύθεν σκοπεῖν Phil. 465., nisi proxime copulata sunt μὴ ἐξ ἀπόπτου. ἰδοὺ μοι μὴ σῖγα — τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι 547. τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον, μὴ σοι γενέσθαι πολὺν αὐτὰ 766. κατὰ ὁμηροῦ dictum pro πρόσκυσον μὴ. παῖδας — ἰσθι μήποτ' ἂν τυχεῖν 1313. διδάσκον μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς 1373. φράζου μὴ πόσῳ φανεῖν El. 266 ch.: falso distinguunt post φράζου. κοῦδὲ — διδασθῆναι θέλεις — μὴ χαρίζεσθαι 323. δοκεῖ — μὴ δοκεῖν μὲν δρῶν τε 328. ἐλοῦ — μὴ μνήμην ἔχειν 338. ὅς σ'

ἐπιγ' αἰεὶ μὴ τοι θυράλιον ; ὅσων αἰσχύρουν φλόους 508. νῦν ποθῶ — μὴ ἀπολεσέσθαι τίγον 1160. τὸν ἐνερῆ φλόον μὴ ποτ' ἐν αἰτίῃ — βαλὼν Oed. R. 656 ch. (sc. γρημ. τὸ καλῶς δ' ἔχον — πάλαισμα μῆποτε λῶσαι θεὸν αἰτοῦμαι 880 ch. πατὴρός τε χρηζῶν μὴ φορέας εἶναι 1001. ἡγήσθε — φρυγὴν δὲ του μῆλιν γετέσθαι φωτὸς ἀνθρώπου βροτῶν Oed. Col. 282. μὴ δὲ προσφέρειν μέθυ (sc. διδάσκω s. λέγω) 482. Male scribebatur et contra libros etiam μηδέ. μὴ ψάειν λέγω 860. σφῶν — θεοῖς ἄρῳμαι μὴ ποτ' ἀνείησαι κακῶν 1447. καταίνεσθον μὴ ποτε προδώσειν τίςδ' ἰκῶν 1630. ᾗδης τὰ κτηνχθόνια μὴ πρᾶσσειν τάδε; Ant. 443. φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταῖς ῥέπειν 718. ἐπιστάμεσθαι — μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεύδος ἐς πόλιν λακῶν 1081. τὸν ἄνδρ' ἀπηῦδα Τυῖρκος — μὴ ἔω παρήκειν Αἰ. 729. σοὶ προσηνῶ τίνδε μὴ θάπτειν 1068.

c. Sed etiam *subiecti loco infinitivus* est articulo destitutus, imprimis cum praedicata notio inest in verbis formisve impersonalibus, δεῖ, χρῆ, πρέπει, ἔστι, γιγνέ etc. τοῖςδε γὰρ μὴ ξῆν ἔδει Phil. 416., quod quid differat ab οὐκ ἔδει ξῆν patet. ἔστιν δὲ μοι πόλιν κατελθεῖν μῆποτε Oed. Col. 607. οὐκ ἀκούειν ἔστι καὶ μὴ δρᾶν 1177. μὴ γῆναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον 1227 ch. ἔστι τῶν — οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ — σιενάζειν 1667 m. ὅσων περ — μὴ φορεῖν πλειστήν βλάβην Ant. 1038. ἐπεὶ καὶ ξυμπορεῖ τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἦτις εἰ Trach. 320. δὲν οὐχ οἶόν τε μὴ τελεοθῆναι 739. ὅσων ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν καὶ μὴ σκεδάσαι — ὑπνον 985. δεῖ σε — μὴ ἡμιεῖναι τοῖς μὲν ὀξύναι στόμα 1166. ξυρεῖ γὰρ ἐν χερσὶ τοῦτο, μὴ χαίρειν τιπύ Αἰ. 773. σχεῖλαι γὰρ ἐμὲ — οἰσῶ μὴ πελάσαι δρόμῳ, ἀλλ' ἀμνητῶν ἄνδρα μὴ λείψουσιν ὅπου 873. 874 ch. καλὸν γε μέντοι μὴ ἔξ ἀφουλλας πεσεῖν El. 390. πρὸ τῶνδ' ἐτοί μ' ἔχει μῆποτε — ἄφραγς; πέλων τέγας 486 ch. ὑπάρχει γὰρ σε μὴ γνῶναι τίνα 1332. στέργειν δὲ ἀμπεσόντα — πρέπει σοφὴν κυβερτήν, ἀλλὰ μὴ στέρειν τέχην inc. XXVIII. 2 (686 D.).

d. Deinde ita dicitur infinitivus, ut eventum rerum et quae ex factis sequantur, contineat. Hanc rationem et obiecti et adverbialiter dicti nomine recte appellaveris. Ille solet quidem ὥστε adici, nec tamen perpetuum illud. ὥστε μὴ ποτ' εἶν προδιμῆται — λαβεῖν Trach. 666. ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγᾶν πρᾶναι 1116. οὐκ εἶν γ' ἀτιμώτατ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν ἐν ἄνδρ' ἰδέειν ἔρασιος Ἀχιλλέων Αἰ. 1318. οἶμαι μὲν ἄρχειν σοὶ γε καὶ τὰ σά — ὥστε μὴ τὰ τῶν πέρας σιένειν Phil. 340. οὐ δὲ σε δροχέμια τοῦ τοσσημῆτος ἔκιστον, ὥστε μὴ μ' ἄγειν ταῦτα γαῖ; 889. οὐκ ἂν ἐξελθοίμ' ἐν ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ ἡμαθεῖν τοῖς μὲν γένος; Oed. R. 1085. ἔνδοξος εἶσιν, ὥστε μὴ σάαναι ποτὲ σχεῖν 1460. Omittitur ὥστε in pari infinitivi ratione: δῶρον, ὃ μὴ ποτ' ἐγὼ ταλακίρδιος ἐπωφελήσω πόλεος ἐξελέσθαι Oed. Col. 545 m. γ. ἐπωφελῶ. — οἷδ' ὅτι τοῖς μὲν γιγνάζει σ'

ἄτομα μὴ πείσχειν κακῶς 673. οὐδέ μ' ἤμματος φρουρά παρήλθε τόδε μὴ λείψαι σιόλον Trach. 225.

6. Cum participio μὴ dicitur et ita, ut nominis vires teneant participium, et ut enuntiati inprimis conditionalis contracti et quasi reducti in comprehensum manus teneatur.

a. Illud: ἔξοιδα καὶ φήσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν Phil. 79. πόρος ὁ μὴ φοβῶν 852 ch. δρᾶν τὰ μὴ προσεικότα 891. ὡς μεθήσω μὴ ποιεῖ 923. ὅς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακῶ Trach. 383. ὁ μὴ λείψων 825 ch. δηλώσω — μὴ τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχτος ἐκ κέλνου γεγώς Ai. 467. nisi μήτοι ἀσπλαγχτος proxime coniungantur. ναῦς ἐρήμος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσθ' Oed. R. 57. v. Hermi.: cave enim genitivos absolutos putare. τοῖς μὴ δρῶσιν 269. πάλαι δὲ μὴ παγῶν θανμάζεται 289. τίς πρὸς ἀνδρός μὴ βλέποντος ἄρκτους; Oed. Col. 73. οἶδ' ἐγὼ σε μὴ τινα ἐνθάδ' ἀπάξοντα 662. οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων 801. ὡς μὴ εἰδῶν — μηδέν 1157. τοῖσι μὴ εἰδόσιν Ant. 33. Libri τοῖς μὴ εἰδῶσιν: Brunckius vitiose τοῖς μὴ οὐκ. οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσιν 767. μίσσημι τοῦτω μὴ τρέσας ἐγὼ θάπτειν παρήσω κῆνον 1029. ὡς μὴ ἠπολήσω ἔσθ' τήν ἐμήν φρένα 1050. εὐ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἐν τροχοῦς — ἡμίον τελευτῶν 1051. nisi μὴ πολλοὺς colligaveris, quod non minus licet. ἐμοὶ γάρ ἐστω τοῦμὲ μὴ ἐμπόυν μόνον βόσκημα El. 355. v. βόσκημα. — οὐκ ἔστι τοῖς μὴ θρῶσι σύμμαχος τέχῃ Camic. IV (302 D.). Similia exempla multa sunt οὐ habentia.

b. At minime οὐ Graecum, cum enuntiati conditionalis aut exceptivi (resringentis) vires tnetur participium. οὐ (Θρασύειν) μὴ δέλω λαβόντα γε Phil. 107. μὴ του κηδομένου βροτῶν 170 ch. non ἐπεὶ μηδεὶς κηδεταί sed καίπερ μηδεὶς κηδομένου. κῆμα τέμνειν ἐφέτω τῷ θέλῳτι μὴ τυχῶν 615. οὐδ' εἰ δοκαῖς ἔχειν, ἔχῃς ἂν γρῶμα μὴ πειρωμένη Trach. 590. κακὸς μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ' ὅς' ἂν θελοὶ θεός Oed. R. 77. μὴ ἐνοαλλάζαντα πῶ 1110, i. q. καίπερ μὴ. εἰς τόδ' ἤξεις μὴ λέγων γε τοῦτ' εἰς 1158. κῆμου μὴ παρόντος οἶδ' ὅτι τοῦμόν φυλάξῃς ο' ὄνημα Oed. Col. 672., non i. q. ἐπεὶ οὐ πάρεμι sed ἐὰν μὴ παρῶ. θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν 1505., cf. Phil. 170. μόνον δὲ μὴ π' ἐκέρδισιν λέγων Ant. 1048.

c. Huc referendae formulae ὅσον μὴ εἴ τι μὴ. ἔσθ' γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ συμφυνεῖσθαι τοῦτο, ἐργάζεσθαι δ', ὅσον μὴ χεῖρ κ' αἰ κείνον Oed. R. 348. tantum non occidendo perpetrassæ, ὅσον γ' ἐν αὐτὸς μὴ ποιῶν χειρὶν (πράξιν) Trach. 1204. καὶδὲν τούτων εἰ μὴ Ζεὺς 1268 an. nihil horum non a Iove profectum.

d. Item participialis sententia in breve coacta est οὐκ ἂν τὰδ' ἔσθ' εἴθε μὴ θεῶν μέτα Ai. 933. i. q. εἰ μὴ θεῶν μετεχόντων.

B. *Μή in sententia cum alia composita et quidem pendente et secundaria.*

1. *In enunciatis relativis.*

a. *Cum indicativo.* λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ Phil. 579. τί τοῦθ', ὃ μὴ γε νεώς γε τῆς ἐμῆς ἐστὶ; 644. κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ 897. ὃ μὴ ὅτι δρωῖντάς τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ Oed. R. 296. φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι 316. Schol. λύη non minus recte, etsi gravius illud, quippe non universe dictum. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, αἰγῶν φιλῶ 569. ᾧ μὴ ἐξένοικ' ἔξεστι — δόμοις δέχεσθαι 817. θαλάσσιον ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόμεσθ' ἔτι 1412. ἃ μὴ φρονῶ γάρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520. μὴ ἴπτασθ' ἃ μὴ κρατεῖς Oed. Col. 843. μὴ δρῶν ἃ μὴ χρῆσεις 1177. οὐ γάρ σε — παρασπάσει γνώμης, ἃ μὴ σοι ἐνμάρφονται λίσσεται 1188. μὴ πειθ' ἃ μὴ δεῖ 1444. οὐκ ἂν παρήμην, οἷα μὴ δοκῶ φρονεῖν 1662. ὅστις — μὴ τῶν ἀφελτῶν ἀπτεται βουλευμάτων — κάκιστος εἶναι νῦν γε καὶ πάλαι δοκεῖ Ant. 179. μηδ' ὃ μὴ ὅτι γες ποιοῦ σευνηγῆς 542. λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρπει κλέων 687. μέθης ἐνταῦθ', ἅπου με μὴ τις ὄψεται βροτῶν Trach. 797. κρύψω γὰρ ἔγχος — ἀρύξας ἔνθα μὴ τις ὄψεται Ai. 644. ὅτω δὲ μὴ τὰδ' ἔστιν ἐν γνώμῃ φίλα, κείνος τὰ κείνου σιγῇ 1017. ὅστις σε — μὴ λέγει γνώμῃ σαφὸν φῶναι, — μῶρός ἐστ' ἀνὴρ 1353. μέλλουσι γάρ σε — ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μὴ ποτ' ἄλλον φέγγος προσέοψαι El. 372. κρύψον νιν, ἔνθα μὴ ποτ' εἰς εὐνὴν πατρός τοιούτων πρόσαιε μηδέν 423. δός — φίλοις τε ξυγαῦσαν — καὶ τέκνῳ ὅσων ἐμοὶ δύνῃσιν μὴ πρόσεστιν 644. οὐ μὴ ὅτι καιρός, αὐτὸ μακρὰν βούλου λέγειν 1250. ἅπου δὲ μὴ τῆρισετ' ἑλευθέως λέγειν ἔξεστι —, ἀμαρτῆται σφάλλονται τῇ σιωτῇ Eriphyl. III. 1 (204 D.). οὐ γὰρ δίκαιον — φέρνεις τέρεται, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρεται Phaedr. II. 2 (605 D.). — *Subiunctivus*: ὕβρις — εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάτην, ἃ μὴ ἴπτασθαι μηδὲ συμφύροισι Oed. R. 875 ch. Sed et coniunctivus recte dicatur, χρῆ — χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἃ μὴ θέμις λίσσασθαι δίκαιοι Oed. Col. 1637.

b. *Cum coniunctivo* nunc semel tantum reperitur μὴ. οὐ γὰρ — νόμοι καλῶς φέροντ' ἂν, ἔνθα μὴ καθεστήκη δέος Ai. 1063. Brunck. καθέστηκεν ex uno cod., qui καθεστήκη. Ald. Aug. b. et Stobaei cod. ap. Brunck. καθεστήκει (i. e. καθέστηκε), alii libri καθεστήκει; coniunctivus in Brunckii membr. cod. Ven. Lips. a. b. Mosc. scriptus est; sed optativi non minus constaret ratio, quanquam negat Herm. Vide Trach. 1225. Sed multa indicatiivi exempla a speciali dictione in generalem sententiam conversa non minus recte coniunctivum paterentur, velut Oed. R. 316. 569. 1520. Ant. 179. Solae praeterita huius vicissitudinis immunita sunt, ut Ant. 542.

c. Cum *optativo* non dicitur nisi in oratione obliqua, vel alio optativo praegresso. *ἐπεὶ εἶδε — κρέψας ἑαυτὴν ἔρθαι μὴ τις εἰσέδοι*, βρυχᾶτο Trach. 899. *ubi sese visum non iri putaret*. Huic simillimum est τὴν Κορινθίαν — *χθόνα ἔπειγον, ἔρθαι μὴ ποτ' ὀψομένη κακῶν χρησμῶν ἀνείδη* Oed. R. 796.; *ubi non confidebam exitura vaticinia*. Ex altero genere hoc est: *τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ ἔαλυσφόρων νοσοῖ, ἔλιντ' ἂν;* Trach. 1225. Quamquam in oratione obliqua etiam indicativus dicitur, eum certius, quam pro sententia unius loquentis, pronuntiatur. τὰ γὰρ περισσά — *σώματα πλείτερον βαρεῖαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνδρῶν ποῖον βλαστῶν ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπων φρονεῖ* Ai. 748.

2. In *emuntialis conditionalibus* μὴ consentaneum poni, etsi est, ubi οὐ suo iure dicatur. Haec in vv, εἰ, εἰάν, ἥν pertractavimus.

3. In *emuntialis finalibus* dictum μὴ non est *adverbium* amplius, sed *coniunctio* prohibendi significatione, ut ὁπως μὴ, praedita.

a. Forte factum, ut in sententia proprie prohibendi cavendique consilium continente μὴ cum optativo, praeteritorum comite apud Sophoclem petraro reperiatur, crebrius coniunctivus. ἀμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῶν λόγων· μὴ καὶ μάθῃ μ' ἔχοντα Phil. 13. πέμψον —, μὴ καὶ λάθῃ με πρὸςπεισῶν 46, ἐγὼ δ' ἄπειμα, μὴ καιοπιενθεῖ παρών 124. τὸ γὰρ μοι μυθεῖν οὐκ ἀποκαίριον, μὴ πρὸςπεισῶν με λάθῃ 156 ch. τὸν βλον σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ 504. τοῦτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ δαμῇ 878. καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλόνητ' ἀπόωρ 1107 ch. χθονὸς ἔκθορε, μὴ τι πέρα χρόος ἐμῷ πόλει προσάψης Oed. Col. 234 ch. εὐλαβοῦ βὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς Trach. 1119. ἐκνοῦμαι μὴ προδοῦς ἡμᾶς γένη Ai. 585. ἄγγελον κακὴν φάτιν Τεύκρω φέροντα — μὴ πρὸς ἐχθρῶν — ἐμφθῶ κινεῖν πρόβλητος 816. οὐχ ὅσον τάχος δὴτ' αὐτὸν ἄξεις δεῖν, μὴ τις — δυσμενῶν ἀναρπάσῃ 965. ὄρνῳ — εἰάν, μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ 1374. παῦσαι, — μὴ φεῦρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρον ἄμια Ant. 281. οὐδὲ — κρέπει, μὴ σὺν φθόνῳ — σπεῖρῃ ματαίων βίξιον El. 631. σιγᾶν ἄμεινον, μὴ τις ἐνδοθεν κλέῃ 1229. σοὶ βιαδιωτέον πάρος — μὴ μὲν σὺν καὶ ἡδονῇ θάνης 1495. Etiam praeterita coniunctivus sequitur, contra ac visum Dawesio, tam cum res quando loquimur manens et fortasse perpetuo mansura ponitur, quam cum narraturi maiore vi et *ἐναργείᾳ* sumus: v. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 502. Nec tamen huc conferenda, quod Matthiae visum ad Phoer. 70., exempla coniunctivi verba metnendi sequentis. — καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων — δαμῇν ἀπ' αἰτοῦ μὴ βάλλῃ πεφυγότες Ant. 408. Libri, quos Brunckius sequitur, plerique βάλαι. Sed Laur. A. Risc. βάλλῃ, id quod propter praete-

ritum πεφηνόγτες probabile. μή σοί γέ που διάστηρος ἀνέχσας θάρη (sc. φίβοιαι γ' αὐτὸν ἐξελευσάμεν) Ai. 529. Contra aliud quod erat eius generis exemplum, ἡμῃ codd. inbentibus sublatum est: τοῦτορ Οἰδῆπου τάλαι τρέμων τὸν ἄρδ' Ἰφειγε μή πτόροι Oed. R. 948. Ita iam Brunck. ex duobus libris, itēn codd. Trin. Dresl. a. Laur., tres, Pal. Flor. Γ. Δ., quanquam de his duobus non certo constat. In Laur. A. olim vulgata scriptura κτάνη supra posita est, servavitque Elmsleius. — In interrogatione μή cum coniunctivo finali exstat. ἢ μή μίαισμα τῶν φυτευσάντων λάβης; Oed. R. 1012. ἢ μή φύγω σε; El. 1495. τί μή γένηται; Ai. 77. non quidni fiat? sed quid ne fiat significans, hoc est quid cauturus es ne fiat?

b. Paulum diversus sed a finalibus enuntiatis repetendus usus particulae in cavendi timendi videndi ne quid fiat, fierive possit, sententia. Eadem autem ratio est, qua distinguantur significatione modorum ὄρεσθαι et σκοπεῖν μή, εὐλαβεῖσθαι μή, δεδοικέναι et φοβεῖσθαι μή. Ὅρα μὲν ἔστι et φοβοῦμαι μὲν ἔστι et μὴ ἢ cum praeisset viam Schaefer. Mel. Cr. p. 115. Hermannus ad Ai. 272. et in Cenis. Medae Elmsleianae ad v. 310. opusc. t. III. p. 184. coll. adn. ad Ion. 1545. et Stallbaum. ad Philob. p. 13. ad Rpubl. V. p. 451. a (qui id longe prius exposnit, in quo Hartungus inventorem sese iactat p. 139.), satis ostendit sic distingui, ut utrumque verentis sit, ita quidem ut illud p̄significet, perire nos esse ita, ut vereamur, hoc nescire nos, sitne ita necne sit. Ὅρα μὲν ἔστι est vide num sit, ὅρα μὴ ἢ vide ne sit. Utrumque interrogandi quadam ratione sollicitudine adsignificata profertur. At cum dici nequeat vereor num sit sic simpliciter, non addito membro enuntiati altero necne sit, consentaneum est φοβοῦμαι μὲν ἔστι significare vereor ne quod vereor, iam evenierit, φοβοῦμαι μὴ ἢ vereor ne eveniat proximo quoque tempore, φοβοῦμαι μὴ ἔσται cum metu puto certo futurum. Quid aoristi et praesentis coniunctivus differant, idem Hermannus ostendit p. 179. Elmsleio et Matthiae (ad Phoen. 93.) perentibus, ne nunquam ὅρα s. δέδοικαι μὴ ἔστι dictum fuerit, iam Schaeferus l. c. et Jacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 466. satis responderunt. Est ubi optativum potentialem αὖ additum habere solitum ab eiusmodi verbis suspensum reperias: cuius sensus est vereri nos ne aliis qualibet unque positis res habere possit, v. Harm. ad Ai. l. c. Optativus autem non addito αὖ praeteritum, ut solet, comes indicat, quid olim metuerans ne fieret. Ia metuenti formulis minime abundare μὴ, sed sua et nativa potestate uti, cum cautum cupiamus. ne accidat, quod metuimus, non opus multis demonstrare. Cum indicatio igitur dictum μὴ post verba videndi nunc non exstat: sed post verba metuenti tutissimum est ex libris bonis Laur. A. B. Harl.

et ed. Iunt. in Trach. 548.: δέδοικα μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται, τῆς ῥωτέρας δ' ἀνὴρ. καλεῖται Elmsleius defendit: sed quod timebat Deianira, iam satis certo sciebat esse factum. Recte igitur Apitzius negat, καλεῖται futurum esse. εἰσόμεθα, μὴ γι καὶ κατάσχετορ κορυφῇ καλύπτει καρδίᾳ Ant. 1238. Male ante Brunck. contra libros, etiam Laurr. καλύπτει scribebatur. *Coniunctions* post verba videndi et cavendi sequitur: ὅρα μὴ πῆμα σαρτῇ καὶ μετὰ γνοίᾳ τιθῆς El. 571. εἰσὶ ὅρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὐσαν τιθῆς 574. Plerique libri et Suid. v. ὁμοῦ et σκῆψις, τιθῆς. Verum Schaeferus vidit, non probati eam legem Clytaemnestrae, sed sequi, ut probari debeat, Electra significat. περισχοπῶ μὴ πού τις ἦμιν ἔγγυς ἐγγελευτῇ βροτῶν 886. ὅρα κακῶς πρὸς σποντὴ μὴ μετ' ὧ κακὰ κτησώμεθα 991. codd. Aug b. c. κτησώμεθα, quod si metro conveniret, hoc diceretur: vide ne nimis contracturae maiora mala; Illud autem est *cave ne contrahamus*; illud Electrae persuasum de ea re esse demonstrat, hoc verum esse ne fiat. ὅρα καὶ ὅρα μὴ κατανυγθεῖς κορυφῇ Phil. 30. Schaefero placebat κορυφῇ; illud est *cave ne forte in antro latent*, hoc, vide num latent: illud metuentis est, ne terribilis hostis adsit, hoc existimantis fieri posse. ὅρα εἴ, μὴ γὰρ μὲν τις εὐχευῆς παρῇ; ὅταν δ' ἀπληθῆς — οὐκέτι αὐτὸς τοῖς λόγοις τοῖς τοῖς φανῇ; Phil. 515. 516. De modorum diversitate explicuerunt Elmsl. et Herm. ad Med. 310. σκόπει, μὴ σοι πρόοι ἢ τοῦ θεοῦ φυλακτεῖ Oed. Col. 1182. ὅρα μὴ χρεῖσιον ἢ Αἰολῷ VIII. 1 (106 D.). Similiter dictum ἐμοὶ τοι, μὴ τι καὶ ἀνέλεστον τοῦτο γον τόδ', ἢ ξέρνοια βουλεύει πάλας Ant. 278. Intelligendum μὴ ἢ. Verba metus significantia coniunctio inunctum μὴ sequitur: ἔρεστε ταυβείν τὸν εὐ πρὸς σποντὴ μὴ σφαλῇ παρὶς Trach. 293. εὐλαβοῦ δέ, μὴ φανῇ; κακῶς γὰρ 1111. δειρῶς ἀθυρῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἢ Oed. R. 747. ταυβῶν γε μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σιγῇ 1011. δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθ' ἐπιφύτας νόμους ἀμαρτῶν ἢ σώζομαι τὸν βίον τελείν Ant. 1100. δέδοικα μὴ καὶ θεοῦ πλῆγῃ τις ἦκῃ Ai. 272. Mendose vulgo ἦκαι, quod sine ἄν post δέδοικα ferri nequit. Codd. utrumque exhibent, correxit Schaefer. Mel. Cr. p. 109. firmavit Hermannus. Paulo rarior *coniunctions perfecti* est. δέδοικα, μὴ περνατέω πεπραγμέν' ἢ μοι πάνθ' ὅδ' ἀντίως ἔδωκα Trach. 660. δέδοικ' ἐγὼ μὴ μοι βεβήκη Phil. 492. ut Brunekins ex cod. B. dedit. Cod. T. βεβήκει, ceteri βεβήκει; Elmsleio placet βεβήκη. Illud non minus recte dictum, v. Herm. l. c. δέδοικ' ἐμὸν τὸν, — μὴ πᾶσι ἄλλαν εὐχην ἢ μοι Oed. R. 767. *Optationis potentialis* sequitur: δέδοικα γὰρ, μὴ πρὸς λόγους ἄν τὸν πόθορ τὸν ἐξ ἐμοῦ Trach. 628. v. Schaefer. l. c. et Herm. ad Ai. 272. Schneider. ad Plat. Rpubl. V. p. 450. d. *Optationis solus* repertus est: ἤμην ἐκπεπληγμένη φρόνῃ μὴ μοι τὸ κάλλος αἶνος ἐξείροι ποτέ Trach. 25. δειμαίνων τὸ σὺν μὴ στέγον ἀλγύνοισι 482.

III. *Mη cum aliis compositum particulis.*

Hoc in genere primas sibi deposcit *μη οὐ*: nam de *οὐ μη* agetur in v. οὐ. De illis cum primus observasset Valck. ad Hippol. 49, secuti sunt accuratius inquirentes Elmsl. ad Oed. Col. 359, ad Med. 215. 1209. Buttm. Exc. ad Dem. in Mid. p. 146., cuius tamen rationem nemini probabilem visum iri certum est, inprimis vero Herm. ad Oed. R. 13. et diss. de Ell. et Pleon. p. 229. Opusc. t. I. cf. Hartung, vol. II. p. 170. Hic cum Schaefero visae sint particulae sese excipientes intendere negationem, satis ostendit, utramque suae potestatis esse retinentem nec quidquam inesse abundanter dicti. Quippe *μη οὐ* cum modis finitis dubitanter negat: *δέδοικα μη οὐ θάμνην vergetur ne non moriar: sed* Sophocli non dicitur *μη οὐ* nisi cum participio vel infinitivo: idque praecedente sententia principali negante, quo facto quin Latinum reddunt. Ita fortius affirmant, priore sublata negatione. Hanc praecedere debere temere negavit Schaefer. App. ad Dem. vol. II. p. 540. Cum infinitivo dicuntur *μη οὐ*: *εἰ καὶ τρεῖς ἔσσι, μη παρῆς τὸ μη οὐ φράσαι* Oed. R. 283. *ne admitte, ne non dicas, quin dicas*, i. e. πάντως φράζε. οὐκ ἂν πιθολίμην *μη οὐ* τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς 1065. ἀπέλκων — οὐκ ἔστι, *μη οὐ* σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδῆπου αὖξιν 1091 ch. λείπει μὲν οὐδ' ἂν πρόσθεν ἤθεμεν, τὸ *μη οὐ* βαρύνον εἶναι 1232. ὥστε ξένον γ' ἂν οἶδεν ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν, ὑπεκτραπολίμην *μη οὐ* συνεκσώζειν Oed. Col. 572. v. Herm. πέλομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδέν, ὥστε *μη οὐ* κελῶς θανεῖν Ant. 97. In Brunckii E. T. Aug. b. Dresd. a. οὐ omissum, quod incuria saepius factam librarium observavit Herm. l. c. p. 234. *μη τοι, κασιγνήτη, μὲ ἀτιμώσης τὸ μη οὐ* θανεῖν τε οὖν σοί Ant. 540. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθούμαι *μη οὐ* τὰδε ταύτη κατακυροῦσθαι 927 an. οὐδὲν ἐλλείψω τὸ *μη οὐ* πᾶσαν πνέσθαι. τῶνδ' ἀλήθειαν περὶ Trach. 90. οὐ in libris omissum Brunckius addidit. αὐτὲ *μη* σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε, τὸ *μη οὐ* τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι 619. Codd. Par. B. T. omittunt οὐ. In Laur. A. τὸ *μη οὐ* scriptum. ὡς οὐκ ἀνέμοι τὸ *μη οὐ* πέτροισι πῆς καταξανθεὶς θανεῖν Ai. 715. οὐ — λήξω θυγῆνων, — *μη οὐ* — πρὸ θυγῶν ἤχῳ πᾶσι προφανεῖν El. 107 an. οὐδ' ἐθέλω προλατῖν τὰδε, *μη οὐ* τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον 131 an. Non minus recte οὐ omitteretur. Cum participio *μη οὐ* dictum: οὐ γὰρ αἶμα μακρὶν ἔχενον αὐτός, *μη οὐκ* ἔχω τε αἰμβολον Oed. R. 221. ἤκει γὰρ οὐ κενή γε, τοῦδ' ἐγὼ σαφῶς ἐξοιδά, *μη οὐχ* διὰ τὸ ἐμὸν φέρουσα. τε Oed. Col. 361. Semel negatio non accurate expressa in adiectivo composito inest: δυσάλητος γὰρ ἂν εἴην τοιάνδε *μη οὐ* κατοικτεῶν ἔδραν Oed. R. 13. Poterat οὐ habere, ut sensus esset εἰ *μη* κατοικτεῶν. Elmsleins dubitans praefaturus erat cod. Aug. b. scripturam οὐ omittentis, non intelligens δυσάλητος ἂν εἴην idem esse quod οὐκ ἂν

εἶν οὐκ ἐλπίων; ut admissio μή οὐ hoc dicatur: nulla inhumanitas eo valebit, quin doleam, Rursum uno loco negans sententia includitur interrogationi: τί δῆτα μέλλει μή οὐ παρουσταίον ἔχειν; Ai. 536. μέλλειν est cunctari; sensus igitur talis: quid cunctatur, quin veniat, sive propter cunctationem certe non videtur venturus; Falso scribebatur μή οὐ Oed. R. 250. v. Schaef. Mel. Cr. p. 107. et Herm. l. c., item Ant. 33. a Sphaesero l. c. p. 108. et melius ab Herm. de ell. et pleon. p. 229., correctum est.

Deinde bis, ter, quater ponitur μή adverbium prohibendi: μή, πρὸς θεῶν, μή, ἀέπορθ', ιστόρει πλέον Oed. R. 1165, μή τοι με — μή μ' ἀτιμάσῃτε γε Oed. Col. 1409—11. μή, μή μ' ἀνὰς — κακὰν φάτιν ὄρη Ai. 190 ch. μή, πρὸς γερέλου, μή ἔσλη τὰ φιλτάτα El. 1199. μή τί με πολόπορον — μή μ' ἀπορενήσῃς 1267—69. m. μή — μή με, μή, μή μ' ἀνέρη Oed. Col. 208—10.; prioribus tamen chori verba interponuntur interrogative, ut El. 1267. Cf. Elmsl. ad Med. 175. not. t. Similiter μηδαμῶς, μή copulantur Phil. 1234, v. μηδαμῶς.

Μή γε certe non. μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυσφημίαται Hel. VI. 2 (185 D.).

Μή δέ necque vero. Falso μηδέ scribebatur μηδὲ προσφάειν μέθυ Oed. Col. 482.: praecedit enim iussum affirmando prolatum, Contra iniquia quibusdam placuit μή δέ προσδόκα τάδε Trach. 366. Hermannus olim μή τε coniecerat.

Μή δῆτα ne vero. μή δῆτα, μή δῆτ' — ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν Oed. R. 830. μή δῆτα — τὸν γέγοντά μ' αἰχλοῇ 1153. μή δῆτ' ἀδικηθῶ Oed. Col. 171 an. μή δῆτα τὸν — δύστηνον ὥδε γ' αἰχλοῇ Ai. 111, μή δῆτα, τέκνον Phil. 1352. Insequitur γε: μή δῆτα τοῦτό γε Phil. 752.

μή ποτε, μή ποτε ab editoribus vulgo nulla lege et ratione miscentur. Mihi μήποτε nunquam, μή ποτε significare videtur *haud unquam* et *ne quando*, quo quidem sensu altero peccari non potuit. Sed in enuntiandis optatis aut cautelas significationis saepe adsignificatur consilium agendi. Igitur μή ποτε praefereendum arbitramur: ὦ δίδωμι, εἴθε μήποτε γνώης, ὅς εἰ Oed. R. 1068., quod fortius negat, quam μή ποτε. Laur. C. Flor. Γ. μή γνώης. εἴθε σ' εἴθε μήποτε εἰδόμην 1217 ch. ὥς εἰδεῖν μήποτε ἡμιμυτὸν ἀνθρώποις 1392. ἐξελίξαι' ἐνθα μήποτε εἰσδύσῃς' ἐτι 1412. ἐμοῦ δὲ μήποτε ἀξιώσῃται τόδε — ἄστυ ὤντος οἰκητοῦ τυχεῖν 1449, οὐτοι μήποτε σ' ἐκ τῶνδ' ἰδράνων — τις ἄξι. Oed. Col. 173 ch. Herm. οὐ τοι μή ποτε. δῶρον ὃ μήποτε ἐγὼ — ἐπωφελῆσαι πόλεος ἐξελίσθαι 545 m. ἔστιν δέ μοι κατελθεῖν μήποτε 607. καὶ κατελθεῖς μήποτε. προσώσιν τάςδ' ἐκὼν 1630. Hermannus μή ποτε. ὥστε μήποτε ἂν προσφύμιεν ἄδελον ἔργου. τῷ παραίκαται λαβεῖν Trach. 666. ἦν μήποτε ἐγὼ προσφύμιεν ὃ τάλας ὤφελον ἄσσοις 993. Herm. μή ποτε, ἀλλ' ὡς μεθύσας μήποθ' ὥθ' ὄρεῖ πάλλον Phil. 923. μήποτε, μήποθ' ἡμῖν ἀπεργὸς πέλας τέρας τοῖς θυώσι El. 486 ch.

Item οὐδὲ μήποτε Oed. R. 870 ch. In Oedipō Rēge nunc nusquam dis-iunctim scripsit Hermannus, etsi longe aptius aliquando videtur altero: τὸν ἐναγὴ φῶλον μὴ ποτ' ἐν αἰτίαις — βαλεῖν Oed. R. 656 ch. ἔνθα μὴ ποτ' ὀψομένη κακῶν χρησμιῶν ὀνειδῇ 797. τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πά-λαισμα μὴ ποτε λῶσαι θεὸν αἰτροῦμαι 880 ch. σφῶν δ' οὐδ' ἐγὼ θεοῖς ἀρῶμαι μὴ ποτ' ἀντῆσαι κακόν Oed. Col. 1447 ch. τοῦτον δὲ γράτ' μὴ ποτ' ἀνθρώπων τινι 1518. hunc ne disceris ulli. ὦ Ζεῦ τροπαίε, μὴ ποτ' εἰςδοίμει σε πρὸς τοῦμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσονται ποι Trach. 302. utinam ne videam unquam, quod optato melius convenit. μέλλουσι γάρ σε — ἐν-ταῦθα πέμψειν, ἔνθα μὴ ποθ' ἡλίου φέγγος πρόσφπει El. 372. καὶ με μὴ ποθ' ὕστερον παθοῖσα μέμνη 375. κρύφον τιν, ἔνθα μὴ ποτ' εἰς εὐρὴν πατρίδα; τούτων πρόχεισι μηδὲν 428. — μὴ ποτ' ὦφελον λιπεῖν τὴν Σαῦρον Phil. 957. παῦλαν ἴσθι μὴ ποτ' ἂν τυχεῖν γῆσου 1313. Interponitur ali-quid: ἦν σὺ μὴ δέσσης ποτέ El. 1301. μὴ μοι τὸ κάλλος ἄλλος ἐξείροι ποτέ Trach. 25. μὴ σφαλῇ ποτε 296. ὥστε μὴ σπάρῃ ποτε σχεῖν Oed. R. 1461. μὴ νῦν ποτε Ant. 644. μὴ δόξης ποτέ 758.

Μὴ πού ne forte. μὴ σοὶ γέ που δύστηνος ἀντήσας θάναθ' Αἰ. 529. μὴ πού τις ἡμῶν ἔγγυς ἐγχομπτῇ βροτῶν El. 886.

Μὴ πώ nondum et ne dum et μὴ πω. ὅλοιο μὴ πω Phil. 949, aptius optato eloquendo. μήπω γε (στεῖχε) πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων αἰῆς μύθων 1395 an. μήπω μ' ἐνόητα Oed. R. 740. ne dum ne spiscitare. μὴ ἐκκαλλάξαντά πω 1110. θυγῆν δέ του μήπω γενέσθαι φασὶν ἀνθρώπου Oed. Col. 282. μὴ πω τοῦ τοσόδ' εἶην κενή EJ. 395. In hanc locum cadit, quod Porsonus ad Hecub. 1268. adnotavit, μήπω subinde pro μή-ποτε dictum reperiri; est hōc in Ter. X (520 D.): μήπω μέγ' εἴρηξ, πρὶν τελευτήσαντ' ὄδῃς.

Μὴ πώ ποτε. ἐπιστρέφουσα δὲ — μὴ πώ ποτ' αὐτὸν ψεύδος ἐς πόλιν λακεῖν Ant. 1081. Herm. μὴ πώ ποτε, in qua scriptura quid ποτε iuxta adposito πώ significare possit, ignoro.

Μὴ τε sequente δέ. μὴ τ' ἐκμάθους παθοῖσα πᾶν δ' ἄπειρος εἰ Trach. 142. Cod. Harl. νῦν τ' ἄπειρος εἰ, quod coniecerat Schaeferus, sed vitiatō sensu. Non dicit ne unquam experiaris et nunc ignoras, sed postquam proposuit utinam et ne experiaris unquam, ἀνυπολόγως a coepta oratione desciscens fortiozem opponit. Sed puto corrigendum μὴ γε.

Μὴ τοι ne sane. μὴ τοι με πρὸς θεῶν — ἀντιμάσσει Oed. Col. 1409. μὴ τοι μ' ὀδύρου 1441. μὴ τοι, κασιγνήτη, μ' ἀντιμάσσει Ant. 540. Hermannus μήτοι; eam scripturam vitiosam puto, etsi nihil obstat, quin οὔτοι innectim scribatur. Causa ea est, quod μὴ et τοι nunquam adverbiorum ratione coniunguntur, sed ut μὴ coniunctio prohibitiva sit. — Subiicitur γε: μὴ τοι φύσει γ' ἀσπλαγχνος ἐκ κελου γένος Αἰ. 467. μὴ τοι

Θυγατρὶν γ' οὖσαν ἀλοχύνειν φησὶς El. 508. In his μή adverbium esse potnit, cum non coniungatur cum τοί, sed sensu arctius cohaereant τοί et γε. De μήτοι γε et μή τί γε contra Hermannum, hoc plane ex Graeco sermone sublaturum assentior Bremio et Schaefero App. ad Dem. t. I. p. 265. v. τις. Μή τοι πρό μή μοι, apud Aristophanem frequente, iniuria emendando infert al' quot locis Elmsl. ad Med. 175. not. t.

Omnia illa, quae μή aliis particulis vel pronominibus subiectum habent, ut ἀνα μή, εἰ μή, ἤν μή, ἰάν μή, εἴθε et εἰ δε μή, ἔπειγ μή, εἴτε μή, ἥ μή, ἴνα μή, ὅπως μή et ὥς μή, ὅταν μή, οὐ μή et οὗτοι μή in illis quaerenda vocabulis sunt, quae primo loco posita exstant: μή τις v. τις.

IV. Proprietas sermonis in particula μή.

1. Abundare videri μή possit, cum additur contra nostram consuetudinem. Nec magis tamen revera abundat, quam in μή οὐ. Fit illud *primum*, quando pendet a verbis *impedendi* et *prohibendi*, quibus *veture* cognatum est significatione. Notavit Valck. ad Hippol. p. 169. a., sed non minus quam Musgravius ad Ant. 269. cum acervatis particulis μή οὐ commiscendo. χρόνον μ' ἐπέσχον μή με εὐαντολεῖν ταχὺ Phil. 349., quod plane dictum ut explicatius illud οὐ δὲ σε δυσχερέτω τοῦ νόσηματος ἐπεισε, ὥστε μή μ' ἄγειν ταχύτερ ἔτε; Phil. 889. Negatur enim infinitivo inclusa notio. τί μ' ἄρδω πολέμιον — ἀφελὼν μή καταῖν τόξους ἐμοῖς 1237. ὅς σ' ἐπείχ' ἀεὶ μή τοι θυγατρὶν — ἀλοχύνειν φησὶς El. 508. Ad significationem vetandi haec faciunt: Πολυτρέχους τέκνῳ ἀσπίδι φασὶν ἐκπειρηθῆναι τὸ μή τέρω καλύψαι Ant. 27. ἤδης τὰ κηρυχθέντα μή πρᾶσσειν τῷδε; 443. καὶ σοι προσηνῶ τόνδε μή θάπτειν Ai. 1068. In his tribus exemplis μή sine sensus detrimento omitti non potnit, quippe iussi non *vestiti* notionem exhibentibus: qua adest in hoc: τὸν ἄνδρ' ἀπρόδα Τεῦκρος ἐνδοθεν στέγης μὴ ᾤω πηγήκεν Ai. 728. Sed et a prohibendi et vetandi formulis non minus recte omitti μή, ut ἔστιν τις, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν Phil. 1225. notum, cf. Monk. ad Eur. Alc. 11. Blomf. ad Aesch. Prom. 244. — Altera ratio, in qua etiam a Romanorum usu sermo Graecus discedit, illa est, cum μή infinitivis additur a verbis *negandi* et *instiandi* *suspensis*. Id affine videtur et coniunctum cum ea ratione dicendae particulae, qua interrogando inservit: ut φῆς ἢ καταγρεῖ μή δεδρακέναι τῷδε; Ant. 438. sit: *scideris an instilaris quasi non feceris. καὶ οὐ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν, ἢ ᾤμεν τὸ μή εἶδέναι* 531. *quasi nescias. κόμπος πάγιστι κοῦν ἀπαγοῦμαι τὸ μή* Ai. 96. sc. βάψαι ἕγχοι. Cf. Herm. ad Vig. p. 800. Nec minus tamen recte μή οὐ diceretur. Vel sic tamen omittitur particula: *Dicunt Attici*, Priscianus ait p. 1196., emendatus a Marklando ad Eur. Iph. Taur. 1380., ἀπαγορεύω μὴ λέγειν

et ἀπαγορεύω λέγειν. Priore loco λέγω vitiose scriptum apud Putschium. Sic probabiliter emendatum illud Ant. 262. explicat Dindorf. praef. scen. poet. p. XVI. κοῦδὲς ἐναγῆς; ἀλλ' ἔφειγε πᾶς τὸ μὴ. Illud displicet, πᾶς inferri. — Nec magis abundantiam orationis agnoscimus in illo καὺς ἐψημὸς ἀνδρῶν μὴ ξυνοικοῦντων ἔσω Oed. R. 57. Speciosior ratio est Trach. 584.: μεμεχάρηται τοῦργον, εἰ τι μὴ δοπῶ πρῶσσειν μάταιον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσεται. Exspectes εἰ δὲ δοκῶ, sed cum usitatissimum genus sententias contra ponendi id sit, ut εἰ et εἰ δὲ μὴ sese excipiant, id etiam hoc loco factum est itaque explendum: εἰ δὲ μὴ ἔστιν οὕτως. Ita ellipsis hoc quam pleonasmī similis est.

2. Μὴ ponitur aliquando ὑπερβᾶτως, inprimis ut optativo aut imperativo iunctum aut coniunctivo prohibitivo postponatur sociarique videatur cum aliquo alio vocabulo potius, quam cum verbo suo. φράσῃς μοι μὴ πέρα Phil. 332. i. q. μὴ φράσῃς μοι πέρα, coniunctivo enim iussivo lingua Graeca caret. ὁλοιο μὴ πῶ 949. i. q. μὴ ὁλοιο πῶ; nam interstitio loquendi post ὁλοιο facto minime pronunciandum, etai visum Schaefero. μὴ πέρα λέγειν ἔα El. 1475. i. e. μὴ ἔα πέρα λέγειν. τοῦτον δὲ φράζε μὴ παρ' ἀνδρῶπων τινί Oed. Col. 1518. Sed et aliis verbi partibus non satis commode applicatum: εἰ δ' ἐργάσῃ μὴ ταῦτα, λύπηρ πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς Phil. 67. i. q. εἰ δὲ μὴ ἐργάσῃ. ἴδοξέ μοι μὴ σῖγα — τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι 547. Oportuit μὴ ποιεῖσθαι σῖγα. ὡς λέπω μὴ τῷ λαβεῖν 640. Cum μὴ τῷ minime significet μηδενί, dicendum fuit ὡς μὴ λέπω τῷ λαβεῖν. Etiam in El. 338. τῶν φέλων φεροῦσα μὴ μὴμην ἔχειν longe rectius μὴμην μὴ ἔχειν haberet. Tandem in postponendo μηδεὶς licentiam observavit Elmsl. ad Med. 804.

V. Passio vocalis μὴ sequentis.

1. Cum μὴ praecedens subaequitur ε, id abici et cum augmenti sit, et cum non sit, omnes consentiunt, plurimisque locis librorum hoc documento comprobatur. Et augmenti quidem abiecti exempla Sophoclea haec sunt: μὴ πόθουν Ai. 941. μὴ δυνήθημεν 1046. μὴ κύρουν El. 1323. μὴ δυστύχησεν Oed. R. 262. μὴ τύγχανε Oed. Col. 1351. μὴ θυγες Ant. 542. Vocalis ε extra augmentum abiicitur: μὴ κ et μὴ ξ Ai. 271. Phil. 465. Oed. R. 1075. El. 390. Trach. 724. 1225. Oed. Col. 1263. μὴ ξω Ai. 729. μὴ ξέταξε Ai. 582. μὴ κλειπείν El. 973. μὴ ξέλη 1199. μὴ ἱταυμάζητο Oed. Col. 1350. μὴ ξεγεφεῖς Trach. 974 an. μὴ χμαθεῖν Oed. R. 1035. μὴ γῶ El. 464 ch., ubi plene quidem in libris et edd. antiquis scriptum μὴ ἐγώ. μὴ στί El. 1250. Ai. 1379. Oed. R. 296. Suidas μὴ ἔστι in ea v. μὴ πεί Phil. 991. Oed. R. 1457. Ant. 1048. μὴ πινυώσεται El. 1288. μὴ πεύξη Phil. 1270. μὴ πχωρεῖν Ant. 219. μὴ πῖτασσε Oed. Col. 838. μὴ φευγεθῆς Ant. 282. μὴ πιθυμείν Trach.

614. *μη̃* *πιμῆναι* Trach. 1166. *μη̃* *μολήσων* Ant. 1050. *μη̃* *μυβαλῆς* Oed. Col. 401. *μη̃* *μαντῶ* Oed. Col. 1367. *μη̃* *ῥδιον* Oed. R. 681 ch. *μη̃* *ῥπης* Phil. 973. Non immunes ab hac libertate melicas partes esse ostendunt exempla Oed. R. 681. El. 464.; nec anapaestos Trach. 974. Augmenti tamen depositio universe rara est, et post *μη̃* in melicis nusquam exstat. Duo igitur in hac causa certa sunt: *primum*, *μη̃* *particulari*, ut quae graviore significatione sit, quam quae aliis vocabulis sui iuris expers applicetur, *nusquam passione affici*: *alterum*, cum invaluisse, ut augmentum passim abiiceretur, *cum licentiam ad ε̃ universe translatam*, maxime tamen intra praepositiones stetisse, *verbum ε̃ιμ̃ et pronom̃εν̃ ε̃γω̃*. Alio certe ex genere unum est *μη̃* *ῥπης* Phil. 973. *μη̃* *ῥδιον* Oed. R. 681.: cum melicorum sit, fortasse plene scriptam vocalem habuit inter plures cantantium sonos distractum, quo etiam plene scriptum ducit *μη̃* *ε̃γω̃* El. 464. Editores autem in re tam simplici sibi adeo non constituerunt, ut vir doctissimus Iacobsius, cum *ω̃* *ῥιστοκλειδῆ* tolerasset eliso *α̃* in carmine Anacreontis Anth. Pal. p. 534. t. II., mox *μη̃* *ἔχοντα* scriberet apud Pallad. p. 294. t. II., mox uno vocabulo *μη̃* *ῥδικα* in Callimachi epigr. t. II. p. 201.

2. *Μη̃* et sequens *ε̃* coalescere pronuntiando, non elidi observavit Brunckius ad Oed. Col. 1155., corrigendumque Bentleium ad Menandr. 30. Apud Sophoclem quidem non fit, nisi in verbo *ε̃ιδέναι*. *μη̃* *ε̃ιδέναι* Trach. 320. Ant. 263. 531. *μη̃* *ε̃ιδότα* Oed. Col. 1157. *μη̃* *ε̃ιδόων* Ant. 33., ubi Brunckius *οὐκ* infererat. Sed non dubito, quin Schaeferus recte censuerit *μη̃* *ε̃ιςθῆ* legendum in Eur. El. 956. cum vulgo scribi soleat *μ̃* *ε̃ςθῆ* aphaeresin passum: cum quia forma *ε̃ς* omnino suspecta, tum quod praepositio est, magis ad eam passionem idonea quam sui iuris vocabulum *ε̃ιδέναι*, sed maxime quia Comicorum, a quorum licentia minus quam ceteri tragici abest Euripides, longe audaciores sunt synizeses, velut *μη̃* *ἡμῖς* in spiritu aspero Ai. Thesm. 542., *μη̃* *ε̃ὐνύπωτος* Nub. 1085.

3. *Μη̃* sequens *ο̃* sive *ο̃ν* potius in una formula habet *μη̃* *ο̃* s. *μη̃* *ο̃ν* et *μη̃* *ο̃ν* *χ̃*, in quo synizesin quin admittent facere critici non potuerunt. Quanquam Marklandus olim *μη̃* *ν* pronuntiari voluit. Ergo *μη̃* *ο̃* et *μη̃* *οὐκ* leguntur Oed. R. 13. 221. 283. 1065. 1091. 1232. Oed. Col. 572. Ant. 97. 540. 927. Trach. 90. 619. Ai. 536. 715. El. 107. 131. *μη̃* *ο̃ν* *χ̃* uno loco exstat Oed. Col. 361. Horum in melicis legitur Oed. R. 1091., in anapaestis El. 107. 131., reliqua diverbiorum sunt.

4. At *μη̃* sequente *α̃* maxime dissidentes criticos habet. Libros et ed. Aldinam et *μη̃* *ἀδικῆν*, *μη̃* *ἀποκλῆσαι* et *μη̃* *᾽δικεῖν*, *μη̃* *ποκλῆσαι* similiaque monstrare certum est secundum ea, quae Valck. ad Ilipp. 996. Elmsl. ad Heracl. 460. Matth. ad Bacch. 1025. Mehlhorn. ad Anacr.

p. 206. retulerunt. Editores olim elisum \bar{a} praeferebant, primusque pronuntiatione, non elisione rem confici sensisse videtur Musgr. in Eur. Hec. 1256., quem sequitur Burgessius ad Dawes. Misc. Cr. p. 383. Aphaeresin alienam sensit esse Porsonus ad Hecub. 1231., haud dubie codicum usu admonitus, ut male in Hecubae ed. noviss. Lond. $\mu\eta' \delta\iota\kappa\epsilon\iota\nu$ scriptum sit. Brunckius autem passim male praepositionem carere vocali voluit. Matthiaeo l. c. perinde videtur utrum elidatur \bar{a} an coalescat pronuntiatione. Hermannus autem ea inconstantia fuit, ut, cum olim adversus Porsonum scripturam cum elisione defendisset ad Hecub. 1223., in Barchis 1064., $\mu\eta' \acute{\alpha}\rho\alpha\chi\alpha\iota\upsilon\sigma\iota\upsilon$ dedisset, duobus annis post $\mu\eta' \acute{\rho}\acute{o}\lambda\epsilon\iota\tau\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ scribens Soph. El. 1160. et rursus aliquo intervallo $\mu\eta' \delta\iota\kappa\epsilon\iota\nu$ in Hecuba l. c., nunc Elmsleium sequatur sobrie iudicantem ad Heracl. 460. Ar. Acharn. 828.; ita ut e cod. Brunckii D. iam $\tau\acute{o} \mu\eta' \acute{\alpha}\rho\alpha\chi\eta\sigma\alpha\iota$ excudi iusserit Oed. R. 1388. Illa sola sunt eius rei apud Sophoclem exempla. Cum $\mu\eta' \omicron\upsilon$ pronuntiando coalescere certum sit, longe minus dissitas vocales η \bar{a} eadem pati putare par est. Novae rei Dindorfius patronus existit, qui in praef. poet. scen. p. XXIV. $\mu\acute{\alpha}\mu\alpha\theta\acute{\eta}\varsigma$ scribi iubet Eur. Troad. 421. et $\mu\acute{\alpha}\phi\acute{\epsilon}\lambda\eta\varsigma$ Phil. 933 (921 H.), cujus sententiae minime auctor est, quem nominat, Elmsleius ad Heracl. 460. Nec potest $\mu\eta'$ coalescere scriptura, quod aliquoties sono in sententia tota gravissimo praeditum est: velut Eur. Iph. Aul. 905.: $\epsilon\iota \delta\epsilon \mu\eta', \omicron\upsilon \sigma\tau\acute{o}\omega\mu\epsilon\theta\alpha$. Androm. 242.: $\epsilon\iota \delta\epsilon \mu\eta', \omicron\upsilon \lambda\epsilon\iota\psi\omega \pi\omicron\tau\acute{\epsilon}\varsigma$; et manifestius adeo Aesch. Choeeph. 905.: $\mu\eta', \acute{\alpha}\lambda\lambda' \epsilon\iota\phi' \delta\mu\omicron\iota\omega\varsigma \kappa\alpha\iota \pi\alpha\tau\rho\acute{o}\varsigma \tau\omicron\upsilon \sigma\omicron\upsilon \mu\acute{\alpha}\tau\alpha\varsigma$. Hoc eo certius argumentum est, quod post $\mu\eta'$ pausa pronuntiandi fit et a scribentibus ponitur distinctio. Ergo sui iuris esse vocabulum $\mu\eta'$ desinere non potuit, oportuit autem loquentibus libertatem relinqui concurrentium vocalium duarum quae sensu praevaleret, voce sublevandi.

Μηδαμῆ et *μηδαμῆ*. Nihil certius, quam illud dici, cum correpta syllaba ultima, hoc, cum producta opus sit. Quocirca etsi *δοτικοφανές* iure subscripto donetur, in correptione ultimae omitti oportuit, de qua re et in *λάθρα* brevibus exposuimus, in *ὄπη* fusius disseremus. Ab *οὐδαμός* duci *οὐδαμῆ* Apollonius observat de adv. p. 565, 29. cf. 559, 10. Sed a diverbiis aliena scriptura *μηδαμῆ*, v. Herm. ad Trach. 322. cf. Elmsl. ad Oed. Col. 1104. In *μηδαμῆ* agnoscit *ἔκθλυσιν* Etym. M. p. 583, 30. Igitur *μηδαμῆ* exstat Oed. Col. 519 ch., ubi Suidas γ. *τῶτοι πολὺ* scribit *μηδαμῆ* contra versus legem; cod. Par. T. *μηδαμῶς*, Farn. *μηδαμῶς*: v. 1106., ubi iambici versus locus sextus non minus alterum admittit; at quod in codd. omnibus praeter B. et Vat., qui *μηδαμῆ* tuentur, exstat, *μηδαμῆ*, id ad veram scripturam reperiendam ducit.: v. 1695 m. versus dactylicus contra omnium librorum fidem, consensu *μη-*

δαμῇ tuentium, μηδαμὰ corrigi cogit, quod fecit Brünckius. At μηδαμῇ in fine senarii exstat Phil. 778. Significatio omnibus exemplis una communis. Cum initio videatur nulla ex parte et nulla via significasse, mox ut generatim diceretur pro *haudquaquam*, minime, convertit usus. Ita discerni μηδαμῇ et μηδαμῶς non possunt. μή φηγῇ μηδαμῇ Phil. 778. τὸ — μηδαμὰ λῆγον — ἀκουσὶ ἀκοῦσαι Oed. Col. 519. de summa minime dum composita audire quid verum sit. τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἤξειν σώμα 1106. καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ τὸ φέλον, φέλον 1695 m.

Μηδαμοῦ. Vetus et insita vis vocabuli *ausquam*, apud Sophoclem certe usu ita detrita est, ut non aliud quam μηδαμῇ significet, nulla ex parte, minime, omnino non. τὼς σὺς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ Ai. 986. οὐ μηδὲ κληδῶν — οἶκαδε, μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθε ποι Phil. 256. Non est μηδαμῶσε, plane ut Alet. VI. 2 (93 D.). τίς δὴ ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν, ἢ σμικρὸν, ἤτοι μηδαμοῦ τιμῶμετον;

Μηδιδιῶς minime, nullo modo. ᾧ, μηδαμῶς, μὴ — μεθ' ἧς βέλσας Phil. 1284. ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεινόμεθα Oed. R. 49. μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλῃ μου 1522. καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἴτα τοὺς θεοὺς μοῖσθ' ῥαν ποιεῖσθε μηδαμῶς Oed. Col. 279. μηδαμῶς γίγνου κακός 292. μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει Ai. 74. μὴδ' ἢ βλα σε μηδαμῶς νικησάτω τοσόνδε μοσῆν 1313. Sua igitur particulae est in *vetando* provincia.

Μηδέ. Vox *negando tollendae particulae* καὶ constituta necessario et *coniunctionis* et *adverbii* partibus fungitur.

I. Μηδέ *coniunctio*. καὶ particula *coniunctiva* est in *affirmante* sententia, δέ in *negante*; τε *adiunctiva*: quocirca enuntiatum uno οὔτε vel μήτε alteri adnexum iure per epenthesisin adiecto simile dixit Reisigius Coni. in Ar. p. 189. Sed μηδέ negat vetatque fieri res duas, quae suo iure et ratione pari constant. V. Herm. Cens. Med. Elmsl. p. 152. Opusc. vol. II. Wex. syll. Antig. p. 156.

I. Μηδέ nulla negandi particula praegressa. σιγῶν κελεύω μὴδ' ἀγεσάναι γερῶν Phil. 853; illud enim κελεύω propter significationem verbi ἀφροσύνας vetandi vim nanciscitur. ἔνα — ὀρῶμεθ' ἐς ναῦν μὴδ' ἐπισχωμεν τὸ πλεῖν 869. ἄφετε γὰρ αὐτὸν μὴδὲ προσψεύσῃτ' ἐτι 1043. ἄνωγεν — μίσσας — ἑλάνυνεν μὴδ' ἀνέκασθ' ἰσχυρῶν Oed. R. 98. πέμψον τινὰ στελοῦντα, μὴδὲ τοῦτ' ἀφῆς 860. ὅπου με — μὴδὲ μόν καρά — ἀτιμώσης Oed. Col. 286. Κρέοντι τε Θρόνους εἶσθαι μὴδὲ χραινεσθαι πόλιν 369. σε προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι, μὴδ' ἐν' αὖν σαντοῦ κρατῆς 400. In libris et μὴδὲ et μὴ δέ, quod ipsum non falsum. ἀπελθε, μὴδὲ με φύλασ' ἐφορῶν 815. ἃ δὲ μ' ἀθρήσαι, μὴδὲ τῆρδε τὴν πόλιν ἐνὸς ποιῆσαι φωνὸς ἀσθενέστεραν 1036. τὰ χρεῖσσω μὴδὲ τάτθεα λέγειν 1432. ἐπαισίου δὲ συντίχοιμι, μὴδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν ἀπερθεῖ χάριν μετασχοίμι

1480 ch. ἃ δ' ἐξάγισται μηδὲ κινεῖται λόγῳ 1523., quo loco Abreschius An. ad Aesch. p. 328. negandi particulam etiam ad priorem sententiae particulam intelligi vult. στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντροπώμεθα 1538. Vulgo μηδέ γε deficiente satis idoneo sententiarum vinculo. Libri plerique μὴ δέ γε: Par. et Ricc. μηδὲν γε. Illa Reisigii emendatio. χωρεῖν — μηδ', ἃ μὴ θέμις, λείψουσιν δικαιοῦν 1637. Vulgo et in plerisque Mss. μή μ' ἄ; verum ex Par. B. F. supra scripto δ' Brunckius rescripsit. χρεῖ γυναικάς εἶναι τάςδε, μηδ' ἀναιμένας Ant. 575. Schol. δέ in μηδέ abundare dicendo in errore abduxit Brunckium. ὅστις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκείται μηδ' ἀκλήτος πέλει 1014. ὅστις conditionem continet. εἶκε τῷ θανάτῳ, μηδ' ὀλωλότα κέντει 1016. δρᾷ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε 1094. ἦδ' οὖν ἐάσθω — μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην — λάβοι Trach. 329. ἔκ γε τῆςδε γῆς πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αἰτοῦ θάνατον 799. neve sinas me illic mori. ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμοῖς κληθῆς ἔτι 1195. ταύτην — πρόσθου δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσης πατρί 1214. θαρσῶν δὲ μέμνε μηδὲ συμφορὰν δέχον τὸν ἄνδρα Ai. 68. δῶμα πάκτον, μηδ' ἐπισκίρους γόους δάκνυε 576. φύλασσε, μηδέ σε κινησάτω τις 1159. οἷς θεὸς — ποινὴν πάθεται παθεῖν πόροι, μηδέ ποτ' ἀγλαίας ἀποναίετο El. 204 m. ὅλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ — ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί 283. ἐμοὶ πισθέσθαι μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν 421. οὕε, μηδ' ἐπαυτιῶ τοῦ μὸν στόμα 622. ὡς — στόμια δέχεται τὰμά, μηδὲ πρὸς βίαν — φύσῃ φρένας 1455. Horum in formulis vetandi, optandi, hortandi μηδέ vi aequat Latinum neve; uno vocabulo aptum, maxime cum infinitivis applicatur, vel in sententia simpliciter negante positum neque.

2. Cum membrum prius ipsum quoque negandi particulam vel adiectivum continet, alterius membri μηδέ vel neque vel neve significat, prout vel indicativis accommodatur infinitivisque, vel hortandi optandi vetandi formulas comitatur. ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφνέοντα τοιαῦτα φονεῖν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακὰ Phil. 80. μὴ του κηδομένου βροτῶν, μηδὲ σύντροφον ὅμμ' ἔχων 171 ch. Cod. Flor. μὴ σύντροφον; in rell. et μηδέ et μὴ δέ reperitur. μὴ σοι γενέσθαι πολὺπόν' αὐτά, μηδ' ὅπως ἐμοὶ 766. ὃ μηδὲν ὑγίης μηδ' ἐλευθέρον φρονῶν 994. μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῆς ἔτι Τροίας 1386. ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινὰ δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινά Oed. R. 817. ἃ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμμέρορτα 875 ch. μὴ μ' ἐκδιδασκε μηδὲ συμβούλευ' ἔτι 1370. μὴ σε περιδῆς μηδ' ἐξισώσης τάςδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς 1507. μὴ μ' ἀνέρη τίς εἰμι, μηδ' ἐξετάσης πέρι ματευόν Oed. Col. 210 m. τῷ μὴ δύνασθαι μηδ' ὀρεῖν 497. Libri μήτε. V. Elmsl. ad Oed. R. 810., et v. μήτε. ὥσπερ τις εἰ σοι — μηδὲν διδοίη μηδ' ἐπαρκέσαι θεοὶ 781. τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωνῶσαι τινα Ant. 28. μὴ ποτ' εἰςδομῇ σε πρὸς τοῦμὸν οὕτω σπένυμα χωρήσαντά

ποι, μηδέ — τῆσδε γέ ζωσῆς ἔτι Trach. 304. τῇ μετακλί τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τιнос 448. φράζ' ὅπως μηδεὶς βορτῶν — ἀμφιδύσεται χροῖ, μηδ' ὄψεται τιν — φέγγος ἡλλου 603. μὴ φύγῃς τοῦμόν κακόν, μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί 795. ὑπέροκτον μηδὲν ποτ' εἴπῃς — εἰς θεοὺς ἔπος, μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδένα Αἰ. 129. μηδὲν φόβου πρίβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων 1055. τὸν ἄνδρα — μὴ τλῆς ἄθαρπτον ὧδ' ἀναλγῆτως βαλεῖν· μηδ' ἢ βλα σε — ρικησάτω 1313. μὴ πέρα λέγειν ἔα — μηδὲ μακύνειν λόγους Εἰ. 1476.

3. Est ubi particula negandi in priore sententiae membro non insit, sed vocabulum aliquod consimili significatione praeditum. ἀπαντὰ φωνῶν μηδὲ μακύνων βοῶν Oed. Col. 490. ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλείω θυγῆτον ἐγείρετε 1774. Libri μήτε; correxit ante Elmsleium nemo. εἰρξαι — Αἶανθ' ὑπὸ σκηραῖοι, μηδ' ἀφέντ' εἰς Αἰ. 741. ἐκείνον εἰργεῖν Τεῦκρος ἐξεφέλεται, — μηδ' ἀφένειν μόνον 783.

4. Nec semper cum ea, quam iure exspectes particula copulatur. a. τε insequente μηδέ, et μήτε insequente μηδέ in τε. et μήτε tractabimus. — b. μηδέ praecedit, μήτε sequitur, cum illud adversative adnectit sententiam prioribus, hoc autem saepius iteratum dividit eam membratim. ὅπως μηδεὶς βορτῶν κελνον πάροισθεν ἀμφιδύσεται χροῖ, μηδ' ὄψεται τιν μήτε φέγγος ἡλλου, μηδ' ἔρκος ἐρόν, μητ' ἐφέστιον σέλας Trach. 603. 4. Aliud genus, cum ne quidem significat μηδέ, videbimus infra. — c. οὐ et composita ab illa particula sequens μηδέ habent. Id duobus modis fit: primum, cum prius membrum negatur simpliciter, alterum dubitanter vetandi significatione praeditum est, vel optandi. οὐ σῆγ' ἀνέξει μηδέ δειλὴν ἄρεϊς; Αἰ. 75. οὐ θῆσσορ οἴσεις, μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί; Trach. 1173. non statim proferes, neve, quod tamen dabitō sperare; ditto non esto audiens: eo enim verborum circuitu Latinis dicendum, quod brevissime Germani, quamvis non interrogative: du wirst es gleich thun, und doch wohl nicht ungehorsam sein. ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθελὴν ποτ' Ant. 496 (utinam ne). Deinde μὴ infinitivo orationis obliquae additum, ut solet infinitivos sectari, οὐ sic praemissum habet, ut id non infinitivo, sed uni cuidam alii vocabulo accommodatum non sententiam negando tollat, sed eius partem. ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν μηδ' ἐπιθύνειν χερσὶ Phil. 1048. οὐδὲν enim ad κάκιον refertur solum: οἶμαι κρατύνειν ἂν οὐδὲν κάκιον, μηδ' ἐπιθύνειν. Potuit, et debuit fortasse ab accuratius loquente μηδὲν κάκιον dici. Hermannii rationem non assequor, nec magis ad rem faciunt quae v. 706. adscripsit: Elmsleium miror, qui ad Oed. Col. 731. not. Euripidem Herc. f. 1199. ita corrigit, ut μηδέ optativo potentiali addatur, quae mera atribligo est. Eorum, quae contendit, exemplorum huic simile nullum est.

Π. *Μηδέ* *adverbiascens* quando minus graviter dictis applicatur, etiam non, quando fortius dictis, *ne quidem* Latine dicitur: in vetando *neve etiam*. Ex illo genere sunt ὡς οὐτ' *μηδ'* ἐγὼ ταύτων πάθω Oed. R. 325. τὰ δὲ ἐρηθέντα βούλον *μηδὲ* μεμνησθαι μάτην 1057. οὐ γὰρ αἰδῶν ἴσθ', ἃ *μηδὲ* δρᾶν καλόν 1409. *μηδέ* γ' ἄγαν φλέγεσθον Oed. Col. 1692 ch. λείπον *μηδὲ* σὺ, παρθέν', ἀπ' οἴκων Trach. 1265 an. ὅτῳ πάρα *μηδ'* εὐτυχοῦντι *μηδὲν* ἥδιον γάλαρ Ai. 990. Ex hoc verò: οὐ *μηδὲ* κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε, *μηδ'* Ἑλλάδος γῆς *μηδαμοῦ* διήλθε που Phil. 255. Hermannus μήτε servat, sed quam affert rationem, dici illud pro μήτε οἴκαδε μήθ' Ἑλλάδος γῆς *μηδαμοῦ* διήλθε, omnia in hoc genere soloece dicta defendi possunt. Frick. Brunck. *μηδέ* pro μήτε. V. μήτε. ὅς *μηδ'* οἰοχότον πώματος ἥσθη δέκεται χρόνῳ Phil. 706 ch. Dubitandi quandam inesse in *μηδέ*, quod οὐδ' ἐδ' dici exspectaveris, significationem, concedam Hermannō, sed cave interpreteris *der wohl nicht*: est enim *der kaum sogar*, qui vix, puto, ac ne vix quidem vino usus est per decem annorum tempora: ὡς σ' ἠθέλησαι *μηδέ* γ' ἂν γῶναι ποτε Oed. R. 1348. ἦ γε *μηδὲ* πρὸς θεοὺς ἔξεστ' ἀκλαύστῳ ἰγῆσθ' ἀποστῆναι στέγης El. 899. ὅταν θανῶν χορήζων τις εἴτα *μηδὲ* τοιῷτ' ἔχῃ λαβεῖν 996. χῶπόθεν πένης ἀντήρ *μηδ'* ἐντυχὼν δόνατ' ἂν ὦν ἐρεῖ τυχεῖν Aload. XI. 8 (109 D.). — In formula vetandi inest: *μηδέ* γε μάτενε Oed. Col. 1740 ch., quae chorus Antigoniae accinit: *neve etiam* quacrerere velis. νῦν ἤκει — τούδε πέμπων οὐκ ἀφροντίσως, — οὐδ' ὥστε δοῦλην· *μηδὲ* προσδόκα τάδε Trach. 366. cave etiam pules.

Μηδεὶς. 1. adiective: nullus. ὑπέρκοπος *μηδέν* ποτ' εἴπης — εἰς θεοὺς ἔπος Ai. 128. *μηδέν* δεινὸν ἐξάρης μένος 1045. *μηδέν* φόβου πρὸς βλημια *μηδ'* αἰδοῖς ἔχων 1055. λόγον κρύψαι πρὸς ἑμᾶς *μηδένα* Phil. 584. δέος ἴχετε *μηδέν* ὅς' αὐδῶ Oed. Col. 223 m. *μηδέν* ἀντιπῶν ἔπος 1281. Soles fere casus accusativus Sophocli adiective dicitur: unum tantum nominativum exemplum, *μηδέν* εἰς τῷ δάκρῳ Trach. 1189. — 2. substantivè dictum neminem, genere neutro nihil significat: ὅπου *μηδεὶς* ἐσθ' Phil. 442. ὅσους *μηδεὶς* τῶν ἐμῶν τύχος φιλῶν 507. ὅτῳ γ' ὀρώωντι *μηδέν* ἦν ἰδεῖν γλυκὲ Oed. R. 1335. *μηδεὶς* κρατεῖτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ Oed. Col. 1209. ὅπως *μηδεὶς* βροτῶν — κείρον ἀμφιδύσεται Trach. 601: ὃ *μηδέν* ἐσθ' οἴκοις βαρὺ 727. κἄν *μηδεὶς* εἴῃ Ai. 1163. ἔσθαι — τούτων πρόσκειται *μηδέν* El. 429. κἄν ἄλλο *μηδέν* Aeg. VI. 2 (24 D.). — *μηκέτι* *μηδενός* κρατύνω Phil. 1146 m. Θνητῶν — *μηδενός* προσήγορος Oed. R. 1437. τέρψιν παρ' ἄλλου *μηδενός* πεφασμένην Oed. Col. 1124. πρὸς τῶν πνεόντων *μηδενός* Trach. 1150. *μηδενός* ἄλλου παραπράξαντος Ai. 254 an. — προμηνύσῃ γε τοῦτο *μηδεὶ* τοῦργον Ant. 84. — Casus quartii exempla praeter neutrum genus per rara: *μηδέν* ὀλβέειν Oed. R. 1529. μήτ' ἐπι-

φωρεῖν *μηδένα* *Θητηῶν* Oed. Col. 1759 an. *χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ διδώσι,*
φείγεω *μηδένα* inc. LXXVI. 2. (749 D.) nisi rectius *μηδέν* legitur ap.
 script. Vit. Homer. p. 367. Gal. ὥστε *μηδένα* *γινῶναι* *φίλων* *ιδόντα* El.
 745. Neutrius exempla permulta sunt: ὡς *μηδὲν* *εἰδόντ' ἴσθαι* Phil. 253.
μηδὲν *δίκαιον* — *μέλλει* 407. ὦ *μηδὲν* *ἐγὼ* *μηδ'* *ἐλεύθερον* *φρονῶν* 994.
μή μ' ἀντιφώνει *μηδέν* 1054. εἰ σε — *πέσειν* *δυσησόμεσθα* *μηδὲν* *ὦν*
λέγω 1380. ὁ *μηδὲν* *εἰδὼς* *Οἰδίπου* Oed. R. 397. εἰ δὲ *ξυτλής* *μηδέν;*
 628. *μή νῦν* *ἐξ' αὐτῶν* *μηδὲν* *εἰς* *Θημὸν* *βίβης* 975. *κλύων* *μηδέν* 1389.
μήτε μ' ἂν τόσον *μήτ' ἄλλο* *πέρσαι* *μηδέν* 1456. εἰ (τις) — *μηδὲν* *διδοίη*
 Oed. Col. 781. *μηδὲν* *ξυτλής* *ὦν* *ἔδρων* 980. *μή* *εἰδόντ' αὐτῶν* *μηδέν* 1157.
τῶν *μηδὲν* *ὁρῶν* — *τεχνωμένων* Ant 490. *μηδὲν* *τὸ* *μή* *δίκαιον* (sc. δι-
 δάσκου) 724. *βούλει* — *μηδὲν* *κλύει;* 753. *μή νῦν* *προζέχου* *μηδέν* 1318.
ne quid precibus expele. ἦτις *μηδὲν* ὡς *τεκοῦσα* *δυῖ* Trach. 815. *μηδὲν*
μέγ' εἴπη Ai. 379. *μηδὲν* *ἐλλείπει* 1358. *μηδὲν* *πρόσθεν* — *πειρώμεθ'*
ἔφειν El. 82. *μή νῦν* *ἐξ' εἴπη* *μηδέν* 316. *μηδέν* *πρὸς* *ὀργήν* (sc. λέ-
 ξης) 361. *τοίτων* — *τύμβω* *προσάψει;* *μηδέν* 424. *μηδὲν* *μέγ' αὔστη* 820 ch.
δέξαι με — *εἰς* *τὸ* *μηδέν* 1157. *de supulero et inferis; alloquitur enim*
Oresten, urnam specie subornatam cinerum tenens. Herm. τὰ *μηδέν*
ne monito quidem lectoris, nisi is operarum error est. *κρύπτει* *μηδέν*
Hippon. I, 1 (284 D.). *ἐπέλγου* *μηδέν* inc. XXXII, 2 (690 D.). — 3. *Ad-*
verbiascit, sed specie tenus, a verbo suspensum obiective: μαντικῇ *μη-*
δὲν *φρονεῖν* Oed. R. 462. *τρέσσητε* *μηδέν* Oed. Col. 1735 ch. *ἐπείκει* *μη-*
δέν Ant. 712. *χρὴ δὲ τά γ' εἰς* *θεοὺς* *μηδὲν* *ἀσπετῆν* 1329 an.; quod
 Hermannus nulla idonea ratione in *μηδένα* mutavit. *μηδὲν* *ἐς* *κῆδόν γ'*
ὄρα El. 913. *σθένουσα* *μηδέν* 1002. *φείδου* *μηδὲν* *ὦνπερ* *ἔννοια* Ai. 115.
ἐν τῷ *φρονεῖν* *γὰρ* *μηδὲν* *ἥδιστος* *βλος* 550. ὅτῳ *πάρα* *μήδ'* *εὐτυχούντι*
μηδὲν *ἥδιον* *γελῶν* 990. *ἄνδρα* *δημότην* *μηδὲν* *δικαιοῦν* *τῶν* *ἐφεστώτων*
κλύειν 1051. *μηδὲν* *φοβῆσθαι* *προσφύτους* *ἐπιστολάς* Androm. III (130 D.).
 Verius agnoveris adverbiascentem usum in his: ὦν *ἐντρέπου* *σὸ* *μηδέν*
 Oed. R. 724. *μηδὲν* *ἐντραπῆς* 1056. ὡς *ὑμῶ;* *ἴσα* *καὶ* *τὸ* *μηδὲν* *ζώσας*
ἐκαμθμῶ 1187 ch. i. q. *οὐκ οὔσας;* quanquam etiam hoc κατὰ τὸ ση-
 μαιώμενον dictum est pro τοῦ *ζῆν* *οὐδὲν* *πλέον* *μετεχούσας*. *τῇ* *μεταπείλ-*
ει *τοῦ* *μηδὲν* *αἰσχροῦ* Trach. 448. *μηδὲν* *ἔρπον* 1098. v. *εἰμι* *et* *ἔρπω*. *μηδέν*
τι *μᾶλλον* — *ἐμφανίζεται* Ai. 273. *κακοῖσιν* ὅστας *μηδὲν* *ἐξαλλάσσεται* 460.
σοὶ *μηδὲν* *ἥσσαν* — *ἐνημετερεῖν* 1308. Etiam illud *πεισιτόν,* *καὶ* *μηδὲν*
ἡδύ Oed. R. 1516, ita intelligo ut *μηδέν* sit accusativus adverbialiter di-
 ctus. His adde locutionem *ἐπὶ* *μηδὲν* *ἐρχεσθαι*, *occidendi* s. *in-*
tereundi sensu dici solitam. *δαίμων* — *ἡμῶν* *δ'* *ἀποφύει* *κάπυ* *μηδὲν* *ἐρ-*
χεται El. 988. *πάνιν* *διαφύει* *ἑκάπυ* *μηδὲν* *ἐρχεται* inc. LVI. 8. (713 D.)
 de luna per interlunii tempus evanescente. — Quas de *μη*, eadem et de

μηδεῖς dicendo vera esse, consentaneum est. In formulis igitur *utendi*, *optandi*, *hortandi*, in dictis *finalibus conditionalibus* et plerisque *relatiuis* suo iure utitur: usitatum est etiam apud infinitivos. Sed in aliis dicendi generibus haud incommode negationes commutari inter se potuerunt, velut Oed. R. 397. 1335. Oed. Col. 1124. Phil. 407. 994. Anr. 490. El. 1157. Regnat in his dubitanter quaedam negandi significatio. — 4. *Proprietates sermonis in v. μηδεῖς*. τὸ μηδὲν εἶναι ouilibet substantivorum generi additum et occidisse, perisse et nihili esse significare universe observatum est a Wesselingio ad Herod. VIII 106, Valck. ad Phoen. 601. Locell. ad Xen. Ephes. 129. Heindorf. ad Plat. Euthyd. t. III. p. 419. Elmsl. ad Heracl. 168.; et iam ante hos Berglero ad Arist. Eq. 158. Accuratius item orsus Reisigius Enarr. Oed. Col. p. CXXV, „οὐδεῖς (s. quod idem, μηδεῖς) εἶναι dicitur, inquit, qui nullo in numero et honore est, οὐδὲν εἶναι, qui extinctus est et occidit.“ Falsum hoc esse, et οὐδὲν εἶναι utroque significato dici HELLERUS monuit ad Oed. Col. p. 454. Matth. Gr. Gr. p. 817. Primum usitatus est, τὸ μηδὲν εἶναι dici articulo addito, qui ab οὐδεῖς abesse solet. Tralate significatione hoc legitur: καὶ τὸ μηδὲν ὦν (v. εἶμὲ) Trach. 1097, quae Hercules de se dicitur confecto et viribus orphato. τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορυὸς ἐρύσαστο Ai. 1254. ad incitas reductos. Deinde sine verbo substantivo: δέξαι με — τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδὲν El. 1157., ubi αὐσας subaudiendum. Perisse sese Electra dicit, id est summo infotunio esse innotatam. De re nihili dicitur καὶ τὸ μηδὲν ἐξερῶ Ant. 234. καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλλος εἰς μέγ' οἶσσε; Oed. R. 638. οἶ' οὐδὲν ὦν τοῦ μηδὲν ἀντέατης ὑπερ Ai. 1210., quod proprie dictum de Aiace occiso. Porro μηδὲν εἶναι sine articulo legitur de homine nihili dictum ὁ μηδὲν ὦν Ai. 754. ὅς μηδὲν ὦν γαναῖσιν 1073. Tertium genus est ὁ μηδεῖς, quod secundum casus flectitur etiam cum participio: τὸν οὐκ ὄντα μάλιν ἢ μηδέναι Ant. 1307 m. Reliquorum explicationes apud Wexium legi possunt. Ego sic interpretor: τὸν μᾶλλον οὐκ ὄντα ἢ μηδέναι ὄντα, qui magis periit, s. nullus est, quam qui nullus est, h. e. qui maxime omnium periit. Eodem fere Wexii redit ratio, ut Reisigii sententia, cum ὁ μηδεῖς hoc loco vix aliter quam ὁ μηδὲν ὦν, qui periit, intelligi possit, plane convinci erroris videatur. Tralate dictum: πάμιν — δοῦλῃν τινα ἔδοξας εἶναι, καὶ ἔχον τῷ μηδένι Oed. Col. 922. οὐ γὰρ ἤτεον τοὺς μηδένας Ai. 1093. Paulo aliter habet illud Oed. R. 1019. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξέχον τῷ μηδένι; est enim τῷ μὴ φύσασιν, s. μηδένι ὄντι κατὰ γὰρ τὸ φύσαι, qui quidem quoad generationem, nullus est, i. e. qui non genuit.

Μήδομαι decerno, consilium capio. τὸν τάδε μεσομένην Phil. 1101 m.

ὅς ἐφ' ἡμῖν καὶ ἐμήσατο 1124 m. πῶς ἐμήσατο — θάνατον Trach. 881 ch. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι 969 an. Cf. Iacobs. ad A. Pal. t. III. p. 195. Meinek. ad Euphor. p. 162.

Mēdos consilium. περιώοι ἄφροντά τε μῆδεα — ὑφαινεταί Αἴσα Phaedr. I. 2. (604 D.), quos versus a Sophocle abiudicandos esse suspicio est.

Mēkās mugiens. Nam ab HomERICA et legitima significatione descendit Sophocles, cum in Amphiar. VI. 4. (122 D.) dixit κατὸς πέλης τε μηκάδος ὦνόν βοός. Erot. p. 306. βοός ὦνόν.

Mēketi ne et non s. haud amplius. Ex μὴ οὐκέτι contractum esse illud Buttunanni suspicio est speciosior quam verior, refutata illa a Frankio, v. μή. Longe verisimilius est ad οὐκέτι exemplum ab altera negandi particula μηκέτι productum. In sententia vetante: μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέρου βήματος ἔω πόδα κλίνης Oed. Col. 192 an. μή μέ νυν μηκέτι παραγύγης El. 844 m. μηκέτ' ἐλπίδος 951. Cod. Mon. μηδέν. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ 1216. μηκέτ' ἐκφοβοῦ 1416. μηκέτ' ἄλλοσε σκοπεῖ 1466. In finali: ὅπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω Ant. 1314 m. Cum ὑψηλότερο: ὥστε μηκέτ' ἂν τέρας νόμῳ αὐτό El. 1308. μηκέτ' εἶναι ζῶσαν Trach. 732. Cum πατισίριον: ὥς μηκέτ' ὄντα κείνον ἐν φάει νόει Phil. 413. μηκέτι μηδενὸς κρατύνων 1146 m. Brunckius bis μηκέτι contra legem choriambici numeri et libros omnes. κρείσσω γὰρ ἤσθα μηκέτ' ὧν ἢ ζῶν τυφλός Oed. R. 1368.

Mēkistos v. μακρός.

Mēkhos proprie longitudo. de tempore: ἐν μήκει χρόνου Trach. 69. diu s. plurimum tempus. de sermone protracto: εἰ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον Oed. Col. 1141. et adverbialiter ἐπέ μοι, μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα Ant. 442. — *trilate magnitudo.* ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ τοῖσιν ἄλλη μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ Ant. 389. Hanc significationem, qua eadem etiam μακρός utitur, exemplis adstruxerunt Musgr. et Erf. l. c., huiusque doctius Reisig. ad Oed. Col. 479.

Mēkhúnw proprie produco in longitudinem. μηκύνειν λόγους El. 1476. μηκύνω λόγον Oed. Col. 1122. Sed ἅπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήην Oed. Col. 490. eandem quam μακρός et μῆκος figuratam dictionem habet, deque voce submissa interpretandum est. Perperam Doederl. in Spec. p. 93. de longis precibus dici existimat.

Mēkliās Maliensis. Μηκλιάδων Νυμφῶν Phil. 715 ch. νυμφῶν τῶν Τραχύνων (Τραχυνίων) Ricc. ex glossemate.

Mēkliús Maliensis. Μηκλιεύς ἄπας λεώς Trach. 193. τὸν Μηκλιῆ Πολυταῖος νιόν Phil. 4. A dorica nominum huius familiae forma tragici, quod in usum vulgarem venerat, abstinerunt.

Μηλί; *Maliensis.* *Μηλίβα* πὰρ λίμραν Trach. 633 ch. *Sinum Maliacum* dicit. De forma v. Bernhardy ad Dion. Perieg. 914.

Μῆλον malium. τὸν χρυσεὼν δρύκοντα μήλων φύλακα Trach. 1690.

Μῆλον pecus. λειμωνία πόλις μῆλων Ai. 597 ch. *μηνῶν* Herm. totum locum refingens, πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πιεῖν 1040. γόνον τε μῆλων Dan. III, (178 D.) Hesychius vel de subus vel de capris intelligendum dicit, et de his etiam secundum Aelium Dionysium Eustath. p. 1183, 19. — *πᾶν μῆλον θηρῶντα* inc. CV. 124. (911 D.) ap. Eust. p. 1648, 20. sic scribentem: Σοφοκλῆς γοῦν, φασι, τὸν Ἀχλλεία τραφῆναι ἐπὶ τῇ Πηλῷ πᾶν μῆλον θηρῶντα, δόξαι ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν, Haec secundum Aristophanem Byzantium, ut elucet ex p. 877, 51.

Μηλοφαγία sacrificio, ove potissimum. *μηλοφαγῆ* θεοῖσιν ἑρμηνεύει τὰ τρεῖς αὐτηγόους El. 272.

Μῆν mensis. οἱ δὲ αὐγενεῖς μῆνες ἦμε μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν Oed. R. 1083. est vitae actae tempus, inde ab ortu, unde αὐγενεῖς: cf. Herm. ad Hera. fur. 1285. Infelix est Corais coniectura *μοῖραι*, ad Plut. t. I. p. 374. οὐδὲ θεῶν μῆνες Ant. 604 ch. *πλήθει πολλῶν μηνῶν* Phil. 713. post diuturnum tempus. δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντε Trach. 45. — De tono praecipit Arcad. p. 124, 23. isque secundum eam, quam Etymologus tradit, originationem (p. 586, 40.) alius esse non potuit.

Μῆν particula fortius affirmandi, vero, certe, inprimis asseverando decreto vel pollicito constituta. Raro solum ponitur. *ἔπει μῆν* Oed. Col. 178 m. Dorismus ex vitiosa etiam scriptura Laur. A. (*μοί* in marg.) Brunckii B. Vat. Par. F. Farn. *μὲν* ἂν constat. *ὅδε μῆν Ἀχιλλεύ* Ant. 622 an. ecce vera adest. *οὐ μῆν σὺ ἐνορκον ἄνωθ' ὄσθαι* Phil. 800. *οὐ μῆν ἔαμν γ' ἔτισιν* Oed. R. 810. — In interrogandi formula: *τί μῆν ἀφῆσαι τέλος;* Oed. Col. 1467 ch. Dorismum libri tuentur. — Cum aliis particulis consociatum ἢ μῆν et καὶ μῆν v. ἢ et καὶ: ubi et καὶ μῆν γὰρ tetigimus. ἀλλ' ἔστι μῆν οἰκητός Oed. Col. 28. Sic Brunckius. Libri μῆν, Tricl. μέν γε. ἀλλ' οὐ τι μῆν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου ἔρομαι ἐύκομος El. 807, ἀλλ' οὐ μέν ἐν γὰρ ἐμοὶ προσθήσεις τίςδ' ἄρα Oed. Col. 151 ch. *ὅρα γε μῆν* 593. vide utique. *λόγῳ γε μῆν εὐκλείαν* οὐχ ἄρ᾽ ὅσην αὐτῇ τε κἀμοὶ προσβολῆς El. 961. — In Oed. R. 870 ch. verisimilis non erat scriptura οὐδὲ μῆν παρὲς λάθαι κατακοιμάσαι: cum propter dorismum neglectum inter tot similis exempla scripturae, tum propter tres Laurr. Flor. 4. Pal., in quibus κατακοιμάσθαι, unde μήποτε κατακοιμάσθαι Elmsl. Herm. — In Oed. Col. 699. οὐδὲ μῆν de coniectura Hermannus, cum particula a libris absit, *ῥεῖθ' αὐ* vel *οὐδ' αὐ* habentibus. — De accentu v. Arcad. p. 185, 1.

Μῆνις ira. δίας Ἀθάνας μῆνις Ai. 744. μῆνιν βαρύνει Oed. Col. 1330. Ai. 641. οὔτου ποτὲ μῆνιν τοσσηνδε πράγματος στήσας ἔχεις Oed. R. 699. Accentum firmat schol. Il. α. 1., Glaucum Tarsensem acui voluisse adscribens; Arcad. p. 32, 13,

Μηνῶν irascor, θεοῖς — τάχ' ἄν τι μνηστῶν ἐλθὲν γένος πάλαι Oed. Col. 969. οὐδ' ἄ' μνηστῆς φράσας; 1276. πατρὶ μνηστῆς φόρον Ant. 1162. Laur. A. φόνοις supra scripto οὐ, nec spernendum illud. ἔργον δ' ἔκατι τοῦδε μνηστῆς Trach. 273. καὶ τρῶδε μνηστῶν Ἀητῶν κόρη El. 560. Vocabuli formam ex epicorum consuetudine retentam esse perit docet Lob. ad Phryn. p. 82. τ corrumpi solet, insequente σ produci: apud Sophoclem utrumque nisi ambiguis locis non legitur.

Μηνῶν defero, indicō. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τέχνη μνηστῆς τέχνη; Oed. R. 102. de Apolline dictum de Laii caede ulciscenda monente. Bene observavit Elmsl., quod in schol. v. 134. adnotatum sit, γρ. θιασφίης γραφήν, etsi hoc postremum ineptum est, ad hunc versum pertinere. τοιάνδε — κηλῖδα μνηστῆς ἐμῆν 1384, ipse in me declarans. τὰ τοι κακῶς εὐρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μνηστῆται Oed. Col. 1190.

Μήποτε et μήπω s. μή ποτε et μή πω v. μή,

Μηρόν coxendiiō, os femoris immolationi exsectum, Apoll. lex. v. μηρόα: τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἐροθυτούμενα. Accurate enim distingui μηρούς et μηρόα docuit I. H. Vossius *Mythol. Br.* II, p. 303. — μυδῶσα κηλὶς μηρῶν Ant. 995. οὐ δέχονται — λιτὴς εἶτι θεοὶ παρ' ἡμῶν οὐδὲ μηρῶν φλόγα 1007.

Μηρός femur. ἄς ἔξ' ἄρτολος χιτῶν θυραίων ἀμφὶ μηρὸν πετίσεται Hel. IV. 2, (791 D., qui in incertis posuit), de Lacaeis φαινομένην explicatum a Plutarcho l. c. μηροῖς ὑπαίθρων τὴν Διὸς τυραννίδα Coloh. II. (312 D.) turpicule de Ganymede Iovi dilecto. — Abusive dicti μηροὶ pro μηρόα coxendices hostiarum exsecr. Ant. 998. καταφύγεις μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πικελῆς. Quamquam quod Homericum μηροῖς ἐξέταμον illustrandae rei contulit Musgr. non minus erravit, quam schol. Il. α. 460. adscribendo τὰ μηροῖα δοτᾶ. — De tono v. Herod. ap. schol. Il. α. 464. Etym. M. p. 585, 32, uterque rationem tangens alteram, qua inflectitur μῆρον, id quod tradidit Arcad. p. 122, 26,

Μηρῶν protraho. γαῖται δ' ἐμμενύσαντα νηὸς ἱσχυάδα inc. XLI. 2 (690 D.) ancoram tollebant.

Μῆτε neque, 1. Sua et legitima provincia particulae, cum de duobus idem negando praedicat, sive de eodem duo, quae in se illis contrarias partes, quas καὶ bis membratim positum sustinet. Sed potest plus quam bis deinceps iterari. μὴν' εἰσδέχεσθαι μῆτε προσφωκῶν τινα, μὴν' ἐν θεῶν εὐχάισι μῆτε θυμῶνι κατὰν παμείσθαι μῆτε χερσὶν ἔμμεν Oed.

R. 238—40. Cave tamen πολυσυνδέτως ingredi orationem putes. Imo ἀσύνδετος est, membratim divisa, ut interposito, quod licebat καὶ ante θεῶν εὐχαῖαι binae res accuratius coniungantur: μήτε εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν et μήτε εὐχαῖαι μήτε θύμασι, quibus deinde tertium per epenthesein accedit, in quo non minus recte μηδὲ χέρινας νέμειν dici potuit. μήτ' ἀροτὸν αὐτοῖς γῆς ἀρίται τινά, μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας 270. φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, μήτ' εἰ τιν' ἄλλην μαρτυκῆς ἔχεις δόδον 310. προσανυδῶν μήτε τοῦδε μήτ' ἐμὲ 352. ὥστε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον — βλάψαι πότ' ἂν 374. τὸ μήτε γῇ μήτ' ὀμβρὸς ἱερὸς μήτε φῶς προσδέζεται 1427. μήτε μὲ ἂν τόσον μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδὲν 1455. ὃν μήτ' ὀκνεῖτε μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν Oed. Col. 735. εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πεθεῖν οἶός τ' εἶ, μήτε τοῦδε τοὺς πέλας 806. μήτε γῆς ἐμφυλλοῦ δόρυ κρητῆσαι, μήτε νοστήσαι ποτε 1387. μήθ' οὐ κέκευθε μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις 1520. ὅτῳ μήτ' Ἀρης μήτε πόντος ἀντέκρυψε 1676 m. μήτε πελάζειν — μήτ' ἐπιφωνεῖν 1758 an. τάφῳ μήτε κτερίζειν μήτε κοκκῶσαι τινα Ant. 204. τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῷ ξυνειδέναι τῷ πρῶγμα βουλευσάναι μήτ' ἐργασμένῳ 266. μήτ' ἐμοὶ παρῆστιος γένοιτο μήτ' ἴσον φρονῶν 369 ch. μήθ' ὑπ' ὀμηγεῶν κυνῶν — μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τιнос 693. [κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπιστάλμην ἐγὼ μήτ' ἐκπύδοιμι Trach. 579. μήτε φέγγος ἥλκον μήτ' ἔρκος ἱερὸν μήτ' ἐφέστιον οἶκας 603. τὰμὰ τεύχεα μήτ' ἄγωνάρχαις τινὲς θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μηθ' ὁ λυμεὼν ἐμός Ai. 569. Admodum notabills haec ratio particulae cum indicativo futuri positae: cf. Koehn. ad Greg. Cor. p. 276. μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπικάθου EL 172 ch. Suid. v. μηθ' οἷς. — μήτ' εἶην ἔτιμος τοίτοις, μήτε ξυνταλοῖμι 232 m. μήτε μήτηρ ὥς κακὴ δίδασκέ με, μηθ' ὥς — κτήνῳ Αἰγισθος δορυῶν ἀντελεῖ 1281. ὥς μήτε κρούσης μήθ' ὑπὸ χεῖρῳ βάλλης inc. CV. 140 (927 D.). —

2. Sed liberioris usus particula apud poetas est. a. Primum ut καὶ — τε, ita et μήτε — τε et μήτε — καὶ, sententiis coniungunt, alteram negantem, affirmantem alteram. χρῆν γὰρ σε μήτ' αὐτόν ποί' ἐς Τροίαν μολεῖν, ἥμῃς τ' ἀπειργεῖν Phil. 1347. κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπιστάλμην ἐγὼ, μήτ' ἐκπύδοιμι, τίς τε τολμώσας στυγῶ Trach. 579. ὥς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι κάποδημοῦντος πατρός inc. C. 11, (779 D.): καὶ enim adverbiascere credi vix potest. Sed fortasse scribendum μηδὲ. Quod contrarium est, τε — μήτε in sententiis membratim dispositum apud Sophoclem exemplum non habet, — b. Μὴ sequente μήτε dictum soloeicum ait, et exempla corrupta Elmsl. ad Oed. R. 817. (824.) et ad Eur. Med. 3., quibus quae Hermannus in Censura opposuit, his sese moveri iure ille negat ad Oed. Col. 496. Nam μὴ prioris membri pro μήτε dictum unquam esse, non sane probabile in facillima paucorum exemplorum corrigendi ratione. Certe etiam

Oed. Col. 1191. et 1774. ita ferendum esset μήτε, quod non minus quam v. 497. libri tuentur. In Ant. 542. olim μήτε legebatur, sed cum Laur. A. μη δέ exhibeat, iam scribitur μηδέ. Sed quod contrarium est, μήτε cum insequente μη coniungi, etsi iussum quoque a Sophocle dictum esse nunc non apparet, tamen creberrime a poetis usurpari docuerunt Elmsl. ad Heracl. 615. Matth. ad Or. 46. et his longe copiosius Schaef. ad L. Bos. p. 229.: οὔτε autem et οὐ vel Sophocles consociavit. — c. Μήτε semel positum ubi bis oportuit, ut ad prius membrum ex altero referri debeat, non est infrequens. ἐφέμαι ἐκόντα μήν' ἄκοντα μηδέ τῷ τέχνῃ κείροις μεθεῖναι ταῦτα Phil. 760. Similia contulerunt Eust. p. 1694, 7. Schaef. ad L. Bos. 777. Elmsl. ad Oed. R. 817. — λίσσομαι ἐπιπόνῳ μήτ' ἐπὶ βαρυχεῖ ξέρον ἐκκατανύσαι μόρῳ τάν — νεκρῶν πλάνα Oed. Col. 1557 ch. Libri aut μήτ' ἐπιπόνῳ aut μήποτε ἐπιπόνῳ vel ἐλπίονα. Particulam metro officientem delevit Seidl. de vers. dochm. p. 124. Iam sic exemplum a criticis addubitatum an corrigerent explicat Hermannus, Phil. 256. οὐ μηδὲ κληδῶν ὠδ' ἔχοντος οἰκάδα, μήθ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διηλθέειν. μηδὲ κληδῶν est ne fama quidem; οἰκάδα μήτε Ἑλλάδος γῆς που est μήτ' οἰκάδα μήτε Ἑ. γ. Sic edd. vet.; Codd. μηδέ, Laur. A. μη δέ, quod commodos explicatus sane habet. Sic et μήτ' ἐργασμένῳ Ant. 266. explicandum ut ad antecedens βουλευσάντε μήτε subaudiatur. — d. μήτε cum μηδέ subsequens habet, illud dividendae sententiae est, hoc autem graviore dicto finiendae, ut neque etiam s. ne quidem significet. ἐφέμαι ἐκόντα μήν' ἄκοντα, μηδέ τῷ τέχνῃ — μεθεῖναι Phil. 760. neque sponte neque coactum, imo nec ulla arte conmoveri te iubeo, ut tradas. Cf. Boeckh. Not. Crit. ad Pind. p. 476. Quod huic affine genus est, μήτε cum insequente δέ, id non potest nisi per anacoluthon explicari, ut a legitima verborum coniunctura descitum sit, ἀλλ' οἱ θεοὶ σφί' μήτε τὴν πεπρωμένην ἔχιν κατασβέσειν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτῶν γένοιτο τῆςδε τῆς μάχης πέρι Oed. Col. 422. Male te scribit Elmsleius. A partitione enim ad contrarium ponendum oratio commutatur. — e. Cum οὐ necessario componitur, quando hoc cum potentiali optativo, μήτε cum optativo vero dicitur: οὐτ' ἂν δυναμένη, μήτ' ἐπιστάμενη λέγειν Ant. 682. cod. Aug. b. οὐτ' ἐπιστάμενη. Monuit Schaef. Mel. Cr. p. 91. De μήτε perperam scripto pro μή γε, μή με vel μηδέ Oed. R. 824. Oed. Col. 496. 1191. 1774. Ant. 546. iam diximus. — 3. De generibus sententiarum, in quibus μήτε apud Soph. reperitur, satis est memorare, longe plerisque locis rebus singulis opponendis adhiberi; his in vetandis, El. 172 ch. Oed. Col. 735., quater in optandi formula reperitur, El. 232, Trach. 579. Ant. 369. 682., semel in finali, inc. C. 11 (779 D.). — 4. Semel ὑπερβαρῶς positum reperio. μήτ' οἷς

ἐχθαίρεις ὑπερέχθαι, μήτ' ἐπιλάθου El, 172. Oportuit dici οἷς ἐχθαίρεις μήτ' ὑπερέχθαι.

Μήτηρ mater. 1. Frequentissimum de homine. μήτηρ δὲ Μερόπη (ἦν) Oed. R. 775. μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων 928. μήτηρ τ' ἐμοὶ πατὴρ τε 1452, μήτηρ καὶ γυνή Ant. 53. τέκνων μήτηρ 896. μήτηρ μὲν οἷα φράζω Trach. 523 ch. suspecto loco. σὺ μήτηρ ἄθις 1028 m. οὔτε μήτηρ ἐνθάδε 1141. μήτηρ — Θρηνησέαι Ai. 614 ch. μήτηρ δ' ἤμή El. 97 an. μήτηρ ὡς ἐγὼ πιστά 227 ch. μήτηρ με πέμπει 398. μήτηρ ἀμήτωρ 1143. μήτηρ καλεῖται, μητρί δ' οὐδὲν ἐξισοῖ 1185. μήτηρ ὡς κακὴ 1281. ὅπως μήτηρ σε μὴ πηγνώσεται 1288, μήτηρ δ' ἐν οἴκοις 1301. — πρὸς εἶν σε πατρός, πρὸς τε μητρός Phil. 466. μητρός τε καὶ — πατρός — ἀρά Oed. R. 417. ἰὼν πέλας μητρός πατρός τε 783. λάθρα μητρός καὶ πατρός 787. γάμοις με δεῖ μητρός ζυγῆναι 826. τὸ μητρός λέκτρον 976. τὰ μητρός — νυμφεύματα 980, πρὸς μητρός ἢ πατρός 1037, εἰ τρεῖς μητρός 1063, cf. τριδουλος. τῆς γὰρ πέφυκα μητρός 1082. τὸν μητρός subaudito ἄνδρα 1289. τὰ μητρός καὶ πατρός Oed. Col. 269. μητρός καὶ πατρός — ἰδίους 538 m, βλάστας — γενεθλους πατρός, οὐ μητρός 977. μητρός — γάμους 982. τῆς πρόσθεν ἀδμήτης — μητρός 1324. πατρός ἐνός μητρός τε μιᾶς Ant. 145 an, τὸν ἐξ ἐμῆς μητρός 463. δυσμέρου ματρός 857 m. μητρός δ' ἐν Αἰδου καὶ πατρός κεκευθότου 902. ματρός — γονάν 966 ch. ἀπὸ ματρός ἄφαρ βέβακεν Trach. 526 ch. μὴ τὸ μητρός ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον 1054. τῆς ἄριστος μητρός 1095, τῆς μητρός — τῆς ἐμῆς 1112. τῆς πατροφόντου μητρός 1115. τραφεῖα — μητρός εὐγενοῦς ἅπα Ai. 1208. δὲ καὶ τῆς βαρβάρου μητρός γεγώς 1268. μητρός ἐξέφυς Κρήσσης 1274. καὶ δυσανοτήτας ματρός El. 121 ch. ἐκ δολερῆς ματρός 124 ch, τὰ μητρός 253, ἐκ πατρός ταύτου — ἐκ τε μητρός 318. καλοῦ τῆς μητρός 359. πατρός καὶ μητρός ὄντας 531. πρὸς τῆς δ' ἔρριξε μητρός 780. μητρός — ὁ τοῦς 901. οὔτε μητρός σὺ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ πάμοι φέλος 1135. μητρός, ἢ δ' ἐγέλαιτο Alcmaeon, II, 2 (om. D.), μητρός φθορέως Synd. IX, 7, 2 (155 D.). πατρός καὶ ματρός Ter. VIII. 2 (518 D.), — μητρί μιχθῆναι Oed. R. 791, πολλοὶ — μητρί ἐννευρίσθαι 982. μητρί καὶ μητρί 995. ματρί σὺν κερανίᾳ Ant. 1126 ch. μητρί μὲν θανεῖν μεταίτιος Trach. 1223, μητρί τῆς Ai. 556. Τελαμωνίει δειξάσαι μητρί τε 566. ξὺν τῇ τελαμῇ μητρί El. 265, οὐδὲ μητρί δυσχερὴς 917, μητρί — ἔξευτε αἶψα 1022. μητρί παιδὶς ἀγκυρῆς βίου Phaedr. IX. 1 (612 D.). μητρί καὶ φυταλμῷ πατρί inc. CV. 174 (967 D.), — τὴν τελαμῶνα μητέρα Oed. R. 1373, ἄλλου κακῆσθαι μητέρα Trach. 733, αἰδοῖσθαι δὲ μητέρα Ai. 502. μητέρα — τὸν φύσαντα τε 512, ἐμὴν — μητέρα 1280. μητρί εἰ χρεῖν ταύτην προσαυδᾶν El. 265, ὡς τὴν μητέρα κίκοστομοῦμεν 586. δεσπότιν ἢ μητέρα — νέμω 588. τὴν τοῦδε — Ζεὺς ἐγγίμει μη-

τέρα inc. L. 1 (708 D.). — μήτεγ Ant. 890. Trach. 64. 78. 86. 804. ὦ μήτεγ Trach. 731. μᾶτερ αὐτοῦ Διὸς Phil. 392 ch. 294. μᾶτεγ ἀθλία Ant. 1285 m. — ἄλοχοι πολιαὶ τε — ματέρες Oed. R. 183 ch. γυναικας μητέρας τε 1407. — 2. De pecudibus ψακαλοῦχοι μητέρες inc. CV. 180 (962 D.). — 3. Hinc singularia significationum haec sunt. Nutricem significat. μήτηρ, ἡ τέκοῦσα — ἡ (scf. καὶ ἡ) μαστῶν ἐπιχόουσα, ὡς Σοφοκλῆς. Pollux III. 10 (inc. CV. 120. s. 912 D.). De locis dicitur et patria: ὅτι καὶ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλλεμωτ μήτηρ Iqy Phil. 326. ἀπέλων, Κισαίων, οὐκ ἴσται, μή οἷ σέ γε — Οὐδίσπου καὶ τροφόν καὶ μήτέρ' αἴλειν Oed. R. 1092 ch. De terra armatorum matre: βλαστὸς — χαλκηλάτης ὀπλοισι μητρός ἐξέδν Colch. IV. 2. (314 D.), quod illustrat Apoll. Rh. III. 1371. et eius schol., quae versus Sophocleus servavit. De fortuna quae Oedipi res splendide auxerat: τῆς (Τύχης) γὰρ πέφκα μητρός Oed. R. 1082. De origine et fonte factorum vel consiliorum: οἷς γὰρ ἡ γῶμη κακῶν μήτηρ γένηται Phil. 1345. ὦ μεγάλα γένεας, ὦ μᾶτερ αἰσχύναις ἐμᾶς Ai. 174 ch. Denique Terrae cognomen est: Γῶ — πότι, ἐπηυδῶμος σέ κάκει, μᾶτεγ Phil. 394. γῆ ματέρει Oed. Col. 1478 ch.; quorum exemplorum illud Deam Tellurem spectat, hoc tetram Atticam, patriam canentium. Cf. Reisig. Enarr. p. CLXXX. — 4. Formae et scripturae. Formae pleniores μητέρος, μητέρι a diverbiis alienae sunt, in canticis rarae. Sentiet enim γῆ ματέρει legitur Oed. Col. 1478 ch. et metro dochmiaco necessarium et a libris omnibus defensum. Dein dorisimus μάτηρ, μάτρός, ματρί a diverbiis abesse debet, ut iniuria Aldus ediderit ματρός Antig. 463., cum in libris per compendium scriptum reperiret μῆός, de qua re videndus Valek. ad Phoen. p. 6. Nec in anapaestis, nunc. quod mirere, legitur. In canticis autem nusquam fere μήτηρ, μητρός, μητρί, μητέρα, μήτεγ comparent, sed μάτηρ Trach. 523. 1028. (versu heroico) Ai. 614. El. 227., qui quidem anapaesti spondiaci esse videntur, sed epodum choricum efficiunt. ματρός Oed. Col. 538. Ant. 857. 966. (Laur. a. πατρός, quod ipsum quoque dorisimi indicium) Trach. 526. El. 121., ubi quod Smid. v. δύστηνος habet, δύστηνοτάτης μητρός, in innumeris illis exemplis est, quibus lexicorum conditores vel librarii vulgarem poeticæ formae subrogaverunt; 124. Ter. VIII. 2. — ματέρει Oed. Col. 1478. ματρί Antig. 1126. μᾶτεγ Ai. 174. Phil. 392. 394. Ant. 1285. ματέρει Oed. R. 183., ne uno quidem usquam libro discrepante. Qua de causa ματέρα scribendum, quamvis contra librorum fidem censeo Oed. R. 1092.

Μήτις et μή τις v. τι.

Μήτις consilium. τίνα δὲ μήτις ἐγέσσω Ant. 159 an. Accentus attendendi rationi μέτιος congruit.

Μητρόθεν a matre inde, a matris parte. ἡ μητρόθεν — δυνώοντα λέκτρῳ ἐπλήσω; Oed. Col. 531 ch. Dorismus minus convenit ad sedatum curiose quaerentium sermonem. De tono v. Apoll. de adv. p. 573.

Μητρόπολις. Magis proprie dicitur αἶνον ἔχω ματροπόλει τῷδε κράτιστον Oed. Col. 711 ch. de terra Attica, propter antiquitatis et incolentes αὐτόθορας dictum. Sed Βαχχῶν μητρόπολιν Θῆβαν Ant. 1109 ch. poeta urbem dixit, in qua deus Baccharum praesul natus est. Hermanus, in repudianda adsciscendave etiam contra librorum fidem pro ratione maxime numerorum dorica forma minime constans, non audet inferre ματρόπολιν, quod mihi omnes veritatis numeros habere videtur, reperturque Aesch. Pers. 897. v. μήτηρ, μητρόθεν, μητρώος.

Μητρώος maternus. μητρώαν — ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων Oed. R. 1256. πατρώα καὶ μητρώα πῆματα Oed. Col. 1198. calamitates sunt, sceleribus in patre occidendo, matre in matrimonium ducenda commissis contractae. ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δι' ἐρέειν μητρώων; Trach. 815. Versum affert Suid. v. ὄγκον. Schol.: τί γὰρ μάτην ἐπαιγόμεθα τῷ τῆς μητρός ὀνόματι; — μητρώων λῆμα El. 1417. ἰὼ ματρώαι λέκτρων ἄται Ant. 855 m., ubi vel vitiosa Laur. a. scriptura πατρώαιa dorismus demonstrat. — Accentus, qualis appingitur, necessarius est, et rationem similium explicat Etym. M. p. 665, I. cf. Arcad. p. 122, 8. 42, 24.

Μηχανῶ μηχανor. Activa forma praeter Od. XVIII. 143. uno bonorum scriptorum loco reperta est Soph. Ai. 1016.: τὰ πάντ' αἰεὶ — ἀνθρώποισι μηχανῶν θεούς. Hinc passive dicitur μεμηχανᾷται τοῦργον Trach. 583. At deponens medium est: ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας ἐμχανώμεν Phil. 295. ᾧτε ταῦτ' ἐμχανῶ Oed. Col. 1039. Rei clandestinae, insidiosae vel gravis in his significationem videbis Trach. 583. Ai. 1016. Oed. Col. 1039.; in Phil. 295. non inest nisi rerum ad victum necessarium moliendarum notio.

Μηχανή artificium; vox media. κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου θηρός Ant. 348 ch., quod ad domandas feras, non capiendas recte schol. retulit. ποταῖς ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον; Trach. 771. de dolose inuncto pallio. ἐννυχίοις μηχαναῖς Ai. 181 ch. dolo nocturno. Adverbiascit Ὀρέστην — μηχαναῖσι μὲν θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον El. 1220. de simulata morte dictum: memorat Eust. p. 647, 38. 1085, 64. — De accentu praecipiunt Herod. π. μον. λξ. p. 18, 18. Arcad. p. 111, 2. ubi vitiose μηχανιλή scriptum, quanquam diserte de vocabulis in ἀνῇ finitis docere sese dicit.

Μηχανήμα artificium. κατὰ παντός ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχανήμα ποικίλον Oed. Col. 766. v. λόγος.

Μηχανόεις artificii plenus. σοφόν τι τὸ μηχανόειν τέχνας — ἔχων Ant. 362 ch. Dorismum non magis quam v. 348. restituere ausim.

Μηχανοδόξιος dolorum artifex. ἱφείς μάγον τοιοῦνδε μηχανοδόξιον Oed. R. 387. Versum cum sqq. duobus habet Stobaeus Serm. X. 19., primum Suidas v. μάγος et μηχανοδόξιος et ὑφείς.

Μαλῶ contaminio, maculo. Proprie dictum: πρόσθεν αἵματι πεσὲν μιανθεῖς Oed. Col. 1376. μιαινεσθαι, καὶ ἐκμιαινεσθαι τὸ ὀνειρούειν Σοφ. (inc. CV. 125.) ap. Phot. p. 269, 9. Quod cur hic referam, docent Intpp. Ar. Ran. 761., et rem turpem aut de industria tectam aut a descriptoribus libri compendio interpretationis obscuratam esse. Tralate: θεοὺς μιάνειν οὗ τις ἀνθρώπων οδύει Ant. 1031., quo sensu μίασμα de rebus humanis dicitur, impio facinore maculare. Hinc rursum liberiore genere tralationis dictum τὸ — καλῶς πεφνκὸς οὐδέεις ἀν μιάνειν λόγος Alet. IV. 3 (91 D.). Cf. Porson: ad Or. 909. Valck. ad Hipp. 1437. — Aoristus atticis poetis semper est ἐμίαναι, v. Eur. Hel. 1000. Iph. Anl. 1571.

Μαίφονος sanguine maculatus. μαίφονων γάμων ἀμιλλήματα El. 483 ch. De tono v. Arcad. p. 91, 3.

Μῆαρος scelestus. ὃ μαζὸν ἦθος Ant. 742. ἔ δ' αὖ μιὰ βρύκει Trach. 983 m. de morbo exsecrando ab Hercule dictum. Passovium, qui Deianiram dici arbitrabatur, bene refutat Hermannus, μαιρός Atticis in convicium cessisse demonstrans, nec necessario de rebus naturae puris, sed labi et iniquationi obnoxiiis dici, quod illi videbatur, ut de morbo, qui ipse μίασμα esset, dici non posse putaret. — Acui ut verbale ratio iubet: cf. Etym. M. p. 587, 15.

Μίασμα piaculum. ὕψαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος Oed. R. 313. Omnia dicit, quae propter Laii caedem expiatione indigent. ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτεισάντων λάβης, 1012. παλαστῆς τε καὶ πληγῆς αὐτόχειρ, οὐκ μίασματι Ant. 172. nefanda caedes fratrum mutua iure μίασμα vocatur. ὅπως μίασμα πᾶς ὑπεκρήγη πόλις 772. μίασμα τοῦτο μὴ τρέσῃς 1029. — Homo piacularis dicitur: μίασμα χώρα, ὡς τεθραμμένον χθονὶ ἐν τῇδ', ἐλαύνειν Oed. R. 97. ὡς μιάσματος τοῦδ' ἤμιν ἔντος 241.

Μιάστορ homo piacularis, scelestus. ὡς ὄντι γῆς τῆςδ' ἀνοσώμ μιάστορ Oed. R. 353. ὥστε τῷ μιάστορι ξίνεστι El. 267., Aegistho, qui occidendo Agamemnone piaculum contraxerat. Affert versum Suid. v. τλήμων. Ultorem piaculi significat, ipsum quidem vindicta a matre repetenda piaculum contracturum: ὃν (Οἰόεσθιν) πολλὰ δὲ μέ σοι τρέφειν μιάστορα ἐπηϊάσω El. 593. Photius p. 270, 1.: μιάστορα, λυμῶνα, φονέα. Hesychius: μιάστορ, μουσρός, λυμῶν.

Μίγνυμι et *μίσγω* misceo. Hoc semel legitur de aquis Inachi: *μίσγει δ' ἔδασιν τοῖς Ἀχελώϊον* Inach. XI. 4. (263 D.), quamquam in oratione abrupta non definiverim de verbo, sicut videtur, neutrali genere significationis dicto. Alterum praesente et imperfecto non exstat: reliquae partes, ut passiva forma, non minus ad *μίσγω*, quamquam Atticis minus usitatum, referri possunt. *εἶπν ὅθι δαίτων ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ τὸν χαλκοβόαν Ἄρη μίξουσιν* Oed. Col. 1051 ch. *τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένων θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;* El. 1477. Audacter *βροτοὶ σὺν κακοῖς μεμιγμένοι* homines dicuntur *misern* sorte utentes. — De concubitu: *ὥς μητρὶ μὲν χρεῖη με μιχθῆναι* Oed. R. 791., quod productione syllabae tutum: at *χρῆναι μιγῆναι μητρὶ* 995. contraria de causa; universe enim hae formae tragicis pro ratione numerorum dispensantur.

Μικρός exiguus. τ natura producitur, si cadentis aetatis impeditos poetas exceperis hic illic a recta ratione deflectentes, v. Wolf. Anal. lit. fasc. IV. p. 509. Brunck. ad Ar. Plut. 147. Meinek. ad Menandr. p. 29. Elmsleio ad Med. 361. *σικρός* et *μικρός* ut *ῥῖν* et *σύν* ita apud tragicos differte videntur, ut plenior scriptura regnet, nisi metro adversetur, eamque sane legem Aldus perpetuo fertur observasse. Mili codicum fides potior videtur. *Μικρός* metro arguente scribendum Trach. 360. Oed. R. 1083. in trimetris; Ai. 161. in anapaestis, et hoc quidem loco contra libros omnes, versum baccheo corruptum monstrantes. In Oed. Col. 443. in diversa abeunt codd., ut recte edi videatur *σικροῦ*, quippe longe crebrius apud tragicos obvium. Exemplis Capt. VIII. 18. (39 D.) et inc. XX. 2. (675.) nihil tribui potest. Sed El. 1102. *μικρά* scribendum secundum codd. praeter Harl. Significatione unum exemplum de corpore parvo est: *εἰ μικρός ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω* Capt. VIII. 18. cui consigne est de cineribus *φέροντες αὐτοῦ μικρά λείψανα* El. 1102. Duo de opum sunt magnitudine: *μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν* Oed. R. 1083. *μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν καὶ μέγας ὀρθοῖτ' ὑπὸ μικροτέρων* Ai. 161. Duo de rebus humanis universe: *ἐγκλημα μικρὸν αἰτίας θ' ἐτοιμάσας* Trach. 360. *μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος* inc. XX. 2. v. *σικρός*.

Μεμνήσκω. Non legitur nisi passiva forma duo significans. 1. meminisse. *πατρῶων δόκλων μεμνημένος* Trach. 1213. *μὲμνηθ' ὁποῖω φωτὶ τήν χάριν δίδως* Ai. 1333. *ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνήμεθα* Oed. R. 49. de sensu v. Erf. Cod. Mose. a. *μεμνόμεθ' ἔν*, unde quis οἶδαμως — ἄν scribendum suspicetur, favente Eustathio p. 1332, 18. Elmsleio contra subiunctivus *μεμνόμεθα* videtur aptior, optativum fore *μεμνήμεθα*. Sed *μεμνήτο* pro *μεμνήτο*, quod editur Ar. Plut. 992., cod.

Par. ap. Schaef. App. p. 558. Formam illam, *μεμνηῶτο* ex dilatione brevioris *μεμνέοιτο*, indeque etiam *μεμνημέθα* factum meminit Eust. p. 1305, 46. cui adde Phavor. v. *μεμνέωτο*, eamque scripturam optime defendit Buttm. Mus. Stud. Antiq. I. p. 239. et Gr. Mai. vol. I. p. 442. cf. Herm. ad Eur. Iph. Aul. 116. τὰ δὲ ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνηῶσθαι μάτην Oed. R. 1057. ἀρὰ μου μέμνησθ' ὅτι — 1401. σοῦ γονέως μεμνημένος Oed. Col. 1363. μέμνησθέ μου θανάτος 1552. Casus igitur secundus et quartus verbo sine descriptione sensus adduntur. — 2. *mentionem facere*. Hac significatione *ἐμνήσθην* et *ἐμνησάμην* aoristi formae duae sunt. οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτέ El. 365. ἦν δ' ἂν μνησθῶ Phil. 310. ἐμνήσατ' οὐν ἐμοῦ τι Oed. R. 564. τότ' ἔργων τῶνδε μεμνηῶσθαι χρεῶν El. 1243. Minus recte enim de recordatione hoc intelligitur, melius de admonitione hortantium ad ultionem.

Μίν v. ῥ.

Μινύθω *minuor*, *exaresco*. οὐδ' αὖτοι κρήται μινύθουσι Oed. Col. 692 ch. de fontibus perennantibus. Schol. ad h. l. bene corrigit Abresch. ad Aesch. Eum. 369. De usu verbi transitive et intransitive significantis v. Merrick. ap. Wernickium ad Tryphiod. p. 48.

Μινύρομαι *minurio*. *μινύρεται*, *κλαίει*, *θρηγεῖ*, *ἐδφώνως λέγει* Photius p. 271, 11. *κλαίει*, *θρηγεῖ*, *ὀδύρεται* Hesychius. *μινυρίζω* et *μινύρομαι* distinguit Ammonius p. 94., sed a poetis discrimen illud minime observatur: cf. Valck. ad Phoen. 1518. Blomf. gl. Aesch. Agam. 15. — *ἔνθ' ἃ λέγεται μινύρεται θαμβήσασα μάλιστ' ἀηδῶν* Oed. Col. 677 ch. codd. Laur. A. B. Vat. hanc scripturam tuentur. Aldus et membr. Brunckii *μύρεται*. Illud affert Suid. v. *μινύρεται* Photii usus verbis.

Μισοῶ v. *μίγνυμι*

Μισέω *odi*. *μισῶ γε μέντοι χῶταν* — Ant. 491. *μισῶ μὲν ὅστις τὰ φανῇ περισκοπεῖ* inc. XC. I (770 D.). οὐ δ' — ἡ μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ El. 349. *μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων σιγατός* Ai. 453. *τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δόκην πατεῖν* 1314. οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῆς 1324. *ἐμίσειν δ', ἦν δ' ἔν μισεῖν καλόν* 1326. *μισοῦντ' ἐμίσει* Ai. 1113. Recte sic plerique libri, etiam Laur. A. B. *ἐμίσειν* Brunckii C. idemque in D. supra scriptum et apud Triclinium. — *Ἐπτορος ξένων ἐμοὶ μάλιστ' μισηθέντος* Ai. 805.

Μίσημα *odium*, hoc est homo, quem odio persequimur, ὃ δὲς θεῶν *μισήματα* El. 281. Clytaemnestrae in Electram convicium, quod affert Suidas v. *δὲς θεός*. Illustrant Valck. ad Hippol. 406. Monk. l. c. (406.) Blomf. gl. Sept. 170., et de figura abstracti pro concreto positi Dorv. ad Char. p. 476. Casaub. ad Athen. I. p. 30. Sturz. de dial. Mac. et Alex. p. 53. not.

Μισθαγρέω *mercedem accipio*. ἔσοι δὲ μισθαγροῦντες ἦνσαν τάδε Ant. 302.

LEX. SOPH. II.

I

Μισθός merces. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος Ant. 221. ὅς — ποταμὸν Εὐνρον βροτοῖς μισθοῦ πόρενε χερσὶν Trach. 557. παρηγμένους μισθοῖσιν ἐργάσθαι τάδε Ant. 294. In Ant. 221. *poena facinoris commissi significatur.* — De accentu generatim a contrario docet Arcad. p. 49, 11., accuratius Eust. p. 807, 8. 912, 60., ex μισητός perhibens contractam; sed videtur periecticorum sequi rationem.

Μῖσος odium. Ἄρῃ, τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα Oed. Col. 1394. ὡς — τούτων μῖσος ἐκδέλειας ἄν El. 340. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὣν τέκῃ προσγίγνεται 761. *sententia a Stob. Serm. LXXVI. 5. relata.* μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτῃ μοι 1303. *Hominem nobis odiosum et detestabilem visum convicii gratia significat.* ὦ μῖσος Phil. 979. ἄγετε τὸ μῖσος Ant. 756.

Μῖτωδης filis contextus. βρόχῳ μιτώδει συνδόνος καθημιμένην (εἶδομεν) Ant. 1207. *Legebatur ante Brunckium μιτρώδει, quod iure inceptum dicit Brunckius, etsi adversatur Hermannus. Non video enim, quomodo βρόχος μιτρώδης ex zona confectus dici possit, etsi schol. et Triclinius eam explicationem protulerunt.* μιτώδει codd. Brunckii E. T. Laur. B.; eoque etiam Lanr. A. scriptura ducit μιτώδη, supra positus ε̄ et ε̅.

* Μιτρώδης v. μιτώδης.

* Μνάομαι v. μάομαι.

Μνεία memoria. βλου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις; El. 384. μνείαν, τὴν μνήμην Σ. Ἀλεξάνδρῳ (IV. 4. 87 D.) Antiatt. Bekk. p. 108, 31. Eadem sine fabulae nomine, ut etiam Electrae locum spectare possint, Photius p. 272, 17. et Suidas v. μνείαν.

Μνήμα monumentum proprie dictum, quo quis rei recordandae admonetur. μνήμ' ἐπλοημιον διὰ χειρὸς ἔχων Ant. 1243 an. Creon dicitur filii corpus gestans. κείμει — ἀεὶ πνικινὸς δρόσοις τεγγόμενος κόμης, λυγρὰς μνήματα Τροίας Ai. 1189 ch. *Exegesi additum μνήματα, i. q. ἀ μνήματά ἐστι; squalorem enim suum exitiosae ad Troiam commorationis monumentum dicit.*

Μνημεῖον monumentum: non structum illud, sed res qualiscunque admonitioni idonea. μνημεῖον — πᾶν μνημόβουρον Phot. p. 272, 19. ὃ φιλιτάτου μνημεῖον ἀνθρῶπων El. 1115. *nna cum cineribus. οἶμαι μνημεῖον Ὁρέστον ταῦτα προσθεῖναι τινα* El. 921. de cincinno et libatione sepulcrali. ἃ δ' ἂν λάβῃς οὐ σκῦλα — τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμισε Phil. 1418. *animi beneficii memoris documenta.* Schol.: ἀντὶ τοῦ· ἐκ τῶν ἀριστειῶν ἐμὲ τίμησον. — De tono confer Arcad. p. 120, 11.

Μνήμη memoria (recordatio). οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο Oed. R. 1131. *ex recordatione.* ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἐν 1239. μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσα 1246. οὐδὲ — δαὶ πόνον μνήμην ἔχειν

Oed. Col. 510. sententia Suidae memorata v. τέκεα et τοῖς τεκοῦσι. — τῶν φίλων — μὴ μνήμην ἔχειν El. 338. ἀνδρὶ τοι χρεὼν μνήμην προεῖναι Ai. 517. εἰσέδω μ' ἅμα κέντρων τε τῶνδ' ὀδοσκήμα καὶ μνήμη κακῶν Oed. R. 1318. — Accentum notavit Arcad. p. 110, 14. et Etym. M. p. 589, 17. ex μνήμη factum μνήμη affirmans.

Μνημονεύω recorder, mente teneo, μνήμων εἰμι. ἡ μνημονεύεις οὖν ἂ σοι παρήγεα; Phil. 121. οὐ μνημονεύεις οὐκέτι οὐδέν Ai. 1252. τὰ χρηστὰ — οὐδὲ — ἐμνημόνευσεν inc. C. 9 (779 D.).

Μνήμων memor. μνήμων Ἐρινός Ai. 1369. Respicit Eust. p. 1169, 46. Accentum generis memorat Arc. p. 13, 6.

** Μνήσις memoria. ἃ δὲ μνάσις εὐποτομότατος Grotii coniectura verisimilis est Synd. I. 2 (146 D.). Legitur apud Stobaeum ecl. XXVI. 1. ὀδυνάσεις εὐποτομότατε. Alii μνάσις malent.

Μνηστήρ prociis. μνηστήρ γὰρ ἦν μοι ποταμῖός Trach. 9. τοιοῦτόν ἐγὼ μνηστήρα προσδεδεγμένη 15.

Μνήσις memoria, recordatio. ἔλαχέ κἀμοῦ μνήστιν Ai. 516. εἰ σοῦ γ' ὀδ' ἄνηρ οὐδὲ — ἔξ ἔλαχε μνήστιν 1248. ὅτου δ' ἀποδόξει μνήστις ἐδ' πεπονομένος 519., quam sententiam respicit Eust. p. 981, 33. 1593, 46. — Accentum docet Arcad. p. 35, 14.

Μογερός aerumnosus. συγχεταὶ — εἶναι μογερῶν οἴκων El. 93 an. tristis quies in aedibus calamitosis sumpta.

Μόγος v. μόλις.

Μόγος aerumna. μόγος ἔχει (με) Oed. Col. 1741 m. — De tono v. Arcad. p. 47, 1.

Μοῖρα. Accentum vocabuli notarunt Herod. π. μόν. λξ. p. 8, 9. Gr. Herm. de pros. p. 425. Arcad. p. 96, 27. et ex μόρα productum Etym. M. p. 589, 24.: nec potest alius cogitari in correpta syllaba ultima. — Significationum antiquissima I. partis est. μοῖραν πατρώας γῆ; ἐξάλετον Trach. 162. 2. Hinc est pars debita, ius et fas, inprimis in formulis certis quibusdam. ἀνὴρ ὅδ' ὥς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν Trach. 1229. non videtur tribuere, quod fas est; i. e. non revereri officium. μὴ θεοὺς τιμῶντες εἰτα τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιῆσθε μηδ' αὖ μῶς Oed. Col. 279., quae Tricliniana scriptura (libri μοῖραις, unde Reisigius novum genus dicendi praecludit, μόλοις, quem genitivum esse vult) dictum κατὰ τὸ σημαίνόμενον habet, pro ἐν τινι μοῖρᾳ ἔχετε: caveate ne spernatis: v. Schaeff. et Herm. — 3. Iam sortem hominis vitaeque humanae significat. μοῖρα τοῦδ' ἐχθρόν συντυχόντι Phil. 676 ch. de qua synchysi hominis et sortis eius quasi parium v. Schaeff. Mel. Cr. p. 127. οὐ γὰρ με μοῖρα πρὸς γε σοῦ παῖν Oed. R. 376. ὥς αὐτὸν ἦξο μοῖρα πρὸς παιδὸς θάρειν 713. εἰ μοι ξυγέη φέροισι μοῖραι τὰν — ἀγνέλαν

λόγων ἔργον τε 864 ch. Male schol. de fortuna secunda interpretatur: sortem dici vidit Musgr.: γέροντι autem pro γέρειν ita dictum ut subaudiatur infinitivus videatur: pietatem adhibenti sors, ut id recte faciam, eveniat: v. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 250. πρὸς σῇ δυσδαιμονίᾳ μοίρας 1302. οὐ πᾶν μοίρας — πρώτης Oed. Col. 142 an. i. q. ἐσχάτης, ut monet Eust. p. 479, 14. v. Herm. μοῖρ' ἀνιμέταις 1223 ch., quod cur etiam apud Hermannum initialem scribatur maiuscula, non intelligo: v. ἱστοτέλεστος. — μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε — κρυφθῆναι χθονί 1543. πρὶν μοῖραν ἐξήκειν βίου Ant. 887. ante id quod debbat, vitae spatium exactum. ἄλλη μοῖρα — καθύλειν Ai. 512. κακίαν μοῖραν ἀπερεούλιον πέτρων 910 ch. μοῖρα — οὐκ ἐν ἐσθλῇ βεβῶσαν El. 1082 ch. v. βαίνω. — στέργειν μοῖραν Thyest. III. 2 (om. D.). μοῖρα δυσαιετίας contrarium ἄλβη Ter. VIII. 5 (518 D.). πρὸ μοῖρας Phaedr. X. 2 (603 D.). antequam fatale fuerit. — 4. vis fati sortis humanae moderatrix. ἐπεὶ γὰρ ἔλα μοῖρ' Ἀχιλλεῖα θανεῖν Phil. 331. κακά νῦν ἔλοιτο μοῖρα Oed. R. 887 ch. velut κῆρ homine potiri dicitur. ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιεργ' εἰς, ἔτω 1458. significantius certe de vi fati nos abripiente ulterius, quam de sorte dicitur. εἴ τι μοῖρα μὴ κυχάνει Oed. Col. 1451 ch. v. κίχανω. — ὅτε — πρὸς διπλῆς μοῖρας μέλαν καθ' ἡμέραν ὤλοντο Ant. 170. eadem fatali necessitate. ὃ γένος — νῦν σε μοῖρα καθαιμερῶ φθίνει El. 1406., si cum Hermannō φθίνειν scripseris, quod transitive id verbum perraro dicitur, μοῖρα sors erit. ἃ δ' ἐρχομένα μοῖρα Trach. 847 ch. ingruens fati vis. Magis etiam ad Fati personae quasi simulacro ornati vim pertinet ἔρδ' ἢ μεγάλη μοῖρα κομίζει Phil. 1452 an.; quod tamen non magis desiderat maiusculam initialem. — 5. Dene fatis administrandis praefectae Μοῖραι dicuntur. ἀλλὰ κατ' ἐκείναις Μοῖραι μακράωντες ἔχον Ant. 974 ch. v. ἔχω. — Cur in μοῖρα initio versus eliso aliquid memoratu dignum repererit Porsonus ad Phoen. 1622., non video: id apud Sophoclem est Oed. Col. 1543.

Μοιρίδιος fatalis. μοιριδία τίσις ἔρχεται Oed. Col. 228 ch. poena fatalis accidit. v. Herm. ἃ μοιριδία τις δύναισις δεῖναι Ant. 941 ch.

Μοιχός adulter. βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπιστάθῃ ὁ μοιχός inc. L. 6 (708 D.). — De tono v. Arcad. p. 85, 3.

Μολεῖν. I. Formae. Semel futurum huius anthyypotacti legitur μο-λό-μ-ε-θ-α Oed. Col. 1739 m. Cetera non sunt nisi aoristi exempla. ἔμο-λον non legitur. ἔμολες El. 496 ch. ἐμόλετε 1225 m. — μόλοι Oed. R. 765, Oed. Col. 70. Trach. 657. Ai. 904. — μόλω Phil. 477. Ai. 1162. μόλῃς Phil. 1316, Oed. Col. 1524. μόλῃ Phil. 146 an. Ai. 673. El. 378. 617. 896. inc. LIY. 2 (711 D.). μόλωμεν Oed. Col. 1745 m. μόλωσι et μόλω-σιν Phil. 307. 759. inc. LVIII. 8, 3 (719 D.). — μόλετε Oed. Col. 889 ch.

bis. — *μολῖν* Phil. 60. 112. 728. 787. 801. 1333. 1347. Oed. R. 1010. 1055. Oed. Col. 71. 761. 1097 ch. 1186. 1288. 1626. 1755 an. Ant. 233. 1128 ch. Trach. 4. 782. Ai. 504. 791. 985. 1211. El. 446. 802. 860. 1256. inc. LXXXVIII (761 D.). In Phil. 47. Laurr. tres, Ricc. Vat. λαβεῖν, quod nunc praeferendum alteri scripturae *μολῖν*. — *μολῶν* Phil. 330. 908. Oed. R. 35. 396. 1372. Oed. Col. 901. 1299. 1473. Ant. 228. 1193. Trach. 392. 420. El. 39. 1395. Ai. 399 m. 642. 688 ch. 841. 1365. *μολοῦσα* Oed. R. 946. Oed. Col. 26. 498. Ant. 103. Trach. 393. Ai. 772. *μολόντα* sing. Oed. Col. 1166. Trach. 392. Ai. 420 ch. El. 159 ch. *μολούσα* Oed. Col. 1597. *μολόντες* Oed. Col. 416. *μολόντα* plur. Trach. 842 ch. In Trach. 392. *ἦτο μολόντα* est *μολοῦντα* in Flor. Ald.: de quo errore (*μολῶ* enim nihil est), v. Herm. it. Schaeff. ad v. 393. Jacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 27. — II. *Usus*. I. *ire et abire* significat. οὐχὶ δεσπότη τὸδ' ὡς τάχως μολοῦσα λέξεις; Oed. R. 946. ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἡ μάθω μολοῦσά ποί; Oed. Col. 26. ἄρ' ἂν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὕμνων μόλοι; 70. ὡς τάχιστα — *μολῶν* — ἀναγκάσει (τις) 901. τῷ δ' — εἰς ἐπόψιον πάγον μολοῦσα — ἐπὶρευσαν 1597. ποῖ μολωμην; 1745. οὐ θεμιτὸν γὰρ κῆρι μολῖν 1755 an. δεῦρο — *μολῖν* σοι Ant. 233. τὰνδρὸς ἀντίον μολῖν Trach. 782. οὐβῆται fieri. ποῖ μολῶν μένω; Ai. 399. *quo evadam?* οὐ μὲν μολῶν — δόμων ἴσω El. 39. ποῖ με χρὴ μολῖν; 802. μὴ λάθῃ μολῶν ἴσω 1395. — 2. *venire, redire, accedere*: cf. ἀφικνεῖσθαι et ἔρχεσθαι, similicentia utentia; Heind. ad Plat. Protag. p. 462. Seidler. ad Eur. El. 6. οἱ ο' ἐν λιταῖς σταβιάντες ἐξ οἴκων μολῖν Phil. 60. κέρδος δέ μοι τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολῖν; 112. ὁπόταν δὲ μόλῃ δεινὸς ὁδότης 146 an. ὅταν μολωσιν 307. forte huc delati. ἐὰν μόλῃ γὰρ ζῶν πρὸς Οἰτυλῶν χθόνα 477. σωτήρας — ἡμῖν μολῖν (τοὺς θεοὺς) 728., cf. ὦ θάνατε — οὐ δύνα μολῖν ποτέ; 787. ἦν δὲ τῇ χρόνῳ μόλωσ' ἐκείνοι 759. σφῷ μολῖν αἶψα 801. πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδῶ — μόλῃς 1316. εἰς Τροίαν μολῖν 1347. ἄστρῳ Καδμείῳ μολῶν Oed. R. 35. ἐγὼ μολῶν ἔκταυσα νῆν 397. πῶς ἂν μόλοι δῖτ' — ἐν τάχει; 765. εἰς οἴκους μολῖν 1010, ὅντιν' ἀρτίως μολῖν ἐφιέμεσθα 1055. ἣ καταρτύσων μολῖν; Oed. Col. 71. οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον 416, σφῶν δ' ἄτερᾳ μολοῦσα πρᾶξάτω τάδε 498. ἄστρῳ καὶ δόμους μολῖν 761. μόλετε σὺν τάχει, μόλετε 889 ch. ἀρωγούς μολῖν γὰρ τῷδε 1097. ἔπεικε τὸν Ξαστήνητον μολῖν 1186, ἐνθεν μ' ὦδ' ἀνέστησεν μολῖν ὁ — κοίρανος 1288. ὡς τάχιστά μοι μολῶν ἄνακτα — πορευάτω 1473, καὶ ὅταν μόλῃς μόνος 1524. αὐδᾶ μολῖν οἱ γῆς ἄνακτα 1626. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω 1739. αἱ μολῶν δώσεις δίκην Ant. 228, μολῖν — Παρησίαν ὑπὲρ κλιτύν 1128 ch. σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολῶν Trach. 394. τίς πόθεν μολῶν 420. ὅθεν μόλοι πανάμερος 657 ch. χθονὸς μολόντ' ἀπο Ἑλλάδος Ai. 420. πρὸς δόμους μολῖν 504.

Τεύκρω δ', ἣν μόλῃ, σημήνατε μέλειν μὲν ἡμῶν. 673. Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολῶν ἀναξ' Ἀπόλλων 68). Τεύκρον ἐν τάχει μολεῖν 791: ὥς, ἀκμαῖος εἰ βαλῇ, μόλοι 904. ἔς τ' ἐγὼ μόλω 1162. κοῦτε στρατηγούς οὔτε θανάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν 1211. μολόντα τάνδε γὰρ Ὀρέσταν Εἰ. 159. ὅταν περ οἴκαδ' Αἰγισθος μόλῃ 378. ἀρωγὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν 446. εὐτ' ἂν Αἰγισθος μόλῃ 617. διώκομαι — σὺν τάχει μολεῖν 860. γοναί — ἐμόλετ' ἀρτίως 1225. ὅτε θεοὶ μ' ἐπώτρυναν μολεῖν 1256. κἂν εἰλείθερος μόλῃ inc. LIV. 2 (711 D.). ἔδοξάτην μοι τὰ δὴν' ἠπείλω μολεῖν LXXXVIII (761 D.). Adde locutionem εἰς Ἄιδου μολεῖν Oed. R. 1372. Trach. 4. Phil. 1333. μόλωσ' ἔς Ἄιδου inc. LVIII. 8, 3 (719 D.). — 3. Tralatam a veniendo et cundo significationem haec ostendunt exempla: Ἀκτὺς αἰέλου — ἐφάνθη — Διοκαίων ὑπὲρ ρείθρων μολοῦσα Ant. 105 ch. ὦ Πέλοπος — ἱππεῖα, ὥς ἔμολες αἰανὴ τᾶδε γῆ El. 496 ch. ἐξέπισταμαι μὴ τοῦ τόδ' ἀγλαῖσμα πλὴν κείνου μολεῖν 896. τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου γνῶμας μολόντ' ὀλεοθήλεις συναλλαγαῖς Trach. 842 ch. μολόντα Hermannus aliunde cognita interpretatur, quod minime videtur aptum; ego de malo Herculi secundum Nessi consilium inflicto intelligo. οὐτ' εἰς ἐλεγχον χειρὸς οὐτ' ἔργου μολῶν Oed. Col. 1299. Etiam Ai. 1211., quod supra posuimus, rectius fortasse γεγενῆσθαι explicueris illud μολεῖν. — 4. Velut ἔχων, ἄγων, λαβών, φέρων, etiam μολῶν non ex abundante quidem, sed vix ut commodè interpretemur, dici solet, rei quadam praesentis aut agendo intenti imagine illustrandae constitutum. Maior exemplorum pars non multum a propria significatione discedit. τοῶ — τὰ Τροίης πεδία πορδοῦσαι μολῶν Phil. 908. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ' αὐτεῖν ἀπελθεῖν τε Oed. Col. 1166. δεσπότη Κγέοντι σημαίνει μολῶν Ant. 1193. πύθου μολοῦσα τὰνδρός Trach. 386. τί χρὴ — μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν; 392. οὐδ' ἀπαράξαι κοῦτα βλου θέλει μολῶν 1013 m. ὅρα μολοῦσα τόνδ' ὅποι' ἔπη Θροεῖ Ai. 772. ὥς ὁ στρατηγός — μολῶν αὐτός τε χῶ ξύναιμος ἡτελησάτην λωβητὸν ἐκβαλεῖν 1365. Magis abundare videtur μολῶν his duobus exemplis: ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπύλασσαι μολῶν Ai. 841.: ubi nihil deesse videre: nō, si aut νῦν μ' ἐπύλασσαι aut νῦν μόλε legeretur. μόλις δ' ἐρῶ, ἄ' γὰρ ὑπ' αὐτῶν ἐξελεωβήθη μολῶν Phil. 330. — De μολεῖν c. dat. coniuncto velut Antig. 233. v. Musgr. ad Eur. Phoen. 310. Abresch. lectt. Aristaen. p. 71. Canticorum et diverbiorum in hoc verbo promiscuum esse usum certum est.

Μολιβδὺς globulus plumbeus. μολεβδὺς ὥς τε δίκτυον κατέσπασεν inc. CV. 126 (783 D.). Integrius scriptus versiculus exstat ap. Plut. Mor. p. 75, b., quam apud Etym. M. p. 590, 8. καὶ μόλιθος ὥς τε δίκτυον κατήγε. μόλιθος non admodum verisimile dictum esse ab Atticis, sed μόλυβδος et μολυβδὺς subrogare, cum in libris scriptum sit μόλιθος et

μολεῖσθαι non tam propter Etyim. M^ol. c. quam propter perpetuum librorum dissensionem non audeo, etsi fecit Piers. ad Moer. p. 257. V. Virum Summum ad Phryn. p. 148.

Μόλις aegre, inde *vix*. μόλις ἔφηγε — φῶς Phil. 296. ἔξεργῶ, μόλις δ' ἐργῶ 329. τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν μόλις κατέσχον Oed. R. 782. ὡς ἡμῶς μόλις εὐροῦσα λύπη δεύτερον μόλις βλέπω Oed. Col. 326, 7. ἄνδρες μόλις φέροντες ἐξῆρόθουν Imol Ant. 290. μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν 1092. πρὸς γῆν τήνδ' ἐκίλουμεν μόλις Trach. 801. ἔμψρων μόλις πως οὖν χρόνῳ καθύσταται Ai. 299, μόλις ἔθναρεν αὐτὴν El. 565. Cod. Brunckii D. Flor. A. et Lips., μόγις. χεῖρα σὴν μόλις φωνῶν 591. μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον 744. μόλις γὰρ ἔσχον τὴν ἐλευθερον στάμα 1247. δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθε 1501 an. βραδεῖα δ' ἐν λόγοισι πρὸςβολῇ μόλις δι' ὥτὸς ἔρχεται inc. LXX. 1, 2 (737 D.). τὰ χρηστά κέκτηται μόλις inc. C. 9 (779 D.). μόλις πως (Ai. 299.) μόλις ποτέ, similia composita v. Dorvill. ad Char. p. 345. Heind. et Stallb. ad Plat. Protag. p. 314. E. — Μόλις et μόγις distinguit, inepte quidem, Thomas M. p. 619. cf. Hemsterh. ad Luc. t. I. p. 302. Bip. (t. I. p. 86). Hoc atticum vocat Gregor. Cor. p. 65.: illud Lecapenus p. 71.: recte uterque. Nam apud scriptores inde ab Aristophane et Platone regnat μόγις, quod iure praetulit Brunckius ad Ar. Thesmoph. 447.: nec tamen libris omnibus firmatur ubique, ut iure μόλις apud Platonem ferat, ubi codd. aut plerimi aut optimi ministrent, Schneiderus ad Plat. Civit. p. 502. C. Nimis contra dubitantur Porsonus ad Phoen. 319. nihil in his certum esse affirmat, quanquam μόγις praeferendum videri haud obscure significat. Nolle factam, etsi paulo confidentius solum probat Blomf. in Aesch. Pers. 515. Scilicet etiam πάντω et πρᾶντω attica sunt, sed neque tragicorum neque Thucydidis. Et apud hunc longe potiore fide μόλις esse constat: v. Poppo, t. I. p. 208., apud illos μόγις omni fere auctoritate destituitur. De Sophocle vidimus. Apud Aeschylum consensu legitur μόλις Ag. 1052. Eum. 826.; in Prom. 131. Pers. 501. (515). μόγις Wellanerus iniuria dedit: illo loco Guelf, et Lips. 2. μόλις γ' supra scripto, ut correctorem secundum atticismi normam agnoscas, hoc rursus μόλις est in scholiis, Guelf. et Aldina. Euripidis codices fluctuantes quidem, sed ut haud dubie maiore antiquiorem scripturam consensu taceantur, videas.

Μολπή sponsus. οὐ μολπᾶν σφίγγος ἔχων Phil. 213 ch. Tricl. μολπᾶς. Accentus verbalium a perfecto communis est et notavit etiam Arcaad. p. 113, 9.

Μομφή reprehensio. ἢ τινα — μομφὰν ἔχων εὐνοῦ δορός Ai. 180 ch. querendi causam nactus. De tono Arc. p. 115, 20.

Moraxia regnum. λαβὼν — χώρας παρτελῇ μοναρχίαν Ant. 1148.

Μόναυλος de *lyra* dicitur sine voce addita *ρηλαται*. v, Poll. IV, 75. Athen. IV. p. 175. et utriusque interpp. Hic e Thamyri (l. 2. s. 227 D.) λύρα *μόναυλος* memorat. Scribitur *μοναύλοις*, quod correxit Brunckius.

Μόνιμος constans, fidus, σὺ μὲρ ξμὸς ἐπίτολος ἐτι *μόνιμος* Oed. R. 1322 m., quod affert Eust. p. 642, 41.

Μόνον v. *μόνος*.

Μόνος et *μοῦνος* canticorum et diverbiorum promiscua sunt, quamquam in utroque sermone *μοῦνος* aliquanto rarius reperitur; versuum lege utriusque regitur usus. Non exstat enim huius nominis quale in *ξείνος* exemplum tale, quod propter vim sententiae in eo positam libris simul suadentibus *μοῦνος* praeferre cogat. Nec assentior Kuehlstaedtio de dial. trag. p. 104. *μοῦνος* semper cum animi quodam affectu pronuntiarī affirmante. Etsi enim verum est οὐ *μόνον* insequente ἀλλὰ nunquam οὐ *μοῦνον* esse scriptum, id non fit, quod omni vocis intentione caret, sed quod maxime communis et quotidiani usus formula est. *μο ο υ* ος igitur in canticis legitur Phil. 183. *μόνη* El. 150. *μοῦνον* Trach. 954. In *anapaestis*: *μόνη* El. 119. *μόνην* Ant. 932. In *diverbiis* *μοῦνος* Ἑλλήνων El. 521. χώρας λείπεται *μόνος* ἀντὶ σοῦ φύλαξ Oed. R. 1418. καὶ *μοῦνός* εἰμι Oed. Col. 879. ἀνδρῶν γε *μοῦνος* 1252. ἐλθὼν *μοῦνος* Ai. 1255. Ἀϊδης *μοῦνος* Ant. 308. σὺ τοῦτο *μόνη* τῶνδε Καδμείων δρῶς 504. *μοῦνον* ἀνθρώπων Trach. 276. *μοῦνον* ἱατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1199. σωτήρα — *μοῦνον* ἐξεργάζομεν Oed. R. 304. ἐν γὰρ μ' αἶψαι *μοῦνον* Oed. Col. 995. ἐν ἥθρος *μοῦνον* Ant. 701. *μοῦνον* ἐξορμωμένη Palam. III (426 D.): Quorum exemplorum certe Oed. Col. 879, 995. Ant. 701. Pal. III. vim et *emphasin* nullam habent.

Significationem 1. potissima et antiquissima fuit eius qui solus ad alios felix aliquo loco versaretur. *μόνος αἰεὶ* Phil. 172 ch. καίτοι *μοῦνος* ἀπ' ἄλλων 183 ch. ἐμφειπλήκτων θυθίων *μόνος* κλύων 683 ch. ἀδαυοῦμαι τῷδ' ἐν αὐτῷ *μόνος* 942. καὶ δ' ὅταν μέλῃς *μόνος* Oed. Col. 1524. ὡς *μόνη* κλύους Ant. 19. γῆν Κλυταιμνήστρα *μόνη* El. 1360. ἐπεὶ παρήλθε δωμάτων εἶσω *μόνη* Trach. 896. *μόνος* παρὰ σκηναίῃσι Ai. 964. ὡς οὐκ *μόνον* νιν ἐλλειψιμένον El. 726. μηδ' ἀφιέναι *μόνον* Ai. 783. *μόνον* ἐρήμον. ὡς Phil. 227. καθεῖ τι — *μόνον* διακορεῖσθαι 286. μή λήπῃς μ' οὕτω *μόνον* ἐρήμον 468. μή με καταλήπῃς *μόνον* 798. *μόνον* δέ με μή λάβετε Oed. Col. 501. ἄφετε *μόνην* ἐρήμον Ant. 878. — 2. Hinc qui solus aliquid facit non adiutis aliis, vel solus aliquo tempore statu et habitu utitur. νεκτὸς ἐξελθὼν *μόνος* Phil. 602. ὅσπιν' ἔκετ' ἐκασθεὶς *μόνος* Oed. R. 756. καὶ *μοῦνός* εἰμι Oed. Col. 879. ἀνδρῶν γε *μοῦνος* 1252. καλῶς ἐρήμης γ' αὖ σὺ γῆς ἀρχοῖς *μόνος* Ant. 735. *μόνην* γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης —

ἄχος El. 119. μόνη γάρ εἰμι 803. ὡς ἐγὼ μόνη (si sola fecissem facinus) οἷα ἂν δυοῖν ἤμαρτον 1311. πῶς ἐμήσατο — θάνατον ἀνύσασα μόνα; Trach. 882. ἐφ' ἧμας δόλιος δρμηῖται μόνος Ai. 47. ὁ δ' ἐσσι'θη μόνος 287. ἐμπεισὼν μόνος μόνους 462. εἰ σοῦ διοίσεται μόνος 506. i. q. μονωθείς. ἐξήύσατ' ἐλθὼν μόνος 1255. Ἐκτορος μόνος μόνου — ἦλθ' ἱκανέος 1262. τοῦτ' μόνος παρέστις χερσὶν 1363. αὐτόχειρ μοι μόνη τε δραστήον τοῦργον El. 1007. τί γάρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον; Ant. 562. μόνον εἰσιδοῦσα Trach. 954 ch. nisi id adverbium. αὐτὸν εἰσδὼν μόνον πηδῶντα πεδία Ai. 29. εἶλον — πόλειω ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην Ai. 652. μόνα δὴ τῷ λειπευμένα Ant. 58. ναυλόχον; λιπὼν ἔδρας μόνους τ' Αἰγείδας Ai. 456. — 3. Unus praeter ceteros. ὅς γ' ἡλλοι τόδ' εἰσοῦαν — φάος μόνος δέδωκας Phil. 660. χρόνος δίκαιον ἄνδρα δεικνυσιν μόνος Oed. R. 614. νόμοι — ὧν Ὀλυμπος πατὴρ μόνος 868 ch. χώρας λειπεται μόνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ 1418. ἐπὶ μόνος πατὴρ ταῦταιν ἄλειψαι 1503. τλήμων ὁδ', οὐκ ἐγὼ μόνος Oed. Col. 1241, σὺ τοῦτο μούνη — ὁρᾷς Ant. 504. ὅστις αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ 703. μόνη δὴ θνατῶν Αἶδαν κίταβήσῃ 816. οὐκ ἐγὼ μόνη El. 518. μόνος Ἑλλήνων 521. μόνος βροτῶν τιν' ὑπὸ' ἐπιοικτελμας 1191. μόνος γὰρ ἦκα τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς 1192. ὃ μόνος σωτὴρ δόμων 1346. τόδ' ἂν κακῶν μόνον γένοιτο τῶν πύλαι λυτήριον 1482. φρονεῖν οἶδεν μόνη Trach. 312. μόνος Θεῶν 354. μόνα — Κύπρις ἐμβροδόμει ξυρόῦσα 512. μόνη γὰρ αὐτὸν — ἐξαποφθερῶ 709. γυνή — μόνη με δὴ καθεύειε φασγάνου δίχα 1052. ἦ μοι μητιμὲν μὲν θανεῖν μόνη μεταίτιος 1223. τὸ σὸν μόνῃ; δώρημα Trach. 772. τοῦργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου Oed. R. 349. ἃ πατὴρ ὕπερ — μόνου ἄντομαι Oed. Col. 243. μόνῃς τόδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κἄρα 322. οὗτοι σοι μούνη ἄχος ἐγάγη El. 150. σοι μόνη παιτὴρ τέθνηκεν; 281. τῇδε θῆμ' ἐμὴ μόνη Ai. 743. ὃ τάληθες ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῃ Oed. R. 299. καί μοι πόλειωσ μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῃ 630. τῷ προφειντάτῃ μόνῃ σήμιναι Oed. Col. 1528. μόνῃ δὲ χαίρειν — ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ Aload. XI. 11 (109 D.). τόνδε γὰρ μεταίτιον μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους Trach. 260. μόνον λατῆρι τῶν ἐμῶν κακῶν 1199. μόνους δὲ τὸν κακούμενον ξέρον σώζειν οἷας τε καὶ μόνους ἀρεκὴν ἔχειν (Ἀθήνας) Oed. Col. 262. 263. τὸ γ' εὐσέβε; μόνους παρ' ὑμῖν εὖρον ἀνθρώπων 1128. τοῖς γὰρ ἐμπέλοις βροτῶν μόνους οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τόδε 1138. τοῖσδε γὰρ μόνους ἐκὶ ζῆν' ἐστι inc. LXIII. 8, 3. Ἐγὼς γὰρ ἄνδρας αὐ μόνους ἐπέρχεται Phaedr. IV, 1 (607 D.). — 4. Hinc unum solum plurium numero oppositum significat. Sunt in his exemplis, quae aegre a priori ratione discernas et ad utrumque referas. μόνῃν ἔχοντες τήνδ' ἄλωσαν Ἰλλοι Phil. 61. αἰρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα 113. τὸ — ἄλλος εἰς ἐν' ἔρχεται μόνον καδ' αὐτόν Oed. R. 63. ἦν — εὐρισκον ἕσων μόνῃν 68. σι

προστίτην — μόνον ξευράσκεμεν 304. ἔκλυσιν μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος 307. πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη 850. τοῦτο γὰρ σ' ἔχω μόνον προζειπεῖν 1072. τὰ δ' ἐκ δυοῖν ἐρύωγεν, οὐχ' ἐνὸς μόρου 1280., *probo enim Porsoni suspicionem de loco, in quo aperte mendose scriptum οὐ μόνου κακί, corrigendo. τοῖς ἐν γένει—μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακί* 1431. ὡς ἐμοῦ μόνης πέλως Oed. Col. 83. ὄνομα μόνον δέσαντες 266. *nil praeter nomen. ἔδν ὅπερ εἶχον οἰκέτη πιστῶ μόνῳ* 335. μόνους οὐ γίγνεται Θεοῖσι γῆρας 613. τὸ σὸν μόνον πιστὸν φιλάσσω 631. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταῦται μόναι 863. ἀποσπάσας μου τὴν μέτην ξυνωρίδα 899. ἐν γὰρ μ' ἄμειψαι μόνον 995. ἐν γὰρ μόνον τὰ πάντα λῦε καὶ ἔπος μοχθήματα 1611, οὐχ' ὑμῖν Αἰδης μόνος ἀρχέσει Ant. 308. μὴ νῦν ἐν ἡθός μοῖνον ἐν σαντῶ φόβῳ 701. Αἰδῶν, ὃν μόνον σέβει Θεὸν 773. τὴν βασιλῆα μόνῃν λοιπὴν 932. ὁδοῦνε' αὐτὸν μόνον ἀνθρώπων δόλῳ ἔκτεινεν Trach. 276. μόνου ἐμῶν φίλων, μόνου δ' ἐμμένοντες ἐρῶν νόμῳ Ai. 342. 343. σέ τοι μόνον δέδορκα — *ἐπαρχέσασθα* 352. αἶ μοι μόναι παρήσαν ἐλπίδων ἔτι El. 800. ὃν — μόνον προσεῦρεν πιστόν 1344. ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι Eriph. I (202 D.). Πηλῆα — οἰκουρὸς μόνη γερονταγωγῶ Pel. I. I (434 D.). μόνην δ' ἵστεργε τὴν ἀλῶς δίκην inc. LII. 3 (709 D.). — 5. Μόνον adverbium: Semel vel adiectivum plane adverbiali ratione dictum: οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέειν ἄλλον λαβόντα — *τλήναι τάδε Phil.* 532. — μόνον Θεοὶ σάξοιεν — ἡμᾶς Phil. 524. τῶνδ' ἐπιπαῦσαι μόνον 665. ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσσιν μόνον δέδορκε Oed. R. 389. τὸν βοτήρα προσμεῖναι μόνον 837. χρονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον Oed. Col. 794. μόνον — μηδεὶς κρατεῖτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς 1208, Αἶδα μόνον φεύξιν οὐκ ἐπάξεται Ant. 358. φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος, μόνον προθεῖς 771. μόνον δὲ μὴ π' ἐκέρδεσαι λέγων 1048. στείλων μόνον προσεῖδε κἄζεμῶν ἀπαξ, Trach. 33. μόνον παρ' ἐμῶν εὖ στεγολέμεθα 593. προσμόλοι μόνον 1099. ἔὰν μόνον τὰ ταχθὲν εὖ τολμῶ τέλειν Ai. 524. ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυποῦν μόνον βόσκημα El. 355. ἀνθρώπος ἐστὶ πνεῦμα καὶ σκῶ μόνον Ai. Loer. III (13 D.). ἐν Αἰὸς κήποις ἀροῦσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους Ion. I (298 D.). μόνον ἐξορμωμένη Palam. III. (v. supr.) si versiculi sententia satia certa. οὐ δὲ μόνον τικτοῦσιν αἱ θνητὰ Θεοῦς XCIX. 2 (778 D.). Quod e Phil. Troi. III. vulgo proferunt huius usus exemplum cur praetermittam, indicatum v. βαθύνω. — οὐ μόνον legitur: εἶπον μὲν οὐχ' ἀπαξ μόνον Oed. R. 690. καὶ λόγῳ δεῖξω μόνον Ai. 800. κατέδειξαν οὐ λόγῳ μόνον El. 1445. Male post κατέδειξαν vulgo inciditur. — μὴ μόνον: μὴ μόνον τῷ σώματι Phil. 51. — οὐ μόνον — ἀλλά, καὶ μόνον βουλήματα, ἀλλ' ἔργα δρώμενα Phil. 551. Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος inc. XXIII. I (678 D.). — οὐ μόνον —

«λλ' οὐδέ (nam οὐ μόνον — ἀλλὰ καὶ non dixit Sophocles). οὐ κω-
φοὶ μόνον, ἀλλ' οὐδ' ὀργῶντες εἰσροῶσι τὰμφανῇ inc. X. 1, 1 (663 D.). —
6. *Proprietas sermonis in μόνος*. a. μόνος pro μονωθεὶς cum genitivo
dicitur: σοῦ διαλοῦσθαι μόνος Ai. 506.; et cum ἀπό: κίτται μοῦνος ἀπ'
ἄλλων Phil. 172. v. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 541. Iniuria Suevernium
secutus sic explicatum it Wex. Ant. 816., ubi propter additum καταθήσεις
nemo de Antigona ex coetu hominum semota cogitaret, sed de singulis,
non gregatim morientibus. — b. Figura veteribus admodum dilecta con-
tra ponuntur eiusdem vocabuli formae: ξυμπαισὼν μόνος μόνους Ai. 462.
Ἐκτορος μόνος μόνου — ἦλθ' ἐναντίας 1262. — c. Interdum non suo
loco ponitur. v. Schaef. ad Phil. 528. App. ad Dem. t. I. p. 820. Oed. R.
837. μόνον non ad προσμεῖναι sed ad τοσοῦτον referendum; Phil. 526.
(528.) non ad θεοί, cui proximum est, sed ad σώζειν, Oed. Col. 794.
non ad ἐρθεῖν, sed ad τοσοῦτον, Ant. 771. τοσοῦτον μόνον interposita
sententia ὡς ἄγος dirimuntur.

Μόριος cognomentum Iovis olearum sacrarum patroni. ὁ γὰρ αἰὲν
ὀργῶν κύκλος λεύσσει τὴν Μορίου Διός Oed. Col. 710 ch. V. schol., Etym.
M. p. 590, 42. schol. Ar. Nub. 1001.

Μόρον morum. γογγύλον μόρον inc. XL. 2 (698 D.).

Μόρος. 1. sors. τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν Ant. 461. ἀμπλάκω τοῦ σοῦ
μόρου; 550. quale exemplum ad alteram vocabuli potestatem munit viam.
φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν ἐμοὶ τερμῖαν ἄγων ἀμέγαν ὕπατος Ant.
1311 m. Ordo verborum est: φανήτω μόρων ἐμῶν ὕπατος ὁ κάλλιστα
ἄγων x. t. λ. Sed quomodo caedium mearum ultimam interpretari Her-
mannus possit, non perspicio. Nihil est, nisi *fatolorum*, sive *sorte mea*
destinatorum. — 2. *Sors ultima fatalis, mors*. ἐν τῷ δὲ κίτται τοῦ μό-
ρου τεκμηρίω Oed. Col. 1506. βαρναχεῖ μόρω 1553 ch. μόρον κοινὸν κα-
ειργάσαντο Ant. 56. οὐκ ἀλύζετον μόρου κακίστου 485. ἀχνύμενος τῆς
μελλογάμου — μόρον 625 an. τάδ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου
765. Aug. b. Dresd. a. marg. Turn. μόρων, cum gl. θανάτων, quod
non improbat Erf. Mihi de puellarum morte communi et una obeunda
pluralis perquam ineptus videtur. νέος νέω ἔνν μόρω ἔθανες 1252 m.
ἐνμύρω Laur. a. b. Aldus. γυναῖκεῖον μόρον 1278 m. αἰτίαν γε τῶνδε
κάκων ἔχων — μόρων 1297. utriusque caedis, recto igitur pluralis ha-
bet. Boni codd., Brunckii membr. et E. item Laur. A. μόρω, ex com-
pendio puto scribendi perperam intellecto. ὁ ῥιπτός Ἰφίτρου μόρος Trach.
356. ὠκυπέτα μόρω τὸν μέλεον φθίσας 1031 ch. ἄγγελον ἄτας — μόρον
τ' ἐμόν Ai. 835. τὸν σὸν ὡς ἐπρσθόμην μόρον 976. ἡμῖς μὲν ἂν προδ-
κέμεθ' αἰσχίστω μόρω 1038. πᾶσι θανατοῖς ἔφν μόρος El. 849 ch. —
3. *Genus mortis*. μόρω δ' ὀποίω κείνος ὤλετο Oed. Col. 1652. πλάκεις —

ἐν ἀφανεί τινὲ μόρῳ φερόμεναι 1679 m. *ignoto mortis genere cum absor-
lentes*; verisimilis enim Hermanni emendatio φερόμεναι; vulgo φαι-
ρόμεναι, μόρῳ δὲ πολὺ καὶ σφει βουλεύει πτανῶν; Ant. 768. εἰπέ τῷ μόρῳ
ἐννεργεῖ Trach. 877 ch., ad quae verba respondetur αὐτὴν διττώσας. —
Tonum substantivorum verbalium in ὡς concreta significatione Arcadius
enotavit p. 68, 20., indicat Etym. M. p. 591, 4.

Μόρσιμος fatalis. μὴ παθεῖν ἄν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον Apt. 236.
ἦξις — εἰς τὸ μόρσιμον inc. XXXII. 2 (690 D.). Versus hosce qui illu-
strat, Wyttenb. ad Plut. Cons. ad Apoll. p. 119, E. Teucro fabulae
attribuit.

Μορφή forma. 1. de habitu corporis. πανκλήρου τρόποις μορφήν
δολώσας Phil. 129. μορφῆς δὲ τῆς αἰς οὐκ ἀπεισάται πολὺ Oed. R. 743.
μορφή καλὴ Oed. Col. 584. ὅς μ' ἐν τριούρ μορφαῖσιν ἐξήτει πατράς Trach.
10. Hinc de ipso homine dicitur ἀντὶ φιλεότης μορφῆς El. 1148. —
2. De externa qualicunque rei specie. μορφῇ μάλιστα εἰκαστόν, ὥστε πρὸς
νοῦς ἐκβρῶμαι ἄν βλέπειας Trach. 696. σελήνης ὅψις ἐμφόρους δύο σιγήσαι
δύναται ἄν οὐ ποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ inc. LVI. 4 (713 D.). — 3. Transfer-
tur ad formam et rationem facti. δεινὰν δεινῶς προφουτεύσαντες μορφάν
El. 192 ch. *sceleris forma* dicitur, quo caesus Agamemno. — Accentum
generis Arcadius indicat p. 115, 9., Etym. M. p. 519. 13..

Μούρος v. μ῀ρος.

Μούσα. 1. Musa. Μουσᾶν χοροὶ Oed. Col. 697 ch. De ara Musarum
ad Cephissum fluvium condita Reisigius interpretatur Enarr. p. CII.
φιλαύλους — Μούσας Ant. 954 ch. Inter Bacchi enim comites etiam Mu-
sas a Diodora referri IV. 4., adscribit Musgr. φιλαύλους Μούσας hinc
memorat Eustath. p. 11, 19. ὅστις νέος ὢν Μουσῶν ἀμειβεῖ Camic. 304. D.,
qui male scribit μουσῶν. Brunnii aetate versiculi nondum noti erant,
a Gaisfordo editi Append. ad Stob. vol. p. 36. Quod Ioannes Damascoe-
nus, qui eos servavit, scriptum habet, Εὐρυπίδαν Κωμικοῦ, Gaisf. pro-
babiliter emendavit Σοφοκλέους Καμικῶν. — Paulo audacius τεκτόναρχον
Μούσαν Sophocles dixit Daedal. I. (170 D.) ap. Polluc. VII. 117. quippe
aedificandi quoque artί Musas praefecturus. — 2. cantus, αὐλὸς ἰάχων
καναχὰν ἐπάνεισιν — Θέλας ἀντίλυρον μούσας Trach. 640 ch. — Solita-
rium suo genere vocabulum enotavit Herod. π. μον. λέξ. p. 12, 25.; to-
num docet Gr. Herm. de pros. p. 425, Arcad. p. 97, 19.

Μουσαῖος n. pr. Schol. Ar. Ran. 1065.: Μουσᾶϊος — ὁ δὲ Σοφο-
κλῆς χρησμολόγον αὐτόν φησι inc. CV. 178. — In accentu vulgo consen-
tiunt: putet quis Μούσαιος futuram fuisse legitimam pronuntiandi ratio-
nem, de quo genere dixit Lehms. de Arist. stud. Hom. p. 285.

Μανσική. Non enim μουσικός, sed, ut solent ea adiectiva articulo

non adiecto in artium nomina deflecti, μουσικῆς παιδείμματα Sophocles posuit inc. C. 3. (779 D.), artes Musarum tutelae mandatatas significans.

Μουσουλῆς Musarum amore correptus. μουσουλῆ δ' ἐθάλφθη δακρυῶ inc. LXXV. 1. (747 D.) v. θάλπω.

Μοχθῶ. 1. intransitive labores et aerumnas patit: ὄμβροισι ἤλειν τε καύμασι μοχθοῦσα Oed. Col. 352. — 2. transitive aerumnose perficere: ὦ πολλὰ θεή καὶ θερμὰ κοῦ λόγῳ κακὰ — μοχθήσας ἐγὼ Trach. 1036. Hercules de suis laboribus.

Μόχθημα aerumna. ἐν γὰρ — τὰ πάντα λῦει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα Oed. Col. 1612. amorem Oedipus dicit, cuius causa omnes sui causa aerumnas facile tulerint.

Μόχθηρος aerumnosus. ὦ πόλλ' ἐγὼ μόχθηρός Phil. 254. ἡ ζῶ βλεν μόχθηρον El. 589. Etsi libri non addicunt, iure Schaeferus ad Phil. 1. c. propenacate scribendum suadet. Vulgatum illud et pervagatum apud artis scriptores fuisse discrimen inter μόχθηρος et μοχθηρός, πόνηρος et πονηρός intelligitur ex Ammonio p. 96. et 116.: et hic quidem longior ex Tryphonis Prosodia ipsius verbis inserta disputatio manifesto ostendit, grammatico improbatum illud discrimen, sed certam fuisse de Atticorum usu παραδόσιν. Eadem tradit Arcad. p. 71, 116. Eust. p. 341, 14., de πόνηρος etiam Etym. M. p. 682, 22.; quanquam perverse locutus, et locupletior testis Photius p. 443, 3. Librorum auctoritas in eo veterum doctorum consensu non suis commentis sed firmitate consuetudinis nitantium nulla est.

Μοχθητέος elaborandus. μοχθητέον, ὥς ἂν — δοκῶμεν inc. C. 10 (779 D.).

Μέγθος labor, aerumna. ἡμέρας τοι μέγθος οὐχ ὅλης μιᾶς Phil. 478. τλάμων ἄγ' ἐγὼ καὶ μέγθῳ λωβατός IC90 m. οὐκ ἄνεν μέγθου Oed. Col. 329. ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μέγθος ἦν πέπων 438. de malis suis tempore lenitis Oedipus. σὺ γὰρ με μέγθῳ τῷδ' ἔθνηκας ἔντρογον I364. τοῖς θανήσας μέγθος οὐ προσγίγνεται Trach. 1163., versus a Stob. Serm. CXX. p. 493. prolatus. τίς γὰρ με μέγθος οὐκ ἐπιστάει; Ach. Am. II. 1 (163 D.). μέγθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παμελθόντος λόγος Laoc. IV (343 D.). — Pluralis usu est paulo selectiore: ἄλλων μέγθων μυρίων ἐγευσάμην Trach. 1091., de Herculis dictum laboribus, velut μέγθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι 1160. δορυσσόντων μέγθων ἄταν Ai. 1167 ch. Eust. p. 1292, 19. μέγθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν Oed. Col. 105. cum extremis malis conflictatus. De tono generatim Arc. p. 49, 3.

Μοχλός obex. μέγας σοι τοῖδ' ἐγὼ φέβου μοχλός inc. XL1. (699 D.) praesidium a metu. — Accentus ab Arcadio notatus p. 54, 1. periclitico-rum rationem sequitur, idque haud obscure significat Etym. M. p. 692, 11.

Μυδαλέος madens. δάκρυσι μυδαλέα El. 162 m. Affert Suid. v. μυδαλέας. De accentu res nota.

Μυδάω παιδεο. φόνου μυδώσας σταγόνας Oed. R. 1278., de lacrimis sanguine effossorum oculorum mistis. μυδώσα κηλὶς μηρῶν Ant. 995. v. κηλὶς. Sed μυδῶν σῶμα Ant. 406. cadaver est putredine madens. V. de h. v. Rulink. ad Tim. p. 184. Hoc loco et Oed. R. 1278. ὦ corripi-tur, tertio ambigua mensura est; sed brevem convenit esse: nec nisi epi-corum exemplo in versu dactylico μυδαλέος primam producere par est.

Μύθορος ferrum candens. ἤμεν δ' ἑτοῖμοι καὶ μυθρούς αἰρεῖν χειρὶν Ant. 264. De hoc ritu probandae innocentiae v., quos Erf. memorat, Intpp. Hor. Epod. XVI. 17., et Valck. Opusc. vol. I. p. 64. — In prima syllaba sono attollenda consentiunt lexicographi et Etym. p. 593, 31.; factum autem, etsi singulatim praeceptum de ea re non reperio, pro-pter adiectivum in substantivi naturam deflexum, cuius moris ratio non perpetuo observatur.

Μυελός cerebrum. κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἱκαλνεί Trach. 778. v. κόμη. Ex Sophocle memorat Eust. p. 757, 44. — De prima Homero producta, correpta aliis, v. Jacobs. Add. ad Anth. Pal. t. III. p. XCIV. Tonum enotavit Arcad. p. 55, 5.

Μυθόομαι dico. ψυχὴ γὰρ ἡῶδα πολλά μοι μυθουμένη Ant. 227. ἀνδρὸς — φλαυτῷ ἔπη μυθουμένου Ai. 1141. τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἀιδου τοῖς κά-τω μυθήσομαι Ai. 852. χῶτι μυθήσει τάχα 1020.

Μῦθος. Velut λόγος sed poetarum usibus reservatum significat 1. dictum, orationem. ὧδ' ὁ μῦθος ἰστάτω El. 59. καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μύκτην ἤκουσας Trach. 340. τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον Ai. 757. i. q. κομπῶδη μῦθον προήνεγκε. Affert haec Eust. p. 897, 2. οὐδ' ὁ μῦθος ἐν βραχεὶ φράσαι πάρεστιν Oed. Col. 1577. ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς — Ant. 272. ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὐθις εἵπατε 1175. iterum dicite. μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχὺς Ulix. fur. I. 2 (411 D.). — πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων ἀγῆς μύθων Phil. 1396 an. σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον 1403 an. οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις 1433 an. μῦθοι καλῶς πίπτου-σιν Trach. 62. μύθοις γ' εἴ τι πιστεῦσαι χρεῶν 67., quod etiam famae et rumoris significans dici possit, quale genus prostat manifesto τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει Ai. 224 ch., et eo modo etiam intelligas Ai. 188 ch. εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους, si mendacem famam dictis spar-gunt. — ἡθὰς εἰμὶ πως τῶν τῆςδε μύθων El. 365. — 2. dictio, usus verborum. οὐ γὰρ ἐν φίλοις ὁ μῦθος El. 629. — 3. colloquium. σοῦ — γὰρ βραχύν τιν' αἰτέι μῦθον Oed. Col. 1164. — 4. nuntius. ἔμοι μὲν οὐ-δεὶς μῦθος — ἔκετο Ant. 11. νῦν δ' αὖ τιν' ἤκεις μῦθον — πατρὶ φέρουσα Oed. Col. 358. — A μύειν ductum (Eustath. p. 1356, 52. Rtym. M.

p. 593, 43.) vel a μυῖν (Etym. I. c.) inflexam habere primam productam oportuit, sicut praecipit Herod. π. μον. λέξ. p. 42, 6. schol. II. β. 311. Arcad. p. 48, 25.

Μυκῆναι urbs. ὅθ' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν Phil. 325. Μοκῆνας τὰς πελυ-
χρούσους El. 9.

Μυκηναῖος Mycenaeus. ἡ κλεινὰ γὰ — Μυκηναίων El. 157 ch. τὴν
Μυκηναίων χθόνα 415. πᾶσιν Μυκηναίοισιν 1451. Accentus gentiliū
est, de quo Arc. p. 43, 18.

Μυκτῆρ naves. φλέγει δὲ μυκτῆρ Colch. VI. 2. (320 D.) de Aeetae
tauris ignem spirantibus.

Μύλη mola. ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην inc. LXV. 2 (730 D.).
De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 39, 31.

Μυνδὸς ἰχθύς, Σοφοκλῆς. ὁ μὴ αὐδῶν ὅθεν κατ' ἔλλοφ, ἀπὸ
τοῦ ἐλλειπῆ τὴν ὅπα ἔχων. Etym. M. p. 595, I. Gudk p. 400, 35. Apud
illum et apud Hesychium penacutē scribitur, fortasse propter composito-
rum usum. Sed clare evincunt acuendum esse tanquam adiectivum Ste-
phanus Byz. v. βάλδος et Arcadius p. 48, 11. — Hīnstrat Casaub. ad
Athen. p. 538. Bergk. Comm. de Soph. fr. p. 34. χορὸς δὲ μύνδων
ἰχθύων pro ὁναύδων scribendum coniecit fr. inc. CV. 527 (700 D.).

Μύνης n. pr. Choerob. p. 1399. Bekk. Μύνης, Μύνου καὶ Μύν-
τος Σοφ. Μύνου ἐκλινεν Αἰχμαλωτίων εἰπών· Μύνου τι ἐπιστρέ-
φου γε. Scribendum puto Μύνου γ' ἐπιστρέφου τε Eodem spe-
ctat Eust. p. 1017, 10. Arcad. p. 24, 20. De hoc et similibus Γύγης,
Δύρης, Χάρης, Μέρης, Μύκης, Κόρης, Πύδης secundum Herodianum prae-
cepta, quae ab illis exscripta esse Priscianus docet VI. p. 257. Kr., egit
copiosius Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 207. — Illud est autem
Captiv. fr. VIII. 17. s. 57 D.

Μύδα naves. ἄρασα μύδας de cerva, Alod. XII. 3 (110 D.). Accen-
tus ambiguitas nulla.

Μυρτιάκαρος secundissimus. φυλλάδα μυρτιάκαρον Oed. Col. 682 ch.
de lauro intelligit Elmsl.; recte Herm. de nemore variis arboribus denso
explicat, nec efficitur illud quidem eo quod πάγκαρος δάφνη dicitur
Oed. R. 83.

Μυρτίος. Propria adiectivi numeralis significatione non legitur. Pro-
pius tamen ab ea absunt haec: ἀντὶ μυρτίων μίαν ψυχὴν τὰδ' ἐκτίονσαν
Oed. Col. 499. μυρτίων ἐπιστροφὰ κακῶν 542 m. Suid. v. ἐπιστροφῆς
Aristophanem pro Σοφιοκλῆ nominans μυρταὶ ἐπιστροφὰ affert. μυρτίας —
νύκτας ἡμέρας τε 623. αἱ δὲ μυρταὶ πόλεις 1531. μέχθων μυρτίων ἐγεί-
ν-σάμην Trach. 1091. μυρτί' ἀπ' αἰσχυρῶν ἀνατέλλοντα Phil. 1123 m. v.
Herm. His exemplis plerisque innumeri significantur, sed Oed. Col.

1531. rectius *plurimas urbes* interpretaberis. Magis haec discedunt a propria vocabuli potestate: ἤσονται βαιοῦ κοῦχὲ μυρίου χρόνου Oed. Col. 398. hoc quidem de tempore, velut μυρία μὲν νύξ ἐστιν Naupl. III. 1. (377 D.); longinquum significans utrumque: de re autem gravi μυρίων ἄχος Phil. 1153 ch. — De accentu ex libris non satis constat, sed hoc certum est, qui tradiderint μυρίος et μυρίος tralata potestate scribi, inprimis Herodianum ap. Eust. p. 15, 33. Draconem p. 68, 3. Ammonium p. 96. Arcadium p. 41, 21. Photium p. 280, 14. non rationem, sed paradoxon esse secutos. Nam Herodianus ipse rationis propugnator tertiam a fine accendendam eis apud Eustathium verbis defendit, quibus quid in ore hominum fuerit clarissime perspicitur. ὦ commune esse male Draco l. c.

Μύρον unguentum. τεῦχος . οὐ μύρου πνέον Synd. II. 3 (147 D.). μύρω λευγαλέω inc. CV. 117 (904 D.).

Μυρτίλος n. pr. ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος El. 498 ch. Accentum generis notavit Arcad. p. 55, 19. Eo etiam Laur. A. scriptum ducit Μυρτίλος.

Μύσιος Mysius. Μυσίων ἀπὸ κρημνῶν Ai. 707. πόλις Μυσία Mys. III. 2 (360 D.). ΑΙ. Μυσία.

Μῦσος Mysus. πόλις δὲ Μυσῶν Mys. III. 2 (360 D.).

Μῦσος *periculum*. τὸ μίσμα Photius p. 282, 7. Suidas; μῦσος, μίσμα, βδελύγμα, ἀποστραφὴ Hesychius, apud quem peninflectitur, velut apud Eustath. p. 413, 4.: falso tamen, perpetuo enim prima corripitur, sed crebro confusum vocabulum reperitur hoc et μίσος; — τοῦτ' ἀπαρχιδῶ μῦσος Oed. R. 138. Affert Suidas v. ἀπωτέω.

Μυστήριον *arcanum*. σεμνὰ — μυστήρια inc. CV. 158 (943 D.). Hesychius, addens Σοφοκλῆς τὰ ἄρρητα καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. Subaudiendum φησὶ, ne de sacris Eleusiniis cogites.

Μυχός; *locus reconditus*. Singulari numero non legitur. τὸ φάρμακον — ἐν μυχοῖς σώζειν Trach. 683. μέτρια μυχοῖς κίχουσι τοῦ κάτω θεοῦ Ai. 568. Suid. v. γηροτροφῶ et μυχός. Hinc adverbiascunt illa: οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἐτι Ant. 1279. in *propatulo* est. Opem hac occasione feram scholiastae, apud quem cum scriptum exstet ἐγκυκλείεται ἡ γυνή, emendandum ἐκκυκλείεται ἡ γυνή, quod fit posticis scenae partibus, ut in Aiace, reclusis. — ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' αἰὲ ψυχὴ Phil. 1001. *insidias rimans*, v. Intpp. Egerunt de hoc vocabulo etiam Dorvill. ad Char. p. 458. Schrader. Anim. ad Musaeum p. 258. Lips. Markl. ad Eur. Suppl. 545. — Accentus, ut debet, perieticorum est, v. Arcad. p. 85, 2. Male Suidas: μύχος ἢ μυχός, ὁ ἐνδύματος τόπος.

Μῦω claudo. Et de oculis et de labris dici observat Eust. p. 1282, 72. μῦω τε καὶ δέδρακα inc. LXXXI. I (754 D.). μῦσαιτες δ' εἶχομεν

θεῖαν νόσον Ant. 417., de oculis utrumque dictum proprie. Tralate autem de dolore consopito: ἀνατέροφας ὅτι καὶ μύση Trach. 1005 m. Schol.: ὅτι ἂν ἡσυχίασῃ τοῦ κακοῦ τούτου, πάλιν κινήσας ἀνέτρεψας. οἶον, ὅτι ἂν τῶν ὀδυνῶν παύσῃ, τοῦτο διήγειρας. — ὁ Atticis corripitur: perfectum enim, quod necessario producit, apud hos non videtur in usu fuisse. Cf. Wernick. ad Tryphiod. p. 59., etsi non satis explicite dicentem.

Μωλόντω *hebetō*. Hesychius: μῶλνς, ὁ ἀμαθής, καὶ μεμῶλνσμένη, παρεμμένη, hoc ex Phaedra IX. 9 (620 D.).

Μῶμος *cavillatio*. οὐ — σπουδῆς δικαίας μῶμος ἀπτεται ποτε Thyest. II. 2 (235 D.). De tono v. Arcad. p. 60. 7.

Μῶν particula interrogandi, *num*, qua, de quo cum aliqua suspitione quaerimus, non esse tale nos sperare indicamus. μῶν ἄλγος ἰσχυς; Phil. 724. μῶν τι βουλεύει νέον; 1213. μῶν τί μοι μέγα πάρεστε — πέμποντες κακόν; 1249. μῶν Ὀδυσσεύς ἐπυσσόμεν; 1279. μῶν οὐχ ὄρε; Oed. Col. 1726 m. μῶν ὀλώλαμεν; Ai. 778. μῶν ἡνέξομεν; 1137. Poetis maxime usitatum vocat et a μῆ et Ionico ῶν i. q. οὖν compositum dicit Apoll. de coni. p. 494 seqq., unde simul de accentu constat.

Μωρία *stultitia*. ἡ δὲ μωρία — ἀδελγὴ τῆς ποτηρίας ἔφν inc. X. 3, 1 (663 D.). μωρίαν ἰδὼν τιν' ἐν μοι Oed. R. 536. μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω Ant. 466. τᾶπῃ μωρίας πολλῆς πλέα Ai. 732. ἄνδρα — μωρίας πλείων 1129.

Μῶρος *stultus*. De homine: μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν Trach. 413. μῶρός ἐστ' ἀήρ Ai. 1354. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρεῖ Ant. 220. ὦ μῶρε Oed. Col. 548. ὣς — ἡ φρονοῦσαν ἢ μῶραν λέγης El. 878. μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω Ant. 465. ἔφηνεν, ὥς μὲν σοὶ δοκεῖ, μῶροι Oed. R. 436. ὦ πλείστα μῶροι El. 1318. — De re: οὐχὲ μῶρόν ἐστι τοῦγγελημέ σου Oed. R. 540. Suid. v. μῶρά μοι δοκεῖς. μῶραις δ' ἄγραυς προσκείμεθα Ai. 401 m. μῶρα φωνήσοντα Oed. R. 433. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν Ai. 591. — Vulgo editores modo acunt modo peninflectunt. Hermannus nunc peninflectit, olim acuebat, sed adeo non accurate egit, ut in eadem fabula Aiace sibi non constaret. Sed antiquam Atticam pronuntiationem peninflexo accentu notare μῶρος non Suidas modo tradidit v. μῶρος. et Arcadius p. 96, 13. sed accuratius Eustathius p. 1749, 39., Electrae versus 1318. antestatus haud dubie in libris cum ea nota repertum. Hunc accentum ex paradosi notum ut defenderent, variam vocabulo originationem quaesiverunt affingere, v. Eust. p. 245, 37. 1447, 53. Etym. M. p. 593, 12. De Sophoclis libris nihil, quo modo scribatur, constat.

LEX. SOPH. II.

K

Νάρβλα genus quoddam filium vel citharae. οὐ νάρβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα φλόα inc. LXIV (728 D.). V. Valck. ad fr. Callim. p. 17. Accentum generis notavit Arcad. p. 96, 19.

Nal affirmandi particula. *nal*, *παῖ*, *δεδώκαδ' ἐρδίκως οὐρεσι τάδε* Phil. 372. *nal*. *κλύειν γ' ἱφασκον* Trach. 425 *nal*, *τέκνον, εἴπερ ἐστὶ γ' ἐξοικήσιμος* Oed. Col. 27. Solum per se ponitur *nal* in responsione chori El. 834. et *nal nal* Oed. Col. 1743 m. Hic cum chorus dixisset μέγ' ἄρα πύλας ἐλάττων τι et interiectis Antigoniae verbis *nal nal* iterum sibi ipse chorus respondeat ξύμφημι καὶ τὸς plane inepta sententia nec conveniente numeris, ut ad lacunam in antistrophicis editores confugerent, haud improbabilis est Dindorfii suspicio praef. ad Soph. p. LXII. eiectis versiculis uno et dimidiato cetera paulo aliter constituentis. In El. 1242. Hermannus *ἔξουδα, nal*, *ταῦτα* pro καὶ ταῦτα scripsit; hoc enim quomodo ibi poni potuerit, non apparet. *σέ τοι, σὲ κλέω, nal σέ* El. 1437. ex Reiskii verissima emendatione nunc editur; etsi libri omnes *καλ*. — *Nal* et *βαβυλ* sola excipi de adverbis in *ᾤ* inflexis satis constat, v. Etym. Gud. p. 401, 39. Choeroboscus Bekk. p. 1236. Apud Gr. Herm. de Prosod. p. 460. fortasse *nal* scribendum pro barbaro illo *οἶαλ*.

Νῆλος navalis. ἰὼ γένος νάτας ἀγωγὸν τέχρας Ai. 350 mel.

Nalxi id quod *nal*. Oed. R. 684 ch. In penacuenda vocula consentiunt Apollon. de adv. p. 573, 5. Choeroboscus Bekkeri p. 1236. Etym. M. p. 315, 21. Non satis distincte idem loquitur p. 169. 30. 638, 51. Adde Eustath. p. 107, 21. Perperam *ναίχι* scribitur apud Photium p. 285, 20, peius etiam *ναίχι* apud Suidam t. II. p. 602. Cf. Steph. App. ad Script. de Dial. Att. p. 227.

Nalw. Siculorum dicitur *ναλεῖ* pro οἰκεῖ in gl. x. πολ. p. 1096. Bekk. Non flectitur ultra imperfectum; de passivo videbimus. 1. *habitare* sedem vel locum qualemcunque, sive urbem sive regionem, sive Deus sive homo est. *αὐτὰς πόλιν ἐρεδρος ναλεῖ* Phil. 153 ch. *νήσου — ἐφ' ἧς ναλεῖ τὰ νῦν* 609. *ἐνθα ναλεῖς* Oed. R. 414. *Βαρχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων* 1105 ch. *ἔα με ναλεῖν ὄρεσσιν* 1451. *ἡ γὰρ τινες ναλονοῖ τοῖσδε τοῖς τόποις* Oed. Col. 64. *ἐνθα χρή ναλεῖν ἐμέ* 816. *τῇδ' ὁμοῦ ναλεῖν πόλει* 953. *ὦ Βαρχεῦ — Θήβαν ναίων* Ant. 1110 ch. quam scripturam Hermannus antistrophici gratia in *ἐνναλῶν* mutavit. *ναλονσ' ἔι' ἐν Πλευρώνι* Trach. 7. *ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχίνι — ναλομεν* 40. *τὸ Θήβης ἄστυ ναλοντας* 1144. *ὅς — κάτω ναλῶ τὸ λοιπὸν* El. 1158. *θεῶν ὅσοι περ πρόπυλα ναλονσαν τάδε* 1367. — 2. *insedisse locum et forte versari*. *καρῶσαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι — ναλεῖ* Trach. 99 ch. *ποῦ ναλεῖ*

Oed. Col. 118 ch. ποῦ μοί ποτε ναίει 136 an. — 3. *versari quocum habiles*. ὅς μεν' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν — ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι Phil. 1093. οὐδ' ὅτων ναίεις μέτα Oed. R. 414. Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βγοιῶν Niptr. I. 3 (401 D.). Tralate inde ad res et indolem animi dicitur: τὴν αἴη δ' ὁμοῦ ναίουσαν οὐ κατείδες (ὀργήν) Oed. R. 338. *iram quasi tuam comitem perpetuam*. Non probo Hermannum, tecte Iocastam significari putantem secundum Eust. p. 755, 14. — 4. Hinc aliquo rerum statu et ratione uti: ζώης μοι καθύπερθε — ἐχθρῶν, ὅσον νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις El. 1081 ch. — 5. Rarum est de locis ipsis. ὦ Σαλαμῖς, σὺ μὲν που ναίεις ἀλλπλακτος εὐδαίμων Ai. 594 ch., quod affert Eust. p. 306, 19. κατπρισμένη ὑπάρχεις schol. Vot., melius quam Pal.: ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ ναίη. — Passivi aoristus-intransitiva potestate τοῦ κατοικισθῆναι de colonis et migrantibus dictus Iphicl. II. (795 D.), ubi Βουθολὴ Ἀρβίλωνος ἐπὶ προχοαῖσιν ἐτάσθη. Dñd. inter incerta posuit; nam Ὀροπακλῆς fabula, cui is versus adscribitur Etym. M. p. 267, 17. nunquam fuit, nec ve.isimiles Brunckii vel aliorum suspiciones sunt Οἰκλεῖ vel Ἰφικλεῖ corrigentium.

Νᾶμα flumen. Proprie: Κασταλλίας τε νᾶμα Ant. 1117 ch. Ὑπέριτα κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον inc. LXXXII. 4, 2 (758 D.). Tralate de lacrimis: θακρύων ῥήεσσα θερρὰ νάματα Trach. 915. cf. Pors. ad Phoen. 331.

Ναμέγεια veritas. τῶνδε ναμέγεια συμβαίνει χρόνου τοῦ νῦν παρόντος Trach. 172. Hanc scripturam rarissimi apud ipsos vocabuli tragici praeulerunt Homericæ. Hesychius: ναμέρτεια, ἀλήθεια et ναμερτεία, ἀληθῆ. Idem voluit Photius p. 286, 7. apud quem hodie ναμερτεία, ἀλήθεια scribitur.

Νάξιος Naxius. στροφάνθη Νάξιας ἅμα περιπόλοισι Ant. 1136 ch. de Baccho. Schol.: ταῖς ἱερίαις — καὶ ἐν Νάξῳ γὰρ τιμᾶται, ὅτι ἐκτὶ τῇ Ἀριάδνῃ συνεγένετο. — Livin. liber v. Ναξίαισι.

Ναὸς nides. νεὸς non legitur, forte enim vocabulum eis locis positum non exstat, quibus illa forma numeris esset altera commodior. νεῶ νεὸς in vocabulo angustioris significationis dicere abstinuere tragici. — Ἥρας ὁ κλεινὸς νεὸς El. 8. ἐς τὸν Ἀβᾶισι νεὸν Oed. R. 899 ch. πηδός — διπλοῖς νεοῖς Oed. R. 21. νεοὺς ἐκίσθαι δαιμόνων 912. θεῶν δὲ νεοὺς — ἐπιλθόμεν Ant. 152 ch. ἔμφικτορας νεοῦ; πυρῶσαν ῥλθε 286. — Tonum docet Arcad. p. 36, 23., isque periecticorum est.

Ναοφύλαξ pro κυβερνήτης dictum Sophocli videtur. ὡς ναοφύλακες — ἀπευθύνουσιν οὐρανὸν τρόπον Synd. VI. 1 (151 D.).

Νάπαιος saltuosus. ναπαιαὶς ἐν Κιθαιρώνῳ πτηχαῖς Oed. R. 1026. De tono nomination qui praeceperit, non novi, sed generatim regulam

ponit Etym. M. p. 7, 44. in v. ἀγλαῖος, nimis quidem late patentem, et circumscriptam ab Arcadio p. 42, 28.

Νάπη saltus. κεκυρμένη νάπη Oed. R. 1398. De tono v. Arcad. p. 113, 4.

Νάπος i. q. νάπη, quaelibet enim montium, inprimis intermontiorum pars ita dicitur: nec montium modo sed et arboribus consitorum et pratensium locorum universe appellatio est. Illo modo dicitur κατ' ἄκρον Οὐταῖον νάπος Trach. 436. Hoc vero: ἐν ἀφ' ὧν μὴ προπέσης νάπει Oed. Col. 155 ch. quod est τέμενος Furiarum. τίρος βοή πάραυτος ἐξέρη νάποις Ai. 876. quod nil nisi castrum significare potest castra iuxta situm, in quo incubuerat in gladium Ajax. ὀρεινὸν ἐλώδη τόπον Suidas interpretatur secundum Photium p. 287, 2.; similiaque habet Etym. M. p. 597, 40. Sed poetae in distinguendis λειμών et νάπη minime anxie versantur. Cf. schol. Soph. El. 5.

Νάρκισσος narcissus. ὁ καλλίστονος νάρκισσος Oed. Col. 689 ch. v. καλλίστονος. Accentum v. apud Arc. p. 77, 11.

Ναῦός manans. πρὸς ναγὰ δὲ κρηναῖα χωροῦν ποτὶ Troil. III. 13 (560 D.). De vocabulo antiquo et rariore consule V. S. ad Phryn. p. 42. Etym. M. p. 597, 44. interpretatur ὑγρόν: similiter Gud. p. 627, 14. Orion. p. 110, 3. De quantitate et accentu Herod. π. μορ. λ. p. 35, 25.

Ναυάγιον. A nave fracta transfertur ad currum contritorum reliquias, v. Valck. ad Ammon. p. 158. Herod. VIII. 12. Naek. ad Choeril. p. 165. ἐμπύματο ναυαγίων Κρησαῖον ἱππικῶν αἶδον El. 720. Suid. v. ναυαγίων. βλον λελιοπόδ' ἱππικαῖσιν ἐν ναυαγίοις 1436. Ven. ἱππικαῖσιν ναυαγίαις. Illud cave naufragium interpretare, quod citerioris Graecitatis est.

Ναύαρχος classis praefectus. κοῦτε στρατηγοὺς οὔτε ναύαρχους μολεῖν ἡμῶς Αἰαῶν Ai. 1211. — De tono v. Arcad. p. 90, 2. et perpetuus ille in compositis ab ἀρχω.

Ναυβάτης. De homine nauta. τάπη πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἐκὼν Phil. 301. νεὼς οἷς ναυβάτης 536. τί με — διεμπολεῖ λόγουι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης; 575. ἰὼ φίλοι ναυβάται Ai. 342 m. qui post γένος νάτας ἀρωγὸν τέχνας dicuntur v. 350. Universe qui ναυῖται: οὐ γὰρ δὴ σὺ γ' ἦσθα ναυβάτης — κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου Phil. 246. πλεύσαντ' ἐπὶ ναυσὶ ναυβάτην 1016. Hinc ad rem translatum navalis est. ναυβάτην στόλῳ Phil. 270.

Ναυκληρεῖν gubernare. δι' ὁρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν Ant. 981. Ald. et membr. Br. ναυκληροῖς. Inutilis est Valckenari coniectura a Brunkio recepta ἱναυκληρεῖς, ad Phoen. p. 321.: imo falsa, nam nunc deum interfectis Polynice et Eteocle plenam regni potestatem Creon adeptus erat.

Ναυκλήσις *navigatio*. *ναυκλήριον* *ναυκλήριος* Synd. VI. 1 (151 D.).
Ναύτας enim et *ναυκλήρους* a poetis permutari notum est.

Ναύκληρος *navita*. *ναυκλήριον* τρόποις μορφήν δολώσας Phil. 128.
 Magis ad propriam vocabuli potestatem illud accedit πλέον γάρ, ὡς ναύ-
 κληρος, οὐ πολλῶν στόλῳ ἐξ ἴλλου πρὸς οἶκον Phil. 543.: eundem sese
 navigare navis dominum significat. De re, ut *ναυβάτης*, *ναυαλὴν* indicat.
ναύκληρον *πλάτην* Naupl. VII. 5. (387 D.) quam *ναυτικὴν* explicat He-
 sychius.

Ναυκράτωρ *navis dominus*. ὃδ' ἐστὶν ἡμῶν *ναυκράτωρ* ὁ παῖς Phil. 1061.

* *Ναῦλα* et *ναῦλον* v. *νάβλα*.

Ναύλοχος *portuosus*, v. *λιμένες* quod ibi λέγεται αἱ ναῦς i. e. κοι-
 μῶνται, ἢ ἐν οἷς ἔστι τὰς ναῦς λοχῆσαι, i. q. κρυφθῆναι explicantur Eu-
 stathio p. 1519, 59., melius quam *συγκεικῶλ* τῶν νεῶν, ἐρ' ὧν αἱ ναῦς
 ὀχοῦνται, eidem p. 1540, 23. ἐν ᾧ αἱ ναῦς λοχῶσι Hesychius et Suidas,
 hic addito ἢ ἀναπαύονται, ex Photio p. 289, 4. — *ναυλόχους* *λιπὼν* ἔδρας
 Ai. 455. — *Substantive dictum*, de quo usu Etym. M. p. 598, 36. *ναύ-*
λοχος, ὁ λιμήν. ἐν ᾧ αἱ ναῦς κοιμῶνται. Sic dictum ὡ *ναύλοχα* καὶ
πετραῖα — *λουτρά* καὶ *πάγους* *Οἶτας* *παραιναιτάοι* Trach. 639 ch.
 ubi communiter ab *Οἶτας* suspenduntur *ναέλοχα* i. e. *λιμένας*, *λου-*
τρά et *πάγους*. Inepte *ναύλοχα* καὶ *πετραῖα* *λουτρά* coniunguntur.

Ναῦς *navis*. *Nom.* *χή* *ναῦς* γὰρ ἄξι Phil. 523. οὔτε *πύργος* οὔτε
ναῦς Oed. R. 55. — *Gen.* Tres formae tragicis usitatae sunt, quarum
ναός a producto et *νεός* promissu diverbiorum et melicorum usus
 sunt, *νηός* perraro nec nisi ubi prima producta opus, in diverbiis solis
 legitur. Haec legitur semel. *ἐμνημόσαιο* *νηός* *λοχάδα* inc. XLI. 2. (699
 D.) i. e. *ἄγκυραν*. Improbatur nescio quis apud Matth. ad Med. 520.,
 ubique *ναός* rescribendum arbitratus. Prudentior Elmsleius ad v. 510.
 ubique fluctuare libros inter *νηός* et *ναός* observato non videtur ultra veri
 quandam similitudinem progredi. Quin cum *νατ* *ναές* non sint nisi in
 canticis, etiam *νηός* diverbiis servandum quis existimet. At *ναός* in
 diverbiis nunc legitur: *ναός* ὅστις *ἐγκρατής* Ant. 711. *ναός* *κωνόπλου*
ὀμιλῶν Ai. 859. Nam de *Thamyr*, I. 3. versibus corruptissime scriptis
 nihil decerno. *ναός* in *αναπαιστής* est: *ναός* *ἀρωγὸς* τῆς *Αἴαντος* Ai. 200.;
 in melicis *πολύκωπον* ὄχημα *ναός* Trach. 653. *ναός* ἄξιον *ὄχημα* Phil.
 217. *ναός* ἢ *ἡμῶν* τέτακται 1166. *νεός* in diverbiis est: *νεός* σῆς *ναυ-*
βάτης Phil. 536. *νεός* σῆς — *φύλαξ* 539. *νεός* ἄγοντα 626. τῆς *Ὀδυσ-*
σίως *νεός* 632. *νεός* γε τῆς *ἐμῆς* ἐνι 644. εἰς ὅσον *τά τ' ἐκ* *νεός* *στελ-*
λῶσι 1065. *νεός* *ὁμοῦ* *στελχων* *ἂν* *ἦν* 1202. *κρηβερήτην* *νεός* Oed. R.
 923. *καλγεῖσιν* *νεός* Trach. 558. in melicis: ἐπ' *εὐστόλου* *ταχέως* *νεός* Phil.
 512. — *Dativi* scriptura altera *νητ* diverbiis, altera *νατ* melicis partibus

convenit. Illa exstat: *νη ποικιλοστόλῳ* Phil. 343. *ὅτι νητ πόρος* 879. Altera: *ζυγὸν — κατ μεθεῖναι* Ai. 245. — *Accusativus*: *πρὸς ταῦν* Phil. 125. *πρὸς ταῦν εἶμι* 132. *εἶμι πρὸς ταῦν* 459. *εἰμὶ ἐπὶ ταῦν* 623. *ἔνα ὀρμώμεθ' ἐς ταῦν* 869. — *Pluralis nominativus* extra melica non legitur. In his est *ἄλλκτυποι κελαιράι νᾶες* Ant. 944. — *Genitivi* forma *νη* utriusque sermonis generi communis. Alterius haec sunt: *πλευρὸν ἔσπερον νεῶν* Ai. 861. *νεῶν — ναυτικοῖς ἰδωλλοῖς* 1255.; alterius haec: *θοῶν ὠκυάλων νεῶν* Ai. 696. De altera forma *ναῶν* cum Blomfieldo sentio Aesch. Pers. 389., relegendam esse ex sermone tragicorum, nisi metro poscatur. Corrigendum igitur *νεῶν τε ποιμανῆθραυ* Naupl. V. 10. (379 D.); vulgo scribitur *ναῶν*. — *Dativus* constat in *ἐπὶ τὰ ναυὰ ναυβάτην* Phil. 1016. — *Accusativus*: *ταῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν* Phil. 279.

Ναυστολέω. *Proprie navigo et nave proficiscor.* *ἐξ Ἰλλόν τοι δὴ τὰ νῦν γε ναυστολῶ* Phil. 245. *ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν* 279. *μή με ναυστολεῖν ταχύ* 349. *ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι σοὶ πάντες εἰεν οἱ πεναυστοληκότες* 546. *Tralate de quolibet itinere dicitur.* *ἔπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα*; *Andromed. II. (129 D.)* qua eadem figura usus est Euripides *Med. 677.*; tangit Valck. ad *Herod. VI. 129, 4.*, unde, quod plane contrarium est, *ναῦα ἀπὴρνη* Eur. *Med. 1112.* non mediocrem lucem accipit.

Ναύτης πάντα. φλοι ναῦται Phil. 527. *εἰς ὅσον τί τ' ἐκ νεὼς στείλωσι ναῦται* 1066. *ναῦται δ' ἐμηνύσαντο τῆς λαχάδα* inc. XLI. 2 (699 D.). *τοὺς ναύτας* Phil. 545. *ναύτας ἐφορμήσαντα* Ai. 1122. Sed generatim dictum *ἐν ναναβίᾳ τῇ* significat *μή μ' ἄγειν ναύτην* Phil. 889. *Suidas*: *ναύτης, καὶ ὁ ἐπιβάτης.* — De tono docet *Etym. M. p. 435, 48.*

Ναυτικός ναυῆς, τὸ ναυτικὸν στρατεύμ' Ἀχαιῶν Phil. 58. *ναυτικοὶ στόλῳ* 557. *ἐπὶ σκηναῖς ναυτικαῖς* Ai. 3. *ἀμφὶ — νεῶν ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἰδωλλοῖς πυρὸς φλέγοντος* 1255. *Schol. Pal.*: *ἔχουν ὑπεστρώμματα, σανιδώμασι τῶν νεῶν.* — *εἰς δὲ ναυτικά σκάφη πηδῶντες ἄρδην ἔκτορος* 1257. *in naves.*

Ναυτλλομαι navigo. ὑπὸ τοῖς — σέλμασιν ναυτλλεται Ant. 713. V. I. H. Vossium ad *Arat. Phaen. 44.* *Nitzsch.* ad *Odyss. IV. 671.*

Ναυτίλος navalis s. maritimus. ναυτλῳ πλάτῃ Phil. 220. Cum synesi, ut *ἀνὴρ* intelligatur *παρεῖς δέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος* Trach. 534. i. q. *ναύτης. τῷ θέλοντι ναυτλῶν* Ai. 1125. *ναυτλῳ*, adulterinam scripturam schol. et Flor. G. exhibet, eamque Ioannes Diac. ad *Hesiod. Theog. p. 252.* in libris suis invenit, ut iniuria Aldinam incuriae operarum incuset *Brunckius.* — *Accentum* notavit *Arcad. p. 55, 20.*

Νεάζω I. *iuvenis sum, iuvenesco. τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται*

χρόνους, ἢ αὐτοῦ Trach. 143. Sed *aetate minor dicitur* χῶ μὲν νεῶζων καὶ χρόνῳ μέλων γεγῶς; Oed. Col. 375. Eteocles.

* Νεακόνητος; v. νεοκόνητος.

Νεῦνίαις; *adolescentis*. στρατὸς δ' — ἀναλόλυξε τὸν νεανίαν El. 740. οἱ δ' αὐθόρμαιμοι ποῖ νεανίαι πορεύειν; Oed. Col. 336.

Νεῦνις; *puella*. Ἐρω; — ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννεχέυεις Ant. 780 ch. τίς ποῖ εἰ νεανίδων Trach. 306. Τονum notavit Arcad. p. 32, 20.

Νεῦρός; *recens*. νεαῖαισι θεῶν ἐπὶ συντυχίαι; Ant. 157 an. De Oed. Col. 476. v. νέωρος, de Oed. Col. 707. v. νέος. De ᾧ coniecit v. Valck. ad Phoen. 994. Elmsl. ad Oed. Col. 475.

Νεῦτος; *postremus, ultimus*. τὰν νεάταν ὁδὸν στελχουσιν Ant. 801 m. νεάτον δὲ φέγγος λεύσσουσιν ἀέλλου 802 m. τίς ἄρα νέματος ἐς πότε λήξει — ἐτέων ἀριθμός; Ai. 1164 ch. Iure non distinguunt post νεάτος, duae ut interrogationes more imprimis Graeco una comprehendantur. νεάτος autem prolepsi additum: debuit ὥς τε νεάτον γενέσθαι. De *aetate hominis dictum παλδων τῶν σὼν νεάτον γέννημα* Ant. 623 an., quo sensu *novissimum partum* dici, de matre quidem, mos est argenteae Latinorum aetatis scriptoribus. — Vocabulum sententia supelaeivi vices explet, sed a νέος, quamvis cognatum, ipso diffingi non potuit. Accentum observat Arcad. p. 81, 4.

Νεκηονή; *recens acutatus*. De gladio: σιδηροβρῶνι θηγάγῃ νεκηονή; Ai. 807.

Νεῖκος; *rixā, controversia*. τί γὰρ ἢ λαβδακιδαι; ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτο Oed. R. 490 ch. τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὐ θέσθαι χρεών 633. εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς 702. de causa rixae imputanda. Πολυνείκης ἀρθεῖς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων Ant. 111 an. τότε νεῖκος ἀνδρῶν ζῦνταιμον ἔχεις τυράξεις 788 ch. v. μεσόμφαλος. Αἴας μεταγεννώθη θυμοῦ ἐ' Ἀτρεΐδαις μεγάλων τε νεικέων Ai. 705 ch.

Νεκρός; 1. Adiectivum, *mortuus*. χοῆν — αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρὸν Phil. 428. καλεῖ — Λάϊον πάλαι νεκρὸν Oed. R. 1245. τὸν δ' ἐναντία προσβλέπω νεκρὸν Ant. 1283 m. νῦν δρῶν νεκρὸν (τὸν ἄνδρα) El. 1453. — 2. Substantivum, cum nude tum adiectivo insuper addito: ἐνάλειων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάς Phil. 934. Suid. v. κακοπινέστατον. με προὑβάλου — ἐν ζωῶν νεκρὸν 1006. νεκρῶν πλάκας Oed. Col. 1573 m. Etiam νεκρῶν πλάκας v. 1560, quamvis in Tricl. solis repertum, scribendum fuit pro νεκύων, cuius duram synizesin Reisigius defendit. τοῖς ἐνεσθαι ἐντιμον νεκροῖς Ant. 25. εἰ τὸν νεκρὸν ἐν τῇδε κουφεῖς χερὶ 43. τοῦ νεκροῦ τ' ἐπλοκοποι 217. τὸν νεκρὸν τις ἀγείτω; θάψας βέβηκε 245. ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὰν νεκρὸν ἀπειπας 400. ὃν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς πλεῖστον δέδεκται

Περσέγασσα 884. νέκυν νεκρῶν ἀμοιβόν 1054. καίται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῶ 1225. τόνδε τὸν νεκρὸν χειροῖν μὴ συγκομίζειν Ai. 1026. τὸν νεκρὸν θάπτειν 1343. βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμήνητος inc. XXXV (693 D.). — ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς Ant. 197. τοῦδε τοῦ νεκροῦ 283. Ai. 1155. ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρὸν 1152. γυνή — τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ 1267. δι-στήρου νεκροῦ Ai. 1149. τῷδ' ἐπ' ἀλλήλῳ νεκρῶ 1298. τόνδε τὸν νεκρὸν 1305. — 3. De exanimi cadavere, quo ducunt quidem, sed non cogunt, ut ita intelligentur, exempla Ant. 217. 245. 1054. 1225.: ἐν δ' ἐρειπτοῖς νεκρῶν ἐρεψθεῖς ἔζετ' ἀρείου φόρου Ai. 302. νεκρὸς τάμχος εἰσορᾶν Phin. III (636 D.). — 4. Contra ponuntur vivi et mortui apud inferos versantes: βροτοῖς οὐτ' ἐν νεκροῖσι μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανούσιν Ant. 844 m. Huc faciunt etiam νεκρῶν πλάκες Oed. Col. 1573. et οἱ ἐπερθεν νεκροί Ant. 25. — Tonum regulae convenientem observavit Arcad. p. 73, 14. 74, 4. Syllaba prior, ut consentaneum ante $\kappa\psi$, in thesi posita frequentissime corripitur: in arsi, quod rarius, producitur: Phil. 934. Ant. 1225. inc. XXXV.

Νέκυς et mortuum et cadaver significat. Ignorant enim poetae, quod vulgo faciunt inter νεκρὸν et νέκυν discrimen, et Ionum dicitur νέκυς pro νεκρός usurpatum in glossis κ. π. p. 1096. Bekk. — 1. mortuus. οὐν τάφοισι δεῖσθαι νέκυς; El. 435. Agamemno, cuius de iustis faciendis cum dicatur, quorum sensum habeat, de cadavere non cogitandum. ἐχθρόν ὦδ' αἰδεῖ νέκυν; Ai. 1334. Non opus monere νέκυν adiective dici. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ καθαυὼν νέκυς Ant. 511. ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῖθος νεκίων 812 an. ὁ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀγαῖός μοι νέκυς Polyid. VI. 2. (467 D.), quod ἀγὰν προσετρήξετο Hesychius explicat. — 2. Mortui corporis inest significatio plane: ἐν οὐμὸς εὐδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πέται Oed. Col. 627. τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνέικους νέκυν Ant. 26. κόνιν σήφυντες, ἣ κατεῖχε τὸν νέκυν 406. ψιλὸν ὡς ὄρεϊ νέκυν 422. χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει 427. εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαρπον ἐσχόμην νέκυν 463. — 3. Medium quendam utriusque potestatis locum tenent haec: τῶν σῶν — ἐκ σπλάγχχνων ἕνα νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδούς ἔσει Ant. 1054. ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὐθελῶν ἀμοιβὸν ἀκέρειστον ἀνόσιον νέκυν 1058. — Specie pleonasmus est ὁ καθαυὼν νέκυς Ant. 511. v. Erf. Sed minime simile exemplum Ant. 463., ubi sic ordinanda verba: εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντα (ἐπεὶ ἔθανε) ἐσχόμην ἄθαρπον νέκυν (γενέσθαι). Manavit autem ex Homérico usu: de illo νεκροὶ κατατεθειώτες iam veteres adnotarunt, velut Eust. p. 1074. 23. — Accentum quasi ex νέκυς syncope facta contracti vocabuli significat Etym. M. p. 600, 1., accuratius docet Arcad. p. 91, 9.

Νεμέα locus Argolidis. Νεμέας ἔνοικον — λέοντα Trach. 1082.

Νεμεσητός ira dignum, indignationem concilians. οὐ τοι νεμεσητόν
Phil. 1178.

*Νέμεσις. I. Vindicta ex indignatione iusta. τὰν θεῶν νέμεσιν ἐκφυ-
γῶν* Phil. 514 ch. *θεῶν βλα καὶ νέμεσις, οὔπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;*
598. — 2. *causa iuste indignandi. νέμεσις γάρ* Oed. Col. 1750 an. *nefas*
est: ut ei δ' ἔπεισι νέμεσις, οὐ λέγω El. 1459. : *si nefas est, indictum*
esse volo. V. Herm. l. c. et ad Vig. p. 755. — 3. *Dea iustae quasi in-*
dignationis male facta ulciscens. ἀκουε, Νέμεσι τοῦ θαρόντος ἀγέτως
El. 782. Aldus et optimi codd. *Νέμεσι*; alii *Νέμεσις*. V. Pors. ad
Phoen. 187.

Νέμος pra'um pascuum. νέμος ἐπάκτιον Ai. 408 m., *pascua cogita*
iuxta mare sita, quae eadem λειμώνια ποὰ μῆλων, si scriptura vera, di-
cuntur v. 597.

Νέμω. I. Formae. Act. pr. νέμω Oed. R. 237. Oed. Col. 883 ch.
Suid. *νέμω νομιῶ*, hoc advocato exemplo; ex quo et schol. Reisig. et
Elmsl. contra librorum fidem *νεμῶ* scripserunt, interrogandi signo distin-
guentes. El. 147 m. 588. Ai. 1310. *νέμεις* Phil. 393 ch. Trach. 397. 483.
νέμει Trach. 1018 m. Ai. 28. inc. XCIV. 3 (782 D.). *νέμουσιν* Phil.
1009. *νέμωμι* Ai. 995. 1350. *νέμοι* Trach. 57. Flor. Harl. Vat. *νέμει*. 162.,
ubi Herm. *νέμειν*, Brunckii membr. Harl. Flor. μένειν. Illud Laur. A. B.
Vat. Brunckii codd. B. T. Triclinius. Ai. 258. *δέιπέ μοι pro εἰ νέμοι*
Stob. Serm. CXII. 8., eiusdem cod. A. *διάνεμι: νέμει* cod. Laur. B.
νέμειν Ai. 1330. Oed. R. 240. Trach. 1228. Brunck. *νεμείν*, Turn. *νεμῶ*
γ'. νέμω v. Oed. R. 201 ch. 579. 1080. Aeg. I. 3 (19 D.). Scyr. IV. 2
(499 D.). *νέμουσα* El. 171 ch. — *ful. νεμεῖς* Ai. 508. De Oed. Col. 883.
iam memoratum, et dicetur explicatius. — *σογ. ξερεῖμε* Oed. Col. 1398.
νέμειν Ai. 1180 ch. *νέμειν* Phil. 1051. Scyr. IV. 2 (499 D.). *νέμας* Aeg.
I. 2 (19 D.). — Medii unum exemplum est *νερόμεσθα* Phil. 701 ch. —

II. *Usus. I. partiendo tribuendi antiquissima significatio. πρεσβεία νέμας*
τῆςδε γῆς Aeg. I. 2. *Λύκω τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίᾳς νέμων* 3. *εἶπε*
δ' ἦν τέκνοις μοῖραν πατρῴας γῆς διαλεγον νέμοι Trach. 162. Hanc
scripturam, non *νέμειν*, qua ἀνακόλουθος oratio sit, vulgatae subrogatu-
rum Hermannum scio fuisse, si olim scriptura codicis Laur. A. nota fuis-
set. — 2. *tribuio, do* universe, inprimis etiam de sorte et natura. *οὐδὲν*
θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι Phil. 1009. *τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νέ-*
μειν 1051. *facias, ut assequar. χέρνιθας νέμειν* Oed. R. 240. *Οἰδῖπους*
τοιαῦτ' ἐνεμει παιοὶ τοῖς αὐτοῦ γέρα Oed. Col. 1398. *τοιαῦτα νέμει Ζεὺς*
Trach. 1018 m. *δίδωσιν* schol. *κατὸν κέρω τε καὶ μοι τοῦτ', ὅταν θάνης,*
νεμῖς Ai. 508. *οὔτε βαθεῖαν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν* 1180 ch. *τοῖς*
φίλοις νεμῖς νέμειν 1330, *σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆςδ' ἔτι μελῶ χάριν* 1350.

6. In Synd. V. 3 (150 D.) iuvenis doctus Bergkins Comm. de fragm. Soph. p. 8. recte emendavit νέμ', εἴ τις οὐ πάρεστιν, ὃς ξυνώμοσεν, pro νέμων· τις οὐ πάρεστι, τίς. Ita Agamemno recitari iubet eorum nomina, qui de ulciscenda Helena coniurassent. Nec tamen propterea ἀπόνειμον, quod eadem significatione Sophocli tribuitur, damnaverim.

Νεόθεν recens. νέα τάδε νεόθεν ἦλδ' ἐμοὶ βαρύντομα κακά Oed. Col. 1449 ch. Augetur illud νέα κακά addito adverbio rem insperatam significante, terretur enim tonitrubus chorus omine plenis.

Νεοκόνητος. νεοκόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων El. 1386 ch. Libri omnes νεακόνητον. Recte schol. Rom. νεοκόνητον, etsi perverse explicat τὸ ξίφος τὸ ἡκουημένον εἰς αἷμα καὶ φόνον. Hinc Suidas et Hesychius in ν. αἷμα, Etym. M. p. 35, 4. (corrupte ibi scriptum), et Gr. Bekk. An. p. 356, 20. αἷμα inepte ξίφος interpretantur. Significantur autem manus recens fuso sanguine conspersae; vocabulo a κῆω κένω thematicis, unde sunt καίνω κέονα ἔκαρον, ducto, velut φόνος et φονή a φῶς φένω. V. Herm. ad Antig. 416. ed. Erf. mai.

Νέομαι venio. Κρύετα — δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδῶσι σαφεῖ προκηρύσσοντα Ant. 33. Futurum an praesens esse putes, perinde est.

* Νέομαι vel νεῶ ν. ἀνατενύομαι.

** Νεοπλῦνής recens lotus. νεοπλυνεῖς δ' ἐπερδύτας Nausic. II. 2 (391 D.). Corrupte olim λινωπλυνεῖς scribehatur.

Νεοπόκος recens detonsus. οὗς νεοπόκω μαλλῶ Oed. Col. 476. Canteri emendatio haec. Libri vett. νεοτόκω, nisi quod Laur. A. οἰνεοτόκω supra scripto οἰπόκω, quod in Triclinianis est, Par. F. Ricc. οἰνεοτόκω, Laur. B. σὺν νεοτόκω.

Νεοπτόλεμος n. pr. ἀνδῶμαι δὲ παῖς Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος Phil. 241. ὦ — Ἀχιλλέως καὶ Νεοπτόλεμε Phil. 4. cum synizesi duorum priorum syllabarum, v. Herm. recte contra Elmsleii placitum perpetuo ita fieri negantem.

* Νεόργος ν. νέοργος.

Νεοῦργατος recens humectatus. Non dicitur nisi de gladio cruento. σὺν νεοῦργάτῳ ξίφει Ai. 30. Suid. ν. νεοῦργάτῳ et ὀπτῆρας. περὶ νεοῦργάτῳ ξίφει 815.

Νεοῦρῆτος recens susus. ὄρῳ — νεοῦρῆτους πηγὰς γάλακτος El. 882.

Νέοργος recens exortus. τί δ' ἔστιν — νέοργον αὖ; Oed. Col. 1503. ἔτεκεν μεγάλην ἃ νέοργος ἃδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν Trach. 890 ch. Libri omnes, etiam Laur. A. ἀνέοργος, quo spectat scholion ἀνέοργος δέ, ἀπὲρ τοῦ ἡ αἰσχρὰ καὶ ἀπρεπής. Iunt. 2. Brunek. Herm. ἃ νέοργος, quam felicem emendationem defensam videas ex scholio altero, ἡ νεωστὶ

ἐνταῦθα ἐρημήσουσ' Ἰόλῃ. — τὰν νέογον — Ἐρηλοραν Hel. IV. 1 (791 D.). *adolescentulum*. Vitiose olim legebatur νέογον.

Νέος. 1. De homine, *adolescens aetate*, etiam *puer*. ὦν νέος ποτέ Phil. 96. Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή Oed. R. I. ὅδ' ἐστίν — κείνος, ὃς τότ' ἦν νέος 1145. γέγοντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ Oed. Col. 396. πιθοῦ μοι, καὶ νέα παραινέσω 1183. εὐτ' ἂν τὸ νέον παρῇ 1231 ch. *aetatis flos*. εἰ δ' ἐγὼ νέος Ant. 724. εἰρηκας ὡς ἄγαν νέος 731. *adsignificata imprudentia*. φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγχεύειν νέους Scyr. III (498 D.). αἱ νέαί — ἥδιστον ζῶμεν ἀνθρώπων βίον Ter. VII. 3 (517 D.). νέος πέφυκας Phthiot. II. 1 (622 D.). ἔγρις ἐν νέοις ἀνδρῶν inc. XLVII. 3 (705 D.). τὸ μὲν τι οὐ νέος οὔτε γήρῃ σημάτων ἀλιώσει Oed. Col. 707 ch. *probabilis pro reprobis vel effugis*, quod in libris exstat, correctio est Triclinii. παρθένος νέα Phil. Troi. 632 D. secundum Hermannii suspicionem praef. Philoct. p. X. — Hinc deslexa haec. νέας τροφῆς στερηθείς Ai. 505. ἐξ ὅτιον νέας τροφῆς ἐληξε Oed. Col. 346., ex quo *puellarem aetatem egressa est*. νέαν ψυχὴν ἀναιών Ai. 555. — 2. De rebus, quas nondum fuerunt, *novus*. φρονεῖδας νέας Phil. 211 ch. τί μοι ἦ νέον — ἐξατίσεις χρόνος Oed. R. 155 ch. νέων ἀισοόρων γάμων Trach. 839 ch., ubi cod. Par. et schol. R. νέον, explicatum illud νεωσιὶ προσβαλλόντων. μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους Θανάτους 1266 an. νέον ἄλγος ἔχει Ai. 252 an. νέας βουλὰς νέουσιν ἐγκαταξέυξας τρόπους 722. *mutata mente nova consilia iniens*. σελήνης ὄψις — ἐξ ἀδύλων — ἔρχεται νέα inc. LVI. 5 (713 D.). — 3. *Adsignificatur res insperata, gravis vel sinistra omnis*. καὶ τι προσδοκῶ νέον Phil. 773. μὲν τι βουλεύει νέον; 1213. νέον μὲν οὐδὲν 1214. νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι νέα βαρύποτμα κακά Oed. Col. 1449 ch. Alterum νέα exaequandorum numerorum causa Hermannus de coniectura addidit. δηλοῖς δ' ὡς τι σημανῶν νέον Ant. 242. τί δ' ἐστιν — νέον 978. νέος νέω ξὺν μόρῳ ἔθανες 1252 m. τίνα λέγεις νέον μοι λόγον; 1275 m. Cf. Monk. ad Eur. Hippol. 860. eiusque fontem Valck. ad Herod. III. 62. Inter νέον et νεώτερον sic dictum discrimen constituenti Stallbaumio ad Plat. Euthyphr. p. 2. A. recte adversatur Engelhardt. I. c. p. 87. — 4. Notanda similitum eiusdem stirpis formarum coninectio. νέα τάδε νεόθεν Oed. Col. 1449. νέος νέω ξὺν μόρῳ Ant. 1252. νέας βουλὰς νέουσιν ἐγκαταξέυξας τρόπους Ai. 722. — 5. νέον aliquando adverbiascit: τῷ κατὰ γῆς, ἔς νέον ἐξήκει Oed. Col. 1772 an. — **Comparativus de aetate hominis dictus** exstat: ὦν φύσει νεώτερος Oed. Col. 1297. νεωτέρῳ τῷ τοῦτο βαστάζειν πρόθεσις Ant. 216. γρώμη δ' εἴ τις κάπ' ἐμοῦ νεωτέρου πρόδεσι 715. ἔνα τὸν θυμὸν ἐς νεωτέρους ἀγῇ 1075. μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται, τῆς νεωτέρας δ' ἐνὴρ Trach. 548. Et de re gravi et infesta: τί μοι νεώτερον βούλεται ἀπ' Ἀργείων ἔχεις

Phil. 556. Superlativus νεώτατος non legitur: νέατος suo loco tractavimus. De tono observat Arcadius p. 38, 3.

Νεοπάς recens decerptus. ἐν νεοπάσιν θαλλοῖς Ant. 1186. Θαλλὸν χυμαίνεις προσφέρων νεοπάδα Past. III. 2 (445 D.). De genere vocabuli et accentu v. J. obeck. ad Phryn. p. 610. et in diss. de mot. adim. minus mob. a. 1831. p. 5.

Νεοσσός pullus. ὄρνιθος — ὡς ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρμητὸν βλέψῃ λέχο; Ant. 421. Tonum notavit Arcad. p. 77, 20. Eust. p. 1340, 41.

Νεοσφαγῆς recens euesus. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγῆς Trach. 1120. Αἷας — νεοσφαγῆς κεῖται Ai. 882. Wakef. utroque loco ἀδελῶς pro ἀρτίως coniecit Silv. Cr. t. III. p. 152., offensus σχήματι τῷ ἐκ παραλλήλου, de quo adnotat Schol. Ien. — νεοσφαγῆ — τὸνδε προσλείσσω φόνον Ai. 542. corpora sunt armentorum recens caesorum.

* Νεότοκος v. νεόποκος.

Νεότομος recens insulctus. νεοτόμοισι πλήγμασιν Antig. 1268.

Νεοχάρκτος recens impressus. ἔχη τὰ κείνου νεοχάρκτα Ai. 6. Afsert Suid. v. νεοχάρκτα.

Νεοχμός novus, insperatus. τί δ' ἐστὶν οὔτω νεοχμὸν ἐξαίφνης Phil. 741. Κρέων — νεοχμὸς νεαυαῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις ποιεῖ Ant. 157 an. Locus lacunosus adeo ut anapaestici numeri nullum compareat vestigium, et alii alia tentaverint. Hermannus coniecit νεοχμῶς νεοχμὸς νεαυαῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις. Ipsum vocabulum bene explicat schol.: νεοχμός. νέος, νεωστὶ κατασταθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα.

* Νεοχμῶς v. νεοχμός.

Νέψθε et νέψθεν infra. Non dicitur nisi de inferis. τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέψθε κατὰ γῆς ἄνω Oed. R. 416. κοίταν δ' ἔχει νέψθεν εὐσπλαστον αἰέν Oed. Col. 1705 m. καὶ νέψθεν ὦν Trach. 1192. De passione adverbii et tono v. Apoll. de Adv. p. 603, 7.

Νεψτερος inferus. Semper de mortuis Deisque Orcinis dicitur. ἦ τε νεψτέρα θεός Oed. Col. 1545. Proserpina. θεῶν τῶν νεψτέρων Ant. 598 ch. 745. τὸ νεψτέρων εὐνουν διαστὰν γῆς βύθρον Oed. Col. 1658. — ὀρμωμένῳ νεψτέρας τῇ ξένῳ νεκρῶν πλάκας Oed. Col. 1572 ch. Cf. Wex. ad Antig. t. II. p. 167.

Νέσσος n. pr. Νέσσου φοθινοτος Trach. 555. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν I131. De accentu v. Eustath. p. 1340, 41.

Νέσιωρ n. pr. Νέσιωρ ὁ Πύλιος Phil. 420.

Νευρά nervus in arcu. ἐν χρεῖε φάλης νευρᾶς Phil. 993. De accentu v. schol. II. γ. 35.

Νευροσπῶδής nervo retractus. νευροσπαδῆς ἄτρακτος Phil. 290. Sni-

das: νευροσπαδῆς ἄτρ. π. Σοφ. ἐν Φιλ., ὃν ἀφίησι τις τῇ νευρῷ ἐπισπώμενος αὐτόν. Schol.: ὁ ἐπισπώμενος τὴν νευράν. διὰ γὰρ τῶν γλυφίδων ἔρχεται. Clarum est, emendandum esse ὁ ἐπισπώμενος τῇ νευρῷ, ut Hermannus fecit, nec concedendum Buttmanno vocabulum activa vi praeditum esse.

Νεύω. Proprie caput demitto. δς πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν Ant. 270. σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα 437. Tralate animo, pollicendo affine. νεύσατε τὴν ἀδόκητον χάριν Oed. Col. 248 m. νεύσον — τέκνον, πείσθητι Phil. 482.

Νεφέλη nubes. Proprie: αἰθερίας νεφέλας κύρσασαι Oed. Col. 1084 ch. Translatum ad frontem nube tristitiae contractum: νεφέλη δ' ὀφρύων ὑπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύρει Ant. 524 an. Pulchre eadem nubes quasi lacrimarum imbre genas spargere statim dicitur, τέγγονσ' ἐδῶπα πικρῶν, felicissime continuata imagine. Simili ad mortem facta tralatione dictum εἰ γὰρ σφε Κερταύρου φορέα νεφέλη χρεῖσι δολοποιοῖς ἀνέγκη Trach. 828 ch. Brunckius hoc primus dedit pro φορέα νεφέλα vulgato ex gl. τῷ αἵματι, et schol.: χρεῖσι δὲ τὸ ἐμύτιον τῷ αἵματι ἡ ἀνάγκη τῆς Διὸς γέρας, ἣ μετὰ δόλου τετρασημέρη. ἡράγκασται γὰρ ὑπὸ ζήλου τεχνάσασθαι, quae quamvis inepta monstrant tamen veram scripturam, quae post reperta fuit in Laur. A., nisi quod ibi φορέαι legitur. Wakefieldus φορέαν νεφέλαν rete, Huschkius in Anal. crit. p. 139. vestem textilem interpretatur, Erfurdius recte de morte intellexit dici, secundum Θανάτοιο μέλαν νέφος Homeri Il. π. 350. Od. δ. 180. — De accentu generis huius vocabulorum praecipit Arcad. p. 108, 26.

Νέφος nubes. Proprie dictum: ὄμπνιον νέφος Thes. II (233 b. D.). σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκνεύσας μέγας χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν Ai. 1127.; res ex accuratissime observata illorum locorum natura comparationi adhibita, in quibus sereno caelo repentinae parvis nubeculis exortis et gravissimae procellae erumpunt. ἀπ' αἰθέρος τε καὶ ἀπὸ λυγαίου νέφους Polyx. IV (471 D.). Cod. Paris. schol. Apoll. Rh. II. 1121. λυγαίου σκότους, quod ex mera interpretatione haesit, λυγαῖον νέφος enim ipsum aliquis σκότος; explicuerat. — Transfertur ad caecitatem significandam: ἰὼ σκότου νέφος; ἐμὸν ἀπότροπον ἐπιπλόμενον Oed. R. 1313 m. caliginis meae nubes abominanda. De omni enim re superinducta dicitur: τοῖον Ἑλλάνων νέφος ἀμφὶ σε (Τυόλας) κυνῶντι Eur. Hec. 890. πολέμου νέφος v. Dissen. Expl. Pind. p. 464.; στυγρὸν ὀφρύων νέφος Eur. Hippol. 171. v. Valck., unde etiam νέφος ὀμωγῆς Med. 107. ortus velut nubes genitus, νέφος στεναγμῶν Herc. Eur. 1140.; γόων Delect. Epigr. VIII. 95, 4. ubi cf. Iacobs.

Νέω περ. Sed ad *texendi artificium* traduci videtur *πέπλους τε νή-σαι* *νεοπλυνεῖς τ' ἐπεινύτα;* Nansic. II. 2.

Νεωρής recens. *νεωρῇ βόστρυχον τετμημένον* El. 889., quae Etym. M. p. 205. 31. affert, et Suidas v. *νεωρῇ*. — *ἐλληφότας φόβον νεωρῇ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου* Oed. Col. 734. Etiam hunc versum Suid. v. *νεωρῇ* usurpavit. — Penacui iubet Arcad. p. 117, 18., idque eo maiorem speciem habet, si non ab ὥρα sed ab ἄρῳ i. q. ἀπαρτῶ, ἀρμόζω ducatur, cuius utriusque originationis auctor Suidas est. Sic enim tonosi conveniret cum adiectivis in *νηρῇ*, penacutis omnibus.

** *Νέωρος recens, tener.* *νέωρος, νέον* Photius p. 297, 9. Perperam apud Hesychium *νεωρόν* scribitur, culus rei in vocabulo necessario ab ὥρα composito ratio nulla reddi potest; et diserte propenacui iubet Arcadius p. 72, 15. — Legitur in libris Oed. Col. 476. οἶος νεαρᾶς νεοτόκῳ μαλλῶ βαλῶν (ἔρεψον). *νεοτόκῳ* emendavit Canterus, *νεαρᾶς* autem cum mediam corripit, Valckenarius in *νεογνῆς* mutavit ad Phoen. 994.; Musgravinus in *νεωροῦς*, quod ea significatione tragicis tritum non est, Doederlianus et Elmsleius ex Heathlii coniectura οἶδ' γε νεαρᾶς ediderunt, γέ otiose interiecto, Reisigius *νέωρας*, quod in *νέωρον* mutavit, quia ea finitio communis generis usu tenetur, Hermannus.

Νεωστὶ recens, nuper. *πάντα δέδοκται ταῦτα καὶ νεωστὶ μοι* El. 1038. Stob. Serm. p. 31, 24. Accentus adverbiorum in *στὶ* communis est.

Νῇ iurisiurandi cum affirmatione formula. *νῇ τῷ Λαπέρσῃ, νῇ τὸν Εὐρώταν τρίτον, νῇ τοῖς ἐν Ἀργεὶ καὶ κατὰ Σπάρτην θεοῖς* Lacaen. III (339 D.). — De tono docet Arcad. p. 181, 24. nec minus hinc potest colligi, quod de *νῇ* et *ναί* confundendis sedulo cavebant grammatici: v. Eustath. p. 92, 17. 174, 4.

Νηδύς venter. *τὰ τῆς ταλαίης νηδύος θυεπτήρια* Oed. Col. 1265. *ἐλαιάεσσα νηδύς* Niptr. V. 2 (405 D.), v. *ἐλαιάεις*. De *υ* producto correptove v. Choerob. Bekk. p. 1402. — De tono v. Arcad. p. 92, 10.

Νηλεὺς et νηλὺς miseratione non affectus. Sophocles Homericum harum formarum usum secutus dixit *νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θανατηφόρον καίται ἀνολκτως* Oed. R. 180.; sed ἐνδ' ἔκειτο *νηλεὺς κυροσπέρμακτον σῶμα Πολυνεικούς* Ξεν. Ant. 1182. Inutilis est Elmsleii coniectura *νηλεῶς*, prolata in Censura Aesch. Prom. a Blomfieldo editi v. 239.

Νηλέπους ἀνυπόδητος καὶ μονοχῆτων Etym. M. p. 608, 31. ὁ ἀνυπόδητος Suidas, usus Sophoclis auctoritate, ἄσπις νηλέπους; τ' ἀλωμένη Oed. Col. 350. Sed Eustathius nimium, ut videtur, formae tribuens breviori *νηλεπός*, αἰχμηρόν καὶ ἄλιπῇ interpretatus a *λίπος* repetendum

existimat, etsi sic *νηλεΐς* dici consentaneum fuit. Cf. Blomf. gl. Aesch. Prom. 248.

Νήπιος infantis instar *imprudens, stultus, ineptus*. — τὸν οὐτε πρὶν νήπιον, νῦν ἔ' ἐν ὄρκῳ μέγαν καταλθεῖσαι Oed. R. 652 ch. νήπιος, ὅς τῶν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται El. 142 m. Suid. v. ἀντρομέρος et οἰκτρῶς.

Νηρηΐς Nerei filia vel Nereis. Erant enim qui secundum Barchylidem Nereides, haud dubie numina quaedam marina inferiore dignitate, et Nerei filias distinguendas docerent, has enim ex Doride uxore, illas aliunde genitas, v. Ammon. p. 97. coll. Valck. Anim. p. 161. Eust. p. 1954, 5. Ceterum legitima forma *Νηρεΐς* Sophocles usus non est, nec Attici, opinor, poetae omnino: alii pro numerorum ratione variant, v. Pind. Nem. IV. 106. V. 14. 66. Leonidas Anth. Pal. t. I. p. 474. coll. Jacobs. l. c. t. III. p. 212. Prosariis scriptoribus una convenit contracta forma, qua Sophocles usus *ἐκατομπόδων Νηρηΐδων ἀκόλουθος* Oed. Col. 723 ch. V. Lobeck. ad Phryn. p. 42. Nominativo autem et accusativo casu haec raro comparet. Quin Sophocles genitivo productioris formae posito dixit ὁ μὲν Νηρηΐδος τέκνον ἄρτι βλαστάρεσκε Scyth. I. 2 (491 D.).

Νησιώτης insularis. καὶ νησιώτας Capl. VI (37 D.). — Ταῦταquam nominale penacuitur, cf. ἀγρώτης et ἀλήτης et Philem. §. 12.

Νησιώτης insularis. νησιῶτιν ἐστὶν ἀμείψας Trach. 655 ch. *Oechaliam* Euboeae dicit.

Νήσος insula. γέρε — νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθης Phil. 300. εἰ μὴ — ἀγοῶτο νήσου ἐγδε 609. Θεανὴ νήσος Tyr. XIV. 4 (593 D.). v. Θεαιός. — De Peloponneso peninsula: ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νάσῳ Oed. Col. 701 ch. Explicat Markl. ad Suppl. 367. De tono v. Arcad. p. 75. not. 94.

Νήφω vino careo vel abstineo. οὐ γὰρ ἂν — πρῶταισιν ὑμῖν ἀντίκυρσα — νήφω ἀολνοῖς Oed. Col. 100. Suid. v. νηφάλιος θυσία. Aquam enim mulsam libabant Eumenidibus, v. Reisig. l. c. et Wytenb. ad Plut. Praec. San. Tuend. p. 132. E. Sese autem νήφοντα Oedipus propter penuriam victus dicit.

Νήχομαι nato. χρυσώπιδες ἔλλοι νήχοτο inc. CV. 179. ap. Eust. p. 1389, 8 (om. D.).

Νέζω lauo purgandi sive expiandi causa. οἶμαι γὰρ οὐτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φάσιν ἂν νέψαι καθαρμῷ τήνδε ἑτὴν στέγην Oed. R. 1228., quem tetigit locum Eustath. p. 1231, 9. Cf. Jacobs ad Anth. Pal. t. III. p. 803.

Νικάω vinco. 1. intransitive *supero, victor sum*, a iudiciorum Atticorum sermone potissimum desumpto vocabulo, v. Valck. diatr. p. 261.

βούλομαι — ἔξαμαρτεῖν μῦλλον, ἢ νικᾶν κακῶς Phil. 95. νικᾶν γε μέν-
 τοι πανταχοῦ χρηζῶν ἔφυν 1041. τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν
 σοι Ant. 233. impersonaliter dictum pro ἢ γνώμη ἐνίκησεν; ut καὶ ταῦτ'
 ἐνίκη 274. Similia sunt εἰ δὲ μὴ καλῶς λέγω, σὺ νίκη El. 245. φιλεῖ
 γὰρ ἡ δύσλεια — νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς Epig. I. 2 (194 D.). νικᾷ δ' ἐν πό-
 λει τὰ κρείσσορα Eriph. III. 2 (204 D.). — εἰ τοὺς δίκη νικῶντας ἐξωθή-
 σομεν Ai. 1227. νικᾷ δ' ἐπαργῆς βλεφάρων ἥμερος ἐδλέκτρον νύμφας Ant.
 790. *praeualet, potentior est, quod amore victus Haemo patri non ce-
 dit.* V. Herm. — 2. transitive *vinco* quasi pugna conserta. ἐπεὶ νικᾶν
 θέλεις πατρίδᾳ τε τὴν σὴν καὶ γέλλους, — νίκη Oed. Col. 853 — 56. τοῖς
 τοι δικαίοις χῶ βραχὺς νικᾷ μέγαν 884., quem versum affert Stob. XI. 13.
vitiose scriptum. βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾷτε με λέγοντες 1206. α me dicendo
 quasi *exprimatis*. οὔτε νικήσας λόγῳ οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὔδ' ἔργου
 μολῶν 1298. μηδ' ἢ βλα σε μηδαμῶς νικησάτω τοσόνδε μουσῆν Ai. 1313.
 νικᾷ γὰρ ἀρετὴ με τῆς ἔχθρας πολὺ 1336. *longe magis apud me valet,*
sententia Eustathio laudata p. 842, 10. 879, 7. 1198, 38. 1910, 29. εἰ
 μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω Capt. VIII. 18 (39 D.). βοτῆρα νικᾶν
 ἄνδρας ἀστέας Alex. I. 2 (81 D.). — *Superare de significanda re lau-
 dabili et praeferenda aliis:* μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον Oed. Col.
 1227 ch. — 3. *Passivum.* φέλλων γὰρ οἱ τοιοῦδε νικῶνται λόγοις Ai. 323.
 δέδοικα κίαν ἡδονῇ νικωμένην El. 1264. πρὸς τοῦ παρόντος ἡμέρου νικω-
 μένη inc. XVI. 1, 4 (670 D.). *Genitivus absque praepositione huic et*
talibus verbis additus Interpretibus nonnunquam singularis et vix feren-
dus visus est. Sic dicitur κρατεῖς τοι τῶν φέλλων νικώμενος Ai. 1332.,
 plane ut δοῦλος ὡς ἐλευθέρου ἴσαιοτο Trach. 267. κρείσσοναν νικώμενοι
 Eur. Med. 316. νικῶμαι γὰρ Ἀργείας θεοῦ Troad. 23. ἐνικώμην κεκρα-
 γμοῦ Iph. Aul. 1357. εὐγένειαν τῆς τύχης νικωμένην Heracl. 233. ἦν ταῦτα
 νικηθῆς ἐμοῦ Ar. Nub. 1088. παῖδες μητέρων τεθραμμένοι Aesch. Sept. 793.
 φρεος κεκρυμμένοι Arat. Phaen. 563. Ab Homero inde prosatus hic
 usus: ut taceam illa λελουμένος Ὠκεανοῖο et λοισσάμενος ποταμοῖο hinc
 aliquantum distantia, ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο φαῖνε δ' αἰοιδὴν Od. VIII.
 499. non potest nisi ὑπὸ θεοῦ παρορμηθεὶς explicari, cum illud Ara-
 teum adhibere, ἄλως ἀρχώμεσθα ineptissimum esset; ita μὴ ἄστν πυ-
 ρὸς δῆτοιο θέρεται dictum Il. VI. 331. Iniuria igitur suspicionem movet
 olim illud Euripidis κῆσαι οἷς ἀλόχου σφαγῆς El. 123., quod ludentes
 ingenio correxere σφαγαῖς Herm. de ell. et pleon. p. 143. (179 Or. t. I.)
 et Pors. adv. p. 272.; et πληγῆς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κύρα Or. 487.
 (491.), ubi Hermannus l. c. ὑπαὶ invecuturus erat. v. Eutrobieque Matth.
 Paulo alia sunt καλεσθαι τιως, quod ex ἐρασθῆναι τιως, etsi sensu
 idem est, explicari nequit, ἐλωκέναι τιως item de amore capto, v.

Hemsterh. ad Xen. Eph. in Misc. Obs. VI. p. 502., *τρέχουσιν* Ar. Pac. 989., et quamvis compositum *ἐκτετυφῶσθαι* Lysistr. 222. Veteres in his animadvertere sibi ellipsin videbantur; rectius existimavit Herm. ad Vig. p. 881. et de ell. et pleon. p. 158. Schaeff. ad L. Bos. p. 502. Bernhardy Synt. p. 140. cf. Spohn. Comm. de extr. Odys. parte p. 67. Jacobs ad Aelian. t. II. p. 391. Nam ne prosarii quidem ita loqui abstinerunt: Aeschin. de f. leg. p. 366, 152. *ποίων κρατηθεὶς ἡδονῶν*. Iniuria igitur Valck. ad Hipp. 458. in eiusmodi locationibus genitivum de personis solis dictum probabat, de rebus dativum postulans. Rectae rationis iam aliquid suboluit viro ceteroqu岸 non acutissimo, Abreschio ad Aesch. Suppl. 1008.

** *Νίκιος* quod est *victoriae*. *σθένει* πὶ *νικίῳ* Oed. Col. 1090 ch. probabili emendatione restituit defenditque non a *νίκη* sed a *νίκος* productum vocabulum Herm. Vulgo *ἐπινικίῳ σθένει*, quod neque sensu constat, neque numero epitritorum congruit. Viam emendandi aperuere codd. Laur. A., *ἐπινικίῳ*, et Par. E., *ἐπινικίῳ* exhibentes.

Νίκη. 1. *victoria*. ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν Phil. 81. *νικην* ὀρμῶντ' ἀλαλάζαι Ant. 133 an. μέγα τι σθένος ἂ Κίπρις ἐκφέρεται *νίκας* ἀεὶ Trach. 497 ch. *νίκης* ἄγων τροπαῖα κάκροθλία 748. ἡ ποὺ τι νος *νίκας* ἀκάρπωτον χάριν Ai. 176 ch. ταῦτα — φέρει *νικην* τ' ἐφ' ἡμῶν καὶ κράτος τῶν θυωμένων El. 85. *νίκης* ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας 677. 2. *Dea Victoria*. ἀλλὰ γὰρ ἂ μεγαλῶννμος ἦλθε *Νίκα* — ἀντιχαρῖσα Θήβη Ant. 148 ch. Singulare est cognomen illud Minervae concedi: Ἐρμῆς — ἡγήσατο νῶν *Νίκη* τ' Ἀθάνα Πολιάς Phil. 134. οὕτως *Νίκη* Ἀθηνᾶ ἐν τῇ Ἀττικῇ schol. Coli Minervam eo apud Athenienses nomine significat, quo eodem utitur Eur. Ion. 1550.; et *δέσποιναν Νικην* alloquentes Minervam precantur mulieres in arce congregatae apud Aristoph. Lysistr. 317. cf. Meurs. Lectt. Att. I. 20. His a Brunckio collatis adde Etym. M. p. 605, 50. Eust. p. 879, 64. in prinis p. 1244, 26.; I. H. Vossium *Mythol. Br.* vol. II. p. 32. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 199. De accentu v. Arcad. p. 106, 11. ex Herod. π. μον. λέξ. p. 14, 7.

Νικητήριον *victoris praeonium*. Plurative dicitur, velut ἀριστεῖα et καλλιστεῖα, Salmon. I. 2. (482.): τῷ καλλικοτταβοῦντι *νικητήρια* τίθῃμι.

Νικηφόρος *victoriam ferens*. σὺν κράτει *νικηφόρῳ* Trach. 185.

Νικομάχης *pugna victor*. Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν *νικομάχαν* καὶ πανσανίαν inc. LXXXVI. 1 (765 D.).

Νίς v. ζ.

Νιόβη n. pr. ἰὼ παντλάμων *Νιόβα* El. 147 m. De tono v. Arcad. p. 104, 8.

Νίσιος n. pr. *Νίσω* δὲ τὴν ὀμνυλὸν ἐξαιρεῖ χθόνα Aeg. I. 4 (19 D.). Secundum Eust. p. 271, 2. primam produci et inflecti oportet: coll. Etym. M. p. 606, 12.; a *νίσσομαι* enim productum videtur.

Νῆράς νινσος. *πέτρας τριάδος* Oed. Col. 1063 ch.

Νῆροίς νινσος. τοῦ νηρέντος φάμα Παρνασσοῦ Oed. R. 473 ch.

Νηροσιβής. νηροσιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάμπῳ θέρει Ai. 655. *hiemes, quibus nivium moles peragrantur*. Versus duos laudat Suidas v. *νηροσιβεῖς*.

Νόσω. *Activi* apud Sophoclem praeter praesentis formas nihil legitur. *Medii* participium *νοούμενος* Oed. R. 1487. sensu non discrepat a *νοῶν*. *Passivi* perfectum Ἰακῶς contractum *νένωται* ex Hel. VII. 2. (191 D.) affertur ab Etym. M. p. 601, 20. explicante *νενόηται*. Sed quod *νω* in El. 870. rescribere pro *νω* ausus est Dindorfius praef. poet. Scen. p. XII. simili contractione ex *νόει* factum, quod ipsum codd. Harl. Mon. exhibent et adscriptum est in Laur. C. propter diversam rei naturam probare nequeo. *οῆ* Ionice contrahitur *ω* extra flexiones verborum, ut in *βώσας*, *βωθεῖν*, sed *οῆ* sub eandem legem non cadit. Praeterea *νω* sententia minime est ineptum. — Significat 1. *in mentem inducere, ut scias, intelligas, cogites*. ὥς μηκέτ' ὄντα κείνον ἐν φάει νόει Phil. 413. τόδε γάρ νοῶ κράτιστον 1161 m. νοεῖς ἐκείνον, ὅντιν' ἀρ- τίως μολεῖν ἐφίεμεσθα Oed. R. 1054. *recordarisne? νοεῖς τι τούτων* —; Oed. Col. 1038. σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς Trach. 348. εἰπέ δ', ἦ νοεῖς 1125. *quid sentias, dic*. — 2. *in mentem inducere, ut facias, consilium habere*. καὶ μ' ἔπειν' ὥσπερ νοεῖς Phil. 877. τί με νοεῖς δρᾶσαι ποτε; 906. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; 909. νῦν — νοεῖς ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆςδε 1004. οὐ τί που δοῦναι νοεῖς; 1217. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφε Ant. 44. ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 766. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν, εἰ τοῦμὸν ἥθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς Ai. 592. εἰ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ El. 381. ἦ νοεῖς, ἔπειγε νῦν 1429. In libris et ante Hermannum ἦ νοεῖς Oresti assignata, non Electrae, et cum prioribus θάρσει· τελοῦμεν coniuncta reperiuntur. — 3. *Medium* priore significatione dicitur Oed. R. 1487.: *νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ μικροῦ βλου οἷον βῖωναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν* — Sed in Iphig. II. 1. (289 D.) pro *νόει* Porsonus *νοῦν* δεῖ emendavit: non minus recte servato *νόει* scribere licet cum Bergkio Comm. de Soph. fr. p. 15.: *νόει πρὸς ἀνδρὶ σχῆμα, πουλίπους ὅπως πέτρα, τραπέσθαι γνησίον φρονήματος*. Legitur *σῶμα*.

Νόθος νοthus. ὁ δὲ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει Aload. X. 1 (108 D.). τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολέμου νόθον Ai. 992. — Accentum observavit Arcad. p. 49, 9.

Νομάς. *Proprium est de armentis vagantibus.* *ἔππους νομάδας ἐξιοσκοπῶν* Trach. 270. Et sic de fera quoque bestia *cervu dictum νομάς* δέ τις κερουῖσαι — *καθεύπειν ἔλαφος* Arcad. XII. 1. (110 D.), quod a *νομή* repetendum esse putare stulti foret. — Transfertur primum ad *vagas et irriguas aquas*: *κρῖναι — Κηφισοῦ νομάδες ῥέεθρων (μυνύθουσιν)* Oed. Col. 693 ch. Longe aliter dictum *ὅλοιθ' ὅστις, ὅς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας νομάδος ἐπιποδίας ἔλαβεν* Oed. R. 1350 m. Libri plerique *ἔλυσεν* vel *ἔλυσέ με*; a prima tamen manu in Laur. A. *ἔλαβέ με*. Scholiastae duas explicandi rationes protulerunt minime ineptas: tertiam enim, *ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ τῇ ὑπὸ τῶν νομέων πατομένη* nemo probaverit. Prioremne autem ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης τῆς διανεμομένης τοὺς πόδας μου ἔλαβε, ut *ἐπιποδίας νομάδος* epexegeti contineretur, an alteram ἀπὸ ἀπηνοῦς δεσμοῦ ἐν νομαδιαίοις τόποις συνέχοντος τοὺς πόδας προβem, incertus sum: prior minus vulgarem sententiam habet, alteram Hermannus sequitur.

Νομεύς pastor. *νομεύς ἀνήρ* Oed. R. 1118.

Νομή pascuum. *ποιμνίων νομάς* Oed. R. 760.

Νομίζω. Activi apud Sophoclem pariter ac passivi nihil nisi praesentis formae exstant, praeter *νόμισον* Pel. III. 4. (442 D.) et *νομισθέν* Aload. IX. 3 (107 D.). — 1. Antiquior ceteris verbi vis, *tamquam morem receptum agnoscendi et colendi*, nisi in quibusdam passivi partibus non legitur. *ἐντάφια — φέρουσιν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται* El. 319. *πεντάεθλ' ἃ νομίζεται* 681. *τίς δ' ἔσθ' ὁ χάρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;* Oed. Col. 38. cf. C. F. Hermann. ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 244. *λουτροῖς — ἐσθ' ἡτέ τ' ἐξήκοησαν, ἣ νομίζεται* 1599. *τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ* Aload. IX. 3. — 2. Usitatio est existimandi significatio. *νομίζει — πεπονθέναι λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον* Oed. R. 516. *εἴ τοι νομίζεις κτήνι τὴν αὐθάδιαν εἶναι* 549. *εἴ τοι νομίζεις — οὐχ ὑφείξιν τὴν δίκην* 551. *τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν* 610. *καλῶς νομίζεις* 859. *πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἐμέ* Oed. Col. 804. *ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων* 1005. *μελὼν' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας φέλον νομίζει* Ant. 183. *ταύτῃ νόμιζε καμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ — δουλλὸν γ' ἔξειν τροφήν* Ai. 492. *ταύτῃ νόμιζε τὴν πόλιν — εἰς βυθὸν ποσεῖν* 1061. *ὥς τε μηκέτ' ἂν τέρας νομίζειν αὐτό* El. 1309. — *λέγει νομίζει* θ' *ἡμιν ὀρθῶσαι βίον* Oed. R. 39. *οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;* Ant. 734. sententia Eustathio memorata p. 27, 20. 119, 16. 878, 1. 1185, 29. 1568, 57. — In his exemplis semel sine obiecto, quod dicunt, positum est, Oed. R. 859.; quinque cum duplici accusativo sive nominativo, cum passive dictum verbum est, Oed. R. 610. Oed. Col. 1005. Ant. 183. El. 1309. passive Ant. 734. Ceteris locis infinitivum sibi adiungit.

Νόμιμος legitimus, mori sancito conveniens. ἂ μέγιστ' ἔβλασται νόμιμα El. 1085 ch. ἄγραπτα κάσφαλ' ἑθεῶν νόμιμα Ant. 451. *fas divinum. v. ἄγραπτος.* — *Accentus adiectivorum in νιος communis est.*

Νόμισμα. Suidas: δύο σημαίνει, τὸ νόμιμον ἔθος — καὶ τὸ κόμμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ. Ad priorem significationem concretam quidem convenit Antig. 296.: οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄγνυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλασται. *institutum* significatur. Sic et Euripides dixit Oed. IX. apud Stob. tit. I. Erfurdio memoratus.

Νόμος. Significationes praecipuas, sed admixtis quibusdam monachos Byzantinos redolentibus recenset Etym. II. p. 606, 52.: brevis Hesiychius: νόμος, θεσμός, συνήθεια, νομή, τύπος (haec duo ad νομός spectant) καὶ λόγος (quod Christiani est). Θεσμόν et συνήθειαν etiam Photius et Suidas explicant, hic secundum Sophoclis illud Ai. 544. — 1. τὸ νομισθέν, mos et institutum usu receptum et sancitum: etiam *fas*; imprimis cum θεῶν νόμοι memorantur. τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε Oed. Col. 338., qua utitur sententia Eust. p. 31, 12. Δίκη ξυνοδὸς Ζητὸς ἀρχαίοις νόμοις 1384. σὺν δίκῃ χρῆσθαι δίκαιε καὶ νόμῳ Ant. 24. καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν 287. *fas a Dis sancitum* violaturus. οἱ τοὺςδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὤρισαν νόμους 448., quo loco τοὺςδε displicebat Erfurdio, non intelligenti recte schollasten de more mortuos rite sepeliendi explicuisse. ὃ γ' Αἰδὼς τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ 515. μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους ἄριστον ἢ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν 1100. νόμον κάλλιστον ἐξευρόντα πειθαρχεῖν πατρὶ Trach. 1167. ἐγὼ γὰρ ἂν πρῆξαιμι δαιμόνων νόμους; Ai. 1109. τοὺς θεῶν νόμους φθέρεις ἂν 1322. ποῶ νόμῳ El. 569. νόμος γὰρ ἐστὶ τοῖσι βαρβάροις Andromed. V. 2 (132 D.). νόμοις ἔπεισθαι τοῖσιν ἐγχώροις inc. XIX. 2 (674 D.). — 2. *lex* vel rite rogata vel regis decreto lata. *Lex enim naturalis et necessitate concta* semel tantum dicitur: ἐπαρκέσει νόμος ὅδε Ant. 609 ch. λόγων ἔργων τε πάντων ὧν νόμοι πρόκειται ἐπιποδὲς οὐρανίου δὲ αἰθέρα τεκνωθέντες Oed. R. 865 ch., quod etsi de divina legum origine dictum, non *fas* spectat sed *ius* et regulam hominibus scriptam. νόμῳ καθαρός Oed. Col. 554 m. *lege* se insontem iudicari debere dicit, quod ignarus ignarum, hostem iniuria petitus occiderit: v. Reisch. C. Cr. p. 271. varias non perspicacium hominum coniecturas memorantem. πόλιν — κἄνεν νόμου κραινουσάν οὐδὲν 918. νόμου βλεῖ Ant. 59. πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῇ 177. νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ πάντ' ἐνεστί σοι 213. ἀπιστοῦσαν τοῖς βασιλείοισιν — νόμοις 378 an, ἐτόλμας τοὺςδ' ὑπερβαίνειν νόμους; 445. νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους 477. ὅστις — ἢ νόμους βιάζεται 659. οἷος νόμοις πρὸς ἔγμα τυμβόχωστον ἐρχομαι 840 m. ὅστις πέρα πρᾶσσειν γε τῶν νόμων θέλει El. 1498. οὐτ'

ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροντ' ἂν Ai. 1052. κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐ-
 δενὸς νόμου 1226. — 3. Hinc *regula est faciendi, praescriptum*. τιθεῖσα
 τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς; El. 570. τοῦτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλο-
 μαι 1032. φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον τὸ μὴ πιθυμεῖν — περισσὰ δρῶν
 Trach. 613. μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ Ai. 343 m. Suid. v. ὀρθῶ
 νόμῳ μόνοι omittit. ὥς περ αὐτὸς τοὺς νόμους ἐπέλθ' ἔχων, τοῦτοιςιν,
 οὐκ ἄλλοισιν ἀρμοσθήσεται Oed. Col. 911. *secundum quam sibi ipse scri-
 psit regulam iudicabitur*. τοιοῖςδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὖξω πόλιν Ant. 191.
hanc legem sequendo. τίτος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω 899. τοῖσδε
 — σ' ἐκπροτιμήσας ἐγὼ νόμῳ 905. — 4. *Mos privati hominis*: αὐ-
 τὸς ὡμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρός δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀρημοιοῦσθαι φῶσιν
 Ai. 544. Suid. v. νόμος. — 5. ὅνα πᾶσι νόμος Oed. Col. 165 an. est
 ἐν βεβήλῳ. — 6. *modi cantus et fidium*. θρεκτοῖσι s. κρεκτοῖς νόμοις Ulix.
 Fur. II. 3 (414 D.). ἐρχομαι ἐκ τε λύγας ἐκ τε νόμων inc. LXXV. 3
 (747 D.). ὅταν τις ἄδῃ τὸν Βοιωτίον νόμον CV. 69 (858 D.). θροοῦντι
 τοὺς Αἰδου νόμους inc. LXX. 4 (407 D.). v. θροέω. De Inach. XI. 5.
 v. νομός. — Accentus, qui bisyllaborum a barytonis omnium est res
 faciendo perfectas significantium, notatur ab Etym. M. p. 606, 58. schol.
 II. v. 249., et a Suida v. νόμος.

Νομός locus, regio. ἡ που τὸν ἐφέσπερον πέτρας νιφάδος πελῶσ'
 Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ Oed. Col. 1064 ch. Hesychius: Οἰάτιδος ἐκ νο-
 μού. Σ. Oid. ἐπὶ Κολ., τῆς προβατενομένης ἐκ νερμέσεως· οἱ δέ, ἀπὸ
 Οἴης τοῦ δήμου, κακῶς. οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται. Meminit Eust. p. 1165, 46.
 v. Οἰάτις. — πατὴρ δὲ ποταμός Ἰναχος τὸν ἀντίπλαστον νομὸν ἔχει κι-
 κμηκότων Inach. X. 5. (268 D.) in v. κάμνω sic explicandum videri di-
 ximus, fluvium propter descensum fortasse sub terram factum regiones
 visere similes atque inferorum flumina.

Νόος v. νοῦς.

Νοσέω. Unum si Aiacis locum v. 206 an., ubi νοσήσας legitur, ex-
 ceperis, *ultra praesens* apud Sophoclem non flectitur. — 1. *aegrotare,*
morbo laborare. νοσῶν ἀνὴρ κῶλον παλαιῶ κηρύ Phil. 41. πλὴν τὸ μὴ
 νοσεῖν ἐμέ 299. σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλλος ἐκ θείας τύχης 1310. νοσεῖτε
 πάντες Oed. R. 60. de pestilentia laborantibus. νοσεῖ δέ μοι πρόπας οὐό-
 λος 169 ch. γῆς οὕτω νοσοῦσης 636. τοῦ μὲν νοσοῦντος Trach. 781.
 ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι 1009 m. κλυθὲ μοι νοσῶν ὅμως 1105. ἐγὼ νοσῶν 1110.
 τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν 1220. ὥς νοσεῖς, φράσεις 1231., quod
 tamen etiam dictum esse potest de eo, qui morbi gravitate amens est,
 ἀεὶ νοσεῖν Crenus. IV. 7 (325 D.). Hinc explicatur illud Aload. XI. 11.
 (109 D.): μόνη δὲ χαλεπὴ καὶ νοσεῖν ἰξουσία πάρεστιν αὐτῷ sc. τῷ πλου-
 σίῳ. Emendandum κοῦ νοσεῖν. Solus dives morbo quasi liber dicitur,

nt in Creusa pauper perpetuo aegrotare. — τὸ νοσοῦν *morbus* Phil. 671. — 2. Transfertur primum ad mentis morbum, *amentiam*. Αἶας θολερῶ κέται χειμῶνι νοσήσας Ai. 206 an. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα 262. Cod. Mosq. b. οἱ νοσοῦντες. πεπανμένος μηδὲν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται 273. ἀνὴρ τοικεν ἢ νοσεῖν ἢ — 330. νοσοῦντα φρενόμορος 614 ch. ὁ νοσῶν μάταιν 622 ch. Schol. μεμηνός. ὅστις μὴ ἔαλόρων νοσοῖ Trach. 1225. Hinc et de *ineptientibus* dictum est. τὸ — νοσοῦντι ληγεῖν ἀνδρός οὐχὶ σώφρονος Trach. 435. — 3. Alia tralatio est de malis et perturbationibus animi amore: θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι νοσοῦντι κελὼν πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ Trach. 541. de *maerore*: ὡς ἐγώ, οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὅστις ἐξ ἔσου νοσεῖ Oed. R. 60. ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ 1061. Denique de malis quibuscunque externis: ὅτι σφιν ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ δὴ El. 1059 ch., de rerum domesticarum statu propter Clytaemnestram et Aegisthum laborante, non de odio cum Hermanno intelligendum, quo Atridarum domus ab illis petatur. νοσεῖ δὴ Triclinius; δὴ libri omitunt; in gl. Faehsii Syll. lectt. Gr. p. 241. νοσεῖται inepte; Erfurdt. νοσοῦσιν, sicut νοσοῦσι in Ang. c. supra scriptum, quae est explicatio difficilioris scripturae etiam ap. schol. Barocc. reperta. De discordia intelligendum illud cum Abreschio ad Aesch. Suppl. 595. non est, quippe cuius in sequentibus demum fiat mentio. — καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενός νοσεῖ πάλις Ant. 1002. *iram* deorum contraxit. τί γὰρ τὸ μείζον ἢ καὶ ἄνθρωπον νοσεῖς; Oed. Col. 604. τοῖσιν οἰκέλοις κακοῖς νοσοῦντες 770. ἐνταῦθα μέντοι πάντα τὰνθρώπων νοσεῖ Alpod, XIII. 1 (98 D.). — 4. In sermonis proprietatem figura illa cadit νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρόταν Phil. 173 ch., de qua absolutissime disseruit Lobeck. monogr. figurae etymol. (paronomasiam vocant Eust. p. 348, 30, schol. II. x. 415.) p. 6 sqq.

Noσηλεα tabum. ῥάκη βαρείας του νοσηλεας πλέα Phil. 39. Schol. νόσον βαρείας πεπληρωμένα, ἢ νοσοκομίας, ἢ τῆς ἐκ νόσου ἀκαθαρσίας. Harum explicationem tertia sola ad sententiam congruit: primam ad idem recidere dixeris haud male; sin, plane destituta sensu erit. Diversa comparavit Wakefieldus. cf. Valck. Diatr. p. 129.

Νόσημα morbus. *Corporis*: δεινόν γε τοῦπλοῦγμα τοῦ νοσήματος Phil. 745. δυσχέρεια τοῦ νοσήματος 888. ἔκλυσιν — ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος Oed. R. 307., de pestilentia. *Animi*: insania; τοῖς πάλοι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι Ai. 331. amor: νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' ἐφίμερον κακόν Ach. Am. I. 1 (162 D.). Tandem gravissima quaeque et luctuosissima mala eo nomine dicuntur, τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν Oed. R. 1293. de Oedipo.

Νόσος *morbus*. 1. de *malo corporis dictum*. νόσῳ καταστάσσοντα δια-
 βόρῳ πόδα Phil. 7. v. καταστάζω. — νοσῇ νόσον ἀγρῶν 173 ch. ἡ δ'
 ἐμὴ νόσος αἰετίζηκε 258. ἀγρὶ νόσῳ καταφθίσκοντα 266. ὅστις νόσον
 κάμνοντι συλλάβοιτο 281. Hanc Aldinae et, ut videtur, Laur. A. scri-
 pturam, ab editoribus a Brunckio inde omnibus praeter Buttmannum
 receptam explicuit Herm. Buttm. ex codd. vet. ceteris (etiam Ricc.) νό-
 σον, quod cum κάμνειν coniungi posse putans erravit, v. κάμνω: Tricl.
 νόσῳ. βόσκων τὴν ἀδηγάγον νόσον 313. καὶ σε νόσου μεταστήσειαν 461.
 τῆς νόσου ξυνοῦσαι 516. μὴν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστῶσης νόσου; 724.
 ἕως ἀντὶ τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου 754. πῶς ἂν — τρέφοιτε τήνδε τὴν
 νόσον; 784. πίντων ἐν νόσῳ — ὕπνος αὔπνος 836 ch. δοκοῖμ' ἂν τῆς
 νόσου πεφευγῆναι 1033. τῆςδε — νόσου βαρείας 1314. πρὶν ἂν — νόσου
 μαλαχθῆς τῆςδε 1318. πρὸς τοὺς σε — κάποσώζοντας νόσου 1365. νόσου
 παύσει λυγρᾶς 1410. πανοτήρη πέμψω σὺς νόσου 1424. νόσου πανοτή-
 ριος Oed. R. 150. τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν 217. πόλιν — φροεῖς δ' ὅμως
 οὐκ νόσῳ ξύνεστιν 303., quae tria de pestilentia sunt dicta. πότερα δόλοι-
 σιν ἢ νόσου ξυναλλαγῇ; 960. νόσοις ὁ τλήμων — ἐφ' οὗτο 962. μήτε μ' ἂν
 νόσον, μήτ' ἄλλο πέψαι μηδὲν 1455. οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο
 Oed. Col. 1659. νόσων δ' ἐμνηχάνων φηγὺς ξυμπέφρασαι Ant. 360 ch.
 οὔτε φθινάσιν πληγείσα νόσοις 813 an. κοῦ νόσῳ βαγύν Tr. 234. κένυται
 νόσος 850 ch. θυμὸς ἢ τιτες νόσοι 879 ch. κάνασθήσεις φοιτάδα δεινὴν
 νόσον 976 an. ἀποτίζατος ἀγρὸς νόσος 1024 m. ἡ τάλαινα διάβορος νόσος
 1074. πρὶν τήνδ' ἀτακινήσαι νόσον 1250 an. ἐκείνης ὕπνος ἱατρὸς νόσου
 Eriph. VI. (207 D.) si sensus satis certo constat. τίκτους γάρ τοι καὶ
 νόσους δυσθύμους Tyr. XII (584 D.). ὁ θάνατος λοῖσθος ἱατρὸς νόσων
 Phil. Troi. I (626 D.). — 2. *mentis morbus*, *insania*. ἐγὼ δὲ φοιτῶντ'
 ἄνδρα μανιάειν νόσοις ὥτρυνον Ai. 59. δειξέω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῇ
 νόσον 66. ἤκοι γὰρ ἂν θεία νόσος 185 ch. ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ 264. ὡς
 ἔληξε — τῆς νόσου 267. ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον 447. — 3. Hinc ad
 alia traducitur aegritudinum, quae mentem tangunt, genera; *amorem*:
 τῆςδε τῇ νόσῳ ληφθέντι Trach. 445. κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαφούμεθα
 491. νοσοῦντι κελὼ πολλά τῆςδε τῇ νόσῳ 541. νόσους δ' ἀνάγκη τοὺς
 θεηλάτους φέρειν Phaedr. VIII. 3 (611 D.). *perversitatem consilii* s. *de-
 mentiam* qualemcunque: οἷχ' ἦδε γὰρ τοιᾶδ' ἐπελληπται νόσῳ Ant. 728.
 ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς 1039 (sc. τῷ μὴ φρονεῖν). —
 Denique de *malo qualicumque graviter laborantium dicitur*. δευτέραν ἐπαι-
 σας ἐπὶ νόσῳ νόσον Oed. Col. 550 m. *vulnus vulnere alidi* Oedipus dicit,
 quod de matris nuptiis percontatus chorus iam de patre caeso quaerere
 coepit. ὡς βιαίας ἔχεται πανδῆμιος πόλις ἐπὶ νόσου Ant. 1128 ch. mala
 urbi ex Creontis pertinacia secundum Tiresiae praedictum instantia sunt.

ὅστις — μείζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον Ter. IV. 4 (514 D.). πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ μικρὰ νόσος inc. XXVI. 1 (681 D.). — 5. Singulari modo dictum de turbine μύσαντες δ' ἔχομεν θείαν νόσον Ant. 417., quod item paulo ante οὐράνιον ἄχος dicitur, non *injens* illa sed *eneli* aegritudo. — Scriptura νοῦσος nimis Ionica est, nec usi ea poetae attici. Dein vitiose legitur in libris plerisque et Aldina φορῶ νόσος ἥδη Phil. 1193 m.; quod cum se occidendi cupidum sese Philoctetes dicat, iure Brunckius νόσος ex libris Triclinianis subiogavit, id quod nunc in Laur. A. B. repertum est. Schol. φορῶ. θανατιῶ, θανάτου ἐπιθυμεῖ, ut non indicet, utrum νόσος an νόος legerit.

Νοστήω *redux fio*, domum maxime. μήτε νοστήσαι ποτε τὸ κοῖλον Ἄργος Oed. Col. 1388.

Νόστος. 1. Proprie *reditum* significat, domum maxime. νόστον σωτήρας ἰκέσθαι Phil. 1457 an. precatur enim chorus Troiam rediturus; quanquam etiam de itinere non esset ineptum. εἰάν τις ὑμῖν ἐς δόμους νόστος γένηται Oed. Col. 1411. Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικημέχαν inc. LXXXVI. 1 (765 D.). Sic intelligendum dixi in v. αὐδὰ Electr. 186 ch. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδὰ i. q. εὐθὺς νοστήσαντος Ἀγαμέμνονος. Scholia obiective, quod dicunt, interpretantur, ἡ ἀγγελία ἡ περὶ τοῦ νόστου τοῦ πατρός, et ἔλεινῃ μὲν ἡ ἀγγελία τῆς ἀναστροφῆς τῆς σῆς. In sequentibus fortasse recte Hermannus οἱ pro σολ emendavit, sed sententia tota οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρώαις ὅτε οἱ — ἀντατα ὠρμάσθῃ πλαγὴ nihil nisi priorum confirmationem continet cum amplificatione, quod et vix *redux* factus Agamemno et in cubiculo quidem maiorum occisus sit; qua de re μέν — δέ bene constant, nec scribendum γε. — 2. Minus proprie *iter* et *oberrationem* significat, de qua vocabuli potestate monuerunt Ernestus et Clarkius ad Hom. Od. α. 119. doctius Wyttenb. ad Plut. Conv. Sept. Sapient. p. 155. C. — ὅμοι ἐμῶν νόστων Ai. 884 ch. Male schol. Pal. ἔνεκα τῆς ὑποστροφῆς, ἣν μέλλω ὑποστρέφειν χωρὶς σοῦ. Rectius de *reditu* in patriam diceretur, de quo etiam Teucer postea conqueritur. Sed optima explicandi ratio videtur ὅμοι ἀνωφέλητα περινοστήσαντι. Frustra enim quaesituri Aiaceyn exierant. — ἡ πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν Phil. 43. *victum quaesitum abesse* significat, sed nove dictum cum genitivo: quae ratio minime defenditur illis quae Schaeferus Mel. Cr. p. 90. et Hermannus ad Eur. Iph. Aul. 822. contulerunt, Homericis maxime et epicis locutionibus νόστος οἴκου, πλοῦς Ἀθελνοιο, γῆς πατρώας νόστος, quod posterius Euripides dixit Iph. Taur. 1065. Dicta enim illa sunt de *sine et termino* itineris assequendo, non de *consilio* facti. — De tono v. Arcad. p. 79, 21.

Νοσφίζω (ζω). *Activum auferre, tollere*: ες οὗτ' ἔρξαις τιν' οὔτε νοσφίσας — ὥλλυντο Phil. 678 ch. Nihil noxae in Philocteta residere dicitur, quamvis indigna passo. *Πάρω* — νοσφιεύς βλον 1413. cf. Abresch. ad Aesch. Eum. 211. Cod. Ven. et Laur. A. νοσφίσεις, quod formarum genus furca expulsum ab criticis ambigas an non invehendam rursus sit. — *Medium celo, fallo*. Hesychius: νοσφίζεσθαι, λανθάνειν, πλεονεκτεῖν. νοσφιζομένηθα, ἀνολίμεθα, ἢ ἐπ' ἄλλο τι τρεπομένηθα, ἢ κρηπτομένηθα. Harum postrema verior videtur interpretatio. ἴσθι δὲ παραφρόνιμον — πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι Oed. R. 693 ch. Gl. ap. Brunck.: ἐάν σε παραλογίζωμαι.

* *Νοίς* v. *κόπις*.

Νότος Auster. ἐτέγγθη κριεὶ ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου Phil. 1443 an. Procellosus enim ventus iam apud Homerum et imbrium vector. χριμερὶς νότῳ Antig. 335 ch. ὁξὺς νότος ὡς Ai. 251 an. ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα Trach. 113 ch., quod utriusque venti nomen cur vulgo maiuscula initiali scribatur, ignoro. — Adverbiascit τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον Aeg. I. 5 (19 D.). — Accentum ex originatione intelligis; alii quasi νόσον interpretantur, velut Eustathius p. 595, 11. 885, 59.: alii ex ὄροτος decurtatum, οἴοται βλαπτικὸν τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωματίων, ut ait Etym. M. p. 607, 40. Generis totius tonum observavit Arcad. p. 78, 20.

Νουθετέω *commonefacio*, interdum adsignificata lenitione. Sic certe dictum νουθετούμενοι φίλων ἐπωδαῖς ἐξεπάδονται φύσιν Oed. Col. 1195. Alii post ἐπωδαῖς, alii post νουθετούμενοι virgulam posuere, sed plane omittenda fuit ut in sententia participio enuntiata. Coniungenda vero νουθετούμενοι ἐπωδαῖς. — κατὰ νουθετεῖς ἐμέ Phil. 1267. ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίῃ, σιγητῇ 1306. ὅταν μάθης μου, νουθετεῖ Oed. Col. 599. οὐδὲ νουθετεῖν ἐξεστὶ σοι El. 585. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε 1014. τοιαῦτ' ἀνολβον ἄνδρ' ἐνουθετεῖ παρῶν Ai. 1135.

Νουθετήμα *admonitio*. ἅπαντα γὰρ σοι τὰμὺ νουθετήματα κείνης διδακτά El. 335. τὰμὺ passive sive obiective dictum: v. ἐμός.

Νοῦς; et *νόος*. Haec forma semel in melicis exstat, a quibus νοῦς plane abest, φορεῖ φορεῖ νόος ἤδη Phil. 1193.; Tricliniana enim haec scriptura Laur. A. B. stabilitur, et ineptit Aldinae et ceterorum codd. lectio νόσος. In anapaestis νοῦς bis legitur: Oed. Col. 1765. Iol. II. (282 D. Iobatae fabulae quidam assignant). Suam igitur et legitimam ditionem diverbia vox habet. I. *ratio sentiendi*, cum intelligendo tum faciendo ostensa: οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν Oed. R. 600. δελλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον 1347. ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάγα Oed. Col. 814. qui eadem, quo tu, sentiendi ratione utitur. ταυτέ σοι τῷ νῷ δ' ὁμοίως καπὸ τῆς γλώσσης λέγω 940. dico pariter ac sentio.

νοῦς δ' ἔστι τηλικούτος ἀλγήσας βαρὺς Ant. 763. τρέφειν — τὸν νοῦν εἰ
ἀμελῶ τῶν φρενῶν ἢ τῶν ἔχει 1077. τίνα νοῦν ἔσχεις; 1214. προνοίας οὐδὲν
ἀνθρώποις ἔφην κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ El. 1004. Suid.
ν. πρόνοια. ἦν φύσιν γε (τοιμαύτη), τὸν δὲ νοῦν ἥσσαν τότε 1012. Natura
quidem sese ad omnia audenda, etiam cum adolescentula esset, proclivem
fuisse, sed nondum satis consilio valuisse dicit. ἄσκει τοιμαύτη νοῦν δι
αίῶνος μένειν 1013. sc. ἥσσαν. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ
1016. εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος inc. XXII. (677 D.) non
mens, sed sentiendi ratio, γνώμη. — 2. Inde prudentia significatur. τοῦ
νοῦ χωρὶς Oed. R. 550. σε — χρόνος; γέρονθ' ὁμοῦ τίθῃσι καὶ τοῦ νοῦ
κερὸν Oed. Col. 935. μὴ — τοῦ τοσούτ' εἶην κερὴ El. 395. αὐτὴ δὲ
νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1001. τῷ γὰρ χρόνῳ νοῦν ἔσχον 1457.
εἰ μὴ νοῦν κατακτῇσει τινά Ai. 1235. νοῦς φροῦδος Scyr. V. 3. οἰνω-
θεὶς ἀνὴρ — τοῦ δὲ νοῦ κερὸς inc. XIV. 2 (668 D.). ἀλιεὺς πληγείς νοῦν
φύσει Amphiar. V (118 D.). τῷ γήρῳ φιλεῖ χῶ νοῦς ὁμαρτεῖν Thyest. V. 2
(33 D.). — 3. A prima et altera potestate vocabuli locutiones quaedam
repetendae. νοῦν ἔχον prudens et idoneum consilio, νοῦν οὐκ ἔχον s.
οὐδένα ἔχον perversum est et ineptum. τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει
νοῦν οὐδένα Ant. 68. γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν Trach. 550. κατὰ νοῦν
dicitur, quod nostrae voluntati consentaneum est. εἰ τὰδ' ἔχει κατὰ νοῦν
κεῖνῳ Oed. Col. 1765 an. πραξέας κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν Iol. II. s. Iobat.
(282 D.). — 4. mens et intelligendi vis, cui amentia contraria est. τυ-
φλὸς τὰ τ' ὥτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἰ Oed. R. 371. sententia Sui-
dae memorata v. τυφλός. ὁ νοῦς ὅταν αὐτοῦ γέννηται Oed. Col. 665. οὐδ'
ὅς ἂν βλάβῃσθι μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξιστάται Ant. 560.
ἔλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θάτέρεα δὲ νοῦν ἔχοντα Trach. 271. εἴθ' ὕμιν ἀμφοῖν
νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν Ai. 1243. si mentis fieretis compotes, ut irae tem-
peraretis: quanquam hoc etiam γνώμην s. διάνοιαν potest significare. ἢ
νοῖς ἐνεστὶν οὗ τις ὕμιν ἐγγενής El. 1320. ὀρθή μὲν ἢ γλῶσσ' ἐστίν,
ἀσφαλής δ' ὁ νοῦς Creus. I. 2 (322 D.). τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
ἐνεστὶν inc. XXX. 1. (688 D.) nisi prudentiam hoc significat. — 5. Ob-
servandum νοῦς semel circumlocutioni ferme Homericæ adhiberi. οὐδὲ
μὲν δὴ μητρός οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν El. 901. id est οὐ
τοιμαύτη τὸν νοῦν ἐστί.

Νοῦσος ν. νόσος.

Νύκτερος nocturnus. ἐκ δειματός του νυκτέρου El. 402. νυκτέρου
ναικληρίας Synd. VI. 1 (151 D.). μανίε γὰρ ἀλούς — νύκτερος Αἴας
ἐπελωβήθη Ai. 216 an. In inc. CV. 46. (839 D.) scribendum videi
ἀντάρης (ἀντήρης) νυκτέραις ὄψεσι pro νυκτέρις in ν. ἀντήρης

diximus. De accentu Arcadius monere videtur p. 70, 20., etsi quae ponit exempla comparativorum sunt.

Νύκτωρ noctu. νύκτωρ ἐφ' ἡμῶς — ὀρμαῖται Ai. 47. ὅστις — *νύκτωρ ἐπιστρέφεν* 1035. In tono appingendo vulgo consentiunt: disertum testem non novi. Unum inter Graeca adverbia in ὦρ exire observavit Herod. π. μον. λέξ. p. 46, 29.

Νυμφεῖον thalanus nuptialis. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον Ant. 882. Antigona cur subterraneam scrobem eo nomine dicat, clarum ex ante aliquoties inculcatis, quibus nuptias suas sese apud inferos celebraturam dixerat. *πρὸς λιθόστρωτον κόρη; νυμφεῖον Ἰδίου κοῖλον εἰσεβαλόμεν* 1190. Eo sensu pluralis perrarus, velut ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμὰ Trach. 916., exemplis a Wakefieldo firmatum. Alias pluralis aut *nuptias* aut *sponsam*, quacum nuptias facias significat: quorum illud legitur Trach. 7. *νυμφέων ὄκνον ἄλγιστον ἔσχον*; hoc Ant. 564. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαντοῦ τέκνου; — *νυμφεῖον*, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη διάγουσι Eust. p. 652, 44. unde simul de accentu constat, qui periecticorum in *εῖον* communis est: cf. Etym. M. p. 187, 20. 569, 26.

Νύμφευμα matrimonium. σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μοὶ φόβου νυμφεύματα Oed. R. 980.

Νυμφεύω nubo. μέθες τὴν παῖδ' ἐν Ἰδίου — νυμφεύειν τινί Ant. 650. Scripturam vulgatam et vett. edd. *νυμφεύσειν*, quam exquisitiorem vocans Hermannus Lobeckium defensorem allegat Parerg. ad Phryn. p. 717. 747. codicum lectioni, ut videtur, omnium (certe Laur. A. B. Ricc. Aug.) non audeo praeferre. *Ἀχέροντι νυμφεύσω* 810 m. Quod Wüstemannus ad Eur. Alc. 424. *νυμφεύειν* de parentibus puellam despondentibus, *νυμφεύεσθαι* de puella nubente dici ait, secus est, cum genera verbi a poetis atticis liberrime dispensentur nulla significationis ratione habita. Quippe non modo *νυμφεύειν* de puella, velut Sophocles fecit, dicitur, cuius rei ex Euripide ipse Wüstemannus exempla affert Med. 314. 629. (Ion. 819. alienum est), quibus adde Androm. 404.; sed etiam idem de viro reperitur usurpatum: *Ἰφίτης νιν* (Iphigeniam) *νυμφεύσει τάχα* Iph. Aul. 451., quod inepte ad *ἐκδοσιν* parentum revocaretur; *λαβὼν δὲ δοῦλα λίκτρα νυμφεύσας λάθρα* Ion. 819., unde passive dictum *τέκνα πρὸς βίαν νυμφεύσεται* s. *νυμφεύεται* Suppl. 454., quod non medium, sed passivum esse aio expressum ex Homérico *δαμῆναι ἀνδρῶν*: rursum eadem matrimonii a viro ineundi potestate *medium* dictum deprehendas: *ἴθι νυμφεῖον δέμας Ἥλέκτρας* El. 1340.: quod propter *δέμας* circumlocutioni adhibitum, quasi de devirginanda Electra dictum, inprimis ridiculum est.

Νύμφη. 1. *sponsa et noua nupta.* *κάπεδελεξατε νύμφας γυναικας μη-
τέρας τε* Oed. R. 1407. *βλεφάρων ἡμερος ἐδλέκτρον νύμφας* Ant. 792 ch. *Καδμείας νύμφας ἄγαλμα* 1103 ch. *Bacchus Semeles dicitur, quippe
Iovi nuptae.* τὸ δ' ἀμφιγένητον ὄμμα νύμφας Trach. 524 ch. *θοῶν
νύμφαν ἄγαγες ἀπ' αἰπεινῆς τάνδ' Οἰχαλλας* 854 ch. *ἂ πέοτος ἄδε νύμφα*
890 ch. *τὴν δουρὶ ληπτὸν δύσμορον νύμφην ὁρῶ Τέκμησσαν* Ai. 878. Huic
significationi adiudico etiam illud Philoct. Troi. 632 D. (ap. Brunck. ab-
est), sicut Hermannō visum: *τίς δ' ἂν σε νύμφη, τίς δ' παρθένος νέα
δέξαιτ' ἄν;* Malim de puella intelligere, sed prohibet additum *παρθένος*. —
2. *Nympha.* *Μηλιάδων Νυμφῶν* Phil. 715 ch. *Νύμφαι τ' ἔννδρον λειμω-
νιάδες* 1440 an. *Νύμφαις ἀλλαισιν* 1456 an. *Νυμφῶν Ἑλικωνίδων* Oed.
R. 1109 ch. *Κωρύκειαι Νύμφαι Βαχχίδες* Ant. 1115 ch. *Ἄρτεριν γέλο-
νός τε Νύμφας* Trach. 214 ch. — Primam nonnunquam corripit sylla-
bam suspicio Hermannī est ad Antig. 1115.; sed eam satis refutavit
Matth. Gr. Gr. §. 25. not. 2. p. 80. — Accentus ex eo discitur, quod
ex *νέομνη* coaluisse vocabulum placuit grammaticis, Etym. M. p. 607,
35. Eust. p. 1384, 34. 1554, 41.

Νυμφικός nuptialis. τὰ *νυμφικά λέχη* Oed. R. 1242. *βαθμοῖς νυμ-
φικοῖς inc. I. 5 (708 D.). τὰ νυμφικά τέλη λαχών — εἰν Αἰδου δόμοι;*
Ant. 1225. quasi consummationem nuptiarum: v. τέλος. *νυμφικὸν Ἑλύ-
μνιον* ex Naupl. VII. 2. (385 D.) affert schol. Ar. Pac. 1126. una ex-
plicans: *Καλλιστρατός φησι τόπον Εὐβοίας τὸ Ἑλύμνιον. Ἀπολλώνιος δὲ
ταὸν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. νυμφικὸν δέ τινες ἀπὸ φησιν, ὅτι
ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκτὶ συνεγένετο.*

Νυμφός. Proprie *sponsam* significat. ὥς — *παρόντι Θηνάκῃ πλησία
τῇ νυμφῷ* Ant. 757. Sed etiam *maritum.* *νυμφός βροτοῖς ἐκλήθην, ὡν
ἔφην ἄπο* Oed. R. 1358. ὁ κλεινὸς αὐτῇ νυμφός παρών El. 292. *Ae-
gisthus Clytaemnestrae.* De tono v. Herod. π. μορ. λέξ. p. 19, 32., et
qui *νυμφός* et *νύμφιος* adiectivum trium generum distinguere docent,
Arcad. p. 41, 22. Etym. M. p. 608, 40.

Νῦν et νυν. *A. Νῦν* adverbium ὁρθοτονούμενον legitimam ditionem habet

I. in indicandis et singulis rebus, cum loquimur nondum peractis, et
spatio temporis aliquanto productiore rerumque statu universe.

I. cum verbo sic dictum a. maxime praesens tempus sibi deposcit.
Indicativus inprimis frequens est. *νῦν δ' — ὁρῶ* Phil. 98. *καὶ νῦν ἂ
πορεῖ δίχα κηδεμόνων* 195 an. *ὅπλων — ἄλλος κρατύνει νῦν* 366. *μέγα
θάλλοντές εἰσι νῦν* 418. *κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς* 422. *τί νῦν κυρεῖ*
438. *νῦν δ' εἶμι πρὸς ναῦν* 459. *νῦν γὰρ ἀντιστοιχεῖ (τὸ πνεῦμα)* 636.
τόξ', ἃ νῦν ἔχεις; 650. *ὅπλων, ἃ νῦν σὺ σέζεις* 792. *δῆλος δὲ καὶ νῦν*

ἔσθιν ἀλγεινῶς φέρων 999. καὶ νῦν ἐμὲ — νοεῖς ἄγειν 1004. καὶ νῦν τί
 μ' ἄγετε; 1018. νῦν οὐκ εἰμὶ σοι χαλός 1020. νῦν δ' ἐνός κρατῶ λόγον
 1037. νῦν δέ — λείπμεν ἡμῶς 1447 an. νῦν τε — ἰκετεύομέν σε Oed.
 R. 40. ὥς σε νῦν μὲν ἦδε γῇ σωτήρα κλῆζει 47. νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
 τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν 106. Ἄφει — ὅς νῦν — φλέγει με 191 ch.
 ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάξεις πόλιν 340. καὶ νῦν ἔ' αὐτός εἰμι τῷ βουλευ-
 ματι 557. μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ' ἄπερ κάμου σὺ νῦν 575. νῦν — πάντ'
 ἄνευ φόβου φέρω 590. νῦν πᾶσι χαίρω 596. νῦν — ἐκκαλοῦσά με 597.
 νῦν ὀκνοῦμεν 922. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; 1286. νῦν
 δ' ἄθεός, μὲν εἰμι 1360 m. νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κίκα κακῶν εὐρύσκομαι
 1397. ὅτε νῦν χαλῆς Oed. Col. 203 ch. νῦν δ' αὖ τίς ἦκεις μῦθον —
 φέρουσα; 358. ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν — παιδοῖν κακὰ νῦν ἔστι 367. νῦν
 γὰρ θεοὶ ο' ὀρθοῦσι 395. ὅς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει 426. νῦν
 σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἐπη 725. νῦν — ἥνίκ' εἰσορᾷς 776. εἴτε
 νῦν καλὰ θνῆς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω 857. ἐννέπω δὲ νῦν 936. νῦν τὰςδε
 πὰς θεὰς ἐμοὶ καλῶν ἱκνοῦμαι 1014. τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ; 1310.
 νῦν δ' ἄξιωθεὶς εἰσι 1354. ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει 1357.
 στολὰς φορεῖν, ὥς νῦν θαυρούεις 1360. νῦν τ' ἐγκαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν
 1378. νῦν δ' ἔσχατόν σου τοῦμόν ἄπιεται δέμας 1547. καὶ νῦν — φασὶ
 — κήρυγμα θεῖναι Ant. 7. κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ 181.
 νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω 192. οὐ γὰρ τι νῦν τε κἀχθὲς ζῇ ταῦτα
 452. εἰ δοκῶ νῦν μῦθα δρῶσα τυγχάνειν 465. νῦν δ' ἦδη γ' αὐτὸς
 θεσμῶν ἔξω φέρομαι 795 an. νῦν δέ — τοιάδ' ἄρνημαι 893. νῦν ἄγει
 με 907. νοῦν ἀμείνω — ἣ νῦν φέρει 1077. νῦν δέ — κάμῃ χρῆ φράσαι
 Trach. 52. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν — ἀγγέλλεται; 73. νῦν δ' ἄπειρος εἰ 142.
 ὄμμα — γήμης τῆςδε νῦν καρπούμεθα 203. νῦν σοι τέρψις ἐμφανὲς κυ-
 ρεῖ 290. οὐδὲ νῦν δοκῶ 340. νῦν — ἦπει δόμους 364. καὶ νῦν δὴ οὐ-
 σαι μίμνομεν — ὑπαγκάλισμα 536. ἐν οἷς νῦν ἔστιν 1113. καὶ νῦν —
 ὀρῶ Ai. 3. καὶ νῦν — αἰκίζεται 65. περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὐπειστα λέγει
 150 an. νῦν γὰρ — Αἴας κείται 204 an. καὶ νῦν φρόνιμον νέον ἄλγος
 ἔχει 252 an. ἡμεῖς — ἀτώμεσθα νῦν 262. νῦν γε πᾶς εὐδὲ στρατός 284.
 νῦν δέ — ἥσυχος θακεῖ πεσών 316. νῦν γὰρ πάρεσι — αἰάξιν 427. καὶ
 νῦν τί χρῆ δρᾶν; 452. νῦν δ' εἰμὶ δοῦλη 484. καὶ νῦν τοῦτο γε ζηλοῦν
 ἔχω 548. καὶ νῦν δυστυχῶ 677. νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει 686 ch. νῦν αὖ, νῦν
 πάρα 693. 94 ch. νῦν δ' ὀρῶν ἀπόλλυμαι 980. νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ
 φρονῶ 1067. οὗς νῦν σὺ — ὠθεῖς ἀθάπτους 1285. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ
 — ἀγγέλλομαι 1355. νῦν ἐκείν' ἔξεστὶ σοι παρόντι λεύσσειν El. 2. νῦν δ'
 ἀγροῖσι τυγχάνει 305. νῦν δέ — πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ 327. δῶρ', ἐφ' οἷσι
 νῦν χλιδᾶς 352. νῦν δ' οὐδὲν ἐντρέπει ἐμοῦ γε 509. δειμάτων, ὧν νῦν
 ἔχω 626. οἷς ξύτειμι νῦν 642. θανόντι' Ὀρέστην νῦν — ἐννέπω 666. νῦν

γὰρ οἰμῶσαι πάρα 778. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις 784. νῦν δὲ ποῦ με χερὶ μολεῖν 802. καὶ νῦν ὑπὸ γαλας πάμπυχος ἀνάσσει 829 ch. καὶ νῦν — ξεπλίσταμαι 895. ἀλλὰ νῦν — εὐρίσκω 924. νῦν δὲ — εἰς σὲ δὴ βλέπω 942. ὅσον νῦν ὑπὸ χέρα ταίεις 1081. νῦν μὲν γὰρ — βαστάζω 1118. καὶ νῦν ποθῶ 1159. νῦν δ' ἔχω σε 1276 m. ὡς δὲ νῦν ἔχει 1336. νῦν δὲ — αἰτῶ 1371. τί νῦν πράσσουσιν; 1392. νῦν σε μοῖρα — φοβέει (φοβίνει) 1405 ch. λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστὶν ἄγών 1484 οἷός ἐστι νῦν ὅδε Ai. Loc. IV. 2 (14 D.). νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνέας — πάρεστι Λαοc. III. 1 (342 D.). νῦν δὲ — ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει Scyr. VI. 4 (501 D.). νῦν δ' οὐδέν εἰμι Ter. VII 1 (517 D.). Omissum est verbum indicativo modo dicendum: τῦν καλόν Phil. 1140 m. νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων 1297. sc. ἀκούει ἄριστα, quod ex praemisso ἤκουε intelligitur. ἅπερ καμῶν σὺ νῦν (μαθεῖν δικαιοῖς) Oed. R. 575. νῦν δὲ — στεναγμός 1283. ὥστε ξένον γ' ἂν — ὥσπερ σὺ νῦν, ἐπεκτραπολίμην Oed. Col. 571. ἢ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ Ant. 480. πολλοὶ νῦν φλοιοὶ καθύς πεκροῖ Ai. 1338. νῦν οὖν — ἐν τάχει βουλευτέον El. 15. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν 376. νῦν καιρὸς ἔρδειν 1360. De Erig. II. 1. (226 D.) in corrupta versus scriptura iudicari non potest. Ex hoc genere etiam illud est Trach. 346.: ἢ νῦν κακός, ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῇν. Ex hoc παρῇν subaudiendum πάρεστι priore membro. — Cum coniunctivo praesentis νῦν dictum: ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν ἐρημιένων Ant. 215. μὴ νῦν μὲν τις εὐχερὴς παρῇς Phil. 515. ὡς — νῦν ὀργῶν νεκρὸν στόμια δέχεται καμά El. 1453. Cum optativo: τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ; Ant. 548. Cum imperativo: νῦν — δέρκου θαρσῶν Phil. 144 an. νῦν δέ μοι λέγε 152 ch. φέρ' ὃ τέκνον νῦν καὶ τὸ τῆς νύσου μάθης 300. ubi ambiguo inter imperativum et coniunctivum loco positum νῦν ad utrumque referri poterit. νῦν δ' αἶρε σαντόν 874. νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς οἷς; εἰκὸς ἔκπλει 960. ἀντίρριδε νῦν βύσιν σὴν 1389. μὴ νῦν χρόνιοι μέλετε πράσσειν 1435. id est νῦν ἔτι, ut μὴ νῦν προσείχου μηδέν. Ant. 1318. ἄπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἦδη Oed. R. 1521. Vereor enim ut recte scribatur νυν, nec accurate in talibus collatos codices existimo; νῦν Flor. A. ἄγε νῦν σύ με, παῖ Oed. Col. 188. τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασκε 581. νῦν τ' ἔθ' ὡς τάχος πάλιν 1400. νῦν — σκόπει Ant. 58. nisi νῦν ad λελειμμένα referendum est. καὶ νῦν — τήνδ' αὐτός, ὡς θέλεις, λαβὼν καὶ κρῖνε καὶ ἐλέγχε 394. δρᾷ νῦν τάδ' ἐλθὼν 1094. Herm. contra libros νυν, ἰγίτetur: sed chori sententiae instantis, ut faciat, illud non minus bene convenit. ἀκουε δὴ νῦν El. 935. Blomf. ad Iph. Anl. 1009. δὴ νυν. ἢ νοεῖς ἔπειγε νῦν 1429. Olim cum ἢ νοεῖς cum prioribus τελοῦμεν coniungebantur, rectius νυν scribebatur, quod nollem Hermannus servasset. εὐφημίαν νῦν ἴσχε Trach. 177. Cum infinitivo recte iungi νῦν non vide-

tur: nam de Oed. Col. 36. in *nyn* dicemus. Cum *participio*: σὺ μένων *nyn* κείνον ἐνθάδ' ἐκδέχου Phil. 123. τὸ πῆμα ταῦτο τῆς νόσου τὸ *nyn* παρόν 754. βλέποντα *nyn* μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον Oed. R. 419. χρόνου τοῦ *nyn* παρόντος Trach. 173. λόγοις τοῖς *nyn* παρούσιν 385. λῶσους φρένας τῶν *nyn* παρούσων 734. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι *nyn* 1159. ὡς *nyn* ἀπόντος ἱστώρει El. 338. τῆς *nyn* παρούσης πημονῆς 927. τῷ παρόντι *nyn* χρόνῳ 1285. — b. Proxime a praesente *perfectum* abest; cf. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 197. *Indicativus*: *nyn* δ' ἡπάτημαι δύσμορος Phil. 937. οἶκτος δεινὸς ἐμπέτωκέ τις — οὐ *nyn* πρῶτον 954. καὶ *nyn* ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν Oed. R. 948. ἔγνωκα μὲν *nyn* Oed. Col. 96. καὶ *nyn* ἀφῆται πάντα Ant. 1150. *nyn* δ' — εὐρημῖαι Trach. 1064. *nyn* δ' ὡδ' ἐκπεπόρθημι 1093. *nyn* δὲ — κείνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ Ai. 268. *nyn* δὲ φίλοις μέγα πένθος εὔρηται 607 ch. *nyn* δ' οὗτος ἀνέιται στυγερῷ δαίμονι 1193 ch. εἴρηκα μὲν *nyn* ταῦτα El. 73. *nyn* δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ 1138. *Participium*: *nyn* δὲ μηχαναῖς οεσωσμένον El. 1220. τῶν πρὸς σε *nyn* εἰρημένων Oed. Col. 258. γρόνοι βεβῶς αὐ *nyn* ἐπὶ ξυροῦ τύχης Ant. 983. *Perfecta forma, praesentia significatione* haec sunt: τὸ *nyn* παρεστὸς ρῆκος Oed. R. 633. οἱ *nyn* — τὸ Θῆβης πέδιον ἀμφιστάσι πᾶν Oed. Col. 1313. οὐκ οἶσθα καὶ *nyn* ὡς ἀνιαρῶς λέγεις; Ant. 316. καὶ *nyn* οἶδα Phil. 630. τὰ δὲ *nyn* ἱστώτα Trach. 1261 an. εὐ *nyn* τόδ' ἴσθαι Ai. 1287. μόνος βροτῶν *nyn* ἴσθ' ἐποικτελμας ποτέ El. 1191. *Coniungenda nyn ποτέ, nunc tandem aliquando*. — c. Praesenti et praeterito proxime situm *futurum* est; cui si applicatur *nyn*, interdum, ubi res proximo quoque tempore instans memoratur (ut Phil. 710. Oed. Col. 865. El. 776.), interpreteris iam. *nyn* δὲ — εὐδαίμων ἀνύσει Phil. 710 ch. καὶ μ' οὐς ἐθῆρων πρόσθε, θηράσουσι *nyn* 946. *nyn* δὲ σοὶ γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι 1042. ὡς *nyn* πᾶν τελοῦντι προξέειναι Oed. Col. 466. ὡς τοῦτο *nyn* πεπράζεται 865. *nyn* δ' ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους ἐισῆλθ' ἔχων, τοῦτοισιν — ἀρμυοσθήσεται 911. *nyn* δ' — οὐδὲν ἐλλείψω Trach. 90. καὶ *nyn* — οἶκ' ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει; 1009 m. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ *nyn* γε El. 542. *nyn* δ' ἔκηλά που — ἡμερεύσομεν 776. — d. Est ubi *aoristo nyn* addatur. *nyn* δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη Oed. R. 263. εὐτε *nyn* ἔδρας — ἔκαμψ' ἐγώ Oed. Col. 84. *nyn* δ' — ἐισῆλθε τοῖν τρικυθλοῖν ξίρις κακῇ 372. *nyn* δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελής ἔφην ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσας ἔχω Trach. 36. Quod quominus *coniungenda* dicam *nyn* — ἔχω, *coacervatio adverbiorum ἐνταῦθα δ'* in causa est: sic igitur verba compono: ἡνίκα *nyn* ὑπερτελής ἔφην. *nyn* δ' ὡς ἔτ' οὐκ ὦν εἶπε 160. *nyn* δ' Ἄρης — ἐξέλυθ' ἐπιπονον ἀμέραν 650 ch. *nyn* δ' ἔχρισα 685. καὶ *nyn* ἐπέγνωσ Ai. 18. ὁδός — ἦν δὴ *nyn* βεβῆν 974. Inutilis est quorundam correctio

δὴ νῦν. μόλις γὰρ ἔσχαθ' νῦν ἐλευθεροῦν στόμην· El. 1247. ἐπεὶ σε νῦν ἀφρα-
 στως — ἐξεῖδον 1254. Haec si quis indicativi exempla consideret, aori-
 stum inprimis rem in incertum quoddam tempus praeteritum incidentem
 indicare recordatus, cui longe rectius πότε vel τότε et πάλαι quam νῦν
 convenire videantur, iam sentiet aoristum more iam ab Homēro inde
 propagato καταχρηστικῶς praeteriti perfecti locum invasisse, de qua re
 perite monuit Schaeferus ad Phoen. Porsoni 68. Sed aliud longe est in
 modis ceteris, participium si subtraxeris, cuius sic dicti exemplā haec
 sunt: καὶ νῦν γὰρ ἐκτός ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθεῖς ὀφείλω τοῖς θεοῖς
 πολλὴν χάριν Ant. 330. Clarum est, νῦν σωθεῖς, non νῦν ὀφείλω con-
 iungenda esse. δὴ (μόρον) νῦν παρώσας οὔτος ἔμπαλιν λέγει Trach. 357.
 καὶ νῦν προσελθὼν στήθει πλησίον πατρὸς 1065. τῆς νῦν φθιμένης τυκτός
 Ai. 141 an. καὶ νῦν ἀπαλλυθέντε τῶν μακρῶν λόγων εἰσὼ παρέλθετε
 El. 1327. iam omissis in praesens longis sermonibus. Possit, et minus
 recte, νῦν εἰσὼ παρέλθετε coniungi. Coniunctivi optativi et imperativi
 aoristorum et praesentium tenue discrimen est, nec illud ubique observa-
 tum de re cito praetereunte. φέψ' ὦ τέκνον νῦν καὶ τὸ τῆς νῆσος μάθης
 Phil. 300. φέρε νῦν θιέχων χώρων καλέσω 1438 an. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε
 μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83. οἶσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῆς Oed. Col.
 75. i. e. in praesens. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς El. 316. μὴ μὲ νῦν μηχανεῖ παρα-
 γάγῃς 843 m. μὲ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βύλης Oed. R. 975.
 Subauditur coniunctivus: βᾶτε — ὅσον τάχιστα νῦν τὰ πρὶν ἐδ' ὀφείμενοι
 ταδ' ὡς πάλιν El. 1428. sc. ὀψοθε. Distinctionibus nullis ponendis ad-
 iuvare opus intellectum sententiae. Sed nec aposiopesis est; v. Herm. —
 ἴδοιμ' νιν νῦν Ai. 377., si vere coniecit Hermannus; νῦν a libris abest,
 Tricl. δὴ νῦν: possit etiam μέν νιν et ἐγὼ νιν subrogari. ὦ φῶς, τελευ-
 ταίῳν σε προσβλέψαιμι νῦν Oed. R. 1183. Potentiali modo dictum νῦν δ' οὔτε
 μ' εἰς Λαδῶνος — τις ἂν πείσειεν Niptr. I. 2. (401.) sed lacunosus locus.
 — νῦν δ' εἰς ἀναίδες ἡμέρας μένος βραχὺν δός μοι σεαυτὸν Phil. 83. νῦν
 δὲ — σὺ σῶσον 498. ἐκείσε νῦν — μέθες με 803—805. καὶ νῦν — σὺ
 μ' αὐτὸς ἀρεθ' 865. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαινεῷ γενοῦ 938. ἔλθετε καὶ νῦν
 Oed. R. 166 ch. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου — ἀκουσον 547. σὺ νῦν ἀφεις σεαυ-
 τὸν — ἐμοῦ ᾠάκουσον 707. φέψ' εἰπέ νῦν 1142. Herm. νῦν. σὺ νῦν — κρύψον
 Oed. Col. 760. ἱάμι tu occulta: Herm. νῦν. τῦν μ' ἐπισκέψαι μολῶν Ai. 841.
 συγγένεσθε γ' ἄλλα νῦν El. 403. ὁδὸς νῦν 1108. μέθες τὸδ' ἄγγος νῦν 1196.

2. Cum nomine et articulo dictum intelligi participium ὦν patitur,
 ut ad verbi notionem id genus revocari possit. Omissum autem illud
 participium esse et necessario subaudiri, nemo dixerit. ἔ νῦν ἔπαινος
 Oed. Col. 1413. ἣ δὲ νῦν ἡμέρα El. 506. ὦ φαινήης ἡμέρας τὸ νῦν σε-
 λᾶς Ai. 843. quod τῆς νῦν dici quis exspectaverit. ἀφ' ἡμέρας τῆς νῦν

Oed. R. 352. τῷ νῦν λόγῳ El. 759. Oed. R. 90. Oed. Col. 805. τῇ νῦν ὁδῷ El. 1287. τῇ νῦν ὁρμῇ 1502 an. τῷ πότμῳ τῷ νῦν Oed. R. 272. ἐν νυκτὶ τῇ νῦν Ant. 16. proxima praecedente. κατ' ἡμᾶρ τοῦμφανές τὸ νῦν τόδε Ai. 740. καθ' ἡμέραν τὴν νῦν 789. Oed. Col. 4. τὸν — νῦν ἔ ἐν ὅρῳ μέγαν Oed. R. 653 ch. ἐκ γόων τῶν νῦν El. 284. ἐκ πολέμων τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν Ant. 151 ch. τὰς τε νῦν ἐλέγχουмен πράξεις 430. ἐν ταῖς ξυμφοραῖς ταῖς νῦν Oed. R. 516. τοῖς νῦν — μαντεύμασι Oed. Col. 388. τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιόματα 625.

3. Dein colligenda exempla formulae τανῦν, quod rectius scribes τὰ νῦν, ut τὸ πρῶτον et τὸ πάλαι, maxime quod nunquam adeo adverbiascit, quin interponi aliquid nequeat, et interponitur sane δέ. Hanc ad formulam primus accuratius advertit Valck. ad Hippol. 903. — δεινὰ τὰ κέλους τὰ νῦν Oed. Col. 337. v. ἐκείνος. οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις 828. Aliae adduntur particulae. τὰ νῦν γε. δαίμων τὰ νῦν γ' ἐλαύνει Oed. Col. 1747. codd., ut videtur, omnes τὰ νῦν aut τὸ νῦν, nullus iunctim τανῦν. — τὰ νῦν δέ. τὰ νῦν δ' ἔα Oed. Col. 599. τὰ νῦν δ' Ἀλγισθος El. 413. τὰ νῦν δὲ δοῦλον Ἰσχυοῖσιν βίον Trach. 301. τὰ νῦν δ' ἄτιμος Ai. 421 m. — τὰ δὲ νῦν. τὰ δὲ νῦν τι' ἤκειν λόγος Oed. Col. 132 ch. — τὰ νῦν τε. τὰ νῦν θ' ὁδοῖς ἐν ταῖςδ' ἀκούων Oed. Col. 559. μάτην τὰ νῦν τέ σοι δοκεῖ λελέχθαι, χῶτε ταῦτ' ἐμυχάνω; 1038. Sed in Oed. R. 697. vitiose Ald. τὰ νῦν τε. Codd. τὰ νῦν δ' εὐπομπος, quanquam non satis constare video, iunctimne an divisum scriptum sit. — τὰ νῦν cum tempore finito frequens est, et cum indicativo praesentis quidem: κὰν δόμοισι τυγχάνει τὰ νῦν πυρῶν; Oed. R. 757. εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σέ Oed. Col. 622. νήσου τῆςδ' ἐπ' ἧς ναῖει τὰ νῦν Phil. 609. ὦ δύστατος ἐγὼ τὰ νῦν 1137 ch. τὰ νῦν δωροῦμίθα El. 450. ᾧ τὰ νῦν ξύνει El. 552. ἀνθ' ὅτου τὰ νῦν αἰσχίστα — ἔργα δρωσα τυγχάνεις 575. καὶ τὰ νῦν τηλωπὸς οἰχεῖ Ai. 560. Exempla praesentis, cum τὰ νῦν aliam particulam sequentem habet, vidimus: Trach. 301. Oed. Col. 559. 1038. 1747. Ai. 421. Omittitur El. 413. Oed. Col. 132. Sic explicanda ἐχθρὸς — καὶ τὰ νῦν ἔτι Ai. 78. τὰ νῦν δ' ἀκούει τίς ἀθλιώτερος; Oed. R. 1204 ch. perfecti: τάνδ' αἶγλαν, ἣ τέτυται τὰ νῦν Phil. 820 ch. — aoristi: οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔργω; οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον Oed. R. 492 ch. — Optativus potentialis aoristi adest: πῶς ὅδ' ἂν ἄελιον ἔετρον ἦ τὰ νῦν ἴδοι —; Trach. 832 ch. — Imperativus praesentis: τὰ νῦν δ' ἔα Oed. Col. 599. aoristi: καὶ τὰ νῦν ἴσος γενοῦ Oed. R. 53. Sed in Oed. Col. 1197., ubi μὴ retinendum, non μοι corrigendum docuimus in v. ἀποσκοπέω τὰ νῦν iam non adverbiascunt, sed tanquam obiectum ab ἀποσκοπεῖ reguntur. — Participium perfecti adest: τόλμης τῆς παρεστῶσης τὰ νῦν Oed. Col. 1034.

4. *Nυν* quando cum aliis particulis consociatur, modo servat suam et legitimam significationem, modo amittit, de quo genere alius dicendi locus erit. Servat igitur in his formulis, et *propositum* quidem:

ἀλλὰ νῦν ἔ' ἐν σπαντῷ γενοῦ Phil. 938. τί δ' ἦν ἂν ἀλλὰ νῦν δ' ἔ' ὀφειλοῖμ' ἐγὼ Ant. 548. ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὐδαι στρατός Ai. 284. συγγένοσθ' ἔ' ἀλλὰ νῦν El. 403. ἀλλὰ νῦν — εὐρίσκω κακὰ 924.

ἀλλ' οὐδὲ νῦν et οὐ τί νῦν. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83. ἀλλ' οὐ τι μὴ νῦν (ἀτηρὸς δ') Phil. 1257.

αὐ νῦν. φράνει βεβῶς αὐ νῦν ἐπὶ ξύρου τύχης Ant. 983.

δὴ νῦν. ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοῦμὸν σπλάγ-
χνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην Ai. 974. δὴ νῦν quod Elmsl. Cens. Hecub. Por-
soni suadet p. 79. sententiam debilitat, nec produci νῦν potest; quod
ipsum neglexit Herm. v. 1108., sed recte monet longe aliud esse ἄκουε
δὴ νῦν audi igitur. Ipsum hoc ἄκουε δὴ νῦν legitur El. 935., et iure
arceatur inclinata forma: iam enim, et ipso illo tempore sese sorori consi-
lium suum patefactura loquitur Electra. Quod huic finitimum est, νῦν δὴ,
id quod cum praeterito solo coniungi affirmat Etym. M. p. 78, 38. Gu-
dian. p. 412, 31. tragicis indictum est. Illustrarunt Ruhnck. ad Tim. p.
186. Boeckh. ad Plat. Min. p. 90. Wytttenb. ad Phaedon. p. 132. 141.
Heindorf. ad Charm. p. 67. Gorg. p. 7.

καὶ νῦν. καὶ νῦν ἂ ποιεῖ Phil. 195 an. καὶ νῦν οἶδα 630. καὶ
νῦν — ἄρον 865. δῆλος δὲ καὶ νῦν ἔστιν 999. καὶ νῦν — νοεῖς 1004.
καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; 1018. ἔλθετε καὶ νῦν Oed. R. 166 ch. καὶ νῦν ὅδε
— ὄλωλεν 948. καὶ νῦν — φασὶ — κήρυγμα θεῖται Ant. 7. καὶ νῦν —
κηρύξας ἔχω 192. οἶκ' οἶσθαι καὶ νῦν 316. καὶ νῦν — σωθεῖς 330. καὶ
νῦν — κρῖνε 398. καὶ νῦν ἄγει με 907. καὶ νῦν ἀφείται πάντα 1150.
καὶ νῦν — ἦκει Trach. 364. καὶ νῦν — μλινόμεν 536. καὶ νῦν — τις
οἶκ' ἀποτρέψει; 1069 m. καὶ νῦν — στήθι 1065. καὶ νῦν — ὄρω Ai. 3.
καὶ νῦν ἐπείρω; 18. καὶ νῦν — αἰκλίζεται 65. καὶ νῦν — νῖον ἄλγος
ἔχει 259 an. καὶ νῦν τι χρὴ δρᾶν; 452. καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτο γε ζη-
λοῦν ἔχω 548. etiam in hoc rerum mearum statu. καὶ νῦν γε Τεύκρω τὰ πό-
τουδ' ἀγγέλλομαι 1355. νῦν γε τὰ πό τουδὲ proxime inunguntur. καὶ νῦν —
πάμπνηχτος ἀνάσσει El. 829 ch. καὶ νῦν — καὶ τότε ἐξεπλσταμαι 895.
καὶ νῦν ποθῶ 1159. καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντες — εἶσω παρέλθετε 1327.

μὲν νῦν. εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα El. 73. Br. μέν νῦν, perperam; se-
quitur σοὶ δ' ἤδη μελέσθω, ut hoc dicatur ego quidem in praesens dixi,
quae fieri volo, tu vero fac. Blomf. μέντοι. ἔγνωκα μὲν νῦν Oed. Col. 96.
Male inclinat Elmsleius.

Porro alias particulas praecedit νῦν γε. ἐξ Ἰλλου τοι δὴ τὰ νῦν γε
καυστολῶ Phil. 245. τοῖς νῦν γε — μαρτεῖμασιν Oed. Col. 388. ἱρεῖς

μὲν οὐχὶ νῦν γε El. 542. ἀλλὰ νῦν γε — εὐδεῖς Ai. 284. καὶ νῦν γε — ἀγγέλλομαι 1355.

νῦν δέ. νῦν δὲ — δός μοι Phil. 83. νῦν δ' — ὄρω 98. νῦν δέ μοι λέγε 152 ch. νῦν δ' εἰμι 459. νῦν δὲ — σὺ σῶσον 498. νῦν δὲ — εὐδαίμων ἀνύσει 710 ch. νῦν δ' αἶρε σαυτόν 874. νῦν δ' ἡπάτημαι 937. νῦν δ' — ἐκπλεῖ 960. νῦν δ' ἐνὸς κρατὶ λόγου 1037. νῦν δὲ σοὶ γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι 1042. ὃς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν, ἥκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων 1297. νῦν δὲ — λείπομεν ἑμᾶς 1447 an. νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη Oed. R. 263. νῦν δὲ τῇδε θ' ἡμέρῃ στεναγμός 1283. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; 1286. νῦν δ' ἄθεος μὲν εἰμι 1360. νῦν δ' αὖ τίν' ἔχεις μῦθον — φέρουσα Oed. Col. 358. νῦν δὲ — εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλοῖν ἱρις 372. νῦν δ' ἔσχατόν σου τοῦμόν ἄπτεται δέμας 1547. νῦν δ' αὖ — σκόπει Ant. 58. νῦν δ' ἤδη — φέρομαι 795 an. νῦν δὲ — τοιάδ' ἄρηνται 893. νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει El. 305. νῦν δ' — οὐδὲν ἐντρέπει ἐμοῦ γε 509. νῦν δ' ἐκηλά που — ἡμερεύσομεν 776. νῦν δὲ ποῦ με χρὴ μολεῖν; 802. νῦν δὲ — εἰς σὲ δὲ βλέπω 942. νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτα 1138. θανάοντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον 1220. νῦν δ' ἔχω σε 1276 m. νῦν δ' — αἰτῶ 1371. νῦν δ' ἦνέκα — ὑπερτελὴς ἔφν — ταρβήσας ἔχω Trach. 36. νῦν δὲ — καμὲ χρὴ φράσαι τόσον 52. νῦν δ' — οὐδὲν ἐλλείψω 90. νῦν δ' ἄπειρος εἰ 142. νῦν δ' — εἶπε 160. νῦν δ' Ἀρης οἰστροθεῖς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἄμεραν 650 ch. νῦν δὲ — ἔχρυσσας 685. νῦν δὲ — θῆλυς εὐρημαί 1064. νῦν δὲ — ἐκπεπόρθημαί 1093. νῦν δὲ — Θαιεῖ πεσών Ai. 316. νῦν δ' εἰμὶ δούλη 484. νῦν δὲ — μέγα πένθος εὐρηται 608 ch. νῦν δ' ὄρων ἀπόλλυμαι 980. νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ 1067. νῦν δὲ — ἀνέϊται στυγερῶ δαίμονι 1193 ch. νῦν Αἰρέας ὁ τῆς Θεοῦ πάρεστι Laoc. III. 1 (342 D.). νῦν δ' οὐδὲν εἰμι Ter. VII. 1 (517 D.).

νῦν οὖν. νῦν οὖν, Ὅρεστα, καὶ σύ, φίλτατε ξένων Πυλάδῃ, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον El. 15.

νῦν τε. νῦν τε καὶ τότε ἐνέπω El. 606. νῦν τε — ἱκετεύομέν σε Oed. R. 40. τὸν οὕτε πρὶν νῆπιον νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν καταλδεσαι 653 ch. νῦν τ' αὖθις — πειρᾷ μετασπᾶν Oed. Col. 776. πρόσθε — νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι 1378. νῦν τ' ἔθ' ὡς τάχος πάλιν 1400. νῦν τε καὶ πάλα δοκεῖ Ant. 181. Et sic nunc recte editur Ant. 452. οὐ γάρ τι νῦν τε κίχθεις, ἀλλ' αἰεὶ ποτε ζῇ ταῦτα, etsi codd. vel Laur. A. et Rice. in νῦν γε consentiunt, quod iniuria defendit Schaeferus, etsi etiam apud Plut. Qu. Symp. p. 731. C. adv. Stoic. p. 1074. E. et apud Aristot. Rhet. I. 13. 15. constat.

νῦν ἔτι et νῦν ἤδη notavimus in vv. ἔτι et ἤδη.

5. Inprimis notabilis est legitima adverbii significatio, quoties cum aliis adverbis temporalibus coniungitur tanquam contrarium.

νῦν — ἐχθές. οὐ γὰρ τι νῦν τε κἀχθές, ἀλλ' αἰεὶ ποτε ἕξ ταῦτα Ant. 452.

νῦν — ἐπειτα. βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἐπειτα δὲ σκότον Oed. R. 419.

νῦν — τότε. θαρόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότε ἐννέπω El. 666. Eust. p. 702, 4. νῦν τε καὶ πάλαι λέγω affert, ut in Triclinianis legitur. καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε ἐξεπλίσταται El. 895.

νῦν — πάλαι. κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ Ant. 181. v. Schaeferum.

νῦν — πάρος. καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάντην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ Trach. 340.

νῦν — πρὶν. ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δὴ ποτε θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἀρεί, νῦν δ' αὖ — φίλοις μέγα πένθος εὐρηται Ai. 607 ch.

νῦν — πρόσθεν. πρόσθεν οἷτος ἦν αἰθῶν ὕβριστης, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ Ai. 1067. νῦν γὰρ θεοὶ δ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν Oed. Col. 395, οὔτε νῦν καλὰ θρῆς, οὔτε πρόσθεν εὐγιάσω βίῃ φίλων 857. εἰπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν 936, τοιάσθ' ἀράς σφῶν πρόσθε τ' ἐξανῆξ' ἐγώ, νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἰλδοῖν ἐμοί 1378.

6. Abundare videtur aliquando. Cf. Bornemann. ad Xen. Symp. p. 186. τὸ πῆμα — τὸ νῦν παῖόν Phil. 754. χρόνου τοῦ νῦν παρόντος Trach. 173. λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν 385. λῶνους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν 734. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν 1159. τῆς νῦν παρούσης πημονῆς El. 927. τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ 1285. Sic additum νῦν participio significantiorem orationem reddit,

II. Perrara est et precario quasi introducta significatio rei ad certum usque tempus a priore quodam et antiquiore productae (usque adhuc). Hanc uno deprehendisse loco videor Ant. 595 ch.: νῦν γὰρ ἐσχάτας ὅπερ ῥέξας ἐτίετο φάος ἐν Οἰδίπῳ δόμοις, κατ' αὖ νιν φοινῖτα θεῶν τῶν νεγρέρων ἀμῶ κόρις. Sic compono: ὅπερ νῦν ἐτίετο φάος, καταμῶ κόρις. Nam νῦν ad καταμῶ referebat et otiosum esset, et in tanto intervallo multisque interiectis durum. Eadem potestate praeditum νῦν apud Aeschylum aliquoties: ὁ μέγας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις στρατός Pers. 782. καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἡμᾶρ εὖ ῥέπει θεός Sept. 21.

III. Tertia significatio dialectica est. Νῦν vel solum vel adiuncto δέ, transitioni argumentationive faciendae adhibetur, significans illud igitur, iam vero, hoc sic autem, ut nunc est, quo modo ad sententiam priori contrariam transitur. Ad illud genus particulae nude positae refer μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἰ σέ τε δίδρακ', ὀλοίμην, ὣν ἱπαιτιῶ με δρᾶν Oed.

R. 644. *μη νῦν ἐν ἡθους μούνον ἐν σαντῶ φόρει* Ant. 701. *αὐτὸν ἐπὶ-
στω* Phil. 1224. El. 606. Oed. R. 658. *μὴ νῦν ἀτίμα Θεοῦς* Ai. 1108.
Herm. *νυν*; metro adversari hoc Schaeff. vidit. — *νῦν δέ*, de quibus
acute observavit Reisigius Oed. Col. p. LXIII.: οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
ἔχνευον αὐτὸς (εἰ μὴ ἕνός ἦν). *νῦν δ'*, ὕστερος γὰρ αὐτὸς εἰς ἀστοὺς τελεῶ,
ἡμῖν προφωρῶ Oed. R. 222. *καλῶς* — ἂν ἐξεληγτό σοι, εἰ μὴ κύρει ζῶσ'
ἢ τεκοῦσα. *νῦν δ'*, ἐπεὶ ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη — ὀκρεῖν 985. *νῦν δὲ* τοῦτ'
εὔχεσθ' μοι Oed. R. 1512. οὐδ' ἂν ὥδ' ἐγγυρόμην κακός. *νῦν δ'* οὐδὲν
εἰδὼς ἐκόμεν ὧν ἐκόμεν Oed. Col. 274. ἄτρωτον οὐ μεθ' ἧς ἂν ἐξ ἐμῆς
χερός. *νῦν δὲ* — τοῦτοις ἀρμοσθήσεται (νόμοις) 911. ἦτ' ἂν οὐκ ἂν ἦν,
τὸ σὸν μέρος. *νῦν δ'* αἶδε μ' ἐκσώζουσιν 1369. δηλώσαιμ' ἂν, οἳ αὐτοῖς
φρονῶ. *νῦν δ'* ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ El. 327. *νῦν δ'* ἐξὸν
πατρός πάντων ἀρίστον παῖδα κεκλησθαι, καλαῦ τῆς μητρός 357. *νῦν δ'*
ἐκτὸς οἴκων — κακῶς ἀπώλου 1125. *νῦν δ'* εὐλάβειαν τῶνδε προῦθ' ἔμην
ἐγὼ 1320, *νῦν δ'* αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντοῦργῳ φρένας ἔπραξαν Ai. 440.
νῦν δ' ἢ Διὸς γοργῶπις — θιὰ ἔσφηλεν 445. *νῦν δ'* ἐνέλλαξεν Θιός 1039,
εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά, ὃ χρυσὸς ἦσσαν πτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν.
νῦν δὲ — τοῦτ' ἀννῆνως ἔχει Scyr. VI. 4 (501 D.). Et sic etiam mutili
versus in Niptris l. 1. (401 D.) intelligendi videntur: *νῦν δ'* οὔτε μ' εἰς
Δωδῶνος οὔτε Πυθικῆς — τις ἂν πέλαμεν, quae fatidicorum responsis de-
ceptus dixisse videtur.

Ad dialecticam hanc adverbii dicendi rationem illud etiam spectat,
quando *νῦν* *formulis iurandi et obtestandi* insertum praepositionem *πρὸς*
pone sequitur, de qua re paucis dixit Valck. ad Phoen. 1659. *πρὸς νῦν*
σε πατρός, πρὸς τε μητρός, ἐκροῦμαι Phil. 466. *πρὸς νῦν Θεῶν σε λίσσο-*
μαι El. 420. *πρὸς νῦν Θεῶν ἄκουσον* 877. In his exemplis vulgo infle-
ctitur; rectius videntur omnia inclinari, v. *νυν*.

B. *Nῦν* particula accentu inclinata non tam *tempori nunc ipsum prae-*
senti significando, quam *copulandis cum transitu ad nova sententiis* adhi-
beri solita; qua in re cum tertia, quam posuimus, adverbii inflexum ac-
centum habentis vi congruit. Eustathius p. 792, 14. *παραπληρωματικὸν*
σίνδεσμον vocat, non *ἐπιφύημα χρονικόν*, quod est *νῦν*, et pergit: τοῦ δὲ
τοιούτου *νυν* χρήσις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ σὺν ὧν *νυν* αὐτὸν μὴ δ'
ἔρα τοῦ πλησίου (Hecub. 990.) καὶ παρὰ Σοφοκλέϊ ἐν τῷ Ἐρωτι μέν
νυν ὅς τις ἀνταγίσταται (Trach. 441.). Similia habet p. 1312, 18.
Poetarum quibusdam exemplis firmat, quemadmodum etiam *νυν* poeticum
vocat Apoll. de ooni. 525, 16., quod apud Homerum praefertur, ubi syl-
laba correpta opus et sequitur consona: cum eadem mensura necessaria,
sed instat vocalis, quod perrarum est, *νυν* scribendum praeoipitur schol.
Il. ε. 146. φ. 428.: sin produci patitur versus, *νῦν* probatur, etiam si

adverbiū temporis non sit, v. schol. γ. 97. Ex his consentaneum est, ineptissime fecisse Monkium ad Eur. Alc. 1096. et Blomfieldum ad Aesch. Sept. 228., *vvv* apud tragicos produci posse affirmantes. Deinde concedendum Matthiae ad Eur. Troad. 59. nondum sibi persuaderi professio *vvv* et *vvv* non differre nisi accentu. Nam *vvv* pro *v̄v̄v* *temporali* inusitatum esse tragicis recte idem iudicavit ad Med. 1286., etsi apud Pindarum secus esse scitur, v. Boeckh, ad Pind. Pyth. III. 98.; quibus qui adversatur Hermannus Cens. Med. Elmsleii p. 249. Opusc. t. III., sententiam posuit, non probavit. Sed in significanda dialectica sententiarum coagmentatione et transitu sermonis etiam *vvv* dici vidimus, Sed cum peculiaris ea inclinatae particulae ditio sit, saepius inclinaretur, nisi servandus rectus tonus fuisset initio versus, cuius rei iam posuimus exempla Oed. R. 222. Oed. Col. 274. 911. 1369. El. 327. 1125. 1326. Ai. 440. 445. Scyr. VI. 4. Niptr. I. 1.: deinde si distinguitur ante, ut particula sententiam inchoet, quod genus exstat El. 357, Ai. 1039. Oed. R. 985.: denique cum sequitur vocalis: Oed. R. 644. 658. Ant. 701. Ai. 1108. Phil. 1224. El. 606. Nam *vvv* sequente vocali semper inclinari, quod nescio cuius placitum est apud schol. Ar. Plut. 414., in quam rem utitur Sophocleo exemplo Ai. 87., adeo mirum est, ut defensorem nullum habere posse videatur, *Nvv* igitur certa ratione pro *vvv* dicitur, non *vvv* pro *vvv*, Quare si libri addicerent, de quorum scriptura Critici vulgo ne hiscunt quidem, omnibus illis locis *vvv* corrigendum suaderem, quibus *vvv* neque ob sententiae pondus neque propter mensuram necessarium est. — Quin nec codicum nec editionis Aldinae in hoc genere maxima fides est: hanc certe in Oed. Col. semper inflectere *vvv*, sive longa sive brevi syllaba opus, Elmsleius adnotavit ad v. 575.

Recte igitur et ordine *vvv* primum legitur *correpta vocali* vel *nolentibus* expressum: βῆθε *vvv*, ὦ τάλα, ὥς σε κλειόμεν Phil. 1181 ch. κάτω *vvv* ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φλοι κείνους Ant. 520. καὶ *vvv* ὥς βιασας ἔχεται παρθένιος 1127 ch.; ante Herm. *vvv* legebatur, quod metro adversum, etsi de libris silentium est. χάρι *vvv*, ὦ παῖ Trach. 92. σέγα *vvv* ἰστώς Ai. 87.

Sed et in productione syllabae propter insequentem consonam sensus inclinari iubet *vvv*, ubi nunc summa inconstantia editorum in inclinando vel inflectendo prostat: μή *vvv* μ' ἔρη τὰ πλεονα Phil. 572, Sic Brunckius, Hermannus *vvv*, quod recte defendas, si aptum videatur in praesens interpretari; id quod secus est, ἀπό *vvv* με λείπετ' ἦδη Phil. 1162 m. με *linquite igitur*; recte sic edd. omnes. ἀπείχε *vvv*, τέκνων δ' ἐφοῦ Oed. R. 1521. κάθιζε *vvv* με Oed. Col. 21. πολε *vvv* τὰ πλεον' ἱστορεῖν, ἐκ τῆς δ' ἔδρας ἔξειθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἄγνων πατέρ 36, Sic

recte Elmsl. ex cod. Ricc. Rell. νῶν; illuc etiam codd. quorundam scriptura ducit *πρινή* vel *πριν* ἢ (= *πριν* νυ). Argumentationis significandae esse particulam clarum est, si inverteris sententiam: *ἔχεις χάρον οὐχ ἄγρὸν πατιῖν, ἔξειλθε τοίνυν, πρὶν ἱστορεῖν*. In praesens ne hic quidem recte explicueris. *πρόσθιγέ νύν μοι* 170 an. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τὰμφανῇ κρύπτειν, σὺ νυν, πρὸς θεῶν πατρώων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἔμοι κρύψον 759. tu ergo; in apodosi ineptiret νύν. *χωρῶν ἀπέλλει νυν* 1042. dimittendi cum contemptu formula: *mittere sis quantum libet*. μὴ νύν ποῖ, ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὐνεκ' ἐκβάλῃς Ant. 644. ὅμινυ Διὸς νυν τοῦ με φύσαντος κάρα Tr. 1175. edd. omnes νύν: sed adigenti ad iusiurandum Haeculi hoc solum convenit, *assecratur igitur, ἰνταυθά νυν χρὴ τοῦμόν ἐξάραττά σε αῶμα* — *ἐμβαλεῖν* 1183. Consentiant in νυν, κόμυξέ νύν μοι παῖδα Ai. 526.; recte omnes inolinant, quippe ratiocinante ex Teomessae verbis *πάντ' ἔγωγε πείσσομαι* Aiace, *ἄφερπέ νυν* 1140. *fac abeas igitur*. ἀκούε νυν 1311. Lips. b. γοῦν, ex interpretatione τοῦ παραπληρωματικοῦ. ὥς νυν τάχος σιέλῳμεν Thyest. II. 1 (235 D.).

Μέν νυν recte scribitur: *θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσοῦμενόν δ' ἐγώ, οὐδ' οἷθε παῖδες ἔξόμοιοθ' ἰφάγῃσι* Oed. R. 31. *Ἐρωτὶ μέν νυν ὅστις ἀνταγίσταται νύκτες ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φροεῖ* Trach. 441. γοῦν apud Stobaeum LXIII. p. 483. scriptum, idque Herm. recepit; νῦν in libris vetst. spreto; sed quod νυν etiam, quod Brunckius dedit secundum Steph. Cant., non apte sententiam connectere dicit, manifesto erravit. Laur. A. γ' ὁῦν, sed emendantis manu supra scripto νύν. Perperam μέν νυν Brunckius innoxit El. 73., v. A. I., I.; peius etiam Oed. Col. 96. Elmsleius ad Med. 1263.

Haec si recte disseruimus, in obtestandi et precandi formulis *πρός νυν*, non *νύν* scribetur. Huius exempla vulgo ἀρθοτοροῦμενα posuimus in A, III., Phil. 466. El. 420. 877. Iure Schaef. in Phil. I. c. *πρός νυν* quasit, etsi etiam Suidas alterum habet in v. *πρός νύν*. Accedunt inclinatae scripturae duo: *πρός νυν θεῶν, ὧ ἔειπε, μὴ μ' ἀτιμάσῃς* Oed. Col. 49. *πρός νύν σε κρηῶν — αἰτῶ πιθέσθαι* 1335.

Sed manifesto errore hic illic *νυν* deposceretur, ubi *νῦν* suo iure constat: Oed. Col. 466. 581. ubi Elmsl. *νυν δάσασκε* scripsit, etsi *ἰστω* vero nunc, id est *statim doce* significat; Ant. 1318. ubi *νύν* est *νῦν* ἔτι; Ai. 974. 1108. El. 843. 1191. 1429., ubi Hermannus etiam *νυν* servavit, quaeque omnia olim in A. I. et III. tractavimus.

C. Forma tertia *νυνδ*, quam cum praesente solo dici docet Etym. M. p. 608, 45. cf. Wolf, ad Lept. p. 242, Bornem. ad Xen. Symp. p. 118, cum a tragicis plane excludatur (v. Pors. ad Med. 157. Matth.

ad Suppl. 304.) in Sophocleis fabulis ne tenuissimam quidem sul memoriam reliquit,

Νύξ. 1. proprie *nox*. εἴ τι νύξ ἀφῆ Oed. R. 198 ch. νύξ γὰρ εἰσάγει, καὶ νύξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον Trach. 29, ὃν αἰόλα νύξ — τέπει — Ἄλιον 94 ch., quod non cogit ut *Νύξ* scribatur. αἰόλα νύξ 131 ch. τί δ' ἐνήλλακται — νύξ ἦδε βάρος Ai. 208 an. ὁπότεν δροφερὰ νύξ ὑπολειφθῇ El. 91 an. μία νύξ Naupl. III. 2 (377 D.). — μᾶς τρέφει πρὸς νυκτός Oed. R. 374. τῆς νῦν φθιμένης νυκτός Ai. 141 an. νυκτός αἰαντὸς κύκλος Ai. 657. φάσμα νυκτός EL 492 ch. πόνη πόνον ἐκ νυκτός ἀλλάσσουναι Niob. VI. 3 (400 D.). νυκτός τε πηγὰς inc. XCIII. 2 (655 D.). — ἐν νυκτὶ τῇ νῦν Ant. 16. ἐν νυκτὶ Trach. 148. νυκτὶ τῇδε El. 634. νυκτὶ τῇ κατουλάδι Naupl. VII. 4 (383 D.). — ὧ νύξ El. 196 an. — πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι El. 1357. μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών Oed. Col. 624. — Hinc genitivus adverbialiscit: ὥςτ' οὔτε νυκτός ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἠδύν El. 770. νυκτός γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρῶτος ἄσκοπον ἔχει περᾶναι Ai. 21. ἄκρος νυκτός 278. v. ἄκρος. νυκτός ἐξελθὼν μόνος Phil. 602. τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ πνεύσαντα νυκτός ἡμέρας μαλάσσεται Acris. VI. 2 (63 D.). — 2. Noctis significationi proxima est tenebrarum apud inferas. ἀλλ' αὐτὸ νύξ Ἀιδης τε σωζόντων κάτω Ai. 645. — 3. Cum figura dictum est νῦν δ' ὀλεσθῆναι νύξ ἐπ' ὀμμασιν βέβηκεν Oed. Col. 1681 m., quasi *nox calamitatis*, id est *summa calamitas* nos invasit: ὄμματα memorantur, quippe tenebris affectae potissimum.

Νῦσα n. pr. ὄθεν κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην βορρῶσι κλεινὴν Νῦσαν inc. XCIV. 2 (782 D.). Nysa laud dubie Euboica est; ad hanc enim proxime spectat Iacchi, cuius illa nutrix dicitur, memoria, quam eandem in Antigona significavit poeta et in Thyeste, quanquam hic quidem nomen exoidit. Explicatissime secundum Stephanum v. *Νῦσαι* (male editur *Νύσαι*) Eust. ad Dion. Per. p. 224, 34. Phot. bibl. p. 332, a. 25. Bekk. de Nysa urbe, regione, monte disseruit Io. Henr. Vossius ad Hom. hymn. Cer. 17. p. 12. — Scriptura librorum in hoc et cognatis nominibus fluctuat inter *Νύσα*, *Νῦσα*, *Νύσσα*, *Νυσσαῖος*, *Νισαῖος*, et vel *Νησαῖος* adeo: v. Dorvill. ad Char. p. 530. Bernhardt ad Dion. Per. 601. Fratrem ad Arrian. Exp. Al. V. 1, 1. Apud Eustathium p. 629, 45. Etym. M. p. 389, 12. duplicatur *α*; rectius uno *Νύσα* scribit Hesychius, qui Stephanum in compendium redegit, sed falso accentu; α enim corripitur; item Suidas *Νυσήιος* et *Νύσιος*. Sic enim optimi et vetustissimi libri cum Homeri tum tragicorum, Apud schol. Il. ξ. 133. utraq; scriptura prostat. Probabilior igitur *Νῦσα*; quod ipsum et *Πισσα* daturum fuisse Arcadium suspicor ex ceteris exemplis bisyllaborum in *σα*

exeuntium, quae gravari dicit: omnia enim aut diphthongum aut longam vocalem in penultima habent, αῖσα, μοῦσα, πῆσα ἢ πειθώ, γλῶσσα. Nunc quidem vitiose scribitur πλοσα, ρύσσα.

Nῦσαῖος Nysaeus. *Νυσάτων* ὁρῶν κισσῆρεις ὄχθαι Ant. 1118 ch. Euboeensem Nysam dici Erfurdlius vidit, v. *Νῦσα*. *Νυσάτων* libri plerique, et Laur. A. B.; Brunckii membr. *Νισάτων*, cod. E. *Νυσάων*, Aug. b. Dresd. a. et Ald. *Νυσσαύων*; Brunckius *Νυσάων*.

Νῦσιος Nysensis. *Νύσια* Κνώσσος ὁρχήματα Ai. 684 ch. De his salutationibus v. Lobeckium. Bacchicas cum multa exsultatione dici apertum est. Meminit huius loci Eust. p. 1166, 19.; explicuit uberius, quam in scholiis fit, Suidas v. *Νύσια*. Impressi ante Brunckium *Νύσια*; is alterum in plerisque codd. exstare testatur, ut in Bodl. Bar. I. Mosqq. Dresd. b. Aug. b. c. Ien. De Laur. A. non constat, sed si cum Aldina conspirat, *Νύσια* habet; sed Florr. unum ᾧ tueri puto.

Νύχιος nocturnus; νυχίων φθεγμάτων ἐπισκοπε Ant. 1133 ch. *Bacchicarum exclamationum.* cf. schol. l. c. et ad Apoll. Rh. Argon. II, 910. Aliquantum habet *figuratae* dictionis *νυχῶν ἀπὸ ῥητῶν* Oed. Col. 1250 ch. *a septem trionibus*, quod in *ἐν νυχῶν* mutavit Hermannus, scholiastae verba secutus. Metro autem eam correctionem convenire, cum epodus sit minimeque necessarium antispasto finiri versum, dici non debuit. Libri *νυχῶν*, Par. B. T. *νυχῶν*, Farn. *νυχῶν*. — A *tenebricosi* significatione deflexum est, quod somno praepeditus Philoctetes dicitur ἀνὴρ δ' ἀνόμματος ἐκτέταται νύχιος Phil. 846 ch.: quo modo etiam σκοτεινός dicitur. — De tono generis v. Arc. p. 41, 16.

Νώδυνος dolorem leniens. ἦ φύλλον εἴ τι ράδυνον κατεῖδε που Phil. 44,

Νωμῶ agito, Proprie, velut de manu et pede armis et gubernaculo dicitur apud Homerum, v. I. H. Vossium ad Hom. h. Cerer. p. 372., ὥρα νῦν — φνγᾷ πόδα νωμῶν Oed. R. 468 ch. Inde transfertur et ad versandi et regendi potestatem, velut νωμῶ δ' ἐν οἰωροῖσι τοῦ κέλῃς πε-φάρ inc. XXIII. 11. (678 D.), de Venere per omnia potente dictum, et de sciendo et notitia dispensantia usurpatur: ὃ πάντα νωμῶν Τιγέστα, διδασκτά τε ἀγρότητα τε Oed. R. 300. Affert Suidas v. νῶμων. Hesychius: νωμῶν, κελῶν. — De his derivatis, αἰρωφᾶσθαι; πωτᾶσθαι, νωμῶν v. Intpp. Gregorii p. 271. Ex Oed. R. 468. male intellecto monstrum vocabuli confictum a Schneidero fluxit ad Aristot. Pol. p. 67.: v. Lobeck. Parerg. ad Phryn. p. 689.

Νώνυμος ignobilis. οὐδείς τῶν ἀγαθῶν — εὐκλειαν ἀλαχῦναι θέλει νώνυμος El. 1073 ch

Νωτῶ terga do. Ἄγρια — παλίσσυντον δῆγμα ἡ νωτῶσι πάτρας ἄπον-γορ Oed. R. 193 ch. Affert Suid. v. νωτῶσι, male sicut schol. ἀπείλασαι

explicans, ut transitive dictum esset, quemadmodum alia interpretatio additur *νωτίζω, μεταστρέφω τὰ νῶτα*. Bene gl. Brunckii *παλινδρομήσαι*. Sophoclem respexisse puto Photium p. 263, 21., apud quem cum scriptum sit *νωτίζαι, ἐπάρασθαι*, hand dubia correctione emendandum ἀπάρασθαι, id quod etiam ἀπαραι et ἀραι dicitur, *proficiisci*. — Alio sensu dixit Euripides *νωτίζειν*: v. Pors. ad Phoen. 66.

Νῶτον tergum. Proprie: ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις ἤφριζον — *ἐπικαὶ προαὶ* El. 708. Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός Lemn. IV. (348 D.), quem versum secundum schol. Theocr. VII. 76. mala emendatione infestavit Pierson. ad Moer. p. 268. Tertium est de *animali* exemplum. *τετράπτεροι τὸ νῶτον* — *σφηκοί* Aethiop. II. 1. (27 D.), in quo Atticam consuetudinem, de qua Moeris loquitur p. 267. et Phrynichus p. 290., custoditam videmus, ne diceret ὁ νῶτος: sed brutorum et hominum minimum in hac voce discrimen, sicut observavit Lobeckius l. c. — *νῶτον καταστάζοντα βύσσινον φάρος* Laoc. III. 3 (342 D.). ap. Dion. Hal. A. R. I. 48. Plut. Mor. p. 109, d. *μοτοῦ*. — *πρὶν ἂν μάλιστα πρῶτων νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ* Ai. 110. — Adsignificantur vires perferendis laboribus: ὡ πολλὰ δὴ — καὶ χειρὶ καὶ νῶτοισι μοχθήσας ἐγὼ Trach. 1036. ὡ νῶτα καὶ στέγν', ὡ φλοιὶ βραχίονες 1080. — ἀμφὶ νῶτα adverbiascit, a *tergo* significans, τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος Ἄρεος Ant. 124 ch.

Ξ.

Ξανῶν carmino. οὐ δ', ω τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννύς γένους, *Ξανῶν* Scyr. II. 2. (497 D.) de Achille inter Lycomedis filias versante: illustrat Plut. Moral. p. 34, d.

Ξανῶν (έω?). Photius p. 307, 17. et Suidas: *Ξανῶν, κοπιάσω Σ. Ποιμῆταν* (Past. VI. 9. 450 D.). *Ξετιῶ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαι* φησιν· ἡ δὲ Ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέραι.

Ξανθός flauus. *Ξανθὴν* ἔπρον Oenom. VI. 2 (422 D.), *ξανθαῖσι πώλοις* El. 695. *Ξανθὴ ἀφροδισία λάταξ* Inach. III. 1, (257 D.) de vini fluente, quod pluribus locis violenter corrigit in trimetros redactus Toupus ad Suid. vol. II. p. 471., ut et *Ξένη* scribi iuberet, quanquam id sententiae minime congruit. *Θέφος ξανθόν* Tyr. XV. 4 (587 D.), *ἰδυαὶ flavi coloris detonsae* dicuntur.

Ξάγμα i. q. *κῆταγμα* inc. CV. 128. (915 D.) a Polluce enotatum VII. 30.

Ξεῖρος v. *Ξένος*.

Ξενία hospitilī sanctimonia. μή, πρὸς ξενίας ἀνοξίης τῆς σῆς Oed. Col. 517 m. Scholiasta quosdam προξενίας legisse indicio est, idque in Farn. repertum. Laur. A. B. τὰς σῆς. Receptam scripturam solam in Oedipi mentem convenire manifestum est.

Ξενίζω hospitio excipio. αἰτοῖσι παγχόρτοιον ξενίζομεν Tyr. VII (579 D.). — Cum metaphora dicitur ὃν (Ἀγαμέμνονα) κατὰ μὲν βίῳ-βαρον αἶαν πολνίος Ἀρης οὐκ ἐξένισεν El. 96 an. de caede; sed tacita significatio inest caedis in Agamemnonem inter coenam patratae. Veram scripturam schol., Suid. v. ἐξένισεν, Flor. I. A. Laur. A. a prima manu retinuerunt; in Laur. A. a correctore, Lips. A., Suid. v. ξένια est ἐξένισεν; in plerisque apud Brunckium libris ἐξένισε, in Ien. et membr. Br. ἐξένισε, in Aug. c. ἐξήνισε, hoc barbarum, illa pleraque contra numerum anapaesticum.

Ξένος et ξείνος. 1. Primitiva et antiquissima potestas vocabuli est, quod *hospitem* et substantive et adiective significat. Nam *hospitalis* significatione apud Sophoclem non legitur. — καὶ σὺ φίλτατε ξένων El. 15. τοῦ πόρουσαντος ξένου 791. Phanotei regis, ξένον παλαιὸν ὄντα Trach. 262. Et adiective ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναλομεν Trach. 40. — 2. Hinc eo traducitur, ut significet *quicumque nobiscum vinculo quodam necessitudinis iungitur.* πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσαν Phil. 1148 ch. quippe Neoptolemo cum comitibus et Philocteta mutuarum pollicitationum sanctitate obstrictis. Ἐκτορος ξένων ἱμοὶ μάλιστα μαθηθέντος Ai. 804.; quod post pugnam diremptam donis sese obligarant hospitalibus. εἰ τὰς γ' Ἀθήνας φασι — μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον σῶζειν οὐκας τε Oed. Col. 262. Supplicem intellige, κατήγεσεν τὰδ' ὄρκιος θράσειν ξένῳ 1633. In alloquutione: ξένη Oed. Col. 1208. ὦ ξείνε Oed. Col. 1121. Theseus dicitur, qui Oedipum hospitaliter exceperat, ἰὼ ξένοι Oed. Col. 826. ὦ ξένοι, ξένοι 848. Athenienses. — 3. Dein peregrinum et *advenam* significat. Adiective dicitur. τί χρή με — ἐν ξένῳ ξένον στέγειν --; Phil. 135 ch. μανθάνειν γὰρ ἤκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν Oed. Col. 13, τόλμα ξείνος ἐπὶ ξένησιν — ἀποστρυγεῖν 184 m. πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι, ξένος δὲ σὺ 1337. Substantive longe frequentius, cum synesi ἀνήρ. ἔοικα καὶ γὰρ τοῖς ἀφιγμένοις ἔσα ξένους ἐποικτεῖν σε Phil. 318. ἀπιστον οἰκοδόμημα τῶνδε τῶν ξένων 856. ξένος λόγῳ μέτοικος Oed. R. 452. ξένοι ποτὲ λησται φορνεύουσι 715. Nam si λησται substantive dictum putaveris; ineptire videbitur additum ξένοι. τὸν Κορίνθιον ξένον 1119. κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων; Oed. Col. 494. ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδὲν ὄντα — ὑπεκτραπολήμην 571. εἰ δ' ἐνθάδ' ἦδὲ τῷ ξένῳ μέμνημι 644. ὥς μὴ γέλως δ' ἐγὼ ξένῳ γένωμαι τῷδε 907., nisi necessitudinem inter ipsos constitutam Theseus significat, ὁ ξείνος χρηστός 1018. ὁ ξένος ἀνδρῶν γε μοῦνος —

δοδοιπορεῖ 1251. παρ' ἀλαοῦ ξένου 1450 ch. κτύπος — ξιμπαγῆς δὲ τοῦ ξένου 1497. φιλτατε ξένων 1549. ξένον ἐκκατανύσαι μόρω τὰν — νεκρῶν πλιάκα 1558 ch. ὀρωμένῳ — τῷ ξένῳ 1573 ch. πένος πότ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν Tr. 309. τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος 430. κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ 528. ταῖς ἔσωθεν ἡγορῶ ξέναις 598. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βῆσις 960 ch. ὅτι ξένος μὲν εἰ Φωκεὺς El. 44. οἱ Φωκῆς ξένοι 1434. ποῦ δῆτ' ἂν εἴεν οἱ ξένοι; 1442. ἐν Ἀργεὶ ξείνος ὧν οἰκίζεται Synd. VIII. 4 (153 D.). ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται inc. CV. 38 (832 D.). Contra ponuntur ξένος et ἀστός: καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις; Trach. 186. ἡπιστάμην ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διατᾶσθαι χρῶν Oed. Col. 932. ὦ μὴ ξένων ἔξεστι μὴδ' ἀστῶν τιτὰ δόμοις δέχεσθαι. Oed. R. 817. τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμῶς ἰδὼν — οὐχὶ δεξιώσεται El. 963. Hinc est, quod in compellendis maxime hominibus, quos non novimus, vel non accuratius significandos censemus, ponatur, ut minime semper ὦ ξένη et ὦ ξένοι hospites vel advenas significet. σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον ξένῳ φανῆναι Phil. 521. Neoptolemus de Philoctete loquitur. βαρὺς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ' εἶπε 1034. chorus de eodem. εἰ δὲ τῷ ξένῳ τούτῳ προσήκει Λαῖω τι συγγενές Oed. R. 813., ignoto illi homini, quem Oedipus occiderat. τὰν Φρυγίαν ξέναν Ant. 818 m. Nioben. ἢ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος; Oed. Col. 81. — ὦ ξένη advenam vel peregrinum origine significat: Phil. 232. 911. Oed. R. 927. 931. 992. Oed. Col. 62. 75. 493. 835. 838 m. 941. El. 652. 661. 787. 1101. 1171. 1175. ξένη El. 668. 1173. 1197. Oed. R. 957. Oed. Col. 215 ch. 520 ch. 674 ch. 828. 832. 881 ch., et ut videtur, Mys. III. 1 (360 D.). ξένη πάριμμοι Oed. Col. 159 ch. ξένη 860. — ὦ ξένη El. 665. 1108. Oed. Col. 33. 49. 511 ch. 534 m. ὦ ξένη ἀλήτεια 1098. ὦ ξένη Oed. Col. 506. ὦ ξένοι Phil. 402. 1059. 1169 m. 1175 m. 1187 m. Oed. R. 924. Oed. Col. 207 m. 236 m. 242 m. 458. 469. 525 m. 1291. El. 1315. ξένοι Phil. 1248. Oed. Col. 276. 297. ὦ ξένοι Oed. Col. 171 m. ἰὼ ξένοι Phil. 219. ξέναι γυναῖκες El. 650. Sed virorum nobismet ipsis non accuratius cōmmemorandorum cognomentum est ξένη Phil. 553. 571. ὦ ξένη Phil. 348. 410. ὦ ξένη Κεφαλλήν Phil. 780., quod de Ulixē Philoctetes dicit. ὦ ξένη Oed. Col. 534 m. — 4. Peregre versantem: ὡς οἰδᾷ γ' ἀπὸς ὡς ἐπαιδευθῆν ξένος Oed. Col. 568. ὅντα μὲν ξένον, αἰεὶ δ' ἀλήτην 749. εἰ ξένος ἄτερ ἐμῶν χερῶν κέκευθεν El. 855 m. διεμπολούμεθα αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας Ter. VII. 9 (517 D.). — 5. Peregrinum significat de terra dictum; adiectivus: ξένη ἐπὶ — γαίαν ἐμπορεύσεται Oed. R. 455. ξένης ἐπὶ χθονός Oed. Col. 1253. γὰς ἐπὶ ξένας 1703 m. 1711 m. ἐς ξένην γαίαν El. 1121. ἐπὶ ξένης χώρας Trach. 298. γῆς μὴ πεπελάσσαι ξένης Ter. VI. 2. (516 D.); substantive, ut intelligatur γῆ vel χώρα: ἐν ξένης Phil. 135 ch. ἐπὶ ξένης;

Oed. Col. 184 ch. 569. — 6. Tandem *alienum* a re qualicunque significat, *ignarum* vel *qui partem faciendae non cepit*. Viam huius translationis munit El. 1130.: ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας: quod cum de Oreste Electra dicat, *peregrinorum* quidem manus dicit, sed intelligit de homine quippe alienissimo minime sollicitos. Ceterum plerique libri, etiam Laur. A. ξένῃσι. — ὁ γὰρ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ, ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος Oed. R. 219. v. Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 47.

Accentum vocabuli adnotavit Arcadius p. 63, 15. De Ionica forma ξείνος vetus est Dorvillii sententia ad Char. p. 280., tragicis hanc interdum praeferendam visam etiamsi numerorum lex non cogeret; sed vel in ea, quae tum erat, rei metricae ignorance mirum videri debet, paucula ipsa, quae posuit, exempla Oed. Col. 31. (33.) 50. (49.), versus ut constet iambicus, productiore forma utique egere. In universum recte Elmsleius ad Oed. Col. 927. ξείνος ab usu tragoediae abiudicat, n' si metro cogente desideretur, et abstinuit Aeschylus, his terve usans Euripides; quanquam bene observavit ad Eur. Iph. Taur. 786. Hermannus, esse etiam extra illam metri necessitatem, ubi numerus orationis ξείνος requirat, velut initio versus, cum distinctione insequente brevior forma pondere carens quasi evanescere videatur: velut in Iphigeniae versu, qui sic habet: ξείν', οὐ δικαίως τῆς θεοῦ τὴν πρός πολὺν χροῦνεις. Paulo fastidiosius est Hermanni iudicium ad Oed. Col. 520., qui cur durius et nimis invenustum dicat χρῆζω, ξείν' ὀφθὼν ἀκουσέ' ἀκοῖσαι, cum in antistrophico versu legatur eadem syllabarum mensura ὦ ξείν', αὐταὶ δὲ δού' ἐξ ἐμοῦ μέν, non perspicio. Sed simile illius ex Iphigenia exemplum, quo pondere sententiae forma productior confirmetur, apud Sophoclem non reperio, erratque manifesto Kuehlstaedt. de dial. trag. p. 105. ex eo genere esse perhibens Oed. Col. 924.: ἡπιστάμην ξείνον παρ' ἀστοῖς ὡς διατᾶσθαι χρεῶν; nam neque antitheton productioris formae firmamento esse ex elisione pronominum inprimis σέ et τὰ σά clarum est, et in hoc vocabulo Sophocles testis, ξέρον praeferendo ἀστῶ contra positum in thesi trimetrorum Oed. R. 817. El. 963. Trach. 186. Iure igitur quamvis ex uno cod. Vat. ξένων Herin. et Elmsl. praeulerunt. Rectius idem Kuehlstaedtius in allocutione potissimum ξείνος in trimetros receptum esse a poeta arbitratur. Nam sic legitur Oed. Col. 33. 49. 860. 1098. 1121. El. 665. 1108. Extra allocutionem bis tantum est in senariis: ὁ ξείνος, ὦναξ, χρηστός Oed. Col. 1018. ἐν Ἀργεὶ ξείνος ὦν οἰκίζεται Synd. VIII. 4 (153 D.). In allocutione autem melica vel anapaestica Oed. Col. 171. 184. 534.; fortasse etiam Oed. Col. 215, ubi contra librorum veterum fidem Triclinium secutus ὦ ξέρε Hermannus prae tulit, quanquam versuum horum scripturam incertissimam esse ipse fate-

tur. Male vulgo et ἀμέτρως editur ἐπὶ ξένης Oed. Col. 184., etsi de libris non videtur satis constare; item ὃ ξεῖνε Κεφαλλήν, quod trimetri legem anapaesto nullo modo necessario violat, scriptum in Phil. 780. apud Eustath. p. 1396, 7.

Ξενόστᾱσις *deversorium*. ὅπου — ἔδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν Oed. Col. 90. Schol. memorat legi etiam καιάστασιν. πανδόκος ξενόστασι; Inach. IV (258 D.).

Ξενόω. Medii forma *peregre abire* significat: πατὴρ οὕτω δαρὸν ξενωμένου Trachl. 65. ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέκδος ἢ ξενώσεται Phil. 303. Adsignificari hic quidem videtur commercium peregre quasi cum hospitibus institutum: quo refertur etiam illud scholiastae καταχθίηται ὡς ξένος. Cf. Krueger. ad Xen. Anab. p. 445.

Ξηραλουρέω. καὶ ξηραλοιφεῖν εἵματος διὰ πτύχων Pel. III. 5 (437 D.). *Siccam inunctionem* significat sine balnei usu factam, non ut Etym. M. p. 612, 20. explicat, τὸ ἐν ταῖς παλαίστραις γυμναζόμενον κόρει χυῖσθαι. Rectius Eust. p. 764, 13. et Harpocratio, v. ξηραλοιφεῖν, secundum quos vocabulum illustrat Wytenb. ad Plut. Sept. Sap. Conviv. p. 152, D. Cf. Phot. p. 309, 5.

Ξιφοκτόνος *gladio caedens*. χίφαξ ξιφοκτόνους Ai. 10.

Ξίφος *gladius*. πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ξίφος χεῖοῖν Phil 738. ξίφος — ἡ γένυν ἢ βελών τι προπέμψατε 1189 m. ξίφους ἔλκει διπλοῦς κνώδοντας Ant. 1217. ἀμφοτέρω ξίφει 1293 m. οὐν νεοφάρτω ξίφει Ai. 30. περὶ νεοφάρτω ξίφει 815. ἀψ' οὐκ ἔμινός τοῦτ' ἐχάλλευσε ξίφος; 1013. — οὔτε ξιφῶν ἐπ'χείρα λαχοῦσα Ant. 814 an. κελαινοῖς ξίφεσιν Ai. 217 ch. χεῖοῖν κολῶν ἐκυστὰ διεπεγμῶδη ξίφη 717.

Ξόανον. λίφαι καὶ μαγάδιδες, τὰ εἰς ἐν Ἑλλήσι ξόαν' ἡδυμελῇ Thamyrr. II. 2 (228 D.). Clarum, genus fidium dici plane γλωσσηματικῶς repetito a ξεῖν vocabulo; quo etiam Hesychii glossa ducit: ξόανα — κυψῶς δέ, τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα ἢ λίθων.

Ξουθός I. *fluvius*. ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον mel. Polyid. IV. 5. (464 D.), quod ipsum quoque fertur ξανθός (nam habent illam articulam Porphyrr. de Abst. II. 134. Clem. Alex. Strom. IV. p. 565., quintum versum etiam schol. Eur. Phoen. 115.), id ex interpretatione fluxit. ξουθά, οὐ μόνον ξανθά, ἀλλὰ καὶ λευκά καὶ πυρρά. Apud Herod. π. μον. λέξ. p. 3, 35. ex Sophocle inter exempla nominum participialium in νος acutorum recensetur ξουθός φάμενός (scr. Φαμενός) Τειρεσίου παῖς. Cui intelligendo quid interpretationis ex multis illis substituiam, quas habet Hesychius ambigo. δξύς aptum esset, nisi ξουθός de sola velocitate, non de acumine diceretur. Versiculus ex Polyido est;

ν. *Φαμενός*. De accentu ex contrario proprio nomine *Φούθος* monet Arcadius p. 49, 1.

Ξύγγοια venia. Ξίγγοιαν ἴσχειν Ant. 66. Hoc loco primum data facultate moneo, ea composita praepositionis σύν s. ξύν, quorum utriusque scripturae memoria apud Sophoclem constet, in ν. σύν esse quaerenda: quae non exstent, nisi litera ξ scripta, hic recenser

Ξύλον lignum. de rudi materia: ἐν τομῇ ξύλου Trach. 697. *ex ligno confectae partes: ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα* Ichneut. I. (295 D.) quanquam in incerta corrupti versus scriptura dubitari etiam potest, ξύλα num a Sophocle positum fuerit. *ligna in usum domesticum: ξύλον τι θραῦσαι* Phil. 294. *συνέλεγον τὰ ξύλα* Herc. Taen. II. 1 (218 D.). — Tonum notavit Arcad. p. 133, 16.

Ξύμβολος. ξυμβόλους τὰς διὰ τῆς φήμης γινόμενας μαντείας, ἃς Φιλόχορος φησι Δίμητρα εὐρεῖν. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῃ Hesychius (Synd. IX. 8. 161 D.). *ξύμβολος μαντεία* igitur coniectatio et divinatio est ex vocum forte oblatarum omnibus.

Ξύμμαρτυς (q) testis. ξυμμάρτυρας ὕμν' ἐπικτώμαι Ant. 839 m. i. q. *μαρτύρομαι*.

Ξυμμετρίχω partem cetero. καὶ ξυμμετρίχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας Ant. 533.

Ξύμμετρος conveniens, aptus. Ξύμμετρος γὰρ ὥς κλέειν Oed. R. 84. Schol.: *ἐγγύς, καὶ μέτρον ἔχων τοῦ ἀκούειν, διὰ τὸ πλησίον γενέσθαι. ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρῃ ξυτάδει τῷδε τὰνδρὶ ξύμμετρος* Oed. R. 1113. Erf. *σύμμετρος*, scilicet ne quintus pes spondeum haberet, cum vitari possit. *ποῖα ξύμμετρος προὔβη τύχη* Ant. 383. Sic codd. Reisigius coniecit *πολεξέμμετρος προὔβην τύχη* secundum schol., in quibus *ἐξέβην, προὔβην* inverso ordine scriptum. Iure receperunt Erf. Elmsl. Herm. gl. *εὐκαιρος*.

Ξυμπαραστάτης adiutor. τὸ γὰρ νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν Phil. 671.

Ξυμπαρίστημι. εἰ σὺ τήμῃ ξυμπαραστήσῃ φρενί Oed. Col. 1342. *ad-sistes, i. e. adiuvabis. Tricl. et codd. pars ξυμπαραστήσεις. Par. A. ξυμπαραστήσης. Laur. B. Ricc. Ald. ξυμπαραστήση.*

Ξύμπλους consors. ξύμπλουν ξιμαντήν τοῦ πάθους ποιοιμένη Ant. 537. Apud Eust. p. 1444, 46. *σύμπλουν* legitur.

Ξύμφημι consentio. ξύμφημι Phil. 1294. Oed. R. 642. *ξέμφημι καὶ γὰρ* El. 1248. *ξύμφημι δὴ σοι* Ai. 271. *ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρησθαι* Oed. R. 553. *ξύμφημι καὶ τότ' Oed. Col. 1747. si sana scriptura est.*

Ξυμφράζομαι excogito. νόσων — φινὰς ξυμφράσται Ant. 361 ch.

Ξύμφρουρος *qui cum aliquo moratur*. ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί Phil. 1439 an. Schol. τὸ φρουρήσαν ἐμὲ καὶ φυλάξαν. Melius Matthaeus φρουρὸν συνὸν ἐμοί. Non significatur nisi perpetuitas commorandi.

Ξυμφυτεύω *una machinor*. ἔσθι — δοκῶν ἐμοί καὶ ξυμφυτεύσαι τοῦρον Oed. R. 347.

Ξύν ν. σύν.

Ξυνάδω *congruo*. ἔν τε γήρῃ ξυνάδει τῷδε τάνδρῃ ξύμμετρος Oed. R. 1113.

Ξύναιμος *consanguineus*. Adiective dicitur: οἷς ὁμόθεν εἰ καὶ γονῶν ξύναιμος El. 153 ch. ὦ ξύναιμον ὄμμα Ai. 956. τὸδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον Ant. 789 ch. i. q. ξυναίμων, ν. μεσόμφαλος. Substantive dictum fratrem significat, *sororepne*: τὸν τοῦ μακέντος — ξύναιμον Ai. 714. αὐτὸς τε χῶ ξύναιμος 1366. ὁ σὸς ξύναιμος Oed. Col. 1357. χῶ ξύναιμος ἐξ ἴσου 1376. τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε Ant. 198. αὐτῇ τε χῇ ξύναιμος 484. Sed τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων Oed. Col. 947. prima *consanguineorum* significatione dictum est. — *Iovis* denique cognomen est *consanguinitatis* vincula tuentis: πρὸς ταῦτ' ἐφημελῆτω Δία ξύναιμον Ant. 655.

Ξυναλγέω *de medio tollo*. τίς θυμὸς — τάνδ' αἰχμῶν βέλτεος κακοῦ ξυνεῖλε; Trach. 884 ch.

Ξυναλγέω *doleo cum aliquo*. τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας Ai. 276. De dolore mortifero necationis dictum: πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγείν μετὰ τοῦδε τυπείς Ai. 248 ch.

* Ξυναποικέω *commigrare facio*. ἐν οἷς γὰρ χάρις, ἡ χθονία ξυναποικεῖται, πενθεῖν οὐ χρή Oed. Col. 1749. probabiliter emendavit Herm. secundum schol. νέμεσις γὰρ ἐστὶ τοῦτον θρηνηῖν, ὃ τὰ τῆς τελευτῆς κατὰ χάριν ἀπέβη. Libri ἡ — ξυναπόκειται, praeter Par. B. Farn. Vat. Ven., qui συναποκεῖται. Reisigio ἡ χθονία χάρις gratia videtur esse quam civitas habeat Oedipo, etsi apertissime ad Oedipum defunctum spectat, unde ξύν ἀπόκειται scripsit. Brunck. ex Heathii coniectura ξύν ἀπόκειται, inepte interposito γε. Hermannus explicat: *quibus in rebus gratia est, quae simul cum mortuo apud inferos relinquitur* (malitia descendit, i. e. manet), non est lugendum. Sed propterea non videtur ἡ scribendum fuisse, etsi fateor, usitatum omisso articulo dicendi genus esse.

* Ξυναπόκειμαι ν. ξυναποικέω.

Ξυνάπτω. Transitive consero, de controversia conflanda augendave. εἰ μὴ ξυράψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρεαι Ai. 1296. accendere non explicuerim cum Hermanno. Appositum una συλλύσων de nodis potius nectendis cogitare iubet. Schol. Pal.: ξυράψων, ἀπὸ τοῦ δηλονότι εἰς μάχην. Intransi-

LEX. SOPH. II

N

tive de *conserendo colloquio*: *ξυνάπτετον λόγοισι* El. 21. Intellige ἀλλήλοιον. Toup. Em. in Suid. t. I. p. 87. *ξυναπτέον* coniecit, quod Brunckius etiam in suo cod. E. repertum recepit, de communiter miscendis consiliis dicendum fuisse affirmans, non de conferendis cum Pylade, quae muta persona sit. Facile erat, commentum illud refutare, et fecit Hermannus. — Medium *adiuvandi et partem capiendi* potestate dicitur: *τίς ξιμερος τοῦδε ξυνήφατο* inc. LIII. 2 (710 D.).

Ξυνασπιστής belli socius. *προσλαμβάνει* — *ξυνασπιστάς φίλους* Oed. Col. 380. — De *tcno* v. Etym. M. p. 435, 26.

Ξυναυδῶ assentior, *ἐύμφημι*. *Ξυναυδῶ* Ai. 923 ch.

Ξυναυλία. *Ξυναυλίαν*, τὴν ὑπὸ δυοῖν ἐπιτελουμένην αἴλησιν Hesychius. *βίδην τε καὶ Ξυναυλίαν* Acris. XIV. 9. (79 D.) eodem Hesychio teste Sophocles, *βίδη γένος κρούματος* interpretato.

Ξύναυλος. Proprie dictum: *χώροις μάλιστα πρὸς τίσις ξύναυλος ὢν*; Oed. R. 1126. de pastore certa loca pascendi causa insidente. Cum figura: *Ἄλας — θεῖα μανίη ξύναυλος* Ai. 605 ch. *κοινωνός* schol. vet. Rectius erat *σύννοικος*; quasi *una habitans*, id est correptus insaniam.

Ξυνέλγω cohibeo. οὐ *ξυνέρξεθ'* ὡς *τάχος*; Ai. 590. Laur. B. *ξυνέρξασθε*, supra scripto altero. Suidas ex schol.: *ξυνέρξετε, ἀποκλέετε*. *Σοφοκλῆς*· οὐ ξ. ὦ. τ.

Ξυνέμπορος itineris socius. *τόνδε τὸν ξυνέμπορον* Phil. 538. *πρὸς τοῦ τῶν ξυνεμπόρων* Trach. 317. — *συνοδοιπόρους* interpretatur τοὺς *ξυνεμπόρους* Timaeus, ubi v. Ruhnck.: adde Valck. ad Callim. fr. p. 207.

Ξυνέπομαι consequor. Proprie: *ποιμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνεπόμεν* Oed. R. 1125. Tralate: *καὶ γὰρ ἄκράτησας οὐ σοὶ τῷ βίῳ ξυνέσπετο* 1523.

Ξυνεργάζομαι una facio, adiuvō in faciendo. εἰ *ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει*, σκόπει Ant. 41.

Ξυνεργάτης socius faciendi, adiutor. *πεμφθεὶς — σοὶ ξυνεργάτης* Phil. 93.

Ξυνέργω v. ξυνέλγω.

Ξυνέρδω una facio, in faciendo iuvō. οὔτε *ξυνέρδεῖς, τὴν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις* El. 342. ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε *κειμένῳ οὐκ εἰ ξυνέρξων* Trach. 83.

Ξυνέρχομαι convenio. Proprie: *ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον* Ai. 486. εἰ μὴ σοὶ *ξυνῆλθε* Oed. R. 572. adsignificata *consilii communione*, quam solam perperam agnoscit schol., scribendo εἰ μὴ *ἐλάμβανέν σε κοινωνὸν τοῦ βουλευματος*. Tralate quasi *in unum convenire*, i. e. *coniungi*, ut duplicetur. ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι κάμοῦ *ξυνελθοῦσ'* ἐξ ἀπλῆς διπλῇ φανῇ Trach. 616.

Ξυνέστιος *domus consors*. οἰκοῖσιν εἰ ξυνέστιος ἐν τοῖς ἑμοῖς γένοιτο Oed. R. 249.

Ξυνετός *intelligens*. ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὁ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ καὶ τὰ βροτῶν εἰδότες Oed. R. 499 ch.

Ξυνεύδω *cubo cum aliquo, de coniuge*. ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμνάλῳ El 577.

Ξυνευνάζω. *Passivum concumbendi significatione dictum*. πολλοὶ γὰρ ἤδη κὰν ὀνείρασιν βροτῶν μητρὶ ξυνευνάσθησαν Oed. R. 982.

Ξύνευνος *coniux*: ἐμὴν ἴσχει ξύνευνον μητέρα Ai. 1280. ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις Ant. 647. Non maxime necessarium est ξύνευνος, explicat autem accuratius παραγκάλισμα, quasi dicas ὅταν ξύνευνος γένηται. — Cf. et Ilgen. Opusc. Philol. vol. I. p. 34.

Ξυνηγορέω *iuro dicendo, causam ago alicuius*: ὁθούνεκα ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ Trach. 811., de fatente dictum et silentio accusatoris crimina firmante.

Ξυνήγορος *congruens*. μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα Trach. 1155.

Ξυνήδομαι *gaudeo cum aliquo*. οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς ξυνήδομαι σοι, νῦν τ' ἰθ' ὥς τάχος πάλιν Oed. Col. 1400. i. e. συμπεπθῶ. v. Reisigium.

Ξυνηρεμέω *una remigo, i. e. concors sum*. σοὶ μηδὲν ἦσσαν ἢ πάρος ξυνηρεμεῖν Ai. 1308. Non modo Tricl. sed et Laur. B. C. ξυνηρεμεῖν: sed Laur. A. et Brunckii codd. omnes et Aldus ξυνηρεμεῖν penultima, quippe in thesi, correpta; eiusque scripturae ipse quoque Triclinius meminit, et explicatur in scholiis et a Phavorino, qui scholia exscripsit. Similiter ξυνηρετεῖν dicitur, secundum Hesychium a Lobeckio emendatum: ξυνηρετέσεις, συνολοί, συζυγήσεις (vulgo ξυνηρετίσεις, συνήσεις), et Photium p. 311, 20.: ξυνηρέτης σύμφωνος, ὡς ὁ ἐναντιος ἀντηρέτης, quorum similia Etym. M. habet p. 112, 40., ubi ἀντηρέτης legitur, sed ἀντηρέτειν.

Ξυνθῆμα *signum*. ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς Oed. Col. 46. *signum et indicium recte Brunckius et Hellerus explicant, sensus ut sit: hanc ex precum mearum ratione de rerum mearum statu coniecturam facere possis*. Doederl. *omen, tessera* interpretatus non debuit antestari Trach. 157., ubi cum scriptum sit παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθῆματα, indellne dicuntur responso quodam fatidico inscriptae, ut ξυνθῆματα signa scriptoria i. e. literae sint. Seidlerus Oed. Col. l. c. *fati constitutam legem* interpretatur. οὐ τὰ Θησέως Περὶθου τε κῆται πλοτ' αἰεὶ ξυνθῆματα Oed. Col. 1590. Schol.: οἷον ὑπομνήματα τῆς πλοτεως ἥς ἔθεντο πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς εἰς Ἀίδου καταβάσεως: *documenta igitur et firmamenta fidei*

datae acceptaeque snnt, haud dubie hostia in foedere iungendo defossa. — Affert Suid. v. ξυνθήματα.

Ξυνίστημι. Aoristus propria *conveniendi aliquo* vi dictus est Trach. 28. λέχος Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσα. *Tralate conflictari* significat: ἀλγη-δόνος, ἣ ξυνέστας Oed. Col. 516 ch.

Ξυνίστωρ *consciis, testis.* ὡς θεοὶ ξυνίστορες Phil. 1277. Schol.: μαρτύρομαι τοὺς θεοὺς. Ἀιδης χοὶ κάτω ξυνίστορες Ant. 538., id quod *συνίστασιν*; non recte enim Hermannus hoc et illud Philoctetae composuit.

Ξυνανβάτης *navigationis socius.* Φοῖνιξ τε χοὶ ξυνανβάται Phil. 561.

Ξυνεύω *adnuo.* ἔννευσον — σὴ ψαύσας χερσὶ Oed. R. 1510. Fidei pignus illustrat Musgr.

Ξύννοια *cogitatio.* ἐμοὶ τοι — ἡ ξύννοια βουλευεῖ πάλαι Ant. 279.

Ξυνοικέω *cohabito.* Proprie dictum: ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ Trach. 541. οὔτε πύργος οὔτε ναὺς ἐρήμιος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω Oed. R. 57. *Tralatum* ad res proxime cum aliis copulatas: γῆρας — ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ Oed. Col. 1240 ch. non κακὰ κακοῖς, sed γήρῃ. Contra de homine malis conflictante: μυελόν ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ Phil. 1153 ch. Utriusque tralationis viam monstrat Trach. 1044., ubi vestis venenata dicitur ἀμφίβληστρον — πνευμόνας τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυνοικοῦν. Trich. ξυνοικῶν. Illud libri, ut videtur, omnes et Aldus. v. Valck. ad Hipp. 1219.

Ξύννοικος *cohabitans.* Proprie: οὐ τὴ μὴν ἰγώγε τοῦ λοιποῦ χρόνου ἔσομαι ξύννοικος (ξύννοικος ἔσομαι) El. 808. οὐδ' ἡ ξύννοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη Ant. 447. Deflexum ad *hominem* significandum malis onustum: τίς ὦδ' ἐν αἵταις, τίς ἐν ἀγροῖς πόνοις ξύννοικος ἀλλυγῇ βλου; Oed. R. 1206 ch. Schol. male *συννοικῶν* τῇ τοῦ βλου μεταβολῇ, quae coniungenda non sunt. Et inversum ad *mala*, quibuscum versari videamur. ᾧ τις οὐκ ἐν κηλὶς κακῶν ξύννοικος Oed. Col. 1136. Utriusque figurae quasi via et ratio patet El. 775.: ἥδε γὰρ μελῶν βλάβῃ ξύννοικος ἦν μοι, quae de Electra cum Clytaemnestra cohabitante dicta sunt.

Ξυνόμνημι. *Coniurandi* vim habet: τίς ξυνόμνησεν Synd. V. 3 (150 D.), quod s versus vitiose scriptus et sententiae nexu exemptus recte emendatur (v. κρω), ad Achivos spectat, qui de ulciscendo raptu Helenae coniurabant. Sed ἃ μοι ξυνόμνησας, πέμψον πρὸς οἴκους Phil. 1353. nihil est nisi ὥμοσας, *iure iurando testatus es*, modo paulo fortius dictum adsignificata fidei inter utrumque communiter initae sanctionia.

ἑνός communis. ἑνοῦ δορός Ai. 180 ch. *socium hastam dicit operam bello in Troianos praestitam.* De Oed. Col. 1749. v. *ξυναποικέω.* — Tonum adnotavit Arcad. p. 63, 25.

ἑνωμότης socius iure iurando obstrictus. ἑνωμότας ἔστησ' ἱμαντῶ Oed. Col. 1304.

ἑνωρίς proprie bīa, inde par. τέκνων ἀποσπάσας μου πῆν μόνην *ξνωρίδα* Oed. Col. 899. Photius p. 311, 25. et inde Suidas num utramque significationem an propriam solam tetigerint, scribentes *ἑνωρίς, συζυγία*, ἢ ἄρμα ἐκ δύο ἑκπῶν συνεξυγμένον, ambiguum est.

ἑνωφελέω commodo iuvo. μέναι παρόντα καὶ συνωφελοῦντά μοι Phil. 859.

ἑνῶν. *ἑνωῶνα, τὸν κοινωνόν.* Σοφοκλῆς (inc. CV. 129. 916 D.). Photius p. 312, 23. cf. Lobeck. ad Ai. 180. Dissen. Expl. Pind. p. 398.

ἑνέω rado. ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ τοῦτο μὴ χαλεπὴν τινα Ai. 773. Schol. Pal.: *παροιμία ἐπὶ τῶν ἐκινδύνων πραγμάτων, ἐν ξυρῶ ἵσταται τὸ πρῶτον.* Memorat Eust. p. 796, 56. 1257, 12. Suidas v. *ξυρεῖ* accuratius explicat: *ἀντὶ τοῦ μέχρι βέθους διεκινεῖται, ad vitium usque pervenit radendo, i. e. abest prope ab ultimo discrimine.* ἑύρω, ξυράω, *ἑνέω* iudicata v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 205.

ἑνόν novacula. φρόνει βεβῶς αὐτῶν ἐπὶ ξυροῦ νύχης Ant. 983. v. *ἑνέω* et Herm. II. x. 173. Theogn. 569. Theocr. XXII. 6. Herod. VI. 11., quae comparavit Musgr. Tonus periecticorum est et notatur ab Herodiano π. μου. λέξ. p. 35, 31. et Arcadio p. 122, 20.

Ο.

Ο ἢ τό.

I. Antiquissimae significationis, quam *pronominis demonstrativi* constat fuisse, ut *hunc* et *illum* significaret, sat multa apud tragicos documenta constant, Dubitabat de hoc articuli usu Marklandus adhuc ad Eur. Suppl. 110.: nunc omnia in confesso sunt. v. Seidler, ad Eur. Iph. Taur. 764, Matth. Gr. Gr. §. 226. p. 575.

I. De *forma*, cum quominus crasi cum alio vocabulo articulus pronominis loco dictus coalescat, sententia prohibeatur, et vix exstet *πλαιασμοῦ*, cum colloquiorum usus ille peculiaris sit, documentum, primum illud *το* notandum est ex Ai. 1383., quod cum a tragicis, nisi qua dorismus regnet, abindictet Elmsleius, idem *τόν* corrigit ad Oed. R. 220., partim Suidae scriptura usus. Merito hoc confutavit Hermannus. Iniuria autem nonnulli ignobiliores, ut videtur, doctores apud Eustath. p. 23, 4. et rationem, non usum sequentes, ο et ᾧ sic pro οὗτος et αὐτή

posita acuere coeperunt, cum tamen Eustathius ita loquatur, ut ambigas *ὀξυφωνεῖσθαι*, quo verbo utitur, nonne potius sit *fortiore sono pronuntiare*, quam *acule*.

2. Demonstrativi igitur munus suscipit *ὁ* et per se solum dictum: *Φωκεὺς παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἦκων · ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων* El. 45. *ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἠλλελεμμένον* 726. *ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαίῃ* Ai. 285. *ὁ δέ, ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας, χαλᾷ κρεμαστήν ἀρτάνην* Oed. R. 1264. *ὁ δ' ἀντιστάς ὕπερ* sc. ὤλετο Ant. 514. *ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, στυγνὸν οἰμῶσας ἔσω χωρεῖ* 1211. — *ἦ. ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντας Ἐρεχθεῖδᾶν* Ant. 966 ch., quod unum dionismi exemplum apud Sophoclem. Deinde de Ant. 1286. in lacunoso loco reposito indicari non licet; in Trach. 326. recte scribitur ἦδε. — *τὸ δ' ἐπεὶ φανῇ βῆναι κῆθεν ὅθεν περ ἦκει, πολὺ δεινότερον* Oed. Col. 1228 ch. *τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο* Tr. 1162. v. ὅδε. Sed in El. 4. Phil. 851. *τὸ* articulus est, Trach. 117. Phil. 142. adverbiascit aliasque habet explicandi rationes. — *τὸ ὅ. τοῦ δ' ἐγὼ κλύων ἀπῆξα* Trach. 188. — *τῆς γὰρ πέφυκα μητρός* Oed. R. 1082. — *τῷ. τῷ γὰρ πλάκεις ἀγρόνομοι πᾶσαι φλῖαι* Oed. R. 1102 ch. *τῷ δ' ἐπέρχεται χαλεπὸν τε καὶ στέρεσθαι* Trach. 135 ch. *ad alium quendam deveniunt*, v. Herm. *τῷ δ' ἀθλίας ἄσσημα περιβαίνει βοῆς* Ant. 1194. — *τῇ* non sic dicitur; nam in Thyest. VI. 2. (239 D.) scribitur, ut oportet, *τῇδε*. — *τὸν. τὸν, ὃ τῶν πυρφόρων ἀστραπῶν κράτη νέμων, φθίσαν* Oed. R. 200 ch. *τὸν μὲν — ξένου ποτὲ λησται φονεύουσι* 715. *τὸν δὲ παπτήρας ὁ παῖς — ξίφους ἔλκει διπλοῦς κνώδοντας* Ant. 1216. *τὸν δ' ἐναντία προσβλέπω νεκρόν* 1284 m. ubi cave *τὸν νεκρόν* coniungas, cum hoc posterius a verbo suspensum sit. Veteres libri *τὸν δ'*, Laur. A. *τὰ δ'*, adscripto γρ. *τόνδ' ἐναντία*. Hermannii rationem *τόν* pro *τοῦτον* ne intelligatur monentis non perspicio. El. 135. dissimillimum exemplum est. *καὶ τὸν μὲν — συγκατήθομεν* Ant. 1184. *ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χερσὶν κατεῖχον* Oed. Col. 1696. v. Herm. *illum* significat; est enim, qui dicitur, Oedipus iam mortuus. *τὴν δέ γ' οὐ μακροῦ χρόνου* Oed. Col. 826. v. δέ. Sic intelligendum *τὸν — κατεύχομαι — ἐν καθαγῷ βῆναι* Oed. Col. 1569 ch. non ut relativum sit. — *τὸ. τὸ γὰρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον* Phil. 154 ch. *τὸ μὲν τις οὐ νέος οὔτε γῆρας σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρας* Oed. Col. 707 ch. — *τὸ. τὸ δ' ἀντὶ τοῦ φρίσαντος εἰλέσθην θρόνους καὶ σκήπτρα κραίνειν* Oed. Col. 449. *τὸ δ' εὐχλόου Δημήτρος εἰς ἐπόψιον τόπον μολοῦσα* 1596., quae selectior forma in cod. Brunckii T. et schol. est: in Laur. A. *τῷδ'*, Laur. B. *τῷδ'*; Par. F. *τῷδ'* a prima manu, sed *τῷδ'* a correctore. — *οἱ. οἱ δ' εἰσὶ πού γῆς*; Oed. R. 108. *οἱ δὲ δυσφύως τοῦναιδος ἦγον* 783. *οἱ δ' ἄμα — ἔξεν* El. 701. *οἱ δ' οὖν γελόντων* Ai. 940. v. ὅδε. — *τὰ* (nam *αἱ* sic

non exstat dictum). τὰ δ' αὖτε ζῶντα περιποιᾶται Oed. R. 481. τὰ δ' αὖτε εἰς τὸ φῶς φαίνεται κατὰ ἐκόντα 1229. εἰ τὰ μὲν φθίνει Ai. 400 m. — τὼν. ἐκ δὲ τῶν μάλιστα ἐγώ Oed. Col. 741. τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα Trach. 546. — τοῖς non legitur. — τοὺς. τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν Ant. 202. Ita in Aletae fr. VII. 8. (94 D.) scribendum τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τοὺς δὲ τὴν ἐναντίαν δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίσαι (χρῆν). hos vero. Legitur τοὺςδε. — τὰ nisi in μὲν et δέ contra positus non legitur tanquam pronomen: nam τὰ δὲ νῦν Oed. Col. 132. adverbiascit velut τὰ δ' ἐπὶ κρατὶ Ant. 1325.; in El. 212. iure Hermannum τὰδε correxisse puto.

3. Est vero ubi nomen proprium vel appellativum post inferatur. ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεύς Phil. 371. ille vero, *Ulixem dico, respondit.* ὁ δ' εὐ-
θὺς ἐξ Ἰδρας πέμπει με σοὶ φέροντα τάςδ' ἐπιστάλας Τεῦκρος Ai. 767.
ἡ δ' ἔσω κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνή-Oed. R. 1171., ubi qui ἡ ἔσω σὴ γυνή
component, *twa quae intus versatur, uxor, sensum, sed languidissimum*
eliceret.

4. Longe usitatissimum est ὁ μὲν — ὁ δέ, quanquam nonnunquam casu diversa, componi.

ὁ μὲν — ὁ δέ. ὁ μὲν νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους Phil. 536.
ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐνέπει — ὁ δ' ὑψικόμπως — ἡμέλειπτο Ai. 751. — ὁ
μὲν — τὴν δέ. ὁ μὲν Νηρηΐδος ἄρτι βλαστάνεσκε, τὴν δ' Ἰδυία πρὶν
ποτε — τίκτε Scyth. I. 1 (492 D.).

ἡ μὲν — τὼ δέ. ἡ μὲν ἐς τάφον λήβητα κοσμεῖ, τὼ δ' ἐφέστατον
πέλας El. 1392.

τοῦ μὲν — τὸν δέ. τοῦ μὲν κεφαλὴν — ῥίπτει θερίδας, τὸν δ'
ὀρθὸν ἄνω — δήσας παλεῖ Ai. 234 an.

τὴν μὲν — τὴν δέ. τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν
δ' ἄξω τάχα Oed. Col. 822. τὴν μὲν — τὰ δέ. ἂν τὴν μὲν ἔσω σφάγῃ
ἐπὶ γαίᾳ, τὰ δὲ πλευροκοπῶν δλχ' ἀνεῳγόντι Ai. 231 an. τὴν μὲν —
τὸν δέ. τὴν μὲν χρεμαστὴν αὐχένος κατέλδομεν — τὸν δ' ἀμὰ μέσση πε-
ριπετῇ προσκείμενον Ant. 1206.

τὸ μὲν — τὸ δέ. ἴνα — τὸ μὲν εἴπωμεν, τὸ δ' ἀκούσωμεν Oed.
Col. 190 an.

οἱ μὲν — οἱ δέ ex Ai. 1383. supra formas recensentes apposiui-
mus. οἱ μὲν — οἱ δέ. σπένουθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν, οἱ
δ' ἰσπερούς ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντιήλους Ai. 791. οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πίεσθαι σθίνοντες, οἱ δὲ σὺν γήρῃ βαρεῖς ἱερῆς Oed. R. 16.

αἱ μὲν — αἱ δέ. αἱ μὲν ἀπ' αἵλου δυσμᾶν, αἱ δ' ἀνατέλλοντος
Oed. Col. 1247 ch.; post etiam bis iteratur αἱ δέ, ut αἱ μὲν ξένους
πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους Ter. VII. 9 (517 D.).

τοὺς μὲν — τοὺς δέ. τοὺς μὲν γὰρ ἤδη, τοὺς δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ τὰ τετραὰ πικρὰ γίγνεται Oed. Col. 620. Et cum dilecta veteribus chiasmi figura μὲν τοὺς — τοὺς δέ: καλῶς οὐ μὲν τοῖς, τοὺς δ' ἐγὼ ὁδοῦν φρονεῖν Ant. 553. Schol. μέντοι, quod recepit Brunckius: Brunckii codd. E. T. et Vat. μὲν θοῦ; Aug. b. μὲν θ' οὐ, supra scripto ἢ οὐ; Laur. a. cum plerisque codd. μὲν τοῖς, sed ab emendatore μὲν τοι; Ricc. μέντ' οὐοῦ. Illud ne scholiastam quidem sponsorem habet, quem μὲν σοὶ legisse ipsius verbis manifestum est, erratum autem in lemmato.

τοὺς μὲν — τοὺς δέ. λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν Ἀργειδῶν κίτα, τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ Ai. 295. et iterato τοὺς δέ: τοὺς μὲν ἠὲ χένεζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε —, τοὺς δὲ δεσμίους ἤκλετο 291. βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσσμερίας, τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν, τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχευ Ter. VIII. 5 (518 D.).

τὰ μὲν — τὰ δέ. τὰ μὲν οὔτι προεέβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρον γυνώμας μολόιτα Trach. 841 ch. Brunckius eiectio τὰ δέ locum varie corruptum dedit. τὰ μὲν σ' ὕκνω χαλκρούσαν εἰργαθεῖν, τὰ δὲ δέδοικα El. 1263. τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαι Ai. 32. τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε γέφυρων, τὰ δ' ἐν δόμοις — κακά Ant. 1264. Sed Trach. 531. adverbiascunt τὰ μὲν et τὰ δέ, in Ant. 138. recte nunc aliter scribitur: γ. ἄλλος.

5. Sed non μὲν et δέ sola adduntur demonstrativi illis formis, sed et καὶ orationi sic membratim dividendae adhibetur. θαυροῦρόσῃ γούνη καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων inc. LXXXII. 3, 3 (757 D.).

6. Porro ὁ μὲν et ὁ δέ non inter se solum, sed etiam cum imparilibus componuntur.

ὁ μὲν — ἐγὼ δέ. ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐντὶ Oed. R. 1135. οἱ μὲν — φεύγονουσιν, ἡμεῖς δ' — ἔσταμεν Oed. Col. 1020. θαύμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς — ἡμῶν δ' ἀποδῶν El. 987.

ἡ μὲν — σὺ δέ. ἡ μὲν — γερονταγωγῇ —, σὺ δὲ — ἐξέκου Oed. Col. 346 — 354.

τὸ μὲν — ἄλλο δέ. οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μή Oed. Col. 1667 m. Cf. Erf. ad Ant. 61. Jacobs. Lectt. Stob. p. 16.

ἐκεῖνος — αἱ δέ. ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνουστέραι γ' ἔτι Ter. IV. 1 (514 D.).

ἐγὼ — ὁ δέ. καὶ γὰρ ὁ πικλήσσω καὶ λέγω — ὁ δ' εἶπε πρὸς με Ai. 281 — 85. καὶ γὰρ ἔλεξα πᾶν — ὁ δ' εὐθὺς ἐξώμοιζεν 308 — 10.

7. Ut μὲν ante δέ, sic membrum sententiae ὁ μὲν adhibito proferendum desideratur. V. Herm. ad Vig. p. 699. Heind. ad Plat Theaetet. p. 421. ὥς πατρώων κτήσιν Ἀγισθος δόμων ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην El. 1283. κτήσιν ἀντλεῖ enim partitive dictum,

ut inferendum fuerit καὶ τὰ μὲν ἐκχεῖ. Cf. Trach. 117. quod mox afferendum est.

8. Adverbiascunt τὸ, τὰ, et τῷ. τὸ μοι ἔννεπε τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν Phil. 142 ch. i. q. διὰ τοῦτο: nisi malis τὸ a verbo ἔννεπε tanquam obiectum regi, ut τί sit ὅτι: cf. Wolf. ad Reiz. de Acc. Incl. p. 68. οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βίον πολὺπορον Trach. 117 ch. αὐγίτῃ ex parte, i. e. quasi. καὶ τὰ μὲν κείνου ἐτερόπλην Oed. R. 785. aliquantum. ἤλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα, τὰ μὲν φράσσουσα χερσὶν ἄτε-
χνητάμην, τὰ δ' οἶα πάσχω Trach. 531. cum — τῷ. τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρε-
νὸς οὐποτ' ὀφλήσει κακίαν Oed. R. 511 ch. τῷ δ' Dresd. a. T., quo non opus in dactylico versu. τῷ, ξένη πάμμου', εὖ φύλαξαι Oed. Col. 159 ch. Codd. meliores et Aldus τῶν; pauci et Triclinianae edd. τόν. Illud servavit Reisigius cum verbo μετάσταθι coniuncturus durissime, τῷ Hermannī emendatio est. τῷ μὴ γὰς ἐπὶ ξέρας θαρεῖν ἐχρηζες in Oed. Col. 1710. ex librorum scriptura ἰὼ non minus feliciter eruit Herman-
nus, ut significet quare utinam ne cupivisses: Elmsleius languide πω.

9. ὁ μὲν et ὁ δέ in partitione aliquando rei universae, quam alias genitivo proferri mos est, epexegeti facta ita solent apponi, ut ab eo-
dem verbo regantur. v. Schaefer. ad Dion. de Comp. Verb. p. 421. — ἐξ-
απειδομεν τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι, ἀνακτα δ' αὐτὸν —
χεῖρ' ἀντιχόρτα Oed. Col. 1645. i. q. τῶν ἀνδρῶν τὸν μὲν. οὐ γὰρ τάφου
νῶν τῷ κασιγνήτῳ Κρέων τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμᾶσας ἔχει; Ant. 22.
τῷ παῖδε φημι τῷδε τὴν μὲν ἀρετῆς ἀνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ
πρῶτ' ἔφω 557. ὁρῶ γὰρ ἤβην τὴν μὲν ἐρπουσαν πρῶσσω, τὴν δὲ φθίνου-
σαν Trach. 544.

10. Inprimis notabile est, quando in *apodosi sententiarum* ὁ demon-
strative dictum exstat: v. Buttm. et Herm. ad Phil. 86. Wyttēb. ad
Iul. Or. in Const. p. 172. Lips., et quae collegimus in particula δέ.
ἐγὼ μὲν οὐς ἂν τῶν λόγων ἀλγὼ κλύων, Λαερτίου παῖ, τοὺς δὲ καὶ πρῶσ-
σειν στυγῶ Phil. 87. Sic emendandum esse, quod vulgabatur τοὺςδε,
primus Buttmannus vidit. ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβῆς τῆς Θέας, ὁ δ'
ἂν λέγοι Trach. 23. τὴν δὲ τέρψην, ἣν δίδωσι τῷμῳ πατρὶ, τὴν δ' ἀντὶ
λέβοι 817. Vulgatur τὴνδ'; Harl. ταύτην δ' ex interpretatione; emen-
davit Hermannus. οἷς ἂν σὺ πρὸςθῃ, τοῖς δ' ἔφασκ' εἶναι κράτος Oed.
Col. 1334. Libri τοῖςδ'. Recte etiam exquisitiorem scripturam ἡ δέ re-
cepisse puto Hermannum in Oed. Col. 1011.: εἰ τις γῆ θεοὺς ἐπλοταται
τιμαῖς σεβλῆειν, ἡ δὲ τοῦδ' ὑπερφέρε. Sic Paris. A.: Laur. B. Triol.
ἡδε, Laur. A. ἡδε. τῶν δὲ φερομένων ἄριστα El. 1085 ch. v. ὁ δέ.

II. Secundum Homerum, apud quem demonstrativi relativi et arti-
culi munia in eadem vocula collocata videas, apud tragicos etiam *relativi*

pronominis vices articuli formae susceperunt. Frustra olim hoc a Batavis maxime negabatur, Valcken. ad Hippol. 525. Koen. ad Greg. p. 239. Pierson. Verisim. p. 74. Etiam Toupius in ea sententia fuit, Km. in Suid. t. I. p. 186. Rectius nunc existimatur secundum Brunckium ad Eur. Andr. 84. Aesch. Sept. 37. Pers. 716. Soph. Oed. Col. 1259. et in indice v. ó. Schaefer. ad Greg. l. c. et ad Dion. de Comp. Verb. p. 40., Seidler. ad Eur. El. 277., Matth. ad Hippol. 525. et Gr. Gr. §. 292., Bernhardy Synt. p. 312. Bene autem Wolfius secundum Reizium de Acc. Incl. p. 95. hunc pronominis usum terminationibus articuli illis tribuit, quae τ in fronte habent, erravitque Monkius ad Hippol. 527. ὁ tragicis adiudicando, refutatus ille a Matthiaeo l. c. Apud Sophoclem ne *nominativus* quidem *neutrius* legitur *generis*, sed *accusativus* aliquoties: ἄγος — δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ, μήτ' ὄμβρος ἱερός, μήτε φῶς προσδέξεται Oed. R. 1427. τὸ μὲν τις οὐ νέος οὔτε γήρα σημαίων ἀλιώσει Oed. Col. 707 ch. Tricliniani τήν. *genitivus*: ἐσθῆτι σὺν τοῖσδε, τῆς ὁ δυσφιλῆς γέρον γέροντι ἀνγκατώκηκεν πίνος Oed. Col. 1260. Ἰόλῃ καλεῖτο, τῆς ἐκείνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει Trach. 380. τοῖς σφαλεῖσι μὴ ἔξ ἐκουσίας ὀργῇ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει 725. *dativus*: σόφισμα, τῷ νῦν αὐτὸν αἰρήσειν δοκῶ Phil. 14. Ἐκάτης ἔγχοις, τῷ δὲ Ὀλύμπου πολλὴ φέρεται Rhiz. II. 3 (408 D.). *accusativus* masculinae et femininae formae: νοεῖς ἐκείνον, ὅτιν' ἀντίως μολεῖν ἐφύμεσθα, τὸν θ' οὐτος λέγει Oed. R. 1055. Flor. Γ. τόνδ'. μετὰ τοῦδε τυπεῖς, τὸν αἰσ' ἀπλοτος ἔσχει Ai. 248 ch. — καπὶ προσπόλου μιῆς — χωροῦντα· τὴν ἐγὼ τάλας οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξα Oed. Col. 751. δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ θεοῖς ἀγῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν Trach. 47. τροφῆς ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ πόνῳ γλυκεῖ παρέσχεον El. 1133.; et *melicorum*: τροφάν, τὰν οὐδεὶς ποτ' ἐβάστασεν Phil. 1112. δύναισι — τὰν οὐθ' ὕπνος αἰρεῖ Ant. 602. τὰν Φρυγίαν ξέναι — τὰν — πετρεῖα βλάστα δάμασεν 820. τὰν ἐκ πασῶν τιμῶν ὑπερτάταν πόλεων 1124. ἀγγελίαν — τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει Ai. 224. *genitivus* plurialis: σκοπὸς προσήκει τῶν ἀδελφῶν φράσαι Oed. Col. 35. Elmsleius τῶνδ' aut ὧν corrigendum suadet. ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκείνος αἰῶν παρῆσται 305. δαιμόνων ἀγάλμαθ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ — ἀπεστέρησ' ἐμαντόν Oed. R. 1379. τοξεύματα βέβαια, τῶν σὺ θάλλπος οὐχ ὑπεκδομαεῖ Ant. 1073. ἄλλων, τῶν νεμόμεσθα Phil. 701 ch. Non satis constat de Antig. 1022. cf. Hermann. — *accusativus*: τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ Θανάτους El. 198 m, τὰ γ' οὐ τέλει Oed. Col. 885., sed incertior loci lacunosi sententia. Diverbiorum igitur et canticorum non est discrimen. Emendationis autem patientia horum exemplorum sex sunt, Ai. 224. 248. Phil. 1112. Ant. 1124. etsi initio strophae languidum esset ἄν,

Phil. 701. Oed. Col. 35., non omnia, quae Piersoni erat et Koenii sententia rei metricae minime gnarorum. Sed vel haec corrigendo in ordinem cogere temerarium est.

III. A significatione *demonstrativa* deflexum arbitror, quod τοῦ τῷ indefinitorum τινός τινί vice dicuntur.

τοῦ. βασιλεὺς του νοσηλείας Phil. 39. μή του κηδομένου 170 ch. θεῶν του 196 an. τειρομένου του 203 ch.; ubi του ab Erfurdio additum. φθογγά του 205 ch. εἶτε του θεῶν Oed. R. 42. θεῶν του 396. ἐκ του Νυμφᾶν 1107 ch. ἐδεξιμένην δέ του 1163. φυγὴν δέ του φωτός Oed. Col. 281. ἐκ θεῶν του 372. ἣν δέ του σπᾶνιν τιν' ἱσχυς 506. φόβου του Ant. 180. οὔτε του γενῆδος 249. οὔτε του κυνῶν 257. σοφίᾳ γὰρ ἐκ του 616 ch. οὔτε του γάμου μέρος 938. πρὸς του τῶν ξυνεμπόρων Trach. 317. πατρός ἄλλου γενοῦ του 1195. οὔτε του κλύων σάλπιγγος Ai. 283. πρὸς ἐχθρῶν του 816. ἐκ δειματός του El. 402. τοιαυτά του παρόντος ἔκλυον 416. οὔτε του τάφου 855 m. Hel. II. 3. corruptus versus est.

τῷ. εἴ τῷ προσκείμεναι χρησιῶν El. 233 m. εἴ τῷ κακός Trach. 3. λατρεῖνόντά τῷ 35. προθυμίαν — τῷ παραινέσαι λαβεῖν 667. εἴ τῷ — σχολή Ai. 803. ἐναυλῆοντί τῷ Phil. 33. ἐπὶ παντί τῷ χρεῖας 174 ch. ὡς λίπω μή τῷ λαβεῖν 649. κακῷ δέ τῷ 731. μηδέ τῷ τέχνῃ 760. τύχῃ γέ τῷ Oed. R. 80. μή ἂν τῷ δεινῷ κακῷ 1457. ἄστῶν — τῷ Oed. Col. 1525. νεωτέρῳ τῷ Ant. 216. μήτε τῷ ξυνειδέναι 266. Valckenarius ad Phoen. 1608. (coll. praef. ad Phalar. Epp. p. XIX.) crebro hunc usum apud Sophoclem, rarius apud Euripidem, rariissime apud Aeschylum observari monuit. Ceterum illorum exemplorum melioris et diverbiis communium *substantive* dictum habent τοῦ haec: Phil. 170. 196. 203. 205. Oed. R. 42. 396. 1107. 1163. Oed. Col. 372. 506. Ant. 257. 616. Trach. 317. Ai. 816. El. 416. — τῷ: Trach. 3. 35. 667. Ai. 803. Phil. 33. 649. Oed. Col. 1525. Ant. 216. 266. Paulo minus frequens est adiective dictum. Hermannus, moris recepti non minus quam veteris doctrinae, quando cum ratione non satis congruere videtur, contemptor, secundum ea quae disseruit in libro de Em. R. Gr. Gr. p. 72. τοῦ olim et τῷ scribenda suadebat, cum vocabulum inflexum vel penacutum praecederet: nunc post penacuta et inflexa τοῦ τῷ accentu gravi scribere insuevit.

IV. A *relativa* significatione illud repetendum, quod τοῦ τῷ pro *interrogativis* τίνος τίνι dicuntur.

τοῦ. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σὺ; Phil. 886. τοῦ χάριν; 1018. τοῦ ποτε τεύξομαι συτορόμην — ἐλπίδος; 1078 m. τοῦ κεκρημένοι —; 1248. πρὸς τοῦ διδάχθεις; Oed. R. 357. πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη —; 525. ἀντὶ τοῦ ἧ —; 1021. ἀντὶ τοῦ; 1155. τοῦ χρεῖας —; 1435. τοῦ θεῶν νομί-

ζεται Oed. Col. 38. κλύουσα τοῦ λέγεις; 413. τοῦ τόνδε πλίσσας θῶ; 481. τοῦ μάλιστα ὄκνος ὃ ἔχει; 658. τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς —; 966. τοῦ τόδ' ἀπῶν — κλύων λέγεις; Trach. 186. τοῦ ποτ' εἰσὶ 241. τοῦ με τήνδ' ἐφρίσασθαι βίβω; 338. ἐντὶ τοῦ —; 704. τοῦ παρ' ἀνθρώπων μυθῶν; 741. ut τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθῶν Ai. 787. πρὸς τοῖς; Trach. 1121. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; El. 401. τοῦ, χάριν τίνος ἔθυσεν αὐτήν 524. τοῦ τάδ' ἤκουσας βορῶν; 914. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων — κτερίσματα; 918. τοῖς τοῦ; 1182.

τῷ. τῷ προσήγορος Phil. 1337. τῷ γὰρ ἂν καὶ μελζονι λῆξαιμ' ἂν ἦ σοί; Oed. R. 772. τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις Oed. Col. 1472. ἐν τῷ δὲ κῆσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; 1506. τῷ τρόπῳ Ant. 397. ἐν τῷ ξυμφορᾷ διεφθάρης; 1214. τῷ μόρῳ — ξυντρέχει; Trach. 876 ch. ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ Ai. 307. καὶ τῷ λέγει τάδε; 784. τῷ γὰρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ ῥ'μαντῷ ποιεῖν 1346. τῷ φέρεις τίδ' ἔμπυρα; El. 397. Aldina, Iuntt. Mosq. a. b. et Lipsienses ποῖ, ab amatore epiphorae perfectum, quod priore membro est ποῖ δ' ἐμπορεύει. τῷ τοῦτ' ἤρεσεν; 401. τῷ τρόπῳ διόλλυται; 669. τῷ γὰρ προσήκει —; 897. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων; 1175.

Horum pleraque substantivè dictum exhibent τοῦ: Phil. 886. 1018. 1248. Oed. R. 357. 525. 1021. 1155. Oed. Col. 38. 413. 481. 658. 966. Trach. 186. 241. 338. 704. 741. 1121. Ai. 787. El. 401. 524. 914. 918. 1182. τῷ: Phil. 1337. Oed. R. 772. Oed. Col. 1472. Ant. 1214. Ai. 307. 784. 1346. El. 397. 401. 897. 1175. Diverbiorum et canticorum discrimen usus nullum est, etsi in his bis tantum reperitur τοῦ Phil. 1087. Trach. 876. Illud addo, in Oed. Col. 577. cum libris potioribus, etiam Laur. A., dudum scribi κατ' ὅτου πατρίς. Brunckii membr. et Aldus καπό του, Laur. B. καφότου, Brunckius καῖ ὅτου dedit de coniectura.

V. Pervagatus est articuli praepositivi usus.

A. De forma et scriptura.

1. Dorismus articuli melicorum est consentientesque in eo, quantum quidem constat, libri plerique plurimis locis reperiuntur.

ἀ. ἃ Θεσπίπεια Δελφίς πέτρα Oed. R. 464 ch. versu choriambico, non affectus sed splendoris plena sententia. χά γλαυκῶπις Ἀθάνα Oed. Col. 711 ch. glyconio. ἃ δ' εὐήρεμος ἔκπαυλ' ἄλτα πλάτα 720 ch. choriambico. ἀλλὰ γὰρ ἃ μεγαλῶνιμος ἦλθε Νίκα Ant. 148 ch. dactylico. ἃ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος ἔλπεις 611. choriambico. οἶων ἐγὼ ποδ' ἃ ταλαφρῶν ἔφην 858 m., qui versus ex iambico et cretico compositus. ἀλλ' ἃ μοιριδία τις δύναισι δεινὰ 941 ch. choriambico et trochaico coniunctis. ἃ Κύπρις ἐκφέρεται Trach. 497 ch. anapaestico logaoedico. ἃ δ' εὐῶπις ἄβρὰ 520 ch. antispastico. ἃ δὲ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα 647 ch. trochaico.

ων ᾄδ' ἃ τλάμων 838 ch. dochmiaco, ut videtur. ἃ δ' ἐρχομένα 846 ch. choriambico cum anacrusi, velut antistrophicus est ἃ δ' ἀμφίπολος 857. ἃ νέοτος ἄδε νύμφα 890 ch. trochaico, quale genus reperias etiam Ai. 395 m. ἃ στονόεσσ' ἄραρε φρένας El. 145 m. dactylico. ὄλβιος ἐν ἃ κλεινὰ γὰ ποτε Μυκηναίων 156 ch. in quo cretici ultima arsi saluta cum mologsis compositi videntur. εἶσω ἃ πρόμαντις 467. trochaico ithyphallico. ἃ νυν κατέπεφνεν αἰσχίταις ἐν αἰκλαῖς 477 ch. quem choriambicum esse puto cum anacrusi sequenti iambico dimetro brachycatalecto. ἥξει καὶ πολίπους καὶ πολύχειρ ἃ 480 ch. dimetro choriambico hypercatalecto. ἄσκοπος ἃ λώβα 853 ch. dochmiaco. ἃ πάνδυρτος ἀηδὼν 1066 ch. glyconio. ἃ τάλανα, νῦν δ' ἔχω σε 1276. trochaico.

τ ᾄς. λύπας τᾷς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν Phil. 1077 m. versu glyconio. ἀφάνως ἄλόγως τὸ τᾷς Oed. Col. 130 ch. qui versus item glyconius est. τᾷς δειλαῖς τᾷςδ' ἀπόρου φανέλαις 515 ch. choriambico a diiambō incipiente catalectico. τᾷς σᾷς. ἃ πέπονθ', ἀναιδῇ 518 m. choriambico cum anacrusi dimetro catalectico. οὕτω τᾷς μανίας δεινὸν ἀποστάζει Ant. 949 ch. choriambico dimetro hypercatalecto cum basi. τὸν αὐλόν, ὃ τύραννε τᾷς ἐμᾶς φρενός Trach. 216. senario chorico. τᾷς παλαιφάτου προνομίας 820 ch. trochaico. ἥ τᾷς ἀσώτου Σιουφιδᾶν γενεᾷς Ai. 189 ch. iambelego. τᾷς πάρος ἐτι χάριτος El. 1259 m. dochmio.

τ ᾄ. οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι τάσφ Oed. Col. 701 ch. versu choriambico. τῇ πολυαρμάτφ ἀντιχαρεῖσα Θήβῃ Ant. 149 ch. dactylico.

τ ᾄν. πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους τὰν ἐκ θεῶν νέμειν ἐκφυγῶν Phil. 513 ch. quem versum non multum absum quin ἐκ deletō cum Seidlerō de vers. dochm. p. 20. dochmiacum dimetrum esse censeam. ὃς τὰν θερμοτάταν 690 ch. choriambico versu. τὰν ἐμὴν μέλεον τροφάν 1111 m. glyconio. εἰ σὺ τὰν 1158 m. iambico dimetro. ἐπὶ τὰν ἐπιδάμον φάινειμ' Οἰδιπόδα Oed. R. 495 ch. choriambico cum anacrusi. μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἄγγελαν λόγων 864 ch. epitritis. οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν 900. trochaico. σὲ τὰν τε σὺν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν 905. iambico senario catalectico. τὰν αὔριον οὐκέτ' ἔσει πανσέληνον 1090 ch. choriambici generis, si recte disposuit Hermannus. τὰν γαμφώνυχα παρθέιον 1190 ch. glyconio. τὰν ἀδόκητον χάριν Oed. Col. 249 m. choriambico in creticum exeunte. καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ 681 ch. glyconio. ἄμβασις, οὐ τὰν Ἰπλίαν 1072 ch. glyconio polyschematisto. τὰν δεῖνα τλάσαν 1079 ch. iambico. τὰν ἀφανῇ θεόν 1553 ch. dochmiaco dimetro. τὰν παγκυνθῇ κάτω 1559. qui dochmius ipse quoque videtur longa syllaba praeclixa. τὰν χθόνιον ἰοίλαν ἰδεῖν 1724 m. iambico, ut θεῶν τε τὰν ἱπερτάταν Ant. 338 ch. πολῖται τὰν νεάταν ὁδόν 801 m. glyconio. τὰν Ἀχέροντρος 806 m. adonio.

ἰλίσθαι τὰν Φρυγίαν ξέαν 818 m. glyconio. τὰν Ἀμφικυῆ Ἀγιάγειραν αἶλ Trach. 104 ch. ἱλπίδα τὰν ἄγαθάν 125 ch. dactylico. ἃ καὶ οὐ τὰν ἀνυσσαν ἱλπίαν λέγω 137. senario chórico. βοᾷτε τὰν ὁμόσπορον 211 ch. iambico dimetro. τὰν ἄπανστον αἶν ἐμοί Ai. 1166 ch. glyconio. τὰν εὐρώδῃ Τροίαν 1169 ch. qui anapaesticus spondiacus videtur. οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κῆϊσαν El. 174 ch. cretico ultima soluta et molosso compositis. ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἄστραπὴν καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν 1052. 53 ch. glyconio utroque. ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἶν ἀδμήταν 1230. 31. mel. quos iambicos ischiorrhogicos Hermannus dicit. τὰν νέορτον ἄς ἔτ' ἄστολος χιτών Hel. V. 1. (790 D.) senario, ut videtur, chórico. τὰν δ' ἀνθώπου ζωάν Ter. IX. 1. (519 D.) qui vel dactylicus, quod potius videtur, vel anapaesticus versus est.

τᾶν. τὸν ὦ τὰν πυρφόρον Oed. R. 200 ch. iambico ischiorrhogico, ut dicit Hermannus.

Admodum exigua in his est scripturae discrepantia. Ant. 611. Avg. b. ἦ. v. 941. ἀλλὰ pro ἀλλ' ἃ. Trach. 497. scholia articulum non agnoscunt, ἀμέτρως. v. 890. codd. ἀνέορτος pro ἃ νέορτος. Ai. 395. Aldina Ἀδιός pro ἃ Διός. Ant. 949. pauci codd. et Trich. τᾶς omittunt. Trach. 216. Ald. Brub. τὰς pro τᾶς; idem eadem Ai. 189. et codd. quidam Oed. Col. 515. Trach. 125. Suidas v. ἀποτρύειν, τήν pro τάν; quippe perpetuo apud eum obliteratur dorismus. Metrorum regnat glyconium et choriambicum, sed nulla est pro genere versuum vel ratione sententiae scribendi diversitas. Quippe paucae sunt graviore affectu conspicuae: Ant. 801. 806. 818. 858. El. 853. 1230. 1231. 1259. 1276. Phil. 1077. 1111. 1158. Oed. R. 1199. Oed. Col. 249. 1553. 1559. Ai. 1166. 1169.

2. Crasis articuli praepositivi.

Synaloephae, craseos, synaereseos s. contractionis nomina veteribus doctoribus minime accurate distingui notum est. V. Apoll. de Synt. IV. 10. H. 19. Ioannes Gr. ap. Aldum p. 304. Schol. Dion. Thr. p. 698. Bekk. Moschop. p. 30. ed. Titz. Eust. p. 1462, 29. Greg. Cor. 64. Et alii quidem synaloephae nomine generali complectuntur episynaloephen, ecthlipsin apostropho factam, syncopen, crasin: v. Apollon. l. c. Lobeck. de usu apostr. §. 1. Alii synaeresin dicunt, quae praecedente alia vocali, insequente τ vel $\bar{\upsilon}$ fiat, crasin ad omnes qualescunque vocales valere: v. schol. Dion. Thr. l. c.; erant etiam qui vocalem neutram altera absorberi per crasin dicerent, sed vel aliam, vel diphthongum nasci: Gr. ad calcem Greg. Cor. p. 678. Nobis *synaereseos* nomen apte et ad *contractionem*, quae in eodem vocabulo fit, et ad *crasin*, quae duo facit coalescere, videtur accommodari. *Crasis* autem

a. duas breves contrahit in unum. Coronidem imponi veterum, quan-

quam non omnium, more solitam spreuit Elmsleius nova quaeque studiose captans ad Med. 464.

ᾱ ex duobus ᾱ coalitum necessario producit. τὰκλῆτα Oed. Col. 630. Ant. 1047. τὰληθῆ Ai. 1307. τὰλλα Ai. 1377. Phil. 364. 1345. Ant. 1064. Oed. Col. 1268. Trach. 488. 1201. Non scribendum esse τὰλλα, quod Buttmanno olim et nuper ineptis uso rationibus Goettlingio ad Theodos. p. 222. placuit, et, quod mirere, Elmsleio ad Eur. Med. 888., satis evicit Wolfius Anal. vol. I. p. 431., cui merito assentitur Schaeferus App. Demosth. t. I. p. 197. Male autem Wolfius τοῦργον scribendum pronuntiavit, quo concesso ne τὰλλα quidem et τὰργα suo iure constabunt. Codices utramque τόνωσαν exhibent: v. Elmsl. l. c. — τὰμήχανα Ant. 92. τὰνθρώπεια Ai. 132. τὰνθρώπων Trach. 439. τὰπειλήματα Oed. Col. 666. τὰπό Ai. 1355. Oed. Col. 294. 1624. τὰφανῆ Oed. R. 131. Cum ᾱ producto coalescere ᾱ articuli iure negavit Porsonus ad Phoen. 1277.

ο̄ ο crasi raro coalescit, et quidem secundum contractionis legem in ον. οὐδυσσεύς Phil. 568. Cod. Brunckii B. ἂν Ὀδυσσεύς: Erfurditius olim et Hermannus, iniuria nomine proprio affecto offensi scripturam violenta mutatione tentarunt. — τοῦναρ El. 417. τοῦνειδος Phil. 519. Oed. R. 523. 784. Oed. Col. 757. Trach. 253. τοῦνομα Oed. Col. 60. Sed Trach. 274. iniuria οὐλίμπιος a Brunckio editum ex cod. T. ed Steph. Cant.

Vocales breves inter se diversae aut in alteram earum, aut in diphthongum coeunt. Quod si illud fit, ᾱ ita regnat, ut praevalcat alteri vocali, sive articuli est, sive vocabuli cum eo coniuncti.

ᾱ ε. τὰγγενῆ Oed. R. 1430. τὰκίλου El. 912. τὰκῆθεν Trach. 629. τὰκίλοις Oed. Col. 337. de cuius loci scriptura v. ἐκείνος. τὰμό Ai. 100. Oed. R. 216. 302. 621. 1138. 1414. Oed. Col. 267. 345. 612. 826. 1609. τὰμαντοῦ Oed. Col. 1256. Ant. 238. 497. Phil. 370. 376. 858. 961. El. 335. 528. 612. 613. 1039. 1046. 1454. τὰμφανῆ Oed. Col. 759. τὰν Oed. Col. 795. Ant. 776. 1325. τὰναντία Ant. 663. τὰνδεῶ Oed. Col. 1432. τὰνδον Trach. 333. τὰνθάδε Trach. 939. El. 1428. τὰνθένδε El. 1299. Oed. R. 1267. τὰντεῦθεν El. 1331. τὰνθυμήματα Oed. Col. 1201. τὰξω Oed. Col. 342. τὰξενήματα Oed. R. 378. τὰπη El. 393. Ai. 500. 732. τὰπῆ El. 1456. Phil. 353. 607. 795. Trach. 355. τὰπλοῦπα Phil. 24. τὰπνίκια El. 683. τὰπνίμια El. 903. 1374. τὰργα Ai. 39. El. 613. Phil. 99. Oed. Col. 267. 1578. Ant. 725. θάτερα Phil. 501.

ο̄ α fit ᾱ. ἄνῆρ, ἄνθρωπος, non ὦνῆρ secundum atticorum morem dici primus observarat Dawes. Misc. Cr. p. 196.: nec obtemperant tamen Valckenarius et hunc, ut solet, pone sequens Brunckius, quam et ipse ἀπορεῖν, τὰγαθόν non τῶπορεῖν, τῶγαθόν defendens Add.

ad Ar. Nub. 995. p. 134.; Xenophonti primus Schaeferus ἀνὴρ reddidit, v. Reisig. Coni. in Ar. p. 182. Nec profecto quisquam dubitasset, si tum notus fuisset Apoll. de coni. p. 495. Bekk.; qui cum Δωρικὴν dicat μετὰθεῖον τοῦ εἰς ᾧ, eandem tamen in ἀνὴρ, ἄνθρωπος, θᾶτερον Atticis tribuit. Exempla craseos ἀνὴρ in ἀνὴρ protulimus, saepe eandem festinantius iniuria illatam in tragicorum carmina monstrantes. ἄνθρωπος Trach. 434. contra librorum fidem ἄνθρωπος exhibentium non melius scribitur; peius Brunckius ὦνθρωπος. Certiora exempla haec sunt: ἄγων El. 1484. Brunck. ὦγών Oed. Col. 1150. Trich. οὗτος inserit. Utroque loco ἄγών libris veteres. τάγαθόν Ai. 943. El. 669. Ant. 275. quod agnoscit Etym. M. p. 443, 30. τὰδικτῖν Ant. 1046. τὰληθές Trach. 453. 474. Oed. R. 299. 356. 800. 944. quo loco Flor. Γ. τ' ἀληθές, perperam intellecta coronide; ceteri consentiunt. τᾶλγος Phil. 1342. τὰμλούμερον Oed. R. 111. τὰξίωμα Oed. Col. 1459. τὰπορεῖν Trach. 1233. τὰπορον Phil. 885. Maxime autem τὰληθῆ λέγειν Phil. 1220. memorabile, quippe quod, cum τὸ ἀληθὲς fuerit, articulum non cum nomine, quocum coaluit, sed cum verbo coniungendum prae se fert.

Quin et ὅε, alias in ὅν coalescere solitum, in ὅε τερος τὸ ἔτερον attice ἄτερος, θᾶτερον contrahitur. Apollon. de coni. p. 495, 12. Philemon. p. 46. Brunck. ad Ar. Yesp. 1241. Apollonium excerpit Etym. M. p. 443, 27. — ἄτερος El. 729. Sine coronide vulgo scribitur, et molesta sane illa: sed ut scriptura constet, addenda.

Sed alias in diphthongum ὅε coalescit, cuius rei exempla pleraque a praepositionibus ἐκ, ἐξ, ἐν, ἐπὶ, pronominiibus ἐγώ, ἐμός, ἐκείνος, adverbio ἐκεῖ exorta, pauca aliorum vocabulorum, quod idem in καὶ observavimus. Spiritum in his asperum praevalere, expelli lenem Etymologus testis Apollonio usus p. 641, 40. Horum Sophoclea haec sunt, et diverbiorum quidem: τοῦπος Trach. 257. Oed. R. 89. 234. 848. 1144. Ai. 851. El. 1471. Ant. 1168. τοῦργον (Apoll. l. c.) Ai. 277. 347. 1347. El. 615. 1008. 1365. 1391. Phil. 26. 1275. Ant. 85. 273. 279. 380. 424. 532. 538. Oed. Col. 945. 1130. Trach. 583. 928. 1014. 1147. Oed. R. 347. 349. 538. 847. ὀδργάτης Ant. 252. Θοῦρμαιον Ant. 393. ὀρχθρός Ant. 518. melicorum: τοῦπος Trach. 819. αναρπαστοῦ: τοῦπος Ant. 925. — Praepositionum haec, diverbiorum omnia: ὅν Ai. 1268. ὅξ El. 7. Phil. 928. Oed. R. 385. τοῦκ Oed. Col. 1537. Phil. 635. et compositorum: ὀνκφύσας Phil. 89. ὀξεργασμένος Ant. 262. ὀξελέγχων Oed. R. 297. ὀξεληλυθώς Oed. R. 735. Oed. Col. 427. τοῦξεργασμένον Ai. 308. τοῦξαμαρτάνειν Ant. 1011. — ὅν El. 435. τοῦν Oed. Col. 773. et compositorum: τοῦνθενδε Phil. 883. τοῦνδικον Oed. R. 1158. Creus. V. 1 (326 D.). Oed. Col. 1000. τοῦμφανές Ai. 740. τοῦμφυλον Oed. Col. 408.

τοῦ γγέλιμα Oed. R. 540. — ὀύπλ Phil. 879. — τοούπλ Ant. 885. et compositorum: ὀέπαγων Trach. 377. ὀύπικωλέσων Phil. 1226. ὀύπικων-
λεύων Oed. R. 618. ὀύπικωρότητος Ai. 1365. ὀύπαρήξων El. 1188. τοῦ πέλμα Oed. R. 227. 529. τοῦ πικυέ Oed. Col. 1129. inc. 703 D. τοῦ πλάσμα Phil. 745. τοῦ πέλριπτον Ai. 103. — Pronominum ἐγώ et ἐμὸς haec sunt, diverbiorum fere omnia: τοῦ μέ El. 355. ὀύμός El. 385. 556. Oed. Col. 502. 582. 627. 661. 673. 792. 1175. τοῦ μόν Ai. 124. 426. 592. 643. 671. 974. 1292. El. 57. 244. 444. 623. 774. 1294. 1302. 1382. Phil. 496. 1442. Ant. 760. Trach. 141. 303. 318. 626. 794. 1057. 1166. 1183. 1187. 1205. 1236. Oed. R. 426. 643. 688. 1400. 1452. melicorum: τοῦ μόν Oed. R. 1222. Oed. Col. 1086. — Pronomen ἐκεῖνος: ὀύκλειου Phil. 621. τοῦ κλειου El. 1107. et cognatum adverbium τοῦ κεῖθεν Oed. Col. 506.

b. *Vocalis longa cum brevi coalescit.*

ῆ ᾠ paucis apud Sophoclem exemplis firmatur, quae summa edito-
rum inconstantia modo utramque vocalem exscriptam, modo alteram
apostrophi detritam, modo crasin utriusque factam monstrant. Horum
altera ratio probari non potest, cum quod a libris minimum habet prae-
sidii, plene scripta pleraque exhibentibus, tum quia vocalae praecelliticae
vocabuli sequentis initium totum absumendi vim haudquaquam habere
possunt. V. Reisig. Synt. crit. p. 23. rectius praecipientem Wolfio Anal.
t. I. p. 452. 458. Prima ratio pronuntiatione tenus improbanda; sed cum
in ὀ ᾠ ὀ ᾠ ὀ ᾠ constet ᾠ praevalere, ἀγώ + ᾠ γὰ ο ο ι τ ᾠ ρ δ ρ ι ut ᾠ-
catur, et verisimile sit articulum suo nomine applicati acutissime, ad crasin
confugiendum est. Scribetur igitur ᾠ ρ ε τ ῆ Ai. 1336. non ῆ ᾠ ρ ε τ ῆ cum
Hermanno et Eustathio p. 842, 10. 879, 7. aliisque locis, nec ῆ ᾠ ρ ε τ ῆ
cum libris nonnullis; ᾠ ρ ε τ ῆ in Aug. b. repertum aperte vitiosum est.
ᾠ λ ῆ θ ε ι α Ant. 1180. Crens. III. 2. (323 D.); illo loco vulgabatur ῆ ᾠ λ ῆ-
θ ε ι α, Brunckius ῆ ᾠ λ ῆ θ ε ι α dedit; vulgatam edd. vet. omnes et, quod ex
silentio colligas, Laurentiani cum Aldina collati. ᾠ ᾠ ο ι α Ter. VII. 5.
(517 D.) quod Brunckius ᾠ ᾠ ο ι α scribendo corripit.

ῆ ῆ absorpta vocali brevi eodem iure in ῆ coeunt, si ῆ ῆ ῆ ex-
peris. ῆ ῆ ῆ scribi non posse, clarum est; sed ne ῆ ῆ ῆ quidem
probandum, quod visum Hermanno ad Oed. Col. 498., cum ῆ ῆ ῆ in-
certa fide sit, et ῆ ῆ ῆ ex vocalibus longe magis dissitis conficiatur.
Imo consentaneum τρῶπῃ Dorica ῆ ῆ ῆ fieri, idque dedit Elmsleius in
Oed. Col. 498.; libri ῆ ῆ ῆ, ῆ ῆ ῆ, ῆ ῆ ῆ. ῆ ῆ ῆ scribitur Trach.
271. ex cod. Par.; sed Flor. Harl. Ald. et, ut videtur, Laurr. ῆ ῆ ῆ,
quod a Brunckio etiam ex suis membranarum editum. Sed in Oed. R. 782.
omnes in ῆ ῆ ῆ consentiunt, nisi quod in Iunt. 2. ῆ ῆ ῆ scribitur
ῆ ῆ ῆ etiam emendandum Nanpl. III. 2. (377 D.) ubi vulgabatur εἰδῆ

ἑτέρε, Brunckius *Θήτερε* dederat. — *ἡ μὴ*, *τῇ μὴ* cum vulgo olim cum apocope ederetur, nunc consentiri coeptum in *ἡμὴ* *τῇμὴ*, id quod diserte agnoscitur ab Etym. M. p. 757, 24. et Phavorino p. 422. Dind.; *τῇμὴ* exstat Oed. Col. 1342., ubi de libris silentium; *ἡμὴ* Oed. R. 1463., ubi vel Hermannus *τῇμὴ* scribere solitus vitiosum *ἡ μὴ* servavit; El. 97 an. Igitur etiam *ἡξέεργασμέρη* Ant. 380. et *ἡπλοία* scribendum Ant. 385. et *ἡξεμαρτία* Ant. 554. *τῇδε* *Θήμερε* vulgatur apud omnes Oed. R. 1283. Ai. 743. 765. 1341., quod cum non uno, ut visum Lobeckio (ad Ai. 755.) exemplo muniatur, concedendum tragicis etiam, non comicis solis erit. Vulgo vitiose *Θήμερε* scribitur; Erfurdinus omnibus illis exemplis audaci coniectura *τῇδ' ἐν ἡμέρε* intulit. Agnoscitur crasis illa a Tzetzæ Exeg. in Iliad. p. 33. A melicis aliena est.

ω α ut *ο α* in *α* coniungitur, nec contradicit quisquam, cum ea crasis in solo vocabulo *ἀρήρ* usitata sit. *τάρδρ* legitur Ai. 78. Trach. 60. 600. 745. 1165. Sed eximendum *τῶμῳ τάρδρ*, quod consensu ferebatur Trach. 445., ineptissima posita distinctione ab Apitzæ nuper explicatum *τῶμῳ, τάρδρ, meo, virum dico*. Verior videtur Schaeferi correctio ad Oed. R. 1106. *γ' ἀρδρ*, quam Seidlerius *τ' ἀρδρ*, qua admissa insequens *ἡ* respondebit praegresso *τε*. Diverbiorum sunt omnia.

ω ε ut *η ε* absorpta vocali tenuiore in *ω* coit; aphaeresin olim probabant. Hanc etiam crasin agnoscit Etym. M. p. 412, 57. 757, 24. — *τῶμῳ* corrigendum Trach. 445. 817. Oed. Col. 570. 956. *τῶνόντι* Oed. Col. 1529. Oed. R. 969., in quibus vel Hermannus aphaeresin reliquit. In tanta exemplorum paucitate cantica eius craseos immunia sunt.

c. *Diphthongus cum brevi vocali copulatur.*

In *ο υ α* regnat *α*, ut solet, nec dissensus est doctorum. *ἀγαθοῦ* Phil. 454. v. Pors. ad Med. 963. *τάρδρ* Ai. 119. 776. 793. O d. R. 362. 534. 952. 1018. 1044. Oed. Col. 1430. 1614. Trach. 350. 386. 782. 1246., diverbiorum haec: in anapaestis *τάρδρ* legitur Ai. 219.

ο υ ε absorpta vocali in *ου* coniungitur, praeter *Θάτερον*, de quo v. Philem. p. 46. Thom. M. p. 121. Valck. ad Phoen. 896. Hippol. 349. Meinek. ad Menandr. p. 581. Legitur hoc Phil. 593. — *τοῦμῳ* vulgo aphaeresi donari solitum Phil. 344. Oed. Col. 243. 420. 1143. 1331. Oed. R. 264. Ai. 530. *τοῦνόντος* Oed. R. 393. Oed. Col. 755., quae omnia diverbiorum sunt. *τοῦζανιστάναι* Oed. Col. 47. et *τοῦ* et *τὸ ζανιστάναι* haberi poterit.

Magis adhuc distant inter se *οι α* quam *ο υ α*, non minus coeuntia in *α* praecipuo quodam iure donato. *ἀγαθολ* Phil. 861. vulgo *οι γαθολ*, Laur. Flor. I. *ἀγαθολ* in quo vestigium veri: de librariorum his erroribus v. Reisig. l. c. p. 27. Hoc unum certum est eius craseos exemplum. Nam

ἀρχῆς Ai. 90. et El. 1300. ab eis scriptum, qui in certorum hominum appellatione articulum abesse non posse sibi persuaserant, quod falsum esse in v. ἀρχῆς docuimus; in Oed. Col. 659. articulus ab Hermanno additus, etsi necessitas nulla comparet.

οἱ εἰ ipsum quoque cum aphaeresi scribi olim solitum elisionem mediae vocalis passum in οὐ coit. Male enim Porsonus ad Hec. 338. Phoen. 641. non multum referre utro scribatur modo affirmabat, et libris etiam adiuvatur crasis illa, Brunchium nacta adversarium ad Oed. R. 939. et Ar. Ran. 461., defensores Reisigium l. c. p. 24. et Kilmseium in Mus. Cr. Cant. vol. V. p. 26. Unum apud Sophoclem est δὲ πυχῶροι Oed. R. 939. librorum omnium, et 1046. ubi codd. Brunckii D. T. οἱ πυχῶροι feruntur habere, item δὲ πυχῶρος Colch. IV. 1 (314 D).

Quod his omnibus contrarium est, brevem vocalem cum diphthongo coniungi in unum ἀὐτός cadit, eginusque de ea re in pronomine ἀυτός. Sed ἀὐτάτ pro αὐτάτ dici non potuisse affirmo, etsi scripsit Hermannus Ant. 920., ubi αὐτάτ probabilius, quanquam etiam αὐτάτ habet, quo defendatur. Nec ἀὐ ex αὐ Oed. R. 1231. probari potest.

di *Diphthongus cum longa vocali* vel diphthongo altero, si ἡδύβεια exceperis Oed. Col. 116., quod libenter scriberem εὐλάβεια, libri si adlicerent, in τοῦ αὐτοῦ, τῷ αὐτῷ solo coniungitur, de quibus actum in αὐτός.

Formae igitur articuli in brevem vocalem exeuntes etiam in melicis haud raro crasin patiuntur, longa vel diphthongo finitae nunquam.

B. *Uusus articuli praepositivi syntacticus.*

Universe rebus certis ex certo ordine desumptis accuratius definiendis, vel, si praegressae fuerint, revocandis et inculcandis articulum constitutum esse notum est.

1. *Nominibus applicatur.*

a. *Propriis* apud tragicos paulo rarius; etsi ne colligere quidem omnia exempla opus est. ἡ Σπάρτη Phil. 325. ἡ Σκῆρος 326. τὴν Σκῆρον 391. αὐτὸς οὐδυσσεύς 568. τὴν Αἴγρον 1049. ὁ μὲν οἶν Ζεὺς ὁ δ' Ἀπόλλων Oed. R. 498. ὁ Αἰῶς 729. ἡ Κόρινθος 997. ταῖς Θήβαις 1380. τὰς Ἀθήνας Oed. Col. 24. 261. ὁ Φοῖβος 35. τῷ Αἰνῷ Aeg. I. 2 (19 D.). ὁ Στανφος Synd. IX. 7 (156 D.). τὸν Εὐρώτιον Lac. III. 1 (339 D.). ἡ Κύπρις inc. XXIII. 1 (678 D.). Suo iure in his articulis constat, sed paulo aliter intelligenda sententia omitti recte posset, praeter iuris iurandi formulam τῇ τῷ Δαπέρου, τῇ τὸν Εὐρώτιον, τῇ τὸν Λακων. lil. 1.

b. *Appellativis* iunctus eatenus a nobis enotabitur, qua aliquanto memorabiliorem habet usum. Recte autem dicitur, cum resolvi commode potest adhibito pronomine relativo, unde crebro cum eleganti brevilo-

quentia dicitur. Minus perspicue de hoc genere dixit Matth. ad Eur. Troad. 401. τοῦτον οὐ μακρὰν λέγεις Phil. 26. i. q. τὸ ἔργον ὃ λέγεις οὐ μακρὰν λέγεις. κείνου τὸ θαυμάσιον σημαίνει 37. τί; ὁ πόθος αὐτοῦς ἔκετο 597. οὐπὶ νῆϊ γὰρ ἄλις πόθος 879. τὴν ἀμαρτίαν ἀισχυρὰν ἀμαρτῶν 1231. i. q. ἀμαρτῶν τι ὃ ἀισχυρὸν ἀμαρτεῖν. τῶνδε γὰρ πλέον φέγω τὲ πένθος Oed. R. 94. ὅσος παρ' ἑμῶν ὁ φθόρος φυλάσσεται 382. ὅτι — ὁ μᾶντις τοὺς λόγους ψευθεῖς λέγει 526. εἰ τοι τομίζεις — κακῶς δρῶν οὐχ ἐφέξειν τὴν δίκην 552. debitam poenam dicit. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος 845. Brunckins non intellecta corrumpit τις scribendo. Nec cum Erfurdio et Herm. ad Vig. p. 728. Illos multos dioti arbitror, a quibus Laïum interfectum Iocasta narraverat, sed numerum plurimum universe, qui quia plus uno complectitur uni cuidam contrarius, definitus esse cogitatur (die Vielzahl). ὕταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, ἑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμῶν Oed. Col. 289. ὁ Brunckins secundum Triclin. delevit. ὁ κύριος τις est is aliquis, penes quem potestas est: v. Herm. ὥστ' ἐστὶ μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἰπεῖν ἃ χυρίζω 579. ἀρ' ἄθλιον τοῦτονδεος — ὠρεῖσθα — 757. τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοῦτον; 891. τὴν δ' ὥσπερ αὐλὸς τοὺς νόμους εἰς ἡλθ' ἔχων, τοῦτοιςιν — ἀρμυροθήσεται. Brunck. cum aliis multis οὐσπερ pro ὥσπερ. suas leges attulisse Creontem dicit: ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαυὰ τὰνθυμήματα 1201. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενὶ 1485. i. e. τί τὸ πιστὸν ἐκείνο, ὃ θέλεις ἐμφῦναι. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος Ant. 221. ἄσκημος οὐ γυμνῆς τις ἦν 252. εἰς γὰρ τις ἦν ἔκαστος οὐζευρασμέος 262. πολλὰ τὰ δεινὰ 332 ch. ἥδ' ἐστ' ἐκείνη τοῦτον ἡζευρασμένη 380. In codd. nonnullis articulus omittitur, in aliis ἐκείν' ἢ non ferenda elisione scriptum est: emendavit Brunckius. τούτων ἐγὼ οἶα ἔμελλον — ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δώσω 455. i. e. quam daturus eram, certe apud deos nolui dare. εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρόσθεν θανοῦμαι 457. morte debita et naturalī. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδὸς 467. v. Herm. μὴ — τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς — ἐκβάλλης 644. tuam mentem. ἔνα τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεώτερος; ἀφ' ἧ καὶ γυνὴ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡνιωτέραν 1075. 6. ὦ μᾶντι, τοῦπος ὡς ἂν ὀρθὸν ἤνυσας 1163. ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὐθι; εἴπατε 1175. est ἐκεῖνος ὁ μῦθος, quem audiebam. ἦ — τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβῶς ἦν Trach. 245. i. e. τὸν ἄσκοπον ἐκείνον. τίς ποθ' ἐστὶν ὁ ξένος 430. quis ille. οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ 438. quidquid dixeris. ταύτης ὁ δεινὸς ἡμερος ποθ' Ἑρακλῇ διήλθε 476. ὦν ἐγὼ μεθύστερον — τὴν μάθῃσιν ἄρνημαι 708. κατὰ τοῖςδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθε 1242. quod promisisti, statim perfice. οὐδεὶς ἐγεί — ὡς ἐπὶ βλητὸν λόγον — ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαντοῦ φρενὸς Ai. 477. τὰ σέμν' ἐπὶ κόλας' ἐκείνοισι 1086. ista superba oratione. οὐ γὰρ βάρυσον τὴν τέχνην ἐκτασμένην 1100. mea. n. ὥστε τὴν δίκην πατεῖν 1314. δίκη est ins; τὴν δέ-

την quod omnibus iustum videtur. καὶ γὰρ ἄρετή με τῆς ἐχθρᾶς πολὺ 1336. Aiacis virtus, de quo controversia erat. ὁ οὖν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιοῦμενος El. 294. suas ruinas, i. e. quascunque facit. ὁ ταίτην τῶν μακρῶν σήσει γόνων 367. ἀνθρώποισι τὰ πτελέμια τῆς δυσσεβείας οἷα δαφροῦνται Θεοί 1374. οἷα ἐπιτέμια est qualem mercedem: addito articulo dicitur qualis merces illa, quam impiis Di dant. οὐ πατρώων τὴν τέχνην ἐκόμπασας 1492. i. e. ἡ τέχνη ἦν ἐκόμπασας, οὐκ ἔστι πατρώα. καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὰ ψευδῆ λέγειν. Creus. III. 1. (323 D.) quaecumque mendacium turpe. παρὰ τὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ παιδίοις ἔχων δώρους Niptr. V. 4 (403 D.),

c. Est ubi substantivis adverbialiter additur, etsi crebrius abest. ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δίδοι, τὴν τέχνην δ' ἔφν τυφλός Oed. R. 389., ubi nemo propter τοῖς κέρδεσιν dicit τὴν τέχνην pari cum altero membro ordine positum articulo eguisse: ipsam enim illam paritatem centies violatam videbimus olim. πλὴν ὅσον τὸ φῶν μέρος 1509. οὕτως γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ οὖν μέρος 1049., quoniam in his duobus ab addito adiectivo excusatio adest. πρὸς ἀνδρὸς τηλικούδε τὴν φύσιν 723.

d. Semel reperi, quod apud comicos saepe frequens est, articulum nominativi alloquio adhiberi, cum ὦ sit apud tragicos legitimum. οἱ τ' ὀφθαλμοί, οἱ τ' ὄντη, οἱ τ' ἀπότερες ὀρμῶσθε Ant. 1095. Hanc vera scriptura est, et optimorum codd.; nam quod in Laur. A. exstat ἔτ' eodem redit originem simul vitii monstrans, quod Triclinianus maxime libros occupavit, ἔτ' vel ἔτ' ἔτ' ὀφθαλμοί,

e. Appositione et attributo, quod dicunt, addendo, in re certa et definita constitutus articulus est: quod cum tralaticium sit, pauca exempla apponemus, copiosius omissionem articuli alias pertractaturi, quas apud tragicos usitatissima. ὦ γαθοὶ στρατηλάται Phil. 861, Ζεὺς ὁ τῆδε γῆς κρατῶν 977. τῷ πατρί τῷ παιδί τῷ Λαερτίῳ 1341. αὐτὸν τὴν Ἡρακλέους 1397 an. Ἄρη τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα Oed. Col. 1394, Βαχχεῦ Βαχχεῖν ὁ μητρόπολιν — ἐνναλῶν Ant. 1109 ch., si recte Hermannus emendavit. Ὀμφάλη τῇ βαρβάρῳ Trach. 251. ὄμνη Διὸς πῦρ τοῦ με φέουσι τὸς πάρα 1175. Ἀλάντι τῷ χαλεσφόρῳ Ai. 19. ὦ τοῦ στρατηγάρχου ἐν Τροίᾳ ποτὶ Ἀγαμέμνονος παῖ El. 1, ὁ κλεινός — νυμφίος παρῶν, ὁ πάντ' ἔταλμι οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη 292, Φαροτεὺς ὁ Φωκεύς 660. Ἀθηνῶν τῶν Θεοδμήων ἀπο 697. Πηλέα τὸν Διάκειον Pel. I. 1 (434 D.). Πολυδῶρον τοῦ μάντιος Bol. I. 1 (462 a. D.). — Apponitur autem etiam pronomini: ἐγὼ ὁ τάλας Trach. 993 an. in quo potissimum adiectivo ommissio frequens. ἐγὼ παρῶν, ὁ δούλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς Ai. 1268. τὸν γέροντά με Oed. R. 1153. ὥσπερ ἡ τίκτοισ' ἐγὼ El. 523. ἡ τάλας ἐγὼ 1127. εἰ γὰρ με τὴν δύστηνον Ant. 913. καὶ τὸν δυσδαίμονα Ant. 274.

σφῶν δ' ἐντέπω γὰρ τοῖν παρεστώτων El. 1359. παιοὶ τοῖς αἵτου Oed. Col. 1398. Apponitur etiam verbo, in quo pronomen personale inclusum esse cogitatur: προσπίτνω σε γόνυ, καίπερ ὦν ἀκράτωρ ὁ ἐλήμων Phil. 484. εἶτα πῶς ὁ δῖς μοῖρος εἰς φῶς τόδ' ἔρξας εἰμι; 1336. τίς ὁ πολύπορος ἄγει; Oed. Col. 205 ch. Libri τίς ὦν; verum commemoratur in scholiis, cf. Herm. πάντα καθαίρων ὀλεσόμεν ὁ τάλας Trach. 1009 m. ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι τοῦ Τελαμῶτος — οἴκου Ai. 202 an, ἔχον ὀργὰν ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοῇ κλύουσα ἅ τάλαινα 1276 m. ἐν μέσοις ἀκυστάτοις πέπτωχ' ὁ τλήμων 1469. οἱ πολέεθροι ἢ ὥσαν ἢ κέρδαναν ἢ διώλεσαν Scyr. IV. 6 (499 D.). Deinde articulo oppositi indice utique opus, cum quid post vocativum alloquendi inferitur: ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα Phil. 855. ὦ Αἰνεία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς αἰέης 974. κλειναὶ τ' Ἀθήναι καὶ τὸ σύντροπον γένος Ai. 848. Sed et ipsi vocativo aliquid apponitur; ὦ Πίλοπος ἅ πρόσθεν ἐπέεα El. 494 ch. ἔπαιε δὴ σὺ Θύμαθ', ἢ παροῦσά μοι 624. ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Ἀάλος ἐγνωστος ἐμοὶ ξυνέλης Ai. 690 ch. Est autem ubi nomen illud cui quid apponitur, articulum habeat, apposito non adsit. ὥς ὁ Σίσυφος πολὺς ἐνδελος ἐν σοὶ πανταχοῦ, μητρὸς φθορεῖς Synd. IX. 7 (155 D.). Deinde in appositione etiam et attributo addendo bis ponitur: τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχλητέην Oed. R. 807. τὸν ἄνδρα, τὸν βοτήρα προσμύειναι μόρον 837. quanquam haec non tam appositio est, quam duae a verbo notiones suspensae, quarum altera alteri explicationi additur. Interponas ἦτοι, Adiectivi attributi cum articulo exempla non proferemus: non habent enim singulare quidquam, si exciperis πᾶς, ποῖος, πόλις, τοιοῦτος, quae suis quaeque locis tractantur. Non magis pronominalibus additum articulum vel omissum, id quod magna cum licentia dispensatur, enumerabimus, sed relegamus legentes ad v. ἐμός, σός, ἄδελφός, οὗτος, αὐτός.

f. In particula genitivisque partitivis longe rarius admitti articulum quam relinqui videas, de qua re post disseretur. τῶν δὲ παραχθέντων τὸ μὲν ἄλγιστ' ἀπειται Oed. R. 1238. ὥς τοῖς φιλοῦσι τῶν φίλων μέλει σωτῶν Ant. 761, μὴ τῶν τυράννων; Trach. 315., nam exquisitius videtur τις subaudire, τυράννοι ut sint τυράννων ἀγγέλεια πᾶσα, velut βασιλεῖς et βασίλεια regiae stirpis mulierem significat; τις cum omitatur, articulo sententia carere non potuit. Possit tamen ex antecedentibus assumi γένημα. οὐδ' ὄνομα πρὸς τὸν τῶν ἐκτεμάρων ἔχει; Trach. 317. πρὸς τῶν πνέοντων μηδενὸς θανεῖν ὑπο 1150, v. Herm. τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὖσαιον ἀρχεῖ Amphitr. I. 1 (124 D.). οἱ κομποραῦται τῶν ταλαιπώρων βροτῶν Scyr. IV. 1 (499 D.). Aliud genus est τοσοῦτόν' ἐς ἡβης El. 14. τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος Oed. R. 836. cf. πᾶς, τοσούδε, τοσοῦτος, item ἐνὴρ, ἄνθρωπος, βροτός.

2. *Adiectivis et participiis cum articulo coniunctis substantivorum nominis sunt,*

a. *Adiectivorum quae secundum literarum ordinem iam olim commemoravimus, suis quaeque locis quaeri iubemus:*

τὰ ἄβρατα v. ἄβατος.

ὁ ἀγαθός et τὸ ἀγαθόν v. ἀγαθός.

ὁ ἀγενής et τὸ ἀγέννητον v. l. c.

ὁ ἄδικος v. ἄδικος.

ὁ αἰμυλώτατος v. αἰμύλος.

τὸ αἰσχρόν v. αἰσχρός.

ὁ αἵτιος v. αἵτιος.

τὰ ἀκίνητα v. ἀκίνητος.

τὰ ἄκρα v. ἄκρος.

τὰ ἀλγιστα v. ἀλγίων.

τὰ ἀληθῆ v. ἀληθής.

ὁ ἄλλος v. οἱ ἄλλοι et τὰ ἄλλα v. ἄλλος.

τὰ ἀμήχανα v. ἀμήχανος.

τὰ ἀναγκαῖα v. ἀναγκαῖος.

τὰ ἀνθρώπεια v. ἀνθρώπιος.

οἱ ἀνόητοι v. ἀνόητος.

οἱ ἄρσενες v. ἄρσην.

ὁ ἀτόχειρ v. αὐτόχειρ.

τὰ φανῆ v. ἄφανής.

ὁ βραχύς v. βραχύς.

οἱ βροτοί v. βροτός.

τὸ γενναῖον v. γενναῖος.

οἱ γύνανδροι v. γύνανδρος.

ὁ δειλός v. δειλός.

τὰ δεινά v. δεινός.

τὰ διδακτά v. διδακτός.

τὸ δίκαιον et τὰ δίκαια v. δίκαιος.

οἱ δύνάται v. δύναται.

ὁ δύσμορος v. δύσμορος.

ὁ δυσσεβής v. δυσσεβής.

ὁ ἡδύστηνος v. δίστηνος.

τὰ δύσφορα v. δύσφορος.

τὰ γγενῆ v. ἱγγενής.

τὰ ἱκγόνα v. ἱκγόνο.

οἱ ἑλεύθεροι v. ἑλεύθερος.

τοῦμόν, τὰμά v. ἑμός.

οἱ ἔμπειροι ν. ἔμπειρος.
 τὰ μφανῆ ν. ἔμφανής.
 τὰ πῖλοιπα ν. ἐπῖλοιπος.
 τοῦναντίον, τὰναντία ν. ἐναντός.
 τὸ ἔνδικον ν. ἐνδικός.
 τοῦ πεικίς ν. ἐπεικής.
 ὁ ἐπιχώριος ν. ἐπυχώριος.
 ἄτερος et θᾶτερα ν. ἔτερος.
 ὁ εὐγενής ν. εὐγενής.
 ὁ εὐσεβής ν. εὐσεβής.
 ὁ ἐχθρός ν. ἐχθρός.
 τὸ θεῖον et τὰ θεῖα ν. θεῖον.
 τὸ θερμόν ν. θερμός.
 ὁ θνητός ν. θνητός.
 ὁ θρασύς ν. θρυσός.
 τὰ ἴσα ν. ἴσος.
 τὰ καινά ν. καινός.
 τὰ κατρία ν. κατρίος.
 ὁ κακός, οἱ κακοί, τὸ κακόν, τὰ κακά ν. κακός.
 οἱ κακόφρονες ν. κακόφρων.
 τὸ καλόν, τὰ καλά ν. καλός.
 ὁ κᾶτοχος ν. κᾶτοχος.
 ὁ κασίγνητος ν. κασίγνητος.
 ὁ κοινωνός ν. κοινωτός.
 τὸ κόσμιον ν. κόσμιος.
 ὁ κρείσσω ν. τὰ κρείσσω ν. κρείσσω.
 ὁ κύριος, τὰ κύρια ν. κύριος.
 τὸ λιπαρές ν. λιπαρής.
 τὸ λοιπόν, τὰ λοιπὰ ν. λοιπός.
 τὰ λῶστα ν. λῶστας.
 τὸ μέζον, τὰ μέγιστα ν. μέγας.
 ὁ μέλειος ν. μέλιος.
 ἡ μεταίτια ν. μεταίτιος.
 τὸ μέτρον, τὰ μέτρα ν. μέτρος.
 τὸ μηδέν, οἱ μηδένες ν. μηδείς.
 τὸ μηχανόεν ν. μηχανόεις.
 τὸ μόρασμα ν. μόραμος.
 μουσική ν. l. c.
 ὁ νεκρός ν. νεκρός.
 ὁ νέκυσ ν. νέκυσ.

τὸ νέον, αἰ νέαι, ἡ νεωτέρα ν. νέος.

ὁ ξένος ν. ξένος.

οἰκεῖος. ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοις οἷς ἐστὶ ἀνὴρ χρηστός Ant. 657. in rebus suis et domesticis.

ὁ μαιμος, τὴν σὴν ὁμαιμον Oed. Col. 324, El. 317. 521. τοῖσιν ὁμαίμοις Oed. Col. 1769 an.

ὁ μαίμων i, q. ὁμαιμος. τοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος Ai. 1291.

ὁ μευνέτις. τὴν ὁμευνέτιν Αἰαντος Ai. 496. sc. γυναῖκα.

ὁ μόσπλαγχνος. τοὺς ὁμοσπλάγχμους Ant. 507.

ὁρθός. τὸ δ' ὁρθὸν ἐξείρηκα Trach. 373. τὸ δ' ὁρθὸν εἰπεῖν Oed. R. 1220.

παιδοκτόνος. σοί — τῇ παιδόκτονῳ Ant. 1290.

παλαίφατος. τὰ παλαίφατα Oed. Col. 455. vetera vaticinia.

παλαμναῖος. τῷ παλαμναίῳ El. 577.

παλιντριβή. τὰ πανοῦργα καὶ παλιντριβῇ Phil. 446.

πανοῦργος. τὸ πανοῦργον El. 1499. τὰ πανοῦργα Phil. 446.

πῶς ν. l. c.

πατροκτόνος. τὸν πατροκτόνον Oed. R. 1288.

πιστός. τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας Trach. 397. τί δ' ἂν θεοῖς τὸ πιστὸν ἐμφάναι φρενί Oed. Col. 1485.

πλῆψ. οἱ πόνον πολλοῦ πλῆψ Ai. 1091.

πολέμιος. τοὺς αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους Ai. 1111.

πολύπονος. τὸ — βιότου πολύπονον Trach. 1181 ch.

οἱ πολλοί, τὰ πολλά, τὰ πλείω, τὰ πλείστα ν. πολὺς.

πρέσβυς. ὁ πρέσβυς Oed. R. 805. 807. Oed. Col. 124. 142 ch.

προστρόπαιος. τὸν προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην Phil. 918.

προφέρτερος. τοῦδε τοῦ προφερέτερον Niob. VII. 4 (339 D.). *aplatē maiorem significare videtur.*

τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα ν. πρῶτος.

σκληρός. τὰ σκληρὰ — κλύετε Oed. Col. 1408, τὰ σκληρὰ δάκρυα Ai. 1098.

ὁ σός, τὰ σόν, τὰ σά ν. σός,

σοφός. τῶν σοφῶν κλέισσω Phil. 1230. τοῖς σοφοῦς λόγῳ μάτην ἀνήσκοντας El. 62. οἱ σοφοί Aeth. I. 2 (26 D.). inc. XCI. 2 (772 D.). τῶν σοφῶν Aj. Locr. II (12 D.). inc. XXX. 1 (688 D.). inc. C. 3 (779 D.) τοὺς σοφωτάτους Ai. Locr. IV. 1 (14 D.).

στυγερός. τοῖς στυγεροῖς Ant. 144 an.

συγγενής. τὸ συγγενές *cognatio* Oed. Col. 775. El. 1461.

συμβόλαιος. τὰ συμβόλαια Phil. 872.

σύμμαχος. τῆς ἐνυμμάχου Ai. 90.

- σύμπαρ. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαρτες Oed. R. 752.
 σύμφορος. τὰ σύμφορα Phil. 287. Oed. Col. 465.
 σίναιμαρ. τὸν τοῦ μαρίντος ξύναιμον Ai. 714. χὼ ξύναιμος 1366.
 Oed. Col. 1379. χὼ ξύναιμος Ant. 484. τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε Ant.
 198. ὁ σὸς ξύναιμος Oed. Col. 1357,
 συνέμπορος. τάνδε τὸν ξυνέμπορον Phil. 538, πρὸς τοῦ τῶν ξυνεμ-
 πόρων Trach. 317.
 τάλας v. l. c,
 ταχύς, φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς Oed. R. 617, ὁ μὲν τάχ-
 ατος τῶν λέγων 1234.
 τερπνός. τὸ τερπνόν inc. LXXXII, 3, 2 (757 D.), τὰ τερπνά Oed.,
 Col. 621.
 τλήμων. ὁ τλήμων Phil. 161. 486. Oed. R. 962. 1286, El. 732. 1469,
 φυλός. φύλασσε τὸν τυφλόν Oed. Col. 21. τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντρο-
 πῆν ἔξεν 300,
 φαῦλος. τὰ φαῦλα Capt. VIII. 18 (39 D.),
 φίλος. ὁ φίλος, τὸ φίλον v. l. c,
 χεῖρων. τὰ χεῖρονα Erii. h. III. 1 (204 D.). ὁ χεῖρων Phil. 454,
 χρηστικός, ὁ χρηστός Ant. 516. τοὺς χρηστοὺς 435. Oed. R. 610, τὸ
 χρηστόν Phil. 474, Aload. X, 2 (108 D.). τὰ χρηστά Phil. 448, 455, El.
 960. inc. C. 8 (779 D.)
 ψευδής. τὰ ψευδῆ λέγειν Phil. 108, montiri.
 b. *Participia cum articulo substantive dicta.*
 ὁ ἄγων v. ἄγω.
 ὁ ἀμαρτάνων, τὰ ἡμαρτημένα v. ἀμαρτάνω.
 ὁ ἀνάσσω v. ἀνάσσω.
 οἱ ἀπαλλύντες v. ἀπόλλυμι.
 οἱ ἀργοῦντες v. ἀργέω.
 ὁ βαλὼν v. βάλλω.
 οἱ βλαστόντες v. βλαστάνω.
 οἱ βλέποντες v. βλέπω.
 τὸ δέον v. δεῖ.
 οἱ δεδεγμένοι v. δέχομαι.
 ὁ δοκῶν v. δοκέω.
 ὁ δούς v. δέδωμι.
 ὁ δρων, ἡ δρωῖσα, τὰ δρώμενα v. δρώω.
 οἱ δυσσεβοῦντες v. δυσσεβέω.
 ὁ δυστυχῶν v. διςτυχέω.
 οἱ εἰδότες v. οἶδα.
 ὁ ὤν, οἱ ὄντες, τὰ ὄντα v. εἰμί.

οἱ ἐκπράξαντες γ. ἐκπράσσω.
 ὁ ἐπάγων γ. ἐπάγω.
 οὐπαρήξω γ. ἐπαρήγω.
 οἱ ἐρῶντες γ. ἐράω.
 οἱ ἐκβαλόντες γ. ἐκβάλλω.
 τοῦπιόντος, τῶπιόντι γ. ἐπιμι.
 οὐπιβουλεύων γ. ἐπιβουλεύω.
 οἱ ἐξηρπασμένοι γ. ἐξαρπάζω.
 τὰ εἰρημένα, τὸ ῥηθέν γ. ἐρεῖν.
 ὁ εὐτυχῶν γ. εὐτυχεῖω.
 οἱ ἐφαστῶτες γ. ἐφίστημι.
 ὁ ἔχων γ. ἔχω.
 ὁ ζῶν γ. ζῶ.
 οἱ ἡγοούμενοι γ. ἡγέομαι.
 ὁ θέλων γ. θέλω.
 ὁ θανών γ. θνήσκω.
 οἱ ἰγμένοι γ. ἰκνέομαι.
 τὰ καθιστῶτα γ. καθίστημι.
 ὁ καλλικοτταβῶν γ. καλλικοτταβέω.
 τὰ κατηπειλημένα γ. καιαπειλέω.
 ὁ κείμενος γ. κείμεαι.
 ὁ κηρύξας, τὰ κηρυχθέντα γ. κηρύσσω.
 ὁ κραίνων γ. κραίνω.
 οἱ κοσμούμενοι γ. κοσμέω.
 ὁ κρατῶν, οἱ κρατοῦντες γ. κρατέω.
 ὁ κεκτημένος, ἡ κεκτημένη γ. κιάσμαι.
 ὁ κτανών γ. κτείνω.
 ὁ κωλύσων γ. κωλύω.
 ὁ λέγων, τὰ λεχθέντα γ. λέγω.
 τὸ λυποῦν γ. λυπέω.
 ὁ μεθείς γ. μεθίημι.
 τὸ μέλλων γ. μέλλω.
 τὸ νέαζον γ. νεάζω.
 τὸ νομισθέν γ. νομίζω.
 ὁ νοσῶν γ. νοσέω.
 οἷχομαι. τῶν οἰχόμενων El. 142 m. 822 m.
 ὁρθόω. τῶν δ' ὁρθουμένων Aut. 671.
 πάσχω. οἱ παθόντες Oed. Col. 1021.
 πάρεμι. ὁ παρών, τὰ παρόντα γ. ἰ. c.
 παρέρχομαι. τῶν παρελθόντων Phil. 1342.

πέμπω. ὁ πέμπων Ai. 726. Ἐμφής ὁ πέμπων Phil. 133. est enim Dei cognomentum, non participium actionis indicium. ὁ πέμψας Oed. R. 149. τοῦ πέμψαντος Oed. Col. 1348. τοῖς πέμψασιν Oed. Col. 93.

πημαίνω. τὸ πημαῖνον inc. LXXXII. 3. 2 (757 D.),

ποθέω. τὸ ποθεῖν Trach. 195.

ποιέω. τῶν ποιουμένων Oed. Col. 116.

πορεύω. τοὺς πονουῦντας inc. IX (661 D.).

πράσσω. τῷ κακῶς πράσσοντι Nanpl. III. 1 (377 D.). τὸν εὖ πράσσοντα Trach. 296. οἱ κακῶς πράσσοντες inc. X. 1, 1 (663 D.). τοῖς κακῶς πράσσουσιν Ant. 560, Mys. I. 1 (358 D.). τοῖς πεπραγμένοις El. 539. τοῦ πραχθέντος Oed. R. 220, τὰ πραχθέντα 1237. Oed. Col. 1117. 1577.

προκεῖμαι. τῇ προκειμένῳ Ant. 1088. τῶν προκειμένων 1315,

προσέρπω. τὸ προσέρπον Ai. 225 ch,

προςθακέω. ὁ προςθακῶν Oed. Col. 1168.

προστάσσω. τὸ προσταχθέν Phil. 998.

σκοπέω. τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις Trach. 295.

σπεύδω. ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες Oed. Col. 1027.

στερέω. οἱ ἐστερημένοι inc. LXXI. 2. 1 (741 D.).

συμφέρω. τὰ συμφέροντα Phil. 131. τὸ συμφέρον 914.

σύνειμι. τοὺς ξυνόντας Phil. 481. τοῖς ξυνοῦσιν Alet. III. 2 (90 D.).

συντίθημι. χῶ συνθεῖς τάδε Oed. R. 401,

σφάλλω. τοῖς σφαλεῖσι Trach. 724,

τάσσω. τὸ ταχθέν Ai. 524,

τέρπω. τὰ τέरणτα Oed. Col. 1219 ch.

τέκτω. τῆς τεκτούσης i. q. μητρός El. 334. τὴν τέκτουσαν Oed. R. 1247. ἡ τεκοῖσα El. 462. Trach. 310. Oed. R. 985. τὴν τεκοῦσαν Oed. R. 1497. El. 603, Trach. 1056. τῷ τεκόντι patri, Oed. Col. 1110. τῶν τεκόντων parentum, Oed. R. 999. τοῖς τεκοῦσι Oed. Col. 509. τοὺς τεκόντας Oed. R. 1176. Acris. V. 2 (62 D.).

τολμάω. ὁ τολμήσας Ant. 248. τὰς τολμώσας Trach. 580,

ὑποκλέπτω. τοὺς ὑποκλεπτομένους El. 115 an,

φαίνω. τὰ φανθέν Trach. 740.

φατίζω. τὸ φατίζόμενον Oed. Col. 138,

φέρω. τὸ φέρον Oed. Col. 1691 ch.

φθανέω. τοῖς φθαρουμένοις Epig. I. 1 (194 D.).

φοβέω. τῷ φοβουμένῳ Acris. I. 2 (58 D.).

φονεύω. τῶν φονευσάντων El. 34.

φράζω. ὁ φράσας El. 190 m. 1091.

φρονέω. οἱ φρονοῦντες εὖ Ai. 1291. τοὺς φρονοῦσιν Acris. V. 1 (62 D.).

φύω. τὸ καλῶς περιπόσ Alet. IV. 2 (91 D.). οἱ φύσαντες Trach. 1258. an. inc. XIX. 1, 1 (674 D.). ὁ φύσας Oed. R. 1019. τὸν φύσαντα Oed. Col. 428. Ai. 512. τοῦ φύσαντος Oed. Col. 449. τῷ φύσαντι 1115. (parens).

φυτεύω. τοῦ φυτεύσαντος i. q. πατρός Phil. 892. Trach. 1234. τῶν φυτευσάντων Oed. R. 1012. τοῖς φυτεύσασιν Oed. R. 1007. τοὺς φυτεύσαντας Oed. Col. 1379.

χράω. τὰ χρησθέντα Oed. R. 604.

3. Haec, quae adhuc pertractavimus, omnia *subiectam* quandam vel *obiectam* notionem vel solam vel attributo auctam spectant.

At *praedicatis*, quae dicuntur, *notionibus* articulus non aliter additur, nisi quando illae adhibito pronomine ὅς τις (*is qui*) resolvi et explicari possunt. In hoc genere τὸ μὴ δὲν εἶναι in v. μηδέ τις tetigimus. οὐκ αὖ' ὁ πέψων γ', ὡς ἐφάσκει, εἰμ' ἐγώ Phil. 114. ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβὼν 967. ubi invertatur verborum ordinandorum ratio non sine sententiae gravi detrimento, plane ut in ἐγὼ γὰρ εἰμ' ὁ πορσύνas τάδε Oed. R. 1476. ὅδ' ἴσθ' ὁ σώσας Oed. Col. 1119. τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τυλμήσας τάδε Ant. 248. χάρις χάριν γὰρ ἔστιν ἡ τέκτουσ' αἰεῖ Ai. 518. οἷχ' ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε, 1259. ὅδ' ἦν ὁ πρῶσων ταῦτα 1267. Sed Oed. R. 755., quamvis simile videatur illi Antigonae 248. consulto non retulimus huc.

Similis ratio *eperegeceus* est. τὸ δ' ἁλώσιμον ἐμὲ φροσιδε Phil. 851 ch. i. q. ὅπερ ἁλώσιμόν ἐστιν. οὔτε Λάϊον (ἦρυσεν) τὸ δειρὸν οὐ φροβίετο πρὸς παιδὸς θανεῖν Oed. R. 722. i. e. πρὸς παιδὸς θανεῖν, ὅπερ ἦν τὸ δειρὸν ὃ ἐφροβίετο.

4. *Infinitivo* verbi adiunctus articulus *substantivi* naturam imperititur.

a. *casu nominativo* dicitur: τὸ καὶ λαβεῖν πρὸςφθεγμα Phil. 234. τὸ πλεῖν ἡμᾶς 951. τὸ γοῦν ἰσ' ἀντιλέγει Oed. R. 468. τὸ τυχεῖν ἅπαντα 598. τὸ φθορεῖν 624. τὸ γὰρ τὴν φροσιδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκτῖν γλυκύ 1389. τὸ κατθανεῖν καὶ τὸ λευσθῆναι Oed. Col. 436. τοὺν δάμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ 773. τὸ ε' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια 812. αἰσχρὸν τὸ γεύειν 1424. φασὶν ἐκκεκηρῆσθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι Ant. 27. τὸ γὰρ περισσὰ πρᾶσσειν 67. τὸ μὴ εἰδέναι 263. τὸ — ἐκ κακῶν πεφειγμέναι 433. ἀνδρα — τὸ μανθάνειν πολλὰ 706. cum hyperbato: καλὸν τὸ μανθάνειν 719. κοινόν ἐστι τοῦζαμικρᾶναι 1011. τὸ ε' εἰκαθεῖν γὰρ δειρὸν 1083. ἐὰν δ' ἀπῇ — τὸ χαλεπεῖν 1155. πολλῶ τὸ φρορεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει 1327 an. τὸ μὴ πυθέσθαι Trach. 66. τὸ — ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος 438. τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτο μ' ἀλγύνειν ἦν 458. τὸ μὲν δοκεῖν ἔρεσι 587. τὸ γὰρ — ἀπιστεῖν 1218. τὸ νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν 1220. ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοὶ τὸ δρᾶν Ai. 114. τὸ γὰρ ἐλεεύσειν οἰκτεῖα πάσῃ 253 an. τὸ μὴ φρορεῖν γὰρ κάψ' ἀνώδυνος κακόν 550. τὸ τη-

τάσθαι πέλει El. 257. δεινὸν τὸ τίκεται ἰστί 760. πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρῆσθαι κερά 1043. τὸ μὲν μέλλειν κακὸν 1329. κακὸν τὸ κεύθειν Alod. III (100 D.). τὸ δ' ὠχρεῖσθαι Amphiar. I (115 D.). κάλλιστόν ἐστι τοῦν-
δικον πεφνέσθαι Creus. V. 1 (326 D.). τὸ μὴ γὰρ εἶναι χρῆσσοι ἢ τὸ ζῆν
κακῶς Pel. IV (436 D.). τὸ πίνειν πρὸς βίαν inc. XLIII. 1 (701 D.).

b. *casus accusatiuus obiecti a verbo pendens*. οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γὰρ
τὸ ψεῦδος φέγει Phil. 109. οὐκ ἂν ἀγρόμεν τὸ δρᾶν 118. πάντ' ἐκπορ-
ζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ 299. τὸ σπεύδειν δέ σοι παραινῶ 616. μηδ'
ἐπὶ σχωμεν τὸ πλεῖν 869. ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν 1225., quod re-
ctius intellexit Matth. ad Eur. Hipp. 49., quam Herm. ad Ai. 114. οὐ δὲ
— πελθόμεναι τὸ δρᾶν 1236. non sino persuaderi mihi, i. e. non concedo
v. Herm. οὐκ ἠνέσχομεν τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τοῖς μὲν ἄλλοις δέμας Oed. R.
1338. τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν Oed. Col. 443. εὐρον — τὸ μὴ ψευδοσσε-
μεν 1129. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον — ἔχετε 1613. καὶ
πάρως ἀπέφυγε τὰ σφῶν τὸ μὴ πιτνεῖν κακῶς 1737 ch. τὸ μὴ 'πιχω-
ρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε Ant. 219. sc. ἐπετέλλω. τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔχο-
μαι δεδραγμένος (i. q. ἐλπίζω) τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμος
236. Θεοὺς ὀρκωμοτεῖν τὸ μήτε θυᾶσαι μήτε τῷ ξυνειδέσθαι 266. ὅτι οὐκ
ἐξ ἄπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν 312. οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ (θυᾶσαι)
439. ἢ 'Ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέσθαι 531. ὅστις — τοῦπινάσσει τοῖς κρατοῦσιν
ἐνροῖ 660. τεύξεται τὸ μὴ παθεῖν 774. σοφὸς σὺ μάστις, ἀλλὰ τὰδικεῖν
φιλοῖν 1046. τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖ — τίς ἂν γυνὴ δύναται —; Trach. 542.
τὸ δ' ὦδ' ὁρᾶν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι; 1221. τὰπορεῖν ἔχω 1233.
ἔως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης Ai. 552. ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν El.
459. ἐγὼ δ' ὁ φεβγέας· οὐ τὸ μὴ κλέπειν κακῶς Synd. VII. 3 (152 D.).

c. *accusatiuus ab adiectivo suspensus*. τὸ δὲ βίε πολιτῶν δρᾶν ἔφυν
ἀμέχανος Ant. 78. τὸ τε μὴ βλέπειν ἑτοῖμα El. 1068 ch.

d. *infinitivus exepexegeticus*. ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κλέων τὸ πρῶσιον καὶ τὸ
βουλεύειν Oed. R. 1417. Hoc exemplum cum bene explicuisset, iniuria cum
Sophocleis aliis dissimilibus contendit Herm. ad Ai. 114., velut cum Phil.
118. 1236. Ant. 266., in quibus infinitivus obiective suspenditur a verbo.
Rectius idem haec advocavit: καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν Ant. 1093.
(1106.) i. q. ὥςτε δρᾶν. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρῆζει,
ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν El. 459., nisi hic etiam ἐπισπεύδειν cum accu-
sativo positum dixeris, quod fieri potest. φέλασσε μὲν τόμον τὸ μὴ 'πι-
θυμῆν πομπός; ὡν περυσὶ δρᾶν Trach. 614. μακρὸς τὸ κητεῖ ταῦτα χω-
λοιπὸς χυῖνος El. 1019. ἀνδρα γλώσση θρασὺν καὶ τῷ ἐφορημένῳ χει-
μῶνος τὸ πλεῖν Ai. 1122. Praeter accusativum sic dictum unum solum
casus genitivi cum exepexesi dicti exemplum reperi: εἰ πατρὸς νέμοι τιν'

ἔσταν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν Trach. 57. Nisi forte sic explicueris τοῦξανιστάναι πόλεως δὲ ἐστὶ θάλασσαν Oed. Col. 47. τοῦξανιστάναι ut sit τὸ ξανιστάναι, nominativus substantivo θάλασσαν explicative additus.

e. *Obliquis casibus flectendis articulus etiam alio modo adiicitur. genitivo: τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τηρόϊ τείναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Phil. 197 an. obiective suspensum a μελέτῃ, quod praecedit, rectius ut Wunderus distinctionem sustulerit, quam servaverit Hermannus. οὐδ' ἐμοὶ τοι τοῦξανιστάναι πόλεως δὲ ἐστὶ θάλασσαν Oed. Col. 47. πρὸ τοῦ θανεῖν Ant. 874. ἡμέρα — προσηθεῖσα ἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν Ai. 471. ὁ χρόνος ἥσσαν κτῆμα τοῦ κλέειν ἂν ἦν Scyr. VI. 2 (501 D.). τί τοῦτου χύμα μείζον ἂν λάβοις τοῦ — πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακῆδος Τυμπ. I. 2 (563 D.). — dativo: ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔστιν ἡνιάρεια Oed. Col. 115. λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μήθ' ὄρῳ 497. ἐν δὲ τῷ λέγειν κακ' ἂν λάβοις τὰ πλείονα 799. οὐδ' ἂν εἰ κάρ' ἐντακτεῖ τῷ φιλεῖν Trach. 463. ἐν τῷ φορεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιος βλός Ai. 550. — accusativo a praepositione recto: πρὸς τὸ καλῶν ποτεῖν Phil. 521. εἰς τὸ σιμποτεῖν Oed. Col. 1370. εἰς τὸ μαλίσσθαι 1524.*

f. Articulus fere legitime negationibus *μὴ* ἢ *οὐ* praemitti solet, de qua obiectiva, si recte consideraris, structura v. in *μὴ* et Matth. ad Eur. Hipp. 49.

5. Adverbis adiungitur articulus tripliciter.

a. *Adverbia illa substantivorum vices suscipiunt. ἀνδρός τοι τὸ μὲν εἰ δίκαιον εἰπεῖν Phil. 1125 ch. τί ῥέροντες ἄλλοκότῳ γνώμῃ τῶν πάρος 1177 ch. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἐπραξε 1252. Num etsi τὰ πρὶν adverbiascentem refert usum, tamen tanquam obiectum a verbo præponere suspenditur. τὰ καὶνὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται Oed. R. 916. δεινὰ δ' ἦν τὰνθέρδ' ὄρῳ 1267. ἐπεὶ πλείων χρόνος, ὃν θεὸς μ' ἀγέσκειν τοῖς κάτω τοῖς ἐνθάδε Ant. 75. τοὺς ἔξω γένους 656. πρὸς οὐθενὸς τῶν ἔδων Trach. 674. καὶ ὃ τὸ κῆρε δεῦρδ' εἰς ἐξορμήμεθα 925. τοιαῦτα τὰτ' οὐδ' ἐστίν 939. ὅς ἐν κακοῖς ὑβρίζε τοῖσι τῶν πέλας Ai. 1130. τῶν πέλας Phil. 342. εἰ — τοὺς ὀπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἀξομεν Ai. 1228. οἶα τοῖς κάτω νομίζεται El. 319. τοὺς πέλας ψέγε 541. οἶσθα μὲν τὰνθέρδε 1299. πῶς οἶν ἔχει τὰντεῦθεν; 1331. τὰ πρὶν εὐ θέμενοι 1428. τὰνθέρδ' ἂν μέλονται μοι 1430.*

b. *Cum articulo et substantivo vel omisso substantivo synesis praepositionum praeponitur.*

δέχου τὰ συμφέροτα τῶν ἀεὶ λόγων Phil. 131. τί τὸν ἄνω λείψεις κέκλον; 804. ὃ λῶστε τῶν πρὶν ἐντόπων 1156 m. ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ 1208. Κέδμου τοῦ πάλαι Oed. R. 1. τῷ γε νῦν λόγῳ 90. ὑπερὶ γὰρ οὐκὶ τῶν

ἀπωτέρω φίλων 137. τοῦ πρόσθε Κείδμον τοῦ πάλαι τ' Ἀγέρορος 268. τῷ πότιμῳ τῷ νῦν 272. καὶ ἡμέρας τῆς νῦν 352. ἐν ταῖς ἐμφεροαῖς ταῖς νῦν 516. τῷ τότ' ἐν χρόνῳ 564. 1030. τὸν παρ' αὐτῷ βλοτον 612. κακοῖς — τοῖς πάλαι 667 ch. τὰν αὐρίων παρσέληρον 1090 ch. τῆς ἐς αὐρίων ἡμέρας Oed. Col. 573. ἡ αὐρίων Trach. 941. — τι τῶν πάρος κακῶν Oed. R. 1423. καθ' ἡμέραν τὴν νῦν Oed. Col. 4. τοῖς νῦν — μαρτεύμασιν 388. τοῖς ἐκεῖ ἀνθρώποις 390. τὴν μὲν ἀντίχ' ἡμέραν 434. τῶν πρὶν ἡμαρτημένων 440. ἐν τῷ πάρος χρόνῳ 557. τόπων τῶν ἐνθάδε 634. μικρὸν τὸ δεῖρο πέλαγος 669. ἐν τῷ νῦν λόγῳ 805. ὕμναισιν τοῖς πρόσθεν 871. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ 1023. τῆς δευρ' ὁδοῦ 1167. ὁ νῦν ἔπαιρος 1413. τὸν αἰεὶ βλοτον 1580. v. αἰε. — τῷ τότ' ἐν χρόνῳ 1656. ἐν νυκτὶ τῇ νῦν Ant. 16. τοῖς ἐνεσθὲν νεκροῖς 25. πολέμων τῶν νῦν 151 ch. ἡ ἐκτός καὶ παρ' Ἑλλάδας χαρά 388. τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἡλέγχμεν πράξεις 430. τῶν κάτω θεῶν 447. χὼ κατάντιον θανῶν 508. χολὴ κάτω 538. μεταοικίας τῆς ἄνω 881. ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλῶν κάτω — ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὐθιῶν 1055—57. ἐν τῇ τῆς κάτω 1209. τῆς ἄγαν σιγῆς 1241. εἰς τὸν ὕστερον sc. χρόνον Trach. 80., quo loco τὸ γ' ὕστερον Reiskius coniiciebat: v. Herm. γέννημα τῶν ἐκείθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις 314. τῷ γε πρόσθεν χρόνῳ 321. τὸν πάρος μῦθον 339. ταῖς ἔσωθεν ἔξαις 598. τοῖς ἔνδον γάμοις 1129. μαρτεῖα — τοῖς πάλαι ξυτήγοις 1155. τάς ἐκεῖ πάθας Ai. 288. τῇ τότ' ἡμέρᾳ 122. τοῦ κάτω θεοῦ 568. τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσὶν 609 ch. κατ' ἡμέραν μαρτυρῶντες τὸ νῦν τόδε 740. τὰς αἰετὲς παρθέτους 822. ἐκ γόνων τῶν νῦν El. 284. πᾶσι τοῖς ἐκεῖ 675. δεσποταῖσι τοῖς πάλαι 754. τῷ νῦν λόγῳ 759. τοῖς ἐνεσθ' Ἀερίδαῖς 1057 ch. τὸν αἰετὸν πατρός sc. βλοτον s. χρόνον 1064 ch. τῇ τότ' ἡμέρᾳ 1123. τῇ νῦν ὁδῷ 1287. ἐν τῷ πάρος χρόνῳ 1437. κακῶν τῶν πάλαι 1482. τῇ νῦν ὁρμῇ 1502 an. — In Ant. 102. rectius τῶν προτέρων legitur.

c. *Adverbii autem ipsis etiam et formulis adverbiascentibus articulus praefigitur, quarum nulli adhaerere eum placet: cf. Poppo Prolegg. Thucyd. t. I. p. 467. Editorum summa in hac re inconstantia est, ut τὸ πρῶτον et τὸ νῦν, sed τοπάλαι multi et fere omnes τανῦν scribebant.*

τὸ λοιπόν v. λοιπός.

τὸ νῦν v. νῦν.

τὸ πάλαι v. πάλαι.

τὸ πρῶτον v. πρῶτον.

τὰν τευθεν φροντίδος Phil. 823. τὰν τευθεν εἰ ποθοῦμεθα Trach. 629. πὸ δ' ἐνθεν ποι τελευτήσαι με χρή; Oed. Col. 477. τὸ τ' ἔπειτα καὶ τὸ μελλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκεῖσι νόμος ὁδε Ant. 606 ch. πάντα γὰρ τὰ τ' οὖν πάρος τὰ τ' εἰς ἔπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερσὶ Ai. 34. τὰ πατρόθεν 543. ἴρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω 718. τὰ πρόσθεν El. 906. παρωλέθρους

τὸ πᾶν ἡμῶς ὀλέσθαι 997. i. q. πάντως α. παντάπασιν. τὰ δ' ἐξόπισθε Triptol. I. 1 (427 D.). τὸ λίαν κακός Tyr. XI. 3 (583 D.).

6. *Dicta praepositionem continentia item triplici ratione articulum adsciscunt.*

a. *Substantivorum munus tueritur.* τοὺς ἐν τέλει Phil. 335. τῶν ἐν τέλει 913. Αἰ. 1331. τὰ τ' ἐκ νεώς Phil. 1065. τὸ κατ' ἡμαρ 1078 m. οἱ τ' ὑπ' ἐκείνῳ 1185 m. τὰ πρὸς ποσὶ Oed. R. 130. τὸ γ' εἰς ἐαυτὸν 706. τὸν ἐξ ἀγρῶν 1051. τοῖς ἐν γένει 1430. τῆς μὲν κατ' οἶκου 1447. τὰ τ' ἐκ θεῶν Oed. Col. 257. τὰ δ' ἐν μέσῳ 590. εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σέ 623. τὰπὸ σοῦ βραδύνεται 624. τὰν Θήβους 795. τῇ κατὰ γῆς 1772 an. τοὺς ὑπὸ χθονός Ant. 65. τὸν ἐξ ἐμῆς μητρός 462. τὰν Ἀίδου 776. v. Ἀΐδης; ibique etiam de formula εἰς Αἴδου. τὸ δ' ἐκ τυράννων 1043. τὰ δ' ἐν δόμοις 1264. τὰ δ' ἐπὶ κρατὶ μοι πότμος δυσκόμοτος εἰς-ἤλατο 1325 m. τὸ πρὸς κελῖνον Trach. 479. τὰ γ' ἐν δόμοισιν 622. τῶν κατ' οἶκον 930. τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν 1118. τοὺς πρὸς αἵματος Αἰ. 1284. τοὺς ἐκ Διός El. 649. τὰ μὲν ἐκ δόμων 1059. τὰ δὲ πρὸς τέκνων 1060 oh. οἱ κατ' οἶκον 1136. τὰν δόμοισι 1414. τελεῖται τὰπ' ἐμοῦ 1456. τὸ κατ' ἡμαρ inc. XXVII. 4, 1 (685 D.). τὸ δ' ἐς αὔριον ibid. τὸ πρὸς κό-τον Aeg. I. 5 (19 D.).

b. *Cum substantivo coniuncta adiectivorum vices suscipiunt.* τὰν ἐκ θεῶν νέμεσιν Phil. 513 ch. si recte emendavit Herm. πνεῦμα τοῦκ πρό-φας 635. λίπας τῆς ἀπ' ἐμοῦ 1077 m. κακοῖς κατὰ τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν Oed. R. 667 ch. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως Oed. Col. 67. τὰνδυ-μήματι ἀπὸ σοῦ 294. τὰ τ' ἐξ ἐμοῦ παλαιάφατα 454. τὸν κατ' ἡμέραν βίον 1366. τῶν ἀπ' Οἰδίου κακῶν Ant. 2. τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν 95. παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίου πέρι 193. τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον 1024. τὰν ποσὶν κακὰ 1309. τὰπὶ Λεδοῖς πόνων λατρεύματα Trach. 355. θελ-κτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ 582. τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ 623. ἄριστον ἀνδρῶν τῶν ἐπὶ χθονὶ 808. ὁ τοῦ κατ' ἄστυ Ζηνός αὐδηθεῖς γόνος 1096. πάντα τὰν βοτοῖς πάθη Αἰ. 823. τὴν ἀφ' ἧλίου βολῶν κελύθειον 864. οὐδ' ἀρ-σιεῖρῶς ὁδε Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός El. 7. ὅν τάρφισι νέκυς 435. ἡ γὰρ ἐκ σου δυσμένεια 609. οὐδ' Ἀθηνῶν ἡνιοστρόφος 721. τοὺς ἐν μέσῳ λόγους 1356. τὰ τ' ἐν Ἑλλήσι ξόαν' ἡδυμέλῃ Thamyr. II. 2 (228 D.). τὴν κατ' Ἀργεῖους ὕβρω Lac. II. 2 (337 D.). τοὺς ἐν Ἀργεὶ καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς IV. 2 (339 D.). τὸν ἐν Δωδωνὶ δαίμονα Niptr. I. 5 (401 D.).

c. *Sunt etiam eiusmodi dicta in adverbiorum significationem accipienda.* εἰσεβῆν τὸ πρὸς θεούς Phil. 1427. ἐπὶ τὸ γ' εἰς ἐκείνων πᾶν ἡλευθεροῖ στόμα Oed. R. 706., quod a Brunckio perperam intellectum bene explicuit Erfardt. νῦν γε Τεύκρῳ τὰπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, ὅσον τοῖς ἐχθρὸς ἦν, τοσούτ' εἶναι φίλος Αἰ. 1355. ἡμεῖς γὰρ ἄγνοι τοῦπὶ τῇδε

τὴν κόρην Ant. 880. Fortasse etiam τὰ εἰς θεοὺς ἀγείπειν Ant. 1328. sic intelligi debet.

C. *Proprietas sermonis in usu articuli observanda.*

1. *Neutrum articuli τὸ τὰ circumlocutionibus adhibetur, ut rei naturam et indolem vel alia forte cum illa coniuncta indicet.*

νῦν καὶ τὸ τῆς νῆϋος μίθης Phil. 300. ἢ, τὰ τῶν διακόρων, ὡς εἰκός, — τοῦμὸν ἐν σμικρῷ μέρει ποιοῦμένοι τὸν οἰκάδ' ἡπειρὸν στόλαν 495. Veteres interpp. et Buttmannus τὰ τῶν διακόρων pro οἱ διακόροι dictum existimabant. Significat autem morem nuntiorum, insertum ἐπεξηγητικῶς, pro ὅπερ ἐστὶ τῶν διακόρων. — οὐδὲν σὺ που κάτιστα τῶν σουτοῦ πέρι 549. ξυνετοὶ καὶ τὰ βροτῶν εἰδοίτε Oed. R. 499 ch. τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τὰμὰ δ' ἡμαρτημένα 620. καὶ τὰ μὲν κέλων ἑτερόπομην 785., quod etsi adverbiascit, circumlocutionem tamen illam habet. εἴ σοι τὰ μητρός καὶ πατρός χρεῖη λέγειν Oed. Col. 269. δεινὰ τὰκείνοις τὰ νῦν 337. cum breviloquentia dictum, de qua exposuit Herm. θάρσει τὸ τοῦδ' ἄνδρός 655. συλῶντα τὰμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν 926. ὀρῶντα τὰ τῶν κάμισα δυσσχεβιάτων 1192. τίς δὲ τολμήσει κλύων τὰ τοῦδ' ἐπεσθαι τὰνδρός —; 1430. τὰ σφῶν τὸ μὴ πίπτειν κυκῶς (ἐπέφυγε) 1737 ch. sicuti recte emendasse Herm. videtur. τὰ μὲν δὴ πόλεος — θεοὶ — ὤρθωσαν πάλιν Ant. 162. φράσαι θεῶ σοι πρῶτα τὰμαντοῦ 238. πρὸς τοὺς ἑμαντῆς 884. i. q. ἐμούς. ἦτις οὐ κάτοινε τὰνθρόπων Trach. 439. τὰ μὲν θεῶν παρέθαν 498 ch. non deos sed deorum historiam. τὸ τοῦτου μάλλον ἢ τοῦμὸν ἀκοπεῖν Ai. 124. κένος τὰ κέλων στεργέτω 1018. τὰ Λοξίου El. 82. σὺ μὲν τὰ σαντῆς πρῶσαι 668. ἔχει καλῶς τὰ κέλων πάντα 1337. πάντα τὰνθρόπων νοεῖ Aload. XIII. 1 (98 D.). λόγος εὐγκόλλα τὰμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται inc. LXXII. 2, 2 (746 D.). ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς inc. C. 1 (779 D.). — Horum exemplorum duo adverbiascunt, Oed. R. 785. et Oed. Col. 655.

Sed est aliud circumlocutionis genus, cum τὸ τοῦ, τὰ τοῦ ἴππευ rem indicat, de qua quis loquitur. Huius translationis viam et rationem ostendit εἰ τὸ τῶνδ' εὐνοῦν πάρα El. 1194. — τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ὃ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ Oed. R. 977. imperium enim casus et fortunae ipsum dicitur. μοχθοῦσα τλάμων δεύτερ' ἡγείσαι τὰ τῆς οἴκoi διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι Oed. Col. 352. τὰ δὲ παννυχίδων ἡδὴ στυγεραὶ ξυνίσας εὐκαὶ μογερῶν οἰκῶν El. 92 ch. noctium a me actarum conscii. ἢ πρῶτα μὲν τὰ μητρός, ἢ μ' ἐγείνατο, ἔχθιστα συμβέβηκεν 253.

2. *Appositus articulus pronominibus σὺ est ubi indignationi vel irrisioni significandae constitutus sit, v. Valck. ad Phoen. 1637. σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα Ant. 437. σέ τοι, σέ τὸν τῆς αἰχμαλωτίδος*

λέγω Αι. 1207. σέ τοι, σέ κρήνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος χρόνῳ θρασείαν El. 1437.

3. Adest articulus in ellipsi illa notissima vocabulorum υἱός et παῖς. Sed eorum omissio minime perpetua est, maxime quod elatius canticorum sermonis genus non deceat: velut καυῶσαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοὶ πόθι παῖς ναίει Trach. 97 ch., quae cum attractione dicta distinguī virgulis non debent. ὁ δὲ ἦλθε — παῖς Διός Trach. 509 ch. ὁ γὰρ Διὸς κόρος 641. ζεύχθη παῖς ὁ Δρύαντος Ant. 945 ch. ὁ παγκρατής Κρόνου παῖς Phil. 675 ch. ὁ Ζηρὸς εὐθύς παῖς ἐπιστρέφας Trach. 563. v. παῖς et υἱός. — ὁ Λαιρτίου Phil. 402. οὐμπόλητος Σιούφου Λαιρτίου 415. τὸν Λαιρτίου 624. τοῦ Ζηρὸς Ἡρακλέους 931. τῷ Πολύβου Oed. R. 499. ὡς Διὸς Φοῖβος Oed. Col. 629. Κρήων ὁ Μενουκίεος Ant. 156 m. Ταυροπόλα Διὸς Ἀργεῖας Αἰ. 172 ch. ἃ Διὸς ἀλκίμα θεός 395 m. ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδιάματος θεά 445. — Αἰνείας ἑ τῆς θεῆς Laoc. III. 1 (342 D.). οἱ τοῦ πατρὸς; Oed. Col. 443. τοὺς ἐκ Διὸς El. 649. Paulo aliter dictum τὸν ἐξ ἐμῆς μητρός Ant. 462.

4. Abundare articulus nisi specie tenuis non solet. πῶς οὖν ὁ ληστής, εἰ τι μὴ ξὺν ἀργυρῷ ἐπράσσει ἐνθύνῳ, ἐς τὸδ' ἂν τόλμης ἔρῃ; Oed. R. 124. Nos quidem latronem universe dicimus; recte vero Sophocles definite, cum de certo quodam, qui Laium interfecerit, cogitet. Alia cum brevilloquentia dicuntur, velut τίς ὁ πόθος Phil. 597. τί γὰρ τὸ μέζον ἢ κατ' ἀνθρώπων νόσις; Oed. Col. 604. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφάναι φρενί; 1485.: quae cum pronomine relativo adhibito resolvi possint, de quo ante vidimus, recta ratione constant. De infinitivo cum obiectivo tum epexegeteōs causa cum articulo dicto vidimus. Cum participio si quando abundanter dictus videtur, ut in illo οὐδ' ὁ κωλύων παρῆν Ant. 260., de quo genere notavit Stallbaum. ad Plat. Menex. p. 235 D., hoc eodem loco censendum atque in nomine substantivo, velut illud, de quo diximus, Oed. R. 124. ὁ πᾶς, πᾶς ὁ, ὁ σύμπας, τὸ πολὺ, οἱ πολλοί, τὰ πολλὰ, τὸ πλεῖον, τὰ πλείω, sua habent sensus discrimina, de quibus in v. πᾶς et πᾶς dicetur. Postremo quando praedicatis notionibus recte addatur, iam vidimus.

5. Sed liberrime tragici inter epicorum et prosae orationis usum medium quendam locum tenentes in omittendo articulo versantur, ut facile eo careant, cum rei certae et circumscriptae definiendae necessarium putes.

a. Nominibus propriis vix ullo discrimine additur et omittitur. v. Ἀπόλλων. Ἀργεῖος. Ἀρεΐδης. Ἀχαιός. Δαναός. Ἕλληρ. Ζεύς. Θῆβαι. ε. Θῆβη. Τροία. Φοῖβος etc. v. Markl. ad Suppl. 720. Porson. ad Phoen. 145. Seidler de vers. dochm. p. 133.

b. *Appellativis solis nuda postis magna cum licentia adimitur*: in quo genere de nonnullis vocabulis iam observavimus: cf. Engelhardt. ad Plat. Lach. p. 5. Menex. p. 281. Falso et re minime explorata Bernhardt in Synt. p. 316. articulum non abesse apud tragicos dicit, cum certi homines certa quadam ratione designentur accuratius. Nec diversiorum melicorumque ullum observatur discrimen.

Primum quaedam enumerabimus, quae cum paulo rarius emicent, quasi precario carere articulo videantur.

ἀγορά. φῦλον — ἀγοραῖσι θακῆ Oed. R. 20.

ἀντλή. ἐς ἀντλήν Phil. 480. Certae navis est.

ἄντρον. τίς — παρ' ἀντροῖς θόρυβος ἵσταται βοῆς Phil. 1247. Est enim certum certi hominis Philoctetae.

ἐντλήθρον. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων El. 1427 ch.

ἄξων. Ἰθραυσι δ' ἄξωνος μέσας χροάς El. 735.

ἄρθρον. κρᾶτ' ἀπὲ πάντ' ἀκαὶ ἄρθρα τερω Phil. 1189.

αὐχὴν. κρεμαστὴν αὐχένος Ant. 1206.

γνώμη. συμβαλοῦ γνώμην Oed. Col. 1153. ὄντη καὶ πάλα κατελχομεν γνώμῃ 1255. *apud nos cogitabamus*. δὸς ἀνδράσι φιλοῖς γνώμης κρατῆσαι Ai. 479. i. q. τῆς σῆς γνώμης.

γόνυ. προσιπνῶ με γόνασι Phil. 483. ἐς δὲ γόνατα πατρός πεισοῦσαι Oed. Col. 1603.

δόρυ. κάπαναίρονται δόρυ Oed. Col. 425. Sed aliena ab hoc loco exempla sunt, in quibus δόρυ pugnam et virtutem bellicam significat.

δεσπότης. οὐχὲ δεσπότη τάδ' ὡς τάχος μολοῦσα λέξεις; Oed. R. 945. δεσπότη Κρέοντι Ant. 1193. = τῷ σῷ et ἡμετέρῳ.

δμωή. ὑπεία δὲ κλίνομαι — πρὸς δμωαῖσι Ant. 1174. δμωαῖς προθήσειν πένθος 1234. = ταῖς αὐτῆς.

δῶρον. κᾶθηκα — κολλῶ ζυγίστρῳ δῶρον Trach. 688.

εἶμα. ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους περὶνας ἀπ' αὐτῆς Oed. R. 1268.

ἐλκος. αἱμάδα κημιόμεναν ἐλκῶν ποδός Phil. 690 ch.

ἐλπίς. μ' ἔφηνσας ἐλπίδος πολὺ Ai. 1361. ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας Oed. R. 1432. Praeter necessitatem additur articulus Trach. 721.

θρόνος. Ἄρτεμιν δ' — ἀγορᾷ θρόνον εὐκλέα θάσσει Oed. R. 161. ch. Ζητὶ εὐνάκος θρόνων Oed. Col. 1269. θρόνοι si imperium significet (nisi addatur adiectivum, velut Oed. Col. 1295. 1382.) articulo carere observatum in γ. θρόνος.

θήκη. θήκην πατρός El. 884. cf. Oed. Col. 1760.

θύμᾶ. ἐπαίρε δὴ σὺ θύματα El. 624.

κόμη. κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκράτει Trach. 778. κόμη δὲ αὐρῶς ἀκτένιστος ἕσσεται Oed. Col. 1263.

κόπος. ἦνί᾽ ἄν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτε Phil. 868.

κόρη. κόρην — μέθες Ant. 1087. κόρης νυμφεῖον 1189. Plane eadem sententia adiectum vide articulum El. 456. Oed. Col. 1013.

κράτος. πυρφορῶν ἀστραπᾶν κράτη νέμων Oed. R. 201 ch. κράτη αἰετ' εἶδ' ἔχοντα 758. Θρόνων κράτη Ant. 166.

κλήθορον. βοῶ διόλγειν κλήθρα Oed. R. 1287. κλήθρα γὰρ πυλῶν τάδε διόλγεται 1294. κλήθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα Ant. 1171. certa certarum forium claustra sunt.

κεραυρός. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός El. 813 ch.

λαός. Κάδμου λαόν Oed. R. 144.

λέχος. ὅταν — αὐτῆς νεοσσῶν ὄρφακόν βλέψῃ λέχος Ant. 421. λέχη δὲ τοῦ θανάτου ἐν χερσὶν ἱμαῖν χαλῶν Oed. R. 821.

μάχη. καθ' ἡμᾶς οὐποτ' ἐκρήξει μάχη Ai. 762.

ναύτης. εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεῶς στελῶσι ναῦται Phil. 1066. ναῦται δ' ἐμυρῶσαντο νηὸς ἰσχυάδα inc. XLI. 2 (699 D.).

ὄρος. ἔα με ναλεῖν ὄρεσιν Oed. R. 1451. certi enim sunt, Cithaeron ille, cuius nomen statim commemoratur.

ὀσμή. ὀσμὴν — μὴ βύλῃ πεφευγότες Ant. 408.

πάθος. ἔγωγ' ἄν ἐκπεφυγολὴν πάθος Oed. R. 840. illud certum infortunium quod Laio interfecto sibi contraxisse videbatur Oedipus.

πέδον. ἐπὶ μπλάτο ναυαγίων — πέδον El. 720. πᾶν, quod additur, ad verbum refertur. πρὸς πέδῳ θανατηφόρα κεῖται (γένεθλα) Oed. R. 181 ch. si recte Hermannus emendavit vulgatum θανατηφόρα. Θήβης πέδον Oed. Col. 416. κατέστειπας πέδον 468. — ἐς πέδον Ant. 269. 437. et πέδῳ El. 737. huc non advocabo, quippe adverbialcentia. Additus articulus in pari sententia legitur El. 1341. Phil. 69.

πέδιον. πηδῶντα πέδιλα Ai. 30. certi enim sunt, castris Achivorum circumsciti. τυφὼς — ἐμπλησὶ πέδιλον Ant. 415. Forte videtur factum esse ut cum genitivo iunctum hocce vocabulum articulo non careat: Phil. 908. 1281. 1362. 1421. Oed. Col. 1314.

πλοῦς. καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν μὴ ἔαπόπτου μᾶλλον ἢ ᾗ γγύθεν σκοπεῖν Phil. 465. Sed adiectus articulus non alia in sententia Phil. 548. 899.

πνευμῶν. ἐς δὲ πνευμόνας — διεβόρῃσαν Trach. 564. σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο 775. πνευμόνας τε — φοφεῖ ξυνοικοῦν 1043.

ποίμνη. τί δῆτα ποίμαις τήνδ' ἐπεμήλτες βᾶσιν; Ai. 42. πρὸς τε ποίμνας ἐκτρέπω 53.; certos greces dici sequentia ostendunt ἐύμμι-

πτά τε λείας ἄδαντα βοικόλων φρουρήματα. Cetera huius vocabuli exempla aliam explicandi rationem admittunt.

πούς in nave. πόδα τείνας Ant. 711.

πύλη. κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε διολεῖται Oed. R. 1294. ἀναδεικνύσαι πύλας El. 1450. Adverbiascentia non moror.

προάστιον. ἐκ προαστίου χωρεῖ γεγηθώς El. 1426.

πρύμνη. εἰς πρύμνην Phil. 480.

πρῶρα. εἰς πρῶραν Phil. 480, utraque certae sunt navis partes.

πόνος. τρόπον πόνων οὐκ ἂν διεποίμι Trach. 21. οὐδὲ — δεῖ πόνον μνήμην ἔχειν Oed. Col. 510. fortasse defendatur aliter.

σκηγή. ἐκείνον εἰργεῖν σκηγῆς ὑπαυλον Ai. 783.

σκηπτρον cum plorative ἀρχή significat, articulo caret. Oed. Col. 426. 450. 1356.

στέρων. στέρων διεβόλησεν Trach. 565. Nessi.

στόμα. ἔρπετε, νῦν καλὸν ἀντίφορον χορέσαι στόμα — ἐμὰς σαρκός Phil. 1141 m. σοὶ δ' ὑπὲλλουσι στόμα Ant. 505. ἀμφιπίπτων στόμασιν Trach. 934.

σῶμα. σῶμα τυμβεύσαι τάφῳ Ai. 1042. Additur articulus Phil. 51., etsi locutio aliquatenus adverbiascit.

τάφος. παραστάντες τάφῳ Ant. 1200. πατὴρ πρὸς τάφον El. 919. Sed iure omittitur articulus plurali numero, velut ἐπὶ τῷ θάνατος ἐν τάφοις ἔχει Oed. R. 942. ἐν τάφοις θάσθε Oed. Col. 1412.: item cum τάφος sepulturam significat, velut Ant. 21. 306, 486.

τόξα. εἰ με τόξων ἐγκρατῆς αἰσθήσεται Phil. 75. Longe crebris articulus in eisdem Herculis aron et sagittis significantis adest, velut Phil. 650. 912. 930. 969. 1256. Iure autem articulus abest in locutione πρὸς τόξον κρεῖν Trach. 265. adsignificata sagittariae artis peritia.

τόπος. αὐρα, ἥτις μ' ἀποκίσειεν ἐκ τόπων Trach. 951. i. q. τῶνδε τῶν τόπων.

τρόπος. τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διεποίμι Trach. 21. Achei et Herculis certamen.

τύχη. τοῖς ξυναλοῦσιν τύχας Ai. 276. Aiaceis enim res dicuntur, At quando casum et fortunam notione tenus (abstracte) significat, fere solennis omissio est, Phil. 542. Ant. 1143. Camio, IV. (302 D.): adest idem eodem sensu Oed. Col. 1030. Phaedr. X, 2 (604 D.).

φιλότης. μὴ φιλότῃ ἀπάσῃ Phil. 1107 ch. siquidem longe aptius est τὴν ἐμὴν φιλότητα intelligi, quam qualemcumque notione tenus dictam.

φλόξ. εἰ ποτε ἤνυσαι ἐκτοπὶον φλόγα πῆματος Oed. R. 166 ch. ἐκτοπὶον enim ad verbum refertur, φλόξ autem malum certum est, a Sphinge olim illatum.

φόνος. τιμωρὸν φόνου El. 14. πατρὸς φόνον 116 an. φόνου πα-
τρός 941. προύστην φόνον 968. ἐν πατρὸς φόνῳ 1334. quae quan-
quam eommode explicantur, additus tamen in eadem sententia articulus
reperitur El. 439. Oed. R. 852.

φρήν. ἐπὶ μοι — βῆρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν Trach. 978 m. τί
δ' ἂν θεοῖς τὸ πιστὸν ἐμφῦται φρενί Oed. Col. 1485.

φῦλα. κρυφονόων — φύλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄχει Ant. 342 ch.

φύσις. ἐξεπῶδονται φύσιν Oed. Col. 1196. ipsorum indolem molliori
signum. Adverbiascentia omitto.

φωνή. φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι Phil. 225.

φῶς. Ἰγνώκα γὰρ δὴ φωτὸς ἡπατημένη Ai. 794. ab Aiaee.

φῶς. πατρὸς ἐλθόντος εἰς φῶς El. 411. ἀναπτύξαι πρόπει πρὸς φῶς
630. λέγειν εἰς φῶς Phil. 577. πρὸς φῶς ἀνελθεῖν 621. εἰς φῶς εἶμι 1336.
Contra τὰ δ' αὐτὰ ἐς τὸ φῶς φανεῖ Oed. R. 1229.

χροή. ὡς ὑπερβάλοι χροάς τις αὐτῶν El. 707.

χολή. μετῴρσοι χολαὶ διεσπείροντο Ant. 997. Adiectivum verbo
iungitur.

χρεῖα. ἔνα — μὴ χρεῖα πολεμῶμεν Oed. Col. 191 an.

χῶμα. ἀθρόγαθ' ἀρμόν χώματος Ant. 1201.

χώρα. ἡρὶκ' ἂν χώρας ἀπέκη Trach. 164. Trachis dicitur, ubi tunc
Deianira habitabat. μίσμα χώρας — ἐλαύνεται 97. Thebis. χώρας λείπει-
ται — φύλαξ 1418. ἔξω — βαίνετε χώρας Oed. Col. 226. Attica. σὲ
προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι 406. suae Thebani. βασιλεὺς χώρας Ant.
155 an. χώρας παντελῇ μοναρχίαν 1148. φέρε — χώραν καλέσω Phil.
1438 an.

ψῆφος. εἰ — ψῆφον τυφάντων καὶ κράτη παρεξίμεν Ant. 60.

ῶμος. φέρων ἐπ' ὦμοις Trach. 564. ἐπ' ὦμων πατέρ' ἔχων Laoc. III.
2 (342 D.). ὦμοις ἀθρόβορρων ὄργανον φέρων Niptr. V. 1 (404 D.).

Sunt autem alia vocabula crebriore usu trita, quibus articulum non
addi Tragicis mos est. Horum ἀνὴρ, ἀνδρωπος, γυνή alio loco animad-
versa omittimus.

βλος. ὄφρα μὲ βλος ἔχη El. 218 m. ἀφίλος ἀνακῶ βλον 809. ἐκλι-
πεῖν βλον 1120. Ὀρέστην βλον λειψότα 1435. κίλινον βλον σώσαντος
Trach. 85. οἷον κατακτετήσαιο λυμαντὴν βλου 790. ὠρφανισμένος βλου
938. ἔς τ' ἀπέψυξεν βλον Ai. 1010. μὴ φαίση βλου Phil. 739. ἀπὸ γὰρ
βλον αὐτίκα λείψω 1143. τί σ' ἔτ' ἐν βλω τεύξω 1173. Πάρον — νοσφεῖς
βλου 1413. ἀλλαγῇ βλου Oed. R. 1206 ch. βλου δότε πέρασιν ἤδη Oed.
Col. 102. φύσιν κατεκασθέντε καὶ βλου τρηφάς 339. τρηφάς ἔχω βλου
447. λωβᾶται βλον Ant. 54. Adest articulus cum vitae universe tum
unius hominis significandae: τὸν βλον σώζω El. 758. τοῦ βλου δ' οὐδεὶς

πόθος 812. πότρεα παρ' οὐδὲν τοῦ βλου κήδεσθ' ἔτι; 1319. τελευταίαν τοῦ βλου μέλλει τελειν Trach. 79. τὸν βλον σκοπεῖν Phil. 503. ῥᾶστα τὸν βλον φέρει Oed. R. 983. οὐ σοι τῷ βλῷ ξυνέσπετο 1523. τὰ λοιπὰ αἰτεῖ τοῦ βλου Oed. Col. 589. τὸν βλον λαμπρὸν ποιῆσθαι 1145. ὅταν πάλαι — τὸν Ἀιδην εἰσορᾶσι τοῦ βλου Ant. 577. At victima significans βλος non caret articulo: Phil. 919. 921. 1266. Oed. R. 1461.

γένος. πρὶν — ἀξιεγμῶσαι γένος El. 998. εἰ κείνῳ γένος μὴ ὄντος — τύχησεν Oed. R. 261. γένους τοῦ Αὐτοῦ 1383. τὴν πάλαι γένους φθορὰν Oed. Col. 369. γένους ἐπάρκειαν 448., quod a sua quis stirpe expectet praesidium. ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἔρως; 602. i. q. τοῦ σου γένους. θεοῖς — μηρύνουσι εἰς γένος πάλαι 969. i. q. εἰς τοῦμόν γένος. τοὺς ἔξω γένους Ant. 656. sc. τοῦμοῦ. τῶν ὑπαὶ γένους 1022. τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννύς γένους Scyr. II. 1 (497 D.). Adverbialiter dicta cum additum tum frequentius omissum articulum monstrantia, de qua re dixit Elmsl. ad Oed. Col. 13. not., nunc relinquo.

γῆ et γαῖα. ὅταν πορθῇτε γαῖαν Phil. 1427. Troiam. γὰ φθίνουσα τρύχει ψυχάν Oed. R. 666 ch. sc. ἡ ἡμετέρα, patria. ἐκ δὲ γῆς ὄθεν προῦκετο Trach. 698. illa soli parte. ἀπωστος γῆς ἀπορροφῶσθαι Ai. 998. Salamine patria pellar. γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής Oed. R. 229. exsul aubibit. εἰ γῆς — ἐκπεμφαίμεθα 309. γῆς ἴσον νέμων 579. γῆς ἔξω βαλεῖν 622. γῆς οὕτω νοσοῦσης 635. γὰς προπονουμένας 685 ch. πατρώων ἄστν γῆς ἔχει Oed. Col. 298. γῆς ὅτ' ἐξηλυνόμεν 357. ὅπως γῆς — μὴ ἔμβαλῃς ὄρων 401. πόλις — ἤλανε μ' ἐκ γῆς 442. γῆς ἐξέωσεν 1298. ὅπως — τοὺς τάδ' ἐκπράξαιτας ἐκβάλοιμι γῆς 1309. γῆς ἀνακτα Θησαία 1626. ἐπεὶ δὲ γῆ ἔκειτο Oed. R. 1266. Aliena sunt adverbiascentia ἐπὶ γῆς, κατὰ γῆς, ὅποι, ποῦ et τοῦ γῆς alioque loco tractanda, item cum γῆ universam terram vel Tellurem significat. Additur articulus: Φωκίς μὲν ἡ γῆ κληῖται Oed. R. 733. τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον Aeg. I. 5 (19 D.). in primis autem crebro quando adiectivum vel pronomen demonstrativum una iungitur: v. γῆ.

γλῶσσα. τοῦ μὲν — γλῶσσαν — ῥίπτει Ai. 234 an. οὐτάρχα — διοῖσαι γλῶσσαν Trach. 322. non loquetur. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθρηγμένη Ai. 581. παντὸς ἂν λόγου γλώσση θιγόντα Phil. 406. τί — στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε Oed. R. 635. ὅστις — γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει Ant. 180. εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλήσοι φόβος 501., χαρᾶκτῆρ ἐν γλώσση Hel. I. 1 (186 D.). Additur eodem sensu articulus: ἡ γλῶσσά σου Ai. 1103. cf. 581. ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τάρχα πάνθ' ἡγουμένην Phil. 99. τῷ νῷ θ' ὁμοίως κατὰ τῆς γλώσσης λέγω Oed. Col. 940., quod eo memoratu dignius, quod adverbiascit. ὁρῶ μὲν ἡ γλῶσσα ἔστιν Creus. I. 2 (322 D.).

δαίμων. *Legitima fere omissio est cum numen sortem hominum dispensans vel sors ipsa dicitur.* δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν, ἡμῖν δ' ἀποδρῆῖ El. 987. καὶ σὲ τῆςδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ ἢ με φρουρήσας τύχοι Oed. R. 1479. ἐλπιδων γὰρ ἐς τένα — δαίμων — ἐλαύνει Oed. Col. 1747 m. ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν 1763 an. ἔβριον — οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες Trach. 279. εὐ περιωτέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες Phil. 445. καὶ σὲ δαίμονες νόσου μεταστήσειαν 460. οὐχ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων El. 905. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; Ai. 1109. fas divinum, ab omniūbus quasi diis sancitum. οὐδὲ δαιμόνων ἔδη σέβων Oed. R. 886 ch. ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων 912. ἱκέτης δ. Oed. Col. 640. δαιμόνων δίκην Ant. 912. οὐ χρεῖν τὰδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν περὶ πράσσειν Alet. VII. 5 (94 D.). His confer haec: τοίγαρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ Oed. Col. 1372. ἐπεὶ περ εἰ γενναῖος, πλὴν τοῦ δαίμονος Oed. Col. 76. cunctitate excepta. τῷ τε δαίμονι τῷ τ' ἀνδρὶ Oed. R. 244. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι Oed. Col. 1445. penes deum est. τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη Trach. 906.

δέμας. ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε καὶ κατασχυσεν δέμας Oed. Col. 347. ἔλλα καὶ Λανάας σφράγιων φῶς ἀλλάξει δέμας Ant. 936 ch. Adverbiascunt Trach. 1045. Ant. 205. In ceteris exemplis adiectivum inest.

δόμος nunquam cum articulo dicitur, etsi plurimis locis certam quandam de qua dicitur domum vel sedem significat: δόμων: Oed. R. 632. Ant. 297. 1140. Trach. 391. 956 ch. El. 63. 72. 303. 316. 641. 1119. 1282. δόμους El. 1289. 1317. 1346. 1485. Oed. R. 861. 1006. Oed. Col. 788. Ant. 1074. 1240. Trach. 416. Ai. 63. 298. δόμοις El. 1324. Trach. 155. 622. 686 (intus). Oed. R. 422. 757. 818. Ant. 647. Nullum exemplum attulimus, in quo ἐν δόμοις s. δόμοις domi vel in patria, nec in quo δόμους et εἰς δόμους domum vel in patriam significaret.

δῶμα. δῶμα πάκτου Ai. 576. κenoῦται δῶμα Καδμείων Oed. R. 29. βεβᾶσιν — δωμάτων ὑπόστεγοι El. 1378. πρὸς δὲ δώματα χωρῶμεν Trach. 331. δωμάτων εἰσω 896. δωμάτων πάρος Ai. 73. ante tentorium procede. δωμάτων ἔξω περὶ Oed. R. 531. ἐκ δὲ δωμάτων πάρα Ant. 1166. Articulum non adsciscit nisi insuper addito genitivo, velut Oed. R. 925., aut cum adiectivo coniunctum, quod fit Oed. R. 1226. 1395.

ἔργον. ἔργω et ἔργοις cum λόγῳ contrarium adverbiascit, articulum sensus discrimine nullo et adsciscere, et omissum non desiderare notum: v. ἔργον. Sed fit hoc etiam extra loquendi illam formulam. χωρῶ πρὸς ἔργον Ai. 116. ἐπὶ μὲν ἔργον 532. τάχος — ἔργον καὶ ποδῶν ἅμ' ἔψεται 801. Sed longe frequentius τοῦργον et τάργα legitur.

ἥλιος. ἥλιου φέργος EL 372. Trach. 603. ἥλιω δεικνυσιν τοιναυ
416. ἀλαμπές ἥλιου δῶρον Trach. 688, ἥλιου φάος Phil. 659. τροχούς
ἀμύλλητιδας ἥλιου Ant. 1052. Quae *Solem deum* exempla memoratum
exhibent, suo iure carent articulo, item quando adverbiascentibus loca-
tionibus nomen includitur, velut ἀφ' ἥλιου βολῶν et ἥλιου τέλλοντος.

Θάνατος. ἐν τέκετο Θάνατος (Θάνατος?) Trach. 829 m. ὅι' αὐτῷ
Θάνατον ἦ βλον φέρει Ai. 789. ἐπεὶ τιν Θάνατος ἐν τάφοις ἔχει Oed. R.
942. Θανάτων δ' ἐμὰ χάρη πύργος ἀνέστας 1200 ch. Θανάτον τοῦτ' ἐγ-
γυτάτω τοῦπος ἀφίπται Ant. 923 an. Semel tantum additur articulus prae-
ter necessitatem, cum vel prosa oratio omitti pateretur, Phil. Troi. I
(626 D.).

Θεός, sine articulo de deo certo: τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν Phil.
830 ch. de oraculo enim sermo, ὅς' ἄκ' δηλοῖ θεός Oed. R. 77. Apollo.
ὦν ἄν θεός χρεῖαν ἐρευνᾷ 724. idem. καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ
θεός Oed. Col. 1622. Pluto, Ζεὺς χθόνιος. θάλλπος θεοῦ Trach. 144.
Solis aestus. θεοῦ χειμᾶζοντος Oed. Col. 1499. Iove. ἐκ θεοῦ καλούμε-
νος 1625. a Plutone. θεὸν αἰτοῦμαι Oed. R. 880 ch. Apollinem. *Singul-*
lari numero casibus obliquis longa crebrius additur articulus: τοῦ θεοῦ
Oed. R. 95. 242. 253. 406. 953. 1438. 1518. quibus omnibus Apollo de-
signatur. Oed. Col. 65. Colonus; 1182. 1280. Neptunus. τῷ θεῷ Oed. R.
136. 146. 1445. Apollini; Oed. Col. 1185. Neptuno. τὸν θεόν Oed. Col.
1287. eundem; Ant. 951 ch. Bacchum. Item cum τὸ θεῖον universe di-
citur, articulus abest Ai. 86. Oed. Col. 404. 1691 m. inc. LVI. 1 (713
D.). Ai. 752. 766. Pal. I. 1. (380 D.) quae postrema tria exempla σὺν
θεῷ formulam exhibent, quae σὺν τῷ θεῷ effertur Ai. 376. *Pluralis* cum
deos omnes aut universe, significat articulo caret θεοί: El. 1258. 1375.
Ai. 133. Phil. 524. 1009. 1277. Oed. Col. 384. 395. 634. 1126. Ant. 162.
679. 1007. inc. LXXVI. 1 (749 D.). — θεῶν: El. 70. Trach. 169. 1239.
1256 an. Ai. 118. 756. 930. Phil. 198. 597. Oed. R. 239. 647. Oed. Col.
10. 257. 1002. 1657. Ant. 152 ch. 366 ch. 450. 603 ch. 1062. 1091. Alet.
VII. 7 (94 D.). inc. XXIII. 17 (678 D.). LXV. 1 (723 D.). — θεοῖς:
El. 522. Trach. 244. 492. 606. 609. 1240. Ai. 452. 484. 504. 586. 651.
670. 731. 754. 949. 1108. Phil. 254. 390. 1021. 1025. 1066. 1360. Oed.
R. 31. 215 ch. 1345 m. 1519. Oed. Col. 968. 1028. 1447. Ant. 445. 916.
1203. Tynd. I. 6 (572 D.), inc. XXIII. 12 (678 D.). XXVII. 2 (683 D.).
— θεοῦς: El. 899. Trach. 1238. Ai. 128. 1016. 1108. Phil. 1368. 1427.
Oed. Col. 886. 1010. Ant. 266. 288. 1031. 1329 an. Oenom. I. 3 (419 D.).
Necessario propter sententiam abest in formula iurandi πρὸς θεῶν item
inc. XCIX. 2. (778 D.): οὐ δὴ μόνον τίκτους αἱ θνηταὶ θεοῦς. At
adest articulus, quanquam longe rarius quam singulari numero: τὰ τῶν

θεων Ant. 77. ὁφείλω τοῖς θεοῖς πολλήν χάριν 331. ὅταν — τοὺς θεοὺς εὖρω κακούς Phil. 450. τί τοὺς θεοὺς — καλεῖς; 727. θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης 980. μὲν θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοιραν ποιῆσθε μηδαμῶς Oed. Col. 278.: quae duo exempla eodem versu additum articulum et omissam praeferebant memoratu ceteris digniora sunt, ineptumque ostenderet acumen qui demonstrativae potestatis aliquod vestigium quaerendo explicaret *deos testatus, hos ipsos deos fallis; vel cavete ne deos colendo hos eosdem deos sprevisse videntur*.

θυμός. ὥσπερ ἵππος εὐγενής, κἄν ἢ γέγων, ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν El. 26. ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει 278. ὥς δάκνει θυμῷ δύσσοργος Trach. 1108. κἄν σοῦ στραφείη θυμός 1124. Αἴας μετανεγνώσθη θυμοῦ τ' Ἀτρεΐδαις Ai. 705 ch. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι Phil. 324. ὑποῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδῆπους 914. μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς 975. πλήρη δ' ἔχοντι θυμόν Oed. Col. 782. οὗτοι καθέξω θυμόν 878. εἰκε θυμοῦ καὶ μετὰστασιν δίδου Ant. 714. ἄτη πατάξει θυμόν 1084. Additur in pari sensu articulus Oed. Col. 439. Ai. 1103. Ant. 489. 1075.

κάρα. σκλῶνσι κάρα El. 99 an. κάρα κηλίδας ἐξέμμεν 437. Agamemnonis caput est. κάρα προβάλλων 730. κάρα σταῶν ἰδρῶτι Ai. 9. παλαῖς κάρα 301. in qua et similibus formulis etiam κεφαλὴ prosariis scriptoribus sine articulo dicitur. κάρα τέμνειν ἐφαῖτα τῷ θέλοντι Phil. 614. κἀνάγει κάρα 854. κἀνακουφίσαι κάρα — ἔτ' οὐκ οἶα τε Oed. R. 23. ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι — προὔτρεψεν Ant. 269. κάρὰ σείοντες 291. σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα 437. διὰ κάρα τεμών Synd. VIII 6 (153 D.). Omnino non additur articulus nisi adiectivum vel genitivus addatur.

κραῖτα. τιμοῦσα κρατὸς βοστρήχων ἄκρας φέβας El. 441. οὐδ' ἀπαράξαι (τις) κραῖτα βλον θέλει Trach. 1012 m. κρατί — κυνὴ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει Oed. Col. 314. ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν 1464 m. χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς 1647. ἐπὶ κρατὶ μοι πότμος — εἰσῆλτο Ant. 1325 m. Genitivo non addito articulus ne in hoc quidem nomine adest.

λόγος cum articulo caret, recte fit et ex lege linguae univēse observata: illud vero notabile, quod adverbiascens λόγῳ s. λόγοις, quando ἔργῳ s. ἔργοις contrarium habet et specie tenuis significat, nunquam cum articulo dicitur, quanquam ἔργῳ pariter et τῷ ἔργῳ in usu est: et eodem haec versu coniuncta reperiuntur Oed. Col. 786. λόγῳ μὲν ἰσθλῆ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακῶ.

μήτηρ tralaticium est articulo carere. μήτηρ: El. 398. 1281. 1288. 1301. Trach. 523 ch. Ai. 614 ch. Oed. R. 1452. — μητρός: El. 531. 901. 1135. Trach. 526 ch. Phil. 466. Oed. R. 417. 783. 826. 1037. Oed. Col. 977. 982. Ant. 902. 966 ch. Synd. IX. 7, 2 (155 D.). Colch. IV 3 (314

D.). — *μητρὶς*: El. 917. Trach. 1233. Ai. 566. Oed. R. 791. 982. inc. CV. 174 (957 D.). — *μητέρα*: Ai. 503. 512. Omnino articulus nisi genitivo aut adiectivo adiuncto non reperitur nisi bis: καλοῦ τῆς μητρὸς El. 359. ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν 586. quod utrumque Electra de sua matre Clytaemnestra dicit.

ναῦς. πλευρὸν ἵσπερον νεῶν Ai. 861. ἀμφὶ μὲν νεῶν ἰδωλλοῖς πυρὸς φλέγοντος 1255. τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν Phil. 125. πρὸς ναῦν εἶμι cl. 459. 623. ὀρῶντα ναῦς — πάσας βεβώσας 279. ὀρμώμεθ' εἰς ναῦν 869. ναῦται δ' ἐμῆρῦσαντο νηὸς ἰσχύδα inc. XLI. 2. (699 D.) verisimilius enim ancora navis suae mora vocatur, quam navium universae. Additus est articulus Phil. 523. χῆ ναὺς γὰρ ἄξει.

νόσος. ὅστις νόσον κάμνοντι συλλάβοιτο Phil. 281. καὶ σε δαίμονες νόσον μεταστήσειαν 461. πρὸς τοὺς σε — ἀποσώζοντας νόσον 1365. νόσου πανστήριος Oed. R. 150. In eodem Philoctetis morbo memorando articulus adest Phil. 516. 754. 1033., et de pestilentia apud Thebanos Oed. R. 217.

οἶκος ut δῶμος et δῶμα fere perpetuo articulo caret. ἐξ οἴκου λαβὼν Trach. 1055. ἐκτὸς οἰκῶν El. 1125. μήτηρ δ' ἐν οἴκοις 1301. οἶκτον δὲ οἰκῶν ἀρτίως ὀρμώμενον Trach. 861. λείπου μὴδὲ σύ, παρθέν', ἀπ' οἰκῶν 1265 an. οὐκ εἰ σὺ τ' οἴκους Oed. R. 637. de introeundo dictum. Et adverbiascentia πρὸς οἶκον et οἴκους, κατ' οἶκον et κατ' οἴκους, ἐς οἶκον et ἐς οἴκους, ἐν οἴκοις nunquam articulum sibi addi patiuntur.

ὄμμα. ἄλλοδ' αὐτὸν ὄμμα, θάτερε δὲ νοῦν ἔχοντα Trach. 271. ὄμμα θήσεται 612. κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα Phil. 854. λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι Oed. R. 81, γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἀπο El. 1222, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι γνώμας βαλοῦσα Ai. 51. φαιδρὰ γοῶν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με Oed. Col. 320. ὀμμάτων ἐπὶ σμῶν χεῖρ' ἀγτίχοντα κρατὸς 1646. Adverbialiter dicta praetereo, a quibus tamen ipsis articuli usus non plane abest: τυφλὸς τὰ τ' ἅτα τῶν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἰ Oed. R. 371.

παῖς. Nominativo singularis numeri, quando opus, additus reperitur articulus: Trach. 928. Ant. 1216. Obliquos casus crebra non comitatur: παιδὲς Ai. 629 ch. Oed. R. 713. 717. 722. Ant. 1167. 1199. 1301. — παιδί Oed. R. 1209 ch. — παῖδα Trach. 897. — παίδων: παίδων δὲ τοὺς μὲν — αὐτὴ τρέφει, τοὺς δ' αὖν τὰ Θήβης ἄστει ναλοντας μάθοις Trach. 1143.: nam etsi in partitione usitatissimum tragicis est articulum negligere, propter insequens tamen τοὺς μὲν — τοὺς δὲ etiam solito requiritur magis. In Oed. R. 1459. post παίδων δὲ distinguendum non est. — παῖδας Oed. Col. 1594. inc. LXXXV. I. (764 D.); quae omnia de certa certorum prole dicta longe rarius articulum habent: Phil. 1341. Oed. Col. 825. et de puero vel puella Oed. R. 1150. 1156. Oed. Col.

937. Sed in formula *ἐν παιδί σὺν γυναίῳ* Trach. 256. legitima ommissio est, nec minus cum pro singulari numero in certa re pluralis incerte ponitur, velut *πρὸς παίδων θανεῖν* Oed. Col. 974., quae de Laio secundum oraculi responsum a filio suo, qui loquitur, Oedipo, occidendo dicuntur.

πατήρ. Certi certorum patres articulo non addito memorantur: *πατήρ* El. 392. 515. 1140. 1308. Ai. 537. Phil. 984. Oed. R. 1453. 1496. Oed. Col. 353. 1319. Ant. 49. 568. Aeg. I. 1 (19 D.). Inach. X. 5, 1 (268 D.). Scyr. VI. 6 (501 D.). — *πατρός*: El. 11. 51. 84. 183 m. 264. 275. 428. 530. 801. 806. 881. 884. 919. 941. 1009. 1214. 1385 ch. Trach. 6. 10. 56. 65. 88. 730. 744. 938. 1066. 1149. Ai. 544. 553. 750. 1151. 1388 an. Phil. 432. 466. 1349. 1355. Oed. R. 721. 783. 787. 1001. 1037. 1357 m. 1401. Oed. Col. 269. 325. 540 m. 577. 976. 1278. 1292. 1408. 1604. 1667 m. 1717 m. 1725 m. Ant. 851 m. 902. 1210. 1219. — *πατρί*: El. 14. 341. 391. 398. 426. 974. Trach. 898. 1214. Ai. 457. Oed. R. 780. 1209 ch. Oed. Col. 354. 358. 973. 979. 1106. 1540. 1597. Ant. 629. 738. 889. 1162. — *πατέρα*: El. 548. 561. Phil. 1194 m. Oed. R. 1372. Laoc. III. 2 (342 D.). Plurali numero bis tantum apud Sophoclem legitur nec ita, ut admittat articulum. Is additur, nisi adiectivo iuncto, rarissime: El. 255. 350. Phil. 362. Oed. R. 451. Synd. III. 3. (148 D.). Nam in duobus exemplis articulus sine sententiae gravi detrimento omitti non potuit: *τὸν πατέρα πατήρ ὕμῶν ἔπεφρε* Oed. R. 1496. id est *sum ipse patrem occidit*, et *οἱ δ' ἐπωφελεῖν, οἱ τοῦ πατρός, τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν οἷα ἠθέλησαν* Oed. Col. 443. *cum revera patris, cuius vocabantur, filii essent, suo patri opem ferre detrectarunt*.

πάτρα et *πατρίς*. *πάτρας* Οἴτης Phil. 1416. *παλλοσντον δράμα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον* Oed. R. 194 ch. ὦ *πάτρας* Θήβης ἔνοικοι 1524. *κἄξιλήλακεν πάτρας* Oed. Col. 377. *ὅς — κἄπεσούλησεν πάτρας* 1378. *πάτραν κατασκάπαντι* 1423. — *πατρίδα τὴν ταύτης* Trach. 361. *σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δορί* Ai. 511. *ἐμβατεύειν πατρίδος* Oed. R. 825. *πατρίδος ἐξωθούμενον* Oed. Col. 429. — Additur articulus cum genitivo Ant. 182.

πόλις. Perpetuo fere abest articulus, etiam in certa urbe indicanda: *πόλις*: Trach. 282. 431. Oed. R. 4. 22. 383. 850. Oed. Col. 185 m. 441. 529 m. 789. 846 ch. Ant. 662. 689. 730. 1002. 1126 ch. — *πόλεως* Oed. R. 630. Oed. Col. 47. 546 m. (*πόλεος*) 564. — *πόλει*: Oed. R. 165 ch. 521. 737. 879 ch. Oed. Col. 457. 841. 862. Ant. 36. 44. 212. 653. 658. — *πόλιν*: Trach. 363. Oed. R. 28. 46. 51. 64. 101. 302. 312. 331. Oed. Col. 369. 427. 1300. 1419. Ant. 167. 1081. Additum articulum nisi

cum genitivo vel adiectivo compositum semel reperi: οὐ τοῦ κρατοῦντος ἢ πόλις νομίζεται Ant. 734.

πόυς. νοσῶ καταστιάζοντα — πόδα Phil. 7. ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχουσ πόδα 1244. φυγῇ πόδα νομῶν Oed. R. 468 ch. σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον Oed. Col. 113. μηκέτι — ἔξω πόδα κλίτης 193 ch. πρὶν πυρὶ θερμῇ πόδα τις προσαίρη Antig. 615 ch. ἄρθρα ποδοῖν Oed. R. 718. Horam tralate dicta sunt Phil. 1244. Ant. 615. sed de certo tamen homine.

στράτευμα et στρατός. πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος Phil. 1411. Achivorum ante Troiam exercitus, velut ἀριστεῖ ἐλαβὼν στρατεύματος 1411. στρέφαι στρατεῖν ἐς Ἄργος Oed. Col. 1418. — οὐ γάρ ἦν λύσις στρατοῦ πρὸς οἶκον El. 564. στρατός δ' ἀνωλόλυξε 739. ἄλγησι στρατοῦ Ai. 374 m. Ἄλαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ 497. τοῦ μεγέντος κῦκβουλευτοῦ στρατοῦ 713. στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας 1279. ἔχθιστος στρατοῦ 1315. μή με διαβάλης στρατῶ Phil. 578. τοὺς πρώτους στρατοῦ 1290. Quae partitionem habent exempla, omisi.

στέγη. De certa domo plane ut δόμος et οἶκος caret tamen anticulo El. 20. 900. Trach. 328. 864. Oed. R. 637. 927. 1262. Oed. Col. 340. Adverbiascentia omisi.

συμφορὰ. καὶ πῶς συμφορᾶς μοι γεγηθὺς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἦπο El. 1221. ὠδίνουσα συμφορᾶς βύρος Trach. 324. i. q. τῆς ταυτῆς. συμφορᾶς χάριν Oed. Col. 256. Hoc usitatis fere cum articulo dicitur: Oed. R. 44. 99. 454. 515. 1347. Oed. Col. 1018.

τέκνον. ἄχῃ τέκνον κλύουσας Ant. 1232. filii Haemonia. ἔχω μὲν ἐν χεῖρεσσιν ἀρτίως τέκνον 1282. — ἔ τοι πρὸς ἀνδρῶς ἣ τέκνων φοβημένη Trach. 149. διπλὴν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων Oe. R. 1257. τέκνων δ' ἄφου 1521. τέκνων ἀποοπάσας μου — ξυνωρίδα Oed. Col. 898. γάμοι ἀνόσιοι τέκνων 950. — εἶπε δ' ἦν τέκνοις μῦθον — νέμοι Trach. 161. δός μοι χεῖρός σῆς πλῆστιν — τέκνοις Oed. Col. 1628. — τέκν' εἰ φανέντ' ἄελλατα μεκύνω λόγον Oed. Col. 1122.

χεῖρ. Adverbiascentia et figurate dicta non tangimus, sed ea sola exempla, quae de certorum manu habent. χεῖρ cum omnino bis tantum apud Sophoclem legatur, sic dictum ei non est. — χεῖρός: Phil. 802. Rhizot. I. 1 (479 D.). — χεῖρ ἑλ: Ai. 115. 303. 403 m. Phil. 1048. 1110 m. 1190 m. — χεῖρα: Trach. 1056. Ai. 43. 50. 97. Phil. 1285. Oed. Col. 1647. nam ἐπὶ σκίον proxime cum ὀμμάτων colligandum, non cum χεῖρ. Past. VI. 9 (450 D.). — χεῖροιν: El. 54. 318. 423. 703. 1118. Trach. 264. 563. 1204. Ai. 716. 1026. 1152. Phil. 651. Oed. R. 1466. Oed. Col. 842. Ant. 264. 1096. Ach. Am. I. 3. (162 D.) ib. 7. Pand. II. 3 (432 D.). — χεῖρες, χεῖρῶν additum aut omissum articulum se-

cundum universi sermonis regulam monstrat. — *χεῖρας*: El. 892. 1115. Trach. 531. 557. 570. Ai. 538. 1383 an. Oed. R. 719. 1469. Ant. 1283 m. (*χεῖρας*). — *χεῖρας*: Ai. 448. Oed. R. 1154. Oed. Col. 850. 1607.

χθών velut γῆ et πόλις de certa terra articulo caret: κακῶς — ἄθαρτος ἐκπέσθαι χθονός Ai. 1156. ex sua exsul. κάλυψιν ἐγκάμπους χθονός Oed. R. 25. ἐκ χθονός ῥίφων ταυτόν 1290. τιθαννέειν χθονός Oed. Col. 450. Thebis. ἐπεσθῆναι χθονός 770. ἄνεν γε τοῦ χραίνοντος, ὅστις ἄν, χθονός 930. ἄρδρα δυζμενῆ χθονός Ant. 187. εἰσε πατρίαι hostem, ut τόκους χθονός 365 ch. — στείχε προσκύσας χθόνα Phil. 1394. ὑποποι- σιν ἢ κίμβραισι πάντοισι χθόνα; Andromed. II. (129 D.) i. e. huc venis.

c. Substantivis adiectivum adiectum habentibus adeo frequenter subtrahitur articulus, ut innumerorum exemplorum, imprimis in adiectivis ἐμός et σός et in nominum, quae supra apposuimus, usu crebriore tritis, velut ἀνὴρ, ἄνθρωπος, γῆ, μήτηρ, πατήρ, πόλις, δόμος, οἶκος, παῖς, τέκνον, χεῖρ, χθών quaerendis pauca delibantes muneri satisfacturi videamur. De hac ommissione ita quidem, ut addubitet, sed non satis recte indicat Schaeferus ad Dion. de C. V. p. 239.

ὀπότεν δὲ μόλις δεινός ὕδτης Phil. 147 an. Philoctetes. ὁ μοι βίλοι νευροσπαδῆς ἀτρακτο; 290. mene sagittae: ineptum enim de aliqua sagitta cogitare, quanquam vel ita τις addi lege orationis debuit. οἰκουμένη — στέγη πυρός μετὰ πάντ' ἐκπορῆει 298: sc. antrum meum. ὅς — δέδωκας ἔστιν — πατέρα πρῶτον 661. ἀνὰ ἐξάνει θακίθυμος ἄτα 699 ch. ἐξ ὠκυρόλων τόξων 702 ch. πατρῴαν ὄρει πρὸς ἀδλάν 714 ch. στυγεράν ἔχε δύσποτον ἄνδρ' ἐπ' ἄλλοις 1105 ch. πολὺς πόντου θινός ἐρήμους 1108 m. κορέσαι στόμα ἐμὰς σαρκὸς αἰόλου 1142 ch. σὰν λιπὼν ἐγὼν λιβάδα 1200 m. ἀπώμοσ' ἄγρου Ζηνὸς ὕψιστον σέβας 1273. δεξιὴν πρό- τεινε χεῖρα 1276. ἦκω — οὐρανίης ἔδρας προλιπὼν 1399 an. πολλὰ δὲ φωνῆς — Ἐμμεῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον 1445 an. κενότιαι δώ- μα Κυθμεῖον Oed. R. 29. σκληρᾶς αἰδοῦ δασυδν 36. γαυρόχον' ἔ' ἀδελ- φεύν 160 ch. Φοῖβον ἐκαβόλον 162 ch. οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτὰς χθονός αὔξεται 172 ch. ἀκτὴν πρὸς ἐστέμερον θεοῦ 178 ch. ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναιχ' ὁμόσπορον 260. φανερά γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κίβη 509 ch. γῆς ἀπώσαι πατρίδος 641. τριπλῆς δ' ἦν κελείθου τῆς δ' ὀδοιπορῶν πέ- λας 800. ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρὸςχωρος τόπος 1127. Δίκαι δικάζει ἔ' ἄρμον γάμον πάλοι 1214 ch. ἔκλινε κοῖλα κλῆθρα 1262. χαλῶ κρε- μαστήν ἀγυάνην 1266. φοῖνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει ἔτεγγον 1276. τί- λαιναν μητέρα 1373. προσέβα γὰρ οὐκ ἄν. ποτ' ἀσπίδες ἄλλος ἐς τὰνδε — κορᾶν Oed. Col. 126 ch. γεραιὸν ἐς χεῖρα σῶμα σὸν προκλίνας φίλιαν ἐμάν 200 m. καὶ μοι χεῖρα — δεξιὴν ὄρεξον 1132. τότε — θειναὶ κυ- ματοαγρεῖς ἄται κλονέουσιν 1246 m. γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλμαι 1294.

μῆνιν βαρβαρίαν εἰκαθεῖν 1330. πρὸς θεῶν ὁμογενίαν αἰτῶ 1335. ἐναλλῶ
 Ποσειδαονίῃ θεῷ βούθυντον ἔστιαν ἀγέων 1490 ch. ἀφ' οὗ μέσος στάς
 — κολλῆς τ' ἀχέρδου καὶ ποταμὸν τάφου 1592. ψαύσας ἀμαυραῖς χειρὶν
 — λέγει 1635. πατρὶ ξυνθανεῖν γεραίῳ 1687 m. φασὶ πανδήμῳ πόλει
 κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγόν Ant. 7. τάφον χύσους ἀδελφῶ φιλότητι 81.
 τὸ κάλλιστον ἐκταπύλῳ φανέν Θήβη φάος 101 ch. ἀμφιγυρῶν κύκλῳ ἐκ-
 τάπυλον στόμα 119 ch. πρὶν — στέφανωμα πύργῳ πενκάενθ' Ἡρακλειον
 ἔλεν 123 ch. ἀντιπάλῳ δυσχείρωμα δράκοντι 125 m. γῆν πατρῶϊαν καὶ
 θεοὺς τοὺς ἑγγεγεῖς ἠθέλησε — πρῆσαι 199. ὅστις ἀμφικλονας ναοὺς πυ-
 ρώσων ἦλθε 285. τυφῶς — πᾶσαν αἰκλῶν φόβην ὕλης πεδιάδος 416.
 μύσαντες δ' εἶχονεν θείαν νόσον 417. οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου 485.
 κυλινθεῖ βυσσοόθεν κελαϊνὰ θῖνα 586 ch. ἐοχάτας ὅπερ ῥέζας ἐτέτατο φάος
 ἐν Οἰδίπῳ δόμοις 595 ch. τελείαν ψῆφον ἄρα μὴ κλύων τῆς μελλομένη-
 φου 628. οὐ φησι Θήβης τῆςδ' ὁμόπτολις λεῶς 729. παύσεαι — ἐνθέου
 γυναικας εὐϊόν τε πῦρ, φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας 952—54 ch. φέρων
 ἀντίστοιχον ὁμοῖον ἔστιν ἔχον ἐς πόλιν 1070. Καδμείας νύμφας ἀγαλμα καὶ
 Διὸς βαρυβρεμέτα γένος, κλυτὰν δὲ ἀμφέπεις Ἰταλῶν 1102—5 ch. Νυ-
 σαίων ὁρέων κισσῆρεϊ δῆλαι 1119 ch. ματρὶ σὺν κεραυνίῃ 1126 ch. δρῶ
 τάλαιναν Ἐδρυδίκην 1165. συμφορὰν Ἰδίου κοιλὸν εἰσβαλόμενον 1190. δμῶαίς
 προθήσειεν πένθος οἰκτεῖον 1234. ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κροννοὶ διεβῆ-
 νοντο Trach. 13. γῆν πατρῶϊαν — ἔπεσε 466. εὐλεκτρος Κύπρις ῥαβδο-
 νόμει 513 ch. δῶρον ἀρχαίου ποτὲ θηρῶς 552. νουσιῶτιν ἔστιν ἀμείψας
 655 ch. κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκβαίνει 778. διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας
 791. ὦν σε πολέμιος Δίκη τίλειτο 805. ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰό-
 λος δράκων 831 ch. καὶ γὰρ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένην φρούρου 910.
 ἐλώπισεν πλεονὰς ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον 922. μὴ κινήσῃς ἀγρίαν
 ὀδύνην πατρὸς ὁμόφρονος 971 an. κἀναστήσεις φοιτάδα δεινὴν νόσον 976 an.
 θρώσκει — ἀποτίβρατος ἀγρία νόσος 1024 m. ἄχος, ὃ μ' ἐχόλωσεν σὺ
 μάτηρ ἄθεος 1028 m. φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις 1090. ἐπακτίῃ Τύρῳθι
 συμβέβηκεν 1141. ἐμβαλλε χεῖρα δεξιῶν 1171. ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς
 ὀρῶ Ἀλάντος, ἐνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει Ai. 3. 4. κάρη στάζων ἰδρῶτι καὶ
 χέρας ξυφοκτόνους 10. δισοῦς Ἀτρεΐδας — κτείνει 57. ὁμμάτων ἀπο-
 στρόφους αὐγὰς ἀπείρω 69. δεθεῖς πρὸς κλον' ἐργελοῦ στέγης 108. — γε-
 νεῦς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθεῖδαν 201 an. σε — ἀνέχει Θούριος Αἴας 211 an.
 ἐρέσσουσιν ἀντιπάλῳ Ἀτρεΐδαι 246 ch. ἥνιχ' ἐσπεροὶ λαμπτήρες
 οὐκέτ' ἔστιν ἔτι πάλῳ 285. πάλῳ λῶν λιπὼν ἔδρας 455. καὶ μοι δυσθεράπευτος
 Αἴας ἔστιν Ἰφιδρὸς 603 ch. ἄριστος πολυπόρων Ἀχαιῶν 624. ὥς —
 μῆνιν βαρβαρίαν εἰκαθεῖν θεῶν 641. ἄγγελον κακὴν φάτιν Τεύκρῳ φέ-
 ροντα 813. αἰὲν ἀπ' Αἰτίας σφαγῆς 902. προδύκειθ' ἀσχίστω μόρῳ 1038.
 δέλματος ἦν μοι προβολὰ Θούριος Αἴας 1192 ch. ἐφῆκεν ἑλλοῖς ἐχθροῖς

διαφοράν 1276. μέλαινα τ' ἄσπερον ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19. ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχληάτων δίφρων κυλισθεὶς 49. ὅπταν θροφεῖα νῦν ἐπολειφθῇ 91 an. στυγεραὶ ξυνόασα' εὐναί 92 an. ὃν — φοβνίος Ἀρης οὐκ ἐξένισεν 96 an. ἐν κοίταις πατρῷαις 187 ch. πατρὸς δ' ὄρωσα πήματα 250. μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν 748. πατὴρ ἀρχαῖον τάφον 881. ἐν θ' ἱορταῖς ἐν τε πανδήμῳ πόλει 970. πατρῷα προσκύουσθ' ἔδη θεῶν 1366. ἀρχαῖοπλouta πατὴρ εἰς ἐδῶλια 1385. πολυφύοντον — αἰμ' ὑπεξαίρουσι τῶν κτανόντων οἱ πάλοι θανόντες 1410.

Proximum huius generi est, cum postpositum substantivo adiectivum aut adverbium adiectivi loco dictum, vel genitivus articulum comitem habet, etiam substantivo praemitti eum consentaneum erat. Et sic revera aliquando adest bis positus, velut τῆς μητρὸς ἥκα τῆς ἐμῆς φράσων ἐν οἷς νῦν ἵστίη Trach. 1112. τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσι οὐ τεκμαίρομαι Ceda. II. 1 (307 D.). Sic disponendus versus Trach. 869. ὥς ἂν ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον Ἑρακλεῖ τὸ πόμπιμον. Vulgo post δῶρον inciditur, quo facto Ἑρακλεῖ iusto fortiore sono effertur. Iungenda autem τὸ δῶρον Ἑρακλεῖ, donum Herculi destinatum. Alterius rationis rursus aliquot de plurimis exempla apposuisse satis est. τί γάρ, ἐάν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμὴν; Phil. 1391. τὰ γὰρ δόλω. τῷ μὴ δικαίῳ πτήματα Oed. Col. 1031. βρωμῇ καθῆσθαι τῷ Προσιδῶνος 1160. ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σε 1344. οὐτῶν ποτ' ἄμφῃς τῆς ἐμῆς ἐπῆρσθετο 1353. τὰ πολλὰ τε σφάραγμα χειρὸς τῆς ἀνικῆτου βέλη 1511. παῖδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι Ant. 193. νόμους ὑπερβαλόντα τοὺς προκειμένους 477. θεῶν τῶν νεωτέρων 598 ch. τιμὰς γε τὰς θεῶν πατρῶν 741. Ἐκρυδιῃ, δάμαρτα τὴν Κρέοντος 1166. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορᾶν 1209. πεπυσμένη — πάρεϊ πάθημα τοῖμόν Trach. 141. χρόνου τοῦ νῦν παρόντος 173. ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις 182. ἔρχεται πόλιν τὴν Εἰρυτιάν 259. ἐπιστρατεύει πατρῷα τὴν ταύτης 361. λόγοις τοῖς νῦν παρούσιν ἐκπεληγμένη κυρῷ 385. μάχων τῶν ἐφιστάτων ἐμοὶ λύσιν 1160. σῶμα τοῖμόν ἐμβαλεῖν 1187. ἣ καὶ πυρὰς πλήρημα τῆς εἰρημένης; 1203. ἔργων τῶν πρassoμένων 1257 an. παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου Ai. 101. (cf. παῖς ὁ Νηύαντος Ant. 945 ch. et ἄκοιτις ἡ Διός Trach. 1037.) πῶς ἀργοὶ τῆς Αἴαντος 200 an. κόμψε' νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμόν 526. ἀρέσων' γέ τῶν ἡν δαίμονος τοῖμοῦ τότε 530. τί γὰρ τέκνον τὸ τοῦδε 963. θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος El. 202 m. δώμασιν ἐν τοῖς ἐμαντῆς 255. πατήρ ποθ' οὐμός 556. πατέρα τὸν ἀμόν 578. πλούτου τοῦ παρόντος 638. σῶμα τοῖμεινον 1107. πράξειας κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν Iol. s. Iobat. I. 2 (282 D.). μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος Laoc. IV (343 D.). ἐπιύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι Naupl. VII. 4 (383 D.). βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιᾶδος Pel. V (439 D.). σπονδὴ γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐγκεκριμένη inc. CV. 30. 1 (823 D.).

LEX. SOPH. II.

Q

μὲν εἰς σοφιστήν τὸν ἑμὸν inc. OV. 161 (946 D.). Sed recte in eiusmodi exemplis semel adest articulus, quale est Ai. 1328. μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδῃ, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς: h. e. cave gaudeas, non dicam lucro omni, at certe inhonesto; generatim dictis postea circumscriptis.

Rarius est, cum adiectivum substantivo praemissum articulum comitem habet, alterum autem, quod subsequitur eo caret. τὸν ἑμὸν σιοραχεῖν πατέρ' ἄδλιον El. 131 m. τὰν γαμφώνυχον παρθένον χρησάμεδον Oed. R. 1199 ch. nisi probanda Hermannii ratio. In cumulatis adiectivis semel solet addi: ὁ δεινὸς μέγας ὠμοκρατὴς Ἀίας Ai. 204 an. τὸν μέγαν Πακτώλων εὐχρεσσον. Phil. 393.

d. Creberrime item ab *appositione vel attributo* addendo abest.

αὐτὸς δὲν, τάλας, εἰλωμένην δύστηνος Phil. 290. cf. τάλας, νῦν δ' ἥπδτημαι δύνμορος 937. καὶ θίς τάλας ὡς εἶδον El. 890. παῖδα γὰρ Μενοειῶς Κρέοντ', ἑμεινοῦ γαμβρόν — ἑπεμψα Oed. R. 69. 70. τεκοῦσαι τλήμων; (sc. δίδωσι) 1175. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἤμιν Ἀλγέως γόνος — πάρε Oed. Col. 555. εἰ μὲν — τῆσδε δημοῦχος χθονὸς μὴ ἔγγχε' αὐτὸν πρὸς-πέμπας ἱμοὶ Θησεύς 1350. θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν Γῆν ἄφθιτον ἀκαμάταρ ἀπατρεύεται Ant. 339 ch. ὁρῶσαν φῶλον ἀμφιβάλων ἄγει — ἀρεφγὰδης ἀνὴρ 347 ch. λυύσσετα τὴν βασιλῖδα μούνην λοιπὴν 932 an. recte enim nunc a mutanda scriptura versus huius plane abstinuit Hermannus. πατρός μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως Trach. 6. Εὐβοῖδα χοῖραν φασί, Εὐρύτου πόλιν ἐπιστρατεύει αὐτόν 74. κτείνει τ' ἀντακτα πατέρα τῆσδε 363. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Ἀθηνεῖαν, Οἰνέως κόρην 404. τὸ σὸν γέρον δώρημα θανάσιμον πέπλον 750. Νημέας ἑσθλόν, βοηκόλων ἀλάστορα λείοντα 1082. ἑπταβήμενον σφαγτόν Θηρῶν, ὑβρεσθῆν ἄνομον ὑπέροχον ἦσαν 1085. Ἀθάνας, φιλάττης ἱμοὶ θεῶν. Ai. 14. ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω — Τελαμῶνι 467. ξύν τε δεσποῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεΐδαι 938. i. e. οἵτινες κλύουσι βασιλῆς. Τελαμῶν, σὸς πατήρ 982. κἀκεῖνον (ἐχάλευσε) Ἀΐδης δημιουργὸς ἄγχιος 1014. In his quaedam quasi legitimam ab articulo adsciscendo vacationem habent; primum ἄναξ honoris vocabulum Dis et regibus concessum, deinde adiectiva δύσμορος, δεῖλαιος, τάλας, τλήμων, quae suis quaeque locis quaerenda; quae de re etiam in illa commiserationis formula οἶμοι τάλας, οἶμοι τάλας, οὐ γὰρ τάλας (nam οὐ γὰρ τάλας non dicitur) uno excepto, versa Ant. 82. adiectivum casum rectum servat, neque accommodatur pronomini; denique cognomina Deorum Ζεὺς ἐκείσιος, ξύναιμος, χθόνιος, a quibus alienissima sunt qualia ἀναξ Ἀπόλλων ὁ Δάλιος et similia.

e. Cum *pronomine demonstrativo* apud prosarios arcte solet copulari, tragicis ea necessitas visa non est, ut liberrime addi et omitti soleat, v. ἑμῖνος, ὅδε, οὗτος. Quando dicatur ὁ αὐτός, huius loci non est exem-

plis firmare, v. αὐτός. De articulo in substantia αὐτῇ καὶ, αὐτοῖς ἀνδρῶν addendo, de qua cf. Elmsl. ad Mœt. 160. Loh. ad Phryn. p. 100. Raspe de Esop. Demis p. 79., apud Sophoclem dici multa non possunt in ea exemplorum paucitate, v. αὐτός. Sed legitimam habet omissionem articulus alias demonstrativis addi solitus, quando rem praesentem digito commonstramus: πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε τῶν ὄρω Oed. Col. 29. ecce vultum video. οὐ γὰρ δὴ τὸδ' ἀρχαῖον θέμας 110. cf. Herm. ἀντὶ μὲν ἥδε τῆς περιφρονήσεως χθονός Αἰσχύνου Phil. 1. ecce hunc. Sic et in ἀνὴρ ὅδε Oed. Col. 32. aliisque locis fit, nec in isto solum nomine, v. ὅδε. Sed omitti non potuit articulus emendatione restitutus a Bruncko Ant. 380.: ἥδ' ἐστ' ἐκείνη τοῦργον ἡ ξεροχασμένη: abesset, si non postularet in media sententia positum ἐκείνη.

h. Aetiae partes orationis substantivorum munitis suscipientes etsi articulum addiscere solent, ne hoc quidem perpetuum est.

Quippe ad adiectivo substantive dicto abest: ἐπεὶ οὐδὲ πῶ κακόν γ' ἀπόλετο Phil. 444. quod vel τὸ κακόν, vel κακόν τι dicendum erat. καὶ θυμώσωμαι κακὸν κρῖναι 732. σμικρὸν μὲν ἐξαποδύντα Oed. Col. 5. ἐν-νυχίαν ἀναξ' Αἰθιόπῃ 1555 ch. πρώτῃ μὲν θελαῖος ἰλέω φρενὶ — κατεύχετο Trach. 760. μεταγχεῖται δ' ἄμμιγ' αἷναι αἰσέει κέντρα 834. Centaurus dicitur. οὐς ἐχρήτο θελαῖα πάρος 902. ἀστέφαντος ἀπὲν ἐσπομένη κακούς 1063. suas enim, quae certae erant, acrimoniae dicit. μέγας ὀρθοῖται ὑπὸ μικροτέρῳ Αἰ. 161 an. ἡ πονύλαμα — ἦσαι μέγαν κέντρον 837. τάλαμα non est appositum. ἀλλὰ μοι αὐτὸς καὶ σμικρὸν εἶπεν Εἰ. 1475. De Εἰ. 841. v. Hermann. Plurali, cum res quaecumque universe designetur, opus articulo non esse notum est. — Participia autem ea libertate non utantur, ut in certa re substantive dicta articulo careant: cf. Matthiae ad Eur. Or. 281.

Sed ab infinitivis substantivorum dignitate usis articulus aliquoties abest: καὶ τόνδε μὲν λαβὼν δ' ὁμοῦ καὶ τὸ κτήσασθαι πέλας Εἰ. 257. σὺ γὰρ θάκεις ἰχθίοντα 995. εἴπῃς ἕψῃ φιλεῖς Oed. Col. 999. Item a genitivo abest: ἐλάχον μὴ με νεκροτόλῃν ταχὺ Phil. 349. αὐτὴ γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐμβαλεῖν ἐμὲ 1023. εὖν καμῶς ἰχθεῖν Εἰ. 1360. Quamquam hoc ἰχθεῖν nominativo dictam esse potuit esse, velut εὖν καλὸν ἀνείποντο κορέσαι στίμα — ἐμὰς σαρκός Phil. 1141 m. Deinde Εἰ. 257. πέλας, ut ἐστ' et γέγνηται (Oed. Col. 614) cum infinitivo positum quasi legitimam omissionem articuli habet, suasque rationes habent etiam de prius allatis Oed. Col. 999. Phil. 349., ut si accurate consideres, liberioris usus trinitantum exempla relinquuntur, Εἰ. 995. 1860. Phil. 1023.

g. Sunt alia, in quibus secundum communem Græcorum legem articulus non desideratur:

Primum *nomina artium* perpetuam eam omissionem postulant, ea certe, quae ex adiectivorum *μετουσιαστικῶν* numero deprompta sunt. Cf. Pors. ad Hec. 788. Schaef. Mel. Cr. p. 4. — εἰ τιν' ἀλλήν *μαντικῆς* ἔχεις ὁδόν Oed. R. 311. φάσκειν ἐμ' ἤδη *μαντικῇ* μηδὲν φορεῖν 462. ἴσῃ σοι βροῖειον οὐδὲν *μαντικῆς* ἔχον τέχνης 709. κοῦδὲ *μαντικῆς* ἀπρηκτος ἔμιν εἰμὶ Ant. 1021. τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα, *μουσικῆς* παιδείμῃντα inc. C. 3 (779 D.).

Deinde *adverbiales locutiones cum nominibus et praepositionibus effectae*, tum *αιτίας*, velut ἐκ βλας Phil. 933. διὰ μυῶν 973. διὰ χρόνου 963. καὶ ὁρμήν 562. προνομίας οὐνεκα 712. παρ' ἑλπίδα 874. πρὸς δίκης Oed. R. 1021. ἀπὸ γνώμης Trach. 388. σὺν τύχῃ Phil. 764. Haec in praepositionibus illis quaeri debent, aliaque plura possunt.

Ex altero genere sunt δορὶ bello Ant. 195. δόμοις domi Trach. 946. γένος *genere* El. 695. cf. Elmsl. ad Oed. Col. 13. not.; nam additur nonnunquam τό. γνώμην *consilio* Phil. 898., quod et γνώμη dicitur Ai. 1353. νυκτός Phil. 602. ὄρομα Phil. 601. πλευράν Trach. 678. πῶλον Phil. 42. τέλος Ant. 233. φύσει Ai. 1280. φύσιν El. 317. ἄρκας νυκτός Ai. 278. ἐντέταμαι φοβεράν φρένα Oed. R. 153 ch. Tamen *adverbiascentes* casus miram inconstantiam monstrant. De ἔργῳ, ἔργοις, λόγῳ, λόγοις et τοῖς ἔργοις dictum alibi, τῷ ἔργῳ autem dici sine crasi non potuit, eamque propter vastiorem sonum evitatum fuisse putamus. Alia videamus. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεί φρένας Oed. Col. 808. tandem aliquando, proprie *longinquitate vitae*. τοῦν σχέξ ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ El. 1001. His confer σοῦδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδάσκεισθαι θέλεις El. 322.; quod si quis propter adiectivum additum deprecatur, sicut τήν δε γ' οὐ μακροῦ χρόνου (μοῦ) Oed. Col. 825., haec considerato: ἔμφρων μόλις πως ἐν χρόνῳ καθίσταται Ai. 299. κοῦ μέμψαι χρόνῳ γυναικὶ τῇδε Trach. 470. (aliquando, in posterum). χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν Ant. 303. χρόνῳ γάρ, εἰδ' ἐγώ, γράσει τάδε Oed. Col. 856.

Adiectiva adverbiascentia nonnulla adsciscunt et omittunt articulum, velut δυνέτορον Oed. Col. 767. Phil. 1272. τρίτον Acris. XII. 1. (69 D.), etai usitatus τὸ δυνέτορον. Sed *diciones adverbiales* ex adiectivis cum praepositione effectae fere semper omittunt. ἐν μικρῷ Phil. 496. κατ' ὀρεθίν Oed. R. 88. 696. εἰς ἀπλοῦν 519. εἰς μέγιστον 521. ἐν βραχεῖ Oed. Col. 592. 1577. El. 663. εἰς ἄρθον Oed. Col. 1426. Trach. 346. ἐν καθαρχῷ Oed. Col. 1571 ch. ἐξ ἴσου Trach. 321, ἐπὶ μικρόν El. 406. ἐν μέσῳ 723. Horum etiam plura in eis praepositionibus quaeri possunt.

Hinc etiam illud *proseminatum*, quod *obtestandi formulae*, quibus πρὸς praepositionem adhiberi mos est, articulo carere solent. In πρὸς θεῶν legitimum eum usum esse apud tragicos observatum a Porsono est

ad Med. 325. Pariter dicuntur *πρὸς τὸ ἱεροῦ Διός*, *ἐν ᾗ τε τῆς οἴης* Ai. 487. *πρὸς γενέλου* El. 1199. *πρὸς νῦν σε πατὴρ πρὸς τε μητὴρ —* *ἐκείτης ἱκανοῦμαι* Phil. 466. *πρὸς αὐτοῦ Ζητὸς ἱεροῦ* 482. *πρὸς ἀραίου Διός* 1167 m. *πρὸς ἐνέας* Oed. Col. 517. *πρὸς νῦν σε κρητῶν — αἰεὶ* 1335. Formulae *πρὸς θεῶν* exempla hic non colligimus. Sed si de aliis quoque obtestandi locationibus pronuntiare Porsonus voluit, erravit. *καὶ σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκανοῦμαι* Ai. 584. *πρὸς τε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταίου νάπος Διὸς κατάστροφτόντος* Trach. 436. — Fortasse cum hoc usu proxime convenit, quod οἶμοι cum genitivum additum monstrat, articulo carere solet, nisi altero membro insuper adiecto, ut οἶμοι καλεῖσθαι τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας Oed. Col. 1401.

Quae adhuc exposuimus singula vocabula vel locutiones per se spectatas tangunt. Iam vero articulus omittitur etiam in oratione colligata pluribusque verbis in sententiam compositis.

h. Pronomini relativo, cum certa de certis dicuntur, vulgo quidem, sed minime semper praemittitur articulus. *νῦν — τόπον ἱστορίας προσωπείν ἐθέλεις ὅτινα κῆται* Phil. 144 an. quod attractionis speciem refert. *τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ τέλειεν*, *ἣν δ' ἔχθρην ἔχειν* 1061. *λόγους ἀκουσον*, *οὓς ἤκω φέρων* 1251. *ἔχων μὲν ἀρχάς*, *ὧς ἐκείνος εἶχε πρὶν* Oed. R. 259. *ὀργῇ χάριν δούς*, *ἣ δ' αἰὲ λυμνιέται* Oed. Col. 859. *πατρῴα καὶ μητρῴα πῆμαθ' ἅπαδες* 1298, *κόλλου πέλως κρατήρος*, *οὐ τὰ Θησέως Περὶθου τε κείται πλεῖστ' αἰὲ ξυνθήματα* 1589. *θήκην ἱερὰν*, *ἣν κείνος ἔχει* 1760 an. *ἀκοῦ δ' ἄχος*, *ὃ μ' ἐχόλωσεν σὰ μάτηρ* Trach. 1027 m. *τύπωμα — ῥιζόμενοι χερσὶν*, *δ καὶ σὺ — οἰσθὰ πον κεκρυμμένον* El. 54. *πειθῶ κακοῦ πρὸς ἀνδρός*, *ὃ τὰ νῦν ξύνει* 552. Sed de omisso cum relativi attractione articulo alio loco agendum est.

i. Nomen cum genitivo compositum articulum aliquando comitem habet, cum casus inde suspensus, quanvis postpositus, non insertus, eo caret. *τὸ ναυτικὸν στρατὸν Ἰλίου* Phil. 59. *τί τὴν ἄβριον — στάσιν γλώσσης ἐκέρρασε* Oed. R. 635. *βέβηκε Διόνειρα τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἀπαῶν* Trach. 872. *τοὺς ζῶντας αἰ δεαμῶναι συνθήσας βοῶν* Ai. 62. *τὸν αὐτόχειρα πατρός* *ῥόνου* El. 943. Praeponitur genitivus: *λεύσσετε Θήβης σὲ κοινάειναι* Ant. 931 an. *πειράσας ἅλ' ἐμῆς γε κινήσαι πατρός* *τὸ δυσπρόσιτον κάπρωτόντος στόμα* Oed. Col. 1278. In Ai. 1007, ex Ald. olim male scribebatur *ἀκέρρασε*, *πρὸς θεῶν*, *τίχην* *δυοῖν* *βροτοῖν*. Ex codd. Brunokius *τὴν τίχην*, quod iam Bentleius restituendum decreverat, correxit. Aliud genus est *τιμὰς γε τὸς θεῶν* Ant. 741.

k. Contra casus genitivus articulo praesedit, cum careat casus ille, a quo regitur genitivus. Interdum sane utrobique positus adest: *τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνει ῥάψισα πῶς τῆς αἰὸς* Trach. 692. *ὁ τοῦ κακοῦ*

ποιητός 126. τὸν τοῦ μετέωτος — ξίμαιμον ἀποναλοῦντες Ai. 713. τὴν τῆς Πειθοῦς πρόσωπον inc. LXXIII (744 D.). Aliis locis genitivus mediis articulo et substantivo regente inseritur, velut iam exemplorum aliorum nonnullis et Phil. 509. Aliis neutrum fit. ἀλλ' ἴδὲ γὰρ τοῦ πτεῖμα τῆς ἑλκῆς λαβὼν Phil. 81. in quo exemplo explicando, cum nullam videamur dispicere breviloquentiam, feliciter Hermanno videtur Apicius versatus esse ad Trach. 151. τῆς ἀνδροφρόνου πλεῖον ἐχέοντος ἀργύρου χάραγμα Phil. 266. οὐ δὲ σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισιν 888. πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ Oed. R. 1530. χάρις εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφ' αἵμα Oed. Col. 1527. ἀλλὰ πτεῖς τιμωρῶν τοῦ σάντου τέκνον, Ant. 564. φρονία θεῶν τῶν νεωτέρων ἀμὲν κόποις 598 ch. σέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων 985. ἄρα διευχεστάτην κλειθρον ἔγωγε τῶν παρὰ θοονοῶν ἔδωκ' 1198. ἀμφίθρονον αἶμα τῶν ἐμῶν παρὰ θρον' Trach. 596. τῆς ἀμφιρῶτος Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου Ai. 135 an. ζῆτις ἰόντες ἀνδρὸς ἔκδοκον κακῶν 793. ὅτι δὲ δαίμων — πλάσιγγ' ἐρεση τοῦ βίου πάλαιον Oed. R. Loc. IV. 6. (14 D.). Sed recte abest articulus: ταῦτα γὰρ φέρει ἑλκῆς εἰς ἡμῶν καὶ πρόσωπον τοῦ δερμίδος El. 85. μή σε πρόνοι' ἢ τοῦ θεοῦ φυλάττει Oed. Col. 1182.

I. Ad genitivos partitivos omissi articuli de plurimis pauca exempla ponimus: plura in τίς, πᾶς, πολλός, in nominibus ἀνὴρ, ἄνθρωπος, βροτός, στρατός quaei poterunt. τίς δὲ μ' ἐκφύει βροτῶν Oed. R. 437. ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἐν 1239. οὐδὲς γὰρ ἀνδρῶν (δελκυσί) 1359. ὅπου θνητῶν φανούμαι μηδένος προσήγορος 1437. βλέπειν — πρὸς τὸν εὐσιβῆ βροτῶν Oed. Col. 280. ἐς τοιοῦτον αἰκίας πρῶτον 752. ἄλλος λόγων 1020. μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων — ἦκειν 1267. κακῶν κάκιστε 1386, ὅσα δένδρων ὑπάρχει Ant. 709. πρῶτος ἀγγέλων ὄκνου σε λύσω Trach. 179. πρὶν τῷ ἀλλήλων ὄραν Past. III. 1 (445 D.). Huc refer etiam γέννημα τῶν ἐκείθεν οὐκ ἐν ἰσότητος Trach. 314. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργείοις οὐδὲ τοιῷ ἐπραξόμην Oed. R. 288; haec enim pro partitivis genitivis posita sunt.

Ex eadem ratione illud explicandum esse censeo, si quando τις genitivo rei pendentis coniungitur, cum casu pronominali indefinito utendum erat, velut ἐν τῷ πρᾶγματος Ai. 307. γ. τας. Porro eodem conveniunt adverbia loci universe et generatim significantia cum casu genitivo dicta, quae articulum plane excludunt. Talia sunt ἐκεῖ, ὅπου, πρὸ, πρὸς. Nam quae loca accuratius designant, velut εἰς τὴν, ἐκ τῆς, ἐκ τῶν, ἐκ τὸς articulo non abstinere. ἔξω τῶν κακῶν ἐμῶν Oed. R. 1390. ἐκτός αἶος τῶν κακῶν Phryg. I. 3 (649 D.). Quamquam vel haec perrara sunt, longe usitatior altera ratio. εἰς αἶον ἀνέως El. 1384 ch. εἰς αἶον σέχνης, αἶς εἰς ἐκτός αὐλῆς Trach. 201. παρὰ θεοῦ δομάτων εἰς 894. — ἐκ τῶν οἰκῶν

El. 1125. ἐκτός ὄντα σημάτων Phil. 502. ἐκτός κλαυμάτων 1244. ἐκτός αἰδέων πολῶν Ant. 18. ἐκτός ἐλπίδος 330. ἐκτός αἵας 610 ch. 621 ch. — Ἰνδόν. σκηπὴς Ἰνδόν Ai. 217 an. — ἔξω: δαμάτων ἔξω περὶ Oed. R. 531. γῆς ἔξω 622. ἔξω πόρῳ βάλλετε χάσμα Oed. Col. 226 an. ἔξω βαρείας πείρας Ant. 441. τοὺς ἔξω γένους 656. — *Allorum loci correlativorum exempla hanc argonimiam.* Ξνα. ἔξω εἰ καὶ Oed. R. 367. 413. Ai. 379. ἔξω ἔσπαρται χρεῖας Oed. R. 1442. — οἶ. οἶ. μ' ἀτιμίας ἄγει El. 1024. — ὅποι. ὅποι γῆς El. 910. — ὅποι. οἶς ἀπὸ Sophoclem non dicitur. πρὸ. ποῖ γνώμης πέσω Trach. 702. ποῖ γὰς ἦκα 930 an. ποῖ γὰς Phil. 1195 ch. ποῖ γὰς φέρομαι Oed. R. 1368. ποῖ τις φρονέως ἐκείνῳ Oed. Col. 167 m. ποῖ φρεῶν ἔλθω; 311. — ποῦ. ποῦ γῆς Oed. R. 108. Trach. 235. ποῦ γνώμης Ant. 42. ποῦ ποῖ εἰ φρεῶν; El. 382. ποῦ χθορός Trach. 68. ποῦ σοι τίχης ἔσθην; Ai. 102. ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος; 963.

m. Maxima autem licentia gignitur in vocabulis prae ad sententiam vi et dignitate compositionis (coordinatis) quorum alteri additum, ad alterum amissum articulum reperias. Perpaucas de hoc usu enotavit Doederl. ad Oed. Col. 584. Heind. ad Plat. Soph. p. 311. Apitz. ad Trach. 1036. Ne nos quidem omnia exempla Sophocles afferre necessarium putamus. δῖος τ' Ὀδυσσεὺς γὰρ τροφίης τοῦμοῦ πατρὸς Phil. 344. εἰς Οὔτην ἀτόλος Τραχυνίαν δευράδα τε καὶ τὸν εὐχρον Σπέρχων ἔστα; 489. 90. θεοὺς προτείνων τοῖς θεοῖς ψευδὲς τίθης 960. εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσεά στείχοντα πόντ' Ἀχαιέως γύρον — ἵοιτ' ἐλεύσομεν 1204. ὀλοισθ' Ἀτρεΐδαι μὲν μάλιστα, ἔπειτα δὲ ὁ Δαρτεῖον πῶς 1269. 70. ὑπὲρ τ' Ἀτρεΐδων τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ 1278. ὅς μετὰ ζώντων ὄτ' ἦν, ἦκον ἄριστα, εὖν δὲ πῶν τεθνηκότων 1296. 97. θεοῖς τε προσκύναντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις 1360. ἔσθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει γνώμη τε φῶν καὶ πανδαμάτωρ δαίμων 1453 an. καὶ ὁ ἀμφιπλήξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἐλῶ ποῖ; ἐκ γῆς νῆσδε δεινόπλους ἔσθ' Oed. R. 417. μή μ' ἀπλῇ κτάρῃς φήσῃ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἀμῇ καὶ σῇ λαβὼν 607. ἀγαθὰ δέμοις τε καὶ πόσει τῷ σὺ 934. τὸν πατέρα πατὴρ ἐμὸν ἔπαρτε 1496. ἀμφερὲς μὲν ἔλαττοντα, τοῦ συμφορῶν δ' ἔτι μείον φέροντα Oed. Col. 5. ἔχει δὲ τὴν ἡμερὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' αὖ παγκράτος θεὸς Τυτῶν Προμηθεύς 55. σκεπῇ τε φέρε σῇ καὶ τὸ δύσσημον κύμα δηλοῦτον 561. λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά 786. ἐπὶ σικὰν δέλιος πατρίδα τε τῇν σὴν καὶ φίλους 854. τὰ πρῶτα μὲν δόρετ' ἀρετῆσαν, πρῶτα δ' ὀλέων ἰδοῖς 1315. 16. οἴμοι κελύδου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας, οἴμοι δ' ἰταλῶν 1401. 2. πᾶν παγκυβόη κάτω νεκρῶν πείρα καὶ Στύμιον ῥέον 1559. 60 ch. τοῦ τε θοοῦλου πέτρου κολλῆς τ' ἀχέρον 1591. 92. κτίπησι μὲν Ζεὺς χθορός, οἱ δὲ παρθέναι φέρονται 1602. τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν οὐδαμῶς παρὸν ἐπὶ, ἄνακτα δ' αὐτὰν ὀμμάτων

ἐπίσιον χεῖρ' ἀντίχοντα 1645. 46. γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἄμα καὶ τῶν θεῶν Ὀλύμπου 1651. ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν χεῖρ' ἀντὶ ἅτων Διὸς ὄρκος 1763. 64 an. δὲ γῆν πατρώων καὶ θεοῦς τοὺς ἑγγεγεῖς — ἡθέλησεν — περῆσαι Ant. 199. εὐνῆς ἀποιμῶζοντα τῆς κάτω φθορὰν καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λῆχος 1209. 10. πρὸς τ' ἐφεσίτου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς Ai. 487. 88. πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνούμενα 584. 83. ἀλλοκεται χεῖρ' δεινὸς ὄρκος καὶ περισπελεῖς φρένες 635. Brunckius καὶ, confutatus ille ab Erfurditio. Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρῶτος πατὴρ μνημῶν τ' Ἐρινὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη — φθείρειαν 1368. 1369. καὶ τῶνδ' ἐμοὶ λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πῆλιν El. 257. στρατὸς δ' — ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν 739. ἀλλ' ἦν φύσει γε, τὸν δὲ νοῦν ἤσσαν τότε 1012. ἐπ' αἰσχροῖς ἢ πῖ τοῖς καλοῖς Epig. I. 2 (194 D.). δῆμολογούμεθα θεῶν πατρώων τῶν τε φουάτων ἀπο Ter. VII. 8 (577 D.). οἰνώθεις ἀνὴρ ἤσσαν μὲν ὀργῆς ἐσσι, τοῦ δὲ γοῦ κερός inc. XIV. 2 (668 D.). Maxime omnium in hoc genere notabilis est enumeratio laborum Herculis ab ipso facta Trach. 1082 — 1089., liberrime additum et omissum articulum monstrans. Prioribus membris adiectus non est: Νημέας Ἰουκον, βορκόλων ἀλάστορα ἴοντα, dein διφυῇ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν et Ἐρμάνθιον τε θῆρα: tunc vero sequitur τὸν θ' ὑπὸ χθονὸς Αἰδου τρέφοντος σκύλακα, quod si quis necessitate expressum putaverit, quia adverbialiter dictum ὑπὸ χθονός non poterit aliter copulari cum substantivo, ut adiectivi munus susceperit, sequitur tamen sine ulla causa τὸν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα. — Haec si consideraveris, primum reperiēs, in componendis paribus minime illa potissimum carere articulo, quibus adiectivum explicandi gratia additum sit: Phil. 343. Oed. Col. 1602. Ai. 487. Nam et cum utrobique adiectivo usus poeta est, non minus crebro alterum articulo carere invenimus, velut Oed. Col. 55. 561. 1559. 1592. Ant. 199. Ai. 635. 1368. Quin adiectivo et substantivo additur, substantivo nude posito detrahiter: Phil. 1360. 1453. Oed. R. 417. Oed. Col. 1401., ne nomina propria memoremus, in quibus omitti paulo liberius non miramur, Phil. 489. 1204. 1269. 1278. Deinde adiectivorum substantivi nominis vices thentium alteri additis reperitur, non item alteri, Oed. Col. 5. Postremo casus nominum adverbiascentes et adiscunt et omittunt, El. 1012. Sed nonnulla sane ita comparata sunt ut articulus ἀπὸ ποιῶν utrique nomini adhaerere putandus sit, liberius ille ex altero subaudiendus: Phil. 1453. Oed. R. 934. ubi ex πόσει τῷ σῷ recte patitur in praecedente ὁμοίως subaudiri τοῖς σοῖς: item Oed. Col. 854., ubi propter priora πατρίδου τε τὴν σὴν sic cogitanda, quae sequuntur, καὶ φίλους τοὺς σοῖς. Alia sunt sed eadem ratione iudicanda Oed. Col. 1569. 1591.

6. Postremo de *collocatione articuli* pauca dicenda sunt: longe plurimum enim a prosae orationis usu hac in re non discrepat.

De vocula cum substantivis vel substantivorum munus gerentibus, cum adiectivis et participiis, tum infinitivis, item de formulis adverbio vel praepositione praefixo articulo effectis disputari non opus. Etiam cum genitivo casu iunctum nomen articulo praeditum plerumque prosae orationis usum sequitur, ut genitivus ille vel medium inter articulum et nomen locum teneat, vel postponatur, sive ipse articulum comitem habuerit, sive non habuerit. Eadem res est in articulo adiecto substantivis et adiectivis, ut reliqua sint, quae minus rectam positionem tangunt.

a. In fine versus raro ponitur articulus, nec nisi ita, ut vel sequente vel praecedente distinctione ultima prioris versus pars et insequens sensu et recitatione proxime colliguntur: cf. Boeckh. Not. Cr. ad Pind. p. 568. Herm. El. D. Metr. p. 119. Tria sola exempla apud Sophoclem prostant: δεύτερ' ἦρξται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι Oed. Col. 352. Φιλοκτήτης, ὃν οἱ δισσοὶ στρατηγοὶ — ἔρριψαν Phil. 263. πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατέχευε τὸν νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνῶσαντες εἰς Ant. 404.

b. Nomina cum articulo secundum sensum proxime colligata a poetis paulo liberius transpositione afficiuntur; ut *hyperbaton* aliorum vocabulorum sententiam efficientium aliquando saepius, quam articuli ipsius agnoscas. Horum facillimum genus illud est, cum iam suis numeris expleta sententia facto additamento aliquo magis etiam accurate definitur. καὶ χρόνος ξυνὸν μακρὸς διδάσκει Oed. Col. 7. χρόνος cum *diuturnitatem* temporis bene possit significare, non erat necesse addi μακρὸς; nunc μακρὸς ξυνὸν coniungenda, τὸν διὰ πολλοῦ ξυνόντα significantia. Rectius igitur μακρὸς praeponebatur. Paulo aliter haec habent. τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκάσιον φέρειν Phil. 1300. τὰς ἐκ θεῶν τύχας cum satis intelligatur, rem tamen accuratius exsequitur additum δοθείσας, quod ineptiret, si quis εἰς δοθῶσιν resolveret, cum antequam acciderint, ne ferri quidem possint. Huic simillimum exemplum est τοῖς πάλαι ποθέμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι Ai. 330. — Porro quaedam sunt sententiae infinitivum cum articulo subiecti vices tuentem exhibentis συγχύσει quadam turbatae. ἀλλ' ἄνδρα — τὸ μαρθαίνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τελεῖν ἄγαν Ant. 706. de quo exemplo non recte iudicavit Herm. ad Ai. 114; longe rectius Erfurdtius. Est enim legitima vocabulorum haec positio: τὸ μαρθαίνειν ἄνδρα πόλλ' αἰσχρὸν, et plane geminum exemplum οὗ πατὴρ οὕτω δαρὸν ἐξετάμενον τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ στέν, αἰσχρὴν φέρει Trach. 65. 66. i. e. τὸ μὴ πυθέσθαι σε, ποῦ δ' ἐπὶ παντὶ τῶντι. — Attractione quadam minus recte collocata verba sunt,

ut tamen sententiae coniunctis proxime invicem copulandis satia prospiciatur: ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν ὃν οὐ τὸν κιστὸν ἀπέλασεν Ant. 490., quae qui virgula post θάπτουσαν posita dirimunt, male profecto faciunt. — In aliis ita positus cum substantivo articulus est, ut casus pendens vel adverbialiter dicta legitimae iuncturae exempla quasi videntur. Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρῶτος πατὴρ Ai. 1368. ὅστις γὰρ ἦν κιστὸν ὁ κιστὸν Oed. R. 139. πατὴρ τὴν δυστάλειαν δαῖτ' ἐπωνομαμένην El. 276. τί γὰρ αἶν — θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέρει; 1478., quod cum quibusdam diversissimis contulit Herm. ad Ai. 1007. ἐκθαβροῖς τὸν ἀεὶμνηστον τάφον εὐρώεντα καθέξει Ai. 1145. i. q. τὸν βροτοῖς ἀεὶμνηστον. Invertitur ordo in his: ἡ τοῦ τυράννου τῆςδε γῆς πάλας ποτὶ; Oed. R. 1043. i. e. τοῦ πάλας ποτὶ τυράννου. καλεῖ τὸν ἡδὴ δαῖον πύλαι νεκρὸν 1245. Huius generi plane contrarium est, cum aliquid articulo proxime submittitur, ut lege sermonis ad subiecta referri debeant, cum aliis quibusdam applicari ea oportuit. οἷμα τὸν γ' ἐξ Αἰδᾶ παγκοῖνον λήνας πατὴρ ἀνστάσεις El. 135 ch. Sed in ἐξ Αἰδᾶ, quod ad ἀνστάσεις referendum, brevilloquentiam potius, quam attractionem, ut Hermannus facit, agnosco. τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβόλας νέμει Arag. I. 1 (19.D.). i. e. τὸν κῆπον Εὐβόλας ἀντίπλευρον. Rursus nimio intervallo dirimitur articulus et nomina cum quibus proxime coniungitur. οὔτε γὰρ ὁ τῶν Κῆσαν βούναμα ἔχων ἀκτὴν παῖς Ἀγαμέμνονιδας ἀποκροῖστος El. 174—76 ch. Liberrimam autem σύγχυσιν agnoscimus Trach. 1089. : τὸν τε χρυσῆν δράκοντα μῆλων φύλακα i. e. τὸν δράκοντα χρυσῶν μῆλων φύλακα. οὐδ' ἂ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀπάσκειν El. 176 ch. — Sed Trach. 869. ex hac numero eximendum esse demonstravimus.

Ὀβελός vern. τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ proverbium a Sophocle alicubi significatum secundum Photium p. 593, 3. Suid. in v. et Zenob. prov. VI. 19. v. θερμός. Est iac. CY. 166 (949 D.). — Accentum v. ap. Arg. p. 53, 5.

Ὀδοός octavus. ὁ δ' ὄδοος, λευκός, Αἰνιὸν μένος El. 696. — Accentum observavit Arcad. p. 42, 16.

Ὀγρός. Primitiva significatio rei pondus quoddam externa specie indicantis est: nec ab ἄγρος potius quam ab ἔχω, unde ἄνεγρος, repetendum secundum Buttm. Lexil. vol. I. p. 288. Sic dicitur de cineribus Orestis in urna allatis σμικρὸς προσέκεις ὄγρος ἐν σμικρῇ κύτει El. 1131. Suid. v. ὄγρος. — Transfertur maxime ad fastum et inaniem animi elationem: v. Wyttenh. ad Plut. de Aud. Poet. p. 16. c. et Jacobs. ad Philostr. p. 581. μηδ' ὄγκον ἄρως μηδένα Ai. 129. Sed et de re magnifica qualicunque dicitur non adsignificata vituperatione: ὄγκον γὰρ ἄλλος οὐδ' ἡμεῖς καὶ δὲ τρέφειν μηχέων Trach. 814. quid opus honesta matris no-

mine foedum facinus aeneum condecorari? Sed longe proximo adest a primitiva vi vocabuli de re dictam parva vel nullius laboris: *βραχύνει* αὐτὴ μῦθος οὐκ ὄγκου πλέον Oed. Col. 1164. *breve colloquium*. Aliquantum dissimile est *βραχύνει δὲν ὄγκον καὶ χροῖον* Oed. Col. 1343; quod enim in lood. Rfcd. et Par. A. (in hoc quidem supra scriptum), exstat πόνω pro χρόνῳ, id pro interpretatione vocabuli ὄγκον habendam esse recte admonuit Schaeferus: — Assentiam generationem notavit Arcad. p. 60, 7.

Ὀγκῶν inflo. εἶδος ὄγκου εἰς χλιῶν inc. XXIV. 2. (979 D.).
† Ὀγκεύς. Grammaticus Coislin. p. 237. Ὀγκεύς, ἡ κατὰ ἀρχαίαν ἔφοδος τῶν θερισιῶν. καὶ ὄγκοι σταχύων. καὶ Σοφοκλῆς οὐκ ἀβροχημύς φησιν. καὶ ἐπὶ ὄγκιός Διμήτηρ, ἔφορος τοῦ θέρους. Harvii partem Photius habet p. 315, 4. apud quem in altero certe codice theod. paulo rectius στοιχόν scribitur. Certe emendatione Sophocli reddimus ατ-
βος ὄγκεύς eritque inc 971. cf. ὄγκεύς.

Ὀγκεύς viam proseguat. φοβῆς χρεῖα στέφαν ὄγκεύς πᾶνδε τίλλας πον Phil. 163 an. Qui intenta cura alimentis conquirit quasi *rescissum* quaque incedens via eleganti metaphora a metentibus ducta ὄγκεύς στέφαν φοβῆς dicitur. Affert Suidas v. ὄγκος.

* Ὀδαγμός τ. ὠδαγμός.

Ὀδύζω mordeo, pungo. De amore: ἀφ᾽ ὧν ὠδαγμῶν inc. I. 8 (708 D.).

Ὀδύ. I. De forma. Harum pronominis formarum, quae divarbis et canticis communes sunt, una memorabilis uno loco apud Sophoclem, paulo cretius apud Euripidem crepta, sed apud Aeschylum nusquam, τοῖς αἰδέ, Phil. 944, quas et Suidae v. ἐρεβῆτες et librorum veterum scriptura est, cum in Trichiniani sit τοῖς αἰδέ γε. Solus acautus variat, cum hic illic emergat τοῖς αἰδέ, quod non magis verum est potest, quam Seidlerio probatum ad Iph. Taur. 35. τοῖς αἰδέ. Scribendam autem τοῖς αἰδέ, ut τοῖς αἰδέ, τοῖς αἰδέ, quod primus Elmsl. monuit ad Bar. Med. 1262. cf. Matth. ad Hippok. 400. Nam αἰδ τοῖς αἰδέ quippe familiari sermoni constitutum a tragica gravitate alienum esse, etsi in scriptis libris hic illic emicat, velut Iox. 794. Horn. Suppl. 156. Herc. fur. 667. Porsonus observavit ad Med. 167. — Relinquitur, ut doctiani exempla conquirantur, cuius usum non magis, quam in articulo fieri videmus, secundum numerorum genera sententiarumque pondus temperari oportum est. — αἰδ Trach. 828. ch. 890. cl. Ant. 859 m. — αἰδέ Oed. Col. 674. ch. αἰδέ Oed. Col. 706. ch. 1790 m. ex eod. Brunckii T. Farn. ed. Farn. necessario receptum; reliqui libri αἰδ, quod nec sensui nec versui convenit. El. 497. ch. Aj. 1193. ch. Sed Phil. 1086. ch. libri plerique vete-

res τῆδε, Viteb. τῆδε, Laur. A. B. et Tridiniiani τῆδε, hand. double recte; sed erraverunt, qui eandem in ceteris libris veteribus scripturam prestare affirmarunt. Sed τῆδε adverbiascens sic semper scribi videtur, velut Phil. 204. — τάρδε El. 159 ch. Trach. 502 ch. 654 ch. 856 ch. 879 ch. 884 ch. Phil. 1151 ch. Ant. 869 m. — τᾶνδε Oed. Col. 127 ch. Uno loco postliminio restituendum ᾶδε, sive, si Schaeferi correctionem ἧ δέ probaveris, ἧ δέ Trach. 1006.: mediis enim longe minus tritis dorismis illa forma immixta reperitur. Anapaesti vero doricam formam apud Sophoclem non recipiunt: v. Ai. 208. Ant. 374. 799. 921. Trach. 997.; nec, illo carmine excepto, in quo graviter cruciatus Hercules de malo lamentatus mox in cantici libertatem erumpit, ulla ratio erat formae ad lyrici sermonis habitum convenientis.

II. De usu pronominis acturi

A. de ea, quam in sententia verbis offerenda habet, dignitate dicemus (*syntactische Geltung*).

1. adiective dicitur et cum articulo quidem. Nom. ὁδὲ ἀριστεῖράς ὁδε Ἥρας ναός El. 7. ὁ πλοῦς ὁδε 531. ὁδ' οὖν ὁ θῆρ Κένταυρος Trach. 1152. ὁδ' ἐχθρός ἀνὴρ Ai. 1334. v. ἀνὴρ. — ὁδ' ἐστ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης Phil. 571. ὁδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκρατῶρ ὁ παῖς 1961. ὁ χῶρος ἐσθ' ὁδε Oed. Col. 650. ὁδε — ὁ ξένος 1251. ὁ γοῦν λόγος — ὁδε Ant. 744. ἀνὴρ ὁδε, ὁδ' ἀνὴρ v. ἀνὴρ. — ἃ δ' ἀ τλάμων Trach. 838 ch., quanquam etiam τλάμων adiective dici potuit. ἃ νέοτος ἃδε νύμφα 890 ch. v. νέοτος. — ἥδ' ἐστ' ἐκείνη τοῦργον ἥ ἐυφραμένη Ant. 380. ἦ σὸν πὸ κλεινὸν εἶδος Ἥλέτρας τόδε; El. 1168. τόδ' εἶη τοῦργον 1365. τόδ' εἰ καλὸν τοῦργον 1485. τοῦργον τόδε Trach. 1014 m. Ant. 279. Θούρμαιον τόδε 393. τὸ βούλευμα — τόδε Ai. 44. τὸ κανὸν τόδε Phil. 656. 809. — Genit. τοῦδε τοῦ πόνου Phil. 248. τοῦδε τοῦ στρατοῦ 1417. τοῦδε τάνδρός Oed. R. 534. τοῦδε τοῦ φόβου 1001. τοῦδε τοῦ θεοῦ Oed. Col. 65. τοῦδε τοῦ νεκροῦ Ant. 283. Ai. 1155. τοῦδε τοῦ τάφου Ant. 306. 530. τοῦδε τοῦ μόρου Ant. 461. τοῦδε τοῦ φόβου El. 410. — τοῦ λόγου τοῦδε Oed. R. 219. τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδε Dan. I. 2 (176 D.). — τῆςδε τῆς γνώμης Oed. R. 601. τῆςδε τῆς ὁδοῦ 1478. Oed. Col. 1502. τῆςδε τῆς ὑπὲρ τ' ἐμοῦ αὐτῆς ἐδ' ὁρώσης Oed. Col. 33. τῆςδε τῆς χώρας 297. 913. Trach. 77. τῆςδε τῆς μάχης Oed. Col. 424. τῆςδε τῆς γῆς 919. 1289. τῆςδε τῆς φήμης ἀπο El. 606. τῆςδε τῆς ἀγῆρας χάρις Ai. 93. τῆςδε τῆς γυναικὸς 637. τῆςδε τῆς θεοῦ inc. XXIII. 8 (678 D.). — τῆς ἀπλήστου τῆςδε βοῆς El. 1328. — τοῦδε τοῦ πάθους 887. τοῦδε τοῦ νοσήματος Oed. R. 307. τοῦδε τοῦ τάρβους El. 404. τοῦδε τοῦ κρείως Cris. II. (653 D., qui in Chryse posuit secundam vitiosam vulgo scripturam.) — Dat. τῷ γέροντι τῷδε Oed. R. 1177. τῷδ' ἐπ' ἀλλήμῳ θεοῷ Ai. 1298. — τῷδε τῷ χρόνῳ

Trach. 165. Phil. 758. *αῶδε τὰνδρῶ* Oed. R. 1113. — *τῆδε θήμερον* 1283. *Αἰ. 743. 765. 1341. τῆδε τῇ πόλει* Oed. Col. 460. Ant. 209. *τῆδε τῇ γυναικί* Trach. 447. *τῆδε τῇ νόσῳ* 541. — *Accus. τόνδε τὸν ξυνέμπορον* Phil. 538. *τόνδε τὸν νεκρόν* Ai. 1026. 1305. *τόνδε τὸν νόμον* El. 570. *τὸν ἄνδρα τόνδε* Phil. 612. 1025. γ. *ἀνδρ.* — *τὸν παῖδα τόνδε* Ai. 565. *τὸν στρατηλάτην Ἀγαμέμνονα* — *τόνδε* 1203. *τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδε* Oed. Col. 1358. — *τῆνδε τὴν νόσον* Phil. 784. *τῆνδε τὴν στείγην* Oed. R. 1228. *τῆνδε τὴν ὁδόν* Oed. Col. 96. Ai. 725. *τῆνδε τὴν πόλιν* Oed. Col. 762. 943. 1036. *τῆνδε τὴν κόρην* Ant. 880. *τῆνδε — τὴν παῖδα* Trach. 581. *τῆνδε τὴν προθυμίαν* Ai. 580. *τὴν παῖδα τῆνδε* Ant. 650. — *τόδε τὸ ῥῆμα* Oed. R. 354. *τοῦργον τόδε* 538. El. 1008. Trach. 1014 m. *τὸ θησαύρισμα τόδε* Phil. 37. *τοῦπος τόδε* Oed. R. 234. *τὸ σὸν τόδε στόγος* El. 1154. *τόδ' ἔγχος τοῦμόν* Ai. 643. *ταυτὸν τόδε* Phil. 1240. — *τῶδε τῶ κασιγνήτῳ* El. 965. *de sororibus. τὰ παῖδε τῶδε* Ant. 557. *de puellis. τὰ δ' οὖν κόρα τάδε* 765. — *Longe rarius singulari pluralem articulus comitatur. τῶνδε τῶν ξένων* Phil. 856. *τῶν πόρων τῶνδε* 1408. *τῶνδε τῶν ἐρώπων* Ai. 1225. — *τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδε* Trach. 734. — *τῶνδε τῶν ὀπλῶν* Phil. 791. *τῶνδε τῶν ἔργων* El. 460. 608. *τῶνδε τῶν βουλευμάτων* 1373. — *τοῖςδε τοῖς λόγους* Trach. 482. Oed. Col. 1130. Phil. 1374. — *ταῖςδε ταῖς ὁδοῖς* El. 68. *ταῖςδε ταῖς σεμναῖσι — θεαῖς* Oed. Col. 459. *ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖςδε* — *κακοῖς* Ant. 1063. — *ἐν τοῖςδε τοῖς κακοῖσιν* Ai. 528. — *τούςδε τοὺς τόπους* Phil. 40. *τούςδε — τοὺς λόγους* Oed. R. 755. *τούςδε τοὺς χώρους* 798. *τούςδε τοὺς τόπους* 1027. Oed. Col. 64. *τούςδε τοὺς πέλας* 807. *τοῖςδε τοὺς γάμους* Ant. 571. — *τάςδε τὰς θεάς* Oed. Col. 1013. *τάςδε τὰς παῖδας* 1367. *τὰς ἀδελφὰς τάςδε τὰς ἱμέας χέρας* Oed. R. 1481. *τὰς κόρας — τάςδε* Oed. Col. 1102. — *τὰ τόξα τάδε* Phil. 753. *τάδε τὰ τόξα* Phil. 1216. — *Sine articulo adiective dicitur ὅδε: Nom. ὅδε — χρόνος* Phil. 199 an. *ὅδ' εἰμ' ἐγὼ σοι κείνος* 261. cf. *ὅδ' ἐκείνος ἐγὼ* Oed. Col. 137 an. *ὅδε* *χῶρος* Phil. 1133 m. 1138 m. *καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδε* 1437 an. *ἐγὼ δ' ὅδε* Oed. R. 968. *πάρεισι ὅδε Κρέων* 1416. *Οἰδίπους ὅδε* 1524. *χῶρος δ' ὅδ' ἐκρός* Oed. Col. 16. *χῶρος μὲν ἐκρός πᾶς ὅδ' ἐστὶ* 54. *ἀναξ ὅδε* 555. *ἀγὼν ὅδε* 593. *Κρέων ὅδε* 729. 898. *τλάμων ὅδε* 1241 ch. *πάρεισι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε* 1256. *κύππος ἄφατος ὅδε Διόβολος* 1463 ch. *ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρος* Ant. 155 an. *νόμος ὅδε* 609 ch. *ὅδε μὲν Ἀἴμων* 622 an. *ὅδε — ἰός* Trach. 713. *Ἄϊας ὅδ' ἡμῖν — κεῖται* Ai. 882. *ὅδ' ἀναξ* Ant. 1242. — *ἦδε σοι κελὴν πάρα* El. 655. *ἦδε γὰρ μελῶν βλάβη* 774. *ἦδε γυνή* Trach. 62. *ἐξάμιλος ἦδε τις βάσις* 960. *ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι* Ai. 114. *νῦξ ἦδε* 208 an. *ἀκτὴ μὲν ἦδε* Phil. 1. *ἄλγησις ἦδε* 781. *ἦδε γῇ* Oed. R. 47. *ἦδ' ἡμέρα* 438. *γυνή — ἦδε* 928. *ἦδε — Ἰοκάστη* 1053. *ἦδε πό-*

λυς Oed. Col. 1017. ἦδ' ἔδρα F165. ἦδ' ἔδρα F134: περιωνός-ἦδε βροντή
 1460. χώρας δ' ἦδε 1550. ὕβρις ἦδε δευτέρα Ant. 476. ἦδ' Ἰσμήνη 522 ἀνι-
 γινή τις ἦδε Inach. VIII (261 D.). — τόδ' ἄλλος El. 4. τόδε φάσμα
 σκυτός 492 ch. τόδε τεύχος F106. τόδ' ὄμμα Ai. 442. τόδ' ἔγχος 895
 τόδε πᾶν κράτος Phil. 141 ch. τόδον τόδε 286. τόδε θαυμά μ' ἔχει 631
 ch. τόδ' ἐκ θυοῦ κηκίον αἶμα 772: κῆρα γὰρ ὑπαιέδεται τόδε 809. γῆς
 τόδ' ἀκπεινὸν βάθος 988. τόδε βέλος 1283. τόδ' αἶμα Oed. R. 101.
 τόδ' ἔγχος 108. τόδ' ἦν πάθος 732. τόδε πατρῶν ἄστυ 1449. τόδε
 Ἰσμήνης κῆρα Oed. Col. 322. ὄμμα: τόδε 1706 m. τόδ' ἔργον Ant. 321. —
 Genil. τοῦδ' ἀνδρός Phil. 954. v. ἀνὴρ — τοῦδε συμμάχου Oed. Col.
 451. τοῦδε Κολωνοῦ 893. τοῦδε πατρός 1408. 1409. 1436. Alcead. IX.
 (107 D.). τοῦδε πέπλου Ant. 416. τοῦδε τέφρου 486. τοῦδε χειρὸς F268.
 τοῦδε φόβου inc. XLE I (699 D.). — τοῦδ' ἐπ' ἀέστον πέφρου Oed.
 Col. 19. τὴ τοῦδε πατρός γέροντος 1267. τοῦδ' αἰόλου κωλύοντος Ai.
 1084. τοῦδε μάντιος χοῦδ Amphiar. II (116 D.). — τῆς δὲ γῆς Phil.
 524. 573. 977. Oed. R. 54. (αἶσθε γὰς) 216 ch. 253. 669. 1043. Oed.
 Col. 85. 296. 403. 866. 875. Trach. 798. El. FL Aeg. I. 2 (19 D.). Phrix.
 I (647 D.). τῆςδε χθονός Phil. 1361. Oed. R. 788. Oed. Col. 827. 1359.
 Ant. 792. inc. XCVI (775 D.). τῆςδε χαρὰς Oed. R. 811. τῆςδ' ἔδρας
 Oed. Col. 36. τῆςδε χώρας 148 an. (αἶσθε) 674 ch. 731. τῆςδ' ὄψ' ἀρχῆς
 Oed. R. 393. ἀρχῆς τῆςδε Oed. Col. 462. τῆςδε ἡδονῆς 784. τῆςδε πύλης
 Ai. II. τῆςδε κόλης Trach. 17. τῆςδε μητρός El. 720. τῆςδε στέγης 900.
 Inverso ordine: νῆδου τῆςδε Phil. 669. ἀκτῆς τῆςδε 1085. νόσου τῆςδε
 1318. δόξης τῆςδε 1449 an. γῆς τῆςδε Oed. R. 104. 237. 303. 418. 670.
 1223. 1436. Oed. Col. 45. 1089. χθονός τῆςδε Oed. Col. 57. El. 374.
 χώρας Oed. Col. 731. 1028. 1474. κλειψθου τῆςδε Oed. R. 804. πύλης
 τῆςδε Ant. 193. Θῆβης τῆςδε 729. φήμης τῆςδε Trach. 203. σκυτός τῆςδε
 Ai. 21. χρεῖας τῆςδε 727. ἀτης τῆςδε 955. ταλαίας τῆςδε συμφορῆς El.
 1168. τῆςδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονός Ai. 429. τῆςδε νόσου βασιλείας Phil. 1313.
 στραβήλου τῆςδε Cantho. I. 1. — Θράκῃς τοῦδε El. 617. κακοῦ τοῦδε
 Phil. 907. ἄλλος τοῦδε Oed. Col. 506. ἔργον τοῦδε Trach. 273. τοῦδ'
 ἀντιπέρου βήματος Oed. Col. 192 an. — τοῦδ' ἀσπίως Oed. R. 762.
 τοῦδε σώματος Oed. Col. 356. τοῦδ' ἄχθος 1720 m. τοῦδε πάθους Trach.
 260. τοῦδε πράγματος Ai. 734. — Delius. τῷ δ' ἀνδρὶ Phil. 1409.
 τῷδε φόνῳ Oed. R. 113. τῷδε λόγῳ Oed. Col. 464. El. 874. τῷδε πόνῳ
 Ai. 24. inverse ordine: ἀνδρὶ τῷδε Oed. R. 829. μάχῃ τῷδε Oed. Col.
 1364. χιτῶν τῷδε Trach. 609. ἀνακτι τῷδε El. 625. σκῆπτρ τῷδε Ai. 879.
 τῷδε θοοτήνῃ ποδὶ 1363. εἰνῷ τῷδε Oed. Col. 907. — τῇδε γῇ Oed.
 R. 110. τῇδ' ἡμέρῃ 1157. Oed. Col. 1608. Tr. 737. El. 664. τῇδε χθονὶ
 Oed. Col. 611. τῇδε χώρῃ 705 ch. τῇδε πόλει 993. 1515. τῇδε πέδῳ

Trach. 1046. τῆδε πρὸς πύλῃ El. 808. τῆδ' ἀδελφῇ El. 944. τῆδε σπόδῳ 1111. Inverso ordine: νυκτὶ τῆδε El. 644. ἡμέρᾳ τῆδε 773. ἀνάγκῃ τῆδε 1184. Τραχίῃ τῆδε Trach. 39. γυναικὶ τῆδε 471. μητρὶ τῆδε Ai. 556. χθονὶ τῆδε Oed. R. 98. πόλει τῆδε 323. Ant. 203. γῇ τῆδε Oed. Col. 636. 641. 1097 ch. 1127. ματροπόλει τᾶδε Oed. Col. 712. μιᾷ τῆδ' ὀδῶ El. 1306. τᾶδ' ἀγωνίᾳ σχολᾷ Ai. 193 ch. βαιῇ τῆδ' ὑπὸ στέγῃ Phil. 286. — τῷ δ' ἀνηκέστῳ πυρὶ El. 876. ἔρκει τῷδε Trach. 612. τῷδε περὶ νεορῶν- τῷ εἴφει Ai. 815. τῷδε φασγάνῳ 821. φάρει τῷδε 899. Cris. II. 2 (653 D.). τῷδ' ἐν ἀδελφῷ Phil. 942. τῷδ' ἐν ἀφθέρκτῳ νάπει Oed. Col. 154 ch. — Accus. τό νδ' ἄρκον Oed. R. 647. τόνδε στόλον Trach. 225. τόνδε πέπλον 771. τόνδ' ἄνδρα 1062. τόνδε συνναύταν Ai. 886 ch. τόνδε πλοῦν 1024. τόνδε πλέκον 1158. τόνδ' Ὀλυμπον Ant. 754. τόνδε πόνον 898. Mutato ordine: στόλον τόνδε Phil. 1027. ἄνδρα τόνδε Oed. Col. 29. πατέρα τόνδε 509. χιτῶνα τόνδε Trach. 577. ἀδελφὸν τόνδε Ai. 905. λόγον τόνδε El. 872. Ὁρέστην τόνδε 1219. τίνα τόνδε λόγον El. 380. Trach. 183. τόνδε γ' εὐφυῇ πέπλον 599. νεοσφαιγῇ τόνδε φόνον Ai. 542. χώρον πρὸς αὐτὸν τόνδε Phil. 23. οἶκον τόνδε ἀμφίθυρον 159 an. σίβρον ὀγμεύει τόνδε πέ- λας που 163 an. παῖδα τόνδ' ἀγνώτα 996. τόνδ' ἐκπότῃ Κολωνόν Oed. Col. 59. γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμόν 238 m. ἄνδρα τόνδε τηλικόνδε 739. τόνδ' ἄριστον ἄνδρα 1102. — τάνδε γὰρ El. 159 ch. τήνδε φάτιν 1204. τήνδε σφραγίδα 1214. τήνδε δίκην 1497. τήνδε βάσιν Trach. 338. Ai. 42. τήνδ' ἡμαρτίαν 483. τάνδ' ἄκοιτιν 502 ch. τάνδε πόλιν 654 ch. τάνδ' αἰχμάν 879 ch. τάνδ' ἕβριν 884 ch. τήνδ' αἶτην 997. τήνδε νόσον 1249. τήνδε αἰτίαν Ai. 28. τήνδε δίκην 113. τήνδε πείραν 282. 1036. τήνδε δ' ἔξοδον 785. τήνδε φάτιν 837. τήνδε θωρεῖαν 1011. τήνδε γῆν Phil. 244. τάνδ' αἰγλίαν 819 ch. τήνδ' ἐπιστήμην 1046. τήνδε πόλιν Oed. R. 51. 72. τήνδε τίχην 102. τήνδ' ἐπιστροφὴν 134. τήνδε βάξιν 519. τήνδε χάριν Oed. Col. 592. τήνδε ἄγχαν 954. τήνδε ἔδραν 1168. τήνδ' ἀθυμίαν Ant. 237. τήνδε ἕβριν 309. τήνδ' Ἀντιγόνην 799 an. Converso ordine voca- bulorum: γῆν τήνδε Phil. 220. θήραν τήνδε 829 m. φάτιν τήνδε 1035. κῆρα τάνδε 1151 ch. σπουδὴν τήνδε Ai. 13. πόλιν τήνδε Oed. R. 443. φρόνησιν τάνδε 664 ch. κόρην τήνδε Ant. 391. Cum adiectivo vel alio pronomine: τίς αὖ τήνδε φωνεῖς — φάτιν El. 320. τήνδ' ἀλιπαρῇ τριχᾷ 453. πικρᾷ — πείραν τήνδε 463. εὐτυχῇ κλυδούσα πρᾶξιν τήνδε Trach. 293. δέσποιναν εἶναι τήνδε σὴν 408. τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον 617. θοᾷν νύμφαν τάνδε 856 ch. τήνδε περιφανῇ νόσον Ai. 66. οἷαν τήνδε θωύσσει βόην 328. κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν 563. μόνῃν ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἴλλου Phil. 61. βαρεῖαν — φάτιν τήνδε 1035. τήνδε τ' ἔμπυον βά- σιν 1364. καιρίαν — τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην Oed. R. 632. πόλιν — ξυνοῦσαν εὖρουν τήνδε Oed. Col. 777. τήνδε σὴν τέργειν 1123.

τήνδε γερόντων — λέσχην Ant. 159. τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνη 374 an. τάνδ' ἐτοίμαν δόδον 869 m. λευκὴν πήνδε τρίχα 1080. τήνδε Καρμεῖαν χθόνα 1147. — τόδε κεῦθος νεκύων Ant. 812 an. τόδ' ἔλκος Phil. 646. τόδε φάος 659. τόδ' ἄρθρον 1186. τόδ' ἄλγος 1310. τόδ' ἄλσος Oed. Col. 98. τόδ' αὔχημα 717 ch. τόδ' ἄγγος Trach. 619. El. 1107. 1196. τόδ' ἦμαρ El. 106 an. τόδ' ἀγλάϊσμα 896. Mutato ordine σῶμα τόδε 1207. κακὸν τόδε Trach. 988 m. πρᾶγμα τόδε inc. XXXVIII (696 D.). — Cum adiectivo vel pronominale alio: πολυφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε El. 10. τόδ' ἀκλήπτον μανίας ἄνθος Trach. 995 an. οἷον τίδε — ἀμφιβληστρον 1039. ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον Phil. 312. κρᾶτ' ἐμὸν τόδε 989. ποῖον — τόδ' ἔπος 1189 m. βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον Oed. Col. 101. τόδ' ἄθλιον εἰδωλον 109. τόδ' ἀρχαῖον δέμας 110. εἰς τόδ' — ἀνόσιον στόμα 985. τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναμνον Ant. 788 ch. — τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα 870 m. τί — τόδ' ἄχθος βασιλείων 1157. τόδ' ὄζυκῶνκτον πάθος 1300. Dualis: χεροῖν τὰ τῶνδε El. 1122. ταινὸν ἀδελφαῖν Oed. Col. 1292. ἄνδρε τώδε Phil. 587. — Pluralis nominativus: οἷδε παῖδες Oed. R. 32. οἷδε λόχοι Oed. Col. 1373. ποταμοὶ θ' οἷδε Ai. 849. ἱκετεύομέν σε πάντες οἷδε Oed. R. 41. πάντες σε προσκυνοῦμεν οἷδε 327. πορεύονται γὰρ οἷδε δὴ τινες Oed. Col. 111. — αἷδε δαίμονες 868. αἷδε χεῖρες 1104. στέγαι μὲν αἷδε Oed. R. 927. παῖδες αἷδε Oed. Col. 463. — τάδε κακά Oed. R. 667. 1280. πυρεῖα τάδε Phil. 36. κληῖθρα πυλῶν τάδε Oed. R. 1294. πεδία τάδε Ai. 454. δώματα τάδε El. 651. — Genitivus: τῶνδε γόνων El. 345. 371. τῶνδε γεννητῶν Oed. R. 1015. τῶνδε συμμάχων Oed. Col. 819. τῶνδε Καρμεῖων Ant. 504. Inverso ordine οἰκῶν τῶνδε Oed. R. 431. πολιτῶν τῶνδε 1164. παίδων τῶνδε Oed. Col. 1328. ἀστῶν τῶνδε 1525. τόπων τῶνδε 1637. τῶνδε προσχωρῶν ξένων Oed. Col. 494. — τῶνδε γυναικῶν Trach. 239. τῶνδε πατρῶων θυρῶν El. 108 an. τῶνδε δαιμόνων (fem.) Oed. Col. 467. Cum adiectivo: τᾶνδ' ἡμαιμακეტᾶν κορᾶν Oed. Col. 127 ch. — τῶνδε κακῶν Ai. 549. τῶνδ' ἐκ μελάθρων Phil. 147 an. τῶνδε δωμάτων Oed. R. 951. τῶνδ' ἰδράνων Oed. Col. 173 ch. 232 ch. Alio ordine τόξων τῶνδε Phil. 648. κέντρων τῶνδε Oed. R. 1317. βάθρων ἐκ τῶνδε Oed. Col. 265. ἔργων τῶνδε El. 1243. θεσφάτων τῶνδε Trach. 87. — Dativus: τοῖςδε λόγοις Phil. 319. τοῖςδ' ἀστοῖσιν Oed. R. 392. τοῖςδε κρωσσοῖς Oed. Col. 479. τοῖςδε γάμοισιν 992. Altero ordine δόμοισι τοῖςδε Tr. 891 ch. ἀστοῖς τοῖςδε Oed. Col. 289. τόποισι τοῖςδε 1024. τέκνοισι τοῖςδε 1142. Cum adiective dicto: τοῖςδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις Oed. Col. 78. — κοίταισι ταῖςδε Tr. 918. ὁδοῖς ἐν ταῖςδε Oed. Col. 560. ποταμοῖς τολμαῖς ταῖςδε Aj. 46. πρῶταισι ταῖςδε — ἀγναιῖς Oed. Col. 719 ch. — τοῖςδε τόξοις Phil. 1319. τοῖςδε κατεΐγματος Oed. R. 920. Altero ordine στα-

Θμοῖσι τοῖςδε El. 1323. κακοῖσι τοῖςδε Phil. 469. τάςοις τοῖςδε 944. — Accusativus. τοὺςδε λόγους El. 992. τοὺςδε βωμούς Oed. Col. 902. τοὺςδ' ἀνὰ χώρους 1061 ch. τοὺςδε τόπους 1758 an. τοὺςδε νόμους Ant. 445. 448. Transposito pronomine δόμους ὡς τοὺςδε Trach. 365. Cum adiectivo τοὺςδ' ἐκτῆρας κλάδους Oed. R. 143. — τὰςδε μαντείας 149. τὰςδ' ἀράς 820. τὰςδε συμφοράς Trach. 1033. τὰςδε φροντίδας Ai. 479. τὰςδ' ἐπιστολάς 768. Oed. Col. 1597. τὰςδ' ἀράς Oed. Col. 152 ch. 1386. τὰςδε λιτάς 485. τὰςδε δαίμονας 1393. Altero ordine πλευράς τὰςδε Ai. 1390. Cum adiectivo: τὰςδε δυσμενεῖς χοάς El. 432. τὰςδε πετηήρεις στέγας Phil. 1246. τίνας ποθ' ἔδρας τὰςδε μοι θοάξετε Oed. R. 2. — τὰδ' ἔμπυρα El. 397. τὰδε ἀρωγά 453. τὰδε στέγη Oed. R. 912. Mutato verborum ordine βέλη τὰδε Phil. 1271. γέρα τὰδε El. 435. σκῆπτρα τὰδε 641. πρόπυλα τὰδε 1367. Cum adiectivo: τὰδε — δυσπρόσοπτ' ὀνειδιζατα El. 452.

2. Substantive dicitur ὅδε Nominativus: ὅδ' ἐστί El. 1345. ὅπως ὅδ' οὐκ Ὁρέστης ἐστί 1472. ἐγγὺς ὅδ' αὐτὸς θρώσκει Trach. 58. πῶς ὅδ' ἂν — ἴδου 832 ch. ὅδ' ἀναύδατος φέρεται 964 an. πρόσθεν οὐκ ἀνῆρ ὅδ' ἦν Ai. 77. si vera est ea explicatio, quam in v. ἀνῆρ proposuimus. προσπόλων ὅδε 540. αὐτὸς δ' ὅδ' ἦδη δωμάτων ἔξω περὶ Oed. R. 531., quanquam hoc et exempla cetera eiusmodi etiam adiectivum ὅδε esse sinunt. ὅδ' ἐστίν — κείνος 1145. Οἰδίπους ὅδε 1524. ὅδ' ἐκ δόμων — περὶ Ant. 382. πῶς ὅδ' οὐχί — κέδος φέρει 460. ὅδε μὲν κλύει οὐδέν Phil. 828 an. ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβὼν με 966. ὅδ' ἐξαγγέλλεται Oed. R. 148. ὅδ' οὖν ἔτω 669. ὅδε — ἔλωλεν 948. ὀργῆς, ἧς ὅδ' ἄξιος Oed. Col. 909. ὅδ' ἐστ' ὁ σώσας 1119. ὥς σοι — ἀλκῆν ὅδε — τιθῆ 1521. ὅδε — τῇ γυναικὶ συμμαχεῖν Ant. 736. ἦν ὅδ' εἰληχεν τύχην Ai. 1037. ὦν ὅδ' ἔγχετο 1080. πλὴν ὅδε 1217. οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τὰδε; 1259. ὅδ' ἦν ὁ πρῶτος ταῦτα 1267. οἷός ἐστι νῦν ὅδε Ai. Locr. IV. 2 (14 D.). — ἦδε — φοιτᾷ Phil. 796. δίδωσιν ἦδε σοι; Oed. R. 1173. ἦδ' ἐστίν ἡ σώζουσα Ant. 189. ἔπερ ἦδ' ὁμοῦροθεῖ 532. ἦδ' ἀναστάτους οἴκους τίθηται 669. ἦδε — τροπὰς καταφύγηνσιν 670. οὐχ' ἦδε χρυσῆς ἀστὴ τιμῆς λαχύν; 695. οὐχ' ἦδε — ἐπεληπται νόσῳ 728. ἦδ' οὖν θανέεται 747. ἦδ' ὀλεῖται 759. ἦδ' οὖν ἐάσω Trach. 328. ἦδε τε (οὐκ ἂν ἐνέγκοι) 462. ἦδ' αὐθ' ἔρπει 1006 m. ἦδε (ἂν φράσειεν) El. 1094. ἦδε — ἤμα Rhizot. I. 6 (479 D.). Cum adiectivo: ἦδε δύσμορος Oed. Col. 753. Tricl. ἦδ' ἡ. Hermannus ante δύσμορος virgula distinxit, quod non probō. ἦδ' ἐστ' ἐκείνη Ant. 380. Singularem quendam usum habet ἦδε μέντοι μὴ λέγε 563. in quibus ἦδε ceterorum verborum communione caret: ne dicas haec. — εἰ τὸδ' ἡδύ Oed. Col. 646. τόδ' ἄνδρας ἐξανίστηται — τόδ' ἐκδιδάσκει Ant. 297. 298. τόδε μ' αὖ λαβᾷται Trach. 1025 m. τόδ' ἐξ-

ειρήρεται 1178. πρόπον γέ τᾶν ἦν — τόδε Ai. 530. τόδ' ἐσφάλη 1115. τῷ γὰρ προσήκει τόδε El. 897. οὐκ ἐμὸν τόδε 1462. — τόδ' ἔστ' ἐκείνο El. 1167. τί τόδε Phil. 201 ch. Oed. Col. 212 ch. ποῖον τόδε Oed. R. 571. — *Genitivus*. τὰ τοῦ δε τόξα Phil. 68. οὐδ' ἐς ἴδον μοῖρα τοῦδ' ἐχθλοῖσι συντηχόντα 677 ch. δίχα τοῦδε 829 m. τοῦδε γάρ ὁ στέφανος 830 m. τοῖς τοῦδε λόγοις 952. ἀκούσομαι — πρὸς τοῦδε 1064. τοῦδ' ἐφημοσύνα 1129 m. λόγοις τοῖς τοῦδε 1335. τοῦδ' ἄτερ 1420. καὶ τοῦδ' ἐχθλοῖσι Oed. R. 272. τὰ τοῦδ' ἐπη 404. 1148. τὰ τοῦδε 620. τὸ τοῦδε στόμα 671. ὅλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὑπο 949. τοῦδε χέρας 1154. τοῦνομα τὸ τοῦδε Oed. Col. 61. χάριν τὴν τοῦδε 643. τὰ τοῦδε πῆματα 743. τοῦδε χρὴ κλύειν 1119. τὸν τοῦδε βίον 1355. ὃ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες 1407. τὰ τοῦδε μαντεύματα 1426. τῶν τε τοῦδ' Ἐρινύων 1436. τὸν ξύναιμον τοῦδε Ant. 198. τοῦδε γάρ σὺ κηδεμών 545. τοῦδε χρὴ κλύειν 662. μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδε 721. εἰ τοῦδ' ἡμπλακον 901. αἰθεὶς δὲ τοῦδε (λάχος) 1289. ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθών Trach. 369. ἐκ δὲ τοῦδε σφαγῶν 713. ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε Ai. 248 ch. τὰ τοῦδε πράγη 340. ἄτερθε τοῦδε 631 ch. κακοῖς τοῖς τοῦδε 941. τοῦδε κάτα 948. τέκνον τὸ τοῦδε 963. τοῦδ' ἔδω-ρήθη πάρα 1008. πρὸς — τοῦδ' ὅλωλε 1012. τὴν τοῦδ' ὕβριν 1040. ποῦ σὺ σιρατηγῆς τοῦδε; 1079. τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ 1289. τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί 1325. τὴν τοῦδε μητέρα inc. L. 1 (708 D.). τίς ἕμερος τοῦδε ξυνήψατο LIII. 2 (710 D.). — τῆς δὲ καὶ μεῖζον χάριν Oed. R. 764. Ai. 1350. ἣ τῆς δὲ κάμου; Oed. Col. 332. τῆςδ' ἄτερ Ant. 562. στερήσεις τῆς δὲ τὸν σαντοῦ γόνον; 570. τῆς δὲ γε ζώσης Trach. 304. πατέρα τῆς δὲ 363. ὃ τῆςδ' ἔρω 433. τῆςδ' οὐνεκα 477. τοῦ τῆςδ' ἔρωτος 489. τὰ τῆςδ' ἐπη Ai. 522. κόμας ἐμὰς καὶ τῆς δὲ 1153. τοῖς τῆς δὲ χρῆσθαι El. 363. τῶν τῆς δὲ μύθων 365. τῆς δὲ μᾶλλον εἰκός ἦν θνησκεῖν 530. παρούσης τῆς δὲ 630. πρὸς τῆς δὲ 774. τῶν τῆςδ' ἀπειλῶν 777. — τοῦ δέ γ' οὐνεκα El. 379. 595. Ant. 19. ἐκ δὲ τοῦδε El. 413. Ant. 574. τοῦδε φροντίδ' οὐκέτι εἰσορῶ El. 601. καὶ γὰρ τοῦδ' ἔστωρ 840 m. ὡς ὥδε τοῦδ' ἔχοντος Ai. 887. τοῦδὲ σοι μέλειν ἐφλετο 969. τοῦδε γὰρ καγὼ κρατῶ Oed. R. 409. τοῦδ' ἐκλανθάνει Oed. Col. 1009. ἐξαφεῖται τοῦδὲ γε Trach. 72. — *Dativus*. τῷ δὲ κέρδος μετατιθέμενος Phil. 510 ch. μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε 991. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδε Oed. R. 1156. ὑμεῖς δὲ τῷδε (πίστει δότε) Oed. Col. 1629. τῷδ' ἔμμεν Ant. 619. τῷδε συγκοιμωμένην El. 266. χοῦς οὐκ ἂν ποτε — τῷδ' ἐπέστεφεν 433. εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσών Trach. 20. μὴ σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς — ὕπνον 986 an. ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι 1009 m. τῷδε σέ (κοσμεῖν ἔκειτο Θεομός) Ai. 1083. τῷδε δ' οἴχομαι 1107. κά-πετόν τιν' ἰδεῖν τῷδε 1145 an. τάφου μεληθεὶς τῷδε 1163. θανόντι τῷδε 1364. τῷδε γὰρ θαμύζεται Past. IV. 3. (446 D.); *quonquam probabiliter emendabitur* τῇδε. — ἐμοί καὶ τῷδε Oed. Col. 1700 m. εἰ ταῦτα —

τῇδε κείσεται κρᾶτη Ant. 481. ἐκείνω τῇδε τε 566. τῇδε γὰρ καὶ γὰρ φράσω
 El. 633. ξυνουκεῖν τῇδε Trach. 542. λύπημα τῇδε 551. Vulgo τῇδε cum
 φράσω sequente coniunctum adverbiascere creditur. ταῦτα τῇδε μοι τάδε
 τιμᾶτε Ai. 672. Plurima huius formae exempla adverbiorum munus
 tuentur. — Neutra dativi forma non dicitur substantive. — Accusati-
 vus. πρὸς τόνδε Phil. 71. τόνδε — τῆναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη 197
 an. ἐς τόνδε — ἕβρις πᾶς ἐχώρει 395 ch. τόνδε — φράσον 569. τόνδε
 πείσαντες 608. οὗτος σὲ καὶ σὺ τίνδε 1423. κομίζειν τόνδε Oed. R. 679 ch.
 ἧ τόνδε φράξεις; 1120. τόνδ', ὃς πάρεστιν 1130. μὴ κόλαζε — τόδε 1147.
 τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος; 1419. σὲ — οἰκτείρομεν καὶ τόνδε
 Oed. Col. 256. τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; 481. τόνδ' ἀπάξομαι 864. ἄξω
 τόνδε 879. τόνδε — ἄται κλονέουσιν 1244 ch. τί τόνδ' ἂν εἰποις — φῦ-
 σαι Ant. 642. τόνδε γὰρ μεταίτιον ἔρασκε Trach. 259. φράσον τόνδε 430.
 τόνδε γὰρ βλέπω 591. διδοὺς δὲ τόνδε 601. πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε;
 715. τόνδε — πῆξαι λαβόντα σκήπτρον El. 411. ὃς τόνδε καμ' ἔσωσας
 1348. ὦν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν 1480. ὅρα μολοῦσα τόνδε Ai. 772.
 σωτηρίαν ἔχοντα τόνδε 1059. τόνδε μὴ θάπτειν 1068. τόνδε θάπτων 1069.
 τόνδε κοσμήσαι 1082. τόνδε — εἰς ταφάς ἐγὼ θήσω 1087. τόνδ' εὐτυ-
 χεῖν 1105. τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαντέον 1119. τόνδ' ἀπείργειν Phaedr. IV. 4
 (607 D.). — τήνδε (ἔχω) Oed. Col. 830. τήνδ' εἰλομεν Ant. 381. τήν-
 δε — κῆρε 394. ἄγεις δὲ τήνδε 397. τήνδε κατθανεῖν 572. φίλοι τήνδε γ'
 ἔχουσιν 921 an. δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ El. 653. δάμαρτα enim
 praedicata est, quam vocant, notio. εἰ τήνδ' ἔπανους 788. τήνδε — βοᾶν
 792. ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὦν Trach. 410. εἰ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις
 483., plane ut El. 653. λόγους, οὓς εἶπας ἐς τήνδε 487. ξύνες τήνδ'
 ὡς ἀήθης — χωρεῖ 866. — τόδ' ἔρδειν Phil. 6. τόδ' οὐχὶ κλεπτέον 57.
 πρὶν ἂν μάθω πρῶτον τόδε 333. τόδ' εὐξάμην 1007. τόδε γὰρ νοῶ κρᾶ-
 τιστον 1161 ch. ἴσθι τόδ' ἔμπειρον 1182 m. θανμάσας ἔχω τόδε 1346.
 τόδ' εἰπεῖν Oed. R. 279. τόδε σκοπεῖν 407. ἀκοῦσαι σου τόδε 729. εἰς
 τόδ' ἦξεις 1158. φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαγκοῦν Oed. Col. 6. οὐ μαθεῖν με
 δεῖ τόδε 22. τόνδε πλήσας 481. χωροῦμι' ἂν εἰς τόδε 508. εἰς τόδ' ἦλθον
 554. τοῦ καθυβριζέιν δοκεῖς — τόδε; 965. εἰς τόδε 1032. τί τόδ' ἐπέ-
 πλῆξας 1727. καὶ τόδε (ὄρῳ) 1728 m. ἀμφινοῶ τόδε Ant. 373 an. ὄρῳ
 τόδ' ὡς εἰρηκας ὡς ἄγαν νέος; 731. τοῦ τόδε — μαθῶν Trach. 186.
 μηδὲ προσδόκα τόδε 366. τόδ' οὐδ' ἂν εἰς ποτὶ φαίη — ἰδεῖν δεδρακότεν
 1061. τόδ' ὥτε 1097. τόδ' ἴσθι Ai. 1287. προλιπεῖν τόδε El. 130 m.
 καὶ τόδε — ἔδρων ἂν 594. μὴ πάθῃς τόδε 1018. τόδε μὲν οὐ ποτ' ἐξιώ-
 σω τρέσαι 1232 m. σῶζου τόδε 1248. — τί τόδ' ἀπεννέπεις Oed. Col.
 209 ch. — Dualis: τῶδε χρὴ πάντας σέβειν El. 970. τῶδε τιμᾶν ἄπαν-
 τας — χρεῶν 971. ἐς τάδε edd. vett. et Laur. B. in Oed. Col. 1123.

Rell. ex Triclin. τάςδε, vel vitiose τὰς δέ. ἐκ ταῦνδε Oed. Col. 446. —
Pluralis, nominativus: οὔδε τεθνᾶσι Phil. 426. οἴσουσι σ' οὔδε 875.
 οὔδ' ἐκ βίας ἄξουσιν; 973. αἶδε τ' ἡθέων λεκτοί Oed. R. 18. recte enim
 sic Erf. ex Suid. v. λεκτός. Libri aut οἱ δέ τ' aut οἱ δ'; sic certe Aug. b.
 Idem vitium v. 78. Laurr. tres occupavit, sed οὔδε Aug. b. Mosq. a.
 Pal., modo quod hic οὔδε τ'. οὔδε γάρ — μάντιν ὧδ' ἄγουσιν 297. οὔδε
 γάρ κρηνοῦσι Oed. Col. 79. οὔδ' ἀμαρτάνουσιν Ant. 918. πάρεισιν οὔδε
 El. 1412. οὔ ποτ' Ἀλανθ' οὔδ' ἀτιμάσουσι Ai. 98. οὔδε — πάρεισιν 1147. —
 αἶδ' ὁμοῦ πελάζομεν Oed. Col. 1109. αἶδε μ' ἐκσώζουσιν 1369. αἶδε γάρ
 τὰδ' οὐκ ἔδρων 1381. αἶδ' οὐχ' ἐκάς 1664. — τὰ δέ — γένοιτ' ἂν Phil.
 305. οὐκ οὖν τάδε — δεινὰ 624. ἔσται τάδε 881. μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε
 991. τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1230. ὅσοις τὰδ' ἔστ' ἀρέσκοντα Oed. R.
 274. ἠὲ δ' αὖτο μὲν τάδε 527. τὰδ' ἤδη διαφανῇ 754. εἰ μὴ τάδε — ἀρμό-
 σει 901 ch. τὰδ' ὥς ἔχει 1172., qui etiam accusativus potest haberi.
 Ἀπόλλων τὰδ' ἦν 1329. τὰδ' — ἔστ' ἄριστ' ἐιργασμένα 1369. ἐκ τοῦ κατ'
 ἄστου βασιλείως τὰδ' ἄρχεται Oed. Col. 67. σοὶ τὰδ' ἔστι 791. οὐχ' ὕβρις
 τάδε; 887. Θέμις δὲ πῶς τὰδ' ἔστι; 1726 m. εἰ τὰδ' ἔχει κατὰ νοῦν
 κέλῳ 1765 an. πάντως γὰρ ἔχει τάδε κύρος 1776 an. quanquam τάδε
 pro accusativo, κύρος pro nominativo haberi non minus recte licet. εἰ
 τὰδ' ἐν τούτοις Ant. 39. χρόνον τὰδ' ἦν τοσοῦτον 411. εἰ κάτωθεν εὐαγῇ
 τάδε 517. εἰ — τὰδ' ἔστιν ἐν θεοῖς καλὰ 916. τὰδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βορο-
 τῶν — ἀρμόσει 1301 m. τάδε γὰρ ἅλντα κεκλήσεται El. 223 m. τὰδ'
 ἔστιν 652. εἰ τὰδ' εὖ κυρεῖ 789. εἰ σοι χαρτὰ τινγχάνει τάδε 1449. καὶ
 πεπείρανται τάδε Trach. 578. τὰδ' ἦν πρόρρητα 681. τὰδ' ὀρθῶς — κα-
 τουράζει 823 ch. οὐκ ἂν τὰδ' ἔσται τῇδε Ai. 930. ὅτῳ δὲ μὴ τὰδ' ἔστιν
 ἐν γνώμῃ γίλα 1017. τὰδ' οὐκ ἀκουστά σοι Creus. VII. 2 (327 D.). ὅταν
 — θεοῖς δοκῇ τάδε Tynd. I. 6 (572 D.). — *Genitivus*: πρὸ τῶνδε
 φωνεῖν Oed. R. 10. εἰ τῶνδε χρῆζεις — κλύειν 91. τῶνδε γὰρ πλεόν φέρω
 93. οὐδεὶς — τῶνδε 373. σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν σέβω 700. τῶνδ' ἕως ἂν
 ἐκμάθω Oed. Col. 114. ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε 815. ὀνειδίζεις με τῶνδ'
 ἐναντίον 1006. ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι — παρηγμένους μισθοῖσιν
 Ant. 293. τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς 506. μέλει γὰρ τῶνδε 1316. ἄνευ τῶνδε
 Trach. 335. καὶ τῶνδ' ἄρχομαι El. 256. τῶνδε τοῦ προφερετέρου Niob.
 VII. 4 (399 D.). τῶνδ' ἀνάγκη — κλύειν Past. V. 2 (447 D.). — *fem.*
 τῶνδε γ' ἐστερημένος Oed. Col. 861. τῶνδε πλείστον ὄψις Trach. 311. —
neutr. ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι (τόξων, sed non tamen ut adiective dicatur
 τῶνδε) Phil. 200 an. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον 586. τῶνδ' ἐπιψάσαι μό-
 νον 665. τῶνδε χάριν Oed. R. 147. ἂν τῶνδε δράσω 235. τὰ δευτέρῳ ἐκ
 τῶνδ' ἂν λέγοιμι 282. τῶνδ' ἔλεγχον 603. σημῆτι τῶνδε 710. τῶνδε —
 οὐνεκα 1010. quanquam φυτευσάντων cogitare licet, ut sic masculinum

sit. ἐκ τῶνδ' — ἀπόλλυται 1251. πάντων τῶνδ' αἰετ μετεχέτην 1465. ση-
 μεῖα τῶνδε Oed. Col. 94. τῶνδ' ἀκούσαντες 419. τὰ τῶνδ' ἔπη 1143.
 ἀκούων τῶνδε his auditis 1173. καὶ τῶνδ' ἀλγίονα Ant. 64. ἀδελφὰ
 τῶνδε κηρύξας ἔχω 192. αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων 1296. πυθέσθαι τῶνδ'
 ἀλήθειαν περί Trach. 91. τῶνδε ναμέρτεα συμβαίνει 172. πάντων ἀπει-
 ρος τῶνδε 308. τῶνδ' ἀπολείεις σῆμα 611. τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ 859 ch.
 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν 908. καὶ τῶνδε 1099. ὧδ' ἐχόντων τῶνδε Ai. 274.
 τί — ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφειλοῖμι σε; 533. ἐκ δὲ τῶνδε 810. καπὸ τῶνδ' ἀρ-
 χηγετεῖν El. 83. οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; 287. τῶνδε — πανστίῃρ' ἐφῆξεν
 295. εἰ γὰρ τῶνδ' μοι μεῖζόν τι λέξεις 368. τῶνδ' ἄρρητος οὐκ ἔνεστι μοι
 517. τῶνδ' μοι δώσω δίκην 528. τῶνδ' μ' αλοχίνην ἔχειν 606. τῶνδε —
 μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει 951. τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω 1180. εὐλάβειαν τῶνδε
 1326. μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος 1491. πλείω τῶνδε Hel. VI. 2 (185 D.).
 καὶ τῶνδε Naupl. V. 4 (379 D.). — *Dativus*. ἐν δὲ τοῖςδ' ἐγώ Phil.
 1227. τοῖςδε σὺ εἰ ξυμμαχῆσων 1351. ἅπερ τοῖςδ' ἄρτιως ἠρσάσμεν Oed.
 R. 251. ἐν δὲ τοῖςδ' ἴσος 677. ἐν τοῖςδε 892 ch. τοῖςδ' ἔσται μέλον Oed.
 Col. 659. φράσω δὲ καὶ τοῖςδε 787. στόλον ξὺν τοῖςδ' ἀγέλης 1308.
 τοῖςδε δουλεύω El. 1183. τοῖςδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ ζῆν ἐστὶ inc. LVIII. 8, 3
 (719 D.). — ἢ μοι ταῖςδ' ἐτε Trach. 342. σοὶ ταῖςδε τ' οὐδὲν εἴργεται
 343. — καὶ τοῖςδε τὴν χάριν ταχέϊαν — πρόσοθες Trach. 1242. πρὸς
 τοῖςδε Phil. 1323. τίς χρόνος τοῖςδ' ἐστὶν οὐδελεηλυθώς; Oed. R. 735.
 τοῖςδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι Ant. 464. — *Accusativus*. τοῖςδε γὰρ μὴ ζῆν
 ἔδει Phil. 416. καὶ μὲ τούςδε τε 577. μήτε τούςδε μὴτ' ἐμέ Oed. R. 352.
 καὶ μὲ τούςδε τε 648. μαρτύρομαι τούςδε Oed. Col. 817. τούςδε μὲν πρᾶσ-
 σειν καλῶς Alet. VII. 2 (94 D.). — τὰςδε δ', ἅςπερ εἰσορᾷς Trach.
 282. τὰςδ' ὀρωμένη 305. μὴδ' ἐξισώσης τὰςδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς Oed. R.
 1507. τὰςδε γὰρ πάρεμι ἄγων Oed. Col. 1148. προδώσειν τὰςδε 1630.
 γυναικάς εἶναι τὰςδε Ant. 575. — τὰδε παραίς Phil. 132. δεδώκασι —
 τὰδε 372. τλήναι τὰδε 533. πρὸς τὰδε — πλεῖν 564. δράσειν τὰδε 593.
 τὰδε μὲν θεὸς ὀψεται 832 ch. αἰνῶ τὰδε 877. μὴ λέγε — τὰδε 886. ὑμῖν
 τὰδε — ἀνακλᾶμαι 926. ὁμολογῶ τὰδε 968. πειστέον τὰδε 982. τὸν
 τὰδε μῆοι 1101 m. πότμος σε — τὰδε — ἔσχε 1104 ch. λέγεις τὰδε;
 1219. οὐπικωλύσων τὰδε 1226. πρᾶσσω τὰδε; 1234. λέξω τὰδε 1242.
 ἦν τὰδε ψευδοῦν λέγων 1326. τὰδ' ἔρξας 1337. καὶ ἀναγκάζεις τὰδε;
 1352. λέγεις δ' Ἀτρεΐδαις ὄφελος, ἢ π' ἐμοὶ τὰδε; 1370. προφωνῶ —
 τὰδε Oed. R. 223. τὰδε — ὑπερμαχοῦμαι 264. σκοπῶν τὰδε 286. πρὸς
 τὰδε — θυμοῦ 343. ὧ τὰδ' ἐκπράξαι μέλει 377., qui etiam nominativus
 haberi potest. χῶ συνθεῖς τὰδε 401. οὐκ ἠῦδα τὰδε; 568. εἰ μὲν λέγει
 τὰδε 574. ἀφείς τὰδε 599. γνώσει τὰδε 613. πλάτυσον τὰδε 646. τὰδ'
 οὕτως ἄλλος ἦν — ὁ προστιθεῖς 819. πόλις γὰρ ἦκουσε — τὰδε 850. οὐχὶ

— τὰδ' ὡς τάχος λέξεις; 945. τὰδ' ὀκνῶν 1000. εὐρησθαι τὰδε 1050. ἦδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἤκιστ' ἂν — λέγοι 1053. μὴ δοῦν τὰδε 1064. μὴ οἱ τὰδ' ἐκμαθεῖν 1065. κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τὰδ' ὡς ἔχει 1172., quod non minus recte nominativo casu dictum intelligas. ὁ πορσύνας τὰδε 1476. φῆς τὰδ' οὖν; 1520. λέξω τὰδε Oed. Col. 79. πονεῖν τὰδε 343. ἤκουσε — τὰδε 417. χέω τὰδε 479. πραξάτω τὰδε 498. ψυχὴν τὰδ' ἐκτίνουσιν 500. τὰδ' ἀκούειν 533 m. οἰμῶζειν τὰδε 824. τὰδε γε μωμένου 840 ch. τὰδ' ἔρδω 855. γνώσει τὰδε 856. εἰ τὰδε δοκεῖς τελεῖν 882 ch. τὰδ' ἀντιδρῶν 957. τὰδε — ἡμάρτανον 972. φθέγγομαι — τὰδε 991. ἀμύνω — τὰδε 1130. τὰδ' εἰκαθεῖν 1180. τοὺς τὰδ' ἐκπράξαντας 1309. οἰστέα τὰδε 1363. τὰδ' οὐκ ἔδρων 1381. τὰδ' εἰ τελεῖτέ μοι θανόντι 1437. δηλοῦσθαι τὰδε 1509. τὰδε — δράσειν 1633. δράσω καὶ τὰδε 1770 an. βιάζομαι τὰδε Antig. 66. τὰδ' ἂν προὔχοιο 80. εἰ μὴ πᾶσι κηρύξῃς τὰδε 87. τὸ μὴ πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τὰδε 219. καὶ τὰδ' εἴσεται Κρέων 229. ὁ τολμήσας τὰδε 248. εἰργασθαι τὰδε 294. ἤρυσαν τὰδε 302. ὅς τὰδ' ἔρδει 371 ch. δεδρακέναι τὰδε 438. μὴ πράσσειν τὰδε 443. ὁ κηρύξας τὰδε 446. λέγεις ὀρθῶς τὰδε 681. ἀκούειν — τὰδε 688. τὰδ' ὀρῶν 796 an. τὰδε ταύτη κατακυροῦσθαι 927 an. βιάζονται τὰδε 1060. δοῦν νυν τὰδε 1094. τὰδε — ἡθροῦμεν 1204. τὰδε — ἴσμεν Trach. 138 ch. ἀγγελίας τὰδε 189. τὰδ' ἀντίπροφρα δὴ σοι βλέπειν πάρεστι 222 ch. αἰχμάσαι τὰδε 354. χειροποιεῖται τὰδε 887. τῆς τεχνωμένης τὰδε 924. ἔρξειν τὰδε 931. τὰδε — ἔχομεν δοῦν 946 ch. τὰδε δὲ μελίμεν' ἐπ' ἐλπίων 947 ch. δελξὼ γὰρ τὰδ' ἐκ καλυμμάτων 1067. τὴν γε δράσασαν τὰδε 1098. πράσσειν — τὰδε 1237. τελειοῦσθαι τὰδε 1247. εἴπερ ἐργασται τὰδε Αἰ. 22. μὴ — αὖδα τὰδε 361. ὡς φράσω τὰδε 720. καὶ πὶ τῷ λέγει τὰδε; 784. καὶ γὰρ τὰδε (στέρξω) 1018. εἰρκτέον τὰδ' ἐστὶν 1229. ὁ δοῶν τὰδε 1259. πράσσειν τὰδ' ἡμᾶς 1380. ὁ τὰδε πορῶν El. 125 ch. τὰδ' αὐδᾶν 126 ch. ξυνέημι τὰδε 129 m. πῶς γὰρ — οὐ δοῶν τὰδ' ἂν 250. τὰδ' ἐξυβρίζει 285. λέγεις τὰδ' ἡμῖν 303. σμικρὰ μὲν τὰδε (δός) 442. δράσεις τὰδε 457. εἰ τὰδ' ἡ τεκοῦσα πείσεται 462. τοῦ τὰδ' ἐξήκοντο ὕπο; 543. παύσεται τὰδε 785. λέγω τὰδε 870. 909. τοῦ τὰδ' ἔκουςας βροτῶν; 914. νοθευεῖς τὰδε 1014. τὰδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν 1051 ch. ἐπαιτεῖται τὰδε 1113. στένεις τὰδε; 1171. ἐννέπειν τὰδε 1246 m. τὰδ' ὡς πάλιν (θέμενοι) 1428 ch. τὰδε — πράσσειν Alet. VII. 5 (94 D.). πόλι πόλις ἂν τὰδ' ἐνέγκοι; Aload. VII. 4 (105 D.). τὰδ' ἐστὶ κλισμός Salm. I. 1 (482 D.) Horum, quae nisi aliquid insciens praeterii omnia sunt, nonnulla etsi adverbiascunt, velut ἐκ τοῦδε et ἐκ τῶνδε iam et posthac significantia, tamen etiam haec ad substantivum pronominis usum recte revocantur.

Iam antequam ad usum et proprietatem pronominis accuratius considerandam accedimus, enumeranda ducimus, in quibus ὅδε vitiose olim

legebatur. Inprimis enim usitatum in libris scriptis ὁ δε et ὁ δέ, τὰ δε et τὰ δέ errore confundi; idque genus et propius erat ad peccandum δέ in apodosi dici ignaris. οὗς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων — τοὺςδε καὶ πρᾶσσειν στιγῶ Phil. 87. Correctum τοὺς δέ a Buttmanno. εἴ τις γῆ Θεοὺς ἐπισταται τιμαῖς σεβλῆειν, ἥδε τοῦτ' ὑπερφέρεi Oed. Col. 1011. Edd. vett. εἰ δέ, Laur. A. ἴδε, Par. A. ἡ δέ et recte sic Brunckius. οἷς ἂν σὺ πρὸςθῃ, τοῖςδ' ἐφασκ' εἶναι κρείτος 1334. Sic libri omnes: recte Hermannus τοῖς δέ. τοῦδ' ἐγὼ κλύων ἀπῆξα Trach. 188. Copula requiritur, recte ut Herm. scripsisse videatur τοῦ δέ. τόδ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ 1162. Sententia cum postulet illud vero nihil erat nisi morituum me, iure τὸ δέ Wyttenb. correxit Bibl. Crit. III. 2. p. 11. οὔδ' οὖν γελώντων Ai. 940. Suidas cod. Leid. γ. βλέποντες οἱ δ' αὖ, unde iure Hermannus οὐ δ' οὖν illi vero. ἃ δὲ μέγιστ' ἐβλαστε νόμιμα τῶιδε φερομένην ἄριστα El. 1085 ch. Recte Herm. τῶν δέ. Sic emendandus fuit versus Alet. VII. 8. (94 D.), ubi vulgo τοὺςδε legitur; γ. ὁ, ἡ, τὸ pron. demonstr. Aliud genus vitii est, cum ὁ δε et ὁ γε confunduntur. οὐκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ Ant. 321. τὸ δε et τοῦτο cum sic componi nequeant, Hermannus τό γ' ἔργον correxit secundum Reiskium; Schaeferus ὁδε soloece. εἰ γὰρ δὴ τὰ γ' ἐγγενῇ φύσει ἄκοσμα θυέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους Ant. 655. Sic Erf. de coniectura, libris aut τὰδ' aut τὰ ἔ exhibentibus, quod posterius est in Laur. A, Ricc. Aug. — τῆςδε vitiose in libris scribitur Phil. 266. ubi iure Brunckius τῆς ἀνδροφροῦρου ἐχιδνῆς dedit, etsi Buttm. secundum Doederl. in spec. ed. Soph. p. 54. illud cum aliqua emphasi dici existimabat. In Ant. 505. ὀρῶσαι χοῦτος nunc Herm. dedit pro χοῖδε ex Laur. A, Ricc. Aug. Sic et in Tymp. I. 1. (563.) ex Stobaei codd. Ecl. LIX. 12. nunc rectius τοῦτον quam τοῦδε legitur. In Trach. 362. aut τὸν Εὐρυτον τῶνδε ex Flor. duobus Brunckii, Vat. et, ut videtur, Harl. scribendum, ut sit regni quod illis locis esset, aut σὼν scribendum videri significavimus in γ. δεσπόζω. Contra cum olim legeretur τὰ δέ El. 212 ch. Hermannus τὰδε correxit. Idē Ai. 400. γ. τοῖςδε et Const. Matthiae Qu. Sophocl. p. 39. Denique pronominis ipsius casus inter se vitiosa scriptura commutati reperiuntur. ὡς — πόλις δέ σοι κακῶν ἄνατος τῶνδ' ἀπαλλαχθῆ χθονός Oed. Col. 790. Hanc librorum scripturam, cum χθονός sic solum per se dictum Athenas significare non possit, πόλις autem Thebae sint, sensumque hunc esse conveniat; ut civitas tua ab hac, in qua nunc sumus, urbe cladem ne accipiat, Scaliger τῆςδε emendando correxit. Hoc scholiastae, ut videtur, lectum (scribit enim ἵνα ἡ Θήβη ἀβλαβὴς ἵσταται ἐκ ταύτης τῆς γῆς) receperunt Brunck. Reis., probat Elmsl.; sed adversatur Hermannus, qui cum vulgatam scripturam interpretetur ut ci-

vitas evaderet immunitas horum patriae malorum, vix quisquam intelligat, cur una eademque urbs Thebae duobus dicatur nominibus, πόλις et χθών. — ἢ μὴν σὺ κἄνεν τῶνδε λυπηθεὶς ἔσει Oed. Col. 820. Hoc τῶνδε cum nemo esset, qui non referret ad τῶνδε συμμάχων, quod praecessit, recte haud dubie coniecit Musgravius τοῦδε, secundum sententiam a scholiaste expositam: καὶ χωρὶς τοῦ λαβεῖν σε εἰς Θήβας. — Denique in Laoc. III. 6. (342 D.) dudum legitur οἱ τῆςδ' ἐρωσοὶ τῆς ἀποικίας, cum olim perversa scriptura exstaret apud Dionysium τοῖςδε.

B. Iam de significatione pronominis agentes illud primum ponimus, esse omnium demonstrativorum quasi fortissimum.

1. indicans id quod eodem ac nos loco et quasi coniunctum versetur, ut digito tanquam praesens demonstrari posse videatur. οὗτος et ipsum res aliquando praesentes commonstrando servit, ut tamen ad priores et mente amplectendas potius referatur eamque provinciam habeat: ἐκεῖνος autem rem a nostro loco remotiorem deinde etiam a nostris rebus alieniorem demonstrat, διαστηματικὴ dicta Apollonio de Pron. p. 72.; ἢ μὲν γὰρ (οὗτος et ὁδε) πλησιάζει κατὰ τὴν δεῖξιν, ἢ δὲ πάντοτε ἐν ἀποστήματι. Quamquam ὁδε ipsum quoque ἀναφορικῶς dicitur et οὗτος δεικτικῶς: cf. Apoll. l. c. et de Synt. p. 87. 99. Ammon. p. 100. 106., quae eadem habet Etym. Gud. p. 419, 2. 443, 18. Nec nisi verborum contrarietatem Bernhardyus movit cum demonstrandi provincia solis personalibus demandata pronomine demonstrativa omnia ἀναφορικῶν cognomento appellat.

a. Loci igitur in quo sumus et quem quasi circumiectum demonstramus, primum exempla ponimus. ἀκτὴ μὲν ἦδε — Αἴμιον Phil. I. χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γε 23. ἀνὴρ κατοικεῖ τούδε τοὺς τόπους σαφῶς 40. ἐς γῆν τήνδε 220. *Lemnum*: Philoctetes loquitur: huius vocabuli cum demonstrativo consociati, ut nominum χώρα, ἄστυ, πόλις singula exempla non memorabimus. βαίξῃ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ 286. antrum, quod habitabat. νῆσον τῆςδε 609., quamquam enim ἡς sequitur, tamen manu demonstrasse loca circumiecta nuntius videtur. ἀνανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐτῷ 942. cf. 286. Θηρῶν οὐδ' ὅδ' ἔχει χῶρος 1132 m. ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται 1138 m. ἀμείψας τὰςδε πετρήρεις στέγας 1246. ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν Oed. R. 51. χθονὲ ἐν τῇδε 98. ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως 762. εἶναι καθαρῶς τήνδε τὴν στέγην 1228. τόδε πατρῶον ἄστυ 1449. χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐστὶ Oed. Col. 54. χθονὸς καλεῖται τῆςδε χαλκόπους ὁδός 57. τοῖςδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις 78., qui loca circumiecta habitant; ut male τοῖς scripserit Brunckius. Plane ita dictum ἀστοῖς τοῖςδε 289. πετρὸν ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος Oed. Col. 98. in quo nunc sum. οὔτοι σ' ἐκ τῶνδ' ἐδράνων — ἀκοιτά τις ἄξει 173 ch. quam nunc sedem tenes, plane ut μηκέτι

τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνης 192 ch., quod diversum a v. 19. τῶνδ' ἰδράνων πάλιν ἔκτοπος — ἔκθορε 232 ch. βαθρῶν ἐκ τῶνδε 265. ποῦ ὅθ' ὁ κραίων τῆςδε τῆς χώρας —; 297. τῆδε πληγῆναι χθονί 611. ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε 650. τᾶςδε χώρας ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἑπαυλα 674 ch. ὁ τᾶδε θάλλει μέγιστα χώρας 706 ch. ματροπόλει τᾶδε 712 ch. χαλινὸν πρώταισι ταῖςδε κτίσας ἀγνιᾶς 719 ch. τὸ τῆςδε χώρας οὐ γεγήρακε σθέρος 731. τῆςδε χθονός 790. ex Scaligeri emendatione. 827. χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε 1637. οὐ φησι Θήβης τῆςδ' ὁμόπολις λεώς Ant. 729. τόνδ' Ὀλυμπον 754. caelum superimminens iurisiurandi testem Creon invocat. τήνδε Καδμείαν χθόνα 1147. ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖςδ' εὐνήτριαν Trach. 918. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε Αἰ. 454. Ἄργος, οὐπόθεις, τόδε El. 4.

b. Paulo differt hinc, cum *id*, quod eodem atque nos loco includitur, tanquam praesens demonstratur. ὁπόταν δὲ μόλη δεινὸς ὁδότης τῶνδ' ἐκ μελάθρων Phil. 147 an. οἶκον μὲν ὀρᾶς τόνδ' ἀμφίθρον 159 an. quo genere exemplorum via patefit ad adverbiascentem pronominis significationem. τόνδε τὸν ξυνέμπορον 538. πρὸς σὲ κἄμὲ τούςδε τε 577. κοιμῶ τόδ' ἔλκος 646. τόξων τῶνδε 648. ἥλлон τόδε — φάος 659. τὰ τόξ' ἐλὼν τάδε 753. ἄπιστον οἰκονύημα τῶνδε τῶν ξένων 856. ὁδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβὼν με 966. quale genus exemplorum transitum praeparat ad ἀναφορικὸν ὅδε: ille quem video significans rem apud se Philoctetam mirabundum reputare indicat. ἔως ἂν ἦ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον 988. quod cave ad primum exemplorum ordinem referre. κραῖτ' ἐμὸν τόδε 989. ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον ἀπῶσαι 1186 m. βέλη τάδε 1271. ἦν τόδ' ὀρθωθῆν βέλος 1283. ξὺν τοῖςδε τόξοις 1319. τήνδε τ' ἐμπυον βάσιν 1364. οἶδε παῖδες Oed. R. 42. τούςδ' ἄραντες ἐκτῆρας κλάδους 143. ἀπορῆος οἶκων τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἔπει 431. non fuerat intus, sed domum demonstrat Oedipus. ἐν δὲ τοῖςδ' ἔσος 677. τὰδ' ἐν χειροῖν στέφη λαβούσῃ 912. γυνή δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κελνου τέκνων 928. τί μ' ἐξεπέμφω δεῦρο τῶνδε δωμάτων; 951. τὸν ἄνδρα τόνδε 1128. rell. v. in ἀνῆρ. τῷ γέροντι τῷδε 1177. ὡς τὰς ἀδελφὰς τᾶςδε τὰς ἐμὰς χείρας 1481. Οἰδίπους ὅδε 1524. hic ille. κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου Oed. Col. 19. τόνδ' ἐπτότην Κολωνὸν εὔχονται σφλῖν ἀρχηγὸν εἶναι 59. τὸν scribes Brunckium et Reisigium recte quidem Hermannus refutat, sed in usu articuli mire arguitur; nec in eo assentior illi, quod statum Coloni monstrari nullam existimat. Quod si non fit, pronominis ratio non constat. Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον εἰδῶλον· οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας 109. 10. τό γε scribes secundum edd. vett. Reisigium et Elmsleium bene refellit Hermannus. ἄλλος ἐς τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορῶν 127 ch. ἔνα τῷδ' ἐν ἀφ' ὀγκτῷ μὴ προπέσης νάπει 154 ch. demon-

strando enim a locis sacris intrandis Oedipum avocare student. πατέρα τόνδ' ἐμὸν 238 ch. μόνης τόδ' ἔστι δῆλον Ἰομήνης κἀρα 322. istud, quod accelerare video. φυλάσσε πατέρα τόνδε 509. cf. 1358. τῶνδε συμμάχων 819. ἐξάγειν τήνδε 830. αἶδε δαίμονες 868. Furiae, eas aut inag-nibus suis quasi inhabitantes demonstrat, aut certe praesentes, ut quorum prope lucum assederat, dicuntur, ut τὰςδε τὰς θεάς 1014. τέκνοισι τερ-φθεῖς τοῖςδε 1142. τλάμων ὅδε 1241 ch. Oedipus, qui adest. ἀνὶ παίδων τῶνδε 1328. τὰ σκληρὰ πατρός κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου 1408. μούνη τῶνδε Καδμείων Ant. 504. τὸ παῖδε γημὶ τώδε — πεφάνθαι 557. ut τὰ δ' οὖν κόρα τάδε 765. τὴν παῖδα τήνδε 650. τόδε λαμπίδος — ὄμμα θέμις ὄρῳ 870 m. Solem monstrat. τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐται ψυ-χῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν 921 ch. ἥδε γὰρ γυνὴ δούλη μὲν Trach. 62. τόνδε μὴ λείψουσιν στόλον 225. τῶνδε — χώραν γυναικῶν 239. τὰςδ' ὀρωμένη 305. γυναικὶ τῇδε 471. ἐπὶ τάνδ' αἶψ' ἄκουιν 502 ch χιτῶνα τόνδε 577. τόνδε γ' εὐνφῇ πέπλον 599. ut τόνδε πέπλον 771. et τόδε ὕφαντον ἀμφιβλήστρον 1039. σφραγῖδος ἔρκει τῷδε 612. τόδ' ἄγγος 619. El. 1107. 1196. νεοσφαγῇ πον τόνδε προσλεύσσω φόνον Ai. 542. τὸν παῖδα τόνδε 565. 575. ποταμοὶ θ' οἶδε 849. τόδ' ἔγχος 643. 891. ἀδελφὸν τόνδε 905. ἐκείνου τήνδε δωρεάν ἔχων 1011. gladium ab Hectore. τόνδε τὸν νεκρὸν 1026. 1305. τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον 1158. τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ 1298. τάφου τοῦδε 1373. nisi sepultura potius, quam sepulcrum intelligendum. πλευρὰς οὖν ἐμοὶ τὰςδ' ἐπικούφιζε 1390 an. πολὺφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε El. 10. τῶνδε πατρώων πρὸ θυρῶν 108 m. τῷ φέρεις τὰδ' ἔμπυρα 397. γέρα τάδε 435. ἀνακτι τῷδε 625. Apollini, ad cuius aram preces fundit Clytaemnestra 625. εἰ τοῦ τυράννου δώματ Αἰγίσθου τάδε 651. πρὸς τῆςδ' ἐκείνου τε 774. τῇδε πρὸς πύλῃ 808. τώδε τὸ κασιγνήτῳ 965. τόδ' ἄγγος ξὺν τῇδε — σποδῷ 1111. τὸ σὸν τόδε στέγος 1156. urnam dicit cum cineribus Orestis. ἢ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἥλέκτρας τόδε; 1168. σταθμοῖσι τοῖςδε 1323, πρόπυλα ραῖουσιν τάδε 1367. τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδε Dan. I. 2 (176 D.). τοῦδε τοῦ κρέως Cris. II. (650 D., qui in Chryse posuit). De Ai. 540. El. 655. 1207. Ant. 1264. v. in d.

c. Proxime ab his primoribus significationibus abest cum loca vicina significat. μολὼν πρὸς τοῖςδε βωμούς Oed. Col. 902. sunt quae ab his locis non multum absunt, quippe in quibus modo sacrificavisset Theseus. εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖςδ' ἔχεις 1024, si non multum hinc discesserunt. τοῖςδ' ἀνὰ χώρους 1061 ch. Cf. Herm.

d. Hinc est illud, quod ὁ δὲ maxime nominativo et accusativo casu (v. Schaef. ad Hecub. Pors. 712.) dictum demonstrat quidem, sed ita, ut cum aliquo nomine proxime coniungi recte non possit, unde adverbii

quadamtenus naturam induit, verbo addendum. V. Schaefer. Mel. Cr. p. 77. I. Henr. Vossium ad Hymn. Cer. 87. p. 31. et ad Arat. p. 53. Matth. ad Eur. Hippol. 169. τὸδ' ἐξυπερθε (εἰσορῶ) Phil. 29. πυρεῖ ὁμοῦ τάδε 36. στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που 163 an. στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τὸδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἶμα 772. προσέρχεται τὸδ' ἐγγύς 777. de malo suo ingravescente Philoctetes. Nos simili modo *da kommt es wieder*. κέρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε 811. ἐκτενέομέν σε πάντες οὔδε Oed. R. 41. οὔδε γὰρ τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὦδ' ἄγουσιν 297. αὐτὸς δ' ὦδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ, quae duo exempla etsi etiam secundae significationis, quam posuimus, esse possunt, elegantius tamen huic ordini accensentur. κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε διολεῖται 1294. ἐς δέον πάρεσθ' ὦδε Κρέων 1416. πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶν ὄρῳ Oed. Col. 29. ὡς ἄνῃρ ὦδε 32. ecce adest. πορεύονται γὰρ οὔδε δὴ τινες χρόνῳ παλαιοί 111. Male Brunckius ὦδε, de quo corruptelae genere v. Schaefer. Mel. Cr. l. c. p. 77. : soli codd. B. T. Brunckii, Vat. Fam. ὦδε, reliqui et Aldus οὔδε. ὦδ' ἐκείνος ἐγὼ 137 an. καὶ μὴν ἄναξ ὦδ' ἡμῖν Αἰγείως γόνος 555. ἔρχεται Κρέων ὦδε 727. αἶδ' ὁμοῦ πελάζομεν 1109. πάρεσσι δεῦρο Πολυνείκης ὦδε 1255. αἶδ' οὐχ ἕκας 1664. ὦδε — βασιλεὺς χώρας Ant. 155. ὦδ' ἐκ δομῶν — περᾶ 382. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη 522 an. ὦδε μὴν Αἴμων 622 an. ὦδ' ὄρῳ θάλαμον τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν 799 an. πρὸς οὓς αἶδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι 859 m. καὶ μὴν ὦδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφῆκει 1242 an. ἐγγύς δ' ὦδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρωάκει δόμους Trach. 58. ὦδ' ἀναύδατος φέρεται 964 an. Αἴας ὦδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς κῆται Ai. 882. καὶ μὴν — οὔδε πληστον πάρεσιον ἄνδρες 1147. ἰδὼν — Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὀρμώμενον 1203. ὀρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε El. 1219. Sed sunt quaedam a viris doctis iniuria huic generi adnumerata. τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, ὑπόθεσις, τόδε El. 4, non male interpreteris *en Argos*; nec tamen ὦδε adverbiascit, ut cum verbo coniungatur, sed loca circumscita monstrans paedagogus dicit τόδε γὰρ τὸ παλαιὸν Ἄργος ἐστὶ illa, quam hic circumspiciens intueris, *Argiva terra est*. Plane ita dictum ἀκτὴ μὲν ἦδε τῆς περιμέτρου χθονὸς Αἰῶνου Phil. 1. ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχίνι τῇδε νατομεν Trach. 39, in hac, quam circa videtis, urbe. Haec tria igitur ex primo, quod posuimus, significandi genero sunt. Alia ad secundum, quo aliquid praesens commonstratur, referenda, καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὦδ' ἐγγύθεν Ai. 540. ille, quem vides. τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων Ant. 1264. τὰ μὲν partitur, alterum significans, ut respondeat τὰ δ' ἐν δόμοις, quod sequitur. τάδε corpus Haemonis est, quod cum Creon manibus gestet, a nuntio tanquam praesens commonstratur. ἦδε σοι κελὴν πάρα El. 655. haec, quam praesentem vides, illa est, quam quaeris; in brevius ita contrahitur hic sermo ἦδε ἐστ' ἐκείνη,

ἦν παρούσαν ὁρᾷς. Similiter dictum εἶπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βασιάζω τοῖδε El. 1207. siquidem haec, quae gesto, Orestis sunt reliquiae. Articulum hac significatione pronominis non addi clarum est.

e. Ex eodem fonte illud fluxit, quod ὁδε vel per se positum vel nomini additum loquentem significat, ut ἐγὼ interpretari possis. V. Schaeef. Mel. Crit. p. 114. ἡδικηκότες τὸν ἄνδρα τόνδε Phil. 1025. φίλου μετ' ἄνδρὸς τοῦδε 1361. φονεὺς ὦν τοῖδε τάνδρὸς ἐμφανῶς Oed. R. 534. τίς τοῦδ' ἐγ' ἄνδρὸς μᾶλλον ἀθλιώτερος 815. ἐπ' ἄνδρ' ἑτῷδε 829. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρὸς 1018. χωρὶς ἐστάθῃ βορᾶς τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἄνδρὸς 1464. ἀλλ' οὐ τι μὴ λάχῃσι τοῦδε συμμαχίου Oed. Col. 451. non habebunt socium me. τῷδ' ἄνδρ' τοῦμοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσω 1331. quod exemplum propter additum ἐμός memorabile et apud Sophoclem unum. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τάνδρὸς ἔοχετε 1614. τοῖδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτὲ τόνδ' ἄνδρα φατὴ πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα Trach. 1062. τελευτῇ τοῦδε τάνδρὸς ὑστάτῃ 1246. ἐχθρὸς γὰρ τῷδε τάνδρ' καὶ τὰ νῦν ἔτι Ai. 78. κατέπεφνες τόνδε συναύταν 886 ch. ἔνν τῷδ' ἀδελφῇ El. 944. mecum, sorore tua. Substantive sic dicti ὁδε duo tantum exempla reperi: τῆςδε γε ζώσης ἔτι Trach. 304. et ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι 1009 m. — Est, ubi χεῖρες αἰδέσθαι commodè interpretere meas manus: χερσὶν ἀλέψασα ταῖνδε El. 1122. σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆςδε χειρὸς Oed. R. 811. — Sed iniuria Schaeef. Mel. Cr. I. c. huc retulit Oed. R. 41. ἱκετεύομέν σε πάντες οἷδε πρόστιμοι, in quo versu οἷδε non est nos, sed qui adsumus. — Alibi ὁδε ὁ ἀνὴρ, velut Oed. R. 1136. 1160. universe praesentem, et quocum et de quo loquimur, significare notum.

f. Ad spatio coniunctas res etiam adverbium τῇδε spectat, hac, quae cernitis, parte significans. ἢ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων Phil. 204 ch. cf. Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 549. ὥς ἂν ἥλιος ταύτῃ μὲν αἰθρῇ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν 1315. ὥστ' οὐχὶ μακτελὸς γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὐνεκ οὔτε τῇδ' ἂν ὑστερον Oed. R. 857. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὐν οἶσθα αἰδέ με που μαθών; 1128. τῇδ', ὥδε, τῇδε βᾶτε. τῇδε γὰρ μ' ἄγει Ἐρμῆς Oed. Col. 1544. τῷδε με, τῷδε με πρόσλαβε κουφίτας Trach. 1020 m. πηλαμὺς — ὥρατα θέρους τῷ Βοσπορίῃ, τῇδε γὰρ θαμύζεται Past. IV. 3. (446 D.); sic enim veri simile est corrigendum esse, cum apud Athenaeum p. 319, b. legatur τῷδε. — His, quae proprie dicti adverbii exempla sunt, adiungimus tralationis genus quoddam ostendentia. Et ad tempus quidem referas, et rerum, qualis nunc est, statum: οὐκ ἂν τάδ', ἔστι τῇδε μὴ Θεῶν μέγα Ai. 930. Ad relativam autem significationem, rem talem esse, qualem quis paulo ante memoraverit, illa: δίδωμι σοι κέρναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσσεται Oed. Col. 647. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι, καὶ τῇδε φῦναι χάερος 1446. τῇδε ad id, quod conquesta erat

Antigona refertur, *δυετάλαινα ἐγὼ, εἰ σοῦ στερεθῶ. ὥς δ' οἶδα ταῦτα* τῇδ' *ἔχοντ', ἐγὼ φράσω* Phil. 1320. *τις γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προστρέψει* βροτῶν; El. 1184. *ὅπως καὶ σοὶ φίλον, καὶ τοῦμόν ἔσται τῇδε* 1294. *ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπιστρέφη* Ant. 1098. *ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν* Trach. 294. Falso autem in his exemplis numeres versum Trach. 551., distinctione mutata ab Hermanno sanatum: *ἢ δ' ἔχω, φίλοι, λυτήριον* λύπημα τῇδ', *ἔμῃν φράσω*. Vulgo ante τῇδε distinguebatur, ad ἢ δέ ut referendum esset utique otiose.

2. Haec quae adhuc exposuimus, a spatiorum rationibus sumuntur. Altera significatio pronominis praecipua, non minus quam in omnibus locorum nominibus, temporis est. Nam et ipsum illud, quo nunc utimur, temporis momentum diemve et annum significat ὅδε, et rerum hoc tempore gestarum statum, et res proxime praeteritas et instantes.

a. De tempore nunc ipsum praesente: *ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον* Phil. 312. *ῥδ' ἡμέρα* φῖσει σε καὶ διαφθερεῖ Oed. R. 438. *νῦν δὲ τῇδε θῆμέρα* 1283. Ai. 743. 765. *ἐς τόδ' ἡμέρας* Oed. Col. 1140. *τῇδ' ἐν ἡμέρα* 1608. Trach. 737. El. 664. *ἡμέρα γάρ τῇδε* 773. *κατ' ἡμαρ τοῦμφο-* νὲς τὸ νῦν τόδε Ai. 743.

b. De rerum statu nunc ipsum vigente: *ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξήκη τόδε* Phil. 756. *τρέφοιτε τίνδε τὴν νόσον* 784. *τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦ-* σθαι μ' *ἐᾷ* 809. *ἐνθαδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ* 887. *σῶσαι κακοῦ* μὲν *πρῶτα τοῦδε* 907. *νοσεῖς τόδ' ἄλγος* 1310. *τῆςδε — νόσου βαρεῖας* 1313. *πρὶν — νόσου μαλαχθῆς τῆςδε* 1318. *ὀλεῖς με τοῖςδε τοῖς λόγοις* 1374. *ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βλὸν* 1408. *πλοῦς ὅδ' ἐπέγει-* γὰρ *κατὰ πρῶμην* 1437 an. *ἐκλυσιν μόνην ἂν ἐλθῶν τοῦδε τοῦ νοσήμα-* τος Oed. R. 307. *τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πύλαι* 666 ch. *τῆςδε τῆς μάχης πέρι, ἧς νῦν ἔχονται* Oed. Col. 424. *σὺ γὰρ νῦν εἰς τόδ',* *εἰσας αὔχημα* 717 ch. *τῇδε τὴν — τέρπην παρ' ἄλλον μηδενὸς πεφασμέ-* νην 1123. *Διὸς περωτὸς ἦδε μ' αὐτίκ' ἄζεται βροντὴ πρὸς Αἰδὴν* 1460. *ἐρεῖπεται κτύπος ἄφατος ὅδε Διόβολος* 1463 ch. *τί δ' ἔστιν, ἂνθ' οὐ* *τῇνδ' ἔχεις ἀδυμίαν;* Ant. 237. *σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναμιον* *ἔχεις ταράξας* 788 ch. *ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τῇνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβέλλο-* *μαι τρεῖς* 1080. hunc qui nunc albus est, capillum gesto; rectius sic in- telligimus, quam de crine manu demonstrato. *τοῦ με τῇνδ' ἐφίστασαι* *βίαν;* Trach. 338. *λόφους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθα* *ποθεν* 734. *ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ* 856 ch. *quae nunc* *adest, Iolen. ut τῇδε τὴν παῖδα* 581., *et ἃ νέορτος ἄδε νύμφα* 890 ch. *ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις* 960 ch. *gressus nunc ingruens, s. modo* *auditus. κακὸν τόδε λεύσσω* 988 an. *τόδ' ἀκήλητον μανίας ἀνθος* 994 an. *τίς — ὅς τῇνδ' ἄτην κατακλήσει* 998 an. *κλύουσ' ἔφριξα τάςδε συμφο-*

ράς 1033. πρὶν τήνδ' ἀνακινήσῃαι νόσον 1249 an. δέλω — τήνδε περιφανή νόσον Ai. 66. qua nunc laborat insania. στήρξει ποτὲ τῷδ' ἄγωνίῳ σχολῇ 193 ch. τί τήνδ' — ἀφορμῆς πείραν; 282. τάδε φροντίδας μεθείς 479. οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν 549. τήνδε δ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν 785. τῷδ' ἄχει 928 ch. ἄτης τῆςδ' ἐπίσκοπον μέλος 955. Μενέλαος, ὃς δὴ τόνδε πλοῦν ἐοικελλαμέν 1024. τόνδε dicit, quia bellum ante Troiam gestum nondum compositum erat. ἐς τ' αὖν — λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ El. 106 m. non hunc diem, sed diem cerno, i. e. vitam habeo, qualis nunc est. τῶνδε ληξάσῃ γόων 345. εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων 371. πικρὰν δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι 463. εἰ μὴ τότε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχέσει 492 ch.; potest tamen ad relativae potestatis hoc exempla referri. σὴν πτῶν τ' ἀμφέπειν τάδε 641. ἐς τί μοι βλέψασα θάλλει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρὶ; 876. ἦτις μῦθ' σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐξεΐδον; 1306., quod non traham ad rei proxime praeteritae exempla. τῆς ἀπλήστου τῆςδε σὺν χαρῇ βοῆς 1328.

c. De re proxime praeterita, ut illud, quo nunc utimur, tempus proxime quasi attingat: βαρεῖαν ὁ ξέρος φάτιν τήνδ' εἶπε Phil. 1035. quem modo absolvit sermonem. τίν' αὖ οὐ τήνδε — φωνεῖς φάτιν El. 320. Talia exempla viam ad relativam pronominis vim deflectendi monstrant. ὁδοῖς ἐν ταῖςδ' ἀκούων Oed. Col. 560. quam modo viam confeci, cf. βραδεῖαν ἡμῶς αἶρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων ἐπεμψεν Ai. 725. εὐτυχοῦντα ταῖςδε ταῖς ὁδοῖς El. 68. quae omnia scio relative dicta posse intelligi. ὅπως παιδὸς τόδ' ἤσθετο — πάθος Ant. 1300. Licet hoc relativae significationis documentis accenseas. νυκτὸς — τῆςδε πρῶτος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 21. τί δ' ἐνέλλανται τῆς ἡμέρας νῦν ἥδε βάρος; 208. ἐν νυκτὶ τῇ νῦν Ant. 16. νυκτὶ τῇδε El. 634.

d. De re proxime instante: καὶ σε τῆςδε τῆς ὁδοῦ δαλμων ἔμεινον ἢ μὲ φρονησας τύχοι Oed. R. 1478. ἐμοὶ μὲν ἡδ' ὁδὸς ἔσται μέλousa Oed. Col. 1434. ἄρομαι τάνδ' ἐτοίμαν ὁδόν Ant. 866 m.

e. Dein huc referendae formulae quaedam adverbiales, temporis significantes. τὰ πρὸ τοῦδε posthac Ai. 1355. ἐκ τοῦδε idem significans Ant. 574. ἐκ τῶνδε iam Ai. 810. dehinc: ἄν τῶνδε θράσω Oed. R. 235. τὰ δεῦτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι 282. nam δεῦτερ' ἐκ τῶνδε coniungenda, non λέγοιμι ἂν ἐκ τῶνδε, quod iam significaret. χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτι οἶδ' ἀπόλλυται 1251. καὶ τῶνδε γ' αὖθις εὖρε πεντηκοντάδας εἰς χίλια Nanpl. V. 5. (379 D.) rursus, deinde reperit. Sed χερῶσμαι καὶ τῶνδε Trach. 1099. eo rerum mearum, qui nunc est, statu significat, defectis viribus et lacero corpore.

3. Tertia significatio praecipua *relativa* est, *hunc, cuius vel proximo fecimus vel facturi sumus mentionem, revocans aut praenuntians*. Eius omnia exempla memorare non attinet.

a. *Res iam memorata respicitur*. κείνου τὸ θαυμάσιον σημαίνει τὸδε Phil. 37. *illud, quod dixisti*. μόνην ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἰλλου 61. πρὸς ναὺν εἰμι σοὶ παρὶς τάδε 132. χρόνος, ᾧ λέγεται χοῖναλ σφ' ὑπὸ τῶνδε (τόξων) δαμῆναι 200 an. τί τόδε; 202 m. *cur hoc quod suasisti, faciam?* sc. *ut taceam*. ἢ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου; 248. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς τοῖσδε μάστιγας ἐν λόγοις 319. δεδώκαδ' ἐνδοκῶς οὔτοι τάδε 372. δυσχέρεια μὲν — πολλή τοῦδε τοῦ φορήματος 472. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης 571. *quod non est praesentem demonstrantis, sed revocantis rem in colloquio memoratam: ille, de quo quaeris, Philoctetes est*. Τεῦκρος — τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων 1046. sc. τὴν τοξεντικὴν. τόδε γὰρ νοῦ κράτιστον 1161 ch. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγὼ 1227. πρὸς τοῖσδ' ἔτι, ὡς ἔστ' ἀνάγκη — Τροίαν ἁλῶναι 1323. ἃ δ' ἂν λάβης σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ 1417. φόνῳ φόνον πέλιν λύοντας, ὡς τόδ' αἶμα χεῖμαζον πόλιν Oed. R. 101. Brunckius τήνδε. Erfurdus postquam tentarat τόδε ad sequentia referre, postea recte vidit, eadem spectari proximo versu commemoratam; τόδε est *de quo dixi*, αἶμα pro eo quod praecessit φόνος, variandae orationis causa dictum. Hermannus se torquet, quo correctionem suam τάδε lectori commendet. ποῦ τόδ' εὐρεθήσεται ἔχρος — αἰτίας; 108. Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας 149. ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδε 219. ὡς μιάσματος τοῦδ' ἤμιν ἄντιος 242. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκλήνθης τόδε τὸ ῥήμα; 354. δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ Θεοῦ μαντεῖ' ἄριστα λύομεν, τόδε σκοπεῖν 406. ἠδ' αὖτο μὲν τάδε 527. οὐτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφην 601. μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρχον αἰδέσθεις 647. φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω 664 ch. sc. *quam mihi tribuisti*. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξ ἐληλυθώς; 735. αἰαῖ. τάδ' ἤδη διαφανῆ 754. στείλων δ' ἐκροῦμαι τοῖσδε τοὺς χώρους 798. τριπλῆς ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας 801. καὶ τάδ' οὔτις ἄλλος ἦν ἢ γὼ — ὁ προστιθείς 819. καὶ νῦν ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὤλωλεν 948. *ille, de quo loquimur, Polybus*. τί δ' ἔγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σε — ἐξελευσάμην 1002. εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν 1010. *parentum*. πᾶς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφην; 1015. *horum, i. e. eorum, de quibus dudum loquor, Polybi et Meropes*. ὁδοιπορίας δὲ πρὸς τί τοὺςδε τοὺς τόπους 1027. Cithaeronem. εἰς τόδ' ἤξεις 1158. δημόταις λέξω τάδ' ἐλθὼν Oed. Col. 79. οὐ μὲν — προσθήσεις τάσδ' ἀγὰς 152. ch. σὺ γὰρ ὅδ' εἶ; 222. Oedipusne ille tu es? χωροῦμ' ἂν εἰς τόδε 508. ἄδρις ἐς τόδ' ἦλθον 554 m. ἐν βραχεὶ δὴ τήνδε μὲν ἔλαιτε χάριν 592. ἢ μὴν σὺ κἄνεν τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει 820. cum Musgravii emendatione; legebatur τῶνδε. τήνδ' ἐχειρόν-

μην ἄγαν 954. εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖςδε τοῖς λόγοις τάδε 1130. οὐ γὰρ ἦδ' ἔδρα σμικροῦ λόγον 1165. τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε 1184. non hunc qui adest, non aderat enim Polynices, sed illum, de quo sermo est. ἀκούσας τοιαύθ', ἃ τὸν τοῦδ' οὐ ποτ' εὐφρανεῖ βίον 1355. eius vitam. πρὸς τοῦδε πατρὸς τῶν τε τοῦδ' Ἐρινύων 1436. atque eius Diris. ὥς σοι — ἀλκὴν ὅδε — γειτόνων ἀεὶ τιθῇ 1521. θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐστὶ; 1726 m. μήτε πελάζειν ἐς τοῖςδε τόπους 1758 an. μή τι καὶ θεήλατον τοῦργον τόδε Ant. 279. ἐτόλμας τοῖςδ' ὑπερβαίνειν νόμους; 445. quas ego proposui. De eisdem v. 446—48. dicitur οὐ γὰρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη, οἳ τοῖςδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὤρισαν νόμους. Sententia paulo negligentius prolata est; manifesto pateret, si aut οὐ Ζεὺς οὐδὲ Δίκη ἦν, οἳ ὤρισαν, aut οὔτε Ζεὺς οὔτε Δίκη ὤριεν legeretur. τοῖςδε νόμοις enim Creontis edicta sunt cum divino iure pugnancia, non fas commune apud homines sanctum. Male igitur Erf. τοῖς pro τοῖςδε corrigebat. V. Herm. ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν — κακοῖς ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 460. κέλινην ἴσον ξηπαιτῶμαι τοῦδε βουλευσάι τάφον 486. Αἰδὴς ὁ παύσων τοῖςδε τοῖς γάμοις ἔφν 571. illas, quas crepās, nuptias. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κέλινῃς ὅδε 744. ἦδ' οὖν θανέεται 747. Non demonstrat Antigouam Haemon, sed eam dicit, de qua dudum collocuti erant, nos interpretemur sic. οὐ γὰρ ποτε — βλεῖ πολιτῶν τόνδ' ἂν ἡρόμην πόρον 898. εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ 916. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἡ ξένων μαθὼν ἐρεῖς; Trach. 186. ἀνδρὸς εὐτυχὴ κλύουσα τέρψιν τήνδε 293. μὴ στέργον (σόν) ἀλγίνομι τοῖςδε τοῖς λόγοις 482. illis, quae nunc sermone nostro tractantur. διδούς δὲ τόνδε (πέπλον) 601. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι τόνδε — κτείνασα 736. si recte distinxit Herm. καὶ τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρῶλει 823 ch. πῶς ὅδ' ἂν ἄελιον ἔτερον — ἴδοι —; 832. θυμὸς ἡ τίνες νόσοι τάνδ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; 879 ch. v. αἰχμῇ. ἐπειδὴς — τάνδ' ὕβριν; 884 ch. ὅδ' οὖν ὁ θῆρ Κένταυρος — μ' ἔκτεινεν θανὼν 1152. τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει Ai. 28. illius facti, quod memoravi, culpam. τίσει τήνδε κοῦκ ἄλλην δίκην 113. ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν 114. ὥς ὅδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπιστασθαί σε χρή 274. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν 580. σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπιστάσο 1059. καὶ ἐπανχῶ τῆςδε τῆς φήμης ἅπο (sc. ὅτι τεθνηκὼς ἀγγέλλομαι) — ἔχθορὸς ἀστρον ὥς λάμψειν ἔτι El. 65. τίς, ὦ τάλανα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον; 380. ἔχεις τι θάσσοις τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι; 404. ἐν δε τοῦδε (σχῆπτρον) — βλαστεῖν βρόντα θαλλόν 413. ὅτι πέμπει μ' ἐκείνῃ τοῦδε τοῦ φόβου χάριν 419. οἶμαί τι κ' ἐκείνῳ μέλον πέμπει τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπι' ὀνείρατα 452. εἰ τάδ' ἡ τεκούσα πένυεται, πικρὰν δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι 463. ἥς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν 531. Narrat de expeditione Iliensi. εἰ δὲ σὸν δίκην

ἐννεοσι, τοῦδε φρονιδ' οὐκέτ' εἰσορῶ 601. σαφή σημει' ἰδοῦσα τῷδε πρ-
στεύν λόγῳ 873. ἐς τί μοι βλέψουσα θάλλει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρὶ; 876.
ἐξεπίσταμαι μὴ του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κελνου μολεῖν 896. εἰ τις τοῦδ'
ἀκούσεται λόγους 992. illos tuos mecum communicatos. οὐ σοι προσήκει
τήνδε προσφωνεῖν φάτιν 1204. sc. Orestem mortuum esse. ὅδ' ἔστι 1345.

b. Ad sequentia refertur ὃ δε primum, cum pronomen relativum post
infertur, quod dialecticum genus consecutionis est. πρὶν ὃδ' ἐξήκοι χρό-
νος, ὃ λέγεται χρῆναι σφ' ὑπὲ τῶνδε δαμῆραι Phil. 199 an. ἐν κακοῖσι
τοῖςδ', οἷσις ὄρεξ 469. νῆσου τῆςδ', ἐφ' ἧς ναλεῖ τὰ νῦν 609. τῆςδ' ἔ'
ἀρχῆς οὐνεκ', ἣν ἐμοὶ πόλις — εἰςχειρῶσεν Oed. R. 385. Hoc etiam impe-
rium, quod nunc habeo significare potest. ἰκνοῦμαι τοῦςδε τοὺς χώρους, ἐν
οἷς αὐ τὸν τύραννον τοῦτον ὀλλυσθαι λέγεις 798. τόνδ', ὃς πάρεστιν 1130.
quod nihil impedit, quominus cum gestu demonstrantis dictum sit. ὃδ'
ἔστιν — κῆρος, ὡς τότ' ἦν νέος 1145. τὸ κακὸν δοκεῖν πότ' ἐσθλὸν τῷδ'
ἔμμεν, ὅτ' φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἅταν Ant. 619 ch. Falsum esse, quod
olim affirmabant, ὃδε non referri ad aliquod ὃς insequens, recte Mat-
thiaeus advertit Gr. Mai. §. 470. 2. quanquam de Sophocleis exemplis
pauca memoravit. — Deinde autem secundum sententiae rationem ipsam
ad sequentia refertur ὃδε, cum id quod quis memoraturus est, eo pro-
nomine tanquam proxime proferendum praenuntiatur. τόδ' εἰπεῖν, ὅστις
εἰργασται τάδε Oed. R. 279. ἔδοξ' ἀκούσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Αἰεὶος κατα-
σφαγεῖ πρὸς τριπλάς ἀμαξίτοισι 729. τόδε δ' αὐ θαυμά μ' ἔχει, πῶς —
ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων — βιοτὰν κατέσχευ Phil. 681. τὰςδ'
ἐπεύχεσθαι λιτάς Oed. Col. 485. quas tibi dicam preces. ἀλλὰ σοι τάδ'
ἔστ', ἐκεῖ χώρας ἀλάστορ δῦμὸς ἐνναίων ἀεὶ 791. ἀμφοῖν δὲ τῷδε, πῶς
εἰδὼς ἀντιλογήσω τήνδ' οὐκ εἶναι παιδ' Ἀντιγόνην Ant. 573 an. ὕβρις
δ' — ᾧδε δευτέρᾳ, τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν 478. ἐκ τῶνδε
μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε κατὰστασις γένοιτ' ἂν οὐθενὸς νόμου, εἰ
τοὺς δίκην νικῶντας ἐξωδήσομεν Ai. 1225. χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς
πᾶσιν δίκην, ὅστις πέρα πρόσσειν γε τῶν νόμων θέλει, κτείνειν El. 1497.
Cf. Matth. ad Eur. Alc. 36.

c. Falsum autem Buttmanni decretum ad Philoct. 86. prolatum rela-
tiva non praemitti pronominiibus et correlativis gravius demonstrantibus,
velut ὃδε et τοιόςδε, quod temere secutus est vir circumspecto alias
iudicio Nitzschius ad Hom. Odys. I. 369. ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς
ἐγὼ, κακοῖς ζῇ, πῶς ὃδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; Ant. 460. ἀλλ'
ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρῆ κλύειν 662. θεός γὰρ ὃ πρόσεστιν αἰσχύνῃ θ'
ὁμοῦ, σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο Ai. 1059.

d. Hinc illud ducitur, quod etsi οὗτος minus manifesto demon-
strans revocandae rei praecedentis provinciam legitimam habiturum erat,

tamen cum ὁ δὲ non commutetur solum, cuius rei exempla apposuimus, sed eodem versu eodemque sensu consocietur. Notavit sed minime satis explicite, ut qui in definienda pronominum vi percaverit statim Matth. Gr. Mai. §. 470. I. — τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν Phil. 830 m. Philoctetes utrobique significatur. οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδε 1423. ἢ τόνδε φράξεις; Oed. R. 1120.: cum quaesivisset Oedipus, nuntius respondet τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς. τὸν παῖδ' ἰδῶκας τῷδ', ὃν οὐκ ἴσθαι; 1156. καὶ ταῦτ' ἀκούειν κἄτι τῷδ' ἀλλοῖον Ant. 64. τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων 297. αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσσιν, ἣδ' ἀναστιάτους οἴκους τίθῃσιν 669. τούτω φιλεῖν χορή, τῷδε χορὴ πάντας σέβειν El. 969. τοῦτον δ' ἐγώ, εἰ μὴν δὲ ὀργῆς ἦκον, ἣς ὁδ' ἄξιος, ἄτρωτον οὐ μεθ' ἡ' ἄν Oed. Col. 909. Utrumque Creontem spectat. Paulo aliter dictum ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὔτος, οὐ τέδ' ἦν πάθος; Oed. R. 732. Sed recte et ordine ταῦτα priora et τάδε sequentia spectans coniunguntur Oed. Col. 791.: plane ut in Eueni versu apud Stob. t. III. p. 129. Gaisf. Lips. De alia ratione ὁ δὲ cum οὗτος et ἐκεῖνος componendi mox videbimus.

e. Relativae potestatis etiam illa aliquando documenta sunt, cum τί, ποῖον, οἷον τόδε coniuncta dicuntur. Nam οἷον τόδ' Οἰνέως κόρη καθήψεν ὧμοις ἀμφέβληστρον Trach. 1039. cum demonstrandi gestu prolatum ad primum significandi genus refertur. οἷαν τήνδε θωύσσει βοήν Ai. 328. et illum quem audistis, et modo recentem clamorem significare potest. Certiora haec sunt: πρὸς ποῖον ἂν, τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἐπλεῖ; Phil. 568. quis ille fuerit, quem arcessiturus naviγῇ; ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος; 1189 m. quid hoc tale dicis, i. e. quid est illud, quod dicis? ποῖον τόδε; sc. λέγω; Oed. R. 571. πολῖταις τόλμαις ταῖςδε —; Ai. 46. — τί τόδε, cum τί significat cur, velut Phil 201 an. Oed. Col. 212. non est huius loci. τίλος δ' Ἀτρεΐδαι τοῦδ' ἄγαν οὔτω χρόνῳ τοσῶδ' ἐπιστρέφοντο πράγματος χάριν; Phil. 594. τίνα — τόνδ' ἐπηράσω λόγον; El. 380. τί εἶπας — τόνδε μοι λόγον; Trach. 183. τί τόδ' ἐπέπληξας; Oed. Col. 1727 m. non cur mones absterritura, sed quid est illud, quod mones. τί τόδε μᾶλ' αὐθις; 1728 m.

f. Deinde sunt quaedam adverbiascentes formulae, relativam pronominis vim prae se ferentes. πῶς οὖν ὁ ληστής — ἐξ τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; Oed. R. 125. Dubium est autem, quomodo εἰς τόδ' ἐξελεθόντος ἀνόσιον στόμα Oed. Col. 985. intelligendum sit, etsi verisimilius est τόδε ἀνόσιον στόμα coniungi. — εἰς τόδ' ἤξεις Oed. R. 1158. ita tibi fiet, illud tibi accidet. τί θῆτ' ἂν ὥς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμ' σε; Ai. 533. his rebus. ἐξέκοιτο τοῦδε γ' οὐνεκα El. 379. si non aliud est quidquam, utinam venias

4. Cum aliis pronominiſus demonstratiſus ſociatur ὁδε. Et cum οὗτος quidem, quod ſignificatione proxime attingit, longe rarius ita coniungitur, ut differant, quam ut ſimili potestate dicantur, de qua re monuimus. Si quando differunt, ὁδε rem loco vel temporis momento nobis coniunctiorem ſignificat: nec ita tamen, ut id discrimen a poeta non ſpernatur aliquando. παῦλά τοι κακῶν αὕτη τελευταῖη τοῦδε ἀνδρός Trach. 1246. illud quod dixi finem mali affert; τοῦδε ἀνδρός Herculem ipſum, qui loquitur, ſignificat. δεῦκας ἐνδίκως οὔτοι τάδε Phil. 372. Achivi arma Achillis, quae aut tanquam adsint, commonſtrantur, aut quia pluris ſunt Neoptolemo ſciſcitantī ſic vocantur. εἰ τάδ' ἐν τοῦτοις Ant. 39. ſi haec res eo, quem memorasti, loco eſt; οὗτος relative dicitur, ὁδε de re nunc ipſum acta. Paulo aliter haec duo exempla habent: ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφην οἴκτου πλέως πρὸς τοῦδ' ὅμως δὲ μέλαινα, εἰ τοῦτω δοκεῖ Phil. 1064. τοῦδε Ulixem ſpectat, τοῦτω Philocteten, quorum uterque praesens adest; ſed ὁδε dictum ob eam, quae in negotio faccſendo Ulixi et Neoptolemo intercedit, ſocietatem. σοὶ ταῖσδε τ' οὐδὲν εἴργεται· τοίτους δ' ἐα Trach. 343. Nuntius cum Deianira colloquens ταῖσδε dicit de mulieribus Trachiniis ex quibus chorus efficiebatur, τοίτους de captivorum Oechaliensium agmine; illis enim et ob urbis patriae commotionem et ſentiendi rationem unice conveniebat audire ſermonem non omnibus vulgandum. — Sed haec discrimina poetarum licentia confundi ostendit Aiakis locus v. 1011. οὗτος δ' ἐκείνου τῇδε δωρεάν ἔχων πρὸς τοῦδ' ὄλωλε. οὗτος Ajax et ἐκεῖνος Hector recte contra ponuntur, τῇδε δωρεάν gladium Aiad' dono datum, in quem incubuerat, ſignificans non minus apte dictum, ſed τοῦδε non conſtat ſua ratione, ſive ἕλφος ſive Ἐκτορα ſubaudias.

Cum ἐκεῖνος conſociatum ὁδε rem aut locis aut tempore aut gravitate nobis coniunctiorem ſignificat, neque videtur illud discrimen negliſgi apud tragicos; nam de proſaicis ſcriptoribus v. Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 28. ὑπὸ πῶς φόβου πρὸς τῆςδ' ἐκείνου τε El. 774. de Electra et Oreſte. ἐκείνῳ τῇδε τε Ant. 566. de Haemone et Antigona. αἰτίαν γε τῶνδε κακῶν νέμων 1296. de praesentibus et olim factis. κείνοι δὲ — Ἄιδου πάντες εἰς οἰκήτορες, — τῆςδε δ' ἄσπερ εἰς οὐρῆς χωροῦσι πρὸς σε Trach. 282. κείνος τὸ κείνου ſτεργέτω, καὶ γὰρ τάδε Ai. 1018. ego men, ille ſui. πῶς δῆτ' ἐγὼ κείν' ἂν λάβοιμ' ἀφείς τάδε; Oed. R. 599. quae nunc poſſideo. γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων 928. E locaſta Oedipi. τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος μετατιθέμενος Phil. 509 ch. Atridarum et Philoctetae. κείνους ἄν ἤλγουν, τοῖςδε δ' οὐκ ἀλγίνομαι Ant. 464.

Sed et in eadem re ſignificanda arctius copulatur cum aliis pronominiſus ὁδε; quo in genere cavendum ne quid abundans et ſupervacaneum

agnoscere videamur. καὶ μέ τοι ταύτων τόδ' ὄψει δρῶντα Phil. 1240. : illud ipsum, quod tu facis. ἥδ' ἔστ' ἐκελνη τοῦτον ἢ ξειργασμένη Ant. 380. en illam. ὅδ' ἐστίν, ὡ τάν, κείνος, ὅς τότ' ἦν νέος Oed. R. 1145. ὅδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος Phil. 261. en illum me. ὅδ' ἐκείνος ἐγὼ Oed. Col. 137 an. ἥδε σοι κελνη πάρος El. 655. Haec quidem deicticῶς adverbiascunt; sed aliud est τόδ' ἔστ' ἐκείνο, καὶ μάλ' ἀλλῶς ἔχον (σῶμα Ἡλέκτρας, de quo quaesiverat Orestes) El. 1169. illud, de quo quaeris, hoc est.

5. Aliquando ὅδε bis deinceps ponitur significans diversa. καὶ τὸν ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὑπο Oed. R. 948. 49. ὅδε Polybus est, τοῦδε Oedipum, qui praesens aderat, spectat.

6. Notabile est τὰδε aliquando de una certa re dictum reperiri. αἶψ' οὐχ ὕβρις τάδε; Oed. Col. 887. οὐκον τὰδ', ὃ παῖ δεῖνός τόν Λαερτιάδην ἐμ' ἐλπίσαι — δεῖξαι νεῶς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσσοις; Phil. 624. λέγεις Ἀτρεΐδαις ὄφελος, ἥ π' ἐμοὶ τάδε; 1370. V. Valck. ad Phoen. 430. Schaefer. ad Dion. Hal. de C. V. p. 80. Inprimis observandum de nomine proprio sic τάδε additum habente. Ἀπόλλων τὰδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι Oed. R. 1326. Apud Sophoclem hoc huiusmodi unum exstat exemplum, plura apud Euripidem: οὐ τάδε Βρόμιος Cycl. 63. οὐκέτι Τροία τάδε Troad. 100. οὐ γὰρ ἔσθ' Ἐκτωρ τάδε Andr. 168. Cf. καὶ ταῦτ' Ὀδυσσεύς Rhes. 858. V. Matth. ad Troad. l. c. Meinek. ad Menandr. p. 129. Krueger. ad Dion. Hal. Historiogr. p. 22. C. Fr. Hermann. ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 201. Sed diversissima miscet Blomf. gl. Aesch. Pers. 1.

7. Versum plurali τὰδε quam singulari τόδε maluisse finire tragicos observavit Valck. ad Phoen. 430. τόδε apud Sophoclem, ut τάδε non minus recte diceretur, exstat Phil. 1346. Oed. Col. 22. 965. Trach. 366. El. 130 m. 1018. 1248. τὰδε autem, cum et τόδε aptum esset ad sententiam, Phil. 991. 1230. Oed. Col. 1035. Ant. 517. El. 1449. Trach. 578. Tynd. I. 6. (572 D.), quae nominativi exempla sunt; accusativi haec: Phil. 533. 593. 968. 982. 1219. 1226. 1234. 1352. 1370. Oed. R. 223. 401. 568. 599. 646. 850. 1050. 1064. 1476. Oed. Col. 343. 417. 479. 498. 824. 856. 991. 1130. 1509. Ant. 66. 87. 219. 248. 294. 302. 438. 443. 446. 681. 1060. Trach. 189. 354. 887. 924. 931. 1237. 1247. Ai. 22. 361. 720. 784. 1018. 1259. El. 457. 785. 870. 909. 1014. 1113. 1171. Alet. VII. 5 (94 D.). Haec exempla fere omnia tertiae illius sive relativae significationis sunt, cui cum ita non satis definite loquamur, melius singulari pluralis numerus convenit.

Ὀδύτης viator. ὁπόταν δὲ μόλῃ δεινὸς ὀδύτης πῶρδ' ἐκ μελάθρων Phil. 147. Philocteten dicit antri incolam, qui tum quidem aberat. — Accentus nominalium est: v. ἀγρώστης.

‘Οδοιπορέω. 1. Proprie dictum intransitive *iter facere*, transitive *peragrarare* significat. Illo modo legitur *ὅτ’ ἦν κελεύθου τῆςδ’ ὁδοιπορῶν πέλας* Oed. R. 801. οὐ γὰρ ἂν — *ἔμῃν ἀντέκυρσ’ ὁδοιπορῶν* Oed. Col. 99. σοὶ δ’ ἔγωγ’ ὁδοιπορεῖν (λέγω) 844. οἴκουν, — μὴ — ὁδοιπορήσεις 853. Par. A. Ricc. edd. ante Brunckium ὁδοιπορήσης, quod revocarunt Elmsl. et Reisig. v. οὐ μὴ. καὶ μὴν ὅδ’ ἡμῖν — ὁ ξένος — ὥδ’ ὁδοιπορεῖ 1253. huc accedit. ὁρθῶς δ’ ὁδοιποροῦμεν *ἐνθα* χρῆζομεν; El. 1088. — Transitive dictum exstat: ὥδοιπόροις δὲ πρὸς τί τοῖςδε τοῖς τόπους; Oed. R. 1027. de pastore cum gregibus montium vastitates peragrante. — 2. Cum figura dicitur: ταχεῖα πευθῶ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ inc. LVII (714 D.). ἡ που — ἐψηλ’ ἐκούμπεις κἄπ’ ἄκρων ὥδοιπόροις Ai. 1209. de homine sese iactante, v. ἄκρος, et schol. Arist. Acharn. 638.

‘Οδοιπόρος viator. Θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινῶν ὁδοιπόρων Oed. R. 292.

‘Οδός limen. ὃν δὲ ἐπισταλβεῖς τόπον, χθονὸς καλεῖται τῆςδε χαλκίους ὁδός, *ἔρεισμ’ Ἀθηναίων* Oed. Col. 57. ἐπεὶ δ’ ἀφίκτο τὸν καταβῆρα-κτην ὁδὸν χαλκοῖς βύθροισι γῆθεν ἐψύζωμένον 1586. Utroque loco idem significari ex vocabulo χαλκόπους alteri addito et χαλκοῖς βύθροισι colligitur et exposuit accuratius Reisig. Enarr. p. XXXVIII. Priore loco libri omnes ὁδός, quamvis adversante oraculo apud scholiasten, in quo *χάλκεος οὐδός* memoratur, quippe specus, qua descensus ad inferos ferebatur, aeneis substructus gradibus. Altero loco ipso quoque libri plurimi cum aspero spiritu, ὁδόν; soli Par. F. T. Ricc. ὁδόν, quo ducit gl. Laur. A.: ἀπὲ τοῦ οὐδόν, quibus in Ricc. additur ὅπερ ἐν ἀρχῇ εἶπεν χαλκόπου. Apud Suidam v. ὁδός vulgo οὐδόν legitur, sed cod. bibl. Corp. Chr. Coll. Oxon. ὁδόν, Leidl. rectius ὁδόν. Spiritum iam antiquitus fuisse qui legerent, ex Eustathio discitur p. 156, 32. Accentus idem a veteribus praecipitur, qui in ἐδός esse, v. Etym. M. p. 615, 9.

‘Οδός. 1. via. σχιστὴ δ’ ὁδός Oed. R. 733. v. Musgr. I. c. et Mueller. Orchom. et Min. p. 37. καὶ ὁδοῦ με — πρὸς βίαν ἡλαινέτην 804. σὺ μ’ ἐξ ὁδοῦ πόδα κνήψον κατ’ ἄλσος Oed. Col. 113. Suid v. εν. φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγέ Ai. 37. processi. βοῦς ἐπὶ — μάστιγος ὁρθός εἰς ὁδὸν πορεύεται 1233. παρακτεῖν στείχων — ὁδόν Thes. I. 2 (233 a. D.). βῦτ’ εἰς ὁδόν inc. LX. 2, 1 (724 D.). — ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς Oed. R. 1399. de illa σχιστῇ ὁδῷ. *ἐνθα* δίστομοι — συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί Oed. Col. 905. — 2. iter s. quam quis facit, via. ἡ δ’ ὁδός πορευτέα Phil. 981. κατεργητάων δ’ ὁδόν, ἣν στέλλει 1402 an. συμπράκτωρ ὁδοῦ Oed. R. 116. itineris consors. Affert Suidas v. συμπράκτωρ. σὲ τῆςδε τῆς ὁδοῦ θαλμῶν ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι 1478. Recte schol.: *ἕνεκα ταύτης τῆς ὁδοῦ, ἧς ἐπεμψας δηλονότι τὰς κόρας.*

Altera ratio apud Triclinium prostans de *vita futura* vel *imperii tenendo cursu* sententiarum rationi minime congruit. Totus enim in desiderio filiarum Oedipus est. — μακρὰν γὰρ — προῦστάλης ὁδὸν Oed. Col. 20. Apud Suidam γ. οὐ τοπικὸν ἐπιρῶμα legitur ὁ δ οὐ, τήνδε τὴν ὁδὸν 96. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ 1023. *viam praecire*. τῆς δεῦρ' ὁδοῦ 1167. οἶον ἄρ' ὁδοῦ τέλος Ἀργούς ἀφωρμήθημεν 1402. ἐμοὶ μὲν ἦδ' ὁδὸς ἔσται μέ-
λουσα δύσποτος 1434. iter cum exercitu ad Thebas obsidendas susci-
piendum dicit. Θεῶν τυχὴν τις ἐσθλὴν ἦκε τῆςδε τῆς ὁδοῦ 1502. ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά Ant. 232. ἤκομεν κοινὴν ὁδὸν 975. ἀνδρὸς δαῖμα φέρουσαν ὁδοῦ Trach. 108 ch. ὁδὸν — τὴν τελευταίαν — ὠγμᾶτ' ἀπ' οἴκων 154. ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων Ai. 725. ὁδὸς θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοῖμόν σπλάγχχνον 973. οἶπερ ἐπτάλην ὁδοῦ El. 396. ἰὼ — φιλτάταν ὁδὸν ἐπαξιώσας ὥδέ μοι φανῆραι 1265 m. γελῶντας ἐχ-
θροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ 1287. ἥτις μὲν σε τῇδ' ὁδῷ θανόντι τε καὶ ζῶντι ἐρεῖδον 1306. τοιαύτην — ἐξήκεις ὁδὸν 1310. ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται 1493. ἴτιο. — ὁδοῖς ἐν ταῖςδ' ἀκούων Oed. Col. 559. ταῖς παμειθοῦσαις ὁδοῖς 1399. ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαντόν εἰς ἀναστροφὴν Ant. 226. ἄρα δυστυ-
χεστάτην κέλευθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν; 1198. εὐτυχοῦντα ταῖςδε ταῖς ὁδοῖς El. 68. — 3. *Tralate* bifariam dicitur. *Primum de itinere mortis insistendo*. Huius loquendi formulae haec exempla sunt: τὰν νεά-
ταν ὁδὸν στελεχουσαν Ant. 801 m. ἄγομαι τάνδ' ἐτοίμην ὁδὸν 869 m. βέβηκε Δηάνειρα τὴν παντοστέτην ὁδὸν ἀπασῶν Trach. 872. Quorum ex-
emplorum alterum propius a primitiva vocabuli significatione abest. Deinde de ratione cogitandi faciendique. πολλὰς ὁδοὺς ἐλθόντα φοροῦντος πλάνους Oed. R. 67. Θεὸς — μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν, ἐν δ' ἔπεισεν ἀγέλαις ὁδοῖς Ant. 1260 m. *saevius modis impiegit et irruit*. Sic videtur in-
telligendum Crens, III. 4. (324 D.), ubi cum quis se nolle nimis uti opibus professus sit, ita pergit: φοροῦνταὶ γὰρ ὁδοί; quod si de senten-
tia non plane, ut videtur absoluta existimare licet, *vitalae modum inviolatae plenae* significat. — Hinc illud est quod exstat de *auspicii capiendi* et *divinationis* varia ratione et arte, de qua re v. Spanhem. ad Callim. Lavacr. Pall. p. 625. τὰ πρῶτα μὲν δόρμι κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς Oed. Col. 1316.; hoc quidem, de avium praepetum volatu dictum viam transferendi vocabuli praemunit. φθονήσας ἡμῇ ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, μήτ' εἰ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν Oed. R. 311. gl. μέθοδον. Cf. Brunck. l. c. et in Ind. in Aristoph. γ. ὁδός.

Ὁδοῦρός λατρεύει. πειρατάς, τοὺς κατὰ πῆλγος κλητάς λέγομεν· κυρίως δὲ τοῖς ἐν ὁδῷ μακρογούντας· παρ' ὃ καὶ ὁδοῦρους αὐτοὺς λέ-
γουσαν. — Σοφ. ἐν Ἀγεί· (fr. V. 23 D.) πῶς δ' ἦτ' ὁδοῦρόν οἷος ἐξέβης γ' λαθών; Schol. Pind. Pyth. II. 62. Codd. ὁμοῖος ἐξέβης; emen-

davit Valck. Anim. ad Ammon. p. 194. Acuitur: v. Etym. M. p. 353, 16. cf. 460, 21.

¹Οδούς dens. ὀδόντι πρῆε τὸ στόμα inc. XCVIII (777 D.). — De tono landasse satis est Herod. π. μον. λξξ. p. 21, 33.

²Οδύνῳ *dolorem creo*. Medium s. passivum potius *dolere* significans solum legitur idque semel: ἀλγοῦσα κώδυνωμένη El. 794.

³Οδύνῃ *dolor*. Proprie corporis: ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ λιμῶ τ' οἰκτρός Phil. 185 ch. ὑπὸ ὀδύνας ἀδάς, ὕπνε δ' ἀλγέων 816 ch. Affert Eust. p. 981, 16. ἐν δυσπαλλάκτοις ὀδύναις Trach. 955 ch. δυσιάτους interpretatur schol. Rom. μὴ κωήσης ἀγρίαν ὀδύνῃν πατρὸς 971 an. πεπονημένος ἀλλήκτοις ὀδύναις 982. an. λαθλίπονον δ' ὀδυνᾶν — βίοντον 1017 m., ut Musgravius quidem coniecit, recepit Hermannus. Libri ὀδύναν βίοντον. Illa ex schol. fluxit emendatio, τὴν λαθλίπονον ἱασιν τῶν ὀδυνῶν exhibente. Quod Apitzio videtur λαθλίπονον ὀδυνᾶν βίοντον, adscita parte Musgravianae emendationis posse scribi, si λαθλίπονον βίοντον componas, sensu cassum est, si ὀδυνᾶν βίοντον, putidum. Tertia ratio excogitari potest, βίοντον λαθλίπονον ὀδύναν, quasi λαθῶν τὴν ὀδύνῃν, adiectivo cum casu verbi dicto. Sed praestat Musgravii ratio. δλίπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν ἤρικον Ach. Am. III. 2. (164 D.) si illud Sophoclis est, v. ἐρείκω. — Transfertur ad animi dolorem: τὸ γὰρ ἐς λένσσειν οἰκία πάθῃ μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει Ai. 255 an. Sententiam affert Stob. Serm. XCIX. 21. Eust. p. 1422, 60. Tzetz. Chiliad. X. 582. ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν Phil. 1127 ch. Explicuimus sententiam aliquanto difficiliorem in v. γλώσσα. — De accentu v. Arcad. p. 112, 18.

⁴Οδυρμα *fletus, lamentatio*. κατεῖδον — πανδάκρυτ' ὀδύρματα τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον ρωμμένην Trach. 50. οὐτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν 932.

⁵Οδύρομαι *lamentor*. τοιαῦτα — καὶ λέγει κώδύρεται Ai. 320. et sermonibus et lamentationibus profert. ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κώδύρεται 376. Stob. Ecl. I. 3, Suid. v. ξὺν τῷ. μὴ τοι μ' ὀδύρου Oed. Col. 1441. Elmsleium contra libros δύρου corrigentem, alterum autem eripientem tragicis refutat Hermannus ipsius verbis, quippe unum exemplum Eur. Phoen. 1750, productiori formae praesidio esse fassi. Cf. δύρομαι. τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις Ant. 689.

⁶Οδύσασθαι *odisse*, πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί rationem nominis sibi inditi reddens Ulixes dicit. Brunckius versiculos eos duos in Niptris posuit IV. 2. (408 D.) nec minus bene ad Syndipnon referrentur. ὠδύσαντο, quod vulgo sic scribitur, retinendi causa nulla fuit.

⁷Οδυσεύς n. pr. ¹Οδυσεύς Phil. 344. 371. 427. 564. αὐτὸς ὀδυσεύς 568. δόλιος ²Οδυσεύς 604. ³Οδυσεύς Ai. 149 an. 950. ὁρθῶς ⁴Οδυσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς Niptr. IV. 1 (408 D.). Sed vitiosam librorum

scripturam φῶς ἐχθοδοπόν, μυρὶ ἀπ' αἰσχροῶν ἀνατίλλονθ' ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κακ' ἐμήσαντ' Ὀδυσσεύς Phil. 1124 m. et illud arguit, quod Ulixes ipse φῶς ille est ἐχθοδοπός, et versus ratio. Nomen additum ab aliquo, qui φῶτα ἐχθοδοπόν explicaturus esset. — Ὀδυσσεῦ Ai. 36. 118. 1325. 1353. Phil. 1035. ἀναξ' Ὀδυσσεῦ Ai. 1295. 1300. Phil. 26. ἄριστ' Ὀδυσσεῦ Ai. 1360. — ἧ δ' Ὀδυσσεώς βλα Phil. 314. 588. τῆς Ὀδυσσεώς βλας Phil. 321. πρὸς τοῦ κακίστου κακ' κακῶν Ὀδυσσεώς 384. ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα καὶ Ὀδυσσεώς 404. πλήν γ' Ὀδυσσεώς 439. Ὀδυσσεώς λέγοντος 592. τῆς Ὀδυσσεώς νεώς 632. Ὀδυσσεώς χάριν Ai. 933. ἄρ' Ὀδυσσεώς κλύω Phil. 964. Ὀδυσσεώς, ἐμοῦ γε 965. μῶν Ὀδυσσεώς ἐπηρεσόμεν; 1279. *Αἶαντα* — ὕστερον δὲ κη' Ὀδυσσεώς ἔκριναν 1349. — ἀμφ' Ὀδυσσεῖ Ai. 296. Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν Phil. 64. — Ὀδυσσεά τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω Ai. 104. — Ὀδυσσεά — ἐλεύσομεν Phil. 1204. Hoc loco α accusativi producitur, in Ai. 104. cum synizesi pronuntiandum tribus syllabis. Tenuior forma inprimis Homericā non legitur.

Ὀδωτός. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὀδωτά Oed. Col. 496. οὐχ ὀδωτά, οὐκ ἐν ὀδῶ, οὐδὲ ἀνυστά. οἶον, οὐ βεδιστέα μοι οὐδὲ πρακτέον ταῦτα. — ὀδωτά, ἀνυστά, εὐδωμέτα schol. viam ad libationes et preces fundendas a se viribus imbecillo confici non posse Oedipus ait.

Ὀθεν unde. 1. Proprie bifariam significat. Primum *eum*, unde aliquid vel venit, vel exit et amovetur, locum. δῶμα Πειλοπιδῶν — ὅθεν σε πατρός ἐκ φόνων — ἤνεγκα κἀξέσωσα El. 11. ὅθεν μόλοι πανάμερος (sc. ἐκ νησιώτιδος ἐστίας) Trach. 657 ch. εἶρπε δ' ἄλλον ἄλλοτε — ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι, πόρον Phil. 697 ch. ad ea loca accessit, unde mali sui levamen arcesseret. Et cum notissima attractione: βῆναι καὶ θεν ὅθεν περ ἦκει Oed. Col. 1229. cf. καὶ θεν, quod adverbium hic a relativo altero attractione afficitur; ipsum autem ὅθεν a praepositione attractionem patitur Trach. 698.: ἐκ δὲ γῆς ὅθεν προῦκειν', ἀναξέουσι θρομβώθεις ἀφροί. Nam si accuratius consideres, ὅπου προῦκειντο dicendum; dicitur ὅθεν, quod sententiae vis in spumis ex humo ebullientibus cernitur. Altera significatio rerum secundum locorum propinquitatem deinceps sequentium est; quemadmodum etiam Latinis inde dicere mos est. ὅθεν κατέβον τὴν βεβαχνημένην βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν inc. XCIV. 1 (782 D.). — 2. Ad fontem rei et originem indicandam *transfertur*, et a locis quidem genitalibus sumpta figura: τῆς τεκαῦσαν ἤρσαν, ὅθεν περ αὐτὸς ἐπαρήχ Oed. R. 1498.

Ὀθι ubi. εἴην, ὅθι δαίτων ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφάει — Ἀρη μῆλαιον Oed. Col. 1048 ch. Sed cum non sit nisi melicarum partium ὅθι, quod recte secundum Rimsleium Hermannus monnit ad Eur. Iph. Taur. 35.,

El. 699. non ὅθι sed ὅτι latet. — De tono disputat Apoll. de adv. p. 573, 14.

Ὁδοῦνεα cum ab aliis disiuncte scribatur ὅθ' οὔνεα, a plurimis uno vocabulo, diversa etiam ab origine repetitur. Schaeferus quidem cum divisim scribens etiam reprehendere alterius rationis patronos videatur ad Ai. 123., in Ind. Hecubae Porsonianae ab ὅτι ducendum affirmat, altera parte num οὔνεα an ἔνεα sit, non ultra definita; quorum illud abundantiam habet, hoc sensu evertitur. Subtilius quam vere Reisigius enarr. Oed. Col. p. CXXVIII. ex ὅθι οὔνεα coaluisse existimat, ut sit *ubi id est, cuius causa quidque fit*. Lobeckius in Aiace primum iunctim scribi curavit, quam rationem cum Buttmanno probasset (Gr. Mai. vol. I. p. 121.) et Hermannō, eandem accuratius persecutus parerg. ad Phryn. p. 657., ne non intelligeretur, quod brevitatis summae studioso ab ipso Buttmanno acciderat, diligenter cavit. Et puto nunc vulgo consentiri, ut οὔνεα ex οὐ ἔνεα, ita ὁδοῦνεα ex ὅτου ἔνεα contractum esse. Sed imponendam syllabae alteri coronidem esse, nisi quis universe innocentis illius signi, ut Angli quidam, hostis sit, recte dicit Passovius iure miratus quod nemo vulgo faciat. — 1. Causam rei factae circumlocutione reddit, ὅτι, quod significatione aequans. *Optativum* sic non patitur, nisi orationis obliquae. ὁδοῦνεκ' οὐκ ὀφειλότι νιν Oed. R. 1271. *Indicativum* autem in re facta faciendave recta oratione significanda: ὁδοῦνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει Oed. R. 1016. πρῶτον νιν ἐξέπεμψεν —, ὁδοῦνεκ' αὐτὸν μούνον — δόλφ' ἔκτανον Trach. 276. ὁδοῦνεκ' ὕστατήν ἔπεμψ' ἔγω 568. ἐποιχέτω δέ νιν — ὁδοῦνεκ' αἴτη συγκαταΐξεται κακῇ Ai. 123. ζηλοῦν ἔγω, ὁδοῦνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν 549. ὁδοῦνεκ' — ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθρῷ Φρυγῶν 1031. ὁδοῦνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος El. 1181. — 2. Plane ut ὡς et ὅτι, quae sentias dicasve proponendis constitutum est, qua orationis forma etiam infinitivo utimur. *Indicativum* plerisque locis ut in re certa nec opinabili adsciscit. οἷδ' ὁδοῦνεκ' ἔξεται Phil. 630. (λέγεις ἄν) — ὁδοῦνεκ', εἰ μὴ σοὶ ἐννήλθε, τὰς ἐμὰς οὐκ ἄν ποτ' εἴπῃ Λατοῦ διαφθοράς Oed. R. 572. γινώσκῃ τὰδε, ὁδοῦνεκ' αἰτὸς αὐτὸν οὔτε τῶν καλὰ δρᾶς, οὔτε πρόσθεν εἰργασας Oed. Col. 857. ἐκλανθάνει, ὁδοῦνεκ' εἰ τις γῆ θεοῦς ἐπιστάται — σεβῆειν, ἣ δὲ τοῦθ' ὑπερφέρει 1010. οὐ κάτοισθ' ὁδοῦνεα ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγορῷ; Trach. 810. ἄγγελε δ' ὄρκῳ προσιθιὲς ἰδοῦνεκα τέθνηκ' Ὀρέστης El. 47. μανθάνω δ' ὁδοῦνεκα ἔωρα πρᾶσσω 607. Subauditur indicativus: κλύων, ὁδοῦνεκ' Ἀλγισθος μὲν οὐ κατὰ στόμας El. 1300. Sed *optativus* sequitur, cum res non tanquam facta, sed ex loquentis, qualis ipsi videatur, mente proponitur; nec tamen nisi sententia, unde suspenditur secundaria altera, praeteritum verbi

habet: ἦθη δ' ὁθούνην ἄνδρα καὶ πατροκτόνον κῆναγον οὐ διεξέτατο
Oed. Col. 948.

Οἱ interiectio significandi *doloris* potissimum, sed aliquando etiam indignabundam exclamationem efficit. Cuius rei apud comicos usitatioris apud Sophoclem unum exemplum exstat, οἷμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυ-
κός εἰ Ant. 320. οἷε, *quam loquax es.* — Dolorem significans 1. cum *nominativo pronominis personalis* coniungitur, maxime addito adiectivo. οἱ γὰρ Ai. 790. οἱ γὰρ τάλαινα El. 664. 1104. Verisimile est, sic ex-
trito ε scribi in plerisque libris, etsi horum in hoc genere non maxima est auctoritas; certe ea est ε pronomen et praepositiones ordientis na-
tura, ut aphaeresi tum facile, tum necessario exterminetur. 2. Maxime usitatum est οἱ cum *dativo*, οἷμοι, quod sic coniunctim scribendum esse primum ex eo constat, quod eliditur ultima, dein quod Apollonius in adverbii naturam degenerasse, pronominis exuisse diserte testatur de Pron. p. 42. de Adverb. p. 536, 28., hoc quidem loco eos refellens, qui contra communem, ut videtur, antiquitatis usum unum esse vocabulum negabant, Dativus saepe *solus* additur: Phil. 332. 363. 424. 905. 957. 964. 966. 1052. 1334. Oed. R. 1033. 1169. 1419. Oed. Col. 1256. Ant. 49. 86. 1092. Trach. 738. 1123. 1135. 1220. 1231. Ai. 778. 796. 902. 924. 981. 1003. El. 1467. 1471. Haec quidem *diverbiorum* sunt, et ex-
clamandi vocabulum ipso versu comprehensum exhibent, praeter Ai. 981. At *melicorum* haec: Ant. 832. 1257. 1261. 1280. Oed. R. 1315. Trach. 969., intra versum haec duo et Ant. 1261., reliqua ut exclamationes singula membra efficiant, *Anapaestorum* unum est Ant. 924. Cum *adverbio* praeterea addito dicta haec sunt: οἷμοι μάλ' αὐθις Oed. R. 1316. Trach. 1196. senariorum utrumque, ita tamen ut ille melicae lamentationi proxime inferatur, Porro additur *nominativus pronominis aut adiectivi* ad eum, qui dolens exclamat, spectans, de quo genere disputat Apoll. de pron. p. 43, ridens eos, qui οἷμοι s. ὅμοι ἐγὼ tanquam ab-
norme dicendi genus mirarentur. οἷμοι τάλας Phil. 414. 618. 983. Oed. R. 744. οἷμοι τάλαινα El. 778. 871. 914. 918. 1097. 1401. Oed. Col. 832. 1429. Ant. 550. Trach. 374. Ai. 787., quae omnia *diverbiorum* sunt. οἷμοι ἐγὼ τλόμων Trach. 982 an., quorum anapaestorum ratione non perspecta Brunckius μοι iteravit, Additur etiam *vocativus alloquendi*. οἷμοι πάντες, τί μ' εἶπας Trach. 1193, in senario. Porro cum *genitivo* dicitur, cuius eadem vis, quae nominativi, explicandus autem ex casus absoluti ratione. οἷμοι ταλαίτης, ὡς ὑπερδίδουκά σου (Ant. 82. *hei mihi quod misera sum*, i. e. *miserae mihi*. Nam cum non de Antigona sed de sese sollicita Ismene sit, ne sorore orbetur, fieri nequit ut σου ταλαίτης coniungantur. Sic explicandum οἷμοι ταλαίτης ἀπὸ τῆςδε συμφο-

ρᾶς El. 1170. *τάλαιναν* enim *συμφορὰν* dici minime convenit, ut genitivus potius causae reddendae videatur, quem vulgo adiciendo ἔνεκα explicant. Nam *genitivus* eiusmodi etiam alibi dici reperitur: cf. Lobeck. ad Ai. 993. et Koen. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 138. οἶμοι γέλωτος Ai. 360. Laur. A. ὦ μοι, unde fortasse scribendum ὦμοι s. ὦμοι γέλωτος. οἶμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας, οἶμοι δ' ἑταίρων Oed. Col. 1401. 1402. οἶμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου El. 1132. Denique *elisa ultima syllaba sententia causam doloris reddens particula* ὥς infertur. De οἶμ' ὥς indignationis indicio Ant. 320. iam monuimus. *Doloris et commiserationis* haec sunt οἶμ' ὥς *λοικας* ὅπῃ τὴν δίκην ἰδεῖν Ant. 1256. οἶμ' ὥς *λοικας* ὁρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν Ai. 347. οἶμ' ὥς ἀθυμῶ 584. — 3. Sed ut reliquae doloris significandi exclamationes αἰαῖ, οἶ οἶ, etiam οἶμοι μοι s. οἶ μοι μοι iteratam habet pronominis speciem. Sic certe plerique adhuc scribebant, et vitiose ferebatur οἶ μοι μοι apud ipsum Apollonium de adv. p. 537, 21. Quae scriptura etsi apud hunc librariis deberi videatur, haud dubie tamen ab eis defensa est, qui pronominis naturam interiectioni adhaerere affirmabant. Nam ipae Apollonius et rationis tenax et *παράδοσιν*, ut videtur, secutus non modo inflecti docet οἶμοιμοῖ sed cum ὁτοτοῖ et οἰοιοῖ componit, quorum prius, certe inflexo accentu notari debere in confesso est, p. 588, 25. — Hoc a diverbiis excluditur; in cantico est Phil. 1108. Exstat etiam in lyrica exclamatione canticorum similitudinem praeferente El. 1149. 1153. Sed ibi Hermannus propter catalexin trimetris parum apte interiectam οἶμοι scripsit. Addito adiectivo οἶμοιμοῖ τάλας exstat Phil. 777. idque in senario. — 4. Semel legitur οἶ μοι μοι μοι Phil. 1075 m. cui cum in antistrophico versu respondeat αἰαῖ, quod dici αἰ αἰ αἰ non potest, neque satis constet accentus ratio, quem inflexum esse οἶμοιμοιμοῖ parum probabile videtur, ad id inclino, ut οἶμοι corrigendum esse iudicem. Ceterum hic quoque ὦ μοι Laur. A. — Testatius utique apud tragicos est οἶμοι, quam ὦμοι s. ὦμοι; sed hoc qui plane extirpaturi erunt, velut Elmsleium et Blomfieldum, sequi parum consultum foret. v. ὦ s. ὦ. — οἶμοι et ὦμοι s. ὦμοι penacui docet Apoll. de adv. p. 536, 28 sqq. de pron. p. 542, B.

Οἶ quo. 1. Proprie dictum: οἶ θ' ἐκάνομεν El. 8. ὥρ σὺ θ' οἶ θέλεισθαι σπείδῃς Trach. 332. οἶκησις — οἶ πορεύομαι Ant. 883, τί χωρεῖς οἶ μολῶν δώσεις δίκην Ant. 228., in quo ne species quidam attractionis inest. Cod. Par. οἶς. 2. *Tralate*: ἐπλοτῶ γ' οἶ μ' ἀτιμίας ἄγεις El. 1024. Cod. Mon. ποῦ: quippe aliquando frequentius ab hoc adverbio genitivus suspenditur. — Addimus οἶπερ, quod non rectius quam κατέπερ duobus

vocabulis scribitur. *χωρήσομαι τὰρ, οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ* El. 396. — De accentu generis praecipit Apoll. de adv. p. 588, 18.

Οίαξ (α, v. Valck. ad Hippol. 1226.) *gubernaculum*. *πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ' ἄρα* inc. LV. (712 D.), de re difficillima dictum. — Accentum generis notavit Arcad. p. 18, 18.

Οἰᾶτις Oeensis. *Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ* Oed. Col. 1064 ch. Duplex huius nominis explicatio prostat, altera tanquam proprii, tanquam appellativi altera. Nam Hesychius *Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ; Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ., τῆς προβατευομένης, ἐκ νεμῆσεως* (sic distinguendum)· *οἱ δὲ ἀπὸ Οἴης τοῦ δῆμου, κακῶς· οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται*. Quorum similia apud Eustathium leguntur p. 1165, 46. Cur antiquitatum atticarum scrutatores nonnulli a pago *Οἴη* ductum *Οἰᾶτις* negarent, bene ex Steph. Byz. ostendit Reisigius enarr. p. CXXXVII. Cum enim et *Οἶα* unde *Οἶαθεν*, quae *Ἄα* Stephano dici videtur, et *Οἴη* pagi attici fuerint, ille Pandionidis tribus, cuius scholiasta Oed. Col. l. c. et ex hoc Suidas mentionem faciunt, hic Oeneidis, ille nullis fortasse aut exiguis, hic egregiis in Thriasio campo pascuis insignis, ille longè dissitus, hic proxime adiacens locis, quos insederat Oedipus, ignorantibus interpretum quibusdam utrius a Sophocle memoria iniiciatur, eos qui de Pandionidis tribus pago intelligi vellent, a peritioribus eo magis improbari necesse erat, quod ab *Οἴη Οἴηθεν* et *Οἰῆτις*, non *Οἶαθεν* s. *Ἄαθεν* et *Οἰᾶτις* dicebatur; dorismo autem in cantico usum esse Sophoclem non videbant. Idem Reisigius a pascuis *οἰᾶτις* dici non potuisse docuit. — De tono generis illius docuit Arcad. p. 35, 24.

Οἶδα. I. *Formae*. I. *perf. ind.* οἶδα Phil. 320. 560. 576. 622. 630. 676 ch. 744. 885. 926. 934. 1320. 1376. Oed. R. 59. 527. 530. 569. 571. 655. 1038. 1133. 1251. 1367. 1371. 1455. Oed. Col. 24. 53. 453. 568. 662. 668. 672. 801. 810. 856. 1163. 1611. Ant. 16. 89. 249. 276. 473. 1030. 1045. 1236. Trach. 22. 67. 313. 316. 365. 711. 1140. 1182. Ai. 121. 557. 735. 779. 918. El. 131. 346. 662. 679. 826 ch. 835 m. 1099. Aload. VII. 1 (105 D.). Synd. VII. 3 (152 D.). Dan. I. 1 (176 D.). Thyest. III. 1 (236 D.). Past. VI. 6 (449 D.). — οἶσθα Phil. 241. 249. 442. 743 bis. 745. 841 ch. Oed. R. 43. 415. 543. 570. 574. 655. 1014. 1128. 1142. 1517. Oed. Col. 75. 662. 1472. Ant. 2. 316. 1044. Trach. 76. 624. 1181. 1209. Ai. 1270. El. 55. 910. 936. 1299. 1340. Ulix. Fur. I. 1 (411 D.). — οἶδε et οἶδεν Oed. R. 230. Ant. 453. 517. 1035. El. 1434. Trach. 41. 312. Iobat. I. 2 (280 D.). — ἴσμεν Ai. 23. — ἴστε Oed. R. 66. Oed. Col. 220 ch. — ἴσασι Ai. 944. In Aiakis v. 23. Etym. M. ἴδμεν scriptum reperit, cuius formae atticis inusitatae certa fide documentum nullum est (p. 466, 12.). οἶσθα num Sophocles dixerit pro ἴστε, in-

certum est, siquidem gr. in Anecd. Bachm. vol. II. p. 358, 20. οἷσθαι ἐπὶ δευτέρου προσώπου γράφει ὁ Σοφοκλῆς scribens ἀάτοισθαι potius in mente habuisse putandus est, quod in Oed. R. 926. a codd. bonis pluribus ministratur; quanquam ignoto auctori eique de re alias non satis testata fides habenda vix videtur. — *coniunctivus*. εἰδῶ Phil. 238. Oed. Col. 893. ubi vett. libri ἴδω; verum ex Tricl. Brunckius. Cf. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 503. — Trach. 1056. εἰδῆς Trach. 675. Phil. 977. εἰδῆσε dudum abiecta scriptura est Oed. R. 1046.; de Oenom. VII. v. 2. — *optativus*. εἰδέλῃη El. 650. εἰδέλῃ Oed. Col. 886. εἰδέϊτε Oed. R. 1046. recte Laur. B. C. Brunckius; rell. libri εἰδῆτε vel εἰδῆτω — Imperativus ἴσθαι Phil. 122. 232. 253. 965. 968. 1182 m. 1261. 1280. 1289. 1313. 1407. Oed. R. 346. 690 ch. 959. 1022. 1117. 1181. 1438. Oed. Col. 255. 397. 1212. Ant. 98. 469. 754. 1050. Trach. 736. Ai. 1134. 1287. 1295. El. 40. 290. 595. 680. 865. 1107. 1191. 1354. 1395. Inach. I. 1 (255 D.). — ἴστω Trach. 398. Oed. Col. 526 m. Ant. 184. — ἴστε Trach. 1097. — *infinitivus*. εἰδέναί Phil. 948. Oed. R. 745. 993. Ant. 263. 301. 531. Trach. 320. 459. 589. 629. El. 310. 658. — *participium*. εἰδώς Oed. R. 119. 318. 397. 1008. 1151. Oed. Col. 274. 1130. Ant. 166. 373 an. 645. El. 41. Trach. 772. Ai. 734. inc. LXI. 2 (725 D.). εἰδύια El. 923. Oed. Col. 987. εἰδύια Ai. 13. εἰδότεα Oed. Col. 987. 1157. 1536. Phil. 253. εἰδότε Ant. 614 ch. εἰδότες Ant. 313. Trach. 1257. Oed. R. 500 ch. εἰδότηων Oed. Col. 275. εἰδόσι Ant. 33. — 2. *plusquamperfectum*. ἤδη Oed. R. 433. quam primae personae scripturam ex cod. E. Brunckius restituit. — Oed. Col. 948. Tricl. ἤδειν, libri et Aldus rectius; hic enim ἔδη, Laur. A. ἤδη, ἔδην Par. F. Iunt. 2. — Ant. 18. schol.: ἀντὶ τοῦ ἤδεια, quem legisse ἤδη, quis non videt? Libri ἤδειν, praeter Laur. B. in quo ἔδην, supra scripto εἰ. — Ant. 443. omnes libri ἤδειν. El. 1006. libri ἤδειν, praeter Laur. b. in quo ἤδην; Thomae vero codex unus in v. ἐπαγγέλλω, ἤδη; omnes ἤδειν v. 1176., modo quod Laurr. τ subscripto carent. Apud Aeschylum neque ἤδειν neque ἤδη legitur; in Euripideis libris eadem quae apud Sophoclem scripturae discrepantia est, ut emendatior forma non intestata quidem sed crebrius oblitterata sit quam retenta; idem in κατήδη et ἐξήδη observatur. Praeterea alicuius momenti illud quoque putandum, quod sunt, quae propter hiatum εἰν scribi postulent, tertiae personae exempla; primae nullum exstat. Deinde quam in Thucydide et Platone secundum libros et plurimos et potiores tenuit scribendi rationem Bekkerus (v. ad Apol. Socr. p. 31. D. E.), eam locupletissimi antiquitatis testes firmant, nec Moeris solum (p. 173.), qui comicorum maxime λέειν retulit, sed Etym. M. p. 419, 10 et 28. Eustath. p. 1946, 21. atti-

cis veteribus eam scripturam solam usitatam fuisse affirmant, hic etiam Heraclidem in partes vocans et Panaetium, qui libris scriptis apud Platonem illud unice firmari doceat. Praeterea idem Eustathius p. 50, 32., etsi quem locum in mente habuerit, nescitur, ἥδη a Sophocle dictum esse ait. Apud recentiores eius praecepti oblitio inceserat, donec memoriam instaurarunt Dawesius Misc. Cr. p. 188. Lips. (230.), et Valckenarius ad Eur. Hipp. 405. Ceterum huic ex Hippolyto exemplo eadem quae Ant. 18. glossa adscripta, ἀντὶ τοῦ ἥδεα. In quam scripturam quantum librarii grassati sint, Brunckius docet ad Hippol. 408. (= 405 Valck.), Intpp. Greg. Cor. p. 122., Lobeck. ad Phryn. p. 237. Seidlerum ἥδew a se ipso improbatum reliquisse nollem Troad. 672. — Secundae personae ἥδης unum exemplum exstat Ant. 443.; id Brunckius, etsi contra librorum fidem reposuit. ἥδηοθα versu excluditur. Tertiam personam ἥδη recentioris atticismi fuisse ferunt v. Etym. M. p. 419, 24.; veteris ἥδεε et ante vocalem ἥδεεν, quae scriptura propter hiatus tuta est apud Eur. Ion. 1187., apud Aristophanem aliquoties, v. Dawes. l. c., sed apud Sophoclem non legitur. Rectius ἥδην dici Elmsleii incertissima est, sed confidenter prolata sententia ad Ar. Acharn. 35. Scribendum igitur ἥδεε erit Phil. 998., ex libris, modo τ̄ omissum in Flor. I.; Brunckius vitiose ἥδη; Oed. R. 1525., ubi Laur. A. ἥδη sed supra scripto εῖ, et inc. LII. 3 (700 D.). — Primam pluralis ἥδεμεν, secundam ἥδεετε, non ἥδουμεν, ἥδεετε scribi Elmsleius pronuntiavit ad Eur. Bacch. 1343. (= 1298.), Ar. Ach. 323. Oed. R. 432. Sed quod solum affert argumentum non ἐπενόονθειςαν sed ἐπενόονθουςαν dici, id vero nullam censendum. Cum nec ab analogia nec a testimonio veterum ullum eius rei documentum sumi possit, etsi ἥδεετε metro certum est apud Eur. Bacch. l. c., tamen in ea exemplorum paucitate brevior formam ubi versui faciendo commoda erat, tenendam, sed in ceteris libros sequendos puto. Apud Sophoclem unum exemplum est, ubi ἥδουμεν consensu tuentur codices, Oed. R. 1232. Secundae pluralis contractae in brevis, ἥστε (v. Piers. ad Moer. p. 174. Blomf. gl. Aesch. Agam. 1068.) unum ex Colchis (V. 2. 317 D.) ab Etymologo enotatum est p. 439, 2. — 3. Futurum. εἴσομαι Oed. R. 1517. εἴσει Oed. Col. 1151. εἴσεσται Ant. 229. εἰσόμεσθα (εἰσόμεθα enim cum lege trimetrorum pugnat, extra quos verbi pertenuis usus) Oed. R. 84. Oed. Col. 1041. Ant. 627. 1238. Trach. 591. Ai. 651. — 4. In formis verbi recensendis exempla craseos ἐγὼ δα ponenda, quae reperitur Oed. Col. 453. Synd. VII. 3., male reposita illa a Porsono ap. Kidd. p. 220. in Ai. 663., quippe improbante δέ et γάρ in eadem coniuncta sententia.

II. Usus. Significationum longe usitatissima est I. sciendi, quae oen-

lis auribus vel experiendo vel discendo cognoveris. Huius exempla non exscribo: sunt Phil. 232. 238. 241. 253. 320. 442. 560. 622. 743. 744. 885. 977. 1182 m. 1261. 1289. 1313. 1320. 1376. Oed. R. 43. 59. 84. 318. 346. 415. 433. 530. 569. 570. 571. 574. 655. 690 ch. 745. 959. 993. 1008. 1014. 1038. 1181. 1232. 1251. 1438. 1517. Oed. Col. 53. 75. 255. 274. 275. 397. 453. 568. 662. 801. 886. 948. 987. 1041. 1130. 1151.; quod *discendi* sive *comperienti* adsignificatione praeditum. 1157. 1163. 1212. 1255. 1472. Ant. 2. 16. 18. 33. 166. 239. 263. 373 an. 443. 444. 453. 469. 473. 517. 614 ch. 645. 754. 874. 1044. 1050. 1236. Trach. 22. 41. 67. 76. 316. 320. 459. 589. 591. 624. 629. 663. 675. 711. 736. 772. 1056. id quod *discere*, ut El. 40. — Trach. 1140. Ai. 23. 413 ch. 651. 734. 735. 1134. 1270. 1287. 1295. El. 55. 290. 310. 595. 658. 680. 826 ch. 835 m. 865. 910. 923. 936. 1006. 1107. 1176. 1191. 1299. 1354. 1434. Inach. I. 1. Ulix. Fur. I. 1. Past. VI. 6. inc. LXI. 1. Hinc est, quod *ειδώς* non *gnarum* modo sed etiam *peritum* significat. ὦν εἶδε, πλὴν ἔν, οὐδὲν εἰχ' εἰδώς φράσαι Oed. R. 119. prae terrore enim nullius rei accurate sibi *conscium* hominem fuisse narratur. ὁ μηδὲν εἰδώς Οἰδῖπους 397. quippe vaticinandi imperitus. Ζεὺς ὃ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ καὶ τὰ βροτῶν εἰδότες 500 ch. ὡς παρ' εἰδυίας μάθης Ai. 13. ἴσθι πῦν τὸ δροῖμερον, ὅπως αἶν εἰδώς ἡμῖν ἀγγελῆς σαφῇ El. 41. Propius a prima significatione absunt λέγει γὰρ εἰδώς οὐδέν Oed. R. 1151. τὰ μὲν τοιαυτ' οὐδ' εἰδότες ἐκδιδάσκοντες 1536. de qua locutione v. Upton. ad Dion. de C. V. p. 216. Schaefer. Hac significatione dicitur aut cum *casu quarto*, qui nonnunquam ex prioribus intelligitur, velut El. 936. 1299. Trach. 312 (ibi infinitivus pro obiecto est). 313. 1140. Ai. 23. Phil. 241. 622. Oed. R. 43. 570. 655. 1455. Oed. Col. 53. 453. 1163. Ant. 16., nam non opus omnia enumerare exempla: aut cum *sententia pendente*, quae particulis ὡς et ὅτι indicatur, velut οἶσθα δῆτα — ὡς ἔλειπέ μοι μαντεῖα Trach. 76. οἶσθα — αὐτὴν ὡς ἰδεῖσθαι φιλῶς 624. ὡς εἶσ' ἀληθεὺς οἶδα Phil. 320. οἶδ' ὅτι νοσεῖτε Oed. R. 59. interdum cum *accusativo verbum iungitur*, sequente tamen enuntiato obiectivo: οἶδα κάμαντῃν ὅτι El. 324.; *omittitur etiam verbum*: πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκούσιν, οἶδ' ὅτι Ant. 276.; aut sequente *interrogatione indirecta*, quam dicunt: τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ; Phil. 442. τίς οἶδεν, εἰ κάτωθεν εἰσγῇ τάδε; Ant. 517.; aut, quod cum hoc genere proxime copulatum est, ut *sententia correlativis interrogationi obliquae* servantibus enuntietur: οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει El. 910. τίς οἶδεν ἱμῶν, ποῦ πόθ' οἱ Φωκῆς ξένοι 1434. ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε Trach. 41. οὐκ οἶδ' ὅποι χρή τῆπορον τρέπειν ἔπος Phil. 885. ῥῶπως μὲν — οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται Oed. R. 1251. κοῦδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη Ant. 453. Sed fere usitatissima omnium ratio

est, ut pro sententia a verbo suspensa *participium* ponatur aut accusativo obiecti applicandum, aut nominativo casu accommodatum illi subiecto, quod inest in οἶδα ipso. Illud reperias El. 826 ch. Trach. 711. Ai. 1270. Phil. 1376. τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτιθέντας (οἶδα) Ant. 473. Hoc vero: οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων; Oed. R. 1014. οἶσθα ταγούς ὄντας, ἄν λέγῃς, λέγων; Ant. 1044. σὼς ἴσθι Oed. Col. 1212., siquidem recte sic correxit Scaliger. Libri σῶν, quod ferri non potest, quia non ὄντα, ut Matthiae et Elmsleio visum, sed σὲ ὄντα subaudiendum esset. Praeterea notanda formula οἶσθ' ὡς ποιήσῃς, i. q. ποιήσῃς, οἶσθ' ὡς, quam melius Elmsleio ad Med. 582. explicuerunt Herm. ad Vig. p. 729. et Reisigius C. Cr. in Oed. Col. p. 189.; legitur ea Oed. R. 543., viamque praemunit illud οἶσθα — ὡς νῦν μὴ σφαλῇς Oed. Col. 75. Denique οἶδα, σάφ' οἶδα, ἴσθι, σάφ' ἴσθι duabus distinctionibus circa positus sermoni reliquo eximuntur. οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδα El. 346. οὐτοὶ σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ὑβρίσῃ Ai. 557. χωρεῖ πρὸς ἡπαρ, οἶδα, γενναῖα δύνῃ 918. σκληρὸν μὲν, οἶδα, παῖδες Oed. Col. 1611. ἔχει μὲν ἀλγέιν', οἶδα Thyest. III. 1. οἶδ' ἐγὼ sic interponitur Oed. Col. 668. 856. 1199. σάφ' οἶδα El. 662. ἴσθι: δῶρὸν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν Oed. R. 1022. σάφ' ἴσθι: ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι Oed. R. 1122. σάφ' ἴσθι Phil. 122., quae roganti Ulixī Neoptolemus respondet, cf. 965. 968. 1280 in responso. 1407. οἶδ' ὅτι etiam et οἶσθ' ὅτι Oed. R. 1401. Ant. 2. sic inseri videtur parenthesi quadam: v. Heindorf. ad Gorg. 133. Schaeff. Mel. Cr. p. 92. v. ὅτι. ἴσθ' ὅτι Ant. 754. si ex hyperbato negationis explicandum, v. οὐ. Locutionum, quibus hac significatione dictum verbum adhibetur, memorandae sunt τάχ' ἐῖσομαι, de quo dixit Fritzscher. Quaest. Luc. p. 70.; legitur enim τάχ' ἐῖσομεθα Oed. R. 84. Ant. 627. et αὐτίκ' ἐῖσομεθα Trach. 591.: dein ἴστω cum de iurisiurandi teste dicitur, v. Valck. ad Phoen. 1671. et Opusc. tom. I. p. 59. Lips. ἴστω μέγας Ζεὺς Trach. 398. ἴστω Ζεὺς ὁ πανθ' ὀρώων ἀεί Ant. 184. θεὸς ἴστω Oed. Col. 526 m.; denique οὐκ οἶδα quando repudiandi ominis est: οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόνα El. 1099. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πράξιν Ai. 779. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πείραν Dan. I. 1. tibi habe (ich will nichts davon wissen). — 2. A sciendo deflexa est callendi et peritine significatio, cui similem in participio inesse observavimus. Est autem scire, quomodo quid facias. ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνῃ Trach. 312. φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τάλας πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν Phil. 948. παῖδα — ὅς οὐδὲν ἤδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν 998. Οἰδίπους ἔδε, ὅς τὰ κλειν' αἰνέγματ' ἤδει Oed. R. 1525. τὸν Ἀιδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν Iobat. I. 2. παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι Ant. 301. i. e. πᾶν ἔργον δυσσεβὲς ἀσκεῖν. v. Musgr.

ad Eur. Hel. 919. Matth. — 3. Deinde significat nosse, i. e. scire, *quid et quale sit aliquid*. οὐ γὰρ οἶσθ' αὖ μὲν ὅτιν' εἰσορᾷς; Phil. 249. ἄλλον δ' οὕτω ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐξίδον 676 ch. οἶσθα γὰρ ὃν αὐδῶμαι 841 ch., quod et primae significationis exemplum potest haberi. ὅμιν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτω λέγω, ἀπακλάομαι 926. εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν — τὸν αἰτόχειρα, μὴ σιωπάτω Oed. R. 230. τὸν ἄνδρα — οἶσθα τῇδ' που μαθὼν; 1128. τὰς γυνῆς Ἀθήνας οἶδα Oed. Col. 24. Λαίου ἵστε τινά; 220 m. ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ ἄπαρτος εὖ λέγει 810. ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδα Ai. 121. οἱ γὰρ κακοὶ γνῶμαισι τὰγαθὸν χερσὶν ἔχοντες οὐκ ἴσασι 944. οἶσθ' οὖν τὴν Οἰτης Ζηνὸς ἱψιστον πάγον; Trach. 1181. οἶδα 1182. Hyllus respondet. τῇρ Εὐρυκίαν οἶσθα δῆτα παρθένον; 1209. ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον El. 41. disce. οὐκ οἶδα τοιοῦθ' ἄνδρός ἔργα καὶ κρᾶτη 679. οὐκ οἶσθ' ὅτω μ' ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε; 1340. Subaudio κεῖνον. ὅμεις μὲν οὐκ ἄρ' ἦστε τὸν Προμηθεῖα Colch. V. 2. ὅς οὔτε τοῦπικτὸς οὔτε τὴν χάριν ᾗδ' inc. LII. 3. — 4. Aliquando est intelligere i. e. scire ex adhibita cogitatione et ratione inīta. οὐκ οἶδά πω τί φησι Phil. 576. audiverat enim Neoptolemus; sed de se quid velit mercator nuntius incertum sese esse simulat. οὐκ οἶδ' ὅποι χερὶ τᾶπορον τρέπειν ἔπος 885. ἀνθίγο; sed potest etiam ad primam significationem referri. οὐκ οἶδ' ἐπαλίων νεκρὸν 934. οἶσθ' ὥς ποιήσον; Oed. R. 543. οἶσθ' οὖν ἃ χρῆζεις; 655. οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεύσθαι καλῶς 1367. ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅρμασι ποιοῖς — πατέρη σου. ἂν προσεῖδον 1371. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν, ὥς ἀνιαιῶς λέγεις Ant. 316. ἄρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις — ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐθουλλὰ; 1035. οὐκ οἶδ' ὅτι χερὶ πρὸς ταῦτα λέγειν Aload. VII. 1 an. ἐγὼ δ' ὁ φεύγεις Synd. VII. 3. οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδε El. 129 m. Ab hac vel a tertia significatione illud deflexum, quod aliquando recordandi vi praeditum videtur. τότε οἶσθα παῖδά μοι τινα δούς Oed. R. 1142. οὐκ οἶσθα — ἄρχαῖον ὄντα Πέλοπα βύρβαρον Ai. 1270. Fortasse etiam El. 1340. sic intelligendum. Deinde hinc repetenda formula ἀγνώμοσύνην εἰδέναι. μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνώμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρασσόμενων Trach. 1256. i. e. ἀγνώμονας τοὺς θεοὺς ὄντας. Ceterum hac significatione omnes illae verbi cum aliis vocabulis componendi rationes admittuntur, quas in prima tractanda enumeravimus: modo quod sic non dicitur cum participio. — 5. Denique est ubi recte interpreteris *persuasum habere*, id est vel quod docuerit alius, vel propter rationem a nobismet inītam ipsis scientiam sibi eripi non pati. οἶδ' ὁδοί' ἔχειται Phil. 630. ἡδῶτο μὲν παῦτ' οἶδα δ' οὐ γνῶμη τίς Oed. R. 527. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι κάτοδεν 1133. καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα 1455. οἶδ' ἐγὼ σε μή τινα ἐνθ' ἐνδ' ἀπέχοντα Oed. Col. 662. οἶδ' ὅτι τοῦμόν φυλάξει σ' ὄνομα 672. οἶδ' ἀρε-

σκανοῦσ' οἷς μάλισθ' ἄδειν με χρεή Ant. 89. τοῦτο δ' ἴσθ' ὅτι ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὀφθῶς φιλῇ 98. πάρεμι δ' ἄκων οἶχ' ἐκούσων, οἶδ' ὅτι Ant. 276. οἶδ' ὅτι θεοὺς μιλᾷναι οὐκ ἀνδρώπων σθένει 1030.

Οἰδίπους n. pr. Nom. κλεινὸς Οἰδίπους Oed. R. 8. ὁ μὲν εἰδὼς Οἰδίπους 397. Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις 639: ὑποῦ γὰρ αἰρεῖ θνητὸν Οἰδίπους 914. τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων 947. βοῶν γὰρ εἰςέπαυσεν Οἰδίπους 1252. τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους 1366. Οἰδίπους ὅδε 1524. Οἰδίπους τοιαυτ' ἐνιμε — γέρα Oed. Col. 1397. Οἰδίπους — λέγει 1634. ἤτις Οἰδίπους ἔρχοτον πόλιν Ant. 167. — Voc. Hunc Reisigius C. Cr. in Oed. Col. 550. eumque secutus Elmsleius solum probat in οὖς exeuntem, quod haec forma duodecies, altera illa ter solum apud Sophoclem exstet. Οἰδίπους enim legitur Oed. R. 14 (ὡ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς). 646. 739. 1073. 1422. Oed. Col. 14 (πύτερ παλαίπῳ' Οἰδίπους). 462 (quod exemplum Reisigius afferre oblitus est). 646. 744. ubi tamen Suid. v. ἔκον legit Οἰδίπου, 760 (ὡ παλαίπῳ' Οἰδίπους). 1042. 1623.; nam Oed. Col. 1151. a Reisigio memoratum scribendi debetur mendo: Οἰδίπου autem Oed. R. 405. Oed. Col. 563. 1348. Utrumque autem libri cum summo teneantur consensu, nisi quod Oed. R. 14. Laud. Bodl. a prima manu habent Οἰδίπου, circumspectius videtur Hermanni iudicium ad Oed. R. 405. libros scriptos sequendos pronuntiantis. Nam quod in Oed. Col. 1348. Οἰδίπους scribendum propter versum sequentem alias ab hiatus vitiosum secundum Valck. ad Phoen. 1434. Reisigius affirmat l. c., id vero in tanta talium versuum multitudine nihili pendendum. Tertia forma est Οἰδιπόδα (ᾱ) melicorum, Oed. R. 1195 ch. — Genitivus triplex est. Οἰδίποδος tamen apud Sophoclem non legitur. Οἰδίπου Oed. R. 40. 925. 1091 ch. 1207 ch. Oed. Col. 109. 255. Ant. 2. 193. 596 ch. 1005., quae et a libris et versuum legibus certa sunt. Hanc formam ab Οἰδipos ducit Iacobs. ad Epigr. delect. p. 323., adversante quidem Etym. M. p. 20, 16. nec magis id necessarium quam βοῦ genitivum a βός ortum dicere, etsi aliquantum diversa est purorum flectendorum ratio. ἀρτίπος, ἀελλόπος Οἰδίπος poetarum inventa sunt versibus commodius pandendis, sed non diversa antiquitus. Nec Choeroboscus audiendus ad Theodos. fol. 117. p. 1404. Bekk., cum Οἰδίπους Οἰδίποδος vocativum nominativo parem, Οἰδίπους Οἰδίπου genitivo assimilatum habere dicit, quae non est nisi disparis flexionis regulae alicui accommodandae ratio. Tertia forma Οἰδιπόδαο, Aeolica illa secundum Etym. M. p. 11, 11. 35, 37. 154, 5., in melicis partibus legitur contracta Οἰδιπόδα, Oed. R. 495 ch. Ant. 376 an. Nominativum autem Οἰδιπόδης veteribus epicis tragicisque dictum neque illud evincit, quod Οἰδιπόδα aliquoties et Οἰδιπόδαν legitur, neque quod Eustathius p. 1445, 46. ὁ Οἰδίπους, inquit,

πολλαχού εἴρηται τετρασυλλάβως καὶ Οἰδιπόδης λεγόμενος, et Eudocia in Violeto p. 312.: Οἰδέπους ὁ καὶ Οἰδιπόδης ποιητικῶς λεγόμενος. — *Dativus* a Sophocle dictus non est. — *Accusativi* forma duplex, melicorum altera Οἰδιπόδα Oed. Col. 222. altera communis Οἰδίου, Oed. R. 514. Oed. Col. 3. 632. 1576. — De recta vocabuli originatione v. Etym. M. p. 616, 57.

Οἶδμα. Proprie *humorem* significans maris elati et fluctuantis vocabulum est, nec tamen proinde procellosi. περιβρυχίοισι περὶ ὧν οἶδμασιν Ant. 337 ch. *per undas alluentes*. Brunckii cod. E. ἐπ' οἶδμασιν, sed. v. Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 628. πορτίαις ἀλός οἶδμα Ant. 584 ch. librorum scriptura praeter Laur. A., qui πορτίαις, neque ἀλός legit scholiasta, quod cum versum perdat, delendum, v. ἄλς. ἀεργύρεον γλανκῆς ἐπ' οἶδμα λίμρας Oen. IV. 3 (423 D.). — Cf. I. Henr. Vossium ad hymn. Cer. 13.

Οἴητης. οἴητας, τοὺς κωμήτας Σοφ. Ἀνδρομέδῃ (VII 5. 138 D.). Photius p. 317. 7. Hesychius: Οἰάταν, κωμήτην. οἶαι γὰρ αἱ κῶμαι. Ab οἶος duci recte ait Elmsleius ad Oed. Col. 1061.; nam *pagum*, i. e. cohabitantium domicilium ab aliis segregatum suisque agris cinctum significat, quod Lacedaemoniis pinguis ὠρή, v. Muellcri Dorienses vol. I. p. 78.

Οἶκαδε domum. De domicilio privato: οἶαν περ οἶκαδ' Ἀγροθας μόλῃ El. 378. De sede et patria: οὐ μὴδὲ κληδὼν — οἶκαδε, μήθ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διήλθε Phil. 255. τὸν οἶκαδ' ἤπειπον στόλον 497. ὁμόσας ἀπάξειν οἶκαδε 929. — De tono v. Apoll. de adv. p. 589, 5.

Οἰκεῖος propria *domestici*, i. e. quod domi versatur s. domi originem habet, significatione non dicitur. Sed *familialem* significat: οἰκεῖα πάθη Ai. 253 an. οἰκεῖας εἰς ἅτας ἐμπλέτεις El. 208 ch., quo non puto cum Hermanno mala dici, quae sibi Electra gignat ipsa, cum inimicis suis nocere non possit, sed chorum monere existimo, ne domesticis malis gravius iusto affici velit, ut sibi inde novas creet molestias. τοῖσιν οἰκεῖοις κακοῖς νοσοῦντα Oed. Col. 769. ἐν τοῖς γὰρ οἰκεῖοισιν ὅστις ἔσθ' ἀνὴρ χρηστός Ant. 657. φθόγγος οἰκεῖον κακοῦ 1172. mali familiaris fama. πένθος οἰκεῖον 1234. de filii morte luctum. Hinc κῆρυξ οἰκεῖος Ἀλχας Trach. 754. domi consors est et πηλιάτης κηρυκεῖαν ἔχων: nam servus haud dubie Lichas non erat. Deinde patrius ita dicitur: ὃ γὰρ ἐφ' οἶκαδ' οἰκεῖας πέδον Σαλαμῖνος Ai. 846. οἰκεῖας χθονός Ant. 1188. Denique suus et proprius. Cuius rei viam monstrat illud πόθεν λαβὼν (sc. δίδως τὸν παῖδα); οἰκεῖον, ἢ ἕξ ἄλλου τινός; Oed. R. 1162. num domi tuae natum, i. e. tuum, an ab alio genitum? — δεῖπνον οἰκεῖων τέκνων Ai. 1273. ποτέρα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκεῖας χειρός (sc. ὅλωλεν); Ant. 1161. αἰμ' ἀπ' οἰκεῖας σφαγῆς Ai. 902.

Οικέτης. *Propria domi consortium habentis potestate legi videtur* Trach. 904. εἰ του φῶων βλέπειν οἰκετῶν δέμας, et κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθεῖαν Laoc. III. 4. (342 D.) de Aenea coloniam abducturo: οἰκέται, qui gentiles, familiares et clientes sunt, componuntur cum πλήθει Φρυγῶν, quod sequeretur exeuntes. Sed *famuli* dicantur: τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας ἔγνωκα Oed. R. 1114. ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πλίστω μόνῳ Oed. Col. 335. — De accentu v. Apoll. de adv. p. 545, 25. schol. II. v. 382. Etym. M. p. 436, 1.

Οἰκέτις domi consors. *περιστερὰν ἐφέστιον οἰκέτιν τε inc.* LXXIV. 1, 2 (745 D.). De tono vid. Arcad. p. 35, 24.

Οἰκεὺς i. q. *οἰκέτης*. *οἰκεὺς τις, ὥσπερ ἔκετ' ἐκσωθεὶς μόνος* Oed. R. 756. Versum affert Suidas v. *οἰκεὺς*, respicere videtur Eustathius p. 1423, 4. cum scribit: καὶ οἰκεὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀθηναίοις, ὁ οἰκογενὴς οἰκέτης.

Οἰκέω habito. *οἰκεῖν δίχα* Oed. Col. 608. ἄλλους — θωπεύοντες οἰκοῦμεν αὐ τε καὶ γῶ 1338. Αἶγισθον ἐνθ' ἔκηκεν ἱστορῶ El. 1090. ἀκτὴ — βροτοῖς ἄστυπτος οὐδ' οἰκουμένη Phil. 2. γῆν — οὐτ' εὖορμον οὐτ' οἰκουμένην 221. οἰκουμένη στήρη 298., quod respicit Rust. p. 1523, 30. — οἰκεῖν μετὰ τινος est *synoikeîn*, *uxorem habere*. οὐδ' ὕτων οἰκεῖς μετὰ Oed. R. 414. Μερόπης — Πόλυβος ἧς ᾧκει μετὰ 990. cf. Seidler. ad Eur. El. 99. Ab *habitando* ad *versandi* notionem transfertur: τὸ — τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύν Oed. R. 1390. Affert Suidas v. τὸ γάρ. Et ad *vitam moresque regendos*: αἱ δὲ μυρία πόλεις, καὶ εὖ τις οἰκῇ, ῥαδίως καθύβρισαν Oed. Col. 1532. V. Markland. ad Eur. Suppl. 1231. — Et a scriptura et ab interpretatione constituenda unus locus dubitabilis est Oed. Col. 92. κάμπτειν τὸν ταλαίπωρον βλον (ἐμέ) κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδεγμένοις, ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν. Haec librorum veterum scriptura est; Triclinianum οἰκήσαντα Schaeferus recepit. Matthiae explicatio *habitando* *lucrum parere* aoristum non ferens collabitur; non magis probabilis Reisigii ratio, οἰκεῖν active significare *commoda instituere tanquam rem familiarem*. Hermannus coniecit οἰκίσαντα, id quod etiam Doederlinus assecutus est Act. Monac. vol. I. p. 59., et probat Elmsleius. Sed librorum scriptura nihil sanius, nec intelligo, cur duram Seidleri rationem Hermannus dicat, qui κέρδη et ἄτην ipsum *Oedipum* vocari perspexerat. Certe nihilo durius οἰκήσαντα pro γενόμενον dictum, quam toties dictum tragicis τραφῆναι. An quis plurali appositionis offendatur? At frequenter sic loquuntur. ὁ θάνατος ξενία σοι γενήσεται Eur. Hel. 480., quod quis improbet, si oblique sic proferretur ἤδη τὸν θάνατον ξενία σοι γενησόμενον? γαῖαν δωδόντι ξέλινα Pind. Pyth. IV. 38. ὅθεν κομίζω τήνδε νικητήρια λαβών Eur. Alcest. 1038.

φυγὴν γὰρ ἄθλα τιθεμένην ἐμὴν ὁρῶ Eur. inc. XVI. Μάλιστα — πολλοί-
σιν δειπνόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρα γενήσῃ orac. ap. Herod. VI. 19. Et pro-
sariorum Thucydides dixit λύτρα ἀνδρῶν — λαβὼν τὴν γῆν τὴν Καμα-
ριναίων, VI. 5. Xenophon οὐ χρήματα αὐτοῦ ἐστὶν ὁ ἵππος, Oecon. I. 8.
Isaens μνημεῖα τῆς ἐκείνου φιλοτιμίας ὁ τρέπους ἐκείνος ἔστηκε, de Apol-
lod. her. p. 101, 40. ed. Schoem.

Οἰκησις *habitaculum*. ὁρῶ κενὴν οἰκησιν Phil. 31. ὦ κατασκαφῆς οἰ-
κησις αὐτὸς φρουρός Ant. 883.

Οἰκητὴρ *incola*. ἀρχεῖον οἰκητῆρα — τόπων τῶν ἐνθάδε Oed.
Col. 633.

Οἰκητὴς *incola*. ἔμοδ — ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν Oed. R. 1450. — De
tono v. Etym. M. p. 436, 13.

Οἰκητός *habitatus*. ἔστι μὴν οἰκητός (ὁ χώρος) Oed. Col. 28, ἄδικτος
οὐδ' οἰκητός 39.

Οἰκήτωρ *habitor*. ἄνδρες χθονὸς τῆςδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες Oed. Col.
732. Ceterum apud Sophoclem de mortuo dictum inferorum locorum in-
cola. Ἄδου πάντες εἰς' οἰκήτορες Trach. 282. ὅτις Ἄδου φθίμενος οἰ-
κῆτωρ πέλοι 1151. ἔλασθ' ἐμ' οἰκήτορα Ai. 390 ch. Ἄδου θανάσιμους οἰ-
κῆτορας 513.

Οἰκέω *sedem do, in domicilio constituo*. ὡς πάρανλον οἰκίτης Oed.
Col. 781. ὁ Τυδεὺς — ἐν Ἀργεὶ ξείνος ὢν οἰκέσεται Synd. VIII. 4 (153
D.). — De Oed. Col. 92. v. οἰκέω.

Οἰκοθεν *domo*. De patria: ἐλπίσαντες οἰκοθεν ἄγειν Ἀχαιοὺς ἐνί-
μαχον Ai. 1031. λαῶν, ὧν ὁδ' ἡγεῖτ' οἰκοθεν 1080. τίς σ' ἐπῆρεν οἰκο-
θεν στόλος; Oed. Col. 359. De accentu v. Apoll. de adv. p. 605, 15.

Οἶκοι *domi*. δοῦλος — οἶκοι τραφεῖς Oed. R. 1123. In schol. Ven.
II. ε. 533. et cod. Ven. schol. ad Od. θ. 186. legitur οἰκοτραπεῖς,
quod Atticis inusitatum damnant Moeris et Thomas. cf. Lobeck. ad Phryn.
p. 203. τὰ τῆς οἶκοι διαλεῖς Oed. Col. 353, ἡ δ' οἶκοι (πόλις) 763, *urbis*
patria. οἶκοι — χῆμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν 1041. — De accentu
v. Apoll. de adv. p. 588, 21. Choerob. ad Dion. p. 1213. Bekk,

Οἰκονομέω *domum curo*. ἀπερεῖ τις ἔποικος ἀνάξια οἰκονομῶ θαυ-
μοὺς πατρός El. 183 m. ἀντὶ τοῦ διαίτῳμαι τοὺς πατρῴους οἶκους
schol. Apud Suidam v. οἰκονομῶ legitur οἰκοδομῶ δομαὺς πατρός; vera
autem scriptura exstat apud eundem v. ἀναξία.

Οἰκοποιός. οὐδ' ἔνδοξ οἰκοποιός ἐστὶ τις τροφή; Phil. 32. Schol.,
ut οἰκόποιος legisse videatur, ἡ ἐν οἴκῳ γενομένη τροφή, Neque uten-
silia intelligo, quibus locus aliquis in modum domus instruitur, quia
non intelligo, quomodo hoc cum τροφή recte componatur; sed τροφήν
puto διατροφὴν esse, quidquid usui ad vitam tolerandam, quam οἰ-

μοιοῖον i. e. *similitudinem bene instructae domus referentem*, quam in antro ferarum lustris comparando Philoctetes habitat, apte dici puto.

Οἶκος. 1. *domus*, quam quis habitat. ἐς οἶκον ἐκπορεύεσθαι Oed. R. 1429. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδε Phil. 159 an. antrum a Philocteta habitatum. ἐξ οἶκον λαβών Trach. 1055. Cui formulae contraria est κατ' οἶκον, *intus*, El. 917. 1136. 1465. Oed. Col. 344. Trach. 528. 686. 930. Sed Ai. 1000. Phil. 467. κατ' οἶκον *domi*, in patria significat. πρὸς οἶκον ἔξεσθαι Oed. R. 1491. ἄφες μ' ἐς οἶκους Oed. R. 320, utrumque *domum* significans. Non satis certa significatione est inc. CV. 30, 1 (823 D.). Plurali numero eadem vis adhaesit: εὐναὶ μογερῶν οἶκων El. 93 an. μήτηρ δ' ἐν οἴκοις 1301. οἶκτον δι' οἶκων ἀγρίως ὁρμωμένου Trach. 860. λείπον μηδὲ αὐ — ἀπ' οἶκων 1265 an. κατ' οἶκους συνδέτους αἰχλίζεται Ai. 65. πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ ἔν' ἀγροῖς ὁ Αἴϊος — τῷδε συμπύπτει φόνος; Oed. R. 112. ὠθεῖν δ' ἀπ' οἶκων 241. 819. οἰκοῖσιν εἰ ξυνέστιος ἐν τοῖς ἐμοῖς γίνετο Oed. R. 249. ἀπορόχος οἶκων τῶνδε 431. σχολῇ γ' ἂν οἶκος τοὺς ἐμοὺς ἐσταυρίμην 434. οὐκ εἰ σύ τ' οἶκους 637. κατ' οἶκους 1447. ἧδ' ἀνασταίτους οἶκους τίθης Ant. 676. — 2. *Domus civium communis, patria*, quae vocabuli vis inprimis in locutionibus adverbiascentibus cernitur. οὐ γὰρ ἦν λύσις ἄλλῃ στρατοῦ πρὸς οἶκον El. 564, πρὸς οἶκον ᾗλθε Ai. 431. πλεῖς δ' ὥς πρὸς οἶκον Phil. 58. ἐξ οἶκων μολεῖν 60. Laur. c. Ven. Brunckii T. Steph. οἶκου. πλέω δ' ἐς οἶκον 240. πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκωσάν με 486. πλέω ἐξ Ἰλίου πρὸς οἶκον 544. πάλιν πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἔκετο Oed. R. 115. — ἐκτὸς οἶκων καπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς — ἀπώλου El. 1125. ὁδὸν — ὁρμαῖ' ἀπ' οἶκων Ἑρμιαλῆ; Trach. 155. σέυται — ἐπ' οἶκους 643 ch. κῆρυξ ἀπ' οἶκων ἔκετο 754. πότερα πρὸς οἶκους — πέλαγος Αἰγαίου περὶ; Ai. 455. ἀπ' οἶκων εὐθὺς ἐξορμώμενος 749. σῶσαι μ' ἐς οἶκους Phil. 311. πλέω πρὸς οἶκους 383. πέμψον πρὸς οἶκους 1354. πέμπειν πρὸς οἶκους 1385. εἰς οἶκους μολεῖν Oed. R. 1010. ἔκου πρὸς οἶκους Oed. Col. 745. — 3. *Familiam* significat de *ortu et stirpe* hominis dictum, quae vis vocabuli inprimis attica est. αὐτὸς πρωτογόνων ἴσως οἶκων οὐδενὸς ὕστερος Phil. 181 ch. Suidae scripturam γ. λαοίοις, ἥκων Brunckius secutus est, Porsonus probavit Adv. p. 199. Sed Suidae cod. l. duo in hisque Leid. librorum omnium auctoritatem οἶκων firmant. Frigidissima sententia est Toupianae coniecturae οὐκ ᾤν. — 4. Hinc crebro dicitur de *statu rerum domesticarum et familiarium*: quae significatio a *domo ipsa* significanda duci poterit, consideratis eiusmodi exemplis καὶ πλούται τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα An. 1153. et ᾧ μηδὲν ἐστ' οἴκοις βαρὺ Trach. 727. — τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ἀβέσθη ποτέ —; inc. XXIV. 1 (679 D.). οὐ τί πω ἔλιπον ἐκ

τοῦδ' οἶκον πολύπονος αἰκία El. 504 ch. ὃ τὸν πατρῶον οἶκον ἐξεσωσάτην 966. οἱ κηδόμενοι τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἶκον Ai. 203 an. κατ' ὄρφανον γὰρ οἶκον inc. XXV (680 D.). ἡ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδνα — λυθοῦσά μ' ἐξέπιρες Ant. 527. de insidiis non intra domum, sed a domesticis et gente imminentibus. τὰ Ἀλφρακιδῶν οἴκων ὀρώμαι πῆματα 590 ch. — ἀπ' οἴκων vitiosa scriptura Oed. R. 1518. γ. ἀποικος.

* Οἰκοτροφής γ. οἴκος.

Οἰκουρέω domi sedeo. κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥστε παρθένος Oed. Col. 344. Adsignificatur custodia: ἕξ τὸν ἀκαλνῆν σῆκον φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφρις Phil. 1312. κρύφιος οἰκουρῶν si coniunxeris, ut necesse est, non inanem abundantiam, sed gratam copiam orationis videbis.

Οἰκούρημα. ὃ φέγγος ἦπρου διῶδοχον τό τ' ἐλπιδων ἄπιστον οἰκοῦρημα τῶνδε τῶν ξένων Phil. 856. ἐλπιδων ἄπιστον est ἵν' ἐλπίδων ἀπιστηθῇ, de quo fere desperaram. οἰκούρημα schol. explicat φυλακή, παρουσία. Et sane metonymia est οἰκούρημα pro οἰκουροῦντες dicto: ξένος παρ' ἐλπίδα παραμένοντες.

Οἰκούριος. Pluralis τὰ οἰκούρια a scholiasta explicatur τὰ τῆς οἰκουρίας δῶρα, item ἐνχαριστήρια. Trach. 539.: τοιάδ' Ἡρακλῆς — οἰκοίρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου. Eust. p. 602, 39. hoc exemplo usus interpretatur ὑπὲρ οἰκουρίας μισθοῖς.

Οἰκουρός custos, nutrix. Πηλέα — οἰκουρός μόνῃ γερονταγωγῶ Pel. I. 1 (434 D.). Acui vult Etym. M. p. 511, 10. Arcad. p. 70, 5. 73, 5. 86, 11.

Οἰκτεῖρω commiseror. Activum. οἰκτεῖρω γιν Phil. 169 ch. Ai. 637. οἰκτερόμεν Oed. Col. 256. εἰ τι καμ' οἰκτεῖρετε Phil. 1031. οἰκτεῖται Phil. 505 ch. οἰκτεῖ με 746. οἰκτεῖται τὴν τεκοῦσαν El. 1403. οἰκτεῖται — παῖδα τὸν σόν Ai. 505. — ἐπεὶ σφ' ἐγὼ ᾤκτεῖται δὴ μάλιστα Trach. 464. κελὴν ἀνοικτεῖται τις οἰκτεῖται ἄν Tyr. XV. 8 (587 D.). Ἥλιος οἰκτεῖται με inc. XCI. 1 (772 D.). οἰκτεῖτόν τέ με Trach. 1059. οἰκτεῖται' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον εἶδωλον Oed. Col. 109. ἀλλ' ἐμὲ — οἰκτεῖται 242 m. φύσαντ' οἰκτεῖται Trach. 1026 m. οἰκτεῖται Phil. 309. — Passivum. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν ᾤκτερεθ' οὗτος El. 1404.

Οἰκτεῖω commiseror. Non legitur ultra aoristum, ἐπεὶ γιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτεῖται Trach. 311. κάρετ' ἄν ᾤκτεῖται 893. ἀλλ' οἰκτεῖτόν σφας Oed. R. 1508. καὶ σ' οἰκτεῖται θεῶν πέρεσθαι Oed. Col. 562. οἰκτεῖται ἄνδρα δύστηνον Phil. 227. οἶον ἀναρτῶν οὐπὼ Ἡρακλέους — ἐπέμπε πᾶθος οἰκτεῖται Trach. 852 ch. Hunc cum aliis locum respexit Eust. p. 806, 54. passive apud Atticos et nominatim apud Sophoclem οἰκτεῖται dictum reperiri, quanquam falso, affirmans.

Οἶκτος miseratio. Sensus miserantis dicitur: ἔμοι μὲν οἶκτος δεινός ἐμπέπτωκε Phil. 953. *ἔφυν οἴκτου πλέως* 1063. *ἔμοι γὰρ οἶκτος δεινός εἰς-έβη* Trach. 297. Wakefield. coni. ὄκτος. *εἰ δ' οἶκτον ἵσχυεις* 798. *ἔχειν σ' ἂν οἶκτον* — *φρονὶ θέλωμι' ἂν* Ai. 521. *οἶκτω τῷδε συγκεκραμένην* 879. *κοῦδεις τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης ἢ 'μοῦ φέρεται* El. 100 an. Sed *testificationem miserationis* verbis aut *lamentatione* factam indicat: *ὥς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα κατήνεσεν τάδ' ὄρκιος δράσειν* Oed. Col. 1632. *κλύω τινός οἴκτου δέ οἷζων* — *ὀρμωμένον*; Trach. 861. — Dubia scriptura est Ant. 851 m. *ἔψανσας ἀλγεινοτάτας ἔμοι μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον*. In scholiis non nisi librarii errore *οἶκτον* scriptum est; *οἶτον* autem, quod Brunckius dedit, repertum postea in Laur. b., ab emendatore eraso *κ. τριπόλιστον* autem, nisi antistrophica cogant, non videtur mutari debuisse ab Hermanno, cum de *triplicato luctu* non magis insolens sit, quam *δίπτυχοι νεανῆες* aliaque tragicis usitata. Servato hoc et *οἶκτον* in *ἔψανσας* inest sensus verbi *ἐλεξας*, unde *κατὰ δούριον* infertur post genitivum accusativus. Sententiam recte interpretatur Hermannus: *patris universaeque sortis nostrae triplicatum Labdacidis luctum*.

Οἰκτρὸς miserandus. λιμὼν τ' οἰκτρὸς Phil. 186 ch. *ὦ παῖδες οἰκτροὶ* Oed. R. 58. *ταῖν ἀθλῶν οἰκτραῖν τε παρθένοι* ἡμαῖν 1462. *οἰκτραὶ γὰρ (εἰσὶ)* Trach. 242. *οἰκτριόν τέ με πολλοῖσιν οἰκτρὸν* 1060. *τὰ δὲ νῦν ἔσιωτ' οἰκτρά μὲν ἡμῖν* 1261 an. *οἰκτρά μὲν νόστοις αἰδῶ* El. 186 m. *οἰκτρά δέ* 187 m. *ὦ δέμας οἰκτρὸν* 1150. — *flebilis. κατὰ μοι βόασον οἰκτρὰν ὅπα τοῖς ἔρεθ'* Ἀργεῖδαις El. 1056 ch. — *luctus plenus. οἰκτράς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς* Ai. 617 ch. — Ab his aliquantum differt *οἰκτρά γὰρ βόσκειν (κῆρ)* Phil. 1152 ch. de morbo gravissimo, *quem alere*, i. e. *quo vexari res dira est*.

Οἰκτρῶς misere. ζῶ μὲν οἰκτρῶς Phil. 1032. *ὥς οἰκτρῶς ἔχω* Trach. 1069. *τοῦ* — *αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος* El. 102 an. *τῶν οἰκτρῶς οἰχομένων γορέων* 142 m. Suid. v. *ἀτυζάμενος* et *οἰκτράς*.

Οἰμωγὴ eiulatus, ἀθυρόστομος ἀχὼ τηλεφανῆς πικρὰς οἰμωγᾶς ὑπ' ὀχέεται Phil. 190 ch. cf. *ὀχέω*. *ἅπας δ' ἀνευφημῶσιν οἰμωγῇ λεώς* Trach. 780. *πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν* 787. *ἐψώμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς* Ai. 310. *τὴν αἰὲ τάξεις ὡδ' ἀπόρτεον οἰμωγὰν τὸν* — *Ἀγαμέμνονα* El. 122 ch. cum dictione ad sensum; *τάξεις* enim *οἰμωγὰν Ἀγαμέμνονα* significat *οἰμῶξιν* τηρομένη.

Οἰμωγμός eiulatio. ἔστ' οἰμωγμός ino. XXIII. 5 (678 D.).

Οἰμῶσα eiulo, lamentor. τόχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμῶξιν Oed. Col. 824. *ἰδὼν δ' ὁ παῖς ὤμωξεν* Trach. 928. *θανόντ' ἂν οἰμῶξιαν ἐν χειρὶ δορός* Ai. 943. *οἰμῶξας δ' ἔπος ἔησε δυσθρήνητον* Ant. 1195. *στυγρὸν οἰμῶξας*

1211. καὶ δις οἰμῶξαι Ai. 920. νῦν οἰμῶξαι πάρα — τὴν σὴν ξυμφορὰν El. 778.

Οἰνάνθη. ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου. Suid. Rectius τῆς σταφυλῆς. Haud dubie recte Barnesius coniecit κεκλημάτῳται χῶρος οἰνάνθης δέμας Thyest. VI. 4. (239 D.) pro εὐάνθης, quod legitur schol. Eur. Phoen. 227 (235 Valck.). Sed praeterea scribendum χλωρός cum adulescente ingenioso Bergkio Comm. de Sophoclis fragm. p. 12.: *primo germen viride uvae formam accipit.*

Οἰνεύς n. pr. *Οἰνέως* τόκος *Τυδεύς* Oed. Col. 1317. πατὴρ δὲ ἐν δόμοισιν *Οἰνέως* Trach. 6. *Δηάνειραν* *Οἰνέως* κόρην 404. παῖ γέροντος *Οἰνέως* 566. τὸν *Οἰνέως* γάμον 789. matrimonium cum eius filia. ἡ δολῶπις *Οἰνέως* κόρη 1039. ἐπ' *Οἰνέως* γόαις Meleag. I. 1 (357 D.). — τέκνον *Οἰνέως* Trach. 595. 662.

Οἰνῳδαί urbs. Ἀχελῷος ἀπ' *Οἰνῳδᾶν* Trach. 508 ch. ad Acheloum urbs sita.

Οἶνος vinum. Dubia sententia est κριθώσης (s. κριθήσης vel κριθώσης, v. κριθάω) οἶνου inc. CV. 113. (om. D.); prave scripta illa clarum est. *Compotatio* adsignificatur: ἀνὴρ — ἐπερπλησθεὶς μέθης καλεῖται παρ' οἶνω Oed. R. 780.

Οἰνόχυτος. οἰνοχύτου πόματος Phil. 706 ch. i. e. οἶνον.

Οἰνώω inebrio. δέπνους ἦντι ἦν οἰνωμένος Trach. 267. Eustathius cum p. 692, 12. οἰνωθεὶς ex Sophocle affert, non hunc versum, ut Hermanno videbatur, spectat, sed inc. XIV. 1. (668 D.), ubi legitur πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνὴρ ἥσσαν μὲν ὀργῆς ἐστὶ; quam scilicet particulam ab aliquo grammatico enotatam reperit, non legit ipse, unde desumpta est, fabulam. — Augmento carere hoc verbum videtur, velut οἰστρεῖν, οἶχωνα: cf. Eur. Bacch. 687. 814. Plat. Legg. VI. p. 775. C. VII. p. 815. C. Matth. Gr. Gr. §. 168. p. 305. t. 1.

Οἰνωτρία terra. *Οἰνωτρία* τε — σε δέξεται Tript. I. 2 (527 D.).

Οἰνώψ colorem vini (purpureum) habens. τὸν οἰνώπ' ἀνέχουσα κισσόν Oed. Col. 680 ch. Plerique codd. οἰνωπ', pauci οἰνωπ'; Suidas v. ἄν' οὐς ἔχων, οἶνον π', scilicet Homericum: sunt etiam, qui οἰνώπαν ἔχουσα exhibeant, libri, unde quis οἰνωπόν coniiciat. Ceterum nigricantem Brunckius, de figura foliorum et fructuum (num habet hedera?) viti et uvae similium Doederlinus interpretatur. — οἰνώπα Βάκχον Oed. R. 211 ch. pampinis et uvis coronatum ut quasi vitis speciem referat. — De tono v. ἀγλαώψ.

Οἰοβώτης seorsim pascens. νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας Ai. 607 ch. Libri plerique οἰοβότας, itaque Suid. v. οἰοβότης, sed eius cod. Leid. schol. Rom. codd. Aug. c. ex correctione et Laur. A. οἰοβώτας. Pessime

Tricl. *οιωβότας*. Est vero *suam mentem seorsim pascens id est segregans a ceterorum consiliis, inusitata pertinacia*, v. Lobeck.

Οιόζωνος solus. *ἄνδρ' ἔν' οἰόζωνον* Oed. R. 846. Schol. *μονόζωνον, μόνον*. Hesychius *μονόστολον*, hunc locum respiciens, et recte, nam *ζώννυσθαι* proficiscentium est, ut non *solum*, sed *solum iter facientem* significet. Alfert Suid. v. *μονόζωνοι*, respicit Eust. p. 777, 16.

Οἶμαι puto. Quanquam plenior illa forma apud Sophoclem non legitur, extra unum locum Oed. Col. 28. Praeterea Sophocli non flectitur ultra imperfectum. Usitatissima ratio est *διαβεβαιωτική*, v. Benseler. ad Isocr. *Διεορ.* p. 75. *οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε — ἀλγήματα* Phil. 339. *οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν — ἄλλον — τλήναι τάδε* 532. *οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν* 1047. *οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον (εἶναι)* Oed. R. 1051. *οἶμαι γὰρ οὐτ' ἂν Ἴστρον — εἶπαι* 1227. *οἶμαι δὲ δεῖν οὐδέν* Oed. Col. 28. *ἀρκεῖν — οἶμαι μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσιν* 499. *οἶδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι — ἀντιπεῖν* 1003. *οἶμαι — Θησέα — ἐμμύζειν* 1058 ch. *οἶμαι μὲν οἶν, οἶμαι τι κάκιστ' ἐμὲν μέλειν* El. 451. *οἶμαι μάλιστα — προσθεῖναι τινα* 920. *σοι μέλειν οἶμαι* 1439. — *ὑπέσχετο τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοὺς τόνδε δηλώσειν ἄγων· οἷοιτο μὲν μάλιστα ἐκούσιον λαβῶν* Phil. 613. Alii post *μὲν*, alii post *μάλιστα* inciderunt: mihi nulla interpunctio placet, nec in his quae contulerunt Herm. ad Vig. p. 885. Matth. in gr. Schaef. Mel. Cr. p. 102. quidquam simile inest. Ex *ὑπέσχετο* verbum generatim significans *ἔλεγε* desumendum, deinde ab infinitivo *δηλώσειν* oratio liberius ad optativum orationis obliquae omisso ὥς vel *ὅτι* defluxit, quae omisso sola memorabilis; transitio enim ipsa prosariis, inprimis oratoribus, haud infrequens. — *οὐδὲ σθένειν τοσούτον φόβον τὰ οὐ κηρύγματα* Ant. 449. *τίς ἂν ποτ' ᾔθε' ὧδ' ἐπώνυμον τοῦμόν' ξυνοίσιν ὄνομα τοῖς ἑμοῖς κακοῖς;* Ai. 425. — Huc adde *οἶμαι* duobus virgulis distinctum *παρενθέτως*. Phil. 496. Ant. 1038. Ter. VII. 4. (517 D.) et cum pluribus vocabulis coniunctum *κόρην γάρ, οἶμαι δ' οἰκέτ', ἀλλ' ἔξενυμένην παρυσίδεγμα* Trach. 533. quam veram distinctionem Turnebo debemus. — Vis verbi *ειρωνική* a Sophocleis abest.

Οἶος solus i. e. *seorsim ab aliis*: *Κάλας μεταστάς οἶος Ἀτρεΐδων δίχα* Ai. 737. *clam*. — *solus* i. e. *nequine comitante*: *πῶς δὴτ' ὁδοῦρόν οἶος ἐξέβη; λαθών;* Aeg. V (23 D.). In Ai. 892. rectius scribitur *οἷος*.

Οἶος qualis. Correlativum pronomen s. adiectivum naturam et indolem rei alicuius indicans. Praeter usum orationis colligatae illud unum notandum, quando *primam correptam* ostendit. Id trimetrorum solum est et formulae *οἶός τε* et *οἶόν τε* reservatum, suntque omnia in secunda sede exempla. *ἀλλ' οὐχ οἶόν τε* Phil. 913. *οὐδεὶς οἶός τε* Oed. R. 1415. *σῶζεν οἷός τε* Oed. Col. 263. *πέθειν οἶός τ' εἰ* 807. *μόνοις*

οἶόν τε 1138. ἀλλ' οἶχ' οἶόν τε 1420. ὃν οὐχ' οἶόν τε Trach. 739. Cf. Boeckh. Not. Crit. ad Pind. p. 492. Quae in impari iambici versus sede sunt, non recensui.

Usu plerumque cum productiore forma correlativi, ὁ π ο ἷ ος convenit.

1. *Praemittitur correlativum* demonstrando constitutum τοιοῦτος vel τοιόσδε. τοιοῦτον, οἶον καὶ στυγοῦντ' ἐποικίῃσαι Oed. R. 1295. οἶον hic est ὥστε, id quod ὅποιον non admittit; sed admittitur si *quale* interpreteris. κοῦπω τοιοῦτον οὐτ' ἄκοιτις ἢ Διὸς προὔθικεν —, οἶον τόδε Trach. 1039. βλον τοιοῦτον, οἶον κάμει, γηράναλ ποιε Oed. Col. 874. τοιοῦτον, οἶον οὐδὲ φωνῆσαι τιμὴ ἔξεστι 1402., quod possis etiam ὥστε explicare. τοιούσδ' ἴδοις ἂν, οἶός ἐστι νῦν ὅδε Ai. Locr. IV. 2 (14 D.). — Aliquando refertur ad ὅδε praecedens. ἐψῆμον ἐν κακοῖσι τοῖςδ', οἷος ἐρᾷ Phil. 469.

2. Paulo crebrius *premitur demonstrativum*. δοκῶ γὰρ οἶον εἰπας ἄντρον εἰζορᾶν Phil. 27. λιπόντες ὄχρονθ' οἷα φωτὶ δυσμόρφ' ῥάκη προθένεις 273. παθὼν ἔγνωσ' ἂν οἷά περ φρονεῖς Oed. R. 403. ἀνὴρ — οἶον σὺ γῆς 803. ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἐπακούω — φύνειμα Oed. Col. 700 ch. οἷά περ πέπονθ' ἀκίρκας 900. πρᾶξεις οἶον ἂν θέλης 960. γάμους — ἀναγκάζων λέγειν οἶους ἐγὼ τάχα 984. ἔπραξεν οἶον ἦθελεν 1702 m. ἔν δ' (ἐκλαυσάμην) οἶον οὐπω πρὸςθεν Trach. 153. ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω 523 ch. loco ut videtur interpolatione vitiatο. νόσος — οἶον οὐπω — ἐπέμολε πάθος 850 ch. ἄνδρα — οἶον οὐτίνα Τροία στρατοῦ δ' ἐρχθη Ai. 419 ch. ὥς ἂν ἦς οἶός περ εἰ 1096. ἐντάγμα — φέρουσαν οἷα τοῖς κάτω νομίζεται El. 319. δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ 326. φέροντες οἷ' ἂν οἷε τις δόμων ἀπάσσαντο 1316. οὐδὲν γὰρ ἄλγος οἶον ἢ πολλὴ ζόη Scyr. V. 1 (500 D.). Eiusmodi exempla ad vim vocis praecipuam σχετλιαστικὴν, qua differt ab ὁποῖος viam praestruunt. — *Attractionem* duo exempla monstrant. νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἀπολλόν, ἐξ οἶων ἔχω αἰτῶ El. 1371. et, quod ex alio genere est, cum casus correlativi una cum subiecti casu mutatus sit propter praegressi verbi vim: πῶς δ' οὐ χάτερας (ἄρχει), οἷας γ' ἐμοῦ Trach. 444. Debit enim dici οἷα γ' ἐγὼ vel ὥς ἐμοῦ. V. Schaef. ad L. Bos. Ellips. p. 479. — Est etiam ubi rectius οὗτος quam τοιοῦτος subaudias, ut οἷος tum pronominis relativi munus suscipiat. λέγ'οιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ Θεοῦ πάρα Oed. R. 95. Oed. Col. 1430. rectius aliter intelligitur. Omittitur etiam cum maiore quadam licentia τοιοῦτος, cum οἷος *exemplo inferendo* servit: velut οἷος δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως Oed. Col. 1315. Subauditur τοιοῦτοι. οἷα Χρυσόθεμις ζῶει El. 154 ch. Plerique libri οἷα. Alia eiusmodi adverbiascunt. οἷά τιν' ἄθλων ὄρνιν Trach. 105 ch. οἶον ἄρκτον στρογάδες κλέυθοι 130 ch. (velut) οἷα χεῖματι Phil. 293. (quippe) οἷ' ἀνὴρ πένης 580. οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης Oed. R. 751. Aliquando οἷος

refertur ad omissum οὕτως. οὐδὲν γὰρ — οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμα' ἔβλαστε Ant. 295.

3. Aliquando τοιοῦτος — οἷος nexu causae et consequentium composita sunt, ut pro οἷος liceat ὥς τε subrogare. Θάματα δ' εἰσώψει τάχα τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγούνη' ἐποικίλσαι Oed. R. 1295. τέλος — τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαι τινι ἔξεστι Oed. Col. 1402. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον — ὑμῖν θαυμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν Trach. 669. Hinc omissio τοιοῦτος ortae formulae sunt οἷός τ' εἰμὶ facere possum, οἷόν τ' ἐστὶ fieri potest. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε Phil. 913. Oed. Col. 1420. ὃν οὐχ οἷόν τε Trach. 739. οὐδεὶς οἷός τε Oed. R. 1415. αἰῶνιν οἷας τε Oed. Col. 262. πελθεῖν οἷός τ' εἰ 807. μόναίς οἷόν τε 1138, πόλις — κἀνακουφίσαι κἀρα βύθων ἔτ' οὐχ οἷα τε Oed. R. 24.

4. Hinc ut plane idem significantia componuntur in eadem sententia οἷος et ὁποῖος. Cum Hyllus dixisset οὐκ μὲ εἰργασαί; Trach. 1193. Hercules respondet ὅποια δραστή' ἐστίν. Quanquam haec Hyllus cum aliqua doloris significatione exclamando profert. Sed certissimum est; οὐθ' οἷ' ἔπασχεν, οὐθ' ὅποι' ἔδρα κακά Oed. R. 1272.

5. Deinde in interrogatione relativa sive indirecta, ut τοιοῦτος intelligi non possit, ponitur οἷος. ὅταν προδελέγῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν Oed. R. 624. ἀκούεθ' οἷα φθίγγεται; Oed. Col. 885. δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπειτέμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί El. 1375. γράσασσα — οἷα πᾶσχω Trach. 532. εἰ πιροῦσα πλησία ἔλευσας οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας 893. quanquam hic adest σχετλιάσεως adsignificatio, ut τοῖς — οἷε νόσῳ ξύνεστιν Oed. R. 303. ἐρῶ — οἷδ' μοι βεβουλενῶδες ἔχει 701. ὢν ἐκμάθῃς οἷων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις Oed. Col. 1017. οὐ γνῶμαν ἔσχεις, ἐξ οἷων — εἰς ἅτας ἐμπέπτεις —; El. 208.

6. Ab hac exorta videtur causalis illa, quae aliquoties inest, vis, ut ὅτι τοιοῦτος s. ἐπὶ τοιοῦτος interpretari possis. V. Schaeff. ad Bos. ellips. p. 252. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 262. Non ita intelligo, ut Erfurdcius, Oed. R. 701. sed haec certiora: πρὸς δὲ τοὺς φίλους οἷ' ἀνταμείβει ῥήματα, ἣν δ' ἔλω ποτέ cum aposiopesi, subaudito δίκην δώσεις, Oed. Col. 818. τίς δὲ τολμήσει κλύων τὰ τοῦδ' ἔπεσθαι τἀνδρός, οἷ' ἐθέσπισαν; 1430. βοῶν — τὸν Οἰνῶς γάμον οἷον κατακτῆσταιτο λυμάντην βλου Trach. 790. admixta σχετλιάσει, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωρεῖμεν, οἷοι νῦν ἐφεισάσαι σκόποί Ai. 925. cum tales.

7. Sed suam et peculiarem οἷας dictionem habet, cum in sententia σχετλιάσει inest, id est cum aut reputamus apud nos mirantes vel indignabundi vel lactantes, aut adeo exclamamus cum eodem sensu de re aliqua, quae vel honesta et laudabilis vel indigna et non ferenda vel gravis certe et consideratione digna videatur esse. Sic cum ὁποῖος

nunquam miscetur. ὦ πούς, οἷά μ' ἐργάσει κακά Phil. 775. ἀνακλᾶσθαι — οἱ' ἐργ' ὁ πούς μ' ἐδραμεν ὅς' Ἀχιλλέως 928. ὦ μῖσος, οἷα κάξανευ-
 ρίσκεις λέγων 979. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχει' ἐν χρεῖε φίλης νευρᾶς 992.
 οἷός μ' ὑπῆλθες 995. libri οἷά μ' ut Suid. v. ὕγιες, illud a Triclinio est.
 ἀλλ' οἷα χρῆ παθεῖν με — δοκῶ προλεύσσειν 1343. οἷόν μ' ἀκούσαντ' —
 ἔχει ψυχῆς πλάνημα Oed. R. 726. οἱ' ἐργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθε
 1224. οἷμοι — οἷον εἰσέδν μ' ἅμα κέντρων — οὔτερημα 1316. ὦ Πό-
 λυβε — οἷον ἀρά με κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε 1395. βλου, οἷον
 βιῶναι σφω πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν 1488. quam indignam. τὴν πάλαι γέ-
 νους φθοράν, οἷα κατέρχε τὸν σὸν ἀθλιον δόμον Oed. Col. 371. οἷον
 ἂρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀπωρμήθημεν 1402. τὴν παιδα — οἱ' ὀδύρεται
 πόλις Ant. 689. οἷα — οἷοις νόμοις πρὸς ξρμα τυμβόχωστον ἐρχομαι
 840 m. κοιμήματα — οἷων ἐγὼ ποθ' ἅ ταλαίφρων ἔφην 858 m. queri-
 tur enim de infelicitate illius connubii. ὦ τλήμων, οἷον ἔργον εἰργασαι;
 1213. ἰδ' οἷον, ὦ παῖδες, προσέμειξεν ἄφαρ τοῦπος τὸ θεοπρόπον ἡμῶν
 Trach. 818 ch. ἱερῶν οἷαν — ἐπὶ μοι μελέφ χάριν ἡνύσω 990 an. οἷαν
 μ' ἂρ' ἔθου λάβαν, οἷαν 992 an. ὦ τλήμων Ἑλλάς, πένθος οἷον εἰσορῶ
 ἔξουσεν 1102. τί μ' εἶπας; οἷά μ' εἰργασαι; 1193. οἷά μ' ἐκκαλεῖ 1196.
 οἷαν ἐδῆλωσας ἀνδρὸς αἰθοπος ἀγγελίαν Ai. 220 ch. οὐκ ἤκούσατε Αἰαν-
 τος, οἷαν — θωῦσαι βοήν; 328. ἴδεσθ' ἔ μ' οἷον — κῦμα — ἀμφιδρομον
 κυκλεῖται 344 m. οἷμοι γέλωτος, οἷον ἐβρίσθην ἄρα 360. ἴδετε — οἷας
 λατρεῖας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει 498. ὦ τλάμων πάτερ, οἷαν σε μένει
 πυθέσθαι παιδὸς — ἄταν 628 ch. οἷος ἂρ' αἰμάχθης 892 ch. duo ita
 codd.; plerique οἷος, quanquam de Laur. a. silentium est. πρὸς οἷα
 δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν 924. ἐπέβαλες οὐ ποτε καταλύσιμον — ἁμότερον
 οἷον ἔφην κακόν El. 1241 m. οἷα μάλνεται Tyr. XV. 9 (587 D.). πρὸς
 δ' οἷον ἥξεις δαίμονα inc. LII. 1 (709 D.). οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοιτος
 ἔρχεται inc. CV. 81 (869 D.). Omisi hoc loco, quae οἷος οἷον, οἷος οἷως
 et similia coniuncta habent, post tractaturns.

8. *Proprietatem sermonis* οἷος in his habet. *Primum* gravior σχε-
 τλασις fit, cum bis iuxta ponitur οἷος, causis vel rebus coniunctis ad-
 ditis principali sententiae. Observarunt Valck. ad Phoen. 1633. Wyttenb.
 ad Iul. Or. in Const. p. 180. Schaeff. Jacobs. ad Anth. Pal. t. IV. p. 889.
 Schaefer. App. Dem. t. IV. p. 193. Meinek. ad Menandr. add. p. 571.
 Monk. ad Eur. Alcest. 145. — ἱερῶν οἷαν οἷων ἐπὶ μοι — χάριν ἡνύσω
 Trach. 990 an. συμφορὰς — οἷας οἷος ἂν ἐλαύνεται 1034. λεύσατε —
 οἷα πρὸς οἷων ἀνδρῶν πάσχω Ant. 933 an. δειλίεις — οἷος ἐξ οἴου τ'ράφης
 Ai. 554. ὦ δῦσμορ' Αἴας, οἷος ὦν οἷως ἔχεις 906. Suid. v. οἷος et ὦ
 δῦσμορε. οἱ' ἐργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά El. 741. Sed aliter iure
 scribitur Tyr. XV. 9. (587 D.) v. πτήσω. — Deinde mixtam aacolutho

dictionem haec habet sententia. ἀρά μου μέμνησθ' ὅτι οἱ ἔργα δράσας ὕμιν, εἴτα δεῦρ' ἰὼν ὅποι' ἔπρασσον αὐθις; Oed. R. 1402. Schaefero quidem Mel. Cr. p. 92. ἀρά μου μέμνησθ' ὅτι in parenthesi posita videntur; sed sic ὅποια dici non potuisse Hermannus observat. Elmsleius μέμνησθέ τι, et cod. Trin. Laur. c. edd. Triclinianae μέμνησθ' ἔτι. Sed cum dicturus poeta fuerit μέμνησθε οἱ ἔργα δράσας εἴτα τοιαῦτα ἔπρασσον, ab hac structura descendit.

Illud addo, iniuria nunc Hermannum scribere coepisse οἴοςπερ; ita enim quomodo duplex eiusdem vocabuli accentus defendi possit, dubius haereo. Recte idem olim οἴος περ. Alia res est in μέντοι καίπερ uno tono coalescentibus: ea tamen ipsa nunc nonnulli separare coeperunt. οἴος περ legitur Ai. 1096. οἶά περ Oed. R. 403. Oed. Col. 900.

Οἶπερ v. οἶ.

Οἷς ovīs. οἶός νεώρου νεοπόκω μαλλῶ Oed. Col. 476. οἶός εὐέρω πόκω Trach. 672. τὸ γὰρ κατάγμα — τῆς οἶός 693. ἦν μὲν γὰρ οἶός μαλλός Polyid. IV. 1 (464 D.). De accentu clarum: cf. Arcad. p. 21, 15.

Οἰστέος ferendus. De malo: ἔμοι μὲν οἰστέα τάδε Oed. Col. 1362. de auferendo lucro: τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον Ant. 310.

Οἰστροῶ exstimulo. Ἄρης οἰστροθεῖς Trach. 650 ch. bellum, quod exarserat, dicitur. Cod. Par. οἰστροθεῖς; Musgr. coniecit αὐ στροθεῖς; quasi compositus.

Οἰστρον stimulus doloris. κέντρων οἰστρον Oed. R. 1317.

Οἰστροπλήξ furore stimulatus. τῆς οἰστροπλήγος — Ἰνάχου κόρης El. 5. — De tono v. ἀμφιπλήξ et Eust. p. 629, 55. Bast. Ep. Cr. p. 213. Append. p. 49.

Οἰστρος stīpnulus. De dolore dictum πρὶν ἐμπειεῖν σπαραγμὸν ἢ τιν' οἰστρον Trach. 1244. sed stridorem avium oscinum cum infausto omine significat κακῶ κλάζοντας οἰστρον καὶ βεβαρβαρωμένῳ Ant. 989. οἶστρος, μανίε schol. — De tono v. Arcad. p. 74, 14.

Οἰταῖος Oetaeus. γένεθλον Οἰταλον πατρός Phil. 451. Poeantis, qui sub Oeta regnarat. πρὸς Οἰταλαν χθόνα 477. χθόν' Οἰταλαν 660. ἄκρον Οἰταῖον νῆπος Trach. 436. — De generis illius tono monuit Arcad. p. 43, 18.

Οἶτη mons. εἰς Οἶτην Phil. 488. Οἶτας ὑπὲρ ὄχθων 719 ch. πρὸς πατέρα Οἶτης πλάκα 1416. τὸν Οἶτης ἄτομον — λειμῶνα Trach. 199. πάγους Οἶτας 632 ch. οἶσθ' οὖν τὸν Οἶτης Ζητὸς ὕψιστον πάγον; 1181. Inutilis est Musgravii coniectura Οἶτη, v. Hierm.

Οἶτος soror. τὸν ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν El. 163 m. Affert Suid. v. ἀνήνυτον. De Ant. 851. v. οἶκτος. Accentum enotavit Arcad. p. 78, 9.

Οιχαλία urbs. πατρῷος *Οιχαλία* Trach. 478. ἀπ' αἰπειρᾶς — *Οιχα-*
λίας 856 ch. τήν θ' ὑπὸ πύργον *Οιχαλίαν* 353.

Οιχνέω i. q. *οἰχομαι*. καὶ τὰ νῦν τηλωπὸς *οἰχνεῖ* Ai. 561. *peregre ab-*
est. μὴ δοκεῖ μ' ἂν — *θυραῖον οἰχνεῖν* El. 305. quod affert Eust. p. 333,
44. *domo me excessuram*. Sed ἄτεκνος *τάλαια* ἀνύμφευτος αὐτὴν *οἰχνῶ* El.
161 m., quod Suidas affert v. *οἰχνῶ*, περιέχομαι explicans, *maestiae*
oberrationis vim habet.

Οἰχομαι. Praeter *praesens*, cuius ipsius non legitur quidquam prae-
ter indicativum et participium, imperfectum exstat ὄχου Phaedr. X. I (603
D.). ὄχετο Trach. 730. ὄχοντο Phil. 269. 273. perfectum *οἰχονκα* Ai. 880.,
sine augmento non in libris modo sed etiam Suida v. *οἰχονκα* et Phavor.
v. *συνοχωκότες*; ut pro ὄχονκε ex Thamyr. I. I. (227 D.) apud Athen. IV.
p. 175. f. *οἰχονκε* scribendum videatur, et fecit Dindorfius in edendo
Athenaeo. — 1. Proprie est *abiisse*, *excessisse* ex aliquo loco. ὄχοντο
Phil. 269. λιπόντες ὄχοντο 273. σκοπὸς δὲ νῦν — *οἰχεται* σιελῶν Oed.
Col. 299. Κρέων — *οἰχεται* 898. nondum abierat, sed parabat abire.
τὰς κόρας τ' *οἰχει* λαβῶν 1013. πάρεστι — ὅς πρην ὄχετο Trach. 730.
οἰχεται τοι Ai. 730. Ἔξῃς ἄρ', οὐδὲ γῆς ἐνερθ' ὄχου θανῶν; Phaedr. X. I.
quod simul viam transferendi verbi monstrat. — 2. Tralate enim de
morte *abeventibus* et *abreptis* dicitur. χούτος *οἰχεται* θανῶν; Phil. 412.
τῶν οἰκτρῶς *οἰχομένων* γονέων El. 143 m. τῶν *οἰχομένων* εἰς Ἄϊδαν 822 m.
οἰχει 799. de Oreste. *οἰχεται* πατήρ 1140. *οἰχει* θανῶν Ai. 978. Hinc
universe de *pereuntibus* dicitur cum rebus tum hominibus. ἡ σεσώσμεθα
—, ἡ *οἰχόμεσθ'* ἅμα Trach. 85. *οἰχομαι* τάλας 1133. *οἰχωνκ'*, ὄλωλα,
διαπνέομαι Ai. 880. Θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' *οἰχομαι* 1107.
οἰχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐβρόμμένα 1250. cum significatione contemptus et
oblivionis. *οἰχονκε* γὰρ κροστητὰ πηκιδῶν μέλη Tham. I. I. de *desuetu-*
dine, ut videtur, dictum, fortasse etiam de *oblivione*. οἷος γὰρ ἡμῶν
δημόζοιρος *οἰχεται* inc. CV. 81. (869 D.) si satis certa particulae senten-
tia. Legitur etiam *ἔρχεται*.

Οἰωνοθέτης augur. δεινὰ ταραάσαι σοφὸς *οἰωνοθέτας* Oed. R. 484 ch.
Suid. v. *δεινά*. Eustathius ex h. l. affert *οἰωνοθέτας* p. 47, 42. 51, 13.
533, 13.

Οἰωνός. Alii veterum [cum *magas* potissimum *aves* et *solvagas*,
aquilas, vulturios, accipitres, ab οἷος ducto vocabulo, alii *aves auspicio*
idoneas, ab οἰεσθαι repetito explicant, difficile dictu, quatenam prima
sit significatio. 1. *Omne avium genus* dicitur: *νομῶ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοῦ-*
κελης πετρὸν inc. XXIII. 11. (678 D.); opponuntur enim *aves* aliis bestiis
et hominibus. In El. 1047. admiscetur *avis auspicantis* significatio. —
2. *Aves ferae et rapaces*. *οἰωνοῖς* γλυκὺν *θησαυρόν* Ant. 29. πρὸς *οἰωνῶν*

δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἰδεῖσθόν αἰκισθέντ' ἰδεῖν 205. τὸν αὐτάδελφον — μῆθ' ὑπ' ὤμηστον κυνῶν εἰσὶ δλέσθαι, μῆθ' ὑπ' οἰωνῶν τιός 694. ἐσχά-
ραι τε παντελεῖς πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς 1004. ἥ τις πτη-
νὸς οἰωνὸς φέρων ἀνέσιον ὁσμὴν — ἐς πόλιν 1069. οἰωνοῖς θ' ἔλωρ Αἰ.
817. — 3. *Avis auspicio idonea*. Viam monstrat τί τοὺς ἄνωθεν φρο-
νιμωτάτους οἰωνοὺς ἐσορῶμενος El. 1047 ch.; sic enim quasi divinorum
consiliorum, quae hominibus patefaciunt, consortes appellantur. ἀπ'
οἰωνῶν φάτιν Oed. R. 310. ἣν (μαντεῖαν) οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῖφάνης
ἔχων, οἷτ' ἐκ θεῶν του γγνωτόν 395. γνώμη κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν
μαθὼν 398. τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς Oed.
Col. 1316. ἔν' ἣν μοι παντός οἰωνοῦ λμήν Ant. 987. — De tono cavet
Arcad. p. 66, 7.

Οἷως quomodo admixta σχετλιάσει. οἶος ὢν οἷως ἔχεις Αἰ. 906. indigne
perisse Aiace[m] dicit. Affert Suid. v. οἶος et ὦ δύσμορε. Porsoni con-
iecturam οἷως Phil. 995. nemo recepit. v. οἶος.

Ὀκλάζω consido. λέχηρός γ' ἐπ' ἄκρου λάου βραχὺς δκλάσας Oed.
Col. 197 ch. genibus flexis ut in humili loco considat, monetur Oedipus.
V. Herm.

Ὀκνέω cunctor. 1. universe, velut propter rei magnitudinem vel
quod fiducia nostri caremus. Ἦ οὐκ ἐτ' ὀκνεῖν καιρός El. 22. φιλῆ γὰρ
ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσειν μέγα 312. Suid. v. ὀκνῶν, πᾶς pro πρᾶγμα
scriptum habet, Eust. p. 819, 26. cum libris convenit. — 2. i. q. *riget*.
τὰ μὲν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργασθῆν El. 1263. ὅταν τι δρᾶς ἐς κέρδος,
οὐκ ὀκνεῖν πρέπει Phil. 111. non enim gravitas rei, sed pudor Neoptole-
mum absterrebat. — 3. *timeo, cunctor prae animi timore vel metu*. Le-
vioris metus significans, est in his: τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἔαν
Αἰ. 1373. ἐν οἷς δ' αὐδᾶς, ὀκνῶ (sc. μὴ φανῆς αἰσχρός) Phil. 895. ὀκνῶ
τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσα Oed. R. 746. καὶ μὴν ὀκνῶ 749. νῦν ὀκνοῦμεν
πάντες 922. νῦν πᾶς ἀνάγκη — ὀκνεῖν 986. ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν κείθεν
ἦσθ' ἀπόπολις; 1000. ὃν μὴτ' ὀκνεῖτε Oed. Col. 735. De re gravi et
discrimine plena haec dicuntur: μεμνηνότε' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
Αἰ. 81. καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ; Oed. R. 976.
ὀκνοῦντ' ἀνάγκη (διδάσκειν) Oedipus dicit Oed. Col. 661.; metuit enim
ne summum sibi malum accidat: respondet Theseus τοῦμόν οὐκ ὀκνεῖ
κέαρ. Cf. Etym. M. p. 620, 48. et Jacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 894.
— Prima in arsi producitur, de qua re monuit Erf. ad Trach. 299.;
v. El. 22. 312. Αἰ. 1373. Oed. R. 1000., quae non omnia ille collegit.

Ὀκνηρός gravis, molestus. ἡμῶν μὲν, ὦναξ, ταῦτ' ὀκνηρά Oed. R.
834. formidolosa enim Oedipo res erat, chorus autem se illud dolere
dicit.

Ὀκνος. 1. *cunctatio*. τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὀκνος Phil. 875. non cum-
labor subire molestiam. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκείνον οὐκ ὀκνῶ El. 313.
τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθῃσ' ὀκνον πολὺν Ant. 243. quod exemplum quo-
modo ad alteram significationem transeatur, monstrat. — 2. *metus*. μὴ
μ' ὀκνῶ δέισαντες ἐκπλαγῆτε Phil. 225. Θεοφάτων γ' ὀκνῶ κακῶν Oed. R.
1175. τοῦ μάλιστα ὀκνος σ' ἔχει; Oed. Col. 658. πρῶτος — ὀκνου σε
λύσω Trach. 180. φρονούντα γὰρ νῦν οὐκ ἂν ἐξέστην ὀκνῶ Ai. 82. Suid.
v. ὀκνῶ cum libris potioribus concinit; Ald. et codd. quidam ἰδεῖν pro
ὀκνῶ, Dresd. a. ἰδῶν. In Laur. a. ὀκνῶ ἰδεῖν scriptum fuit, sed hoc era-
sum. μέγαν ὀκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι Ai. 139 an. Hoc uno loco prima
in arsi est et producit. — Addubitari de scriptura potest Trach. 7.
ubi secundum librorum fidem Deianira dicit νυμφείων ὀκνον ἀλγιστον
ἔχον, editores post Stephanum plerique scholiastae commemoratum
ὄκλον, molestiam, receperunt. Illud metum nuptiarum apte explicuit
Musgr. nec audeo deserere libros. — Accentum vocabuli enotavit Arcad.
p. 62, 10. Eust. p. 831, 60.

Ὀκρυάζω. ὀκρυάζων, τραχυνόμενος. Σοφ. Photius p. 326, 13. (inc.
CV. 130. 918 D.)

Ὀλαῖ. ἐνῆν δὲ συμμιγῆς ὀλαῖς παγκαρπία Polyid. IV. 3. (464). Buttm.
in Lexil. t. I. p. 191. a veteribus proditam vocabuli originationem non
modo accentu et spiritu redargui, sed illud quoque satis probabiliter do-
cuit, prolatum illud esse ab ὀλέω, ὀλλῶ, molo, unde ὀλευρος et μόλις
Romanorum. Sic quae de mola ab his, bordeo tosto a Graecis in sacrifi-
cando adhibite vulgo credebantur, evanescunt. Buttmanni sententia con-
firmatur versu Sophocleo; memorantur enim illic variae penoris opes,
lana, vinum, uvae, frumentum, sive ἄλφιτα potius, consuetus parce vi-
ventium Atheniensium victus. Sed cum συμμιγῆς non possit nisi ad priora
referri, paene dixerim corrigendum esse ὀλῶν.

Ὀλβίω beatum praedico. μηδέν' ὀλβίζειν Oed. R. 1529. οὐ χεῖρ ποτ'
εὖ πρᾶσσοντος ὀλβίαι τῆρας Tynd. I. 1 (572 D.). — ἐνέγκων — τῶν
νίκαι ὀλβίετο El. 683. τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὀλβίσθη ποτέ inc.
XXIV. 1 (679 D.).

Ὀλβιος fortunatus. Inest enim plerumque *opum* et *lautae vitae* ad-
significatio. ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ γένοιτο Oed. R. 929. ἐξ ὀλβίων
ἄζηλον εὐφροῦσαι βίον Trach. 283. Suid. v. ἄζηλον. Sed *beatum* indicat
de Oreste adolescente a malis intacto dictum κρυπτῶν ἄχρων ἐν ἡλικίᾳ
ὄλβιος El. 156 ch. Brunckius cum ἀχρών participium putaret esse, ὀλβιον
scripsit. Rem expedivit Hermannus ad v. 155. v. ἄχος.

Ὀλβίως beate. ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε τὸ τέλος — βίον Oed. Col.
1718 ch.

* *Ὀλβος beatitas adsignificata opum laude et magnificentia.* τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου Oed. R. 1197 ch. ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροισθε μὲν ὄλβος δικαίως 1282. τίς δὲ ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θελή βροτοῦ ἢ μικρόν Alet. VI. 1 (93 D.). οὐτ' ἂν ὄλβον ἔκμετρον ἔνδον εὐδαίμων ἔχειν Crens. III. 2 (324 D.). βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσμερέας, τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν Ter. VIII. 6 (581 D.). πάμπλουτον ὄλβον Tynd. I. 5 (572 D.). ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον inc. XXXIV. 2 (692 D.). — Pluralis elegantī metaphora legitur in Ione, si certa eius fabulae memoria, fr. I. 2' (298 D.), ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους. — Probabilis et prope vera emendatio Erfurdii est Ant. 942 ch. οὐτ' ἂν νῶ ὄλβος, οὐτ' Ἀρης, οὐ πύργος, οὐχ ἀλλετυποί — τῆς ἐκφύγειν (μοιρῶν δὲ δύνανται). Legitur in libris ὄμβρος, quod nunquam, sicut ὄμβριμος s. ὄβριμος, robur et potentiam significare potuit. — De accentu cavet Arc. p. 45, 22. Eust. p. 831, 60.

* *Ὀλέθριος.* De re exitiosus. ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἰαντὸς Ai. 786. νῶν δ' ὀλεθρία νῆξ ἐπ' ὄμμασιν βέβηκε Oed. Col. 1680 m. ὀλεθρίασι συναλλαγῆς Trach. 842 ch. De homine perditus. τάλαιν' ὀλεθρία Trach. 875. sic chorus nutricem infausta nuntiantem compellat. ἀλλὰ μὲν ἂ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκλῆει Ai. 397 m. de dicendi ratione v. αἰκλῶ. De Oed. R. 1343. v. ὄλεθρος. — Secunda syllaba in arsi iambica producitur Ai. 786.

* *Ὀλεθρος exitium.* ἐμοὶ ζητῶν ὀλεθρον Oed. R. 659. ὑφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ γυναικῆον — μόρον Ant. 1277 m. Caedem dicit ob interitum filii patratam. ὅτῳ δ' ὀλεθρον δεινὸν ἀλήθει' ἄγει Creus. II. 2 (323 D.). Huc adde formulam οὐκ εἰς ὄλεθρον; alibi in malam rem, quod Romanis tamen interrogando dici non videtur, Oed. R. 430., quod Suidas respicit v. ἄπει, et 1146. — Sed Turnebi emendatio est, et sententia et versu certissima ἀπάγετε — με τὸν ὄλεθρον μέγαν; Oed. R. 1343 m. libri ὀλέθριον. * *Ὀλεθρος* ibi id quod κάταγμα: v. Meinek. ad Menandr. p. 191. — Media producitur in arsi iambica Oed. R. 430. 659. 1146. Creus. II. 2. De accentu generis v. Arcad. p. 74, 26.

* *Ὀλέω perdo.* ἰὼ — Αἰδὼν λιμὴν, τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέεις; Ant. 1271 m. non interimebatur enim Creon, sed novis semper et novis malis et caedibus perdebatur. Sic Hercules de sese aerumnis et laboribus per orbem terrarum obeundis dicit ὀλεσόμενός τε τάλας Trach. 1009 m.

* *Ὀλῆος exiguus.* ἐν βραχεῖ τε κώλιφ' χρόνῳ Tynd. I. 4. (572 D.) quod ne quis propter voces significatione simillimas damnet, sicut Bergkii fecit Comm. de Soph. fr. p. 32. corrigens κοῦ μακρῶν, recordetur velim, quoties ἀρχαῖος et παλαιός, πολὺς et θαρῆς, μακρός et παλαιός coniungantur.

*Ὀλιγοστός paucissimus quisque. ὀλιγοστόν χρόνον Ant. 621 ch. οὐδὲ ὀλίγον schol. non accurate.

*Ὀλισθάνω *inibi. πᾶς ἀντίγων ὀλισθε* El. 736. θαυμαστά γὰρ τὸ πύξον ὡς ὀλισθάνει inc. CV. 181. (963 D) id de nervo potius *tento*, quam de ipso arcu manibus elabente *integram*. — Sola illa veteribus probatur forma, non ὀλισθαίνω nec ὀλισθέω. V. Porsonum ad Phoen. 1398.

*Ὀκλῖον. ὀκλήα, τὰ πηδαλία Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ ὠνόμασε. Pol- lux X. 134. Nauplii est VII. 6. s. 388 D. Vox forma, non vi deminutivi praedita.

*Ολκός. *τριητοῖς ὀλκοῖς ἐγκύρσαι* El. 852 m. Suid. v. *τριητοῖς*. Interpretantur de loris frenorum, qui *τριητοὶ ἱμάντες* dicuntur v. 737., in qua re praeiit schol. Hermannus *sulcos rotarum arenae impressos* dici existimat, et recte videtur, si quis Hesychium et Suidam in ea v. consideret.

*Ὀλλυμι. 1. *Formae*. 1. *Activi praesens*. ὀλλυσιν Ant. 669. — *imperf.* ὀλλυσαν Oed. Col. 395. — *perf. sec.* ὤλωλα Phil. 76. El. 664. 1474. Trach. 1134. Ai. 880. ὤλωλας Oed. R. 1166. ὤλωλε et ὤλω- λεν Oed. R. 949. Oed. Col. 1579. 1609. Ant. 195. 1160. Ai. 958. ὤλω- λαμεν Oed. R. 1505. Ai. 778. ὤλωλότος Oed. R. 126. 257. ὤλωλότα Oed. R. 759. 956. Oed. Col. 1576. Ant. 1016. 1274 m. El. 796. ὤλωλότων Phil. 425. ὤλωλότων Ant. 174. 885. ὤλωλότας Phil. 1032. — *fut.* ὀλεῖς Phil. 1374. Oed. R. 448. Trach. 715. Ant. 747. — *aor.* ὤλεσα Oed. Col. 553 m. ut nunc correctione propter metrum necessaria scribitur; libri ἀπώλεσα. ὤλεσας Phil. 1157 m. ὤλεσε et ὤλεσεν El. 262. Trach. 1029 m. Ant. 867 ch. ὀλέσαι Ai. 144 an. ὀλέσας Ai. 383 an.; sic metro opus, at libri plerique, Suid. v. ὀλῆμα, Draco p. 115, 18. et edd. vet. Sophoclis uno σ scriptum habent. — 2. *Medii praesens* ὀλλυται Oed. R. 179 ch. inc. Clf. (780 D.) nisi hic versus, quae Brunckii sententia est, Anaxandridi tribuendus. Ceterum ἀπόλλυται scribitur in vecto anapaesto apud eum, qui unes servavit, Io. Damasc. App. ad Stob. p. 31. ὀλλυ- σθαι Oed. R. 799. — *imperf.* ὀλλυτο Phil. 680 ch. El. 915. Trach. 649 ch. — *fut.* ὀλοῦμαι Phil. 1093 m. ὀλεῖται Ant. 759. ὀλούμεθα Ant. 59. ὀλείσθε Phil. 1024. ex Brunckii coniectura propter sensum certa; libri ὀλοισθε, quod praecedat proxime. — ὀλουμένη inc. XLV. 1 (703 D.). — *aor.* ὤλετο Oed. R. 822. 856. Oed. Col. 1652. Ant. 513. ὤλοντο Ant. 171. ὀλοῖμην Oed. R. 645. 664 ch. hic cum dorismo. ὀλοιο El. 283. Phil. 949. 1008. ὀλοιο Oed. R. 1349 m. El. 126 ch. ὀλοιοθε Phil. 1024. 1269. ὀλοιοτο Trach. 382. ὀλοῖοται Ai. 829. ὀλέσθαι El. 998. Oed. R. 1157. Ant. 694. 818 m. ὀλομένην Ant. 833. ὀλλυμένην Brunck. ex Dresd. a.; Tricl. οὐλομένην, quod poscere metrum videtur;

Herm. antistrophicum versum correxit. ὀλόμενε Epig. IV. incertum an ex Aeschylī Epigonis, in quibus Dindorfius posuit tanquam fr. 51. Hic aoristus solus est, propter quem de medio ὀλλυσθαῖ loqui licet; ceteris partibus non minus bene passivi convenit nomen, quanquam neutrali potius verbum vi utitur. ὤ indicativi activi primae et tertiae personae; item participii producitur, ceteroqui corripitur solet.

II. *Usus.* 1. *Activum* perfecto excepto generatim significat *perdo*, speciatim *occido*. Illud his exemplis cernitur: τί μ' ὤλεσας; Phil. 1157 m. ὀλεῖς με, γινώσκω σε, τοῖςδε τοῖς λόγοις 1374. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς Oed. R. 448. νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀφθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν Oed. Col. 395. αὕτη (ἡ ἀναρχία) πόλεις ὀλλυσιν Ant. 669. Ad alteram significationem quasi via fit eis exemplis, quibus verbum faciendi ut quis *perirent*, vim habet, velut πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; (ὁ ἰός) Trach. 715. ἄν — ἐπιδόμει πτεροῦσαν αὐτῶς — ὥς μ' ὤλεσεν 1029. ἦδ' οὖν θανεῖται καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά Ant. 867. Interficiendi significatio haec habet apud Sophoclem exempla: ἔνθ' ἐκείνον ὤλεσεν El. 262. σέ — ὀλέσαι Δαναῶν βοτὰ καὶ λείαν Ai. 144. τοὺς δὲ δισσάρχας ὀλέσας βασιλῆς Ai. 383. καὶ γὰρ ἁλοὺς ἐφόνευσα καὶ ὤλεσα Oed. Col. 553. — 2. *Perfectum* activae formae et medium intransitive significat *perire* et *perditum esse* universe et de rebus et de hominibus, et speciatim *interire* et *occidi*. Illud exstat: ὀλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ El. 664. ὀλωλα δὲ 1474. ὀλωλ' ὀλωλα Trach. 1134. μῶν δλώλαμεν Ai. 778. οἴχωκ', ὀλωλα 880. ὀλωλα καὶ σε προσδιαφθεγῶ Phil. 76. εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας τούτους 1032. ὀλωλας Oed. R. 1166. γῶ — ὀλώλαμεν δὺ' ὄντε 1505. ὀλωλε γὰρ δὴ πάντα τὰμά Oed. Col. 1609. πρὶν ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι El. 998. πάγκλαυστος αἰὲν ὤλλυτο Trach. 649. cor exedebat sollicitudine. ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως Phil. 680. ὀλέσθε δ', ἡδικοχότες τὸν ἄνδρα τόνδε 1024. ὅς — ἐνθάδ' ὀλοῦμαι 1093. ὀλέσθαι δ' ὥφελον τῇδ' ἡμέρᾳ Oed. R. 1157. ἔσση κάκιστ' ὀλούμεθα Ant. 59. ὀλόμενε παίδων Epig. IV. κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη inc. XLV. 1. ἀμνήμονος γὰρ ἄνδρος ὀλλυται χάρις inc. CH. His addantur *imprecandi formulae*. ὀλοῖμην Oed. R. 645. ὀλοῖμαν 664. ὀλοιο El. 283. Phil. 949. 1008. ὀλοιο Oed. R. 1349 m. El. 126 ch. ὀλοισθε Phil. 1024. 1269. ὀλοιντο Trach. 382. ὀλοῖατο Ai. 829. v. Valck. ad Phoen. 353. — *Intereundi* autem et *moriendi* vis his exemplis cernitur: τὸν υἱὸν ὧδ' ὀλωλότα El. 796. ὀλωλεν ἄνῃρ Ai. 958. οὐν ἐγὼ ἥμισυ' ἄν ἡθελῇσ' ὀλωλότων κλύειν Phil. 425. Λαίου δ' ὀλωλότος Ond. R. 126. ἀνδρός τ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος 257. Λαῖον τ' ὀλωλότα 759. νῦν ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὀλωλεν 949. σέ τ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα 956. λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα Oed. Col. 1576. ὀλωλε γὰρ δύστηνος; 1579. γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων Ant. 174. πόλεις ὑπερμαχῶν

ὅλωλε τῆςθε 195. ὦν ἀριθμὸν — πλείστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων 885
 μηδ' ὀλωλότα κέντει 1016. quacum sententia confer Ai. 1327. et ex An-
 tigonā ipsa ὀλωλότ' ἀνδρ' ἐπεξεργάσω 1274. — Ἀμὼν ὅλωλεν 1160. —
 ἦνκε ὥλλντο El. 915. ὦν πόλις ἀνέριθμος ὅλλνται Oed. R. 179. τὸν
 τίραννον τοῦτον ὅλλνσθαι 799. δι' ὄνπερ ὥλετο (χειρῶν) 822, αὐτὸς πά-
 ροιθεν ὥλετο 856. μόρω δ' ὀποίω κείνος ὥλετο Oed. Col. 1652, μίαν
 καθ' ἡμέραν ὥλοντο Ant. 171. ἀλλ' ἀδελφὸς ὥλετο 513. τὸν αὐτῆς αὐτά-
 δελφον μήθ' ὑπ' ὀμηστοῶν κυνῶν εἰασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινὸς 694.
 Ineptiunt, qui talibus ad demonstrandam scilicet passivam verbi vim ab-
 utuntur. Ξμοιγε — ἦδ' ὀλεῖται πλησία 759. λυγροτάταν ὀλέσθαι τὴν
 Φρυγίαν ξέναν 818.

Ὀλοεῖς exitiis, μετώπων ὀλόοντα πλήγματα Trach. 518 ch. Vox
 semel dicta.

* Ὀλούζω v. ἀλαλάζω.

Ὀλοός perditus. ὀλοά γάρ El. 833 ch. Eriphyle propter virum pro-
 ditum. ἣ που ὀλοά στένει Trach. 843. Scholiasta ad Deianiram retulisse
 videtur, loci explicationem orsus verbis ἣ γάρ ἀθλία. Sed rectius vide-
 tur gemitus extremi macroris indices dici. — De tono v. Arc. p. 42, 21.

Ὀλος totus, ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μᾶς Phil. 478. non integri
 diei unius. τρεῖς ὅλους ἐξ ἡρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐκαήρους χρόνους Oed. R.
 1136. ὅλην ἐκείνην εὐφρόνην inc. L. 9 (708 D.). — τρισσὰς γε πηγὰς·
 τὸν τελευταῖον δ' ὅλον (sc. κρησσὸν χει) Oed. Col. 480. ὑπαρχος ἄλλων
 δεῦρ' ἐπλευσας, οὐχ ὅλων στρατηγός Ai. 1084. exercitus universi. Hic
 ὅλους interpretari omnes, ut Bothius, de quo more recentioris maxime
 aetatis scriptorum ille conferri iubet Dorvill. ad Char. p. 424. Brunck. ad
 Anthol. vol. III. p. 254., minime opus est.

Ὀλασπάς. ὁ λ ο σ π á δ ε ι ς, ὅλαι καταπινόμεναι καὶ καταπόμεναι. Σοφ.
 (inc. CV. 131. 919 D.). Photius p. 329, 15.

** Ὀλοστήμων. Pollux VII. 32.: τὰς δὲ ταινίας ὀλοσστημόνους
 το λ ὕ π α ς Σοφοκλῆς ὀνόμασεν (inc. CV. 132. 920 D.). Non dubito cor-
 rigere ὀ λ ο σ τ ῆ μ ο ν α ς.

Ὀλοσχερὴς integer. τέλειος, ὀλόκληρος praeter alia Hesychius expli-
 cando affert. ὀλοσχερὴς ἀνὴρ L. 9 (708 D.).

Ὀλοφύρεμαι desleo. ᾶ — Ἰτυρ ὀλοφύρεται, ὅρως El. 145 m. Suid.
 v. ἀνιζόμενος et οἰκτρῶς.

Ὀλυμπία locus Peloponnesi propter eximiam fani sanctimoniam me-
 moratur: οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἰμι γὰρ ἐπ' ὀμφαλῶν σέβων, οὐδ' ἐς τὸν
 Ἀβαῖται καόν, οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν Oed. R. 900 ch.

** Ὀλυμπιάδης s. Ὀλυμπιάς Olympius. ἣ τις Ὀλυμπιάδων θεῶν
 Ai. 868 ch. librorum scriptura est, quae sefallit intpp. vett., ut de Deabus

intelligi vellent. Elmsleio placet Ὀλυμπιαδῶν, quam formam cum Graecia inauditam visum iri veretur Hermannus, θεοὶ Ὀλυμπιῶδες non minus inauditum futurum esse praetervidit. Nam neque Ἑλλάς ἀνήρ Sophocli dictum esse concedi potest, neque similia cetera sunt a Porsono collecta ad Or. 264. et Lobeckio ad Ai. 323. At Elmsleii sententiam et ἁλιαδῶν i. e. ἁλίων (v. ἁλιάδης,) quod proximo versu praecedat, velut Ὀλυμπιῶδες sunt Ὀλύμπιοι, Οὐρανίδαι Οὐράνιοι, κορινθιοὶ κορινθιοί, et illud confirmat, quod libri nonnulli ἁλιαδῶν exhibent. Cum enim Ὀλυμπιαδῶν in Ὀλυμπιαδῶν mutatum esset, ortus est, qui usitatus femininum Ὀλυμπιαδῶν corrigendo inferret.

Ὀλύμπιος Olympius. Ζεὺς Ὀλύμπιος Trach. 274. θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος El. 202. Suid. v. ποιή. Ὀλύμπιοι θεοί Phil. 315.

Ὀλυμπος Olympus. Sedem Deorum caelum significat, quod inprimis clare perspicitur Oed. Col. 1651. : γῆν τε προσκυνούσθ' ἅμα καὶ τὸν θεῶν Ὀλυμπον. — ὦν (τόμων) Ὀλυμπος πατήρ μόνος Oed. R. 867 ch. τὸν Ὀλυμπον 1088, in formula iurisiurandi, i. q. μὰ τὸν Ὀλυμπον, ut plane τόνδ' Ὀλυμπον Ant. 754. Ὀλύμπου μαρμαρύσσαν ἀγλαῖαν Ant. 605 ch. Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ προσβένων πατήρ Ai. 1368. πῦρ — Ἐκείτης ἔγχος, τῷ δὲ Ὀλύμπου πολλὴ φέρεται καὶ γῆς Rhizot. H. 3 (480 D.). Sed mons Olympus Mysiae significatur ποταμὸς Ὀλύμπου ἀνταγαγών Polyx. I. 2 (468 D.).

Ὀμαιμος consanguineus; verum non aliter nisi de fratre et sorore dicitur, de illo: ἰόντα φόναν τοῖσιν Ὀμαίμοις Oed. Col. 1769 an. οὐκ οὖν Ὀμαιμος χῶ χαταντίον θανάων; Ant. 508. Ὀμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταύτου πατρός 509.; de hac vero: Ὀμαιμε Oed. R. 639. ξμὴν — Ὀμαιμον Oed. Col. 324. ὦ σπέρμ' Ὀμαιμον 329. μητρός — οὐσας Ὀμαίμου σῆς 983. ὦ τοῦδ' Ὀμαιμοὶ παῖδες 1407. Antigonem et Ismenem usitato acumine Polynices alloquitur. πρὸς σῆς Ὀμαίμων καὶ κασιγνήτης El. 12. τῆν σὴν Ὀμαιμον 317. 521.

Ὀμαίων i. q. Ὀμαιμος. Generatim dictum de fratribus (Geschwister): κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σὼν Ὀμαίωνων Trach. 1137. Fratrem significat: τοῦ αὐτοῦ Ὀμαίμονος Ai. 1291. Sorores: ὦ — ἐμαὶ δ' Ὀμαίμονες Oed. Col. 1277. — Rarissimus comparativus est. εἴτ' ἀδελφῆς εἴτ' Ὀμαιμονιστέρας τοῦ παντός ἡμῖν Ζητός ἐρχεῖον κυρεῖ Ant. 483. Ζῆα ἐρχεῖον in illa scriptura necesse est consanguineas et gentiles interpretari, qui Deum una colunt penetralem; sic scholiastes et Eust. p. 1930, 30.; nec tamen Ὀμαιμονιστέρας Ζητός coniungenda (tota domo propinquioris) sed cum Seidlero τοῦ Ζητός putandum significare ἐκ τοῦ Ζητός, hac sententia: sive sororia sive alia ex tota domo mea mihi propinquioris filia est, sc. mater vel filia Creontis ipsius, Hermannus secundum cod. Laur. a.,

in quo ἔ erasum, ὁμαίμονεστέρα scripsit, id quod non intelligo. Quid est enim sive soror est, sive tota mea domo mihi propinquior? Nonne mater et filia, quanquam sorore propinquiores, tamen domus sunt ipsius?

*Ομαρτέω sequor. Proprie: ἀστακτὶ δὲ οὖν ταῖς παρθένοις στένοντες ὁμαρτοῦμεν Oed. Col. 1643. Apud Suid. v. ἀστακτὶ vitiose scribitur ὁμαρτοῦμεν. Tralate: τῷ γήρῳ φιλεῖ χῶ νῦν ὁμαρτεῖν Thyest. V. 2 (238 D.). Cf. Wyttēnb. ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 18. (t. II. p. 488. Lips.).

*Ομαυλος. Propria vicini vel adjacentis potestate legitur in Aegē fr. I. 2. (19 D.) ex certa Dindorfii emendatione: Νίσῳ δὲ τὴν ὁμανλον ἐξαίρει χθόνα Σκείρωνος ἀκτῆς. Apud Strabonem IX. p. 392. in codd. hoc varie corruptum legitur: ὁμαλόν, ὁμανδον, quorum cum illud cum veritate pugnet (Megaris enim Niso data inprimis aspera) et metro adverteretur, hoc sensu careat, corraxerunt ἀνόμαλον, quod ipsum cum verbis sequentibus Σκείρωνος ἀκτῆς non potest conciliari. Nam Megaris et litus Scironium minime eadem sunt. ὁμανδον vestigium veritatis servavit. — Tralate coniunctum, mixtum (accinentem) significat. παιῶν δὲ λάμπει αὐτονόεσσά τε γῆρας ὁμαυλος Oed R. 187 ch. gl. συμμυγῆς. Suid. v. ὁμαυλος.

*Ομβριος nimbosus. ἢ τις ὁμβροία χάλαζα Oed. Col. 1498. Suid. v. ὁμβροία.

*Ομβρος imber. ὁμβρος ἱερός Oed. R. 1428. quanquam adsignificatur elementum aqueum, contra positum illud γῆ et φωτὶ, gl. cod. Paris. apud Faehsium οὔτε τὸ ὕδωρ, v. Musgr. l. c. et Sturz. ad fr. Empedocl. p. 210. πολλοῖσι δ' ὁμβροῖς ἡλίου τε καύμασιν Oed. Col. 351. ἀκηράτῳ ξὺν ὁμβρῳ 696 ch. ὁμβρῳ ταχομένην Ant. 822 m. Musgr. ὁμβροὶ coniiciebat, scilicet contra posito χιών τε. οὐ θάλλπος θεοῦ, οὐδ' ὁμβρος Trach. 145. — Cum metaphora dictum μέλας ὁμβρος χαλάζης αἵματος (αἱμώτων) Oed. R. 1279. mixtus humori oculorum sanguis ater; v. αἷμα. De Ant. 942. v. ὄλβος.

*Ομέστιος domus consors. Αἰδῶνι νύτωρ Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν Niptr. I. 3 (408 D.).

*Ομενέτις uxor (lecti consors). τὴν ὁμενέτιν Αἴαντος Ai. 496. — De tono v. schol. Il. ε. 571. τ. 87. cf. παραστάτις.

*Ομιλέω versor cum aliquo vel alicubi. σὺν τοῖς φιλάτοις αἰσχιοῖς ὁμιλοῦντα Oed. R. 367. ξὺν οἷς οὐ χεῖρ' ἔμειλ' 1185., utrumque de connubio cum matre dictum. Aliiter dictum de Αἴατι qui naturam suam exuerat δ; — οὐκέτι συντροφίῳις ὀρχαῖς ἐμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ Ai. 626 ch. Schol.: νῦν οὐκέτι ἡθεοῖν ἐμμένει. Alia tralatio est ἐκείνος (Aiax)

οὔτε στεφάνων οὔτε βαθείαν κυλικῶν τεῖμεν ἔμοι τέρψιν ὁμιλεῖν Αἰ. 1180 ch. quasi ne me inuiscerent, effecit,

‘Ομιλία conversatio. Ἰστὶ ἔμοι μὲν οὐχί, σοὶ δ’ ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστὴ Phil. 70, εἰσιδεῖν πατρός — δευτέραν ὁμιλίαν ἐλθόντος ἐς φῶς El. 410. — coetus. πόλις γὰρ ἀστῶν ἤξετ’ εἰς ὁμιλλας; Oed. R. 1489. — societas; ἡμῶν γε καὶ κοιρόπλου ὁμιλίαν Αἰ. 859. i. e. ἡμᾶς τοὺς συν-
ναύτας.

“Ομμα. 1. *oculus proprie dictus*, κινεῖ γὰρ ἄνῃρ ὄμμα Phil. 854. οὐκ ἄλλοις προσηγομένη ὄμμα σὸν ὀμμασιν Oed. Col. 245 m. ὅς με ψι-
λὸν ὄμμ’ ἀποσιπιάσας πρὸς ὀμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξολεῖ 870, Antigonom
suam ducem, quippe caeci, ὄμμα vocat. δὲ ὀμματος ἀστακτι λείβαν
δάκρυον 1252, ὄμμα σε τόδ’ — ἐμὸν στένει δακρυῶν 1706 m. πῖμπλημ’
εὐθὺς ὄμμα δακρυῶν El. 894. ἀρῶαγές ὄμμα explicatur τὸ μὴ δακρυῶν
inc. CV. 57 (874 D.). — πληρ. ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἅπα El. 1222,
ὀμμασιν θείαν λαβόντα Phil. 532. ὀμμασι δ’ ἀντέχοις τάνδ’ αἴγλαν 819 ch,
τὰ πρόσθε λαμπρά — ὀμματα Oed. R. 1483. οὐ γὰρ ἂν ὦδ’ ἄλλατροις ὀμμασιν
εἴπω Oed. Col. 145 an. ἀλαῶν ὀμμάτων 148 ch. τὰς αἰματηρὰς ὀμμα-
των διαφθορὰς 558. τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων ζητῶμενος 1202. ὀμ-
μάτων ἐπίσκοπον χεῖρ’ ἀντέχοντα κρατός 1646. ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύ-
κλοις Ant. 562 ch. ἐννοήτοις ὀμμασιν inc. CV, 91, (880 D.) non conspiciatis. —
2. *oculus tralate dictus*, κατεκοίμησα τοῦμὸν ὄμμα Oed. R. 1222 ch. re-
quiesci a labore. θεωρήσασα τοῦμὸν ὄμμα Oed. Col. 1086 ch, νῦν τ
ὀλεσθρία τίξ ἐπ’ ὀμμασιν βέβηκε 1631 m. cui sententia plane contrarium
est ἔλυσεν αἰὼν ἄχος ἀπ’ ὀμμάτων Ἀρης Αἰ. 692 ch, καὶ γὰρ λαθραῖαν ὄμμ’
ἐπεσκοιμένην φρουροῦν Trach. 910, clam speculatu. δυσφόρους ἐπ’ ὀμμα-
σιν γνώμης βαλοῦσα Αἰ. 51. ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους ἀνγὰς ἀπ-
εἴξω 69, καὶ μὴ τόδ’ ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι γνώμης ὀπῆξαν 442.
nisi oculorum fallax ministerium consilium destituiasset, φαιδρὰ γοῦν ἀπ’
ὀμμάτων σάβει με Oed. Col. 320, amica quaedam species oculis enīcat,
ἀστραπὴν τιν’ ὀμμάτων ἔχει Oenom. III. 2. (421 D.) quasi fulgurantes
oculos. Sic dicitur τὸ χρύσεον δὲ τῆς Ἀίκης δέδορκεν ὄμμα Αἰ. Locr. I.
4 (11 D.), τότε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα ὄραν Ant. 870 m, Solem. —
3. Non multum hinc distat visus et obtutus significatio. ὅτε γὰρ δὴ τὸ
σὸν ὄμμ’ ἀπέθραν Αἰ. 167 an. μὴ μ’ — ὦδ’ ἐφ’ αὐλοῖς κλισίαις ὄμμ’ ἔχων
κακὰν φάνιν ἄρη 191 ch, cui simile est σφραγίδος ἔρχει τῶδ’ ἐπ’ ὄμμα
θήσεται Trach. 612, — σοὶ τε γὰρ ὄμμα ἔμπλειον ἢ δὲ ἐμοῦ σώζειν 1015 m.
plena videndi facultas; sed dubia et difficilis sententia, ἐξοπλῶ χειρὸς
ὄμμα τρέπουσα Rhizot. I. 1, (480 D.) oculos avertens. ἐξ ὀμμάτων δ’
ῥοθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενός — κατηγορεῖτο τοῦπτεκλημα τοῦτό μου; Oed.
R. 528. cf. ὀρθοῖς ἔμειλλον ὀμμασιν τούτους ὄραν; 1385. v. illustratum

hoc ap. Dorvill. ad Char. p. 480. — οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποιοῖς βλέπων πατέρα πότ' ἔν' προσεῖδον Oed. R. 1371. — Hinc adverbiales sunt locutiones: γυναικῶν ὡν ὄρε' ἐν ὄμμασιν Trach. 240. coram. ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν πατρὸς δεδορκώς 743. πύργοι μὲν, οἳ πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω Oed. Col. 15, *quantum ex obtutu conicere licet*. ὡς κατ' ὀμματ' αὐτίκα παρόντι θνήσκει πλησὺν τῷ νυμφίῳ Ant. 756. *ante oculos eius, coram*. Aliter εἴπ' ὧ κρατιστεύων κατ' ὄμμα Trach. 102. *acute cernens*; sol enim compellatur. — 4. *Vultum* significat, cuius praecipuum munus regendi oculi sibi annunt. λαμπρὸς ὥσπερ ὀμματι Oed. R. 81. τὸ σὸν γὰρ ὄμμα φεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ Ant. 686. ὀρῶ τίς ἑμᾶς ὀμμάτων εἰληφὸτας φόβον Oed. Col. 733. ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεῖς Τελαμῶν; Ai. 457. Sic os videtur significari universe: τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν Oed. R. 999.; quem versum habet Stob. t. LXXIX, 20. Et *nutus* indicatur, quippe *oculorum coniectu* potissimum significari solitus: τὸ σὸν φρονεῖν ὄμμα Phil. 151 ch. — 5. Sed etiam *speciem oculis obiectam extrinsecus* significat. Quae significatio quasi praestruitur versu Aiakis 983, ὃ δὲ θυεθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρῶς: haec enim Teucer resectam Aiakis mortui faciem inspiciens dicit. Affert hoc et explicat Eust. p. 409, 45. — μή τοι κηδομένου βροτῶν μηδὲ αὐτράφον ὄμμ' ἔχων Phil. 171. Schol. μή δὲ ὀρῶν εἰς ἀνθρώπων αἰνέουσαν; male, est enim eius, qui se iuvet, ne *adspectum quidem cohabitantis habens*. ἢ κάποι λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύειν Trach. 378. v. Schaeef. De Iole ipsa ὄμμα intelligere ineptum est. — ὡς εἶδον, ἐμπάλει τί μοι ψυχῇ σύννηθες ὄμμα El. 891: quod ὄνομα coniectando sollicitatum est, de quibus confusis v. Herm. ad Eur. Hec. 433, ed nov. *Speciem dicit animo obversari solitam*, quod ab aspectu significando sumptum. Ita iam explicuit Schaeferus et praeivit schol. scribens ὄγραμα, ὃ ἀεὶ ἐφανταζόμεν κατὰ ψυχὴν. V. tamen Herm. ad Pind. t. III, p. 338. et Boeckh. ad Pind. fragm. p. 601. — *Laeta* etiam et *fausta species* videtur dici Trach. 202. ὡς αἰλπτον ὄμμ' ἐμοὶ γήμης ἀνασχὸν τῆςδε νῦν καρπούμεθα. — 6. Aliquando *circumlocutioni* constituitur, sed elegantiori verae significationis sensu admixto. πτηνῆς ὡς ὄμμα πελέας Ai. 140 an, quae scriptura cum librīs certa, tum Suidae testimonio v. πελειίδες. Idem quod *πέλεια* significare putabat Brunckius, sed ab oculis animi motum nictando potissimum (μύειν, σκαρδαμύσειν) prae se ferentibus ductum esse eruditè docuit Lobeckius, τὸ δ' ἀμφινέλητον ὄμμα νόμφας ἐλειῶν ἀμμένει Trach. 524 ch. simili metaphora; pavor enim procis petitae mulieris dicitur. Liberius paulo dictum ὃ φέτατ' Αἴας, ὃ ξύναμον ὄμμ' ἐμοὶ Ai. 956. quod ineptit explicans Spanh. ad Callim. p. 273.; ab *adspectu* et *specie cernenda* desumptum videtur. — Cf. Porp. ad Or. 1080., cui adversatur

quadamtenus Herm. ad Hecub. 433. ed. nov. Sed Stanl. ad Aesch. Pers. 428. per saturam concessit longe diversissimam.

Ὀμμάτειος πόθος, διὰ τοῦ ἐκ τοῦ ὄραν ἀλλαγεσθαι ἔρωτι. ἐκ τοῦ χάρις ἰσορῶν γίνεται ἀνθρῶποις ἔραν. καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ὀμματα-παλόγχα φησίν. Hesychius. ὀμμάτειος πόθος cum eius, qui dixit, nomine alio addito non firmetur, nec alterum Sophoclis esse nisi ex fabulae nomine cognoscatur, veri simillimum videtur etiam illud Sophoclem habere testem, ut nomen Σοφικλῆς exciderit aut post ἔρωτι, aut post ἔραν. ὀμματοπάλογχα corrupte scriptum corrigit ὀμματ' ἀπόλογχα Is. Vossius, patrans oculos explicans; mire ὀμματα πλατύλογχα Toupus Ep. Cr. p. 133.; feliciter Casaubonus ὀμμάτων ἀπο λόγχα, quasi *spicula oculorum fulgentium vibrata*. Ipse tentaverim ὀμματα πάλ-λοχχε oculorum obtutu captus est, aut ὀμματα πάλ λάχη *sors oculorum coniectu paria* (Ach. Am. VI. 3. 169 D.).

Ὀμματοστερής oculis orbatus. κρατὶ δ' ὀμματοστερεῖ Oed. Col. 1262.

* Ὀμματώπος γ. ὀμμάτειος.

Ὀμνυμι iuro. ὀμνυμ' ἔγωγε Trach. 1178. ὀμνυ Διός νυν τοῦ με φέσαντος κάρα Trach. 1176. ὀμνύντες βλέπειν τὸν οἰκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν Phil. 357. ὦν ὥμοσ' οὐκ ἔψευσάμην οὐδέν σε Oed. Col. 1147. ἢ κείνος — ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὥμοσεν πέλας στελεῖν; Phil. 619. ὀμόσας ἀπάξεν οἴκαδε 929. (De ὕ γ. ὄλλυμι).

Ὀμογενής consanguineum et quidem filium significat; ἀνδροκτόνον γυναικὸς ὀμογενής ἔφης Alcm. II. 1. si haec Sophoclea sunt, quae apud Plut. Mor. p. 35, f. 88, f. reperta ad Alcmaeonem fabulam retulit Valck. Diatr. p. 150, c. Dind. omisit. — Sed insolenter plane de sese Oedipus dicit ἄθεος μὲν εἰμ' — ὀμογενής δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφην τάλας Oed. R. 1362 m. i. e. γεννήσας ἐκ μητρὸς παιδίας, ut ὀμόσπορος aliquoties.

Ὀμόγνιος gentilitius. πρὸς θεῶν ὀμογνίων Oed. Col. 1335. V. Ruhnck. ad Tim. p. 192.

Ὀμόθεν proprie indidem. οἷς ὀμόθεν εἰ El. 153 ch. statim adiectis verbis καὶ γονῇ ξύναιμος explicatur. V. Valck. Diatr. p. 238, a. De hoc adverbiorum genere explicuit Apoll. de adv. p. 601, q., de tono idem p. 605, 19.

Ὀμοῖος par, δόξεις ὀμοῖος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι Phil. 1358. γένοιο πατρός εὐτυχέστερος, τὰ δ' ἄλλ' ὀμοῖος Ai. 548., quod fortasse respexit Priscianus t. II. p. 182 Kr. cf. Schneider. ad Plat. Civit. p. 472, D. ὀργὴν ὀμοῖος 1132. ὀμοῖον ὥστε — ὅταν Θρηῖσασιν ἔρεβος ὕψαλον ἐπιθράμη πνοαῖς Ant. 583 ch. *velut si*. — ὀμολους τοῖς ἀρλοστοῖσιν Phil. 985. ἢ πάνθ' ὀμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ Ai. 1345, suo ingenio consentanea, v. Lobeck.; aliter sed perspicuo errore Bothius et Reisigius ἐκινῶν. Oed.

Col. p. 67. Coraes olim coniecit ὁμοία, i. e. ὁμόλιμα. ὁμοία καὶ βοῦς ἐργάτης Synd. IV. 3 (149 D.). pariter ac, de qua dicendi ratione v. ἴσος. — ἔ με δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει Ant. 827 m. — Ut ἐρῆμος et testatius illo ἐτοῖμος, sic ὁμοῖος, non ὁμοιος scribendum apud tragicos. Doctrina veterum in eo constat, ut τῶν μεταγενεστέρων Ἀττικῶν sit ὁμοιος ut ἐρῆμος, ἔταιμος: illa verba sunt schol. II. ξ. 521. Etym. M. p. 224, 40. Eadem inflexa τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν esse Aelius Dionysius testatur ap. Eust. p. 206, 1.; idem de ἐτοῖμος et ἐρῆμος Herodianum auctorem advocat, ὁμοίαν una comprehendens quippe ex ὁμοῖος contractum p. 531, 40. cf. p. 569, 18, 1817, 15. Quod Apollonius de pron. p. 63. ὁμοιος Atticis et γελῖος propenacnte dici affirmat, ipsorum est τῶν μεταγενεστέρων, Aristophanis et Platonis et oratorum, qui norma maxime et regula loquendi viderentur, et de his etiam Eustathius loquitur p. 531, 35. 799, 40. Cf. Intpp. Greg. Cor. p. 23. Quin ne a libris quidem illa tonosis destituitur documento. Nam in Ai. 1132. ὁμοῖος, 1345. ὁμοῖα illic omnes, hic plerique, ut ὁμοία in Ien. Mosq. b. solis repertum sit; etiam Ant. 583. Laur. a. ὁμοῖον exhibere verisimile, cum non aliter Elmsleius ita daturus fuisse videatur. In Synd. IV. 3. edebatur ante Dindorfium ὁμοῖα; is quidem ὁμοία dedit ap. Athen. p. 686, a. Eadem scriptura varietas est apud alios: v. Aesch. Sept. 660. Choeph. 204., et longe crebriora documenta exstarent, si a praeiudicata penacuendi opinione editores abstinuissent.

Ὅμοιος pariter. ἔμοι θ' ὁμοῖος καὶ θεοῖς εἰη φίλος Phil. 390. σοφός γ' ὁμοῖος Oed. R. 563. ἄμφω γ' ὁμοῖος (ἡκουσαν) Oed. Col. 418. ταῦτά σοι τῷ νῷ θ' ὁμοῖος ἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω 940. θανῶν καὶ ζῶν ὁμοῖος ἐξ ἐμοῦ τιμῆσεται Ant. 210. ἡμεῖς θ' ὁμοῖος οὐδὲν ἦσσαν ἢ πάρος (λύπη ἐλλείπεθα) Ai. 269, λαβεῖν θ' ἔμοῖος καὶ τὸ τεταῖσθαι πέλει El. 257. νῦν θ' ὁμοῖος καὶ τότε ἐξεπτόταμαι 895.

Ὅμοκλέω acclamare. Cum iucilandī adsignificatione dicitur οἱ δ' ἅμα ἔπποις ὁμοκλήσαντες El. 702.

Ὅμολογέω fateor. ὁμολογῶ τάδε Phil. 968.

Ὅμοπτολις eiusdem civitatis civis. Θήβης τῆςδ' ὁμόπτολις λέως Ant. 799.

Ὅμοφρόθew concilio, convenio. ὁμοφρόθew εἶν, ἀνέλεειν, καὶ ἀμφωνεῖν Hesychius. δέδρακα τοῦργον, ἔπερ ἦδ' ὁμοφρόθew Ant. 532. ὁμοφρόθew, συνθέλω, συμπαρανέσας ἔχω Pel. II, 1 (435 D.).

Ὅμοπλαγχνος geminus, οὐδὲν αἰσχροῦ τοὺς ὁμοπλάγχμους σέβειν Ant. 507. i. q. ὁμογαστρόνους.

Ὅμόσπορος. ἀδελφός Hesychius. Ita dicitur τῶν ἐμέσπορον Ἀρτεμιν (Apollinis) Trach. 211 ch. Aliiter ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναιχ' ὁμόσπορον

Oed. R. 260. Schol. εἰς ἣν ἔσπειρε καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγώ. Insolentior active dicti usus. τοῦ πατρὸς ὁμόσπορος τε καὶ φονεὺς Oed. R. 460. gl. ὁμόγαμος. i. e. ἐς τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ σπείρας. cf. ὁμογενής et γενέτης.

Ὅμοστος comes. Βάκχον — Μαινάδων ὁμόστολον Oed. R. 212 ch. Libri plerique inepte μονόστολον; illud a schol. memoratum inde a Cantero praelatum est et nunc pro discrepante scriptura repertum in Laur. a. b. Glossae ὁμοδάκτον, συνόμιλον, συνοδοπόρον.

Ὅμοῦ una, simul. 1. Proprium de convenientibus in unum locum, vel versantibus una; quam primam et praecipuam significationem constituunt Ammon. p. 13. Eranius p. 162. Etym. Gud. p. 40, 39., alii: v. ἅμα. — καὶ πυρεῖ ὁμοῦ τάδε Phil. 36. οὐποτ' εἰμι τοῖς φυντεύσασιν γ' ὁμοῦ Oed. R. 1007. i. q. ὁμόσει, v. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 197. δὲ (Areopagus) οὐκ ἐξ τοιάδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ νατεῖν πόλει Oed. Col. 953. ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμειγμένοι φείδοντο κέρτων οὐδὲν El. 705. videtur enim elegantior sermo ὁμοῦ ἀναμειγμένοι proxime coniunctis. ὁμοῦ γὰρ ἅμφι νῶτα — ἤφριζον, εἰςέβαλλον ἱππικαὶ πρὸς 708. proxime; otiosum enim esset simul. τὸ — ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ Trach. 542. τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ κλειθεῖσαν 1215. τοῖσιν ἐχθίστοισι — ὁμοῦ 1227. συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους Ai. 289. secum una ducens. Est inde, ut ad significet. ἐγὼ πάλα νειὸς ὁμοῦ στείλων ἂν ἦν Phil. 1202. abiens ad navem pervenissem, v. Hermann. Et tralate dictum: τὴν στήν (ὄρεσιν) ὁμοῦ ναλοῦσαν οὐ κατείδες Oed. R. 337. — 2. De accedentibus vel venientibus prope licet explicari; v. Harpocratonem p. 216. (130.) et Intpr., et longe copiosiora ap. Phot. p. 314, 16., ἐγγύς explicantes. καὶ μὴν ὄρεϊ τάλαιραν Ἐδονθήκην ὁμοῦ Ant. 1165. cf. Brunck. l. c. et Buttin. ad Philoct. 1218. (1202), quod tamen exemplum illi simile non est. — 3. Transfertur inde ad coniunctos. κυδαῖζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ Ai. 709. θεοῖς μὲν κἂν ὁ μὴδὲν ἂν ὁμοῦ κράτος κατακρήσαιο 754. deos quasi adlatus adsistens, adiutores habens. τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσέγγε, συμμιγῇ βοσκήματα Trach. 758. omnes enim si computavisses, tot reperturum te fuisse dicis. συνῆγεν ὁμοῦ et ὁμοῦ συμμιγῇ pariter otiose dicta essent. κόμης δὲ — μυελὸν ἐκραίνει μέσσω κρατὸς διασπαρέντος αἱματός θ' ὁμοῦ 779., quod ad tempus referri unum non potest. πολλὴν μὲν ἔλπην — δρυὸς κέρανα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμρόθ' ὁμοῦ ἄγριον ἔλαιον Trach. 1186. coniunctim excide uno loco repertas arbores. A prima hoc differt vocabuli vi. Θιγγάνῳ δυοῖν ὁμοῦ Oed. Col. 331. αἰὲθ' ὁμοῦ πελάζομεν 1109. nisi hoc interpreteris ἐγγύς. — 4. Dein ad communionem faciendi et status traducitur. Horum enim communio, nisi tempore coniunctarum, esse non potest. ἐν τ' ὁδύναϊς ὁμοῦ λιμῶ τ' αἰκρὸς Phil. 185 ch. πόλις θ' ὁμοῦ μὲν θυριαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παυάνων τε καὶ στε-

ναγμάτων Oed. R. 4., quo loco et salii multi et schol. Plat. in Anecd. Siebenkeesii p. 10. utuntur; hic ut tempori significando dici *δμου* demonstraret. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κύμῃ καὶ σ' *δμου* στένει 64. φοβίαι δ' *δμου* γλῆται γένει ξεγγοῖν 1276. ubi adsignificatur rerum alterius ex altera consequentium coniunctio; statim. *δμου* μέλας ὄμβρος χαλάζει αἵματοῦς ἐτέγγετο 1278. καὶ σ' ὁ πληθύων χρόνος γέροντ' *δμου* τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν Oed. Col. 935. *δμου* δὲ παῖδ' ἀνάγεται Trach. 209 ch. *δμου* καμὸι θανεῖν εὖχου Ai. 385. εἰ τὰ μὲν φθίνει — τοιοῖσδ' *δμου* 401 m. si de loco fere conclamato existimare licet, πέλας, quod statim inferitur, ab eo profectum censeo, qui *ομου* explicaturus esset; quanquam *δμου* non est πέλας, sed una cum, causam et rem consequentem nexa significans. Si πέλας eiicitur, in versu antistrophico οὐδ' οὔτινα corrigendum. δέος γὰρ ὃ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' *δμου* 1058. βαλῆτα χῆμας τρεῖς *δμου* συγκειμένους 1288. nisi *δμου* συγκειμένους coniungenda, quo facto ad primam adverbii vim tralate dicti referretur sententia. τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ λέξαιμ' ἄν — τῆς κασιγνήτης θ' *δμου* El. 545. ὅπως ἐμαντήν καὶ γένος τὸ πᾶν *δμου* ἐν τῇδε κλαύσω — σποδῶ 1110. Αἰγύσθω θ' *δμου* 657. 1408. Simile est ἃ τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν ἔσται σφῶν θ' *δμου* δηλήματα Oed. R. 1495. — De tono praecepit Apollon. de adv. p. 607, l. gr. Herm. de Prosod. p. 467.

Ὀμπριος. Suidas in v. et Photius p. 342, II. *Ὀμπριον* (Photius ὀπριον) νέφος, μέγα, πολὺ, ὑψημένον. Σοφ. Θησεῖ (II. s. 233, b. D.). Photius p. 335, 9. *ὀμπριου* νέφους, μεγίστου, hic quidem sine mendo scripturae.

Ὀμφάλη n. pr. *Ὀμφάλη* τῇ βαρβάρῳ Trach. 251. ἐπ' *Ὀμφάλη* πόνων λατρεύματα 355. Tonum, de quo qui singulatim observavit, ignoro, revocari videtur debere ad *ὀμφαλός*, ut secundum morem immutatus sit.

Ὀμφαλός umbilicus. Tralate de Delphis medium orbis locum obtinere creditis: οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γῆς ἐπ' *ὀμφαλὸν* σέβων Oed. R. 898 ch. v. Intpp. et Stanl. ad Aesch. Eum. 40. Dissen. Explic. Pind. p. 425. — De tono, qui est periecticorum, v. Arcad. p. 54, 20.

Ὀμφαξ (ἄ) una nondum matura. εἴτ' ἡμαρ αὔξει μέσσον *ὀμφακος* τύπον Thyest. VI. 5 (239 D.).

Ὀμφή vox. Homericus usus, de quo v. Lehrs. de Aristarchi Stud. Hom. p. 97., Sophocles et tragici omnes tenaces non fuerunt. Nam legitur quidem κατ' *ὀμφάς* τὰς *Ἀπόλλωνος* Oed. Col. 102. de vaticinio, sed *Θησεῖς*, κατ' *ὀμφήν* σὴν ὅς ἐστ' αἰλή, πάρα 556. et οὐτ' ἄν ποτ' *ὀμφῆς* τῆς ἐμῆς ἐπύσθετο 1353., nec probro Hermannii acumen, aliquam futurarum rerum praedictarum adsignificationem hoc postremo loco quaerentis. — De tone v. Arcad. p. 115, 10.

'Ομῶς *pariter*. καὶ κἂν ἀνὰ τὸ ὥν ὁμῶς ἔχθιστος ἔσται Ai. 1351. Codd. quidam, in quibus Lips. a. Flor. I., ὁμῶς. De accentu v. schol. H. s. 535.

'Ομῶς *tamen*. 1. Cum verbo finito significans apodoseos est, quam protasis saepius ex sententiarum coniunctarum ratione mente repetitur, quam apponitur. ὁμῶς δὲ ἐλθέ Phil. 473. ἢ — ψυχὴ νῦν ἀφύη τ' ὄντα — ὁμῶς εὖ προὐδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν 1002. protasis participio inest. ὁμῶς δὲ μέναιτε 1064. ὁμῶς δὲ λέξω 1308. ὁμῶς σε βούλομαι — τῆς δ' ἐκπλεῖν χθονός 1359. πόλιν — εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρόνεις δ' ὁμῶς οἷα νόσφ' ἔνεστιν Oed. R. 302. v. δέ. ἀρχιτέον γ' ὁμῶς 623. τὰ μὲν κείνων ἐτερόπορην, ὁμῶς δ' ἐκνίξέ μ' αἰεὶ τοῦτο 785. ἀλλ' ὅμως — πέμψον 859. ἀλλ' ὁμῶς τὰ τῶν τεκόντων ὅρμαι' ἥδιστον βλέπειν 998. ὁμῶς πιστοῦ μοι 1064. ἀλλ' ὁμῶς ἀκουστέον 1170. ὁμῶς δὲ πύσει 1239. γυγνώσκω — καλπερ σκοτεινὸς τήν γε σὴν αὐδὴν ὁμῶς 1326. ὁμῶς δ' — ἀμεινον ἐκμαθεῖν 1442. φέρω δ' ὅμως Oed. Col. 421. ὅμως δ' ἱεραμα πνύσθωσι 513 ch. ὁμῶς δὲ κάμου μὴ παρόντος οἶδα 672. Non abundat nec καὶ nec ὁμῶς, sed ὁμῶς οἶδα coniunguntur, in ablativo consequentiae inclusa protasi. πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὁμῶς — ἀντιδρᾶν περὶ ἄσσομα 962. καὶ τὸ μηδὲν ἐξεργᾶ, φράσω δ' ὁμῶς Ant. 234. ὁμῶς ὅ γ' Ἀίδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ 515. ὁμῶς δ' ἔνεστι — ταρβείν Trach. 295. τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείληχ' ὁμῶς 373. εὐχομαι δ' ὁμῶς 1180. βούς ὑπὸ σμικρῶς ὁμῶς μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται Ai. 1232. ἀλλ' ὁμῶς — θὸς αὐτῷ El. 442. ὁμῶς δ' — ὑποτίγγησον τάδε 453. τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως ἀπρὶς ἔχονται Creus. IV. 3 (325 D.). ἀλλ' ὅμως χρῶν τὰ θεῖα — εὐπεσῶς φέρειν Ter. XI. 1 (521 D.). — 2. Cum participio ita componitur, ut inclusum protasi, tamen ad apodosin pertineat. Sensit hoc Elmsl. ad Bacch. 787. ad Med. 1216. cf. Reisig. Enarr. Oed. Col. p. XCVI. Hic tamen longius iusto progressus et Oed. Col. 672. (659 suae ed.) ad hanc rationem revocat et inaudito modo distingui vult Antig. 234., ignorans, ut videtur, δ' ὁμῶς in apodosi non rare consociari. σιγὴν παρασχὼν κλυθί μου νοσῶν ὁμῶς Trach. 1105. i. e. καλπερ νοσῶν, ὅπως κλυθί. Virgula, ut solet fieri, ante νοσῶν ponenda non modo opus non est, sed sic ne intelligi quidem potest, quomodo apodosis pars sit ὁμῶς; ineptum autem ὁμῶς explicare καλπερ. ὃς ὦν ἐγὼ ταχθεὶς τὰς ἱερὰς καὶ τύραννος ὦν ὁμῶς Oed. Col. 855. i. e. καλπερ τίραννος ὦν ἱερὸς ὁμῶς. οὗτ' ἂν — ἐξεύχομαι τῷ — στέργων ὁμῶς 1526. Adde Stallbaum. ad Plat. Phaed. p. 91, D. — 3. Quando protasi conditionali includitur ὁμῶς, etsi similis ratio explicandi est, abundare videtur. ὡς εὐμαθὲς σου, κἂν ἀποπτος ᾗς ὁμῶς, φώνημι ἀκούειν Ai. 15. Ante Elmsleium (Mus. Cr. Cant. vol. I. p. 351.) ante ὁμῶς distinguebatur; re-

ctius fortasse omnis tollatur distinctio. ἐπεὶ ἰσημεῖα με, καὶ δικάει ὁμος λέγω, ἀμικρὸν τίθῃσι Oed. Col. 961. — Accentum adnotavit Arcad. p. 184, 26.

Ὅναρ somnium. ἐντὶς ἡλῶ δεικνύσι τοῦταρ El. 417. coniectori aperit. — Adverbiascit: τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ πνεύσαντα νυκτὸς ἡμέρας μαλάσσεται Acris. VI. I. (63 D.), ipsum quoque de diro visu dictum, superstitiose formidoloso.

Ὅνειδίζω. 1. *exprobro*. Accusativum rei, dativum personae addi patitur; hic et omittitur, et praepositionem εἰς subrogari sibi vult. οὐδ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοι οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεὶ τάχα Oed. R. 372. 373. Suid. v. ὀνειδίζων. — τοιαῦτ' ὀνειδίζ' οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν 441. ὥς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν 1423. ἄρ' ἄθλιον τὸ ὀνειδὸς — ὀνειδίσ' εἰς σέ Oed. Col. 758. πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί —; 975. τοιοῦτος ὦν τοιῶδ' ὀνειδίζεις σποράν; Ai. 1277. τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ τοῦνεδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι Phil. 519. Et passive: τοιαῦτ' ὀνειδιέσθαι Oed. R. 1500. — 2. Ad alteram significationem conviciandi siue maledicto compellendi transiri docet illud Oed. Col. 1006.: τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον. Sic enim duos accusativos sibi deposcit. ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μὲ ὀνειδίσας Oed. R. 412.

Ὅνειδος. 1. Antiquissimae significationis, mediae illius, ut idem quod κλέος et φήμη, res rumore et sermonibus hominum celebratas, nec malas potissimum et inhonestas sed et laude plenas et honestas notaret, vestigia adhuc apud Sophoclem exstant. σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ' ὀνειδος οὐ καλόν Phil. 475., quod non comparandum esse cum ὀνειδος ἀσχρόν, ἄθλιον, similibus, ratio docet. — 2. *probrum* cum verbis tam factis illatum. τοῦνεδος — ὀνειδίσαι Phil. 519. κομπεῖν δ' ἐστ' ἀτελὴ σὺν ψεύδεσιν ἀσχροὺς ὀνειδος 831 m. ἡλθε — τοῦνεδος τάχ' ὦν ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον Oed. R. 523. δυσφύρως τοῦνεδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον 784. ἐνθα μὴ ποτ' ὀφολίμην κακῶν χρησιμῶν γ' ὀνειδιῇ τῶν ἐμῶν τιλούμενα 797. cf. δεινὸν γ' ὀνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην 1035. i. e. σπάργατα ὀνειδὸς πλέα. ἄθλιον τοῦνεδος — ὀνειδίσ' εἰς σέ Oed. Col. 757. οὐκ ἂν εὐφραντοίς ἐμοὶ ἀμαρτίας ὀνειδος οὐδέν 971. quod alicui iure *exprobratur*. τικοῦσά με αὐτῆς ὀνειδος παίδας ἐξέφυσέ μοι 988., quo exemplo ab notione rei mente comprehensae (*abstract*) ad id, quod experientia noscitur (*concret*), transitio praestruitur, velut ἄταν ἐπάγων ἀνὰ τὰν εὐρώδην Τροίαν, δύστανον ὀνειδος Ἑλλάνων Ai. 1170 ch. ὀνειδος ad αὐτὸν referendum est; et spectatur Aiakis ignominia et exitium. ἐδήχθη τοῦτο τοῦνεδος λαβῶν Trach. 253. κοῦπω τις — λόγον κακὸν ἠνέγκατ', οὐδ' ὀνειδος 462. ὀνειδεῖσιν ἤρασσον Ai. 711. — 3. Semel *turpitudinem* significat. μὴ παρῆς σαντοῦ βροτοῖς ὀνειδος Phil. 956. *turpem de te famam*. Simile est, sed

non geminum φάμα — ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνειδῆ EL. 1058 ch. *illaetabilem nuntium eumque turpem.* — 4. Aliquando *concreta*, quam dicunt significatione hominis proprio cooperti dicitur. τίς — τοιαυτ' ὀνειδῆ λαμβάνων Oed. R. 1494. Antigone sunt et Ismena Oedipi filiae virgines, quorum nemo matrimonium cupere posse videatur. Sed non referendum huc Ai. 1170 ch., in quo ὄνειδος Ἑλλάνων non Troiam spectat quamvis proxime ante memoratam.

*Ὀνειρον somnium. ὄνειρος enim a Sophocle dictum esse demonstrari non potest, ὄνειρον autem clare legitur EL. 1382 ch. Pluralis metaplati praeterea exempla sunt ὀνειράτα EL. 452. ὀνειράτων 473 ch. ὀνειράσων Oed. R. 981., ut in diverbiis et canticis formae illae promiscuo sint usu. — Ceterum proprie dicitur: πέμψαι τὰδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνειράτα EL. 452. ἀδυνόων κλύουσιν ἀρτίως ὀνειράτων 473. ἦτοι μαντείαις — οὐκ εἶσιν ἐν δεινοῖς ὀνειροῖς 490 ch. προσεῖδον φάσματα δισσῶν ὀνειρων 645. et adverbiascenti ratione dictum πολλοὶ γὰρ ἤδη κὰν ὀνειράσων βροτῶν μητρί ξυνενύασθησαν Oed. R. 981. — Tralate dictum pro φαντασία: οὐ μακρὰν ἐξ' ἀμμένει τοῦμόν φρενῶν ὄνειρον αἰωροῦμενον EL. 1382. Plane ita nobis *Traum* dicere mos est rem cogitationibus et votis expetitam. Bene monet scholiastes non de Clytaemnestrae somnio cogitandum esse. Affert Eust. p. 533, 11.,

Ὀνήσιμος utilis. οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει, Trach. 1010 m. i. e. ἐμοὶ γενησόμενον ὀνήσιμον. mori enim Hercules cupiebat. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοῦκ ὀνήσιμα Ai. 650. Ea sententia qui usi sint veterum, interpretes collegerunt: Clem. Alex. p. 740, 16. Eustath. p. 682, 44. 757, 15. Suidas v. ἄδωρα et ἀλλ' ἔστι. Zenob. IV. 4. Diogenian. IV. 82. Apostol. IX. 45. — ἔχω πεπονθῶς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα Ant. 982. v. Herm. — Accentus eius vocabulorum generis ab Arcadio notatur p. 61, 9.

*Ὀρησις emolumentum. φέρων ὄρησιν ἀστοῖς τοῖςδε Oed. Col. 289. οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆςδε — ὄρησις ἦξει 453. ἐλαίς, πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν, πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφορόων ἐρώτων Ant. 612 ch. *spe delectari alios homines*, alios desideratis *spe* decepta fraudari dicit. ὄνασις Brunckius dedit, incertum an ex libris; certe edd. vett. omnes ᾗ retinent. ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὔρωσι EL. 1050 ch. ᾗ rursum a Brunckio inde legitur et est fortasse in codd. Ang. et Ven., certe in Flor. I'. Edd. autem et plerique codd., item Suidas v. ἄνωθεν communem formam tuerentur. — Adsignificatur *praesidium*, *opitulation*: οὔτε θεῶν γένος οὐδ' ἀμερῶν ἐξ' ὄξιος βλέπειν τῶν εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων Ai. 394 ch. ὄρησιν codd. plerique aut omnes, edd. vett., Suid. v. ἐν σκοτός. Et huius quidem auctoritas nulla, quippe dorismum perpetuo oblitterantis; sed ne libris quidem in

vocabulo paulo rariore id tribuendum, ut communem melicarum partium, imprimis ubi gravior cernitur animi affectus, morem spernas. In Flor. Δ. *ὄνασιν* fertur comparere.

Ὅντημι. *Passivum* solum dicitur (medium non agnoscimus), *fructus et commodi assequendi* significans. *τοσούνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν πορθμῶν* Trach. 567. In *imprecando bono*: *ὄνασιν, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς — προμηθείας* Oed. Col. 1046. Item formula est *sese iureiurando obstringendi*, quod Latinis *ita velim salvus esse*: *μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἄραϊος — ὀλοίμην* Oed. R. 644., quod Suidas affert v. *ἀραϊος*. — De formis verbi attice usitatis v. *Summum Virum ad Phryn.* p. 12.

Ὅνομα. 1. *nomen*. οὐδ' ὄνομα — ἥσθον Phil. 251. *τένων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων*; Oed. Col. 41. *φέρουσι τοῦνομα τὸ τοῦδε κοινόν* 60. *Colonenses*. *ὅταν περ τοῦνομ' αἰσθῇται τὸ σόν* 302. *καὶ σοι τὸ Θησεῖος ὄνομα θωπεῦσαι καλόν* 1007. *οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις*; Trach. 317. *τίς ἂν ποτ' ᾤεθ' ὡδ' ἐπώνυμον τοῦμόν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς*; Ai. 426. Affert Etym. M. p. 27, 20., commemorat Eust. p. 640, 33. 776, 50. 1567, 58. v. Lobeck. l. c. et Valck. ad Phoen. 27. *σαφῶς Σιδηρῶ καὶ φοροῦσα τοῦνομα* Tyr. I. (573 D.), quae verba ne emendatione egere videantur, sic compone *σαφῶς καὶ τοῦνομα φοροῦσα Σιδηρῶ*, quae ferrei animi significationem iam nomine prodiit. Adverbiascent *Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος, ὄνομα δ' Ὀρέστης* El. 684. *ὄνομα δ' ὠνομάζετο Ἐλέος* Phil. 601. — 2. *Cognomentum* potius vel *vocabulum* interpretor *κακῶν ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδὲν ἐστ' ἀπὸν* Oed. R. 1285. *Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον, ἀλλ' ἐστὶ πάντων ὀνομάτων ἐπώνυμος* inc. XXIII. 2 (678 D.). *varie dicenda*. — 3. *Adsignificatur fama nominis*. *ὄνομα μόνον δέσαντες* Oed. Col. 266. suum nomen tanquam sceleratum et male ominatum iniuria timeri Oedipus dicit. *πολὺ — τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας* 307. Et sic fortasse explicandum οὐδ' ὅτι τοῦμόν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς 673. — 4. *Adsignificatur res illustris et honesta*: *ὄγκον γὰρ — ὀνόματος τί δέ τρέφειν μητρῶν* Trach. 814. *μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέον* 1064. — Quanquam Schaeferus ad Phil. 251. *ὄνομα* tragicis non videri eripiendum affirmabat, tamen cum ne melicis quidem ulla eius scripturae a versus lege necessitas sit, pauca in libris vestigia (apud Sophoclem uno loco Phil. 251. librorum scripturam *ἄμετρον οὐδ' ὄνομ' οὐδέ*, cum deberet οὐδ' ὄνομά γ' οὐδέ, Triclinius vitiauit οὐδ' οὐνομ' οὐδέ corrigendo), plurimis locis brevior forma versus lege postuletur, recte decrevisse censendus est Elmsl. ad Eur. Batch. 320., quem Hermannus sequitur ad Phil. 251.

Ὀνομάζω nomino. Uno enim loco significat *proferri, dici*: τὰ θυμήματα — λόγοισι γὰρ οὐκ ὀνόμασται βραχέσι Oed. Col. 295. — ὄνομα δ' ὀνομάζετο *Ἑλενος* Phil. 601. τῶν Λαῶν δῆπον· τις ὀνομάζετο Oed. R. 1042. sc. δοῦλος, φέρουσι τοῦνομα τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὀνομασμένοι Oed. Col. 61. Vitiose ὀνομασμένον legitur in plurisque codd., praeter Ricc. Vat., item alterum pro var. lect. adscriptum fertur in membr. Brunckii. ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὀνομασμέτος Trach. 1095. ὀνόμασθης ἐκ τύχης ταύτης ὅς εἰ Oed. R. 1036. Medium est aliquid dicere suum. ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὀνομάζετο; Oed. R. 1021. Recte Brunckius ὀνόμαζεν ὃν παῖδα. Erfurdtius, quanquam bene refutato Markl. ad Eur. Suppl. 749. ὀνόμαζεν ὅς corrigente, disparia comparavit media, quibus pro activis Sophocles usus est, ἀνδῶμαι, ποθοῦμαι.

Ὀνος asinus. ὄνου σκιά Cedal. II (308 D.). Proverbium cum Sophoclis testimonio memoratur Photio p. 338, 15. et Suidae v. ὄνου σκιά. — τῆς vermīs. κυλισθεὶς ὡς τις ὄνος ἰσόσπριος ex Cophis II. (335 D.), Hesychius commemorat. cf. ἰσόσπριος.

Ὀνὺξ unguis. κόμην ἀπὸ ξιῶ ὄνυξ· συλλαβῶν χειρὶ Ai. 303. v. ἀπὸ ξιῶ. De tono v. Arcad. p. 199, 12.

Ὀξύθηκτος tralate *maerore insanientem*, sive *luctu in furorem exstulatum* significare videtur. ἡ δ' Ὀξύθηκτος ἦδε βωμὸς πέριξ Ant. 1286. loco haud dubie lacunoso, unde de sensu certum aliquid affirmari non potest. Videtur quidem *Eurydica* dici sese ad aras interfecisse.

Ὀξύκωντος graviter defletus. ὀξύκωντον πάθος Ant. 1300.

Ὀξύων acuo, tralate *irrito*. μὴ ὀμύειναι τοῦμόν ὀξύωνι στόμα Trach. 1166.

Ὀξυπλήξ gravisonus. ἦλθον — Ἀχέροντος ὀξυπλήγας ἄρσενας χολάς Polyx. II. 3 (469 D.). — De tono v. ἀμφιπλήξ et schol. II. ζ. 135. (v in thesi corripitur).

Ὀξύς. Proprie *acutus*, sed primitiva significatione de rebus mucronem vel aciem praeferentibus non dicitur, verum de *sono*: ὀξὺν κέλαδον ἐναελας θοαῖς πώλοις El. 727. πικρὰς ὀρενθος ὀξὺν φθόγγον Ant. 420. *febilem*, de lusciniæ querimonia. — ἀπόφθητος ὀξέων κωνυμάτων Ai. 314. ὀξέα κλάων αἰετός Ant. 112 an. — Transfertur inde ad *iracundiam* significandam. θυμὸς ὀξύς Oed. Col. 1195. ad *celeritatem*: λαμπρὰς γὰρ ἔπερ στερόπας ἔξας ὀξύς νότος ὡς λήγει Ai. 251 an. Austrum sine tempestate ortum mox cessare observat Triclinius. ὡς ἦδε (ἡ νόσος) μοι ὀξεία φοιτᾷ καὶ παχεῖ ἀπέρχεται Phil. 797. Hic ut ὀξεία doloris significans esse putaret, Buttmannus sibi a Wakefieldio persuaderi passus est. Sed ne inaniter loquax videatur poeta, eadem re eodem quidem versu duobus vocabulis compellata, παχεῖα ad tempus solum cito prae-

teriens, ὁξεῖα autem ad repentinum et inexpectatum adventum referam, sicut apud Homerum αἰπύς dicitur. ὁξεῖα γάρ σου βᾶξις — διηλθ' Ἀχαιοὺς πάντας Ai. 977. Aut a celeritate aut a vehementia desumptum ὁξεῖαν ἀκοήν τοῖς ἑμοῖς λόγοις διδούς Eli 30. Certe summam attendendi diligentiam, ut in re gravi quam celerrime quid facti opus sit, intelligas significari puto. Rei acris, gravis et exitiosae sensum inesse puto Ant. 1223.: φουσιῶν ὁξεῖαν ἐκβάλλει προήν — τοῖντοῦ σταλήγματοσ. vis certe sanguinis una cum spiritu ducendo eiecta dicitur. — Comparativus celerem significat Ant. 108 ch. φυγάδα πρόθορον ὁξύτερῳ κινήσασα χαλκῷ. Ante Brunckium vulgabatur ὁξυτόρῳ, quod quamvis etiam in Laur. a. Ricc. servatum, sensu tamen cassum est. Vera scriptura est in cod. Brunckii E. cum gl. ταχυτάτῳ, Dredd. a. cum gl. ταχυτέρῳ, et Vat. modo quod τ non subscribitur.

Ὁξύτονος acriter intentus, inde acute sonans i. q. λυγρός; canorum enim nec ventum nec querelam Latini dicunt. Illa ratione dictum ὁξυτόνου διὰ πνεύματος Phil. 1082 m. Altera ὁξύτων γῶν Eli 236 m. ὁξύτονος ᾠδὰς θορήσσει Ai. 618 chi.

Ὁξύφωνος acuta (canora) voce. ὁξύφωνος ὡς ἀηδάν Trach. 959 ch.

Ὁξύχολος acri vel celeri ira. ζείχθη δ' ὁξύχολος πᾶσι ὁ Ἀργείωντος Ant. 945 ch. Sic Herm. nunc ex Laur. a. et cett. libris; olim ὁξύχολοις ille de coniectura, cum ὀργαῖς, quod sequitur, coniungens. ὁξύχολῳ schol. et marg. Turn. ὁξύχολος Scaliger, Brunckii idem coniectura repertum.

Ὁπαδός sectator. Comites et ministri significantur: αἰρεῖ' ὀπαδοί Trach. 1254 an. Sed venatricem Dianam dicit καταιγνήταν (Ἀπόλλωνος) πυκνοστέκτων ὀπαδὸν ἐλάφων Oed. Col. 1094 ch. cf. intpp. — Dorismus etiam in hac voce non solis tragicis, sed Atticis scriptoribus omnibus unice placuit: v. Lobeck. ad Phryn. p. 431. Quare Eustathius errasse censendus scribens ὁ πηδός παρ' Ἀττικοῖς, ὁ παδός δὲ κοινῶς p. 1376, 14., aut loca vocabulorum commutanda sunt. Aspirandumne sit, paulo incertius, nec uno modo scribi in edd. Aldi et Lascaris Elmsl. observavit ad Eur. Med. 51. Sed quanquam haud dubie quaerenda in ἔπομαι vocabuli origo, quemadmodum Orlio tradidit p. 120, 22., tamen inter hoc et ὀπαδός medium locum et quasi viam formando vocabulo ingrediendam occupavit ὀπάζω (Etym. M. p. 627, 10.) unde ὀπάων, quae cum consensu efferantur leni spiritu, de ὀπαδός idem disertus testis est auctor lexicī π. πνευμ. p. 234, v. ὀπάων. Accentus verbalium personae significantium communis est.

Ὁπάων comes, minister. οἱ τ' ὀπάοντες οἱ τ' ὄντες οἱ τ' ἀπόντες Ant. 1095. v. ἄπειμι. — αἶδε γὰρ χέρες Θεσέως ἴωσαν φιλέτων τ' ὀπαδῶν

Oed. Col. 1105. — De spiritu locuples testis est schol. Il. i. 257. cf. lex. π. πνευμ. p. 234.

† *Ὀπή fenestra* ex Eust. p. 1908, 39. restituendum Sophocli videri diximus v. ἐφέστιος (inc. 972.).

Ὀπη qua. ἐμβολου μὲν ὀπη θέλει Phil. 479. οὐδ' ἔχει πᾶς θῶ, παρ' πρότερον ἴδω Ant. 1323 m. Aug. b. ὀπη. Deinde fere omnes ὀπα πρὸς πρότερον ἴδω, πᾶς καὶ θῶ, in qua scriptura et καὶ suspectum, et ὀπα πρὸς πρότερον bis idem dictum habent. Quare illud Hermannus reposuit. Sensum explicat gl. in Dresd. a. et Aug. b., εἰς τὸν παῖδα ἢ εἰς τὴν γυναῖκα. — ἴδεθ' ὀπη προνέμεται — Ἀρης El. 1376 ch. Ita Brunckii cod. D. Laur. a. vulgo ὀπου, ut Laur. b. Flor. Γ. Δ. Ceterum eiusmodi, quale illud ex Philocteta, exempla una cum librorum dissensu Porsonum moverunt, ut ὀπη et de motu locum versus, et de quiescente aliquo loco dictum decerneret. v. βποι. Cur adscribendum in his omnibus videatur τ, in λάθρα et μηδαμῇ exposuimus. Et referre dativorum formam haec et ea quae in οἰ excant, sicut sequi genitivos, quae in οῦ finiantur, multis locis agnoscit Apoll. de adv.; v. p. 583, 25. ubi ἡ τῇ πῇ ὀπη, οὐ τοῦ ὀπου componuntur, plane ut ἄλλη πάντῃ ἡσυχῇ οὐδαμῇ δαχῇ p. 586, 26.; et recte servabitur τ analogiae causa, etiamsi ὀπος et πός non reperiantur, quae dicta aliquando fuisse verisimillimum est. Eiusdem scripturae disertus praeterea testis est Choeroboscus ap. Etym. M. p. 78, 26. et Eustathius p. 174, 1. Quod ἡ ille affirmat τ adscriptum non habere, mirum est, sed aliqua significandi distinctione nititur, ut tralate dictum pro ὧς, velut ἡ θέμις, ea litera secundum illam doctrinam caruisse videatur. πῇ ὀπη πάντῃ, sed λάθρα μηδαμῇ ἄλλῃ scribere cum Schneidero praef. ad Plat. Civ. t. I. p. LVIII. causam non habet.

Ὀπηνῖκα quando. Accuratius ita tempus quoddam definitur, quam si ὀπότε dicas et ὀπότεαν. — ὀπηνῖς ἔχει θυμός Oed. Col. 435. de re praeterita. ὧς ὀπηνῖς ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῶν εἴκη, τενηκαῦθ' ὀρμώμεθα Phil. 462. de re futura et exspectanda.

* *Ὀπιπερ* v. ὀποπιερ.

Ὀπισαμβώ. Append. Vat. Prov. III. 36.: ὀπισαμβῶν ταύτην Χρύσιππος τάττει κατὰ τῶν χεῖρον ἐν τοῖς πράγμασι προβαίνοντων, παρὰ τὸ δεῖ ὀπίσω βαλῆναι. μέμνηται δὲ τοῦ ἐνόματος Σοφοκλῆς. Sed unice verum est ὀπισαμβώ (ἡ), secundum Eustathium p. 862, 5.: ἐν δὲ τῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ καὶ ὀπισαμβώ εὐρεται, ἡ εἰς τοῖς πῶς ἀποχώρησις. Hoc et analogia se tuetur et eo quod in Prov. Vat. scriptum est ταύτην, quod ad nomen in ὦν exiens accommodari non potest (inc. CV. 133. 921 D.).

Ὀπισθεν. Proprie dictum apud Sophoclem non est. Sed tralate de posthabendis rebus: γνώμης πατρός πάντ' ὀπισθεν εἶσθαι Ant. 636., et de inferioribus et laude superioribus: εἰ τοὺς — ὀπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν Ai. 1228, Haec cum aliis pluribus versibus Stobaeus habet Serm. III. 5. p. 69. Maximus Tyrius t. II. p. 535. Glossa προτιμήσομεν explicat so. τοὺς ἥττους.

Ὀπίσω in futurum. πέτομαι δ' ἐλπίων οὐτ' ἐνθάδ' δρῶν οὐτ' ὀπίσω Oed. R. 488 ch. Musgr. retro interpretatur, sicut schol. recentior, οὔτε κατὰ τὸ παρὸν ἐρεῖδων τὸν νοῦν, οὔτε κατὰ τὸ παρελθὺς. Sed recte usquam de praeteritis dici negavit Elmsl., et Matthiaeum hoc argumento usum, quod sequentium τὰ νῦν πω ad ἐνθάδε, πάροιθεν ποτε ad ὀπίσω referatur, bene refutavit Herm. ostendendo ex illo οὔτε πάροιθεν consequi coniecturam de praesentibus, οὐτ' ἐνθάδε, ex οὔτε τὰ νῦν πω de futura, id quod est ἐπείσω. — De tono generatim praecepit Apoll. de Adv. p. 576, 12.

Ὀπλίζω. Proprie αρμο. καὶ ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὀπλισμένῳ Ai. 1102. Tralatum ad animi ferociam armorum instar addiscendam ποῖ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος αὐτῇ θ' ὀπλίζει καὶ ὑπηρετεῖν καλεῖς; El. 984. Cod. Ien. ὀπλίζει. — V. Pflugk. ad Eur. Med. 856.

Ὀπλον. Apud Sophoclem pluralis solus legitur 1. proprie armorum quaecumque genus significans. τῶν Ἀχιλλέων ὅπλων Phil. 62. Ai. 41. 1218, 1316. τῶν ἀνικῆτων ὀπλων Phil. 78. τῶν Ἡρακλείων ἔγχα δεσπότην ὀπλων 262. τά θ' ὀπλ' ἀπῆτουν τῶν πατρὸς 362. τῶν ὀπλων κείνων ἄλλος κρατύνει 365. εἰ τὰμὰ κείνος ὀπλ' ἀφαιρήσοιτό με 376. τῶνδε τῶν ὀπλων 791. τὰμὶ μοι μετῆς ὅπλα 961. ὁ ἐνλαβὼν με κάπον οἰσφίτας ὀπλων 967. τὰ γ' ὀπλ' ἔχοντες 1045. ταῖς ἐμοῖς ὀπλοῖσι κοσμηθεῖς — φαγεῖ 1053. πατρῶν ἀπ' ἐμῶν ὀπλων 1096 m. κρατεῖ τῶν αἰῶν ὀπλων 1276. ὀπλων σοῦ πατρὸς 1350. τὰμ' ἀφαιρέσθαι ὅπλα Ai. 100. τῶν ὀπλων τῶν ἂν πέρι 437. τῶνδ' ὀπλων Porsonus Adv. p. 189. ὀπλων ἔκειτ' ἀγῶν πέρι 916 ch. αὐτοῖσι καὶ ὀπλοῖς Amphiar. IV. 2 (781 D.). ἐν θ' ὀπλαῖς ἀρβύων Ach. Am. VI. 1 (168 D.). χαλκηλάτοις ὀπλοῖσι Colch. IV. 3 (314 D.). ἐψήξατῃν ἐν κύκλῳ χαλκείῳ ὀπλων inc. LXVI. 1, 2 (731 D.). Exiguus igitur vocabuli extra diversibilia usus est. Cantorum enim exempla duo sunt, Phil. 1096. Ai. 916. — 2. Perraro speciem quandam figuratae dictionis habet, πολλῶν μεθ' ὀπλων Ant. 115 an. πολλοὺς ὀπλῆτας et magnitudinem exercitus et apparatus bellici universe adsignificat, κείνος ἀνὴρ, ὃς στυγερεῶν ἰδαίεν ὀπλων Ἑλλας κοινὸν ἄρσεν Ai. 1174 ch. simul usus armorum ad bellum gerendum indicatur. — ὁ, ut solet, in thesi corripitur, in arsi producitur idque paulo rarius; Phil. 362. 376. 1045.

'Οπόθεν unde. δεινός γὰρ ἔρπει πλοῦτος ἔς τε τὰ βατα καὶ πρὸς τὰ βατὰ δῆ, χῶπόθεν πένης ἀνὴρ μηδ' ἐντυχὼν δύναται. Ἄν ὡν ἐρᾷ τιχεῖν Aload. XI. 7 (109 D.). Tralate igitur viam et quasi fontem bonorum fruenderum significat. De tono v. Apoll. de adverb. p. 606, 10.

Ὅποι quo. Adverbium proprie termino constitutum significando, quo versus motus aliqui dirigitur, et fini, quem adeptus ille motus componitur. Ὅπου ὅποι ὅπη cum et literarum ductibus simillima et partim vitiosa recentioris aetatis pronuntiatione eodem sono sint, ut fieri non posset, quin in libris scriptis confunderentur, de significatione affinium adverbiorum ὅποι et ὅπη docti variis erroribus sese implicari pauci sunt. Schaeferus aliquando significavit ποῖ et πῇ, ὅποι et ὅπη vi eadem, solo genere et forma differre ad Oed. Col. 227.; imo cum de assensu prohibendo aliquando prudentius statuisset ad Eur. Hec. 1062., rursum ad Phalar. Ep. p. 296. ὅπου ὅποι ὅπη de quiete promiscue dici affirmat, ὅποι et ὅπη promiscue de motu, in hoc quidem Porsonum secutus ad Hec. 1062. Eadem fere diu ante proposuerat Dorvill. ad Char. p. 271. Lips., et veterum doctorum Ammonius p. 113., de πῇ et ποῖ etiam Eust. p. 1664, 8. et schol. Aristoph. Plut. 447. Hermannus autem quam olim ad Herc. fur. 1236. sententiam proposuit, ὅποι esse ad quem locum versus, ὅπη in quem locum, ut motum simul succedentemque ei quietem significet, hanc dudum abiecissee putandus est. Longe meliora praei-verunt Reisigius Comm. Cr. in Oed, Col. 23. p. 175. et Stallbaum. ad Plat. Euthyphr. p. 94., quem tamen ne nomine quidem tenus Porsoni vellem deestum probasse, sicut Pflugkium ad Eur. Heracl. 19., qui partem veri vidit nec persecutus est.

1. ὅποι proprie est quem finem vel locum versus. Quae significatio ubi propter sententiam necessario postulatur, ὅπη dici non potest. Sophoclea exempla haec sunt: οὐ γὰρ τις ὄρμος ἐστίν, οὐδ' ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος Phil. 302. Cod. Harl. ὅπη perperam: de appellentibus enim dicitur, nec profecto maria sola currentibus nec portus et urbes intransitibus contingit mercatura facere lucrum. μόνον θεοὶ σφίζοιεν ἐκ γῆ τῆςδε γῆς ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθ' ἐνδε βουλομένοισι πλεῖν 525. Harl. ὅπη, sed est ἐκεῖσε ὅποι, nec de cursu recte tenendo, sed de patria intranda Neoptolemus sollicitus est, plane ut γένοντο δὲ πληρὺς οὐρίος τε κεύστα-λήγ, ὅποι ποτε θεὸς δικαιοὶ χῶ στόλος προϋνέται 769. ἐγὼ γὰρ εἰμ' ἐκεῖτ' ὅποι πορευτέρων Ai. 675. Ajax loquitur sese interfectoris, quod dicitur ad inferos, non via ad inferos ferente. Huc adde secundum sensum dictum ἔχεις διδδῆαι δῆ μ', ὅποι καθέσταμεν Oed. Col. 23. i. e. quo cum pervenerimus, consistamus, ὅποι ἐλθόντες νῦν ἐσμέν. Sic ὅπη dici non potuit, potuit ὅπου, quod ex Vat. Brannkius posuit quamvis minus

elegans, cum figura dictionis careat; idque eo mirandum magis, quod in Trach. 40. cum omnes libri suggerant κείνος δ' ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε, idem ὅποι correxit, cum dicatur ὅποι βέβηκώς ὅπου ἐστίν. v. Krueger, ad Xen. Anab. p. 332. Similis attractio breviloquentiae effectrix est ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων, εἰς ἀντίλιν, εἰς πρῶραν, εἰς πρύμνην, ὅποι ἥμισυ μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν Phil. 480. de quo loco iam Porsonus l. c. recte existimarat. ὅπη θέλεις ἄγων etiam ὅποι scribi potuit, aptius autem illud, quippe non cum ἄγων coniungendum φράσεως causa adiecto, nee necessario cum ἐμβαλέσθαι, sed cum θέλεις, qua parte quasi me in navem introducere volueris; ὅποι μέλλω est ἐκείσε, sc. ἐμβαλοῦ, ὅπου. At in οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει El. 910. et ὅπου et ὅπη certe alterutro loco ferendum est; et ὅπη utrobique Ien., ὅπου Livin. v., et supra scriptum Laur. b. Hermannum autem non probō, qui rectius fuisse ὅπου γῆς et ὅποι γνώμης et attractionis quodam genere utrobique ὅποι dictum esse existimat. Esset attractio, si ὅποι γῆς εἰ scriptum legeremus, sed φέρει cum posuerit poeta, insana Chrysothemidis laetitia cum immenso itinere comparatur, peregrinante ad extremū quasi orbis fines aliqua fatali necessitate abrepto. ὅπη γνώμης qua quasi sententiarum via incedas commode diceretur; ὅπη γῆς Graecum esse negat Elmsleius ad Eur. Heracl. 19., ait Hermannus ad Herc. fur. 1236. Certe Aesch. Prom. 563. (580.) nec aptum est, cum non quaerat Io, qua terrarum parte quibusve locis vegetur, sed quo vagando pervenerit, et ὅποι codd. Med, Guelf.; ut recte sic emendandum censuerit Elmsl., male adversatus sit Reisigius l. c. Et Eur. Heracl. 46. longe melius ὅπου codd. Pariss. Flor. l. 2. ed. Vict.; nec probō Matth. ad Eur. Suppl. 762. Haec Sophoclea sunt. κυκλοῖντο πᾶσαν ἡῶσον, ὥς' ἀμυχανεῖν ὅποι τράποιντο Aesch. Pers. 451. Cod. Med. 2. ap. Well. ὅπη, at sane illud aptius, de *ruina congressuris* dictum. ὅποι δὲ καὶ προβαλῶν πάχην κουροβόρῳ παρέξει Agam. 1492 ch., qui locus etsi corrupte scriptus videtur, aptius tamen dictum habet, quod omnes libri tuentur, ὅποι. πέμψον με χώρας τῆςδ' ὅποι προσωτάτω Eur. Andr. 904. recte pro ἐκείσε ὅπου προσωτάτω dictum; male unus cod. Havn. ὅπη, quod hic ferri non potest. Iph. Taur. 119. χωρεῖν χρεῶν ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας, in pari causa parum perspecta particulae natura ὅπου correcturus erat Valck. ad Hippol. 1247.

2. *Tralate* dictum ὅποι facillime explicatur cum verbis *motum significantibus* coniunctum cum metaphora positis. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τὰ πορον τρέψειν Ξοχ Phil. 885, *quorsum deveniam dicendo*, i. e. *quid dicam*, ut versu praecedente ποῖ πότ' ἐξέβης λόγῳ. ὅπη habet, quomodo defendatur, *quas partes dicendo ingrediar*. Sed libri consentiunt praeter Flor. F.; is ὅπη.

οὐκ οἷσθ' ὅποι — γνώμης φέρει El. 910., de quo versu diximus. cf. Elmsl. ad Heracl. 595., miscentem tamen propriae et tralatae dictionis exempla, et iniuria ὅπη τράπωμαι similiaque damnantem, etsi aliquot locis sensu optimum est, nec certe librorum fide, quamvis fluctuantium, destituitur, velut Eur. Or. 624. 711. Aesch. Agam. 1514. Prom. 641., ubi ὅποι etsi Med. Guelf. praebeant, tamen aptum non est; recte autem ὅποι περ legitur, cuius eadem ratio, Soph. Oed. R. 1458. v. ὅποι περ. cf. Herm. ad Hecub. 1028. Alia res est Oed. Col. 384.; τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ πόνοὺς κατοικτιοῦσιν, οὐκ ἔχω φράσαι, ὅποι alii quomodo explicuerunt, id quod nunquam significat; Reisigius *quatenus, quam in partem*, quod non verius est, Hermannus *locus et regio* intelligi videtur, in quam deducturi Oedipum dei sint laborum eius miserti, quod cum verbo κατοικτίζειν conciliari non potest. Mihi ὅποι, si κατοικτίζουσιν scriptum esset, ferri posse vix videretur: ut nunc est, breviloquentiae studiosus poeta hoc intelligi voluit ὅποι πόνων ἰλθόντα σε κατοικτιοῦσιν, quoniam aerumnae te pervenire passuri sint, ut aliquando tui misereantur. Similis sententia est Aesch. Suppl. 599.: ἐν εἰπὲ δ' ἡμῖν, ποῖ κενύρωται τέλος, δῆμον κρατοῦσα χεὶρ ἅποι πληθύνεται, in utram partem plura suffragia inclinarunt, ὅποι γνώμης πλείονες μετέπεισον, ὥστε κρατεῖν τῇ χειροτονίᾳ.

"Ο πη apud Sophoclem pertenui usu est.

1. *Proprie dictum significat qua via*, deque ingredientibus ut aliquo perveniant, dicitur. ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων Phil. 479. Ἰδεθ' ὅπη προνέμεται τὸ δυσέριστον αἶμα φασῶν Ἀρης El. 1376 ch. ὅπα πρότερον Ἰδω Ant. 1323 m. *qua via quasi incedere faciam oculos*, ut aliquo perveniant. ὅποι nec minus aptum est, et videtur vitiosa plerumque codd. scriptura πρὸς πρότερον explicari. De scriptura v. ὅπη. Sed unice aptum ὅπη Eur. Hel. 147. ὡς τυχὼ μαντευμάτων, ὅπη νεὺς στελαιμ' ἂν οὐρίον πτερόν ἐς γῆν ἐναλλαν Κύπρον. Nemo scripsit ὅποι; quo enim navigaret satis sciebat Menelaus, sed de recto cursu tenendo sollicitus erat. Talia velim considerent, qui ὅποι et ὅπη nihil differre pronuntiant. Sed rectius sane ex parte librorum scribitur ἐκκλήομαι γὰρ δωμάτων ὅποι μόλω Eur. Or. 424., quo enim cunque pervenisset, excluderetur, non *qualicumque via* ingrediens; item ὅποι γῆς πυνθάνοιτ' ἰδρυμένους Heracl. 19. ὅποι vel ὅπου γῆς πύργον οἰκιοῦμεθα ib. 46.; alterum enim *pervenisse, quos quærat, ad aliquam sedem et occupasse* significat, alterum brevius contractam sententiam habebit ὅποι γῆς ἰλθόντες οἰκιοῦμεθα; item ὅπου Aesch. Prom. 641. ex vestigiis codd. Med. Guelf. Vit. Vienn. B. D., qui ὅποι, vulgatur ἔπη.

2. *Transfertur ὅπῃ eo, ut aliquam viam et rationem quis ingressus significetur, partemve, unde rem adgrediatur tractandam; id cum recte vidisset Stallbaumius I. c. non debuit dicere ὅπῃ et motum et statum significare. Quippe cum verba motus significantia tralate dicta adsunt, et ὅποι et ὅπῃ suam quidque provinciam recte tuebitur, ut diligenter ponderata sententia a libris standum sit: sin aliter dicitur, satis multa exempla sunt ὅποι minime admittentia. Illo modo habet in ὅποι et ὅπῃ τίθῃμι (Eur. Herc. fur. 1216.) ὅποι et ὅπῃ τράπωμαι, ὅποι et ὅπῃ σκοπῶ (nam ὅπα ἴδω Soph. Ant. 1323. proprie dictum est). Altera ratio his patebit exemplis, quorum tamen simile quid in Sophocleis non reperias. τὰ πλοῦμ' ὅπῃ τελεῖ Aesch. Sept. 641. Rob. Vict. ὅποι; est quae parte s. quae via incedentia ut impleantur. οὐ γὰρ οἷδ' ὅπῃ τελεῖ (μόχθος) Choeph. 1017. Inepte Blomf. ὅποι. τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν Prom. 908 ch. recte sic omnes praeter Vienn. B. D., qui ὅπου, inepte; nec illud nec ὅποι sententia admittit, quae talis est: quae via incedens i. e. quomodo rem aggressa effugiam, velut v. 588. οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπῃ πημονὰς ἀλύζω sine var. scriptura. σὸν ἔργον — φροντίζειν, ὅπῃ τὸν ἄνδρα κρατήσεις Ar. Nub. 1349. Simili modo explicabitur Aesch. Ag. 67. ἔστι δ' ὅπῃ νῦν ἔστι quoquo rerum statu est, proprie quacunque rerum suarum constituendarum via incedit; cf. Plat. Euthyphr. p. 4, E. ἐπίστασθαι περὶ τῶν θεῶν ὅπῃ ἔχει. ἐγὼ αὖν τούτῳ διαφέρομαι τῷ ποιητῇ· εἶπω σοι ὅπῃ; p. 12, B. Ineptum est ὅποι, sed ne ὅπου quidem recte dicatur; quisquis enim audiret, referret ad locum, quo nunc ipsum versari videretur. Hinc sit, ut ὅπῃ quae via et ὅπως quomodo coniuncta reperiantur; v. Boissonad. ad Philostr. Her. 604. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 635. ὅπως δὲ χῶπῃ, ταῦτα δὲ μακροῦ χρόνου εἰπεῖν Aesch. Prom. 877. In his exemplis, quorum similia alia multa sunt, quomodo ὅποι et ὅπῃ inter se commutari possint, scire aveo. V. etiam πῇ et ποῖ.*

Ὅποιος qualis. 1. *Relatum ad correlativum demonstrativi generis non legitur, sed sane ita, ut omissum hoc subaudiatur. ὅποια χρῆται ἐγγύτω Oed. R. 1076. δευτέρῃ — ἂν πρῶτον τύχοις λέξας, ὅποιας ἐξαφισταμένην ἐγὼ Oed. Col. 567. εἰπὼν ὅποια ἐύφορα 1349. ἀλλ' ἴσθ' ὅποια σοι δοκεῖ Ant. 71. Libri, Aldus et Brunckius male ὅποια, sed sensus non patitur ἴσθι ab οἶδα repetere. Schol. etiam ὅποια agnoscit, quod est in Dresd. a. et ed. Turn; sic enim scribit: γίνωσκε ὅποια αὐθελεις, τὰ πειθεσθαι τοῖς τυράννοις. ἡ τοιαύτη γενοῦ, ὅποια καὶ βούλει. Cod. Paris. ἴσθι ποῖα. Hermannus ex Triclinio ὅποια dedit, id verbo δοκεῖ requiri affirmans, etsi ὅποια ad ἴσθι accommodari non minus bene possit. οὐκ ἴσθ' ὅποιον σιάνι' ἂν ἀνθρώπων βίον αὐτ' αἰτέαμ' ἂν, οὔτε*

μεμφαίμεν ποτέ 1141, ὁποῖον σπάντα si secundum scholiasten coniunxeris, elegantior est sententia, sed aliquanto operosius explenda: οὐκ ἔστι βλος τοιοῦτος, ὥστε ἐπαινέσαιμ' ἂν σπάντα ὁποιοῦν. ἄριστον ἄνδρα — κτείναι, ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὅψει ποτέ Trach. 809. ὁποῖα δραστὲ ἔστιν (εἶπον) 1194. Aliquando ita quisquis significat. κάλλο τῶν ἐμῶν, ὁποῖον ἂν σοι θυμφέρῃ, γενήσεται Phil. 655. Si admiscetur hic tamen aliqua indolis et rationis notis, certe relativi pronominis modo dicitur; οὐδὲν γὰρ οὐτ' ἀλγεινὸν — ἔσθ' ὁποῖον οὐ τῶν σῶν τε καὶ μῶν οὐκ ὅπως ἐγὼ κακῶν Ant. 5. quod non viderim. Hermannus nunc οὐ scribens distinxit, nec intelligo quae dixit ad v. 4. V. οὐ, 5. — 2. Hinc interrogat in narrando s. indirecte de rei alicuius natura et indole. τὸ — πάθημ' ὁποῖον φῆς πᾶθειν, δίδασκέ με Oed. R. 554. ἵγῃς ὁποῖας ἤλθον Oed. Col. 578. μὲν δ' ὁποῖω κείνος ὤλετ', οὐδ' ἂν εἰς θνητῶν φράσειε 1652. σέψαι δ' ὁποῖας ταῦτα συμφορὰς ὑποπέπονθα Trach. 1066. ἐξήκει δ' ἵνα φανῇς ὁποῖος ὦν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ 1148. ὅρα μοι οὖσα τόνδ', ὁποῖ' ἔπη θροοῖ Ai. 772. μέμνησ' ὁποῖω φωτὶ τὴν χάριν δίδως 1333. Ad hoc genus quaerendi refertur etiam vexatissimus ille locus Antig. 3. ἄρ' οὐδ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδῆπου κακῶν ὁποῖον οὐχὶ νῦν ἔτι ζώσαν τελεῖ; Sic enim, non ὅ, τι sive ὅ τι scribendum, et explicandum per epexegetin οἷόςθ' ὅτι τελεῖ (τὰ ἀπ' Οἰδῆπου κακά) καὶ δὴ ὁποῖον οὐχὶ, quod interrogative dictum pro οὐκ ἔστιν οὐδέν, ὅτι οὐ, s. ἕκαστον τελεῖ. Eodem fere redit Boeckhii ratio apud Wexium proposita. — 3. Aliquando adverbiascit, sed suae significationis retinens est. ὑψοῦ γὰρ αἰρεῖ θυμὸν Οἰδῆπου — οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ ἔνθους τὰ καὶ νῦν τοῖς πάλοι τεκμαίρεται Oed. R. 915. cf. Matth. ad Eur. Hecub. 395. — 4. In οἷος monuimus de οἷος et ὁποῖος coniunctis. οὐδ' οἷ' ἔπαχεν, οὐδ' ὁποῖ' ἔδρα κακά Oed. R. 1272. et, quod anacoluthi rationem habet, οἷ' ἔργα δράσας — δεῦρ' ἰὼν ὁποῖ' ἔπρασαν αὐθις 1403.

Ὅποιπερ quo quidem. εἴμι καὶ γὰρ καὶς ὅποιπερ ἂν σθένει Ai. 797. ἡ μὲν ἡμῶν μοῖσθ' ὅποιπερ εἶσ', ἔτω Oed. R. 1458. Vulgäbatur ὀπῃπερ, Illud non aptius modo, cum quoque evasura sit misera sua sors, sese facile passurum Oedipus significet, sed e bonis codd. repositum ab Elmsl. et Hermanno, Lamr. tribus, Flor. A. G. Bar. Bodl. Augg. Mosq. Lips. a. b. Livin. v. Dresd. a., hoc quidem Tricliniano.

Ὅπως sucus destillans ex arboribus herbisve. τὸ τῶν δένδρων δάκρυον Suidas secundum Photium p. 342, 18. ὁπὼν ἀργινοφῇ στάζοντα τομῆς χαλκίοισι καδαῖς δέχεται Rhiz. I. 2. (479 D.) de Medea maleficas herbas secante. De tono qui accurate praeceperit, ignoro.

Ὅπως. Pluralis solus legitur, quotquot significans. καὶ τῶν θανάτων χάποσοι ζῶμεν περὶ Ant. 214, χάποσα ἀποχιστὲ ἐν ἀνθρώποις

ἔργα γίνεταί Oed. R. 1407. Suid. γ. ὀπόδ', quod ὀπόσα dicendum fuit. In Oed. Col. 1770. cum libri praeter Par. et edd. vet., in quibus ὄσα ἄν, habeant πόνθ' ὀδ' ἄν, quod versum anapaesticum perdit, Porsonus ὀπόδ' ἄν scripsit, et iure secuti Reis. Elmsl. Herm.

Ὅποταν quando. De re incerta futura dicitur: ὀποταν δὲ μόλη Phil. 146 an. Item de re infinite posita, qualis et nunc et quocunque alio futuro tempore evenire possit: ὀποταν θναφερά νύξ ὑπολειφθῇ El. 91 an. De Oed. Col. 1220. γ. ὅπου,

Ὅποτε quando. Causam simul reddit, ut quandoquidem interpretare, Oed. Col. 1696 m.: ὁποτε γε καὶ τὸν ἐν χερσὶν κατεῖχον. V. Herm. Non fit hoc, cum optativum in oratione obliqua adsciscit: ἔλακεν ὁποτε τελεόμηνος ἐκφέρει δωδέκατος ἄροτος, ἀναδόχον τελειν πόνων Trach. 821 ch. Optativus explicatur ex verbo praeterito regente ἔλακεν, nec minus tamen ὀποταν ἐκφέρει dici potuit cum futuro infinitivi τελειν proxime coniungendum. Id legisse credibile scholiasten, παραλθῇ explicantem.

Ὅπου ubi. 1. Proprie de locis dictum, cum ubi ad correlativum ἐπεὶ sive ἐνθάδε refertur, tum ubi interrogando servit oblique, in quo genere ποῦ et ὅπου, ποῖος et ὁποῖος quasi data opera, ut varietur oratio, misceri, erudite exposuit Vir Summus ad Phryn. p. 57. not. — σκοπεῖν θ', ὅπου ὅτ' ἐνταῦθα δλοτομος πέτρα Phil. 16. Non potuit hic ὅποι dici, quae Elmsleii olim sententia videtur fuisse ad Iph. Taur. 110. Male cod. Harl. ἐπὶ ἐνταῦθα. Laur. a. ὀπούστ', qua re ὀπούσσι scribendum videatur. λείσων δ' ὅπου γνοῖται στατὸν εἰς ὕδαρ 707 ch. ὅπου — δάματ' ἐστὶν Οἰδίπουν Oed. R. 924. αὐτὸν εἰπατ' εἰ κἄτιοθ' ὅπου 926. μητρῶαν δ' ὅπου κῆροι διπλῆν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων 1256. ὅπου — φανούμαι μηδενὸς προσήγορος 1436. ὅπου ποτ' ἐαμέν Oed. Col. 12. ὅπου — ἔδραν λάβοιμι — ἐνταῦθα κάμψιν τὸν βλον 89. κείνος δ' ὅπου βέβηκεν, οὐδείς οἶδε Trach. 40. i. q. ἐστὶ, γ. ὅποι, quod iniuria hic et contra librorum fidem intulit Brunckius. ἐνταῦθ', ὅπου με μήτις ὄρεται βορῶν 797. τοῦπεριπτεον κινάδος ἐξήρου μ', ὅπου; Ai. 103, ἄνα ἐξ ἐδράτων, ὅπου — στήρξει — σχολῇ 192 ch. ἐμὲ — ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λύσασιν ὅπου 874 ch. Ἠῦσαν — ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει inc. XCIV. 4 (782 D.). 2. Iam aliquid figuratae significationis haec habent. τί δὲ θυμῶν τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; Ant. 318, ὅπου δ' ὑβρῶν — πάρα, ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν — εἰς βυθὸν πρῶσιν Ai. 1060. ὅπου δὲ μὴ τάριστ' ἐλευθέρως λέγειν ἔξεστι Eriph. III. 1 (204 D.). ὅπου λόγας σφαινοῦσι τῶν ἔργων πλέον VIII. 2. (209 D.); quod ne ad tempus referas, cautum est versu proximo. Similis sententia est ὅπου θ' ὁ χεῖρων τάρχαθ' οὐ μείζον σθένει Phil. 454, apud s. inter quae. Sed in Eriphylae loco aut priore versu ὃ γλώσσα cum Dindorfio scribendum aut cum Brunckio ἦ et ἔχει,

in altero autem, si Brunckii ratio placuerit, *ἐκεῖ* pro *ὅπου*. *ὅπου* γὰρ οἱ φράσαντες ἡσσῶνται *τέκνων*, οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πάλιν inc. XIX. 1, 1 (674 D.). *χωρὸς* γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν, *ὅπου* τὸ *τερπνόν* καὶ τὸ *πημαῖνον* φύει inc. LXXXII. 3, 2. (757 D.), quorum pleraque de civitatibus dicta sunt, et more cum publico tum privato. — 3. Sic facilis transitus est ad *rerum gerendarum rationem et occasionem* universe. εἰς ἀπαξ εἰπεῖν *ὅπου* μηδεὶς ἐψῆ Phil. 441. ubi i. e. *etiamsi vellent omnes*. V. Herm. *χῶπου δικαίων* — ἀνδρῶν κρείττους, οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ 1039. *dum*. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὁλεῖς Oed. R. 448. Recte cavet Brunckius, ne quis ὅπως scribi velit, comparans οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἤθελ' ἔμῳν Ai 1048. Adde οὐκ ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμήσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἣ καὶ τῷδε αἰ 1082., quod nec plane idem quod ὅπως est, nec de tempore dictum pro ποτέ, sed *ansam* quasi significat, qua quis velut manu adhibita possit tanquam via et ratione uti ad exsequendum consilium. *ὅπου* τὸ *δεινόν* ἐλπίς οὐδὲν ὠφελεῖ Eriph. IV. 2 (205 D.). *φρένας* *τέρπειν* ὅπου μὴ καὶ δίκαια *τέρπεται* Phaedr. II. 2. (605 D.) i. q. *ἐάν*, Huius generis videtur esse ἅπαν λαμπάδες εὐνούχοις ὄμμασιν inc. CV. 91 (880 D.), Cf. Toup. ad Longin. IV. 4. Wyttenb. ad Plut. de Puer. Educ. p. 2. F. Aut sic, aut de tempore, ut *quando potissimum* significet, intelligendum El. 1286.: *ἃ δ' ἀρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ, σήμαιν', ἅπου φανέντες ἡ κεκρυμμένοι γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν*. — Certa emendatione illatum ἅπου Oed. Col. 1220 ch.: *τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου* ab Elmsleio pariter et Hermannō, ducitque eo in Laur. a. adscriptum γρ. *ὅπου* ὅτ' ἂν τις. Libri *ὁπότ' ἂν*, et *ὁπόταν*, Par. F. *ὁπποί' ἂν*. Contra vitiose scribitur οὐκ ἔσθ' ὅπου ὁργὴν ἔχους ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ Phil. 1292., quanquam libri veti, id omnes tuentur. Rectius ὅτου ex Tricl. Brunckius et Hermannus. Item *ἴδετ' ἅπου προνέμεται* El. 1376 ch, legatur, ubi Brunckius ex suo D. recte ὅπη dedit, id quod etiam in Laur. a. repertum. ὅποι καθέσταμεν Oed. Col. 23. γ. ὅποι. Solus cod. Vat. ὅπου, quod Brunckius recepit. — De tono γ, Apoll. de adv. p. 588, 15. 596, 1.

² *Ὅπτις* *speculator*. καὶ μοί τις ὀπτήρ — εἰς δὲ φράζει Ai. 29. Affert Suidas γ. ὀπτήρας, sed pro illo αὐτὸν scribitur in cod. Leid. et alio libro ap. Pors. Adv. p. 181. Commemorat ὀπτήρ ex h. l. Eust. p. 348, 41, 788, 31. 1762. 56.

³ *Ὅπτός* *exustus*. τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὀπτόν ἐκ πυρὸς περισκελῆ φραυσθέντα — ἂν εἰς δὲ Ant. 471.

⁴ *Ὅπωπα* γ. ὀράω.

Ἔπωρα de vitis fructu dicitur. ὁ πῶρα κυρίως — ἡ σταφυλή, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρύων. Hesychius. — γλανκῆς ὁ πῶρας ὥστε πόντος ποταῦν χυθέντος εἰς γῆν Βαχχίας ἀπ' ἀμπέλου Trach. 700. Musgr. perperam de auctumni tempore intelligit, etsi meliora iam scholiasta praciverat, τοῦ γλεύκους τοῦ ἀρτίως ἐκπεσθέντος καὶ νέου et γλανκῆν δὲ ὁ πῶραν τὸν νέον οἶνον εἶπε. De prodigiosa viti Euboica uvae uno die maturante dictum δέλλῃ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη καλῶς ὁ πῶρα Thyest. VI. 8 (739 D.).

Ἔπως. I. Antiquissima voculae vis adverbialis est.

1. a. Quomodo et quemadmodum significat, in interrogatione obliqua illud, hoc relatum ad correlativum οὕτως. Posterior ratio haec exempla habet, ut tamen saepius mente intelligendum οὕτως sit: μή σοι γενέσθαι πολύνον αἰτά, μηδ' ὅπως ἔμοι Phil. 766. εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις Oed. R. 979. ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον Oed. Col. 1207. οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ πινώσεται φαιδρῶ προσώπῳ El. 1288. ὥδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον, καὶ τοῦμόν ἐσται τῇδε 1293. οὕτως ὅπως ἥδιστα Trach. 329. ὅπως θέλει 443. εἰν ὅπως ἔχει Ai. 1027. — Eodem refer formulas aliquot loquendi. ὅπως ἔχω illico: ὦ γαῖα δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω Phil. 808. V. Bast. ep. Cr. p. 118. Locell. ad Xen. Eph. p. 194. Fritzs. Qu. Lucian. p. 180. Non intelligebat Buttmannus. Dein ὅπως cum superlativo dictum, quo in genere usitatius ὥς est: v. Krueger. ad Xen. Anab. p. 123. σφῶν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός Phil. 623. ὅπως τάχιστα — ἔξω μέ που καλύψαι Oed. R. 1410. τὸ κατ' ἡμᾶρ ὅπως ἥδιστα πορεύων inc. XXVII. 4, 1 (685.). Postremo illud ἡ τέκνων δῆτ'. ὅψις ἣν ἐφίμερος, βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προελεύσειν ἔμοι Oed. R. 1376. quae formula est res ingratas breviter transmittendi cum euphemismo, v. ἔχω. — Altera ratio oblique interrogandi his documentis firmatur: δεῖ σοφισθῆναι κλοπεὺς ὅπως γενήσιν τῶν ἀνικήτων ὅπλων Phil. 78. Non potest significari ut; certum enim Ulixi erat, furto surripienda arma esse, sed quonam artificio facturus Neoptolemus esset, sollicitus erat. χῶπως μὲν ἄγων ἤρεθῃ, τί δέ μᾶτην κομπεῖν; Oed. Col. 1150. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω 1739 m. οὐ γὰρ εἶχομεν οὐτ' ἀντιφωνεῖν, οὐθ' ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν Ant. 271. ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε, οὐτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν Ant. 681. Non dicitur objective (class), sed quae in parte, quatenus. χῶπως λέγω οὐκ οἶδα El. 678. ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασιν, σὺ λέγω Trach. 499 ch. οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις Ai. 263. οὐθ' ὅπως ἐὼ λέγειν ἔχω 423. ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζον τὸν ἄνδρα Ai. 1019. ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τότε σκοπεῖν (δεῖ) Oed. R. 406. χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται 1251. cum traiectione pro οὐκ οἶδ' ὅπως. σὺκ οἶδ'

ὅπως σε φῶ βεβουλευῖσθαι καλῶς 1367. Constructionis vere obiectivae, quam Latini *infinitivo* a verbis dicendi suspensio, nos particula *dass* proferre solemus, exemplum non est. Nam ut eorum, quae dedimus, quaedam, velut Oed. Col. 1150. Ant. 681. huius rationis quasi viam indicent, ita ne pauca quidem illa, quae adhuc afferri possunt et maiore quidem veritatis specie exempla, recte ab obliqua interrogatione seiunxeris: τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἰ κακός Oed. R. 548. ἐγὼ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὑπο δύναντους ἐκάνω Ant. 223. ἐγὼ δ' ἐγὼ σε δεινὸν οὐδέν, οὐθ' ὅπως φηγάς πατρῴας ἐξηλέλασαι χθονός Synd. VIII. 1. (153 D.) cf. Heindorf. ad Plat. Euthyd. t. III. p. 384.

b. Propter sermonis proprietatem seorsim pono locutiones *adhibita negatione* et ὅπως factas, ceteroqui ad oblique interrogandi rationem referendas. οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' — Ξεῖα Phil. 518. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν κέλην ἐρεῖ τις Oed. Col. 1374. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὅψει σὺ δεῖρ' ἐλθόντα με Ant. 329. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως σπουδῆς δικαίας μῶμος ἀπτεται ποτε Thyest. II. 1 (235 D.). Bis ponitur negatio (*fieri non potest quin*): οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἐστίν El. 1471. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὥδ' ἔχειν Ai. 371. *facta infecta reddi non possunt*. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ' ὅπως — οὐ φανῶ τοῦμόν γένος Oed. R. 1058. τήνδε τήν ὁδὸν οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερόν ἐξήγαγε Oed. Col. 97.

c. Eodem refertur solitarium quoddam usus eius exemplum, quo οὐχ ὅπως significat *non quo sive non quasi, nedum*. πεπαίμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν El. 786. hoc est, si accurate introspicias, οὐχ ὥστε ἔχειν, ὅπως παύσομέν σε.

d. Ut οἶος et ὁποῖος, ita ὡς et ὅπως in pari sententia componuntur. οὐθ' ὅπως φηγάς — ἐξηλέλασαι —, οὐθ' ὡς ὁ Τυδεΐδης — ξείνος ὦν σιελίζεται, οὐθ' ὡς — ἐδύλοισα τὸν Ἀστιάκειόν παιῖδα Synd. VIII. 1 — 5 (153 D.).

2. Altera ratio adverbio ὅπως utendi est *comparandi* et *similis ponendi*, quacum ὥςπερ sensu convenit, etsi solet fieri ut omissum cogitari possit οὕτως. παῖδας, οὕς κείνός ποτε, γῆτης ὅπως ἄγουραν ἔκτοπον λαβὼν σπείρων μόνον προσειδε κάβαμῶν ἅπαξ Trach. 32. Ἐρωτι — ὅστις ἀνταπλοῦνται, πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ 442. ἐσωζόμεν χαλκῆς ἵδπως δύνειπτον ἐκ δέλτου γραφὴν 680. μήτηρ — ἡὼ κοινολεχῆς Αἰγισθος, ὅπως θρῦν ὑλοτόμοι, σκλζουσι κάβα El. 98 an. στενέχουσ' ὅπως ἅ πάνδυρτος ἀηδῶν 1065 ch. πάντα γὰρ συναρπάσας, θύελλ' ὅπως, βέβηκας 1140. νοῦν δεῖ (νόει) πρὸς ἀνδρὶ, σῶμα (σχῆμα) πουλύπους ὅπως, τραπέσθαι γρησίου φρονήματος Iphig. II. 1. (289 D.) v. νοεῖν et σχῆμα.

II. ὅπως *coniunctio*. Haec ratio, etsi diversas et planè contrarias complectitur significationes, tota ad relativi adverbii notionem revocanda est.

I. ὅπως *coniunctionem* vocamus, quod commoda ea appellatio est, quando cum verbo a se suspenso coagmentatur, nec rationem, quomodo quid factum sit, indicat. Sed ab *adverbio* proxime abest ὅπως, quando non *consilium* menti propositum significat, sed *a verbis curandi et efficiendi* pendens quid curemus vel effectum velimus, monstrat. Hoc simile est indirectae interrogationi genus. Harum duarum rerum quavis apud ignaros et invitos confusio dici non potest, quot inanes turbas genuerit, in quibus etiam Dawesianum illum canonem numero. Sic igitur dictum ὅπως legitimum habet *futuri* usum. Hoc optime docuit Nitzsch. ad Plat. Ion. p. 24. coll. ad Od. III. 129.; v. etiam Stallbaum. ad Plat. Ion. p. 294. et inprimis Hermann. de part. ἄν p. 124 sqq. Opusc. t. IV. — ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται Trach. 455., quod non est fieri non potest, ut latens, sed cogitari efficique ratio nulla potest, quia non latens. τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψῃς λέγων Phil. 55. Hoc ex B. recte Brunckius, nec alio ducit ἐκκλέψῃς in Flor. Γ. et ἐκκλέψῃς in Laur. tribus, quippe quorum optimus A. non *subscriptum* soleat, sed *adscriptum* τ. monstrare, illud ut falsae pronuntiationi memoriter nec considerato exemplo describentis tribuendum videatur. δεῖ δ' ὅπως πατὴρ δέξῃς ἐν ἰχθυοῖς, οἷος ἐξ οἴου τ' ἀράφῃς Ai. 554. Coniunctae in unum duae locutiones, δεῖ σε δεικνύναι et ὅρα ὅπως δέξῃς, v. Herm. l. c. Pflugk. ad Eur. Heracl. 657. Ceterum hic δέξῃς membr. et plerique ceteri Brunckii codd., Laur. a. a secunda manu, Laur. b.; a prima manu in Laur. a. est δέξῃς, in Flor. Γ. δέξῃς. Eodem revocanda, quanquam paulo discrepant, haec sunt: εἰς σὲ δὲ βλέπω, ὅπως τὸν αὐτόχειρα — μὴ κατοκνήσεις κτενεῖν El. 943. *quapropter efficere, ne quo modo detrectes interficere*. Laur. a. b. cum plerisque codd. κατοκνήσης. Illud Brunckii membr. et E. Flor. Γ. Α. κατοκνήσης. De consilio ne hic quidem cogitandum. τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει ποτὲ 951. v. Elmsl. ad Heracl. 250. Pflugk. ad Heracl. 1031. Sensus est *cave sperare, aliqua ratione effectum iri, ut potiaris*. φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν κελτοῦ πάροιδεν ἀμφιδύσεται χροῖ Trach. 601. γῆς μὲν ὅπως πέμψῃς ἄποιον Oed. R. 1518. (sc. εἰμ' ἐπὶ τούτοις). Pars codd. πέμψῃς. Raro ita coniunctivus dicitur: πρόσσω — ὅπως φέρῃς μοι τόνδε γ' εὐφυῆ πέπλον Trach. 599. *studeo efficere, quomodo i. e. ut aliquo modo feras*.

2. ὅπως *coniunctio finalis* est, significans *consilium faciendi*, non pronuntiatum quidem semper ut *ἵνα* (damit), sed mente agitatum (*dass*).

a. Cum *indicativo* et *futuri* quidem coniungitur, quando certo futurum esse aliquid aliquo posito putatur. V. Herm. l. c. p. 131. ἀγγελίατ' ἐν-
τολήν, ὅπως Τελαμῶνι δέλξει Ai. 564. Sic membr. et E. Brunckii. μὴ
προσλεύσσει, γενναῖός περ ὦν, ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς Phil.
1058. Praevidet enim fore Ulixes. Cum *indicativo imperfecti* aut *aoristi*
significat consilium intervenientibus rebus aliis irritum factum. ὡς ὤφε-
λον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βλον, πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπίμψαι —, ὅπως
θανὼν ἔκειτο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ El. 1123. ut *iacuisses*, quod nunc secus est.
V. Herm. ad Vig. p. 850. Elmsl. ad Oed. R. 1389. Monk. ad Hippol. 643.

b. Cum *coniunctivo* praesentis et aoristi, non secundi solum activi
vel medii duobusve passivi, quae Dawesii sententia fuit Misc. Cr. p. 185.
Lips., ut primis aoristis activi et medii futurum subrogandum censeret,
sed cum omnibus qualibuscunque. Nam etsi saepe iniuria pro futuris
aoristorum primorum coniunctivos librarii invexerunt (v. Lobeck. ad Phryn.
Parerg. p. 720), sunt tamen alia exempla multa, quibus ipsa illa fu-
tura versuum legi non consentanea reiciantur oportet: v. Schaefer. App.
Cr. Demosth. t. I. p. 277. cf. Herm. ad Ai. 57. Nec incidisset in eam
sententiam Dawesius, cum aoristi primi et secundi aliud discrimen nul-
lum sit, nisi quod altero utuntur, ubi primus a verbo diffingi non potuit,
ita ut praeceptum omni ratione careat, nisi innumerorum authypotactorum
potissimum, aoristo primo destitutorum, rationem habuisset, confudisset-
que praeterea hanc *finale* particulae significationem cum *obiectiva* illa,
de qua iam egimus. Indicat autem coniunctivus incertum esse, πᾶν con-
siliū quis assecuturus sit, nec ne sit. V. Herm. l. c. p. 131. cf. Benseler.
ad Isocr. Areop. p. 213. Coniunctivus igitur praesentis post praesens apud
Sophoclem illatus nunc non exstat; verum aoristi: ὅρῳ — μετρούμενον
ἔχνη — ὅπως ἴδης, εἴτ' ἔνδον Ai. 6. Subauditur praesens: cum Electra
dixisset εἰθεῖν ἐκείνον sc. ἐπαρῶμαι, Chrysothemis dicit ὅπως πάθης τι
χρήμα; et respondet Electra ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω El.
382. 83. Post *futuram* coniunctivus infertur: κρῖν' αὖ φορβῆς τοσοῦτον ὡς
ἄγος μόνον προθείς, ὅπως μίasma πᾶσ' ὑπεκφύγη πόλιν Ant. 772. Recte
sic Laur. a. Dresd. a. Aug. b. T. Rell. ὑπεκφύγοι, quod ad προθείς re-
ferendum, sed minus commodum est. Ita Trach. 334. ἀμμεῖνάσ' ὅπως
μᾶθης legitur, relatum scilicet ad id quod praecessit χωρῶμεν, unde in-
telligi debet χῶρει. — ἤξορεν πάλιν — ὅπως φέρωμεν El. 56. sic recte
Brunckius. ἤξοντα — ὅπως τι δράσῃ; Oed. Col. 399. quod cum Oedipus
quaesivisset, Ismene respondet ὡς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως
κρατῶσι μὲν σου, γῆς δὲ μὴ ἔμβαλιν' ὄρων. v. 400. Imperativus signifi-
catione futuro proximus censendus est. γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ
τίς εἰ Phil. 238. αἰετοῦ — μολεῖν, — ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφρευτέρως

χερσὶ στέφωμεν 449. ἔπαιρει δὴ σὺ θύμαθ' — ὅπως λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχω 625. μέθεις τόδ' ἄγγος νῦν, ἔπως τὸ πᾶν μάθης 1196. χαλᾷτε πᾶν κύλινμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως τὸ συγγενές τοι καὶ ἐμοῦ θορήων τύχη 1460. Sunt etiam exempla aoristi primi, non evellenda nisi violenta correctione. δός — ὅπως ἔμαντῃν — ξὺν τῇδε κλαύσω ἀποδύρωμαι σποδῶ El. 1110. Quis enim anderet κλαῖω s. κλάω scribere Dawesio satisfactorius? φάνθι — ὅπως μοι Νύσια Κνωσὶ ὀρχήματα — ἰάψης Ai. 685 ch. Glossa πέμψης, ἐμβάλης una cum libris satis defendit aoristum, quem nemo attigit. — Praeterito coniunctivus infertur: ἰκέτις ἀφίγμαι — ὅπως λύσω τίν' ἡμιν εὐαγγὴ πόρης Oed. R. 921. ut largiaris. Sic Laur. a. (πόρης) Ald. et plerique codd. Brunckii. Laur. b. c. Flor. A. Pal. Iunt. 2. Turn. Eust. p. 1112, 37. πόροις, quod ipsum quoque defendi potest.

c. Optativus perpetuus praeteritorum comes cum alio temporum genere copulatus non reperitur. ἀφικόμην, ὅπως σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμι τι Oed. R. 1005. ξυνωμότας ἔστη' ἔμαντῶ —, ὅπως — ἡ θάνοιμι πανδίκως ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς Oed. Col. 1307. καὶ νῦν πυρὴ κέαντες εὐθὺς ἐν βραχεῦ χαλκῷ — φέρουσιν, — ὅπως παρῶας τύμβον ἐκλάχοι χθονός El. 750. codd. Ien. Aug. b. ἐκλάχη, quod recipi non debuit a Schaefero et Erfurdio, quod et commode ad κέαντες referri ἐκλάχοι potest, et ex mente ferentium oblique dici, ut sepe lixetur, quemadmodum quidem sentiebant illi. Flor. A. ἐκλάβοι. ἀπῆξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγέλλας τάδε πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι Trach. 190. Eadem ratio participii praesentis praegressi est, si quando imperfecto resolvendum est. τῶν λόγων ἐπισθόμην πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσήγορος Ant. 1170. i. q. ὅτε ἔστειχον. ἐπεὶ — παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια στορνύνθ', ὅπως ἄσφοδρον ἀντή πατρὶ Trach. 898. Item praeteritum adsumendum est Phil. 351. μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ, ὅπως ἔδοιμ' ἄθαρτον: i. e. ἱμέρων s. ἐπεὶ ἔμειρον. Semel optativus optativo alteri oblique infertur: γενοίμαν, ἵν' ὑλᾷεν ἔπεισι πόντου πρόβλημ' ἀλλικλυστον — τὰς ἱερᾶς ὅπως προσεποιούμεν Ἀθήνας Ai. 1200 ch. ut esset, quomodo possemus. Brunckius ἂν addit; rem explicuit Hermannus.

d. Coniunctivo ἂν additur aliquoties. ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον, ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμιν ἀγγελίης σαφῇ El. 41. φύλασσε — ἔπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις — ἐξ ἀπλῆς διπλῇ φανῇ Trach. 615. τοῦτ' αὐτὸ νῦν διδάσχω, ὅπως ἂν ἐμάθω Oed. Col. 581. Sensus discrimen non est.

e. ὅπως μὴ finale eisdem, quibus ὅπως regulis iudicatur. Oed. Col. 400. in qua sententia ὅπως et ὅπως μὴ iuxta posita sunt, iam attulimus. φρουρήσουσ' ὅπως Αἰγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολῶν ἔσω El. 1394. Possit

hoc etiam ad ὅπως adverbiascens referri, *ne quo modo lateat*. ἔτω, ὅπως μηκέτ' αμαρ ἄλλ' εἰσθῶ Ant. 1314 m. σοὶ προφώνῳ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσης Ai. 1068. δέδοιχ' ὅπως μὴ * κ τῆς σιωπῆς τῆςδ' ἀναγύξῃ κακὰ Oed. R. 1074. Sic Brunckii D. E. et Laud. Rell. ἀναγύξῃ, quod servandum fuit, siquidem falsa Dawesii regula est, quamvis hic etiam a Porsono defensa ad Aristoph. Av. 1238. p. 183. — Semel etiam *optativus* obliquae orationis reperitur. εἴτε — γένοιτ' ἔπουρος ἐστιῶτις αὔρα, ἥτις μ' ἀποικίσκειν ἐκ τόπων, ὅπως — μὴ ταρβαλεῖν θάνομι Trach. 951 ch.

Postremo moneo, de industria me omisisse locum Ach. Am. I. 6. (162 D.); ubi cum legatur τέλος δ' ὁ χυμὸς οὐδ' ὅπως ἀφῇ θέλει, Brunckius, sic ἀφῇ intelligi non posse videns, οὐδ' ἀφεθῆναι πως θέλει dedit.

* Ὅπωςπερ quemadmodum quidem. Dicitur enim ita, ut ad correlativam notionem respiciat. αὐτως ὅπωςπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον Ai. 1158. ἦν ταῦθ' ὅπωςπερ καὶ σὺ φῆς Oed. R. 1336 ch.

* Ὁράνιος v. οὐράνιος.

* Ὁράω. I. *Formae*. I. *Activi praes. ind.* ὁ ρ ὦ Phil. 31. 98. 828 m. 1367. Oed. R. 45. 324. 530. 631. Oed. Col. 29. 137 an. 312. 733. 1512. Ant. 739. 798 an. 1165. Trach. 178. 224. 544. 703. 918. 911. Ai. 3. 125. 878. 1025. 1136. 1235. El. 252. 316. 600. 882. 888. 934. 1161. Aeg. IV (22 D.). Eriph. VII (208 D.). Oenom. VI. 1 (422 D.). Polyid. I. 1 (462 a. D.). — ὁ ρ ῥ φ Phil. 159 an. 469. 1115 m. 1238. 1280. Oed. R. 15. 687. Oed. Col. 941. 1426. 1727 m. Ant. 504. 708. 731. Trach. 240. 364. 418. Ai. 118. 357 m. 379. El. 618. 961. 1103. 1179. Ach. Am. IV. (165 D.) cum insigni scripturae discrepantia. Haud dubie enim recte legitur τὰ παιδικά, ὡς ὁ ρ ῥς, ἀπώλεσας apud schol. Ar. Vesp. 1021. Photium p. 369, 10. Suidam v. παιδικά. Sed cum ex gr. Coisl. apud Bachm. p. 324. Montefalconius p. 474. edidisset ὡς ὁ ρ ὦς ἀπώλεσας, Bachmannus de coniectura, ut videtur, ὡς ὁ ρ ὦ δ' ἀπώλεσαν. inc. CV. 156. s. 968 D. v. ἐξέρχομαι. — ὁ ρ ῥ Phil. 850 ch. Br. ὁ ρ ῥς. De toto loco constituendo v. Herm. 923. Oed. R. 293. 375. 807. 1265. Oed. Col. 1454 ch. bis. Ant. 422. 1211. El. 726. 739. Ai. 84. Tyr. IX (581 D.). — ὁ ρ ὦ μεν Oed. Col. 1650. Trach. 926. El. 1221. ubi Aug. b. c. ὁ ρ ὦ μέν, a correctore, quod eodem versu sequitur μοι, inventum. — ὁ ρ ἄ τε El. 114 an. Oed. Col. 875. Clytaem. II. (310 D.) sed scriptura fabulae nomine non est certior. — ὁ ρ ὦ σι Oed. Col. 876. Ant. 505. — *coniunctivus* et *optativus* non leguntur. — *imperat.* ὁ ρ α Phil. 30. 515. 585. 822 ch. 1377. Oed. Col. 117 ch. 593. 660. 1169. El. 570. 913. 991. 1235. Ai. 772. 1292. Alod. VIII. 1 (106 D.). — ὁ ρ ἄ τε El. 1219. Ant. 800 m. Trach. 1069. —

inf. ὁ ρ ᾤν Phil. 500. 1406. Oed. R. 367. 792. 1111. 1267. 1334 m. 1385. 1430. 1482. Oed. Col. 139 an. 323. 328. 497. Ant. 871 m. 1279. Trach. 1221. Ai. 805. El. 9. 649. 892. 960. 1309. 1451. 1463. Past. III. 1 (445 D.). — *partic.* ὁ ρ ᾤν Phil. 409. 917. Oed. R. 488 chl. 1213. 1484. 1508. Oed. Col. 749. 1257. Ant. 184. 185. 760. 796 an. Trach. 624. 1057. Ai. 372 m. 980. El. 1176. 1188. 1453. Hippon. I. 1 (284 D.). inc. LVIII. 9' 1 (720 D.). — ὁ ρ ᾤσα El. 250. 274. — ὁ ρ ᾤν nom. neutr. Phil. 1121 m. — ὁ ρ ᾤσης Oed. Col. 34. — ὁ ρ ᾤντι Oed. R. 1334. — ἑρώση Trach. 298. — ὁ ρ ᾤντα Phil. 279. Oed. R. 284. — ὁ ρ ᾤντες inc. X. 1, 2. — ὁ ρ ᾤσας Oed. Col. 42. Ai. 823. — ὁ ρ ᾤντα acc. pl. Oed. Col. 74. — *Imperfecti* non exstat exemplum. — *Perfectum* ὤπωπα et diverbiorum et canticorum est; in illis est ὀπωπα Ai. 1129. El. 753. Ant. 6. in his ὀπωπα Phil. 672. et ὀπωπέ Ant. 1114 ch. hoc quidem aoristi praesentis significatione videt s. *videre solet*. — *Futurum* ὀψομαι non reperitur. ὀψει Phil. 1240. Trach. 198. 809. Ant. 329. inc. XL. 1 (698 D.). In hoc apud Gr. Bekk. p. 361, 19. certo scriptum ὀψει, de ceteris exemplis editores tacent, etsi haudquaquam verisimile est codicum omnium esse consensum. — ὀψεται Phil. 832 ch. El. 1302. Trach. 603. 797. Ai. 644. ὀψεσθε Oed. R. 135. — ὀπολέην Oed. R. 796. ὀπολέατο 1274. ὀπούντο etiam vel ὀποιούντο librorum scriptura est v. 1271. v. *medium*. — ὀψεσθαι Ant. 1265. — *Aoristi ind.* εἶδον Phil. 250. 443. Ant. 239. 487. Ai. 1121. El. 62. 890. 911. Past. III. 3 (445 D.). εἶδες Ai. 1005. El. 1256. εἶδε et εἶδεν El. 768. Trach. 139 ch. 792. 897. Oed. R. 119. 759. Ant. 960 ch. In El. 198 m. cum vulgo legeretur εἶδε, Brunnkius metri causa ἴδε correxit. Triclinius, ut metra congruerent, antistrophica interpolavit. — εἶδομεν El. 752. 843 ch. cod. len. οἶδαμεν. εἶδετε Trach. 689. El. 1226. εἶδον Phil. 271. — *coni.* ἴδω El. 259. 263. Ai. 526. 982. Ant. 1323 m. ἴδης Ai. 6. 834. Ter. X (520 D.). ἴδῃ Trach. 115 ch. libri ἴδου, illud Erfurdinus propter sententiam corrigendo intulit. Ai. 83. Tyr. XV. 6 (587 D.). ἴδῃτε Ai. 418 m. — *opt.* ἴδοιμι Phil. 351. 1032. Oed. R. 505. 831. Trach. 608. Ai. 377 m. ἴδους Phil. 21. Oed. Col. 252 m. 1220 ch. Ant. 314. Ai. 217 an. Ai. Loc. IV. 2 (14 D.). ἴδοι Trach. 832 ch. — *imperat.* ἴδε bis Trach. 221 ch. Erf. Br. ἴδ' ἴδ' ὦ φίλα, Herm. cum libris ἴδε ἴδ' ὦ φίλα. 818 ch. Oed. Col. 1462 ch. ἴδετε Ai. 490. El. 1376 ch. Atticam τόσων ἴδε num contra libros, apud tragicos quidem, ut videtur, consentientes, cum recentiorum potissimum et qui norma loquendi habiti sunt, morem significari credibile sit, inferre consuetum sit, non definitio. — *inf.* ἰδεῖν Phil. 660. 1378. Oed. R. 824. 832. 1045. 1077. 1297 an. 1335. 1528. Oed. Col. 1102. 1724 m. Ant. 206. 1256. Schol. et Laur. γγ. ἔχειν. Trach. 1062. Ai. 81. 534. 1144. 1319. 1398 an. El. 864.

1489. Aload. XI. 10 (109 D.). Erig. I. 2 (225 D.). — *partic.* ἰδών Phil. 667. Oed. R. 537. 1116. Oed. Col. 1480 ch. Ant. 400. codd. ἴδον, praeter Aug. in quo εἶδον. Ai. 1202. Trach. 928. El. 963. 1267 m. 1270. Colch. V. 4 (319 D.). — ἰδοῦσα Trach. 1266 an. El. 874. 875. 885. ἰδόντι Oed. Col. 76. ἰδόντα El. 746. Oed. R. 293. ἰδόντε Oed. Col. 1672 ch. cod. Ven. ἰδεῖν τε. ἰδόντες Phil. 1338. Ant. 428. ἰδοῦσαν Ai. 1397 an. El. 752.

2. Sed praeter futurum poetis etiam *praesens* et *aoristus medii* s. *deponentis* forma praedita exstant. V. Lobeck. ad Phryn. p. 108. ὄρῳμαι Ant. 590 ch. ὄρωμένη Trach. 305. — εἰδόμην Phil. 351. Oed. R. 1217 ch. vulgo, ut plerique codd., ἰδόμαν. Trin. et Flor. A. ἰδομένη, Flor. Γ. Pal. ἰδοίμαν. εἰδόμαν, quod metro necessarium, est in Dresd. a. ἰδοίμην Trach. 1000 an. ἰδοίμαν Phil. 1100 m. Tricl. ἴδοιμι. ἴδεσθ' El. 965. Ai. 344 m. ἰδοῦ imperativus non legitur, sed interiectioni assimulatum ἰδοῦ scribitur, quod suo loco memoravimus. Aoristi plane glossematici pars ὄψαιντο propter sententiam ab Hermanno restitutus est quamvis contra librorum fidem Oed. R. 1271. Hunc aliquando oblitteratum vulgo esse docet Vir Summus parerg. ad Phryn. p. 734.

3. *Passivi* pauca exempla sunt. ὄρᾱται Ant. 402. 419. ὄφθησε Trach. 452. ὤφθη Oed. R. 509 ch. ὤφθησαν Ant. 705.

II. *Usus*. I. Pervulgatae significationis, qua *videndi* unīverse, cum *conspiciendi* tum *adspiciendi* vim suscepit ὄρᾱν, exempla notabimus, non adscribemus. *Praes.* Phil. 31. 159. 279. 411. 469. 917. 1238. 1280. 1406. Oed. R. 15. 631. 792. 807. 1111. 1265. 1267. 1334. 1385. 1430. 1482. 1484. 1508. Oed. Col. 29. 34. 139. 312. 323. 328. 1257. 1650. Ant. 422. 739. 796. 798. El. 9. 274. 316. 726. 739. 882. 888. 892. 1103. 1178. habitum enim intuitus Electrae Orestes haec dicit. 1190. 1219. 1221. 1309. 1451. 1453. 1463. Trach. 178. 224. 240. 298. 364. 418. 544. 624. 908. 911. 926. 1057. 1069. Ai. 3. 84. 805. 878. 980. 1025. 1136. Aeg. IV. (22 D.) potest etiam *mente cernere* vel *agnoscere* significare, plane ut Ach. Am. IV. Eriph. VII. Oen. VI. I. Past. III. I. Polyid. I. I. Tyr. IX. inc. CV. 156. — *Perf.* El. 753. Phil. 672. — *Fut.* El. 1302. Trach. 198. 797. Ai. 644. Ant. 329. 1265. inc. XL. I. — *Aor.* Oed. R. 119. 293. 1045. 1116. 1297. 1335. Oed. Col. 76. 1102. 1724. Ant. 206. 239. 400. 428. 487. 960. 1324. El. 254. 263. 746. 752. 768. 874. 875. 885. 890. 911. 963. 1226. 1267. cf. 1178. Trach. 115. 608. 689. 792. 832. 897. 928. 1062. 1266. Ai. 81. 83. 217. 377. 526. 534. 834. adsignificata *revisendi* notione sicut Phil. 660. — Ai. 982. 1202. 1397. 1398. Phil. 21. 250. 271. 351. 442. 1338. 1378. Aload. XI. 10 (109 D.). Erig. I (225 D.). Colch. V. 4 (319 D.). Past. III. 3 (445 D.). Tyr. XV. 6 (587 D.). —

Medii aoristus eodem sensu dictus legitur Phil. 351. El. 965. Trach. 999; *praesens* semel, Trach. 305. — *Passivum* Ant. 402. 419. — Ab hac primaria significatione quasi ramusculi diffunduntur hi. Primum *ὁρᾶν* etiam de iis rebus per *προσωποποιαν* dicitur, quae etsi oculis carent, *adspicere* tamen aliquid finguntur. *ἡ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν τὰ τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πηλοπιδῶν κακὰ*; El. 1489. *ὦ Σκαμάνδριοι γέιτονες ῥοαὶ — οὐκέτι ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδητε* Ai. 418. *οὐ — στέρουσ' ὅπως πε ληνύς* Ant. 1114. *μήθ' ὅψεται νιν — φέγγος ἡλίου* Trach. 603. *ἡ που ἐλειὼν ὀρᾷς* Phil. 1115. de arcu, ut *ὀρῶν μὲν αἰσχροῦς ἀπάτας* 1121. Dein *ὁρᾶν* et *μὴ ὁρᾶν* *oculorum* et *caecorum* cognomenta sunt. Ratio patet Ai. 84. *εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὀρᾷ*. — *τί γὰρ ἴδει μ' ὀρᾶν, ὅτῳ γ' ὀρῶντι μὴδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ*; Oed. R. 1334. 35. *ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μὴδ' ὀρᾶν* Oed. Col. 497. *οὐδ' ὀρῶντες εἰσορῶσι τὰμφανῇ* inc. X. 1, 2. *τυφλὸς οὐδ' ὀρῶν Ἀρης* LVIII. 9, 1. Cum porro usitatissima formula sit *φῶς ὁρᾶν*, *ἡλίου ὁρᾶν*, aliquo modo deflectitur verbum ad *vivendi* notionem referendam. *φῶς ὀρᾷ* est Oed. R. 375. cf. Ant. 802. — *μὴ δῆτ' — ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν* Oed. R. 831. *utinum ne sim superstes*. Aliud genus est *ὡς τίς δ' Αἰδῶ παρακελμενος ὀρᾷ* Phil. 850. ut aliquis in *Orco iacens te videt*, i. e. *non videt omnino*. Iam illa *oxymora* ex hac significatione oriuntur: *ὄδ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὀρῶντα λέγομεν* Oed. Col. 74. v. Intpp. *ἐν σκοτῷ τὸ λοιπὸν — ὀψοῦατο* Oed. R. 1274. v. Seidler. ad Eur. Troad. 566. Illa *videndi* s. *circumspiciendi* significatione propria dictum semel etiam *ὄρα* Oed. Col. 117. quod *considerandi cavendive* alias vi dici solet. Praeterea *ὁρᾶν* est aliquo vultu esse. *ἀλλ' ὡς μεθῆσων μήποδ' ὄδ' ὀρᾷ πάλιν* Phil. 923. Ut *revisendi* aliquoties, ita *veniendi* aliquo, item *conversandi* notio adsignificatur. *ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν* Phil. 1378. *εἰ — μοι φυγόντι μὴ ᾽σσι τοὺς ἐμούς ἰδεῖν* Oed. R. 824. — 2. Altera praecipua verbi vis est *animo cernendi intelligendi, animadvertendi*. *νῦν δ' — ὀρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν — πάνθ' ἡγούμενην* Phil. 98. *τὰ δειν' ὀρᾶν* 502. *ἐγὼ δ' ὀρῶ, οὐνεκα θήραν τήνδ' ἄλλως ἔχρην τόξων* 828 m. *εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας* 1032 m. nisi hoc proprie dictum, ut *ἴδοιμαν δέ νιν* 1100. *ὃ σοὶ τε κἄμοι καλὸν ὀρῶ ἑτελούμενον* 1367. *τὰς ξυμπορὰς ζώσας ὀρῶ μάλιστα* Oed. R. 45. *ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ἑρῶντ' ἐπισταμαι μάλιστα Φοῖβῳ Τριερίαν* 284. *ὀρῶ γὰρ οὐδέ σοι — φώνημ' ἰὼν πρὸς καιρόν* 324. *οὐδ' ὀρᾶν ἦν εἰ κακοῦ* 367. *πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος* 505. *δειλίαν ἢ μωρίαν ἰδὼν τῷ ἔν μοι* 537. *ὀρᾷς ἦν ἥκει* 687. Oed. Col. 941. *κράτη σέ τ' εἶδ' ἔχοντα* Oed. R. 759. *φωνῇ γὰρ ὀρῶ τὸ φατιζόμενον* Oed. Col. 138. *οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτόν* 252. *ὀρῶ τίς ὑμᾶς — εἰληφότας φόβον* 733. *ὀρῶν σε τὸν δύστηνον* 749. *ὀρᾶτε ταῦτα —*; 875. *ὀρῶσι κἄμὲ καὶ σέ* 876. *τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου* 1220. *ὀρᾷς τὰ τοῦδ' οὐν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύμα-*

τα 1426. πολλά γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ 1512. μῶν οὐχ' ὁρᾷς —; 1727. τὴν ἄτην ὁρῶν Ant. 185. τοὺς πλειονας ἀτωμένους ἰδοὺς ἄν 314. οὐ τοῦτο μοῖνῃ τοῦτο Καθμεῖων ὁρᾷς 504. ὁρῶσι χοῦτοι 505. ὁρᾷς ὅσα δένδρων ὑπείκει κλῶνας ὡς ἐκσώζεται 708. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἰρηκας ὡς ἄγαν νέος; 731. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ 739. νῦν, ὡς ὁρᾷς, ἦκει Trach. 364. non aderat dum, ut praesens adspici oculis non posset. ἔρῳ μὲν ἦβην — ἔρπουσαν πρόσω 544. quod si quis de adspicienda Ioles forma cogitet, etiam proprie intelligi dictum potest. ὁρῶ δέ μ' ἔργον δαιμόν ἐσειργασμένην 703. τὸ δ' ὡδ' ὁρᾷν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι; 1221. ὁρᾷς — τὴν Θεῶν λοχύν Ai. 118. ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἰδῶλα 125. Ἰδεσθὲ μ' οἷον ἄρτι κῦμα — κυκλεῖται 344. ὁρᾷς τὸν Θρασύν 357. οὐχ' ὁρᾷς ἢ εἰ κακοῦ 379. καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ τάχα 1235. πατρῷ' ὁρῶσα πῆματα El. 250. ἄγῳ θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ 252. ὁρῶ μένος πνέουσας 600. ὁρᾷς; πρὸς ὁρῆν ἐκφέρει 618. τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκὸς ἔστι πάνθ' ὁρᾷν 649. εἶδομεν ἃ Θροῖς 843. πημάτων — οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν 864. ὁρῶ 934. εὐκλειαν οὐχ' ὁρᾷς ὅσην — προσβαλεῖς 961, τοὺς γὰρ θανάοντας οὐχ' ὁρῶ λυπουμένους 1161. ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1179. με πολὺ πονοῖ ὥδ' ἰδὼν 1267. non adspectu significato, sed aerumna, quam sustinet, cernenda. Ἰδεθ' ὅπῃ προνέμεται — Ἀρῆ; 1376. τοῖς δ' αὖ μεγίστους — ἰδοὺς ἄν Ai. Locr. IV. 2. Aeg. IV. 2. Ach. Am. IV. incerta sententia sunt: nec satis clara Clytaem. I. — πολλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς ἐνκηθεῖς ὁρᾷ Tyr. IX. sibi videre videtur. Passivum hoc sensu non dicitur: verum *medum* deponens: ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδῶν οἴκῳ ὁρῶμαι πῆματα Ant. 590. — Deinde adsignificatur *circumspiciendi* notio ut *reperias*. ἀπειρογον κάπετόν τιν' ἰδεῖν Ai. 1144. cuius loci explicationem apud Hermannum non probo. Et *reperire* ipsum: τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὁρᾷ Oed. R. 293. non videt i. e. nescit, quis sit, non reperit, cf. Spald. et Buttm. ad Dem. in Mid. p. 40. — Tum adsignificatur *circumspicere cum curandi quadam diligentia vel invigilandi nomine*, qua significatione de Dis dici amat in hominum facinora animi contentibus. Illa generatim dicendi sensu dicta haec sunt: τάδε μὲν Θεὸς ὀφεται Phil. 832. μηδὲν ἐς κτεῖν γ' ἔρα El. 913. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστά πᾶς ὁρᾷν 960. Mala diligentia significatur: ἰὼ πᾶν θ' ὁρῶν ἀπάντων τ' αἰεὶ κακῶν ὄργανον Ai. 372. *nahe quaevis rimans*. De diis dictum est speciatim: ἃ πάνθ' ὁρῶν χρόνος Oed. R. 1213. ὁ πάνθ' ὁρῶν καὶ πάντ' ἀκοῦων — χρόνος Hippon. I. 2. cf. ὁρᾷ ὁρᾷ ταῦτ' αἰεὶ χρόνος Oed. Col. 1454. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὃ γ' ἐνθάδ' ἄν εἴποι λεώς νιν Oed. Col. 43. ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν Ant. 184. τὰς — αἰεὶ θ' ὁρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθῃ αἰμῶνς Ἐρινύς Ai. 823. Ἐρινύες, αἰ τοὺς ἀδίκως; Θρήσκοντας ὁρᾶτε El. 113. — Deinde

considerandi et reputandi vis in verbo inest. πέτομαι δ' ἐλλείπειν οὐτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὐτ' ὀπίσω Oed. R. 488. *Inprinis frequens imperativus est, subinde cautionis vim admixtum habens. ὄρα, καθ' ἕντρον μὴ καταυλίσθεις κυρῇ* Phil. 30. *ὄρα σύ, μὴ τῶν μὲν τις εὐχερὴς παρῆς* 515. *ὄρα τί ποιεῖς* 585. *ὄρα ποῦ στάσει* 822 m. *ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ'.* ὄρα 1377. *ὄρα γε μήν* Oed. Col. 593. *ὄρα με λείπων* 660. *ὄρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἑγγενὴς ἐστὶ* 1169. *ὄρα μολοῦσα τόνδ', ὅποι' ἔπη Θυροῖ* Ai. 772. *non de adspectu dictum, sed de considerando eius nuntio. ὄρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν* 1292. *ὄρα — μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετὰ γνοίαν τιθῆς* El. 570. *ὄρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχῇ* 933. Suid. v. *εὐτυχῇ. ὄρα κακῶς πράττατε μὴ μέλλω κακὰ κτησάμεθα* 991. *ὄρα γε μέντοι κὰν γυγαιξίν ὥς Ἄρης ἔνεστιν* 1235. *ὄρα μὴ κρεῖσσον ἢ Ἀλοά*. VIII. 1. — 3. *Deinde usum et experientiam spectat ὄραν, ut vel cognoscere, vel discere experiendo veritas. ἤδη γὰρ εἶδον [πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας* El. 62. *εἶδομεν ἃ Θροεῖς* 843 m. *τίς ᾤδ' ἐκόνισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;* Trach. 139. *ἄνδρα — ὅποιον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ* 809. *ὅπως ἴδης εἴτ' ἔνδον* Ai. 6. *ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγώ γλώσση Θρασύν* 1121. *ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὅπῃ μωρίας πλέων* 1129. *ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων* 1319. *ἡ πολλὰ βροτοῖς ἐστὶν ἰδοῦσιν γρῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων* 1399 an. *ἔνθα μήποτ' ὀφολιμὴν κακῶν χρησμῶν ὀνειδέη — τελούμενα* Oed. R. 796. *id et ad adspectum referri potest. ἡ τοιάνδ' ἰδεῖν κηλὶδ' ἐμαυτῷ συμφορᾷ ἀφικμένην* 832. *τοῦμόν δ' ἐγὼ — σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι* 1077. *εἶθε δ' εἶθε μήποτ' εἰδόμην* 1217 ch. *cognossem, quanquam etiam hoc proprie intelligatur. ἄλαστον ἄνδρ' ἰδών* Oed. Col. 1480 ch. *ιδόντε καὶ παθοῦσα* 1672. *quod non de oculis contuentibus, sed de experiendo dictum. ὅποιον οὐ τῶν σῶν τε καμῶν οὐκ ὅπῃ ἐγὼ κακῶν* Ant. 6. *οὗτοι διαπυχθέντες ὥφθησαν κενό* 705. *μήπω μέγ' εἴπης, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδης* Ter. X. *Aliquando interpreteris ipse experiri. Praeter illud* Oed. R. 832. *haec sic licet intelligi: οἴμ' ὥς ἔοικας ὅπῃ τὴν δίκην ἰδεῖν* Ant. 1256. *non apte enim δίκη eius significabit, verum ἡττιονεμ potius, τιμωρίαν. τοὺς ἐμούς ἴδε πατὴρ θανάτους αἰκεῖς* El. 198 m. *Aganemno enim ipse occisus est. — De hoc significandi genere toto v. Dorvill. ad Char. p. 483. Hinc εἶδον et οἶδα nonnunquam plane pari significatione utuntur. εἶδες, ὥς χρόνῳ ἔμελλέ σ' ἔκτωρ καὶ θανῶν ἀποφθίσαι;* Ai. 1005. *Sic dubito, rectene secundum Triclinianos omnium veterum librorum auctoritatem deseruerint a Brunckio inde editores, cum scripserint ὥς εἰδῶ τὸ πᾶν* Oed. Col. 893. *pro ἴδω, — 4. De proprietate sermonis adnotamus, ὁ ρ ᾧς et ὥς ὁ ρ ᾧς interiici διὰ μέσου virgulis distincta: v. Dawes. Misc. Cr. p. 329. Brunck. ad Phil. 862. Schaef. ad Trach. 394. Vide El. 1103. Trach. 364.*

inc. CV. 156. s. 968. secundum numeros Dind., qui tamen nec ipse particulam habet: v. *ἐξέρχομαι*. Deinde in hoc ut similibus verbis nonnunquam paria aut affinia, nobis ut videtur, minus grato modo coacervantur. *προσάψει κρατ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρων* Ant. 760. *τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἴδομεν*, *μέγιστα πάντων ὧν ὅπως ἐγὼ κακῶν* El. 752. 53. οἵπερ εἴδομεν in his necessario iteratur; cum dicit enim *qui quidem vidimus*, hoc dicit sese vidisse, *qui praeter ceteros maximam dolendi causam habeat*. V. Lobeck. ad Ai. 882. — De *ὄραν* cum verbis *ἀκούειν*, *κλύειν*, *ἰστορεῖν* per oppositionem coniuncto suis locis egimus. — 5. Unum addo, non ἰδοῦ modo tanquam interiectionem legi, quod olim tractavimus, sed etiam ἴδα Oed. Col. 1462. Trach. 818. in cantico chorico utrumque.

Ὀργάζω subigo. ἄργον πηλὸν ὀργάζων χερσὶν Pand. II. 3. (432 D.) cf. *ἄργος*. Ex eadem fortasse fabula est particula ab Etym. M. servata p. 629, 34.: *ὀργάσαι τὸ πηλοποιῆσαι ἔστι καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μῆλαι*. Soph. *Θέλομαι πηλὸν ὀργάσαι*. Etym. Gud. p. 432, 53. vitiose *ὀργάσασθαι*. V. Ruhnck. ad Tim. p. 180.

Ὀργάνω. Intransitive *irascor*: οὐ γὰρ *ὀργάνειν καλόν* Trach. 549. Transitive in *iram exstimulo*: καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' *ὀργάνειας* Oed. R. 335. gl. *εἰς ὀργὴν κινήσειας*. Cum utrumque exemplum attulerit Eustathius p. 602, 39. 792, 34., et hoc praeterea Suidas v. *ὀργάνειας*, audacissime ingenio ludens, et si sententiam consideraveris, parum apte Hemsterhusius coniecit *ὀργάσειας* ap. Ruhnck. ad Tim. p. 180. Praeter Sophoclem uno loco *ὀργάνω* legitur omnino *irascendi* significatione Eur. Alc. 1116., nec profecto duobus exemplis illud efficitur, ut tertio aliquo aliter dictum verbum statim de vitio suspectum sit. Praeterea verbis in *εὐω*, *νῶ*, *αἰνώ* commune est, ut transitive et intransitive significant; sic *χερσεύειν* est *χέρσιν ποιῆν*, *χέρσιν εἶναι* et *ἐν χέρσιν εἶναι*, *βακχεύειν* *bacchari* et *bacchari facere*, *χορρεύειν* *saltare* et *compellere ad saltandum*, *θαρσύνειν* *animum addere* et *habere*, *βραδύνειν* *morari* et *moram efficere*, *δξύνειν* *acrem reddere* et *acescere*, *ἀλγύνειν* *dolorem gignere* et *dolere*, *κυμαίνειν* *movere* et *implere fluctibus* (Pherecyd. ap. Athen. p. 470, d.) et *fluctuare*, *δειμαίνειν* *perterrere* et *metuere*, *κυλλάλειν* *incurvare* et *incurvari*.

Ὀργᾶνον. 1. *instrumentum*. ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων Niptr. V. I (404 D.). De *inungendo pallio venenato* dictum paulo liberius κλαῖε δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν οἷς ἐχρήτο Trach. 901. v. Valck. ad Phoen. 1727. At *Ulixes dolorum machinator* vocatur ἀπάντων κακῶν ὄργανον Ai. 373 m., quo loco utitur Eust. p. 415, 19. — 2. *res opere confecta*. τὸ ποικιλώτατον ξουθῆς μελάσης κηρόπλαστον ὄργανον Polyid. IV. 5. (464 D), quem versum afferens schol. Eur. Phoen. 115. ὄργανον explicat *ἔργον*, ἐκ τοῦ

ποιῶντος τὸ ποιούμενον. *favi* dicuntur propter multiforme opus. V. Valck. l. c. p. 622.

¹ *Οργή*. 1. *indoles animi* inprimis quatenus agendi quadam vi et efficacia cernitur. Sic non poetis modo dicitur (v. Ruhnk. et I. H. Vossium ad hymn. Cer. 205. Tyrt. II. 3. Theogn. 215.) sed etiam prosariorum Thucydidi: v. Intpp. ad I. 140. p. 692. t. VII. Popp. σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά Ant. 867 ch. Etym. M. p. 173, 38. explicat ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος καὶ ιδιογνώμων τρόπος. εἰσιδῶν τις ἡμπερὴς ἔμοι ὀργὴν θ' ὁμοῖος Ai. 1132. quod *indignabundi* quandam animi habet adsignificationem, ut ita ad irae notionem muniatur transitus. δς — οὐκ ἐνὶ συντρόφοις ὀργαῖς ἡμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ Ai. 626 ch. Schol. ὀργαῖς, τρόποις. *decevisse* Aiacem ab ingenita indole dicit. *κερτομῶις ὀργαῖς* Ant. 947 ch. *propter procacis ingenium*. — 2. *vehemens animi impetus*. ὅπως — ὀργῇ χρωμένη παρῳλθ' ἔσω Oed. R. 1241. *Iocasta furore percita abiecta quoque spe ruens*, minime ira. — 3. *Ira et indignatio iracunda*. ὀργῇ βαρεῖα Phil. 368. κοῖα ἔσθ' ὅτου ὀργὴν ἔχουσ ἄν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ 1293. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμὴν Oed. R. 337. θυμοῦ δὲ ὀργῆς 344. ὡς ὀργῆς ἔχω 345. τὰ τοῦδ' ἔπη ὀργῇ λειλέχθαι — δοκεῖ 405. τοῦνευδος ὀργῇ βιασθέν 524. *ira* ~~expres-~~sum. τὸν ἐκτρέποντα — παλῶ δὲ ὀργῆς 807. τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς Oed. Col. 412. ὀργῇ χάριν δοῦς 859. *gratificatus*, i. e. *cedens*. εἰ δὲ ὀργῆς ἦγον 909. πρὶν ὀργῆς καμὲ μεσιῶσαι Ant. 280. ἀνὴρ — βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς 762. ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν (*αἰτήσαντες*) 1185. quod non explicandum cum Musgravio *animum nitem et propitium habere*, quomodo enim sic verbi *κατασχεθεῖν* sua constet significatio? sed ex prolepsis simul et oxymoro, *κατασχεθεῖν ὀργὰς*, ὥστε εὐμενεῖς γενέσθαι: nec εὐμενεῖς et ὀργὰς iunge, sed tanquam accusativum subiecti refer ad ἐνοδῖαν θεὸν Ἰλίου πύλωνα τε. οὐ λάθει μ' ὀργά El. 215 m. Tricl.: ἦν ὀργίζομαι δηλονότι. μηδὲν πρὸς ὀργὴν 361. Affert Moschopolus dictt. Att. v. πρὸς. πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει 618. κατάσχες ὀργὴν 999. ἔχον ὀργάν 1274. m. de loco lacunoso et dubia sententia v. Hermann. ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ἔξ ἰκνουσας ὀργῇ πέπειρα Trach. 725. τοῦργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάπειεν τότε 929. *sibi irata sese intemererat*, v. Herm. ἀστεργῇ θεῶς ἐκτίσας ὀργὴν Ai. 764. οἰνωθεὶς ἀνὴρ ἡσσω μὲν ὀργῆς ἐστὶ inc. XIV. 2 (668 D.). ὀργῇ γέροντος — ἀμφλύνεται LXXXIV. 1, 1. (762 D.). Sic praeterea scribendum et explicandum arbitror Trach. 717.: δέδοκται, κείνος εἰ σφαλήσεται, ταύτη σὺν ὀργῇ καμὲ συνθανεῖν ἄμα. Sic Aldus et libri veteres plerique; duo Brunckii, Laur. b. c. Triclinius ὀργμῇ, quod in Laur. a. supra scriptum, sed adeo non elegans est, ut ignarum verae sententiae correctorem prodat. αὕτη ὀργή dicitur propter *Herculem*, si ita accadat, *peremptum concepta*, qua ipsa quoque mortem sibi consciscere decrevit *Deianira sibi irata*; quae eadem sen-

tentia est v. 929, *ὁ ρ μήν conatum* interpretatur Hermannus; sed quomodo τὸ σφάλεσθαι *Ἡρακλέα conatus* possit dici, non perspicio. — 4. Solitarium est, sed a prima significatione deflexum de *hominis sollertius dictum καὶ ἀνεμόεν φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο* Ant. 354 ch. Hoc ipsum haud dubie ante oculos scholiastes habuit, cum explicet τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄστεα νέμονται, ὅ ἐστι διοικοῦνται. Quem quomodo ἀρχὰς legisse auspicari potuerit Valck. Anim. ad Aminon. p. 71. nemo facile perspexerit. Numquid ἀρχή explicari potuit ἐμπειρία? Imo ἐμπειρία spectat ὀργήν, ut rectius scripturus interpretes fuerit νοῦς ἢ διάνοια ἐμπείρως ἔχουσα, sive νόμων potius εὐρετική.

**Οργία*. Plurale tantum et de re sacra faciendā et de vaticinatione ex sacrorum igne dicitur. ὅπως δὲ σεμνῶν ἀργίων ἐδαλετο φλόξ Trach. 762. Simili ratione Aeschylus dixit Sept. 185. Schol.: ὅτε δὲ ἀπὸ τῶν θυμάτων καὶ τῶν ξύλων ἡ φλόξ ἀνεκαίετο. — τοιαῦτα — ἐμάνθανον φθίνοντ' ἀσκήμων ὀργίων μαντεύματα Ant. 1000. irrita sacra erant, σημεῖα μαντικά μὴ δόντα.

**Οργίζομαι transcor*. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ἀργίζοντ' ἔπη κλύων —; Oed. R. *339. ἔν' ὀργίῃ πλέον; 364.

**Ορέγω*. Proprium est de porrigenda manu. ὄρεξον — χεῖρας Oed. Col. 850. χεῖρα — δεξιὰν ὄρεξον 1132. Transfertur ad praebeendum concedendumve beneficium vel rem desideratam. ἔν γέ μοι εὐχος ῥέξατε Phil. 1188 m. — Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 195.

**Ορειβάτης montium habitator*. Θῆξ' ὀρειβάτην Phil. 943. — ἐνδ' οἶμαι τῇν ὀρειβάταν Θησέα — ἐμμίξην Oed. Col. 1057 ch. τὸν ἱγρεμάχαν Tricliniani, quod etiam apud scholiasten est, alterum vitiose scriptum, commemorantem tamen: τὸν ἱγρεμάχαν, γράφεται ὀρειοβάταν, quam scripturam in verbis poetae ipsis habet Par. F. Nobis τὸν ὀρειβάταν δὴ Θησέα scribendum videri significavimus v. ἀμπυκτήρια. Hermannus οἶμαι ὀρειβάταν ἱγρεμάχαν coniuncta servavit, τὸν eiecit.

**Ορειος montanus*. De locis Λοκρῶν ὄρειοι πρόωνες Trach. 785. De his, qui in montibus versantur: Θηρῶν ὀρειῶν Phil. 925. ἐρεῖους ποίμνοις Oed. R. 1028. Eust. p. 1398, 41. hinc affert πολύναις ὀρείαις. τῶν ὀρειῶν καὶ χαμαικοιτῶν Σειλλῶν Trach. 1156. — οὐρειον ταῦρον Ant. 351 ch. — Accentus communis κτητικῶν.

**Ορειοβάτης montium habitator*. Πανὸς ὀρειοβάτα Oed. R. 1100. Libri plerique contra versus legem ὀρειοβάτα; emendate scriptum in Laur. a, b. Brunckii E. T. — ἀγαύλου Θηρὸς ὀρειοβάτα Ant. 349, ὀρειοβάτα Laur. a. et erasa etiam in fine litera, quam ὁ fuisse verisimile.

¹ Ὀρέστειος quod Orestis est. τῶν Ὀρεστέων κακῶν El. 1106. De accentu v. *Αλάκειος*,

² Ὀρέστερος montanus. ὁρεστέρα παμβῶτι Γα Phil. 391 ch. Magna mater deum secundum theocrasiam eadem γῇ invocatur: cf. Wesseling. ad Herod. V. 102. Versus carminis huius duos primos affert Eust. p. 46, 11. Comparativi autem vestigium significationis nullum in ὁρέστερος comparet, quod iam ab Homero inde poetae occuparunt pro ὄρειος dictum Odys. X. 212, 11. XII. 93. Et fuisse videntur, qui comparativum esse ὁρέστερος negarent; secundum quos Eustathius p. 1259, 39.: τὸ ὁρέστερος ἀντὶ τοῦ ἁγρίου φασιν οἱ παλαιοί. Hos impugnat Philoxenus ap. Etym. M. p. 807, 11.: τὸ δὲ ὁρέστερος οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὀρήεις ὀρηέστερος, καὶ κατὰ συγκοπήν. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ὁσὶ οὐδετέρων οὐδέποτε γίνεταί συγκριτικόν. Ignorasse hoc contrariae sententiae auctores nemo crediderit, sed adiectivum potius comparativi forma praeditum putasse; quanquam ἄριστερός et δεξιτερός accentu differunt. Horum principem Herodianum fuisse existimo, ex cuius disciplina Arcadiae praeceptum fluxit p. 71, 1.: τὰ εἰς τερος ὑπερτρισύλλαβα συγκροτῖκὰ ἢ συγκριτικῶς παραληγόμενα προπαροξύνηται, κύντερος, βέλτερος, μελάντερος, ὁρέστερος.

³ Ὀρέστης n. pr. nom. τέθνηκ' Ὀρέστης El. 48. 663. τλήμων Ὀρέστης 592. Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος, ὄνομα δ' Ὀρέστης 684. ἤλαυνε δ' Ἰσχυρος μὲν — Ὀρέστης 725. οὐκ οὐκ Ὀρέστης καὶ αὐτὸ παύσετον τάδε 785. πάρεσ' Ὀρέστης 865. θνητός δ' Ὀρέστης 1163. Ὀρέστης ἐστὶ 1472. — voc. Ὀρέστα El. 6. 15. 779. 1201. 1414. Ὀρέστα φίλτατα 798. — gen. φιλάτου βροτῶν πάντων Ὀρέστου 892. ἐστ' Ὀρέστου ταῦτα τὰ πικρὰ 902. τοῦ τεθνηκότος μνημεῖ' Ὀρέστου 921. ἐφεῖτ' Ὀρέστου Σιράφιος ἀγυῖλαι περὶ 1100. ὃ φιλάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν 1116. Ὀρέστου σῶμα 1207. ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου 1208. — dativus non legitur. — accus. μολόντα τάνδε γὰν Ὀρέστα El. 159 ch. ὅταν κλύῃ τινὸς ἤζοντ' Ὀρέστην 286. ἐκ χειρῶν κλέψας' Ὀρέστην 289. Ὀρέστην — προσμένων παυσήῃ ἐφῆξεν 295. παῖδ' Ὀρέστην 447. θανόντ' Ὀρέστην — ἐννέπω 666. ὀρᾷτ' Ὀρέστην τόνδε 1219. Ὀρέστην — βίον λοιπότα 1435. — De accentu observavit Arcad. p. 27, 5.

⁴ Ὀρθιος. 1. arrectus. ὥς τε πάντα ὀρθία στήναι φόβῳ δεισάντας ἐξαφρην τρέχας Qed. Col. 1620. ἀπ' ὀρθίων πάγων καθείραν Ἰλαρος Aload. VIII. 12 (110 D.). colles arduos dicit. — 2. Aliquanto audacior figura hinc ad id transfertur, quod alta voce et magna sono editur. ὀρθίων κωκυμάτων Ant. 1191. Versum affert Moschop. Diott. Att. v. ὀρθιον, corrupte ibi scripta Hermannus emendavit. ἦσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων

κηρυγμάτων δρόμον προκηρύξαντος El. 673. Moschop. l. c. ὁρθρίων conjectura est P. Fabri Agonist. p. 1921, c. in thes. Gron. t. VIII.

Ὁρθόκερως. Photius. p. 346, 5. ὁρθόκερως, ὁρθόθριξ. Σοφοκλῆς (inc. CV. 134. 922 D.). Pollux II. 31.: καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ὁρθόκερως φρίκη, οἷον ὁρθόθριξ.

Ορθόκῆρας editus. τύμβον ὁρθόκρανον Ant. 1188. schol. ὑψηλόν.

Ὁρθόπους. ἐν ἄντροις τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρίαις Βορεάς ἄμπρος ὁρθόποδος ὑπὲρ πάγου Ant. 972 ch. Schol. ὄρους ὑψηλοῦ καὶ ἀκρωρείας, quod vix concilies cum ἐν ἄντροις. Quare *glaciem* (πάγον) *firmiter concretam* Hermannus intelligit, quae sustineat insistentes. Sic frigidae spectantur Thraciae septentrionem ab Attica versus sitae regiones, quae apud Graecos in proverbium cesserant.

Ὁρθόπτερος. Photius p. 346, 19.: ὁρθόπτερον Σοφ. Αἰθίοψιν (III. 4. 31 D.). ὁρθοῦς ἔχοντα κολωνούς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα πτερὰ ἔλεγον. Vix dubium videtur corrigendum Photium, si Hesychium consideres in definienda vocabuli significatione ex parte cum illo convenientem, in aliis ita discrepantem, ut conciliari non possint. Sic ille: ὁρθόπτερος, μεγάλους ὤμους ἔχουσα. πτερὰ γὰρ τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα. ἢ μεγάλας ἔχουσα περιστάφους (sic scribe, vulgatur περιστόους) οἰκοδομάς. Si ὤμους apud Photium scribitur, ὁρθόπτερος cum εὐρύστερνος proxime consociandum; possit etiam secundum alteram Hesychii interpretationem corrigi ὁρθοῦς ἔχοντα κλονας. Huc spectat, quod deinceps apud Photium legitur καὶ τὰ περιστώα, sc. πτερὰ ἔλεγον.

Ὁρθός rectus. 1. Primum dictum videtur de erectis in altum, quibus aut depressa opponuntur aut prolapsa. Ex illo genere sunt ἔπρος — ὁρθὸν οὐς ἔστησιν El. 27. τὸν δ' ὁρθὸν ἄνω κλονι δήσας (κρίον) Ai. 235 an. erectum alligans, quippe quem hominem esse insaniens crederet. Ex altero: πρὶν μὲν ὁρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι El. 713. ὠρθοῦθ' ὁ ἱλήμων ὁρθός ἐξ ὁρθῶν δίφρων 732. cf. Lobeck. ad Ai. p. 267. — 2. Proximum est de directis s. porrectis in longitudinem, velut de via et oculorum coniectu. βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς — μάλιστα ὁρθός εἰς ὁδὸν πορεύεται Ai. 1233. ἐξ ὁμμάτων ὁρθῶν — κατηγορεῖτο τοῦ πλῆκηναι Oed. R. 528. oculis irretortis, recta tuentibus neque conviventibus. v. Benti. ad Hor. Carm. I. 3, 18. Lobeck. ad Ai. 140. p. 238. Valck. ad fragm. Callim. p. 108. ὁρθοῖς ἔμελλον ὁμμασιν τούτους ὁρᾶν; 1385. — 3. A prima erecti significatione haec ducuntur de rerum prospero statu dicta. στάντες δ' ἐς ὁρθὸν καὶ πεισόντες ὕστερον Oed. R. 50. ὅςτ' ἐμὰν γῆν — κατ' ὁρθὸν οὕμισας 606. Affert Eust. p. 661, 45. 1282, 16. ταύτης ἐπι (χθονός) πλείοντες ὁρθῆς Ant. 190. quasi reipublicae nave non eversa. εἰς τὴν ἐλπίδων βλέψας ἐτ' ὁρθήν; El. 947. — 4. Ab altera significatione pro-

dennt, quae *cursus* quadam *tenendi finisve assequendi* vi praedita sunt (μαντεύματα δύσφορα) εἰ τίχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελεθόντα Oed. R. 88. αἱ bene eveniant. ὀρᾶς τὰ τοῦδ' — ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα Oed. Col. 1426. τοῖγαρ δὲ ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν Ant. 981. feliciter re-
xisti, quasi prospero servato cursu. — Hinc etiam duo exempla dictio-
nis adverbiascentis profecta sunt: οὐδὲν — φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν Trach.
346. id quod ὀρθῶς κατὰ δίκην, et εἰς ὀρθὸν φρονεῖν Triptol. IX. 7.
(543 D.), Antiatticistae Bekkeri explicatum καλῶς φρονεῖν p. 92, l. —
5. Denique rectum de consilio, mente, animo dictum significat, quod a
veri aliquando, aliquando ἀπτι et probabilis notione proxime dissitum.
ἀρα — ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν —; 1087. τὸ δ' ὀρθὸν ἐξέλεγχ' ὅμως
Trach. 373. μόνοι τ' ἰμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ Ai. 343 m. Affert Suid. v.
ὀρθῶ νόμῳ, sed non recte scripta. ὡς Ξοικας ὀρθά μαρτυρεῖν ἄγαν 347.
βλέποντα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειτα δὲ σκότον Oed. R. 419., quod ab oculo-
rum coniectu ad visum universe significandum collatum est. πρὶν ἰδομ' ὀρθὸν ἔπος 506 ch. καὶ ὀρθῆς φρενός 528., quod coniunctum quidem
cum ὁμμάτων ὀρθῶν, sed alia significatione, rectam i. e. consideratam,
non temerariam insanantive mentem notat. τὸν — Λατὸν φόνον φανεῖ δι-
καίως ὀρθόν 853. τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν 1220 ch. χρῆζω — ὀρθὸν ἀκουσμ' ἀκοῦσαι Oed. Col. 520. Affert Suidas v. τῷτοι πολὺ (τό τοι). τοῦπος ὡς ἄλ' ὀρθὸν ἦνυσας Ant. 1163. ὀρθὸν ἀλήθει' ἀέλ 1180. ὀρθή μὲν ἦ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς Creus. I. 2 (322 D.). recta stat, i. e. recta et apte suadet et loquitur. Adverbiascens accusativus hac signifi-
catione legitur Oed. R. 903 ch.: ὧ κρατύνων (Ζεῦ), εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις πάντων ἀάσων. si recte audis i. e. diceris omnium rex; verum ὀρθά obiectivi casus ratione a verbo regitur.

Ὁρθόφρων ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν. οὕτω Σοφοκλῆς Photius p. 346, 23. Hesychius: ἀνατεταμένος φρένας ἔχων ἢ ὀρθαίς μετέωρος. Est inc. CV. 135 (923 D.).

Ὁρθόω I. erigo. τό τοι σύνηθες ὀρθάσει μ' ἔθος Phil. 882. consue-
tudo efficiet, ut me possim erigere. Item passive dictum: τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτι ὀρθοῦσθαι μ' ἐξ Phil. 809. humi decubitus Philoctetes lo-
quitur. ὀρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίκρων El. 732. — 2. Ab altera vocabuli ὀρθός significatione haec derivantur exempla dirigendi vi praedita: ἀλλ' οὐ τι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος Phil. 1283. i. e. μὴ ἀμάρτη. ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανὼν Oenom. III. 5 (421 D.). — 3. Tralatio a prima significandi ratione inprimis frequens, qua restituere vel conservare salutem incolumitatemque dicitur ὀρθοῦν, restitui et servari conditio illa ὀρθοῦσθαι. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 250. νομίζει θ' ἤμιν ὀρθῶσαι βίον Oed. R. 39. νῦν γὰρ θεοί

σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ἄλλυσαν Oed. Col. 395. μέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὅς νέος πέση 396. τὰ μὲν δὲ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ πολλῶ σάλῳ σείσαντες ὥρθωσαν πάλιν Ant. 163. Usus eo versu Plutarchus in Fabio c. 27. ἤνελ' Οἰδίπους ὥρθου πόλῳ 167. τυχή γὰρ ὀρθοῖ καὶ — καταβρέπει τὸν εὐτυχοῦντα τὸν τε διτυχοῦντα 1143. Passivum: μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων (ἄν) Ai. 161 an. schol. διασώζεται. Et sic intelligendus Antigonaе versus 671., ubi postquam licentiae mala descripta sunt, pergitur τῶν δ' ὀρθουμένων συζεῖ τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία. Male schol. ab Erf. et Herm. probatus τῶν ὀρθῶς ἀγχομένων, nisi forte homo obscure locutus recte et ordine parentes intelligi voluit, quam tamen in verbo ἀρχεσθαι minime quis quaesiverit potius quam iusto imperio habitorum significationem. Et vel sic evaderet propter inanem similium iterationem sermo vix tolerabilis. οἱ ὀρθούμενοι sunt si qui incolumes a periculo servantur, si qui res suas salvos vident. Hanc interpretationis viam quanquam dubitans Wexius ingressus aliam tamen de recte stantibus in acie, nullo modo ferendam illam praetulit.

Ὅρθῶς recte. Semper enim tralata ad mores et mentem significatione dicitur. A primitiva tamen proxime abest καὶ τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα καταουρλεῖ Trach. 823 ch. de eventu vaticinii. — ὀρθῶς ἔλεξας Phil. 341. οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς Oed. R. 550. ὀρθῶς — τελεῖς 1448. τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φιλῇ (ἔρχει) Ant. 99. vere. ἦ — καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῆς; 399. τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων 490. de insidiantibus, ut μηδὲν ὀρθῶς proxime copulentur. ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τὰδε 681. τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν 702. λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς El. 545. εἰρηκας ὀρθῶς 1028. ἀρα — ὀρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν ἐνθα χρῆζομεν; 1088. an aberramus a via: qui tamen cum non euntium, sed non recte euntium error sit, menti trihuendus est. ὀρθῶς δ' Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς Niptr. IV. 1 (408 D.). recte vocor a malis.

Ὅρλω. 1. Proprie de finibus et terminis ponendis non dicitur; sed tractatum inde ad condendas s. erigendas aras, quippe monumentis victoriae futuris. πατρὸς Διὶ βωμοὺς ὀρλῇ Trach. 751. Nullo discrimine sensus medium deponens dictum ἐνθ' ὀρλῇται βωμοὺς Trach. 236., nisi forte ea forma usus poeta propter figuratam cum zeugmate significationem sequentium τέλη τ' ἔγκαρπα, quas revera nequeunt ὁ ρ ἔξασθαι. — 2. Hinc ad leges et faciendi regulam condendam transfertur. οἱ τοῦτ' ἐν ἀνθρώποις ὤρισαν νόμους Ant. 448. — 3. Similem, quamvis adsignificata finium agri assignatione vim habet πατὴρ ἀπελθεῖν ὦρισ' εἰς ἀκτὴν ἱμοί Aeg. I. 1. (19 D.), de divisione Atticae inter filios Pandionis dictum. — 4. Hinc separare significat. ὡς ἡμᾶς πολὺ πέλαιος ὀρλῇ

τῆς Ὀδυσσεώς· νέως Phil. 632. Brunckins librorum scripturam soloecam ratus in ὀρῖζῃ mutavit: v. ὡς. Schol.: ὀρῖζει, διλοτησιν.

Ὀρίνδης. Athenaeus p. 110, c.: Ὀρίνδου ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπολέμῳ (fr. V. 532 D.), ἥτοι τοῦ ἐξ ὀρίζης γινόμενου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γιγνομένου σπέρματος, ὃ ἔστιν ὅμοιον σησάμῳ (Dura nunc dicitur illud semen).

Ὀριον *finis*, *terminus* proprie dictus. Deminutivi formam, non vim retinuit. ὅρια κελεύθου τῆςδε γῆς προαστίας Phrix. I (647 D.). Si versus solus per se recte intelligi potest, dici videtur *via recte ducens per regiones urbi finitimos*; ut in ὀρίοις *recti* significationem quaeram, quippe certi et constituti.

Ὀρκιον. εἴπερ εἰσεβῆιν βούλει, πατρῶων ὀρκίων μεμνημένος Trach. 1213. non est *iusiurandum*, sed ὁμολογία potius δι' ὀρκων γενομένη, *pactum eum patre initum et iureiurando firmatum*. Ab ὀρκιος potius ducendum, quasi *pignus fidei*, quam deminutivum videtur, ut veterum nonnulli voluerunt apud Etym. M. p. 631, 26., qui propenacui decreverant propter significationem primitivi ὀρκος servatam.

Ὀρκιος *qui iusiurandi consortio tenetur*. De eo qui *iuravit* dictum κατήρεσεν τὰδ' ὀρκιος δράσειν ἔνθ' Oed. Col. 1633. ὀρκιος δέ σοι λέγω Ant. 305. Sed *Iovis iuramenti tutoris cognomentum* est Phil. 1308. Ζῆνα δ' ὀρκιον καλῶ. Probo eos, qui minuscula pingunt initiali, sed minime sibi constant, qui eidem Ξένιον, Ίκέσιον, Ὑέτιον, Ὀμβριον maiuscula scribunt.

Ὀρκος. 1. *iusiurandum*. τόνδ' ὀρκον αἰδεσθεῖς ὁρῶν Oed. R. 647. *iusiurandum* deorum nomine invocato sancitum. τὸν — νῦν τ' ἐν ὀρκῳ μέγαν καταλθεσαι 653 ch. v. Brunck. οὔτοι σ' ὑφ' ὀρκου γ', ὡς κακόν, πιστώσομαι Oed. Col. 656. ὀρκον αὐτῇ προσβαλὼν διώμοσεν Trach. 254. ἄγγελλε δ' ὀρκῳ προστιθείς El. 47. sc. τὸν ὀρκον, ut recte Wunderlich. Obs. Cr. in Aesch. p. 84. et Erf. ad Ant. 24. ed. min. Nec opus igitur ὀρκον corrigi secundum Reiskium. Minus recte τὰ ἀγγελλομένα subaudire videtur Schaeferus. ἄλλοικται χὼ δεινὸς ὀρκος Ai. 635. *deprehenditur* i. e. periurii tenetur aliquando. Affert ea verba Eust. p. 336, 24. ὀρκου δὲ προστιθέντος Oenom. I. 1 (419 D.). ὀρκος γὰρ σὺδεῖς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρύνει inc. XVI. 2 (671 D.). — οὐνεχ' ὀρκων, οἷσιν ἦν ἐπώμοτος Ai. 1092. δι' ὀρκων καίπερ ὦν ἀπώμοτος Ant. 390., quod plane contrarium illi ex Aiace exemplo. ὀρκοῖσι — γυνὴ φεύγει πικρὰν ὥδινα παλῶν inc. XVI. 1, 1 (670 D.). *iurat se Hibidine nunquam pellectum iri, ut parere possit*. ὀρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω inc. XXXVI (694 D.). — 2. ταῦτ' οὐκ ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν χὼ πάντ' ἀτὼν Διὸς ὕρκος Oed. Col. 1764 an. Sic Hermannus; rectius vulgo, si quid video, Ὀρ-

κος. Sensum enim, nisi tanquam persona cogitetur, non perspicio. „Est is Iovis Ὀρχίου minister, et secundum Hesiodum quidem Theog. 804. Eridis filius —: cui Ruhnk. Ep. Cr. I. p. 90. praeter Menandrum rhetorem annotavit Herodoti VI. 86, 3.“ *Reisig.* — De tono observavit Arcad. p. 50, 9. schol. Il. ω. 316. ibique Eustath. Etym. Gud. p. 435, 12.

Ὀρχωμοστέω *iureiurando testor.* Θεοὺς ὀρχωμοστέω Ant. 264. ὀμνύναι Photius explicat ex Aristophanis Babyloniis, p. 347, 27.

Ὀρμάω. 1. *Activi significatio prima movendi et excitandi.* ἡ ῥά σε — Ἀρτεμις ὤρμασε — ἐπὶ βοῦς ἀγέλας Ai. 175 ch. *instigavit.* — 2. *Ita passivum, quod vulgo medium vocant, primum de motu aliquo ex loco, velut de proficiscentibus et aggredientibus dicitur.* ὡς ὀπηγὶς ἂν Θεὸς πλοῦν ἡμιν εἴκη, τηρικαῦθ' ὀρμώμεθα Phil. 463. πλέωμεν, ὀρμάσθω ταχὺς 522. (sc. ὁ ξένος). ὀρμώμεθ' ἐς ναῦν 869. Ald. ὀρμώμεσθα. νῶ μὲν οὖν ὀρμώμεσθον 1068. Elmsleius ὀρμώμεθα suadet ut scribatur, qui sibi persuasisset primam dualis personam grammaticorum esse commentum; sic Flor. Γ. ὑμεῖς — ὀρμάσθαι ταχεῖς 1069. infinitivo imperativi munus tuente. πᾶσα δ' ὀρμάται κατ' ἀμπυκτήρια πώλων ἄμβασις Oed. Col. 1070 ch. i. e. πάντες ἀναβάται ὀρμῶνται. ἡνίχ' ὀρμώμεν ἐγώ 1161. *dum proficiscebatur;* accuratius erat ὠρμήθῃ η γ, *dum aberam.* ὀρμωμένῳ — πρὸς κασιγνήτου τίσιν 1330. σ' ὀρμώμενον ἐς προὔπτον Ἄσθιν 1441. ὀρμωμένῳ νεκτέρας — νεκρῶν πλάκας 1572 ch. φθύγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὀρμωμένους 1665. *adventantes.* ὀρμάσθ' — εἰς ἐπόπιον τόπον Ant. 1097. ἐκ δ' ὀρμωμένου πατρὸς φυγαῖσιν 1218. ὁδὸν — ὀρμάτ' ἀπ' οἴκων Trach. 155. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς — ὀρμάται μόνος Ai. 47. ἰδὼν — Ἀγαμέμνον' ἡμιν δεῦρο τόνδ' ὀρμώμενον 1203. ὅτε οἱ (sol) — ἀνταλα γενῶν ὠρμάθη πλαγὰ El. 189 m. *ciebatur i. e. inferebatur.* Motus notio ita aperte passiva, ut de *immediativa*, quam dicunt, verbi potestate ne cogitari quidem possit, observatur El. 70.: πρὸς θεῶν ὠρμημένος. — *Transfertur ad impetum infensorum et hostili animo utentium.* ἐξορῶν δ' ὕβρις ἀτάρβητος ὀρμάται Ai. 195 ch. Hoc Brunckius dedit e Triclinianis, quibuscum Flor. Δ. conspirat, intolerabili fere propter insequens ἐν hiatus. Aldus et libri plerique, etiam Laur. a. Flor. Γ. Ricc. ὀρμάτ' ἐν, quod propter elisionem quidem damnum non censeo, qualem admisam a scenicis certissimum est (v. Kuehlstaedt. de dial. trag. p. 26 sqq.), sed verisimilius tamen in ea incertitudine metri epodici, quod Hermannus ex Suida et Zonara reposuit, ὀρμῆ. Ad intransitivi igitur usus exempla referendum erit. Sed de *gemitu sublato* ὀρμάσθαι dictum Trach. 861.: κλύω τινὸς οἴκτου δι' οἴκων ἀργίως ὀρμωμένου; — 3. Praeter illud Ai. 195. semel activa forma significatione *immediativa* positum Ant. 133 an. βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἥδη νίκην ὀρμῶντ' ἀλαλάζει.

* *Ορμέω* *consisto*. οὐ γὰρ ἂν — ἄλλοις δῖμασιν εἰρπον κατὰ συμ-
κροῖς μέγας ὄρμον Oed. Col. 146 an. ὄρμον Laur. a. a correctore et
Par. F.; quemadmodum etiam scholiasten legisse conicias, qui scribit
ἐπὶ μικρᾷ τῇ θυγατρὶς ὁδηγεῖται. In alia omnia abit alius laud du-
bie interpretis ratio haec: καὶ ἐπὶ εὐτελέσιν αἰτήμασιν οὐκ ἂν σφόδρα
ἐκέτευον, εἰ μὴ ἤμην δυστυχής. Illum ἐπὶ μικροῖς recte interpretatum
esse dubitari non potest, sed ὄρμον a nave in ancoris stante desum-
ptum non attigit. Est autem *exiguo fulcro nitum in portu* i. e. *perfu-*
gio consistere.

* *Ορμή*. I. *impetus*. *παινομένη* ξὺν ὀρμῇ βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς
ἐχθρότων ἀνέμων Ant. 135 ch. de Capaneo Thebas furente impetu ag-
gresso. Hinc adverbialiter dictum repertum est ἡ ταῦτα — οὕτω καθ'
ὀρμὴν δρωῶν Ἀτρεΐδων χάριν; Phil. 562. i. e. μετὰ τῶσάντης προθυ-
μίας. — Ad *conaminis* et *consilii* significationem traducitur. Hesychius:
ὀρμή, βουλὴ, ἐπιθυμία. τίς προσήγαγε χρεῖα; τίς ὀρμή; Phil. 237. ὦ
σπερμ' Ἀτρέως, ὥς — δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξήλθες τῇ νῦν ὀρμῇ τελεωθέν
El. 1502 an. Schol.: κατὰ τὴν νῦν ἐπιχειρήσων. — De Trach. 717. v.
ὀργή.

* *Ορμίζω* *ad portum appello*. τύχη — πρὸς ταῦτόν ὀρμισθεὶς πέδον Phil.
542. *in eandem terram delatus*.

* *Ορμος portus*. ναὸς ἄξιον ὄρμον ἀνυγάζων Phil. 217 ch. Libri ἀν-
γάζων ὄρμον transpositis verbis; Laur. a. ἀνυγάζων. Schol.: δὺς ὄρμον τὸν
λιμένα ὀρῶν comparato Homérico Ἀἴμον αἰμυχθολόεσσαν, quam τὴν
ἀπροςόρμιστον interpretatur. v. ἄξιον. οὐ γὰρ τις ὄρμος ἐστὶν 302. ed.
Turn. ὁμορος, quod cave scribendi mendum putare; correctoris est, ξέ-
νωσις quomodo iniri potnerit explicaturi. — ἐς τὸν ἀπείξιον ὄρμον Θρη-
σκίων κλύδωνα Oed. R. 196 ch. Pontum dixisse videtur; cf. Herm. l. c.
et Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 299. Ex hoc loco ἀπόξειον Pontum
Sophocles appellasse fertur Eustathio ad Dion. Perieg. 146.

* *Ὀρνιθοσκόπος auguralis*. εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον ἔζων
Ant. 986.

* *Ὀρνις avis*. I. *universe*. εὐπτερον ὄρνιν Oed. R. 176 ch. *πικρὰς*
ὄρνιθος Ant. 420. *luscinae*, velut ὄρνις ἀνυζομένη, Διὸς ἄγγελος El. 146
m. οἶά τιν' ἄθλιον ὄρνιν Trach. 105 ch. et οἰκτρᾷ γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
Ai. 617 ch. — *πεττὸν ὄρνιν* Phil. 943. ὄρνιθα καὶ κήρυκα καὶ διάκονον
Anten. II. (141 D.) *aquilam*. ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος πέριδικος Camic.
II. 1 (300 D.). *θήλειαν ὄρνιν* Oenom. V. 2. (424 D.), *gallinam*, more
inprimis attico ita dictam. τίς ὄρνις οὗτος —; Tyr. VI (578 D.). ὅπου
τις ὄρνις οὐχὲ κλαγγάνει inc. XCIV. 4 (782 D.). κοκκοβοῦς ὄρνις CV. 112.
(900 D.), ὁ ἀλεκτρῶν secundum Eust. p. 1479, 44. — *πικρ.* ἡλίον σφ-

λας ἐῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνέθων σαφῇ *El.* 18. ὄρνισι φορβῇ παραλλοῖς γενήσεται *Ai.* 1044. κουφονόων — φύλον ὀρνέθων *Ant.* 342 ch. — 2. *osce.* τι δῆτ' ἔν — σκοποῦτό τις — τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις *Oed. R.* 966. ἀγνώτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνέθων *Ant.* 988. οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀποφύοιρδεῖ βοάς 1008. — 3. *omen auspiciando captum*, inde universe *fortuna*. ὄρ-
νιθι γὰρ καὶ τὴν τότε αἰσῶ τύχην παρέσχεσ ἡμῖν *Oed. R.* 52. *prosperam* in aenigmate Sphingis coniciendo *fortunam* Oedipi dicit. Respicit hoc Eustathius p. 805. 12. — 4. Observanda sermonis abundantia in ὄρνις ἀηδών *Ai.* 617. ὄρνις πέδιξ *Camic. II.* 1.; de qua v. Musgr. ad *Eur. Bacch.* 1027. 1364. Jacobs. ad *Philostr.* p. 498. — 5. De forma vocabuli notandum non aliam nisi atticam accusativi finitionem pluralis ὄρνις legi, *Oed. R.* 966., quae etiam apud Aristophanem regnat, ut Ionicum dici et cum accusativis τὰς πόλεις, τὰς ὄφεις contendit hoc quidem in vocabulo inclinamentum non possit, velut Schaeferus fecit ad *Greg. Cor.* p. 476. Aeschylus autem ὄρνιδας semel dixit *Sept.* 26., ὄρνις nunquam. — τ casuum trisyllaborum et accusativi pluralis contracti necessario produci certum est; in nominativo et accusativo singulari apud Aristophanem regnat productio (v. Porson. ad *Hecub.* 204.). Apud Homerum cum communis sit vocalis, non est mirandum eius moris retinentes videri tragicos. Sophocles certe corripi iubet *ter*, *El.* 146. *Ant.* 1008. *Tyr. VI.* Euripides semel, *Polyid. I.* 4. Ceteris locis aut ambiguas versus sedes occupavit, aut in positione collocatum est; de productione ut coniectura fieri sed documentis demonstrari non possit. Quod Draco productionem atticis moris esse affirmat p. 71, 7. et *Arcadius* p. 196, 6., recte faciunt. Ex hoc una de tono constat.

ὝΟρνυμ. *Activi* solum futurum commovendi et stimulandi significatione legitur. ὄρσεις με τὰκλινῆτα διὰ φρενῶν φράσαι *Ant.* 1047. τὰ διὰ φρενῶν ἀκλινῆτα coniungenda. v. *διά*. *Passivum*, quod medium vulgo vocant, *ruendi* vim habet de occidentibus et perentis: κρεῖσσον ἁμαμακίτου πυρὸς ὀρμενον (ἰδοὺς ἄν) ἀκτὰν πρὸς ἐσπέρου θεοῦ *Oed. R.* 177. de proficiscentibus ad bellum, qui quasi surgere et se commovere dicuntur: ἔκτος δὲ Παρθενοπαῖος — ὄρνυται *Oed. Col.* 1322. de oriente ingruente de universe: προτέρως ἄτας ὑπερ ὀρνυμένας πόλει *Oed. R.* 165 ch., quod de Sphinge dictum est. Eo modo *plusquamperfectum* activi alterum dictum. οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή *Oed. Col.* 1618.

ὝΟρος *mons*. Ἐρμαῖον ὄρος Lemni insulae *Phil.* 1445 an. Ἐξέριψεν εἰς ἄβατον ὄρος *Oed. R.* 719. — ξὺν αἷς (αἰγλαῖς) Λύκι ὄρεα δίσσσει *Oed. R.* 208 ch. νάλων ἐπ' ἀκρων ὀρέων 1106 ch. ἔα με νάειν ὄρεων, ἐνθα κληῖζεται ὀδμὸς Κιθαιρῶν 1451. Νυσαίων ὀρέων κισσῆρεις ὄχθαι *Ant.* 1118 ch. — οὐ ὅ ρ ο ς tragicis indictum, qui secundum Homeri quodammodo

exemplum ea productione in casibus trisyllabis solis utentis composita quidem nonnulla et derivata ita affici voluerunt, sed non ipsum ὄρος. v. Herm. ad Eur. Bacch. 971.

*Ορος *fnis*. ὅπως — γῆς δὲ μὴ ὀμβάλῃς ὄρων Oed. Col. 401.

*Οροσάγγαι οἱ σωματοφύλακες, ὡς ἐν Ἑλένης γάμῳ (VII. 3. 193 D.) καὶ Τρωτῶ. Gramm. in app. Photii p. 674, 20.

*Ορούω *ruo*. ὕβρις ἀκρότατ' εἰσαμβιβάσασιν ἀπότομον ὄρουσεν εἰς ἀνάγκαν Oed. R. 877. v. Herm. λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα El. 1433 ch. ut *praeceps in insidias irruens poenas det*.

*Ορτάλχος *pullus*. γόνων ὀρταλχων inc. CV. 180, 3 (962 D.). Enst. p. 1625, 48. ex Aristophane π. ὀνομασίας ἡλικιῶν refert ἐμβρυα δέ τινα καὶ ἀρτιγενῇ δὴ ψάκῃ λέγει καὶ ὀρταλχοῦς.

*Ορτύγιος *Ortygius*. Ἀρτεμιν Ὀρτυγίαν Trach. 212 ch. Cur Diana ipsa aliquid cum Ortygiae nomine communionis habere videretur, Hermannus ingeniose, ut omnia, sed minime verisimili conjectura exposuit diss. de mythol. Gr. antiquiss. p. 20. Ceterum Ortygiam Aetoliae ceterarum, quae memorentur, matrem dicit schol. Apollod. I. 419.; quod si verum est, cultum Dianae inde in alia loca translatum esse significat. Sunt autem insulae duae, Delo altera, altera Siciliae adiacens et lucus prope Ephesum, Dianae sacra omnia; de Aetoliae autem Ortygia ambigua res. Ceterum et Latonae sororem Ortygiam dictam ferunt et Dianae nutricem; illud schol. Apoll. Rh. I. 308., hoc Strabo XIV. p. 948. Cf. I. H. Vossii *Mytholog. Forschungen* p. 129—148.

*Ορύσσω *fodio*. κρύψω τόδ' ἔγχος — γαλας ὀρύζας Ai. 644. ὀρύζας potius ἐξορύζας est quam κατορύζας.

*Ορφᾶνζω *orbo*. ὁθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἄμα — ὀρφανισμένος βλον Trach. 938. *patris matrisque vita orbatus*. Ne aptum quidem est, si βλον cum Wakefieldo corrigatur. v. Herm.

*Ορφᾶνιστής *tutor*. εἰ — σοῦ διολοεταὶ μόνος ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων Ai. 507. Vocabulum hinc commemorat Eust. p. 533, 33. explicans τοὺς ὑπὲρ ὀρφανῶν ὑπερισταμένους. Tutores fore ait *hostes pueri acerrimos*, adeo non tuituros, ut gravissima potius iniuria eum insectanturi sint. — De tono v. Etym. M. p. 436, 12.

*Ορφᾶνός *orbus*, de liberis. παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπὼν Ai. 638. κατ' ὀρφανὸν οἶκον inc. XXV. (680 D.) de progenie parentibus suis, tutoribus natura datis, orba. — Tralate dicitur ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος Ant. 421. De pleonasmo, qui videatur esse in κενῆς εὐνῆς ὀρφανὸν λέχος, v. Herm. de Ellips. et Pleon. p. 224. opusc. vol. I.

*Ορχάς. ῥάχοισιν ὀρχάδος στέγης inc. CV. 150 (135 D.). Hoc φραγμούς πολυμνης significare apud Sophoclem testatur Photius p. 448, 12., corlem vel sepe. Hesychius: περὶ βολος, αἱμασιά. Sed στέγην dixit ὅτι στέγει τὰ πολμνια, ὀρχάδα aut cratibus contextam aut stipitibus vallatam.

*Ορχημα saltatio. Νύσια Κνώσι' ὀρχήματα Ai. 684 ch. v. Νύσιος.

Ορχις testiculus. σκαλμῆ — ὀρχεις ἐκτέμνουσα Troil. II (549 D.).

Ος pronomem relativum. Sententiis connectendis constitutum est, ut nomen vel pronomem correlativum ex altero assumendum spectet utriusque enuntiato commune.

I. Ad nomina vel pronomina personalia refertur, ita quidem, ut sequatur crebrius, praemittatur aliquando. ὅς. ὅς παλαιὸς (ἦν) Νέστωρ — ἔστιν; Phil. 419. Πάτροκλος, ὅς σοι πατὴρ ἦν τὰ φίλτατα 432. Θερσίτης —, ὅς οὐκ ἂν εἴλετ' εἰς ἀπαξ εἰπεῖν 441. τὸν ξυνέμπορον, ὅς ἦν — φύλαξ 539. συντηχόντα — ὅς — ὤλλυτο 677. οὐδέ τι' ἐγχώρων —, ὅς — αἱμαδα κατενύνασεν 692 ch. παιδὸς ὑπαντήσας — ὅς νῦν — πατρῴαν ἄγει πρὸς αἰλάν 712 ch. παῖδα — ὅς οὐδὲν ᾔδει 998. τί μ' ἀπάγεσθε — ὅς οὐδὲν εἰμι 1019. ἐγὼ δ', ὅς οἶμαι 1047. τλέμων ἄρ' ἐγώ —, ὅς ᾔδη — ὀλοῦμαι 1090 m. πῶς ἂν εἰς ἰδοίμ' σε —, ὅς γε 1199 ch. ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν 1225. στρατῷ λέξω τὰδ' ἐλθὼν, ὅς σε τιμωρήσεται 1242. ὀρεῖς (ἐμὲ), ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδλ' ἀποστελῶ 1281. Ἀχιλλέως, ὅς — ἦκου' ἀριστα 1296. πελασθεῖς φύλακος, ὅς — φυλάσσει 1311. Ἐλενος ἀριστόμαντις, ὅς λέγει 1322. Πάριον, ὅς τῶνδ' αἴτιος κακῶν 1412. δαίμων, ὅς ταῦτ' ἐπέκρανεν 1454 an. σέ — κρήνοντες, ὅς γ' ἐξέλυσας πασμών Oed. R. 35. εἰς τις, ὅς — οὐδὲν εἶχε φράσαι 118. Ἀρεα — ὅς νῦν — φλέγει με 191 ch. οὐδεὶς ὅς οὐχί — ὀνειδιεῖ 373. Πόληβρον ὅς ἐξέθρεψε — με 827. ὠνομάσθης — ὅς εἰ 1036. ὀλοῖτ' ὅς τις, ὅς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας — ἔλαβεν 1349 m. Οἰδίπους — ὅς τὰ κλεινὰ αἰνέγματ' ᾔδει 1525. Φοῖβη —, ὅς μοι — ταύτην ἔλεξε παῖλαν Oed. Col. 87. σκοπὸς δέ νιν, ὅς καμὲ δεῦρ' ἐπεμπευ, οἴχεται στελῶν 299. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαυρόν, ὅς νέος πύση 396. ἔστ' ἔποικος, ὅς φράσει 507. σε — ὄνθ', ὅς εἰ 562. σὺ γάρ μ' ὅς εἰμὶ, — εἰρηκῶς κυρεῖς 577. Ζηνός, ὅς κείνου πατήρ 797. Ἀρεος — πάγον, ὅς οὐκ ἐξ τοιούδ' ἀλγίας — ναλεῖν 952. ἐμοί, ὅς οὔτε βλάβστας — εἶχον 976. λόγος δ' ὅς ἐμπέπτωκεν 1152. τῷ κατὰ γῆς, ὅς νέον ἔρῃει 1772 an. πυρφόρος ὅς τότε — ἐπέπνει Ant. 135 ch. Ἐτεοκλέα μὲν, ὅς ὄλωλε 194. Πολυνείκην λέγω, ὅς γῆν — ἠθέλησε — πρῆσαι 199. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὅς θανεῖν ἐρᾷ 220. λέγει τις εἰς, ὅς — προὔτρεψεν 269. μήτ' ἴσον φρονῶν (γένοιτο), ὅς τὰδ' ἔρδει 371. οὐδ' ὅς ἂν βλάβστη μένει νοῦς 559. Ἔρως, ὅς ἐν κτήμασι λήπτεις, ὅς ἐν — παρ-εαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις 778. 779 ch. Διὸς γένος — ὅς ἀμφέπεις Ἰταλλαν

1105 ch. μάταιον ἄνδρα — ὅς σε — κάκτανον 1321 m. Ἀχελῶν λέγω, ὅς μ' — ἐξήτει Trach. 10. Ζηρὸς παῖς· ὅς εἰς ἀγῶνα συμπεσὼν ἐκλύεται 20. Ζεῦ, τὸν Οἰτῆς ἄτομον ὅς λειμῶν ἔχεις 199. (ὄλοιο) ὅς ἀσπεῖ — κακά 383. ὅς σου — ἤκουσεν (sc. ἔστι τις) 431. Νέσσου —, ὅς — βοροτὸς μισθοῦ πόρουε 556. ὅς κάμει — ψαύει 559. τίς ὁ χειροτέχνης λατορίας, ὅς — κατακλήσει 997. ἰὼ γένος — ἄλιον ὅς ἐπέβας ἑλλισσων πλάταν Ai. 351. ὦ δύσμορος, ὅς — μεθήκα 365 m. Αἴαντος, ὅς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ 497. ὁ νοσῶν μάταν, ὅς — ἤκων 623. καὶ γὰρ, ὅς τὰ δεινὴ ἐκατέρουν 635. οὐτις ἔοθ' ὅς οὐ 712. ἄνδρα γ' ὅς σπεύδῃ θανεῖν 799. ἄνδρα — ὅς μηδὲν ὦν γοναῖσιν 1073. ἄνδρα — ὅς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας 1130. πατρός, ὅς σ' ἐγέλνато 1151. ἀνῆρ, ὅς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων — Ἀρην 1173 ch. σοί — ὅς — θαρσῶν ὑβρίζεις 1236. ὅς προῦφν — ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον 1270. Ἀτρεΐδ', ὅς αὐ σ' ἔσπειρε 1272. Ζεὺς, ὅς ἐφορᾷ πάντα 170 ch. Αἰγισθος, ὅς σ' ἐπέιχε El. 507. δαίμων — ὅς — προῦπεμψεν 1147. ὅς παρακτὶν στείλων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν Thes. I. 1. (233 a.) refertur enim ad aliquod ἐγὼ vel cogitandum vel expressum. Πόσειδον, ὅς Αἰγαίου πρῶτος — μέδεις Laoc. II. 1 (342 D.). δαίμονα, ὅς οὔτε τοῦπαικὲς οὔτε τὴν χάριν ἤδει inc. LII. 2 (709 D.). — ἡ et ἅ. Ἀθάνα Πολιάς, ἡ σώζει μ' ἀέλ Phil. 134. μᾶτερ αὐτοῦ Διός, ἅ — νέμεις 393 ch. ἐχθρῆς, ἡ μ' ἔθνηκεν ὥδ' ἄπου 628. αἶγλαν, ἃ τέταται τὰ νῦν 820 ch. Ἀρτεμιν, ἃ — θιάσσει Oed. R. 161 ch. πόλει τῇδ', ἡ σ' ἔθρεψε 323. τέρψιν, ἡ σ' ἔχει 1477. ἡ σ' εἶχεν plerique codd. Laur. a. a prima manu ἡς εἶχες, a correctore ἦν εἶχε, Laur. b. Pal. ἡ σ' εἶχε, Laur. c. ἡ σ' ἔχει, de cuius scripturae sensu v. Herm. ἐμέ, ἃ πατρός ὑπὲρ τοῦμου μόνου ἄντομαι Oed. Col. 242 m. ὀργῇ χάριν δοῦς, ἡ σ' ἀεὶ λυμναίνεται 859. κόρην ἄγων τήνδ', ἡ καθευρέθη Ant. 391. κόνιν σήραντες, ἡ κατεῖχε τὸν νέκυν 405. σὺ δ', ἡ — λήθουσά μ' ἐξέπινες 527. λόγχα — ἃ τότε θοὰν νύμφαν ἄγαγες Trach. 854 ch. δρυός· ἡ μοι — ἐφασκα 1159. μητέρα, — ἡ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾷται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν Ai. 503. μητέρ', ἡ φύσει μὲν ἦν βασιλεῖα 1280. ἃ στονόεσσα — ἃ Ἴτυν — ὀλοφύρεται El. 145 m. μητρός, ἡ μ' ἐγέλνато 253. γένυς, ἃ νιν κατέπεφνεν 477 ch. σε, ἡ πᾶσαν εἰς γλῶσσαν 586. ἐμοῦ τε — ἡ σε πολλὰ διή — προῦστην 1369. μητρός, ἡ σ' ἐγέλνато Alc. II. 2 (om. D.). γυναικα — ἡ θριάσσει Hel. II. 1. (187 D.), quamquam ambigua sententia. σὺ — ἡ τὰς ἀρύστεις ὥδ' ἔχουσ' ἐκώμασας inc. XLV. 2 (603 D.). — ὁ. κακόν — ὁ ταύτην τῶν μάκρων σχήσει γόων El. 367. φῶς, ὁ καὶ σώζει με Phil. 297. τυραννίδα θηρᾶν, ὁ πλήθει χρήμασιν θ' ἄλλοκεται; Oed. R. 542. φόβημα — ὁ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρῃ Oed. Ccl. 705. — οὐ. ἐγὼ μόχθηρος — οὐ μηδὲ κληδών — δῆλθε Phil. 255. τάνδρος οὐ ζητεῖς Oed. R. 362. παῖς δὲ μὸς — οὐ λόγων ἐγὼ ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ξανασχοίμην Oed. Col.

1175. τὰνδρός — οὐ τητῶμεναι 1614. ὅδ' ἄνῃρ — οὐ σὲ πολλάκις —
 προῦκαμες Ai. 1248. πατρός; οὐ σὺ παῖς ἔφυς El. 333. στικτὸν κερά-
 στην ἔλαφον, οὐ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας 559. δρόμου — οὐ πρῶτῃ κρήσας
 674. ἂ φ' οὐ. παλαιὸς ἄφ' οὐ χρόνος Ai. 596. ἄφ' οὐ μέσος στάς Oed.
 Col. 1592. ν. αἰτό. παρ' οὐ. Τειρεσίαν, παρ' οὐ τις ἂν σκοπᾷν τάδ'
 — ἐκμάθῃ O d. R. 285. — ἰ φ' οὐ. λοιμός — ὑφ' οὐ κενούται δῶμα
 Καδμείον Oed. R. 29. Οἰδίπους, ὑφ' οὐ οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι
 κακόν 1252. κνώδοντος, ὑφ' οὐ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; Ai. 1004. — ἦς
 et ἄς. γῆς τῆςδ', ἦς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους ἔχω Oed. R. 237. μά-
 χης πέρι, ἦς νῦν ἔχονται Oed. Col. 425. θυγῆς, ἦς ὅδ' ἄξιος 909. ἄς
 ἔχρηξε γῶς ἐπὶ ξένας ἔθανε 1703 m. ἐμοὶ — ἦς ἔθνησ' ὕπερ; Trach. 705.
 ἐμὲ — ἄς φίλος οὖν ἄνῃρ ὑπερίσταται El. 181 m. μητρὸς — ἦς ὁ πλοῦς
 ὅδ' ἦν χάριν 531. ἦς ἠκούσαμεν φήμης — τεκμήρια 1097. μήτηρ — ἦς
 πολλάκις γήμης λάθῃ προῦπεμπες 1143. πρόσοψιν, ἄς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν
 κακοῖς λαθούμαιν 1278 m. — ἂ φ' ἦς. παροργίας, ἂφ' ἦς μηδὲν δίκαιον
 — μέλλει ποιεῖν Phil. 406. γῆ — ἂφ' ἦς σὺ κλέψας τὸν ἐκέτην γέροντ'
 ἐμέ Oed. Col. 1012. πείρα — ἂφ' ἦς γέροντι δηλώσω πατρί Ai. 466. —
 ἐξ ἦς. καὶ ἦς ἔφην γυναικὸς νιός Oed. R. 458. φίσιν — ἐξ ἦς ἔβλαστες
 Phil. 1295. — ἐφ' ἦς. νήσου τῆςδ', ἐφ' ἦς ναλεῖ Phil. 609. — μεθ'
 ἦς et ἦς μέτα. Ἰοκάστης, μεθ' ἦς τὸ — νεῖκος ἐν θέσθαι χρεών Oed.
 R. 632. Μερόπης — Πόλυβος ἦς ὥκει μέτα 990. — ὑφ' ἦς. ἀνίγκης —
 ὑφ' ἦς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον inc. XXXVIII. 4 (696 D.). — οὐ
 neutrum. τὸ πᾶν, οὐ χάριν δεῦρ' ἦξα Oed. Col. 894. Ceteris, quibus
 οὐ neutrum legitur, locis adverbiascit. — ὧ mascul. χρόνος, ὧ λέγεται
 χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι Phil. 199 an. μάντιν, ὧ τάλῃθες ἐμπέ-
 φνεν Oed. R. 298. Ἀπόλλων, ὧ τάδ' ἐκπαῖται μέλει 377. Οἰδίπου — ὧ
 μέγας λυμὴν ἀνέος ἤρκεσεν 1208 ch. ὧ πίστιν ἴσχω — χειροῦμην Oed.
 Col. 954. sc. ὧ ad Ἄρεος πάγον spectat. ἀνδρός, ὧ τις οὐκ ἐν κηλὶ κα-
 κῶν 1135. Θαλλόν, ὧ κατὰσκιον — γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόρα El.
 414. ἀνδρός, ὧ τὰ νῦν ξύνει 538. πέπλον, ὧ χρυσήλατος προῦκεινο μα-
 στῶν περονίς Trach. 920. Ἐκτῶρ μὲν, ὧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα Ai.
 1008. Μενέλαος, ὧ δὴ τόνδε πλοῖν ἔσπελαμεν 1024. ἄνδρ' — ὧ φθέγγ'
 ἂν οὐκ ἂν εὖρες 1123. οὐδ' ἂν εἰς φύγοι βροτῶν πόθ', ὧ καὶ Ζεὺς ἀφορ-
 μήσοι κακά Phaedr. VIII. 2 (611 D.). — ἐν ὧ. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος
 δῆε', ἐν ὧ βεβήκαμεν; Oed. Col. 52. ἐν ὧ τέ πράξεις (sc. χῶρος); 652. —
 παρ' ὧ. οὐδέ τι' ἐγχαίρων — παρ' ὧ στόνον — ἀποκλαύσειν Phil. 688
 ch. βωμῶ — παρ' ὧ θύων ἔκυσον Oed. Col. 1160. — ἦ et ἡ. ἀλγη-
 δόνος, ἡ ξυνέστας Oed. Col. 516 ch. ἡ γὰρ Ἀλκὴ νῦν εἶλεν — ἡ χρῆν σ'
 ἀρήγειν El. 519. αὐτῆς τε τῆς σῆς, ἡ ξυνηλλάχθης ἐμοὶ Ai. 488. nisi ex
 aliis libris cum Brunckio scribendum ἦς, attractione attica. δειλῶν, ἡ

ῥόσκειται Atr. I. 1 (144 D.). — ἐν ᾗ. ἀκτῆς τῆςδ', ἐν ᾗ με προῖβάλου
 Phil. 1005. πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ — εἶπε ἰδεσπόζειν Trach. 361.
 ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε πατέρα — κατέκτανεν El. 270. πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δι-
 καία — λίσσεται πατεῖται Phaedr. III. 2 (606 D.). — ἐφ' ᾗ. μητρός —
 ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτόν ἄνδρ' ὁ φινύσας πατὴρ ἐφῆκεν Ai. 1274. — ἐν ᾗ.
 νόσφ — ἐν ᾗ μ' ἐκείνοι — προθέντες ἐνθάδε ὄχοντο Phil. 268. — ᾧ
 neutrum. φύλλον — ᾧ μάλιστα ἀεὶ κοιμῶ τόδ' ἔλκος Phil. 645. ἄχθος, ᾧ
 ξυνοικεῖ 1153 ch. φοροῖδος ἔγχος, ᾧ τις ἀλέσσεται Oed. R. 171 ch. εἰρη-
 κας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῶ El. 1029. ᾧ γάρ — ἔχριον — οὖος εὐ-
 ἐργ ποικῶ Trach. 671. τὸ γὰρ κατάγμα — τῆς οἰός, ᾧ προῦχριον 693.
 ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν σὰ μάτηρ 1027 m. ὑφαπτόν ἀμφίβλητρον, ᾧ διόλ-
 λυμαι 1041. — ἐν ᾧ. γῆρας — ἐν ᾧ τλάμων ὅδε — κλονεῖται Oed.
 Col. 1241 ch. — ἐφ' ᾧ. τί δ' ἐστὶ τῶξίωμ', ἐφ' ᾧ καλῆς; 1459. — ὃν.
 Φιλοκτήτης, ὃν οἱ — στρατηγοὶ — ἔβριψαν Phil. 263. πατρί μ' ὡς δει-
 ξῃς — ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξ ὅτου δέδοικα — μή μοι βεβήκη 491. Ἐλενος,
 ὃν οὗτος — εἶλε 602. ἐμοῦ γ', ὃν εἰσορᾷς 965. δασμὸν ὃν παρῆχομεν
 Oed. R. 36. ἐγὼ — ἔπαυσά νιν — ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν 399. τὸν
 ὑμέναιον, ὃν δόμοις — εἰσεπλευσας 422. τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλας
 ζητεῖς 449. βλοτον, ὃν πλείστον φιλεῖ 612. φόνον φανεῖ — ὃν γε Λοξίας
 διεῖπε χρῆται — θανεῖν 853. τὸν βοτήμ', ὃν ἐννέπει 1048. τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 ὃν καμᾶτευσ — εἰσιδεῖν 1052. τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ 1150. τὸν
 παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ; 1156. ὃν θέλεις τάφον θοῦ 1447.
 Κιθαιρῶν — ὃν μήτηρ τέ μοι πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον 1452.
 ὃν δ' ἐπιστελβεῖς τόπον Oed. Col. 56. τιν' ἦκεν λόγος — ὃν ἐγὼ λεύσκειν
 — οὐπω δύναμαι 134. ὃν (sc. ἐμὲ) μήτ' ὕκνεῖτε 735. Κρέων ὃδ', ὃν δέ-
 δορκας 898. τίς ποτ' ἐστίν, ὃν γ' ἐγὼ ψέξαίμην τι; 1174. πατρὸς γέρον-
 τος, ὃν ξένος ἐπὶ χθονός — ἐφεύρηκα 1258. ἔπαινος, ὃν κομίζετον 1413.
 θηρός, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυξέστοις εὐνᾶσθαι 1565 ch. πλείων χρόνος,
 ὃν δεῖ μ' ἀφίσκειν τοῖς κάτω Ant. 75. χαλινῶ, ὃν — ὑπερέπειτα 110. ὃν
 σὺ τὸν νεκρὸν ἀπείπας 400. τὸν Ἀἰθην, ὃν μόνον σέβει θεῶν 773. ὃν —
 νόξ τίκει — Ἄλιον αἰτῶ Trach. 94 ch. ἔρως — ὃν νῦν παρώσας οὗτος
 ἐμπαλιν λέγει 357. Διὸς — κόρος σέβεται — ὃν ἀπόπτολιν εἶχομεν 644 ch.
 ἰοῦ, ὃν τέκετο θάνατος 831 ch. Αἴας, ὃν ἐξεπέμψω Ai. 606 ch. ὀλβιος,
 ὃν ἂ κλεινὰ γὰ ποτὲ Μυκηναίων δέξεται El. 156 ch. ὃν γ' ἐγὼ — προς-
 μένουσ' — αἰὲν οἰκνῶ 160 m. ὃν ἔκταν' αὐτῇ (τῷ δυσμενεστάτῳ) 400.
 πατήρ σός, ὃν θρηγεῖς ἀεὶ 520. Ἥλιος — ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν
 θεῶν inc. XCI. 2 (772 D.). — ἦν et ἄν. τιμὴν, ἦν σ' ἐχρῆν ἔχειν Phil.
 1051. ὁδόν, ἦν στέλλει 1402. ἦν — εὐρισκον ἔασι μόνην, ταύτην ἔπραξα
 Oed. R. 68. ἀρχῆς οὐνεχ', ἦν ἐμοὶ πόλις — εἰσχειρῶσεν 333. ματαιίας
 ἰδεῖ, ἦν οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων 395. θήκην ἐγρᾶν, ἦν κείνος

ἔχει 1760 an. γλῶσσάν, ἣν οὐκ ἄλλος — ἔχειν Ant. 704. ἣν τέκνοις μοι-
ραν — νέμοι Trach. 161. ἡ γυνή — ἣν ἄρεις ἄγων; 399. τὴν αἰχμάλω-
τον, ἣν ἐπεμψας εἰς δόμους 416. τὴν δὲ τέρψιν, ἣν τῶμῳ δίδωαι πατρὶ
816. μάτηρ — ἂν ὧδ' ἐπιδόμοι πεσοῦσαν 1028 m. πρόνοιαν, ἣν ἔθου
Ai. 532. αἶται; ἂν οὐπω τις ἔθρεψεν αἰὼν Αἰακιδᾶν 630 ch. πρᾶξιν, ἣν
ἡλγησ' ἐγώ 777. ὁδὸς — ἣν δὴ νῦν ἔβην 974. ἣν ὄδ' εἴληχεν τέχην 1037.
ἔκλυον ἄψ' ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἡλπισ' αὐδάν El. 1273 m. Ἀλφειοβροίαν, ἣν ὁ
γεννήσας πατήρ inc. CIV (785 D.). — ὁ neutrum. τὸ δεινὸν δούφοβέτο
Oed. R. 722. τὸ δ' ἔπος οὐξερῷ 936. θῶρον, ἐ μήποτ' ἐγὼ — ἐπωφέλῃσαι
πόλεος ἐξελεσθαι Oed. Col. 545. παλαιὸν Ἄργος, δούποθεις, τότε El. 4.
σκηπτρον, δούφοβει ποτὲ αὐτός 412. τὸ πᾶν, ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν
πάρα Trach. 369. δῶρον — ὃ πᾶσις ἔτ' οὐδα — ἀνελόμην 554. σῆμ' ὃ
κείνος εὐμαθὲς — θήσεται 611. — ὦ dualis nom. τὼ γάρ, ὦ ᾠτεύ-
σαμεν Oed. R. 1504. πλὴν τῶν στυγεροῖν, ὦ πατρὸς ἐνὸς μητρός τε μιᾶς
φύντε Ant. 144 an. τὼ κασιγνήτω, ὦ τὸν πατρῶον οἶκον ἐξεσωσάτην, ὦ
τοιοῖον ἐχθροῖς — προδυστήτην φόνου El. 966. 967. — οἷν genitiuus. δὴ
αὐτῶς δειν' ἔλεξας, οἷν ἐγὼ ἤμιστ' ὅν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν Phil. 424.
sc. δεινὰ τοιαῦτα, ἃ περὶ αὐτοῖν. — οἷν dativeus. πατέρα — οὐδ' αὖ
τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν ἔγρ' ἔστι κρεῖσσον' ἀγχοῆς ἐργασμένη
Oed. R. 1873. — αἷν dativeus. παρθένοι ἐμαῖν, αἷν οὐ ποθ' ἤμῃ χω-
ρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζα 1463. — οἷ n. pl. Ἀχαιῶν — οἷ σ' ἐν λιταῖς
στείλαντες — οὐκ ἠξίωσαν Phil. 60. Ἀτρεΐδης — παιῶν, οἷ μ' ἀπώλεσαν
1340. γονεῖοι δ', οἷ σ' ἔφυσαν Oed. R. 436. ἀνδρῶν, οἷ παρῆμεν 1259.
πύργοι μὲν, οἷ πόλιν στέγουσαν Oed. Col. 14. τοῖς πέμψασιν, οἷ μ' ἀπῆ-
λασαν 93. πῶλων ἄμβασις, οἷ τὰν Ἰππῶν τιμῶν Ἀθάναν 1072 ch. cum
dictione ad sensum, ἄμβασις posito pro ἀναβάται. ξυμμάχων τε — οἷ νῦν
— τὸ Θήβης πέδιον ἀμφοτεῦσι πᾶν 1313. οὐ Ζεὺς ἦν — οὐδὲ — Δίκη,
οἷ τοῦσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὤρισαν νόμους Ant. 448. πολλοὶ γάρ, — οἷ
φράσσου μοι Trach. 456. θεοῖς, οἷ φύσαντες — τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη
1258 an. τρισύλβιοι κῆνοι βροτῶν, οἷ ταῦτα δευχθέντες τέλη μόλωσ' ἐς
Ἄιδου inc. LVIII. 8, 2 (719 D.). ὁ χειρῶναξ λέως, οἷ — Ἐργάνην στα-
τοῖς λίκνοισι προστρέπεσθαι LX. 2, 2 (724 D.) — αἷ. πημονῶν — αἷ
φανῶσ' αὐθαίρετοι Oed. R. 1231. κέλευθον — αἷ τοῦμόν αἷμα — ἐπίετε
πατρός 1400. τὰς ἐμὰς χέρας, αἷ — ὧδ' ὅρᾳν τὰ πρόσθε λαμπρὰ προῦ-
ξένησαν ὄμματα 1482. περιπόλοισι σαῖσιν, αἷ σε — χορεύουσι Ant. 1138
ch. διδύμαιν χειροῖν, αἷ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον πρόδοτον El. 200 m. αἷ μ'
ἀπώλεσαν 201 m. αἷ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων 800. ἡμέραι τ' ἴσαι,
αἷ ταυτὰ σοι δείξουσιν 1358. — ἃ nom. ἃ τοῖσιν Ἀργελοῖσιν ἀμφὶ σοῦ-
νεκα βουλευμάτ' ἐπὶ Phil. 550. τὰ δευτέρ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ὃ μοι δο-
κεῖ Oed. R. 282. κακῶν, ὃ σ' ἐξισώσει σοί 425. πολλῶν — ἃ μὴ πῶ-

παιρα μηδὲ συμφέροντα 875 ch. ὄνειδῃ λαμβάνειν, ἃ τοῖς ἑμοῖς γαυνοῦσαι — δηλήματα 1494. μαντεῖα — ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος Oed. Col. 356. ἃ δ' ἄμφι τοῖν σοῖν δυσμόροιον παλδοῖν κακὰ νῦν ἐστὶ 366. τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι, ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς Ant. 197. πεντάεθ' ἃ νομίζεται El. 681. ἃ δὲ μέγιστ' ἐβλαστε νόμιμα 1084 ch. — ὧν πᾶσι. ἄνδρε — χωρεῖτον, ὧν μαθόντες, αὐθις εἰσιτον Phil. 537. λόγον κρύψαι — μηδὲν ὧν ἀπήκουσ 584. λόγων, ὧν νόμοι πρόκεινται ὑψίποδες — ὧν Ὀλυμπος πατὴρ μόνος Oed. R. 865—867 ch. τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις; ὧν ὑψηλῶν ἐγὼ κτανεῖν ἔμελλον πατέρα 916. κρατῆρές εἰσι — ὧν κρατ' ἔρεπον Oed. Col. 474. πρὸς τοὺς ἑμαντῆς, ὧν ἀριθμὸν — πλεῖστον δέδεκται Περσέφρασσα Ant. 884. ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν El. 1480. λόγων δὲ πλείον ὧν ἔχεις Trach. 620. ὧν ὁ θῆρ — προὔδιδάξαιτο παρῆκα θεσμῶν οὐδέν 677. — μεθ' ὧν. τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν Τροίαν ο' εἰλεῖν δεῖ Phil. 985. — ὑφ' ὧν. φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω Oed. Col. 854. — ὧν femin. γυναικῶν ὧν ὄρες ἐν ὄμμασιν Trach. 240. — ὧν neutr. δεσμῶν ἄγων ἤλυθε πολέμην· ὧν τὴν μὲν ἔσω σφαγὴ ἐπὶ γαλίας Ai. 231 an. audacissima figura κατὰ τὸ σημαίνον. Nam ὧν refertur ad aliquod nomen neutrius generis, ποιμνίων vel βοσκημάτων, deinde autem inde rursum ad femininum τὴν μὲν sc. πολέμην desciscitur. Hinc Brunckius de Triclinii sententia dedit ὧν τὰ μὲν εἶσω. τῶν ἀριστέων ἄτερ, ὧν αὐτὸς ἔοχε στέφανον εὐκλείας μέγαν Ai. 460. θεαμάτων ἄλγιστον ὧν προσεῖδον 972. τῶν πάρος, ὧν προῦφαινες Phil. 1177 ch. ἔργον ποῖον ὧν οὐ σοι πρόπον 1211. ὧν εἶδε, πλὴν ἐν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι Oed. R. 119. τοιαῦτα φῆμαι — διώρισαν, ὧν ἐντρέπου σὺ μηδὲν 724. ὧν enim non ad φήμας μαντικὰς sed ad illud referendum, quod eis portendebatur. ἔργων — ὧν νόμοι πρόκεινται 865 ch. τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς ὧν οὐνεκ' ἐκφοβεῖ με Oed. Col. 270. τέλη — ὧν καὶ χρυσέα κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ βέβακε προσπόλων 1054 ch. nisi cum Hermannō ὧν ad θνατοῖσιν referendum est. δειμάτων ὧν νῦν ἔχω El. 626. πάντων ὧν ὅπως ἐγὼ κακῶν 753. κἀνάπαυλαν ὧν — κατέστενες κακῶν 861. — ὑφ' ὧν. σπερμάτων, ὑφ' ὧν θάνοι μὲν αὐτός Oed. R. 1246. — οἷς, οἷσι, οἷσιν mascul. Ἀτρεΐδαι — δεδράκασ'· οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖαν ποτ' ἀντίποινα — παθεῖν Phil. 315. ἄλλοισι δούς, οἷς εἰκός 961. στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς 1013. τῶν ἔνδον — οἷς ὁμόθεν εἰ El. 153 ch. φίλοις τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν 642. πολλοὶ γάρ, οἷς ἔρηκας Trach. 456. ὄρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτος Ai. 1092. κρῶσσος, οἷς λέγεις Oed. Col. 479. λόγοις τοιοῦτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων Ant. 687. ποντοναῦται — οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν — ἄν νείμειν ἄξιαν χάριν Scyr. IV. 2 (799 D.). — ἐν οἷς. χώρους, ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὀλλυσθαὶ λέγεις Oed. R. 798. ἐν οἷς κεῖται τόποις Oed. Col. 1520. τροχοῦς — ἐν

οἷσι — ἀντιδούς *Isae* Ant. 1053. ἐν οἷσιν ἀνδράσιν *Eriph.* VIII. 1 (209 D.). τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς — ξύνεστιν inc. XXX. 1 (688 D.). — ξὺν οἷς. ξὺν οἷς (θεοῖς) σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας *Oed.* R. 283. — αἷς, αἷσι, αἷσιν. *Nymfῶν*, αἷς πλείστα συμπαίζει 1109. περόνας — αἷσιν ἐξεστέλλετο 1269. ἀπέλλαις, αἷς ἐχευμάσθην τότε Ant. 387. γνώμας — αἷς ἔγωγ' ἐφάγομαι 632. κάργεια γένος, αἷς κόσμος ἡ σιγή *Acris.* IV. 2 (61 D.). — ἐν αἷς. ἡμέρας τ' — ἐν αἷς — διασπείδωσιν *Oed.* Col. 625. — ξὺν αἷς. αἶγλας, ξὺν αἷς Λύκῃ ὄρεα διέσσει *Oed.* R. 207 ch. — οἷς, οἷσι, οἷσιν *neutrum*. πημάτων ἄρξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεσ' ἰδεῖν *El.* 864. κατοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι *Trach.* 151. ὀργάνων — οἷς ἐχρήτο δειλαία πάρος 902. ἦδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κυκοῖς *Ai.* 265. ὧ δύστανα γένη βροτῶν, οἷς μὴ μέτριος αἰὼν *Phil.* 179 ch. κακῶν κλέος — οἷς ἐγὼ διόλλυμαι 252. — ἐφ' οἷς. δῶμ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδῆς *El.* 352. — οὗς. ξένη θηρῶν, οὗς ὅδ' ἔχει χῶρος *Phil.* 1132 m. λόγους δ' ἄκουσον, οὗς ἤκω φέρων 1251. οὗς αἰὲν ἐμφέρεις σί μοι γάμους πατρώους *Oed.* Col. 993. ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὗς οὐ μὴ ποτε — φυγόντες — ἐπύχωνται 1027. παῖδες — οὗς — μᾶλλον εἰκὸς ἦν θήσκειν *El.* 530. οἱ Φωκῆς ξένοι, οὗς φασ' Ὀρέστην — ἀγγεῖλαι βλον λελούποτα 1435. παῖδας, οὗς κενός ποτε — σπείρων μόνον προσεῖδε κάξαμῶν *Trach.* 31. λόγους, οὗς εἶπας — ἐμπέδως εἰρηκέναι 487. ἄνδρες, οὗς δὴ — καθαίρων ὠλεόμην 1007 m. τοὺς πρὸς αἵματος, οὗς — ὠθεῖς ἀθάπτους *Ai.* 1285. οὗς ἐκὼν εἶπεν λόγους inc. XIV. 4 (668 D.). παῖδας — οὗς ἔφυσ', ἀναλώσας ἔχει LXXXV. 1 (764 D.). — πρὸς οὗς. κοιμήματα — ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρὸς — πρὸς οὗς ἀραίος — ἔρχομαι Ant. 859. — ἄς. ναῦς, ἄς ἔχων ἐναυστόλουν *Phil.* 279. ἀργάς, ἄς ἐκείνος εἶχε *Oed.* R. 259. κορῶν, ἄς τρέμομεν λέγειν *Oed.* Col. 128 ch. ξυμφοράς — ἄς — ἤνεγκον 967. στολὰς — ἄς νῦν δακρύεις εἰσορῶν 1360. ἀράς, ἄς σοι καλοῦμαι 1387. οἰμωγὰς λυγρὰς, ἄς οὐποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσῆκουσ' ἐγὼ *Ai.* 311. ῥιζῶν — ἄς ἦδε βοῶσ' — ἦμα *Rhiz.* I. 6 (479 D.). — ἐφ' ὅς. δαιμόνων, ἐφ' ἃς τὸ πρῶτον ἔκου *Oed.* Col. 467. — ἃ *acc. plur.* ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ', ἃ βαστάζω χερσῶν *Phil.* 651. τῶν ὄπλων, ἃ νῦν σὺ σώσεις 792. μάτην γὰρ ἄν εἴπης γε, πάντ' εἰρησεται 1260. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ — κόμιζε 1417. ἐγὼ ξένος — ἐξερχῶ (*sc.* ἐπη) *Oed.* R. 219. ἐπη κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάξεις πόλιν 340. ἄν ἢ θείλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται 580. τὰ παθήμαθ', ἃ πάθον *Oed.* Col. 362. τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφαθ', ἃ μοι Φοῖβος ἔγνωσεν 455. πῆμαθ' ἃ πάθεις 1198. σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων, ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει 1357. ξυνθήμαθ', ἃ μοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ — φράσας *Trach.* 157. πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι, δίδαξον 231. εἴ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρηὴ προσημύομαι 494. μαντιῖα καινὰ — ἃ τῶν

ὁρείων — Σελλῶν ἐξελθὼν ἄλλος εἰσεγραψάμην 1156. φήμαθ', ἃ δαίμων
κούδεις ἀνδρῶν ἐδάδαξεν Ai. 239 m. πήματα — ἄγῳ — ὀρῳ El. 251. ἃ
γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα 634.

II. Pronomina aut correlativa demonstrativi generis spectat.

1. Praemittitur sequiturve demonstrativum ipsum appositum. οὗς ἄν
τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, — τοὺς δὲ καὶ πράσσειν στιγῶ Phil. 86. ὅδ' εἰμ'
ἐγὼ σοι κῆνος, ὃν κλύεις ἴσως 261. πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι — ἄτρα-
κτος, αὐτὸς ἄν — εἰλυόμην 289. τί τοῦθ' ὃ μὴ νέως γε τῆς ἐμῆς ἔνι;
644. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ' ἃ βασιτάζω 651., siquidem ταῦτα potius
quam ἄλλα spectari putandum. τοῦδε — ὅς οὐτ' ἔρξας τῶν οὔτε νοσφί-
σας ὥλλυτο 678 ch. ἃ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς, πάλιν μεθεῖναι ταῦτα 1231.
λόγοις τοῖς τοῦθ', ὅς εὖνους ὦν ἐμοὶ παρήνευσεν; 1335. ἃ δ' ἤνεσας —
ταῦτά μοι πῶρ' ὦν 1384. τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὦν ὅδ' ἐξαγ-
γέλλεται Oed. R. 148. ἃ κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ 235. ταῦτ'
ὀνειδίζων, ἃ σοι οὐδείς ὅς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιῶ τάχα 372. τοιαῦτ' ὀνειδίξ',
οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν 441. τοὺςδε θ', οἱ πάρεσσί σοι 648. τόνδ', ὅς
πάρεστιν 1130. ὅδ' ἐστὶν — ὅς τότ' ἦν νέος 1145. εἰ γὰρ οὗτος εἰ, ὃν
φῆσιν οὗτος 1181. ἔν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μ' ἀπωλλύτην, θάνα 1454. οἷς ἄν
σὺ πρόσθῃ, τοῖς δ' ἔφρασκ' εἶναι κράτος Oed. Col. 1334. τοιαῦθ', ἃ τὸν
τοῦθ' οὐ ποτ' εὐφρανεῖ βλον 1355. τὰ τοῦδε — μαρτεῖμαθ', ὅς σφῶν
θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ 1427. ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν Ant.
662. ὦν ἐρώμεν, ταῦτα συγκατηυζάμην 1317. ταύτας ὀρώσῃ — αὐτὴν
μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως ἀνδρῶν Trach. 300. ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας
ὀρέξῃ 418. ὑμεῖς ἐκείνοι δὴ καθέσταθ', οἳ ποτε Νεμέας ἔνοικον — βλε κα-
τειργάσασθε 1081. τούτων μὲν, ὦν ἔχεις χερσίν, τύμβῳ προσάψης μηδὲν
El. 423. οὐκ ἄν ποθ', ὃν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφεν 433. ἃ δὲ μέγιστ'
ἔβλαστε νόμιμα, τῶν δὲ φερομένων ἄριστα 1084 ch. ἣ κῆνος οὗτος, ὃν
ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσεῦρον πιστόν 1343. ἣ σὺ κῆνος εἰ, ὅς
τόνδε καμ' ἴσωσας 1348. τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὐ-
τος οὐκ ἔτελε ποτ' ἄν Ai. 405. τήνδ', ἣν ὅδ' ἐλληχεν τύχην 1037. δέος
γὰρ ᾧ πρόσεστιν — σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπύτασο 1058. κῆνος ἀνὴρ,
ὅς — ἔδειξεν 1173. οὐχ ὅδ' ἦν — ὃν οὐδαμοῦ φῆς — συμβῆναι ποδὶ;
1260. ἃ δὲ δόξῃ τοπάξω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω Erig. I. 1 (225 D.).
κῆνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη μόλωσ' ἐς Ἄιδου inc. XVIII. 8, 2
(719 D.).

2. Longe usitatius est, demonstrativum omitti et subaudiri. Quas
attractionem exempla monstrant, hic non apponam. δεῖ δ' ἐφ' οἷς ἐλή-
λυθας γενναῖον εἶναι Phil. 50. μνημονεύεις οὖν, ἃ σοι παρήνευα; 121.
καὶ νῦν ἃ πονεῖ δόξα κηδεμόνων 195 an. πῶς γὰρ κάτωδ', ὃν γ' εἶδον
οὐδεπώποτε; 250. ἐρῶ, ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωθήσῃν 330. δηχθεὶς πρὸς

ἀξήκουσεν. ὡδ' ἡμέλειτο 378. Est quidem id quod πρὸς ταῦτα, ἃ ἐξήκουσεν, sed pro πρὸς τούτων ἃ, ut placuit Buttmanno, propter constructionis barbariem dici non posse Hermannus iniuria negavit. ὡς με καὶ μάθης ἀφ' ὧν διέξω 531. δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν εἰς φῶς ὃ λέξει 577. λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ 579. κρύψαι — μηδέν ὧν ἀκήκοας 584., quod non necessario attractione explicandum. ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ 643. ὧν δ' ἂν κάμειβη μ' αὐθις βαιάν μοι — πέμπε λόγων φάμαν 833 m. κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ 897. παρῆξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην 945. καὶ μ' οὐς ἐθόρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν 946. Ζεὺς ἔσθ' — ὃ δέδοκται ταῦτα 978. ἀγεινῶς φέρων οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ πάθον 1000. ὧν δέ σοι τυχεῖν ἐφίεμαι, ἄκουσον 1299. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τᾶλλα παιδεύει κακά 1344. ὃ σοί τε κάμοι καλὸν ὄρω τελοῦμενον 1367. Libri ἃ et τελούμενα. Laur. a. Flor. F. καλῶς. Illud Hermannus coniecit. ὃ μὴ ᾧσι δοῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ Oed. R. 296. οὐκοῦν ἃ γ' ἦξει καὶ οὐ κατὰ λέγειν ἐμοί 342. ἀρ' οἷσθ' ἀφ' ὧν εἰ; 415. εἰπὼν ἄπειμ' ὧν οὐνεκ' ἦλθον 447. ἃ γὰρ δοῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὄρω 530. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ 569. οἶσθ' οὐδ' ἃ χρῆζεις 655. ὧν λέγεις πέρι ἐμοῦ πάκουσον 707. i. q. περὶ τούτων ἐπάκουσον, περὶ ὧν λέγεις. ὧν γὰρ ἂν θεοὶ χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεί 724. ἂν δ' ἐρηματοῦσ' ἐρῶ 749. Φοῖβος ὧν μὲν ἰκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν 788. i. e. ἄτιμον τούτων, ὧν ἰκόμην, quae ommissio est demonstrativi, non attractio. ὡς ὀνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ 1036. φῦς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν μ' ὀμιλῶν, οὐς τε μ' οὐκ ἔδει κτανῶν 1184. 85. τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἰ φανῶσ' αὐθαίρετοι 1231. λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ἦδμεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον εἶναι 1232. ἐν σκοτῷ τὸ λοιπὸν οὐς μὲν οὐκ ἔδει ὀφολαθ', οὐς δ' ἐχρηξεν οὐκ ὀφολατο 1273. 74. οὐδὲ νυμφίος — ἐκλήθην ὧν ἔφην ἄπο 1359 m. ὁμογενῆς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφην 1365 m. οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ', ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν 1409. ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πρᾶσσειν 1416. οὐ καιρὸς αἰεὶ — κυρῆσαι 1513. Sic enim, non tanquam adverbium οὐ explicandum persuadet Hermannus. οἶσθ' ἐφ' οἷς οὐδ' εἶμι; 1517. ἃ μὴ φρονῶ γάρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520. ἀκράτησας οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο 1523. ἂν δ' ἀκούσωμεν, τελεῖν Oed. Col. 13. εἰκοτας ἃ δεῖ καὶ ἀκούοντας 169 an. ὑφ' ὧν δ' ἔκασχον, εἰδότες ἀπωλλύμεν 275. σφῆν — οὐς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε, κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν 343. ἃ δ' ἐνέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις —; 413. οὐτ' ἂν δς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει, μέλειεν 426. ἃ μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην 631. sc. εἶναι. ἐλεῖν, ἐν οἷς μάλιστα ἂν ἀλγότην ἀλούς 768. οὔτε — τὰ νῦν δίκαια πρᾶσεις, οὐθ' ἃ πρόσθεν εἰργασαι 829. μὴ πῖτασθ' ἃ μὴ κρατεῖς 843. sc. ἐπιτάσσειν. οὐτ' ἐμοῦ καταξίως, οὐθ' ὧν πέφυκας αὐτός 916. ἄγεις θ' ἃ χρῆζεις 920. ἀφ' ὧν μὲν εἰ, φάνει

δικαίως 941. μηδὲν ξυνιελὶς — εἰς οὓς τ' ἔδρων 980. εισόμεσθ' ἃ χρῆ
 ποιῶν 1041. ἔχω γάρ, ἄχω, διὰ σέ 1131. ἃ γ' εἴσει καὶ τὸς ἐκ ταύτων
 1151. μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει 1157. quod attractionem habere possit,
 sed non cogitur. μὴ δρᾶν, ἃ μὴ χρῆζεις 1177. οὐ σε — παρασπάσει
 γνώμης, ἃ μὴ σοι ξυμφέροντα λέξεται 1188. λέγ' — ὧν χρεῖα πάρει 1282.
 ἃ δ' ἤλθον, ἥδη σοι θέλω λέξαι 1293. ἔπαινος, ὧν κομίζετον τοῦδ' ἀν-
 δρὸς οἷς πονεῖτον 1414. μὴ πῦθ' ἃ μὴ δεῖ 1444. διδάξω, ἃ σοι γήρως
 ἄλυστα τῆδε κείσεται πόλει 1514. ἃ δ' ἐξάγιστα — αὐτὸς μαθήσει 1523.
 μηδ' ἃ μὴ θέμις λείψουσιν δικαιοῦν 1637. οὐκ ἂν παρεμῆν οἷσι μὴ δοκῶ
 φρονεῖν 1662. καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον 1695 m. ἐν οἷς
 γὰρ χάρις — περθεῖν οὐ χρῆ 1748 an. ὅς ἂν τούτων τι δρᾷ, φόνον προ-
 κείσθαι Ant. 35. οἷδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρῆ 89. ἀφαγι-
 στεύσας ἃ χρῆ 247. λέγεις ὀρθῶς ἃ φῆς; 399. δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλε-
 ται 503. ὧν τοῖργον, Λιδης χοῖ κάτω ξυνίστορες 538. μηδ', ἃ μὴ ὄντες,
 ποιοῦ σεαυτῆς 542. εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰὼν 578 ch. οἷς
 γὰρ ἂν σείσθῃ θεοθέτη δόμος, ἄτας οὐδὲν ἑλλείπει 579 ch. λέγειν φρο-
 νούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι 678. πόλις μὲν ἡμῖν ἂμὲ χρῆ τάσσειν ἐρεῖ;
 730. ἀρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ἄν λέγης, λέγων 1044. τί γὰρ σε μαλ-
 θάσσοιμ' ἂν ὧν ἐς ὕστερον φενσται φανούμεθα; 1179. ἐν νεοσπᾶσιν θαλ-
 λοῖς ὁ δὴ λείλειπτο συγκατήθρομεν 1187. ὧν τ' οὐδὲν εἰσέκουσας ἐκμάθης
 γ' ἃ δεῖ Trach. 336. ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοῖα μ' ἔχει 349. τὰ δὲ λα-
 θραῖ' ὅς ἀσκέι μὴ πρέπονθ' αὐτῷ κακὰ 383. ὧν δ' ἔβλαπτεν, οὐκ ἔχω
 λέγειν 400. τόλμησον εἰπεῖν — ὁ δ' ἱστορῶ 403. ὅς σου παρῶν ἤκουσεν
 431. sc. ἐκείνος s. τις. φράσσουσα χερσὶν ἀτεχνήσασθαι 531. οὐχ ὁ τοῦ κα-
 κοῦ κοινωνός, ἀλλ' ὃ μὴδὲν ἐστ' οἴκοις βαρὺ 727. αἰτήσομαι γὰρ δ' ὧν
 δίκαια τυγχάνειν 1106. εἰπὼν ὁ χρῆζεις, λῆξον 1110. φράσων ἐν οἷς
 νῦν ἐστίν 1112. πείσομαι δ' ἃ σοι δοκεῖ 1170. τίς γὰρ ποθ', ἢ μοι μη-
 τρὶ μὲν θαυεῖν μόνῃ μεταίτιος — τίς ταυτ' ἂν — ἔλοντο; 1223. Nam
 ταῦτα ad resumendam post interposita illa sententiam infertur, oportuit-
 que accuratius dici ταύτην, eam sibi uxorem deligere, quae matrem occi-
 derit. εὔχου τελεῖσθαι τοῦμὸν ὧν ἐρεῖ κέραι Ai. 671. ἡμεῖς δ' ἃ φράξω
 δρᾶτε 676. ὧν γὰρ ἠγάσθη τυχεῖν, ἐκτήσαθ' αὐτῷ 946. δοκοῦντ' ἐμοί,
 δοκοῦντα δ' ὅς κραίνει στρατοῦ 1029. ὅπου δ' ὑβρίζων δρᾶν θ' ἃ βού-
 λεται πάρα 1060. δρῶτες ἄν ἠδώμεθα οὐκ ἀντιτίσειν αὐθις ἄν λυπώ-
 μεθα 1064. 65. αἰσχροὶν — λόγους κολάζειν, ὃ βιάζεσθαι πάρα 1139.
 εἴκειν, ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς 1222. οὐ δραπέτην τὸν κληρὸν —,
 ἀλλ' ὅς εὐλόφου κυνῆς ξιμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιῖν 1265. σοὶ δὲ δρᾶν
 ἔξεσθ' ἃ χρῆ 1352. ἄχω δὲς αὐτῷ El. 443. ἐπέβα μαιφόνων γάμων
 ἀμυλλήμαθ', οἷσιν οὐ θέμις 484. μεθεῖσά μοι λέγειν ἃ χρῆζοιμι 619.
 ἤκουσεν ὧν δεῖ 783. ὅς γὰρ ἐξ' ἡν, φροῦδος ἀναρπαθοεῖς 837 m. εἶδο-

μεν. α. Θροῖς 843. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἃ γ' εἶδον ἐμφανῶς 911. οἷα
 ἔσθ' ὅ γ' εἶπον 929. τί γὰρ κελεύεις, ὦν ἐγὼ φερέγγυος; 930. δρωῶσαν
 ἄν ἐγὼ παραινέσω 931. ἦδη δ' ἀπορύψουσιν ἃ πηγγελλόμεν 1006. ἐξ-
 ορῶμενοι ἄφ' ὧν τε βλάστωσιν ἄφ' ὧν τ' ὄνασιν εὖρωσιν 1049. 50 ch. ὅς
 ἦν γάρ μοι, σὺ προῦθ-ηκας σποδόν 1189. εἶδεθ' οὐς ἐχρῆζετε 1226. ἃ δ'
 ἀρμόσει μοι — σήμαινε 1285. οὐ — ὑπεξεπέρφθην — χειροῖν 1341. μῆδ'
 ἐντυχὼν δύναται ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν Aload. XI. 8 (109 D.). τὸ βουλευέμεν α'
 δεῖ Thyest. V. 2 (238 D.). ἡδιστον δ' ὅτῳ πάρεστι λήψις ὧν ἐρᾷ καθ'
 ἡμέραν Creus. V. 3 (326 D.). παθὼν δ' ἕκαστος ὧν τύχη λέγει Phaedr.
 V. 3 (608 D.). ὅς μὴ πέπονθε τὰμὰ μὴ βουλευέτω inc. 750 D.; nam
 apu! Bruckium non exstat.

3. Aliquando etiam pronomina personalia ommissa spectat. Et γὰρ
 quidem: πέλας γ' ὄρεῖς, ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πέδ' ἀποστελῶ βίῃ Phil.
 1281. Quamquam sic explices rectius, ut subaudias ἐμὲ τοιοῦτον. τοιοῦ-
 τος ὧν τοιάνδ' ὀνειδίζεις σποράν; ὅς ἐκ πατρὸς μὲν ἐμὲ Τελαμῶνος γεγώς
 Ai. 1278. sc. ἐμοί. φόβον — τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου, ὃν μῆτ' ὀκνεῖτε Oed.
 Col. 735. ὃν sc. ἐμέ, quod latet in ἐμῆς. Et σύ: ἔστι τ', ὃ τέκνον,
 θέμις (sc. βαστάσαι), ὅς γ' ἡλλίου τόδ' εἰσορᾷ ἐμοὶ φάος μόνος δέδωκας
 Phil. 659.

4. Saepe duriuscule alio casu, quam omissi demonstrativi positum
 reperitur. Et si nominativo casu demonstrativi accusativum spectat, aut
 accusativo nominativum, id molestum non est: velut καὶ γὰρ ἀκράτησας
 οὐ σοι τῷ βίῃ ξυνέσπετο Oed. R. 1523. οὐς μὲν εἰκὸς ἦν ποιεῖν τόδε,
 κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν Oed. Col. 343. Sic etiam explicandus locus Oed.
 Col. 1152. λόγος δ' ὅς ἐμπέπτωκεν ἀρίτῳς ἐμοὶ — συμβαλοῦ γνώμην:
 ubi edd. vett. λόγον. Paulo alia haec sunt. Genitivus relativi omissum
 nominativum demonstrativi respicit: εὐχου τελεῖσθαι τοῦμὸν ὧν ἐρᾷ κίεαρ
 Ai. 671. Dativus relativi nominativo non accommodatur, sed accusativus:
 οἷ; ἐθήρων πρόσθε, θηράσους νῦν Phil. 946. ἀκράτησας οὐ σοι τῷ βίῃ
 ξυνέσπετο Oed. R. 1523. Nominativus relativi spectat demonstrativi dative:
 δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὅς κραίνει στρατοῦ Ai. 1029. Genitivus
 relativi dativo demonstrativi adiungitur: θανὼν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν
 ἐφερβόμην Phil. 945. τί γὰρ σε μαλθάσοιμ' ἂν ὧν ἐς ὕστερον ψευσαι
 φανούμεθα Ant. 1179. Genitivus accusativum spectat: ὧν γὰρ ἂν θεὸς
 κραίην ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανῇ Oed. R. 724. ἀλλ' ὧν ἐπαινεῖς ἐς
 δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πρᾶσσειν καὶ τὸ βουλευέμεν 1417. αἰτήσομαι
 γὰρ σ' ὧν δίκαια τυγχάνειν Trach. 1106. ὧν γὰρ ἀράσθῃ τυχεῖν ἐκτήσασθ'
 αὐτῷ Ai. 946. οὐ τὸ Φωκίων πέδον ὑπεξεπέρφθην — χειροῖν (sc. τοῦτον
 φανῶ) EL 1341. Dein dativus ad accusativum refertur. ὃ μὴ 'στι δρῶντε
 τάγρος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ Oed. R. 296. αἰσχρὸν γάρ, — λόγοις κολάζειν

ὃ βιάζεσθαι πάρα Αἰ. 1139. ἔπαινος, ὃν κομίζετον τοῦδ' ἀνδρὸς οἱς πο-
νεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα ἔξ' ἄλλον οἷσι τῆς ἐμῆς ὑπουργίας Oed. Col. 1414.
Denique accusativus ad genitivum: ὃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἀνγολα μ' ἔχει
Trach. 349. — Verum noli sic explicare ὃς ἦν γὰρ μοι, σὺ προῦθ' ἦσθαι
σποδόν El. 1189., quasi τοῦτου αὐτοῦ προῦθ' ἦσθαι. Subaudiendum ὄντα.

5. Hinc proficiscitur *attractio* pronomine relativo effecta. Eius tri-
plex genus est.

a. Primum nominis aut pronominis demonstrativi vi efficitur, ut *re-*
lativum sua ratione ommissa eodem atque illa casu ponatur. τοῦτων μὲν ὧν
ἔχεις χερσὶν τῷ μὲν προσάψης μηδὲν El. 423. κἀνάπαυλιν ὧν πάροισιν εἴ-
χες — κακῶν 861. τί ῥέξοντες ἀλλοκότες γνώμα τῶν πάρος ὧν προῦφαι-
νες; Phil. 1177 ch. τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὧν ὁδ' ἐξαγγέλλε-
ται Oed. R. 148. ἐνέπω σε τῷ κηρύγματι ὅπερ προεῖπας ἐμμένειν 351.
φρονέα σε φημι τῶνδ' ὧν ζητεῖς κυρεῖν 362. ἡ τοῖςδε κλωσσόσι οἷς λέγεις
χέω τάδε; Oed. Col. 479. γυναικῶν ὧν ὄρας ἐν ὄμμασιν Trach. 240.
λόγων τε πίστις ὧν ἔχεις 620. ὧν δ' ὅτ' — προῦθ' ἦσθαι παρῆκα θεσμῶν
οὐδὲν 677. ὧν ἔχω παιώνιον καὶ μῦνον λατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1198.
ἀπάντων δὲ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον ὧν προσείδον Αἰ. 972.

b. Usitatus etiam est, *relativum casu tenuis demonstrativo omisso ac-*
commodari. οὐκουν ἐν οἷς γε δρᾶς, ἐν οἷς δ' αὐδᾶς, ὅκω (sc. αἰσχροῦς
φανεῖ) Phil. 895. ἀλγεινῶς φέρων οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ πα-
θον 1000. ἔπραξας ἔργον ποῖον ὧν οὐ σοι πρόπον; 1211. εἰ σέ γ' ἐν
λόγοις πείσεις δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω 1380. ὧν εἶδε, πλὴν ἔν, οὐ-
δὲν εἰχ' εἰδὼς φράσαι Oed. R. 119. ἄνδρα δ' ὡφελεῖν ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ
δύνατο, κάλλιστος πόνοισιν 314. οὐκ οἶδ' ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ! 69.
ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς 578. εἰ σέ τι δέδρακ', ὀλομένην, ὧν
ἐπαυτιῶ με δρᾶν 645. καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἐκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν
788. οὐδὲν γὰρ ὧν πράξαιμ' ἂν ὧν οὐ σοι φίλον 862. μή μ' ἀτιμώσης
— ὧν σε προστρέπω φράσαι Oed. Col. 50. οὐδὲν μοιριδίῳ τίσις ἔρχεται
ὧν προπαύθῃ τὸ τίθειν 229 ch. (ἡλθον) ξὺν ὅπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῶ
μόνῳ 335. πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρήζοις 782. id quod tamen etiam
sic explicari poterit: πλήρη τούτων ὧν πλήρη ἔχειν χρήζοις. μηδὲν ξυνιέδς
ὧν ἔδρων 980. ἐν γὰρ μ' ἄμειψαι μῦνον ὧν σ' ἀνιστορῶ 995. ὧν γὰρ
ῥοσὶ οὐκ ἐψευσάμην οὐδὲν σε 1147. ὡς μὴ εἰδὼτ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ
πυνθάνει 1157. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὐ τελεσφόρον χάριν δοῦναι σφιν 1486.
ἀνθ' ὅδ' οὐδὲν ὧν ἔλεξεν ἀρτίως φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν Trach. 345. ὧν γ'
ἐν ἐξειδῶς κυρῶ 398. sc. τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νεμῶ. οὐδὲν ξυνίημι ὧν σὺ
ποικιλλεῖς πάλαι 1111. φράσων ἐν οἷς νῦν ἐστίν, οἷς δ' ἡμαρτεν 1113.
ξὺν οἷς χρήζεις φίλων 1184. ὡς ἐργασίων οὐδὲν ὧν λέγω θροοῖς 1222.
ὁ δὲ λάθεται ὧν τ' ἔπαθ' ὧν τ' ἐδάη El. 164 ch. μήθ' οἷς ἐχθαίρεις

διπεριέχθεο μήτ' ἐπιλάθου 172 ch. οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ 311. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκη προσγίγνεται 761. φρονεῖν ξοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω 1037. ψεύδος οὐδὲν ὧν λέγω 1211. ἦ σε πολλὰ δὴ ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερσὶ 1370. ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω Ant. 1055. i. q. ἀντὶ τούτων οὐς ἔχεις, v. Herm. Nec vero hic nec in primo attractionis genere enumeravimus exempla sola demonstrativi omissione explicanda, qualia sunt, in quibus verborum κλύειν et ἀκούειν usus est.

c. Plane contrarium his, cum *nomen relativi casum sequitur*, id quod fieri non posse consentaneum est, nisi pronomine nomen praecedente. Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῇ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφης Phil. 1311. ὃν δ' ἐπιστελβεις τόπον χθοινὸς καλεῖται τῆςδε χαλκόπους ὁδός Oed. Col. 56. οὐτ' ἐν τοῖςδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, οὐθ' οὐς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρώους 993. εἰρηκας ὀρθῶς ὃ σὺ πρὸςκεισαι κακῶ El. 1029. De Eriph. VIII. 1 (209 D.) non potest satis indicari. Non recensuimus, quae *eundem* relativi et nominis casum monstrant, in quibus non attractionem agnoscimus, sed traiectionem, velut Ant. 400. Trach. 151. Ai. 265. El. 1098.

6. Aliis etiam modis aliquanto liberius ponitur relativum.

a. *Nomen alio genere vel numero praeditum respicit*. τυραννίδα θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασιν θ' ἄλλασκεται Oed. R. 542. ὃ μελέα ψυχᾷ, ὃς μὴδ' οἰνοχύτου πώματος ἦσθη Phil. 706 ch. πῶλων ἄμβασις, οἱ τὰν Ἰππῖαν τιμῶσιν Ἀθάναν Oed. Col. 1072 ch. διδυμαῖν χειροῖν, αἱ τὸν ἐμὸν εἶλον βλον πρόδοτον El. 200 m. Inest hominum cogitatio, ut in ἦβην — ὧν ἀφαρπάξεν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος Trach. 545. πολέμην, ὧν τὴν μὲν ἔσω σφύζε Ai. 231 an. quod iam tractavimus. πᾶς — λεώς, οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε inc. LX. 2, 2 (724 D.). ἰὼ γένος νατας ἀρωγὸν τέχνας, ἄλιον ὃς ἐπέβας ἐλλισων πλάταν Ai. 351 m. Est genus dicendi ad sensum accommodatum, ὃς ut ἄνδρα spectet, quod genus nominis in γένος latet. Hermannii ratio sic explicantis ἰὼ ὃς γένος ὧν ἀρωγὸν νατας τέχνας ἄλιον πλάταν ἐλλισων ἐπέβας ferri non potest, quod γένος hoc modo dictum cum adiectivo componi non potuit. Est igitur potius σχῆμα Εὐβοικόν Lesbionactis p. 178. Valck. — Aliter dictum τίς γὰρ ποθ', ἦ μοι μητρὶ μὲν Θανεῖν μόνη μεταίτιος, σοὶ τ' αὖθις, ὡς ἔχεις, ἔχειν, τίς ταῦτ' ἂν ἔλοιτο; Trach. 1223. In resumendo post interpositam sententiam orationis tenore genus demonstrativi aliud infertur, cum loquens Hyllus ab Ioles mentione ipsius ad res eius nuptiasque cogitationem deflexisse credendus.

b. Deinde ad *remotius nomen*, secus atque expectaveris, refertur. Facillimum id genus est, cum non appositum nomen, quamvis propius,

sed illud, cui quid apponitur, spectat, etsi vel genere vel numero diversa sunt inter se. Πολυνόμε, Καμείας νύμφας ἄγαλμα καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα γένος, κλυτὰν δὲ ἀμφέπτεας Ἰταλλίαν Ant. 1105 ch. Bacchum alloquitur. Maiorem licentiam haec ostendunt. ὡς — Ἐρως δὲ τιν μόνος θεῶν θέλξειεν —, οὐ τὰπὶ Λυδοῖς — λατρεύματα — ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει Trach. 357. sc. ἔρωτα. τόσῳ καταφθίνοντα — πληγέντ' ἐχίδνης ἄγριον χαράγματι· ξὺν ᾧ μ' ἐκείνοι — προθέτες ἐνθάδε ὄχοιτο Phil. 268. sc. ξὺν ᾧ νόσῳ. πόλιν μὲν, — φρονεῖς δ' ὁμοῦς οἴμ' νόσῳ εὐνέστιν· ἥς σε προστάτην σωτήρα τε — μούνον ἐξευροσκομεν Oed. R. 303. sc. πόλεως. ὃ τρεῖς κλέυθοι καὶ κεκρυμμένη νύπη δριμύς τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλάϊς ὁδοῖς, αἱ τοῦμόν αἶμα — ἐπέτε 1400. Non potest ad τριπλᾶς ὁδοὺς referri, sed quamvis multis interpositis ad τρεῖς κλείθους. Φοδῖον τε κἄμοι μὴ γένεσθ' ἄγνώμονες, ὅς μοι — ταύτην ἔλεξε παῦλαν Oed. Col. 87.

c. Pluralis aliquando de una re dictus reperitur. ἃ μοι ἐνρήσας, πέμψω πρὸς οἴκους Phil. 1353. ἃ δ' ἤνεσάς μοι — πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον 1384. ὣν γὰρ ἠγάσθη τιχεῖν, ἐκτέσσαθ' αὐτῶ, θάνατον Ai. 946.

d. Demonstrativis aliquando praepositum, nam cum nominibus per attractionem aut traiectionem antecedit, ea alio loco memorata sunt. οὗς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων — τοὺς δὲ καὶ πρᾶσσειν στυγῶ Phil. 86. ἃ δ' ἤνεσας — ταῦτά μοι πρᾶξον 1384. ὃν πόλις στήσσει, τοῖδε χρὴ κλύειν Ant. 662. ὣν ἐρῶμεν, ταῦτα σιγκατευσάμεν 1317. οἷς ἂν σὺ πρόσθῃ, τοῖς δ' ἔφασκ' εἶναι κρίτος Oed. Col. 1334. ἃ γὰρ προσεῖδον — φάσματα δισσοῶν ὄνειρων, ταῦτά μοι — θὸς τελεσφόρα El. 634. V. ὃ demonstrativum, ὅδε et οὗτος: nec opus enim ea omnia iterum recensere.

7. Seponi oportet formulas οὕτως ἔσθ' ὅς et οὕτως ἔσθ' ὅς, de quibus quae erraverat Elmsleius ad Med. 775., ea correxit Hermannus in censura p. 212. Opusc. t. III. Sophoclea exempla pauca sunt. ἔρρασαν ἐνθεν πᾶνθεν οὕτως ἔσθ' ὅς οὐ Ai. 712. ὀνειδίζων ἃ σοι οὐδείς δὲ οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα Oed. R. 373.

III. Sed ampliorem ὅς illam provinciam habet, ut aut uni euidam vocabulo proxime accommodatum, aut totam sententiam spectans *duobus enuntiatis connectendis* constitutum sit. Qua ratione dictum plerisque locis cum demonstrativo commutari poterit, ita tamen, ut accuratius respondentium sententiarum munus, cui explendo demonstrativis particulam addi oportet, una in se recipiat.

1. Usitatissimum id in unius hominis sermone nectendo. ἃ μοι προσελθὼν αἶγα σήμαινε Phil. 22. οὐ δῆτα — ποικίλως αὐδωμένῳ δέχοντι τὰ συμφέροντα τῶν αἰεὶ λόγων 130. ὅς δὴ τὰ ἐ' ἀλλ' αὐτῶν πάντ' ἐθέσις

606. *ille igitur cecinit.* ὦν πόλις ἀνάρεθμος ὀλλυται Oed. R. 179 ch. ὦν ὑπερ — εὐῶπα πύμψον ἀλκίαν 138 ch. ἀνθ' ὦν ἐγὼ τὰδε — ὑπερμαχοῦμαι 264. ἤς (νόσον) σε πρυστάτην σωτήρα εἶ, ὦναξ, μολύπον ξεπερλοκομεν 303. ὦν οὐνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμεῦ πάλαι μακρὰν ἀποκρίντο 997. αἶν μὲ μελεσθαι 1466. *hisce igitur a te consuli velim.* ἀνθ' ὦν ἐκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, — σώσατε Oed. Col. 276. ἄγὼ σεβισθεὶς οὐ ποτ' ἐκβαλῶ χάριν τὴν τοῦδε 642. ὦ πλῆστιν ἔσχον τήνδ' ἐχειρομένην ἄγρην 954. ἀνθ' ὦν πεπονθὼς ἤξλουν τὰδ' ἀντιδράν 957. οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν, ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντιτεῖν ἐμοί 1002. ἀνθ' ὦν ἐγὼ νῦν τίςδε τὰς θεὰς ἐμοί καλῶν ἐκνοῦμαι 1014. ἃ δὲ μ' ἀθροῖσαι 1036. ἐν ᾧ (γῆρα) τλάμων ὅδε — κλονεῖται 1241 ch. ἄγὼ πᾶν ὧλης ὅψ' ἔγαν ἐκμανθύνω 1266. ἀνθ' ὦν μ' Ἐτεοκλῆς — γῆς ἐξέωσαν 1297. ὦν ἐγὼ μάλιστα μὲν τὴν σὴν Ἐρινύων αἰτῆται εἶναι λέγω 1300. οἷ σ' ἀντὶ παιδῶν — ἐκτεύομεν 1328. ὦν — βραχεῖ — σὺν ἡγῶ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ 1342. ὁ μὴ σὺ, — βούλουν παθεῖν 1535. ὦν ἐφ' ἀμετέρα γὰρ Πολινεικῆς — ὑπερέπτα Ant. 110 an. ad sensum dictum: v. Hermannum. ὦν λοισθία γὼ — κίττειμι 886. ὦν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν 1059. ὦν ἐπιμεμορφόμενα σ' — ἀντίπαδ' οἶσω Trach. 122 ch. ὦν ἔχων χόλον — ἄπ' ἄκρας ἡκε πυργώδους πλαγκός 268. οἷ τότ' ἀλλεῖς ἴσαν ἐς μέσον ἐμῆνοι ληχέων 511 ch. ὦν ἀφαρπαῖζεν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος 545. *qualium.* ὅς κἀμὲ — ψαύει μετὰ τῆς χειρὸς 559. ὦν ἀπόποτον εἶχομεν πεντῆ δυοκαίδεκάμητρον ἀμμένονσαι χροῖον 644 ch. ὦν ἐγὼ μεθύσσετον — τὴν μάθησιν ἀργυρῆσαι 707. ὦν κτεῖνος ἐνδύς — ταιροκτορεῖ 756. ὦν σε πολέμιος Δίκη τίσαστο 805. ὦν ἄδ' ἂ τλάμων — τὰ μὲν οὔτε προσέβαλε 838 ch. ἦν μήποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ ἀέλας ὄφελον 993. ἄγὼ κλύων δελαιὺς — ὑπεστέναζον Ai. 979. ὦν οὐνεχ' αὐτὸν οὕτως ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεύσαι τάφῳ 1041. ὦν γ' ἐγὼ — προσμένονσ' — οἰχτῶ El. 160 m. ὦ τὸν ὑπερβαλὴν χόλον πέμψονσά μὴθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο, μὴτ' ἐπιλύθον 171 ch. οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος πολέμια πᾶθαι παθεῖν πόροι 202 m. ἀνθ' ὦν βιωσθεὶς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις ἔθυσεν αὐτήν 565. ὦν πολλὰ δὴ μέ σοι τρέφειν μιᾶστορα ἐπηγύσω 593. ἦν σὺ μὴ δέλσῃς ἄδ' ὥς γέλωτι φαιδρὸν τοῦμ' ὀψεται κίρα 1301. — *Pauca de hoc usu notavit Seidler. ad Eur. Troad. 301.*

2. *Raro eadem inest significatio, cum in colloquio alterius sermo respondendo quasi continuatur et expletur.* Phil. 1219. cum Ulixes rogasset ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν; Neoptolemus respondet ἦν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ (ἐπράξα). ib. 1367. Philoctetæ interroganti τί φῆς ποιεῖ; idem respondet ὁ σοὶ τε κἄμοι καλὸν ὅρῳ τελούμενον. Trach. 431. cum Lichas quæsisset τίς πότ' ἐστιν ὁ ξένος; nuntius respondet ὅς σον παρὼν ἤκουσεν. ib. 739. Deianiræ roganti τίς ἐξήνεγκας — λόγον; Hyllus

ait ὃν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι. El. 400. ad Electrae interrogationem ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν; Chrysothemis dicit ὃν ἔκταν' αὐτῇ. ib. 1341. Electrae interroganti πόλῳ; Orestes respondit οὐ τὸ ψωκέων πέδον ὑπεξέπεμφοθην — χερσὶν. Haec etsi non patinntur subrogari demonstrativum, cum non membris sententiarum connectendis, sed sententia pergentibus serviant, primae significationi accenseri non potuerunt.

3. Ex illa significatione is usus fluxit, ut aliquando, maxime addito γε, relativum ut qui, quippe qui significans causae reddendae constitutum sit: quod qui solo composito ὅστις dici existimant, errant. Animadvertit Seidlerus ad Eur. Iph. Taur. 148. Fit etiam inde, ut nonnunquam ὅς, ἢ per ἐπειδὴ ἐγὼ, ἐπειδὴ σύ interpretari liceat. Qua via ad hanc pronomini vim tribuendam perventum sit exempla monstrant, qualia sunt Phil. 255. 706. — οἷά τε φωνεῖς, ἔστι ε', ὃ πέκτον, θέμις, ὅς γ' ἡλίου τούδ' εἰσορᾷν ἐμοὶ φάος μόνος διδωκας Phil. 659. i. e. ἐπεὶ σύ γε, sive ἄτε θῆ' δεδοκότε. ἡμᾶς ε' ἀπεῖλγεω (χρῆν) οἱ γέ σου καθύβρισαν 1348. πῶς (φίλος εἶ), ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσι μ' ἐκδοῦναι θέλει; 1372. οἱ γε τὸν φρίσσει' ἐμὲ οὕτως ἀτρεφὺς πατρὶδος ἐξωθούμενον οὐκ ἔχον Oed. Col. 428. ὅς γ', ὃ κίλιστε — τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρη κόνδ' ἀπῆλασας 1356. ἐπίσταμαι — πῶς γάρ; ἢ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς ἔξιστ' ἀκλόουτῳ τῆσδ' ἄποσσηναι στέγῃς El. 899. Non additur γε: ἄγῳ — θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὀρῶ. ἢ πρῶτα μὲν καὶ μητρός — ἐχθίστα συμβέβηκεν El. 253. ἐς τίν' ἐλπίδων βλέψασθ' ἔτ' ὀρθήν; ἢ πάρεστι μὲν πτέρειν πλούτου πατρῷου κτήσιν ἐστερημένῃ 947. τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἢν γένοιτ' ἀνῆρς ὃ μὴ ξένον ἔξεστι μηδ' ἀποτὼν τινὰ δόμοις θέξεσθαι Oed. R. 817. Schaefero ὃν, Elmsleio οὐ scribendum videbatur, v. Mel. Cr. p. 89. Brunckius hypallagen commentus est. ὃν in Laur. c. supra scriptum. Recte explicuit Hermannus, τίς δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ὃ τὰ τῆς τύχης κρῖναι; 977. quippe cui. De certo uno homine cum non dicatur, sed de genere universo, possit etiam ὅς pro ὅστις dictum videri, cuius usus exempla mox proferentur. τόνδε γὰρ μεταίτιον μόνον βροτῶν ἔκαστε τοῦδ' εἶναι πάθους. ὅς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους — λόγους ἐπεγρύθησε Trach. 261. ut qui dictis lacessiverit. μὴ γὰρ αἶδε δαίμονες θείην μ' ἄφωνον ἐπῆδε τῆς ἀγῆς ἔτι. ὅς μ', ὃ κίλιστε, φίλον ὅμμι' ἀποσπάσας — ἐξίλχει Oed. Col. 870. Et hoc quidem omnium clarissimum exemplum: non exstat enim quidquam quo demonstrando ὅς referri possit.

4. Contrarium huic, cum praegressum οὕτω spectans ὅς pro ὅστις dictum est. Cuius loquendi rationis exempla eruditissime collegit et iudicavit Schaeferus Mel. Cr. p. 71. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὅς θανεῖν ἐρᾷ Ant. 220.

IV. "Ος et ὅστις etsi plerumque ea ratione distinguuntur, quam exposuit Hermannus Cens. Med. Elmsl. p. 212. Opusc. t. III., ὅς ut finitum sit, ad certum aliquem referendum, ὅστις infinitum et unum quemcunque de multis spectet, tamen haec confunduntur. Quod quomodo ὅστις pro ὅς dicatur, non huius loci est exponere; ὅς autem etiam pro ὅστις in sententia infinita dici constat.

1. *Extra interrogandi formulas.* ὅς ἂν τοῦτων τι δοῖ, φόρον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει Ant. 35. si quis faceret, cuique facienti, τῷ δρῶντι, ὅστις ἂν ᾗ. εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰὼν· οἷς γὰρ ἂν σιωθῇ θεόθεν δέμιος, ἄτας οὐδὲν ἔλλειπει 578. 579 ch. ὃν πόλις στήσσει, τοῦδε χρὴ κλίνειν 662. οὗς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, — τοὺς δὲ καὶ πρῶσσειν στυγῶ Phil. 86. i. e. πάντα λόγον, ὃν ἂν ἀλγῶ κλύων. οἷς ἂν οὐ πρὸςθῇ, τοῖς δ' ἔφασκ' εἶναι κράτος Oed. Col. 1334. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωτός, ἀλλ' ὃ μὴδὲν ἔστ' οἴκοις βαρὺ Trach. 727. i. e. τοιοῦτός τις, ὃ. δέος γὰρ ὃ πρέσσειν — σωτηρίαν ἔχοντα τέλ' ἐπίστασο Ai. 1058. Et omisso demonstrativo: οἷς ἂν ἡ γνώμη κακῶν μίτηρ γένηται, τᾶλλα παιδεύει κακά Phil. 1344. ὃ μὴ' σι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ Oed. R. 296. ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὁρῶ 530. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ 569. ὣν γὰρ ἂν θεὸς χρεῖαν ξευνῇ, ῥᾶδίως αὐτὸς φανῇ 724. τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἰ φανῶσ' αὐθαίρετοι 1231. ἃν δ' ἀκούσωμεν, τελειν Oed. Col. 13. εἰκοντας ἃ δεῖ 169 an. οὐκ ἂν παρεμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν 1662. δρῶντες ἃν ἡδόμεθα οὐκ ἀντιτρεψιν αὐθις ἃν λυπόμεθα Ai. 1064. 1065. μεθεῖσά μοι λέγειν ἃ χρῆζοιμι El. 619. δρῶσαν ἃν ἐγὼ παραινέσω 931. Adde αἷτις ἀνευ τοκέων κατατάχομαι, ἕς φίλος οὗτις ἀνὴρ ὑπερίσταται El. 181 an. adsignificata causa rei: ut quam defendat nemo. Id quidem de certo homine dicitur, sed refertur ad aliquod ἐγώ, cui provinciae alias ὅστις praeficitur, quod ipsum in altero membro dictum est.

2. *In questione.* ὃ δύσποτ' εἴθε μὴ ποτε γνολῆς, ὅς εἰ Oed. R. 1068. Rectius erat τίς vel ὅστις: non potest enim neque τόνδε s. τοῦτον neque σέ commodè subaudiendo assumi. ἔξωδ' ἀκούων τῶνδ' ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης Oed. Col. 1173. οὐ μαθὼν ὅς εἰ φύσιν, ἄλλον τιν' ἄξεις ἄρδρα δεῦρ' ἐλπίθερον Ai. 1238. Quam Elmsleius in hoc genere legem scripsit ad Med. 1086., οἰδᾶ σε ὅς εἰ sed non οὐκ οἰδᾶ σε ὅς εἰ dici, quod ὅς pronomen definitum non conveniat ignoranti quis sit aliquis, et Hermannus refutavit et coarguitur exemplo Oed. R. 1068. Sed longe plura in quibus aut aliquod spectatur pronomen, ut Oed. Col. 577., aut subauditur quamvis alio casu, ut Oed. R. 415. Trach. 400. 532. 1113., aut praemittitur nomini relativum, velut Oed. Col. 980. Trach. 161. Ai. 265. El. 1029. hoc cum attractione.

V. Iam enotabimus *casus relativi* aut nude aut cum praepositione *adverbiascentes*.

1. A *genitivo* sunt primum οὗ quod de loco usitatius *ubi* significans. Explicatio is usus est, cum refertur ad aliquod ποῦ altero sententiae membro inclusum. ποῦ ὅθ' ὁ χῶρος οὐτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος; Oed. R. 732. — οὗ πῶλα κάμψον Oed. Col. 19. νάπει — κάθυδρος οὗ κρατήρ μειλιχίων ποτῶν — συντρέχει 156 ch. οὗ — σεμνὰ τιθινοῦνται τέλη θνατοῦσιν 1053 ch. χῶρον — οὗ με χρὴ θανεῖν 1517. μήθ' οὗ κέκευθε, μήθ' ἐν οἷς κεῖται τόποις 1520. οὗ τὰ Θεσῶ; Περιθου τε κεῖται — ξυνθήματα 1589. οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐξεῖδον Trach. 752. Θήβας — οὗ δὴ μόνον τίκτουςιν αἱ θνηταὶ θεοὺς inc. XCIX. 2 (778 D.). Sic explicandum puto Phil. 1442. οὗ πολλάκι δὴ τοῖμόν ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου, ut non opus videatur Hermanni priorum emendatio προβολῆς pro προβλήης, facta scilicet illa, ne quis οὗ cum πόντου κτύπος ἄρσην coniungat, cum μέλαθρον potius respici videatur. Quanquam ne hoc quidem, sed omnia potius ante memorata communiter spectari dixerim. Translata a locis significandis cum ad res et actiones tempore sese subsequentes, tum ad causas et occasiones agendi haec sunt: οὗ γὰρ τοιοῦτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ Phil. 1038. Nec quo loco, nec quando significatur, sed sicubi illa fuerit rei conditio. Plane ita dictum οὗ μή' στί καιρός, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν El. 1250. cum res non fert. De simili vi particulae ἕνα observavit Schaef. ad Oed. Col. 621. Paulo aliter constat sententia Oed. R. 1263., ubi cum Oedipum dictum est irruisse in cubiculum inspectantibus aliis, sequitur οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναικ' ἐσειδομεν: id non videtur significare ἐνταῦθα vel ἐκεῖ, sed ἔπειτα δέ, sive τοῦτου πραχθέντος, ut rerum secundum temporis ordinem sese subsequentium enumeratio fiat (sic igitur).

Cognata sunt ἀφ' οὗ postquam et ex quo. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε Oed. R. 758. τὴν μὲν ἀγρίως ἄνουν πιφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔβην Ant. 558.

Huic simili significatione praeditum ἔξ οὗ. ἔξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμός Oed. R. 1201 ch. ἔξ οὗ γὰρ ἔκτα κείνος Ἰφίτου βίαν Trach. 38. ἔξ οὗ: χεῖρὶ τοῦτ' ἰδεξάμην παρ' Ἑκτορος δώρημα Ai. 646. ἔξ οὗ κράτιστα τῶν Αἰαντίων ὄπλων 1316. De μέχρ' οὗ dicitur adhuc; item οὗπερ suo loco memorabitur.

At diversum his est ἀνθ' οὗ pro διὰ τί dictum. τί δ' ἔστιν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν Ant. 237.

2. A *dativo* haec ducuntur.

ἥ quo de locis consequentis. ἔπει μάν — ἧ σ' ἄγω Oed. Col. 179 m. οὐ μὲν κομψοὺς ἂν σεαυτὸν ἧ θέλεις Ant. 440. Cod. Par. οἷ. ἥ τοῖς ἔπειγε νῦν El. 1429. Non dicit confice rem, ut optas, quae Erfurdii

ratio est, neque illuc, quo cogitas, prospera, ut Hermannus interpretatur, sed illa via progredere, i. e. confice illam, quam instituisti, viam. Quod in ὅπῃ et ὅπου discrimen observatur, idem intercedit inter ἥ et οἷ. Non enim de fine itionis Antigona Oedipo, Creon nuntio colloquitur, sed de eundo abeundove qui cui expediat. Hinc et qua parte significat, nunquam quo loco. αἶμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν — ἥ μεταγχόλους ἔβαψεν τοὺς Θυέμμε Αἰγναλὺς ὕδρας Trach. 570. μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἥ λυγίζεται 776. A via ineunda facillima adverbii est ad faciendi rationem significandam tralatio. λουτροῖς τέ τιν ἐσθῆτε τ' ἐξήσκησαν, ἥ νομίζεται Oed. Col. 1599. ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἥ τομώματος γένοιτ' ἄν Ai. 802. ἥ δ' ἔχω — λυτήριον λύπημα τῇδ', ὑμῖν φράσω Trach. 550. ὥς δ' εἰδῆς αἶψαν ἥ τοῦτ' ἐπιγίγθῃ, μελὶζόν' ἐκτενῶ λόγον 676. εἰπέ δ' ἥ νοαῖς 1125. τὸ μὲν δίκαιον οὐχ ἥ γὰρ λέγω ἀλλ' ἥ σὺ κρῖνεις El. 330., quod exemplum viam transferendi vocabuli monstrat; est enim de Iusti imagine quasi uno aliove loco constituta desumptum. ἄκουε — ἥ βεβαύλευμαι τελαῖν El. 935.

ἐν ᾧ dum. καὶ ᾧ τὰ καῖσε δεῖρό τ' ἐξορκιώμεθα Trach. 925.

Aliquid significationis adverbiascentis licet reperias in τοιαῦτ' ὁκείδῃς οἷς ἔμ' εὐρήσεις μέγαν Oed. R. 441. quae si diligenter perpenderis, magnum ostendant.

3. Accusativum casum sequuntur α̃ et ἄ δ' ἡ. Nam ὅ pro δ' ὅ dictum, de quo v. Herm. ad Eur. Hec. 13., a Sophocle dictum non est. Omnino a tragicis ut eam loquendi rationem abiudicaret Porsonus non multum aberat; ut accuratius firmare eam dignati sint Jacobs. ad Anth. Pal. t. III, p. 333. Reisig. Enarr. Oed. Col. p. CLVII. Sophocli α̃ ita semel dictum Valckenarius putabat ad Phoen. 157.

α̃ pro δ' α̃, ἄ δ' ἡλθον, ἥδη σοι θέλω λέξαι Oed. Col. 1293. α̃ καὶ οὐ τὰν ἀνασσαὶν ἐλπταὶν λέγω τάδ' αἰὲν ἔρχειν Trach. 137 ch. Schol. α̃ videtur quae interpretari voluisse, sed sic otiose in tam exiguo intervallo pronomen τάδε infertur. Sed α̃ μηνύεις Oed. Col. 1276. non necessario ita intelligas, sed rem irae quasi obiectam et expositam; nec γελῶν α̃ δὴ κακοῦργος ἐλκεῖτ' ἀνῆγ Ai. 1022., quod ipsum quoque α̃ a participio suspensum habet obiective,

VI. Pauca sunt sermonis in pronomine proprietatem tangentia.

Primum relativum cum correlativo αὐτός, hoc ut abundet, una in sententia coniungitur. οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖεν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἔμοῦ παθεῖν Phil. 315., quem locum inutilissima coniectura οἷ tentavit Porsonus Adv. p. 199. Quominus Buttmannum sequamur, αὐτοῖς ipsis interpretatum, illud prohibet, quod ἀντίποινα παθεῖν in Attridas quidem et Ulixen cadit, sed non in Philocteten, qui loquitur. Genus loquendi

explicuerunt Hermannus l. c. et ad Med. Elmsl. p. 249. Opusc. t. III. Schaeff. ad L. Bos. p. 23. Fritzs. Qu. Luc. p. 109. Eadem in alio pronomine abundantia cernitur Trach. 1198.: ὣν ἔχω παιῶνιον καὶ μουρον ἱατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν. Hermannus ὥν ἔχω quomodo possum interpretatur, sed illud posse in Hyllum potius quam in Herculem cadit. — Deinde contra nostram rationem relativum cum interrogativo colligatur. ἐν ᾧ τί πράξεις; Oed. Col. 651. — Denique negligentia loquendi cernitur Trach. 545.: ὅρῳ γὰρ ἦβην τὴν μὲν ἔρπονσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσιν· ὣν ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθρος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα. Pluralis numerus ad sensum dictus; dicuntur enim οἱ ἡβῶντες et οἱ λήγοντες ἦβης. Iam ὥν inferitur ad sententiam cum prioribus connectendam et una τοὺς ἡβῶντας et τοὺς λήγοντας ἡβᾶν spectat, ut deinde τῶν μὲν — τῶν δὲ inferri debuerit partitioni significandae.

VII. Ὅς cum particulis colligatum ὅς γε, ὅς δέ, ὅς δὴ, ὅς καὶ et imprimis ὅς ἄν cum conjunctivo poni solitum suis locis memoratum est. Unum reliquum ὅς τε adhuc tractabimus.

VIII. Paucis locis iniuria illatum in libros ὅς. Metri causa τόν pro ὃν Hermannus quamvis contra codd. fidem dedit Oed. Col. 1569 ch. Praecedente enim ἀνέχῃ hiatus ferendum in eodem versu ὃν non erat; vulgo versum incipit, sed ne illud quidem recte. In Ai. 568. libri plurimi et optimi, etiam Laur. a. μέχρις οὐ anapaesto, cum vitari potuerit, non ferendo. Hermannus, qui olim coniecerat ἐς τ' ἄν, nunc cum Suidae cod. Leid. γ. γηροτροφῶ et μυχός delevit οὐ, Elmsleius totum versum.

Ὅς suis, τὸν δὲ προσμένοντα ἀκοῦσαν Trach. 522 ch. ὥν παῖδων Oed. Col. 1635. τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι Ai. 437. τῶν ὧν τέκνων Trach. 265. τοῖς οἰκίῳ αὐτοῦ Oed. R. 1248. suis liberis, Flor. Γ. Laur. b. τοῖς οἰκίῳ, qui interpretis videtur, non fortuitus error. — Rarum tragicis pronomem, quanquam iniuria Euripidi idiotum affirmabat Matth. ad Bacch. 954. Melius observaverat Elmsl. ad Med. 925.

Ὅσος. Quid de significatione vocabuli praecipiant Ammon. p. 104. Timaeus p. 196. Harpocratia p. 220. (135 D.), et lexicographi, pleraque ad rem non faciunt. I. Quod lege deorum et naturae, propter ius et fas et legitime sancitum est, οὐ γὰρ σοι θέμις, οὐδ' ὅσιον ἐχθρὰς ἀπὸ γυναικὸς ἐσθάναι πτερόμαχα Bl. 425. λουτρῶν ὁσίων Ai. 1384 an. de rite ablundo mortuo ad sepulturam. ὅσια πανουργήσασα Ant. 74. cum oxymoro: constituerat enim fas observando Antigona violare edictum a Creonte propositum. Haec igitur tria ad rem sepulcralem pertinent, de quo usu γ. Sluiter, Lectt. Andoc. p. 272. Iacobs. Lectt. Stobens. p. 35. Aliter, sed ut ad primum illam significandi modum spectet dictum

Αἰκας ὄσων φάος Ai. Loer. I. 2. (11 D.), quod non *venerandum* sed *ius et sanctimoniam observandam custodiens* interpretor. 2. *Quae iure et lege facere licita sunt*. *ὄσά τε φωνεῖς, ἔστι τ', ὃ τέκνον, θέμις* Phil. 658. 3. *δι' ὁσων χειρῶν θιγῶν* Oed. Col. 471. *manus puras adhibens*, id est lotas, ut in re sacra facienda par est.

Ὅσμάομαι *olfacio*. Tralate dicitur *Λάκωνος ὁσμάσθαι λόγον* Hel. I. 2. (186 D.), de eo qui Lacedaemonium sermone agnoscere sibi videbatur.

Ὅσμή odor. De *foctore*: quidem solo dicitur et *ulceris* quidem: *μὴ βαρυνθῶσαν κακῇ ὁσμῇ πρὸ τοῦ δόοντος* Phil. 879. Quae aliter et vitiose vulgo scripta apud Priscian. XVIII. p. 1169. a Brunekio in reliquiis Philoctetae ad Troiam relata sunt. De *cadavere*: *ὁσμὴν ἀπ' αὐτοῦ — παφειγότες* Ant. 408. *οἰωνὸς φέρων ἀρόσιον ὁσμὴν ἔστιουχον ἐς πέλιν* 1070. De *matula*: *ἰδεματωμένην δ' οὐ φέλλης ὁσμῆς ὑπο* Synd. II. 4 (147 D.). — Scripturae ionicae, de qua videndus Vir Summus ad Phryn. p. 89., apud Sophoclem vestigium non est.

Ὅσος. Clarum est, ὅσος non potuisse ab attico poeta dici, nisi cum versus cogeret, nec id quidem in diverbiis, ut *μοῦνος, ξείνος* plane hinc segreganda videantur. Sic recte statuunt Koenius et Schaeferus ad Greg. Cor. p. 200. Lobeck. ad Ai. p. 246. cf. p. 327.; iusto fastidiosius Porsoni iudicium Adv. p. 204 et 237. *οἷα* vel *ἄσσα* corrigentis uno quo id apud Sophoclem loco legitur Phil. 506. Ibi *ὄσα* Ricc. et Harl., ut videtur; sed ceteri libri, etiam Laur. a. in *ὄσσα* consentiunt. Nec apud Euripidem et Aeschylum (Pers. 828.) frequentius legitur, ut tamen, cum *τάσος* et *μέσος* in eadem causa sint, infinita corrigendi necessitas esset. Abstinebunt igitur, qui sobrie iudicant.

I. Relativum est nulla adsignificatione, *quantus* significans, plurali numero etiam *quotquot* s. *quicunque*. 1. *Correlativum* respiciuntur, *χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τὰ τ' ἐν νεῷς στελλῶσι* Phil. 1065. *τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν* Oed. R. 1191 ch. *ἐς τοσοῦτον αἰτίας πεισῖν — ὅσον πέπτωκεν ἡδη* Oed. Col. 753. *κλαῦσαι — τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει* El. 278. *ὅσον τότε ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος* Ai. 1356., quod unum adverbiascit. Pluralis correlativum respiciens non reperitur. — 2. Hinc et *pronominiibus demonstrativis* accommodatur *οὗτος* et *ὁδε*: idque rursus plurali numero solo. *ἐν κακοῖσι τοῖςδ' οἷσις ὁρᾷς ὅσσαι τ' ἐξήκουσας ἐν-ναλοντά με* Phil. 470. *ὅσ' ἂν οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χημεῖς φαμέν* 1061. *ὅσοι δ' ἐκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις, — τοῦτοις* 1302, *ὅσων — εἰς ἐκρήξαν βραβῆς δρόμων — τούτων* El. 680. *ὅσων ψάουμι, πάντων τῶνδε — μετεχέτην* Oed. R. 1477. — 3. Crebrius *correlativum* omittitur. *ὅσον γε χρεῖζεις* Oed. R. 365. *ὅσον γε κὰν ἐμοὶ μνήμης ἐν* 1239.

πλὴν ὅσον τὸ ὄν μέρος 1509. ὅσον φύσις δίδωσιν αὐταῖν Oed. Col. 446. ὅσον σὺ προσχρηζέαις 524 ch. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χειρῶν Trach. 1204. μηδὲν ἐλλείπειν ὅσον χρὴ ποιεῖν Ai. 1358. ὅσον ἰσχύεις 1388 an. πλῆθος οὐχ ὅσον δοκεῖς Laoc. III. 5 (342 D.). pl. ὅσ' ἂν θέλῃς — κακὰ Phil. 64. τὰ τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν 362. πολλῶν πόνων ἀθλ' ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων 507 ch. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ 1208. πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός Oed. R. 77. ὅσοις τάδ' ἐστ' ἀρέσκαντα 273. ὅσ' ἂν σ' ἐρωτῶ 1129. ὅσοι — μυσθαγνούντες ἦνσαν τάδε Ant. 302. ὅσα δένδρων ὑπείκει 708. ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν 1068. ἐντῆκεται — πνευμόνων ἴσοις ἐνι ψυχῇ inc. XXIII. 7 (678 D.). — 4. Item demonstrativum subaudiatur pluralis maxime numeri: quod quando fit, ὅσοι quicunque significat. v. Markl. et Pors. ad Eur. Suppl. 594. πᾶν, ὅσον ἀτόιδ' ἐγὼ El. 370. πᾶν, ὅσον κατειδόμεν 880. πᾶν, ὅσον νοεῖς Trach. 348. οὐθ' ὅσῃ ἐγὼ γαίαν καθαίρων ἰκόμην 1049. τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσεια μὴ πρόσσεστιν El. 644. πάντων, ὅσ' ἐστίν, ἀνθρώπων 884. προσβαλοῦσ' ὅσα ζῶν κείνος εἶπε Trach. 577. πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων 661. Θεσφάτων ὅσ' οἶδ' ἐγὼ 1140. ἡμῶς δ' ὅσοι πάρεσμεν 1145. ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα Ai. 1319. Intelligo οἶδε, sed possit etiam ἡμεῖς. μυρὶ ἀπ' αἰσχροῶν (sc. ἐκείνων) ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κάε' ἐμήσατο Phil. 1124 m. μηδεὶς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα 1146. Subaudiendum enim τούτων ad μηδεὶς relatum partitive, plane ut κακῶν ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ' οὐδέν ἐστ' ἀπὸν Oed. R. 1285. πάντων ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἦδη 1298 an. πύντες ὅσοι τόδ' ἔτλασαν — ἄρθρον ἀπῶσαι Phil. 1186 m. ὅσ' οἶδα κἀγὼ πάντ' ἐπιστήσει Oed. Col. 53. ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὀρῶντα λείξομεν 74. τῶν γ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ 1578. τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλῃς φρονῶν εὐ ξυμφέροντ' αὐταῖς 1630. πάντων, ὅσ' ἐστί, χρημάτων ὑπέρτερον Ant. 680. πάντα προσσκοπεῖν ὅσα λέγει τις 684. ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι inc. LXXVI. 1 (749 D.). Eorum quae proxime ante recensebamus non minus recte huc referri poterunt Phil. 1208. Ant. 302. 708., haec enim infinite, neo de rebus necessario pluribus dicuntur. — 5. Hinc explicanda dicta adverbiascentia. ζώης μοι καθύπερθεν ἔχθρων, ὅσον νῦν ἐπὶ χεῖρα κατεῖς El. 1080 ch. ὅσον τάχος 1365. Ai. 964. Phil. 572. ὅσον τάχιστα El. 1427 ch. Oed. R. 1436. Ant. 1090. Utraque locutio quam celerissime significat. Alia sunt εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένει Phil. 1389. ὅσον μὴ χειρὶ κατῶν Oed. R. 346.

II. Altera significatio σχετλιαστική est, mirationem inprimis et amplificationem indicans, qualem loquentes elatiore voce prae se ferunt. εὐκλειαν οὐχ ὀρᾷς ὅσῃ — προσβαλεῖς El. 961. ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ καθεῖν Trach. 984 an. quam insigne. ὀρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τῇν θεῶν ἰσχύν, ὅση; Ai. 118. Interrogandi signum ex Aldina et cod. Ien. Erfurdcius restituit;

in Laur. a. ὅση legitur, quod eodem fortasse duois. ὅσην κατ' αὐτῶν ἔρην ἐκτίσαντο 297; ἴδετε — οἷας λατρείας. ἀνθ' ὅσου ζήλου κρέφει 498. ὅσον κακὸν κελῶ τε καὶ μοι τοῦτο — νέμεις 507. ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόρος φυλάσσεται Oed. R. 382. ὅσον δ' ἀρεῖσθε πένθος 1224. εἰς ὅσον κλύθωνα — συμφορὰς ἐλήλυθεν 1527. ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου Oed. Col. 881 ch. — ρητ. ὅσα — θρηνῶ πατέρα El. 94 an. ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίρεις Ai. 984. ὅσους πονήσας — πόρους ἀθάνατον ἀρετὴν ἔχον Phil. 1405, ὅσα κεύθει (ἡ στέγη) Oed. R. 1228. Quanquam hoc etiam omissi correlativi exemplis accenseri potest, ut significetur in tantum ablutione purgare, quot et quanta condit domus. — Eodem etiam adnumeranda quaedam adverbialiter dicta. ὅσῳ κάκιστ' ὀλοῦμεθα Ant. 59. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλίας; 1037. ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόκειται κακόν 1228. V. Schaefer. ad Oed. Col. 744.

III. Ut οἷος (quippe cum) ita ὅσος aliquando circumscriptioni cum causa rei indicanda adhiberi videtur; quanquam minus manifesto apud Sophoclem de eo loquendi usu constat. δέος ἔχετε μὴδὲν ὅς' αὐδῶ Oed. Col. 223 m. Duplex praeterea hoc explicandi via patet. Altera, ut δέος ἔχειν cum accusativo secundum sensum positum putetur, quippe significans *deidiēnai*. Altera, ad quam inclino maxime, ut omissum sit relativum alio casu dicendum et genitivo quidem, τούτων, quod cum relativo ὅς multis locis accidere vidimus, ne ab ὅσος quidem alienum esse putandum. Alterum exemplum iam proposuimus in memoranda *οχετλώσει, οἴκτειρε* — *παῖδας τὸν σόν, εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διόλειται μόνος ὅτ' ἀρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν τε καὶ μοι τοῦτο — νέμεις Ai. 507.* quippe cum tantum ei mali patrias; quanquam ὅσος κακὸν κελῶ νέμεις non minus recte verbi οἴκτειρε epexegesin facere putari potest, — De ascribendo loco Oed. Col. 1770, v. ὀπώρας.

Ὅσοις περ quantitas quidem. Sic enim an disiunctim scribatur nihil interest, sed certa de causa οἷός περ reieciimus, ὅσον περ ἔσθιον Trach. 923. πᾶν ὅσον περ ἐξημιστάμην Ai. 306. πᾶν ὅσον περ ἂν σθέλω El. 934. Adde adverbiascentia: ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδαν μόνῃ Trach. 312. μάλιστα ἔγω' ὅσῳ περ — ἀλγὰ Oed. Col. 747. de quo genere loquendi v. Schaefer. πολλῷ γ' (ἄμεινον) ὅσῳ περ καὶ σαφιστέρων κλύω 796. ὅσῳ περ — μὴ φρονεῖν πλεῖστη βλάβη Ant. 1038. — Pluralis quotquot quidem significat. γῆς ὅσοι περ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται Oed. Col. 1305. ὅσοι περ ζῶμεν Ai. 126., cui non minus recte subrogaveris οἴκτειρ, θεῶν ἡσίοι περ πρόπυλα καλοῦσιν τάδε El. 1367.

Ὅς περ qui quidem, I. Sic simpliciter dictum: φράσων δ' ἅπερ γ' ἔλεξας Phil. 554. ἄνδρα τῷδ' ὥπερ κλύεις 587. Tricl. Rioc. ὥς περ, ταῦθ' ἅπερ παθεῖν με δεῖ 1383. παθεῖν ἅπερ ταῦθ' ἄνθρωπος ἡγασάμην Oed. R.

251. παρήσω γ' οὐδὲν — ἅπερ ξυνέημι 346. τῷ κηρύγματι ὥπερ προε-
 πας ἐμμένειν 351. μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ' ἅπερ καμῶ αὐτὸν 575. οἰκέ-
 εις, ὅςπερ ἔκει' ἐκασθεὶς μόνος 756. ἐν χερσὶν ἐμαῖν — δι' ὧνπερ ὤλετο
 822. τὸν βοτήρ' ὁρᾶν δοκῶ, ὧνπερ πάλας ζητοῦμεν 1112. τοῦτον, ὧνπερ
 εἰσορᾷς 1120. καὶ τῶν ἴσων ἐκτίσας αὐτός, ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ 1499.
 ξὺν ὥπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ Oed. Col. 335. ἅπερ φῆς ἐμμένει
 εἰλοῦντί μοι 654. ὧνπερ — κατείχομεν γνώμῃ, πάρασι 1254. θανεῖν
 κτανεῖν θ' ὑφ' οἷπερ ἐξελέλασαι 1390. χάριν δοῦκαί σφιν, ἥνπερ ευχα-
 ρων ὑπεσχόμην 1487, ἅπερ ξυνήνεσα 1505, ὧνπερ εἰκός Trach. 56. τάςδε
 δ' ἄςπερ εἰσορᾷς χωροῦσι πρὸς σε 282. φείδου. μηδὲν ὧνπερ ἐννοῖς Ai.
 115. λείαν ἥπερ θαρσύνει 146 an. ἄγ' αὐτὸν ὅςπερ
 χαροῖν εὐθύνων κυρεῖς 538. θάνατον, ὧνπερ ἤθελεν 947. ὧνπερ ἄρχεις
 ἔρχῃ 1086. τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἷπερ εἶδομεν El. 752. ἀπ' ἐλπίδων οὐχ
 ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰςδεξιάνην 1117. Horum attractionem ostendunt illa :
 Oed. R. 351. Oed. Col. 335. Ai. 115. haec quidam eam, qua relativum
 casu nominis vel pronominis accommodatur; Trach. 282. illud genus, quo
 vis relatiui demonstrativum sibi subiicit. — 2. Nonnullis locis admisce-
 tur causae facti significatio, pronomen ut quippe qui verti latine possit.
 θεῶν — οἷπερ ἐγὼ ἀμύνουσιν κακὰ Phil. 598. παρ' οὔπερ ἔλαβον τάδε
 τὰ τόξ', αὐτοῖς πάλιν (δοῦναι) 1216. Sed incerta huius versus sententia :
 πρὸς ἄςπερ οἱ μαργῶντες ἐκτονώτατοι inc. LIX. 2 (722 D.). — 3. Adver-
 bium oὐ π ε ρ de locis dictum: αὐτοῦ μὲν οὔπερ κάφάνης Oed. Col. 77.
 ποῦ γιάντος, οὔπερ οὐκ ἐγὼ Ai. 1216. Paulo aliter dictum εἰδ' οὔπερ
 εἰσι Oed. Col. 337., quod cum Ismene Oedipo roganti ποῦ πορεύῃ εἰσι
 quid agunt respondeat, vetat ultra quaerere. A locis ad facta tralatum
 etiam ὡ φιλῶτε, σχῆς οὔπερ εἰ Oed. Col. 1171, ne quaere ultra. — Plane
 alio modo ἄ π ε ρ dicitur pro ὡς π ε ρ sicut: ἅπερ εὐπρεπον ὄρων Oed. R.
 176 ch. Brunckius cum plurimis codd. ὥπερ, contra versus legem. ἅπερ
 Dresd. a. b. edd. Turn. Steph. Cant., et, quod Hermannum praetervi-
 disse miror, etiam cod. Laur. a. a prima manu, — Legebatur ὅςπερ ἦν
 Phil. 423., sed vitiose; v. γόνος.

Ὅσας oculi. Dativus pluralis solus legitur. τὸν δ' ἀγρότερος ὄσσοις
 πατηήνους ὁ πῦς Ant. 1216. ἦν μήποτ' ἐγὼ προσιδεῖν — ὡφελον ὄσσοις
 Trach. 994 an.

Ὅς τε cum antiquitus significavit quippe, eo sensim mutatum est, ut
 qui fere, qui omnino explicari possit, rem prius propositam aliquanto co-
 piosius exsequens: in qua finitione ponenda cum Hermanno praef. ad
 Oed. R. p. VI., quamquam dissentire sibi videtur, satis convenit Matth.
 Gr. Gr. §. 626. p. 1280, t. II. Sed reddendae ratione usurpatum qui
 quidem, ut qui (der da) interpreteris, aliquando etiam Latine reddere

vix possis. Ceterum Porsonus a tragicis plane abiudicaturus erat ὅς τε ad Ar. Pac. 1296. (p. 129. Dind.), quod solus quidem Aeschylus in trimetris aliquando posuisse videtur (v. Blomf. ad Aesch. Pers. 302.), sed in melicis partibus aliquoties ab Euripide etiam et Sophocle dictum est, quod recte intellexit Matth. ad Rhes. 969. post Lobeckium ad Ai. 705. Unum, quo iambicum versum occupasse videri possit, exemplum Phil. 596. dudum ab Erfurdio emendatum est ὃν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβε-
βληκότες. Libri ὃν τ' plane a sensu alienum; solus Ven. particulam omittit. Iniuria a quibusdam olim editum ὅς τ' ἐμὸν γὰρ φίλον — κατ' ὀφθόν οὐρίας Oed. R. 694 ch. Recte libri ὅς τε: v. Herm. Incertum est ἦτε Thamyris. I. 2. (227 D.), cum propter sensum ambiguum, tum propter corruptissimam loci scripturam. Certiora haec sunt: Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεῖν, αἶψ' ἐν τάφῳ πετρεαίω — δακρυεῖς El. 148 m. quae fleas. Monkio placebat αἶψ' γε. Sed cur vulgo et apud Hermannum etiam scribatur distincte αἶψ' ἐν, non capio. Quod si sit, ne cum αἶψ' adverbiascente confundatur, meminerimus fortuitum esse, si quando classici scriptores a pueris legantur, nec edi illos in usum puerorum. τοῦτος τὸ θεοπρόποιν — ὅτ' ἔλακεν (sc. ὁ θεός) Trach. 821 m. Tricl. Male Tricliniani ὅττ'. His adde αἶψ' adverbialiter dictum pro ὥσπερ, deflexum illud ab obiective dicendi ratione: παταγοῦσιν αἶψ' πτηνῶν ἀγέλας Ai. 168 ch. v. de verbis recte componendis Hermannum.

Ὅς τις. I. De scriptura primum monemus, diastolen in ὅς idonea causa carere videri: illud enim a perspicuitate argumentum nemini recte probabitur. Eadem ratione illud nititur, quod neutrum ὅς a nonnullis non scribitur ὅφ' ἐν sed divisim: cuius rei, nisi quis etiam ὅς τις ἦ τις probet, causa reddi non potest. — Formarum seorsim apponimus genitivum et dativum singularis ὅτου ὅτῳ, pluralis ὅτων ὅτοις. Nam ἄσσα non comparet. Igitur ὅτου masculinum est Trach. 250. Ai. 33. 429. 519. Oed. R. 117. Oed. Col. 1613. Ant. 453. quod et neutrius potest generis esse. Alet. IV. 2 (91 D.). Item librorum scriptura est Oed Col. 632. ubi nunc editur ὅτῳ, etsi ad sententiam nihil refert. Feminino genere dictum ὅτου nemini est. Neutro autem Trach. 668. 901. Ai. 12. Phil. 642. 741. Oed. R. 492. 698. 932., quibus adverbiascentia accedunt ὅτου, ἀνδ' ὅτου, ἐξ ὅτου, de quibus postea dicitur. ὅτῳ masculino genere legitur El. 33. 1340. Ai. 989. 1017. Phil. 1039 ch. de quo loco Hermannus consulendus, 926. Oed. R. 982. 1335. Oed. Col. 814. 949. 1676 m. Ant. 367 ch. 619 ch. 865 ch. Creus. II. 2 (323 D.). V. 2 (326 D.). inc. LIX. 1, 1 (721 D.). Feminino genere ne hoc quidem legitur; neutrius haec sunt: Phil. 342. Oed. Col. 1035. Dativus legitimus ὅτινι legitur Oed. Col. 1670 m., ad quem locum alia atticorum poetarum ex-

empla adscripsit Elmsleius; ᾧ τινι conjectura restituit Herm. Ai. 1395. versu aperte lacunoso et a metro laborante, quem iure eiecit Dindorfius. — Genitivus pluralis ὅτων legitur Oed. R. 414. ὅτοις Trach. 1109. ὅτοις Ant. 1316. Diverbiorum et canticorum usus in his formis nullo discrimine promiscuus est.

II. Usus. I. Suam et primam significationem ὅστις illam habet, ut sit τις, ὅς, aliquis, qui, quod inversum ex qui, scilicet aliquis. V. Hermann. ad Hom. hymn. Ven. 158. Eur. Iph. Aul. 1202. Ion. 1028. Oed. R. 1028. Hinc saepe non minus bene in mente subaudias is et talis, ut ὅστις significet οὗτος et τοιοῦτος ὅς; aliquando πᾶς intelligitur, ut omnis qui s. quisquis, de uno quidem et certo homine dictum explices: nonnunquam in se continet τις, εἷς τις aliquis, si quidem aliquis, id est si quis. Saepenumero autem et prima et altera ratio habent, quo se commendunt, ut utraque pronominis explicandi via ingredi possis. a. Igitur et aliquis qui et is qui sive talis qui interpretari licet haec: ὅστις γὰρ εὐ θυῶν εὐ παθῶν ἐπίσταται, παντὸς γένειτ' ἂν χρήματος κρείσσων φίλος Phil. 668. οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω 926. Nam et τινά et τοιοῦτον subaudias. μήτ' ἐμέ, μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρεξ', βλάψαι Oed. R. 375. ὅτι λέξω δ' ἀπορῶ 485 ch. ἔκαστον, πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ — εἰμι 492 ch. Commodius videtur πρὸς τιος οὐ quam πρὸς τοιούτου, v. Herm. οὐτ' ἄλλος, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται 589. ἀλλὰ ταῖθ' οἷω παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βλον φέρει 982. οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν ὅστις ἄρ, εἰ θεὸς ἄγοι, κρυγεῖν δύναιτο Oed. Col. 253 m. οἶ — οὐ δεξοίατ', οὐδ' οἶω γίμοι ξυνόντες εὐρέθησαν ἀνόσοι τέκνων 949. ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρήζει — σκαιοσύνην φυλάσσω — κατὰ δὴλος ἔσται 1213 ch. ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν μὴ τῶν ἀρίστων ἄπτεται βουλευμάτων — κάκιστος εἶναι — δοκεῖ Ant 178. καὶ μελῶσ' ὅστις ἀπὲρ τῆς αὐτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω 182. Cum sequatur τοῦτον, subaudiri non hoc, sed aut τινά aut τοιοῦτόν τινα commodè poterit. ὅστις εὐνους τῇδε τῇ πόλει — ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται 209. κοῦδεῖς οἶδεν, ἐξ ὅτου φάνη 453. ὅστις γὰρ — ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 459. οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας 475. ὅστις ἔστ' ἀνὴρ χρηστός, φανέται καὶ πόλει δίκαιος ὢν 657. ὅστις δ' ὑπερβῆς ἢ νόμους βιάζεται — οὐκ ἔστ' ἐπαῖνον τοῦτον — τυχεῖν 664. ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ — οὗτοι — ὥφθησαν κερὸς 703. ναὸς ὅστις ἐγκρατὴ πόδα τέλμας ὑπέκει μὴδέν, ὑπτόλις — σέλημασιν ναυτίλλεται 711. κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει, παραβατόν οὐδαμῇ πέλει 865 ch. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν 1316. λόγου δ' οὐ χρὴ φθόρον προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πρᾶκτωρ φανῇ Trach. 250. Ἔρωτι — ὅστις ἀντανίσταται — οὐ καλῶς φρονεῖ 441. πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θα-

νεῖν ὑπὸ, ἀλλ' ὅστις Ἄλδου — οὐκ ἔτιωρ πέλοι 1151. φράζου — χῶτι μιν
 θήσω τάχα Ai. 1021. *alicuius rei celeriter dicto absolvendae, vel eius rei,*
quam cito conficias dicendo. ὅστις α', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
 φῦναι — μωρός ἐστ' ἀνὴρ 1353. πῶς γὰρ ἦτις εὐγενής γυνή — οὐ δρόφῃ
 τάδ' ἂν El. 249. ὅστις ἡδεται λέγων αἰεὶ, λεληθεν ἰστέον — ὦν βαρύν.
 Alet. III. 1 (90 D.). ὅστις βροτῶν μείζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φίρ
 μακον, ἱατρὸς ἐστὶν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν Ter. IV. 3 (514 D.). ὅστις —
 πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, κείνου ἴστι δοῦλος inc. LIV. 1 (711 D.). De
 inc. LIX. 1, 1. (721 D.), ὅτω — ἔρωτος δῆγμα παιδικῷ προσῆ non satis
 indicari potest. — b. Sed unice multis locis *convenit is qui et talis qui.*
 τύπον προσειδὲν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται Phil. 145 an. quale genus cave pro
 quaestione relative enuntiata accipere: id nunquam debet fieri, nisi ubi
 demonstrativum subaudiendo sensum evertas. τὸ σὸν φράσον — παρ' αὐτοῦ,
 ὅτω δ' ἐνύβρισαν 342. λαβὼν ὅτου σε χρεῖα — ἔχει 642. κείνῳ μοι ἐξιδού
 ὅτι πράξεις 840 ch. id est κείνῳ τοιοῦτον, quo genere exemplorum ra-
 tione patet pronominis ad rem consequentem alicunde significandam
 accommodandi. ὅστις γὰρ ἦν ἐκείνον ὁ κτανὼν, τάχ' ἂν καμῆ — τιμω-
 ρεῖν θελοῖ Oed. R. 139. εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε 279. θυμοῦ δι'
 ὀργῆς, ἦτις ἀργιωτάτης 344. i. e. τοιαύτης, οἷα, vel brevis ἀργιωτάτης.
 δίδαξον, — ὅτου ποτὲ μῆτιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις 698., quod
 cum attractione nominis dictum: oportuit enim ἐκείνῳ τὸ πρᾶγμα, ὅτου.
 πρὸς παιδὸς θανεῖν, ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε καὶ κείνου πάρα 714. Sic lo-
 quitur vates deus, qui videbat cupere Laum ut prolem gigneret: *unum*
fore filium, si foret, inquit, eumque interfectorem aliquando patris. Si
 incertum fuisset, a quo filiorum Laus ut occideretur futurum esset, παι-
 δὸς τιμὸς subaudiri liceret: nunc intelligendum ὑπ' ἐκείνου, εἰ τις γένοιτο
 ὅλως. φράζ' ὅτου χρῆζων ἀφῆσαι, χῶτι σημεῖναι θέλων 932. 933. χῶτι σοι
 λέγειν εὐκαιρον ἔστιν, ἔντεπε Oed. Col. 31. ὅταν δ' ὁ κύριος παρ' ἡ τις,
 ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμὼν 290. *ille quidem, qui.* χῶτι δὲ πρόστασε δρᾶν
 495. χῶτι χρῆ ποιεῖν λέγει 1513. οὐτ' εἶδον ὅστις ἦν ἔ δρῶν Ant. 239.
 πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἦτις ἀνδρὸς ἔσθ' ἐνός 733. εἶπε μὲν λέχους ὅτι χρεῖα
 μ' ἐλέσθαι κτῆσω Trach. 160 v. Herm. οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς
 κακῇ, οὐδ' ἦτις οὐ κάτοιδε τὰνθρώπων 439. i. e. τοιαύτη, ἦτις. ὄγκον
 — ὀνόματος τί δὲ τρέφειν μητροῦν ἦτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ; 816. εἰτ'
 ἀνεμώσασά τις γένοιτο — αὖρα, ἦτις μ' ἀποικίσαιεν ἐκ τόπων 951 ch.
 αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα — χρῆζεν βλου, κακῶσω ὅστις μηδὲν ἐξαλλίσσεται
 Ai. 469. Non potest τινὰ subaudiri, cum sese ipsum Ajax mente respi-
 ciat, sed τοιοῦδε, οἷος ἐγώ. οὐκ ἂν πρᾶγμα — βροτόν, ὅστις κενάεισιν
 ἐλπίδων θερμαίνεται 473. πρὸς ὅτι οὐ τῶν ἔνδον εἰ περισσά El. 152 ch.
 οὐκ οἶσθ' ὅτω μ' ἔδωκας μὲς χεῖράς ποτε; 1340. sc. τοῦτον. κοῦκ οἶδ'

ἄτε χρηὸς πρὸς ταῦτα λέγειν Aloud. VII. 1 (105 D.). ὅστις δὲ τολμήῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἐρχεται, ὁρῶν μὲν ἡ γλῶσσά ἐστιν Crens. I. 1 (322 D.). Subaudiendum enim τούτου. ὅτῃ δ' ἄλεθρον — ἀλήθει' ἄγχι, συγγνωστὸν εἰπεῖν ἐστὶ καὶ τὸ μὴ καλόν Crens. II. 2 (323 D.). μισοὶ μὲν ὅστις τὰ φανή περισκοπεῖ iac. XC. 1 (770 D.). Talibus vulgo abutuntur, ut ὅστις pro ὅστις dici multis exemplis firment; quod fit quidem aliquando, sed longe rarius, quam putant, qui ad illam explicandi rationem incogitate confugiunt. Subaudiendum enim τούτου, nec est profecto quidquam, nisi circumlocutio τοῦ περισκοποῦντος. Deinde huc refero inc. XXXIV 4 (692 D.). οὐ χρηὸς πρὸς ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι· τανυφλόου γὰρ ἱσμεῖνος ὅστις υἱεῖρου βιοτὰν ἀποβάλλει. Ibi ὅστις ad ἀνθρώπων refertur, ad pluralem singularis, cuius rei adhuc exempla apponemus. Sensus est: *unius diei vitam ille (homo) habet, qui populi frondis similem vitam amittit*, id est *tristem*, quod lucem accipit ab eo, qui versus Sophoclis attulit, Porphyrio: ἡ τε γὰρ αἰγίρος — φιλοπενθής καὶ ἀτελής πρὸς καρποροῦσαν. Sed ὅστις etiam causae reddendae constitutum esse intelligi potest. Porro sic explicueris versum Phil. 249.: ὃ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθα μ' ὄντιν' εἰσορᾷς, hoc est οὐ γὰρ οἶσθα ἐκείνον, ὃν εἰσορᾷς, τουτέστιν ἐμέ: quanquam etiam ad interrogationem indirectam potest referri. Deinde separatim quae ponantur digna sunt illa exempla, in quibus τις praecedit. τις, ὄντιν' ἂ θεοπέπεια Δελφίς εἶπε πέτρα Oed. R. 464 ch. i. e. τις ἐκείνός ἐστι. τις δ', ὄντιν' εἶπε; 1056. τις δ' ἐστίν, ὄντιν' ἄνδρα προσλεύσεις; σπαρατοῦ; Ai. 1023. cum attractione dictum. In aliis inprimis quae indefinitum τις et huic contrarium οὐδείς habent, subaudiendum τοιοῦτος. ἔστιν τις ὑμῶν — ὅστις κύτοιδε τὸν βοτήν; ὃν ἐνέπει Oed. R. 1048. ὅρα. — εἴ τις ὑμῶν ἐγγενής ἐσθ', ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρηζοίτο τυχεῖν Oed. Col. 1170. ἄνδρα — ἐλεύθερον, ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀπὲρ σοῦ λήξει τὰ σά; Ai. 1240. ὑρῶν — ἄνδρα δ' οὐδέν' ἐντοπον, οἷχ' ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου κάμνοντι συλλέβοντο Phil. 281. ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ' ἅπατος εἰς λέγει Oed. Col. 811. ἄγε πᾶς, φίλος ὅστις ἀνὴρ φηοὶ παρῆναι Ai. 1392 an. i. e. τῶν τοιούτων ἕκαστος, οἳ φασιν i. e. πᾶς φίλος. Aliquando id genus explicandi etiam interrogativo τις praecedente accommodatum est ad sententiam: τις ταῦτ' ἔν, ὅστις μὴ ᾔδαστόρων νοσοῖ, ἔλοιτο Trach. 1225. i. e. μὴ τοιοῦτος ὢν ὥστε νοσεῖν. Omnino enim, ut ὅς, οἷος, ὅσος cum demonstrativis correlativis colligatae, sic etiam ὅστις est ubi rem consequentem ex antecedentibus significet: de quo usu sermonis adverterunt et collegerunt exempla Reiskius Ind. Graecit. Demosth. p. 366. Schaeferus Mel. Crit. p. 71. et App. ad Demosth. vol. II. p. 531. Praeter illa Ai. 900. Trach. 1225. haec vide: οὐδὲ συμπαράτωρ ὁδοῦ κατεῖδ', ἔτον τις ἐκμαθὼν

ἐχρήσατ' ἄν; Oed. R. 117. οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ, οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε τὰνθρώπων Trach. 439. τί δ' ἔστιν οὕτω νέοχμον — ὅτου τοσήνδ' ἐγγὴν — ποιῖς Phil. 741. Non dicimus, ὥστε unice ad sententiam convenire; nam omnia ex correlativo τοιοῦτος omissio explicari possunt: sed subrogari commode potest. Aliquando sequitur demonstrativum pronomen, quo fortius sententia pronuntiatur. ὅστις δ' ἀνωφέλεια φινύει τέκνα, τί τόνδ' ἄν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόρους φῦσαι Ant. 641. ὅτου δ' ἀπορῄξει μῆσσις ἐν πεπονθότος, οὐκ ἂν γένοιτ' ἐν οὗτος εὐγενῆς ἀνὴρ Ai. 519. ὅτω δὲ μὴ τάδ' ἔστιν ἐν γνώμῃ φιλοῦ, κείνος τὰ κελίον στεργέτω 1017. ὅστις ποθ' ἱμῶν Λαίον — κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, τοῦτον κελεύω Oed. R. 224. Ant. 178. iam apposuimus. Similiter quisquis, quod demonstrativi is vel omnis vim una cum relativo continet, saepe is vel ille quidem insequens habere deprehenditur. Attractionis autem in hoc pronomine usum longe rarius observaveris quam in ὅς, et constat eius rei ratio. δίδαξον — ὅτου ποτέ μῆνιν τοσήνδε πράγματος σήσας ἔχεις Oed. R. 698. Non est pro τίνος, sed cum sic componenda verba essent δίδαξον τὸ πρῶγμα, ὅτου μῆνιν σήσας ἔχεις, nomen πράγματος postpositum pronomini casu tenus applicatur. Eadem ratio Ai. 1023.: τίς δ' ἔστιν, ὅτιν' ἄνδρα προσλεύσεις στρατοῦ. Quae demonstrativum praemissum monstrant exempla tractabimus, cum de ὅστις pro ὅς posito agemus. — c. Altera ratio longe infrequentiore quidem usu illa est, ut subaudiatur πᾶς, quod ubi additur, ut Ai. 1392., intelligendum est τοιοῦτος. Sic duplex significatio existit: altera, cum incertitudinis nota omnis ab sententia abest, ut omnis qui explicetur: altera, ut, cum incertus sis, quis et qualis quisque sit, quisquis interpreteris. Illud observavi his locis: τόλμα — ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον ἀποσυνγεῖν Oed. Col. 185 ch. Possit, sed minus apte, explicari ὅτιοῦν, possit etiam ἐκεῖνο, ὅ. πρὸς δ' ὅτι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι 250 m. Non potest apte ἐκεῖνο subandiri, plura enim commemorantur deinceps, carissima omnia. ἀνατέτροφας ὅτι καὶ μύσῃ Trach. 1005 m. omnem vim doloris aliquantisper sopitam excitasti. πίπτειν — ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶν — μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ Ai. 747. quod tamen etiam εἴ τις explices. χρῆν δ' εὐθύς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δόλην, ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει, κτελεῖν El. 1498. Alteram loquendi rationem ὅστις pro ὅστιςοῦν posito mirum est, quod a Sophocle abiudicare potuerit Hermannus Lobeckio adversatus ad Ai. 179., cum tamen non modo ceteri tragici ita locuti sint, velut Aeschylus Agam. 155., quanquam ibi additur ποτέ, Euripides Hippol. 350., Bacch. 217. Herm., sed etiam prosarii locis innumeris, quanquam longe minore usu sermonis tractandi licentia: v. Schaefer. ab Steph. Thesaur. c. 7008. ad

Antig. 2. et Lobeck. ad Phryn. p. 374. Nec profecto aliter explicari possunt haec Sophoclea: τον ἀνδρ' ἀπανδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστί, γῆς — μήτ' εἰσδέσθαι Oed. R. 237. Ignorabat Oedipus Laii interfectorem: iure igitur dicit *quisquis est iste*. ὅλοιθ' ὅστις, ὅς μ' ἀπ' ἀγροῦ πείδαις νομίδης ἐπιποδίας ἔλαβεν 1349 m. ἀνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονός οὐθ' εἰλον, οὐτ' ἂν ἦγον Oed. Col. 930. Omnium autem clarissimum hoc est exemplum: δόθ', ἥτις ἐστί, προσφέροντες El. 1112., quae urnam sepulcralem sibi tradi postulanti Electrae Orestes dicit, ignarum sese simulans, quatenam illa sit. Nam Cedal. II. (308 D.) et scriptura incerta et sensus.

2. Sed loco seorsim ponendae formulae ἔστιν ὅστις *est qui et οὐκ ἔστιν ὅστις non est qui*, quod aliquando fieri posse significat. Quorum illud rarum est apud Sophoclem. ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστός ὢν ἔδρας τάδε Oed. Col. 1035. εἰοὶ δ' οὔτινες αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρα Creus. IV. 5 (325 D.). Alterum crebrius reperitur. οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὅστις ἐξ Ἰουο νοσι Oed. R. 61. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε 428. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τὰνδρός ἔσχετε Oed. Col. 1613. οὐκ ἔστ' ἀδελφός ὅστις ἂν βλάσται ποτέ Ant. 903. ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὅτι βλέπω Ai. 519. οὐκ ἔστιν ὄντως ὄντιν' εὐρήσεις ἔνα Phaedr. VII. 2 (610 D.).

3. Altera significatio praecipua ea est, ὅστις ut *quippe qui, ut qui* explicari oporteat: v. Herm. praef. Oed. R. I. c. et C. F. Hermann. ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 230. Quae significatio non tam *causalis* est, quam *explicativa*, faciliq. negotio explanari potest, si proprie *qui quidem* vertendum latine pronomen esse consideraveris. γνώμα (προῦχει) παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκήπτρον ἀνάσσεται Phil. 139 ch. ut a quo regatur. V. Herm. οὐ γὰρ ποτ' εἴνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα, ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν ἀπεστέρηκας 1266. δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκεν Oed. R. 388. ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν, ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν 1184. βροτῶν οὐδὲν μυκάρῳ, ὅστις καθ' ὑπερβολὰν — ἐκράτησε τοῦ — ὄλβου 1197 ch. τί γὰρ ἔδει μ' ὀρεῖν, ὅτῳ γ' ὀρεῖντι μηδὲν τὴν ἰδεῖν γλυκὺ; 1335. καὶ μοι γέ που ταῦτ' ἐστίν, οὔτινες βιάθρων ἐκ τῶνδε μ' ἐξάραντες εἰλ' ἐλαύνετε Oed. Col. 265. πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν, ὅστις παθῶν μὲν ἀντίδρων 272. τίς — ἀνδρός εὐμένειαν ἐκβάλαι τοιοῦτ' ὅτῳ — ἡ δορύξενος — ἐστιν ἐστία 638. οὐ δῆτ' (ἐμοί), ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα 814. ὅστις — εἰσελθὼν πόλιν — ἄγεις θ' ἃ χρῆζεις 917. ὅστις φόνους μοι — τοῦ σοῦ διῆκας στόματος 966. ἔστι — στενάζειν, ᾧτινι τὸν πολὺν — πόνον ἔμπεδον εἶχομεν 1669 m. τί γὰρ, ὅτῳ μήτ' Ἀρης μήτε πόντος ἀντέκυσεν 1676 m. ἀπολὺς, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι Ant. 367 ch. κάκιον ἀπ' ἔργων εὐκλειεστά-

των φθίνει· ἥτις τὸν αὐτῆς ἀντάδελφον — μήθ' ὑπ' ὤμηστων κυτῶν εἶαο' ὀλέσθαι 692. ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῇ — ἥτις — νυμφείων ὄκνον ἀλγιστον ἔσχον Trach. 6. οὐδὲν — διολεῖ γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμὰ προῦφηνεν 322. οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ 723. Quamquam ibi etiam τοιοῦτος subaudiri poterit. οἰκτιρὲν τέ με πολλοῖσιν οἰκτρὸν, ὅστις ὥστε παρθένος βέβρυχα 1060. τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντηγχάνω· ὅτου πατήρ μὲν — πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων, ἐγὼ δέ Αἰ. 429. εὖν τί χρῆ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς ἐχθαίρομαι 452., quod non recte aliter licet explicari. πῶς γὰρ οἶχ; ὅτῳ πάρα — μηδὲν ἥδιον γελᾶν 989. ἐξείρομεν — ἐχθίω Φρυγῶν· ὅστις στρατῷ — βουλευσας φέρον νύκτωρ ἐπιστρατεύσεν 1034. οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ· ἄτις ἀνευ τοκέων κατατάσκομαι El. 181 m. οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοῦργον, ἥτις — Ὀρέστην — ὑπεξέθου; 288. ἥτις λέγεις μὲν ἀντίως ὥς — μῖσος ἐκδελξείας ἄν 339. αἰσχιστα — ἔργα δρῶσα τυγχάνεις, ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ 577. πόλας δέ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος, ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν 603. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμι ἐγώ, ἥτις μιᾷ σε τῇδ' ὁδοῖ θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐρεῖδον; 1306. Sic etiam intelligi licet, nec necessario tamen intelligitur, El. 765. et inc. XXXIV. 4. (692 D.). utrumque olim appositum. Unum relinquitur Ant. 285.: πότερον ὑπερτιμῶντες (θεοί) ὥς εὐεργέτην ἐκρυπτον αὐτόν, ὅστις ἀμφικλονίης ναοὺς πυρῶσων ἦλθε. Nec ἐκεῖνον una in se continet ὅστις, cum αὐτός praemittatur, nec πάντα, nec τοιοῦτον, quod posterius non ineptum esset, nec tamen aptissimum. Sed cum acerba irrisione chori suspicionem humatum divina quadam cura Polynicem coniectantis Creon refutat: scilicet tanquam beneficii auctorem humari voluerunt, qui prope qui sedes eorum et donaria cremari cupiverit et deleri.

4. Tertia pronominis ea vis est, ut *interrogando* sit constitutum, in quo loquendi genere, velut correlativa cetera, liberrime cum τίς confunditur ita, ut *utrumque relativum* s. *indirectam interrogationem* significet sed *directe* s. *suis verbis interrogandi* provincia in ὅστις cadere non possit. V. Lobeck. ad Phryn. p. 57. not. λέγ', ὅτι sc. ἔχειν με δεῖ Phil. 210 m. οὐ γὰρ οἶσθα μ' ὄντιν' εἰσορᾷς 249. quis sim ille, quem vides. ὥς πύθοιθ' ἔστι δρῶν — τήνδε ὀνομαζήν πόλιν Oed. R. 71. κοῦ βλέπεις ἐν' εἰ κακοῦ, οὐδ' ἐνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκῆς μέτα 414. μαθοῦσά μ' ἥτις ἡ τύχη 680 m., quamquam hoc etiam ex attractione explicari potest, τὴν τύχην ἐκελὴν ἣ ἐστὶ: ut ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἡ μάθω μόλουσά ποι Oed. Col. 26. Aptius tamen alterum. ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἶπατε Ant. 1175., quod ὅστις etiam ὅστισοῦν Latine reddi licet. μὴ εἰδέναι σέ γ', ἥτις εἰ Trach. 320. ὅπως μάθης — οὐστινάς τ' ἄγεις ἔσω 335. διδάξον — ἐξ ὅτου φοβεῖ 668. ἐντρέπειν δ' ὅτου χάριν σπουδὴν ἔδου τήνδε Αἰ. 12. τὰ δ' ἐκπέπληγμαί, κοῦκ ἔχω μαθεῖν ὅτου 33. Codex

Suidae apud Pers. Adv. p. 181. cum libris Sophocleis (in Laur. b. solo *ὅπου* supra scripto *τ* exstat) et edito Suida discrepans longe minus apte *ὅπου* habet. Cuius enim hominis facinus fit, quaerit et ambigit, non ubi sit, qui fecerit. οὐκ οὖν ἂν εἴποις, ἦντιν αἰτίαν προθεῖς; 1030. ὡς μάθοιμ' ὅτω πρόπῳ πατρὸς δίχας ἀρομένην El. 33. σήμαιν' ὅτου τ' εἰ χῶ- πόθεν Alet. IV. 2 (91 D.). τῶν μελλόντων ὅτι χρὴ τετελείσθαι Ter. V. 1 (515 D.). Sed non sunt huius significationis exemplis accensenda Phil. 145. El. 1340. Oed. R. 932.

5. Iam illud tractandum est, num ὅς τις pro ὅς dici videatur. Negant auctores locupletissimi Hermannus in praef. ad Oed. R. l. c. Matthiae ad Eur. Hippol. 900. et ad Iph. Aul. 1180. quos sequitur We- xius ad Antig. 1007. Aiunt vix infirmiores rei testes Schaeferus App. Demosth. t. IV. p. 238. et longe paratior rem aggressus Struvius Quaest. Herodot. spec. l. p. 3. Multa indistincte ab imperitis in unum confundi potuisse, ut promiscuum eorum pronominum ostenderent usum, Blom- fieldi exemplum docet, qui coacervatis plurimis ne illa quidem distinxit, in quibus ὅς τις est causae reddendae, nec quae definiendo quidem, sed non rei uni certae, sed notioni univēse consideratae adhibitum mon- strant: v. Herm. l. c. p. X. Avehenda enim ea sunt omnia, et Sopho- clea quidem haec: καὶ οὐκ ἐστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅς τις ἐς κακὸν περὶ ἀκείναι Ant. 1013. In talibus convenit εἴ τις substitui. Non dispar ratio est Ant. 619 ch.: τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν τῷδ' ἔμμεν, ὅτω φρένας θεὸς ἀγχι πρὸς ἄταν. si cui. ὅς τις ἦν θακῶν ἀταρβής τῆς θέας, ὃ δ' ἂν λέγοι Trach. 22. οὐδεὶς ἄν, ὅς τις καὶ φίλος, πλατὴ βλέπειν Ai. 900. ἥδιστον δ', ὅτω πάρεστι λήψις ὧν ἐμὰ καθ' ἡμέραν Creus. V. 2 (326 D.). πῶλου δόκην, ἥ τις — θέρος θειρισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἀπο Tyr. XV. 2 (587 D.). Non potest enim hoc ad demonstrativum aliquod omis- sum, velut ἐκείνης referri, cum non de equa una eaque certa, sed uni- verse dicatur, cuicumque id acciderit. Cf. Matth. Miscell. Philol. II. 2. p. 101. Gramma. §. 481. not. 2. Schaefer. ad Brunckii Gnom. p. 186. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 388. Alia alios explicatus habentia iam te- tigimus: EL 1498. Ai. 1240. Et EL 181. ὅς cum ὅς τις pari significatione compositum exhibet, sed cum causa antecedentium reddatur, non ita, ut ὅς τις pro ὅς dici videatur. Illo autem modo pleraque, quae ex Es- ripide proferuntur exempla recte intelliges: velut Hel. 272. Hec. 618. (622. Herm.). Alia causam reddunt, velut Rhes. 55. 674. Sed relin- quuntur, quae, si raro, at aliquando certe ὅς τις pro ὅς dictum esse mon- strant. γύναι, νοεῖς ἐκείνον, ὅντιν' ἀρίτως μολεῖν ἐφιμέμεθα, τὸν θ' οἶ- τος λέγει; Oed. R. 1054. De certo enim homine sermo, et praemittitur ἐκείνον, et pari significatione sequitur τόν. ὅς γὰρ κλεῖν αἰνίγματ' ἔμδη

καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ, ὅστις οὐ ζηλῶ πολὺν ταῖς τύχαις ἐπιβλέπων Oed. R. 1525. 1526. v. ζῆλος. Advocari huc etiam poterit illud Eur. Hipp. 924. διαίγνωσιν φρενῶν, ὅστις τ' ἀληθὴς ἐστιν, ὅς τε μὴ φίλος: quod etsi interrogative dictum utrumque exhibet, in pari tamen causa composita pronomina sunt. Nec aliter, nisi ut ὅστις in alterius significationem invaserit, intelligi potest illud Aiacis 1279.: ὅς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμὶ Τελαμῶνος γηγώς, ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας, ἐμὴν ἔσχευε ξύνεινον μητέρα. Nam *causae reddendae* hic ne species quidem ulla ostenditur. Recte hoc Struvius perspexit, quamquam ipse non satis in distinguendo cautus, qui huc adhibuerit Eur. Alc. 246.

6. Singula in pronominis usu advertenda ducimus haec.

a. ὅστις generatim significans *aliquis qui, is qui, omnis qui* i. e. cum aliquo *partitionis* indicio coniunctum *aliquem de certo quodam numero*, plurativo numero praecedenti accommodari, non est, cur mireris. Hoc modo quod Sophocles dixit τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνηται σώματα πίπτειν βαρεῖαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶν ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπου φρονεῖ Ai. 747., iam Eustathius notavit p. 415, 13., et exemplis firmavit Brunckius ad v. 760. Contrarium huic quod pluralis sequitur: cuius etsi ratio constat, singularem tamen expectaveris. ἔκλειε δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν, οἷς ἐχρήτο δειλάτα πάρος Trach. 901.

b. Sicut ὅς, quanquam minus frequenter, *casum demonstrativi omnisum alium* spectat, quam quo ipsum ὅστις dici videmus. *Nominativus ad genitivum* refertur: πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ἵπο, ἀλλ' ὅστις Ἰλίου φθίμενος οἰκῆτορ πέλοι Trach. 1151. ὅστις δὲ τόλμη πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται, ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς Creus. I. 1 (322 D.). Et ad *accusativum*: οὐδ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν Ant. 239. οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγ', ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας 475. *Genitivus ad accusativum*: αἰεὶ ζῇ ταῦτα, κοῦδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου ᾖ φάνη Ant. 453. i. e. τοῦτον, ἐξ οὗ. Qualia si intelligi commode possunt, ad interrogativam vim pronominis confugiendum non esse diximus. *Dativus ad nominativum* relatus: ἀλλὰ ταῦθ' ὅτ' παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βλον φέμει Oed. R. 982. *Ad genitivum*: ἔκλειε δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν, οἷς (i. e. τούτων οἷς) ἐχρήτο δειλάτα πάρος Trach. 901. *Accusativus* spectatur: οἷς οἷσθ' ὅτ' ῥ' ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε; El. 1340. ἤδη δ' ὁδοῦνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον κῆναγρον οὐ δεξοίαθ', οὐδ' ὅτ' γάμοι ξυνόντες εὐρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων Oed. Col. 949. Sed ad *causae circumlocutione* adhibita *reddendae* significationem ante retulimus Ai. 452.

7. Iam *adverbiascentes* pronominis partes enumeramus. Horum *nominativum* monstrare videtur cum ellipsi verbi substantivi, quando ὅτι

superlativis additur quantum maxime significans. ἄθεος, ἄφελος, ὅτι πύματον ὀλοίμαν Oed. R. 663 ch. ἀπάγει ἐκτόπιον ὅτι τάχιστα με 1340 m. ἀλλ' ὅτι δύνῃ μάκιστον — ἐξιδού, ὅτι πράξεις Phil. 838 ch. His significatione tenus simile est ἄγετέ μ' ὅτι τάχος Ant. 1306 m. — *Genitivum sequuntur ἀνθ' ὅτου quia de causā* (quia re commotus): δίδαξον, ἀνθ' ὅτου τὰ νῦν αἰσχίστα πάντων ἔργα δρώσα τυγχάνεις El. 575. οὐκ ἂν ἐξ-εύχοις — ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν, ἀνθ' ὅτου γὰρ εἰς ἑμαυτὸν τοὺς ἑμούςς θ' ἡμάρτανον Oed. Col. 971. ἐξ ὅτου ex quo: ἐξ ὅτου πάτρην διήρ-μον λέλοιπεν Trach. 325. ὃν δὴ παλαιά ἂν ἐξ ὅτου δεδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκη Phil. 491. ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξαι Oed. Col. 346. ἐξ ὅτου — δισσοῖν ἀδελφοῖν ἐστειρήθημεν Ant. 12. ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' — ἀμ-φιβάλλομαι τρίχα 1079. ἕως ὅτου donec semel eaque tali legitur sen- tentia, quae nunc vix possit intelligi inc. CV. 113 (om. D.).

Quod Ant. 2. legitur ἂν οἷσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν ὁποῖον οὐχὶ νῦν ἔτι ζῶσιν τελεῖ, particulam, non pronomen ὅτι esse persuasum habeo.

Ὅστούν os. ἦλθε δ' ὁστέων c δαγμός ἀντίσπαστος Trach. 766.

Ὅταν particula in secundariis sentiētiis talibus frequens, quibus non quo loquimur tempore, sed qualicunque incerto et inprimis futuro illud fieri factumve iri demonstramus, unde sententia primaria pendeat et efficiatur: cum, quando. Ipsum ὅταν perpetuo coniunctivum postulat; sententia altera aut aoristum praesentis, aut futuri, aut imperativum (quique huic simili potestate praeditus est, coniunctivum hortativum), aut optativum potentialem prae se ferre solet. Si quando praeteritum reperitur, eius sententiae indicium est, quam iam experientia probatam etiam post veram fore tibi persuaseris. Cum apodosis infinitivum obliquae orationis continet, verbum regens spectari debet.

ὅταν δ' ἔρωτᾷ — λέγειν Phil. 56. infinitivus pro imperativo. ὅταν τὰ δρᾶς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει 111. ὅταν μὀλωσιν — λόγους ἐλεοῦσαι μὲν 307. Quod sibi iam acciderat, etiam ut posthac eveniat fore auguratur; fecisse et solere facere illos, igitur facturos etiam olim. ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν τὰ θεῶν ἑπαινῶν τοὺς θεοὺς εἴρω κα-κούς; 449. eadem sententia. χῶταν τις εὔ ζῇ, τηρικαῦτα τὸν βλον σκο-πεῖν (χρῇ) 503. ὅρα σὺ μὴ — ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνοουσία, τότ' οὐκέτ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς 516. αἰεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά 637. οὐκ ἔστι — πνεῦμ' ἐναντιούμενον, ὅταν παρῇ κλέψαι 640. λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος μ', ὅτανπερ τὸ κακὸν ἐξήκη τόδε 756. ἀπαν-τα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν ὅταν λιπὼν τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικνῶτα 891. ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὀρμᾶσθαι ταχεῖς 1069. ἐννοεῖσθ', ὅταν πορϑῇτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεοὺς 1426. ὅταν δ' ἴκηται, τηρικαῦτ' ἐγὼ κακός

μὴ δρῶν ἂν εἶην πᾶνθ' ὅς' ἂν δηλοῖ θεός Oed. R. 76. βοῆς — ποῖος
 Κιθαιρῶν οὐχὲ σύμφωνος τάχα (ἔσται), ὅταν καταλῶσθ τὸν ἡμέβαιον 422.
 ὅταν ταχύς τις δὲπιβουλεύων — χωρῇ, ταχὺν δὲ καὶ με βουλεύειν πάλιν 618.
 ὅταν προδελῆς οἶόν ἐστι τὸ φθονεῖν 624. Ex prioribus assumitur apo-
 dosis, φεύζομαι. ἐπλοτῶ, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον ἢ φθ-
 γήν 658. βαρὺς δ' (εἰ), ὅταν θυμοῦ περάσῃς 673. ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ
 τις, — τότε εἰσακούων πᾶντ' ἐπιστήσει Oed. Col. 289. καὶ ἀνθ', ὅταν-
 περ τοῦνομ' αἰσθῆται τὸ σόν 302. sc. ἔξει φροντίδα. τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς
 (βάρος ἔσται), σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις 412. ὅταν δὲ χεῖμα τοῦτ' ἀκῆ-
 ρατον λάβῃ; 472. sc. τί ποιῶ vel simile quiddam. ὅταν δὲ τούτων γῇ με-
 λάμφυλλος τύχη; 483. eadem sententiae ratio. ὅταν θάνῃ γ' ὧ sc. γενή-
 σεται 588. ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει 599. ὁ τοὺς ὅταν αὐτοῦ γέννηται,
 φροῦδα τὰπειλήματα 665. τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου, ὅταν τις ἐς
 πλέον πέσῃ τοῦ θείοντος 1221 ch. Libri ὁπότ' ἂν τις vel ὁπόταν τις,
 Par. F. ὁπότ' ἂν τις. Verum et Herm. invenit et Elmsl. Mus. Cr.
 Cantabr. I. p. 352., docetque annotatio ab eodem ex cod. Laur. a. pro-
 lata: γρ. ὅπου ὅτ' ἂν τις, quam corrumpit scholiorm editor Romanus. Cum
 ὅπου explicandi gratia invecum esset, mirum non est, quod ex utro-
 que confusum ὁπόταν factum sit. μαθήσει, κείθ' ὅταν μόλῃς μόνος 1524.
 χῶταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ, τῷ προφερετάτῳ μόνῳ σήμαινε 1527. θεοὶ
 — ὅψε δ' εἰσρωῶδ', ὅταν — τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ 1533. ὅταν δὲ μὴ
 σθένει, πεπαίσσομαι Ant. 91. ἀνακωνκύνει πικρῶς ὄρνιθος δὲν φθόγγον,
 ὡς ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὄρφανὸν βλέψῃ λῆχος 420. sc. ἀνακωνκύνει
 εἰωθε. μισῶ γε μέντοι, χῶταν ἐν κακοῖσι τις ἀλὸνς ἔπειτα τοῦτο καλλύ-
 νειν θελῇ 491. οὔτοι ποδ' ὀνχθρός, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος 518. φεύ-
 γουσι γάρ τοι χοῖ θυμαεῖς, ὅταν πέλας — τὸν Ἄιδην εἰσρωῶσι τοῦ βλου
 576. πίπτουσι — χοῖ πολλὰ δεινὰ πτόματ' αἶσχε', ὅταν λόγους αἰσχροὺς
 καλῶς λέγωσι 1033. τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσαν ἄνδρες, οὐ τίθημ'
 ἐγὼ ζῆν τοῦτον 1151. ὅταν θέλῃς γενέσθαι χρηστός, ὀφθήσῃ κακός Trach.
 451. σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς — ἐπιβῇ, μέγαν ὄκρον ἔχω Ai. 137 an.
 ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ καὶ μοὶ θανεῖν εἴχου 385. ὅσον κακὸν κείνῳ —
 ὅταν θάνῃς, νεμείς 508. ὅταν δ' ἐκῇ πρὸς τοῦτο, δεῖ δ' ὅπως — δειξείς
 553. μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα φρενομόρως ἀκούῃ, αἴλινον — ἦσει 614 ch.
 τὴν ἐμὴν ὅταν χόρνα ἴδῃς — ἄγγελον 833. τήνδ' ὅταν κλήν φάτιν, ἦσει
 μέγαν κωνκύνον 838. ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ — ἴσθι El. 39. τί γάρ με
 λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανῶν ἔργοισι σωθῶ 59. εἰθ' ὅταν δόμους ἔλθω-
 σιν αὐθις, ἐκτελέμηναι πλέον 63. Se, cum eius rei experiendae copia
 fuerit, etiam posthac ita factum iri confidere ait. πόλας ἡμέρας δοκεῖς μ'
 ἄγειν, ὅταν θρόνοις Ἀλγισθον ἐκθακοῦντ' ἴδω 259. πλὴν ὅταν κλήν τινὸς
 ἦξοντ' Ὀρέστην· τηρικαῖνα δ' ἐμμανῆς βοῦ 285. ὅταν περ οἰκάθ' Ἀλγισθος

μόλη (βεβούλευται ποιεῖν) 378. *ὅταν θάνη, κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω* κάτω 429. *ὅταν δέ τις θεῶν βλάβη, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν λαχὼν φυγεῖν* 686. *ὅταν θανεῖν χρήζων τις — μηδὲ τοῦτ' ἔχη λαβεῖν (ἐχθιστὴν ἔστιν)* 995. *ἀνέξομαι κλύουσα, χῶταν εὖ λέγης* 1017. *ὅταν γὰρ εὖ φρονῆς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῶν* 1027. *ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκης, τὰμ' ἐπαινέσεις ἔπη* 1045. *ὅταν παρουσία φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνήσθαι χρεὼν* 1242. *ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμιεν, τότε χαλρεῖν παρέσται* 1291. *ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐνυχῶς — πλάστιγγ' ἐρεῖση — παλιντροπον, τὰ πολλὰ φροῦδα* Ai. Locr. IV. 4 (14 D.), *ὅταν οἱ γ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν κατανακῶνται, ποῖα πόλις ἂν τάδ' ἐλέγκοι* Aload. VII. 2 (105 D.). *πάντα τὰν θρώπων νοσεῖ, κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακὰ* XIII. 2 (98 D.). *ὅταν — κρύσταλλον ἀρπάσωσι παῖδες* Ach. Am. I. 3 (162 D.). Apodosis quanquam interposita distinctione maxima in sequente *ἔχουσιν ἡδονάς* inest. *ἔνεστε — καὶ λόγοισιν ἡδονή, λήθην ὅταν ποιῶσι* Thyest. IV. 2 (237 D.). *λήθουσι — κἀνέμων διεξοδοὶ θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ* Oenom. V. 2 (424 D.). *ὅταν δ' ἐς ἡῖν ἐξικώμεθ' — ὠδούμεθ' ἔξω* Ter. VII. 6 (517 D.). *καθεῖλε — ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις, ὅταν μεταστῇ καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε* Tynd. I. 2 (572 D.). *κλέπτων δ' ὅταν τις — ἐφευρεθῇ, σιγᾶν ἀνάγκη* inc. XV. 1, 1 (669 D.). *ἡ χῶτανπερ αὐτῆς εὐγενεστάτῃ φανῇ* LVI. 7 (713 D.). *ὅταν τις εἴδῃ τὸν Βοιωτίον νόμον* inc. CV. 69 (858 D.). Apodosis sententia abest. Quod unum particulam cum correlativo alio liberius compositam monstrare videatur exemplum, *ἐνταῦθα — ὅταν* Aload. XIII. 2. non habet illud loci adverbium, sed rei statum et indolem significans, est enim *ἐν τοιοῖςδε*.

Cum aliis particulis non ita consociatur, ut significatio inde afficiatur. *ὅταν γὰρ* legitur El. 1027. 1045. 1291. *ὅταν δέ* Phil. 516. Oed. R. 76. Oed. Col. 289. 472. 483. El. 686. Ai. 553. Ai. Locr. IV. 4. Ter. VII. 6. *ὅταν δὲ* Ant. 91. *ὅτανπερ*, quod non minus recte ὑφ' ἐν scribi videtur, quam *καίπερ*, *ὅςπερ*, *εἰπερ*, El. 378. Oed. Col. 302. Phil. 756. inc. LVI. 1, 1. — Postponitur: *χῶταν* cum crasi El. 1017. Phil. 501. Ant. 491. Oed. Col. 1567. inc. LVI. 7. οὐθ' *ὅταν* Ant. 578. *πλὴν ὅταν* El. 285. Oenom. V. 2. *ὥς ὅταν* Ant. 420. Cum correlativis aliis componitur: *ὅταν — τηνικαῦτα* Phil. 501. Oed. R. 76. *ὅταν — τηνικαῦτα δέ* El. 285. *ὅταν — τότε* El. 1027. 1242. Oed. Col. 289. Phil. 516. Nec semper suae praeligitur, sed mediae inseritur sententiae: Phil. 891. Oed. R. 658. Oed. Col. 412. 665. 1524. Ant. 585. 1151. Ai. 137. 614. 833. 838. Aload. XIII. 2. Thyest. IV. 2. inc. XV. 1, 1.

Ultimam corripere *ὅταν* pervulgatum est. Divisim nuper ab Anglis quibusdam scribi coeptum, id quod apud Homerum quidem convenire possit, qui etiam *ἐάν* ignoret, quanquam ἔν dicitur ei, et *εἰ κε*, *ὅτε κε*

distincte scripta et tanquam sui iuris utramque voculam habeat. Quomodo poetis Atticis et prosariis vindicari iure possit, cum de *ἐάν, ἄν, ἦν, ἐπειδήν, ἐπεάν* dubitandi locua relinquatur nullus, equidem ignoro.

Ὅτανπερ v. *ὅταρ*.

Ὅτε rei factae indicium eius, quae fiat, vel una cum alia gestae, vel unde alia ex causae et eventus nexu pendent: 1. Praecipua particulae ditio est cum *indicativo praeteritorum* dictae, ubi *quando* significat. *ἐξέθηκα* — νόσω καταστάζοντα διαβόρω πόδα· ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἤμιν, οὔτε θυμάτων παρῆν ἐκήλοις προςθιγείν Phil. 8. *ἐπηνδῶμαι* σε — ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρεΐδην ἔβρις πᾶσ' ἐχώρει, ὅτε τὰ πάτρια τεύχη παρεδίδουσαν 395. 396 ch. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χῶτε μου τὰ τότ' ἐκλεπτες 1255. ὅς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν, ἦκου' ἄριστα 1296. πῶς οἶχ, ὅθ' ἡ ῥαψωδὸς ἐνθάδ' ἦν κύνων, ἠῦδας το Oed. R. 391. *τριπλῆς* ὅτ' ἦν κελεύθου τῆςδ' ὁδοιπορῶν πέλας, ἐνταῦθ' ἐμοὶ κῆρυξ — *συνητείζων* 801. τὰ πόλλ' ἐκείν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ, — *ἔλεξε* Oed. Col. 87. *φύλαξ* δέ μου πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμεν 357. *χροόνω* δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων, — *τοτηνίξ* ἤδη — πόλις βίβη ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς 438. οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, *παρῆσαν* 597. ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός, οὐκ ἤθελεις θελοντι *προςθέσθαι* χάριν 770. ἡ μάτην τὰ νῦν τε σοὶ δοκεῖ λελέχθαι, χῶτε ταῦτ' ἐμυχάνω; 1039. ὅτε Μοῖδ' ἀνυμέναιος — *ἀνυπέφηγε* 1223 ch. ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον, λέγει τις Ant. 268. σοὶ γοῦν (ἐξίστατο), ὅθ' εἴλου σὸν κακοῖς πράσσειν κακὰ 561. *ἐνταῖ*, ὅθ' ἦρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ χώρων γυναικῶν Trach. 239. Verbi praeteriti temporis significatio inest in *ἐνταῖα φαίνων*; sensus enim τάςδε κατευχὰς ἐποιήσατο, ὅτε χώρων ἦρει. ὅθ' ἀγρός ἦν, — *ἔρχεται* πόλιν τὴν Εὐρυτείαν 257. ὅτ' ἦν ἐργαστόν, ἔχουσα 685. ὅθ' εἴπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρας πόλιν — ἀκτὴ τις — *Κήραιον ἐστίν*, ἐνθα πατρώω Διὶ βωμοὺς ὀρέζει 747. Liberius composita oratio. Sic enim procedere debuit: ὅτε εἴπε πέρας, πατρώω Διὶ ἐν Κηραῖω, ἣτις Εὐβόλας ἐστίν ἀκτὴ, βωμοὺς ὤρισε. ὀρέζει cum praesens narrativum sit, offensa caret, ὅθ' non esse ὅθ' sed ὅτε *quando* recte observavit schol. *χῶτ' αὐθις αὐτὸς Ἐκτορος* — ἤλθ' ἐναντίος; sc. ἄρ' ἔδρασαν Ἰνδικα Αἰ. 1262. *κοῦδενί γ' ὅτινι λῶσι θνητῶν Ἀλάντος*, ὅτ' ἦν 1396 an. Explicuit orationem Herm.; sed accedo Dindorfii iudicio in praef. ad Soph. p. LVII. ineptum esse additamentum ab eo profectum, qui Aiacei nominari requireret. ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησιμὸν εἰσηκούσαμεν, σὺ μὲν μολῶν — *ἴσθι* πᾶν τὸ δρῶμενον El. 38. οἰκτρὰ (sc. ἦν) δ', ἐν κοίταις πατρώαις ὅτε οἱ παγχάλικων ἀντατα γενῶν ὠρμάθη *πλαγὰ* 188 m. οὐκ ἴσον καμῶν ἐμοὶ λύπης, ὅτ' ἔσπειψ', ὥςπερ ἡ τίτινος' ἐγώ 523. ὅτ' ἦσθεε' — ὀρθῶν κρηνημάτων —, εἰςῆλθε 673. ὅθ' ἐπικῶν ἦν — ὠκύπους ἀγών, εἰςῆλθε 688. τόν' εἶδες, ὅτε θεοὶ μ' ἐπώτρυν

ναν μολεῖν 1256. loco lacinoso. — 2. Cum *iudicativo praesentis* dictum duplici significatione praeditum est. Primum enim de *rebus una factis* dictum commode redditur Latino *cum*, cui intelligendo *nunc* subaudias. *νῦν γὰρ οὐ μῶσαι πάρα*, — ὅθ' ὡδ' ἔχων πρὸς τῆςδ' ἰβριλλεῖ μητρός El. 779. *ὦν ἐγὼ μεθίστερον*, ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἀρνυμῖαι Trach. 708. *νῦν πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος* — ὅτ' Αἴας λαθίλοπος πάλιν Ai. 696 ch. ὦ τλήμων, ὅτε νῦν χαλᾶς, αὐδασον Oed. Col. 203 ch. *νῦν* enim mediae sententiae interiectum ὑπερβᾶτως, et rectius videtur explicari *nunc*, *cum concedis*, quam *quoniam iam concedis*. ὅτ' οὐκέτ' εἰμὶ, *τηνικαυτ' ἄρ' εἰμ' ἀνὴρ* 394. *νῦν* — ὅτ' ἐν πόνοι ταυτῶ βεβηκώς τιγγάνεις κακῶν ἐμοί 1360. sc. *δακρύεις*. Ἰσχεῖν δ' οὐκέτι πηγῆς δύναμαι *δακρύνων*, τὸν *παγκόλταν* ὅθ' ὁρῶ θάλαμον τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν Ant. 798 an. — Altera significatio rei est aut antecedentis aut una gestae cum altera commemorandae, haec ut ex illa vinculo causarum et eventuum nexa pendeat: *ἐπειδὴ, ἐπειδὴ περ* *quandoquidem*, *quoniam*. ὅτ' οὖν τοιαύτην ἤμιν ἐξήκεις ὁδόν, ἄρχ' αὐτός, ὥς σοι θυμὸς El. 1310. *νοῦς* ἔνεστιν οὕτις ὑμῖν ἐγγενής, ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γινώσκετε; 1321. Apte reddas *quod*, sed res modo commissa spectatur, unde sua ratio particulae constat. ὅτε γὰρ δὴ τὸ οὖν ὁμῖ ἀπέδραν, *παταγοῦσιν*, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι Ai 167 an. οὐκ ἂν — ἄνδρα θαυμάσαιμι ἔτι, ὅς μηδὲν ὦν γοναῖσιν, εἰθ' ἀμαρτάνει, ὅθ' οἱ δοκοῦντες εἰγενεῖς πεφυκέναι τοιαῦθ' ἀμαρτάνουσιν 1074. τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οὐδὲ μὲν τεθναῖσι Phil. 427. ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλεόν ποιῶ, πρὸς σέ — ἱκέτις ἀφίγμαι Oed. R. 918. Hac significatione raro cum *aoristo* iungitur, qui quidem non suam ditionem teneat, sed invaserit in *perfecti* provinciam: ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μόρας μίαν καθ' ἡμέραν ὦλοντο — ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους νέμω Ant. 170. Creon rationem reddit, quomodo regnum ad sese delatum sit, unaque die simul Polynicen et Eteoclem mortuos esse refert, nemo regiae stirpis ut superstes sit: i. e. *ἐπειδὴ δλώλυσιν*. ἧ που τραφεῖς ἂν μητρός εὐγενοῦς ἀπο ὑπὴλ' ἐκόμποις —, ὅτ' οὐδὲν ὦν τοῦ μηδὲν ἀνέστης ὑπερ Ai. 1210. De hac particulae significatione egregia adnotavit Schaeferus ad Pors. Hec. 109. et in ind. v. ὅτε. Eandem Arist. Acharn. 654. et Nub. 34. exstare Elmsleius adscripsit illius fabulae v. 647., quibus exemplis adde Pac. 196. Miror eam Lobeckio olim non potuisse videri probabilem, ut emendationem tentaret Ai. 801. (789 H.), de quo versu dicendi alius locus erit. — 3. Cum *optativo iteratam actionem* significante apud Sophoclem non legitur: verum semel in oratione obliqua. *καίτοι τοσαύτη τέρεψις ἄκοντας φιλεῖν*, ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχῶν μηδὲν δολῇ μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι, πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὦν χρηστὸς τότε δα-

ροῖδ', ὅτ' οὐδὲν ἢ χάρις χάριν φέροι Oed. Col. 783. Vulgabatur ante Brunnckii editionem tertiam *χρηζεις*, illud alterum in Laur. b. repertum; et pro vulgato *φέρει* Elmsleius et Hermannus recte et fere necessario *φέρει* ex codd. Laur. a. Ricc., in quibus supra scriptum est, Farn. Brunnckii B. T. — 4. Adverbiascit *ἔσθ' ὅτε*, id quod *aliquando* significat. *καδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε δισσοῦς Ἀτρεΐδας (αὐτόχειρ κτελεῖν)* Ai. 56. cf. Boeckh. not. cr. ad Pind. p. 406. Sed nec *εἰς ὅτε* nec *νῦν ὅτε* sic Sophocles dixit. Nam illud Aiacis 789. ex contorto et durissimo anacotho Hermannum iniuria explicuisse persuasum habeo: τοῦ Θεστορέλου μάντεως (sc. μαθών), καθ' ἡμέραν τὴν νῦν ὅτ' αὐτῷ θάνατον ᾖ βλον φέρε. Sermone ita instituendum, καθ' ἡμέραν τὴν νῦν ὅτε αὐτῷ θάνατον ἢ βλον φέρουσαν, in quo ὅτε omitti potuerit, sed mutatum fuisse ait, ut non participium, quod propter τὴν inferendum esset, sed finitum φέρεi adligeretur cum ὅτε particula constructum. Haec ego non intelligo. φέρεi Calchantem ipsum spectat, mortis ut nuntius mortem ferre dicatur, ὅτε autem est *ἐπειδήπερ*: audit quippe homo a Calchante, secundum ipsius vaticinia mortem Aiaci portendi. Aperte mendosa oratio ὅτ' ἐχθρὸς ἤμην Ai. 664. dudum correctae est, ut ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν scribatur, in qua emendatione ἡμῖν etiam cod. Laur. a. b. firmatur. Inutiliter autem Hermannus novavit *μαχαλὼν γ' ὅτ', ἐπεικῶσαι* scribendo Oed. Col. 150., cum libri τέθ', cod. Vat. *μαχαλὼν θ'* exhibeant, et Canteri conjectura *μαχαλὼν τ' ἔτ', ἐπεικῶσαι* omnes numeros veritatis habeat. Quod si *ἔτι* otiosum Hermannus vocat, videat, quomodo *προξέτι* non otiosum sit: et *ἐπεικῶσαι* ne in vulgata quidem inde a Cantero scriptura inutile dixerim, sed humanitati Graecorum suas sententias minus confidenter expromentium optime convenire.

"Οτ. 1. Cum sententiam a verbis *dicendi*, *animadvertendi*, *sciendi* obiective suspensam infert, quae praecipua est particulae provincia, ut in qua etiam cum cognata lingua nostra conveniat, Latine non redditur: nos interpretamur *dass*. Nec minus altero alterum ex neutro pronominis genere deflexum in particulae usum.

a. *Indicativum* lege quasi postulat et solum adsciscit, cum verbum, unde sententia obiective suspenditur, praesens est aut futurum. Eam solam legitimam particulae dicendae rationem agnoscit Apoll. de coni. p. 501, 30. *optativum* modum, qui quidem a praeterito solo suspenditur, Atticis tanquam privatim tribuens. Quippe praeter Homerum, eius structurae ignarum, solos Atticos scriptores in iudicando sermone grammatici sequebantur, qui post illos vixere prosarios pariter atque poetas tanquam veteris loquendi castitatis corruptores contemptui habentes. ὅτ' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν — ὅτι καὶ Σκυῖρος ἀνδρῶν ἀλλήλων μίτηρ ἔην Phil.

325. ὥστε γινώσκειν, ὅτι ταῦτ' ἐξ Ἀτρεϊδῶν ἔργα καὶ Ὀδυσσεύς 403. οἶδ' ὅτι νοσεῖτε πάντες Oed. R. 59. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι κάτοιδεν 1133. ἀρά μου μέμνησθ' ὅτι — ὅποι' ἔπρασσον 1401. σημαίνει δ' ὅτι μόνης τόδ' ἔστι δῆλον Ἰσμήνης κára Oed. Col. 321. οἶδ' ὅτι τοῦμόν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς 672. φρονοῦσ' ὅτι — ἰήμασιν σ' ἀμύνομαι 876. πιστωθεὶς ὅτι — οὐχὶ παύσομαι 1043. ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μέν, γυναιχ' ὅτι ἔφηνεν Ant. 61. ἴσθ', ὅτι ἄνους μὲν ἔρχει 98. γινώσκων, ὅτι ἦδ' ἔστιν ἡ σώζουσα 188. ἴνα — μάθῃθ', ὅτι οὐκ ἐξ ἁπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν 311. ἐξερεῖθ' ὅτι τὰ θειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται 325. εἰθῶς ὅτι ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται 645. γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τεηνακῶθ' ὅτι πόνος περισσός ἐστι τὰν Ἀιδου σέβειν 775. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι θεοὺς μιμῶνται οὕτως ἀνθρώπων σθένει 1030. ἥτις οὐ κάτοιδε τάνθρώπων, ἥτι χαίρειν πέφικεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς αἰέ Trach. 439. προσβλέψασθ', ὅτι τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βλὸν διώλεσεν 464. βρυχᾶτο — ὅτι γένοιτ' ἐρήμη 960. ἀγγέλλειν ὅτι καὶ ζῶν κακοὺς γε καὶ θανόν' ἐπισάμην 1100. ἐπίσταμαι — ὅτι ὁ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθάρτεος Ai. 663. οἶδα — Ἀϊαντος δ' ὅτι — οὐ θαρσῶ πέρι 779. οἶδα κάμαυτήν, ὅτι ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παρούσιν El. 324. οὐ κάτοίδα, πλὴν ὅτι πέμπει μ' ἐκείνη 418. δῆλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἰγιοθον 1095. — Indicativus subauditur: γινώσκουσ' ὅτι αἰσχρόν El. 976. ἐννέπω — ὅτι νῦν καιρὸς ἔρδειν 1359. γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοὶ κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν Phil. 1150 ch. Scho-liasta πάρεστι subaudit, quod non magis fieri potest, quam ut εἶναι omittatur omnino, si copula non sit. Hermannus ex prioribus subaudit πελάσεις: ita tamen post σοὶ distinguere non debuit, ne subiectum a praedicata notione per vim quasi divellatur. — Est etiam, ubi nomen λόγος sequatur ὅτι, quod dicendi in illo significatio inest. λόγῳ δὲ χρῶ τοιῶθ', ὅτι ξένος μὲν εἰ Φωκεύς El. 44.

b. Cum optativo rarum est ὅτι. τοῦ πρὸς δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι; Oed. R. 525. Sic codd. et edd. vett. Triclinius λέγει. ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι σοὶ πάντες εἰεν οἱ νεναυστοληκότες Phil. 544. Non probō Hermannī sententiā (ad Oed. R. 525.) optativo indicari non ita esse, sed esse putari ab aliquibus. Haec postrema vera sūnt, priora non itē; sed si in cuius sententiā referenda optativus ponitur, rem qualis alicui videatur pronuntiare arbitror, plane ut incertum reddatur, sitne revera an non sit. — Verum potentialis optativus ἄν sibi addi iubens, hoc significat, qualis quiddam secundum mentem loquentis esse, quibusdam positis, possit. γινώσκων δ' ὅτι οὐδεὶς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἄν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων Oed. Col. 945.

c. οἶδ' ὅτι extra tenorem sententiā inseritur mediae. πάρεμι δ'

ἄκων οὐχ ἐκούσιν, οἶδ' ὅτι Ant. 276. Sic explicandam, non e traiectione verborum, quae talis quidem satis mira foret, illud ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὀλυμπον, ἴσθ' ἔτι, χαλῶν ἐπὶ ψόγοισι δειννάσεις ἰμέ Ant. 754. i. e. οὐ χαλῶν δειννάσεις, ἴσθ' ὅτι.

d. Duo exempla sunt, quae vulgo plane contraria ratione iudicantur. Nam in εἶπε μὲν λέχους ὅτι χρεῖη μ' ἐλέσθαι πτῆαν Trach. 160. ante Musgraviū, cuius coniecturam Hermannus merito sequitur, quanquam in ceteris erravit (v. νέμω), ὅτι particula esse credebatur, cum pronomen sit; et αἶψ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδῖπου κακῶν ἀποῖον εἰχὲ νῶν ἔτι ζῶσαιν τελεῖ Ant. 2. diversa interpretum conamina expertum est, ut vel ex duabus constructionibus mixtis explicaretur, velut Schaeferus, vel ex duabus interrogandi formulis, ut Seidlerus fecit Homericā τίς πόθεν ἔσσι comparans; nec improbat hoc Hermannus. Seidleri rationi illud obstat, quod duae illae interrogandi in unum quasi coactae formulae non reperiuntur nisi in oratione recta. Nam illud Antigonae 1322. nec dici potuit ita, et iam emendatum est. Wexius Seidleram ceteris sequitur, ὁποῖον autem logicae subiunctionis vinculo cum ὅτι copulatum esse dicit, ut epexegesis quoddam genus enascatur. Hermannī mentem ipsius, cuius olim emendatio fuit ὅτι particula, nunc rursus recepta, non satis perspicio: Boeckhii autem explicationem οἶσθ' ἄτι τελεῖ, καὶ δὴ ὁποῖον οὐ quanquam paulo aliis verbis prolatam manifesto veram videri in ὁποῖος significavi. Praeiverat Lobeckius ad Ai. 1403.

2. Antiquior illa significatio est, qua circumlocutioni constitutum ὅτι demonstrativo cuidam praecedenti accommodatur proxime: quam hoc loco quasi mediam inter obiectivam et causalem posuimus, quia utrique inveniendae viam praestruxit. Hanc Latinis quod reddi videmus. ἀλγύνομαι τοῦτ' αὐτ', ὅτι ζῶ σὺν πολλοῖς κακοῖς Phil. 1011. ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ γῶ φέρεται, κρείς οὐκ ἔστιν ἀληθής Oed. R. 500 ch. Subaudi τούτου: sensum recte scholiastes explicuit. Sic intelligendum illud Ant. 159. Κρέων — χωρεῖ, τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσω, ὅτι σύγκλητον τῆνδε γερόντων προὔθετο λέσχην. Id exemplum transeundi ad causam significandam rationem monstrat. Non male enim substituas ἐπεὶ γε δὴ, sed cum manifesto verum sit, quod ex schol. et codd. Par. et Aug. Hermannus recepit, τίνα, non quod in ceteris libris est, τινά, intelligendum ita; τίνα δὴ μῆτιν ταύτην ἐρέσσω; quale consilium illud, cuius causa concionem advocavit. ὅτι σφ' ἀνάγκη τῆδε πληγῆναι χθονὶ Oed. Col. 611. Respondit Theseo quaerenti ποῖον πάθος δειλύντες, subaudiendum ut sit τοῦτο, ὅτι.

3. Causae facti reddendae constituitur, quod significans. ὅτι σφίσι ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ δὴ El. 1059 ch. Unum hoc apud Sophoclem

exemplum, nec illud ita certum, ut ad primam significationem referri non possit. V. tamen Herm.

"Οτι τέχος aliaque eiusmodi non hic sed in pronomine ὅστις quaerenda. Illud addo ὅτι saepe in fine versus poni, de qua re v. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 158. Exempla sunt Phil. 325. 403. 545. Oed. R. 59. 525. 1133. 1401. Oed. Col. 321. 672. 876. 945. 1043. Ant. 61. 98. 188. 276. 311. 325. 645. 758. 775. 1030. El. 44. 324. 418. 976. 1095. 1359. Trach. 439. 464. 900. 1100. Ai. 663. 779., ut non modo nulla alia particula tam crebro eum locum occupet, sed hunc quasi legitimum et concessum teneat: quod in tenore verborum eius qui loquens introducit aut suam ipse sententiam profert, mirum non est. Nam in ceteras particulae significationes non cadit.

Ὀκλος v. ὄκνος.

"Οτοβος sonus. Late enim significatio vocabuli patet, δμαδός, ἴχος explicati a Suida: de tiliarum sono dictum γλυκὺν αὐλῶν ὀτοβον Ai. 1181 ch.; at de tonitruum fragore μάλ' αὐθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὀτοβος Oed. Col. 1476., quod Suidas affert v. ἀμφίσταται et ὀτοβον. Prava scriptura ὀττοβον praeterea in ed. Turn. reperitur et in Aiakis loco in codd. Flor. A. Θ., eique diversissima miscens patrocínatur Reisingius C. C. p. 358.

Ὀτοτοῖ interiectio doloris et maestitiae gravissimae significandae, quam inflecti debuisse et ratio monstrat et artis scriptores iubent, v. Apoll. de adv. p. 537, 33., apud quem contra suum ipsius decretum ὀτοτοῖ editum; et inflectit Hesychius θρηνηδὲς ἐπιφθεγμα vocans; acuit autem Suidas ἀνὰ τοῦ φ εὔ dici observans. Uterque duobus ε, velut codd. El. 1237 m., quo uno loco reperitur ὀτοτοῖ τοτοῖ: falsæ quidem, quod verbum ὀτοτόζω arguit, quanquam in libris illa scriptura etiam apud alios regnat: v. Matth. ad Or. 1374. Phoen. 1530.: sed vide Pors. ad Phoen. 1052. Apud Sophoclem inflectitur tamen a plerisque, nec nisi in Flor. Γ. A. acuitur. Cui versui cum antistrophicus respondeat τὰδε δίκυ χρόνος, Hermannus ὀτοτοτοῖ τοτοῖ dedit, cum Brunckius metri dochmiaci imperitus ὀτοτοτοῖ scripsisset. Sed non dubito, quin ex Flor. A. corrigendum sit φεῦ ὀτοτοῖ τοτοῖ.

Ὀτρύνω impello, cohortor. ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιον νόσοις ὤτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά Ai. 60. ὀτρύνουσα νιν 758. σὺ ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἔπει El. 28. Prima syllaba in arsi producit, Ai. 758.

Ὀὖ pronomen v. ἦ.

Ὀὖ adverbium v. ὅς.

Οὐ non. negatio rei factae vel faciendae ipsius; cuius praecipuos doctrinae auctores in γ. μ.ή. laudavimus. Οὐ, οὐκ, οὐχί cum plerisque rebus communem provinciam habeant, est tamen, ubi non confundantur

I. Praecipuum igitur illud particulae munus est, ut *praedicatis notionibus addita id non esse significet, quod, si abesset, esse affirmaretur.* Verba sunt igitur, quibus comes accedit: nam etiamsi praedicatur aliquid adiectivo, verbo tamen substantivo proxime negatio iungitur, quippe significans, non cadere in subiectam notionem, quod cum ea quasi coagmentari videatur et una cogitari.

1. Verbo additur. ὦν πρὶν οὐκ ἀκήκοας Phil. 52. οὐκ ἤξιωσαν 62. οὐ γάρ — ἡμᾶς — χειρώσεται 91. οὐκ ὀκνεῖν πρέπει 111. οὐκ ἂν ἀνρολήν 118. πῦρ ἂν οὐ παρῇν 295. ὡς οὐ θέμις γλῆγοιτο 346. οὐ γὰρ εἰδόμην 351. ἀπῆσθ' ἐν' οὐ σ' ἴδει 379., ibidem etiam οὐκ ἦσθα. κοῦκ αἰτιῶμαι κείνον 335. οὐ γὰρ ἂν ποτε — ἐσολήθην 410. ὅς οὐκ ἂν εἴλετ' εἰράπαξ εἰπεῖν 441. οὐκ εἶδον αὐτόν 443. οὐ στέρω ποτέ 456. κοῦκ ἀπαρηθήσεται 523. οὐκ οἶδα 560., quam locutionem non amplius enotabimus. ὥσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας 599. ὅπωπα δ' οὐ μάλα 672 ch. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἶλεν με 935. οὐκ ἂν λάβοις 1040. οὐ γὰρ ἔχω χερσὶν 1135 m. οὐκ ἂν φράσειας 1206. οὐ γὰρ ποτ' εὐνοῦν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα 1265. οὐκ ἂν μεθέλην 1286. οὐ γὰρ με τάλγος τῶν παρελθόντων δάκνει 1342. κοῦ κακοὺς ἐπωφελῶν δόξεις 1357. οὐκ ἀπιθήσω 1433 an. οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφῆς ὧδ' εἴρηκε Oed. R. 83. οὐ γὰρ εἰσείδον γέ πω 105. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἔχνευον αὐτός 220. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην 287. Additum enim οὐδὲ prohibet, quominus οὐκ ἐν ἀργοῖς proxime coagmentanda putemus. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἐκόμην 318. ξυνειδῶς οὐ φράσεις 330. οὐκ — ξερεῖς ποτέ 334. οὐ κατεῖδες 338. τίς — οὐκ ἂν ὀργλίζοιτο 339. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι 343. οὐχὶ ξυνήκας πρόσθεν 360. δεῖ δ' οὐ τοιούτων 406. ὥςτ' οὐ — γεγράφομαι 411. κοῦ βλέπεις 413. οὐκ ἐπαισθάνει 424. οὐκ ἂν ἀλγύναις 446. οὐχ ὀρῶ 530. ὡς οὐ γνωρίζοιμι 538. κοῦκ ἀλεξολομῇ 539. ἐπειθες, ἢ οὐκ ἐπειθες 555. οὐ γὰρ ἐννοῶ 559. ἀρνησις οὐκ ἐνεστιν 578. οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν 600. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εἴ βλέπω 626. οὐκ ἐρῶ 711. οἶκ ἀπεσπάται 743. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἕως 845. οὐχὶ μαρτείας γ' ἂν — βλέψαιμ' ἂν οὐνεκα 857. οὐ σ' ἐγέλναι οὐτ' ἐκείνος, οὐν ἐγώ 1020. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦτο 1058. οὐκ ἂν πιθοίμην 1065. οὐκ ἀτιμασθ' ἴσομαι 1081. λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140. οὐκ ἐρεῖς 1152. φῖς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν 1184. ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν 1185. οὐς τέ μ' οὐκ ἴδει κτανῶν ibid. ἢ γὰρ ὅψις οὐ πάρα 1238. ὁθούρεκ' οὐκ ὀφαιντό νῦν 1271. οὐς μὲν οὐκ ἴδει ὑπολάτο 1273. οὐς δ' ἐχρη-

ζεν οὐ γνωσολατο 1274. οὐ γὰρ με λήθεις 1325. οὐκ ἦν φίλοισιν — το-
 σόνδ' ἄχος 1355. ὡς — τάδ' οὐχ ὥδ' ἔστ' ἄριστ' ἐργαζομένη 1369. τί
 μ' οὐ λαβῶν ἔκτεινας εὐθύς 1391. οὐχ ὡς γελαστής — ἐλήλυθα 1422. οὐ
 γὰρ ἂν ποτε θήσῃσκον ἐσώθην 1456. προςβλέπειν γὰρ οὐ σθένω 1486.
 ἐνθεν οὐ κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἔξεσθε 1490. οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520.
 οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο 1523. οὐχ ἔδρας — ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι Oed.
 Col. 45. κοῦκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ 51. οὐ γὰρ ἂν ποτε — ἀντένυσσα
 98. προσέβη γὰρ οὐκ ἂν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος 125 ch. οὐ γὰρ ἂν ὥδ' ἀλ-
 λοτρίοις ὁμιλοῖν εἰρπον 144 an. ἀλλ' οὐ — προσθήσεις τάςδ' ἀράς 151
 ch. οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν 218 m. οὐ γὰρ ἴδους ἂν 252 m. οὐ σθένει-
 μεν ἂν φωνεῖν 257. δις γὰρ οὐχὶ βούλομαι — ἀλγεῖν 364. οὐκ ἐξ τοῦμ-
 φυλον αἰμῷ σε 408. οὐκ ἔσχον 430. τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν 444. οὐ γὰρ
 ἂν σθένει τοῖμόν δέμας ἐρημον ἔρπειν 502. οὐκ ἔρεξα 544 m. οὐ με χρῆ
 λέγειν 600. ἦκα γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς 736. οὐκ ἂν ποτ' ἐς
 τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἴδοξα 752. οὐ γὰρ ἂν κακῶς — ζῶμεν 802. οὐ
 δίκαια δρᾶς 835. ἄφρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν 910. οὐ γὰρ φιλοῦσιν 924. ὅς
 οὐκ ἐξ τοιούσδ' ἀλήτας τῆδ' ὁμοῦ ναλεῖν πόλει 952. ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρα-
 σον 955. οὐκ ἂν ἐξενόροις ἐμοὶ ἀμαρτίας ὄνειδος οὐδέν 970. οὐ γὰρ οἷν
 σιγήσομαι 984. κτήματ' οὐχὶ σώζεται 1031. κοῦκ ἄλλον ἔξεις 1032. οὐχὶ
 παύσομαι 1044. οὐκ ἐρεῖς 1098. οὐ γὰρ — σπονδάζομεν 1145. οὐ γὰρ
 σε — πικραπᾶσαι 1187. κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι 1211. αἶδε γὰρ τάδ'
 οὐκ ἔδρων 1381. ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντι γ' αὐθις ἔξειον 1438. οὐ γὰρ μ' ἔτι
 βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὐθις 1439. τίς ἂν σε — οὐ καταστένει 1442. οὐ γὰρ
 ἀλλ' ἀφορμῇ 1467 ch. οὐ γὰρ τις αὐτὸν — κεραυνὸς ἐξέπραξεν 1654. οὐ
 κάτοῖδα 1685 m. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω 1740 m. πενθεῖν
 οὐ χρεῖ 1750 an. οὐκ ὅπωπα Ant. 6. οὐκ ἔχει νοῦν 68. οὐκ ἄτιμα ποιοῦ-
 μαι 78. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον 96. οὐ γὰρ εἰχομεν — ἀντιφωνεῖν
 270. Αἰδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται 359 ch. κλέρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλ-
 λετο 392. κοῦκ ἀπαρνοῦμαι 439. οὐκ ἔμελλον 454. πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθα-
 νὼν κέρδος φέροι; 460. τοῖςδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι 464. εἵκειν δ' οὐκ ἐπὶ-
 σταται κακοῖς 468. οὐ γὰρ ἐκπέλει 474. οὐ μαρτυρήσει ταῦτα 511. ἐμοῦ
 δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή 521. οὐκ ἑάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη 534. οὐ φθονῶ
 σ' ὑπεκφυγεῖν 549. ψευδῇ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω 653. κοῦκ ἂν γυναι-
 κῶν ἥσοones καλοῖμεθ' ἄν 676. οὐ τὸν χρόνον χρεῖ μαῖλλον ἢ τὰργα σκα-
 πεῖν 725. Quanquam etiam οὐ μᾶλλον componi proxime possunt. οὐ
 γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὀρῶ 739. οὐ γὰρ σέβεις 741. οὐ — δερνί-
 σεις 754. quanquam ambigunt, an non traiectione facta οὐ ad ὅτι res-
 cendum dicant. οὐχ ἄλλετυποι κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν (ἂν) 943 ch. κῆ-
 οὐ δέχονται θυσιάδας λιτάς 1006. τάφῳ δ' ἐκείνον οὐχὶ κρύψετε 1026.
 οὐ βούλομαι 1040. οὐ τίθῃμ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον 1151. οὐκ ἂν πριαιμῇ

1155. τὰδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν — ἡρμόσει 1301 m. οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκ-
μάθοις βροτῶν Trach. 2. οὐκ ἂν διέλτοιμι 22. οὐ γὰρ οἶδα ἰθ. καὶ νῦν
οὐ θάλλπος θεοῦ — κλονεῖ 144. τὸ γὰρ ποθοῦν — οὐκ ἂν μεθεῖτο 196.
τοῦ λόγου δ' οὐ χρηὴ φθόνον — προσεῖται 249. ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν
οὐδὲ δαίμονες 279. ἥρϊκ' οὐκ ἐπειθε τὸν φυτοσπόρον 358. οὐχ ἦδομαι 373.
οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις 388. οὐκ ἔχω λέγειν 400. ταῦτ' οὐχὶ γίγνεται
425. οὐ γὰρ γυναικὶ τὸν λόγον ἐρεῖς κακῇ 438. οὐ καλῶς φρονεῖ 442.
Non opus enim οὐ καλῶς arcte copulari, plane ut in οὐ καλῶς ταρβείς
457. πείρα δ' οὐ προσωμλλησά πω 588. αὐλὸς οὐκ ἀναρσῶν ἰάχων κα-
ναχὰν ἐπάνεισιν 638 ch. οὐκ ἔχω — ποῖ γνώμης πέσω 702. οὐ χρηὴ —
κρίνειν 721. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρεταιμι 986 m. οὐ πῦρ — τις οὐκ
ἀποτρέψει 1010 m. κοῦ ταῦτα λόγῃ πεδιῶς — ἔδρασε πω 1047. οὐ γὰρ
ἂν γνοίης 1108. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν 1234. ποιήσω
κοῦκ ἐπώσομαι 1239. οὐκ ἂν ἁμάρτοι Ai. 155 an. οὐκ ἂν πείθοι 156 an.
ὥστ' οὐκ ἂν αἰδοῖς ὑπέλοις 212 an. οὐ κάτοιδα 263. οὐκ ἔχω λέγειν
πάθας 288. οὐκ ἂν τις οὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος 439. οὐκ ἂν πρῆαλμην 472.
οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ 520. ταρβήσει γὰρ οὐ 541. οὐ γὰρ
μ' ἀρέσκει γλῶσσα 581. ὥς οὐκ ἀρέσκει — θανεῖν 714. οὐκ ἂν τὰδ' ἔσται
τῇδε 930. τάγαθὸν χερσὶν ἔχοντες οὐκ ἴσασι 944. οὐ γὰρ — νόμοι καλῶς
φείροντ' ἂν 1052. οὐ γὰρ ἤξιον τοὺς μηδέναις 1093. οὐκ ἂν στραφείη
1096. οὐ γὰρ βάνανσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην 1100. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ
ἔξς θάπτειν 1110. ὧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὖρες 1123. ἥ γὰρ εἶην οὐκ ἂν
εὐ φρονῶν 1309. οὐκ ἂν γ' ἀτιμάσαιμ' ἂν 1318. οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτι-
μάζοιτό σοι 1321. οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων El. 103 an. οὐ δ' ἐθέλω προ-
λιπεῖν 130 an. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατούμενον 164 m. οὐκ
ἀξιοὶ φανῆναι 167 m. οὐ λάθει μ' ὀργά 215 m. οὐ σχήσω ταύτας ἄτας
216 m. οὐ μακράν ἔζων ἐγώ 315. οὐκ ἐρῶ 356. οὐκ ἂν ἀντελποίμ' ἔτι
369. ἀλλ' οὐ διδάσκω 388. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρῶειν
458. οὐ γὰρ πάρεστ' Ἀγισθος 507. ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω 513. τῶνδ' ἄρρη-
σις οὐκ ἔνεστ' μοι 517. οὐ μετὴν αὐτοῖσι 526. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε 542.
ὥς οὐ δίκη γ' ἔκτεινας 551. οὐ γὰρ — νουθετεῖν ἔξεστ' σε 585. οὐκ ἂν
πέρα λέξαιμ' ἔτι 623. πημάτων ἄρξην, οἷς ἔασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν 864.
οὐχ ὕβρει λέγω 869. δυσφημῶ μὲν οὐ 893. κάγω μὲν οὐκ ἔδρασα 893.
οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν 929. οὐχὶ σώζεται 982. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ
ἐνι 1020. μάθῃσις οὐ πάρα 1021. οὐ γὰρ ὥς ἐν δυσμενεῖ γ' οὐδ' ἐπαι-
τεῖται τόδε 1112. οὐχ ὀρῶ 1161. ὥς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν
1176. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις 1202. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίην 1298.
μόνη οὐκ ἂν δυοῖν ἤμαρτον 1312. ἔτ' — οὐ γινώσκετε; 1322. οὐκ ἂν
μακρῶν — λόγων τόδ' εἴη τοῦργον 1364. οὐ μακράν ἔτ' ἀμμένει 1381.
Nam ad μακράν referri οὐ non debet, cum non interposito illo dicen-

dum fuerit οὐκέτ' ἀμμένει μακράν. οὐκ ἐκ σέθεν ὠκτείρετο 1404. ἀλλ' οὐ πατρῶϊαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας 1492. οὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὄρω Aeg. IV (22 D.). οὐκ ἔξεστι Acris. VIII. 2 (65 D.). οὐ χορὴν Alet. VII. 5 (94 D.). οὐ — ἐργάζεται Synd. IV. 2 (149 D.). Vitiose οὐδείς Brunckius: v. codd. Athenaei p. 686, a. ap. Dind. οὐ παρέστι Synd. V. 3. (150 D.), nisi hoc interrogative potius proferendum secundum ea, quae in v. νέμω diximus: στέρον οὐ μαλάσσεται Eriph. II (203 D.). Θεός — οὐ παρίσταται Iph. I. 2 (288 D.). κοὐκ ἐπυσχολάζεται βλάστη Ichneut. II. 1 (296 D.). οὐ τεκμαίρομαι Cedal. I. 1 (307 D.). οὐκ ἔβλασεν Colch. IV. 1 (314 D.). οὐκ ἄρ' ἤστε V. 2 (317 D.). οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο — δεῖξαι Polyx. III. 1 (470 D.). οὐ γάρ — ἡ τύχη βιάζεται Phaedr. 603 D., apud Brunckium non reperio. οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις II. 1 (606 D.). ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται IV. 1 (607 D.). οὐχ ὑπερπηδῶ βροτός inc. I (656 D.). ἀλλ' οὐ γάρ ἂν τὰ θεῖα — μάθοις ἂν IV. 1 (659 D.). οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει XII. (666 D.); nisi οὐ cum τοῖς ἀθύμοις proxime copulaveris, quod licet. μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος XX (675 D.). οὐ χρὴ — ἀποβλέψαι XXXIV. 1 (692 D.). οὐκ ἂν πλέον τέρψεως XLIV. 2 (702 D.). οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι LVIII. 4 (717 D.). οὐ μέφομαι σε LXVIII. 1 (734 D.). Ea non retulimus, in quibus ~~ἔμ~~ ceteraeque eius verbi partes copularent notiones subiectam et praedicatam, nec in quibus οὐκ ἔστι non exstat et non vivit significat, aut fieri non potest, et omnino quidquid verbo substantivo varie dicto redditur; ea omnia ad εἰμὶ quaesituros relegamus. Nec minus οὐκ ἔστιν ὅς, ὅστις, ὅπως, ὥς, ὅποιος, ὅπου, οὐκ ἔστ' ἔπως οὐ et similia tractavimus. Unum οὐ φημι νεγο, quod quinquies videtur dixisse Sophocles, memoramus. οὐ φησι Θήβης τῆςδ' ὁμόπολις λεώς Ant. 729. οὐ φημ' ἔασειν El. 1200. Phil. 806. οὐ φησ' ἔασειν τότε τὸν νεκρὸν ταφῆς ἄμοιρον Ai. 1305. οὐ φημ' ἔγωγε Phil. 982.

2. Eadem res est sententia interrogative prolata. In quo genere quae particulas interrogandi ἄρ' οὐ et μὴν οὐ iunctas habent, in ἄρα et μὴν quaerenda sunt. οὐκ αἰσχροὺς ἤγει δῆτι τὰ ψευδῆ λέγειν; Phil. 108. οὐ γάρ οἶσθ' αἰ μ' ὄντιν' εἰσορᾶς; 249. οὐκ ἐρεῖς; 730. πῶς — οὐ δύναμειν ποτέ; 787. οὐκ εἰ — πάλιν; 963. κοὐκ ἐπιοικερεῖτέ με; 1060. οὐκ ἂν φράσεις —; 1206. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ πράσσων τάδε; 1234. τί — κοὐκ ἀφῆκας εἰς Αἰδου μολεῖν; 1333. οὐ κατάσχευε θεοῦς; 1368. οὐκ — ἐξερεῖς ποτέ —; Oed. R. 334. πῶς οὐχ — ἡῦδας —; 391. οὐκ εἰς Ὀλεθρον; οὐχὶ Θάσσαν; οὐ πάλιν — ἄπει; 430. ἀλλ' οὐκ ἔρηνων τοῦ Θανόντος ἔσχει; 566. οὐκ εἰ σύ τ' οἴκους —; 637. οὐχ ὁ πύρσβος Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; 941. οὐχὶ δεσπότη τάδ' ὥς τάχος μολοῦσα λέξεις; 945. ἡ οὐ θεμιστὸν ἄλλον εἰδέναι; 993. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε

τοῦ φόβου σ' — ἐξελευσέμην 1002. οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με; 1017. οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει; 1146. οὐχ ὡς τάχος τις τοῖδ' ἀποστρέψει χέρας; 1154. κοῦκ ἐξελάτε τὸν ἀπεβῆ τῆςδε χθορός; Oed. Col. 827. οὐκ ἀφήσεις; 838. οὐκ ἡγόμενον ταῦτ' ἐγώ; 842. οὐκ ἄξεθ' ἑμεῖς; 851. οὐκ ἐπαισχύνει γάμον — μ' ἀναγκάζων λέγειν —; 982. οὐ γὰρ — τὼ κασιγνήτω Κρέων τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμίσας ἔχει; Ant. 21. πῶς σὺ δὴτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; 230. οὐκ οἶσθα καὶ τὴν, ὡς ἀτιαρῶς λέγεις; 316. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ —; 506. οὐχ ἦδε χρυσῆς ἄλλα τιμῆς λαχεῖν; 695. οὐχ ἦδε γὰρ τοιαῦδ' ἐπεληπτὰ νόσῳ; 728. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομιζέται; 734. τί με — οὐκ ὀλομέναν ἵβριζεις, ἀλλ' ἐλπίσαντο; 833 m. οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα; 876. τί μ' οὐκ ἀνταῖαν ἐπαύσεν τις — ἔλπει; 1292 m. πῶς — ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά —; Trach. 55. οὐκ εἰ ξυνέρξων —; 83. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαλροῦμ' ἄν —; 292. οἶκ — δάριαρ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; 427. οὐχὶ χιτέρας — Ἡρακλῆς ἔγχευε δῆ; 459. οὐ δῆ τι τῶν σῶν — δωρημάτων 665. πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; 715. οὐ θάσσον οἶσεις —; 1173. οὐ γνῶμαν ἴσχεις —; El. 207 ch. πῶς γὰρ ἦεις εὐγενῆς γυνή — οὐ δὴ φύη τίδ' ἄν —; 250. οὐ σὺ μοι τῶνδ' αἰτία; 287. οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοῖγον —; 288. οὐ ταῦτα — δειλὴν ἔχει; 343. οὐ ζῶ; 346. οὐ μινεῖαν ἔχεις; 384. σὺ δ' οὐχὶ πελάει —; 394. οὐκ ἔμιλλε τῶνδ' μοι δώσσειν δίκην; 528. οὐ ταῦτ' ἀβούλου — πατρός; 536. οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε; 909. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κίτοιδα —; 911. εὐκλείαν βούχ ὁρῆς ὄσσην — προσβαλεῖς —; 961. τίς — ἐπαλνοῖς οὐχὶ δεξιόσεται; 964. οὐκ εἰσορᾷς; 985. οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν; 1030. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας — ποιε; 1340. οὐκ ἀκούετ' ὦ φίλοι; 1398. οὐκ ἀποῦρόν; 1424. οὐ γὰρ αἰσθάνει —; 1469. οὐ σῖγ' ἀνέξει —; Ai. 75. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν; 77. οὐκ ἐκτός; οὐκ ἀποῦρόν ἐκνεμῖ πόδα; 362. οὐχ ὁρᾷς, ἔν' εἰ κακοῦ; 379. οὐ κίτοισθα —; 586. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος; 590. πῶς οὐ γινώσκόμεσθα σωφρονεῖν; 662. πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ; 855 ch. οὐχ ὅσον τάχος δὴτ' αἰὼν ἄξεις —; 964. οὐκ — ἐξέπλευσιν —; 1078. ταῦτ' οὐκ ἀκούειν με; ἄλλα πρὸς δοῦλων κακά; 1214. οὐ μνημονεύεις —; 1252. οὐχ ὅδ' ἦν ὁ θυῶν τάδε; 1259. οὐκ οἶσθα —; 1270. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους —; 1299. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβαλίνειν σε χυρή; 1327. τίς γάρ με μάχθος οὐκ ἐπεστάτει; Ach. Am. II (163 D.). οὐ λιμὸν οἶκος τῶνδ' ἀπῶε —; Naupl. VI. I (380 D.). τίς οὐχὶ τῆςδε τῆς θεοῦ βορά; inc. XXIII. 8 (678 D.). πῶς ἂν οὐκ ἂν ἐν δίκῃ θάνοιμ' ἂν inc. 789 D.; apud Brunckium deest.

3. Saepe verbum subauditur: sic omissi verbi εἶναι exempla non magis quam additi hic apponemus. Cum alia sunt, verbum ex prioribus assumi solet, negationem autem et ubi commodum fuerit poni videmus,

et iuxta illud vocabulum, cui secundum verbum statum maxima in sententia vis est, saepe etiam negatione sententiam finiri. — a. In affirmando. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστὸν Oed. R. 361. ex Tiresiae interrogantis verbis intelligi ξυνήκα bene vidit scholiastes. οὐκ, εἰ διδούης γ', ὡς ἐγώ, σταντῷ λόγον 583. sc. φαίνομαι. οὐ μῦλλον οὐδὲν τοῦδε γ' ἀνδρός 1018. sc. ἐξέφυσε. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τύχει μήμης ἔπο 1131. sc. οἶδα. ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγε. sc. ἔδωκα. τὸν δὲ χῶρον οὐ Oed. Col. 24. sc. οἶδα. οὐ γὰρ δὴ τό γε σῶμα 266. sc. δέδωκε. οὐκ ἔγωγε γε 1136. sc. θελήσαιμι ἂν θυγῶν ἐμοῦ. οὐ πῆν γε μὴ θυγοῦσαν Ant. 767. sc. κατακτείναι τοῦ. οὐ τὰπὲρ Ἀνδροῦς Trach. 355. sc. ὅτι θέλειεν. θεοῖς τέθνηκεν οὐτος, οὐ κείνοισιν; οὐ Αἰ. 949. ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὐπερ. οὐκ ἐγώ; 1216. ἀνδ' ὦν — ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν El. 566. οὐ τοι μάτην γε 763. sc. ἤκετα. αἰμιλίας μὲν οὐ 1025. sc. ἄγω. ἐγὼ δ' ὃ φένης. οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς Synd. VII. 3 (152 D.). — b. In interrogando. θαυομένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὐ; Ant. 456. παρυσχομεν. πῶς δ' οὐχί; Oed. R. 567. πῶς γὰρ οὐχ; Αἰ. 989. ἔξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; El. 1440. — c. In responsis. οὐκ Oed. R. 1040. sc. αὐτὸς τυχὼν ἔλαβον. οὐ σμικρὸς, οὐκ, ἄρῶν ὅδε Oed. Col. 593. sc. ἐστὶ. σοῦ μὲν οὐ 840 ch. sc. εἰργομαι. οὐκ· ἀλλὰ καπέδειξαν El. 1445. οὐκ Trach. 247. sc. βεβῶς ἦν. οὐ· πρὶν γ' ἂν εἴπης ἱστορούμενος βραχὺ 414. sc. ἄπε. οὐ· μὴ δόλοφ λαβόντα γε Phil. 107. sc. θρασὺ ἐστὶ. οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γε τὸ ψεύδος φέμει 109. sc. κισχρόν ἡγοῦμαι. οὐ. 627. sc. δέξουσαι. οὐκ· ἀλλὰ κίσκετοισι ταῦτ' ἐπαίει 638. sc. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἐστὶ. οὐκ· ἀλλ' ἀληθεῖς 981. sc. ψευθεῖς τέθνημι. οὐκ· ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν 985. sc. δούλους ἐξέφυσεν. Horum in responsis exemplorum quae posita deinceps distinctione maiore sententiam negatione finitam exhibent, recte reddas nostro neque velint Oed. R. 1040. El. 1445. Phil. 107. 109. 627. 638. 981. — d. In formulis iurandi, cum addito μὰ, tum non addito. οὐ τὰν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἄλιον Oed. R. 660 ch. ἀλλ', οὐ τὰν Διὸς ἀστραπᾶν — δαρὸν οὐκ ἀπόνηται El. 1052 ch. ἀλλ', οὐ τὰν Ἀρτεμῖα 1230 m. οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἀρτεμιν El. 616. Hac in formula cum post inferatur οὐκ ἀλύξεις, firmandi iuris iurandi causa bis posita negatio, altera alteri ut quasi praeluderet. Additur verbum in eo genere Ant. 754. Oed. R. 1089 ch.

4. Sed non sententiae totius modo vim sublata praedicati veritate tollit, sed etiam partes eius qualescunque.

a. Substantivis apponitur. οὐ φορβᾶν — οὐκ ἄλλων αἵρων Phil. 700 ch. οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὐ τινας ἄρχων 848 ch. οὐ πτητὸν ὄρνιν — ἐπαίρων 943. ποῦχ ἢ Ἀνδρία πέμψειν αὐτήν Trach. 432. οὐ λόγους τιμώμενα Oed. Col. 62. καὶ λόγφ κακῶς Trach. 1035. οὐ στεφάνων — νεῖμεν ἐμοῖ

ἀφαιρειν ὁμιλεῖν Ait. 1178 ch. ἴσως ἐκείνον οὐκ ὄκνη El. 318. ἡνδύτο μὲν ταῦτ' οἶδα δ' οὐ γνώμη τω Oed. R. 527. Sic certe scribendum senso: vulgatur τίνι. Sed nescio *qua* mente minus apte dicitur quam actio non cognita re dictum. Cetera exempla video secundum liberierem, quia poetae utuntur, verborum collocandorum rationem etiam ita intelligi posse, ut praedicata notio tollatur tota, non pars eius. Tamen omnia tacitam contrarii cuiusdam significationem habent. Longe aliter habet γυναικά τ' οὐ γυναικα Oed. R. 1256. cf. Koen. ad Greg. Cor. p. 98.

b. Adiectivis iungitur. οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον Phil. 348. δνειδος οὐ καλόν 475. ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὄλης μᾶς 478. καλπερ οὐ πολλῶν ἄπο 643. ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου 810. σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια Oed. R. 778. δοῦλος, οὐκ ὀνητός 1123. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἄγνων πατεῖν Oed. Col. 37. δῶρον οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν 583. οὐ νέος 707 ch. οὐ γάρμων ἐμπειρος 755. εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζον 1004. ἔξοιδά σε οὐ φιλόν — ἔκορτα 1033. οὐκ ἄλλος βρόστῶν 1125. ἔχεις γὰρ οὐχὶ βασιλῆα τάνθυμῆματα 1201. οὐκ ἐλάσσονα (ἐκαῖνον) 1414 οὐ στέναικτος — ἐξεπέμπετο 1659. ὥς ἀρωαίτεον σοὶ σπύργον εἴη τοῦτο, κοῦχι κρυπτεόν Ant. 273. λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκὰ 282. οὐκ ἔξ' ἅπαντος δεῖ το κερδαίνειν φιλεῖν 312. κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος αὐτὸς ἀποῦσόναι 1176. οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην 1244 an. σέ τ' οὐχ ἐκὼν κατέκασον 1321 m. χρόνον γὰρ οὐχὶ βαίων — μένει Trach. 44. οὐχ ἐκὼν ἐκοῦσι δὲ ξύνεστιν 197. κοῦ νόσω βαρύν cum traiectione vocabulorum. οὐκ ἐλεύθερος, ἀλλ' ἐμποληθεὶς 248. οὐ δίκαιος ἄγγελος 347. οὐκ ἐμῶν ἐπὶ ἀγγέλων 390. ἀνδρὸς οὐχὶ σάφρονος 435. μάθησιν οὐ καλὴν 450. οὐχ ἐκοῦσι 466. οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ καινωνός 726. οὐκ ἀσχημον ἀλλὰ δυστυχῇ κωκνέτον 863. οὐ σμικρῶν κακῶν 868. τήρδε κοῦκ ἄλλην δίκην Ait. 113. ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος 450. γένοι' ἂν οὐ κακίς 547. οὐ μακρόν γέρας 812. οὐ σμικρὸν φρονεῖν 1099. οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων 1247. οὐ δραπέτην τὸν κληρὸν 1264. οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται (τοῦργον) 1347. οὐκ ἐμούς τρόπους λέγεις El. 389. οὐχ ἴσον καμῶν ἐμοί 522. ἐξ ἐμοῦ τε κοῖκ ἄλλον 873. μοῖρα μὲν οὐκ ἐν ἐσθλῇ 1083 ch. οὐ φιλῆς δσμῆς ὑπο Synd. II. 4 (147 D.). οὐ μένιν καλόν V. 4. (152 D.) cum traiectione. πλῆθος οὐχ ὅσον δοκεῖς Laoc. III. 5. (342 D.). οὐ χρυσόμορφος inc. L. 2 (708 D.). οὐ σμικροῖσιν αἰλλοκοῖς inc. LXXX. 1 (753 D.). — Oed. R. 1280. sententia mutila est.

c. Pronominibus applicatur, a quibus possessiva excludimus, quorum aliquot in adiectivis exempla recensuimus. ἄνδρα δ' οὐδέν' ἐντοπον, οὐχ ὄντις ἀγκύσειεν Phil. 281. Subaudiendum enim τοιοῦτόν τινα. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε 900. εἰ — λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ ἔκτανον Oed. R. 844. ἐφάμομαι γὰρ οὐ πᾶνται μόνων Oed. Col. 863. οὐκ ἐγὼ μόνος 1241 ch.

οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς Trach. 440. οὐχ ἡμῶν κρατῶν Ai. 1081., sed οὐχ etiam ad κρατῶν ἀπὸ referens. ἐκ τοῖς δικασταῖς, κοῦκ ἐμοί, τάδ' ἐσφάλη 1114. σὺ τοι λέγεις οὐκ ἐγώ El. 614.

d. Participiis additur, cum substantivorum, tum adiectivorum videtur, vel etiam enuntiatorum verbalium contractorum minus gerentibus. οὐ μοιπῶν σύρριγγος ἔχων Phil. 218 ch. cum hyperbato. δόξαζαν μὲν οὐ 541. τοῖς ἔχων βάσιν 686 ch. οὐκ ἔχων τροφήν 941. ἀφ' οὗ ὄντα κοῦ μέλλοντα 1002. οὐ φορβάν ἐτι προσφέρων 1090 ch. δοῦντα κοῦ μέλλοντα 1240. οὐ τι χείρων 1283. οὐχὶ τοῦτέστιντος ἤ Oed. R. 893. εἰ φίλος οὐκ, εἰδώς τί θύγῃς 1008. οὐκ ἐνέπων τὸν παῖδα 1150. χρόνους μάθους ὧν οὐχὶ τῷ παρόντι τῶν 586. ἀξίαν τίς οὐδὲν αἰσχύνεις πόλιν 933. οὐκ εἰδότε οὐκ εἰδυῖα 987. σοὶ μὲν ἱππολιν οὐκ ὄντα 1157. οὐ ζῶσιν οὐ θανόνσιν Ant. 845 m. τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδὲν 1307 m. ὥς, ἐπ' οὐκ οἶν Trach. 160. οὐκ εὐμαρὲς χρώμενος πολλῇ, γύναι 192. ἡμᾶς ἄρ' ἐνένοσοῦντες ἀπώμεσθα νῦν Ai. 262. οὐ τὸ σὺν δέσας στήνα 1089. ζῶμα — οὐ χλιδαῖς ἡσκημένον El. 444. μὴ σκῆψιν οὐκ οὐσαν τιθῆς 574. κοῦκ ἐμοί προσεσώτα 608. cum traiectione. οὐκ εἰδυῖ' ἄρ' αὖ ἤμεν ἄτης 923. ὥς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε 1014. τὸ κοῦρον Ἄργος οὐ κατὰκρήσεντα Epig. V (197 D.). οὐ δεδιγμένα Naupl. V. 7. (379 D.).

e. Adverbis apponitur. οὐκ ἐκθάδ' οἱ πλοῖ Phil. 304. κοῦ μόνον 551. οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι 954. εἰπομένην οὐκ ἄπαξ μόνον Oed. R. 690 ch. οὐκ ἥμισυ 1054. πολλάκις τε κοῦκ ἄπαξ 1275. οὐ πάντ' μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης Oed. Col. 142 an. οὐκ ἄνευ μὲνδεοῦ 329. οὐκ ἄνευ πομπῶν 727. οὐκ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδε τ' ἢν ἡρμωσμένα Ant. 566. εἶπον ἂν σ' αὐκ εὖ φρονεῖν 751. nisi οὐκ ad infinitivum trahendum est. οὐ βεβουλεύσθαι καλῶς Trach. 586. cum hyperbato. ἄγχου δ' ἄρα καὶ μακράν 958 ch. ὥς αἰὲν οὐ μενοῦνται Ai. 667. traiectionem illud. κοῦ λόγῳ δέξω μένον 800. quanquam nec sententia nec collocatio verborum prohibet, quoniam κοῦ λόγῳ non κοῦ μόνον coagmentanda putemus, velut El. 1445. οὐ μᾶλλον — ἢ λυπήσομεν 1118. ἐπεὶ τᾶν οὐ μακρὰν ἔχων ἐγώ El. 315. οὐχ ἢ γ' ἐγὼ λέγω 330. δαφὸν οὐκ ἀπόνητοι 1054 ch. οὐκ εἰωθότως 1448. οὐ μᾶλλον Cedal. I. 2 (307 D.). οὐ κοίφοι μόνον inc. X. 2 (663 D.). — Et dicta adverbiascentia praepositione et casu efficiuntur talia, quibus negatio praefigatur. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν ἢ ζημίαν — φέρει Oed. R. 519. οὐκ οἴκου μέτα Oed. Col. 1632. οὐκ ἐξ ἅπαντος Ant. 312. οὐκ ἐπ' ἀβήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις 552. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις Trach. 388. Quanquam etiam οὐ λέγεις ἀπὸ γνώμης recte dicas. καὶ κατὰ γλῶσσαν κλύων 744. οὐ κατ' ἀνθρώπον φρονῶν Ai. 764. τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν El. 1051 ch.

f. *Infinitivis verborum non videtur addi, nisi cum suspensi a dicendi sentiundive verbis oratione obliqua ponuntur; quandoquidem sic planam et rectam negationem servari constat, nisi si sententia diuturne cum aliqua dubitatione proferatur.* φημι δ' οὐ σε μαρτυρεῖν Phil. 1375. ε τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῇ κακῶς ὁρῶν οὐχ ὑπέξειν τὴν δίκην; οὐκ εὐ φρονεῖς Oed. R. 552. τοῖσι ξυμυτὸν εἰς ἀράς θεινὰς προβάλλων ἀγέτως οὐκ εἰδέναι 744. πυνθάνομαι — Αἰγιάνειραν — οὐ ποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πάθον Trach. 106 ch. μὴ δοκῶμεν θρῶντες ἄν ἡδόμεθα οὐκ ἀντιτάσειν Αἰ. 1065. ἐλπίσιν δὲ βέσπομαι ἄχῃ τέκνου κλύουσιν ἐς πόλιν γόους οὐκ ἀζώσασιν Ant. 1233. Sic et in quo Interpretes affenderunt verbum intelligendus Antig. 374 an.: πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἄντιγόνην; v. Herm.

g. Postremo in contrā positis s. ἀντιθέτω ponitur οὐ. ἔστ' ἐμὸν μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὀμίλια — πιστή Phil. 70. ἔτι γλῶσσαν, οὐχί τάρχα πάνθ' ἤχουμένην (ὄψω) 99. ὡς οὐκ ἐξέδορος ἀλλ' ἐντοπος ἀνὴρ 212 ch. κοῦ μόνον βουλευματα, ἀλλ' ἔργα θρῶμενα 551. ταῦτ' ἐλπίσω θρῶμεν, οὐ μέλλωντ' ἐτι 543. ἐγὼ — οὐκ ἄλλος ὁμολογῶ τάδε 968. αἰσχροῦς γὰρ αὐτὰ κοῦ δίκη λαβὼν ἔχω 1218. οὐχί Σιούφου πατρός, ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλεύς 1295. γῆντ' αὐτὰ ἀγνωτὰ μοι προσήλθεθ' ἐμείλοντες Oed. R. 58. ἀρχῆς — ἦν ἐμὸι πόλις δωρητόν, οὐκ αἰτητόν εἰσεχειρίσαιν 384. θηήσκειν, οὐ φηγεῖν καὶ βούλομαι 623. τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ' ἐποιετέρω ατόμα 671. πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη 850. καίτοι νῦν οὐ κείνος — κατέκτανε 855. φανεί κατὰ ἐκόντα κοῦκ ἄκοντα 1230. πόνον, οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν Oed. Col. 231 ch. ἤσαντα βαιοῦ κοῦχί μυθροῦ χρόνον 398. αὐτὰ ἐξ ἐνὸς ἀφελαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὑπο πάντων κελευσθεῖς 741. οὐχ ὧς εἰς δόμους ἄγης, ἀλλ' ὡς πάριλλον οἰκίης 788. μαρτίφασμαι τοῦσθ', οὐ σέ 817. τοῦτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν ἀρμοσθήσεται (sc. νόμοις) 912. μέτοιχος — εἶναι βέβαια κοῦχ ἐκὼν 939. σὺ γάρ νῦν ἐξέσωσας, αὐτὰ ἄλλος βροτῶν 1125, ἔχω γάρ, ἄχῃ, διὰ σέ, κοῦκ ἄλλον βροτῶν 1131. ἄπαξ τὰ τοσαῦτ', οὐχί δις χροῖζω κλύειν 1210. τλάμων ὄδ', οὐκ ἐγὼ μόνος 1241 ch. αἰδ' ἄνδρες, οὐ γυναικες 1370. ἔστι νῦν δὴ οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ — στενάζειν 1667 m. v. Herm. ὡς ἀνοιστέον σοὶ ταῦτ' εἰς τοῦτο, κοῦχί κρυπτέον Ant. 273. πάρειμι δ' ἄκων οὐκ ἐκοῦσιν 276. ἔστ' ἐμὸν θοῦρμαιον, οὐκ ἄλλον τότε 393, ἀγχοῦ δ' ἄρα καὶ μακρὰν προῖκλαιον Trach. 958 ch. θηλὺς οὐσα κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν 1051, ὡς ἀνδρας, οὐκ ὡς εὐκλειων ἄγχαν ἔχω Αἰ. 64. θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ καίνοισιν 949. σὸν ἄρα τοῦργον, κοῦκ ἐμὸν κεκλήσεται 1347. ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακῶς — ὄντες σὺ χυγνώσεται; El. 1321. οὐκ ἐμὸν τὸδ', ἀλλὰ σὸν 1462. ἀπένν δ' ἔδωκεν ψαλλίδα κοῦχί βάρβαρον (κοῦκ ἀβέβητον) Lacaeon. I (336 D.). Horam antithetorum etsi varium genus est, ut modo (quanquam raro) verbum

finitum, modo aliqua alia sententiae pars negando tollatur, modo primum, modo alterum membrum additum negationem habeat, alteri nunc addatur, nunc omittatur καὶ (quae minus vulgaris ratio est: v. Fritzscher ad Luc. Dial. Deor. p. 46.), eadem tamen in omnibus negandi particulae vis est.

5. *Duas negationes* eiusdem quidem familiae vario sensu videmus componi. Triplex enim genus est. Primum *geminari* videmus ipsum οὐ, fortius ut negetur sententia. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος, οὐδ' οὐμ-
πάλητος Σιάφου Λαϊρτίου οὐ μὴ θάνασι Phil. 414. νῦν ἐπὶ τῷδε νο-
σοῦντι οὐ πῦρ, οὐκ ἔχως τις ὁρήσιμον οὐκ ἀποτρέψει; Trach. 1010 m.
De Antig. 5. mox dicendum: iniuria exemit Hermannus post ὁποῖον οὐ
virgula posita. Ita vocabula partes quasdam, non generatim negantia
similiter geminari videmus. ὅν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδὶ Ai. 1260.
cf. Oed. Col. 57. et priori loco quae adscripsit Hermannus. Sed minime
hic advocanda, quae *iteratam in duobus*, non *geminatam in uno membro*
negandi particulam habent: haec enim elliptica dicendi ratio est, omisso
alterius membri verbo cum priore communi: v. Ai. 949. Oed. Col. 593.,
ubi mirum Elmsleir iudicium est, pro altero οὐκ corrigentis οὐν: cf.
Stallbaum ad Plat. Hipp. Mai. p. 292, B. Similia ille exprompsit ad
Ar. Ac. 1. 421. Cf. inc. LXII. I (727 D.). Altera ea ratio est, ubi „novum
quid sententiae negativae adiiicitur, quod quia pars eius est, iterari ne-
gationem patitur, ut ipsum quoque negari clarius appareat.“ Her-
mannus ad Antig. 4. Igitur negandi vocabula composita vel speciatim
significantia post univere negans οὐ inferuntur, velut οὐπω, οὐκέτι, οὐ-
δαμοῦ, οὐδαμῶς, οὐδέλς, οὐτις: nec minus οὐτε — οὐτε post οὐ illata
ad hoc loquendi genus referendum est. Firmatur ita et fortius effertur
negandi vis. ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδὺ μοι Phil. 1009. οὐκ
ἂν λάβοις μου μάλλον οὐδέν' εὐσεβῆ 1040. οὐκ ἔμελλον ἄρα — λείψειν
οὐδέποτε 1072 m. ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὐτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν
οὐνεκ', οὐτε τῇδ' ἂν ὑστερόν Oed. R. 857. οὐ, τὸν Ὀλυμπον, ἀπέτρων, ὃ
Κιθαριῶν, οὐκέτ' ἔσει 1089 ch. siquidem recte οὐκέτι rescripsit expulsa
librorum scriptura οὐκ ἔσει Hermannus; est illud praefixo γρ. in cod.
Paris. b. a Faehsio collato. οὐ γὰρ ἂν κακῶς, οὐδ' ὧδ' ἔχοντες, ζῶμεν
Oed. Col. 802. ἀλλ' οὐ γὰρ οὐτ' ἐν τοῖςδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν,
οὐθ' οὐς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόβους πατρώους 992. πείσομαι γὰρ οὐ
τοσοῦτον οὐδέν Ant. 96. ἔβριον γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες Trach.
279. ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε El. 585. οὐ γὰρ ποτ' οὐτ' ἂν
ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροντ' ἂν — οὐτε Ai. 1052. οὐ γὰρ ποτ' αὐτῶν
οὐδὲν ἐν ταῦτῳ μένει Alet. VI. 3 (93 D.). — Tertia ratio illi plane con-
traria haec est, cum *vocabulum partem tollens* sive *speciatim negans* prae-

cedit, negatio generalis insequitur: quo facto sententia procedit *generatim affirmans de omnibus*. Unum Sophoclis reperi: γλώσσης κυρφαῖον οἷδ' ἐν οὐ διέρχεται inc. XVIII. 3 (673 D.). Nam ex eodem quidem genere sed vexatius et subobscurius est illud Ant. 4. 5. οὐδ' ἐν γὰρ οὐτ' ἀλγεινόν, οὐτ', αἴτης αἶτερ, οὐτ' αἰσχρόν, οὐτ' ἀτιμόν ἐστ' ὅποιον οὐ τῶν σῶν τε καὶ μὲν οὐκ ὅπως ἐγὼ κακῶν. In qua sententia, si αἴτης αἶτερ cum Boeckhio ita intellexeris ut significavi in αἴτη et αἶτερ, et ὅτι conjunctionem esse, quod dictum in ea vocula tractanda, nihil offensionis inest, ut longis Interpretum disputationibus minime fuerit opus. Unam, quae in cumulatis negationibus ὅποιον οὐ et οὐκ ὅπως inerat, dubitandi materiam abunde sustulit Reisig. C. Crit. in Oed. Col. 350., ceterum ridicule scribens ταισχρόν et τὰτιμόν.

6. Poni particulam solere constat iuxta illud, quod apposita ea tolli velimus. Sed non semel ab hac regula desciscitur, ut solum videatur ἀντιθέτων membrum alterum ab ea libertate immune servari.

a. Traiectionis igitur vulgatissimum genus est, cum *postponitur* vocabulo, quod spectat negatio. ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δέ Phil. 70. δοξάζων μὲν οὐ, τύχη δέ πως 541. ὅπως δ' οὐ μάλα 672 ch., quod propter insequens μάλα excusatione non caret. κάνακον φλοῖαι κάρα βυθῶν ἐν οὐχ οὐα τε Oed. R. 24. i. q. οὐκέτι οὐα τε, cf. ὡς ἐν οὐκ ὦν Trach. 160. γ. ἔτι. θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσοῦμενον — ἐξόμεσθα — ἀνδρῶν δὲ πρῶτον — κλόνοντες Oed. R. 38. δεῖ δ' οὐ τοιούτων 406. usitatius quidem οὐ δὲ δεῖ τοιούτων diceretur, sed ex sequente opposito ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν recte defenditur. προσέβα γὰρ οὐκ ἂν ποί' ἀσπιβὲς ἄλσος ἐς τῶνδε — χορᾶν Oed. Col. 125 ch. ἤγω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουλήθεις 736. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδέν Ant. 96. ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ἥπο δὲ πνους ἰκάνω 223. ὁ μὲν γὰρ ἡφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὐ 255. ταρβήσει γὰρ οὐ Αἰ. 541. ὡς αἰὲν οὐ μενούντα 667., quod aperte significat οὐκ ἀεί. τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτεόν 1119. ἣ γὰρ εἶην οὐκ ἂν ἐν φρονῶν 1309. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε El. 542. Nam ad νῦν referre ineptum. δυσφημῶ μὲν οὐ 893.

b. Sed non infrequentior ille usus est, quando aliis opponitur vocabulis, quam quibus negandis sententia iungi iubet. ὅταν τι θρᾶς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρόπει 111. ὡς οὐ θέμις γίγνεται 346., quippe θέμις et οὐ θέμις sine verbo ἐστὶ dicta ita consuetudine teruntur, ut insolita res sit avellere negandi particulam: cf. Phil. 801. φημί δ' οὐ σε μανθάνειν 1375. i. e. οὐ μανθάνειν σε. ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησέμῳ χρεῖται Oed. R. 878 ch. Εἴτι οὐ χρεῖται aut οὐ χρησέμῳ ποδὶ consocianda erant, haud male tamen praeponitur οὐ praegnanti sensu dictum pro οὐδαμῶς. τί μ' οὐ λαβῶν ἔκτεινας εὐθύς 1391. καὶ γὰρ ἀζάρετας, οὐ σοὶ τῇ βίῳ

ξυνέσπετο 1523. κοὺκ ἄλλον ἔξεις εἰς τόδε Oed. Col. 1032. βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὄγκον πλέων 1164. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι Ant. 78. πῶς οὐδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 460. ζῶντα καὶ θάλλοντα κοὺ νόσῳ βαρύν Trach. 234. εἰς ταφὰς θήσω —, οὐ τὸ σὸν δέλουσ στόμα Ai. 1089. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; El. 164 m. ζῶμα τοῦμόν, οὐ χλιδαῖς ἡσκημένον 444. μανθάνω δ' ὁθούνεκα ἔξωρα πρῶσσω κοὺκ ἐμοὶ προσεικότα 608. δαυὸν οὐκ ἀπόνητοι 1054 ch. οὐ μένειν καλόν Synd. VII. 4 (152 D.). Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέχεται, οὐδ' αὖ γυναῖκας Phaedr. IV. 1 (607 D.). Illud Antig. 754., ut collibuerit, et ex hyperbato explicari licet, et aliter: ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὀλυνπον, ἴσθ' ὅτι χαίρων ἐπὶ ψόγοις δειννάσεις ἐμέ. Sic si non inciditur post ὅτι, traiecta verba sunt, cum sic dici oporteret: ἴσθ' ὅτι οὐ χαίρων δειννάσεις. Sed si placuerit virgulam ibi ponere, quod mihi certe videtur aptius, extra verborum nexum positus illis ἴσθ' ὅτι liberior quidem, sed non traiecta vocabulorum collocatio est: οὐ χαίρων δειννάσεις ἐμέ, ἴσθ' ὅτι. Iniuria autem hyperbaton animadvertere tibi videaris aliquoties, velut cum Phil. 900. dicatur λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε, in quibus οὐκ ἔγωγε ita coaluerunt Graecorum more, ut divelli non possint; Oed. R. 527. οὐδα δ' οὐ γνώμη τινὶ non τίμη scribendum videri significavi; Trach. 586. δοκίς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῖσθαι κακῶς recte dictum, οὐ enim *haudquaquam* significans sententiae a verbo suspensae, non parti eius praemitti par est: denique πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις El. 1202. duobus modis recte componatur secundum sententiae tenorem.

7. Iam videamus οὐ quomodo aut cum aliis *negandi particulis* in eodem membro coniungatur, aut illae duobus sese consequentibus disper-tiantur.

a. Quomodo οὐ ipsum geminetur aut cum cognatis voculis coniungatur vidimus (5.): relinquitur ut dissentientibus doctorum opinionibus distractum οὐ μὴ consideremus. οὐ μὴ cum *indicativo futuri* legitur: οὐ σοι μὴ μεθέσθαι ποτε El. 1041. οὐ τοι μὴ ποτε σ' ἐκ τῶνδ' ἰδράνων — ἄκοντά τις ἄξει Oed. Col. 173 ch. Codd. plerique et editi libri ἄξει, Vat. ἀγάγοι, Paris. ἀγάγη, scilicet quod descriptores ἄξη scriptum re-perientes de barbarismo vitando canturi erant. οὐ μὴ ἔξεργεῖς τὸν ἕνῳ κάτοχον, κάκκησεις — νόσον Trach. 974 an. Librorum scripturam μὴ ἔξεργεῖς, κάκκησεις, κάναστήσης emendavit Dawesius Misc. Cr. p. 223. Et duo ultima liquido scripta habet cod. Laur. a.: primum illud sic exhibet: οὐ μὴ ἐξεργεῖς, in quo ipso quoque vestigium veri: vulgata per-dendo metro est. Praeterea sic certe scribitur οὐκουν ποτ' ἐκ τούτων γε μὴ σκήπτρουν ἔτι ὁδοιπορήσεις Oed. Col. 853. Par. A. Ricc. a. edd. vett. ὁδοιπορήσης. De coniectura nunc scripsit Hermannus οὐ γὰρ μὴ φονεύς

ἀλώσομαι. Oed. R. 576.: vulgo οὐ γὰρ δὴ. Cum *coniunctivo aoristi secundum* legitur: οὐ μὴ πύθεται Phil. 103. οὐ μὴ θάνωσι 416. ἀλλ' οὐ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου Oed. Col. 451. Elmsl. de coniectura οὔτε μὴ, quod sequitur οὔτε. οὐ σε μὴ προδῶ 655. οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτέ Trach. 618. οὐ μὴ λίσβω 1180. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83., quod etsi ut οὔκουν et alia non simplicem, sed compositam negandi voculam habet, regulae causa una advocamus. οὐκέτι ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδῃτε 417 ch. οὐ γὰρ σε μὴ γήρα τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γυνῶσι El. 42. ἀλλ' οὐ ποῖς ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε 1018. Alii μάθῃς. Cum *coniunctivo aoristi primi* dicitur: ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε τὰμ', ὥς ἂν εἶπω μὴ τὰ σ', ἐκφῆνω κακά Oed. R. 329. Libri ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε τὰμ', ὥς ἂν εἶπω, μὴ τὰ σ' ἐκφῆνω κακά, in quibus μὴ abundare alterum Elmsleius existimat. Scholiasta vetus, etsi sententiam non perspexit, recte tamen distinxisse videtur: οὐ μὴ ποτ' εἰς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσης ἔχων Phil. 381. Brunckius ἐκπλεύσεις, barbarum id esse immemor; alterum illud et grammatica ratio iubet et libri omnes tuerentur. οὗτοι σ' Ἀχαιοῶν, οἶδα, μὴ τις ὑβρίσῃ Ai. 557. Brunckius ex paucis et peioribus libris, suo E. (Mosq. b. Ien. et, ut videtur, Flor. A.) ὑβρίσει, quod etsi barbarum non dixerim cum Elmsleio ὑβριεῖ solum probante, tamen et perrara futuri eiusmodi exempla sunt, et librorum bonorum quidquid est, ὑβρίσῃ tuerentur: Brunckii membr., Laurr. tres, Flor. Γ, Θ. οὐκ ἀρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσιν ποτέ Oed. Col. 409. Brunckius κρατήσουσιν secundum Dawesium, quod in eius cod. T. supra scriptum. οὐδὲ γὰρ ὢν ἀφλητος ἐμολ ποτε καὶ τῷδε μὴ κυρήσῃς Oed. Col. 1699 m. Cod. Vat. Brunck. Reis. κυρήσεις, in Par. B. scriptura ambigua est, ceteri libri κυρήσῃς. οὐδὲ μὴ ποτε λάθῃ κατακοιμάσῃ Oed. R. 870 ch., quemadmodum ex Elmsleii coniectura scripsit Hermannus pro vulgato μὴν et κατακοιμάσει: nam κατακοιμάσῃ est in Laurr. tribus Flor. A. Pal. καὶ μὴ σινηθῇς Oed. R. 771. sc. τοῦ μαθεῖν. Cum *coniunctivo praesentis* dictum videtur Oed. Col. 1027.: οὐς (ἄλλους) οὐ μὴ ποτε χάμας φηγόντες τῆσδ' ἐπειύχωνται θεοῖς. Sic codd. Vat. Ven. Farn. Par. B, T., hi duo supra scripto ἐ, et ἐπειύχωνται Reisigius, ἐπειύχονται Brunckius dedit. Plerique libri ἐπειύχονται, velut Laur. a. b, Par. A., qui a correctore *coniunctivum* habet, Par. F. Ricc. Cum *optativo orationis obliquae* semel dicitur ἐθίσπιεν, καὶ τὰπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὥς αὐ μὴ ποτε πέρασον Phil. 607., quod recta oratione utentibus sic proferendum fuit οὐ μὴ ποτε πέρασον. Et *subauditur futurum* item semel; ἀλλ' οὐ τι μὴ νῦν sc. ἀτηρὸς ἔσομαι Phil. 1257. Haec Sophoclea exempla sunt, sermonis usu, versus lege, libris addicentibus pleraque ita tuta, ut labefactari non possint. In eis autem iudican. liis duplex error cavendus est. Alter Dawesii est, qui cum οἱ

μή cum coniunctivo aoristi primi activi et medii dici negasset, Brunkium et alios temere assentientes habuit, donec ab Heindorfio ad Plat. Phaedr. p. 66, b. infracta caeca illa fides, plane sublata est ab Elmsleio ad Oed. Col. 177 (173 H.). Longe plurima exempla aut futurum, aut, in tanta aulhypotactorum multitudine, aoristum secundum prae se ferre mirum non est; negare de primo aoristo nec ratio est, cum certa verborum genera sint alterum plane excludentia et mirum videatur in activo vetare, quod in passivo admittatur, nec licet, ne barbare loquentes homines Atticos faciamus, velut Soph. Phil. 381. cf. Arist. Vesp. 394. Alter est Elmsleii, qui sibi persuasit οὐ μή cum futuro interrogative proferri et vetandi significatione praeditum esse, οὐ μή γράψῃς ut sit μή γράψῃς, cum aoristo vim habere negandi; οὐ μή γράψῃς igitur esse οὐ γράψῃς; v. ad Eur. Med. 1120. Soph. Oed. Col. 177, Fatetur tamen tria esse apud Atticos poetas exempla cum regula sua pugnantia; Oed. Col. 177 (173.). El. 1052 (1041.). Ar. Ran. 508. quorum Sophoclea corrigit, in altero ἄρῃ pro ἄξῃ, in altero οὐ ex cod. Laur. a. pro οὐ scribendo, id quod mire languet. De Aristophaneo nihil dixit. Interrogandi quandam speciem inesse Hermannus in Cehsura p. 235. Opusc. t. III. fassus, cetera infregit, posse etiam in coniunctivi exemplis interrogative dictum quaeri existimans. Nec profecto male: nec adversatur, quod idem ad El. 1041. cum Matthiaeo (Gr. Mai. vol. II. p. 988, et ad Eur. Hippol. 212.) ad ellipsin confugit οὐ δεινόν, οὐ δέος: quin ne pugnant quidem inter se illae explicandae formulae rationes, quod visum Matthiaeo in Gr. L. c. Quanquam Elmsleius certe, quomodo illud de interrogative dicto μή intelligendum esset, minime clare perspexerat. Nam μή verba verendi et metuendi consecrari solitum semper interrogative dicitur, ut cum δέδοικα μὴ πᾶθω dicas, hoc dicas, timore plenus sum, anne forte passurus sim, eademque ratio in verbis videndi et cavendi regnat, modo quod in his etiam indicativus admittitur: ὅρα μὴ τιθῇς ut sit vide ne forte ponas, ὅρα μὴ θήσῃς vide anne positurus sis, ὅρα μὴ τίθῃς vide anne ponas. v. μή. De coniunctivis autem praesentis et aoristi illo manentem et productam, cum loquamur, hoc uno nisu absolutam et cito praetereuntem actionem dici Reisigius observavit Comm. Crit. in Oed. Col. 398, p. 250, Quibus adde, quae Hermannus ad Oed. Col. 853, et 1028, adscripsit. Praeteritae tamen rei, quod eidem visum ad Phil. 416, in aoristi coniunctivo significatio non inest. Recte igitur ellipsin illam cum interrogative explicandi ratione conciliare licebit, quandoquidem cum nos vereri aut cavere nobis alterive dicimus, hoc modo amicae admonitionis et solliciti animi, modo iudicii incerti et dubitantis, aliquando acrioris adhortatio-

nis cum miratione quadam non statim parentis esse possit, quod postremum genus proxime abest ab imperando et vetando. Ita perfacile etiam illud intelligitur, quomodo ab incerto et sollicito iudicio οὐ μή et coniunctivo dici solito orsi aliquantum confirmato animo sermonem certius negantes finiamus: quod fit Soph. El. 42. *Vetandi* autem significationem non in futuro sed in secunda persona verbi quaerendam esse pulchre perspexit Hermannus ad Med. 1120. Cum igitur οὐ μή cum futuro dicitur, secunda persona *vetandi*, ceterae iudicium ambiguum quidem, ut de re futura, at cum aliqua firmitate existimandi prolatum referunt. οὐ σοι μὴ μεθέσθαι ποτε, El. 1041. i. e. οὐ δέος τοῦ μεθέσθαι σοι ἐμὲ: cave credas, me secuturam, nam non sequar profecto. οὐ τοι μὴ ποιεῖ σε — τις ἄξει Oed. Col. 173. οὐκ οὖν — ἐκ τοῦτων γε μὴ οκλήπτειν ἐτι ὁδοιπορήσεις 853. cave credere, an usurus sis illorum adminiculo: non enim unquam uleris: rectus futuri usus est in re per futurum omne tempus producta. *Vetatur* aliquid: οὐ μὴ ἔγχεῖς τὸν ὕπνῳ χάτοχον Trach. 974. Cum futuro indicativi recta oratione sermoncinantes utimur, aliena narrantibus optativus suo ministerio adest: ἐθέσπισεν, καὶ τὰν Τηοῦ πύργου ὥς οὐ μὴ ποτε πέσουσιν Phil. 607. At coniunctivo praesentis res durans illo quo loquimur tempore significatur. *Dubitantis est cum modestia iudicii* οὐ μὴ ποτε χῶρας φηγόντες τῆς δ' ἐπείχονται θεοῖς Oed. Col. 1027. Captos raptores esse iam dum loquatur, Theseus suspicatur: *verendum non est*, inquit, *an forte, quod illos effugerint, iam diis gratias agant.* Quod si ἐπείχονται aut ἐπείζονται dixisset, *captum iri* significaturus erat, certius illo, hoc modestius. Recte sic Hermannus. Cum coniunctivo aoristi dictum οὐ μὴ rem futuro tempore cito absolvendam indicat. Et *verecundum* quidem iudicium haec continent: οὐ γὰρ σε μὴ γῆγε τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γῶσι El. 42. οὐ μὴ πύθεται Phil. 103. οὐ μὴ θάνωσι 416., quod non significat non verendum, ne mortui sint: sed non verendum, ne forte moriantur cum adsignificatione mortis praematura (die werden nicht so leicht sterben). ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε, τὰμ' ὥς ἂν εἶπω μὴ τὰ σ', ἐκφῆρω κακὰ Oed. R. 329. οὐδὲ μὴ ποτε λάθαι κατακοιμάσθην 870. et passivum κοῦ μὴ στερηθῆς 771. οὐ σε μὴ προδῶ Oed. Col. 655. οὐδὲ γὰρ ὦν ἀφελήτος — μὴ κυρήσῃς 1699. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83. οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόδ' ἴδῃτε 417. οὗτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ἰβρίσῃ 557. οὐ τι μὴ σφαλῶ Trach. 618. οὐ μὴ λάβω 1180. Adsignificatur voluntas et consilium firmiter propositum animo loquentis: οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσιν ποτε Oed. Col. 409. non est verendum, ne a me impetrem, ut me potiantur (sie sollen nicht). οὐ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου 451. *Vetandi* significatio inest: οὐ μὴ ποτ' ἐς τὴν Σκύρον ἐκπεύσῃς ἔχων Phil.

381. Aoristus in his suae, quam ante exposuimus, significationis tenax est, nisi unum illud *κυρήσῃς* Oed. Col. 1699. excipere placuerit, ut *κυρήσεις* scribendum iudices. Sed habet aoristus quo defendatur. Etsi enim *non ἀπὸ τῆς* res est manens et producta, tamen cum in *κυρεῖν*, quod contrarium *ἀμαρτάνειν* habet, attingendi et consequendi vis insit, ἀφελή-
τον *κυρεῖν* intelligas de eo, quem quis *desinat amare*.

b. Quomodo post οὐ inferatur *μή* et *μηδέ*, in illis vocabulis expositum est.

οὐ post οὐτε infertur fortius negando, quam fit duobus membris dispartito οὐτε. V. Schaef. ad L. Bos. p. 228. et ad Oed. Col. 972. Elmsl. ad Eur. Med. 1316. Brunck. ad Or. 295. ὅς οὐτε βλάσις *πω γενεθλίους πατρὸς*, οὐ *μητρὸς εἶχον* Oed. Col. 977. οὐτε *του γενήδος ἦν πλῆγμῶ*, οὐ *δικέλλης ἐκβολή* Ant. 250. Et binis οὐτε bina οὐ consecraria sunt: οὐτ' ἂν *πν ὄλβος*, οὐτ' Ἰλίου, οὐ *πύργος*, οὐχ *ἀλκίτυποι κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν* Ant. 943. Non memoro versum Ant. 845. propter incertam scripturam ambiguum. Aliud genus est Ant. 257.: *σημεῖα δ' οὐτε θηρός*, οὐτε *τοῦ κυνῶν ἐλθόντος*, οὐ *σπάσαντος ἐξεφαίνετο*: neque enim οὐτε — οὐ pari dignitate componuntur, sed duo illa οὐτε sibi invicem opposita sunt, subiunctum οὐ *σπίασαντος*, quippe relatum ad alterum participium *ἐλθόντος*, cui ne negationes sese tollerent, addi οὐ non potuit.

οὐ — οὐ aliquando duobus membris contra positis praefigitur, cum οὐτε — οὐτε suo iure dictum iri exspectaveris, quippe aut una re duobus, aut duabus uni abiudicatis. Etiam hoc fortius est quam altera loquendi ratio: v. Locell. ad Xen. Ephes. p. 129. Franke de Part. neg. II. p. 29. Sophoclea, praeter illa in quibus οὐτε praemittitur, Ant. 845. 943., exempla pauca reperio. οὐ *φορβάν ἱερᾶς γᾶς σπόρον*, οὐχ *ἄλλων αἰρω* Phil. 700 ch. οὐ *χιδός*, οὐ *ποδός*, οὐ *τινος ἄρχων* 848 ch.

οὐκ sequente in altero membro οὐδέ, *οὐδεις*, οὐτε, v. in οὐδέ, οὐδεις, οὐτε.

8. Addita cum multae particulae tum particularum munere suscepto *τι* negationi reperiuntur, partim ut vis eius congenita aliquantum immutetur. Quibus particulis aut adverbis secundo loco infertur οὐ, velut *ἄρ' οὐ*, *ἄρ' οὐ*, *ἦ οὐ*, *μή οὐ*, *μὴν οὐ*, quare in *ἄρα*, *ἄρα*, *ἦ*, *μή*, *μὴν*: ibidem οὐκ *ἄρα* et οὐκ *ἄρα*; *πῇ γὰρ οὐ* v. *πῇ*, *πῶς οὐ* et *πῶς γὰρ οὐ*, *πῶς δ' οὐ*, *πῶς δ' οὐχί*, *πῶς δ' οὐκ ἂν* v. *πῶς*. *τί οὐ* s. *τί δ' οὐ* v. *δέ* et *τίς*.

οὐ *γάρ* et οὐ *γὰρ* ἂν hoc cum optativo dici solitum potentiā quaeri etiam possunt in *γάρ*. Creberrime leguntur, velut Phil. 1196. Ai. 1299. 1327., et alterum Trach. 1108. Oed. R. 82. 220. 318. 333. Oed.

Col. 144. 253. 502. 802. inc. VI. 1 (659 D.). Et additur γε Phil. 935. Oed. R. 357. 845. Trach. 941. nec statim tamen, sed interposita vocabulo uno aut pluribus. οὐ γὰρ ἄν ποτε — γε Phil. 412. οὐ γὰρ — γε πω. Oed. R. 105. οὐ γὰρ ἄν ποτε Trach. 1240. Oed. R. 1456. Oed. Col. 845.

οὐ γὰρ δὴ de quo v. δὴ, reperiuntur Phil. 246. Oed. R. 576, quanquam οὐ γὰρ μή Hermannus, Oed. Col. 110. 266., ubi interposito vocabulo deinceps infertur γε, Ant. 46. El. 1008.

οὐ γὰρ ποτε haud inquam enim, aliquando cum δὲ particula et potentiali modo: Phil. 857. 1265. Oed. Col. 913. Ant. 559. Alet. VI. 3 (93 D.). Phaedr. III. 1 (606 D.). Infertur γε aliis interpositis El. 474. In partitione contra positorum οὐ γὰρ ποτ' οὐτ' ἄν legitur Ant. 896. Ai. 1052.

οὐ γὰρ τι negat ἡθικῶς, velut οὐ τι omnino; v. Boeckh. Expl. Pind. p. 271. οὐ γὰρ τι τῆς σῆς οἵνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός Ai. 1090. non enim, spero, tunc uxor causa militavit. οὐ γὰρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους φθείροις ἄν 1322. οὐ γὰρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος Oed. R. 410. οὐ γὰρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσονται 433. οὐ γὰρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε Ant. 446. οὐ γὰρ τι νῦν — ἀλλ' αἰε ποτε ζῇ ταῦτα 452. οὐ γὰρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο 513. οὐ γὰρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστέλαις πρέπει Alex. I (81 D.). οὐ γὰρ τι βουλῆς ταῦτ' οὐ καὶ δρόμου τέλος inc. LXVIII. 2 (735 D.). Interposito deia vocabulo τε infertur: οὐ γὰρ τι νῦν τε κἀχθὲς — ζῇ ταῦτα Ant. 452. — οὐ γὰρ τις v. τις.

οὐ — γε ipsa quoque iuxta non ponuntur Phil. 800. Oed. R. 361. 855. 1131. Oed. Col. 330. 360. Ant. 566. 767.

οὐ — δέ neque vero longe rarissimum est. οὐ δ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε El. 830 m. Quanquam ea Hermannii correctio est, libri enim οὐδέ aut οὐδ' αὖ. V. Schaefer. App. ad Bastii Ep. Cr. p. 29.: contra vero Franckium de partt. negg. comm. II. p. 10.

οὐ δὴ v. δὴ. Legitur Phil. 888. et illato ποτέ El. 109. 1193. Trach. 873. Phil. 1449 an.; sequente πού Oed. R. 1472. et οὐ δὴ πού — γε, quae interpositis quibusdam divellantur, Ant. 376 an. οὐ δὴ τε Trach. 665.

οὐ δῆτα et οὐ δῆτα — γε, nam ne haec quidem coniunctim posita offendas, in responsis maxime frequentantur, v. δῆτα. Exempla sunt Phil. 417. 725. Oed. R. 758. 942. 1161. 1377. Oed. Col. 434. 603. 814. Ant. 758. Trach. 1117. 1198. El. 395. 1189.

οὐκ ἄν particularum coniunctarum exempla cum in ἄν quaerantur licet, tum multa olim in ipso οὐ recensuimus. Insequitur γε pluribus interpositis Ai. 1321. Ant. 740. Infertur ποτέ Oed. R. 573. O. d. Col.

125 ch. 752. Ai. 443. 1072. 1225. El. 351. 433. *haudquaquam* significatur.

οὐκ — ἔτι interpositis aliis v. ἔτι: iuxta posita autem ὅψ' ἐν scribi iubemus suoque loco tractabimus.

οὐ μήν v. μήν.

οὐ ποτε sic divisim scribetur aptius, cum *haud unquam* significat; οὐ ποτε, cum *unquam*. Hoc igitur defendimus his locis: ἐπεὶ οὐ ποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσαι ἂν Phil. 1026. οὐ ποτε — μεμφομένων ἂν καταφαλὴν Oed. R. 505 ch. οὐ ποτ' ὀφλήσει κυκλίαν 511 ch. οὐ ποτ' εἶμι τοῖς φινείσασιν γ' ὁμοῦ 1007. τοῦτο γάρ ο' ἔχω μόνον προσηπεῖν, ἄλλο δ' οὐ ποτ' ὕστερον 1072. κοῦποι' ἐκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων Ant. 207. κοῦποτ' αὐθις 804 m. Ἀημίτευαν οὐ ποτ' εἰνάζειν — πόθον Trach. 106 ch. Herm. οὐ ποτε parum apte. ὡς ἐμ' οὐ ποτε δέξοθ' ἔε' — εἰνήτριαν 917. ὥστ' οἷ ποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμίσοινο' ἔτι Ai. 98. ἄς οὐ ποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσέχουο' ἐγώ 311. καθ' ἡμῶς δ' οὐ ποτ' ἐκρήξει μίχῃ 762. κοῦποι' αὐθις ὕστερον 845. ἀνέφελον ἐπέβαλες οὔ ποτε καταλείψιμον — ἄμετέρον οἷον ἔφην κακόν El. 1238. Hermannus οὐ ποτε, quod commotissimo Electrae animo non magis convenit, quam οὐ ποτ' ἐκλήξω χαρὰς δακρυρόουσα 1304.; sic enim Hermannus, nos ὅψ' ἐν. In Lacae. II. I. (337 D.), sententia incongrua et lacunosa non diiudicaverim, utrum aptius fuerit. Divisim scribantur haec: οὐ ποτ' ἐμ' ἐμοῦ γὰρ μὴ πάθῃς τόδε El. 1018. οὐ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι 1232 m. οὐ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ — ἔβας τόσσον Ai. 182 ch. οὐ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ Trach. 594. αἶν οὐ ποθ' ἤμῃ χωρὶς ἐστάθῃ βορᾶς τεράπεζ' ἀνεν τοῦδ' ἀνδρός Oed. R. 1463., quod miror Hermannum servasse, qui in ea certe fabula nec οὐ ποτε usquam alibi neque μὴ ποτε retinuit. πνεῦμα ταύτων οὐ ποτ' οὐτ' ἐν ἀνδράσιν φλοις βέβηκεν Oed. Col. 618. κοῦ ποι' Οἰδίπουν ἐρεῖς ἀχρεῖον οἰκητήρα δέξασθαι 632. οὐ ποτ' ἐκβαλὼ χάριν τῇν τοῦδε 642. ἂ τὸν τοῦδ' οὐ ποτ' εὐφρανεῖ βλον 1355. σπῆναι δύναιτ' ἂν οὐ ποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ inc. LVI. 4 (713 D.). Dind. οὐ ποτε, id quod omnia exempla admittunt praeter Oed. Col. 642., id enim *haud facile* potius quam *haud unquam* significat. οὐ — ποτε in medio positus vocabulis dirempta vide in ποτέ.

οὐ πῶ sic ὅψ' ἐν scribitur convenienter ad sensum sui que iuris vocabulum esse iubemus. οὐ πῶ mediis aliis separata quaeratur in πῶ. Item οὐ πῶ ποτε iunctim scriptum postea memorabitur.

οὐ τις et οὐ τις. De pronomine vide τις. οὐ τι autem adverbiascit aliquando ἠθικῶς negando constitutum, cum *vix nobis persuaderi* significamus (*vix, vix crediderim, wohl kaum, hoffentlich nicht*, dicimus).

v. Boeckh. Expl. Pind. p. 271. cf. Stallbaum. ad Plat. Phileb. 16. Elmsl. ad Ar. Ach. 122. οὐ τι τοῦτο θαυμ' ἔμοιγε Phil. 408. ἀλλ' οὐ τι χαλ-
ρων 1283. Oed. R. 363. τὰ μὲν οὐ τι προσέβαλε Trach. 841 ch., quod
ὑφ' ἐν scribere potuisse Hermannum miror. οὐ τί με φηγγάνει El. 129 m.
Aliae adduntur voculae: οὐ τι μή Phil. 1257. Oed. Col. 451. Trach.
618., quae in οὐ μή attulimus. οὐ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
ἐννοικος El. 807. οὐ τί που δοῦναι νοεῖς Phil. 1217. οὐ τί πω. ὁ
δαλμων εἰσορᾷ μιν οὐ τί πω Oed. Col. 1372. Libri ὑφ' ἐν, in Laur. a.
που est, altero supra scripto. Θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τι πω θέλω Ai. 106.
— οὐ γὰρ τι et οὐ δὴ τι iam memoravimus.

οὐτοὶ et particulae cum illa consociari solitae οὔτοι — γε, οὔτοι
μή ποτε, οὔτοι — οὐδαμῶς, οὐ τοι ποτε in οὔτοι, quod iunctim scriben-
dum, tractabimus.

Crasin κοὐ v. in καί, synizesin μὴ οὐ v. μή.

Οἰδαμὰ et οὐδαμῇ a nulla parte, inde haudquaquam. Cum brevi
syllaba ultima opus sit aut ambigua mensura οὐδαμὰ, cum longa, οὐ-
δαμῇ scribendum videri in μηδαμῇ significavimus. Eodem illo loco de
τ productiori formae adscribendo secundum analogiam et veterum testi-
monia monitum. Corripitur ultima semel: χιῶν οἰδαμὰ λείπει Ant. 824 m.
Senariorum ultimam sedem occupavit: σύ τ' οὐδαμὰ τοῦμόν προσόψει
κράτα Ant. 759. Sic ex Dresd. Hermannus. Vulgatur οἰδαμὰ barbare;
Laur. a. οὐδαμᾶι, Ricc. Vat. Aug. οἰδαμοῦ. ἦτις οὐδαμὰ προῦφηγεν
οὔτε μελῶν, οὔτ' ἐλάσσονα (γλώσσαν) Trach. 322. Vulgabatur ante Her-
mannum οὐδαμᾶ, Flor. οὐδαμῇ, Brunckii B. οὐδαμοῦ. De Laur. a. non
notatur quidquam. τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει 380. Omnes, ut
videtur, libri οὐδαμᾶ. — οὐδαμῇ in medio dimetro iambico chorico
legitur: κράτος — παρύβατον οὐδαμῇ πέλει Ant. 866. Libri plerique
aut sic aut τ non adscripto. Ambigo autem, ane hoc cum dorismo
scribatur rectius οὐδαμᾶ, quippe cum in eodem versuum genere sta-
tim sequatur ὀργά, et cod. Laur. a. οὐδαμᾶι, ut solent libri vetustissimi,
τ adscripto exhibeat.

Οἰδαμοῦ. 1. Proprie nusquam. οὔκουν ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδαμοῦ πέ-
λας Oed. R. 565. τὸν ἄνδρα — οὐδαμοῦ παρόντ' ἐτι Oed. Col. 1645.
οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἄφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον ἀρήφ' οὐδαμοῦ δηλοῖ φανεῖς
Ai. 875. ὅν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδὶ 1260. similitudine παρα-
στάτον et ordinum militarium adhibita. — 2. Tralate. Propius abest
a prima vocabuli vi κοἰδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής Oed. R. 908 ch.,
quippe de externo deorum cultu et veneratione, quanquam non de locis,
quibus colendi dictum, sed ut *minime coli* significentur. Hinc deflectum
illud τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω Ant. 183. quasi nullum ei dicendo locum as-

signo, i. e. *nullo honoris loco esse dico*. Conferri Erfurdcius iubet Rulink. ad Xen. Mem. II. I, 52. Wytttenb. ad Plat. Phaed. p. 183. Sed Aeschyli in Persis illud v. 496. aliquantum dissimile. De accentu docet Apoll. de Adv. p. 607, 11.

Οὐδαμῶς *haudquaquam*, *minime*. οὐδέ σοι τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τὸτ' ἦν φίλον Oed. Col. 775. κοῦτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητρία Ant. 674. — σπουδῇ — οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμῃ inc. CV. 30, 2 (823 D.). De tono v. Apoll. p. 607, 13.

Οὐδας *solum*. φορούμενος πρὸς οἶδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ σκέλη προφαίων El. 742. de Oreste curru delapso et ab equis ferocientibus abrepto.

Οὐδέ. 1. Quando *affirmativa* sententia praecedit, opposita illi sequitur, ipsa natura requirit, οὐδέ dici, in qua particula δέ suam et legitimam vim habet, ut significetur *neque*, i. e. *neque vero*. Cf. Herm. Cens. Med. Elmsl. Opusc. t. III. p. 150. Franke de Partt. negg. Comm. H. p. 6. δεινὸν γάρ, οὐδὲ ῥητόν Phil. 746. οἱ ἡπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μὲ δρῶν 917., quod non minus recte explicneris *at ne pudet quidem*. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατήρ ἄφ' ἐξέφυσεν, οὐδ' ἐλευθέρους 984. πότμος σε δαμόνων τῶδ', οὐδέ σε δόλος ἐσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς 1104 ch. γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθὼν Oed. R. 398. ἐγγενὲς φανήσεται Θηβαῖος· οὐδ' ἡσθήσεται 453. ὦν Ὀλυμπος πατήρ μόνος, οὐδέ νιν θανάτῳ φόνος ἀνέρων ἔκτεν 868 ch. οὐδ' ὅποι' ἀνὴρ ἔνους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται 916. πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὑπο 949. οὐδ' ἀνέλεσαν φόρου μυθώσας σταγόνας 1277. ὡς ἐκ χθονὸς ὀρίφων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτα μὲν 1290. πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ φράσω 1434. πλανατάς τις ὁ πρέσβυς, οὐδ' ἔγχωρος Oed. Col. 124 ch. μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλωσίμων 669. τὸτ' ἐξέσθεις, καζέβαλλες· οὐδέ σοι τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τὸτ' ἦν φίλον 774. τὰν αἵτιον τίνοι' ἄν, οὐδὲ τοῦτ' οὐδικὸν περιβλέπεις 1000. ἔχω τὰ φίλτατ'· οὐδ' ἔσ' ἂν πανάθλιος θανὼν ἂν εἴην 1112. ἀειμάσας πέμψεις — οὐδ' ἂ μὴλείς φράσας; 1276. ὡς δὲ πρὸς τέλος γόνων ἀφίκοιτο, οὐδ' ἔσ' ὠρώρει βοή 1618. δεινοῦ — φόβου φανέντος, οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν 1648. βαιὼν, οὐδὲ σὺν χρόνῳ 1649. οὐδὲ πένθος ἔλιπε 1706 m. ἀπὸ γὰρ ὄμμα σε τότε — στένει δακρυῶν, οὐδ' ἔχω 1708 m. μόλις φέροντες ἐψόθουν — οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον Ant. 291. λυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν 488. λήθουσαί μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον τρέφων δὺ' ἄτα 527. οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος 591 ch. ἐρεῖπει θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν 593 ch. ἐμαῖς, οὐδὲ σῶσι δυσβουλίας 1255 m. λεῶς κρίνει —, οὐδ' ἔχει βῆται πρόσω Trach. 194. ἀέριον, οὐδ' ἀπώσομαι τὸν αὐλόν 215 ch. ὀρῶ — οὐδέ μ' ὄμματος φρουρὰ παρήλθε 224. nisi hoc interpretandum censeas *neque etiam*.

Lex. Soph. II.

D d

πρωτόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠέλοχετο 275. πᾶν σοι φράσω τάληθές, οὐδὲ
 κρύψομαι 474. οὐδ' ἀγύμναστον μὲν εἶναι τοκεῖ 1073. λύει — οὐδ' αἰ-
 λαβὼν ἔχει Ai. 661. μόνος παρέστηκες, οὐδ' — ἑλῆς 1363. ἐμὲ μὲν —
 ἀπολέλοιπεν ἤδη βίωτος —, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ El. 179 m. πρὸς ὀργὴν ἐκ-
 φέρει — οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν; 619. ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερὴς 917. Erf.
 οὔτε, sed μητρὶ utrique membro commune. γυνὴ μὲν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφους
 985. χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἀρεος, τοῦδ' ἔχω ψέγειν 1413. ἔφριψεν, οὐδ'
 ἤμαρτε Synd. II. 2 (147 D.). τυφλὸς — οὐδ' ὄρων Ἀρης — τυρβάζει
 inc. LVIII. 9, 1 (720 D.). — Eadem res in responso alteri dato: οὐδ'
 αὐτὸς τοσοῦτον ἔχθος ἔχθαίρω σ' ἐγὼ El. 1023. Paulo usitatius idem in
 interrogatione: οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστὶ τις τροφὴ; Phil. 32. τί —
 στάσω γλώσσης ἐπήρασθ', οὐδ' ἐκαιοχύνεσθε Oed. R. 635. ἡ γὰρ παρ'
 ἄλλου μὲν ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχάν; 1039. καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲ βου-
 λεύσει πάλιν; El. 1035. ξυνὼν μὲν ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες 1351. ἔζης αἶψ',
 οὐδὲ γῆς ἐνεργ' ὄχου Phaedr. 603. D. ap. Br. inc. IV. 1. — Dubia sen-
 tentia est οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταρχηροῦ γάρου Tript. IV. (531 D.),
 quoniam aut prior versus intercidit, aut insequens.

2. At ubi *negativa* praecesserit sententia, οὐδ' enumerationem re-
 rum significat alterius alteram quasi vi et pondere superantium. Ita
 etsi quam maxime apta sunt ex se singula membra et quasi coniunctis-
 sima sensu, ea tamen sermonis induitur species, quasi necessitudo illa
 adeo arcta non sit, et inexhausta series exstat eorum, quae insuper
 addi possint. V. Frankium l. c. p. 6. Latine cum neque dicitur, idem
 saepe hoc est, quod neque etiam. ἀνδρα — οὐχ ὅστις κωλύσειεν, 'οὐδ'
 ὅστις — κάμνόντι συλλάβοιτο Phil. 281. οὐ γὰρ τῷ θρῆνος ἐστὶν, οὐδ'
 ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει 302. οὐχ ὁ Τυδείδης γένος, οὐδ' ὁ δῆμιος
 Σισύφου Λαερτίου 415. οὐτὶν ἔργον οὐδ' αὖ κλύων, οὐδ' ἐξέδον 676 ch.
 οὐκ ἔχων βάσιν, οὐδ' αὖτ' ἐγγύρων 687 ch. οὐδ' — σὺ δρῆς, οὐδ' φω-
 νεῖς 893. οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδ' θῆρ' ὀρεϊβάτην 943. κότε ἐσθ' ἔτου ὀρ-
 γήν ἔχους ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ 1293. θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσοσμένον, ἂν
 ἐγὼ οὐδ' οὐδὲ παῖδες ἐξόμεθα Oed. R. 32. οὐδ' ἐξιδῶς πλέον, οὐδ'
 ἐκδοαχθεῖς 38. οὐκ ἦν φίλοις οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος 1355. οὐκ οὖν
 πατὴρ ἂν φονεὺς ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος — ἐκλήθην 1358 n. οὐκ οὐδ'
 ὁμμασιν ποιοῖς βλέπων πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον — οὐδ' αὖ τάλαιναν μη-
 τέρα 1373. οὐχ ὥς γελαστής — ἐκλήλυθα, οὐδ' ὥς ὀνειδιῶν 1423. σὺ
 γὰρ δὴ τό γε σῶμ', οὐδὲ τάρχα Oed. Col. 267. οὐκ ἔρχον, οὐδ' ἤμυναν
 430. σὺ γὰρ ἂν σθένει τοῦμόν δέμας ἐρῆμον ἔρπειν, οὐδ' ὑψηγῆτων ἄνευ
 503. μόνοις σὺ γίγνεται θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ κακῶν ποτέ 614. οἶον —
 γῆς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, οὐδ' ἐν τῇ — Δωρίδι νάσῃ — βλαστόν 701 ch.
 καίτοι σε Θῆβαι γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν· σὺ γὰρ φιλοῦσιν ἀνδρας ἐκδ-

κους τρέφειν· οὐδ' ἂν σ' ἐπαινέσειαν 925. ὁθούνεκ' — οἱ δεῖλαται, οὐδ' ὅπως γάμοι ξυνόντες εὐρέθησαν ἀνόσιοι 949. Ξηοιδά σε οὐ ψιλόν, οὐδ' ἄσκειον — ἤκοντα 1033. οὐκ ἔγωγέ σε, οὐδ' ὅν ἐάσω 1137. v. Herim. λιπαρεῖν μὲν οὐ καλόν — οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ πάσχειν 1204. οὐ στενακτός, οὐδὲ — ἀλγεινός 1659. οὐτ' εἶδον — οὐδ' ἂν — πέσοιμι Ant. 240. οὐ γὰρ — Ζεὺς ἦν — οὐδ' ἡ Δικὴ οὐδὲ — ὀόμην 447—449. οὐ δέχονται — λιτὰς — οὐδὲ μηρίων φλόγα 1007. 1008. οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὐδ' ἀνολβος 1013. οὐ θάλλπος — οὐδ' ὄμβρος — κλονεῖ Trach. 145. οὐ τὰπὶ Λύδοις, οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλη πόνων λατρεύματα 355. πέμπων οὐκ ἀφροντίστως —, οὐδ' ὥστε δούλην 365. οὐπω τις — λόγον κακὸν ἠνέγκατ' οὐδ' ὄνειδος 462. ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν οὐ λέγω, οὐδὲ — Ἰδαν 500 ch. οὐχ ἡμῶν κρατῶν, οὐδ' ἔστ' ὅπου Ai. 1082. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς, οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλίστατοι 1230. οὐ γὰρ σε μὴ — γῶσ' οὐδ' ὑποπεύσουσιν El. 43. σῆς οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν, οὐδ' αὐ σύ 357. οὐ γὰρ ἀμασσεῖ — οὐδ' ἅ — γενύς 475 ch. μαντεῖαι — οὐκ εἰσὶν ἐν — ὀνείροις, οὐδ' ἐν Θεσφάτοις 491 ch. οὐ γὰρ ἦν λύσις — πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον 564. οὐ γὰρ ἐν φίλοις ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει 629. οὐκ ἔδρασα, — οὐδ' αὐ σύ 899. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνῶμης φέρει 910. λυεῖ γὰρ ὑμᾶς οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ 993. προνομίας οὐδὲν ἀνθρῶποις ἔφν κέρδος λαβεῖν ἔμεινεν, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ 1003. οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔστιαι Epig. II. 2 (195 D.). ἀνδρας οὐ μόνους — οὐδ' αὐ γυναῖκας Phaedr. IV. 2 (607 D.). οὐ χρυσόμορφος, οὐδ' ἐπημμεσμένος πῖλλον κύκκειον inc. L. 2 (708 D.). — Vocabula ab α privativo composita negationes significando aequant. ἀκτὴ — ἄστειπτος οὐδ' οἰκουμένη Phil. 2. ἀνόμματος, οὐδ' ἔχων ἀρωγάν 845 ch. Δίκας ὑφύβητος, οὐδὲ — σέβων Oed. R. 885 ch. ἀνόσι', οὐδὲ ῥήτ' 1289. ἄδικτος, οὐδ' οἰκητός Oed. Col. 39. στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἀρῳῶς οὐδ' ἐπημμεσμένη Ant. 251. ἀγγελίαν ἄτλατον, οὐδὲ φευκτάν Ai. 222 ch. ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει —; 1287. ὀργάν, ἀνανδον οἷδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα El. 1275 m. — Interrogationis eiusmodi unum exemplum reperio: οὐχ ὥς ὑπέλζων οὐδὲ πιστεύων λέγεις; Oed. R. 625. In responso aliquando negatio cum verbo intelligenda ex prioribus. Cum Creon dixisset ἔργον γὰρ ἔστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν, Haemon respondet οὐδ' ἂν κελεύομαι εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακοὺς Ant. 727. Subaudiendum οὐκ ἔστι: minime aptum enim sententiae ne iusserim quidem malos colere. Illud igitur Haemoni responsuro in mente fuisse oportet, ut concederet Creonti.

3. Sed quemadmodum καὶ in sermone pergantium saepe non est et sed etiam: ita οὐδ' adnectendae prioribus sententiae magis adverbii quam coniunctionis significatione praeditum est, ut substitui sed non minime possit. ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἔστι γύσιν — οὐδέ

τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμῶν Phil. 167 an. βάλλει μ' ἐτόμα φθογγά του — οὐδέ με λάθει 207 ch. οὐδέ σου προσχερῆζομεν 1044., quod melius interpreteris neque etiam, quam ne opus quidem habemus. οἷδε τοι σῇ χειρὶ πελθομαι τὸ δρᾶν 1236. neque ego tuas manus concedo. νοσεὶ δέ μοι πρόπας στόλος, οὐδ' ἐνι φροντίδος ἔγχος Oed. R. 170 ch. οἷδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, ἀκάθαρτον ὕμας εἰκὸς ἦν οὕτως εἶναι 255. neque enim si. ὃ μὴ 'στι δρῶντι τάχος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ 296. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φῶνημ' ἰδὼν πρὸς καιρόν 324. Hoc etiam ne tibi quidem veritas. λεληθέναι σε φημι σὺν τοῖς φιλάτοις αἰσχισθ' ὁμιλοῦνθ', οὐδ' ὁδᾶν, ὦ εἰ κακοῦ 367. ἡδᾶτο γὰρ ταυτ', οὐδὲ πῶ λήξαντ' ἔχει 731. μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδὲ γηράσκει 872 ch. οὐδ' αὖπνοι κρῆναι μινύθουσιν Oed. Col. 691 ch. οὐδὲ Μουσᾶν χοροὶ νιν ἀπεστύγησαν 697 ch. καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν Trach. 316. οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτέ El. 365. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν 901. οἷδ' οἰκτρᾶς γόνυ ὄρνιθος ἀηδοῦς ἦσει Ai. 617 ch. Intelligendum in prioribus οὐκ. ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν ἀνὴρ κέλευθον οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς 864. ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς Alet. V. 1 (92 D.). — Eadem res in interrogatione: οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις; Trach. 317. Nam ne nomen quidem non sufficit: dicendum certe et ne nomen quidem. οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βλου θέλει — τοῦ στινγεροῦ; 1012 m. Et in responso: οὐδ' ἐκόμην ἔγωγ' ἂν Oed. R. 432. οὐδέ γ' ἐς θυμὸν σέρω El. 1339. Nihil obstat tamen, quominus vertamus ne quidem. Non licet autem in his: ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρῆσαν Oed. Col. 597. οἷδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρα 1431.

4. Magis etiam adverbiascit, cum ne quidem interpretandum est, quod ipsum quoque inde originem habet, quod contrarium οὐδέ est particulæ καί. Cf. Franke l. c. p. 11. Sic ad unum quoddam vocabulum eiusdem sententiae refertur. In principio positum exstat: οὐδ' ἦν θέλη, δράσει ποτέ Phil. 970. οὐδ' ἦν χρῆ με πᾶν παθεῖν κακόν 987. οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἐτι γενήσομαι πρόσφθεγκτος 1055. οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητῆς — μὲ εἰσι φλογῶν 1183. σὺ μὲν γάρ, οὐδ' ἐὰν τρέτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τριδουλος, ἐκφανεῖ κακῇ Oed. R. 1162. οὐδ' ἂν ὥδ' ἐργιγνόμην κακός Oed. Col. 273. σὺ γὰρ ἂν κακῶς, οὐδ' ὥδ' ἔχορτες, ζῶμεν 803. οἷδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ 808. οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα — οὐθ' εἴλον, οὐτ' ἂν ἦγον 929. οὐδ' ἀνταμελείβει μὲ οὐδέν; 1275. οὐδ' ἂν εἰς θνητῶν φράσαιε 1652. cf. οὐδ' ἂν εἰς δύναϊτ' ἀνῆρ Oed. R. 281. ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται Trach. 455. οὐδ' ἔχω πᾶ θῶ Ant. 1324 m. οὗτοι σε — μὴ τις ὑβρίσῃ, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ Ai. 558. ἀνδρα δ' οὐ δίκαιον — βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῆς 1324. οὐκ ἂν ποτ', οὐδ', εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν

δῶρα — ὑπεικάθοιμι El. 351. οὐδὲ γὰρ κακῶς πείσχοντα μῖσος — προς-
 γίγνεται 760. οὐδ' ἂν εἰς φύγοι Phaedr. X. 1 (611 D.). οὐδ' εἰ πάντ'
 ἐπεξέλθοις inc. VI. 2 (659 D.). τὰ χρηστά δ', οἷδ' ἦν τὸν διδάσκαλον
 λάβη, ἐμνημόνευσεν C. 8 (779 D.). — A principio autem abest: οὐκ
 ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμύλαι θρασύ; Phil. 106. οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὁμ-
 μασιν μόνην θέαν ἄλλον λαβόντα — τλήναι 532. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ
 μ' ἔτι 922. ἐπεὶ οἷδ' γ' ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ (sc. εἶλεν ἄν) 936. ἐρχήν
 κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην 1223. οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξά-
 μην Oed. R. 287. λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ἤδεμεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον
 εἶναι 1232. ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν δόναμαί σε 1303 an. ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι
 τοῦξανοίσταται πόλεως διχ' ἐστί θάρσος Oed. Col. 47. τοῖς τεκοῦσι γὰρ
 οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόρου μνήμην ἔχειν 510. Nam cum τοῖς τεκοῦσι
 εἰ πονεῖ coniungenda sint, distingui post γὰρ non debet. ἀλλ' εἰ θείον-
 τάς γ' οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν 597. si ne tibi quidem decorum v. Herm.
 οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί 1002. ἀνευ
 σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω 1347. οὗτοι ποθ' ὀχθρὸς, οὐδ' ἔταν θάνη
 φίλος Ant. 513. Sic Laur. a. Brunckius. Vitiose olim lectum οὐθ'. οὐ
 γὰρ ποτε — οὐδ' ὅς ἂν βλιάστη μένει νοῦς 559. ὥς οὐδ' ἂν εἰς παύσαιν
 ἂν 875. κοῦδὲ μαντικὴς ἄπρακτος ὕμιν εἰμι 1323 m. ἀνάληγτα γὰρ οὐδ'
 ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας Trach. 126 ch. ὕβριν
 γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες 279. ὥς οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχους ἂν
 γνῶμα 589. οὐκ ἔστιν — οὐδ' ἐλπίς 723. καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἰς ποτὲ
 τόδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα 1061. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς
 γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς 1118. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83.
 κοῦκ ἀρκέσει πόθ' ὕμιν οἷδ' ἡσσημένοις εἴκειν 1221. εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ
 οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων — ἔτ' ἔσχει μνήστιν 1247. ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ
 συμβῆναι ποδί 1260. οὐ γὰρ οὐδὲ νοουθετῶν ἔξεστί σε El. 585. οὐκοῦν
 εἰάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θύσασθαι με 620. δύναται ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων
 φυγεῖν 687. ἔκλυον ἄρ' ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἥλπισ' αὐδάν 1273 m. ἄς ἐγὼ
 οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν 1278 m. κοῦδ' ἂν σε λυπήσασα βουλομένη
 βραχὺ αὐτῇ μέγ' εὐρεῖν κέρδος 1296. πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἀφρῆς ἀν-
 θίσταται Thyest. I (234 D.). τὸν Ἀΐδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν Io-
 bat. I (280 D.). ἐπεὶ οὐδ' ὁ κρείστων Ζεὺς ἐμοῦ — φίλος — ἂν ἐλθῶν
 — ὄφλοι Polyx. III. 3 (470 D.). ἀπέργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
 Ζεύς Phaedr. IV. 4 (607 D.). ἀλλ' οὐδ' ὀρῶντες εἰσορῶσι inc. X. 1, 2
 (663 D.).

5. Cumulari cum aliis negandi vocabulis οὐδέ sic demum posse ma-
 nifestum est, ut si sequantur alias, adverbiascat et significet ne quidem:
 sin praecedat, aut firmandae acrius negandi formulae constitutum sit, aut
 sequatur partitivum οὐτε, ipsum autem οὐδέ sententiam opponendo ad-

nectat priori. Illud genus in his, quae attulimus, exemplis videbis Oed. Col. 803. Phil. 106. Oed. R. 287. Ant. 559. Trach. 279. Ai. 558. 1221. 1324. El. 351. 585. 620. Alterius generis prima illa species haec exempla habet: οὐδὲ — οὐδαμοῦ Ai. 864. οὐδὲ — οὐδαμῶς Oed. Col. 774. οὐδὲ — οὐδέν 1275., quae omnia aliis locis memorabimus. Partitionem sequentem haec monstrant: El. 901. Oed. Col. 929. Polyx. III. 3. ipsa quoque iam alibi allata.

6. Quae de uno οὐδὲ post οὐ illato dicta sunt, ea suo iure sunt, etiam cum οὐδὲ aliquoties sequitur deinceps. οἷα ἔχων βάσιν, οὐδέ τιν' ἐγγώρων — οὐδ' ὅς θερμοτάταν αἱμάδα — κατενύσσειν Phil. 687—690. Libri δὲ τὰν θερμοτάταν, quod cum metro non conveniat, Erturdtius τὰν, Hermannus οὐδ' expunxit, articulum vix abesse posse scribens, id quod non persuadet. κοὺ βλέπεις, ἔν' εἰ κακοῦ, οἶδ' ἐνθα ναλεῖς, οὐδ' ὅτων οἰκέις μέτα Oed. R. 414. οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν — οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν, οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν 899. 900 ch. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Αἰκη —, οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ῥήμην τὰ σὰ κηρύγματα Ant. 447—449. οὐδέχονται — λιτὰς ἔτι θεοὶ παρ' ἡμῶν, οἶδὲ μνηστῶν φλόγα, οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροῖβδὲ βοάς 1007. 1008. οὐ γάρ σοι θέμις, οὐδ' ὅσιον — ἰστάναι κτερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν El. 425. 426. καὶ νῦν οὐ θάλλπος θεοῦ, οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ Trach. 145. οὐ τὰπὲ Λυφοῖς, οὐδὲ — λατρεύματ' οὐδ' — Ἰφίτου μόρος 355. 356. Horum quaedam specie tenus non pari ordine coniunctas sed inferiore dignitate alteram alteri adiunctam sententiam monstrare videantur, velut Oed. R. 414. Ant. 1007. El. 425. Sed subaudiendis in altero membro verbis βλέπεις, δέχονται, ὅσιόν ἐστι omnia plana redduntur.

7. Sed et οὐδὲ bis aut ter deinceps positum exstat, cum videatur οὐτε postulari. Hoc primum ita fit, ut colloquentium alter alterius sermonem respiciat iungatque dictis illius sua. Cum Creon dixisset πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἔκεθ', ὡς ἀπεστάλη, Oedipus pergit, rogans οὐδ' ἀγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ κατεῖδε; Oed. R. 116. Cum Electra dixisset se a matre omnibus modis vexari, Orestes quaerit οὐδ' ὀυπαρήξων, οὐδ' ὁ καλύσων πάρα; El. 1188. Cum Neoptolemus affirmasset se non nosse Philoctetam, quippe nunquam visum antea, Philoctetes infert οὐδ' ὄνομά γ', οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος ἦσθον; Phil. 250. — Altera ratio est, cum primum οὐδὲ rem prioribus adiungit simpliciter, insequens ascensionem habet a minoribus ad maius: sic aliquando terna οὐδὲ inferuntur deinceps: οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ· οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαυμόνων ἀγάματ' ἱερά Oed. R. 1378. 1379. sc. ἐφίμερα ἦν, quod praecesserat interrogatiue dictum cum negandi signi-

fictione. εἰλ' ἢ πέκνῃ δῆρ' ὄφρα ἢ ἐφάμεθα. *Būta se excipiunt: νόμος, ὃν Ὀλυμπος πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θανάτῳ φύσις ἀνέμων ἔκτεται, οὐδέ μὴ ποτε λάθῃ κατακοιμῆσαι.* Oed. R. 868—870 cl. *ἐς δαιμόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόρμιον* 1312. Hermannus *οὐκ ἀκουστόν secundum Lauf. b. c. Flot. F. B. nihil monito lectore.* Cur vulgata scriptura, etiam in Laur. a. reperta expellatur, causam non video. *ὠκύτοχος πεδίων ἐπινύσσεται — οὐδέ Μουῦν χοροὶ νιν ἀπασύγῃσαν, οὐδέ μὲν χρυσάειος Ἀφροδίτα* Oed. Col. 697. 698 cl. *ἄλσων, οὐδ' ἀνέσαν στέφανον ἀραμμοῦς οὐδέ παμμήχεις χάους* 1604. 1605. Eadem nectendarum sententiarum ratio est, significatio particulae paulo diversa, cum prius οὐδέ adverbiascit, neque etiam vel ne quidem significans. καὶ γὰρ οὐδέ τὸν πάρος μῦθον μᾶτην ἤκουσας, οὐδέ νῦν δαυδ Frach. 339. 340. *ἔδοῦ τέλος — τοιοῦτον, οἷον οὐδέ φωνῆσαι τι ἐξεσθ' ἐταίρων, οὐδ' ἀποστρέφει πάλιν* Oed. Col. 1404. Unum denique exemplum est, quod praegressa negante particula *his* deinceps οὐδέ adverbiascens et ne quidem significans illatum ostendat, quorum alterum praefracte negando gravius firmat sententiam, *τάφῳ δ' ἐκείνον οὐχὶ κρύψετε, οὐδ' εἰ θάλοισ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορᾷν φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους. οὐδ' ἄς — θάπτειν παρήσω κείνον* Ant. 1027—1029. Hunc locum totum non satis accurate pertractavit Frankius l. c. p. 12.

8. οὐδέ et οὔτε — οὔτε nisi in *partitione* dici coniuncta non posse diximus. Sed recte post duo οὔτε cum *partitione* dicta tertium infertur οὐδέ, quando sententia non pari prioribus dignitate neque *partitione* illa comprehensa est, sed cum maiore vi tanquam additamentum ante dictis infertur. οὔτε νικήσας λόγῳ οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργον μοκύν Oed. Col. 1299. *nedum*; libri manifesto mendo οὔτ' ἔργον. Vera scriptura in Aldina reperitur; corrumpit locum Reisigius. οὔτ' ἔδρασ' οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ θρῶν, οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμι τι Ant. 240. Est hoc ex prioribus consequens. Sed οὐδέ post unum quoddam οὔτε longe plurimis locis librariorum aut incuriae aut imperitiae tribuendum; nec defendi potest, nisi et pluribus interpositis a recta sermonis componendi ratione descitum fuerit. Rectius quam Boeckhium ad Pind. Pyth. V. 48. Schaeferum ad Dion. de C. V. p. 36. Welckerum ad Theogn. p. 93. eosque plurimos, quos conferri iubet C. F. Hermannus ad Luc. de Hist. Consor. p. 230. consules Stallbaum, ad Plat. Phileb. p. 56. Engelh. ad Lachet. p. 18. Vitiosam quorundam codd. scripturam Ant. 602. inc. L. 7. si non respexeris, unum est eius formulae exemplum: οὔτ' εἰ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον — θαυμάσας ἔχω, οὐδ' εἰ πρὸ τοῦμοῦ προδλαβεις τὰ τῶνδ' ἔπη Oed. Col. 1143., quod cum invitis libris Elmsleius οὔτ' εἰ scripsisset, refutatur ab Hermanno:

quanquam is quidem iusto longius progressus ne dici quidem recte potuisse οὐτε affirmat.

9. Cum *aliis particulis* iungitur οὐδέ non mutata alterius utrius vi: exempla iam apposuimus omnia.

οὐδ' αὖ El. 899. 1023. Ai. 1097. Oed. R. 1373. Phædr. IV. 2.

οὐδ' ἄν Phil. 532. 936. Oed. Col. 273. 925. Ant. 240. 727. El. 357. 687. 1273. 1278. Phin. IV. οὐδ' ἄν El. 1296. οὐδ' ἄν — ποτε El. 365. et οὐδ' ἄν εἰς ποτε Trach. 1061.

οὐδὲ γάρ El. 277. 760. Oed. Col. 1699 m. *neque etiam* vel *na quidem* significatur. οὐδ' εἰ γάρ cum hyperbato, cum οὐδὲ γάρ εἰ coniungenda fuerint, Oed. R. 255.

οὐδέ γε iuncta sunt El. 1339.; seiuncta aliis intermediis Oed. R. 1378. Sed οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ, quae est trium codd. et edd. Tricli. scriptura Oed. Col. 503. correctum est οὐδ' ὑφηγητῶν ἄνευ. Veteres libri manifesto vitio δέ pro γε.

οὐδ' εἰς Ai. 1324. et ex verisimili emendatione Oed. R. 1062. ubi vulgatur οὐδ' ἄν εἰ.

οὐδ' εἰ El. 351. Trach. 589. Phil. 1183. Oed. R. 255. Oed. Col. 509. 929. 1143., quod εἰ interrogativum habet Ant. 1027. inc. VI. 2.

οὐδ' ἦν Phil. 970. 987. inc. C. 8., ubi vitiose olim editum οὐδ' ἄν.

οὐδὲ μέν Alet. V. 1. 10 οὐδὲ μέν δὴ El. 901. Sed οὐδὲ μέντο pro οὐδ' ἐμοί τοι vitiosa scriptura est Oed. Col. 47.

οὐδὲ μή El. 43. 1041. Oed. R. 870. v. οὐ μή. Interponitur aliquid Ai. 83. Oed. Col. 1699.

οὐδὲ μάν i. q. μήν Oed. Col. 699. Sed Oed. R. 870. nunc emendatus legitur.

οὐδέποτε, οὐδέπω, οὐδέπώποτε cum sui iuris vocabula sint, suo loco tractabimus. Sed οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι El. 224 m. *nec unquam* significans divisim scribendum; Flor. I. οὐ ποτε. Ita et οὐ — οὐδέ ποτε καταλύσιμον El. 1239 m. — ἡδῶτο — οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει Oed. R. 731.

οὐδ' ἔτι *neque amplius s. posthac* Oed. R. 1290. Oed. Col. 1618. El. 179. οὐδ' ἔτ' ἄν Oed. Col. 1112.

οὐδέ τοι Phil. 1236.

οὐδ' οὕν Oed. Col. 1137.

10. Aliquando in *hyperbato* est οὐδέ, plane ut οὐ ipsum. Primum hoc coniunctio patitur altero membro inserta, communiter referenda ad utrumque. ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής El. 917. i. q. ἡδὺς μητρὶ οὐδὲ δυσχερής: igitur distingui post ἡδὺς non debuit. Aliud est, coniunctione

longiore intervallo pluribus interpositis ab eo, quod spectat, remota. κοῦδ' ἂν σε λυπήσασα βουλομένη βραχὺ αὐτῇ μέγ' εὐρεῖν κέρδος El. 1296. i. e. κοῦδ' ἂν βουλομένη εὐρεῖν, λυπήσασά σε βραχὺ. Alia adverbiascens οὐδέ spectant. αἴκουν ἱάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαι με El. 620. Dicendum fuit οὐδὲ θῦσαι ἱάσεις. Sic explicandum exemplum Trach. 126.: ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὃ πάντα κραίων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας. οὐδέ postponi non posse, ut ἀνάλγητα spectare non possit, recte animadvertit Hermannus, idem tamen perperam, si quid video, interpretatus doloris vacua ne Iuppiter quidem dedit mortalibus: quasi praeter Iovem quisquam daret. Coniungenda videntur οὐδ' ἐπέβαλε, ne inposuit quidem omnino: idque scholiastam puto vidisse, cum scribat οὐδὲ γὰρ αἰλupa τοῖς ἀνθρώποις ὁ Ζεὺς τὰ πράγματα πεποίηκε.

II. Praeter ea, quae iam attigimus, scripturae causa aliquot exempla considerata sunt. In Oed. Col. 1222. οὐδ' ἔπι κόρος, quod Hermannus ὁ δ' ἐπικουρος scribendo mutavit, v. ἰσοτέλειστος. El. 1188. vitiose edd. vett. et Laur. a. οὐδ' οὐπαρήξων οὐθ' ὁ κωλύων παρῆν. Recte utrobique οὐδέ Laur. b. Mosq. uterque, Ven. Contra vitiose οὐδέ pro οὔτε olim scriptum Ach. Am. I. 6 (162 D.). Synd. VIII. 3 (153 D.). inc. L. 7. (708 D.), quae exhibebuntur in οὔτε.

De crasi particulae et καὶ v. καί.

Οὐδείς. I. Adiective dictum nullus. — Nom. οὐδείς. στήθου γ' οὐδείς τύπος Phil. 29. ναυβάτης οὐδείς 301. οὐδείς ἀρωγός Oed. R. 127. nisi ἀρωγός velis ad ἐγγίγναι trahi. ὅτι οὐδείς ποτ' αὐτοὺς — ἂν ἐμπέ- σοι ζῆλος ξυναίμων Oed. Col. 946. οὐδείς μῦθος Ant. 11. οὐδείς γάμος 633. μάντις οὐδείς τῶν καθεστῶτων 1145., quod etiam substantivum esso quis dicat sicut Ai. 1398 an. κοῦδείς — τόπος Ai. 856. κοιδείς οἶκος El. 100 an. τοῦ βλου δ' οὐδείς πόθος 812. οὐδείς — λόγος Alet. IV. 3 (91 D.). Laoc. IV (343 D.). οἰδείς ἐχθρός Aload. XI. 4 (109 D.). οὐ- δείς τῶν μελλόντων ταμίας Ter. V. 3 (515 D.). ὄρκος οὐδείς inc. XVI. 2 (671 D.). πενίας γὰρ οὐδείς ἔστι μελίων πολέμιος XXVI. 2 (681 D.). — οὐδέ μελ' α. ἀνάλυσιν οὐδέ μελ' α κακῶν El. 140 m. — οὐδέν. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν Oed. R. 379. κοῦδέν γε θαῦμα 1132. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν 1319. θυμοῦ γὰρ οὐδέν γῆρας Oed. Col. 958. οὐδέν ἄλγος 959. Scyr. V. 1 (500 D.). βάρος — οὐδέν 1144. οὐδέν γάρ, οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλασεν Ant. 295. οὐδέν κτήμα 698. οὐδέν ἄλλο σοι πρόσχημ' αἶ El. 515. οἰδέν — κέρδος λαβεῖν ἄμεινον 1003. ψεῦδος οὐδέν ὧν λέγω 1209. οὐδέν — ἔργον 1364. Ai. 11. 839. οὐδέν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν Ai. 481. οὐδέν ψεῦδος Acris. II (59 D.). κληῖθρον γὰρ οὐδέν inc. XVIII. 2 (673 D.). Sed in eiusdem particulae versu primo μή μοι κρυφαῖον μῆ- δέν ἐξελέγης ἔπος pro οὐδέν iure scriptum a Brunckio. — Gen. οὐ-

δενός masc. οὐδενός λόγου Ai. 472. Phil. 720. οὐδενός νόμου Ai. 1226. ἀνδρός οὐδενός Phil. 334. Ant. 454. — οὐδεμιᾶς non magis legitur, quam οὐδενός neutrum adiective dictum est; nec *dañiounu* οὐδενί nisi substantive posuit Sophocles, οὐδεμιᾶ plane abstinuit. — acc. οὐδένα. ἄνδρα δ' οὐδένα Phil. 280. Oed. Col. 81Q. οὐδέν' ἄνδρα Phil. 434. τοῦν οὐδένα Ant. 68. — οὐδεμίαν dictum non est. οὐδέν. οὐδέν ἄλγος Ai. 1376. οὐδέν ῥῆμα El. 61. κλέος οὐδέν Phil. 252. δσας οὐδέν Oed. Col. 971. πρᾶγος — οὐδέν 1155. Sic Laur. a. Par. B. T. Vat. Farn. Suidas v. πρᾶγος ἀνθρώπων. Ceteri οὐδέν'. Praeterea ex schol. ἀνθρώπον scribendum, non ἀνθρώπων. οὐδέν ἄλγος δαιμόνων 1452 ch. κοῦδέν — τῆς ἀληθείας ἔπος Ant. 1178. οὐδέν ἔλκος Past. VI. 6 (449 D.). οὐδέν μῆζον κακόν Phaedr. V. 1 (608 D.).

2. Substantive dictum et *neminem* et *nullum* significat. Nom. οὐδέις. οὐδεις — θείει Phil. 310. οἶδεις ποτ' ἐβόσταςεν 1112 m. οὐδεις ὄρεῃ Oed. R. 293. ἂ σοι οὐδεις ὅς οὐχί τῶνδ' ὀνειδμῇ 373. οὐδεις ἀνδρῶν 1259. Ai. 240 an. οὐδεις οἷός τε — φέρειω Oed. R. 1415. οἷκ' ἔστιν οὐδεις 1501. οὐδεις — ἐφαίνετο Oed. Col. 437. κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδεις 1721 ch. κοῦδεις ἐναργής Ant. 263. sc. ἦν. στέργει γὰρ οὐδεις ἄγγελον κακῶν ἐπῶν 277. κοῦδεις οἶδεν 453. ἀθανάτων — οὐδεις 783 ch. οὐδεις φιλῶν 874 m. οὐδεις τῶν ἀγαθῶν El. 1071 ch. οὐδεις οἶδε Trach. 41. κοῦδεις ἐνόημα 782. κοῦδεις τροπαί' ἔστησε 1092. οὐδεις ἐφορᾷ 1260 an. οὐδεις ἐρεῖ Ai. 476. οὐδεις ἄν — τλαίη 900. οὐδεις ποτ' ἄλλος, ἢ σύ 1137. οὐδεις — ἐρεῖ Acris. VII (64 D.). κοῦδεις ἄν οὕτως εὐτύχει Alet. VII. 10 (94 D.). δοκῶ μὲν, οὐδεις Aload. VIII. 1 (106 D.). οὐδεις δοκεῖ εἶναι πένης ὦν ἄριστος Creus. IV. 6 (325 D.). ἄμορθος γὰρ οὐδεις Mys. II. 1 (359 D.). οὐδεις ἔσοχος ἄλλος ἐβλαστεν ἄλλου Ter. VIII. 4. (518 D.), quanquam exempla, quae ἄλλος habent, omnia etiam ita intelligi possunt, ut οὐδεις adiective dictum videatur. — οὐδεμία substantivum non est. — οὐδέν. κοῦδέν ἐστ' ὑπόστεγον; Phil. 34. τούτων οὐδέν ἐστ' ἀγνήσιμον 74. οὐδέν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί 191 an. οὐδέν δεινόν 723. οὐδέν ἐστιν Oed. R. 56. βρότειον οὐδέν 709. ἦν σοι — οὐδέν 1016. κακῶν ὅς' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπὸν 1285. Nam non refertur οὐδέν nec ad ὀνόματα, nec ad κακά, sed absolute dictum nihil significat. ἄνων — τούτων ἐθελήτων οὐδέν Oed. Col. 527 m. ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδέν ἄλλο 579. κοῦκ ἦν ἔτ' ἀπὸν οὐδέν 1601. οὐδέν γὰρ οὗτ' ἀλγεινόν Ant. 4. οὐδέν ἦν λευκῶσιν πλέον 268. κοῦδέν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει 332 ch. βροτοῦσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον 384. ἐμοί τῶν σῶν λόγων ἀρεσιὸν οὐδέν 496. ἄτας οὐδέν ἐλλείπει 581 ch. οἶδέν ἔρπει — ἐκτός ἄτας 609 ch. τὸ δ' ἦν αὖ' οὐδέν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ Trach. 1162. κοῦδέν ἀντειρήσεται 1174, οὐδέν ἐργεῖ 1247.

κοῦδεν ταύτων ὅτι μὴ Ζεὺς 1268 an. κοῦκ ἔστ' ἀελπίτον οὐδέν Ai. 633. γὰρ τε καὶ οὐδέν ὦν El. 237 m. πόνον τοι χωρὶς οὐδέν εὐτυχῇ 933. Affert Snidas v. εὐτυχῇ. βουλῆς γὰρ οὐδέν ἔστιν ἔχθινον κακῆς 1036. φρονεῖν. ἔοικας οὐδέν ὦν ἐγὼ λέγω 1037. οὐ γάρ — οὐδέν ἐν ταὐτῷ μένει Alest. VI. 3 (93 D.). οὐδέν ἔσμεν Ter. VII. 3 (517 D.). βροτῶ δὲ πιστὸν οὐδέν Tyr. XI. 3 (583 D.). γλώσσης κρυφαῖον οὐδέν οὐ διέρχεται inc. XVIII. 3 (673 D.). οὐδέν ἔσμεν πλὴν σκίαις ἰοικότες XXVII. 1, 2 (682 D.). οὐδέν ἐμβριθέστερον (696 D.). — Genit. οὐδενός masc. οὐδενός πρὸς ἐκτόπου Trach. 1122. οὐδενός ὕστερος Phil. 181 ch. μετ' οὐδενός ἀνδρῶν 1091 m. ὑψηγητήρος οὐδενός φῶν Oed. Col. 1584., quod οὐδενός φῶν ἡγούμενον. — Neutr. θεοπίσματα — ἄς' οὐδενός Oed. R. 979. πρόνοια — οὐδενός 985. ἄπαρτος δ' οὐδενός καθίστατο Ant. 431. διάβορον πρὸς οὐδενός τῶν ἔνδον Trach. 673., quod ad homines referre insipientis foret. ἄτιμος οὐδενός σύ El. 1206. — Dat. οὐδενί. ἐνορκος οὐδενί Phil. 72. οὐδενί μοιριδίᾳ τίσις ἔρχεται Oed. Col. 228 ch. κοῦδενί λῶνι Ai. 1395 an., sed is versus Sophoclis non est. — Accus. οὐδένᾳ. οὐδέν' ἄλλον Ai. 20. Oed. R. 1051. οὐδέν' οἶδα Ai. 121. οὐκ ἂν λάβοις μου μάλλον οὐδέν' εὐσεβῇ Phil. 1040. κοῦδέν' ἄλλον Oed. R. 63. — οὐδέν. οὐδέν ὦν λέγει ποιῶ El. 311. κοῦδέν ἐκ σαντῆς λέγεις 336. οὐδέν ἐντρέπει 509. φείδοντο κέντρων οὐδέν 706. οὐδέν γάρ σε δεῖ κρύπτειν 945. λῦει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν 993. ἀπροςδόκητον οὐδέν εἰρηκας 1065. φρονεῖν ἔοικας οὐδέν ὦν ἐγὼ λέγω 1036. οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδέν κακῶν 1176. οὐδέν ἐλλείψω Trach. 90. ὦν τ' οὐδέν εἰρήκουσας 336. οὐδέν — φωνεῖ δίκης ἐς ὄρθόν 345. οὐδέν ἱστορῶν 381. οὐδέν nude 412. ἰδριες οὐδέν 646 ch. παρήκα θεσμῶν οὐδέν 679. ὁ δ' οὐδέν εἰδώς 772. Oed. Col. 274. οὐτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν Trach. 933. οὐδέν ξυνίημι 1111. ἐργασίῶν οὐδέν ὦν λέγω 1222. ἴσμεν γὰρ οὐδέν τραγές Ai. 23. οὐδέν ὄντα ἄλλο πλὴν — 125. οὐδέν σθένομεν 165 an. ὁθούνεκ' οὐδέν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν 551. κοῦδέν ἀναύδατον φατίζαμι (φατίζομαι) 702 ch. κοῦδέν εἰς ὄψιν πλέον 863. πρὸς οὐδέν εἰς ἔριν θυμούμενος 997. οὐδέν — λῶν φράσαι 1244. οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν 1252. τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς Phil. 66. οὐδέν ἐκ τέχνης πράσσειν 88. εὕρισκον οὐδέν πλὴν ἀνιάσθαι παρόν 283. οὐδέν ἐνδεὲς ποιοῦμενος 375. οὐδέν σύ που κάτοισθα τῶν σαντοῦ πέρι 549. κλύει οὐδέν 828 m. οὐδέν ἔξω τοῦ φυτείσαντος σὺ δρᾶς 892. οὐδέν σε κρύψω 903. οὐδέν εἰδέναι κακόν 948. quod οὐδέν etiam adiective dictum videri potest. ὅς οὐδέν ἤδει 998. οὐδέν θεοὶ νέμουνσιν ἡδύ μοι 1009. νέον μὲν οὐδέν 1214. οὐδέν ἐξανδῆς σοφόν 1228. οὐδέν ἐξειδῶς πλέον Oed. R. 37. οὐδέν εἶχε — φράσαι 119. ἄλλο — ἄστεργές οὐδέν 229. παρήσω γ' οὐδέν 345. οὐδέν ἂν πράξαμ' ἂν 862. οὐδέν ἐς πλέον ποιῶ 918. πρὸς δίκης οὐδὲ

τρέμων 1014. εἰδώς οἰδέν 1151. τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων, τὸν σὸν δαίμονα, — ὦ τλαῖμον Οἰδιπόδα βροτῶν, οὐδὲν μακαρίζω, ὅστις — ἐκράτησε 1196 ch. Sic dedit et distinxit Hermannus. Vulgo post Οἰδιπόδα distinguunt; οὐδένα, quod cum βροτῶν coniungendum, et ἐκράτησας scribitur in libris omnibus, quorum illud cum versus lege non optime convenit, hoc pugnat aperte; v. Herm. Sed infitias iri non potest, aliquanto durius interiectis pluribus ἐκράτησε et in sequentibus κατὰ μὲν φθόους ad δαίμων referri, praesertim cum verbis πύργος ἀνέστας ad secundam personam et Oedipum significandum sermo redeat. οὐδὲν εἰς χάριν πρῶσσαν 1353 m. νῦν πλὴν ἤκειν λόγος οὐδὲν ἄζοντα Oed. Col. 133 ch. οἰδὲν ἴδριν 529 m. πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις 657. οὐδὲν σθένω 850. κραίνουσιν οὐδέν 918. οὐδὲν πονεῖν 1026. οὐδὲν μεμπτόν — ἐρεῖς 1040. ἐφεισάμην οὐδέν σε 1148. ἀνταμεβέβη μ' οἰδέν 1275. φεῦδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων 1508. οὐδὲν οἶδ' ὑπέτερον Ant. 16. πελοομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οἰδέν 97. ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται 357 ch. ἐγὼ μὲν οὐδέν sc. Θέλω 494. οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν 507. οὐδὲν ὠφελουμένη 546. εἰδότε δ' οὐδέν 614 ch. ἡθός — κοῦδὲν ἄλλο 702. αἰσχρόν οὐδέν 707. οὐδὲν παραμυθοῦμαι 926 an. κοῦδὲν ἀντιπῶν 1217. ἐρῶ — δεινὸν οὐδέν Synd. VIII. 1 (153 D.). ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπίς οὐδὲν ὠφελεῖ Eriph. IV. 2 (205 D.). τέλει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαλε σχολή Iphig. I. 1 (288 D.). αἰδώς — οὐδὲν ὠφελεῖ inc. XIII. 1 (667 D.). εἰδώς τὸ μέλλον οἰδέν LXI. 2 (725 D.).

3. Iam adverbiascentes vocabuli partes videamus. In his primum satis frequenter οὐδέν legitur aut pro simpliciei negatione οὐ dictum aut pro fortius negante οὐδαμῶς. Qua via ad hunc usum perventum fuerit, exempla monstrant a verbo suspensa tali, cui addi accusativum licet: velut quae attulimus Ai. 1252. El. 993. Oed. R. 1014. Oed. Col. 1026. Ant. 546. 926. Eriph. IV. 2. inc. XIII. 1. et quod addimus supra non appositum Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται Phryg. I. 4. (649 D.); non apposuimus autem ea de re, quod λογίζεσθαι illic genitivum obiective dictum adsumpsit. Item afferri potest φεῖδοντο κέντρων οὐδέν El. 706., et paulo durius dictum τούτων γὰρ οὐδὲν μ' ἀλγυνεῖς Phil. 66. — Verbis igitur intransitivis aut passivis additur οὐδέν adverbiascens: οὔμαι δὲ δεῖν οὐδέν Oed. Col. 29. sc. μαθεῖν. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶ τῶν ἐμῶν μ' εἰργεν μέτα Ant. 48. ἡ — χαρὰ τοῖσιν ἄλλη μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ 389. οὐ — τᾶρα τῷ γε πρῶθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν Trach. 321. οὐδὲν διοίσει γλῶσσαν iungenda docuit Herm.; non differet a se loquendo i. e. tacebit, ut ante tacuit. σοὶ ταῖςδέ τ' οὐδὲν εἰργεται 343. Θεοῖς ὦ; οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης εἶ Ai. 587. Iungenda οὐδὲν εἴμ' ὀφειλέτης. ἐστρατεύσατο — σοὺ δ' οὐδέν (sc. ἔνεκα) 1093. quod

minime significat. οὐδὲν ἐντρέπει ἐμοῦ γε El. 509. οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε 1034. μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ 1185. Aliquando etiam active dictis verbis innegitur, ita tamen ut de obiecta notione cogitari non possit. οὐ μᾶλλον οὐδὲν (ἐξέφρυσε) τοῦδε τανδρός, ἀλλ' ἔσον Oed. R. 1018. οὐτ' οὐδὲν ἢ χάρις χάριν φέροι Oed. Col. 783. οὐδὲν τὸ τοῦτου μᾶλλον ἢ τοῦμόν σκοπῶν Ai. 124. οὐδὲν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι 920. Dein magis adhuc adverbiascit, cum adiectioni comitatur. ὅς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν Phil. 1047. χῶτι τῆς ἐς αὖριον οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέεστιν ἡμέρας Oed. Col. 574. ἡμεῖς δ' ὁμοίως οὐδὲν ἥσον ἢ πάρος Ai. 269. sc. ἐληλάμεθα λύπη. Αἴχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ Trach. 770. οὐδὲν κακίων πτωχός, εἰ καλῶς φρονοῖ inc. LVIII. 6 (718 D.). — Aliquando non apte subrogari οὐ δύναται. ἀνταυθ' ὁ παῖς δύστηνος οὐτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν —, οὐτ' ἀμφιπλάτων στόμασιν Trach. 933. οὐδέν enim est οὐδαμῶς s. οὐδαμῇ, laudatissimum s. nulla ex parte. Est etiam ubi οὐδεὶς substantivo additum non desideres. τοῦ βλου δ' οὐδεὶς πόθος El. 812. i. q. οὐκ ἔστι. — δι' οὐδενός ποιεῖσθαι *minimi pendere*. τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἔχεις, ἢ δι' οὐδενός ποιῶ Oed. Col. 590. — παρ' οὐδέν simili significatione praeditum. ταυθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἔστι Oed. R. 983. καὶ τὸ πρῶγμ' ἄγειν οὐκ ὡς παρ' οὐδέν Ant. 35. ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν παρ' οὐδέν ἄλγος 462. πότερα παρ' οὐδέν τοῦ βλου κήδεσθ' ἔτι El. 1319. v. Erf. ad Ant. l. c. Adverbiascit etiam πρὸς οὐδέν εἰς ἔριν θυμούμενος Ai. 997.

4. *Cumulatur* οὐδεὶς aliis illatum vel antepositum negandi vocabulis. *Postpositum* negat fortius. οὐ γὰρ οὐδὲν Θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι Phil. 1009. οὐκ ἂν λάβοις — μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῇ 1040. κοῦκ ἔστ' ἀελπιον οὐδέν Ai. 634. οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν Ai. 1252. οὐτάχα — οὐδὲν ἐξ ἔσου διολεῖ Trach. 321. οὐ μᾶλλον οὐδέν Oed. R. 1018. οὐκ ἔστιν οὐδεὶς 1501. οὐκουν πέρα γ' ἂν τοῦδέν — φέροις Oed. Col. 657. οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε 1148. οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδέν; 1275. κοῦκ ἦν ἔτ' ἄργον οὐδέν 1601. οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα Ant. 68. οὐ γὰρ ποῦ αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταυτῷ μένει Alet. VII. 3 (93 D.). Item fortius negat, cum *partitive* dici solitum οὐτε sive sequitur sive praecedit. οὐδέν ἐστιν οὐτε πύργος οὐτε ναῦς Oed. R. 56. οὐδὲν γὰρ οὐτ' ἀλγεινὸν οὐτ' ἄτης ἄτερ — ἐστὶν Ant. 4. οὐτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν — οὐτ' ἀμφιπλάτων στόμασιν Trach. 933. σὺ μὲν πέπλευκας οὐτ' ἔνορκος οὐδέν, οὐτ' ἐξ ἀνάγκης Phil. 72. Sed alio modo negandi voculis praemisum affirmat. γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ δέχεται inc. XVIII. 3 (673 D.). Eo referendae etiam locutiones sunt οὐδεὶς ἐς οὐ et οὐδεὶς ἰδὲ τις οὐ. ἃ σοι οὐδεὶς ὅς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα Oed. R. 373. Alterum apud Sophoclem nunc non legitur, verum οὐδὲν ὅτι μή Trach. 1268.

5. In usu vocabuli *peculiarī* unum illud notandum cum οὐδέν εἰμι dicitur; de quo cum auctores non satis distincte praeceperint et falsa quaedam Dorvill. ad Char. p. 218. Valck. ad Eur. Phoen. 601. Locell. ad Xen. Ephes. p. 143. Reisig. Enarr. Oed. Col. p. CXXV. Wex. syll. ad Ant. 1294., ad ea remittimus legentes quae in *μηδείς* exposuimus. Plura tamen sunt, quibus οὐδείς et *μηδείς* differant. Namque nec praefigitur articulus, nec flectitur οὐδείς secundum casus, nec plurali dicitur numero, quanquam *μηδείς* utrumque vel apud Sophoclem patitur, et οὐδένες exstat Eur. Andr. 691. Iph. Aul. 372. Arist. Eq. 158. Via et ratio, qua ad varium eius formulae usum perventum est, aliquot exemplis ostenditur. γὰρ τε καὶ οὐδὲν ὦν El. 237 m. οὐδέν εἰμι Ter. VII. 1. οὐδέν εἶμεν 3 (517 D.). ὡς οὐδὲν εἰμέν, πλήν σκιαῖς λουκότες inc. XXVII. 1, 2 (682 D.). Verum non uno ea formula sensu praedita est. Alia quippe de mortuis dicta. νῦν — οὐδὲν ὄντα βασιλεύω χειροῖν El. 1118. Gestabat enim urnam, in qua cineres Orestis inesse putaret. Alia mortuo aequiparandum quendam indicant. ὃς οὐδέν εἰμι καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πόλαι Phil. 1019. Alia perisse i. e. in extremam adductum esse calamitatem. οὐδέν εἰμ' ὁ δῦςμορος Phil. 939. ἐτ' οὐδέν εἰμι 1201 m. ἀπωλόμην δύστηνος, οὐδέν εἰμ' ἐτι El. 667. Alii hominem nihili. ὅτ' οὐδὲν ὦν τοῦ μηδὲν ἀντίστοιχός ὑπέρ Ai. 1210. ξένον — οὐδὲν ὄντα Oed. Col. 571. quam plerorumque librorum scripturam (soli Par. A. Ricc. a. οὐδέν') defensam v. apud Herm.

6. οὐθεὶς ἀναγκιόν non emergit apud tragicos: v. Lobeck. ad Phryn. p. 182. — οὐδὲ εἷς (θνητῶν δὲ οὐδὲ εἷς) semel dictum circumfertur inc. LXXXIX. (769 D.); sed cum sententiam poetae suis usibus Philo accommodatam retulerit, ut ne versus quidem vestigium maneat, illo documento abstinendum erit.

Οὐδέποτε nunquam. Cum futuro: οἷα ἔμελλον ἄρα — λείπειν οὐδέποτε Phil. 1073 m. Subauditur futurum aut imperativus: οὐδέποτε γε (sc. αἰρήσω καὶ κατασκάψω) Phil. 987. οὐδέποτ', οὐδέποτε (sc. βήσομαι) 1182 m. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν ὥσουσ', ὅρα cum Neoptolemus dixisset Phil. 1377., Philoctetes respondit οὐδέποθ' ἐκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν 1378. Haec exempla cum nec adverbiascens οὐδέ (ne quidem), nec cum alia praecedente coniunctam monstrent sententiam, ineptum foret divisim scribere οὐδέποτε.

Οὐδέπω nondum. ἐπεὶ οὐδέπω κακόν γ' ἀπώλετο Phil. 444. Brunckii cod. T. οὐπω. Hermannus divisim, recte ὑφ' ἐν Flor. Γ. οὐδέπω μακρὰν πτείσθαι σθένοντες Oed. R. 16. Consensus est in scriptura.

Οὐδεπώποτε nunquam adhuc. πῶς γὰρ κάτοιδ', ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε, Phil. 250. πώποτε ὑφ' ἐν scribendum; οὐδεπώποτε non magis

divelli poterit, quandoquidem apud Sophoclem non significat *ne unquam quidem*.

Οὐκ ν. οὐ.

Οὐκέτι non amplius. Qui divisim οὐκ ἔτι scribunt, μηκέτι ignorare videntur. Libri varie scriptum habent; regnat tamen scriptura ὑφ' ἑν. — 1. *Proprie dictum, de re praesenti*: ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα Phil. 552. τὸ γὰρ κακὸν — οὐκέτ' ὀρθοῦσθαι μ' ἐῖ 809. οὐκέτ' ἴσχω 1083 m. οὐκέτι φοβητὸς ἦμῃν 1139 m. ἀγγελῶν ὥς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον Oed. R. 956. ὅτ' οὐκέτ' εἶμι Oed. Col. 394. κοῦκέτ' ἔστ' ἀποστροφὴ 1471. ἴσχειν δ' οὐκέτι πηγὺς δύναμαι διακρύων Ant. 797 an. οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα θέμις ὄρᾶν 870 m. Nam θέμις prohibet, quominus ἔσται, non ἔστί subaudiatur. κοῦκέτι μέλλω 930 an. κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην παρειαδέδεγμαι Trach. 533. ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ 708. φέγγος οὐκέτ' ἔστί μοι 1134. πατήρ γάρ οὐκέτ' ἔστί σοι 1136. ἐμοὶ γάρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὅτι βλέπω Ai. 509. οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐπὶ δριμυτί 627 ch. Ἄλλας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστὶν 951. ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος 1236. οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν 1252. ἔν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς El. 22. ἄγειν οὐκέτι σωκῶ — ἄχθος 119 an. φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ 601. ἥνικ' οὐκέτ' ἐστὶν 942. οὐκέτ' ἐξισοῦται 1061 ch. κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω 1166. κοῦκέτ' ἀμμένει 1389 ch. Huc adde, quod choro de Aiacis insania quaerente τὸν αἰσ' ἄπλατος ἴσχει respondet Tecmessa οὐκέτι Ai. 250 an. θυμῷ δ' οὐκέτι παιδῶν χορεύει τάγρους θυγατὴρ coniectura Brnckii est inc. XLVI. 1. (704 D.); apud Athen. XV. p. 688, a. legitur οὐ τι, sane violato anapaestico versu: sed quis sponsor exstat, non excidisse aliquid? — *De re olim praesente, cum fiant aliquid quid*, cui usui maxime imperfectum constitutum est, vel participio utuntur imperfecto adhibito resolvendo: ἥνικ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον Ai. 279. ὁμνύντες βλέπειν τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλην Phil. 358. ὥς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου — ἐφαίνετο 872. — *De re iam iam praeterita*: ἐπεὶ — ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν El. 768. πάλιν πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἔκετο Oed. R. 115. — *De re futura*, cui indicandae non solum tamen futurum tempus constitutum: ὄρα σύ, μὴ — τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς Phil. 517. ἔμ' ὠδέ σοι οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύσιτερον 1118 m. φυγῆ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλλῶν πελάτε 1134 m. v. Herm. οὐκέτι τὸν ἄστικτόν εἰμι γὰς ἐπ' ὀμφαλόν Oed. R. 897 ch. τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νέμω πόλιν Oed. Col. 883 ch. non videbitur amplius; si νεμῶ praetuleris, idem sensus erit, paulo debilior sententia. κοῦκέτι τὴν δυσπρόνητον ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν 1609. οὐκέτι μ' οὐκέτ' ὀμπνοὰς ἔχοντα Ai. 411 m. sc. ἔξετε. οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόνδ' ἔδητε 417 m. — Aliquid *tralatiae* sic inest significationis,

cum non de *tempore* potissimum actionis alicuius, sed de *ratione et habitu* dicitur. σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ Ai. 1241. Non enim iam quidquam didicerat, pergere ut ita possit iam non audiam amplius; sed hic sensus est: *minime impetro a me, te ut audiam*. Paulo aliter dictum *χωῖπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἷδ' ἀπόλλυται* Oed. R. 1251., quod etsi a re deinde sequente significanda deflexum, non amplius, iam non, *posthac* non interpretari non licet. Rursum aliud est *ἐπεὶ δ' ἁμάρτη, καίρος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὐτ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκνέται* Ant. 1012. Iam non dicas Latine, verum non de tempore sed de animo mutato intelligendum. — οὐκ ἔτι aliis interpositis dirempta quaerenda in ἔτι.

Οὐκουν et οὐκοῦν. Οὐκουν est 1. particula *fortius negandi*, ita quidem ut una *sententiam cum prioribus connexam* indicet. Haec colligendi significatio raro manifesta apparet, ut *vix unquam interpreteris ergo non, non igitur*, sed sic fere: *non quidem, ut (nunc est, non sane, quantum quidem expertus didici*. οὐκουν Ἀτρεΐδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφρόως οὕτως ἐνεγκεῖν Phil. 860. οὐκουν ἐν οἷς γε δρᾷς (sc. αἰσχροῦς φανεί) 895. οὐκουν ἔγωγε 1375. οὐκουν ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδαμῶς πέλας (ἐμνήσατο) Oed. R. 565. οὐκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἦλθον 1357 m. οὐκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις Oed. Col. 657. οὐκουν πότ' ἐκ τούτων γε μὴ σκῆπτρον ἔτι ἰδοιπορήσεις 852. οὐκουν — οὐθ' εἰλικον, „οὐτ' ἂν ἔργον 928. οὐκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ (εἰμὶ) Ant. 321. οὐκουν πάρος γε σῆς ἀπεισάτων φρενός 980. οὐκουν Ὀρέστης καὶ οὐ παύσετον τάδε El. 785. — 2. Particula *cum ratiocinatione ex prioribus facta interrogandi*, ut affirmans responsum rei consentaneum sit, et sperare, nec pro certo tamen expectare videaris. Latine *nonne igitur* vertitur, quod tamen, cum ἄρ' οὐ potius sic reddas, non optime ad sensum convenit. οὐκουν τάδ', ὃ παῖ, δεινά —; Phil. 624. Sperat, Neoptolemo quoque talia visum iri. οὐκουν ἔνεστι καὶ μεταγῶναι πάλιν; 1254. *spero concedi poenitentiam*. οὐκουν μ' ἰάσεις, κακτὸς εἶ; Oed. R. 676. οὐκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι; 973. οὐκουν τις — πάντ' ἀναγκάσει λεῶν — σπεύθειν Oed. Col. 901. οὐκουν ἱρεῖς ποτέ —; Ant. 244. οὐκουν ὄμμαίς μοι κατὰ τὸν θάνατον; 508. οὐκουν ἰάσεις — θύσαι με El. 620. οὐκουν — ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν; Trach. 418. οὐκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροῦς γελᾷν; Ai. 79. οὐκουν ἂν εἴποις —; 1030. Legebatur praeterea οὐκουν olim Ai. 1318., et sensu minus aptum et propter locum in media sententia suspectum. οὐκ ἂν Brunckii codd. praeter membr. et nunc Laur. a. Flor. I. A., cui cum metro fulciendo longa syllaba altera opus sit, οὐτᾶν subrogavit Elmsleius, οὐκ ἂν γ' inde a Turnebo editum Hermannus revocavit. — Libri vocem utroque significato ὅφ' ἐν

scriptam fere perpetuo exhibent, accentu aliquoties vitioso; velut οὐκοῦς Flor. Θ. in Ai. 79. Ea tōni collocandi incertitudo per omnes omnium scriptorum veterum codices reperitur: v. Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 258, c. Bornem. ad Xen. Memorab. II. 2, 3. Quin Monkius ubique οὐκ οὖν sive, quod informe monstrum nondum cuiquam neque visum neque auditum arbitror, οὐκ οὖν (sic) scribendum pronuntiat ad Eur. Alcest. 150. — 3. Οὐκ οὖν. Non video causam desciscendi a veterum praeceptis de οὐκ οὖν et οὐκοῦν discernendo datis: v. Ammon. p. 105. Is recte οὐκ οὖν ἀποφατικόν (vitiose vulgo ἀποφατικόν editur, id quod vidit Valck. ad Phoen. 1583.), οὐκοῦν συλλογιστικόν vocat; nec pugnat, quod οὐκ οὖν etiam interrogandi cum argumentatione constitutum est, quippe sic etiam negandi particula vi sua nativa praedita est. At nuper exortus Elmsleius est, qui eam regulam cadentis Graecitatis scriptoribus accommodari posse, apud Atticos autem cum utraque particula suam vim retineat, semper οὐκ οὖν scribendum esse affirmaret. Hunc temere sequuntur Monkus l. c. et Blomf. Sed antequam sua perscripsisset, copiose hunc locum tractavit et exhaustit Hermannus ad Vig. n. 261. p. 794 sqq. Cum in exemplis illis, quae recte, non depravate scriptum οὐκοῦν monstrant, negationis vis plane quiescat, ut *ergo*, *igitur* certe significare videatur, quanquam aliquando vis particulae conclusiva latine reddi ne potest quidem, ut quae non aliud quidquam, nisi ex prioribus nexum pendere sententiam indicet, scire pervelim, quomodo ea exempla Elmsleii sententiam sequentes, nisi ad interrogativam sententiae formam confugiant, explicaturi sint. Et ne ea quidem satis conveniunt omnibus. Scilicet fraudem Elmsleio fecit, quod regulam suam ex pauca illis exemplis duxit, in quibus οὐκ οὖν interrogative dictum necessario dirimendum fuit, cum *assumptioni inferendae* sit; quo in genere ne οὐκ οὖν quidem plane abiiciendum erat, sed αὐνθετον efficit sententiam: v. Oed. R. 440. 581., quae in v. οὖν recensentur. Iam vide haec: οὐκοῦν ἐπειδὴν πνεῦμα τοῦα πρόφας ἀνῆ, τότε σιελούμεν Phil. 635. Ne interrogative quidem proferendo οὐκ οὖν tolerabilem sensum efficias; sin affirmative, quomodo suam provinciam tuebitur negatio? οὐκοῦν ἂν ᾔξει καὶ σὲ χρή λέγειν ἐμοί Oed. R. 342. οὐκοῦν ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαισσομαι Ant. 91. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἱπαιων ἔχουσ' ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύν 811 an. quippe. οὐκοῦν ἀποστελχομ' ἄν, εἰ τὰδ' εὖ κυρεῖ El. 789.

Οὐλιος exitisus. οὐλίω σὺν πάθει Ai. 913 ch.

* Οὐλόμενος. Vitiosa scriptura est οὐλομένην Ant. 833. v. ὀλλόμενος

Οὖν particulum optime tractavit Matth. Gr. Gr. §. 625. p. 1272.

Argumentationi ex rebus praegressis faciendae constituta est, sicut *ergo* et

LEX. SOPH. II.

E e

igitur. 1. Aliquando perspicue exprimitur ratiocinatio. τὸν οὖν παρόν-
τα πέμψον εἰς κατασκοπήν Phil. 45. Spectatur v. 41. κάσ' οὐχ ἔκας που,
unde sumendum ὅτι οὐκ ἔστιν ἔκας. ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει
θέλων 1327. Refertur hoc ad narrata de Heleni vaticiniis. κείνῳ προς-
ταρκῶν οὖν ἱμαντὸν ὠφελῶ Oed. R. 141. ὥς οὖν μὴδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω
325. sc. ὅτι ὁρῶ ταῦτο, ποιῶ s. ἀποστερῶ ἰφάντιν. πῶς οὖν ποιήσεις;
Oed. Col. 658. Respicit ad Thesei verba v. 657. οὐκ ἔγωγέ σε, οὐδ'
οὖν ἔασω 1137. v. Herm. ἥδ' οὖν θανεῖται Ant. 747. ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾶδα
κειμένῳ — οὐκ εἰ ξυνέρξων Trach. 82. ἥδ' οὖν ἔασθω 328. ἔδοξεν οὖν
μοι πρὸς σε δηλῶσαι τὸ πᾶν 368. ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι 547. haec igitur
cum ita sint, metuo. ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει — δεῖ σ' αὖ
γενέσθαι — σύμμαχον 1164. πρὶν οὖν τῷ — ἐξοδοιορθεῖν στέγῃ, ξυν-
άπειτον λόγοισιν El. 20. τίς οὖν — ἄλνπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
989. ποῖ τις οὖν φύγῃ Ai. 398. m. τί οὖν δὴ 860 ch. quibus verbis
ut eis quae sequuntur ἔχεις οὖν; 862. exquiritur, num etiam circum-
eundo et perscrutando quid perfecerint adventantes, ut id consequens
esse ex eorum ingressu colligatur. πῶς οὖν μάχουμαι θνητὸς ὦν θεῷ
τύχῃ Eriph. IV. 1 (205 D.). — 2. In interrogandi formulis maxime as-
sumptioni cum obiectione ponenda constitutum est, etsi in cursu ac tenore
colloquii frequentibus quaestionibus procedentis et interrupti ea sermonis
forma non ubique satis manifesto apparet. τί οἱ μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν
ψευδῆ λέγειν; Phil. 100. Cum Ulixes dolum et insidias suasisset, obi-
cit Neoptolemus turpe esse mendacium, ut inde concludat, non esse
cur fallaciis potius quam persuasione utatur v. 102. πῶς οὖν βλέπων τις
ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; 110. Pergit in his quae v. 108. coeperat Neo-
ptolemus, eaque ad conclusionem faciendam eis adducuntur, quae v.
111. 112. Ulixes et ipse Neoptolemus inferunt. πῶς οὖν ὁ ληστής — ἐς
τόδ' ἂν τόλμης ἔβῃ; Oed. R. 124. Sumptionem Creon protulerat v.
122., conclusionem quanquam non manifesta illa forma promit Oedipus
v. 128. Quae si unius ore dicerentur, sententiae ratio talis futura erat:
ἐπεὶ λησταὶ ἀποκτεῖναι Λαῖον ἐλέγοντο, οὗτοι δὲ οὐκ ἂν εἰς τόδε τόλμης
ἔβησαν, κακὸν τι ἐμποδίσαι τὸ μὴ γινώσκειν τοῦτο φαίνεται. — οὐκ οὖν
σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκεν ἔφες; 440. Haec assumuntur prioribus Oedipo
loquente prolatis αἰνικτὰ κάσαφ' λέγεις a Tiresia, conclusio reticetur ab
eodem, talis futura: οὐκ ἐμὸν τόδ' ἀλλὰ σὸν εἴη ἂν ἐξηγεῖσθαι. In libris
est οὐκοῦν sine interrogatione, quod sententiae adversatur; paulo melius
Brunckius οὐκοῦν cum interrogatione; illud ab Elmsleio est longe signi-
ficantius. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ 562. Conclusio se-
quitur v. 564, quam dempta interrogatione talem esse oportuit μνησθῆ-
ναι αὐτὸν ἐμοῦ εἰκὸς ἦν; nunc interrogative profertur: ἐμνήσαι' οὖν ἐμοῦ

τι τῷ τότε ἐν χρόνῳ; — πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ἤβδα τάδε; 568. Sumptio inest in κοῦκ ἡκούσαμεν v. 567., concluditur ex utroque v. 570. οὐκ οὖν ἰσοῦμαι σφῆν ἐγὼ δυοῖν τρίτος; 581. Libri, Brunckius, Elmsleius ut v. 440. Conclusio ex argumentis sequitur in v. 582. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθὼν 1128. Conclusio v. 1131. inest. παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε; Oed. Col. 417. Sumtio praecedit v. 415., concluditur v. 419. ὁρᾷς — ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα 1426. Sumitur aliquid v. 1419., concluditur v. 1429. οἷσθ' οὖν τὸν Οἰτης Ζηρὸς ὕψιστον πάγον; Trach. 1181. Concluditur v. 1183. πράσσειε ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε; 1237. Conclusio infertur v. 1239. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τάλῃθ' ὀφίω — ξυνηρετμεῖν; Ai. 1307. Concludit argumentationem v. 1311. ἄνωγας οὖν με τὸν περὶ θάπτειν ἔῃν; 1343. quae nescio cur Hermannus dempta interrogatione scribi voluerit. Conficitur argumentatio v. 1345. — 3. Saepe *continuat sermonem* οὖν, ut vel *priora respiciat*, et recte explices ut *nunc est*, sic *igitur*, vel *nectatur oratio ulterius*, ut *porro* interpreteris, vel etiam *confirmentur* priora, quod *sane* vero Latine reddas. Ex primo genere significandi haec sunt. νῦν οὖν — βουλευτέον El. 15. ἐν οὖν τοιοῦτοις εὐτε σωφρονεῖν — οὐτ' εὐσεβεῖν πάρεστι 299. τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτταν νέμει Ai. 28. πάντα γὰρ τὰ τ' οὖν πάρος τὰ τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χειρὶ 34. ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα 531. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται; 1194 ch. ὁδ' οὖν ὁ θῆρ Κένταυρος — ζῶντα μ' ἔκτεινεν θανάων Trach. 1152. οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη — πάντ' ἐκπορῆξει Phil. 298. λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος με 755. οἷσθ' οὖν ἃ χρῆζεις; Oed. R. 655. ἔως δ' ἂν οὖν — ἐκμάθης, ἔχ' ἐλπίδα 834. οἷσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἰμι; 1517. φῆς τὰδ' οὖν; 1520. ἀλλ' οὖν προμηρίσης γε τοῦτο μηδενί Ant. 84. καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι — βουλευσομαι 485. σοῦ γὰρ οὖν προκῆδομαι 737. ταῦτ' οὖν — φρόνησον 1010. cf. ταῦτ' οὖν φυλαξάμεσθα inc. C. 10 (779 D.). — οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι Oed. Col. 984. Tertia ratio cum prima sua natura coniuncta haec videtur exempla habere. ἀλλ' ἐν γὰρ οὖν ἔξοδα Oed. Col. 989. οὐ τὴν γε μὴ θιγοῦσαν· εὐ γὰρ οὖν λέγεις Ant. 767. τοῦδ' σοι μέλει ἐφ' ἑσθ' ἄτῃρ κείνος, ὥσπερ' οὖν μέλει Ai. 970. (wie denn auch). ἀλλ' οὖν τοσοῦτον γ' ἴσθι Phil. 1289. at hoc certe discas velim. His simile videtur τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδὼτ' ἐκδιδάσσομεν Oed. Col. 1536., quo simul sermonem deponi significatur, nec amplius in ea re morandum esse. Finis fit etiam v. 1763.: ταῦτ' οὖν ἐκλυεν δαίμων ἡμῶν χά πάντ' ἁτῶν Διὸς ὄρκος. Finitima his duo exempla sunt, in quibus omissa rei mentione amplius facienda aliis cedere sese et quidquid voluerint agendi arbitrium permittere loquentes significant. ὁδ' οὖν ἴτω Oed. R. 669. οἱ δ' οὖν γελώντων Ai. 940. *Progrediendi sermone* significatio, quam se-

cundam supra posuimus, his videtur exemplis firmari. ἡ μηχανορραφία σου ἂ σοι παρήρῃσα; Phil. 121. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς — πλεῖν ἢν ἐτοιμὸς 564. πῶς οὖν ἔχει κἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι; EL 1331. χαίρουσιν οὖν τοῦτοισιν; 1335. Haec enim non sunt argumentantium, sed plura deinceps rogando audire cupientium. — 4. Aliquando etiam *dialectice inferendo contrario* servit, ut *rursum* s. *contra* interpretare. λέγοντες εἰτ' ἀληθείς, εἰτ' ἄρ' οὖν μάτην Phil. 345. οὔτε γὰρ θρασυίς, οὔτ' οὖν προδότης εἰμὶ Oed. R. 90. μήτ' ἀροτὸν ἀρτοῖς γῆς ἀνιέναι τινα, μήτ' οἷον γυναικῶν παῖδας 271. εἰ δ' οὖν Ant. 718. cum eleganti reticentia. Huic generi attribuerim etiam, quod propter mutilam sententiam non planissime patet, εἰ μὲν τις οὖν ἔξεισιν, εἰ δὲ μή, λέγε Niptr. II. (402 D.); quanquam hoc prioribus diversum propter particulam in priore membro inclusam. — 5. Vitiose scriptum οὖν aliquoties repertum est. τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε Phil. 305. cum sensu cassum sit Hermannus ἂν correxit. τίς ἂν οὖν εὐπατρις ὥδε βλάσται El. 1070. syllaba abundante libri omnes exhibent, praeter Flor. I. Aug. c., in quibus est ἄρ' pro ἂν, et in cod. Paris. 2794. inverso ordine scriptum τίς οὖν ἄρ'. οὖν eius videtur, qui ἄρα interpretari voluerit, et necessario eiectionem inde a Brunckio. In Oed. Col. 175. ἔτ' οὖν, ἔτι προῶν legitur in libris, et contra numeros antistrophicos et inepte inculcato ἔτι, nec οὖν ulla probabili significatione praedito. Bothius, quem Reis. et Elmsl. sequuntur, ἔτι προῶν eiecit, ἔτ' οὖν servato; probabilius Hermannus προῶν retinuit, ἔτ' οὖν ἔτι eiectionis. — 6. Cum aliis particulis coniectum οὖν partim iam pertractavimus; ἀλλ' οὖν v. ἀλλὰ, cf. Elmsl. ad Med. 1375.; δ' οὖν v. in δέ, μὲν οὖν v. μέν, et consuli praeterea licet de illo Reisig. Enarr. Oed. Col. p. CLXXV. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 254.; de hoc Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 99. — εἴτ' οὖν oppositis inferendis inventum est, velut οὖν ipsam ex Niptris enotavimus dici. τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει, εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδὼν Oed. R. 1049. εἴτ' οὖν θεός, εἴτε βορῶν ἣν ὁ ταῦτα πράσσειν El. 192 ch. εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; 550. — ὅτ' οὖν quandoquidem igitur. ὅτ' οὖν παραινούς' οὐδὲν εἰς πλεόν ποιῶ Oed. R. 918. ὅτ' οὖν ἐκείνοι — ὥλοτο Ant. 170. ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν El. 38. ὅτ' οὖν τοιαύτην ἱμῶν ἐξήκεις ὁδόν 1310. — τίς οὖν, τί οὖν, τί δ' οὖν v. τίς, et de hoc etiam v. δέ.

Οὐνεκα. 1. *Adverbium* praepositioni equiparandum a. *proprie* significare videtur *propter*, causam quid faciendi omittendive et patiendi indicans. οὐ ποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσαι ἂν τόπον οὐνεκ' ἀσθρὸς ἀθάλου Phil. 1027. εἰ τῆςδὲ γ' ἀρχῆς οὐνεκα — μ' ἐκβαλεῖν ἡμεῖς Oed. R. 383. ὧν οὐνεκ' ἦλθον 447. οὐχὶ μαντίας γ' ἂν — βλέψαιμ' ἂν οὐνεκα 858

ἄξιός γάρ εἰ τῆς εὐπειας οὐνεκα 932. ὦν οὐνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἑμοῦ πά-
 λαι μακρὰν ἀπώκειτο 997. τῶνδε φρίγεις οὐνεκα 1010. χρόνου μὲν οὐ-
 νεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε Oed. Col. 22. ὦν οὐνεκ' ἐκφοβεῖ με 270.
 τοῦ πέμψαντος οὐνεκ' εἰπὼν 1348. καὶ σε — τοῦδ' οὐνεκ' ἐξέπεμπον Ant.
 19. τούτου γὰρ οὐνεκ' ἄνδρες εὐχονται γονὰς κατηκόους — ἔχειν 637. μὴ
 — φρένας — γυναικὸς οὐνεκ' ἐκβάλλης 645. τῆςδ' οὐνεχ' ἡ — καθ' ἡμέθην
 Οἰχαλία Trach. 477. τούτων γὰρ οὐνεκ' ἐστάλην Ai. 321. ὦν οὐνεκ' αὐ-
 τὸν οὕτως ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεύσαι 1041. οὐ γάρ
 τι τῆς σῆς οὐνεκ' ἐοικρατεύσατο γυναικὸς, — ἀλλ' οὐνεχ' ὄρκων 1090. τού-
 τοι θανεῖν χεῖν αὐτὸν οὐνεκ' ἐκ σέθεν; El. 569. ἔχθροῖς γαμῆσθαι τῆς
 θυγατρὸς οὐνεκα 584. τιμᾶν ἅπαντας οὐνεκ' ἐνδρείας χρεῶν 971. Ex
 οὔτινος ἔνεκα οὐνεκα *haud inscite advertit Etym. M. p. 641, 44. compo-*
situm videri, sed negat factum secundum Apoll. de coni. p. 503, 6.
Idem Apollonius cum ἔνεκα significans ad vim coniunctionis ὅτι detorqueri
dudum vidisset p. 502, 30., mirum est, quod Ammonius p. 106. et Gr.
Herm. p. 327. οὐνεκα pro ἔνεκα vitiose dici pronuntiaverint. — b. Hinc
plane adverbiascit ita, ut hactenus, huius rei causa, de significet. V.
Markland. ad Eur. Iph. Aul. p. 121. Valck. ad Herod. p. 466, b. et ad
Phalar. p. XIII. Brunck. ad Phil. 774. Schaef. ad Long. p. 421. ἔνεκα
eodem modo dictum ὅσον ἐς bene explicat Thomas. p. 184. Alia tamen
aliis propius a primitiva vocabuli usu distant. ἀλλ' ἐξέκοιτο τοῦδε γ' οὐ-
νεκ' ἐν τάχει El. 379. τοῦδε γ' οὐνεκα κήρυσσε 595. Haec quasi viam
audacioris translationis indicio monstrant. Longius ab origine discedunt
haec duo: νῦν δ' ἐκλή που τῶν τῆςδ' ἀπειλῶν οὐνεχ' ἡμερεῖσομεν El.
777. θάρσει προνοίας γ' οὐνεκ' οὐ δοθήσεται Phil. 763. Ante Gedikium
post θάρσει distinguebatur, eamque distinctionem, modo minore maximae
subrogata Buttmanus miro usus argumento restituit. V. Herm. — Lo-
cum οὐνεκα cum casu dictum fere suum et legitimum eum habet, ut
nomini postponatur. Certe praeponitur in his paucis exemplis: El.
971. Phil. 1027. et interponitur pronomini et substantivo Ai. 1090. —
2. Coniunctio est ὅτι significans, cum ad causam rei factae verbo adhi-
bito indicandam, tum ad sententiam obiecti modo a verbo cogitandi sentiendi
dicendi pendentem inferendam. Causam indicat: οὗτος δέ μοι φίλος μέγι-
στος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς στυγεῖ Phil. 582. οὐνεχ' ἡμιν αἰσίοις σκοπὸς προς-
ήκεις τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι Oed. Col. 34. ἀπεστάλην — οὐνεχ' ἡκέ μοι
γένει τὰ τοῦδε περθεῖν πῆματ' εἰς πλείστον πόλεως 742. ἐξελέλαμαι —
τοῖς σοῖς — οὐνεκ' ἐνθαζεῖν θρόνοις γοῇ πεφυκὼς ἤξιον γεραίτερά 1295.
οὐνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ χρευσόνων, καὶ ταῦτ' ἀκούειν (sc. χορή, quod liberiore
quodam loquendi genere ex illo, quod praecessit, ὅτι χορή repetendum
videtur: placet Hermannii de lacuna suspicio) Ant. 63. — Obiective dici-

tur: *ἰσθαι* — *οὐνεκα ἑλληνας ἰσμεν* Phil. 232. *ὁρῶ οὐνεκα θήραν τήνδ'* ἄλλως *ἔχοντα* τόξων 828 m. *μάθ' οὐνεκ' ἔστι σοι βρότεον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης* Oed. R. 708. *καξάγγελλ'* — *οὐνεκ' Οἰδίπους τοιαυτ' ἔνευσε παῖσι τοῖς αἰτοῦ γέγρα* Oed. Col. 1397. *ὅψ' ἐκδιδαχθεὶς* — *οὐνεκα ἀκουσα* — *ἔρξεν ταῦτα* Trach. 930. *οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι ζῶντας θανούσων οὐνεκ' ἀνταυδῆς ἴσα*; El. 1470. Hac vi dictum *οὐνεκα* distinctione separandum a verbo sensum et oogitationem indicante non videtur, id quod vulgo fieri videmus.

Οὐνομα γ. *ὄνομα*.

Οὐπερ (cf. *ὅς*) *ubi quidem*. De locis: *ποῦ βάντος ἢ ποῦ σάπτος οἶπερ οὐκ ἔγω* Ai. 1216. *αὐτοῦ μὲν οὐπερ κἀφάνης* Oed. Col. 77. A locis tralata sunt *εἰδ' οὐπέρ εἰας* Oed. Col. 337. quae formula est rem ingratam silentio transeundi vel abrumpendi sermonis. *ὦ φίλτατε, σχέλις οὐπερ* α' 1171. quod rogantis est, ne ultra loquatur alter.

Οὐπω. 1. *ἰ* proprie *nondum* significat. *ὃν λεύσων περὶ πᾶν οὐπω δύναιτο τέμενος γνῶναι ποῦ μοι ποτε ταῖς* Oed. Col. 134 an. *ἔθ' οἶον οὐπω πρόσθεν, αἰτίκ' ἐξεργῶ* Trach. 153. *ἄ μοι πρόσθεν οὐκ ἔτι* — *οὐπω φράσαι* 158. *κοῦπω τις* — *λόγον κακὸν ἡνέγκατο* 461. *οἶον ἀπαρσίων οὐπω Ἡρακλέους* — *ἐπέμολε πάθος οἰκίσαι* 851 ch. Scholiastae *οὐχί* et *οὐδέποτε* explicant, illud falso, hoc non optime, Hermannus *ne* — *quidem* interpretatur; quanquam illam, quae nunc in Herculem ingruit, cladem cum aerumnis ante toleratis componi puto aptissime. Eadem plane ab Hercule ipso sententia promitur γ. 1037.: *κοῦπω τοι οὔτεον οὔτ' ἀχοιτος ἢ Διὸς προῦθηκεν, οὔθ' ὁ στυγρὸς Εὐρυσθεὺς* — *οἶον* — *Οἰλέως κόρη καθήψεν ὅμοις ἀμφίβλητρον*. — *ἄταν, ἂν οὐπω τις ἔθυσεν αἰὼν Διαικιδᾶν* Ai. 630 ch. *οὐπω δέος* — *καταπεισὶν* inc. LXXVIII. 1 (751 D.). Eadem ratio, si accuratius inspexeris, est Ai. 648., ne *οἶπω* ibi *οὐκέτι* significare putes: *ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην* — *δώρημα* —, *οὐπω τε κεδνὸν ἔχον Ἀργείων πάρα*. Poterat dici *οὐκέτι*, fortius tamen *οὐπω*, ad hunc usque diem non vidi dum. — 2. Minus usitata significatio particulae inest in Oed. R. 594.: *οὐπω τοσοῦτον ἡπατημένος κυρῶ, ὥστε* — *χρηζέιν*. *οὐπω τοσοῦτον* enim coniungenda, nec temporis significandi est sed verecundius negandi: cf. Pflugk. ad Eur. Hecub. 1278. et inprimis Summum Virum ad Phryn. p. 458. Eam epicis significationem tribuit Eustathius p. 418, 11, et de *μήπω* idem observat p. 467, 12. — Divisim scribendi, nisi forte quis unum illud Oed. R. 594. excipere velit, causa nulla apparet.

Οὐπώποτε *nunquam*, de *praeterita* quidem re: γ. Lob. ad Phryn. p. 457 sq. *ἵψ' ἐν* scribendum *πώποτε* secundum Apoll. de Pron. p. 45, a.

48, b., nec significatio οὐ avellendum esse arguit, ὕβρις δέ τοι οὐκ ὀπωπὸς ἦβης εἰς τὸ σῶφρον ἔκετο inc. XLVII. 2. (705 D.).

Οὐρά cauda. ἔσαιν' ἐπ' οὐρὰν ὥτα κυλλαίνων κάτω Phaedr. IX. 8. (619 D.); apud Hesychium v. κυλλαίνων κάτω vitiose scriptus versus, ut tamen ἐπ' οὐρὰν accurate noscatur. — ο ὕρ ἄν αἰδοῖον explicans ex Sophocle affert Photius p. 361, 16. (inc. CV. 137. 925 D.). — De tono v. Arcad. p. 97, 1.

Οὐραῖον cauda piscis. χορὸς δ' ἀναιδῶν ἰχθύων ἐπερρόθαι σάλιντες οὐραλοῖσι τὴν κεκτημένην inc. XLII, 2 (700 D.). Ad Achilles Amatores Brunckius refert; idem σάλιντες emendavit cum σάλινουσιν legeretur. — Iure peninflectitur e neutro adiectivi οὐραῖος ortum non incertius inflectendo quam τροπαῖος et ἐχθαῖος; eandemque antiquitus τόνωσιν etiam substantivorum ex adiectivis eiusmodi subnatorum fuisse, atticus ille in τροπαῖον accentus ostendit.

Οὐράνη matula. τὴν κάκοσμον οὐράνην ἔρριπεν Synd. II. 1 (147 D.). — Accentus regulam habet Arcad. p. 110, 27.

Οὐράνιος caelestis. 1. quod est caeli. οὐράνιά τε καὶ χθονοστιθῇ Oed. R. 301. οὐρανῶν δι' αἰθέρα 866 ch. οὐράνιον φῶς Ant. 935 ch. οὐρανῶς ἔδρας προλιπών Phil. 1399 an. Hinc de caelo demissa significat. οὐρανῶς ὑπ' ἄχνας Oed. Col. 687 ch. rore et pluvia. Afferunt haec Eust. p. 492, 5. et Suidas v. οὐρανῶς ἄχνη. οὐράνια σήματα Naupl. V. 2, (379 D.), διοσημῶν significat. Addendi duo loci dubitatione varia non expertes. οὐρανῶς γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν Oed. Col. 1465 ch. Hanc librorum omnium scripturam in cod. Laur. a ex Suida explicatam reperias ἀντὶ τοῦ ταχεῖα. Anapaestum in senario choricis interposito ferendum putabat Lobeckius ad Ai. p. 347. Reisigio duae postremae syllabae in unam contrahi videbantur, quam viam Hermannus praeverat El. D. M. p. 54. et 122. Elmsleius οὐρά coniecit ad Heracl. 822., id quod ad Oedipi quidem mentem faustum sibi vitae exitum portendi significantis convenit, sed chori sermōni aptum non est. Hermannus nunc οὐράνια adverbiascens reposuit, cum pridem ita corrigi iussisset ad Hec. p. 167. Probo emendationem; sed minime illud, quod interpretari videtur vehementissimum. Nam ne illud quidem rem tangit, quod Gr. Bekk. An. p. 4, 20. advocat ἀνεβόησεν οὐράνιον ὄσον, σημαίνει τὸ ὑπερβεβηκός καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἦκον; cf. p. 400, 33. Quippe ad caelum usque, ut clamor, fulgur non tollitur, et οὐράνιον ὄσον comicorum comice loquentium est, insane, nostrum ungeheuer, verteuftelt significans. Igitur de caelo demissum fulgur interpretatur. Huic simillimum est οὐράνια πισοῦσα γὰ Eur. Troad. 1289.; ubi idem accentus in Aldina vitium, quanquam non de caelo proprie, sed tralate de culmine

et fastigio decidisse dicitur, sed *vehementer* interpretari non licet; nec male comparaveris ἀντίτυπα πεισῖν Soph. Ant. 134. et χειραῖα τινάσσεισθαι i. q. ἐπὶ χέρσου Arat. Dios. 918. *Graviter* quidem significat præter alia multa οὐρανία βέβηκον Eur. Troad. 521.; sed id de fulgure perquam debilem sententiam daret. Novum aliquid et Atticis inauditum reperit Dindorfius præf. Scen. Gr. p. XV., ὀρανία ut scriberetur, qua quippe scribendi ratione Sophoclis usus esset. Si est usus, quod dubitandum magnopere (v. ἀναλλασκω), certe pronuntiaverunt et ille et aequales οὐρανία. A paucitate quidem exemplorum neque ὀρανόσ nec, quæ comparat quamvis diversa, πόσ et τρεῖς impugnare licet, sed licet ita, donec quidquid epicis et Aeolicis poetis dicere permissum fuit, etiam Atticis hominibus concessum fuisse ostendatur, de coniectura talia invelhero inconsideratum est. Alterum exemplum quamvis ab Hermanno comparatum illi dissimillimum est, Ant. 414.: τυφῶς ἀέρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος, πλεμπησι πέδιον. ἄχος nominativum esse et ad τυφῶς referri consentaneum, quanquam libri non distinguunt post σκηπτόν, et Eustathius p. 345, 41. et 1196, 50. secum ipse pugnat. Ceterum Photius et Hesychius οὐράνιον ἄχος τὸν κορυφοτόν explicant, *ingens malum* Erfurdius comparatis dissimillimis Ai. 196. (194.) Aesch. Pers. 571.; eumque sequitur Hermannus, quaesitam dicens tertiam explicandi viam a scholiasta, Eustathio l. c. et p. 151, 19., Eudocia p. 407. et Phavorino v. Τυφώα initam, de *caelo contristato* ut intelligatur, qua ratione nihil verius nec ad poetarum usum accommodatius cogitari potest. — 2. *caelicola*. τὰν οὐρανίαν Θέμιν El. 1053 ch. — 3. *Tralate vehementissimus, ingens*. ἄταν οὐρανίαν φλέγων Ai. 194 ch. εἰς οὐράνιον ὕψος ἀνάπτων τὴν βλάβην schol. Pal. Aliam viam iniiit schol. vet. τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν scribens, quod si παρὰ τοῦ δαίμονος πεμφθεῖσαν substituto interpreteris, paene dubito veriusne sit. Inapte autem idem scholiasta ad alteram interpretandi rationem redit addens ἦγουν μετέωρον καὶ μεγάλην, quæ et inter se dissident, nec ex illo ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν ullo modo elici possunt. Cf. Wyttenb. ad ~~168~~ de Superstit. p. 168, a.

Ὀυράνόσ *caelum*. Proprie dicitur maxime. ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς El. 169 ch. Sic libri, redundante syllaba; Hermannus ἔστι deleto scripsit μέγας ἔτ' ἐν οὐρανῷ, Heathius ἔτι μ. ο., id quod Laur. a. firmari videtur, in quo ἔτι, sed retinetur ἐν. Dindorfius ὀρανῷ coniecit, v. οὐράνιος. ω τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διαφρηλατῶν Ai. 832. Commemorat αἰπὺν οὐρανόν ex h. l. Eust. p. 557, 9. οὐρανοῦ δ' ἀπο ἡστραψε Teucr. II. 1 (507 D.). οὐρανοῦ τ' ἀναπτύχας inc. XCIII. 2. (655 D.) v. ἀναπτύχῃ. — Transfertur πρὸς οὐρανὸν βιβῶν Oed. Col. 382. de laude alicui parienda di-

ctum: v. βιάζω. — Adverbiascit οὐρανῷ οὐκ ἑλὼν προφαλῶν El. 742. de eo qui praeceps raptus sursum deorsum lata crura et caput monstret.

Οὐρεῖος v. ὄρεος.

Οὐρεσιβώτας. ἔθνη θηρῶν, οὓς ἡδ' ἔχει χῶρος οὐρεσιβώτας Phil. 1133 m. locus silvester et horridus, montana feris pascua exhibens, quod a poeta redditur montibus eos pascens. Pascua enim in illis terris aestivo calore exustis non alia nisi in montibus, quod multis Homerus exemplis docet.

Οὐρῶω prospera fortuna rego. ὅς τ' ἐμὴν γὰρ φίλαν — κατ' ὀρθὸν οὐρίσας Oed. R. 696 ch. Eustathius ex hoc loco (praeter p. 661, 45. et p. 1282, 16.) p. 1452, 46.; οὐρίσαι, τὸ ἀποκαταστήσαι εἰς οὐρίον, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. καὶ κατορθίζειν, ῥῆμα τραγικῶς. Hinc ineptam fere omnium, ut videtur, librorum scripturam οὐρησας (certe est in Laur. a. Flor. A. Θ., sed Γ. veram videtur servasse), quae etiam in Suida, uno excepto codice, reperitur; correxit Brunckius.

Οὐριος secundus, a vento et navigatione ad alia tralatum. οὐρίῳ πλάτῃ Phil. 355. γένοιτο δὲ πλοῦς οὐριός τε κεινταλής 769. ἐμὲ — οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ Ai. 873. οὐρίαν τρόπον Synd. VI. 2 (151 D.). πα-
vem cursum suum tenentem. — Adverbiascit ἐξ οὐρίων. ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1062. Stobaeus Serm. XLIII. 17. ἐξ οὐρίας, Flor. Γ. uno tenore ἐξουρίων. De sententia v. Musgr. et Lobeck. p. 389.

Οὐρος ventus secundus. Quanquam proprie dictum Sophocli non est. οὐρός τοι, τέκνον, αὐρος Phil. 844 ch. ὁ ἐπιτήδειος καιρός schol. ταῦτα μὲν ῥέτω κατ' οὐρον Trach. 468. v. Stanl. ad Aesch. Sept. 696. Lennep. ad Phal. Epp. p. 100. Lips. (88 Bat.). οὐρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γέ-
τοιντ' ἀπώθεν ἐρπούση 812. secundo vento ex conspectu meo abeat, i. e. quam celerrime et longissime.

Οὐς auria. 1. Proprie de corpore: ὀρθὸν οὐς ἕστησεν El. 27. de equo. ὦτα κυλλαίνων κάτω Phaedr. IX. 8 (619 D.). — 2. Admiscetur audiendi significatio. τυφλὸς τὰ τ' ὦτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἰ Oed. R. 371., quo utitur versu Suid. v. τυφλός. — τῆς ἀκουούσης — πηγῆς δι' ὧτων φραγμός 1387. καὶ με φθογγὸς οἰκείου κακοῦ βάλλει δι' ὧτων. Ant. 1173. ὅξιν δι' ὧτων κέλαδον ἐνσεύσας θοαῖς πώλοις El. 727., de qua locutione et similibus consule Valck. ad schol. Eur. Phoen. 916. δι' ὧτὸς ἄν παυρὰ χ' ὥς ἡπίως ἐννέπειν 1431 ch. λόγους ψιθυροὺς πλάσσων εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς Ai. 149 an. ἐν λόγοισι προσβολὴ μόλις δι' ὧτὸς ἐρχεται inc. LXX. 1, 2 (739 D.). — Audiendi sensus dicitur. ἐν τοῖσιν ὡσὶν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει; Ant. 317. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾶ τὰς φρέ-
νας, τὰ δ' ὦτ' ἐγὼ 319. Quod vulgo fertur ὅψις γὰρ ὧτων κρετι-

καίτερα πολύ inc. LXXVII. nec Sophoclis versus est, et recte omissum a Dindorfio: v, quae Hermannus antestatur ad Oed. R. 1237.

Οὐσία res familiaris. τὰς ἀπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας Trach. 907. Scholiastae cum alia inepte, tum κοίτας et συνοῦσας explicat contra universae Graecitatis usum et morem, v. ἀπαις.

Οὔτε neque, 1. Legitima particulae provincia est, ut a pluribus idem vel ab eodem plura abiudicet, ut his terve dicta ponatur in fronte membrorum sententiae singulorum, Bis igitur posita haec habet exempla. οὔτε λοιπῆς ἡμῖν, οὔτε θυμάτων — πρὸςΘιγεῖν Phil. 8. οὔτ' αὐτός, οὔτ' — ὀκφύσας ἐμέ 89. οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ (πέρσει Ἴλιον) 115. γῆν — οὔτ' εὐορμον οὔτ' οἰκουμένην 221. ὃς οὔτ' ἐρξας τιν' οὔτε νοσφίσας 678 ch. οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασεῖς σοφά 1229. οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστίν οὔτε σοὶ καλόν 1289, οὔτε συγγνώμῃν ἔχειν — οὔτ' ἐποικτελεῖν 1303. οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις ἰλεῖν — οὔθ' οὗτος σέθεν 1429. οὐδὲν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς Oed. R. 56. οὔτε γὰρ θρασύς, οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ 89. οὔτε γὰρ ἔχονα — αὖξεται, οὔτε — ἰήτων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες 171. 172 ch. οὔτ' ἔκτανον γάρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω δεῖξαι 277. οὔτ' ἔννομ' εἰπας, οὔτε πρὸςφίλεις πόλει 322. οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν — οὔτ' ἐκ θεῶν του 395, 396. οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκειν 485 ch. οὔτ' ἐνθάδ' ὄρῳν οὔτ' ὀπίσω 488 ch. οὔτε πάροιθεν ποτ' ἔγωγ' οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον 491 ch. οὔτ' αὐτὸς ἡμείρων ἔφυν, οὔτ' ἄλλος 587. οὔτ' ἐραστής — ἔφυν, αὐτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτὲ 602. οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομῶμεν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακοὺς 609. οὔτ' ἐκείνον ἤνυσεν φονέα γενέσθαι — οὔτε Λαῖον — θανεῖν 720. οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν — οὔτε τῇδε 857. οὐ σ' ἐγέλναιτ' οὔτ' ἐκείνος οὔτ' ἐγώ 1020. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φάσιν ἂν νέψαι 1227. οὔθ' οἱ' ἔπασχεν, οὔθ' ὅποι' ἔδρα κακά 1272. οὔθ' ὄρῳν οὔθ' ἰστροῶν πατήρ ἐφάνθη 1484. οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα — ἔχει, — οὔτ' ἂν οὐξ ἐληλυθώς — ἔλθοι Oed. Col. 426. οὔτ' ἐν ἀνδράσιν — οὔτε πρὸς πόλιν πῦλιν 618. οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις, οὔθ' ἂν πρόσθεν εἰργασαί 828. αὐτε νῦν καλὰ δρᾶς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω 857. οὔθ' εἰλκον, οὔτ' ἂν ἦγον 931. οὔτ' ἀνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων — οὔτ' ἄβουλον 943. οὔτ' ἐν τοῖςδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, οὔθ' οὖς — ἐμφέρεις — φόνους πατρώους 992. οὔτ' ἂν ἀστῶν — ἐξεπιοίμῃ τῃ, αὐτ' ἂν τέκνοισι 1526. οὔτ' ὁ μῦθος ἐν βραχεὶ φράσαι πάρεστιν, οὐδὲ τάρχα 1577. μῦθος — οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινὸς ἔκετο Ant. 12. οὔτ' εὐνυχούσα μᾶλλον οὔτ' ἀτωμένη 17. οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτε — δρώης (ἂν) 69. Hic etsi non de duobus idem videtur dici, ratio tamen constat, communis enim utrique sententiae est notio πράσσεις, idque et ad κελεύσαιμι subaudiendum ex interposito enuntiato εἰ θεοῖς ἔτι πράσσεις, et in

δρώης ἄν quamvis alio verbo subrogato inest. οὐτ' ἄν σιωπήσαιμι — οὐτ' ἄν φίλον — Θείμην 185. οὔτ' ἔδρασ', οὐτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν 239. σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε τοῦ κυνῶν — ἐξεφαίνετο 257. οὐ γὰρ εἶχομεν οὐτ' ἀντιφωνεῖν, οὐθ' ὅπως δρῶντες καλῶς πράττειμεν 271. οὐτ' ἠθέλησας, οὐτ' ἐγὼ κεινωσάμην 535. sc. ὥστε τὴν αἰτίαν φέρειν, quod ex prioribus subaudiendum, sicut v. 69. σ' οὐτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδέεις, οὐθ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων 783 ch. οὐθ' ὑμεναίων ἐγκληρον, οὐτ' ἐπινυμφιδίος με — ὕμνος ἔμνησεν 807 m. οὔτε φθινάσιν πληγείσα νόσοις, οὔτε ξαφείων ἐπλήχεια λαχοῦσα 813 an. οὐτ' ἄν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν, οὐτ' εἰ πόσις μοι — ἐτήκετο 896. οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς 908. ὦν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν 1059. βλον οὐτ' αἰνέσαιμ' ἄν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ 1142. αἰῶνα — οὐτ' εἰ χρηστός, οὐτ' εἰ τῷ κακός Trach. 3. προῦφηνεν οὔτε μελζον' οὐτ' ἐλάσσονα (γλώσσαν) 323. οὐτ' εἶπε κρύπτειν, οὐτ' ἀπηργήθη 480. οὔτε πομπήμοις κώπαις ἐρέσσω, οὔτε λαίρεσιν νεώς 557. οὐτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν — οὐτ' ἀμφιπλέτων στόμασιν 932 — 934. οὐτ' ἐνδοθεν οὔτε θύραζε — ἔστι μοι ἐξανύσαι 1017. τοιοῦτον οὐτ' ἄκοιτις ἢ Διὸς προῦθνηκεν, οὐθ' ὁ στυγρὸς Εὐρυσθεὺς 1037. οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὐθ' ἀμερίων ἐπ' ἄξιος βλέπειν Ai. 391 m. πατέρ' ἀνστάσεις οὔτε γόοις οὔτε λιταῖς El. 137 ch. οὔτε γὰρ — παῖς Ἀγαμέμνονιδας ἀπερίτροπος, οὐθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσειν 174 ch. οὔτε σωφρονεῖν — οὐτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν 299. οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὐτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν 770. οὐτ' ἐμοῦ κατὰ ἀξίως πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου 790. οὔτε του τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων 856. οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν 901. cf. Ant. 69. 535. οὔτε γὰρ σὺ τῆμ' ἔπη τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὐτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους 1039. κοῦτε — λουτροῖς ἐκόσμησ' — οὔτε παμφλέκτου πυρὸς ἀνειλόμην — βάρος 1127. οἳ' ἄν οὔτε τις δέμων ἀπώσαιντ', οὐτ' ἄν ἡσθείη λαβῶν 1316. ὁ χυμὸς οὐθ' ὅπως ἀφ'ἣ (οὐτ' ἀφ' ἠγῆται πως) θέλει, οὐτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν Ach. Am. I. 6 (162 D.). οὔτε γὰρ γάμον — οὐτ' ἄν ὄλβον — εὐδαίμων ἔχειν Creus. III. 1 (324 D.). οὔτε με εἰς Ἀώδωνος οὔτε Πυθικᾶς γῆρας τις ἄν πέλοιεν — Niptr. I. 1 (401 D.). οὐτ' ἐξεπομβρῶν οὐτ' ἐπανυχίσας φίλος — ἐλθῶν Polyx. III. 4 (470 D.). οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν — ποτ' ἄν νείμειν ἀξίαν χάριν Scyr. IV. 2 (499 D.). οὐτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλῶς, οὐτ' ἀχρεῶν τὸ λίαν κακός Tyr. XI. 2 (583 D.). ὅς οὔτε τοῖς πεινῆς οὔτε τὴν χάριν ᾗδει inc. LH. 2 (709 D.). — Ter ponitur: πέπλαυκας οὐτ' ἔνορκος οὐδενί, οὐτ' ἐξ ἀνάγκης, οὔτε τοῦ πρώτου στόλου Phil. 72. δέδρακας οὐτ' ἐμοῦ καταξίως, οὐθ' ὦν πέφυκας αὐτός, οὔτε σῆς χθονός Oed. Col. 915. μένει γὰρ οὐτ' αἰόλα νῦν βροτοῖσιν οὔτε Κῆρες οὔτε πλοῦτος Trach. 132 — 34 ch. ἐρῶ σε δαιμόνιον οὐδέν, οὐθ' ὅπως φηγάς — ἐξεληλάσαι χθο-

νός, οὐθ' ὡς ὁ Τυδεὺς — ἐν Ἀργεὶ ξείνος ὦν δίδεσται, οὐθ' ὡς — ἰδαίσατο τὸν Ἀστιάκειον παῖδα Synd. VIII. 1—5 (153 D.). Dudum enim et iure correctum, quod interiectum duobus οὔτε legebatur οὐδέ. — Quater deinceps ponitur Ai. 1178., quo tamen loco οὐ in primo membro Herm.; item Ant. 4. οἶδεν γὰρ οὐτ' ἀλγεῶν οὐτ' ἄτης ἄτερ οὐτ' αἰσχροῦ οὐτ' ἁτιμόν ἐστι, verum etiam hoc, si recte duabus virgulis circumpositis ἄτης ἄτερ a ceteris segregavimus, ad ter positi οὔτε exempla praeficiendum erit. — Quinquies positum, verum non pari membrorum dignitate, sed ut ultima duo cum tertio accuratius colligentur, semel exstat. καὶ ταῦτα λόγχη πεδιάς, οὐθ' ὁ γηγενὴς στρατὸς Γιγάντων, οὔτε Θήρειος βλα, οὐθ' Ἑλλάς, οὐτ' ἔγλωσσοι, οὐθ' ὅσῃν ἐγὼ γαῖαν καθάρων ἰκόμην, Ἰδρασεῖ πω Trach. 1047—1050. Sententiae enim quadripartitae divisae membra sunt οὐ λόγχη, οὔτε στρατὸς Γιγάντων, οὔτε Θήρειος βλα, denique terrae hominibus cultae, quod quartum membrum rursum tripliciter dividitur, Ἑλλάς, βάρβαροι, ἥτις οὖν. De Ai. 1178. mox videbimus.

2. Sed aliter etiam varie ponitur. Primum enim aliquando αὐτὸ ἐμφέρεται cum praecessit negandi particula simplex; de quo genere Hermannus disseruit ad Ai. 282. 1178. et in censura Medae Elmsleianae ad v. 4. et 1321., acutus ille aliqua, quam vere; contra quae disputavit Reisig. ad Oed. Col. Comm. Cr. p. 259. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν ἔκτελλεθ' οὗτος, οὐθ' ὁ γεννησας πατήρ El. 1404. Librorum consensus est, nisi quod Flor. A. ἀλλ' οὐ σέθεν habet. Sed sic demum probari ea scriptura poterit, si in recitando paulisper subsistas post ἔκτελλετο, quo facto οὗτος οὐθ' ὁ γεννησας πατήρ una complectimur et ἔκτελλετο utrumque spectat, ante οὗτος subaudito οὔτε. Alia exempla ab hoc diversa et insuper in coniectura posita sunt, Oed. Col. 707. τὸ μὲν τις οὐ νέος οὔτε γῆρας σημαίνων ἀλιώσει. Libri bis οὔτε, praeter Par. B. Vat. Ven., in quibus οὐδὲν εὐαρός: nam praeter illud οὔτε veteres libri etiam νεαρός, νέος Tricliniani. Illud Hermannus coniecit, sed certe usitatus esset οὐδέ. Par ratio Ai. 1178. οὐ στεφάνων οὔτε βαθεῖαν κυλίκων νείμεν ἐμοὶ τέρπον ὀμίλειν. Libri omnes οὔτε. Hermannus correxit propter antistrophicum versum, quem ipsum Triclinius, cum strophico non congruenter corruerat. Non minor dubitatio inest in οὔτ' οἱ — οὔτε. οὔτοι σ' ἀπέλγειν οὐθ' ὅπως ἐγὼ λέγειν ἔχω Ai. 423. οὐδέ suadebat Elmsleius. Quanquam οὔτε aliquanto plus excusationis habet post οὔτοι illatum, et firmari videtur ab Eustathio p. 914, 32.: οὕτω καὶ Σοφ. ἐν Αἰάντι δυσὶν ἐννοήσις μίαν αἰτίαν ἐπάγει, ἐνθα λέγει ὡς οὔτε καλύνει ἔχω σε τοῦ λαλεῖν οὔτε ἀνταρῶν, τοιαῦτα παθόντα κακά. Nam illud οὔτοι ποθ' οὐχ ἔχουσιν, οὐθ' ὅταν θάνη, φηλοῖς Ant. 518. aperte vitiosum,

ut in quo non insit ulla divisio; opus igitur adverbio οὐδέ, ne — quidem, id quod Brunckius de coniectura restituit et nunc repertum est in Laur. a. Incertum est etiam οὐ τε μή sequente οὔτε. ἀλλ' οὐ τε μή λίσσῃ τοῦδε συμμάχου, οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆςδε Καδμείας ποτὲ ὄρησις ἔξει Oed. Col. 452. Elmsleius de coniectura οὔτε μή; id minime placet, cum suo iure dicatur et longe significantius οὐ τε: illud dubites, anne potius οὐδέ corrigendum sit in altera sententiae parte. — V. Frankium de Part. Neg. t. II. p. 21. Aliquoties iteratum οὔτε post ου inferri bene potest, a simplici negandi ratione cum ad partitionem transitur: v. Trach. 1047.

3. Reperitur etiam οὔτε specie quidem oppositum alteri οὔτε in sententiae divisione, sed ut revera non opponatur, sed subaudienda sit negandi particula. οὔτε ναύαρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω Ai. 1211. οὔτε σου minime colligandum cum prioribus οὔτε bis positis. Haec enim dividunt sententiam; sequitur inde altera divisio qualem in Trach. 1047. vidimus, quam consentaneum erat hoc modo inferri; καὶ δὲ οὐτ' Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ vel sic, οἷα Ἀχαιῶν, οὐδέ σου. Et οὐδέ quidem dici non potuit nisi ante Ἀχαιῶν etiam inserta negatione; quod si non fieret, auditores Graecorum quidem, sed non de Aiace imperium penes Atridas fuisse dici putarent. Est igitur oratio ἀναλόλουθος quadam necessitate expressa.

4. Οὔτε ita dictum, ut altera sententiae pars οὐ in principio positum praeferat, tractavimus. Inferitur autem τε post οὔτε in eiusmodi partitione, ut prior sententiae pars affirmetur, altera negetur, quod iam in μήτε tetigimus. Nam quod contrarium est, ut praecedat τε, inferatur οὔτε, id cogitari quidem recte potest, sed apud Sophoclem exemplum non habet. Quod unum erat ἐγὼ τ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ Oed. R. 332., a Brunckio inde correctum ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν, ut ipse dicit, ex uno suorum codd. quem magnopere vereor ne ipsius fuerit ingenium, et Athenaeo X. p. 453, e.: est id etiam in Barocc. 1.; ἐγ' οὔτ' Aug. c. et pro diversa scriptura in Flor. I. Rell. ἐγὼ τ', sed in Laur. b. c. supra scriptum οὐ. In gl. ap. Brunckium legitur ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐ. Id ferri non potest. — οὔτε — τε his exemplis firmanatur. κοῦτε σύμβουλον δέχει, ἐάν τε νουθετῇ τις —, στυγῆς Phil. 1305. τὸν οὔτε πρὶν ἡμίον νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν καταλθεσαι Oed. R. 653 ch. οὔποτε in edd. vet. scribitur; illud est in Laurr. tribus et Triclinianis. οὔτε ταῖς παρελθοῦσαις ὁδοῖς ξυνήδομαι σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν Oed. Col. 1399. οὐ δῆτα — οὔθ' ἢδ' ὀλεῖται πλησι, σύ τ' οὐδ' αὖ τούμὸν προσάφει κῶτα Ant. 759. οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέψεις El. 342. οὔτε τι τοῦ Θανέν προμηθῆς, τό τε μή βλέπειν ἔτολμα 1067 ch.

οὐδείς ἔχθρός οὔτε φύνεται πρὸς χρέμαθ' οἷ τε φύντες ἀρνούνται στυγείν Aload. XI. 4 (109 D.). V. Elmsl. ad Med. 431. not. r. (iniuria tamen is Trach. 1153 s. 1143. Herm. in eius loquendi rationis exemplis enumerat), et Stallb. ad Plat. Protag. p. 309, b. (p. 20.). Hic *gradationem* ita aliquoties significari scite observavit, firmaturque hoc Sophocleis exemplis Oed. R. 653. Phil. 1305. El. 342.

5. At δέ post οὔτε illatum non minus descivisse a legitima sententiae ratione scriptorem arguit, quam si οὔτε semel dictum et οὐδέ componantur. v. Franckium l. c. p. 18. Herm. Cens. Med. Elmsl. 431. et ad Oed. Col. 423. Matth. Gr. Gr. p. 1226. Unum est apud Sophoclem exemplum Trach. 1141. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίῃ Τληπολεῖ συμβέβηκεν, ὥς' ἔχειν ἔδραν· παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦς' αὐτῇ τρέφει, τοὺς δ' αὖ τὸ Θήβης ἄστρ' ἑλόντας μάθοις. — οὐδέ post οὔτε illatum in οὐδέ pertractavimus (v. n. 8.), ibidem dictum est οὐδέ primum inferri, οὔτε bis aut saepius iteratum sequi nisi in partitione non posse sine anacolutho (v. n. 5.).

6. Cum aliis negandi vocabulis οὔτε uno enuntiato recte colligatur, ita ut altero οὔτε sequente fiat partitio eius, quod principio simpliciter negavimus. οὐ γάρ εἰκός οὔτ' ἐμὲ ἡμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτό γ', οὔθ' ἱμῶς ἐμοῦ Phil. 230. οἱ γάρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακοὺς Oed. R. 609. οὐχὶ μαντείας γ' ἄν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμι' ἂν οὐκ, οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον 857. οὐ σ' ἐγέλυσαι' οὔτ' ἐκείνος οὔτ' ἐγώ 1020. ὀθούνει' οὐκ ὀψαιτό νιν οὔθ' οἷ' ἐπασχεν, οὔθ' ὅποι' ἔδρα κακὰ 1272. πνεῦμα ταῦτόν οὐ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν — βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει Oed. Col. 618. οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, οὔθ' οὐς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῶους 992. οὐ γάρ τις αὐτόν οὔτε πυρφόρος θεοῦ κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε ποτιῖα θύελλα 1654. οὐδὲν γάρ οὔτ' — αἰσχροῦ οὔτ' αἰτιμὸν ἔστι Ant. 4. οὐδείς μῦθος — οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινὸς ἔκετο 12. οὐ γὰρ εἴχομεν οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν 271. οὐ γὰρ ποτ', οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν, οὔτ' εἰ πόσις μοι — ἐτήκετο, βίη πολιτῶν τόνδ' ἂν ἡρόμην πόνον 896. οὐκ ἔσθ' ὁποῖον — βίον οὔτ' αἰνέσαιμι' ἂν οὔτε μεμψαλμην 1142. Hic quidem οὐκ abundare nobis videbitur. οὐ γὰρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέρουσι' ἂν — οὔτ' ἄν στρατὸς — ἄρχοιτο Ai. 1052. Eadem ratio est, cum secundum membrum affirmando adiungitur particula τε. οὐ δῆτ' ἔμοιγε — οὔθ' ἡδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ τυτμόν προσέψει κράτα Ant. 759. οὐδείς ἔχθρός οὔτε φύνεται πρὸς χρέμαθ' οἷ τε φύντες ἀρνούνται στυγείν Aload. IX. 4 (109 D.). Cum οὔτε bis positum partitionis significans est, et priori infertur aliud negandi vocabulum, fortius negatur sententia. πέ-

πλευκας οὔτ' ἐνορκος οὐδενί, οὔτ' ἐξ ἀνάγκης Phil. 72. σ' οὔτ' ἀθανάτων φίξιμος οὐδείς οὔθ' ἀμεγίλων ἐπ' ἀνθρώπων Ant. 783 ch.

7. Semel οὔτε in altero membro sententiae μήτε excipit. Id sic fit, ut partitione instituta alterum tamen caput eo sensu dictum inferatur, cui οὐ negatio accommodata non sit. οὔτ' ἂν δυναμην, μήτ' ἐπισταλμην κλύειν Ant. 682. Primum potentiali modo dictum, alterum optandi.

8. Praeter ea quae iam tetigimus, haec de vitiosa aut incerta quorundam exemplorum scriptura monenda sunt. τὰν οὔθ' ἵππος αἰρεῖ ποτέ — οὔθ' ἀκόματοι θεῶν μῆρες; Ant. 603 ch. Sic οὐδέ Aldina et Brunckii, ut videtur, codd.; nam οὔτ' ἀκόματοι ille ab uno scholiasta memoratum prodit. Id est etiam in Laur. a., ita ut hoc exemplum in legitimis primitivae significationis habeatur. Idem vitium insederat inc. L. 7. (708 D.): οὔτε δαιτὸς οὐδὲ χέρνιβος θιγῶν, ubi nunc pariter legitur οὔτε χέρνιβος. Illud librorum οὔτ' ἐν βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν Ant. 844 m. significationem particulae legitimam habet, sed in disparitate antistrophici versus dubiam scripturam: ut aliis alia coniicere, Hermanno nunc lacunae signum ponere placuerit. Denique in Ai. 282. iniuria librorum scripturam τί τήνδ' ἄκλητος, οὔθ' ἐπ' ἀγγέλων κληθεὶς ἀφορμῆς πείραν, οὔτε του κλύων σάλπιγγος; Hermannus mutavit οὔθ' ἐπ' ἀγγέλων corrigendo ex Suida v. χρήματα et πείραν, orationem ἀνακόλουθον et per se dubiae fidei ex lexico innumeris eiusmodi scatente mendis ingerendo. Molestam dicam nominis ἄκλητος per duo diversa explicationem, quae molestia tollitur, siquidem ἄκλητος ipse interpretatur sponte. Nemini quidquam molestum videretur, si scriptum esset καὶ δη οὔθ' ἐπ' ἀγγέλων κληθεὶς οὔτε σάλπιγγος κλύων. Copula καὶ autem aequo animo carebimus.

Οὔτοι non sane. Scribendum ἰφ' ἔν videtur, nec ullum apud Sophoclem documentum est, quod cogat secus. οὔτοι τεμεσητόν Phil. 1178 m. Flor. Γ. οὐ τι. οὔτοι βλου μοι — πόθος Oed. R. 518. οὔτοι σ' ἀφήσω Oed. Col. 861. οὔτοι καθέξω θυμόν 878. οὔτοι κατάμεμπ' ἔβητον 1692 ch. οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν Ant. 519. κοῖτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἥσσητέα 674. οὔτοι σ' ἀπείργειν — ἔχω Ai. 423. οὔτοι θεατὸς 898. οὔτοι τὸν γ' ἐξ Αἶδα — λήνας πατέρ' ἀνστάσεις El. 135 ch. οὔτοι σοὶ μοῖνα — ἄχος ἐφάνη 150 ch. οὔτοι σύ 781. οὔτοι χρῆ — γαστρός καλεῖσθαι παῖδα Synd. III. 1 (148 D.). — Inferuntur aliae particulae: οὔτοι ἄρα in οὐτάρα coalescens in ἄρα exposuimus. οὔτοι γε eatenus dicitur ut interponatur medium aliquid. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος Oed. R. 629. οὔτοι σ' ἰφ' ἔρκου γε — πιστώσσομαι Oed. Col. 656. κοῖτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα Trach. 491. οὔτοι μᾶτην γε El. 763. —

οὔτοι μήποτε σ' ἐκ τῶνδ' ἐδράνων — τις ἄξει Oed. Col. 173 ch. — οὔτοι — μή non dicitur nisi interposito vocabulo. οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ἱβρίσῃ Ai. 557. — οὔτοι ποτέ. οὔτοι ποτ' ἄλλην ἢ μὲ δις φημείς El. 1173. οὔτοι πόθ' οἶχθός οὐδ' ὅταν θάνη φίλος Ant. 518. οὔτοι πόθ' ἤξει τῶν ὄκρων Polyid. III (463 D.). Insuper additur aliis interpositis γε: οὔτοι πότ', ὦναξ, τόν γε Λαῖον φόνον φανεί δικαίως Oed. R. 852. Turbari particula γε sententiam, quod post δικαίως inseri debuerit, Hermannus putat; vix assentior. Probabilis tamen cod. Flor. scriptura τόνδε Λαῖον. Cum alia particula negante coniungitur, ut neget fortius, Ant. 674. Ipsum οὔτοι infertur post ἄλλα El. 135. Utrumque iam apposuimus. Fere omnia haec initio versus positum οὔτος habent; ut non potissimum Aeschilo is particulae locus placuerit, quod visum censori Eumenidum a Muellero editarum p. 75.

Οὔτος. I. Primum recensebimus, quae οὔτος aut adiective aut substantivè aut adverbialiter dictum exhibent exempla.

I. *Adiectivum* est igitur, et cum *articulo* dictum. *Sing. nom.* οἷ-τος: οὔτος ὁ — δόλιος Ὀδυσσεύς Phil. 602. τὸν ἄνδρα — οὔτος ἐστιν ἐνθάδε Oed. R. 451. Subaudiendum enim ἀνήρ. ὁ μάντις οὔτος 562. οἷτος ὁ σοφός 568. ὁ χῶρος 732. ὁ ἔμδος Κιθαιρῶν οὔτος 1452. ὁ μισθός γ' οὔτος Ant. 221. ὁ σκληρός οὔτος — Πάλλας Aeg. I. 6 (19 D.). — αὕτη. αὕτη — ἡ λόγοισι γενναία γυνή El. 279. αὕτη ἡ τίχη Oed. R. 442. — τοὔτο. τοὔτο τοὔνειδος 523. τοὔτο τοὔπος Ant. 925 an. Ai. 1117. τοὔτο τοὔργον Oed. R. 847. ταὔπικλημα τοὔτο Oed. R. 529. τὸ συγγενὲς τοὔτο Oed. Col. 775. τοὔργον τοὔτο Ant. 273. τὸ πῆμα τοὔτο Phil. 754. τὸ δῶρον τοὔτο inc. LXXVI. I (749 D.). — *gen.* τοὔτου τᾶνδρό Trach. 350. Ai. 119. Oed. R. 1044. τοὔ λόγου τοὔτου Oed. R. 520. — ταύτης. τῆς κόρης ταίτης ἔκατι Trach. 352. ταίτης τῆς νόσου Am. 1039. — *neutrum* τοὔτου adiective dictum non legitur. — *dat.* τοὔτω. τῷ ξένῳ τοὔτῳ Oed. R. 814. — ταύτῃ τῇ πόλει Trach. 245. ταύτῃ τῇ τόθ' ἡμέρῃ Ai. 492. — *neutrum* τοὔτῳ Sophocli adiectivum non est. — *accus.* τοὔτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα Phil. 128. τὸν ἄνδρα τοὔτον Oed. R. 236. 449. τοὔτον τὸν ἄνδρα 947. Ant. 668. τὸν τύραννον τοὔτον Oed. 799. — ταύτην τὴν πόλιν Ai. 1061. τὴν παιδα ταύτην Ant. 693. — τοὔτο τοὔνειδος Trach. 254. τοὔτο τοὔπος Ai. 851. Oed. R. 1144. Oed. Col. 303. τοὔτο τὸ φάρμακον Ai. 1234. et τὸ φάρμακον τοὔτο Trach. 682. τοὔτο τὸ δῶρον Oed. Col. 432. τοὔτο τοὔργον Ant. 84. et τοὔργον τοὔτο Oed. R. 349. Ant. 273. τό γ' ἔργον τοὔτο Ant. 321. τοὔτο τᾶγαθόν 275. τὸ δεινὸν τοὔτο Ant. 96. — *Dualis* cum articulo non dicitur substantive. — *Pluralis nom.* τᾶργα ταῦτα Ai. 39. τᾶπη ταῦτα 501. et ταῦτα τᾶπη 732. τὰ λῶστα ταῦτα Oed. R. 1067., nisi

ταῦτα subiecti vices ibi tuetur. ταῦτα τάξεσθ' Oed. R. 378. Ceterae nominativi partes cum articulo sociatae non exstant. — *gen.* adiective dictus non legitur. — *dat.* τοῦτοις τοῖς νόμοις El. 1032. τοῖς λόγοις τοῦτοις Phil. 517. — ταύταις omnino non est apud Sophoclem, τοῖτοις genere neutro non legitur nisi substantive dictum. — *accus.* τοὺτους τοὺς ἄνδρας Phil. 456. τοὺς νόμους τοῦτους Ant. 515. Femininum ταύτας articulo caret. ταῖτα τάπη El. 393. τὰ τόξα ταῦτα Phil. 113. 963. τὰ γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτα 1044. ταῦτα τὰ κλεινὰ τόξα Phil. 564. τὰ λαμπρὰ ταῦτα ἔπη Oed. Col. 725. τὰ πάντα ταῦτα μοχθήματα. — Abest autem articulus persaepe. *Sing. nom.* οὗτος σύ Oed. R. 532. 1121. ubi necessario abest articulus. πατὴρ οὗτος σός El. 520. τίς ὄρνις οὗτος Tyr. VI. (573 D.); hic non magis articulus ferri potuit. χάρος οὗτος inc. LXXXII. 3, 1 (757 D.). — αὕτη — ἀγορά Λύκειος El. 6. παῦλά τοι κακῶν αὕτη Trach. 1246. αὕτη γὰρ ἦν σοι προφασίς Phil. 1022. αὕτη κελυθος Ant. 973. αὕτη πόλις inc. XIX. 1, 2 (674 D.). — τοῦτο. φθέγμα τοῦτο Oed. Col. 1179. νόσημα τοῦτο Ach. Am. I. 1 (162 D.). — *gen.* τοῦτε u. τίς ἂν τοῦτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων El. 549. Subaudiendum enim λόγου, pariter atque in ἀρχῇ ad ταύτης Oed. R. 385. χθονός Ant. 189. τύχης ταύτης Oed. R. 1036. — *dat.* ταύτη subaudito ἡμέρᾳ El. 272. ταύτῃ σὺν ὀργῇ Trach. 717. ταύτῃ sc. ἡσῶ Phil. 301. — *acc.* τοῦτον ἄθλον Trach. 86. — ταύτην Ἰόλῃν 418. μητέρα El. 266. ταύτην φύσιν Phil. 164. γνῶμαν 842 ch. ἡμέραν Oed. R. 831. παῦλαν Oed. Col. 88. ταύτην ἐγὼ Κῶλαν τε καὶ Χερσίην Capt. VII (38 D.). — τοῦτο κακόν El. 1182. et inverso ordine κακόν τοῦτο Ai. 509. Oed. R. 1033. τέλος Trach. 166. λόχος 1216. δώρημα Ai. 646. κλέος 756. ἔλφος 1013. μύσος Oed. R. 138. μίσημα Ant. 1029. τοῦτ' ἐκεῖν' — ἄχθος El. 1104. τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον Oed. Col. 472. τοῦτ' αὖ κήρυγμα Ant. 7. — *Dualis.* τοῦτοις σκήπτροις Oed. Col. 852. — *Plur. nom.* ταῦτα κειμήλια El. 430. ἔργα Phil. 404. — κράτη Ant. 481. ταῦτά γ' ἄλλα ῥάκη Phil. 48. — *gen.* πεντάεθλ' ἃ νομίζεται, τοῦτων ἐνεργῶν ἀπικύματα El. 682. — *dat.* τοῦτοιςιν οὐκ ἄλλοισιν (νόμοις) Oed. Col. 912. — *accus.* ταύτας ἄτας El. 217 m. στολάς ταύτας Oed. Col. 1359. τάξεις ταύτας Naupl. V. 3 (379 D.). — ταῖτ' ἔπη Phil. 1222. Oed. Col. 635. τέλη inc. LVIII. 8, 2 (719 D.).

2. Longe frequentius substantivum est, aliquando addito adiectivo vel pronomine alio, saepius nude dictum. *Sing. nom.* οὗτος Phil. 180 ch. 412. 420. 433. οὗτος δέ μοι φίλος μέγιστος 581. οὗτος 592. 976. 1062. 1067. 1421. 1423. οὗτος σύ Oed. 532. 1121. οὗτος 672. 954. τίς οὗτος 1041. clarum est enim, τίς praedicati vice fungi, velut Oed. Col. 68. 1254. El. 1338. οὗτος 1045. 1055. 1139. 1150. 1156. 1180. 1493.

Oed. Col. 1623. Ant. 1001., quod tamen etiam aliter explicare possis. 1075. ὁ πάντ' ἀναλκις οὔτος El. 293. οὔτος 916. 1431. 1403. 1425. Trach. 357. 401. 443. 475. Ai. 71. 89. 405. 521., quod ipsum quoque adiectivum dixeris. 949. 991. 1021. 1026. 1039. 1066. 1193 ch. 1253. 1261. 1315. 1351. Naupl. V. 1 (379 D.). Pal. I. 1 (380 D.). — αὐτῇ Phil. 748. Ant. 398. 422. 476. 669. El. 363. 781. 1466. — τοῦτο Phil. 408. 518. 644. 654. 1107 ch. Oed. R. 119. 370. 739. 786. 1013. 1058. 1356 ch. Oed. Col. 46. 410. 514 m. 548 m. 552 ch. 865. 1178. 1582. Ant. 296. 334. 646. 718. Ai. 773. El. 59. 231. 401. 1206. Trach. 288. 455. 458. 572. 673. 676. — *gen. τούτου masc.* Ai. 124. Phil. 439. Oed. R. 106. 429. — ταύτης El. 665. Trach. 361. 431. 476. — τούτου *neutr.* El. 568. Ai. 1244. Phil. 284. Oed. Col. 292. 475. Ant. 637. — *dat. τούτῳ masc.* Phil. 842 ch. 1064. Ai. 1362. — ταύτῃ non legitur substantive dictum. — τούτῃ *neutr.* Phil. 1078. — *accus. τοῦτον* Phil. 112. 440. 442. 587. 830 m. Oed. R. 226. 1120. Oed. Col. 908. 1519. Ant. 183. 203. 661. 1151. Ai. 80. 1120. 1287. 1321. — ταύτην sic non legitur. — τοῦτο Phil. 77. 117. 231. 232. 233. 238. 289. 292. 417. 434. 436. 473. 599. 752. 792. 857. 860. 894. 901. 969. 1010. 1158 ch. 1407. 1426. Oed. R. 69. 129. 287. 355. 547. 548. 584. 728. 766. 849. 860. 958. 1005. 1061. 1070. 1071. 1366. 1438. 1512. Oed. Col. 25. 270. 360. 404. 453. 505. 579. 601. 821. 975. 1170. 1472. Ant. 61. 72. 98. 188. 216. 218. 305. 328. 492. 494. 500. 504. 534. 702. 758. 1229. Trach. 71. 97. 147. 294. 402. 407. 412. 428. 575. 913. 1101. 1212. Ai. 116. 263. 412 m. 532. 548. 553. 948. 1113. 1349. 1374. El. 367. 400. 407. 581. 595. 865. 892. 898. 976. 996. 1034. 1164. 1167. 1196. 1496. Ter. V. 2 (515 D.) an. — *Dualis ταῦταιν* Oed. Col. 863. 1151. Oed. R. 1504. hic quidem dativus. — τούτῳ El. 969. — *Plur. nom. οὔτοι* Phil. 307. 372. Ant. 705. — αὐταί Trach. 241. — ταῦτα Phil. 638. 663. 768. 975. 978. Oed. R. 126. 291. 731. 737. 834. 935. 982. 984. 1097. 1336 m. 1442. Oed. Col. 62. 264. 383. 791. 897. 1433. 1445. 1766 an. Ant. 37. 211. 274. 435. 453. 1315. Trach. 449. 467. 1164. 1206. Ai. 270. 371. 465. 1066. 1250. El. 307. 343. 430. 536. 751. 756. 926. 1037. 1140. Aload. V. 1 (103 D.). Creus. VI. 1 (321 D.). Scyr. VI. 4 (501 D.). — *gen. τούτων masc.* El. 263. 340. 1363. — τούτων *neutr.* El. 100 an. 392. 418. 423. 429. Trach. 337. 1238. 1255 an. 1268 an. Ai. 163 an. 321. Phil. 66. 74. 191 an. 428. 614. 910. 1046. 1343. Oed. R. 1140. Oed. Col. 397. 483. 486. 527 m. 646. 1038. 1144. Ant. 35. 454. 922 an. 1061. 1155. — *dat. τούτοις masc.* Phil. 880. 1313 Ant. 504. El. 222 232 m. 353. 693. 1362. — τούτοις *neutr.* Oed. R. 871 ch. nisi referendum ad νόμων mentionem. Oed. Col. 389. 1264. Ant

39. 479. Trach. 1154., rectius enim de priorum vaticiniorum sententia et argumento intelliges, quam de vaticiniis ipsis *κατὰ τὸ σημαίνονμενον*, id quod fieri necesse, cum non praecesserit pluralis numeri nomen. Ai. 669. El. 1335. Past. V. 1 (447 D.). — *accus. τούτους* Phil. 878. 1032. Oed. R. 1385. Ant. 293. Trach. 343. El. 347. — *ταύτας* Trach. 249. 298. Oed. R. 1522. — *ταῦτα* Phil. 11. 67. 110. 294. 348. 380. 409. 411. 449. 561. 563. 591. 610. 622. 651. 761. 863. 909. 1012. 1061. 1163 ch. 1232. 1309. 1320. 1323. 1327. 1339. 1368. 1383. 1385. 1419. 1454 an. Oed. R. 235. 252. 269. 317. 332. 368. 372. 426. 429. 440. 460. 537. 553. 575. 658. 737. 794. 828. 973. 1038. 1166. Oed. Col. 296. 367. 415. 421. 456. 491. 767. 801. 813. 842. 875. 886. 939. 955. 960. 990. 1039. 1291. 1346. 1395. 1455. 1634. 1761 an. 1763 m. Ant. 33. 64. 93. 289. 324. 571. 546. 654. 899. 905. 1002. 1010. 1064. 1089. Trach. 188. 284. 370. 421. 423. 479. 490. 495. 547. 597. 894. 1047. 1066. 1225. Ai. 165 an. 385. 839. 922., qui et nominativus haberi potest. 950. 1002. 1015. 1045. 1094. 1214. 1259. 1261. 1267. 1292. 1325. El. 73. 193. 248. 292. 377. 439. 440. 568. 581. 610. 635. 645. 815. 921. 1019. 1022. 1031. 1145. 1242. 1358. 1463. Aload. VII. 1 (105 D.). Erig. I. 2 (225 D.). Hippon. I. 1 (284 D.). Lac. II. 3 (337 D.). Ter. VII. 11 (517 D.). inc. XIV. 1 (668 D.). C. 10 (779 D.). Si qua in his est, quae quidem exigua reperitur, scripturae discrepantia, in recensendis pronominis significationibus memorabitur. Ceterum substantive dictum pronomen ita etiam positum notavimus, ut esset quidem, quod ex prioribus intelligeretur, sed longiore intervallo diremptum, ut id faciendi nulla sit necessitas.

3. Ad *adverbiorum* significationem hae formae deflexae sunt. Scilicet non enumeramus ea, quibus praepositiones adiunctae vim illam efficiunt; ea enim ad substantivi pronominis naturam commode revocantur. *Dativum* refert *ταύτῃ* hac parte, cum gestu monstrantis prolatum: *ὥς ἄν οὗτος ἥλιος ταύτῃ μὲν αἰῶνι, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν* Phil. 1315. Sed saepius demonstrandi manu nulla mentio inest, quanquam a locis desumpta dicendi formula. *πάγῳ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι* Phil. 1434 ch. Corrigit *γνώμην ταύτην* Elmsl. ad Heracl. 1053., secundum Aristoph. Eccl. 658.; contra ex Sophocle comicum corrigendum putabat Toupius. Sed intelligendum *ψῆφον*; v. Hemsterhus. ad Thom. M. v. *θέσθαι* p. 443. Ceterum cod. Flor. Γ. *ταῦτα. φιλεῖ γὰρ ταῦτα μὴ ταύτῃ γέπῳ* Ant. 718. v. *γέπῳ. μὴ οὐ τότε ταύτῃ κατακυροῖσθαι* 927 an. hac via confirmatum iri, i. e. *eventum eum fore. κατὰ μάντεων ταύτῃ κλύων* Oed. Col. 1302. eadem illa; proprie eodem vergentia. — *Accusativum* refert *τοῖτο*. Id bifariam dicitur; *τούτο μὲν* illato deinceps *τοῖτο δέ s. τοῦτ' ἄλλο s. εἴτα δέ*, cum — tum s. et — et significat. *ταῖτο μὲν*,

παιωνίας εἰς χεῖρας ἔλθειν· εἶτα — κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν Phil. 1329. τοῦτο μὲν, πόλις βία ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δέ — Oed. Col. 441. τοῦτο μὲν, τὰ Λαίου σέβοντας εἰδὼς εὐ θρόνων αἰεὶ κράτη· τοῦτ' αὖθις — Ant. 165. τοῦτο μὲν, νηροστιβεῖς χεῖμαῖνες ἐκχωροῦσιν εἰκάρην θέρει· ἐξίσταται δέ Ai. 655. καὶ τῶνδ' ἐλεγχον τοῦτο μὲν Πυθιδ' ἰὼν πεύθου — τοῦτ' ἄλλο Oed. R. 603—605. v. Herm. Ratio apparet huius usus, si consideres Ant. 61: ἐννοεῖν χρή τοῦτο μὲν, γυναιχ' ὅτι ἐφυμέν —, ἔπειτα δέ: ibi enim τοῦτο, quanquam obiective suspensum ab ἐννοεῖν, continuativas particulas ἔπειτα δέ sequentes habet. Deinde τοῦτο consilio significando dicitur, velut πρὸς τοῦτο, cf. Elmsl. ad Oed. R. 1005. coll. Intpp. Greg. Cor. p. 30. μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν Oed. R. 1005. τοῦτο καὶ πολλοῦ πέραν χωρεῖ Ant. 334 ch. rectius eximitur, ut generalis sententia sit relato ad illud quod intelligitur, τὸ δεινὸν ἐκείνο, ἧγουν ὁ ἀνθρωπος: quanquam Brunckio dici visum pro κατὰ τοῦτο.

II. De significatione pronominis nihili faciendum Matthiae decretum (Gr. Gr. §. 470, 1.) ὅδε sequentia, οὗτος praecedentia spectare maxime; id quod ne tum quidem, cum componuntur illa inter se et cum pronomine ἐκεῖνος, verum esse reperitur. Vide quae in ὅδε disputavimus.

I. Igitur οὗτος longe minus graviter et manifesto demonstrans quam ὅδε, quando praesens aliquid vel circa positum indicat, in eam provinciam quasi precario admissum est; quod sentientes Attici scriptores οὔτως procuderunt. Legitimam enim hanc significationem habet, ut, quanquam paulo fortius, quam αὐτοῦ αὐτῶ αὐτόν aut rei iam memoratae referat mentionem et imaginem, aut sequentibus quasi ante nuntiando praeludat.

a. Inprimis substantive dictum ita refertur ad priorem, ut in alia insit enuntiatione. οὗτος — κάμ' ἐξήρuche Phil. 420. χούτος τεθνηκώς ἦν 433. οὗτος γὰρ πλέον τὸ θάρος εἶχε 592. παρώσας οὗτος ἐμπάλιν λέγει Trach. 357. ὥσπερ οὗτος ἐννέπει 475. Discesserat nuntius; non est igitur iste. οὗτος τί κρύψει Ai. 991. οὐκ — ὥκτειρεθ' οὗτος El. 1404. — ἦκει γὰρ αὕτη Phil. 748. — ἐξέλεων πόδα πρὸς τοῦτο Phil. 292. οὗτος ἀνέιται στυγερῶ δαίμονι Ai. 1194 ch. οὗτι τοῦτο θαυμ' ἔμοιγε Phil. 408. καὶ τοῦτο κάλλο τῶν ἐμῶν — γενήσεται 654. εἰ τι σὺς ἀφῆ, τοῦτ' ἐπ' ἡμᾶρ ἔρχεται Oed. R. 199 ch. σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστι 370. τί δ' ἔστι σοι τοῦτ' — ἐνθύμιον; 739. ὅμως δ' ἐκνέε μ' αἰεὶ τοῦτο 786. θέλοντι κάμοι τοῦτ' ἂν ἦν 1356. ὥς τοῦτο νῦν πεπράζεται Oed. Col. 865. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη κάποθαυμάσαι πρέπον 1582. τοῦτο καὶ πόλις πορθεῖ Ant. 296. τοῦτο καὶ πολλοῦ πέραν πόντου — χωρεῖ 334 ch. φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτην ῥέπειν 718. τοῦτο γὰρ — ἡδιστον κλύειν Trach. 288. τοῦτ' ἡφά-

νισται 673. ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων; El. 231 m. τῷ τοῦτ' ἤρε-
 σεν; 401. τοῦτο δ' οὐχὶ σόν 1206. — gen. ποίου γε τοῦτου πλὴν Ὀδυσ-
 σέως ἱρεῖς; Phil. 439. πατρὶδα τὴν ταύτης Trach. 361. ταύτης πόδι
 431. ταύτης ὁ δεινὸς ἔμερος 476. omnia Iolen spectant, quae cum cete-
 ris captivis intra abducta non adest amplius. τοῦτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν
 Phil. 284. τὰ δὲ μετὰ τοῦτου Oed. Col. 292. quod intercedit temporis.
 τοῦτου θανεῖν χρὴν αὐτὸν οὐνεκα El. 568. τοῦτου γὰρ οὐνεκ' ἄνδρες εὐ-
 χονται Ant. 637. τοῦτου χάρις Oed. Col. 405. τοῦτου γὰρ οὐδὲν σφῶν
 ἔχω λῶον φράσαι Ai. 1244. — dat. εἰ ταύταν τοῦτω γινώμιαν ἴαχεις Phil.
 842 ch. ἐν τοῦτω interest, 1066. — acc. κέρδος δέ μοι τί τοῦτον εἰς
 Τροίαν μολεῖν; Phil. 112. οὐ τοῦτον εἶπον 440. τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν
 κυρεῖ; 442. τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν 830 m. τοῦτον (interfectorem) κε-
 λεύω πάντα σημαίνειν ἔμοι Oed. R. 261. τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς 1120.,
 in qua sententia τοῦτον quanquam proxime colligatum videtur cum re-
 lativa statim insequente, interno tamen vinculo prioribus applicatur; sic
 enim nuntius Oedipo respondet, quaerenti ἢ τόνδε φράξεις; — τοῦτον
 δ' ἐγὼ ἄτρωτον οὐ μεθ' ἧκ' ἄν Oed. Col. 908. Creon dicitur, quem al-
 locutus modo Theseus ipsum erat eodem versu, et redit ad alloquen-
 dum v. 913. Insigne in ea re cernitur poetae artificium, irati regis
 ut describatur ingenium verba ita dispensantis, ut praecipua orationis
 momenta ad hostem conversus proferat, explicando quasi interposita ad
 eorum. τοῦτον δὲ φράξε μή ποτ' ἀνθρώπων τινι 1518. τοῦτον αὐδαμοῦ
 λέγω Ant. 183. τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρῖχθαι τάφῳ μήτε κτερίζειν μήτε
 κωδῆσαι 203. οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἔμοι τυχεῖν 661. ἔμοι μὲν ἀρεκῇ
 τοῦτον εἰς δόμους μένειν Ai. 80. Alacem, de quo collocti erant. ταύ-
 την δ' ἔατε πλουσίῳ χαλεπὸν γένει Oed. R. 1070. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτου-
 σαν Ant. 400. ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων El. 367.
 — τοῦτό γ' ἔρξας Phil. 117. ἐμὲ ὑμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτό γε 231. τοῦτο
 γὰρ βούλει μαθεῖν 233. γέγωνέ μοι πᾶν τοῦτο 238. ἐπίστω τοῦτό γε 417.
 λόγῳ δέ σε βραχεῖ τοῦτ' ἐκδιδάξω 434. σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ' ὄνειδος οὐ
 καλόν 475. Inscite quidam τοῦτο ad ὄνειδος retulerunt; quanquam di-
 stinctionibus circumpositis post δέ et τοῦτο minime opus. ἐγὼ σε τοῦτο
 — πᾶν ἐκδιδάξω 599. μὴ δῆτα τοῦτό γε 752. τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν 792.
 οὐκ οὐν Ἀτρεΐδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως οὕτως ἐνεγκεῖν 860. τοῦτ' ἀνιῶ-
 μαι πάλαι 894. 901. τοῦτο μὲν οὐδ' ἦν θάληθ' ὀρέσει 969. ἐγὼ δ' ἀλγύ-
 νομαι τοῦτ' αὐτό 1011. τί τοῦτ' ἔλεξας; 1158. quid est quod dicis? καὶ
 σοὶ — τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν 1407. κακὸν δὲ ποῖον — εἴργε τοῦτ' ἐξε-
 δέναι; Oed. R. 129. οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην 287. ποῦ τοῦτο
 φεύξεσθαι δοκεῖς; 335. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις; 728,
 ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; 766, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς 860, εἰ τοῦτο πρῶτον

δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς 958. μή — ματεύσης τοῦτο 1061. τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προσειπὲν 1071. εὐ τοῦτ' ἴσθι 1438. πᾶς γάρ τις ἡνῶδα τοῦτό γ' ἡμῖν Oed. Col. 25. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς ἔξοιδα 270. τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς ἔξοιδα 360. κἄνεν θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι 404. τοῦτ' ἐγὼ οἶδα 453. πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ 603. τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις 821. πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἔμοι 975. ὅστις ἂν — τοῦτο προσχερῆζοι τυχεῖν 1170. τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις; 1472. τοῦτ' ἔστιν ἤδη κάποθανμάσαι πρέπον 1582. τοῦτο ποιούσῃ Ant. 72. τοῦτο βασιτάζειν 216. τί θῆτ' ἂν ἄλλῃ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι; 218. τοῦτο γὰρ τύχῃ κρωεῖ 328. χῶταν τις — τοῦτο καλλύνειν θέλῃ 492. τοῦτ' ἔχων 494. σὺ τοῦτο μόνῃ — ὀρεῖς 504. οὐκ ἔδσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σε 534. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις El. 409. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο 407. ἡ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς 581. εὐ τοῦτ' ἴσθι 595. cod. Ven. τόδ' ἴσθι. ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ κλύουσα 865. τοῦτ' ἐπίσταμαι 898. ὅταν τις — μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν 996. καὶ τοῦτ' ἀληθές 1035. πᾶσιν — τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν 1164. πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς; 1167. ἐν τῷ διέγνω; τοῦτο 1177. μή — τοῦτό μ' ἐργάσῃ 1197. φιλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν 1496. εἰ καὶ τοῦτ' ἔτιγ Trach. 71. τῇδε τοῦτο συντρέχειν 294. τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; 402. τοῦτ' αὐτ' ἐχρηζον, τοῦτό-σοι μαθεῖν 407. τοῦτο δρῶν κυρεῖς 412. τοῦτ' ἐννοήσασα 575. ὅπως δ' ἐτέλεισε τοῦτο 913. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; Ai. 263. τοῦτό τις φρονῶν ἴστω 412 m. τοῦτό γ' ἀρκέσαι 531. τοῦτ' ἐπίστασο 958. τοῦτ' ἠπίστασο 1113. μή — τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ 1374. Sic Elmsl. demum scripsit Oed. R. 737, ex codd., ut videtur, omnibus. Editi ταῦτα.

Adde πρὸς τοῦτο Trach. 1201. Ai. 553. Phil. 292. — *Dualis exemplum certum hac significatione dicti non est. — Plur. nomi.* οὔτοι — ἔλεοῦσι μὲν Phil. 307. δεδώκασ' ἐνδίκως οὔτοι τάδε 372. non sunt enim qui praesentes commonstrantur, sed iudices, de quarum in armis decernendis iniustitia questus Neoptolemus erat. οὔτοι — ὤφθισαν κενοί Ant. 705. — κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία Phil. 638. παρέσται ταῦτά σοι 663. γένοιτο ταῦτα νῶν 768. ᾧ δέδοκται ταῦτα 978. δοκοῦντι ταῦτ' ἦν Oed. R. 126. ἡνῶδα γὰρ ταῦτα 731. ἡμῖν μὲν ταῦτ' ὀκηγρά 834. ταῦθ' ἄτῳ παρ' οὐδέν ἐστι 982. σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέσθ' εἴη 1096 ch. ἦν ταῦτα 1336 ch. οὕτως ἐλέχθη ταῦτα 1442. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν Oed. Col. 62. κἀμοὶ γέ που ταῦτ' ἐστίν 264. ταῦτ' οὐκ ἀριθμὸς ἐστίν — λόγων 387. οὐκ ἐστι σοι ταῦτα 791. ταῦτά σοι δεδογμένα 1433. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι 1445. ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ 1766 an. οὕτως ἔχει σοι ταῦτα Ant. 37. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει 211. καὶ ταῦτ' ἐνέκα 274. αἰε ποτε ζῇ ταῦτα 453. μέλλοντα ταῦτα 1315. οὐκ ἐστι ταῦτα Trach. 449. Ai. 465. ταῦτα μὲν ῥέτω 467. ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβάλει 1164. ἀρκέσει καὶ ταῦτα 1206. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦτα Ai. 371. ἔρπει παραλλάξ ταῦτα 1066. εἴπερ ὥδε ταῦτ'

ἔχει El. 307. οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλὴν ἔχει; 343. οὐ ταῦτ' ἀβούλου
 καὶ κακοῦ γνώμην πατήρ; 536. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν 751. τί ταῦτα
 λέγω 756. οὕτως ἔχει σοι ταῦτα 926. δέδοκται ταῦτα 1038. νῦν δ' ἐκλή-
 λαιπε ταῦτα 1137. τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστὶ σοι; Aload.
 VI. 1. — gen. τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς Phil. 66. τούτων οὐδέν 74.
 οὐδέν τούτων 191 an. ἀπὲ τούτων 428. τούτων μὴ τυχῶν 614. πολλή
 κρατεῖ τούτων ἀνάγκη 910. τούτων κρατύνειν 1046. *puto enim dici illam
 saepe memoratum arcum; potest tamen etiam spectari illud, quod eum
 manibus tenet et demonstrat.* παθεῖν πρὸς τούτων 1343. λέγω τι τούτων
 ἢ οὐ λέγω Oed. R. 1140. τούτων χάριν Oed. Col. 397. ὅταν δὲ τούτων
 — τύχη; 483. τούτων ἀκούσαι 486. ἄνων — τούτων ἐθελήτῳ οὐδέν
 527 m. τούτων δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι 646. νοεῖς τι τούτων 1038.
 βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδέν ἐκ τούτων ἔχει 1144. ὅς ἂν τούτων τι δοῇ Ant. 35.
 τούτων τὴν δίκην δώσειν 454. τούτων — κλαύμαθ' ὑπάρξει 922 an. τού-
 των σε — λοχῶσιν — Ἐρινύες 1061. ἐὰν δ' ἀπὴ τούτων τὸ χαίρειν 1155.
 κοῦδεις τούτων οἶκος El. 100 an. τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν 263. τὸ
 τούτων μῖσος 340. τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει 392. πλείω δὲ τούτων
 οὐ κάτοιδα 418. τούτων μὲν — προσάφης μηδέν 423. ἐνθα — τούτων
 πρόξενισι μηδέν 429. ἄλλοισι τούτων πλείοσιν 1363. τούτων ἔχω γὰρ —
 ἐπιστήμην ἐγώ Trach. 337. τούτων μάρτυρας καλῶ θεοῦς 1238. τούτων
 θέμενοι ξυγγνωμοσύνην 1255 an. κοῦδέν τούτων 1268 an. τούτων γνώμης
 προδιδάσκειν Ai. 163 an. τούτων γὰρ οὐνεκ' ἐστάλην 321. — dat. ἄλλος
 πόρος τοῖτοισι Phil. 880. τοῖτοισι οὔτε συγγνώμην ἔχειν δίκαιόν ἐστιν
 1303. μέγας ἐν τοῖτοισι θεός Oed. R. 871 ch. τοῖτοισι τοῖτο πᾶσιν ἀνδά-
 ρων λέγοιτ' ἂν Ant. 504. μήτ' εἴην ἐντιμος τοῖτοισι El. 232 m. οὐκ ἂν —
 τοῖτοισι ὑπεικάθοιμι 353. τοῖτοισι — μαχοῦμενοι 1362. — χαίρουσιν οὖν
 τοῖτοισιν; El. 1335. ἀμφὶ μὲν τοῖτοισιν εὖ στήσει Ai. 669. ἀδελφὰ τού-
 τοισιν Oed. Col. 1264. εἰ τὰδ' ἐν τοῖτοισι Ant. 39. τοῖτοισι ἐπανχεῖν 479.
 τοῖτοισι συμβαλόντα Trach. 1154. — accus. εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας τού-
 τούς 1033. ἐμελλον — τούτους ὀρᾶν; Oed. R. 1385. ἐκ τῶνδε τούτους
 ἐξεπλοταμαι καλῶς παρηγμένους μισθοῖσιν Ant. 293. λυπῶ δὲ τούτους
 El. 347. — μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου Oed. R. 1522. *non has qui ad-
 sunt, sed filias multum dilectas, de quibus iam sermocinati ante fue-
 rant.* ταύτας ἐκείνος — ἐξελλεθ' αὐτῷ κτῆμα Trach. 243. *Quamquam
 enim adstant illae, de quibus Lichas loquitur, respondet tamen ille ad
 id, quod Deianira ex eo quaesiverat, τοῦ πότ' εἰσι καὶ τίνας.* — ταῦτα
 μὲν τί δεῖ λέγειν; Phil. 11. εἰ δ' ἐργάσει μὴ ταῦτα 67. πῶς — τις
 ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; 110. ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας μηχανώμην 294.
 ταῦτ' — οὕτως ἐννέποντες 348. ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις 380. ταῦθ' ὀρῶν
 409. ταῦτ' ἐσυλήθην 413. ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα 449, quod ταῦτα

etiam sequentia praenuntiare potest. ἡ ταῦτα δὴ — δρῶσιν Ἀτρεΐδων χάριν; 561. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμενα 563. ταῦτα — πάντες ἤκουον σαφῶς Ὀδυσσεὺς λέγοντος 592. ταῦθ' ὅπως ἤκουσε 610. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτα 622. κείνους μεθεῖναι ταῦτα 761. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; 909. οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς 1013. φῶτα ταῦτα παρήγγειλας ἐκόντι πρῶσσειν 1163 ch. οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντα 1320. δεῖ γένεσθαι ταῦτα 1323. ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα 1327. ταῦτα λέξας 1368. καὶ σοὶ ταῦτα — παρήγεσα 1419. δαίμων ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν 1454 an. ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν Oed. R. 269. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσα 317. τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις; 332. ἡ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' αἰὲ λέξειν δοκεῖς; 368. ἡ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν; 429. οὐκ οὖν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρύσκειν ἔφης; 440. ταῦτ' ἰδὼν εἴσω λογιζομαι 460. ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδιχα εἰρησθαι 553. ταῦθ' ὅταν ζητῆς 658. κἀγὼ πακούσας ταῦτα 794. ἀρ' οὐκ ἂν — ταῦτα κρίνων — ἂν ὀρθολῆ λόγον; 828. οὐκουν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι; 973. ὁ δούς δὲ ταῦτ' ἐμοὶ λῶον φρονεῖ 1038. εἰ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν 1166. ταῦτα — διειδένας Oed. Col. 296. ταῦτα — Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ; 415. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτα 421. ταῦτά σοι δρᾶσασσι 491. τί ταῦτα περῶ —; 767. οἶδα γὰρ σε ταῦτα μὴ πελθων 801. ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις 813. οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ; 842. ὀρᾶτε ταῦτα —; 875. Ζεὺς — ταῦτ' ἂν εἰδέη 886. ταῦτα σοι — λέγω 939. ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον 955. ταῦτα δυστομῶν 990. ταῦτ' ἐρηχάων 1039. ταῦτ' ἀφ' ὧν — βουλήσομαι κυρεῖν ἐμοὶ 1291. ταῦτα — ἔστι μοι κομπεῖν 1346. ταῦτ' ἐκούσας στείχε 1395. ὀρᾶ ταῦτ' αἰὲ χρόνος 1454 ch. ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν 1634. ταῦτα πρᾶσσοντα 1761 an. ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων 1763 an. ταῦτα — προκηρύζοντα Ant. 33. ταῦτ' ἀκούειν 64. εἰ ταῦτα λέξεις 93. ταῦτα — ἐρρόθουν ἐμοὶ 289. εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανείη μοι τοὺς δρῶντας 324. οὐ μαρτυρήσει ταῦτα 511. τί ταῦτ' ἀνιῆς με 546. ταῦτα — λέγω 899. ταῦτ' ἰδοὺ ἡμαρτάνειν 805. ταῦτα — νοσεῖ πόλις 1002. ταῦτ' οὖν — φρόνησον 1010. ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηγορησώμενος λέγω 1064. καὶ ταῦτ' ἐπαινᾷς —; 1089. Θροεῖ Λέκας ὁ κῆρυξ ταῦτα Trach. 188. ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς ἐφείτο 284. ταῦτα πολλοὶ — συνεξήκουν 370. πελὺς σου ταῦτά γ' εἰσέηκουσ' ὄχλος 423. ταῦτ' — οὐτ' εἶπε κρύπτειν 479. ταῦτα δρᾶν 490. ταῦτ' ἔκλεγε χεῖρ γυναικίᾳ κτεῖσαι; 894 ch. κοῦ ταῦτα λόγῃ — ἔδρασε πῶ 1047. ὁποῖας ταῦτα συμφορὰς ὑπο πέπονθα 1066. ὅταν κατεῖχη ταῦτα Ai. 385. ταῦτα θυγηῖσθαι 839. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστι 922. ταῦτα — μηχανᾶν θεοὺς 1015. ταῦτ' — ἀκούειν 1214. τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; 1259. ὃδ' ἦν ὁ πρᾶσων ταῦτα 1267. οὐ ταῦτα — ὑπερμαχεῖς 1325. εἰρηκα — ταῦτα El. 73. θεὸς — ἦν ὁ ταῦτα πρᾶσων 193 ch. ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν 248. σὺν δ' ἐποτρύνει — ταῦτα νυμφίος 292. ἡ ταῦτα δὴ με καὶ βεβοί-

λευνται ποιῶν; 377. ταῦτα μὲν μέθης 440. ταῦτ' ἔδρα 568. πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; 591. τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν 610. ταῦτα — ἔλεως κλύων 645. ταῦτ' ἐφορῶντες 815 ch. τὸ κρῖται ταῦτα 1019. ταῦτα σὺν δόλῳ λέγειν 1030. εἰ ποιήσεις ταῦτα 1033. ταῦθ' ὁ δυστυχῆς δαίμων — ἐξαφείλετο 1145. ἔξοιδα, γὰρ, ταῦτα 1242. αἱ ταῦτά σοι δέλουσιν 1358. ταῦθ' ὄρᾶν 1463. ξυναινῶ ταῦτα Lac. II. 3. ταῦτα — χρεῶν ἐπαινεῖν Ter. VII. 11. τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; inc. XIV. 1. ταῦτ' οὖν φυλαξόμεσθα C. 10. Adde locutionem πρὸς ταῦτα Oed. R. 426. Oed. Col. 456. 960. Ant. 654. Ai. 165 an. 950. 1045. 1094. 1292. Aload. VII. Hipp. I. 1. — Eadem ratio pronominis cum alio pronomine aut adiectivo dicti. τοῦτ' αὐτό μ' εἰσσεῖ φοβεῖ Oed. R. 1013. — ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι τοῦτ' αὐτό Phil. 1011. τοῦτ' αὐτό νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἔχει Oed. R. 547. τοῦτ' αὐτό μή μοι φράζε 548. τοῦτ' αὐτό νῦν δίδασκε Oed. Col. 581. τοῦτ' αὐτ' ἐχρηζον — μαθεῖν Trach. 407. κατ' αὐτό τοῦτό γε Phil. 436. — ἀλλ' αὐτὰ δὴ σοι ταῦτα καὶ πρόσσω Trach. 597. — πάντα ταῦτ' ἐν εἰς ἐρεῖ ἔθου Phil. 863. ταῦτα πάντ' ἐπισκῆπτω τελεῖν Oed. R. 252. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι 984. πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας Ant. 435. ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος εὐφρόμην Ai. 1002. οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐθρόμμένα 1250. μητρί ταῦτα πάντ' ἔειπε σῇ El. 1022. τὰ ποῖα ταῦτα; Oed. R. 291. 935. Oed. Col. 897.

Adde καὶ οὗτος *et is s. et quidem*. ἐξέλυσας, — δασμόν —, καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδῶς πλέον Oed. R. 37. τοιαῦτα — ὕβρισαν, καὶ ταῦτα τηλικούτος El. 604. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργυρῷ γε τὴν ψυχὴν προσδούς Ant. 322., qui Creontis sermo nuntii verba explet v. 321.

b. Sed si *adjective* dictum nominibus additur, non modo priora respicit, sed significat etiam *illud quod memoravimus, cuius apud nos recordatio movetur, id quod sermone trivimus, quod notum omnibus, qui adsunt*. Haec igitur pronominis vis non *dialectica* potius, quam *ethica* vocanda est. — *nom. sing.* οὗτος — οὐδενὸς ἴσμενος Phil. 180 ch. ὅς' ἂν οἶτος (ὁ παῖς) λέγῃ 1062. τότε οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; Oed. R. 562. ille multum memoratus Tiresias. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οἶκ ἡῦδα τάδε; 568. ποῦ ὅθ' ὁ χῶρος οὗτος 732. Quod enim sequitur οὐ explicationem priorem continet, nec refertur eo pronomen. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ 954. τίς οὗτος; 1041. κάστ' ἐνὶ ζῶν οὗτος 1045. quae omnia *synesis* habent substantivorum *ποιμήν* et *βοτήρ*, proximis praecedentium versibus; plane ut ἦν — εὐρισκὼν ἴασι μόνην, ταύτην ἐπαξα Oed. R. 69. τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν 849. sc. τοῦπος. τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους 1366 m. sc. τὸ κακόν. τοῦτοις, κοῦκ ἄλλοις ἀρμολογήσεται Oed. Col. 908. sc. νόμοις. τούτων ἐνεργῶν ἀπατίμια El. 682. sc. δρόμων καὶ διαύλων. κά-

κείνος ἐν τοῦτοις 693. sc. ἀρματηλάταις s. ἀρμάτων ἐπιστάταις, et fortasse al'ia quaedam. — ἐνθα κηρύσσεται δῶμος Κιθαιρῶν οὔτος 1452. τίς οὔτος ἔσται 1493. sc. ὁ γαμῶν ὕμῃς, quod ex prioribus sumendum κατὰ τὸ σημαίνόμενον. Non intelligentes hoc librarii in Brunckii cod. et Laur. c. ὅς inferserunt. οὔτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; Oed. Col. 68. τίς οὔτος; 1253. sc. ξένος ὁ πορευόμενος. Quanquam hic sicut in omnibus exemplis τίς exhibentibus non minus recte substantivum inesse vim dixeris. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὔτος Ant. 221. οὔτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν Trach. 443. sc. ἔρω. ὁ πάντ' ἀνακλεις οὔτος El. 293. ille ignavissimus, quieti nostis, omnium. πατήρ οὔτος σός 520. Quanquam sequitur ὃν θρηναίς ἀέλ, οὔτος tamen significat ἐκείνον τὸν πολυθρύλκτον. καὶ ποῦ ὅστιν οὔτος; 916. sc. ὁ πηλοῖον παρών, ὃν λέγεις. ὁ σκληρὸς οὔτος — Πάλλας Aeg. I. 6. χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν inc. LXXXII. 3, 1. — αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ Phil. 1023. αὕτη γε μέντοι ο' ἡ τίγχι διώλεσεν Oed. R. 442. αὕτη πόλεις τ' ὀλλυσιν Ant. 669. sc. ἡ ἀραρχία. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει 977. talis; refertur ad prius dictum ἤκομεν δὴ ἐξ ἐνὸς βλέποντε. — τὸ πῆμα τοῦτο — τὸ νῦν παρόν Phil. 754. ἤλθε — τοῦτο τοῦνειδος Oed. R. 523. κατηγορεῖτο τοῦ πικρήματα 519. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμέ ῥέπον 847. ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείους βάρος Oed. Col. 410. τὸ συγγενὲς τοῦτο 775. quam crepas consanguinitatem. ἔχθιστον — φοδῆγμα τοῦδ' ἦκει 1179. ἀνοιστέον σοι τοῦργον — τοῦτο Ant. 273. θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοῦπος ἀφίκεται 924 an. ἔσται φρενός σοι τοῦτο κλητήριον τῆς Ἡρακλείας Trach. 572. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τι 1117. νόσῃμ' ἐρωτος τοῦτο Ach. Am. I. 1. — gen. τούτου θανόντος Oed. R. 106. sc. Λαῖον, huius, qui mortuus est. Substantivum sic tantum convenit τούτον putare, ut genitivi illi absoluti sint; id quod a sententiae ratione alienissimum. τοῦ λόγου τούτου 520. τούτου τάνδρὸς οὔτος ἦν βοτήρ 1044. illius quem dicis. τίς ἂν τούτου λόγος γένοιτ' ἂν ἀσέλων ἐτι El. 549. — ταύτης (sc. τῆς ἀρχῆς) Κρέων — μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἐμαίρεται Oed. R. 385. ἀνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ 1036. ὅτι — ταύτης (τῆς χθονός) ἐπιπλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα Ant. 189. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφως 1039. τῆς κόρης ταύτης ἔκατι Trach. 352. — dat. τῷ ξένῳ τούτῳ Oed. R. 814. illi, quem dicimus. — ἡμέραν — ταύτη χοροῖς ὕσθησι El. 272. καπὶ ταύτῃ τῇ πόλει Trach. 245. κείνος εἰ σφαλήσεται, ταύτῃ σὺν ὀργῇ καὶ μετ' ἀντιπαύειν 717. ταύτῃ νόμιζε — τῇ τόθ' ἡμέρῃ — δουλίαν ἔξεν τροφὴν Ai. 492. — accus. ἡ τοῦτον ἄρας ἄθλον Trach. 80. τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα Phil. 128. τὸν ἄνδρ' ἀπανδῶ τοῦτον Oed. R. 236. percussorem Laili, de quo edicit. τὸν ἄνδρα τοῦτον — οὗτός ἐστιν ἐνθάδε 449. ille multum memoratus: quod proxime infertur ὃν ζητεῖς ei significa-

tioni non obstat. τὸν τύραννον τοῦτον 799. *Laium*, de quo colloquebantur. τοῦτον — τὸν ἄνδρα 947. *Polybium*, de quo nuntiatum. τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσύνῃ — καλῶς μὲν ἄρχειν *Ant.* 665. *talem, qualem descripsimus.* — ταύτην — βιοτῆς φύσιν *Phil.* 164 an. εἰ ταύταν γνώμαν ἴσχεις 842 ch. μὴ — ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν *Oed. R.* 831. ταύτην ἔλεξε παῦλαν *Oed. Col.* 88. τὴν παῖδα ταύτην *Ant.* 689. οὐκ — δάμαρτ' ἔφασκες Ἑρακλεῖ ταύτην ἄγειν; *Trach.* 428. ταύτην — πρὸςθου δάμαρτα 1212. ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν — εἰς βυθὸν πεσεῖν *Ai.* 1061. μητέρ' εἰ χρεῶν ταύτην προσανδᾶν *El.* 266. — τοῦτο τοῦναιδος *Phil.* 518. — τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος *Oed. R.* 138. καὶ τοῦργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην 349. *Ant.* 273. 321. πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς; 1144. καὶ νῦν τί τοῦτ' αὐφασί — κήρυγμα θῆναι —; *Ant.* 7. *hoc quod modo acceperimus. προμηνήσης γε τοῦτο μηδενὶ τοῦργον* 84. παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο 96. κάμει — πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τὰγαθὸν λαβεῖν 275. μίαισμα τοῦτο 1029. πῶτον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; 1036. τίς δ' ἔσθ' ὁ — τοῦτο τοῦπος ἀγγελῶν; *Oed. Col.* 303. τοῦτο — τὸ δῶρον 432. ὅταν δὲ χεῖμα τοῦτ' ἀκήρατον λάβω; 472. τοῦτο — τὸ χρόνου τέλος *Trach.* 166. τοῦτο τοῦναιδος λαβῶν 253. τὸ φάρμακον τοῦτο — σωΐειν 682. τοῦτο κήδευσον λέχος 1217. Ὁρέστου τοῦθ', ὄραν τεκμήριον *El.* 892. πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν; 1182. ὅσον κακόν — τοῦθ', ὅταν θάνης, ἡμεῖς *Ai.* 508. πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσαι κλέος 756. τοῦθ' ἵμμις Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ 851. οὐκ Ἑρινὸς τοῦτ' ἐχίλκευσε ἔλφος 1013. καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ἐγὼ 1234. — *Pluralis nom.* Κρόντος ἢ σοῦ ταῦτα τάξενρήματα; *Oed. R.* 378. τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτα μ' ἄλγυνεῖ πάλαι 1067. εἰ ταῦτ' ἀνατεῖ τῇδε κείσεται κρύατῃ *Ant.* 481. ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τάργα ταυτά σοι *Ai.* 39. ἄφ' ἔστι ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά; 270. σοὶ δ' αἰσχρὰ τᾶπῃ ταῦτα 500. ταῦτ' ἐστὶ τᾶπῃ μυριάς πολλῆς πλέα 732. κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω *El.* 430. ἀλλ' ἔστ' Ὁρέστου ταῦτα τὰπιτίμια 903. ταῦτ' ἔργα *Phil.* 404. — *Genitivus adiective non dicitur.* — *dat.* τοῖς λόγοις τούτοις *Phil.* 521. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι *El.* 1032. *illis, quae tibi placent.* — ποίοισι τούτοις; *Oed. Col.* 389. *sc. μανιεύμασιν.* — *accus.* τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρω *Phil.* 456. i. q. τοιούτους. ὃ γ' Αἰδὴς τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ *Ant.* 515. — οὐ σχίσω ταῖτας ἄτας *El.* 217 m. τάξεις τε ταῖτας *Naupl.* V, 3. — δις ταῦτα βούλει καὶ τρεῖς ἀναπολεῖν μ' ἔφη; *Phil.* 1242. Haec enim librorum scriptura bene defendi potest; *Brunchius* ταῖτά, eumque adeo *Hermannus* secutus. — τὰ τόξα ταῦτα *Phil.* 113. μεθ' ἃς τὰ τόξα ταῦτα 963, quod tamen sicut τὰ γ' ὅπλα ταῦτα 1045, etiam commonstrantis esse poterit. ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔφη *Oed. Col.* 635. μνημεῖα ταῦτα *El.* 920. De illa significandi parte, qua *notum illum τοῦτον* dicimus, multi interpretum observarunt;

Wolfius ad Dem. Lept. p. 295. Boeckhius ad Plat. Min. p. 55. Heind. ad Plat. Phaed. p. 69, c. (p. 60.) Dissen. Expl. Pind. p. 459.

c. Hinc est, quod *prægnanti modo* (velut nostrum *er*) *homini cum laude aut contentis memorando constitutum sit*. ὃν οὗτος — ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη δόλιος Ὀδυσσεὺς εἴλε Phil. 602. αὕτη γὰρ ἡ λό-
γοισι γενναῖα γυνή El. 279. τοῦτω φιλεῖν χρή 969. quod tamen etiam commonstrantis esse potest. ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἂν Ai. 405. De Aiace quanquam praesente, sed non ut commonstretur tamen, Tec-
messa loquitur. ἃρ' ὑμιν οὗτος ταυτ' ἔδρασεν Ἰνδικα; 1261. αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε Ant. 398. illa fuit; non ista, plane ut οὗτω δὲ χαῖτη 422. ἵνα τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ 1075. ὅς σου παρῶν ἤκουσεν, ὡς ταίτης πόθῳ πόλις δαμείη πᾶσα Trach. 431. ταύτης ὁ δεινὸς ἕμερος ποδ' Ἑρακλῇ διῆλθε 476. οὗτος δ' ἐφειῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ Naupl. V. 1., quanquam incerta sententia. οὐ λιμὸν οὗτος τῶνδ' ἀπῶσεν Pal. I. 1. cuius dicti eadem ratio.

d. Ita sententiae postpositum infertur cum vi absolvendae, resumen-
daeve orationi interpellatae. ὅσοι δ' ἐκουσίοισιν ἐγκαινται βλάβαις — τοῦ-
τοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν δίκαιον ἐστιν Phil. 1303. τὸν τόπον δ', ἵνα
χρῇ ᾗσται μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν Oed. Col. 505. ὥσπερ αὐ-
τὸς τοὺς νόμους ἐσῆλθ' ἔχων, τοῦτοις κοῦκ ἄλλοισιν ἀρμοσθήσεται 912.
μεῖζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμῶς λέγω
Ant. 182. ὅς γῆν πατρώαν — ἠθέλησε μὲν πυρὶ προῆσαι — τοῦτον πόλει
τῇδ' ἐκκεκηρύχθαι 203. μὴ νῦν ἐν ἥθροσ μοῖνον ἐν σαυτῷ φέρει, ὡς φῆς
σύ, κοῦδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν 702. ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μό-
νος δοκεῖ — οὗτοι διαπυυχθέντες ὥφθησαν κενοί 705. ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε
πατέρα — κατέκτανεν, ταύτη χοροῦς ἴστησι El. 272. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυ-
ξαν — τούτων ἐνεγκὼν πάντα τὰ πνιτμῖα ὠβλέξετο 682. ὅπως δὲ λήσεις,
οὐδὲ τοῦτο γίγνεται Trach. 455. τὸ μὴ πνθίσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἂν
458. τὸν ἄνδρα τοῦτον — οὗτός ἐστιν ἐνθάδε Oed. R. 451.

e. Ceterum *relativum pronomen*, etiamsi οὗτος non dicatur gravior,
non sequitur modo, sed etiam *praemittitur*. ὅς' ἂν οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά
σοι χῆμεις φαιμέν Phil. 1062. ἃ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς, πάλιν μαθεῖναι
ταῦτα 1232. ἃ δ' ἤνεσάς μοι — ταῦτά μοι πρᾶξον 1385. ἦν — εὐρι-
σκον ἴασι μόνην, ταύτην ἔπραξα Oed. R. 69. ἃ κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα
χρῇ κλύειν 235. ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν — πείδων κακὰ νῦν ἐστι, ταῦτα
σημανοῦς' ἐλήλυθα Oed. Col. 367. ὅστις δ' ὑπερβὰς ἡ νόμους βιάζεται
— οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν Ant. 661. ἃ — δῶρα χρῇ
προσαρμόσαι, καὶ ταυτ' ἄγῃς Trach. 495. ὧ γὰρ τὸν ἐνδυτήρα πέπλον
ἀρτίως προὔχριον — τοῦτ' ἡφάνισται 673. ὅτου δ' ἀποφύει μνηστῆς εὖ
πεπονθότος, οὐκ ἂν γένοιτ' ἐτ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ Ai. 520. ὅποι γὰρ οἱ

φρίσαντες ἥσσωνται τέκνων, οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις inc. XIX. 1, 2. ἃ γὰρ προσεῖδον — φάσματα — ταῦτά μοι — δὸς τελεσφόρα El. 635. ἃ θεὸς δόξῃ τοπαῶζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω Erig. I. 2.

f. Sed et praemittitur sententiae quasi praenuntiandae, ut sequentis spectet, rarius adiectivi, substantivi frequentius vice fungens. καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει μὴ φιλότητ' ἀπόσῃ Phil. 1107 ch. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοιμὸν γένος Oed. R. 1058. τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρόν, κλίειν; Oed. Col. 1178. Distinguitur sine idonea quidem ratione, sed necessario tamen post λυπηρόν, ne putemus dici rem auditu molestam. ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, γυνή κακὴ ἐννευος ἐν δόμοις Ant. 646. — τοῦτο γινώσκουσ' ὅτι ζῆν αἰαχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσις El. 976. Ἄλιον αἰτῶ τοῦτο καρῶσαι, τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι — ναλεῖ Trach. 97. Brunckius αἰτῶ τοῦτο coniungebat, quod nescio quomodo frigere videtur Hermanno. ἐς τοῦθ' ἔως τις ἀντὶ παρθένου γυνή κληθῇ 147. παῦλά τοι κακῶν αὕτη, τελευταῖη τοῦδε τάνδρως ἐσχάτη 1246. τοῦτό σοι δ' ἐφέμαι, τοιαῦτ' ἀέ μοι σύμμαχον παρεστάναι Ai. 116. ζηλοῦν ἔχω, ὁθοῖναι οὐδὲν τῶνθ' ἐπαισθάνει κακῶν 548. τοῦτ' ἐπίστασ', ὡς ἐγὼ σοι μὲν νέμοιμ' ἂν τῆςδε καὶ μέλλω χάριν 1349. αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς ὅπως γενήσῃ τῶν ἀνικῆτων ὅπλων Phil. 77. ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὐνεκα Ἑλληγνὲς ἴσμεν 232. οὐ γὰρ ποτε — τοῦτ' ἂν ἐξηύχῃς ἐγώ, ἐλθῆναι σ' ἐλευθῆς ὥδε τὰμὰ πήματα μέναι 857. ἀλγόνομαι τοῦτ' αὖθ', ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς 1011. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθε — εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεοὺς 1426. σέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἐλίσθαι Oed. R. 584. τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως — εὐ πράξαιμι τι 1005. ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν, γυναιχ' ὅτι ἔφικμεν Ant. 61. τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι ἄνους μὲν ἔρχει 98. τοῦτο γινώσκων ὅτι ἦδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα 188. εὖ τοῦτ' ἐπίστασο — εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα — ἐκφανεῖτε — οὐκ ὑμῖν Ἀιδῆς μῦθος ἀρχέσει 305. οὐ δῆτα —, τοῦτο μὴ δόξης ποτέ, ἰοῦθ' ἦδ' ὀλεῖται πλησία 758. τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν φρούδη 1229. quod si vincta oratione coniunxeris, haec sententia exhibet: τί εἰκάσειας τοῦτο, ὅτι ἡ γυνὴ πάλιν φρούδη. τοῦτο κατειδόμενος, ὡς οὐκ ἔστιν κλῆν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίης Ter. V. 2. — Plur. ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά, εἰ μ' οὗτος — ἀπάξεται βίᾳ Phil. 975. ταῦτ' ἐστὶν ἁλγιστ', ἣν παρὸν θοσθαὶ καλῶς αὐτός τις αὐτῷ τῇν βλάβην προσθῇ. Creus. VI. 1. — καὶ ταῦτ' ἐπίστω — οὐ γὰρ νοσεῖς τόθ' ἄλλος ἐκ θέας τύχης Phil. 1309.

g. Eadem ratio, quando cum relativa pronomine insequente proxime consociatur. πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι νευροσπαδῆς ἄτρακτος, — εἰλυόμεν Phil. 289. τί τοῦθ', ἃ μὴ νεῶς γε τῆς ἐμῆς ἐνι 644. ἔα με πάσχειν ταῦθ', ἅπερ παθεῖν με δεῖ 1383. ταῦτ' οὐκ ἰδὼν, ἃ σοι οὐδεὶς δὲ οὐχ

τῶνδ' ὁρειδιῇ Oed. R. 1372. εἰ γὰρ οὗτος εἶ, ὅς φησιν οὗτος 1180. τοῦτ' εὐχεσθὲ μοι, οὐ καιρὸς αἰεὶ 1512. στολὰς ταύτας φέρειν, ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν 1359. οὐκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὀνῆς, Ἰόλην ἔφασκες — ἄγειν; Trach. 418. τούτων μὲν, ὧν ἔχεις χειροῖν, τύμβω προσάψης μηδὲν El. 423. Sed hoc rectius pro demonstrativo fortiore habebitur. Praeterea invitis libris omnibus inde a Brunckio scriptum ἐγὼ δέ σου μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ', ἅπερ κάμου σὺ νῦν Oed. R. 575., et servavit Hermannus, quanquam scriptura librorum ταῦθ' et optime defendi possit, et dissimillimam sententiam Brunckius comparaverit Oed. R. 284., ubi ταῦτά sane scribi iubet necessitas.

2. Secunda significatio pronominis illa est, ut de *praesentibus demonstratis* dicatur: longe illa priore rarior, ut quae in ὅδε potissimum cadat.

a. Quae conspiciuntur et adsunt quasi monstrantur. οὗτος δέ μοι φίλος μέγιστος Phil. 581. ἐπὶ τοῦτον ἄνδρε τῷδε — πλέουσιν 587. ταῦτα δῆτ' ἀνασχευῖα, εἰ μ' οὗτος ἐκ τῶν σὼν ἀπάξεται βλεῖ 976. μεῖναι, εἰ τοίῳ δοκεῖ 1064. χούτος τάχ' ἂν φρόνησιν — λάβοι 1067. ὡς ἂν οὗτος ἥλιος — αἶρη 1314. οὐθ' οὗτος σέθεν (ἄνευ) 1421. νοεῖς ἐκείνον — τὸν θ' οὗτος λέγει; Oed. R. 1055. τὸν παιδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ 1150. 1156. ὃν φησιν οὗτος 1181. Θεοῖς τέθνηκεν οὗτος Ai. 949. quibus verbis Aiacis mortui corpus demonstratur, ut in his ceteris ex ea fabula exemplis: οὗτος δ' ἂν ἔζη 1039. πρόσθεν οὗτος ἦν αἰθῶν ὑβριστῆς 1066. ἡνίκα ἐρχέων πόθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλημένους — ἐξήύσατο 1253. κάμοι γὰρ ἦν πόθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ 1315. οὗτος δὲ κάκει — ἔχθιστος ἔσται 1351. τίς οὗτος ἐστί; El. 1338. τίς ὄρνις οὗτος; Tyr. VI. — εἰ φρενῶν ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν El. 981. αὕτη δ' ὑβριζέειν μὲν τότε ἐξηπόσατο Ant. 476. — ἣ ταῦτα δῆν' ἀνεκτὰ πρὸς τοῦτον κλύειν; Oed. R. 429. τοῦτου λέγοντος τάνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγὼ Trach. 350. τοῦτου τίς ἂν σοι τάνδρὸς ἢ προνούστερος — εὐρέθη —; Ai. 119. τὸ τοῦτον μᾶλλον ἢ κείνον σκοπεῖν 124. Quanquam Ajax, cum haec dicebantur, iam abierat, tamen eum tanquam praesentem sibi demonstrant. μὴ ταύτης κλύε El. 665. — τοῦτω γὰρ ὦν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ Ai. 1362. μεῖναι, εἰ τοῦτω δοκεῖ Phil. 1064. — τὴν παῖδα ταύτην οὐκ ὀδύρεται πόλις Ant. 699. ταύτην πότ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμμεῖς 746. ἐξ οὐ χειρὶ τοῦτ' ἰδεῖσθαι παρ' Ἐκτορος δώρημα Ai. 646. Ajax gladium intinitus loquitur. τοῦτον εἰ βαλεῖτε πον, βαλεῖτε χῆμᾶς 1287. οὐ γάρ τι τοῦτον — φθίροισι ἂν 1322. — οὐκουν πότ' ἐκ τοῦτον γε μὴ σῆπτροισι ἔτι ὁδοιπορήσεις Oed. Col. 852. ἐφάσμαι γὰρ οὐ ταύταιν μόνων 863. ἃ γ' εἴσε καυτὸς ἐκ ταύταιν 1151. ἐπεὶ μόνος πατήρ ταύταιν λέλειπαι Oed. R. 1504. Laur. c. τοῖτον. — αὗται δὲ — τοῦ πότ' εἰσι καὶ τίνες; Trach. 241.

αὐταὶ δὲ δὴ ἐξ ἐμοῦ μὲν — παῖδε Oed. Col. 534. — τοῦτοις τοῦτο πᾶ-
σιν ἀνδράσιν λέγοντ' ἄν Ant. 500. τοῦτοις γὰρ ὄντες δεσπόται δουλεύομεν
Past. V. 1. τούτους δ' ἔασον Phil. 878. — τὰ γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτα
Phil. 1045. ταύτας ὁρώσῃ δυσπότητους ἐπὶ ξένης χάρας — ἀλωμένας
Trach. 298.

b. Raro de locis circumiectis οὗτος dicitur. αὕτη δὲ — ἀγορὰ
Λύκειος El. 6. Consentaneum est enim in eo foro colloquentes versari.
ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἔμφ' ἐμοῦ κυκλοῖ ταῦτα Phil. 1339. ταύτην ἐγὼ Κλυ-
ταν τε καὶ Χρῶσιν Capt. VII. si de sententia decurtata iudicare licet.

c. De statu rerum secundum tempus cernendarum dicti certum ex-
emplum non habeo, nisi illud forte Oed. Col. 1612. ἐν γὰρ μόνον τὰ
πάντα λύνει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα: dicuntur enim aerumnæ, in quibus
adhuc versati erant, necdum evaserunt.

d. Ab hac vi deflectuntur tralatae dictiones pronominis plures. Ali-
quando enim, quanquam rarius quam ὅδε, adverbiascit en significans,
ut cum verbo proxime colligandum sit: v. Schæf. Mel. Crit. p. 78. ἐφ'
ἡμῖν οὗτος ἐκ προαστίου χωρεῖ El. 1426. αὕτη πέλας σου 1466. Adde
familiaris colloquii illud τοῦτ' ἐκείνο semel dictum Sophocli, multo
saepius Euripidi vulgaris sermonis sectatori: τοῦτ' ἐκεῖν. ἥδη σαφὲς πρό-
χειρον ἄχθος δέρομαι El. 1104. — Deinde οὗτος in alloquendi positum
formulis dictum vocativum refert. Sed a praesente compellando ortum
hoc esse etsi negari non potest, tamen una inest aliquid principis signi-
ficationis, ac si tu dicas, quem mihi compellare, s. quicum colloqui ani-
mus est. Id perspicuum inde, quod nunquam ὦ ὅδε, nec ὅδε σὺ dicun-
tur. Cf. Apoll. de Pron. p. 25, b. Greg. Cor. p. 117. et Intpp. Valck.
ad Phoen. 1332. Ruhnck. ad Tim. p. 279. Lennep. ad Phalar. Epp. p.
94. Et Gregorius et schol. Ai. 922. eum nominativi vocativo subrogandi
morem Atticum dicunt, quippe cuius apud illos scriptores exempla pro-
starent illustrissima; quanquam Apollonius Sophronem auctorem affert.
Sic aut nude dicitur οὗτος: οὗτος, βλέψ' ὦδε Trach. 401. οὔτος, σὲ —
προσμολεῖν καλῶ Ai. 71. οὔτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν — μὴ συγκο-
μῆσιν 1026. Aut additur σὺ: οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες Oed. R. 532
οὔτος σὺ, πρόσθεν 1121. Aut infertur vocativus: ὦ οὔτος, οὔτος Οἰδίπους,
τί μέλλομεν χωρεῖν Oed. Col. 1623. ω οὔτος, Αἴαν Ai. 89.

3. Quando pronominiibus personalibus opponitur, praesentium mon-
strandorum vim habet. τὰμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυρον, οὗτος δ' εἰς τὰ
Λαίου σταθμά Oed. R. 1139. ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγὼ
Ant. 1001. οὐδὲν τὰ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμὸν σκοπεῖν Ai. 124. Sed cum
ἢ δε iunctum aut diversis membris oppositum eidem usitatissimum est
utrumque eadem significatione dici. τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς

εἶπε κομίζειν Phil. 830 m. ὡς ἂν — ἥλιος ταύτῃ μὲν αἶσθη, τῇδε δ' αὖ δύνη πάλιν 1316. οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεισι ἐλεῖν τὸ Τροίας πεδῖον, οὔθ' οὗτος σθένει 1421. φυλάσσετον, οὗτος σέ, καὶ σὺ τόνδε 1423. Utrobique de Philoctete et Neoptolemo. ἡ τόνδε φράζεις; τοῦτον, ὄνπερ εἰσορᾷς Oed. R. 1120. Rogarat Oedipus, nuntius respondet; uterque pastorem significat. Tamen ita differunt ista, quod τοῦτον proxime cum ὄνπερ colligandum relativa quadam vi praeditum est. Sed Ant. 189. utrumque relative dicitur: γινώσκων ὅτι ἦδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἐπιπλέοντες ὁρῶντες τοὺς φίλους ποιούμεθα. Et ἡ δὲ et αὕτη civitatem significat, de qua augenda et fovenda dicere instituit. — τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον Ai. 1119. Haec dicenti Menelao Teucer respondet: σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον ὡς τεθάψεται 1120. Ajax utroque demonstratur. Ἄργος — τόδε — αὕτη δὲ — ἀγορὰ Λυκείου El. 6. εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη 363. τοῦτω φιλεῖν χρῆ, τῷδε χρῆ πάντας σέβειν 969. Sed alia exempla sic iuncta ὁδε et οὗτος ostendunt, ut ὁ δὲ revera commonstret eam, qui adsit, οὗτος ad prius dicta referatur. ὁδ' ἐστὶν ἡμῖν ναυκράτωρ δ' παῖς· ὅς' ἂν οὗτος λέγῃ σοι (quidquid is s. ille dixerit), ταῦτα σοὶ χημῆς φασί 1062. οὐχ' ὁδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε —; ἀρ' ὑμῖν οὗτος ταῦτ' ἔδρασιν ἰνδικα; Ai. 1261. ὁδε Aiacem demonstrat: οὗτος est ille, quem memoravi. Sic videtur etiam intelligi debere οὗτος δ' ἐκείνου τῇδε δωρεὰν ἔχων Ai. 1011. Ajax dicitur: οὗτος oppositum habet Ἐκτωρ v. 1009; τῇδε δωρεὰν gladium significat, in quem ille incubuerat, ut una cum corpore iacentis, quamquam contacti demonstrari possit. Plane contra videtur Ant. 293.: ἐκ τῶνδε τούτους ἐξέλσταμαι καλῶς παρηγμένους μισθοῖσιν ἐργάσθαι τάδε. Nam τῶνδε ad eos refertur, de quorum questus erat malevolentia, τούτους ad hos, qui facinus commiserant et quasi praesentes accusantur. Sed acerbè a Creonte demonstrari chorum adstantem existimo, ut cuius ipse animum talem expertus esset. Similis, sed non eadem ratio est Trach. 343.: σοὶ ταῖσδε τ' οὐδὲν εἴργεται· τούτους δ' ἔα. Nam αἰδε Trachiniae mulieres sunt, a quibus sermo loquentis alienus futurus non erat, οὗτοι captivi Oechalienses, quorum non erat, ut praesentes audirent. Rursus aliter habet sententia Phil. 1064.: ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφην οἴκτου πλέως πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μέλαινα, εἰ τοῦτω δοκεῖ. Et Ulixes enim et Neoptolemus adsunt et demonstrantur; aptum autem erat alium alio modo demonstrare. In Oed. Col. 791.: οὐκ ἐστὶ σοὶ ταῦτ'· ἀλλὰ σοὶ τὰδ' ἐστὶ priora respicit ταῦτα, insequentia praeparat τάδε.

4. Iam ad proprietatem sermonis in οὗτος observandam procedimus. In eadem sententia bis dictum reperi diversissima significans. εἰ γὰρ οὗτος εἰ, ὃν φησιν οὗτος, ἔσθι δύσποτος γεγώς Oed. R. 1180. 81. Primum

relative, alterum demonstrative dictum: *si is es, quem iste memorat*. Deinde *iteratur anadiplosi* fortius efferendae sententiae. τοῦτ' αὐτό, πρόσβν, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φεβεί Oed. R. 1013. τοῦτ' αὐτ' ἐξηγῶν, τοῦτό σου μαθεῖν Trach. 407. Et in alloquendi formula: ὦ οὗτος, οὗτος Oidίπους Oed. Col. 1623. Tum aliquanto minus eleganter *cumulatur*, quod Brunckio calidorum consiliorum amatori praepropere corrigendi ansam praebuit Ant. 500.: τοῖςδε τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν λέγουτ' ἄν. Sed librorum omnium scripturam τοῦτοις τοῦτο πᾶσιν bene defenderunt Schaeferus Mel. Crit. p. 133. et Erfurdus I. c. Praeterea *impariliter* aliquando dicitur: Refertur enim ad relativum singularis numeri ipsum plurali positum. ὅστις — φρονεῖν δοκεῖ, ἣ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἣ ψυχὴν ἔχειν, οὗτοι διαπυχθέντες ὥφθησαν κενοί Ant. 705. Diversissimum sensu exemplum est v. 1009. ab Erfurdio comparatum; est autem σχῆμα κατὰ τὸ σημαίνον, cum in ἔστις, velut in Latino *quisquis*, insit omnium significatio. Plane contra οὗτος singulari numero pluralem praecedentem respicit. τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προοῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθῃμ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον Ant. 1152. Sed usum pronominum liberrime dispensantes Graeci, Graecorum imprimis poetae, plurali numero persaepe utuntur de una re: v. ὅδε et Stallbaum. ad Plat. Apol. Socr. p. 19, d. Gorg. p. 447, b. Civit. VI. p. 504, d. Phaedr. p. 253, a. — τίς ταῦτ' ἄν, ὅστις μὴ ἔξ ἀλαστόρων νοσοῖ, ἔλοιτο; Trach. 1225. *talía*, i. e. unius Iolae matrimonium. Sententia enim generatim posita pluralis numeri patiens est; unde etiam *generis* imparilitatem animadvertere tibi videare. τοὺς γὰρ ἐν μέσφ' λόγους πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι, αἶ ταῦτά σοι διέξουσιν El. 1358. — Cum *ellipsis* dictum in responso, cum quaesitum fuisset βούλει λάβωμαι ὅτῃ καὶ θίγω τι σου, videtur μὴ ὅτῃ ταῦτό γε Phil. 752. — Postremo in *fine versus* ponitur semel quidem, proxime praecedente distinctione, oratione membratim structa. τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις; Oed. R. 332.

Οὕτω et οὕτως. Notum est quid de his formis decreverit Thomas p. 262, 13. Ritschl., non ipse quidem, ut videtur, tam inconsiderate, quippe imperitior; sed antiquiores secutus. Sed quoties οὕτως ante consonas positum exstat, mendose scriptum cum illo dicere temerarium facinus est; imprudentius etiam eo, quod οὕτως legitimam et sui iuris formam esse, decurtatam οὕτω, haud spernendis argumentis evicit Apoll. de adv. p. 578, 11. Apud Sophoclem vix est exemplum certum οὕτως consonam praecedentis; οὕτω praemittitur Phil. 468. 485. 562. 596. 684 m. 741., ubi Flor. F. ἐστὶ τοῦτο pro ἐστὶν οὕτω. 787. 875., ubi vulgabatur οὕτως ex libris veteribus plerisque; alterum olim in solis Triclinianis repertum nunc demum stabilitur codd. Laur. a. Flor. F. omnium

optimis. 958. 1243. 1261. 1356. Oed. R. 129. 636. 1427. Oed. Col. 968. 1281., ubi libri tamen plerique οὕτως μ' ἀφῆ, etiam Laur. a. οἷτω σμ' ἀφῆ: non male hoc et priora alio nomine suspecta corriguntur. 1425. 1692 m., ubi tamen οἷτω importune additum, ignoratum a scholiasta, eiectum est ab Hermanno. Ant. 220., ubi Laur. a. tamen οὕτως, Ricc. οὔτος. 422. 497. 635. 907. 949 ch. 1049. El. 359. 1350. Trach. 65. 116 ch. 303. 607. 1153. Ai. 810. 1126. Alet. VII. 5. Ach. Am. I. 8. Phaedr. V. I. Multis locis propter insequens σ vel ζ insignis existeret, οἷτως adscito, soni deformitas. Sed El. 1288. οἷτως δὲ libri praeter Aug. c. Flor. A.; οἷτω malum dicit Hermannus, sed causam non video. — *Significationum* I. regnat ea, ut qui quid fiat vel comparatum sit dicatur: sic, ἡσ. Cum verbo coniungitur: ταῦτ' — οἷτως ἐντέποντες Phil. 348. τὸν δ' ἔρωθ' οἷτως ἔχω 656. ἐπεὶ περ οἷτως σοί. τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν 876. καὶ τὰ λοιπὰ οἷτω φρονῆς 1243. οἷτω δέδοκται; 1261. χούτω διπλῆν — κτήσαι χάριν 1366. τυραννίδος οἷτω πεισούσης Oed. R. 129. οἷτω δ' ἂν θανὼν εἴη ἔξ ἐμοῦ 970. οἷτως ἐλέχθη ταῦτα 1442. οἷτως; Oed. Col. 194 ch. sc. προβῶ, i. q. εἰς τάδε. οἷτως ἔχει μοι 605. θεοῖς γὰρ ἦν οἷτω φίλον 968. τὸ πρεσβεῖοντ' ἐμὲ οἷτω γελᾶσθαι 1425. χούτως ἀδῆρον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν 1530. χούτως ὁδὸς — γίγνεται μακρά Ant. 232. οἷτω δὲ χαῖτη — γόοισιν ἐξοίμωξεν 422. οἷτως ἔμοιγε — παρ' οὐδέν ἄλγος (ἐστὶ) 461. οἷτω δὲ καὶ σοὶ τὰ μ' ἀφανδάνοντ' ἔφην 497. Non est enim ad ἀφανδάνοντα referendum οἷτω, οἷτω — χρηὶ διὰ στέφανων ἔχειν 635. ἄγει με διὰ χειρῶν αὐτῶ λαβῶν 907. significata gravi contumelia. οἷτω — δεινὸν ἀποσταῖζει — μένος 949 ch. οἷτω γὰρ ἦδη καὶ δοκῶ 1049. οἷτω γὰρ φανεῖ πλείστοις πακῇ El. 359. ἡ καὶ — οἷτως, ὡς κείνῳ δυστάνῳ (sc. μίρος ἔφην) 851 m. οἷτως ἔχει σοι 926. Ant. 37. οἷτως δ' ὅτως μήτηρ σε μὴ πικρῶσεται El. 1288. οἷτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὖξει βίοντον πολύπονον ὥσπερ πέλαγος Trach. 116 ch. De δὲ post οὔτος et οἷτως abundante in apodosi v. Schaeff. Mel. Cr. p. 59. οἷτως ἐκείνος — ἐύνεστι 197. χούτως ἐδόχθη 253. πρὸς τοῦμὸν οἷτω σπέρμα χωρήσαντα 303. οἷτως ὅπως ἔδιστα 329. ἔστιν γὰρ οἷτως, ὥσπερ οὔτος ἐννέπει 475. οἷτως ἔχει γ' ἡ πλῆστις 587. οἷτω γὰρ εἴγμην 607. ἔχει γὰρ οἷτως 1116. ὅπως — ἣν πρόφαντον, οἷτω ζῶντ' α' ἔκτελλεν θανόν 1153. οἷτω μὲν εὐσκευῶμεν Ai. 810. οἷτω δὲ καὶ σὲ — χειμῶν κατασβέσει τὴν πολλὴν βοήν 1126. οὐ χρῆν τάδ' οἷτως θαίμονας θνητῶν περὶ πρᾶσσειν Alet. VII. 5 (94 D.). κούδεις ἂν οἷτως εὐτύχει 10. οἷτω — τοὺς ἐρώντας — ἕμερος δρᾶν — προΐεται Ach. Am. I. 8 (162 D.). καὶ τὰς τελευταῖς εἰκὸς ἐσθ' οἷτως ἔχειν inc. LVIII. 1, 2 (715 D.). — Cum adiectivo: μὴ λήψης μ' οἷτω μόνον Phil. 468. sic, ut nunc sum. μὴ μ' ἀφῆς ἐμῆμον οἷτω 485. ἄγος ἀκάλυπτον οἷτω δεικνύναι Oed. R. 1427. ἀμέριμνος

οὕτως Ai. 1186 ch. — Cum adverbio: οὕτω καὶ δρῶν φράων Phil. 562. εὐπόρως οὕτως ἐνεγκὺν 861. sic facile, sc. ut — tu. — 2. Ab hac prima significatione plures *tralatæ* oriuntur. Primam pono eam, quæ significat eodem modo, ὡσαύτως. οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μείζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιντ' ἂν Phædr. V. 1 (608 D.). Certe sic intelligentibus sensus optime constat; sed cum priora interciderint, satis indicari res non potest. Deinde *diæcticam* vim habet, sic igitur s. *ergo* significans. οὕτως ἂν ἀνδρὸς ἀθλοῦ πένσασθ' ὕπερ; Oed. R. 1444. cf. C. Fr. Hermann. ad Luc. de Hist. Conser. p. 161. οὕτως ἔρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα; Oed. Col. 1433. οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσημονιμένοις Ant. 673. Præterea significat *sic sine respectu*, *sic statim*, v. Monk. ad Eur. Alc. 690. Elmsl. ad Heracl. 374. Stallb. ad Plat. Gorg. p. 79., et quos hic producit testes. οὕτως ἄπει; Phil. 1056. ἀκάθαρτον — οὕτως ἔαν Oed. R. 256. sic, ut nunc est, nulla cura adhibita. ὡς μή γ' ἄτιμον — οὕτω μ' ἄφῃ γε Oed. Col. 1281. ἡ στραπεὶς οὕτως ἴω; Ant. 315. — 3. Altera significatio est *augendi*, similis Latinis *adeo* et *tam*. Cum verbo dictum: τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς; Phil. 727. ἀεὶ καλούμενος οὕτω κατ' ἡμῶν 787. οὕτω τοῖς παροῦσιν ἀχθομαι 958. γῆς οὕτω ποσσύσης Oed. R. 636. οὕτως ἐγὼ δέθονικα Trach. 305. — Cum adiectivo coniunctum: οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰαχίος θράσος; Phil. 104. nisi hoc ratiocinandi est et significat *ergo*. τὰν πανδάρκυντον οὕτω βιστάν 684 ch. in quibus tamen verbis οὕτω non minus recte verbo κατέσχευ accommodabitur. τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχρόν 741. οὐκ ἐστὶν οὕτω μῶρος Ant. 220. ἀξήλον οὕτως ἔργον Trach. 742. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος; El. 1205. — Cum adverbio alio: οὕτως αἰκῶς El. 101 an. 209 an. πῶς οὕτω πάλοι ξυνῶν μ' ἐληθεῖς 1350. πατρὸς οὕτω δαυρὸν ἐξενωμένον Trach. 65. τί βαιὲν οὕτως ἐτρεπεί τῆς ξυμμάχου; Ai. 90. ἄγαν οὕτω χρόνῳ τοσῶδ' ἐπιστρέφοιτο Phil. 594. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκλήσας Oed. R. 354. οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμερον Oed. Col. 429. — 4. De loco adverbii notandum, quod aliquoties *postponitur illi*, cui additur *explicando*, siquidem ita versui expedit: Phil. 485. 594. 684. 787. Oed. R. 256 1427. Oed. Col. 968. Trach. 742. 1116. Ai. 90. 1186. Horum unum fore necessariam *traiectionem* habet Trach. 1116., in quo οὕτως ὥστε proxime colligata sunt.

Οἶχ' v. οὐ.

Ὁφειλέτης *debitor*. οὐ κάτοιισθ' ἐγὼ θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἰμ' ὀφειλέτης ἐτι; Ai. 587. Recte explicuit Triclinius post ἀρκεῖν subaudito τινὶ vel σοί: *nesciōne me non amplius hoc debere diis ut opituler*, i. e. frustra per deos non ita meritos obtestaris, ut opituler. Cf. Jacobs. Lectt. Stob. p. 98. — De tono v. Apoll. de adv. p. 545, 25.

G g 2

Ὀφείλω debeo. 1. *Proprie dictum:* ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν Ant. 331. *Passivum:* καὶ σοὶ τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν Phil. 1407. πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν El. 1164. Quam eandem sententiam Euripides posuit Alcest. 433., et aut hic aut Sophocles ipse Polydo ap. Stob. p. 488. Grot. quanquam praetenditur Aristophanis nomen, a quo derisum tragicum esse probabilis suspicio est Wytttenbachii Anim. ad Plut. Cons. ad Apoll. p. 107, B. Editores neque Sophoclis nec Euripidis, ut videtur, receperunt. — 2. ὄφελον notum in eo optato dici, cui satisfieri iam non potest. μὴ ποτ' ὄφελον λιπεῖν τὴν Σκῦρον Phil. 957. ὀλέσθαι δ' ὄφελον τῇδ' ἡμέρᾳ Oed. R. 1157. λῶβαν — ἦν μὴ ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας ὄφελον Trach. 994 an. ὄφελον πάροισιν ἐκλιπεῖν βλον El. 1120. Ibi codd. Harl. Ien. Bar. 2. Mosq. 2. ὄφελος, quod adscriptum etiam cum nota γρ. exstat in Flor. Θ., et a secunda manu in Laur. a.; sed quanquam paulo melius hoc iudicat Porsonus, ferri, nisi in sequentibus κλέψασαν pro κλέψασα scribatur, non potest; hoc autem ne adsciscatur metrum prohibet. — εἶθ' ὄφελος τοιαύδε τὴν γνώμην εἶναι El. 1010. — ὄφελε πρότερον αἰθέρα δύναι — ἀνῆρ Ai. 1171 ch. Dubito an scribendum sit ὄφελε ex Laur. a. b. Affert Suidas v. ὄφελον. — Impersonale ὄφελε apud Sophoclem exemplum non habet.

Ὀφελμα αὔξημα Photius explicans affert p. 363, 19. (inc. CV. 138. 926 D.).

Ὀφελος utilitas. λέγεις δ' Ἀτρεΐδαις ὄφελος ἢ 'π' ἐμοὶ τάδε; Phil. 1370. Brunck. ex B. τόδε. V. Hermann.

Ὀφθαλμός. 1. *Proprie oculus;* adsignificatur tamen aut os universe, velut χαλᾷτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν El. 1460., aut intuendi sensus, ut ὦν ἀφαρπάξεν φιλεῖ ὀφθαλμός ἄνθος Trach. 546. διάστροφον ὀφθαλμόν ἄρας 792. quod Suidas habet v. πρόσεδρος. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἐρπούση καλῶς 812. ed. Turn. cod. Harl. (ut videtur) καλός, quod etiam schol. explicat. εἵπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς ἀδ-τοῖς ὄρᾳ Ai. 84. si neque cernit atque ante. ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον ὦν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ 972, οὐ δῆτα τοῖς ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ (προσλέυσσεν) Oed. R. 1377. εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα — ἐφανεύτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς Ant. 307. πᾶσαν constituetis. σὺ τ' οὐδαμῇ τοῖσιν προσόψει κρατ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρῳ 760. ἴσον μετῶν ὀφθαλμόν Oenom. III. 4. (421 D.) dubia sententia: v. μετρέω. — 2. Figuratam dictionem semel habet. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμός οἱ πατὴρ τάφοι Oed. R. 987. lux quasi vitam collustratura, i. e. levamen et solatium acceptum inde, quod metus parricidii sublatus erat. Sic Erf. Herm. collato Eur. Andr. 407. Matthiae praesidium interpretatur, id quod refutavit Hermannus

Cf. etiam Blomf. gl. Aesch. Pers. 173. Herm. not. ad Pind. p. 338. Boeckh. Explic. ad Pind. p. 123.

Ὅφρις παγνις. ὅς — σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφρις Phil. 1312. κρήνης φύλακα χωρεῖτην ὄφιν Herc. Taen. IV. 2 (219 D.). Cf. schol. Nicandr. Ther. 343. Aelian. H. Anim. VI. 51. Prave scripta emendavit Jacobs. Anim. ad Eurip. p. 110. coll. Lectt. Stobens. p. XVII.

Ὀφλισκάνω et ὄφλειν s. ὀφλεῖν. Cum nusquam fere compareat scriptura inflexa, Elmsleius ad Arist. Acham. 689. Heracl. 985. praesens unum esse ὀφλισκάνω pronuntiavit; cui sententiae non calculum modo sed etiam rationem adiecit Schaeferus App. Cr. ad Dem. t. IV. p. 205.; quippe ὀφείλειν *debere*, ὀφλεῖν *debili damnatum esse* significare, nec omnes ὀφελοντας protinus ὀφλεῖν. Sed sensum non continuo secum ferre toni rationem perite monuit Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 263.; quippe de antepenacuendo ἔρσθαι, penacuendis πίνειν καταδάρθειν diserta testimonia exstare Herodiani ad Il. π. 47. 827. schol. Ar. Nub. 38.; Aristarchi schol. Il. π. 837. ρ. 539. Arcadii p. 173, 20. 276, 22. Quibus nollem διακᾶθειν admiscuisset vir doctus, de quo nec testatus est veterum quisquam et nos accurate exposuisse speramus in v. εἰκασθεῖν. Sed de ὀφλεῖν Elmsleio propter documentum Photii assentiri non audeo: is enim p. 364, 16.: ὀφλεῖν καὶ ῥόφειν. τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσαι. Idem l. c. 18. ὀφλίσκουσι (scr. ὀφλισκάνουσι) καὶ ὀφλουσι, χρειστοῦσιν; quae excerpit Suidas. Sed ῥόφειν apud Photium corruptum est. Quod ὀφλήσω et ὀφλήσαι dicitur, certe non efficit, ut ὀφλεῖν anthypotactum credatur esse. — Propria sua vi, de qua exposuit Ruhnck. ad Tim. p. 202. apud tragicum dici vix potuit; proxime tamen abest de Iove dictum mortalibus non satis faciente dispensanda caeli temperie: Ζεὺς — οὐτ' ἐξεπομβρῶν οὐτ' ἐπανυχίσας φίλος βροτοῖς ἄν' ἐλθὼν ἐς λόγον δίκην ὀφλοι Polyx. III. 5 (470 D.). Vulgo inepte ἐς δίκην λόγων: cod. B. apud Gaisf. Stoh. t. XLIX. p. 344. (p. 300. t. II. Lips.) λόγους. Sed unice vera Dobrei emendatio in add. ad Aristoph. Eq. 803.; ὄφλοι pro ὄφλαι Brunckius correxit. Paulo magis absunt ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὐποτ' ὀφλήσει κακίαν Oed. R. 512 ch. male facti arguetur. μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω Ant. 466. αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει 1015. Stob. Flor. p. 105. = *rea reperitur*.

Ὀφρεῖ donec. ὄφρα με βλος ἔχη El. 218 m. *donec vivam*. Tricl. ὄφρα μ' ἔχη βλοτος. ὅ producitur, ut in arsi.

Ὀφρύς supercilium. Hac significatione non legitur nisi in sententia incertissima fidei, *συνάγοντα τὰς ὀφρῦς* inc. LXXIX. 2. (752 D.), quam Aristophanis esse memoriaque deceptum, qui Sophocli eam tribuit, Eustathium, probabilis est Brunckii suspicio. Item proprie dictum, ut tamen

oculi ipsi intelligantur, Ant. 524 an. *νοφέλη δ' ὀφρύων ὑπερ αἵματόεν
ρέθος αἰσχίνει.* De Niobe in saxum conversa dicitur *τέγγει δ' ὑπ'
ὀφρύσι παγκαλύστοις δειράδας* Ant. 825 m. — ο in arsi producitur. In-
flexus in ultima accentus, de quo Herodianus praecipit π. μον. λξ. p.
31, 15. non magis usquam quam in *ιχθὺς* comparet; in accusativis ali-
quanto saepius ea scriptura deprehenditur: v. Buttm. Gr. Mai. p. 174.
not. Ceterum acui iubet Orio p. 637, 50.

** *Ὀχέω fero.* *ἀχὼ τηλεφανῆς πικρὰς οἰμωγὰς ὕπ' ὀχεῖται* Phil.
190 ch. fertur, i. e. *insonat*, ingeniosa est et prope vera Hermanni
emendatio sensu plane destitutae scripturae ὑποκείται, quam Brunckius
item eleganter sed audacius correxerat ὑπακούει.

* *Ὀχεύω.* Dubium quidem an eo verbo Sophocles usus sit, est ta-
men quae eo nomine apponatur Troili fabulae particula omnibus adhuc
ignota a. Schol. Ven. II. ω. 257.: *ἐνιεύθεν Σοφοκλῆς ἐν Τρωτῷ φησὶν
αὐτὸν ὀχευοῖναι ὑπὸ Ἀχιλλέως ἑππους γυμνάζοντος παρὰ τὸ Θυμβραῖον
καὶ ἀποδαίνειν.* Hinc et Troili casus, qualis a Sophocle propositus est,
declaratur, et *Θυμβραῖον* ab eodem dictum esse videbitur; haud dubie
ea narrabantur a nuntio.

Ὀχημα vehiculum. *κάβα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων* El. 730. Ac-
commodatur *currui*, quod est *equi*: v. Toup. ad Longin. p. 322. Weisk.
Transfertur ad *navem*: *μὴ στατὴ πολύκωπον ὄχημα ναὺς αὐτῷ* Trach.
653 ch. Simillimum huic exemplum est Aesch. Prom. 460.

Ὀχθη. Distinguit ab ὄχθος Ammon. p. 108. cf. Mehlhorn. ad
Anacr. p. 98. Eam autem distinctionem adeo non ubique tenent poetae,
de quo iam schol. Arat. Phaen. 33. observavit, ut *Νυσαίων ὀρέων κισσῆ-
ραις ὄχθαι* Ant. 1119 ch. non admittant ullam interpretandi rationem,
quam de *tumulis et collibus*. Et ea haud dubie primitiva significatio, ut
ad *ripam fluminum collibus septorum* transferatur demum: velut *Σπερ-
χειοῦ τε παρ' ὄχθαις* Phil. 716 ch. Utramque vocabuli vim agnoscit
Etym. M. p. 645, 17. Accentus universe positum regulam sequitur ab
Arcadio positam p. 106, I.; isque in vocabulo concreta significatione ab
ιχω ducto legitimus. V. Etym. M. I. c. Eust. p. 1291, 44. 1385, 32.

Ὀχθος tumultus. *Οἶτας ὑπὲρ ὄχθων* Phil. 719 ch. *τηλανγῆ παρ'
ὄχθῃ* Trach. 521 ch.

Ὀχλέω molestus sum. *ὥς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς* Oed. R. 446.
gl. *ταράττεις.* Brunckius *τά γ' ἐμποδὼν* scripsit ex B. et E. addito in
hoc γρ. Veterem scripturam revocavit Elmsl. in plerisque codd. reper-
tam, etiam in Florr. tribus, Pal. et a correctore in Laurz. a. c. in qui-
bus a prima manu *τά γ'* fuisse videtur.

Ὀχλος τινθα. πολλὸς σου ταῦτά γ' εἰρήκευς Trach. 423. ἄγρω-
σσην ὄχλον Alexandr. III (83 D.). Prima syllaba in arsi producitur.
Tenuim notavit Arcad. p. 53, 26.

Ὀχος currus. ὄχον παραστείχοντα τηρήσας Oed. R. 808. Etiam si
omni dubitatione vacaret, παραστείχειν necessario cum quarto casu com-
poni, qua de re Schaeferus ὄχον correxit, minime tamen virgula ab
Hermanno post ὄχον posita opus; nam vel sic ὄχον καθέζετο coniungi
possunt. δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον El. 698. i. e. ὥστε δέκα γενέσθαι. Βαρ-
καλοῖς ὄχοις 717. ὄχοις Ἀκισσαλοῖσιν ἐμβεβῶς Hydroph. III (599 D.).

Ὀψ vox. ὦ χθονία — φάμα, κατὰ μοι βοᾶσον οἰκτρὰν ὅπα τοῖς
ἔνερθ' Ἀτρεΐδαις El. 1057 ch. nuntia.

Ὀψέ sero. ὅψ' ἄγαν ἐκμανθάνω Oed. Col. 1266. θεοὶ γὰρ εὐ μέν,
ὅψ' δ' εἰςροῶσι 1533. ὅψ' τὴν ἰδέσθην ἰδεῖν Ant. 1256. ὅψ' ἐκδοχάσθαι
Trach. 930. — De accentu v. Apoll. de adv. p. 573, 10. Etym. M.
p. 646, 7.

Ὀψις. 1. adspectus. ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα Oed. R. 1238. Sententia
multis locis ab Eustathio memorata: v. Herm. (ἡ τέκνων δὴτ' ὄψις ἦν
ἐφ' ἡμέρος 1375. αὐτὴν τὴν Ἡρακλέους ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν Phil.
1398 an. Hinc est adverbialis locutio εἰς ὄψιν, visu. δῶρον οὐ σπου-
δαῖον εἰς ὄψιν Oed. Col. 583. κοῦδὲν εἰς ὄψιν πλέον Ai. 863. non pro-
fecisse se videndo dicit, i. e. non reperisse, quem quaerebat. Huc traho
ἀντήρης νυκτέραις ὄψεσι inc. CV. 46. (839 D.) nocturno visu oblatum s.
in somnis conspectum interpretando. Quamquam etiam φάσμασι licet ex-
plicare. — 2. visus. πέμψιμι πλήσας ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός Salm. II. 3.
(483 D.) ex certa quidem Hermannii emendatione diss. de Prom. Sol. p.
24.; legebatur apud Galenum vol. IX. p. 483. ὀψιαγέλων πυρός. Inde
oculi ὄψεις dicuntur. πῶς ἔτλης — σὺς ὄψεις μαγᾶναι Oed. R. 1328.
διπλᾶς ὄψεις ἀράξας αὐτός Ant. 52. Sed eximendum Oenom. III. 1. in
quo verisimiliter Πέλοψ corrigitur pro ἐν ὄψει, et inc. LXXVII. quae
inscita est insulsi hominis interpretatio versus Sophoclei Oed. R. 1238.
— 3. visum. εἰ μοι λέγοις τὴν ὄψιν El. 405. Paulo aliter dicitur σελή-
νης ὄψις inc. LVI. 3. (713 D.); ut tamen id quod conspicitur dicatur, non
adspectus.

II.

Παγετώδης frigidus. πέτρας γυαλον θερμὸν καὶ παγετῶδες Phil.
1071 m. De Philoctetae antro dictum lucem accipit ex versibus 17—19.
Respicit hoc Gr. Bekk. An. p. 58. 15. παγετῶδες, καὶ ψυχρόν.

Πάγη laqueus. Ναυπλίου πάγας ὑποπτέρους *fallaces ignes* Sophocles dixit, quibus Nauplius Graecos redeuntēs a Troia illexit in scopulos: Naupl. IV (378 D.). Illustravit Lennep. ad Phalar. Epp. p. 57. (66 Lips.).

Πάγκαιος nequam. ὦ παγκάκιστε Ant. 738. Trach. 1114. Priore loco Porsonus ad Or. 301. ex Plutarcho t. II. p. 483. corrigi iubet ὦ παῖ κάκιστε, parum quidem apte.

Παγκαρπία frugum copia. ἐνὴν δὲ συμμιγῆς ὀλαῖς παγκαρπία Polylid. IV. 3. (464 D.) v. ὀλαῖ.

Πάγκαρπος dives frugum. παγκάρπου δάφνης Oed. R. 83. θύματα πάγκαρπα El. 625.

Παγευθής recondens omnia. τὰν παγευθῇ κάτω νεκρῶν πλύκα Oed. Col. 1559 ch.

Πάγκλαυστος s. πάγκλαυτος. Transitive dictum aeternum flets: πάγκλαυστος αἰὲν ὄλλυτο Trach. 649 ch. ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις Ant. 825 m. Passive *multum defletus, luctuosus*: πάγκλαυστον αἰῶνα ποιὼν ἐλλου El. 1074 ch. Scripturam pleniorē στ̄ vetustiorē videri in ἄκλαυστος signific. vi; sed consensus vix erit unquam. Discrimen enim utriusque formae ab Hermanno positum ad Oed. Col. 1362. nullum est, et perpetua librorum dissensio. In Trach. 649. omnes πάγκλαυτος, quod mutavit Brunckius; Ant. 825. libri veteres plerique παγκλαύστοις, sed Laur. a. b. Par. Trich. παγκλαύτοις, quod recepit Hermannus; in El. 1074. eadem tenuior scriptura esse videtur in Laur. a. De Florentinis non constat.

Παγκληρία patrimonium. Δία Θεσσαλῶν παγκληρία inc. XCV. 2 (774 D.).

Πάγκοιρος communis omnium. ἐξ Ἀττα παγκόλου λεμνας El. 136 ch. Eust. p. 1364, 48. Suid. v. πάγκοιρος, dorismo oblitterato, Flor. A. παγγόλου. De Baccho mystico dictum μέδεις δὲ παγκόλους Ἐλευαντίας Διοῦς ἐν κόλποις Ant. 1106 ch. Sic clare scriptum in Vat. Dresd. a. b. Aug. b., legitque scholiastes; eodem ducit lemma scholio praefixum παγκόλους, quod Laur. a. et Brunckii E. exhibent. Vulgabatur παγκόλου. De sententia v. κοινός, epigr. in anal. Brunckii t. III. p. 290. Lennep. Anim. ad Coluth. p. 162. — Paulo aliter dictum ποῖον τοῦτο πάγκοιρον λέγεις; Ant. 1036. ad omnes spectans, tangens omnes. πᾶσι κοινὸν καὶ φανερόν schol.

Παγκόλτας. Omnes conspicientem significat de morte dictum: τὸν παγκόλταν θάλαμον Ant. 798 an. ὁ παγκόλτας Ἀδάς 805 m. Prius cum anapaestorum exemplum sit ne in τήνδε quidem dorismi vestigium aliud ullum prae se ferentium, reconditoria usus vox aut perpetuo, ὁμοιοκαταληξίᾳ pronuntiata tragicis, aut corrigendum παγκόλτην videtur.

Παγκρόντος puluerulentus. páμπληκτα παγκρόντά τ' ἐξήλθον αἰθ' ἀγώνων, Trach. 504 ch. cod. Par. παγκρόνιστα.

Παγκρατής omnium potens, sic enim malo quam *omnipotentem* interpretari. *Iovis cognomen*: ὁ παγκρατής Κρόνου παῖς Phil. 675 ch. ὁ παγκρατής Ζεὺς Phaedr. IV. 4 (607 D.). De rebus praevalidis: ὁ παγκρατής χρόνος Oed. Col. 615. ὁ παγκρατής ὕπνος Ai. 660. Eust. p. 317, 19. 981, 12. τὸ παγκρατὲς σέλας Ἑφαιστότευκτον Phil. 974. Schol.: τὸ Ἑφαιστειον πῦρ. ἐν γὰρ τῇ Ἀθήνῃ τὰ τοῦ Ἑφαιστου ἐργαστήρια, ἐνθα καὶ κρατῆρές εἰσι πυρός.

Πάξιενος hospitibus communis. πολλὸν δ' ἀγῶνα πάξιεν' ἀκηρύσσεται Aeris. XI. 1 (68 D.). Libri πάνθενα κηρύσσεται apud Athen. p. 466, b.; Casaubonus παξιένοις κηρύσσεται, illud Dindorfio debetur. Dicuntur ludī editi esse ad quos peregre omnium gentium homines conveniret.

Πάγος locus editus. Ἄριος πάγον Oed. Col. 951. Δημητρός εἰς ἐπόψιον πάγου μολοῦσα 1597. Apud Suidam v. πρὸς ὄψιν scriptum προσόψιον πάγον. καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων Ant. 407. πάγους Οἶτας παραναιετάοντες Trach. 631 ch. τὸν Οἶτης Ζηρός ὕψιστον πάγον 1181. culmen Iovi sacrum. Χρύσης τ' ἀγχιτέκμονες πάγοι Capt. VII. 1., quod rectius ad Lemnias refertur posuitque ibi Dindorfius (349 D.). ἀπ' ὀρθίων πάγων Alod. XII. 1 (110 D.). Ἦρας τε πάγους Inach. II. 3 (256 D.). ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις Camic. II. 2 (300 D.).

Πάγος glacies et pruina, quanquam et ipsum est a πηγύναι et correpta prima syllaba priori vocabulo simile, sui tamen iuris vocem putari consentaneum. πάγου χυθέντος Phil. 293. δυσαύλων πάγων αἰθρία Ant. 355 ch. ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου 972 ch. v. ὀρθόπους. πάγου φανέντος αἰθρίου Ach. Am. I. 3 (162 D.).

Πάγκαλος totus aereus. πάγκαλκα τέλη Ant. 143 an. arma sunt Iovi dono consecranda, v. τέλος. Sed τὰ ὀπλιτικὰ τάγματα Eustathius interpretatur p. 686, 19. παγγάλκων γενύων ὠρμάθη πλαγὰ El. 188 ch. Suid. v. γένος.

Πάγχοτος opiparus. οἷοισι παγχοτοῖσιν ἐξενζόμεν Tyr. VII (579 D.). Athenaeus eius versus usus documento plura affert exempla quibus χορτασθῆναι et eius originis vocabula explendi et satiandi vi praedita ostenduntur, III. p. 99, f. Cf. Sturz. de Dial. Alex. p. 200. Iacoba. Lectt. Stobens. p. XX.

Πάγχριστος penitus perunctus. τὰς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθεῖς Trach. 658. Scholiastae sententiam non intellexerunt; dure explicat Hermannus. τὸ πάγχριστον vestis illa est adeo peruncta, ut ipsa unguentum videatur; idque suadae unguentum dicitur, quod Herculem rursus ad Deianirae amorem illecturum videretur. Sic recte C. Matthiae Qu. Sophocl. p. 91.

Παγχρόσιος et πάγχρυσος aureus et auratus. σε παγχρόσιος ἐγὼ στέψω λαφύροις Αἰ. 92. Alterum restituit Hermannus de coniectura El. 500 ch. *παγχρυσέων δίφρων*: eadem de causa, quod librorum scriptura *παγχρόσιων* cum mensura strophici versus conciliari non potest, Dindorfius *παγχρόσιων ἐκ δίφρων* dedit.

Πάθη casus, μελέων πάθων κλαῖον Ant. 965 ch. *στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὼ χρίνος* — διδάσκει Oed. Col. 7. Affert Suidas v. *πάθαι*. τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν *πάθαις* Αἰ. 238. Idem Suidas l. c. φράζειν refert, sed Ms. Porsoni *λέγειν*. Tricliniani codd. *τίχας* ex interpretatione. Ceterum *πάθαι* dicuntur propter strages editas ab Aiace, de quibus certe infelicissime ominabatur Teomessa.

Πάθημα casus, calamitas. De malo externo et illato: τὰ παθήματα κῆνα πρὸς αὐτὸν τῆς ὠμόφρονος Χρύσης *ἐπέβη* Phil. 193 an. τὸ δὲ πάθημ', ὅποιον φῆς παθεῖν, δῶσακέ με Oed. R. 554. *insidias*. πένυσαι τὰ κελυγὰς ἀθλίας παθήματα 1240. *mortem*. τὰ μὲν παθήμαθ' ἄπαθον Oed. Col. 362. *itineris molestias* et quae *inymrata* Thebis post patris absentiam Ismene passa erat, dicit. Sed *animum maestum et affectum* haec spectant: *πότερον τὰ σὸν πάθημ' ἐλέγχω* Phil. 334. *maerorem* de morte patris: *πιπυρομένη μὲν* — *πάρει πάθημα τοῦμόν* Trach. 141. *an-gorem* de absente marito.

Πάθος malum, calamitas. 1. de casu et malo externo. ἀπορα — *ἐνιδεῖν πάθη* Phil. 843 ch. v. Herm. ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος — οὐ τόδ' ἦν πάθος; Oed. R. 732., quo occisus Laius. *ἔγωγ' ἂν ἐκπεφυγοίην πάθος* 840. *occisi culpam*. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος 1297 an. κακὰ — τάδ' ἐμὰ πάθη 1331 m. ποῖον πάθος δέλαντες ἐκ χρηστηρίων; Oed. Col. 610. τὰν δεινὰ τλάσαν — *πάθη* 1080 ch. *παιδὸς τόδ' ἦσθε' ὀδυρωκυτὸν πάθος* Ant. 1300. οἷς θεὸς — *ποίνιμα πάθη παθεῖν πόροι* El. 203. Suid. v. *ποινή*. — τὸν ἀγχισητῆρα τοῦδε τοῦ πάθους Trach. 255. i. e. τοῦ ἀνδραποδισμοῦ: eodem spectat *μεταίτιον μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους* 260. *κέχυνται νόσος* — οἷον ἀναρσίων οὐπὼς Ἡρακλείους — *ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι* 852 ch. οἱ τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη 1259 an. *Θαυνάτω γὰρ ἴσον πάθος ἐκπέυσει* Αἰ. 214 an. *insani Aiacis facinora* dicit. Triclinius et praeter libros exiguae fidei nonnullos unus maxima auctoritate Flor. Γ. *βάρος*, adscripto tamen γρ. *πάθος*. *εἰςλεύσσειν οἰκεία πάθη* Αἰ. 253 an. *πάν τὸ συντηχὸν πάθος* 306. ὦ *περισπερχές πάθος* 961. Affert Suid. v. *περισπερχές* sed ut ὡς scribatur. — 2. *calamitas ex culpa contracta*. αἰὲ δ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη Αἰ. 823. *Furias, scelerum ultrices* compellat. — 3. *Hinc facilis transitus est ad significandum malum, quo animum premi sentimus*. *πάθη μὲν οὖν δὴ πολλ' ἔγωγ' ἐκλανσάμην* Trach. 152. Longe enim significantius *fere ex affecto animo*

(*Leiden beweißen*), quam mala accepta (*Unglücksfülle*). ἀνεστέναζες ὁμόφωνον ἐχθροῦν Ἀτρεΐδαις οὐλλῶ σὺν πάθει Ai. 913 ch. ἀλλ' ἐνθ' αὖτ' ἦδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ Phil. 887. Animoangebatur, quod nec reddere sagittas vellet, et turpi fraude deceptum a se Philocteten animadverteret. Recte schol.: πάθους (f. scr. πάθος) λέγει τῆς ἀπορίας, ἀντὶ τοῦ ἀπορῶν τυγχάνω. Hinc est, quod aliquando *passionem mali* significare potest. ξύμπλον ἐμαυτῶν τοῦ πάθους ποιοῦμένη Ant. 537. Memorat Eust. p. 1444, 46. — Vitiose scriptum παθῶν Oed. Col. 1494, ubi a Brunckio inde παθῶν legitur. In Ant. 53. membr. Brunckii, Aug. b., Dresd. a., Par. R. edd. vett. μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν πάθος, quod etiam in Laur. a. supra scriptum. Sed ceteri codd., etiam Laur. a. b. ἔπος, quod explicatum dederunt Valck. ad Phoen. 415. et Lennep. ad Phalar. Epp. p. 100. De Oed. Col. 1268. v. πυνθάνομαι.

Παιῶν. 1. *Cognomentum Apollinis hospitalioris*: v. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 310 (338 Lips.). ἡῖτε Δάλιε Παιῶν Oed. R. 154 ch. ἰὼ ἰὼ Παιῶν Trach. 220 ch. Utrumque tanquam fausta exclamatio mediae interpositum orationi. — 2. *hymnus*: laetus inprimis et fausto omine plenus, qualem inprimis cessante malo, velut sublata pestilentia canere convenit, v. Hgen. ad Hom. Hynn. Apoll. 94. Müller. Dorien. vol. I. p. 207. Schneider. ad Plat. t. I. p. 208. παιῶνα, παιῶνα ἀνάγετε Trach. 209 ch. Ibi παιῶνα ἀνάγετε Ἀρτεμιν coniungenda: v. Herm. Id ignorans, ut videtur, Triclinius ὁμοῦ δὲ καὶ Παιῶνα dedit, quasi Apollo et Paeon diversa numina essent, πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυσιμαμάτων γέμετ, ὁμοῦ δὲ παιῶνων τε καὶ στεναγμάτων Oed. R. 5., qua sententia quinam usi sint, apud Intpp. videas. παιῶν δὲ λάμπει στονόσασά τε γῆρως ὄμανλος 187 ch. Utroque Oedipi loco gemitum de malo praesente et faustas preces coniungi videmus. — Accentus rationem in vocabulo non ā et ō contracta, sed ō extritum monstrare viso cognoscere licet ex Eust. p. 1275, 38. Arc. p. 8, 6. Gr. Herm. ad Prosod. p. 423.

Παιδαγωγέω duco. γέρων γέροντα παιδαγωγῆσω σ' ἐγὼ Phthiot. I (623 D.). Apud Gellium XIII. 18. φυλετίδες legitur tanquam nomen fabulae: correxit Casaubonus.

Παιδίος quod *liberorum* est. οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς Ant. 909. Perperam Aldus cum parte codd. ap. Brunck. (imo omnes esse credo, cum ne Laur. a. quidem eo vitio immunis manserit: Brunckii autem, quem saepe ex ingenio correxisse quanquam liberos antestatum persuasum habeo, in his rebus exigua fides est) παιδίον, quod et παιδίον dici debuit, nec tragicos decet vocabulum.

Παιδευμα institutio, disciplina. τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδείματα inc. C. 3 (779 D.).

Παιδευω. Antiquissima significatio *enutriendi* fuisse videtur. *λευκὸν αὐτὴν ὥδ' ἐπαίδευσεν γάλα* Peliae I (433 D.). Sed incerta eius fabulae memoria, videndumque anne *Πηλεΐ* corrigendum sit pro *Πελλίᾳ*. Apud Erotian. p. 304. legitur ὁ δ' pro ὡδ'; idem explicuit: *παιδικὸν πάθος. παιδῶν* (scr. *παιδείων*) *τὴν τὴν παιδοτροφίαν, ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς κ. τ. λ.* Inde ad *assuescendum* et *formandum animum* traducitur cum ad bonos mores, tum ad malos. *σε Θῆβαι γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν* Oed. Col. 923. Affert cum sequente versu Suidas v. *ἐκδίκους*. — *εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὥδε παιδεύεις* Trach. 451. *εἰ τοῦμόν ἦθός ἄρτι παιδεύειν νοεῖς* Ai. 592. Affert Suid. v. *μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τᾶλλα παιδεύει κακά* Phil. 1345. Brunckius et Buttmannus *παιδεύειν* interpretantur *docet*, usitatissimae prolepseos securi, qua cum verbis adiectiva ita dicuntur, ut id, quod inde efficiatur, indicent. V. Herm. l. c. Musgr. ad Eur. El. 379. Hemsterhus. ad Ar. Plut. p. 4. Schaefer. ad Oed. Col. 919. et ad Dion. de C. V. p. 413. — Adsignificatur *usus rebus ingratissimis experiendis partus*: *οἰδᾶ γ' αὐτὸς ὥς ἐπαιδεύθην ξένος* Oed. Col. 568.

* *Παιδιά* v. *παῖς*.

Παιδικά *deliciae*. De puero amato dici constat: v. Heind. ad Plat. Phaedr. p. 73, d. *τὰ παιδικά, ὡς ὀρεῖς, ἀπώλεσας* Ach. Am. IV^a (165 D.), v. ὀρεῖ.

Παιδικός *puerilis*. *ὅτω δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικὸν προσῆ* inc. LIX. 1 (721 D.). i. q. *παιδικοῦ*, ea metalepsi, de qua in v. *μισόμφαλος* copiosius egimus.

Παιδοκτόνος *filii parricida*. *σοὶ κακὸς πρᾶξις ἐφυνμήσατο τῷ παιδοκτόνῳ* Ant. 1290.

Παιδοποιέω *liberos patrio*. *μεθ' οὗ — καὶ παιδοποιεῖς* El. 579., de quo verbi sensu v. Schaefer. Append. ad Plut. Hemsterh. ed. Lips. p. 507. Lobeck. ad Phryn. p. 200. Erigonen Aegisthi ex Clytaemnestra filiam commemorat Pausanias II. 18, 5. Tzetz. ad Lycophr. 1374.

Παιδοτρόφος *pueris alendis idoneum*. *γλανκὰς παιδοτρόφον φύλλον ἐλαίας* Oed. Col. 706 ch. Explicat hoc Hesychius v. *στέφανον ἐκ φέρειν*: *ἔθος ἦν, ὅποτε παιδὸν ἄρξεν γένετο παρ' Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαίας τιθέναι πρὸ τῶν θυγῶν· ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν ἔρα, διὰ τὴν ταλασίαν*. Propter usum igitur olei in palaestra faciendi corona oleaginea ianuæ praeponebatur: palaestra enim marium, velut lanificium feminarum munus.

Παιδοργία *liberorum procreatio*. *τὴν δὲ τέκτουςαν λίποι τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύς τεκνον παιδοργίαν* Oed. R. 1248. Iocasta ipsa dicitur, non ut adverbiascat *παιδοργίαν*. *ὁμηλική* pro *ὁμηλιεῖ*, *λαλήματα* pro *λάλοι*,

πρεσβεύματα pro πρόσβεις dicta Musgravius contulit, quibus innumera addi similia possunt.

Παῖω ludo. De venatione dictum videtur Θεᾶς παῖων κατ' ἄλλους El. 557. Suid. γ. ἐξεκίνησεν et Zonar. p. 769.

Παῖς. 1. Antiquissima videtur nondum *adultae aetatis* significandae vis esse. Igitur *puerum* significat: παῖς ἄτις ὡς φίλος τιθήνας Phil. 696 ch. πάλιν γὰρ αὐ' θις παῖς ὁ γηράσκων ἀνὴρ Pel. I. 3 (434 D.). παῖς δ' ὢν inc. C. 6 (779 D.). — παιδὸς τοῦτ' ἐμάνθανον πάρα Ant. 999. neque enim consentaneum de servo cogitare, qui Tiresiam adduxerit, cum emptorum servorum heroica aetate summa paucitas fuerit, et id cognitum in allocutione maxime cernatur. τοῦ παιδὸς ὅτος τοῦδ' ἐγὼ διόλλυμαι Dan. I. 2 (176 D.). — τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμούς ἄγειν Ai. 565. τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου 575. παῖδά μοι τινα δούς Oed. R. 1142. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδα 1150. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδε —, 1156. — οἶδε παῖδες Oed. R. 32. ὅταν — κρύσταλλον ἀρπάσωσι παῖδες ἀσταγῇ Ach. Am. I. 4 (162 D.). Legitur apud Stobaeum παιδίας ἄγη, quod verissime emendavit Scaliger. *Puellam* significat: παῖς ἐξ οὔσα Trach. 553. adsignificatur una conditio non *nuptae*. ἡ παῖς ὁρᾶται Ant. 419. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὧμὸν ἐξ ὧμοῦ πατρὸς τῆς παιδὸς 468. — τήνδε τὴν παῖδα Trach. 582. μέθες χερσὶν τὴν παῖδα θάσσοι Oed. Col. 843. τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην Ant. 374 an. μέθες τὴν παῖδ' ἐν Αἰδοῦ τήνδε τυμφένειν τινί 650. τὴν παῖδα ταύτην 689. — τὼ παῖδε φημι τῷδε, τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι Ant. 557. αὐτὸς τε παῖδές θ' αἶδε Oed. Col. 463. τοῦ δ' αἶ τε παῖδες 1663. — τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινά Oed. Col. 937. εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖςδ' ἔχεις τὰς παῖδας 1025. ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν Trach. 529. Aliquantum ex sua et propria significatione evagatur, cum *adolescentem* significat magisque *firmum aetate*, quae significatio in mulierum genus non cadit. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν νανκράτωρ ὁ παῖς Phil. 1061. — παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί Phil. 996. Triplex genus explicationis admittit El. 447.: καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί. Haec Electra Agamemnonem precata aut *puerum* Oresten vocat, qualem olim hostium suorum manibus ereptum peregre ablegarat: aut *adolescentem*, in quam aetatem iam succrevisse illum sciret, ad quod magis inclino: aut *filium*, Agamemnonis modo nominati ut habeatur ratio. — 2. Inde ad *liberos* utriusque sexus significandos traductum est: perfacile enim intelligitur, quomodo *pueri* nomen ad *filium*, sed minime, quomodo *fili* ad *puerum* indicandum conveniat. *Filius* igitur dicitur addito nomine patris: Ἀχιλλέως παῖς Phil. 57. 1282. παῖς Ἀχιλλέως Νεοπτόλεμος 240. ὁ τοῦ Πολίαντος παῖς Φιλοκτήτης 263. ὁ Τυδέως τε παῖς 566. 588. ὁ παγκρατὴς Κρό-

του παῖς 675. ὁ παῖς — οὐδ' Ἀχιλλέως 928. ὁ Λαερτίου παῖς 1270. παῖς ὁ Ἀργύριος Ant. 945 ch. παῖς Ἀγαμέμνονιδας El. 176 ch. ὁ Μαιῆς παῖς Ἑρμῆς 1387 ch. Ζητὸς Ἀλκμήρης τε παῖς Trach. 19. καμῦσαι τὸν Ἀλκμή-
 νας — πόθι παῖς ναίει 98 ch. παῖς Λιδός 511 ch. χὼ Ζητὸς — παῖς 563. παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου Ai. 101. — τῷ πατρί τῷ πατρί Phil. 1341. τῷ Λαβδακίῳ παιδί Oed. R. 267. — τὸν τοῦ Λιδός παῖδα Phil. 791. παῖδα Μενεικίῳ Oed. R. 69. τὸν Ἀστιάκειον παῖδα Synd. VIII. 6 (153 D.). — παῖδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου Ant. 193. τοῖσιν Ἀτρώεω
 ἐμὲ ξυνόντα παῖσιν Phil. 1340. — *Filius dicitur: σμερνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθήνα* Oed. Col. 1092 ch. *Iovis enim nomen, quod praecessit, in precatatione subaudiendum.* Ἀητοῦς παῖς ἐκηβόλος Θεά Meleag. I. 2 (357 D.). *Vocativi sic dicti exempla post seorsim ponimus. At filius filiae et plurative liberi saepius dicuntur parentum quidem mentione adiecta sed sine nomine.* ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς Ai. 432. ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή 1148. παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν Oed. R. 1015. κείνου γε δὴ τοι παῖς ἐκλήζετο 1171. ἀνδρῶν δὲ παῖς 1361. παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός Ant. 901. Θεῶν παῖς 973 ch. — ἀνδρῶν ἐραθῶν παιδός Phil. 710 ch. — παιδί τῷ σαιντῆς Trach. 729. τῷ παιδί — τῆς τεχνωμένης 924. παιδί τῷ σῷ Ai. 495. — παῖδα τὸν σόν 505. παῖδα σὴν Oed. Col. 323. — τοῖς υἱὲν θυερόμοιον παῖδων Oed. Col. 366. — πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ; El. 529. εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἀγκῦραι βίου Phaedr. IX. 1 (612 D.). — ψαύσας — ὧν παῖδων Oed. Col. 1635. παῖδων τῶν σὼν νεάτορον γέννημα Ant. 622. — παῖσι τοῖς αὐτοῦ Oed. R. 457. Oed. Col. 1398. — γυναικῶν παῖδας Oed. R. 271. τοὺς κείνων ἔτι παῖδας Ant. 169. — Deinde omnis abest, sed ut subandiri aliquando possit, parentum mentio. κοινῶν τε παῖδων κοιν' ἂν — ἦν ἂν ἐκπεφυκότες Oed. R. 261. πρὸς παιδὸς θανεῖν 713. 722. παιδὸς δὲ βλόστας 717. ἀντὶ τοῦ δὴ παιδὰ μ' ὠνομάζετο 1021. παιδί καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσειν 1209 ch. πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας 1406. παῖδων δὲ — μή μοι πρὸςθῇ μέριμνα 1459. παῖδων δυοῖν σοὶ τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ — ἔπεμψα Oed. Col. 822. πρὸς παῖδων θανεῖν 974. παῖδας ἐξέφυσέ μοι 988. οἱ σ' ἀντὶ παῖδων — ἐκτενέομεν 1328. αὖσας παῖδας 1594. τί πρὸς παῖδων πατρὶ (sc. ἀγαλμα μεῖζον); Ant. 700. κλύουσα παιδός 1167. παιδός με σάλπει φθόγγος 1199. παπτήνας ὁ παῖς 1216. ὅπως παιδὸς τόδ' ἦσθετο — πάθος 1300. κἀφύσαμεν δὴ παῖδας Trach. 31. παῖσι μὲν ισοοῖσδε πληθύνεις 54. τὴν παῖδα δοῦναι 359. παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε 897. ἰδὼν δ' ὁ παῖς ὤμωξεν 928. ὁ παῖς — ὀδυρμάτων ἐλείπει οὐδέν 932. παῖδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτῇ τρέφει 1143. πνέσθαι παιδὸς δύσφορον ἄταν Ai. 629. παιδὰ τ' ὀρφανόν 638. σοφὰ τ' ὑπιστά τε παῖς κεκληῖσθαι El. 1078 ch. ὡς ἰ τέκοι παῖδα Oecon. VII (418 D.). ὠδῖρα παῖδων inc. XVI. 1, 2 (670 D.).

partum. παῖδας γάρ — ἀναλώσας ἔχει LXXXV. 1 (764 D.). — Denique *ore parentis liberi appellantur. χοῖραι παιδός ἐξ ἐμοῦ θανεῖν* Oed. R. 854. *παιδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;* Oed. Col. 417. *δύ' ἐξ ἐμοῦ μὲν — παῖδε* 536 m. *παισι τοῖς ἐμοῖσι* 793. *τὴν παῖδ' ἔχεις μου;* 825. *παῖς οὐμός* 1175. *εἰ δ' ἐξέφουσα τάδε μὴ 'μυνητὶ τροφοῖς τὰς παῖδας* 1368. *γεροῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς* Trach. 1053. *παῖδα τὸν ἐμὸν* Ai. 526. *τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ παιδων* El. 535. *δλόμερε παιδων* Epig. IV. Dubitatur, Sophoclisne an Aeschylī hic versus sit; in huius reliquiis posuit Dindorfius (51 D.). — 3. Compellandi formulam *παῖ* et *ὦ παῖ* constat et in liberis et in quibuslibet non senioris aetatis hominibus alloquendis reperiri, id quod secundum sententiae rationem expendendum. *παῖ* Phil. 201. 268. 372. 585. 765. 793. 852. 969. Oed. R. 444. Oed. Col. 188 an. Ai. 1388 an. Creus. VII (327 D.). — *ὦ παῖ* Phil. 315. 476. 529. 574. 616. 624. 740. 743. 772. 857. 877. 884. 955. Oed. R. 1008. Oed. Col. 323. 331. 726. 850. 1106. 1114. 1422. 1433. Ant. 628. 635. 644. 974. 1074. 1321 m. Trach. 61. 92. 735. 741. 794. 1014. 1053. 1217. 1243. Ai. 537. 546. 1150. 1159. El. 243. 818. 1119. 1211. 1221. Acris. VIII. 1 (65 D.). Aload. IV (102 D.). Phryg. I. 1 (649 D.). *ὦ παῖ, παῖ* El. 120 ch. ubi codd. plerique contra metrum *ὦ παῖ, παῖ*. Omittunt *παῖ* alterum Flor. Γ. A. Aug. c. Lips. b. et Suidas v. *δύστηνος*, ut sic scribendum videatur potius. 1073 ch. Ant. 939 ch. In Trach. 1009 m. Libri *ὦ παῖ, παῖ*, quod non magis ad versum quadrat antistrophicum, quam cod. Flor. scriptura *ὦ παῖ, ὦ παῖ*. Hermannus *παῖ, παῖ* scripsit, Seidlerero alterum *παῖ* delendum videtur. — *ὦ παῖ* Trach. 1025 m. Oed. Col. 1488 ch., quod Hermannus *ὦ ὦ παῖ* correxit. Ant. 1252. *ὦ παῖ, παῖ* Ai. 332. — *παῖδες* Oed. R. 142. Oed. Col. 1257. 1611. 1629. 1748 an. inc. C. 2 (779 D.). — *ὦ παῖδες* El. 1424. Trach. 818 ch. 868. Oed. R. 147. Oed. Col. 1470. 1539. 1752 an. 1757 an. inc. XXIII. 11 (678 D.). C. 11 (779 D.). — Amplificatur ea compellatio: [*ὦ τοῦ στρατηγῆσαντος* — *Ἀγαμέμνονος παῖ* El. 2. *ὦ παῖ (ὦ παῖ, παῖ) δυστανότατος ματρός* 121 ch. *παῖ γέροντος Οἰρέως* Trach. 566. *ὦ παῖ Λαερτίου* Ai. 1. *Τελαμῶνι παῖ* 134 an. *παῖ Τελαμῶνος* 183 ch. *παῖ τοῦ Φυγύλου Τελεῦταντος* 209 m. *παῖ Τελεῦταντος* 324. *παῖ Εὐρύσθακος* 571. *ὦ κρατίστου πατρός Ἑλλήνων* τραφεῖς *Ἀχιλλέως παῖ* *Νεοπτόλεμ* Phil. 4. *Ἀχιλλέως παῖ* 50. 538. 1221. *Λαερτίου παῖ* 87. *ἱσθλοῦ πατρός παῖ* 96. *ὦ φιλιτάτου παῖ πατρός* 242. *ὦ παῖ πατρός ἐξ Ἀχιλλέως* 260. *ὦ παῖ Πολίαντος* 329. *ὦ Πολίαντος παῖ* 1245. *παῖ Πολίαντος* 1396 an. *ἄναξ, ἐμὸν κῆδεμμα, παῖ* *Μενονικῶς* Oed. R. 85. *ὦ παῖ Μενονικῶς* 1503. *ὦ παῖ Λαίου* Oed. Col. 559. 1504. *ὦ φιλιταῖ Ἀργέως* [παῖ] 613. *ὦ παῖ Κρόνου* 716 ch. *ὦ Γῆς παῖ καὶ Ταρτάρου* 1570 ch. *παῖ Μενονικῶς Κρόνον* Ant. 211. 1086.

παῖ, Διὸς γένεθλον 1134 ch. παῖ κρηνῶν πατρός Ὡκεανοῦ Inach. II. 1 (256 D.). — σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινυες EL 112 an. ὧ παῖδες οἰκτροί Oed. R. 58. ὧ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου Oed. Col. 106. ὧ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες 1407. Reddendum Sophocli Φαμενός, Τειρεσίου παῖς Polyid. VI., etiam Dindorfio omissum: v. Φαμενός. — 4. De sermone in hoc vocabulo proprietate haec observanda. Ellipsin patitur filiam significans: μητέρ', ἥ φύσει μὲν ἦν βασιλεια, Λαομέδοντος Ai. 1280. Deinde formula notabilis ξὺν παιδὶ σὺν γυναικὶ δουλώσειν Ixi Trach. 256. Inde a Turnebo contra codd. fidem obtinuit scriptura παῖσι. Illud revocandum fuit, non quo Iole significaretur, sed quia sic locuti videntur Graeci, ubi vel non constaret, vel non quaereretur, haberetne quis liberos, an nullos, an plures haberet. Recte ita Hermannus comparans illud σὺν δόρῃ σὺν ἀσπίδι. Schaeferus quidem sine mendi suspicionem formulam illustravit Mel. Cr. p. 116. Praeterea καὶ γυναικὶ legitur, sed cum Flor. καὶ non praeferat omnino, Harl. γυναικὶ τε, probabiliter Hermannus σὺν γυναικὶ rescripsit. Deinde cum heroum aetate bonorum bona crederetur progenies esse, πατρός παῖς genuinam et quasi gentilem nobilitatem filii significat. Viam monstrat ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας Phil. 710 ch. — δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρός, οὐ σὺ παῖς ἔφης, κείνου λελῆσθαι EL 333. — ἐξὸν πατρός πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλήσθαι καλοῦ τῆς μητρός EL 358. Hinc deflexum παρφοδικῶς illud γαστρός καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρός παρόν Synd. III. 3. (148 D.) de eo, qui gulositate et voracitate conspicuus esset. Cf. Photium p. 586, 23. et Censuram Aeschyli Eumenidum a Muellero editarum p. 74. — Falsa scriptura est Ἀφροδίτα λάταξ παῖσιν ἐπεικίπτει δόμοις Inach. III. 2 (257 D.). ἄπαισι γυν emendatum a Toupio, quanquam haec dubio maior correctio non est.

Παῖω ferio. 1. Proprie de vulnere et ictu, item de illidendo: τὸν ἐκτρέποντα — παῖω δι' ὀργῆς Oed. R. 807. ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων 1270. ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὐτις ἀλλ' ἐγώ 1332 m. παλοαντες τε καὶ πληγέντες Ant. 171. de caede mutui dictum. τί μ' οὐκ ἀνταλὰν ἔπαισεν τις 1294 m. Latet in ἔπαισε nomen πλαγάν. παλσαο' ὑφ' ἡπαρ αὐτόχειρ αὐτήν 1299. παῖσον — διπλῆν EL 1408. παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῆδοι Trach. 1027 m. τὸν δὲ — παλεῖ λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ Ai. 238 an. παλσας κάρα ὀρώϋζεν 301. κέστρα σιδηρᾷ πλευρᾷ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παλῶν Aeg. III (21 D.). — ὧ Διὸς ἀκτίς, παῖσον Trach. 1076. Hunc et priorem versiculum, qui tanquam melica exclamatio senariis interpositi sunt, in trimetrum redacturus Valckenarius ad Eur. Hippol. 1378., πέσον scribebat. — λανθάνει στήλην ἄκραν παλσας EL 735. de rota metae illisa. — 2. Tralate bis dictum de gravi calamitate, quasi infligenda; δευτέρω

Ἰπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον Oed. Col. 550 m. Oedipus de patre a se interfecto rogatus loquitur. ἐν δ' ἐμῷ κάρα θεὸς — μέγα βάρος μ' ἔχον Ἰπαισεν Ant. 1260 m.

Παιών *medicus*. οὐδέ τι' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπισημῶν Phil. 168 an. Θεράπειαν explicat. scholiasta, ἐπισημῶν autem ἐξηγεῖται. Bruckius αὐτῷ scripsit, ἐπισημῶν ut accedendi videatur vi praeditum esse, id quod sane blanditur. γ. ἐπισημῶν. Ἴθι Ἴθι μοι παιῶν Phil. 821 ch. .

Πιῶνιος *medicus, salutaris*. παιωνίας εἰς χεῖρας ἔλθῃν Phil. 1329. Substantivum est ὃν ἔχῃ παιῶνιον, καὶ μῦνον λατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν (sc. ἐκκαλοῦμαι σε γενέσθαι) Trach. 1198. Hanc significationem ignorant grammatici veteres, Θεραπευτήριον, Θεραπευτικόν, λατρικόν explicantes.

Πακτώ *observo*. καὶ δῶμα πάντου Ai. 576. Mendosa scriptura δῶμ' ἀπάκτου in libris omnibus videtur esse praeter Flor. A. Θ. et ipsos non optimos; idem mendum Suidam occupavit et explicatur a scholiasta utroque. Veram scripturam ab Eustathio servatam p. 742, 43. 1532, 59. 1937, 62. commendavit Valck. ad Herod. II. p. 146., restituit Bruckius.

Πακτωλός *fluvius*. τὸν μέγαν Πακτωλόν Phil. 393 ch. Accentus regulam ponit Arcad. p. 57, 11.

Πάλαι. 1. de re longo abhinc tempore gesta (*dudum*). οὐδέν εἰμι, καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι Phil. 1018. τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων τὸν ἄνδρ' ἔφηνε μὴ κτεῖνος Oed. R. 947. ὃν οὐνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὸν ἀπώκειτο 997. τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρὸν 1245. τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακόν Oed. Col. 511 ch. θεοῖς — τάχ' ἂν τι μηλίσσον εἰς γέρας πάλαι 969., quod nescio an tertiae dicam significationis documentum esse. τὸν πάλαι — ἁλόντ' ἀπύταις Ἀγαμέμνονα El. 123 ch. ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφατον ἐκ πατρὸς πάλαι Trach. 1149. — 2. Sed, sicut Latinorum *dudum*, saepe praesentibus ita opponitur, ut non significet nisi id, quod nunc ipsum non fiat. v. Valck. ad Hippol. 1085. Wolf. ad Plat. Sympos. p. 20. Stallbaum. ad Apol. Socr. p. 18, B. cf. Phavor. s. v.: πάλαι οὐκ αἰετὶ μακρὸν χρόνον σμαίνει, ἀλλ' ἔστιν οὐ καὶ πρόσφατον Ἀττικῶς. Tamen de re nuperrime gesta apud Sophoclem non legitur. Praecipuus illi usus est in cogitatione et sensu significandis, quibus i-lentidem volvendis diu assuevisse videmur. πάλαι μέλημά μοι λέγεαι Phil. 150 ch. σκοπῶ καὶ πάλαι 585. ἀλγὼ πάλαι δὴ 795. τοῦτ' ἀνίσταμαι πάλαι 894. 901. οὐ νῦν πρότερον, ἀλλὰ καὶ πάλαι 953. καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείνων ἂν ἦν 1202. πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται Oed. R. 289. i. e. πάλαι ἐθαυμάζετο, καὶ νῦν ἔτι. ὃν πάλαι ζητεῖς ἀπειλῶν 449. οὐκ οὐκ ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι; 973. τὰ λῶστα — ταῦτά μ' ἄλ-

γύνει πάλαι 1067. ὄνπερ πάλαι ἐζητούμεν 1112. εἶπον, ὥς δοτήν; πάλαι 1161. γνούς τὴν παρούσαν τέρψιν, ἥ σ' ἔχει πάλαι 1477. πάλαι — τοῦ αὐτοῦ ἔπη — ὥς τελῶν ἐφαίνεται Oed. Col. 635. ὄνπερ καὶ πάλαι κατέχομεν γνώμη 1254. πάλαι δὲ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται 1624. νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ Ant. 181. nisi et hoc olim significat. ἐπολ — ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι 279. καὶ πάλαι πύλαις ἄνδρες μόλις φέροντες ἐξέρχονται ἐμοί 289. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν 556. ἐξηπόλημαι κάκπεφύορτοςμαι πάλαι 1023. ὥς σ' ἐποικτελῶ πάλαι El. 908. πάλαι δέδοκται τὰντα κοῦ νεωστί μοι 1038. Ἀγισθον — ἱστορῶ πάλαι 1090. ὄρῳ σ' ἐποικτελῶ πάλαι 1190. εἰ — μὴ ἔχουρον ἐγὼ πάλαι φυλίσσω 1324. πῶς οὕτω πάλαι ξυνών μ' ἔλθοις 1390. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι — 1469. ἐσφάλλου πάλαι 1473. diu est, quod errasti, i. e. errasti plane. καὶ πάλαι παρῶν Trach. 87. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων θέθεν 413. οὐδὲν — ὦν σὺ πούκλληις πάλαι 1110. σε — ὄρῳ πάλαι κυνηγετούντα Ai. 5. καὶ σὺν γὰρ — ἔχοντα πάλαι 20. πάλαι φύλαξ ἔβην 36. — 3. Aliquando dicitur de infinito tempore praeterito, non relato illo ad illud, in quo quasi medio constituti loquimur: olim. οἶσα σφ' πάλαι τροφός Oed. Col. 764. Thebis enim natus Oedipus. Νέσσοις πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν Trach. 1131. — 4. Cum articulo et nomine dictum et qui dudum significat et qui olim fuerit. Illo modo dicta haec sunt: κακούς κατὰ προσάψει τοῖς πάλαι Oed. R. 668 ch. pestilentiam dicit. δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι 1214 ch. Sic certe libri, componendaque ita verba sunt τὸν πάλαι ἄγαμον γάμον. Asyndeti insuavioris causa τ' ἄγαμον Hermannus correxit; sed vel sic non cum δικάζει, ut ille, sed cum γάμον coniunxerim πάλαι. οἱ πάλαι θανόντες El. 1411 ch. longo enim fortiore sententia dudum mortui percussorum nefas ulcisci dicuntur, quam olim mortui. ὥς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν μόνον γένοιντο πημάτων λυτήριον 1482. quibus diu est, quod afflijor. — Alterius rationis documenta haec habeo. δεσπότηισι τοῖς πάλαι El. 754. Agamemnonis domum significat: nec enim nunc regnabat illa sed Aegisthus. τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου 1132. μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα Trach. 1155. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ τοσεῖν ἢ τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι Ai. 330. morbo, qui olim urgebat, dolere, i. e. recuperata sana mente dolere de facinoribus. Κάδμου τοῦ πάλαι Oed. R. 1. τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀργήνορος 268. vetustissimi illius, generis principis. οὐδὲ — τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται 916. ἡ τοῦ τυράννου τῆςδε γῆς πάλαι ποτέ; 1043. i. e. τοῦ πάλαι βασιλεύοντος τῆςδε γῆς. τὴν πάλαι γένους φθοράν Oed. Col. 370.

Παλαιός. 1. vetus, i. e. quod ex antiquo tempore mansit. παλαιᾷ κηρί Phil. 42. παλαιὸν ἄλγος ὑπέμεινας 1154 m. ὁ πρὶν παλαιὸς ὄλβος

Oed. R. 1282. *πατρίω λόγῳ παλαιὰ δώματα* 1395. *πατρίω λόγῳ* coniungenda sunt; *veterem, quae patris ferebatur, domum* dicit; nec enim Polybus Oedipum genuerat. *παλαιὸν θᾶκον θριθοσκόπον* Ant. 986. *τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος* — *τόδε* El. 4. *μῦθος παλαιὸν* 1303. *παλαιὸν δέλιτον* Trach. 156. *ἐπὶ παλαιὰ φηγόν* 170. *quercum Dodonaeam*. *ξένδον παλαιὸν ὄντα* 262. *ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ θηρὸς* 555., de quibus et *παράλληλον* compositis v. *ἀρχαῖος*. *Φοῖβον παλαιὸν κῆπον* inc. XCIH. 3 (655 D., qui Orithyiae fabulae iure assignavit). Legitur apud Strabonem VII. p. 295. *Φοῖβον τε παλαιόν*; unde Dindorfio in praef. Scen. Gr. p. XXVIII. *παλῆόν* scribere in mentem venit: quod confutavit Hermannus ad Oed. R. 1219. — 2. Hinc etiam de tempore et aetate dictum exstat. *παλαιὸς ἂν οὐ χρόνος* — *μένει* Ai. 596 ch. *diu est, quod*. cf. Musgr. ad Eur. Phoen. 554. *ὃν δὲ παλαιὸν ἔν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγώ, μή μοι βεβήκη* Phil. 491., quod explicuit Brunckius. *μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μέτρησιν χρόνοι* Oed. R. 561. . Hinc ad homines senes transfertur, cuius loquendi rationis inveniendae viam monstrat *παλαιῷ* — *ἐντροφος ἀμέγας* — *μάτηρ* Ai. 613 ch. — *παλαιὰ σώματα* Oed. R. 961. versus a Stobaeo Floril. CXVIII. 11. CV. 28. et Eustathio allatus p. 699, 40. 1266, 40. 1821, 8. 1959, 20. *πορεύονται γὰρ οἶδε δὲ τινες χρόνῳ παλαιοὶ* Oed. Col. 112. *τὶ δ', ὅς παλαιὸς κάγαθός, φίλος τ' ἐμός, Νέστωρ δὲ Πόλιος, ἴστω;* Phil. 419. Ven. ὁ παλαιός. Cum *παλαιὸς κάγαθός* sic simpliciter iungi non possint, quippe in una aliqua re convenientia, recte Hermannus docet, *παλαιόν* voce erigendum esse hoc sensu: *qui senex est, et in senectute strenuus*. — 3. *vetus* id, quod in antiquum tempus recedit. *ἃ παλαιὰ χαλκόπλακτος* — *γένος* El. 476. *λατὸν παλαιὰ θέσφατα* Oed. R. 907 ch. *παλαιὸν σπερμάτων* 1246. *ἢ τὴν παλαιὰν συμφορὰν γένους ἱεῖς;* Oed. Col. 602. Hinc et *pristinum*, quod nunc non est amplius, significat, et *vetustate obsoletum*. *τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβημένη* Ai. 795. *ἔχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας* Oed. R. 109. Referunt hunc versum cum praecedente Moschop. Dict. Att. v. *ἔχνος*, schol. Eur. Hec. 1035 M., Suidas et Zonaras v. *δυστέκμαρτον*. — *καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαιὰ ἔπη* Oed. R. 290. gl. *σαθρά*. v. Schuetz. ad Aesch. Prom. 317. Affert Suidas v. *κωφὰ*. Ceterum Laur. c. *μάται' ἔπη*. Media syllaba Sophocli non corripitur; de ceteris tragicis incerta res est, nec verisimilis tamen: v. Matth. ad Eur. El. 493. Seidler. ad v. 492.

Πάλαισμα prudens consilium, ars. *τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα μήποτε λύσαι θεὸν αἰτοῦμαι* Oed. R. 879 ch. Schol. ed. Iunt.: *πάλασμα*, ἡγουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόβου τοῦ λατοῦ. Hoc verum esse non potest; quaerebant enim cognoscere magnopere. *πάλαισμα consilium* in-

telligo, quo regnum adeptus Oedipus est; cuius imperium cum salute civitati fuerit, ut maneat, chorus precatur.

Πάλαιστῆς. Cum *luctatorem* significet proprie, iam *talate dictum* videtur de Troianis eorumque pugnandi ratione *φιλιπποι καὶ περσικαί*, *σὺν αὐκῇ δὲ κωδωνοκρότῃ παλαισταί* inc. LXX. 2, 2 (738 D.). Magis abest ab legitima dicendi ratione, cum hominem *artis plenum et versutum* significat. *σοφὸς παλαιστῆς κύνος* Phil. 429. v. Valck., ad Eur. Hippol. 921.

Παλαίφατος antiqua memoria. Pars compositi altera conspicua est in vaticiniorum origine indicanda: *τοῦπος τὸ θεσπρόπον — πᾶς παλαίφατος προνοίας* Trach. 820 ch. Schol.: *γράφεται παλαίφοιβου, ὃ ἢ τῆς πάλαι μαντευσαμένης· φοιβᾶσθαι γὰρ τὸ μαντεύεσθαι*. Et in vulgata scriptura is inest sensus, nec sermonis lex tale compositum velut *παλαίφοιβος* admittit, et numeri antistrophici respuunt. Ceterum qui ita scripserint, *τῆς πάλαι Φοίβου προνοίας* daturos fuisse credibile est. Huic aliquantum dissimile, quippe obiective dictum *τῆςδε τε μαντεῖα — τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφαθ', ἃ μοι Φοῖβος ἤνυσεν ποτε* Oed. Col. 455. Vetus oraculum de occidendo patre et connubio matris in mente habet: v. Herm. — Minus perspicua vis est verbi *φημι* in *ἡ παλαίφατος Δίκη* Oed. Col. 1383, quanquam vel hoc *Iustitiae vim Deorum olim cura et quasi ore hominibus patefactam esse* significat.

Πάλαω luctor; inde *congregior pugna* universe, *τίς οὐ παλάουο' ἐς τρις ἐκβάλλει θεῶν*; inc. XXIII. 13. (678 D.) de invicta Amoris vi dictum.

Πάλαμη manus. Transfertur ad *valendi et efficacie* significationem. *ὦ παλάμαι θνητῶν* Phil. 177, Miratur quidem chorus quomodo feram tolerare Philoctetes vitam potuerit, nec inest tamen *artis et solertiae* notio, ut scholiastae visum scribenti *ὦ τέχνη καὶ γνῶμαι*. Miseratus enim calamitatem dicit *o misere infirmæ hominum vires, quam non valitis ad talem aerumnam levandam*. Vidit hoc Erfurdinus. — *Rem manu effectam* significat, *caedem* quidem: *ὡς τίνα δὴ ῥέτης παλάμαν ποτί*; Phil. 1191. Schol. *πρᾶξιν ἢ ἔργον*. — De accentu v. Arcad. p. 110, 6.

Πάλαμναϊος. π. *πικρὸς καὶ φόνιος καὶ σοβαρὸς* Gr. Bekk. Anecd. p. 293, 12. *ἀποτρόπαιος, σκληρὸς. φονεὺς, ὁ αὐτοχειρεῖ τινὰ ἀνελών. ὁ ἀνελόμενος μιάσματι οικέω*. Hesychius. Significationem *ἀποτροπαίου* quam etiam Gr. Bekk. l. c. p. 193, 10. firmat, scribens *ὁ δαίμων ὁ τὰ μύση καὶ τὰ μιάσματα ἀποτρέπων*, longe tamen Photius melius p. 371, 13. *παλαμναῖος — καὶ Ζεὺς παλαμναῖος, ὁ τοὺς τροιούτους τιμωρούμενος· καὶ προστρέπων, ὁ προστρέπων τὸ ἄγος αὐτοῖς*. Hoc αὐτοῖς ad *ἀνδροφονοῦντας* respicit, quod praecedit. Uno vocabulo *ἀλά-*

σπέραι διείηκεbat. Apud Sophoclem non videtur nisi de auctore caedis dict. φόνει γενέσθαι καὶ παλαμναῖον εἶδεν Trach. 1197. ἤτις ξυνεύδεις ἐφ' ἑκάστην αὐτῶν El. 577.

Πάλιν. I. Antiquissimam significationem solamque Homericam non esse *rursus* sed *reito* accurate observavit Passovinus in lexico, firmavit Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 100. Eundem apud Atticos persaepe reperiri adverbii usum, nec Valckenarium latuit ad Phoen. 732. 1409., nec Schneiderum ad Plat. Civ. p. 584, D. (t. III. p. 161). τὸν σκοπὸν πρὸς ταῦν ἀποστελεῖ πάλιν Phil. 125. v. Herm. δεῦρ' αὐθις ἐκπέμψω πάλιν — τὸν αὐτὸν ἄνδρα 127. Iterata actio in αὐθις inest, πάλιν minime abundat, sed *vine remetiendae* significatione praeditum est. ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν; 559. Male distinguunt post ἄξοντες, hoc enim et πάλιν coniungenda sunt. ὡς μεθήσων μήποθ' ὥθ' ὀρεῖ πάλιν 923. non est *iam rursus me intuetur*, sed in adverbio addito *oblitus oculorum* quasi *ultra citroque inter utrumque remeantis* significatio cernitur. αὐθις αὖ πάλιν εἰσιμι πρὸς σε φίλός 940. οὐκ εἰ πάλιν; 963. αὐθις πάλιν δοῦναι 1216. reddere in manus dando. πάλιν μεθῆναι ταῦτα 1232. πάλιν πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἔκετο Oed. R. 114. τί μοι — περιτελλομένοιαι ἔραις πάλιν ἐξανδύσει χρέος 156 ch. πάλιν περιτελλομένοιαι coniungenda. οὐ πάλιν ἀπορρόφος — ἄπει; 430. πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμιν ἐν τάχει πάλιν; 765. πορεύεσθαι πάλιν Oed. Col. 80. τῶνδ' ἐδράνων πάλιν ἔκτοπος — χθορός ἔκθαρε 232 ch. πάλιν κατελθεῖν 607. αὖ exsilio redire. τὸν ἄνδρα — ἐκπέμψαι πάλιν 1349. τὴν τ' ἰθ' ὡς τάχος πάλιν 1400. οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν 1405. πῶς γὰρ αὐθις αὖ πάλιν στρέψωμ' ἄγοιμι 1420. πάλιν, φίλα, συθώμεν 1721 m. τὰ μὲν δὴ πόλεος δεσφάτης θεοὶ — ὤρωσαν πάλιν Ant. 163. inclinantem ad casum erexerunt. ἡ γυνὴ πάλιν φρούδη 1229. ἀπορρόφον ἤξομεν πάλιν El. 53. σὺν κακῷ μέτει πάλιν 422. πρότερον ἐκίνους — δεῦρ' αὐθις πάλιν καλώμεν Trach. 341. ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τὰνθρῶπεια Ai. 131. cf. Ant. 163. ἐπάξας αὐθις ἐς δόμους πάλιν 298. — Sed iam apud Homerum aliquoties transfertur ad significandam actionem eam, qua aut tollitur ante facta res, aut mutata in pristinam conditionem restituitur, id quod Latinis *rursus* adverbio dicitur, tamen ut de actione iterata minime cogites. v. Spohn. Lectt. Theocr. spec. I. p. 32. Matth. ad Eur. Herc. fur. 728. βλέπειν — ζῶντ' Ἀχιλλεῖα πάλιν Phil. 358. quasi *vitalae redditum*, mors ut irrita fieri videretur. εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετολοῖσις 949. μεταγνῶναι πάλιν 1254. ὡς ἂν — ἥλιος ταύτη μὲν αἰρῇ, τῇδε δ' αὖ δόνη πάλιν 1375. εἰ πάλιν σώσους, δεῖα 1377. φόνος φόνον πάλιν λύοντας Oed. R. 100. cf. εἰ μὴ πάλιν δώσους. ἀντιφόνους δέκας El. 239 m. κούκ ἔστιν ἀντιφ' τοῦτ' ὅ γ' ἐκβαλεῖν πάλιν Oed. R. 849. irritum reddere. πάλιν σε δαίμων δέκατος

αὐτοῖς Oed. Col. 1563 ch. *Δίας λαθρόμενος πάλιν* Ai. 697, *ἐπὶ τῷ οὐρανῷ δουλεύειν πάλιν* El. 804. *Sperarat enim serviendi necessitate esse exitum solum iri.* Πηλεία — *γερονταγωγῷ κἀναπαιδεύω πάλιν* Pel. I. 2 (434 D.) *πάλιν γὰρ αὐτοῖς παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ* ib. 3. *ἐν τέλει, ἀφ' ἧς τε καὶ φθίνει πάλιν* (ἢ ὕβρις) inc. XLVII. 3 (705 D.). *ῥῶτα, περ' αὐτῆς εἰσενεστατή φανῇ, πάλιν διαβῆναι κατὰ μῆδ' ἐρχεται* (ἢ σελήνη) LVI. 8 (713 D.). — Paulo aliter dicuntur haec, ut tamen ad idem significandū genus referenda sint: τὰ πρὶν εὖ θέμενοι τὰδ' ὥς πάλιν El. 1428 ch. *εὐφρόσθε*, transitum ab uno ad alterum significantes πάλιν. *ταχὺν δὲ καὶ βουλεύειν πάλιν* Oed. R. 619. *russum a περ parte etiam propteravertens consilio; significatur adversus insidiatorem suscepta, et quasi directa actio.* εἰ σὺ μὲν μάθους τοῖς τῆςδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὐτῇ πάλιν El. 363. — 3. Aliquando tamen actioni iteratae significandae constitutum est. τὸ σὺν φράσσειν αὐτοῖς πάλιν μοι πᾶν Phil. 342. *Via transferendi a locis ad tempora significanda vocabuli hoc exemplo monstratur.* Quis enim suum casum narrare Neoptolemum, sed interiecta aliarum rerum mentione avocatum quasi in viam Philoctetes deducit, unde digressus erat. πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγος, ὑπέμνασας Phil. 1154 m. *ἄλγος*, εἰ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν Oed. R. 1166. *φυτεύσαντες πάλιν ἀγῶνα ταυτὸν σπέρμα* 1404. *δὲς γὰρ οὐχὶ βούλομαι ποιοῦσά τ' ἄλγος, καὶ λήγουσ'* αὐτοῖς πάλιν Oed. Col. 365. *οὐράνια γὰρ ἀστραπή φλέγει πάλιν* 1466 ch. Non τὸ δεύτερον, iterum, sed *russum* interpretetur, sed in re consimili: *δαίνονται γὰρ αὖ πάλιν* Trach. 1078. *de accessu morbi gravescentis.* — 4. Exemplorum αὐτοῖς s. αὖ et πάλιν composita monstrantium αὖτοῖς πάλιν prima significatione praeditum exhibent Trach. 341. Ai. 298. Phil. 127, 1216., αὖτοῖς, αὖ πάλιν Phil. 940.; αὖ πάλιν secundam prae se fert Trach. 1078. Pel. I. 2 et 3.; αὖτοῖς πάλιν *russum* tertiam Phil. 342. Oed. Col. 365.

Παλινικός tenebrosus, opacus. V. Wernick. ad Tryphiod. p. 217. *χειμῶνι σὺν παλινικῷ* Inach. X. 11. (272 D.), Harpocratiōni explicatum *ζοφερόν*. Glossam *παλινικῷ* habent Photius p. 373, 25. *σκοτεινῷ* explicans, et Suidas, cui cum Harpocratiōne convenit.

Παλίντονος tentus. παλίντονα τόξα Trach. 509 ch. *reciproca tela* Attius Romanus poeta interpretatus est, v. Scalig. ad Varr. de L. L. VI. p. 78. Gell. N. A. IX. 11.

† *Παλιντράπελος.* Eust. p. 1135, 19.: *ὅθεν συγχεόμενος ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ παλιντράπελος οὐκ ἐπαινετῶς ἔχει.* δηλοῖ γὰρ τὸν ἀνάπαλιν τραπέζαν τοῦ φρονεῖν. Particula nemini dum animadvertenda, inc. 973. sequenti Dindorfianos numeros.

Παλινοτρόφος, πετροφύς. τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλινοτρόφῃ — ἀνεστρέφοντες ἐξ Αἰδου Phil. 446. Schol. τετραμμένα τοῖς κακοῖς. Affert haec Suidas v. παλινοτρόφῃ. Spectant autem Sisyphum: v. Herm. et v. 621.

Παλινοτροπος, retro versus, ἥντιν' αὖ παλινοτροπος κέλευθον ἔρπεις Phil. 1296. ὡν Flor. Γ. ὅταν δαίμων — κλύσιν γ' ἐρεῖται τοῦ βίου παλινοτροπον Ai. Loos. IV. 5 (14 D.). *inveniens fortunam reddit.*

Παλιφρόοια aestus. στενωπὸς Αἰδου καὶ παλιφρόοια βυθού inc. LVIII. 2 (716 D.). De ultima producta et accentu v. ἀγνοια s. ἀγνοια et ἀλήθεια.

Παλλισούτος retro properans. παλλισυτον δράμματα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον Oed. R. 193 ch. Spectat hoc fortasse Hesychius, παλλισυτον explicans ἐξ ὑποστροφῆς.

Παλλὰς den, στυνί τε παῖς (Διὸς) Παλλὰς Ἀθάνεια Oed. Col. 1092 ch. Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλὰς Ai. 933. Respicit hoc Eust. p. 333, 44. ὧ Παλλὰς Trach. 1025 m. πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς Oed. R. 20. ὧ μεγίστης Παλλάδος καλουμένην πασῶν Ἀθῆναι τιμωτάτη πόλις Oed. Col. 107. Παλλάδος θεῆς Ant. 1169.

Πάλλας n. pr. ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων — Πάλλας Aeg. I. 7 (19 D.). Pallas est Pandionis filius, Aegei frater et Pallantidarum stirpis auctor, de quorum cum Aegidis controversiis multi erant Atticarum antiquitatum scriptores.

Πάλλω quatitio. χερὶ πάλλων τὰν ἑμῶν μέλεον τροφάν Phil. 1110 m. tela. De sortitione: ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβηὲς κλήροις ἔπληαν El. 700. locum secundum sortem assignarunt. Magis proprie in hoc genere dictum κλήρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο Ant. 392. — Intransitive dictum de terrore et tremore ἐκτέταμαι φοβεράν φρένα δέμειν πάλλων Oed. R. 153 ch. Affert Suid. v. φοβερά. Verbi ille usus idem reperitur Eur. El. 435. 477. cf. Seidler. ad El. 433 (= 435.). Porsonus idem testatus metri causa ἀμπάλλεσθαι Orest. 316. dempto σ' ἀμπάλλετε corrigendum esse putavit, numero dochmiaco plane contrarium iuberi ignarus.

Πάλος sors. καμὲ — πάλος καθαιρεῖ Ant. 275.

Παλτός vibratus. παλτῶ ῥιπτεῖ πυρὶ Ant. 131 an. fulmine.

Παλύνω inspergo. καπὶ χρωτὶ διπλῶν κόνιν παλύνας Ant. 247. Hoc haud dubie respexit Hesychius scribens παλύνας, τὸ λεπτόν τῆς γῆς ἐπιβαλὼν, τὴν καλουμένην χυτὴν. Iniuria enim χύτην scribunt.

Παμβῶτης omnia alens. παμβῶτι Γῆ Phil. 392 ch. Versum cum priore affert Eust. p. 46, 11., vocabulum παμβῶτις p. 71, 13. 978, 4. 1602, 4.

Παμμήκης longissimus. ἀρίστων — οὐδὲ παμμήκης γόους Oed. Col. 1605.

Πάμμηκος longinquus, perpetuus. πανσύρτω παμμήκῃ πολλῶν δεινῶν στυγνῶν τ' αἰῶνι El. 842 m. si recte correxit Hermannus αἰῶνι pro ἀέων, quem ex parte secutus Dindorfius ἀέων servato. Schol. παμμήκῃ, τῇ πολυχρονίῳ καὶ διηγεαῖ: is quidem πανσύρτω et παμμήκῃ substantivorum manus implere, quod vix ita potest fieri, putavit. Alius χρόνου — πάντας μῆνας ἐπιδεχομένον. Triclinius: ἐν τῷ πανσύρτῳ καὶ παμμήκῃ καὶ διηγεαῖ χρόνῳ. Dicitur αἰὼν (vita) πάνσουτος πασι μῶς πολλῶν δεινῶν στυγνῶν τε, vita perpetuo nil nisi gravia asserens.

Παμμήτωρ quae mater vocatur optimo iure. γυνή — τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ Ant. 1267. De falsa cod. Aug. scriptura παμμήτηρ v. Summi Viri parerg., ad Plryn. p. 659.

Πάμμορος infeliciissima sorte usus. ξένη πάμμορε Oed. Col. 159 ch.

Παμπήδην omnino. ἀλλά νιν — φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην Ai. 899. v. Lobeck. Schol. Suidas, Hesychius πατελῶς explicant, ille praeterea adiecit: ὅλον τὸ σῶμα, hic ἐλοσχευῶς, — De tonno v. Apoll. de Adv. p. 611, 23.

Παμπληθία turba. πᾶσαν οικιῶν παμπληθίαν Laoc. III. 4 (342 D.).

Πάμπληκτος multis gravibusve ictibus plenus. πάμπληκτα παγκόκτια — ἄεθλα ἀγώνων Trach. 504 ch. ἀγωνίσματα πληγῶν μεστό schol.

Πάμπλουτος ditissimus. πάμπλουτον ὄλβον Tynd. I. 5 (572 D.).

Πάμπολις. τὸ τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος δδ', οὐδὲν ἔρπει θνατῶν βίῳ τῳ πάμπολις ἐκτὸς αἵτας Ant. 610 ch. omnium librorum est et Aldinae scripturae; idque et glossae scriptor legit, παγκόσμιος explicans, et scholiastae δ κατὰ πᾶσαν πόλιν ἔρπων νόμος, et ἔστι νόμος ἐν πᾶσαις ταῖς πόλεσιν interpretati, quorum alter vel legit vel coniecit ἔρπων. Nec profecto πάμπολις explicari aliter potest, nisi cum ἔρπων coniunctum, mortalia omnia peragrans; nam civitatis notionem non censuerim urgendam, ut ne ineptum quidem sit, sicut Hermannus visum, qui de gentibus, familiis, domibus potius, quam de civitate dicendum fuisse ait. Recte autem idem monet πάμπολις mediae sententiae pendenti insertum dici durissime. Hanc duritiem evitaturus Wexius incredibili distinguendi pariter atque explicandi ratione usus est, quam nihil moror. Rursum ἔρπειν legisse scholiastarum unum annotata docent: ὁ νόμος ὁ πάντων ἀνθρώπων κοινὸς τοῦτο ἔχει, μηδένα ζῆν ἀνελύκει. Heathius sententia bene perspecta πάμπολιν γ' ἐκτὸς αἵτας correxit, Erfurdcius ἔρπειν intulit, ut sensus sit aeternam valere legem, ut nihil in mortalium vita diu expers culpa sit. Sed et de verbis multum vexatis meam etiam sententiam promam, et expeditior et elegantior ratio

videtur ut scribatur *ἐταρτάσει νόμος ὁδ'*, οὐδὲν *ἔρπειν θνατῶν βλο-*
τον πάμπολιν ἐκτὸς ἄτας. Sic οὐδὲν pro οὐδαμοῦ dicto senten-
 tia talis erit *βλοτον θνητῶν πάμπολιν* (*universum qualicumque hominum*)
ἔρπειν ἐκτὸς ἄτης οὐδαμοῦ.

Πάμπολος v. *πάμπολος*.

Παμφᾶς totus fulgens. *θεῖω πυρὶ παμφᾶς* Phil. 718 ch. de He-
 racle ex rogi ignibus ad Deos sublato.

Παμφεγγής splendidissimus. *παμφεγγὲς ἄστρον φωτός* El. 105 an.
 Suid. v. *φωτός*.

Πάμφλεκτος ardens. Certe apud Sophoclem non est active dicti ad-
 iectivi exemplum, *παμφλέκτου πυρός ἀνιλόμην* El. 1128. de *ossilogio*
 dictum: ab omni parte incensum i. e. magno ardore flagrantem ignem
 significat. *βωμοῖσι παμφλέκτοισιν* Ant. 993. *incensas aras*.

Πάμφυχος immortalis, *ὑπὸ γαίας* — *πάμφυχος ἀνάσσει* El. 831 ch.
 Respicit Suidas v. *ζῶν* et *πάμφυχος*, quo quidem loco scholia fere tota
 exscripsit, sed Sopoclis nomine omissa. Glossae scriptor explicat *ζῶν*,
 scholiastarum alter *ὁ διασώσας πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν*, ἣ ὁ διὰ παν-
 τὸς τὴν ψυχὴν σώζων, *ὃ ἔστιν ἀθάνατος*. Alterius explicationem ἀντὶ
 τοῦ πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει, αἷ δὴ ἐν χρεῖα καθιστάει τῆς ἐκείνου ματι-
 αῆς probat Hermannus, obversatum poetae affirmans illud Achillis Hom.
 Od. l. 490.; quod ut toto caelo diversum est, ita nec *πάμφυχον ἀνάσ-*
σειν potest πασῶν ψυχῶν ἀνάσσειν significare et scholiastae illud com-
 mentum de usu augurii et divinationis apud inferos ineptissimum. Ne
 Tiresias quidem mortuis, sed iis vaticinatur, qui ad consulendum eum
 ad inferorum loca descendunt, ἀνάσσει non urgendum; dicitur *regnare*
Amphiaras, quippe qui in vivis rex fuisset, et debito sanctitati suae
 honore apud inferos adhuc fruatur, velut Agamemno fertur apud Aeschy-
 lum Choeph. 352., quo Hermannus ipse testimonio usus est: *φίλος φί-*
λοισι τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι κατὰ χθονός ἐμπρέπων σεμνότιμος ἀνάκτωρ,
 Recte igitur Brunckius glossatoris et scholiastae alterius interpretationem
 calculo suo comprobavit.

Πᾶν deus, *ὦ ὦ Πᾶν, Πᾶν, ὦ Πᾶν, Πᾶν ἀλλεπλακτε φάνηθι* Ai.
 679. 680 ch. (*θυγάτηρ*) *Πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσα* Oed. R.
 1100 ch. — *Πᾶνας ἀκρατεῖς* Aeschylus Glauco, Sophocles Andromeda
 induxisse dicitur schol. Theocr. IV, 62 (Andr. IV, 131 D.). — De tono
 v. Arcad. p. 124, 22.

Πανάθλιος misericors. *ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον* Phil. 1015. οὐδ' *ἐγ'*
ἔν πανάθλιος θανὼν ἂν εἴην Oed. Col. 1112.

Πανάμερος v. *πανήμερος*.

Πανάργυρος argenteus, *πανάργυρα ἐκπώματα* Actis. XI. 3 (68 D.).

Πανάρχος regius. τοῖς σοῖς πανάρχαις — *Θράκος Oed. Col. 1295.*
Πανδάκρυτος lacrimosus. πανδάκρυτον — *βιοτάρ Phil. 684. ch. παν-*
δάκρυτ. δόδρυματ. Trach. 59.

Πανδάρητος omnia perdomans i. e. potens omnium. ἡ πανδάρητος
δαίμων Phil. 1453 an. Iovem dici puto, v. δαίμων.

Πανδήμις Sophocles dixisse fertur Etymologo p. 514, 9. (inc. CV.
110, 1.) in cuius verbis duo duorum scriptorum dicta confusa videri,
certe πανδήμι cam verbis coniunctis a poeta abiudicandum diximus v.
κίναδος.

*** Πανδήμιος i. q. πάνδημος. Hermannī correctio πανδήμιος πόλις*
Ant. 1127 ch. vi. πάνδημος.

Πάνδημος quod est universi populi, totius civitatis. πανδήμῳ πόλει
Ant. 7. πάνδημος πόλις 1127 ch. quod cum antistrophico versu non
congruit: ea de re probabilis est Hermannī emendatio πανδήμιος. ἐν τε
πανδήμῳ πόλει El. 970. μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ Ai. 831. Affert
Thomas. p. 524. — ὤρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας Ai. 175 ch.
hi quidem sunt universi exercitus, non singulorum in usum segregati a
ceteris, λείας ἄδαστα βουκόλων φρονήματα v. 54. dicta. — Mirum illo
Antigonae loco ne vestigium quidem dorismi in libris relictum esse: sed
vel sic πάνδαμος s. πανδάμιος scripsérim.

Πάνδικος iustissimus. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαλροῦμαι — πανδίκῳ φρενί;
Trach. 293.

Πανδίκως recte et ordine. πανδίκως στελεῖν χιτῶν Trach. 608. pro
merito s. praemii et decoris ergo. πρόσσειν ἀνάγκας οὖν με πανδίκως τά-
δε; 1237. recte igitur factum, tua quidem sententia, erit? ὅπως — θά-
νοισι πανδίκως Oed. Col. 1308. plane Reisigius, et πάσῃ τέχνῃ Graece
reddit, quod sic non dicitur, et comparat diversissima sententia dictum
Trach. 611. (= 608). Eadem Doederlini ratio est, longe dissimiliora
comparantis Trach. 294. (293.) 1247. (1237.), δικαίως Ai. 547. (543.)
ἐνδίκως Aesch. Sept. 562. Non melius Musgravius πανδίκως et ἀγέλρας
colligari iubet. Cum aut vincere aut mori Polynices sibi proposuisset,
apte dicit recte et ordine sibi esse moriendum, si quidem victoriae spes
nulla portenderetur.

Πάνδοκος communis (omnes excipiens). πάνδοκος ξενόστασις Inach.
IV. (258 D.), a Polluce πανδοκεῖον explicatum IX. 50. Cf. Blomf. gl.
Aesch. Sept. 858.

*** Πάνδυτος lacrimosus, querulus, ἡ πάνδυτος ἀγδών El. 1066. Her-*
manni est et Porsoni coniectura metro iubente necessaria. Libri πα-
νόδυτος.

Πανήμερος. ἄθεν μόλοι πανήμερος Trach. 1037 sch. ἡ σημασία παύσει τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. *πανήμερος* et *παννύκτος* nom. tempus de totis diebus noctibusque intelligendum esse pervulgatum est et iam antiquis Homeri interpretibus observatum. Hermann. *πανήμερος*, οὐχ ὁ δ' ἄλλος ἡμέρας, ἀλλ' ὁ ἄφ' οὗ τις ἂν ἄρξεται μέρου. Hesychius. Sophoclem fortasse Eustathius spectavit, cum scribit: ἰστέον δέ, ὅτι τὸ *πανήμεροι* παρὰ ἑτέροις ποιηταῖς εἴρηται *πανήμεροι*, ὁμοίως τῷ *ἐφήμεροι*, ἐκβληθέντος τοῦ Ὀμητικοῦ ἰᾶται. II. μ. 279.

Πάνθυτος omni sacrificiū genere cultus, inde religiose colendus. De Aiace mentis rursum compote facto θεῶν δ' αὖ πάνθ' ὄντα θέσμι' ἐξήρσα· εὐνομία σέβων μεγίστη. Ai. 698 ch. πάνσασπα schol. Suidas v. πάνθ' ὄντα interpretatur πανσέβαστα νόμιμα ἐξεπλήρωσε.

Παννύχιος per noctem durans. θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παννυχίοις πάντες ἐπέλθωμεν. Ant. 153 ch. Numeris antistrophicis ipsis quidem non certissimis vulgatum *παννύχιος* non congruit. Correxit Erf., et firmatur correctio codd. Aug. b. Par. Vat.

Παννύχης pervigilium non festum quidem sed maerentis. τὰ δὲ παννυχίδων ἡδὴ στοργαὶ ἐκείνας· εὐναὶ μογιρῶν οἴκων, ὅσα — θορῶ. El. 92. Virgula nec post *παννυχίδων* nec post ἦδη posita opus, sed recte tamen *παννυχίδων* ἡδὴ sensu colligari monet Hermannus. — De tono v. Elym. M. p. 333, 22.

Πάννυχος i. e. *παννύχιος*. (Βάχαι), αἳ σε μαινόμεναι πάννυχαι χορεύουσι. Ant. 1138 ch. ταῖά μοι πάννυχαι καὶ φαέθοντι — ἀνεσπάραις — ἐχθροδότη Ἀργείδας. Ai. 911. noctu et insidens.

Πανόδυτος v. *πάνδυτος*.

Πάνος φα. *πανός*, ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνω σχηματισθέντα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σοφ. Ἑλένης γάμῳ (VII. 4. 192 D.). Photius p. 371, 21. Distinctionem post φ positam tollendam puto; accusativi enim *πάνος* et *σχηματισθέντα* ostendunt, pendere sententiam omisso, ut saepe faciunt Grammatici, φησὶ vel λέγει. — De vocabulo v. Piers. Verisim. p. 4.

Πάκουργέω dolose delinquo. ὅσα πακουργήσασα. Ant. 74. de se cum oxymoro Antigona.

Πανοίργημα dolosum facinus. μετάδρομοι κακῶν παανοργημάτων ἄφυστοι κύνες. El. 1379 ch. Dirae.

Πανουργία nequitia cum animi, tum facti. *πανουργίας* δεινῆς τέχνη. ἔχθιστον Phil. 915, ipsum Neoptolemum Philoctetes conviciatus appellat. Cupidius Buttmano adversatus Hermannus, cum ille sic dici eum existimabat, qui se sua ipsius *πανουργία* totum finxisset, Brunckii rationem τεχνίτην *πανουργίας* interpretatum sequitur sed diversum contendens nostrum *ein Gewebe von Betrug*, quod ipsum Buttmanianae rationi favet.

Dicit *ein Geschöpf des Betruges*, non ab Ulixe quidem subornatum significans, sed *frudum plenissimum*. πανουργίας δ' ἰδεῖν ἀνθρώποις ἔχειν Ant. 300. (ὁ ἀργυρος). — παντός ὡς λόγου κακοῦ γλώσση θιγόντα καὶ πανουργίας Phil. 406.

Πανοῦργος *omnia audens, facinorosus, nequam*. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ᾔην πολὺ El. 1499. τὰ μὲν πανοῦργα καὶ καλιντριβῆ Phil. 446. Spid. v. καλιντριβῆ. πανοῦργα κέντρα Phaedr. III. 4. (606 D.), quasi *fraudis stimulum*; dictum de malo civitatis rectore sumpta a iumentis regendis locatione. — De accentu v. Arcad. p. 87, 20. Etym. Gud. p. 256, 11.

Πανοῦργα *plenus belli apparatus, iusta armatura*. τὸν λεύκασιν — φῶτα βάντα πανουργία Ant. 107 ch. quod Eustathius respicit p. 1270, 22. *Iusto instructum exercitu* Polynicen venisse dicit, quod deinceps amplificatur πολλῶν μεθ' ὅπλων σὺν θ' ἱπποκόμοις κορύθουσιν, qui sunt πεζοὶ θ' ἱππῆες τε Homeri; nec cogitandum de ipsius Polynicis πανοπλίᾳ.

Πανσέληνος *plenilunium*. τὴν αὖριον πανσέληνον Oed. R. 1090 ch. Inepte πανσέληνον Ὀλυμπον coniungit Triclinius.

Πάνσοφος *collatissimus*. Sic certe intelligendum est de Ulixe dictum Sophocli. τὸ πάνσοφον κρότημα, Λαίρτεν γόνος inc. CV. 114 (784 D.). De scriptura v. Schneider. ad Plat. Civit. X. 598. d. (203. t. III.); quam et illa et πάσσοφος a libris satis vulgo patrocinii habet.

Πάνσυρτος *undique congestus et coarctatus, inde plenissimus*. πανσύρτω παμμήνῃ δεινῶν αὐγῶν τ' ἀχέων (πολλῶν δεινῶν τ') αἰδῶν El. 841 m. Affert Suidas v. Ἰστωρ. Schol.: πανσύρτω, τῷ πάντα σύρροντι τὰ κακά. ἢ πανσύρτω, τῷ μετὰ πάσης ὀρμῆς τῶν κακῶν ὀρμωμένῳ. Neutrum satis recte dictum. Si αἰδῶν, quod a libris abest, recte ab Hermanno restituitur, ut videtur, *vita quasi ex malorum ornatum genere cumulata* dicitur i. e. *quasi motibus malorum plena*. V. Hermann.

* Παντόμορφος v. παντόμορφοι.

Παντάρχης v. πάνταρχος.

Πάνταρχος *omnium dominus*. Oed. Col. 1087 ch. libri plerique ἰὼ Ζεῦ πάνταρχε θεῶν, παντόπτα, non convenientius numeris antistrophicis quam ὦ Ζεῦ τε παντάρχα θεῶν et ὦ Ζεῦ γε παντάρχα, quorum illud in Brunckii cod. T. et Farn., hoc in Triclinianis exstat, et γε et τε ineptissime inculcatis. παντάρχα in libris omnibus esse falso adnotatum in ed. Doederlini. Brunckius ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ. Reisigius violentissima medicina παντάρχα θεῶν παντόπτα, ἰὼ Ζεῦ, Ζεῦ, πόροις. Doederlinus ex Hermanni quondam coniectura ἰὼ θεῶν παντάρχα, παντόπτα Ζεῦ. In Hermanni editione haud dubie fortuito errore ἰὼ παντάρχε θεῶν παντόπτα Ζεῦ scriptam, quod et metrum et accentus arguit. Mihi proba-

biliior videtur Dindorfii ratio in vessu strophico eiecto ὡς scribentis Ἰρδου-
σιν ἢ μέλλουσι; προμνηταί τί μοι et in hoc ἰὼ Ζεῦ θεῶν πάνταρχε παν-
τόπτα πόροις. Unam mutaverim, ὦ pro ἰὼ scribendo.

Πανταχῇ usquequaque. De locis proprium est. προσδέρκου παν-
ταχῇ Oed. Col. 122 ch. Transfertur ad animum et facta. ἢ σοὶ μὲν
ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι; Ant. 630. δρῶντες πανταχῇ, quidquid fece-
rimus coniungenda, v. Herm. Livin. v. πάνθ' ὃ χρη' a manu inepti
cuiusdam sibi prae ceteris sapere visī. Num in libris illic adscribatur τ
certiores nos nemo facit; adscribendum autem ut in similibus: v. λάθρα,
μηδαμῇ, δπη. Et adscribitur uno certe loco in Laur. a. b. Ai. 1348. Sic
enim dandum cum Brancchio ex illis codd. et Florr. tribus: ὡς ἄν ποιή-
σης, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσσι. πανταχοῦ alii codd., Thomas p. 934.
Phavorinus v. ὡς ἄν. Utrumque per se bonum, aliter atque Bruncchio
visum.

Πανταχοῦ ubique. Proprie dictum de locis non comparet, verum
traductum ad res humanas et factorum condiciones. Propius tamen haec
absunt a significatione loci: οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ Ai.
1231., quod Eustathius affert p. 880, 2. τὰ γὰρ περισσά πανταχοῦ λυπήρ'
Ξπη Aload. V. 2 (103 D.). ὡς ὁ Στρυφὸς πολὺς Ἰνδηλος ἐν σοὶ παντα-
χοῦ Synd. IX. 7, 2 (155 D.). Alia aliquantum hinc distant. νικᾷν γε
μέντοι πανταχοῦ χρηζῶν ἔφην Phil. 1041. εἰ πανταχοῦ φανοῦμεθ' ἐκ
Τείκερου κακοί Ai. 1220. De Ai. 1348. v. πανταχῇ.

Παντελής. 1. qui summo iure est. ἐκείνου γ' οὕσα παντελής δάμαρ
Oed. R. 930. gl. τέκνα ἔχουσα, absurde. Elmsleio eo videtur explican-
dum, quod τέλος et τέλειος pro γάμος et γεγαμηκός dicitur: v. Hesych.
v. προτέλεια et τέλειοι. Proprie consummatum significat; uxor talis dici-
tur, quae legitima dignitate fruitur, iustis iuncta nuptiis. παντελῇ μονα-
χίαν Ant. 1148. — 2. Sed aliquando subobscura vis est alterius com-
ponendi vocabuli partis. ἐσχάται τε παντελεῖς Ant. 1003. omnes enim
sunt.

Παντελῶς omnino, utique. καὶ χρη' με παντελῶς θανεῖν Oed. R. 669.
πρὶν — παντελῶς ἤδη βλος διεκπερανθῇ Tyndar. I. 2 (572 D.).

** *Πάντη* s. Doricum potius παντᾶ probabili emendatione Dindorfius
reddidit Sophocli Trach. 644 ch.: ὃν ἀπόπολις εἶχμεν παντᾶ δυοκαδε-
κάμηνον ἀμμένουσαι χρόνον. Hermannus vulgatum πάντα servavit versu
priore parum eleganter eo vocabulo finito. Adscribi τ, etsi nunquam
πάντος nomen in usu fuerit, propter similitudinem γενικοφανῶν et δοτικο-
φανῶν in τῷ, οἷ, ἢ inclinatorum consentaneum est, nec obscure multis
locis significat Apollonius de adv., maxime p. 586, 28 sqq., ex cuius

disputatione simul de accentu doctico constat. Illos enim, qui πανταχῇ scribentes πάντη s. πάντα τ privant:

Πάντιμος honestissimus. κίλης — πάντιμον γέρας Hl. 677.

Παντήμων miserrimus. ὁ παντήμων ἐγὼ Oed. R. 1379. ἰὼ παν-
τλάμων Νιοβᾶ El. 147 m. Quisam illi codices sint, qui παντλάμων ha-
bere dicuntur ab Hermanno, memoratum non reperiō.

Παντογῆρας. ὕπνος ὁ παντογῆρας Ant. 602 ch. qui ad senium ad-
ducit omnia Erfurditius, explicat; melius Wexius qui omnia senio afficit, et
senium metaphorice languorem, imbecillitatem. Marcidum igitur vertas.

Παντοδαπός varius. παντοδαπὰν βορᾶν Phaedr. L. 2. (604 D.) si-
quidem haec Sophoclis verba sunt. — De tono v. ποδαπός.

Πάντοθεν undique. πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀπὸ — κυματοπλήξ
χειμερὶ κλονεῖται Oed. Col. 1242 ch. Elegans est, sed minime necessa-
ria Reisigii coniectura πάντοθεν. Ceterum illud ad Oedipum communi-
ter ac litus, quocum comparatur, referendum censeo; Hermannum, cum
Oedipum solum spectari dicat, post πάντοθεν distinguere oportebat. —
De tono v. Apoll. de adv. p. 605, 16.

Παντοῖος multiplex. παντοῖα τέχνη Ai. 739. λύπαισι παντοῖαισι Oed.
R. 915. παντοῖας φιλότιτος El. 132 m. nihil nisi multum s. magnum
significat.

Παντομόρφος multiformis. τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακείς ποτε
Troil. I. 2 (548 D.). Apud schol. Pind. Nim. III. 60. inepte scribebatur
πανταμόρφῳ. De variis formis, quas induerat Thetis, ut fugeret Pelei
concubitum, ipsius Sophoclis testimonium exstat apud eundem scholia-
sten ex Achillis Amatoribus (II. 163 D.).

Παντόπορος sollers. καὶ φρόνημα καὶ ἀνέμοεν φρόνημα καὶ ἀστυνόμους
δργὰς ἐδιδάξατο — παντόπορος Ant. 356 ch. Vulgo παντίπορος cum se-
quentibus ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον continuatur. Longe argu-
tior sententiā mutata secundum Passovium et Hermannum distinctione
ostenditur, ut παντόπορος ad sollertiae humanae documenta prius allata
omnia respiciat.

Παντόπτης omnia cernens. ὃ Ζεῦ θεῶν πάνταρχε παντόπτα Oed.
Col. 1088 cli. v. πάνταρχος. De illo Iovis cognomine cf. Censuram Eu-
menidum Aeschyli a Muellero editarum p. I. p. 129.

Παντοργός omnia audens, nequam. φῶτι παντοργῷ Ai. 440. Me-
morant Suidas v. παντοργῷ; Eustathius p. 29, 31. 524, 38. 647, 32.
1848, 51. Thomas p. 677. hi duo quidem excepto Eustathii loco p. 29,
31. ἀρδῶ pro φῶτι referentes. Idem l. c. p. 1848, 51. abusione apud
poetas in eam invasisse provinciam observat, ut idem quod πανοῦργος
significaret. — De accentu v. Etym. Gud. p. 256, 11. Thom. M. p. 677.

Πάντως ὑψίστη. πάντως γὰρ ἔχει τὰδε κῆρος Oed. Col. 1770 an. πάντως θανάσιος γ' ἀρξόμεν Ai. 1047.

Πένθ' ὀμνίνο. ὥστε πρᾶττεν πάνν (τόδ' ἔλκος) Phil. 646. οὐ πάνν — εὐδαιμονίαι Oed. Col. 142 an.

Πανίστατος ὑψίστος. βέβηκε Δημίονα τὴν παννστήτην ὁδὼν ἀπασῶν Trach. 871. — Ἀφ' ἐνβιασcit Ἥλιον προσενέπω πανίστατον δὴ Ai. 845.

Πανώλεθρος perditissimus. Proprie dictum πανώλεθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι El. 997. Versum Suidas affert v. ἀντιάσας. Cum prolepsi: καὶ σφας πακοὺς κάκιστα καὶ πανώλεθρους ξυραγπάσαιαν Ai. 826. cuius loci vim et virtutem totam perdit scriptura cod. Dresd. b. πανώλεθρος, Elmsleio probata. Tralatam ad conviciū usum: τοῖς πανώλεθροις Ἀτρεΐδαις Phil. 322.

Πανώλης exitiosus. αἱ δὲ ξυμποραὶ αὐτοῦ πανώλης Oed. Col. 1019. — perditissimus cum convicio dictum: ἂν γὰρ πανώλης ὅψ' ἄγαν ἐκμανθάνω Oed. Col. 1266. τῷ πανώλει πατρὶ El. 534. τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαορτίου Phil. 1341.

Παπαὶ vae doloris. et vnh mirandi exclamatio, de qua inflectenda auctores sunt Herodianus π. μον. λέξ. p. 27, 13. Etym. Gud. p. 451, 19. Arcadius p. 183, 18. τὴν συνήθειαν ὀξύνειν τὸ παπαὶ addens, quae eadem ἀταταὶ adiecto habet Gr. Herm. de Prosod. p. 460, 174. Illa priore significatione praeditum est παπαὶ Phil. 735. Oed. Col. 549 m. El. 855 ch. παπαὶ, φεῦ Phil. 774 m. παπαὶ μέλα 775 m. παπαὶ μᾶλ' αὐθις 782. φεῦ παπαὶ 781. Dolorem indignabundum facti inhonesti causa susceptum cum trepidatione et consilii inopia coniunctum significat παπαὶ· τί δῆτα δρῶμ' ἐγὼ τουρθέινδε γε; Phil. 883. — Altera vocabuli vis exstat in Ach. Am. IV. (165 D.): παπαὶ· τὰ παιδὶν, ὡς ὄρες, ἀπέλειπας. Scripturae multa diversitas in his non constat; esse tamen aliquam inde coniicias, quod Brunckius, Elmsleius in Oed. Col. et Arist. Acharin. 1214., Matthiae Eur. Cycl. 568. acnere consueverunt. Phil. 735. acute fertur in Brunckii membranīs; sed inflexo accentu cod. Harl. ed. Ald., eadem eodem modo v. 736. quae aliter Hermannus constituit; item Aldina v. 774. 775. 883., quacum cod. Laur. a. facere ab Elmsleio collatum, cum nihil enotetur diversitatis, suspicor.

Παπαπαπαπαπαὶ gravescentis doloris exclamatio. Sic a Brunckio inde scriptum Phil. 744. desiderante senario. Flor. Γ. πᾶ πᾶ πᾶ πᾶ, Ven. πάπα πάπα παῖ, de ceteris nihil notatur; edd. vett. varie. Ceterum acuerunt Brunckius, Erf. Buttm.

Παπαπαπαπαπαπαπαπαπαὶ Hermannus dedit Phil. 736., praecedente ad senarium implendum ἀπαπαπαὶ. Edd. vett. ἀπαπαῖ παπᾶ πάπα πάπα παπαῖ. Tricl. Buttm. παπαῖ quinquies iterato παπαῖ inferunt. Ven.

sexus παῖα. Flor. Γ. ἃ πᾶ καὶ et sic noviss. De ceteris non satis constat. Hermannus similitudinem breviorē παππαπαῖ et παππαπαππαπαῖ iure secutus est, apta dolori efferendo παπαῖ et πᾶ esse negans. Alii aliter.

Πάππος. ἀκάνθης ἄνθημα, ἐπὶ γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῇ καὶ ὑπὸ ἀνέμων ἐκριπίζεται καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλει. Hesychius. Spectant haec versum Sophoclis a Plutarcho servatum Moral. p. 1100, c.: γράλας ἀκάνθης πάππος ὡς φρυσιμενος inc. CV. 139 (748 D.). Inutiliter Hesychium emendaturus erat Stanl. ad Aesch. Agam. 319. V. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 316.

Παπταλῶ oculorum coniectu uti. Adsignificatur trepidatio vel animi motus, cum introspiciendi tum adspiciendi potestate dicto verbo. εἶσω τῆςδε παπταλῶν πύλης Ai. 11. τὸν δ' ἀγγλοῖς ὄσσοισι πάντηνας ὁ παῖς Ant. 1216.

Πᾶρᾶ. I. Penacuitur pro πάρεστι positum; pro πάρειμι enim apud Sophoclem non dicitur. Proprie adesse significatur. ἦδε σοι κλεινὴ πάρα El. 665. οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα; 1188. εἰ τὸ τῶνδ' εὖνουν πάρα 1194. ἀναξ ὅδ' ἡμῖν Αἰγίως τόκος — πάρα Oed. Col. 556. ἐκ δὲ δωμάτων — πάρα (ἢ Εὐρυδίκη) Ant. 1167. Et de rebus, quarum quaedam in locorum et spatiorum rationem conveniunt: ἀλλὰ σοι μάθῃς οὐ πάρα El. 1021. Differt hoc ab eo quod Electra versu proximo dixerat σοὶ γὰρ ὠφελῆς οὐκ ἐνι: hoc enim de bono dictum, quod in mente et animo situm praesto est et promi potest; illud de adsciscendo bono ab aliis allato. πρόχειρον εἰ τί σοι πάρα ξίφος χερσὶν Phil. 737. ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα Oed. R. 1238. ὅτῳ γε νοῦς ἴσως καὶ σοὶ πάρα Oed. Col. 814. — Deinde in promptu esse aliquid indicat. οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα El. 278. quod cavē ξέστι interpreteris. νῦν — πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος Ai. 694 ch. ὅτῳ πάρα μὴδ' εἰτυχοῦντι μὴδὲν ἥδιον γελᾶν 989. ἐνέστι interpreteria. ᾧ βιάζεσθαι πάρα 1139. παρῇ Flor. Γ. Δ. ἡ supra scriptum in Lips. b. παρῇ Laur. a. a prima manu, Laur. b. Aug. b. πάρα Laur. a. a manu secunda. ἄτη πατάζει θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα Ant. 1084. Deflectitur ad id, cuius faciendi causa idonea et manifeste adest, significandum. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα El. 778. αἰάζειν πάρα Ai. 888. πάρα στενάζειν 961. πάντα γὰρ — εἰκάσαι πάρα Oed. Col. 1500. ὡς ὧδ' ἐχόντων τᾶλλα βουλεύειν πάρα Ant. 1164. Ne illud quidem Ai. 1060. ita intelligo, ut πάρα pro ἐξέστι dictum videatur: ὅπου δ' ἔβρξεν δρᾶς & ἃ βούλεται πάρα, ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὶ — εἰς βυθὸν πεσεῖν. Ubi civium animis infixum et paratum est, dicit, non ubi licet protervum esse. Hic etiam Dresd. a. Aug. b. Laur. a. b. Stobaeus Serm.

XLIII. 17.; Flor. Γ. Δ. παρῇ, Lips. b. ἡ supra scriptum; sed πάρα margo Laur. a.

II. Praepositionis forma *παρά* non legitur; *παρ* *λέγαν* ex Triclinianis Brunckius Trach. 633 ch. versus causa dedit. Anastrophē patitur *πάρα* vocabulo recto postpositum (v. ἀπό et κατά): Θεοῦ πάρα Oed. R. 95. ἄλλου πάρα 704. κάκεινον πάρα 714. τοῦ κασιγνήτου πάρα Oed. Col. 1425. παιδὸς τοῦδε — πάρα Ant. 999. τῶν φονευσάντων πάρα El. 34. τοῦδε — μαθὼν πάρα Trach. 369. τοῦ παρ' ἀνθρώπων 741. Ἀργείων πάρα Ai. 648. τοῦδε — πάρα 1008. Θεῶν πάρα Alet. VII. 7 (94 D.). Cum alio casu non exstat retracto accentu scribendum, nisi ἀπὸ τῶν πᾶρα Oed. R. 184. Ea autem exempla quae adiectivo et substantivo praepositionem interpositam monstrant, secundum potiorum doctrinam ex hoc numero eximenda docuimus. Nec in tmesi usum illa vocula Sophoclem reperiō.

I. Significatio primaria cum genitivo dictae est ut rem aliquam ab aliqua parte proficisci indibet; nec tamen de locis usurpavit Sophocles nisi bis: παρὰ δὲ κυανέων πελαγέων Ant. 955 ch. et Ἰνναίων παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥέεθρων 1110 ch. quod non est παρὰ ῥέεθροις. Cf. Erf. ad v. 955. Schaeff. ad v. 1123. (1110.) et ad Dion. de C. V. p. 118. ὑγρὸν et ῥέεθρον plerique libri et Laur. a. contra versum. Sed de accipiēdo, audiēdo, conperiēdo: παρ' οὐπερ ἔλαβον τῷδε τὰ εἶσα Phil. 1216. ἢ γὰρ παρ' ἑλλοῦ μ' ἔλαβες; Oed. R. 1039. τὰ δὲ κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον, ἢ μορφή καλή Oed. Col. 584. τέρψιν παρ' ἄλλου μηδεὶος πεφασμένην 1124. κατὰ παρ' ἀλαοῦ ξέου 1450 ch. οὔτε τάφου ἀντιάσεις οὔτε γόων παρ' ἡμῶν El. 858 m. εἰς οὐ χεῖρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην παρ' Ἐκτόρου δῶρημα Ai. 647. ᾗ δὴ τοῦτ' ἐδωρήθη πάρα 1008. cf. καὶ οὐ δέχονται θυγατέρας λιτὰς ἔτι Θεοὶ παρ' ἡμῶν Ant. 1007. ὅτω τρόπῳ δικας ἔρολμην τῶν φονευσάντων πάρα El. 34. ὁ τοῦ δασυστέρου παρὰ Νέσσου — ἐκ φόνων ἀνελόμην Trach. 554. ἔχειν τι κέρδος — Θεῶν πάρα Alet. VII. 7. — παρ' ἀγγέλων ἄλλων ἀκούειν Oed. R. 6. οἱ ἦκουσα τοῦ Θεοῦ πάρα 95. παρ' οὐ τις ἂν — ἐκμάθοι 285. μαθὼν ἄλλου πάρα 704. ἂν ἂν παρ' ἡμῶν — μάθοιμι 924. τὰδ' εἴσεται Κρέων ἄλλου παρ' ἀνδρός Ant. 230. παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα 999. ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα Trach. 370. τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν 741. ὥς παρ' εἰδυίας μάθης Ai. 13. αὐτὸς παρ' αὐτοῦ μανθάνων inc. C. 7 (779 D.). — παρ' ἀνδρός Φανοτέως ἦκων El. 45. σιγὴ παρ' ἡμῶν ἔστω 461. φέρων ἦκω λόγους ἡδεῖς φίλου παρ' ἀνδρός 657. παρὰ φίλου γὰρ ὢν ἀνδρός 661. παρὰ τίνας δ' ἀφιγμένους; Oed. R. 935. ubi tamen an non exquisitior codd. Laur. A. Flor. Θ. Livin. v. Lipss. et quorundam Brunckii scriptura παρὸς recipienda sit, quod fecit Elmsleius, dubito. τὰ δ' εὐκτα παρὰ

θεῶν δ' ἤτησάνην inc. LX. 1, 2 (723 D.). Aliquando πρὸς ὑπὸ ἔκ sine magno sensus discrimine substitui possunt, ut παρὰ tamen suae significationis retinens sit. *μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγόμεθα* Trach. 593. *τις αὐτὸν παρ' ὑμῶν κοινὸς ἔχειται κτύπος* —; Oed. Col. 1496. — *παιδὸς —, ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κάκιστον πάρα* Oed. R. 714.

2. Cum *dativo* dictum inprimis illam rem indicat, cui quid prope situm; ut tum *prope*, tum *ad* et *apud* interpreteris. a. De locis igitur dictum: *Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις* Phil. 716 ch. *παρ' ἄντροις* 1247. *βωμῶ — παρ' ᾧ θύων ἔκυρον* Oed. Col. 1160. *παρὰ ῥέεθροισι χειμάρ- ροις ὅσα δένδρων ὑπέκει* Ant. 708. *τηλαγγεῖ παρ' ὄχθῳ ἦστο* Trach. 521 ch. *μόνος παρὰ σκηναῖσιν* Ai. 964. *παρ' ἄκμονι* inc. LXXII. 2, 3 (743 D.). — b. Hinc varie transfertur. Primum a locis ad res, in quibus versamur. *καλεῖ παρ' ὄλῳ* Oed. R. 780. Paulo aliter dictum *οἱ αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς — ὅτις οὐ γινώσκετε*; El. 1321. Deinde de illis dicitur, qui cum aliquo quasi habitantes consortio tenentur. οὐδέ τις ἔγχε' ὦν, καχομένοισι παρ' ᾧ στόνον ἀντίτιπον — ἀποκλαύσειεν Phil. 688 ch. *πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν* 1046. *τὸν παρ' αὐτῷ (αὐτῷ) βλοτον* Oed. R. 612. i. e. *τὸν ἑαυτοῦ s. τὸ συμβῶναι ἑαυτῷ*, v. Erf. *κείται παρ' Αἰδῇ Πόλυβος* 972. *ὅτῳ — παρ' ἡμῖν αἰὲν ἔστιν ἑστία* Oed. Col. 639. *ἡπιστάμην ξένον παρ' ἄστοις ὡς διακταῖσθαι χρεών* 932. *τό γ' εἰσεβὲς μόροις παρ' ὑμῖν εἶρον* 1128. *ἀδάματον φύλακα παρ' Αἰδῇ* 1568 ch. quanquam libri omnes Αἰδῇ, quod sensu destitutum est; alterum Hermannus ex emendatione. *ξένῳ παρ' ἀνδρὶ νατομεν* Trach. 40. *παρὰ τοῖσι βροτῶν κείμαι —; 980 an. χήραν παρ' ἔχθροισι — λι- πείν* Ai. 638. Hinc a consortio loci transfertur ad potestatem cum faciendi tum iudicandi. *ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φόβος φυλάσσεται* Oed. R. 382. *apud vos custoditur invidia, i. e. invidiosa estis. γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Αἰδὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται* Phil. 139. *penes quam est, ut regat*; id quod vix potuit παρ' ὅτῳ ἀνάσσεται dici, sed πρός. V. Hermann. Diversum hinc ἔργα — ἀφιλα παρ' ἀφλοῖς ἔπεισ' ἔπεισε μέλειος Ἀτρεΐδαις Ai. 611 ch. τὰ δὲ πρότερά αὐτοῦ ἀνδραγαθήματα γροῦδα παρὰ τοῖς Ἀτρεΐδαις. schol. Pal. Huic simile est *δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεύσθαι κακῶς* Trach. 586. *nostro iudicio*. Aliquantum distat, ut genitivum subrogare liceat ὡς *καὶ παρ' ἔχθροισι ἄξιος Θυγῆρων τυχεῖν* Ai. 907. Rursum differt *κοῦ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι παρ' ὑμῖν* Phil. 733. *vos celare non potero: κρύψαι ὥστε παρ' ὑμῖν αἰσθητὸν μὴ γενέσθαι*.

3. Cum *accusativo* dictum inprimis aliquid iuxta et praeter alterum quasi in longitudinem protrahi significat. *ἀκτὰν πάρα βώμιον — ἐκτῆρες ἐπιστενάχουσιν* Oed. R. 184 ch. Aldus et quidam Brunckii codd. *παρά- βώμιον*. Numerus supplicum aïs circumfusus quasi longa serie cogitatur

conspici. πάγους. Όκτα παραναυτάδοντες, οὗ τε μέσας Μηλίδα παρ λι-
μυαν Trach. 633 ch. Possit ferre Μηλίδι λιμνα, sed exquisitis alterum
de sedibus per litora quasi porrectis. Sic dicitur ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα
θεὸς ἀνάσσειν El. 177 ch. Iade de euntibus iuxta aliquid legitur (nos
liings). παρὰ στάθμην ἰόντος Oenom. III. 5 (421 D.). στείχοντα παρ'
ἄλλαν πέτραν Past. III. 5 (445 D.). Falsa est Brunekii correctio παρα-
λλαν: nam quod contendit ex Thesaro Sophoclis παρακταν ὁδὸν στείχων,
cum πέτραν στείχειν dici nequeat, hinc multum abest. Tertia significatio
est motus versum aliquid facti. ἔρπω τὸν τελευταῖον βλον κρύψων παρ'
Ἄιδην Oed. Col. 1549. Quamquam enim non iunguntur ἔρπω παρ' Ἄιδην
sed κρύψων, tamen motus factus adsignificatur. Cf. Elmsl. ad Eur. Med.
1027. A *practereundo* denique, quod *aberrandi* proximam significatio-
nem habet, deflectitur illa praepositionis vis, qua rem cum altera non
convenientem, sed discrepantem potius et incongruam indicat (contra). σ'
εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα ἀνάδυνον βλέποντα — τι Phil. 870. παρὰ τοῦν θροῶν
1180 m. Flor. Γ. παρόντων. ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά Ant.
388. — Denique locutiones quaedam hoc casu *adverbiascentes* conficiuntur.
παρὰ πόδα. καιρὸς — πολὺ τι, πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται Phil.
827. Schol. πληρόν, συντεγγύς, ἐν ἐτοίμῳ tres tribus modis explicant;
nullus satis recte, ita tamen ut primus minime apte παρὰ πόδα κράτος
coniunxisse videatur. Hermannus vertit si statim utare, πὸ παρόν. Vide
etiam Boeckh. not. Crit. ad Pind. p. 349. — παρ' ἡμέρα. τί γάρ
παρ' ἡμέρα ἡμέρα ἐτρεπτεῖν ἔχει, προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν; Ai.
470. quae affert Eust. p. 906, 36. *alternis diebus* significat, inde die n
cum die alternantem s. alterum alteri succedentem. Plura v. ap. Lob. ad
v. 475. Schaeff. ad Long. p. 339. App. Demosth. t. I. p. 540. cf. Herm.
ad Oed. Col. 1455., ubi schol. παρ' ἡμέρα, Herm. ἐπ' ἡμέρα. — παρ'
οὐδέν nihil, quinime. πότρεα παρ' οὐδέν τοῦ βλον κήδεσθ' ἐτι El. 1319. ταῦθ'
ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστι Oed. R. 983. το πραγμαῖ ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδέν Ant. 35.
Explicatius hoc dicitur ταῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν παρ' οὐδέν ἄλγος Ant. 462.
V. Erf. ad v. 35. Valck. Diatr. p. 9. a. Blomf. gloss. Aesch. Agam. 221.
Ducta haec locutio ab usu appositionis in comparandis duabus rebus quasi
iuxta positis, cuius apud Sophoclem exemplum non est. — Cur versum
ἔνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέταις λέγος a Snidae servatum Sophoclis po-
tius, quam Euripidis, cui assignatur a lexicographo, voluerint esse
Toupins Em. in Suid. t. II. p. 133. et Valck. Diatr. p. 4. 6., non
intelligo.

Παραβαλνω *practereo*. τὰ μὲν θεῶν παρῆσαν Trach. 499 ch.

Παραβάλλω *rependo* (arpono). ἀπάντα δ' ἀπάνταις ἐτέραις ἐτέρα πα-
ραβαλλομένα Oed. Col. 231. *fraus fraude repensa*.

Παραβῆτος egrediendus, violantius. κρῆτος — παραβῆτον οὐδαμῇ πᾶσι Ant. 866.

Παραγγέλλω iubeo. φῖλα ταῦτα παρήγγελλας ἐκόντι πράσσειν Phil. 1163.

Παραγκάλισμα amplexatio. ψυχρὸν παραγκάλισμα Ant. 646. *ipsa uxor dicitur.*

Παράγορος v. παρήγορος.

Παράγω duco, adduco, induco. Proprie de locis dictum passivum reperio. παράγεται γὰρ ἐνέγων δολιόπους ἀργὸς εἰσω στέγας El. 1383 ch. — *adduci ad faciendum: τούτους ἐξεπλάταμαι καλῶς παρηγμένους μισθοῖσι* εἰργάσθαι τῷδε Ant. 294. cf. Bornemann. ad Xen. Mem. IV. 8, 5. p. 323. — *adducere: μή με ἴν' μηκέτι παραγάγῃς* El. 844 ch. quod minus recte Suidas scholiastae verbis παραγορήσης explicat. — *decipere, proprie praetervehere uti consistendum fuit: ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγίμην* Oed. R. 974. ἡπατώμην schol.

Παράδειγμα exemplum. τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων Oed. R. 1193 ch. Schol. cum explicet τὸν σὸν βίον παράδειγμα ἔχων οὐδένα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω non protinus τὸν σὸν legisse verisimile, sed verba sua ad id quod sequitur δαίμονα, quem βίον (sortem vitæ) interpretatur, accommodavit.

Παραδίδομι traño. τὰ — τεύχη παρεδίδοσαν — τῇ Λαερτίῳ Phil. 397 ch. *παραδίδοσαν* Laur. a. et ἱ supra scripto Ricc. — *ἀλλ' αὐτ' Ὀδυσσεὶ παρέδοσαν* Phil. 64.

Παραινέω suadeo, moneo. τὸ σπεύδειν δέ σοι — παραινῶ Phil. 617. *eu παραινεῖς* El. 1464. *κέρδη παραινεῖς* Ant. 1308. *ὄτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλεόν ποιῶ* Oed. R. 918. — *σφῶν πόλλ' ἂν παρήρουν* Oed. R. 1512. — *ἡ μνημονεύεις οὖν ἃ σοι παρήνεα;* Phil. 121. *ὅς ἐόνους ὦν ἔμοι παρήνεον* 1335. *καὶ σοὶ ταῦτα — παρήνεός* 1420. *παραινέσαι σοὶ βούλομαι τὰ σύμφορα* Oed. Col. 465. *δρῶσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω* El. 931. *ἄστα μή ποτ' ἂν προθυμίαν ἄδηλοι ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν* Trach. 667. Sed Oed. Col. 1183. *παραινέσω futurum est: πειθοῦ μοι, καὶ πᾶς παραινέσω: etsi adolescentula sum, quas tibi suadere audeam s. suasura sum.*

Παράκειμαι adiaceo. ἀλλ' ὥς τίς σ' Ἄττα πυρακείμενος ὀρέῃ Phil. 849 ch. *σε* Hermannus inseruit, qui quomodo in ceteris haec ordinaverit in v. βλέπω retulimus; *apud Orcum faciens i. e. leto simili somno sopitus* Philoctetes dicitur. Dindorfius τ' pro σ' posuit in editione Sceniorum, in ceteris Hermannum sequitur.

Παράκτιος littoralis. παρακτίαν στείχων — ὁδόν Thes. I. 1 (233 a. D.). *παρακτίους λειμῶνας* Ai. 639.

Παράλιος maritimus. ὄρνις παραλίας Ai. 1044.

Παραλλάξ vicissim. ἔρπει παραλλάξ ταῦτα Ai. 1066. κατὰ διαδοχὴν schol. Pal. *res altera in alterius vicem succedit.* Raram vocem illustravit Lobeckius. — De accentu v. Apoll. de adv. p. 25, 7. cf. ἁπαξ.

Παραλλάσσω immuto. τόδε — παραλλάσσει φρένας Ant. 298. Qui sequitur infinitivus a verbo praecedente ἐκδιδάσκει pendet, cui παραλλάσσει explicandi gratia additum est.

Παράλος maritimus. παράλα τ' ἄντρα Ai. 408 m.

Παραμείβω supero (praecurro). σοφίμ δ' ἔν σοφίαν παραμείψειν ἄνθρωπος Oed. R. 504. Medium praetereo. ὡς τρέμετον λέγειν καὶ παραμείβομαι ἁδέρκτως Oed. Col. 129 ch. de Furiarum tremendo numine. Affert hoc Suidas v. ἁδέρκτως.

Παραμνήσκω. Medium meminisse s. mentionem facere significat. παραμνήσκω γὰρ αὐτῆς πατροφόντου μητρὸς Trach. 1114. Adsignificatur per occasionem et timide iniecta mentio.

Παραμύθομαι suadeo. θαρσύν οὐδὲν παραμυθοῦμαι Ant. 926 an. Adsignificatio firmandi verbis animi inest.

Παραμύθιον solamen. ἥκιστ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον El. 128 m. V. Schasf. ad Bos. p. 492. Lob. ad Phryn. p. 517.

Παραναυσίω acrolo. αἶ — πάγονος Οἴας παραναυσιόοντες Trach. 632 ch.

* *Παράνους v. παρά.*

Παραπέμπω adveho. πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ἑρμαῖον ὄρος παραπέμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον Phil. 1445 an. βοῶντες ἀντεφθέγγετο schol. percussum reddidit.

Παραπέτομαι praetervolo. ἃ δ' εὐήρετος — ἄλλα χερσὶ παραπτόμενα πλάτα Oed. Col. 721 ch. v. πέτομαι. Brunokius ex cod. T. παραπαιτάμενα contra metri legem, cum etiam antistrophicum non, ut oportuit, emendasset αἰέν scribendo pro ἐκαίην, sed εἰσαίην.

Παραπλήκτος furibundus. παραπλήκτω χερσὶ συγκατακτάς — βοτὰ καὶ βοτῆρας Ai. 226 ch. Affert illa verba Moschop. Dictt. att. v. τὰ ἀπὸ τοῦ πλήκτω, et Suidas v. παραπλήξ. Schol. Pal. τῆς μαρκῆς explicat. Secunda syllaba, ut in arsi, producitur.

Παραπράσσω faciendum iuvo, consors sum. μηδεὶς ἄλλου παραπράξαντος Ai. 254 an. Schol. vet. postquam bene explicuit συμπράξαντος καὶ μετασχόντος, inepte addit περισσὴ δὲ ἡ παρὰ πρόθεσις. Mire schol. Pal. παραπλήσια παθόντος.

Παραρῥέω excido. εἴ μοι τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον παραρῥύνηκεν Phil. 649.

Παραρῥήγνυμι. Perfectum intransitive significans semel dicitur. μέλαινα τ' ἄκρον τις παραρῥήγων ποδὸς αἰμορραγῆς φλέψ Phil. 813. ἄκρον

παρὲξ ὧν, in summo pede iungenda; ruptam vocem esse, ut destillet cruor, dicit.

Παραρρίπτω· εἰς παραρρίπτει, τέκνη, τοιαῦτ' ὄνελθ' λαμβάνων Oed. R. 1493. Schol.: εἰς λαμβάνων ὑμῶς εἰς γυναικας παρόψεται τοιαῦτ' ὄνελθ'. Brunckius intransitive dictum affirmat, vertit autem quis tam proiecta erit audacia, i. e. quis sese ad eam audaciam abiiciet, quae minime intransitiva est, sed reflexiva significatio, subaudiendo ἑαυτόν. At praestat secundum schol. subadito ἑαυτῷ suis sibi oculis quotidie contemplanda obilcere dedecora interpretari. Plane aliter de periclitandis mercimoniis dicitur ἐμπολὰς μακρὰς αἰὲ παραρρίπτοντες Scyr. IV. 5 (499 D.).

Παράρῥημα. Hesychius: Σοφ. Πολυέστη (VI. 3. 475 D.) παράρῥημα ποδός, ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐν τῷ αἵματι πρὸς κάλλος, τινὲς δὲ σχολιον ἐν ταῖς ναυσί. οἱ δὲ ὑποδήματα. Ex quibus haec hausit lexicus conditor, eos Sophoclis fabulam non amplius legisse integram: manifestum est: non potuissent enim dubitare *pes hamiuine an navis intelligendus esset*, nec de *institis* et *calcea* ambigere. *Institam* enim malo, quam *partem vestis quae trahitur* interpretari; rectius enim convenit in *κρεμάμενα* illa ὑφάσματα. Ceterum Photius p. 389, l. et 3. παράρῥημα τὰ scribes, alterum ὑποδήματα, alterum δέρεεις, σκεπάσματα interpretatus. Apud Hesychium autem nunc scribitur ἐκ τοῦ ἄρματος pro αἵματος, nescio an codicis aut Musuri mendo. αἵματος a Tollo in annotatione tanquam emendatio proponitur.

Παρασάγγης. Etym, M, p. 652, 12. et Gud. p. 452, 31.: παρασάγγαι — παρὰ Σοφ. ἐν Ἀνδρομάχῃ ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἰρηται. Gudianum Ἀνδρομάχῃ. Nemo praeter Etymologum Sophoclis Andromacham memorat, ut de Andromeda potius fabula quis cogitare cogatur, in qua cum apud orientis gentes gesta referantur, peregrinum vocabulum apte dici potuit. Sed Photius p. 674, 25.: σαγγάνδαι δὲ οἱ ἀπαστελλόμενοι παλοῦνται. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τοῖς Ποιμαῖ καὶ Εὐρυπιδῆς ἐν Σκηνναῖς παρασάγγας αὐτοὺς κεκλήσιν. (Pars. VI, 11, Dind. in Andr. posuit 127.) Ita Etymologi fides de Andromacha fabula valde elevatur, Ceterum παρασάγγης ex errore Sophocles, quos ἀγγέλους dici oportuit.

Παρασπᾶν. Proprie dictum ὁδὺς Ἀθηνῶν δεινὸς ἡμιστροφὸς ἔξω παρασπᾶν κἀνακωχύνει. Hl. 722. educit ἄρ medio quadrigam, ne turbatis et eversis immisceatur, περισπᾶ Aug. c. et Suidas v. περισπᾶν, qui tamen παρασπᾶ in v. δεινῷ. Hino traductum quὸ καὶ δικαίων ἀδίκους φρέγγας παρασπᾶς ἐπὶ λῶβῃ Ant. 787 ch. pellicis, iuducis ad iniuriam a praeterverendo recto dictum; obducendi vim habet οὐ γὰρ οὐ πρὸς βίαν παρασπᾶσαι γνώμῃς Oed. Col. 1187.

Παρασπᾶν *assisto*. Θρόνοις *παρασπᾶν* τοῖς Κριοντέλοις πέλας Oed. R. 400. *potentem futurum apud illum*. Paulo aliter τοῖς ἀντιοῖς τοῖς οὐχ αὐτὸς αἰεὶ δαμόνων *παρασπᾶν* El. 905. *iuvat*.

Παρασπᾶν *qui ad latus adstat, comes, adiutor*. δορός τ', ἂν ἐν χειμῶνι *παρασπᾶν* μετεῖν δίκαιον κἀγαθὸν *παρασπᾶν* Ant. 667. *Rei militaris vocabulum*: v. Valck. ad Phoen. 248.

Παρασπᾶν *quae adstat*. ὡς δὴ πλεῖστα *παρασπᾶν* Trach. 885. *comes*: ἡ σὴ δῖς μορος *παρασπᾶν* Oed. Col. 565. — De tono v. schol. Il. 4. 571. τ. 87. Etym. M. p. 676, 31. cf. Schaef. ad schol. Apoll. Rh. p. 219.

Παρασπᾶν *iuxta incedo*. ὅχον *παρασπᾶν* τηρήσας — *καθίκετο* Oed. R. 808. Nondum mihi persuadeo *παρασπᾶν* τινός contra sermonis esse rationem: sed etiamsi est ita, et coniungenda ὅχον *καθίκετο* cum Hermanno, distinctionibus tamen post ὅχον et τηρήσας ponendis opus non fuit. δόμους *παρασπᾶν* Ant. 1240. *ingressi*.

Παρασπᾶν. *ικτίνος* — *παρασπᾶν* *κρέας* inc. CV. 100 (890 D.). Codex Choerobosci ap. Bekk. ad Etym. p. 892. *παρὰ σπᾶν*, Recte Zonaras p. 1100. *Prætervolando trahere* significari videtur.

Πάραυλος vicinus. ὡς *πάραυλον οἰκίαν*; Oed. Col. 789. Male schol. ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγροῖς. τίνος βοῇ *πάραυλος* ἐξέβη νέπους; Ai. 876. quod commemorat Eust. p. 1157, 54., versum autem in librum suum retulit Suidas v. *πάραυλος*. Eorum, quae hic habet ex scholiasta desumpta, unum ad explicandum aptum est ἐγγύς, quanquam ambigit Lobeckius an non potius secundum illos et Eustathium interpretetur *δύσφημον*, *δυσ-οιώνιστον*, *θρηνητικήν*.

Παραφῆρω affero. ἐν πνύματι δ' ἀλόγιστα *παραφῆρω* ἰδόντε καὶ *παθούσα* Oed. Col. 1671 m. Affert Suidas v. ἀλόγιστα. Verbum *affendi* s. *memorandi* vi praeditum Hermannus illustrat ex Eur. Iph. Aul. 981.

Παραφρονέω insanio. τί *παραφρονέεις* αἶδ'; Phil. 804.

Παραφρόνιμος insanus. ἴσθι δὲ *παραφρόνιμον* ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα *πιφάνθαι* μ' ἂν, εἰ σε νοσφίζομαι Oed. R. 691 ch. Affert Suidas v. *παραφρόνιμον* sed non emendate scripta; gl. Brunckii: ἴσθι δὲ *δειδῆσθαι* με *παραφρόνα*, ἀτυχῇ ἐπὶ τὰ συνετά, εἰάν σε *παραλογίζομαι*.

Παράφρων stultus. εἰ μὴ γὰρ *παράφρων* μάντις ἔφην καὶ γνώμας *λεμπομένα* σοφᾶς El. 464 ch. ἀνόητος schol. et Hesychius. *ψευδόμαντιν* si quis interpretatur, non intercedo, sed hoc ipsnm vitium est imperiti.

Παρδαλήφορος quod est *pantherae*. ἀπολάς *Αἰδύσσα*, *παρδαλήφορον* δέρος Ai. Loc. VI 2 (16 D.). Perperam apud omnes *παρδαληφόρον* scribitur.

Παρεγγύω spondeo, polliceor. σημεῖα δ' ἤξιν τῶνδ' ἐμοὶ *παρεγγύα* Oed. Col. 94. Libri veteres plerique *παρεγγύα*, Brunckii B. T. Vat.

Tricl. παρηγγύα, idque in Br. membr. supra scriptum; παρηγγυᾶ Reisingii coniectura neque scriptura verisimilis est, nec sensui apta.

Πάρεδρος qui assidet, inde consors et particeps: ἕμερος εὐλέκτρον ἑνίφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς Θεσμοῶν Ant. 792 ch. amore dicit in consilium vocato Haemonem, quid summum ius sit, iudicare. A iudicis sumpta locutio: v. Wytttenb. ad Plut. de Fort. p. 99. a. Wex, l. c. πάρεδρος scholiasta monet fuisse qui Dorice pro παρέδρους dici putaret, quali dorismo in tragoedia locus non est. Hermanno arsis choriambici versus soluta suspicionem movit ut σύνδικος scriptum a poeta coniceret; sic videbitur tamen selectius vocabulum communi et quotidiano explicando adhibitum esse. Media, ut in thesi, corripitur; producitur eadem Eur. Hel. 879,

Πάριά γενά. νεφελή — εἴγγει δ' αὐῶπα παριάν Ant. 526 an. nubes est doloris genam lacrimis irrigantis. ὀξείαν ἐκβάλλει πνοήν ἰωνκῇ παριᾶ φονίου σταλάγματος 1224. — Ἔρως — ὅς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεανίδος ἰονυχεύεις Ant. 779 ch. quod Horatius expressit Carm. IV. 13. 6. De Tyr. V. (577 D.) v. πελιδνός. — De tono, qui periecticorum est, docent schol. II, γ. 35. Etym. M. p. 653, 26. Arcad. p. 98, 23.

Παρεκαθεῖν cedere. πιστάσθαι καὶ παρεκαθεῖν Oed. Col. 1336. δοκεῖς παρεκαθεῖν; Ant. 1089. v. εἰκαθεῖν.

Παρεῖκα, πόλλ' ἂν λέγων ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔτη, εἴ μοι παρεῖκας Phil. 1037. εἰ καιρός ἐπιτρέψει μοι schol., nec καιρός tamen infinita notio rei praesentis intelligenda: si mihi integrum esset: v. Bast. de Plat. Sympos. p. 120. Poppo ad Thucyd. t. I. p. 247. Moschopolus Dictt. Att. v. παρῖκη verbum illud a παρῖκη repetens sine nomine auctoris affert ὅτις παρεῖκος.

Πάρεμι, I. Formas. 1. प्रास. ind. πάρεμι Phil. 560. Oed. R. 515. Oed. Col. 1148. Ant. 276. Trach. 396. πάρει Phil. 53, 56. Oed. Col. 1282. Ant. 629. El. 1089. Trach. 140. Ai. 1296. πάρεστι Phil. 18. 364, 645. 1045. 1406. Oed. R. 766. 1130. 1416. Oed. Col. 1255. 1578. Ant. 1279. El. 300. 507. 865. 947. 1446. 1447. Trach. 60. 223 ch. 730. Ai. 96. 427. 707. 785. Alcad. XI. 12 (109 D.). Synd. V. 3 (150 D.). Creus. V. 3 (326 D.). Laoc. III. 2 (342 D.). πάρεστον Oed. Col. 1104. πάρεσμεν El. 1227. Trach. 1145. πάρεστε Phil. 1250, πάρεσιν Oed. R. 648. El. 846 m. 1411. Ai. 1148. — coniunct. παρῆς Phil. 515. παρῆ Phil. 640. Oed. Col. 290. 500. 1231 ch. Oenom. V. 2 (424 D.). — ἱερ. παρῆ Oed. Col. 1640. — inf. παρεῖναι Ai. 1393 an. — partic. παρῶν Phil. 124. 373. 408. 1391. Oed. R. 289, 445, 757. Oed. Col. 1583. Ant. 1099. 1177. Trach. 421. 431. Ai. 831. 729. 735. 1110. 1135. 1267. 1363. El. 292. 1245 m. παροῦσα El. 624. Trach. 331. 892. παρῶν

Phil. 744. Oed. Col. 1537. *παρόντος masc.* Oed. R. 835. Oed. Col. 672. El. 384, 416. 638. 915. Trach. 173. inc. XVI. 1, 4 (670 D.). *παρούσης* El. 630. 927. *παρόντος neutr.* Thyest. III. 3 (om. D.). *παρόντι masc.* El. 3. 1285. 1298. Trach. 1159. Oed. Col. 586. Ant. 757. *παρόντα* El. 870. Ai. 83. Phil. 45. 859. Oed. Col. 31. 1645. Tyr. XIII. 1 (585 D.). *παρούσαν* Trach. 942. Oed. R. 1477. *παρόν* Phil. 149. 283. 1087 ch. Synd. III. 3 (148 D.). Creus. VI. 1 (321 D. — *plur. παρόντων masc.* Trach. 291. 351. *παρουσῶν* Trach. 734. *παρούσι masc.* Trach. 385. Phil. 927. *neutr.* Phil. 958. El. 325. *παρούσας* Phil. 873. *παρόντα* Oed. R. 971. El. 208 ch, — 2. *imperf. παρῆν prima persona* Trach. 87, *tertia* Trach. 347. Phil. 9. 295. Ant. 254. 261. *παρῆμεν* Oed. R. 1259, *παρῆσαν* El. 800. — 3. *future. παρῆσται* El. 1292. Phil. 663. 1275, Oed. Col. 730. Reliquae partes et formae non leguntur; in his quas attulimus, notabilis scripturae discrepantia non est. Sed male et contra sensum *παρούσα* Trach. 142. Brunckii libri praeter B., Harl. Flor. Aldus, *παθοῦσα* ex Iunt. 2. et Triclinianis Brunckius, itaque Laur. a. b. Vat.

II. *Usus*. 1. Pervagatum est *πάρεμι* adsum significare de hominibus dictum: maxime sine casu, aliquando cum dativo vel cum praepositione; nec mirum *δεῦρο* adiaceri, cum saepe apte vertatur *adveni*, Eius usus exemplo adnotabo breviter. τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν Phil. 45. ὡς ὑπηρέτης πάρει 53. πόθεν πάρει 56. μὴ κατοπτρευθῶ παρὼν 124. *ne, si maneam, conspiciar.* ὄρα — μὴ — τις εἴχεται παρῆς 515. ἄγγελος πάρεμι σοι 560. παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι 859. *adsignificato praesentis adiumento, velut ἐγὼ παρὼν βέλει τοῖς Ἡρακλέους ἐρξω* 1392. — ἔμην — ἀνακλόμεαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν 927. vivos enim et audientes fingit portus et saxa, adesse mentis compotes feras, quae quasi homines alloquitur. πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῶν 1045. πάρεστε — πέμποντες κακόν; 1250. πάλαι δὲ μὴ παρὼν θανμάζεται Oed. R. 289. παρὼν — ὀχλεῖς 445. πάρεμι ἀτλητῶν 515. τοῦςδε θ', οἱ πάρεσι σοι 648. κὼν δόμοισι τυγχάνει — παρὼν; 757. πάρεστιν 766. *statim aderit, quod longe significantius quam quod glossa habet δυνατὸν ἐστὶ τοῦτο, et Photius p. 396, 14, ἐκ παντὸς δυνατὸν ἐστίν, quod unde huc spectare Brunckius resciverit, ignoro.* τόνδ', ὃς πάρεστιν 1130, οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν 1259. πάρεσθ' ὁδε Κρέων 1416. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα (ὄρω) Oed. Col. 31. ὅταν δ' ὁ κύριος παρῆ 290. ἦν εὖνους παρῆ 500. κάμαρ μὴ παρόντος 672, ἢ πάρεστον 1104. τάςδε γὰρ πάρεμι ἄγῶν 1148. πάρεστι δειρὸν Πολυνείκης 1255, ὃν χρεῖε πάρε 1282. καὶ σὺ που παρὼν ἔξοισθα 1583. Θησεὺς παρῆστω 1640. τὸν μὲν οἰδαμοῦ παρόντα 1645. οὐδ' ὁ κωλύων παρῆν Ant. 261, πάρεμι θ' αἰκῶν 276. λυσομένην πάρει; 629, παρὼν ἐρῶ 1177. *cum adfuerim. κἂν*

πάλα παρῆν Trach. 87. πεπυσμένη — πάρει πᾶθμα τοῦμιν 140. τῶν μὲν παρόντων 291. et quae adsunt cupitinas significare potest, et rerum qui nunc est statum, in melius quippe mutatum. ἄγγελος παρῆν 347. παρόντων μαρτύρων 351. πάρειμι ἐγώ 396. πάρεσι 730. ὅσοι πάρεσμεν 1145. οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' — ἔη πέλας Ai. 83. Τεῦκρος πάρεστιν 707. πρὶν παρῶν αὐτοῦς τύχη 729. παρῶν ἐτίγχανον 735. πάρεστ' ἐκείνος ἄρτι 785. οὐδὲ πληστον πάρεισιν 1148. συλλύσων πάρει 1296. φίλος ὅς- τις ἀνὴρ φησὶ παρῆναι 1393 an. τοιαῦτα ποῦ παρόντος — ἔκλυον El. 416. οὐ γὰρ πάρεστ' Αἰγισθος 507. παρούσης τῆςδε πλησίας ἱμοί 630. πάρεστ' Ὀρέστης ἡμῖν 865. ἐκείνον ὡς παρόντα νῶν 870. τοῦ πληστον παρ- ὄντος 915. τί βουληθεὶς πάρει; 1089. πάρεσμεν 1227. πάρεισιν οὐδε 1412. πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν 1446. πάρεσι δῆτα 1447. νέμ' εἰ τις οὐ πάρεστι Synd. V. 3. ἐν πύλαισιν Αἰνέας — πάρεστι Laoc. III. 2. *Exstare* signi- ficat ἢ οὐ — πάρεισιν ἐλπίδων — ἀρωγὰ El. 846 m. Participium hac significatione dictum quaedam peculiaria habet. παρῶν aliquando is dicitur, qui ipse adest suis oculis visurus auribusve auditurus. τὴν ἐκεῖν' ἔξεστ' σοι παρόντι λένσσειν, ὦν πρόθυμος ἦσθ' αἰ El. 3. εἰ παρούσα πλησία ἔλευσας Trach. 892. εἰ παρῶν Αἴας ὁ μελῶν ταῦθ' ὄρων ἡνέ- χετο Phil. 408. Minime abundat παρῶν, sed iungendum cum ὁρῶν, si patienter tulit ipse suis oculis cernens. ἔως δ' ἂν οἶν πρὸς τοῦ παρ- ὄντος ἐκμάθῃς Oed. R. 835. ab oculato teste. Et cum cumulo similium: ὥς κατ' ὀμματ' αὐτίκα παρόντι θνήσκη πλησία τῷ νυμφίῳ Ant. 757. Sic contra ponitur αὐτός τ' ἔδῃσα καὶ παρῶν ἐκλύσομαι Ant. 1099. De aurito teste: ὅς σου παρῶν ἤκουσεν Trach. 431. Hinc apparitorem vel pedissequum significat. ἔλαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἣ παρούσά μοι El. 624. 2. De rebus dicitur quae aut adsunt et conspiciuntur, aut penes nos sunt, aut praesto sunt et in promptu, aut quae nunc ipsum geruntur praesentes. διπλῇ πάρεστιν ἐνθάκης Phil. 18. nisi hoc tertiae significationis est. πῦρ' ἂν οὐ παρῆν 295. φύλλον τί μοι πάρεστιν 645. τοῦργον παρέσται φανερόν 1275. παρέσται (τέρμα σωτηρίας) Oed. Col. 730. εὐτ' ἂν τὸ φέρον παρῆ 1231 ch. dum adest florens aetas. πᾶσι θαῦμα δυσχερεὶς παρῆν Ant. 254. αἶ μοι μόναί παρῆσαν ἐλπίδων El. 800. Crebriore usu parti- cipium teritur. εὐρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιάσθαι παρόν Phil. 283. τὸ πῆμα — τὸ νῦν παρόν 754. πρὸς τὰς παρούσας ἐνυφορός 873. οὕτω τοῖς παροῦσιν ἀχθομαι 958, τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβῶν θεοπίσματα κείται παρ' Αἰδῇ Πόλυρος Oed. R. 971, quae data erant. γνοὺς τὴν παροῦσαν πέρψην 1477. ἐπείγει γὰρ με τοῦκ θεοῦ παρόν Oed. Col. 1537. i. e. ση- μείον ἐκ θεοῦ δοθέν. ἄλλος γὰρ ἣ παρούσα (λύπη) Trach. 331. λόγοις τοῖς πῶν παροῦσιν 385. i. e. τοῖς ὀηθεῖσιν. λῶους φρένας τῶν νῦν παροῦσῶν 734. ἀλγὼ 'νὶ τοῖς παροῦσιν El. 325, βλοῦ δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν

ἔχως; 392. πλούτου τοῦ παρόντος 638. τῆς οὖν παραύσης· πημονῆς λύ-
 αεις βάρος 927. τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν Thyest. II. 3. si hoc Sophoclis
 est. τὸν παρόντα δαίμονα Tyr. XIII. 1. cf. ὑπηρετοῖν τῷ παρόντι δαί-
 μονι El. 1298. τοῦ παρόντος ἡμέρου inc. XVI, 1, 4. Paulo aliter accepit
 illa dicitur πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν Phil. 149 an. te acceperimmodum illis
 quae euenerint. τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ El. 1285. χρόνου τοῦ νῦν παρόντος
 Trach. 173. τὴν παροῦσαν ἡμέραν 942. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
 1159. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι που Oed. Col. 586. Hinc ad-
 verbiascit τὰ παρόντα i. q. τὰ νῦν, ~~μας~~ El. 218. De re proxime
 instante dictum πλὴν ὅτιαν τόκος παρῇ Oenom. V. 2. — 3. Inde im-
 personaliter dicitur πάρεστι, primum ut sit in promptu est, licet, de
 re quasi iuxta nos posita dictum, qua potiri manum tendentes possimus.
 παρῇ ἐκήλοισ προσθεγῆν Phil. 9. τὰλλα μὲν πάρεστί σοι πατρὶς ἔλ-
 σθαι 364. παρίσται ταυτιά σοι καὶ θυγγάνειν 663. ὥς πάρεσθ' ὄρῳ
 1406. ὄρῳ πάρεστιν Ant. 1279. πάρεστι χερῶσθαι τὰνδρῇ Trach. 60. βλέ-
 πειν πάρεστι 223. οὔτε σωφρονεῖν — οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν El. 300. χαί-
 ρειν παρίσται 1292. Huius usus ratio ex his exemplis patet. χαίρειν
 κοῦ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ Aload. XI. 12. ἄτε πάρεστι λήψις ὦν
 ἐρῶ Creus. V. 3. i. q. πάρεστι λαμβάνειν. Paulo alia sententia horum
 exemplorum: οὐδ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ φράσαι πάρεστιν Oed. Col. 1578.
 non est quomodo, i. e. vix potest. ὅταν παρῇ κλέψαι Phil. 640. quando coram
 datur. ἢ πάρεστι μὲν στένειν El. 947. est cur gemas. κόμπος πάρεστι Ai-
 56. est cur glorier. νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάξειν ἐμοί 427. — 4. Ex
 hac verbi vi absolute dictum participium παρὸν repertum est: prae-
 cipue manifesta ratio constabit, si contuleris Phil. 283. παρὸν φρονῆσαι
 Phil. 1087 ch. γαστρός καλεῖσθαι παῖδα τοῦ πατρὸς παρὸν Synd. III. 3.
 παρὸν θέσθαι καλῶς Creus. VI. 1. — 5. Denique φράσεως ἕνεκα adii-
 citur πάρων: v. quae in ἔγῳ ἔχω λαμβάνω dedimus, et Lobeck, ad
 Ai. 58. Sed alia aliis liberius dicta: non ita aliena sunt a legitima
 verbi significatione haec: σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταυῖα
 θυμῶς παρῶν El. 292. τίς μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλέπειν παρῶν; Trach.
 421. ὅδ' ἦν ὁ φράσων, σὺν δ' ἐγὼ παρῶν, ὁ δοῦλος Ai. 1267. οὐδ'
 ἔλγος παρῶν — ἐφυβρίσθαι 1363. ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα κάκιστον παρῶν
 1373. Et de tempore dictum ὁ πᾶς ἄν πρέποι παρῶν ἐνέπειν τάδε
 δίκαι χρόνος El. 1345 m. Magis ex abundanti additum παρῶν in his:
 ἀνὴρ τοικον ἢ νοσεῖν ἢ τοῖς πάλοι νοσήμασι εὐνοῦσι ληψέσθαι παρῶν Ai.
 331. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔγες θάπτειν παρῶν 1110. τοιαῦτ' ἀνάλβον
 ἄνδρ' ἐνουθέει παρῶν 1135.

Παρίρω. De sollerte hominum genere dicitur ποτὲ μὲν κακόν, ἄλ-
 λοτ' ἐπ' ἐσθλόν ἔρπει νόμους παρεῶν χιτωνὸς θειῶν τ' ἔροικον δίκαι. ὑψέ-

πολις Ant. 365 ch., quae sententia ex omnibus Sophoclis fabulis una vexatissima est, *παρέλθω* semper *inserere* significare constat, quod pro *adhibendo*, *colendo*, *observando* dici minime posse clare demonstravit Hermannus. A libris nihil emendationis scripturae suppetit. Scholiasta scribit ὁ πληρῶν τοὺς νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην ὑψίπολις γίγνεται, hisque similia glossator Brunckii ὁ φυλάττων τοὺς ἐν γῇ ὄντας νόμους. Coniecturarum Brunckii est εἰς ὧν quod *securum esse*, non *observare* significat, Schaeferi γὰρ αἰῶν, quod est *laudibus tollere non colere*; quanquam idem explicationem tentavit, comparans Latinorum *asserere* longe diversum; Hermanni deletio *χθονός* secundum glossatoris mentem νόμους τ' ἐγχοσίους et lacuna strophici versus ita sublata, quam Διὸς inferendū expleturus Erfurdus erat. Denique C. Matthiae Qu. Soph. p. 17. *πειραίνων* scribendum proposuit, quod *perficere*, *exsequi* interpretatur, quasi illa inter se similia sint. Horum omnium nihil verum potest esse: verisimillima autem Reiskii et Musgravii coniectura est *γεραίω*, quanquam sic illa a lacuna in strophā difficultas non tollitur.

Παρεῖδεχομαι *recipio*. κόρην — *παρεῖδεγμαι*, φόρον ὥς τε ναυτίλος Trach. 534. *ab ignara receptam* adsignificatur.

Παρέξιμι *egredior*, *violo*. εἰ νόμον βλεψήσων τυράννων — *παρέξιμην* Ant. 60.

Παρεξέχομαι *egredior*, *violo*. πόλιν παρεξέλασας δαιμόνων δίκην; Ant. 912.

Πάρεργον, ἐν *παρέργον* δοῦμι Phil. 471. Rogat haec Neoptolemus Philoctetes, ut sese qualicunque modo et vel minima cura adhibita patriae reddat. „Sic dicuntur, facere, qui obiter, in transitu et praeter propositum aliquid faciunt,” Brunckius; qui eum usum pluribus illustrat, v. τίθημι.

Παρέρχομαι. Proprie *praetereo*: ὥς μὴ παρέλθωσι αἱ κόραι Oed. Col. 906. adsignificata *evadendi notione*. *ingredior*: v. Dorvill. ad Char. p. 355, Elmsl. ad Eur. Med. 1105. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 194. Iacobs, ad Achill. Tat. p. 564.: εἰσω παρέλθοντε El. 1329. ἐπεὶ παρήλθε δωμάτων εἰσω Trach. 896, ὅπως — παρήλθε ἔσω θυρώνας Oed. R. 1241. — Tralatum a *praetereundo* est *fugendi vis*: οὐδέ μ' ὁμματας φρουρὰ παρήλθε Trach. 225, De tempore et rebus actis dicitur: τάλας τῶν παρελθόντων Phil. 1342. ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς Oed. Col. 1399. τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν Ant. 1198. τὴν μὲν παρελθόντ' ἄροτον Trach. 69. τὴν παρελθόντα χρόνον Oamic. VI. (304 D. Brunckius non habet. Nam Io, Damasc. App. ad Stob. t. IV, p. 36, Gaisf. Εὐρησίδου Κομικοῦ prae-

figit, quod probabilliter Gaisfordus corrigit Σοφοκλέους Καμύλων). μύχθου γάρ οὐδεις τοῦ παρελθόντος λόγος Laoc. IV (343 D.).

Παρέστιος quod ad aram focumve fit. παρεστίους σπένδοντα λοιβάς El. 261. — domus consors. μηδ' ἐμοὶ παρέστιος γένοιτο Ant. 369 ch.

Παρεθύνω rego. πάντως θανάτῳ γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃ, χειρὸν παρεθύνοντες Ai. 1048. a regendo cursu dictum, tamen ut adsignificetur cogi ad obsequium.

Παρέχω praebeo. 1. proprie de corpore, alimento, tributo. ὃ ψυχῇ — λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα Trach. 1251 an. v. λιθοκόλλητος. αὐτὸς — θανὼν παρέξω δαῖδ' ὑφ' οἷς ἐφειγμένῃ Phil. 945. σκληρὰς αἰδοῦ δασμὸν ὃν παρέλχομεν Oed. R. 36. Suid. 'v. σκληρὰς αἰδοῦ. τροφῆς ἀνωφελήτου, τὴν ἐγώ — παρέσχον El. 1134. — 2. Tralate de auditione, silentio, voce, animi sensibus, fortuna. Aliquando praebeo, aliquando ostendere, etiam efficere licet interpretari. πόθεν γὰρ ἂν ποτε — ὃ θῆρ ἐμοὶ παρέσχ' εὐνοίαν; Trach. 705. σιγὴν παρασχὼν κλῦθι Trach. 1104. ῥήματα — παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀρωνήτοις τινί Oed. Col. 1285. δικαίαν χάριν παρασχέιν πύθων 1494 ch. par ruri beneficio rependere. Paulo aliter dictum est τὸν ἄνδρ' ἔαον — τῇ δ' αὐτοῦ φρενὶ χάριν παρασχέιν Oed. Col. 1185. i. e. ἐπιχαρῖσθαι, explere desiderium, concessis quae cupierat. τοίαν φιλίην παρέχεις μοι Oed. R. 1306 an. — ὑφ' εἵματος κρυφείας πατεῖν παρέσχε τῷ Θέλωτι ναυτίλων Ai. 1125., quod etsi de procucando corpore dictum est, tamen cum non ipsi corpori praebetur vel adhibeatur aliquid, sed licentia faciendi conceditur, proprie dictum existimari non potest. — ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότε αἰσῶ τίχην παρέσχες ἡμῖν Oed. R. 53. De Sphinge sublata loquitur. — παρέσχομεν (ἔρευναν) 567. Quod haec dicuntur ad Oedipi quaestionem οὐκ ἔρευναν ἔχετε, non protinus παρέχειν pro ἔχειν usurpari credendum, de qua re multa multi confuse; non magis de benevolo animo dictum Trach. 705. sed de animo factis ostenso.

Παρηγορέω suadeo (moueo). χαρὰ κτῆρ — ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Δάκνωνος δαμᾶσθαι λόγου Hel. I. 2 (186 D.).

Παρήγορος solator. ἄνετέ μ', ἄνετε, παράγορος El. 221 m. Suidas haec et sequentia affert v. ἄνετέ με.

Παρήκω excedo. τὸν ἄνδρ' ἀπήκῃς Τεῦκρός ἔνδοθεν στέγης μὴ ἔσω παρήκειν Ai. 729. pro ἔνδον μένει dictum; παρήκειν male schol. pro simplici ἦκει dictum existimat. Elmsleius autem utrumque ferri posse negavit, credo quod ἔνδοθεν intus significare usu legitimo sibi persuasisset; quod cum suo iure sibi illam deposcat provinciam, ut sit ab interiore parte, παρήκειν autem προελθεῖν, in publicum procedere non mi-

nus bene quam παρελθεῖν et παρέναι significet, nihil est, quod fure reprehendatur. De Oed. Col. 576. v. παρήμι.

Παρθενοπαῖος n. pr. ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται Oed. Col. 1322.

Παρθένος *virgo*. 1. Suo iure dicitur. ταῖν δ' ἄθλαιν οἰκτραῖν τέ παρθένοι. ἱμῶν Oed. R. 1462. ἐκ ταῖνδε δ', οἷσιν παρθένοι Oed. Col. 446. αἱ δὲ παρθένοι ῥέγησαν 1602. σὺν τοῖς παρθένοις στένοντες ὠμαυτοῦμεν 1642. ἐς δ' ἵγρδν ἀγκῶνα — παρθένω προσπύσσειται Ant. 1222. Brunckius παρθέρον scripsit, quam scilicet scripturam post in suo cod. E. reperisse testatur. Falsum hoc esse arguit versus Trach. 764. — ἔως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ Trach. 147. παῖαν ἀνάγει, ὃ παρθένοι 210 ch. τίς δὲ παρθένος τέα δέξαιτ' ἄν Phil. Troi. 632. 2 D. Brunckius inter Sophoclea non retulit, cum ab Hermanno demum praef. ad Phil. X. illi fabulae assignati ex probabili coniectura versus sint a Plutarcho servati Vit. p. 89, e. Moral. p. 789, a. — 2. mulier universe: nam nuptas etiam et devirginatas non modo νύμφας, quod legitimum nomen, sed etiam κόρας et παρθέρους dictas esse certum. Sic dicitur τὴν Εἰρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθέρον; Trach. 1209. λείπου μὴδὲ σύ, παρθέν, ἀπ' οἴκων 1265 an. Illo modo muliebris sexus indicatur his: ὥστε παρθένος βέβρυχα Trach. 1060. κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥστε παρθένοι Oed. Col. 344. — 3. Dearum cognomentum est. — καλῶ δ' ἀρωγούς τὰς αἰετ' παρθέρους, αἰετ' δ' — ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθῃ, σεμνὰς Ἐρινῦς Ai. 822. σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια inc. CV. 158 (943 D.). Precatus aliquis Cererem, Proserpinam, quae in mysteriis Κόρη, appellat. — Et hinc et quod muliebri specie praedita ferebatur Sphingem eo nomine dici puto, τὰν γαμφώνυχα παρθένον Oed. R. 1199 ch. — De accentu v. Herod. π. μον. λέξ. p. 8, 26.

Παρήμι. τ in trimetris perpetuo producitur, cuius rei apud Sophoclem unum exemplum prostat Oed. R. 688.; in dactylicis et quae ad epicorum consuetudinem applicantur versibus aliquando corripi ab ἱμῳ composita certum, velut ξυρήμι El. 129. παρήσαν Oed. Col. 597. aucta forma est. *Activi* 1. *Propriae* significationes duae sunt, altera praeterire sinendi, quod extra est, altera corpus applicandi. παρὲς κλύδων' ἔριππον ἐν μέσῳ κυκώμενον El. 722., quod Winshemius Brunckio melius vertit sinit praetervehi procellam equestrem. Nec scholiasta recte ἀντὶ τοῦ ἀφίε, ἤγουν καταλιπὼν. τὸ γὰρ παρὲς δηλοῖ τὸ ἐνθούς. — πλευρόθεν πλευρὰν φαρὲς Trach. 935. Simili modo interpretor ἀλλὰ τῆδε πρὸς πύλῃ παρὲς ἱμαντὴν ἀφίλος αἰανῶ βλον El. 809. Recte quidem πρὸς πύλῃ παρὲς iungenda dicit Hermannus; sed quomodo alienissimis rebus subauditis haec constet sententia: me permittens i. e. mei co-

riam faciens ad quodvis malum inferendum, non perspicio. Ante ianuam proiecram, sic statim, vitum se deponere velle dicit. — 2. Ab his proprie dictis rursus duplex tralatio orta est. Altera exemplum unum habet: τοῖμὸν παρῖς καὶ καταμβλύνων κείρ Oed. R. 688. gl. ἐκλύνων, καταμβλύνων, ἄθυμον ποιῶν. laxari et resolvi precibus animum suum Oedipus dicit, quod effectum illis est, ne Creon debitam, quae quidem videretur, poenam subiret. Ex lexicographis veteribus huic illustrandae significationi quaedam affert Dorvill. ad Char. p. 600 Lips. — Alterum genus cum ad loquentem spectat, praetermittendi, omittendi, negligendi vim prae se fert, cum ad alium quendam, sinendi et permittendi. παρῖς ἡκα θεομῶν οὐδέν Trach. 679. εἴ μοι θέμις, θέλουμι ἄν· εἰ δὲ μή, πάρις Phil. 657. omitte i. e. ne facias. μὴ παρῖς τὸ μὴ οὐ φράσαι Oed. R. 283. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν 345. nihil non dicam. οὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος Ant. 1178. τὰ μὲν παθήματα — παρῖς' εἰδῶ Oed. Col. 364. tacebo, omitto memorare. Hoc loquendi genus copiose illustravit Valck. Diatr. p. 71 sqq. Non plane perspicua, sed laud dispar sententia videtur καὶ δὴ τι καὶ παρῖς τῶν ἀγνυμίων ὑπὸ τοῦ δέαιτος Cedal. 305 D., Brunckio ignotum, quippe retentum ab Herodiano π. μόν. λέξ. p. 30, 27. omisi addere interpretor. Praeterea unum quoddam exemplum est verbi hac potestate cum genitivo dici visi, τοῦ μετρίου παρῖς Oed. Col. 1214 ch.; quod cum multis suspectum esset, Reiskius coniecit τοῦ μετρίου, quod cum ζῶειν colligandum iudicat, Bothius τοῦ μετρίου πάρα sc. χρῆζει, Doederlinus ex hoc subaudiendum censet infinitivum χρῆζειν, et hunc Elmsleius sequitur; Reisigius πλέονος τοῦ μετρίου ζῶειν χρῆζει coniungit, παρῖς ex abundanti adiectum affirmans. Sed rectius Hermannus sic ordinat sententiam: ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῆζει, παρῖς ζῶειν τοῦ μετρίου χρῆζων. Quamquam utcumque explicueris durior sententiae ratio erit. — ἀλλὰ μοι πάρις κἄν σμικρὸν εἰπεῖν El. 1474. sine paucula loqui me. ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρῖσαν Oed. Col. 597. οὐδ' ὥς — θάπτειν παρήσω κείνον Ant. 1030. ἐγὼ δὲ πρὸς ταῦν εἰμὶ σοὶ παρῖς τάδε Phil. 132. rei agenda tibi data potestate. His similia sunt μὴ παρῖς σουτοῦ βροτοῖς ὕμειδος Phil. 955. tui ignominiam ne permitte, i. e. ne sine te ignominia cooperiri. Et, quod aliter tamen dictum τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρήκεν ὥστε βραχεία μοι δεῖσθαι φράσαι Oed. Col. 576. ostensa est; vel emicuit interpretantur. Rectius Doederl. a παρίεσθαι non a παρήκεν repetendum iudicat, hoc sensu: tua humanitas paucis verbis permisit i. e. effecit, ut mea res brevi oratione indigeat. — Passivum uno loco legitur negligendi vel omittendi significatione: ἢ τῷ παρώλει πατρί τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ παλδων πόθος παρῖτο, Μινέλω δ' ἐνν; El. 535. — Medium non frequentius: εἰ δὲ μὴ δοκῶ

φροσῶν λέγειν, οὐκ ἂν παρελμην οἷσι μὴ δοκῶ φροεῖν Oed. Col. 1662., quae Suidas assertit γ. παρέλμην. Phrynichus App. Soph. p. 53, 19.: οὐδ' ἐν σου παρέλμαι, οὐδὲν παραιτοῦμαι, οὐδὲν ἀποτρέπομαι. Similiter, sed brevius Timaeus p. 207., παρέλμαι, παραιτοῦμαι, quae copiose illustravit Ruhnkensius. Significat *in meas partes adducere studio*, inde exoro. Elmsleius *ἐκείνων* subaudiri vult: sed etiam cum accusativo iungi verbum illud ostendit exemplum a Ruhnkensio allatum Plat. Legg. V. p. 742, B. .

Ἰάγεις n. pr. Ἰάγειν — νοσφεῖς βλον Phil. 1412.

Παράστημι. I. Formae. 1. Activi praeter perfectum et aoristus alterum nulla pars legitur. Illius sunt: παρῆσται imperativus Ai. 1162. παρῆσται Ai. 117. παρῆστος Oed. R. 633. Legitur vulgo παρῆστος et sic Florr. Sed παρῆστος Laur. a. a prima manu, quod Elmsleio librariorum vitio accidisse videbatur, sed recepit Hermannus a Buttmanno defensum Gr. Mai. vol. II. p. 158. copiosius etiam a Schaefero ad Plat. Civit. VIII. p. 564, e (t. III. p. 88.). παρῆστος Phil. 1324. παρῆστος Phil. 724. Oed. Col. 1034. παρῆστων Oed. R. 1047. Mys. I. 2 (358 D.). παρῆστων El. 1359. παρῆστων Oed. Col. 1113. — Alterius haec: παρῆστη Ai. 92. 1363. παρῆστη Ai. 48. παρασταλή Oed. Col. 492. Sic emendate Brunckii B. et Vat.; ceteri παρασταλήν. παραστάς Trach. 195. Oed. Col. 997. παραστάς El. 287. παραστάς Ant. 1200. — 2. Passivi aoristus παρῆσθαι Oed. R. 911. παραστάσθην Oed. Col. 1271. — 3. Medii praesens παρῆστασαι Trach. 745. Oed. Col. 920. παρῆσται Iph. I. 2 (288 D.).

II. De usu primum omnium notamus activi eas partes, quae transitive dicantur, non legi apud Sophoclem. Intransitive significantes, ad quas medii praesens accedit, 1. proprie adstandi vim monstrant haec. βοῦ παραστάς El. 287. σφῶν δ' ἐνέπω ἔγωγε τοῖν παραστώτων 1359. κύκλω γὰρ αὐτὸν Μηλιεύς ἄπας λεῶς κρίνει παραστάς Trach. 194. ὑμεῖς δὲ μὴ θυνάικεσσι ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρῆσται Ai. 1162. cuius dicti meminit Eustathius p. 668, 38. 705, 7. 1261, 64. εἴ τις αὖ — κτείνει παραστάς Oed. Col. 997. παρασῆσται τάφῳ Ant. 1200. — Accedere significatur ἣ καὶ παρῆστη καὶ τέμν' ἀφίκετο; Ai. 48. non τέμν' ἀφίκεται, sed ἡμῖν, quod refertur ad Minervae verba praecedente versu prolata, νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς ὀραῖται. Horum nullum φράσεως causa adiectum verbum habet, nam in El. 287. Trach. 194. instandi et interrogatione urgendendi inest significatio. Medium accedendi vim monstrat Trach. 745.: ποῦ δ' ἐμπελάσεις τινὲς καὶ παρῆσται; — 2. Adsignificatur adiumentum datum. ὥς εὖ παρῆστη Ai. 92. τοῦτό σοι δ' ἐπλεμαι, τοιῶνδ' αἶε μοι σύμμαχον παρασῆσται I17. Et standi significatio aliquando

plane oblitterata cernitur. *μῆτος παρέστης χερσὶν* Ai. 1363. *θεὸς δὲ τοῖς ἀργούσιν* [οὐ παρίσταται Iph. I. 2. — 3. Ab *adstando* facilis transitus est ad *manendi* et *commercii* cum aliquo *miscendi* significationem. *ταῦτά σοι δρῶσαυτι θαρσύνῃ ἄν παρασταλὴν ἐγώ* Oed. Col. 492. — 4. *Adesse* praesentem de homine dicitur. *οὐκέτι ἄν πανάθλιος θανόν ἄν εἴην σφῶν παρυστώσαι*ν *ἔμοι* Oed. Col. 1113. Sic similiter cum *προσωποποιίας* figura *Passivum* dictum *Αἰδώς* — *καὶ πρὸς σοί, πάτερ, παρασταθήτω* Oed. Col. 1271. *πρὸς σοῦ* Brunckii B. Vat. Farn. σοῦ supra scripto *σοί* T. De rebus nunc ipsum *gestis*: *τῆς παρεστῶσης νόσου* Phil. 724. *τὰ νῦν παρεστὸς νῆκος* Oed. R. 633. *ἔβην τόλμης τῆς παρεστῶσης τὰ νῦν* Oed. Col. 1634. *λαθέσθαι τῶν παρεστῶτων κακῶν* Mys. I. 2. De *temporis spatio* nondum absoluto: *τοῦ παρεστῶτος θέρους* Phil. 1324. — 5. *Medii* non forma, sed significatione unum exemplum est *ἀγχις θ' ἂ χρῆξαι καὶ παρίστασαι βλά* Oed. Col. 920. *καταδουλοῖς καὶ ὑποχέλιον ποιῖς* schol., recte, modo quod *σοί* addi oportuit. — 6. *Passivi* praeter illud *assistendi* vi dictum Oed. Col. 1271. unum exemplum exstat, *in mentem venire* s. *incidere* significans. *δόξα μοι παρεστιάθη* Oed. R. 911. Formulam multi notarunt et illustrarunt: v. Hemsterhus. ad Lucian. Contempl. p. 392. t. III. Bip. Dorvill. ad Char. p. 438. Lennep. ad Phalar. p. 244. Bat. Taylor. ad Lys. p. 83. Reisk.

Παρηᾶσός s. *Παρηασός* mons. *ἤλαμψε γὰρ τοῦ νηρόεντος φάρμα* *Παρηασοῦ* Oed. R. 475 ch. codd. vet. omnes praeter Flor. Γ. Α. *Παρηασοῦ* videntur exhibere, quod vix dubito quin recipiendum Hermanno fuerit, sicut a prioribus plerisque editoribus receptum est. Nam duplicari *σ* recentiorum consuetudinem Eustathius vocat p. 1872, 50. itaque secundum potiores lectionis fontes scriptum a Wolfio in hoc et in *Ἀλικαρνησός* *Ανερησός* *Κηφιός* similibus. Nec pugnat schol. II. μ. 20. nec ipse Eustathius secum p. 890, 3., cum secundum Aristarchum acui ea vocabula dicit, quae plus quam disyllaba *σ* duplex habeant. Nam propenacuti *Κύρησος* exemplum, quod comparatur cum *Ἀλικαρνησός*, *Λυκαρνησός*, *Τυρρησός* perspicue ostendit, non cavisse veteres magistros, ne uno *σ* illa scriberentur, sed ne acuerentur, quae nunquam assumerent *σ* duplex. De his igitur aliter sentio ac Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 35. coll. p. 205. Apud alios autem, imprimis Atticos poetas et scriptores adeo inconstans scriptura est (v. Valck. ad Phoen. 1107. Elmsl. ad Med. 814. Poppo de Eloc. Thucyd. vol. I. p. 211.), ut in concordiam secum redigere eos non audeam. Nec enim satis diserta sunt veterum magistrorum praecepta, et quaedam certe sermonis Attici veteris et recentioris confinia reperiuntur, in quibus duplicatum vel simpliciter prolatum *σ* eo rectius numerari poterit, quia proclunatio, utut

scriptum olim est, eadem aut persimilis fuisse videbitur. Graecos enim et Romanos σ acri quodam sibilo protulisse constat. Sunt tamen, quam paulo alio habitu vocabula, quae alterutram sibi iure deponere scripturam videntur, velut Ἀντίσσα et contra Πίσσα Κρίσα, Ἐρεσός Ἰαλυσός. — De accentu docent schol. II. μ. 20. Eust. p. 890, 30.

Παρῆσιος Parnassius. Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτύν Ant. 1130 ch. Aug. b. Παρνασίαν et si a Parnasso monte dictum illud, certe Παρνασίαν ab Herimanno scribi, non Παρνησίαν in carmine chorico conveniebat. Sed a Parnethe monte recte Παρῆσιος procuditur adiectivum, quod num usquam dorismi patiens fuerit, dubito, quanquam et Suidas v. Παρνασίσιος eum retineat et libri aliquot apud Aristoph. Acharn. 348.

Πάροιθεν. 1. prius. αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο Oed. R. 856. ὅπως μηδεὶς βροτῶν κελου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χρότ Trach. 602. πάροιθεν ἐκλιπεῖν βλον, πρὶν — σε — ἐκπέμψαι El. 1120. — 2. ante s. olim, κάναπαυλαν ὣν πάροιθεν εἶχες — κακῶν El. 862. Hoc exemplum medium quasi inter certi et infiniti temporis notionem locum tenet, pristina s. quae adhuc fuerunt mala significans. οὔτε πάροιθεν ποτ' ἐγώ γε, οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον Oed. R. 491 ch. ὁ πρὶν πάλαιος ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν ὄλβος δικαίως Oed. R. 1282.

Πάροικος accolae. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος Ant. 1140. cives Thebani. ἐν δ' ὁ πάροικος πηλαμὺς χειμάζεται, πάροικος Ἑλλησποντίς Past. IV. 2 (446 D.). Quanquam his positum πάροικος, cum epithorae figuram vix apte videatur consequi voluisse poeta, minime placere fateor.

Παροιμία proverbium. ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία Ai. 649. ὡς περ ἡ παροιμία Inach. I. 1 (255 D.).

Πάρος ante. 1. De locis. στείχε δωμάτων πάρος Ai. 73. egredere. σοὶ βαδιστέον πάρος El. 1494. — 2. Hinc tralatum ad rem alteram altera potiore indicandam. πάρος τοῦμοῦ πόθου προὔθετο τὴν τυραννίδα; Oed. Col. 419. De pleonasmō v. προτίθημι. τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρῖνειν πάρος Trach. 721. — 3. De tempore inprimis eo dicitur, quod praeteritum illi opponitur, quo loquimur. Sic inprimis nominibus cum articulo iunctum praemittitur, aut cum articulo adverbiascit. ὑπερέταρον τὰς πάρος ἔτι χάριτος El. 1259 m. ἐν τε τῷ χρόνῳ 1437. τὸν πάρος μῦθον Trach. 339. τὴν πάρος συγγεῖ χάριν 1219. πάντα γὰρ τὰ τ' οὖν πάρος, τὰ τ' εἰσέπεντα σὴ κυβερνώμαι χειρὶ Ai. 34. τί ῥέξοντες ἀλλοκάτω γνώμῃ τῶν πάρος, ὧν προὔφαινες Phil. 1177 ch. τῆς πάρος προθυμίας Oed. R. 48. τὰ γὰρ πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφείρημαι κακός 1421. ὄνειδιὼν τι τῶν πάρος κακῶν 1423. ἐν τε τῷ πάρος χρόνῳ Oed. Col. 557. κλάουσα τὴν πάρος φόβην Tyr. XV. 10 (587 D.). Cum verbo sic dici-

tur: εἴ τις αὐτῶν ἐλπίων κεραῖς πάρος ἐξήρτεῖ ἀνδρὸς τοῦδε El. 1452. οἷς ἐχρήτο δειλαὰ πάρος Trach. 902. οὐδὲν ἦσσαν ἢ πάρος (λύπη ἐληλάμεθα) Ai. 269. σοὶ μὲν ἦσσαν ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν 1308. τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος Oed. R. 1116: καὶ πάρος ἀπέφυγε — τὰ σφῶν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς Oed. Col. 1737 ch. v. ἀποφεύγω. καὶ πάρος ἐπείρω 1741 ch. si vera Hermannii coniectura, quae certe probabilis est; vulgatum καὶ παρὸς ἐπεί sensu plane destituitur. οὐκ οὖν πάρος γε σῆς ἀπεισάτου φρενὸς Ant. 980. — Raro dicitur de tempore incerto cum re futura quadam composito. μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτειθεὶς πάρος εἰφθεῖ νοῖν πρόβλητος Ai. 816. sc. antequam Teucer inventum sepeliverit. — De tono v. Apoll. de Adv. p. 595, 26.

Παρουσία praesentia. τί δῆτα μέλλει μὴ παρουσίαν ἔχειν; Ai. 536. i. e. τί οὐκ ἤδη πάρεστιν; τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν, ἂν ἡμῶν — παρουσίαν; El. 1093. τὴν παρουσίαν τῶν ἑγγὺς ὄντων Niptr. V. 3 (406 D.). — Adsignificatur, ut in παρῆναι, aliquando *invenire et operem ferre*. παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ οὐ που φέλων ὥς οὐ τις ἡμῖν ἐστιν El. 936. — His diversum est ὅταν παρουσία φράζῃ, τότε ἔργων τῶνδε μνησθῆναι χρεῖων El. 1242. Mosq. b. παρουσίαν. Aug. c. παρήγησα, cum glossa ἡ μνήμη. Ien. παρήγησαν, cum glossa νοεῖς ὑπάρχουσιν. Recte Hermannus: cum res praesens admoneret, tum haec recordari oportebit.

Παρωθέν remoueo abscondendi et dissimulandi adsignificata notione. ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει Trach. 357. Hesychius: παρώσας, ἔσας. Dissimularat sive alia re praetextenda occultaverat Lichas amorem Ioles, quae vera Herculi causa fuerat Oechaliam bello incessendi. ὃν παρώσας igitur ad ἔρωτα, rem primariam, refertur, quam tribus ille versibus ante memoratur: nam quae interponuntur, ea levem et in transcurso factam mentionem habent.

Πᾶς. I. Omnis i. q. totus; ut colligantur, quae corpus quoddam efficiant, non respiciantur singulae partes. Aliquando *universus* vertas. I. *Adjective dictum.* Sine articulo: nom. στρατὸς πᾶς Phil. 357. λόγος λέλεκται πᾶς 389. ἄρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος (εἰμὶ); Oed. R. 823. χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐστὶ Oed. Col. 54. πᾶς σε Καδμείων λεὼς καλεῖ δικαίως 745. πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός 1069 ch. i. e. πάντες ἐπλεῖς v. ἡ ἔλπος πᾶσα. πᾶς ἐμεστώθη δρόμος El. 703. κείνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ Ai. 268. πᾶς εὖδε στρατὸς 284. πᾶς — στρατός 402 m. πέτροισι πᾶς καταξανθεῖς 715. — πόλις γὰρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων Phil. 386. ὕβρις πᾶς ἔχωρει 396 ch. πᾶς ἀνάγκη Oed. R. 986. El. 1489. πᾶσα δ' ὀρμᾶται κατ' ἀμυνκτήρια — ἄμβας Oed. Col. 1070 ch. πᾶς ὑπεκφυγή πόλις Ant. 772. ὥς — πόλις θαμείη πᾶσα Trach. 432. Τροία πᾶσα Ai. 454. ἐν σοὶ πᾶς ἔρωγε σώζομαι 515. πᾶσα νέμεται βλασταυμένη —

Kk 2

ὀλώρα Thyest. VI. 7 (239 D.). Οἰνωτρία τε πᾶσα Tript. I. 2 (527 D.).
 — πᾶν δ' ἐπὶ μύλατο — πέδον El. 719. εἴπ' πᾶν ἄδελον Trach. 695. πᾶν
 ἐστέβηται πλεῖρον ἔσπερον νεῶν Ai. 861. πᾶν κράτος ὠγύγιον Phil. 142 ch.
 πᾶν δαίμα 915. — gen. πόλεως ἐκ πάσης Ant. 652. — dat. ἐν πάσῃ πό-
 λει Ai. 838. εὐνόει πάσῃ πελάταν Phil. 1149. non quicquam benevolentia,
 sed tota, i. e. plena, quantae quis compos est. — acc. πάντ', ἀνέκους
 λόγον Phil. 1224. Ai. 475. πάντα λόγον Ai. 721. πάντα — λεῶν Oed. Col.
 902. πάντ' ἐδερχόμεν τόπον El. 887. πάντ' ἐπιστάσαι λόγον Trach. 484.
 πάντα γῆν Phoen. V (643 D.). πόντον πάντα inc. XCIII. 1 (655 D.).
 Τροίαν ἄλκωναι πᾶσαν Phil. 1325. totam i. e. penitus. πᾶσαν ἐσθύνων πό-
 λιν Ant. 178. πᾶσαν κόνιν σήφραντες 405. quidquid erat. πᾶσαν ἀλκίον
 φόβην ἕλης 415. εἰς πᾶσαν πόλιν El. 632. πᾶσαν πυθέσθαι — ἀλήθειαν
 Trach. 91. πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν Laoc. III. 4 (342 D.). — χαλῆτε
 πᾶν κάλυμμα El. 1460. πᾶν στρατόπεδον Phil. 10. γέγονέ μοι πᾶν τοῦτο
 238., quod si articulum haberet, πᾶν substantive diceretur. τοῦτο —
 πᾶν ἐκδιδάξω 600. πᾶν — δέμας 812. ῥῦσαι δὲ πᾶν μίasma Oed. R. 313.
 πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα 706. totum, quantum est, i. e. plane. περὶ πᾶν
 τέμενος Oed. Col. 134 an. — Adest articulus nominativus: εἴτ' ἤδη πᾶς
 ὁ μόχθος ἦν πέπων Oed. Col. 438. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης
 Ant. 744. πᾶς ὁ χειρῶναξ λεῶς inc. LX. 2, 1 (724 D.). ὁ πᾶς χρόνος
 El. 1244 m. ἥ γ' ἐκείνου πᾶς ἐδηλώθη φάτις Oed. R. 1440. τὸ πᾶν δὴ
 δεσπόταισι — ἐφθαρται γένος El. 754. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον
 γένος An. 1042. φιλάργυρον γὰρ πᾶν τὸ βάρβαρον γένος Ter. II (512
 D.). — gen. εἴθ' ὁμαιμονεστέρως τοῦ παντός ἡμῖν Ζητὸς Ἐχμῆλου κυρεῖ
 Ant. 483. — acc. εἰ μὴ φανόλην πᾶν τὸ ἀντικλόν πάθος Ai. 306. τοῖς-
 ἐργασμένον ἔλεξα πᾶν 309. πᾶν ἀληθές Trach. 453. 474. πᾶν τὸ τοῦ
 θεοῦ inc. C. 1 (779 D.). πᾶσαν τὴν Μυκηναίων χθόνα El. 415. ἴσθαι
 πᾶν τὸ δρώμενον El. 40. γένος τὸ πᾶν 1110. Oed. Col. 777. τὸ πᾶν
 σόφισμα Phil. 13. τὸ πᾶν γένος Oed. Col. 758. ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακὴν
 Ai. 982. διέφθαρμαι δέμας τὸ πᾶν Trach. 1046. κάλει τὸ πᾶν μου
 σπέρμα τῶν ὁμαιμόνων 1147. τὸ πᾶν σπουδαῖον inc. XXIII. 5 (678 D.). —
 Vocativum necessario articulo destitutum proferri oportuit. ἐὼ πᾶς λεῶς
 Oed. Col. 888 ch. Significationis autem pro tragicorum more discrimen-
 nullum, quando articulus cum substantivo aut adiectivo proxime colli-
 gatur, velut πᾶσαν τὴν Μυκηναίων χθόνα El. 415. et Μυκηναίων χθόνα
 πᾶσαν nihil differunt. Verum si ὁ πᾶς, τὸ πᾶν copulantur, non omnis
 significatur totusve, sed cunctus. Praeterea in multis imprimis nomina-
 tivi exemplis πᾶς nomini quidem accommodatur, sed sensu tennus cum
 verbo cohaeret. Velut πᾶς ἐμεστώθη δρόμος El. 703. πᾶν δ' ἐπὶ μύλατο
 πέδον 719. εἴπ' πᾶν ἄδελον Trach. 695. λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ Ai. 268.

ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σωζομαι 515. πόλις γὰρ ἐστὶ πᾶσα τῶν ἡγουμένων Phil. 386. ἡ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις Oed. R. 1440. Sic etiam intellexerim πᾶν ἐπιβήτιαι πλεονόν ἔσπερον νεῶν Ai. 861. Accusativi unum reperi exemplum τοῦξευρασμένον ἔλεξα πᾶν Ai. 309. idque dubia sententia; reliquorum casum nullum.

2. Substantive dicti praeter unum non sunt nisi accusativi exempla, eaque generis neutrius. ἐξεργῶ σοὶ πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγὼ El. 370. πᾶν ἀναπτύξαι 629. τὸ πᾶν φράσω 670. καὶ δὴ λέγω σοὶ πᾶν 880. ὅπως τὸ πᾶν μάθης 1196. πᾶν ὅσον νοεῖς Trach. 348. δηλῶσαι τὸ πᾶν 368. εἰ τὸ πᾶν μάθοις 1124. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν Phil. 240. ὡς ἴδω τὸ πᾶν Oed. Col. 893. ψυχὴ γὰρ εὖνους — κρείσσω σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὐρεῖς Alet. I. 2 (88 D.). παντός i. e. παντός χρημάτων. Horum ipsorum quaedam ad omnis s. cuiusque significandi vim accommodari posse scio.

3. Adverbiascunt hoc in genere significandi διὰ παντός perpetuo Ai. 691 ch. τὸ πᾶν plane. πρὶν παραλέθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι El. 997.

II. Cum significat quisque, i. e. omne secundum singulas sui partes consideratum, articuli patiens non esse constat, nec est substantive et adiective dicti discrimen. — nom. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὄραν El. 960. νῦν με πᾶς ἀσπάζεται Oed. R. 596. πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων Θροῖ Oed. Col. 603. σὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κωδύρεται Ai. 376. πᾶς ἀνὴρ 1345. πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρῆναι 1392 an. πᾶς ἐφίεται φυνγίῳ Acris. X (67 D.). πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνὴρ inc. XIV. 1 (668 D.). ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός LXX. 7, 3 (737 D.). πᾶς προσκυνεῖ XC. 2 (771 D.). πᾶς τις. ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει Ai. 28. πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν El. 972. πᾶς γὰρ τις ἤνθα τοῦτο Oed. Col. 25. — τῷ τεκόντι πᾶν φίλον Oed. Col. 1110. γένοιτο μετὰ πᾶν θεοῦ τεχνωμένου Ai. 86. — gen. παντός — λόγον κακοῦ Phil. 405. π. λόγον δικαίου Oed. Col. 765. δέχα τε παντός 1729 m. παντός ἀνδρός Ant. 175. παντός οἰωνοῦ 987. παντός ἥδιστον γέρας Acris. VIII, 1 (65 D.). — πάσας ἀρετὰς Trach. 642 ch. — παντός ἔργον Ant. 301. ἔργον παντός El. 76. inc. LVIII. 1, 1 (715 D.). παντός κτήματος Phil. 669. παντός δρῶντος Oed. Col. 1600. — dat. ἐπὶ πάντι τῷ χρεῖας ἱσταμένῳ Phil. 174 ch. νόμῳ — παντί Ant. 213. ἐν πάντι γὰρ τοῖς σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ Captiv. IV (35 D.). — accus. κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί Oed. R. 226. πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον 291. τὸν ἀδελφον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν 476 ch. πάντα subiectum, ἄνδρα obiectum est. πᾶσαν ἀσχίνην ἀφίεις Phil. 120. πᾶσαν εἴκλειαν φέρων Ai. 431. ἅσας ἦς γλώσσαν El. 586. — χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον El. 605. πᾶν λέγειν 621. πᾶν ἀναπτύξαι 629. πᾶν τοῖνον — κλίει τις ἄν Trach. 71. οὐδ' ἦν χρὴ με πᾶν παθεῖν κακόν Phil. 987. προσαρκεῖν πᾶν

Oed. R. 12. ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσαντος 145. τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἐν 598. Sic Herm. ex Flor. Γ. Laur. c., et schol. vel hoc habuit vel ἄλλαν, quod est in Pal. et Laur. a., in illo αὐτοῖς, ut vulgo, in hoc αὐτούς. Triclinius ἄπαντα, et sic olim editum. Ceterum casus est ambiguitas. πᾶν ἐν ἡσυχῇ — ἔξεστι φωνεῖν Oed. Col. 82. ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει 466. πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει Acris. III. 2 (60 D.). ὡ πᾶν οὐ τολμήσασα Epig. II. 1 (195 D.). πᾶν μῆλον θηρώμετα inc. CV. 124 (911 D.). — Solitarium exemplum est πᾶς ὁ κλύων Ai. 151 an., in quo opus articulo, quippe sic solvenda sententia πᾶς ὅστις ἂν κλύῃ.

III. *Pluralis numeri maxime divulgata significatio est, ut nemine excepto omnes indicet.*

I. *Adjective dicitur nominativus:* τοὺς ναύτας ὅτι σοὶ πάντες εἰεν οἱ γενναυστοληχότες Phil. 546. Ἀχαιοὶ πάντες 591. ἐρρέτω Ἴλιον οἳ θ' ὑπ' ἐκείνῳ πάντες 1186 m. χωρῶμεν — πάντες ἀολλεῖς 1455 an. ἐκτετεύομεν σε πάντες Oed. R. 41. ὅτι νοσεῖτε πάντες 60. πάντες σε προσκυνοῦμεν οἷδε 327. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτε 328. ὀκνοῦμεν πάντες 922. φέρουσι τοῖνονμα — πάντες Oed. Col. 61. λύγδην ἔλαον πάντες 1617. πάντες — τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 1020. ὄφθοι πάντες ἔστασαν δέφροι El. 713. Ἄιδου πάντες εἰς' οἰκήτορες Trach. 281. χωρῶμεν ἤδη πάντες 332. πάντες οἱ κακοὶ 362., quod etiam ita componi licet, ut subiecti munus suscipiat πάντες. θεᾷσθε πάντες 1068. — πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φιλαι Oed. R. 1103. πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις Ant. 1067. — τὰ κείνων πάντα El. 1337., ut Trach. 382. πάντα ταυτ' ἐρρίμμένα Ai. 1250. ὅλωλε γὰρ δὴ πάντα τὰμά Oed. Col. 1609. πάντα ταυτ' ἥσσω λαβεῖν πέφυκε Ant. 435. πάντα γὰρ λέχρια τὰν χειροῖν 1325 m. πάντα τὰνθρόπων Aload. XIII. 1 (98 D.). πᾶντ' ἐμπέφυκε τῇ μακρῷ γήρῃ κακὰ Scyr. V. 2. (500 D.) si πάντα pro παντοῖα dictum; aliter etiam κακά adiectivum haberi poterit. — *genitivus.* πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν Phil. 85. διὰ πόνων πάντων 750. πάντων θεῶν Oed. R. 660 ch. πάντων χειμώνων Oed. Col. 683 ch. ἀνδρῶν ὑπο πάντων κελυσθεῖς 742. βροτῶν πάντων El. 455. 892. πάντων ἀρίστου φωτός Trach. 176. πάντων ἀριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονί 808. πάντων Ἑλλάνων 1007 m. ἀνδρῶν πάντων 1263 an. — καλούμεναι πασῶν Ἀθῆναι τιμωτάτη πόλις Oed. Col. 108. πασῶν γυναικῶν Ant. 690. τὰν ἐκ πασῶν τιμῶν ὑπερτάταν πόλεων 1124 ch. ὦ πασῶν κείνα πλέον ἄμετρα ἔλθοῦσ' ἐχθότα δὴ μοι El. 194 m. τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν 432. ὁδῶν πασῶν Ai. 973. — *ἔργων τε πάντων* Oed. R. 865 ch. κακῶν ὅς' ἐστὶ πάντων ὀνόματα 1285. πάντων τῶνδ' αἰεὶ μετεχέτην 1465. πάντων — χορημάτων Ant. 680. αἰσχρὰ πάντων ἔργα El. 576. μέγιστα πάντων ὧν ὅπῃ ἐγὼ κακῶν 753. πάντων ὅς' ἐστὶν ἀνθρώπων 884. πάντων ἁπείρος τῶνδε Trach. 308. πάντων ὀνομάτων inc.

XXIII. 2 (678 D.). — *dativus*. πᾶσιν Ἀργείοις Phil. 67. Ai. 67. πᾶσι Κадμείοις Oed. R. 223. π. Καδμείοις 1394. πᾶσιν βροτοῖς 602. πᾶσι τοῖς ἐκεῖ El. 675. πᾶσι θνατοῖς Ἰφν μόρος 849 ch. πᾶσιν ἡμῶν 646. 1164. ἡμῶν πᾶσιν Oed. Col. 1585. τοῦτοις πᾶσιν Ant. 504. πᾶσιν Μυνηναίοισιν El. 1451. Ἑλλῃσι πᾶσιν Ai. 1341. θεοῖς πᾶσι Phil. 718. πάσαις ἄραις Ter. IX. 2 (519 D.). — πᾶσιν κακοῖς El. 1187. ἐπ' ἔργοις πᾶσι Oed. Col. 1270. — *accus.* τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλῆς δρόμους ὁρθοῦτο El. 731. Θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων — πάντας ἐπὶ λῶμεν Ant. 153 ch. Ἀχαιοὺς πάντας Ai. 978. ποιμένας τε πάσας Ai. 63. ναὺς πάσας βεβόσας Phil. 280. — τὰ δ' ἄλλα πάντα El. 647. Oed. Col. 615. τᾶλλα πάντα Ai. 1377. Phil. 1428. τὰ τ' ἄλλα πάντα Phil. 606. τᾶλλ' ἐκείνος πᾶντι ἀριστεύων Trach. 488. πάντα τὰ πινυκία El. 682. ταῦτα πᾶντι ἔειπε 1021. ταῦτα πάντα — εὐρόμην Ai. 1632. πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερῇ ἔθου Phil. 863. ταῦτα πᾶντι ἐπισκῆπτω τελῶν Oed. R. 252. πάντα γὰρ τὰ τ' οὐδὲν πάρος, τὰ τ' εἰσέπειτα σὴ κυβερνῶμαι χειρὶ Ai. 34. πάντα τὰν βροτοῖς πάθη 823. ὁ πᾶντι ἀκούων αἰσχρὸν καὶ λωβῆτ' ἔπη δόλιος Ὀδυσσεύς Phil. 603. κρατ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τιμῶ χειρὶ 1193 m. ὥς πᾶντι ἄγαν αἰνκτὰ κάσσαφ' ἔλεγες Oed. R. 439. Sic componenda verba: ὥς αἰνκτὰ ἔλεγες, καὶ πάντα θῆτα. μαντεῖ' ἄγνοσα πάντα Oed. Col. 353. κράτη δὲ πάντα καὶ φρόνους ἔχω Ant. 173. πᾶντι ἔλεξα τὰν τεταλμένα Ulix. Fur. I. 1 (411 D.). πάντα — τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλευόμενα inc. XXIII. 16 (678 D.). πάντα προσφύμων σοφά XLIV. 1 (702 D.). πάντα τυρβάζει κακὰ LVIII. 9, 2 (720 D.). Articulus, cum sensus fert, additus, vel omissus discrimen sententiae non facit.

2. Paene crebrior substantivae dicti usus est. *nom.* πάντες — 'φειδοντο κέντρων οὐδέν El. 705. τοῖς θανούσι τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελαῖν Ai. 968. — πᾶνθ' ὅσ' ἀρίτως ἔδρων 654. πάντα δεινὰ Phil. 500. ἔστ' ἐκείνῃ πάντα λεκτὰ 629. μάτην γὰρ — πᾶντι εἰρήσεται 1260. πάντα γὰρ καιρῷ καλά Oed. R. 1516. νῦν ἀφείται πάντα Ant. 1150. πάντα — ἀραχνῶν βρεῖθαι Inach. X. 6 (269 D.). τοῖς δ' ἄλλοις πᾶντι. ἐκεῖ κακὰ inc. LVIII. 8, 4 (719 D.). — *gen.* πατρὸς πάντων ἀρίστου El. 358. non πατέρων, sed ἀνδρῶν: est igitur substantivum dictum, omisso ἀνδρῶν. πάντων καχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητα Ai. 197 ch. πάντων ἐν σόσφ' εὐδραχῆς ὕπνος Phil. 835 ch. ὁ πάντων ἀκορεσιτότατος Oed. Col. 120 ch. ὑμᾶς — ἐκ πάντων δίχα ἔστιν ἐκείσθαι Ant. 164. — πάντων ἄμμορος Phil. 182 ch. καιρὸς τοι πάντων γνώμων ἰσχων 826 ch. πάντων ἀνάσσειν 904 ch. Vulgo πάντα: v. Herm. ὃ δεινότερον πάντων 1298 an. πάντων ἐρήμους 1509. τὰ πάντων ἐνδικιώτατα Oed. Col. 929. πατέρα πάντων inc. XCI. 3 (772 D.). — *dat.* ἔχω πᾶσι προφρονεῖν El. 109 an. πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν Trach. 130 ch. πᾶσιν ἀγγέλλειν 1100. λόγους —

εις ὅτα φέρειν πᾶσαν Ὀδυσσεύς Ai. 149. an. πᾶσαν περίφωτος 595. ch. ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδῆϊκος καλούμενος Oed. R. 8. πῦν πᾶσι χαίρω 596. ὅνα πᾶσι νόμος Oed. Col. 165 an. ἀνάξια γὰρ πᾶσιν ἔσσι δυστρεχέων 1448. omnibus hominibus, omnium iudicio, non ut Schaeferus qui πᾶσι neutrius generis affirmat esse ad Trach. 338. v. Herm. ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε Ant. 87. πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν 254. — περὶ αὐτοῦ τῷδε χρὴ πάντας σέβειν El. 969. — ἐς πάντας αὖδα Oed. R. 93. ἀθροῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας 241. τῷ δὲ σὸν ὄνομα δῆκει πάντας Oed. Col. 307. ὥστε πάντας ὀρθίας — στήσαι τρίχας 1620. πάντας ἐς πέδον κάρα νεύσαι Ant. 269. πάντας ἀνόλα τρέφει Ter. VII. 5 (517 D.). — ὅς ἐφορᾷ πάντα El. 170 ch. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα 332. ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης 341., quo genere exemplorum ad adverbiascentem significationem via patefit. πάνθ' ὄρῳ 649. πάντα γὰρ κατεργάσω 1040. πάντα συναρπάσας 1141. ὁ πάντα κραίνων βασιλεύς Trach. 127 ch. πάντα δὴ φωνῇν χρεών 739. πάντ' ἀκήκοας 872. πάνθ' ὄρῳ Ai. 372 m. Hermannus paulo mutata Elmsleii quadam correctione πᾶν θ' ὄρῳ. πάντ' ἔργω περσομαι 525. πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαρτυρεῖ 700 ch. — ἢ πάνθ' ὁμοῦ πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ ποιεῖ 1345. potest πάντα etiam adverbialiter dictum, sed minus bene intelligi. πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι 1360. πάντα σκοπῶν Phil. 282. πάντ' ἐκπορᾷ 299. ἤκουσας — πάντα 616. πάντα γὰρ φράσας μύτην 1264. πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός Oed. R. 77. — ἃ πάντα νομῶν Τειρεσία 300. πάντ' ἐμοῦ κομίζεται 580. πάντ' ἀνευ φόβου φέρω 590. ὁ πάνθ' ὄρῳ χρόνος 1213 ch. τὴν πάντα βόσκουσιν φλόγα — Ἥλλου 1425. πάντα μὴ βούλου κρατεῖν 1522. τὰς πάνθ' ὀρώσας Εὐμενίδας Oed. Col. 42. πάντ' ἐπιστήσαι 53. πάνθ' ὄρῳ λέξομεν 74. εἰς-ακούων πάντ' ἐπιστήσαι 275. ὃ πάντα τυλμῶν 765. ὁ πάντα λένυσσων Ἥλιος 873. πάντα — εἰκάσαι 1499. γὰρ πάντ' ἀτῶν Διὸς Ὀρκος 1767 an. πάνθ' ὅπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν 1770 an. Ζεὺς ὁ πάνθ' ὄρῳ ἀεί Ant. 184. πάντ' ἀριστεύσας δογί 195. i. e. πάντα τᾶριστα ποιήσας. πάντ' ἐκ-στασο 398. πάνθ' ὀπισθεν ἐστάναι 636. πάντα προσκοπῶν 684. κατὰ τε δρῖα πάντα καθαιρῶν Trach. 1008 m. μὴ πάντ' ἐρεῖνα Aload. VI (104 D.). ὁ πάνθ' ὄρῳ καὶ πάντ' ἀκούων — χρόνος Hippon. I. 1 (284 D.). γῆρας διδάσκει πάντα Tyr. XIV (586 D.). λήθην — τὴν πάντ' ἀπεστερη-μένην Hybr. I. 1 (595 D.). πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἀγει inc. V (657 D.). εἰ πάντ' ἐπιτέλθους σκοπῶν VI. 2 (659 D.).

3. Adverbiascit πάντα et τὰ πάντα significans ἐν πᾶσι s. κατὰ πάντα, aliquando πάνυ et πάντως. Illustrant Lobeck. ad Ai. 1402. (1394.) ubi futilis coniectura Bothii prostat πανταγαθῶν, Schaeef. ad Ai. 1415. (= 1394.) ad Trach. 338. et in Ind. ad Hom. Odyss. p. 175. Huius inveniendi usus viam ante indicavimus. Additur autem πάντα et

verbis et adiectivis. ὁ πάντ' ἀναλκὺς οὐτός El. 293. τούτων ἔγω γὰρ πᾶντ' ἐπιστήμην Trach. 337. est plenam et perfectam scientiam. ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' αἰδρὺς Ai. 894 ch. τῷ δ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ 1394 an. βροτοῖς τὴν γλῶσσαν — πάνθ' ἡγουμένην Phil. 99. (sc. ὄρω). λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορα — πάντ' ἂν εὐτυχεῖν Oed. R. 88. utique. τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου 1197 ch. τὰ γὰρ πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός 1421. ὦ πάντα — τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κείσασθέντε Oed. Col. 338. τὸν πάντ' ἀριστον Θησέα 1458. φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλῆν Ant. 717. cf. Trach. 337. et Herm. τὰ δ' εὐτυχεῦντα πάντ' ἀρεθμῆσαι βροτῶν Phaedr. VII. 1 (610 D.). Vulgatur τό, quod sensus causa ferri non potest. Correxerunt τὸν εὐτυχεῦντα et ἀρεθμῆσας, ut πάντα acensativus singularis sit, nec improbo; illud quod nos correximus si sequeris, τὰ πάντα εὐτυχεῦντα erit τὰ διὰ παντός. Elegans est et vera videtur Hermannii emendatio Ant. 213: νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ πάντ' ἐξέσθι σοι pro πονεῖ librorum sensu casso; Erf. πον γ'.

IV. At praefixo articulo pluralis non omnes nemine excepto, id est singulos tanquam totius cuiusdam corporis partes significat, sed cunctos sive universos, id est singulos in unum corpus colligatos.

1. Sic adiective dictum his exemplis firmatur. οἱ πάντες θεοὶ Oed. R. 275. — ἤρασσαν κακοῖς τοῖς πᾶσιν Phil. 375. τοῖς πᾶσι Καδμείοισιν Oed. R. 1288. ἀνθρώποισι γὰρ τοῖς πᾶσι Ant. 1011. τοῖς πᾶσι Ἀργείοις Ai. 709. — τοὺς πάντας Ἀργείους Phil. 47. τὰ πάντα πνέοντα Trach. 713. τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε συμμηγῇ βοσκήματα 758. τὰ πάντα μοχθήματα Oed. Col. 1612. ἡμᾶς τοὺς πάντας Ter. VIII. 3 (518 D.). Vocativum articuli patientem non esse, qui eius casus nullus sit, manifestum; sed significatione tenus hic adnumerandum ὧ πάντες ἐσθὲν Ant. 1168. Inprimis autem perspicua cunctorum significandorum vis ὁμοῦ addito, velut Ai. 709. Trach. 758.

2. Substantive dictum. τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῇ Oed. R. 1182. τὰ πάντ' ὄνου σκιά Cedal. II (308 D.). — χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην El. 1497. τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρξέσαι χάριν Polyx. III. 2 (470 D.). — ὧ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοῦ κύκλοι Phil. 1338. τὰ πάντ' αἰεὶ φάσκόμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεοῦς Ai. 1015. τὰ πάντ' ἐργάζονται Ant. 196.

V. Selectioris usus formulae quaedam enotandae, quibus πᾶς efficiendis adhibetur. ὁ πάντ' ἀναλκὺς οὐτός, ἡ πᾶσα βλάβη El. 293. homo totus, quantus est, nequitia plenus dicitur. ἡ κείνος ἡ πᾶσα βλάβη ἐμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὥμοσεν πίκτας στελεῖν; Phil. 618. ὧ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δαίμα 915. non omne terribilamentum, sed qui totus terror es. Accommodatur

enim adiectivum liberius substantivo cui proxime adicitur, nec potuit fieri aliter, nisi adiecto participio ὢν. — Deinde variae locutiones sunt extrema conandi et ultima experiendi vim prae se ferentes. ἡ πᾶσαν ἡς γλώσσαν El. 586., quod tetigit Markland. ad Eur. Iph. Taur. 362. καὶ πᾶν ἀφίεμαι Oed. R. 265. ὃ πᾶν σὺ τελέμησας καὶ πέρι, γύναι Epig. II. I (195 D.). ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσαντος Oed. R. 145. de quibus v. Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 249. Dissen. Expl. Pind. p. 507.; de universis autem Kuster. ad Ar. Equ. 753. Valck. Diatr. p. 233. His paulo diversam vim habent χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔχον El. 603., proiectam audaciam significans, et ἃ πάντα πράσσω Synd. IX. 7, 1. (155 D.); fortius hoc quam notior formula πολλὰ πράσσω. — Deinde de confectis et absolutis inprimis dictione et auditu ponitur. πάντ' ἀκήκας Trach. 873. πάντ' ἀκήκας λόγον Ai. 475. πάντ' ἐπίστασαι λόγον Trach. 494. πάντ' ἐπίστασαι Ant. 398. Iam πᾶς ἀνάγκη de rebus atque necessariis dici solet. πᾶς ἀνάγκη — ὀκνεῖ Oed. R. 986. ἡ πᾶς ἀνάγκη τῇδε τὴν στέγην ἰδεῖν τὰ τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πηλοπιδῶν κακὰ; El. 1489. — Denique mera affirmandi formula est μάλιστα πάντων σμῖννο, El. 655.

Πάσασθαι gustare. ἡθέλησε δ' αἵματος κοινῷ πάσασθαι Ant. 292. tratatum de Polynice fratrem et patriam bello civili petentem.

Πασάς. κωκυμάτων κλίει τις ἀκτίριστον ἀμφὶ πασάδα Ant. 1192. Sic subterraneum, quo condita Antigona erat, sepulcrum vocatur, et πασάς quidem i. e. θάλαμος, respecto νυμφεῖον de eodem dicto v. 1190., ἀκτίριστον autem, quia Ἄιδου νυμφεῖον.

Πάσχω. I. Formae. praes. πάσχω Trach. 532. Ant. 933 an. πάσχετε Phil. 992. πάσχειν Phil. 1383. Oed. Col. 673. 1205. πάσχοντε El. 761. — imperf. ἔπασχον Oed. Col. 275. 1486, ἔπασχεν Oed. R. 1272. Sed inepte in plurimis codd. ἔπασχον legitur Phil. 349. Vera scriptura ἐπέσχον olim ex Harl. et Triclinianis constabat, nunc eandem suppeditant Laur. a. Flor. I. Ricc. — perf. πέπονθα Trach. 1067. Oed. Col. 518 m. 601. 896. 900. πέπονθας Phil. 730. πέπονθε inc. 750 D.; apud Brunckium non reperitur. πεπονθέναι Oed. R. 516. πεπονθώς Oed. Col. 877. 957. Ant. 982. πεπονθότος Ai. 519. πεπονθότα n. plur. Oed. Col. 268. — fut. πέσομαι Ant. 96. πέσεται Oed. R. 228. — nor. ἔπαθον Oed. Col. 362 543 m. Phil. 1000. ἔπαθες Oed. Col. 543 ch. 1198. ἔπαθε El. 164 m. πάθω Oed. R. 325. Oed. Col. 216 m. Trach. 969 m. πάθης El. 382. 1018., ubi contra sensum μάθης libri plerique, Ven. Laur. b. Florr. (μάθη Δ.), Laur. a., sed hic supra scripto π. πάθη Trach. 942. πάθοι Ai. 517. πάθουν Ant. 919. παθεῖν El. 203 m. 1164. Phil. 316. 501. 987. 1343. 1383. 1407. Oed. R. 251. 554. Oed. Col. 1535. Ant. 96. 236. Ai. Locr. I. I (11 D.). παθών Phil. 323. 668.

Oed. R. 403. 1530. Oed. Col. 272. 1494 ch. sic certe legendum quam solus Farn. a correctoris manu habet; eoque etiam scriptura Laur. b. ὡν εὖ πάθει ducit; est enim circumlocutio verae lectionis. Libri ceteri omnes παθῶν, quod satis arguit ineptiarum Brunckius. Phaedr. V. 3 (668 D.). παθοῦσα, El. 376. Trach. 142., ubi plerique libri παρούσα, aperto propter sententiam menda. παθοῦσα est in codd. Vat. Brunckii B. Laur. a. et Triclinianis. παθόν El. 1500 an. παθόντα Oed. Col. 1205. Naupl. III. 2 (377 D.). παθόντες Oed. Col. 1021. Ant. 917. παθοῦσα dualis recte scribitur ex Laur. a. Par. a. (membr.) et edd. ante Brunckium in Oed. Col. 1672. Ceteri MSS. παθοῦσαι. Brunckius propter praecedens ἰδόντε scripturus erat παθόντε.

II. Usus. 1. Vulgatissima est *patendi* imprimis *malī* quo afficimur, significatio; id aliquando adiicitur aperte, aliquando intelligitur. ἀντίποιμ' ἐμοῦ παθεῖν Phil. 316. θυμοῦσθαι παθῶν 323. propter iniuriam. πᾶν παθεῖν κακόν 987. οἷα πάσχετε 992. οἷς τ' ἐγὼ παθόν 1000. οἷα χρη' παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι δοκῶ προλεύσσειν 1343. ἔα με πάσχειν ταῦθ' ἄπερ παθεῖν με δεῖ 1383. πέλλεται γὰρ ἄλλο μὲν ἀστεργές οὐδέν Oed. R. 228. παθεῖν ἄπερ τοῖςθ' ἐρτίως ἡρασάμην 251. παθῶν ἔγνωσ' ἄν 403. malo tuo. πεπονθέναι — εἰς βλάβην φέρον 516. τὸ δὲ πάθῃμ' ὅποιον φῆς παθεῖν 554. οὐθ' οἷ' ἔπασχον, οὐθ' ὅποι' ἔδρα κακὰ 1272. μηδὲν ἀλγεινὸν παθῶν 1530. παθῶν μὲν ἀντιδρῶν Oed. Col. 272. ἐφ' ὧν δ' ἔπασχον 275. τὰ — παθήμαθ' ἅπαθον 362. ἃ πέπονθ' ἀναιδῇ 518 m. Aut sic scribendum cum Hermanno aut πάθος ἔργ' ἀναιδῇ cum Lachmanno de chor. syst. p. 240. Martinus infeliciter πέπον' ἔργ' ἀναιδῇ. Libri ἀμέτρως, πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῇ. ἔπαθες — ἔπαθον ἅλαστ' ἔχωσ' 543. πέπονθα — δεινὰ πρὸς κακοῖς κακὰ 601. ἔργοις πεπονθῶς ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι 877. πέπονθα δεινὰ 896. οἷα περ πέπονθ' ἀχέκοις 900. παπονθῶς ἡξίουν τὰθ' ἀντιδρῶν 957. ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες ἔσταμεν 1021. πῆμαθ', ἅπαθες 1198. παθῶν τὸ δεινὸν τοῦτο Ant. 96. πέλομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδὲν ἰθ. τὸ μὴ παθεῖν ἄν ἄλλο τιλὴν τὸ μόρσιμον 236. παθόντες ἄν ἐγγυνοῖμεν ἡμαρτηκότες 917. μὴ πλείω κακὰ πάθοιεν 919. οἷα πρὸς οἷων ἀνδρῶν πάσχω 933 an. οἷα πάσχω συγκατοικτιομένη Trach. 532. de αἰνίμῳ affectu graviter cruciante dictum. ὅποιας ταῦτα συμφορὰς ὑπο πέπονθα 1067. ὧν τ' ἔπαθε El. 164 m. γ. δαῖναι. ποῖνιμα πάθεια παθεῖν 203 m. καὶ με μὴ ποθ' ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ 376. ὅπως πάθῃς τί χρέμα; 382. οὐ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τότε 1018. πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν 1164. ὃ σπέρμ' Ἀτρώεω, ὥς πολλὰ παθὼν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες 1500 an. εἰ δέιν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ Ai. Locr. I. 1. ὃς μὴ πέπονθε τὰμὰ μὴ βουλευένω inc. 750 D. — 2. Sed vox media est, ut etiam de experiendo in sese usu-

ciendoque dicatur. ἰδόντε καὶ παθούσα Oed. Col. 1372 m. μή γ' ἐ-
 μάθους παθούσα Trach. 142. quae utraque etsi graviter affecti animi
 adsignificationem habent, tamen explicanda sunt de expertis solum. De
 re qualicumque oblata haec dicantur. καὶ σοὶ — τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν
 Phil. 1407., quod etsi spectat sequentem sententiam ἐκ τῶν πόνοις τῶνδ'
 εὐκλεῶ θέσθαι βίον, tamen non significant nisi tibi quoque illud fato
 praestitutum est. ὥς οὖν μὴδ' ἔγωγ ταυτὸν πάθω Oed. R. 325. sc. τὸ
 ἔκκαιρα λέγειν. δ μὴ σὺ — βούλου παθεῖν Oed. Col. 1335. εἴπε faciās.
 παθὼν δ' ἔκαστος ὧν τύχη λέγει Phaedr. V. 3. ut expertus fuerit, sive
 bene evenerit, sive secus. De bona haec: ἔγωγ πεπόνθως μαρτυρεῖν
 δνήσιμα Ant. 982. περιπὸν εἰ τί που πάθω Ai. 517. δικαίαν χάριν παρα-
 σchein παθῶν Oed. Col. 1494 ch. i. e. εἰ παθὼν. Hinc est formula τι
 ποτε πέπονθας; quid tibi accidit s. factum est Phil. 730., quod in edd.
 vet. perperam cum sequentibus οὐκ ἔρεῖς continuantur; hinc etiam τί
 πάθω Oed. Col. 216 m. Trach. 969 an. quid de me fiet significans.
 V. Dorvill. ad Char. p. 361. Valek. ad Phoen. 902. Blomf. gl. Aesch.
 Pers. 909. Pfngk. ad Eur. Hec. 614. Ex eodem genere locutio ἀλλ' οὐ
 ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθης τόδε El. 1018., ubi quod codd. plurimos
 insedit, velut Ven. Laur. b. Flor. I: (μάθης ἴδι, et μάθῃ in A.), μά-
 θης correctoris est, qui melius illud cum his, quae proxime Chrysothe-
 mis dixerat κλύουσα χῶτιν εἰ λέγης, congruere putaret. πάθης recte
 editur ex Brunckii membr. cod. E. Jen. Lipss. et supra scriptum in
 Laur. a. — 3. Ex eodem fonte fluxere locutiones εἰ et κακῶς πά-
 σchein. Illud prius de accipiendo beneficio dictum: εἰ πάσχειν, παθόντα
 δ' οὐκ ἐπιστάσθαι τίνειν Oed. Col. 1205. ἀνθ. ὧν ἔπασχον εἰ τελεσφά-
 ρον χάριν δοῦναι σφιν 1486. δτου δ' ἀπορρεῖ μῆστις εἰ πεπονθότος
 Ai. 519., quanquam hoc quidem aliter intelligi potest. ὅστις γὰρ εἰ ὀρεῖ
 εἰ παθὼν ἐπιστάται Phil. 668. Sed immediate, quod vocant, de fai-
 sta sorte et felicitibus vitae eventis dicitur: παθεῖν μὲν εἰ, παθεῖν δὲ ὀλ-
 τερα Phil. 501. πρὶν εἰ πάθῃ τις τὴν παρῴσαν ἡμέραν Trach. 942.
 εἰ παθόντα θάτερεθ' ὀανῶν Naupl. III. 2 (377 D.). Sed κακῶς πά-
 σchein non dicitur ita. ὅτι τοῦμὲν φυλάξει δ' ὄρομα μὴ πάσχειν κακῶς
 Oed. Col. 673. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοιτι μέσος ὧν τέτῃ προσεγγίνεται
 El. 761. utrumque de malo inferendo positum. — 4. De sermonis pro-
 prietate observamus πάσχειν et θρᾶν s. ἀντιδρᾶν contra posita
 Oed. R. 1272. Oed. Col. 268. 272. 957. Phil. 668. Ai. Locr. I. 1.
 Deinde insignem participii pro adiectivo dictionem τὰ γ' ἔργα μου πεπον-
 θάτε ἔστι μᾶλλον ἢ δεδρακότα Oed. Col. 268. v. Herm. Pbstremo ab-
 undare videatur οἷς — θεοὶ δοῖεν ποῦ αὐτοῖς ἀντίποις ἐμοῦ παθεῖν
 Phil. 316. Sed eiusmodi copiae dicendi exempla innumera apud poetas.

Πάταγος *strepitus*. *παταγῶν* ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι Ai. 168 an.

Πάταγος *strepitus*. τόξον *πάταγος* Trach. 515 ch. *πάταγος* *Arctos* Ant. 125 ch.

Πατάσσει *gerensio*. *Proprie de ictu teli*. *πάταξον* εἰς ἄκρον πόδα Phil. 738. *Transfertur eo, ut ἄτη πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα* Ant. 1084, *sit propter iram magno sese infortunio mactare*. *βλαβῆναι* schol. *cuius ceteroqui mutila verba videntur*. V. Herm.

Πατέομαι v. *πάσσεσθαι*.

Πατέω. 1. *Proprie insistere pedibus, inde et proculcare et morari*. *χαίρει τὴν Ἀθήφων πατῶν* Phil. 1049. *ἔχεις γὰρ χώρον οὐχ ἄγχιον πατέειν* Oed. Col. 37. *πατεῖς πατέιχε τῷ θέλοντι ναντίλῳ* Ai. 1125. *pedibus se propteri*. — *De Capt. II (33 D.)*. v. *πυκνομματέω*. — 2. *Hinc tralata proculcandi cum contemptu et contumelia significatio*. *τὴν δίκην πατεῖν* Ai. 1314. *τιμὸς γε τὰς θεῶν πατῶν* Ant. 741. *τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα, λάγδην πατέται* Phaedr. III. 3 (606 D.).

Πατήρ *pater*. 1. *Proprie dictum. nom.* *πατήρ* ἐμός Phil. 347. ἐμός *πατήρ* El. 198. *πατήρ* οὗτος σός 520. *πατήρ* οὐμός 556. σός *πατήρ* ἐμός δ' ἄμα Ai. 987. *δοκίμου πατήρ* Phil. 621. ἡμῶς — *πατήρ* αἶψ' ἐξέφυσεν 984. *ἀδελφός καὶ πατήρ* Oed. R. 458. *πατήρ* μὲν Πόλυβος 774. *μήτηρ* *πατήρ* τε 1483. *ὕμιν πατήρ* ἐφάνθη 1485. *τὸν πατέρα πατήρ* ὕμιν ἐλεφνε 1496. *εἰ πατήρ* τροφὴν ἔχος Oed. Col. 353. *Ζηρός*, *ὃς κελου πατήρ* 797. *εἰ πατήρ* σ' ὁ καίνων 998. *πατήρ* *Ταλαός* 1319. οὐκ ἔστ' ἐθ' ὕμιν — *πατήρ* 1608. *πατήρ* — ἀπώλετο Ant. 49. ὥς σ' ἀτιμάζει *πατήρ* 568. *εἰ μὴ πατήρ* ἦσθα 751. σοὶ μόνῃ *πατήρ* τέθνηκεν El. 281. *πατήρ* — *συγγνώμην* ἔχει 392. *πατήρ* — ὥς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν sc. ὁ σός 515. ὥς *πατήρ* — ἐκθύσει τὴν αὐτοῦ κόφην 561. οὐχεται *πατήρ* 1140. *εἰ πατήρ* μοι ζῶν ἔκοιτο 1308. ὁ γενήσας *πατήρ* sc. ἐκείνον 1404. inc. CIV. (785 D.). *τίς δ' ὁ φινύσας πατήρ* sc. σέ Trach. 310. Ai. 1275. *πατήρ* γὰρ οἰκέτ' ἐστὶ σοι Trach. 1136. ὅτου *πατήρ* — Ai. 429. *πατήρ* καλεῖ σε 537. σοῦ *πατρός* — ὃς προῦφν *πατήρ* 1270. *πατήρ* — ὥρισε Aeg. I. 1 (19 D.). *πατήρ* Capt. VIII. 3, 1 (43 D.). *πατήρ* — *Ἰναχος* Inach. X. 5, 1. *πατήρ* — ἀνῆκε' ἂν εἰς φῶς Scyr. VI. 6 (501 D.). Sed de Synd. IX. 7, 2. (155 D.) v. *φθορεύς*. — *gen.* ὃ *κρατίστου πατρός* Ἑλλήνων *τραφεὶς Ἀχλλέως παῖ* Phil. 3. *ἐσθλοῦ πατρός* παῖ 96. ὃ *φιλάτου παῖ* *πατρός* 242. ὃ παῖ *πατρός* ἐξ Ἀχλλέως 260. *τοῦμοῦ πατρός* 344. Oed. R. 264. *πατρός* *τοῦμοῦ* Oed. Col. 243 m., *ubi libri vett. τοῦ μόνου*, Tricl. *τοῦμοῦ*, Hermannus *metri indicio utrumque coniunxit*. σοῦ *πατρός* Ai. 1270. Phil. 1350. Trach. 84. *πατρός* *τοῦ* σοῦ τε κάμου El. 409. ὃ *γένεθλον Οἰταίου πατρός* Phil. 451. ἀρίστου *πατρός* 1268. οὐχὶ *Σισίφου πατρός*, ἀλλ' ἐξ Ἀχλλέως 1296. *τοῦ* *φν-*

τεύσαντος πατρός Oed. R. 793. 1514. τοῦ φαυλοφραῦ. πατρός 1489. καὶ
 ὅτου πατρός γηγῶς Oed. Col. 577. πατρός γέροντος 1258. τυφλοῦ πατρός
 1380. πατρός κλύετε τοῖδ' ἀρωμέου 1408. αἱ τοῦδ' ἀραι πατρός 1410.
 πρὸς τοῦδε πατρός 1436. πατρός ἡμετέρου 1754 an. El. 116 an. πατρός
 ἐνός Ant. 144. δυστήνου πατρός Οἰδιπόδα 376 an. ὤμου πατρός 467. ταῦτου
 πατρός 509. πατρός θάλλοντος 609. πατρός τριπόλιστον (τριπλειστόν) ὅλ-
 κτον 851 an. ἐκ δ' ὀρμωμένου πατρός φυγαῖων 1219. πατρός ἐν δόμοισιν
 Οἰλέως Trach. 6. πατρός μὲν οἷσα γένεσιν Εἰφύτου 379. πατρός ὁμόφρονος
 971 an. πατρός ἄλλου γενοῦ του 1194. ἐλευθέρου μὲν ἐξέφην πατρός Αἰ.
 482. καλῶς λέγοντος πατρός 748. πατρός, ὅς σ' ἐγένητο 1151. ἐκ πατρός
 μὲν εἰμι Τελαμῶνος γηγῶς 1278. ὦ γεραιῷ σπέρμα Λαέρτου πατρός 1372.
 ἐκ πατρός ταῦτου φύσιν El. 317. σ' οὖσαν πατρός, εὐ σὲ παῖς ἔφην 333.
 πατρός πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλησθαι 357. ἀβοίλου καὶ κακοῦ γνώ-
 μην πατρός 536. ἐκ πατρός κάτω θανόντος 957. πατρός Θηήσκοντος 1010.
 Θηητοῦ πέφυκας πατρός 1162. τοῦδε κεκλησθαι πατρός Aload. IX. 1
 (107 D.). γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρός παρόν. Synod. III. 3
 (148 D.). καὶ κρηῶν πατρός Ὡκεανοῦ Inach. II. 2 (256 D.). ἀρίστου
 πατρός Ἑλλήνων γηγῶς Seyr. II. 2 (497 D.). ἀποδημούντος πατρός Inc.
 C. 12 (779 D.). — τοῖ πατρός Phil. 362. ὅς σοι πατρός ἦν τὰ φά-
 τατα 432. πατρός γέρας 1349. (χάρων) διπλῆν δὲ πατρός 1357. τοῦ
 πατρός ὁμόσπορος Oed. R. 459. φονεῖα γενέσθαι πατρός 721. οἱ πα-
 τρὸς τάφοι 987. πατρός — φονεὺς εἶναι 1001. πατρός ἂν φονεὺς ἦλθον
 1357 m. τοῦμόν αἷμα — πατρός 1401. — πατρός ἀδελφαί Oed. Col.
 540 m. ἔθου φόνον — πατρός; 549 ch. τὴν πατρός ψυχὴν 1002. πα-
 τρὸς — στόμα 1278. ἀφ' ἑμῶν — καὶ πατρός 1292. γούνατα πατρός 1604.
 πατρός — αἷμα 1667 m. πατρός ὧδ' ἐρήμας 1716 m. τὰν χθονίον ἱστίαν
 — πατρός 1726 m. πατρός οἶκτον (οἶτον) Ant. 851 m. πατρός ἔργα 1210.
 μ' ἐξῆται πατρός Trach. 10. εἰ πατρός νέμοι τιν' ὦραν 56. πατρός — ἐξενω-
 μένου 65. ὁ ξυνήθης πότμος — πατρός 88. μαστῆρ πατρός 730. εὐμοφορᾶν
 — πατρός 744. στήθι πλησίον πατρός 1065. ἐκ πατρός 1149. ἐν νό-
 μοις πατρός Αἰ. 544. πατρός εὐτυχέστερος 546. πατρός — ἐχθροῖς 553.
 πατρός — θυγῶν 1388 an. πατρός ἐκ φόνων El. 25. πατρός τυμβω 51.
 πατρός χέοντες λουτρά 84. θαλάμους πατρός 183 m. τοῖς φονεῦσι τοῦ
 πατρός 255. 350. φονεῦσαι πατρός 806. τοῖς πατρός scil. φονεῦσαι 1183.
 εἰς εὐνὴν πατρός 428. πατρός ἤξειν ζῶντα τιμωρόν 801. πατρός ἀφ-
 χαῖον τάφον 881. Θήκην πατρός 884. πατρός πρὸς τάφον 919. φόνον
 πράκτορ' ἔειπθαι πατρός 941. πατρός στενάχουσα 1064 ch. σφραγίδα
 πατρός 1214. πατρός φόνῃ 1344. πατρός εἰς ἐδῶλια 1385 ch. — dat.
 πατρὶ μ' ὡς δέλεος φίλῃ Phil. 490. Πόλαντι πατρὶ 1416. πατρὶ γεραιῷ
 Oed. Col. 1687 m. πατρὶ ἐμῷ Trach. 804. τῷμῃ πατρὶ 817. πατρὶ

Τελαμῶνι Ai. 457. *γέροντι πατρί* 466. 834. *ἐν Ἰδίου κειμένῳ κοινῇ πατρὶ*
El. 455. *τῷ πανώλει πατρὶ* 534. *φυταλμῷ πατρὶ* inc. CV. 174 (957 D.).
 — *πλαστός ὡς εἶην πατρὶ* Oed. R. 780. *πατρὶ μαντεῖ* ἄγρουσα Oed. Col.
 354. *μῦθον — πατρὶ φέρουσα* 358. *ἐπωφελῖν — τῷ πατρὶ* 443. *θί-*
σφατον πατρὶ — ἰκνεῖτο 973. *εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ* 979. *προσέλθῃτε —*
πατρὶ 1106. *φθέγμα τοῦθ' ἦκει πατρὶ* 1179. *σφῶ πατρὶ* sc. ἡγεμόνες
πέφασθε 1540. *ἐπιστολαῖς πατρὶ — πόρουσαν* 1598. *πατρὶ λυσσαίνων*
Ant. 629. *τιμῶσιν ἐξ Ἰσού πατρὶ* 640. *διὰ δίκης ἰὼν παιρὶ;* 738. *φίλη*
μὲν ἦξεν πατρὶ 889. *πατρὶ μηνίσας φόνου* 1162. ὅποις — *ἀντιφῇ πατρὶ*
Trach. 898. *πειθαρχεῖν πατρὶ* 1168. *μηδ' ἀπιστήσης πετρὶ* 1214. *πατρὶ*
τιμωμὸν φόνου El. 14. *πατρὶ τιμωρομένης* 341. *πατρὶ τιμωροῦμενοι* 391.
πατρὶ τυμβεύσαι χολᾶς 398. *λουτρά προσφέρειν πατρὶ* 426. *συμπόνοι πα-*
τρὶ 974. — *accus.* *πατέρα τὸν σόν* Oed. R. 955. Ai. 501. *πατέρα σόν*
Trach. 1127. *πατέρα τὸν ἐμὸν* Phil. 1298. Oed. R. 967. *τὸν δ' ἐμὸν*
λέγω πατέρα Trach. 737. *πατέρα τὸν ἁμὸν* El. 271. 578. 1488. *τὸν δέ-*
στηνον ἐμὸν πατέρα El. 95. *τὸν ἐμὸν πατέρ' ἄθλιον* 131 m. *γεραὸν*
(ἁλῶν) πατέρα τόνδ' ἐμὸν Oed. Col. 238 m. *πατέρα τόνδε* 509. *πα-*
τέρα Πόλυβον Oed. R. 826. *θανόντα πατέρα* El. 360. *τὸν αὐτὸς αἰτοῦ*
πατέρα τόνδ' ἀπῆλασας Oed. Col. 1358. *τόν γ' ἐξ Ἀἴδα παγκόλιον*
λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις El. 136 ch. *πατέρα φῆς κτεῖναι* 548. *πατέρα —*
εἰσορᾶν 1353. *ἄνικτα πατέρα τῆςδε* Trach. 363. *πατέρα πρόσβον* Phil.
 661. *πατέρα ματεῦν* 1194 m. *πατέρα πότ' ἂν προσείδον* Oed. R. 1372.
τὸν πατέρα πατὴρ ὕμῶν ἔλεφε 1496. *πατέρ' ἔχων* Laoc. III. 2 (342 D.).
His adde ea exempla, quae πατήρ et μήτηρ vel etiam liberorum,
fratrum, sororum nomen contra posita monstrant. *πατρός καὶ μητρός*
ὄντας El. 530. *πρὸς νῦν σε πατρός, πρὸς τε μητρός — ἰκνοῦμαι* Phil.
 466. *μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρός* Oed. R. 417. *ἰὼν πέλας μητρός*
πατρός τ' ἤλεγχον 783. *λάθρα μητρός καὶ πατρός* 787. *πρὸς μητρός*
ἢ πατρός; 1037. *τὰ μητρός καὶ πατρός* Oed. Col. 269. ὅς οὔτε βλά-
 στας — *πατρός, οὐ μητρός εἶχον* 976. *πατρὶ δυσμόρου ματρός* Ant.
 857 m. *μητρός δ' ἐν Ἰδίου καὶ πατρός κεκρυφότοιον* 902. *μὲ' ἰδεῖτε*
πατρός καὶ ματρός ἡμᾶς ἀμέρα Ter. VIII. 2 (518 D.). *μητρὶ καὶ φυ-*
ταλμῷ πατρὶ inc. CV. 174 (957 D.). — *παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ*
πεισῖν Oed. R. 1209 ch. *τί γὰρ πατρός θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις ἀγαλ-*
μα μῦζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρὶ; Ant. 700. — *πατρός καὶ κασιγνή-*
της — προσφανήματα Oed. Col. 325. *πατρός τ' ἐκείνης τ' (μητρός sc.)*
ὠφφανισμένος βλου Trach. 938. *σοῦ (τοῦ ἀδελφοῦ) τ' ἀπειστερημένη καὶ*
πατρός El. 804. — *vocativus.* *πάτερ* Oed. Col. 82. 179 m. 197 m. 311.
 333. 362. 727. 1119. 1183. 1192. 1270. 1293. 1328. 1459. Ant. 631. 679.
 697. Trach. 967. 1078. 1104. 1145. 1193. 1196. 1235. 1241. 1248. Ai.

764. El. 101 an. *πάτερ τάλαιπῶρ' Ὀδύππους* Oed. Col. 14. ὦ πάτερ El. 1353. Trach. 1169. 1226. Oed. Col. 168 an. 383. 388. 408. 1252. 1274. 1311. 1697 m. 1706 m. ὦ τέλμων πάτερ Ai. 628 ch. ὦ πάτερ δύσμου' ὄρᾶν Oed. Col. 328. ὦ πάτερ, πάτερ Oed. Col. 1101. — *Pluralis* duo sola exempla prostant, *ἀπεδείξατε πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας* Oed. R. 1406. οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι πατέρες Trach. 1269 an. — Articulum in omni genere significandi longe rarius addi quam omitti vidimus in ὁ ἢ τό, nec ullum-omissi discrimen est, etiamsi de certo certi patre, velut loquentis ipsius oratio instituitur. — 2. Transfertur ad *numina*, cum proprie tum figurate; proprium usum duobus exemplis firmo. *Ἥλιον* — *πατέρα πάντων* inc, XCl. 3. (772 D.) quippe vi sua procreante omnia et procreata fovente. νόμοι — ὦν Ὀλύμπιος πατήρ μόνος Oed. R. 866 ch. de *legum origine* divina dictum. Altero modo Iovis inprimis cognomen est omnia paterna quasi tutela regentis. ὁ τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατήρ Ὀλύμπιος Trach. 275. quod exemplum viam traducendi vocabulo monstrat. πατήρ Ζεὺς Phil. 1428. ὦ Ζεῦ πάτερ Oed. R. 202 ch. ὦ omittit Flor. Γ. cf. Herm. Significatur eo nomine Iupiter: Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβύων πατήρ Ai. 1368. — 3. De *homine* etiam dicitur, *qui orbium curam patris loco gerit*. ἐπεὶ μόνος πατήρ ταύτων λλείψαι Oed. R. 1503. — 4. *Proprietatem sermonis* quandam habet πατρός κεκλησθαι *genuinum patris sui filium quasi cum laude vocare*, γ. παῖς. καταρκεῖ τοῦδε κεκλησθαι πατρός Aload. IX. 1. (107 D.), quanquam hoc κεκλησθαι *famae et opinionis vim* habens viam demum inveniendae formulae praemonstrat. γαστρός καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρός πατρὸν Synd. III. 3 (148 D.). Similem rationem item ellipticam hoc habet Oed. Col. 443. : οἱ δ' ἐπωφελεῖν, οἱ τοῦ πατρός τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν οὐκ ἡθέλησαν. οἱ τοῦ πατρός *veros et genuinos filios* significat, explicatius dictum pro οἱ ἔμοι propter antitheton τῷ πατρὶ, sed nefariae impietatis in se a filiis, ut a se in patrem olim Laium commissae significationem, quae Hermanno placet, non video. Postremo tritam ellipsin habet ἐν πατρός sc. οἴκῳ Ter. VII. 3 (517 D.). — Casus obliqui bisyllabi in arsi producunt, in thesi corripiunt priorem syllabam, nec trimetrorum anapaestorum canticorum ratio ab ea lege quidquam discrepat.

Πάτρα patria vel *terra* vel *civitas*, prout sententia fert. Illud reperias : εἰρῆω πελάζειν σῆς πάτρας Phil. 1393. πρὸς πάτρας Ὀϊτης πλάκας 1416. παλίσσυντον δρόμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον Oed. R. 194 ch. πάτραν κατασκάφαντι Oed. Col. 1423. ἐξ ὅτου πάτραν διήνεμον λείλοιπεν Trach. 325. Alterum his exemplis firmatur : ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικος Oed. R. 1524. *cives enim*, non *incolas* qualescunque compellat. κάφελέλαπεν πάτρας Oed. Col. 377. ἀπεσύλησεν πάτρας 1332. μεζόν' ὅστις

ἀρετὴ τῆς αὐτοῦ πατρὸς φίλον νομίζει. Ant. 182. Ambigua sententia est Phil. 222.: πόλις πατρὸς ὑμᾶς ἂν ἡ γένους ποτὶ τύχοιμ' ἂν εἰπών; sed terra tamen patria cum stirpe et genere aptius videtur componi. — Prima syllaba non legitur nisi in thesi. De accentu ex eo colligi licet, quod nominativum πατέρα ex accusativo τὸν πατέρα anadrome facta ortum tradunt: v. Eust. p. 665, 6.

Πάτριος. De πατριος et πατρώος uberius in hac altera voce tractanda disputabimus. Illud patrium significat: ὃ γὰς πατρίας πολίτας Ant. 800 m. ὃ πόλις πατρία Phil. 1197 m. κυάμω πατρίῳ Meleag. III. (355 D.) patrio more receptum dixit Sophocles teste Hesychio, qui addit ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμεόντων. paternum: τὰ πατρία λόγῳ παλαιὰ δώματα Oed. R. 1394. Polybi regiam dicit; gl. πατρώα. Omnem dubitationem excludit ὅτε τὰ πατρία τεύχεα παρεδίδουσαν Phil. 397 ch. τὰ πατριὰ schol. — Prima syllaba producitur in arsi senariorum semel Oed. R. 1394.; in thesi corripitur, item in arsi melica soluta Phil. 397.

Πατρίς patria, cum terra tum civitas. γῆς ἀπώσαι πατρίδος Oed. R. 641. ἐμβατεύειν πατρίδος 825. πατρίδος ἐξωθούμενον Oed. Col. 429. ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης Trach. 361. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δοῦ! Ai. 510., quae quanquam de locis potissimum dicta videntur, vix tamen dignoscas accurate. Sed civitatis et civium eius consortii inest paulo manifestior ratio τίν' ἂν σοῦ πατρίδ' ἐκπυθούμαν; Oed. Col. 206 ch. νικᾶν θέλεις πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους 854. τίς δ' ἦτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς; Ai. 514. Tecnessa loquitur, mortuis parentibus excisa patria omnem in Aiace spem repositam habens. — Prima in arsi producitur Ai. 510., in thesi corripitur Oed. Col. 206. 854. Ai. 514., in arsi trimetri soluta item corripitur Trach. 361. Oed. R. 641. 825. Oed. Col. 429.

Πατριώτης popularis. ἀπείρων, ὃ Κιθαιρών, — οὐκέτ' ἔστι — μὴ σὺ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπουν καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὖξιν Oed. R. 1091 ch. Schol.: πατριώται, οἱ ἐν τῇ αὐτῇ πατρίδι στρεφόμενοι. Corrige τρεφόμενοι. Hesychii et Photii explicationes a Sophocle alienae sunt. — De accentu v. in δεσμώτης notata.

Πατρογενής v. προγενής.

Πατρόθεν paterna origine. εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν Ai. 543. indolem paternae similem adsignificans. τίνος εἰ σπέρματος — πατρόθεν Oed. Col. 215 ch. — Tonum generis docet Apoll. de adv. p. 605, 10. ᾱ Oed. Col. 215. incerta mensura est.

Πάτροκλος n. pr. Πάτροκλος, ὅς σοι πατρός ἦν τὰ φίλτατα Phil. 432. Media, ut in arsi, producitur.

LEX. SOPH. II.

L1

Πατροκτόνος patricida. δηλοῦν — Καθμελοῖσι τὸν πατροκτόνον Oed. R. 1288. κατελθεῖν μήποτ', ὡς πατροκτόνῳ (ἔστι) Oed. Col. 607. ἄνδρα καὶ πατροκτόνον κῆρυγνον 948. Unum dubitationem habet aliquam ἡ πατροκτόνος δίκη κέκλητ' ἂν αὐτῷ Phthiot. III. 1 (624 D.). Nostro enim sensui πατρόκτονος i. e. διὰ πατέρα φονευθέντα magis placet, sed exquisitis Graeci πατροκτόνος δίκη i. q. πατροκτόνου ὄντος.

Πατροφόντης patricida. τὸν πατροφόντην, τὸν ἄσεβῃ Oed. R. 1441. τῆς πατροφόντου μητρός Trach. 1115. De masculino inclinamento cum nomine feminino dicto Lobeck. ad Ai. 323. p. 269 sqq.

Πατρῴος. De forma omnes vulgo consentiunt subscribi τ, quod epicis poetis quatuor syllabis dicitur, et sunt eius scripturae testes Theodosius p. 66, 1. Phavor. p. 85. Dind. Etym. M. p. 204, 35. cf. Barker. Annot. ad Etym. M. p. 1086. Deinde media syllaba Sophocli corrigitur nunquam, Euripidi aliquoties: Hec. 78. Iph. Taur. 151. 178. Troad. 164. El. 1316. Bacch. 1320. Alc. 256.; cf. Herm. ad Hec. l. c. ad Bacch. 1320. (1364.), Seidler. ad Iph. Taur. 151. Quanquam ne Euripidi quidem eam loquendi libertatem, quamvis multa sibi sumserit, concedendam arbitrati sunt Pors. ad Hecub. 80. (= 78.) et Elmsleius ad Bacch. 1365. (1320.) uterque significandi discrimen vocabuli illius et πάτριος esse apud tragicos negantes. Sed anceps videtur tot et plura etiam exempla librorum consensu tuta corrigendo tollere, etsi aliquando certe a librariis confundi πάτριος et πατρῴος potuere, velut de ἡρώις et ἡρώοις observat Hemsterhus. ad Lycian. t. I. p. 518.

De usu vocabuli recentioris aetatis doctoribus multa observata sunt, quorum parti longe maximae, ut confundi πατρῴος, πάτριος, quin et πατρικός putarent, convenit. V. Bergler. ad Alciph. t. I. p. 357. Wagn. Graev. ad Lucian. Soloecist. t. III. p. 561. Hemsterhus. ad Luc. t. I. p. 384. (t. II. p. 471. Bip.). Brunck. ad Soph. Phil. 398. ad Oed. R. 1394. Quin Wyttenb. ad Phil. Praec. Coniug. p. 138, B. πάτριος et πατρικός praecipuas dicit et quasi legitimas formas, πατρῴος quasi precario iure in usum hominum irrepsisse, ceterum idem fere esse quod πατρικός. Et hoc quidem non optime, melius tamen Hermannō, qui ad Med. Elmsl. commentatus v. 420. (p. 195. Opusc. t. III.) plane novam doctrinam protulit, ut πάτρια esse diceret quae sint patris, πατρῴα, quae veniant a patre, πατρικά, qualia sint patris. Quod addit, πατρῴα minime esse πάτρια, sed κατὰ τὰ πάτρια, non intelligo. Hermannum aequitur Kruegerus ad Xen. Anab. III. 2, 17., qui ipso scriptoris eius testimonio accuratius introspecto redargui sese sentiret. Veterum doctrina ex his ducta, qui norma loquendi habiti sunt, satis sibi constat. Cum Ammonio enim p. 111. scribente πατρῴα — τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱούς

χωροῦνται, πατριχοὶ δὲ ἢ φίλοι ἢ ξένοι, πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως
 ἔσθ' bene congruunt paulo explicatius loquentes Gr. Bekk. Anecd. p.
 297, 30., Photius p. 402, 22., Suidas v. πατῆρ, omnes πατρώα
 maxime χρήματα κτήματα τόπους vocari affirmantes; πάτρια non ἔσθ'
 modo sed etiam νόμιμα, μυστήρια, ἑορταί, πατριχός autem Photius
 et Suidas generatim de personis dici memorant. Similia Gr. Herm. p.
 327, 57. cf. 350, 186. et Hesychius: πατρώιος, ὁ τοῦ πατρός, καὶ
 ἀπὸ προγόνων, et πατρώιον, πατρικόν, quae maxime Wyttenbachius
 secutus in finiendō videtur. Aliquanto his liberalior Pollux II. 2. π. γο-
 νέων. ἢ δὲ διὰ τούτων κτῆσις, πατρώα, πατρική, πάτριος.
 Scilicet hic ex omnibus Graecorum literis penum colligens, accuratioris
 Atticorum consuetudinis memor non fuit. Nam ab hac depromptae
 Grammaticorum fitiones sunt, eique optime, pauca si excipias exempla,
 congruunt; poetae autem attici non πατρικός quidem (id enim semel
 dictum Eur. Ion. 1304.) et πάτριος, sed πάτριος et πατῆρ confun-
 dunt, ita quidem ut πάτριος, quod patet latinis, pro πατῆρ dicatur,
 sed minime ut hoc pro illo. Igitur πάτρια vocantur, quae apud omnes
 cives more recepto et a maioribus tradito vigent. Ita θυλαὶ πάτριοι δι-
 cuntur Lysiae c. Nicom. p. 377, 19. Areop. p. 163, 29. 218, 35. πάτριος
 θεῶν τιμὰ Lycurg. c. Leocr. p. 222, 97. ἰερὰ πάτρια quae arcessiverat
 Leocrates p. 211, 56.: quae si πατῆρ diserentur, gentilitia essent et
 hereditaria; sic sunt, quae omnibus Atheniensibus coli mos est: quae ea
 sint docet Plato Euthyd. p. 302, c. cf. Schoemann. ad Isaeum p. 201,
 et 218. ὀλοκρυβεῖν χολῆν τῇ πατρίῳ νόμῳ Xen. Anab. VII. 8, 5., quo
 loco, ut, saepe, codd. Etioh. 'F' I. πατῆρ. ἰερὰ πάτρια Thuc. II. 16.
 πάτριοι θεοὶ Herod. I. 172. De Areopagitarum institutis dicitur οὐ γὰρ
 ἡμῖν πάτριον Aesoh. c. Timarch. p. 277, 83. c. Ctesiph. p. 386, 20. ὥς
 αὐτῇ πατρίῳ ἐστίν. Dinarch. c. Demosth. p. 184, 4. ἐτολήματε τῇ πα-
 τρίῳ φρονήματι ἔχειν εἰς αὐτούς Xen. Mem. III. 2. 16. quod quomodo
 non intelligere potuerit Kruegerus, ambigo; ineptissimum esset πατῆρ,
 cum hoc dicatur: *adorti hostes more maiorum audacter*. Inde traductum
 ad paulo alieniorem speciem, quando σχῆμα πάτριον urbe Athenarum
 post cladem ad Aegios flumen acceptam retinuisse dicatur apud Arrian. I.
 11, 3. cum et angustam speciem et instituta maiorum servaverit, moe-
 rium solorum et navium iactura facta. Hoc modo πάτριος dictum So-
 phocli in Meleagro vidimus. Inde πάτριος etiam de natali et gentili solo
 dici mos est, quippe omnibus communi civibus. At πατρικός id est,
 quod iam patris et maiorum aetate cum his consortium vel necessitatem ha-
 buit ad nos usque transmissam hereditario quodam iure. Inprimis crebro
 sic ἐχθροί, φίλοι, ξένοι dicuntur, quod praecipiant grammatici, sed

ipsae etiam necessitates et similitudines a maioribus initae, inique illis concessa et posteris tradita eo nomine appellantur. Quis ignorat βασιλείαν πατρικήν? Hoc modo φίλλαν πατρικήν Isocrates posuit ad Demon. p. 4, 2; πατρικᾶς βασιλείας Euag. p. 218, 35. εὐνοίαν πατρικήν Aeschin. de falsa legat. p. 322, 26. φίλοι autem, ξένοι, ἐχθροὶ πατρικοὶ adeo trita sunt scriptoribus, ut exempla enumerare otiosum sit. At Euripides πατρικήν sc. οὐσίαν in Ione dixit, quam πατρώαν dici oportebat, in quo genere recentiores progressi longius πατρικόν etiam ἀδελφόν ausi sunt, qui πατρός dicendus fuit secundum Etym. M. p. 203, 31. Πατρώον vero (πατρώος enim vitricum significans Etym. M. p. 656, 28. Gud. p. 455, 48. Gr. Herm. p. 350, 26. et iniuria τ adscriptum vulgo gerit, et longe rectius scribitur πατρυνός, ut μητρινά, quae comparat Eust. p. 560, 26.) — id est, quod patris vel quondam fuit, vel nunc adhuc est, ut de sua cuiusque re privata semper dicatur, imprimis de bonis, domo, sede, hereditate, nec ita, ut de mortui solum re ad filium perveniente usurpetur, sed universe. Quanquam enim πατρός κληρον et πατρώον ita distinguunt Etym. M. iubet p. 203, 31., ille ut vivi, hic ut mortui sit, non tamen significavit aliud quidquam, nisi hereditatem quae patri venerit alicunde, πατρός, quae filio a patre venerit, πατρώον κληρον esse. Sic πατρώος et poetis dicitur et prosariis, et his quidem tam vulgatum est, ut pauca delibem, quae contrarium arguere videantur. πατρώος Ἑρμῆς Lysiae c. Andoc. p. 208, 11. non est more maiorum cultus, sed gentilis et domesticus. πατρώα ἱερὰ Lycurg. c. Leocr. p. 197, 8. sacella sacris gentilitiis faciendis a maioribus exstructa esse oportet. Sed τὰ ἐν χώρᾳ ἱερὰ τῶν πατρώων νομίμων ἀποστρεῖν Lyc. l. c. p. 212, 59. corrigendum est et πατρίων scribendum, receptos et omnibus cultos ritus significans; de quo corruptelae genere v. Schoemann. ad Isacum p. 218. De diis πατρώοις dicimus cum Sophoclea exempla pertractabimus. Igitur recte et ordine Sophocles πατρώος dixit l. de re paterna, subiective quod vocant. ὦ πατρώων δῶμα El. 69. πατρώων πρὸ θυρῶν 108 an. ἐν κοίταις πατρώοις 187 ch. Θρόνοις — τοῖσιν πατρώοις 260. μὰ τὴν πατρώαν ἑστῆν 869. cf. ὦ πατρώων ἑστίας βάθρον Ai. 847. πλούτου πατρώου κτήνην El. 948. τὸν πατρώον οἶκον 966. τύμβου πατρώου 1124. πατρώαν κτήνην Αἰγισθοῦς δόμων ἀντλεῖ 1282, οὐ πατρώαν τὴν τέχνην ἐκόμπισας 1492., id quod perspicue ostendit, liberius dictam poetis vocem, quam Etymologo placet p. 203, 31. Sic τὸν πατρώων — στόλον — ἐσπόμην Trach. 559. i. e. a patre missa. πατρώων ὀρεῶν μεμνημένος 1213. quibus te pater adegit. γνώμη πατρώου πάντ' ὀπίσθεν ἑστάναι dictum Ant. 636. Θεῶν ἐλλοισιν ἐν πατρώοις 971 ch. de Boreae Flia, et quod clarissimum est, πότρεα πατρώας, ἢ πρὸς οἰκίας παρὸς; 1161. — τᾶλλα μὲν πάρεστε σοι πατρώ' ἐλίσθαι

Phil. 365. *πατρῶαν ἄγει πρὸς αὐλάν* 714 ch. *πατρῶον αἷμα* Oed. R. 996. *πατρῶαι ἄλοκες* 1210 ch. *δόμους μολεῖν τοῖς σοῖς πατρώους* Oed. Col. 762. *πατρῶον ἱρεῖος* 1392. γ. Herm. *πρὸς τῆς πατρῶας καὶ πολυγλώσσου δρυός* Trach. 1158. *Ιοῖι sacrae*. Si *πατρῶον ξέον* Euripides dixit Hec. 78. *eum dixit qui patris fuit, si πάτριον*, quod Porsonus vult, *καταχρηστικῶς locutus est*. Magis aliquanto a vulgari consuetudine discedunt, *cum aliquid dicitur patri illatum*, vel *quod passus sit*, illud obiective. *ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρώους* Oed Col. 994. *caedes a me in patre patrata*. *ἐγκυλῶν δέ μοι φόνους πατρώους* El. 769. *τὸν αὐτόχειρα πατρῶου φόνου* 943. *πατρῶ' ὀρώσα πῆματα* El. 250. Sed *εἰς ἐκείνα* — *ἀποσκόπῃ πατρῶα καὶ μητρῶα πῆμαθ'*, ἅπαθες Oed. Col. 1198. *non sunt quae parentes tui passi sunt mala, sed quae in te a parte parentium ingruerent*, caedes patris, matris connubium. Compares *πατρῶον δ' ἐκ τίνεις τὸ ἄθλον* Ant. 849 ch. *a patre in te devolutum*. Medium inter hoc et priora locum occupavit *ὃς ἐκ πατρῶας ἦκων γενεῆς ἄριστος* Ai. 623 ch. *paterno genere nobilis* i. e. vel a parte patris, vel genere quod patris est. — 2. Sed dicitur etiam de *locis*, terra, urbe *patriis*, non *paternis*, quod visum Latinis. Quae si accurate consideraveris, non *πατρῶον* et *πάτριον* confundi intelliges, sed *πατρῶον* dici, quod natale solum et patria urbs a genitoribus insessa est. Recte haec Matth. ad Eur. Hecub. 78. Hoc inprimis perspicuum hic exemplis redditur: *καθ' ἡμέθην πατρῶος Οἰχαλῖα δορεῖ* Trach. 478. *in qua pater Ioles Eurytus regnavit*. *πατρῶον ἄστυ γῆς ἔχει* Oed. Col. 298. *rex Theseus Athenas iam Aegeo et maioribus regnatas*. *τόδε πατρῶον ἄστυ* Oed. R. 1450. (Thebae, Laii regia, ὃ γῆς Θήβης ἄστυ *πατρῶον* Ant. 928 an. Hinc ducuntur haec: ὃ *πατρώα γῆ θεοὶ τ' ἐγγώριοι* El. 67. ὃ *πατρώα γῆ θεοὶ τ' ἐπόψιοι* Phil. 1029. *γῆς ἐκ πατρώας ἐξελέλαμαι* Oed. Col. 1294. *γῆν πατρῶαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς* — *πρήσαι* Ant. 199. *γῆν πατρῶαν* — *ἐπερσε* Trach. 466. ὃ *πατρώας γῆς ἀγνυαίου πέδον* Herm. II. (211 D.). *ποῦ γῆς; πατρώας ἐντε βαρβάρου* Trach. 235. ὅπως *πατρώας τύμβον ἐκλάχοι χθονός* El. 750. *πατρῶαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα ἰδῃς* Ai. 833. *φυγὰς πατρώας ἐξελέλασαι χθονός* Synd. VIII. 2 (153 D.). *πατρῶα πρόσκυσανθ'* Ἰδη θεῶν El. 1366. aras in publico ante aedes maxime paternas constitutas; maxime hoc Lysiae illi loco simile ante apposito, quo legitur *Ἐρμῆς πατρῶος*. Sed *μοῖραν πατρώας γῆς* Trach. 162. non refero huc nisi propter γῆ vocabulum; *κλήρος* enim significatur, ut primi ordinis exemplis accensendum sit. — 3. *Deorum* quorundam cognomentum est, maxime *eorum*, quos sui generis principes tutelares Graeci colebant. Sic Apollo Atheniensibus (Plat. Euthyd. p. 302. d.), Inpiter inprimis Dorien-sium stirpi, quippe Herculis pater (cf. Plat. Legg. III. p. 391. e.), aliis

alil, eidem *γενάρχαι* et *γενέται* vocati et *πρόγονοι*: v. Lobeck, *Aglaoph.* t. I. p. 769. t. II. p. 1206. 1238.; Romanis *dii generis*, *dii paterni*, *dii parentum* dicti. Eadem nobilibus Graecorum gentibus singulis religio, velut Andocides Mercurium *πατρῶν* coluisse, traditur L. c. quod *Κηρύκων* stirpem cognatione attingebat, hi autem non alia de causa illam originem iactabant, quam qua Minerva et Vulcanus *πρόγονοι τῶν δημιουργῶν* vocantur: v. Plat. Legg. XI. 920. d. cf. Schoemann. ad Isacum p. 201. 218. Adde veterum testium Harpocr. v. *Ἀπόλλων πατρῶος*, schol. Plat. Euthyd. l. c., Eudociam Viol. p. 200. Recte igitur Apollinem *πατρῶν ἐξηγητήν* dici secundum scripturam a Stallbaumio receptam Plat. Civ. p. 427. c. posse negat Schneiderus, idem optime, cur *πάτριος ἐξηγητής* appelletur, ostendens. Quod si tragici *πατρῶν* Iovem memorant, propter ceterorum Graecorum receptam consuetudinem, non gentis suae more faciunt; nec enim fabulae memoriam illius cognominis testantes Athenis aguntur. Recte igitur Hercules *patri Iovi*, *πατρὶ Ζηνὶ* sacra fecisse dicitur propter captam Oechaliam Trach. 287. *πατρὶ Ἄτ* 750. Magis generatim *ὦ θεοὶ πατρῶοι*, *συγγένεσθε γ' ἄλλὰ κ' ἐν* El. 403. Pælopidarum gentilitii. *πρὸς θεῶν πατρῶν* Phil. 921. Neoptolemum per sanctissimas religiones obtestatur Philoctetes. *πρὸς θεῶν πατρῶν*, *Οιδίπους*, *κρύβον* Oed. Col. 760. *τί με, πρὸς θεῶν πατρῶν, οὐκ ὀλομένην ἰβρώεις*; Ant. 832 m. *διεμπελώμεθα θεῶν πατρῶν τῶν τε φουσάντων ἀπο* Ter. VII. 8. (517 D.) quam sententiam explicuit Vir Summus Aglaoph. p. 1206. not.

Παύεσκον v. *παύω*.

Παῦλα requies. *παῦλὰ τοι καὶ αὐτὴ τελευτῇ τοῦδε τάνδρος ὑστάτης* Trach. 1245. *ὅς μοι — ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ* Oed. Col. 88. Adsignificatur *sanatio*: *καὶ παῦλαν ἔσθι τῆςδε μὴ ποτ' ἂν τυχεῖν νόσου βαρείας* Phil. 1313. Iniuria *παῦλαν* dicit *ἀδόκιμον* Thomas p. 59.; nam ut de tragicis taceam, minime rarum est apud Platonem. Accentus haud dubie adiectivum *παῦρος* sequitur, notatus a gr. Herm. de Prosod. p. 425, 19.

Παῦρος paucus, quod scio singulari numero dici non solere. *χῶρος μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω* El. 678. *ὄργῃ γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν* 1179. *παῦρά γ' ὥς ἤπιως ἐνέπειν* 1431 ch. *τὰ παῦρ' ἐπὶ Acris*. IV. 2 (60 D.). *breviloquentia*. In Ai. 1001. libri plerique *ἐν Τροίῃ δέ μοι πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμοι*, quod qui solus conatus est explicare Toupius fhm. ad Suid. vol. II. p. 87, sic interpretatur, *qui ὠφελήσιμοι, in paucis ὠφελήσιμοι* sunt, quod etsi liberrime articuli usum tragicis tractari scimus, ea tamen contracta brevitate dici non potuit.

παῖροι Suidas et codd. Flor. Γ. Δ.; Brunckius, quem Hermannus sequitur, παῖρα δ' ἀφελήσιμα dedit.

Πανσάρτας aerumnae depulsor. τόστον — τὸν νικομάχαν καὶ πανσάρταν inc. LXXXVI. 2. (765 D.) v. schol. Ar. Nub. 1162. et, qui hunc exscripsit, Suidam v. λυσάρτας. De τ ambiguo v. Pors. ad Phoen. 1334.

Πανσιλλυπος aerumnae depulsor. Ζεῦ πανσίλυπε Naupl. I. 1 (375 D.). V. Dorvill. ad Char. p. 418.

Πανστήρ qui finem facit, inprimis mali depulsor, Ἀσκληπιὸν πανστήρα πέμψω σῆς νόσον πρὸς Ἴλιον Phil. 1424. Ὁρέστην τῶνδε — πανστήρ ἐφήξεν El. 296.

Πανστήριος i. q. πανστήρ. Nam σωτήριος, λυτήριος, θελκτήριος, alia poetae cum genitivo rei servatae, liberatae, pulsae coniungunt. Φοῖρος — σωτήρ θ' ἔκοιτο καὶ νόσον πανστήριος Oed. R. 150.

Πάω. I. Formae. 1. Activi praes. παῦε Phil. 1259. Libri veteres omnes παῦσαι contra versus mensuram. παύετε Oed. Col. 1748 an. — Imperfecti vices gerit παύεσκε Ant. 952 ch. — Fut. παύσειτον El. 785. παύσαιτον, a Triclinio commemoratum, est in Aug. b. supra tamen scripto ἔ. παύσομεν El. 786. 1287. παύσων Ant. 571. παύσοντας Phil. 1365. — aor. ἔπαυσα Oed. R. 397. ἔπαυσας El. 788. παῦσον El. 975. 976. — 2. Passivi perfectum πέπαυμαι Phil. 1264. πέπαυται Ai. 256. πέπαυμέθα El. 786. πεπαυμένος Ai. 272. πεπαυμένην 774. — fut. 3. παύσομαι Ant. 91. πεπαύσεται Trach. 584. Sic Brunckii membr. Harl. Ald. Reliqui, etiam Laur. a. Vat. Ven. πεπαύσομαι. — Alteram futuri formam παύσομαι Oed. Col. 1044. παύσει Phil. 1410., tantum abest ut medio, quod vocant, tribuam, ut in Philocteta certe ne intelligi quidem, nisi ut sit passivum, possit. — 3. Medii igitur non relinquitur nisi aoristus παύσατο Ant. 875. παῦσαι Ant. 280. Ai. 478. 1332. Aload. IX. 1 (107 D.). παύσασθε Oed. R. 631. El. 1421 ch. Et haec, nisi forma obstaret, passivo accenserentur; nec significationis quidquam obstat. — II. Usus. 1. Activi legitimus est, ut finem imponere, facere ut quis desinat significet. Plerumque unum accusativum regit, aut personae illum aut rei significandae; illud primum loquendi genus addendo expletur participio. οὐκουν Ὁρέστης καὶ σὺ παύσειτον τάδε El. 785. οἷχ ὅπως σὲ παύσομεν 796. ἔπαυσά νιν Oed. R. 397. παύετε θορήων Oed. Col. 1748 an. Laur. a. et a correctore b. Par. F. Ven. Vat. θορήων, quod ex scholiis recepit Stephanus, servarunt Brunck. Reis. Ἀίδης ὁ παύσων τοῦςδε τοὺς γάμους ἔφν Ant. 571. παύσει μὲν γὰρ ἐνθέους γυναικας 952. Sed accusativo personae insuper genitivus rei adicitur. εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς El. 788. cf. Herm. σὲ — παύσοντας ἄλγους Phil. 1365. Genitivo additur ἐκ. παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ, παῖσον δὲ σαντήρ

El. 975. 976. Sic explicandum *παῦε desine loqui* Phil. 1269. imprimis tritum illud Aristophani; nec tamen ita, ut eodem quo *παῦσαι* iure sit, quae Brunckii sententia est ad Phil. 1275. (= 1259.) et ad Ar. Ran. 269., sed ut *σπαννάν* intelligatur. Nimis severe igitur Thomas. p. 84, 1. et 284, 1. ed. Ritschl. *παῖω*, *διαπαῖω*, *ἀναπαῖω* de alio compellendo, *παίωμα* de quiescente ipso dici affirmat. Illud rarius, genitivum addi, velut *παῦς μάχης* Hesiod. Stut. 449. Verum ne *παύετε* quidem sic Atticis dici mos est, sed *παῦε* sibi familiaris loquendi consuetudo indulsit. Denique *παύειν* participium actionem significans, cui finis imponitur, secum habet. *γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν* El. 1287. — 2. *Passivum*; ut oportet, significat *pati sibi finem imponi*, inde *desinere*; maxime sic *nominativus subiecti* solus aut additur aut in verbo inest. *ἀέπανμαι* Phil. 1264. *iam destiti loqui*, i. e. mitto loqui, taceo. *εἰ δὲ μὴ, πεπαύσεται* Trach. 584. Non necessario *τοῦργον* subaudiatur. *ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι* Ant. 91. *εἰ πέπανται, κάρτ' ἂν εὐτυχῇν δοκῶ* Ai. 256. *εἰ πεπαυμένος μηδὲν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται* 272. *πεπαυμέθ' ἡμεῖς* El. 786. *οἷχ' παύσομαι* Oed. Col. 1044. Additur *genitivus* rei significandae: *πεπαυμένην μακῶν ἀνθρώπων* Ai. 774. *πρῶτον μὲν νόσον παύσαι λυγρῶς* Phil. 1410. i. q. *πανθήσῃ, sanaberis a.* — 3. Similis dicendi *aoristi*, quem *medii* vocant, ratio est, ut explicatur sententia subaudiendo secundum prosae orationis morem *participio*, id quod tamen per se necesse non est fieri. *παῦσαι* Ai. 1332. Ant. 280. Aload. IX. 1. *παύσασθ' ἀνακτες* Oed. R. 631. *παύσασθε* El. 1421 ch. Haec *dictionem* spectant: *ἀγ' ἴσ'ε', αἰοιδᾶς καὶ γόοις* — *ὡς οὐδ' ἂν εἰς παύσασθ' ἂν, εἰ χρεὶν λέγειν*; Ant. 875. quae quomodo componenda essent, Herm. docuit, *παύσαι γε μέντοι* Ai. 478. Haec duo exempla *actionis* sunt significantia. Cum *infinitivo*, cuius rationis documenta Schaeferus dedit ad schol. Apoll. Rh. vol. II. p. 223. coll. App. ad Dem. t. I, p. 888., apud tragicos non dicitur. *παύσασθαι* pro *παύειν* transitivē dici iure negavit Dörvill. ad Char. p. 254., aliorum quorundam errores ad rectam rationem revocans. Aristophanis verba Pac. 446. in eius usus exemplum advocare, quanquam Kustero inutiliter emendandi in mentem videtur venisse, imperitissimum esset,

Πεδῖον devincio. ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ἔπος λίει πεδήσας οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει Ai. 661, ἐν libri; et Eustathius tueri videtur: v. ἐν adv. Both. Erf. ἐκ.

Πῖδη compes. ἀγρῶς πῖδας νομάδος ἐπιποδῆς Oed. R. 1349 m. Sunt *διάτοποι* *πρωῶν ἀναι* v. 1034. Sed cum figura venenatum pallium membris inhaerens dicitur *ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πῖδῃ* Trach. 1046. — Accentum enotavit Arcadius p. 105, 25.

Πεδιάς campestris. φόβην ὕλης πεδικάδος Ant. 416, λόγῃ πεδικάς Trach. 1047. Scholiastarum prior verum vidit, τὴν ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένην interpretatus; v. Wakef. Porsono videbantur haec respici a Plutarcho, apud quem t. II. 813. E. corrupte scripta sunt οὐ ταῦτα λόγῃς πεδικά. Sed Hermannō alia quaedam, quam haec Sophoclea, in illis latere videntur.

Πέδιον. I. Proprie campus, locus campestris. πηδῶντα πεδία Ai. 30. Suid. v. ὀπηῖρας. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε 454. τὰ Τρωϊκὰ πεδία προσανθῶ 850. αἰὲν ἐπ' ἡματι ὠκοτόκος πεδίων ἐπινύσσεται (Κηρισσός) Oed. Col. 695 ch, ὠκυτόκος ἐπινύσσεται πεδίων στεγνοῦχου χθονός coniungenda; scholiastae placet ὠκυτόκος πεδίων, quod explicat ὠκυτόκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα, ὠκύτοκος mire interpretatus scribit Hermannus. τυφῶς αἰέρας σκηπτὸν — πύμπλησι πεδίον Ant. 415. ἐσπόμην πόσει πεδίον ἐπ' ἄκρον 1182. — Saepe urbis est circumlocutio v, πέδον: haud dubie a significando ἐδάφει τῆς πόλεως deprompta translatione. τὸ Θήβης πέδιον ἀμφεστᾶσι πᾶν Oed. Col. 1314. Thebas urbem obsessuri circumsederunt. τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι Phil. 908. urbem, nam agris vastandis nec opus erat Philocteta et dudum confecta res. σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ 1281. πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἔκων αὐτὸς μόλῃς 1316. πρὸς τὰ Τροίης πεδία 1362, ἔλιν τὸ Τροίας πέδιον 1421. — Accentus communiter receptus eo nititur, quod diminutivum non sit; ita enim distinguunt πέδιον et πέδιον, hoc a πέδη, Etym. M. p. 658, 29. Etym. Gud. p. 456, 52. De accentu idem tradit schol. II. β. 648. Illae quidem argutiae sunt. Diminutivi enim formam habere, nemo negat; usus autem nec Homerus diminutivis est nec adeo tragici, ut de natura vocabuli ex illo certe fonte Graecitatis existimari non possit; sed παράδοσιν talem fuisse, quod sese torquent in explicanda accentus specie abnormi veteres, dubium non est.

Πέδιον I. solum. νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θανατηφόρα κῆτας Oed. R. 181 ch, κατέστειψας πέδιον Oed. Col. 468. ὃ γῆς ἱερὸν οἰκίας πέδιον Σαλαμῖνος Ai. 846. solum enim natale, non patriam dicit, sicut alia etiam testatur ejusmodi, κρήνας et ποταμούς, ὃ πατρώας γῆς ἀγνιστον πέδιον Hermion. II (211 D.). Inde aliquando adverbiascunt πέδῳ et εἰς πέδιον. τοῦ δὲ πλετοντος πέδῳ El. 737. ἐς πέδιον κάρη νεῦσαι Ant. 269. σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδιον κάρη 437. — 2. Hinc, ut πέδιον, locis urbium et terrarum appellandis adhibeatur. τὸ Φωκίων πέδιον El. 1351. πέραν τὸ Λαρδάνον πέδιον Phil. 69. ὃ Λήμνον πέδιον ἀμφιγόνον 1450 an. ἡ, e, ὃ Λήμνε. τὸ Καδμείων πέδιον Oed. Col. 381. 740. εἰς Θήβης πέδιον 416. Sic nomine terrae non adiecto dicitur. πρὸς ταῖτον ὀρμισθεῖς πέδιον Phil. 542. ὃ πλεῖστοι ἑλλανοὶς εὐλογοῦμενον πέδιον

Oed. Col. 724. Athenas et Athenienses incolae alioquitur. — 3. Semel plenus dicitur et campestris locus, ut in quo quadrigae decurrant. πᾶν δ' ἐπιμυλλοτο ναυαγίων Κρισαῖον ἐπιπικῶν πέδον El. 720.

Πέδορδε hātum. ἐσπᾶτο γὰρ πέδορδε καὶ μετάρσιος Trach. 783.

Πεζός. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Δοκρῶ (V. 15 D.) καὶ πεζὰ καὶ φορμικτά. καὶ πεζαὶ τινες ἐταῖραι λέγονται, αἱ χωρὶς ὀργάνων εἰς τὰ σνμπόσια φοιτῶσι schol. Eur. Alc. 453., apud quem praeter tritum illud mendum ἔτεται, etiam πεζὰ legitur et alio accentu πέξαι, sicut etiam πέξαι penacuitur apud Etym. M. p. 658, 36. ex Oro vocabulum eo eisdem fere verbis interpretatum, item apud Hesychium explicantem οὕτως ἐκάλουν τὰς μισθαργυρίας ἐταῖρας ἄνευ ὀργάνων. Perperam hoc fieri Photis ostendit, qui cum p. 404, 16. scribat πεζὰς μόσχους, ἀντὶ τοῦ ἐταῖρας ἐλέγοντο γὰρ τινες οὕτως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ τὰς χωρὶς ὀργάνων, quod Canthari dein et Eupolidis auctoritate firmatur, addit v. 24. v. πεζῇ: τὸ τοῖς ποσὶν ἰλθεῖν λέγουσιν· καὶ πεζῇ φράσαι τὸ ἄνευ μελῶν — τὰς ἐταῖρας τὰς μὴ μουσικὰς, ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων καὶ ψαλῆς πεζὰς καλοῦσιν. Et p. 405, 17. πεζῶ γόφῳ (f. λόφῳ)· ἄνευ αὐλοῦ ἢ λύρας, ὡς καὶ πεζαὶ ἐταῖραι αἱ χωρὶς ὀργάνων μισθαργυροῦσαι. Dictae igitur ita sunt, quod non musicae artis peritia sed solo corpore placere student.

Πειθαρχέω obedio. πειθαρχεῖν πατρὶ Trach. 1168.

Πειθαρχία obedientia. τῶν δ' ὀρθουμένων σώζει τὰ πολλὰ σώματα ἢ πειθαρχία Ant.

Πείθω. I. *Passive* 1. *Activi praesens* πείθει Oed. Col. 1512. πείθει Ai. 150 an. πείθου Ai. 156 an. πείθε Oed. Col. 1444. πείθει Oed. Col. 807. πείθων Oed. Col. 801. — *imperf.* ἔπειθε Oed. R. 355. ἔπειθε Trach. 358. — *perf.* 2. *πείπειθα* El. 315. Ai. 756. — *futur.* πείσειν Phil. 1380. πείσων Oed. Col. 740. — *aor.* ἔπεισας inδ. LXIX (736 D.). ἔπεισεν Phil. 889. πείσειν Niptr. I. 2 (491 D.). πείσας Phil. 619. Oed. Col. 1300. πείσαντα Phil. 102. πείσαντες Phil. 590. 608. — 2. *Passivi praesens* πείθομαι Phil. 1236. πείθου El. 1003. Brückii cod. C. πιθοῦ, quod cum fillo magis atticnm putantes Erf. Schaef. receperunt. 1198. Flor. A. Laur. b, a prima manu rursus πιθοῦ, quod sine codicum testimonio Brückius corrigendo invexit Oed. Col. 524 ch. Ibi metrum prohibet πιθοῦ subrogari. Trach. 470. 1218. Brück. πιθοῦ. πείθεσθε Oed. R. 1414. Laur. c. πείσεσθε, Elmsl. πείσεσθε, libri ceteri et Suidas v. θύγειν, πείσεσθε. — *fut.* πείσεθ' ἡσόμεαι Phil. 620. — *aor.* πείσθητε Phil. 483. El. 974. πείσθηται Oed. Col. 1416. Phil. 1262. πείσθεις Phil. 1253. Oed. R. 526. Oed. Col. 760. πείσθαισα El. 401. 962. — 3. *Medii futurum* πείσομαι Ant. 67. 1086. Ai. 524.

Trach. 1170. *πείσας* Ai. 589. El. 394. Præter omnes codd. *πείσῃ* scriptum habent, pro altero in Flor. A. est *πείσῃ*, — aoristus solus medii constituendi necessitatem efficit; nam *ἐπεισθῆναι* et *πεισθήσθαι* etsi vulgo significatione discrepant ab *ἐπεισθῆναι* et *πείσθαι*, tamen nec perpetua est differentia, nec quidquam prohibuit, quominus significatio harum prioribus formis adderetur a conditoribus linguae. *πείσῃ* El. 926. Trach. 567. Oed. R. 321. *πείσῃ* Phil. 103. *πεισόμεν* Oed. R. 1065. *πεισὺ* Oed. R. 649 ch. 1064. 1434. Oed. Col. 1183. 1443. Ant. 979. *πείσθαι* El. 421. Oed. Col. 1336. *πεισόμενος* Phil. 1210. — *Usus*. 1. Activum: *permovendo dictis* s. *persuadendi* vim habet, cum ad credendum, tum ad faciendum. Illius generis exempla haec sunt. *σφόδρα πείθει* Ai. 150 an. *κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οἶκ' ἐνπείθοι* 156 an. *ἐπεισθεις* — *ὡς χρεὶν μ' ἐπὶ τὸν σεμνόμεντον ἄνδρα κέρψασθαι τινα;* Oed. R. 555. *Conatus* adsignificatur. *οἶδα γὰρ σε ταῦτα μὴ πείθων* Oed. Col. 801. *εἰ σὺ μὴν' ἐμὲ πείθεις οἶός τ' εἴ, μήτε τοῦδε τοῦς πέλας* 807. *Persuadebat* enim Creon, ut probabilia crederent dicta sua: quanquam si quis ad reditum Oedipi Thebas efficiendum haec referre voluerit, non intercedo. *πείθεις με* 1512. Alterius haec documenta vidē paulo plurā. *τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;* Phil. 102. *scilicet ut volens eat.* *ἢ λόγῳ πείσαντες ἄξιν, ἢ πρὸς λαχύνος κράτος* 590. *πείσαντες λόγῳ* 508. *ἢ κείνος* — *ἐμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὅμοσεν πείσας στείλειν;* 619. *ὅδ' δὴ σε δις χέρεα τοῦ νοσήματος ἐπείσεν ὥστε μὴ μ' ἄγειν ταύτην* 889. *ἄνδρα τόνδε ἀνέπειτ' ἄλῃ πείσων ἐπείσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον* Oed. Col. 740. *πόλλιν δὲ πείσας* 1300. *μὴ πείθ' ἄ μὴ δεῖ* 1444. *ἦν δ' οὐκ ἐπείσθαι τὸν φυτάρχορον τὴν παιδὰ δοῦναι* Trach. 358. Eodem modo duae mancae sententiae intelligendae videntur: *νῦν δ' οὔτε μ' εἰς Δάδωνος οὔτε Πυθιδίως γῆρας τις ἂν πείσειεν (ἴσθαι χρηστηριάζοντα?)* Niptr. 1. 2. et *ἐπείσας, ἐξέσπας* inc. LXIX. Plane incerta res est Phil. 1380. *εἰ σέ γ' ἐν λόγοις πείσων δύνησόμεσθα μηδὲν ὦν λέγω*. Non minus enim recte de veritate dictorum, quam de suadenda actione intelligas. Accusativus personae, et si res fert, rei utraque significatione dicto verbo additur; de faciendo dictum etiam infinitivum adiici sinit etiam cum ὥστε particula: sed ὥς cum verbo finito de persuadenda solum dictorum veritate exstat. — 2. *Perfectum πείποιθα* intransitive *persuasum* habere significat: *πέποιθα* (ἐσθλὸν εἶναι El. 315. et *confidere*; καὶ δέχα κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπιστάσειν κλέος Ai. 756. — 3. De usu passivi et medii. *Passivum* est *permoveri dictis*. *ἐκ τοῦ φθλων πεισθεῖσα* El. 401, *οἷς πεισθεῖς λόγοις* Phil. 1253. *ταῖς ἐμαῖς γνώμαις πεισθεῖς* Oed. R. 526. inde *persuaderi sibi sinere*, et *obsequi*, qua vi utraque cum medio, quod vocant, planissime convenit. *πεισθῆναι* El. 974. Phil. 483. *πεισθεῖς* ἐμὸν

El. 962. *σε πεισθῆναι λόγους ἐμοῖσιν* Phil. 1263. *πειθῆς ἐμοί* Oed. Col. 760. *ἔκτείνω σε πεισθῆναι τε μοι* 1416. Sic inprimis praesens dicitur, quod non alia ratione ab aoristo medio differt, nisi quod hic repentinam ad obsequendum animi conversionem, illud lentam persuasionis ad parandum moventis vim significat. Satis haec Hermannus recte ad El. 1003., quanquam non eis, quibus vellem, verbis: quem non erat cur cavillaretur Reisigius Enarr. Oed. Col. p. LXXXVI., qui plenius *πείθου* prae tenuiore *πιθοῦ* grandiloquo ore tragicis placuisse, hoc autem Aristophani maxime dilectum fuisse affirmat, quanquam neo ratio est, utrique formulae eandem sententiam tribuere, nec Aristophanes magis quam Plato a *πείθου* dicendo abstinuit, cuius rei ipse Reisigius exempla collegit Coni. in Ar. p. 204., et tragicis aliquanto quidem saepius dictum est, quam comico, ita tamen, ut *πίθῃ* *πίθεται* *πιθόμενῃ* *πιθοῖ* *πείθεσθε* *πιθέσθαι* rursum longe crebriore usu vel apud hos terantur. Nec mirum: pleniores enim formae versui senario faciendo minime expeditae sunt. *πείθου* sic nude legitur El. 1003. Trach. 1218. Oed. Col. 524 ch. *πείθου λέγοντι* El. 1198. *πείθου λεγούσῃ χρηστά* Trach. 470. *πείθεσθε, μὴ δέσσητε* Oed. R. 1414. *οὐδέ τοι σὴ χειρὶ πείθεσθαι τὸ δρᾶν* Phil. 1236. Aoristus medii his Sophocleis firmatur exemplis: *οὐ μὴ πείθεται* Phil. 103. *σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ* 1210. *ἦν ἐμοὶ πείθῃ* Oed. R. 321. *πιθοῦ θελήσας* 649 ch. *ὅμως πιθοῦ μοι* 1064. *πιθοῦ τί μοι* 1434. *πιθοῦ μοι* Oed. Col. 1183. *ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ* 1443. *καὶ σὺ τῷ μέντοι πιθοῦ* Ant. 979. *ἐὰν δ' ἐμοὶ πείθῃ* El. 926. *ἐὰν πείθῃ* Trach. 570. *οὐκ ἂν πιθόμενῃ* Oed. R. 1065. *πιθέσθαι καὶ παρεικαθεῖν* Oed. Col. 1336. *ἐμοὶ πιθέσθαι* El. 421. Aliud ac Brunckio commentum de *πείθου* eximendo ex tragicis in mentem venerat Monkio ad Eur. Alc. 802.; sic enim faciendum esse affirmat, quando per metrum liceat. Scilicet hoc quoque ex illo quorundam Anglorum decreto manavit, quintum trimetri pedem a spondeo immunem, si fieri possit, servandum esse. Iure ridet hoc Hermannus et Matthiae. — *Futurum passivi* semel legitur *credendi* significatione. *πειθήσομαι γὰρ ὧδε καὶ Ἄιδου θάτων πρὸς φῶς ἀνελθεῖν* Phil. 620. *Medii futurum* praeditum est *obsequendi* vi, quae quam facile ad passivi rationem revocetur, non opus dicere. *ταῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι* Ant. 67. *πείσομαι δ' ἐγώ* 1086. *πείσομαι δ' ἄ σοι δοκεῖ* Trach. 1170. *πάντ' ἔγνων πείσομαι* Ai. 525. *αἰ δ' οὐχὶ πείσαι*; 589. *αἰ δ' οὐχὶ πείσαι καὶ συναίνεσις ἐμοί*; El. 394.

Πειθῶ suadela, ἀλλὰ σ' ἔσπασεν *πειθῶ* κακοῦ πρὸς ἀνδρός El. 552. *ταχῆα πειθῶ τῶν κακῶν ἑδοιοπορεῖ* inc. LVII (714 D.). *ταῖς πειθοῖς παγχρόνῃ συγγραθεῖς* Trach. 658 ch. γ. *πάγχριστας*. — *δειπὼν τὸ πᾶς*

Πειθοὺς πρόσωπον inc. LXXIII. (744 D.) videtur ἀντιόστατον quandam Suadae vim dicere.

Πεινάω esurio. ἐγὼ δὲ πεινώσ' αὐτὸς πρὸς ἑτρία βλέπω Krig. I (199 D.).

Πείρα periculum experiendo factum. πείρῃ δ' οὐ προσωμνησά πω Trach. 588. πικρὰν δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἐτι El. 463. ἐπιχειρήσιν scholiastae interpretantur; rectius μετὰ κινδύνου τοιαῦτα πειράσασθαι. οὐκ οἶδα τήν σὴν πείραν Dan. I. 1 (176 D.). Ab Acrisio haec dici videntur, qui a recens nato Perseo periculum sibi metuens neget se experimento capto certiores fieri velle, rectene an iniuria metuat. — Hinc ad *conatum* cum *consilio* et *vigilantia* exsequendum transfertur significandum. δέδορκα σε πείραν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον Ai. 2. τί τήνδ' — ἀφορμὰς πείραν 283. Male schol. vet. πορείαν, ἐδόν, quippe propter adiectum ἀφορμᾶν. πείρα τις ζητήτεια, ἀφ' ἧς — δηλώσω 465. καὶ μὴ θιῶν τις τήνδε πείραν ἔσβεσεν 1036. — De tono v. Herod. π. μον. λξ. p. 38, II. Arcad. p. 96, 27.

Πειράνω v. περιάνω.

Πειράω (ᾰσ). 1. *Conandi s. suscipiendi* significatione activa forma a medio s. deponente non discrepat. ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν Oed. R. 399. πειράσαςτ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρός — στόμα Oed. Col. 1278. — μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοῦλου πειρώμεθ' ἔρδειν El. 83. πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων 460. πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν Phil. 149 an. πειρῶ μετὰ πᾶν Oed. Col. 778. πειρᾶσθαι δὲ χρή Thyest. III. 4 (236 D.). — τήν ἀμαρτίαν — ἀναλαβεῖν πειράσομαι Phil. 1233. ἀντιδρᾶν πειράσομαι Oed. Col. 963. Adsignificatur *fraudulentum consilium*: τί ταῦτα πειρᾷ Oed. Col. 767., quod fortasse iam in Oed. R. 399. quaerendum fuit. — 2. Sed *experiendi* vim soli medio servari videmus. De *faciendo ad discendum experimento* dictum οὐδ' εἰ δοκοῖς ἔχειν, ἔχους ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη Trach. 590. De his, quae quis in se patiendi aut faciendo expertus est: εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά πον El. 1236. In hanc significationem probabilis correctio Hermannii est καὶ πάρος ἐπειρῶ Oed. Col. 1741 ch. sc. μόγον. Wunderus ἐπείχε, libri ἐπέε, quod cum nec sequentibus nec prioribus sensu cohaereat, plerique lacunae signum editores posuerunt. Paulo aliter dictum εἰ γῆς μὴ πεπειράσαι ξένης Ter. VI. 2. (516 D.), de eo, qui peregre versatus non est, maxime qui non *exsulavit*.

Πειστέος parendus. πειστέον τάδε Phil. 982. πειστέον, καὶ μηδὲν ἡδύ Oed. R. 1516.

Πελάγιος in mari versatus. ὃν ἀπόπτολιν εἶχομεν — πελάγιον Trach. 646 ch. Schol. ἀντὶ τοῦ ἁπωθεῖν τῆς πόλεως ἐν τῷ πελάγει, et ὅτι πολέμικος καὶ διὰ θαλάττης ἐπλεῖ, εἴ ποτε εἰς νῆσον (νήσους Tricl. Br.) ἀπῆι. Haec postrema nihili sunt; de Hercule inde ex quo tempore

in Asiam abierat Omphalae serviturus; in mari fortasse iactato loquantur.

Πελάγος. 1. Proprie mare, secundum certa maxime loca distinctum. παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων διδυμῆς ἄλός ἄκται Βοσπόριαi Ant. 955 ch. γ. παρά. In codd. et Ald. post πελαγέων additur πετρῶν, explicando quippe κυανέων adiectum, non ab inepte quodam interpretante, sed quo πελαγέων expelleretur. ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον Trach. 118. ch. πέλαγος Αἰγαίον περῶ; Ai. 456. Ἰκαρίων ὑπὲρ πελαγέων μολών 688 ch. ἡμῶς πολὺ πέλαγος ὄρξει τῆς Ὀδυσσεως νεώς Phil. 632. — 2. Translationem duo exempla habent. Ab itinere peritimo faciendo sumptum κείνους (Thebanis Oedipum vi dolore ad se repetiturus) φανίσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον Oed. Col. 669. de conamine dictum difficili ad exsequendum. Memorat versum Suidas γ. πλώσιμα. A iactatione maris dictum μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχεται Oed. Col. 1743. de perperis gravia fortunae mala.

Πελάζω (ἄσ). 1. Intransitive *appropinquo, accedo*. ταύτη πελάζει ναυβάτης οὐδεις ἐκὼν Phil. 301. *appellit*. πρὸς Θεῶν — πέλασσαν 1148 ch. recte schol. πρόσσελθε, nam πελάταν, quod sequitur, non a πέλασσαν sed ab εἰ τι σέβει regitur. εἰρῶ πελάζειν σῆς πάτρας 1393. αἰδ' ὁμοῦ πελάζομεν Oed. Col. 1109. πελάζειν ἐς τοῦδε τόπους 1758 an. ἐμὲ — οὐρῶ μὴ πελάσαι δρόμῳ Ai. 873 ch. δρόμῳ instrumentali casu dictum. Schol. μὴ εὐθυδρομῆσαι εἰς τὸ τῆς ζητήσεως μέρος, καθ' ὃ ὁ Αἴας ἐποήσατο τὴν ἔφοδον, et μὴ ἐπιτετιχηκέναι αὐτῷ. 2. Transitive *propius admoveo, facio ut accedat, fugā μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλῶν πελάτε* Phil. 1135 ch. Schol. ἀντὶ τοῦ οὐκέτι φεύξεσθό με, οὐκέτι μετὰ φυγῆς καὶ φόβου προσπελάζετέ μοι. Haec cum inepta sint, Canterus *μηκέτ' ἀπ' αὐλῶν ἐλάτε*, Erfurdinus *οὐκέτι ἐλάτε* vel *περάτε* coniecerunt, Buttmanus *μ' pro μοι* dici, ut videtur, ratus *ad me appropinquabitis* explicuit, pessime omnium Brunckius *πελάτε* imperativum esse putavit. Recte Hermannus non amplius *fuga vestra me ab antro meo ad vos adducetis*; se-ctabatur enim feras, quae ad antrum accedentes ipso conspectu fegerent. Sed *πελάζω* origine transitivum esse non credam Hermannō, nec id ex inclinamento verbi efficitur. — Cum figura dictum εὖν πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος Θεῶν ὠκυάλων νεῶν Ai. 695 ch. *redonare prosperitatem*. — Hinc *passivum πελασθῆναι* intransitive dicitur. Χρύσης πελασθεὶς φύλακος Phil. 1311. *πελασθῆναι* — ἐπὶ τὸν ἀπέτμον ἐν Θεοῖς Θεόν Oed. R. 213 ch.

Πελάς *prope*. 1. Proprie dictum de locis: στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που Phil. 163 an. εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσεά στείχοντα — ἐλευσσομεν 1203. καὶ πέλας γ' ὄρξει (ἐμὲ τὸν Ὀδυσσεά) 1280. ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδα-

μοῦ πέλας Oed. R. 565. ἰὼν πέλας μητρὸς πατρὸς τε 782. ὅτ' ἦν κελύ-
θου τῆςδ' ὁδοιορῶν πέλας 801. ὑμῶν τῶν παρεσιώτων πέλας 1047. πέ-
λας γὰρ ἄνδρα τόνδε θῶν ὀρῶ Oed. Col. 29. ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας sc. οὐ-
σης 83. ὥςτ' ἐλθεῖν πέλας 301. σε προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι 405.
i. e. κατοικεῖν ἐν τοῖς μεθορίοις. ἔστι — κολλοῦ πέλας κρατῆρος 1589.
πέλας — ὁ κλεινὸς αὐτῇ νυμφίος παρῶν El. 291. ὄντος Αἰγίσθου πέλας
302. εἴπερ ἦν πέλας 304. τῷ δ' ἐφέστατον πέλας 1393. αὕτη πέλας σου
1466. οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83. πέλας γε προσπόλοις
φυλάσσεται 535. τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας ἔστω 761. adsignificato
auxilio. σταθεῖς πέλας 1150. μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέσταντο
1161. — 2. Aliquid metaphoraе in his inest exempli: δοκῶν θρόνοις
παραστατήσιν τοῖς Κροντείοις πέλας Oed. R. 400. ὅταν πέλας ἤδη τὸν
Αἰδῶν εἰσορᾷσι τοῦ βλου Ant. 576. Genitivi et dativi discrimen, de
quo secundum Pindari usum egit Herm. de dial. Pind. t. III. p. 260.,
apud Sophoclem nullum est. — 3. Inprimis notabilis formula est οἱ
πέλας, alios quosdam qualescunque significans, cuius ex Sophocle ex-
empla collēgit Elmsl. ad Med. 86. idem ὁ πέλας singulari numero di-
ctum adeo infrequenti usu esse observans, ut apud scenicos certe in
dubium vocari recte possit; explicuerunt Brunck. ad Antig. 479. (475
H.), et Intpp. Thucyd. I. 32 (p. 242. t. VII. Popp.). Huius locutionis
reperienda via monstratur Oed. Col. 807. εἰ αὐ μὴτ' ἐμὲ πείθειν οἶός
ἐ' εἶ; μῆτε τούδε τοὺς πέλας; significantur enim proxime adstantes
choreutae, Colonenses pagani, quorum tutelae commissus Oedipus, ut
tamen ipse et alii quidam opponuntur sibi vicissim. — ὅς ἐν κακοῖς
ὑβρίζει τοῖσι τῶν πέλας Ai. 1180. ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν Phil. 340.
ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας Ant. 475., quam sententiam affert Eust. p.
55, 27. δοῦλον αὐτὸν ὄντα τῶν πέλας κλύειν Aloud. VIII. 3 (106 D.).
Sed revera proximos, quippe genere coniunctissimos significare oportet
τοὺς πέλας ψέγε El. 541., quod, ut sententia constet, Agamemnonem
spectare oportet. Recte sic scholiastarum unus, scribens ἡμᾶς, μὴ
τὸ πᾶν ὀργῇ καταχαρίζομένη. τινὲς τοὺς πέλας τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονα
ἔγνωσαν. Sed ad Clytaemnestram quomodo referri possint, ignoro. —
Colch. V. 4 (319 D.) πέμφουσιν οὐ πέλας φόρου Benteleus Ἰσθίου πέλας
πόρου, longe certius Hermannus diss. de Prom. Sel. p. 24. emendavit
ἰπποῦ σελαςφόρου. In Ai. 401. πέλας explicando ὁμοῦ adiectum videri
significavimus in ὁμοῦ. — De accentu docet Apoll. de adv. p. 570, 29.

Πελασγός Pelasgus, gentis nomen. Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς Inach. II. 4
(256 D.). Spectat hoc schol. Apoll. Rh. I. 580.

Πελάτης qui prope accedit. εἰ τι σέβει ξένον — εὐνοίῃ πάσα πελά-
ταν Phil. 1149 ch. Herm. — De Ixione Iunonis cupiente adulterium

dicitur τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διός Phil. 673 ch. — De accentu generis observavit Apoll. de adv. p. 545, 25.

Πελάω *admoveo* et *accedo* *propē*. Exemimus hinc, *πελάζω* tractantes, exemplum Phil. 1134., quod aperte futurum monstrat, non praesens. Sunt vero, qui *πελᾶν* omnino exterminandum censeant, quod bis praeterea legi apud Sophoclem videtur: ἢ που τὸν ἐφέσπερον πέτρας νεφάδος πελῶσ' Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ. Oed. Col. 1063 ch. et πρὸ τῶνδ' ἐτοίμ' ἔχει μήποτε μήποθ' ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν El. 487 ch. Priori loco adscriptum in Laur. a. γρ. πελάζουσι. Imo *πελάσουσι*, ait Elmsleius, quae non est varia lectio, sed interpretatio. Hunc Hermannus sequitur, qui Reisigium refellere cupiens versum ignoti poetae apud Plut. p. 457, c., βαῖνε λάξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ μέλα χθονί minime feliciter corrigit βαῖνε, καὶ πελᾶ χθόνι, *procumbet humi*. Est vero illa dilecta multis formula de proculcanda adversariorum insolentia, λάξ ἐπὶβα δῆμψ κενέφρονι Theogn. 847. de proterenda superbia malisque ingruentibus, ut apud Meleagrum ep. 28. λάξ ἐπὶβαυε κατ' αἰχένος: *adscito illo sensu versus Archilochi aut Hipponacte dignus colorem amitteret*. Sin vero, ut videtur, poetae communi dialecto usi exemplum requirebat Hermannus, quomodo sic tot voces et formas Homericas, quin etiam Doriensium quasdam tolerabimus? Praeterea cum sententia praecedat οἶμαι Θηοῖα αὐταρχεῖ τάχ' ἐμμελῆιν βοῶ, *πελῶσι* praesens esse necessario videtur; in πού addito inest *de re gesta suspicandi* significatio, idque et Hermannus sensit, qui interpretatur *nisi forte occidentem versus effugerunt* (ad v. 1062.) et schol. *πρὸς πελάζουσι* explicans. In Electrae loco *πελᾶν* futurum tolerari vix potest; de somnio enim loquuntur, quod compererant narrante Chrysothemide; iungenda autem *πελᾶν ἡμῖν*, et ἀψεγὲς τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν, quae ad Clytaemnestram et Aegisthum pertinere scholiastarum unus vidit, hac sententia *confido comperisse somnium nunquam non vituperandum caedis auctori et adiutori* i. e. βλαβερόν, δυσώνυμον. — Passivum non dubia emendatione restituere mihi videor Tyr. XV. 5 (587 D.). ἦτις — πλαθεῖσα δ' ἐν λειμῶνι ποταμῶν ποτῶν ἴδη σκιᾶς εἰδῶλον. Legitur σπασθεῖσα.

Πελεία columba. πεφόρημαι πτηνῆς ὡς ὄμμα πελειᾶς Ai. 140 an. πτήνης coniiciebat Piers. Veris. lib. I. 1. cui Valck. ad Phoen. p. 152. et Musgr. praepropere adstipulati sunt. Defendit ex ipso Sophocle et aliis scriptoribus Lobeckius, tuetur Said. v. πελειάδες. De sententia v. ὄμμα. τὰς ὑποπτέρους βάλλων πελειᾶς Phil. 259. — De accentu v. schol. Il. γ. 493.

Πελειᾶς columba. ἀελλὰτα ταχύφρωτος πελειᾶς Oed. Col. 1083 ch. De columbis Dodonaeis fatidicis φηγὸν αὐδοῦσαι ποτε Δωδῶνι δισῶν ἐκ,

πελειάδων Trach. 171. Docta de his scholia sunt; affert sententiam Steph. Byz. fr. de Dodona, respicit Eust. p. 286, 43. 365, 13.

Πελεκυς securis. σκλίζουσι κάρη φονίῳ πελέκει El. 99 an. Accentus flexioni convenit: v. Arcad. p. 91, 21.

* Πελιδρός lividus. Pollux IV. 141., ubi tragicas personas describit: Τυγὼ πελιδνὴ τὰς παρειὰς παρὰ Σοφοκλεῖ (Tyr. V. 577 D.). Hinc non certissima de vocabulo a poeta posito coniectura fit. Atticum πελιδνός dicunt.

Πελοπίδης Pelopida. δῶμα Πελοπιδῶν El. 10. Eust. p. 461, 9. 674, 62. τὰ τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακὰ 1490.

Πέλος fuscus. Erotianus p. 306.: πέλον, ὑπόφαιον, ὡς καὶ Σοφ. ἐν Ποιμένει καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ (VI. 4. 122 D.) φησί. κυνὸς πέλης τε μὴ κᾶδος βοός ῥινόν (ῥινέων vel ῥηνέων libri, Brunckius ῥινόν βοός, recte, nisi βοός in fine versus positum fuit). Duplici λ scribunt Galenus gl. Hippocr. p. 542. et Hesychius explicantes φαιὸν χρῶμα ἐμπερὲς τῷ πελιδνῷ. Ea scriptura ne Sophocleo quidem versu certissime redargui potest et placuit Salmasio ad Tertull. Pall. p. 131. Sed acuendum arbitror cum eodem et Valckenario ad Theocr. Id. V. 99., et sic apud Hesychium scribitur, velut πολίος et πελός (Arcad. p. 41, 3.); quamquam penacuit πᾶλλη βούς Etym. M. p. 659, 38. Acuendi vocabuli testimonium fortasse ab urbe Macedoniae Pella peti poterit, quam a fusca bove nomen traxisse ait Ulpian. ad Dem. de falsa leg. p. 376, B. Id enim νοσσην penacuitur.

Πέλοψ n. pr. ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀωρίδι νᾶσσι Πέλοπος Oed. Col. 702 ch. ὦ Πέλοπος ἃ πρόσθεν πολύπονος ἔκπετα El. 494 ch. οὐκ οἶσθα — ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρεβαρον Φρύγα; Ai. 1271. In Oenom. III. 1 (412 D.) recte Brunckius videtur correxisse τοῖαν Πέλοψ pro τοιάνδ' ἐν ὄψει. — De tono v. Arcad. p. 94, 15.

Πέλω et πέλομαι. Haec enim, ut apud Homerum videmus, nullo dicuntur discrimine. Versandi et se gerendi vim raro habet, nec plus semel apud Sophoclem eo sensu dictum reperitur: ἐγὼ μὲν οὖν τοιόςδε τῷ τε δαίμονι τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω Oed. R. 246. in-gero me, profiteor, id munus mihi sumpsit. Hinc item semel impersonali ratione dicitur: καὶ τῶνδ' ἐμοὶ λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 257. contingit inde, pendet ab illorum arbitrio. Eius loquendi rationis viam monstrat τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προσηγοῦ πέλει Ant. 977. i. e. ἢ ἐκ προσηγοῦ. Longe usitatius verbo substantivo subrogari. ὅστις Αἰδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι Trach. 1151. Si explicas ὑπάρχοι, noli verbum substantivum agnoscere, nimis inepte de οὐνεσαντε aut quasi vagante apud inferos cogitaveris. πέλοι Brunck. ex suo

cod. B., et sic Laur. a. Ceteri πέλει. — κούδεν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει Ant. 333 ch. κράτος — παραβατόν οὐδαμῇ πέλει 866 ch. ὅστις — ἀκείται, μηδ' ἀκίνητος πέλει 1014. Sic Brunckii codd. E. T. Dresd. a. Aug. b. Laur. a. hic supra scripto ῆ, et πέλη in ceteris libris est. — Medium. μικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερόν πύργου ῥῦμα πέλονται Ai. 159 an. Affert Suidas v. ῥῦμα. Explices γλῆνεσθαι in fr. Tyr. XI. 1 (583 D.). πέλεται οὐτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλός, οὐτ' ἀχρείων τὸ λλαν κακός (f. ὁ λλαν). Sed accurate consideranti non opus ea ratione videbitur.

Πέμπτος quintus. ὁ πέμπτος El. 694. ὁ πεμπτός — Καπανεύς Oed. Col. 1320.

Πέμπω. I. Formae. 1. Activi praesens. πέμπεις Trach. 55. πέμπει Phil. 19. 1146 m. Ant. 1120 m. ch. El. 398. 419. Ai. 768. πέμπει Phil. 835 ch. πεμπόντων Oed. Col. 456. πέμπειν Phil. 1385. πέμπων Phil. 133. 493. 901. certe sic Aldus, Flor. Γ. Ven. Ceteri πέμπω. Trach. 365. Ai. 726. πέμποντες Phil. 1250. — imperf. ἐπεμπε Trach. 35. ἔπεμπεν Oed. Col. 299. aptius hoc, quod in parte codd. et edd. vet. praeter Iunt. 2., etiam supra scriptum in Laur. a. exstat. Reliqui, item Trich. et Laur. a. a prima manu ἔπεμψεν. — fut. πέμψω Phil. 1424. Oed. R. 861. πέμψεις Oed. Col. 1276. Phil. 1415. Oed. R. 1518. πέμψης pars Brunckii codicum, Laur. a. ab emendatore, Flor. Γ. (hic πέμψης, quod etiam ex πέμψεις errore depravatam haberi potest). Flor. Δ. ἐκπέμψεις. πέμψειν El. 372. — aor. ἔπεμψα Oed. R. 71. 288. 763. Oed. Col. 823. Trach. 568. ἔπεμψας Trach. 416. ἔπεμψεν Ai. 726. ἔπεμψε Oed. Col. 1474. πέμψον Ai. 813. Phil. 45. 1354. 1451 an. Oed. R. 189 ch. 860. Oed. Col. 1767 an. πέμψατε El. 117 an. Oed. Col. 1461. πέμψαι El. 452. Oed. R. 761. πέμψας Phil. 1431 an. Oed. R. 149. Ant. 161 an. πέμψαντος Oed. Col. 1348. Oed. R. 278. πέμψαντα Phil. 494. πέμψασιν Oed. R. 306. Oed. Col. 93. — 2. Passivi imperf. ἐπεμπόμην El. 670. aor. ἐπέμψθη Oed. Col. 431. πεμφθείς El. 1154. Phil. 93. — 3. Medii aor. πεμψάμετο Oed. Col. 608. πέμψασθαι Oed. R. 556.

II. Usus. Dicitur et de rebus et de hominibus et 1. significat mittere simpliciter i. e. aliquo vel aliqua via. σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σά πέμψεις Phil. 1415. Ἀσκληπιὸν πανοσῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον 1424. Potest hoc etiam alterius significationis esse. ἀγρούς σφε πέμψαι Oed. R. 761. κἄπεμψ' ἐγὼ νῦν 763. πέμψαθ' ὡς τάχος Oed. Col. 1461. Θήβας δ' ἡμᾶς τὰς ὠρυγλους πέμψον 1767 an. αἰὼν εἰς δόμους τε καὶ δόμων αἰὲ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε Trach. 35. ἥκει δόμους ὡς τοῦδε πέμπων 365. τὴν αἰχμαλωτόν, ἣν ἔπεμψας εἰς δόμους 416. βραδείαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων ἔπεμψεν Ai. 726. μέλλουσι γὰρ σε — ἐνταῦθα πέμψειν

ἔνθα μή ποθ' ἡλίου φέγγος προσόψει **El. 372.** ὁ δευσιτάτας — πεμφθεὶς
 κελευθούς **1154.** Sic de legatis missis, non tamen ut mandata eorum
 memorentur: Κρέοντα — ἐς τὰ Πυθικά ἔπεμψα Φοῖβον δάματα **Oed. R.**
71. ἔπεμψα γὰρ διπλοῦς πομπούς **288.** Φοῖβος γὰρ πέμψασιν ἡμῖν ἀπέ-
 πεμψεν **306.** per legatos respondit. — 2. Deinde est mittere ad perficien-
 dum aliquid. τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν **Phil. 45.** πεμφθεὶς
 γε μέντοι σοὶ ἐνεργάτης **93.** τὸν ἐργάτην πέμψον τινὰ στελοῦντα **Oed. R.**
860. πέμψω ταχίνασα **861.** Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ μαστῆρα **Oed. Col.**
456. πῶς — ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινα — **Trach. 55.** πέμπει
 με σοὶ φέροντα τάςδ' ἐπιστολάς — φυλάσσειν **Ai. 768.** μήτηρ με πέμπει
 πατρὶ τυμβεύσαι χοάς **El. 398.** πέμπει μ' ἐκεῖνη **419.** de eadem re. κα-
 πεμπόμην πρὸς ταῦτα **670.** Sic praecise dictum αὐτόστολον πέμψαντά
 μ' ἐκωᾶσαι δόμοις **Phil. 494.** scil. τινὰς s. στόλον: minime enim est
 i. q. μεταπέμψασθαι. προῦθετο λίσχην κοῶν κηρύγματι πέμψας **Ant. 161.**
 sc. καθ' ἡμῶν. — 3. Deinde eundi in missione varia genera significat.
 πρὸς πέμπειν. καὶ μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν **El. 117 an.** σκο-
 πὸς — ὅς καμὲ δεῦρ' ἐπεμψεν **Oed. Col. 299.** τοῦ πέμψαντος οὐνεκα
1348. πέμψον τῷ ἡμῖν ἄγγελον **Ai. 813.** καὶ σε — χλωρά εἵκτα πολυ-
 στάφυλος πέμπει **Ant. 1120 ch.** Bacchum Thebas ingredientem. ἔπεμψέ
 μοι τὰ φέλτατ' ἐκγόνοι ἐμαῖν **Oed. R. 1474.** — ἀποπέμπειν. γῆς μ'
 ὅπως πέμπεις ἄποιον **1518.** τοῖς πέμψασιν, οἳ μ' ἀπήλασαν **Oed. Col. 93.**
 ἀνάστατος αὐτοῖν ἐπέμφθη **431.** τὴν μὲν — ἐναρπάσας ἔπεμψα **823.**
 ἀτιμάσας πέμπεις ἀναυδος **1276.** comitari s. devehere domum. λυπηρῶς
 δὲ μὴ πέμπων σε μάλλον, τοῦτ' ἀνωμαί **Phil. 901.** Elegantius subaudi-
 tur ex prioribus stello, quam πέμπω scribitur. καὶ μ' εὐπλοῖε πέμψον
 ἀμέμπτως **1451 an.** Idem explicatius dicitur πέμψον πρὸς οἴκους **Phil.**
1354. πέμπειν πρὸς οἴκους **1385.** Denique Nessus πορθμένος de se ipse
 dicit ὀδοῦνεχ' ὑστάτην ἔπεμψ' ἐγώ **Trach. 568.** Ab hac verbi vi Ἐγμῆς
 ὁ πέμπων nomen habet **Phil. 133.**, quod πομπᾶος a nonnullis explica-
 tur, quaquam non alium significat, nisi cuius ductu illuc venerant qui
 loquuntur. — 4. *Tralate* de rebus variis dicitur, imprimis ut προσπέμ-
 πειν s. ἐπιπέμπειν significat. Nam pro ἀναπέμπειν semel reperi dictum
 de terra fetum fundente, ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα **Phil. 1146 m.** Illius
 generis haec sunt: ἔσπελλον αὐτὸν ἐκείλους πέμπων λιτάς **Phil. 493.** i. e.
 ἐκετεύων δι' ἀγγέλων. βαιάν μοι — πέμπει λόγων φάμαν **835.** i. e. βαιὰ
 φώνησον. ὃ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας **1431 an.** Φοῖβος δ' ὁ πέμ-
 ψας τάςδε μαντείας ἅμα σωτήρ θ' ἔκοιτο **Oed. R. 149.** Similiter sed
 praecise dictum τοῦ πέμψαντος ἦν Φοῖβου **278.** πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσ-
 πρόσολτ' ὀνείρατα **El. 452.** Suo genere aliquantum differunt haec:
 ἔπλον δι' ἀμφοτῆτος αὐλοῦ πέμπει προή **Phil. 19.** μῶν τί μοι μέγα

πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν; 1250. εὐῶπα πέμπον ἀλκάν Oed. R. 189 ch. — 5. Medium pro activo dictum non est. ὥς χρείη μ' ἐλὶ τὸν σεμνόμεντον ἀνδρα πέμψασθαι τινα Oed. R. 556. i. e. mittere sua causa, ut ad se veniret Tiresias. Elmsleius medio offensus et alia tragicorum correxit et apud Sophoclem μετὰ pro μ' ἐπὶ. Pro μεταπέμποιμαι legitur Oed. Col. 608.: πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαλαθ', ὥς οἰκτεῖν δίχα; Schol. μεταπέμψαντο. Schaeferus, Brunnium testatus est ad Aesch. Sept. 878. commentantem, et Eur. Hec. 971. Pors. Ipse autem alienissima Sophoclea admiscet, Oed. Col. 297. (298.) et 1461., quae et activi sunt, nec magis necessario pro μεταπέμπεσθαι dicta, quam Ant. 161., quod vir quamvis egregius activi pro medio dicti exemplum protulit.

Πέμφει (τυ). πέμφει, πνοή. Αἰσχύλος Ξαντρίαις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων Photius p. 409, 10. πνοή, ψυχή, καὶ αἱ τοῦ ἡλλου ἀκτῖνες Hesychius. De flatu ignis Sophocles dixisse videtur: ἀπῆξε πέμφει ὥς ἱπποῦ σελαφόρου Colch. V. 4 (319 D.). Galenus vol. IX. p. 385. ἐπὶ τῆς πνοῆς dictum illic censet, in dubia re incertus. Idem de radiis ἰθαύμασας τηλέσκοπον πέμφει χρυσέαν ἰδὼν ib., quae utraque correxit Hermannus diss. de Prom. Sol. p. 24. v. θανμάζω et ἱπνός. Quae ex Salmoneo fabula a Galeno memorantur (II. 2. 2. 483 D.) utrumque de afflatu fulminis fumoso et sulfureo dicta putarim, quanquam alterum πνοήν explicuerit, alterum νέφος: καὶ τάχ' ἂν κεραυνία πέμφει βροντῆς καὶ δυσοσμίαν λάβοι, et πέμφει πλήσας ὄψιν ἀγγέλω πυρός. Etiam de his bene meruit Hermannus; in altero versu πέμφει (Porsonus πέμφει σε), in altero πᾶσαν ὀψιαγέλων legebatur.

Πένης pauper. οἱ ἀνὴρ πένης Phil. 580. πένης ἀνὴρ Aload. IX. 7 (109 D.). ἔμοι δ' οὐδὲς δοκεῖ εἶναι πένης ὢν ἄριστος Creus. IV. 7 (325 D.).

Πενθερός socer. λαβὼν Ἀδραστον πενθερόν Oed. Col. 1304. Sed σὺ δ' ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν Iphig. III. 4. (293 D.) secundum Photium p. 410, 10. et Suidam v. πενθερός, pro γαμβρός dictum vocabulum habet; idem spectat, quanquam non addito nomine fabulae, Etym. M. p. 220, 40.

Πενθέω lugeo. διπλᾶ σε πενθεῖν — κακά Oed. R. 1320. ἤκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πῆματ' εἰς πλείστον πόλεως Oed. Col. 743. πενθεῖν οὐ χρεὶ 1750 an. οἰαῖσιν αἰσχύναισιν οἶα μαίνεται πενθοῦσα Tyr. XV. 10 (587 D.).

Πένθος luctus. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος Oed. R. 94. i. q. μᾶλλον πενθῶ. ὅσον δ' ἀρεῖσθε πένθος 1225. οὐδὲ πένθος ἔλατ' ἄκλαιστον Oed. Col. 1706 m. ἔσω· δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκτεῖον στένειν

Ant. 1234. πένθος οἶον εἰσορῶ ἔχουσιν Trach. 1102. πένθος λαγχάνω Tyr. XV. 1 (587 D.). ἐν πένθει εἶναι lugere. ἄλλος δ' οὐτως ἐν πένθει βροτῶν; El. 282. ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἅμφι τὸν ἐν πένθει 836 m. Affert Suid. v. μελέτωρ. — Is, de quo quis merito lugeat, πένθος dicitur Ai. 608 ch.: νῦν δ' αὖ φρεσὶς ολοβώτας φίλων μέγα πένθος εὐρηται. Ajax.

Πενία paupertas. πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος· πενίας γὰρ οὐκ ἔστι μελῶν πολέμιος inc. XXVI (681 D.).

Πεντάθλα quinquertium. δρόμων, διαύλων, πεντάεθλ' ἃ νομίζεται, τῶν τε ἐνεργῶν πάντα ἀπαιτήματα ὠλβίζετο El. 681. Sic libri, modo quod non distinguunt post δρόμων et διαύλων, et Laur. a. b. c. πένταθλα, quod etiam apud Suidam exstat v. βραβεῖς. Ita distincta sententia cum sensu plane carere videntur, Porsonus ap. Kidd. p. 221. ἄθλ' ἅπερ correxit, quod vix probaveris, quod nec librarii nec scholiastae in πεντάεθλα ultro incidere potuissent, nisi aliquid scriptum reperissent, quod eius rei ansam praeberet. Hermannus et πεντάδ' ἣ νομίζεται, et olim audaci conatu, sed inprimis eleganter πέντε θ' ὧν νομίζεται coniecit; nunc librorum scripturam, numeris quamvis minime elegantem retentam explicat attractione, ut πένταεθλα ἃ νομίζεται sit τῶν ἃ πένταεθλα νομίζεται: legitimam enim vocabuli formam ut vulgarem apertam poetae videri.

Πέντε quinque. πέντ' ἦσαν οἱ ἐνύπαντες Oed. R. 752. δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντε Trach. 45.

Πεντέγραμμος. πεσσὰ πεντέγραμμα in Palamedis inventis recensentur Naupl. VII. 7 (381 D.). ap. Hesych. v. πεσσὰ πεντέγραμμα, addita explicatione πάροσον πέντε γραμμαῖς ἑταιρίζον. καὶ Hesychius non habet; exstat autem plene scriptum apud Poll. IX. 97. Eodem spectat Enst. p. 1396, 60. et Etym. M. p. 666, 18. πεντέγραμμα scriptum exhibens, ut Orio p. 127, 1., quam scripturam minus atticam convicit Vir summus ad Phryn. p. 413. Cur πεντέγραμμα dicantur πεσσὰ, ex Etymologis discitur; ἀβασί erant quinque lineis distincti, et in singulis singuli ponebantur calculi.

Πεντηκοντάς quinquagenarius numerus. εὖρε πεντηκοντάδας Naupl. V. 5. (379 D.) de Palamede numerorum inventore.

* Πέζος s. πεζός v. πεζός.

Πεπάρηθος insula. τὴν εὐβοτρὴν Πεπάρηθον Phil. 545.

Πέπειρος mollis, mitis. ἅμφι τοῖς σφαλεῖσι μὴ ἔξ ἐκουσίας ὀργή πέπειρα Trach. 725. Schol. πεπεμμένη καὶ πραεῖα καὶ συγγνωστή, illud inepte, ut παπαινομένη corrigere in mentem veniat. Illustrat figurate dictum Dorvill. ad Char. p. 322.

Πέπλος amiculum. Nam et virorum mulierumque commune vocabulum apud tragicos, et de tunica pallioque promiscuum. τόνδε γ' εὐ-
 ἰφῇ πέπλον Trach. 599. τὸν ἐνδυτήρα πέπλον ἀργίως ἔχριον 671. Θανά-
 σμον πέπλον 755. τόνδε πέπλον 771. Haec de amictu Herculis. λύει
 τὸν αὐτῆς πέπλον 920. de Deianirae vestitu, utrumque de tunica. Sed
pallium dici oportet πέπλους τε νῆσαι νεοπλυνεῖς εἰ πεπνύτας Naus. II. 2
 (391 D.). V. East. p. 599, 44 (εἰ in arsi).

Πέπλωμα amictus. φανεῖν Θυνηῖρα καὶ καὶ καὶ ἐν παπλώματι Trach.
 610. East. p. 599, 44.

Πεπρωμένος v. πορέω.

Πέπων mitis. Proprie de fructibus arborum mitescentibus, quan-
 quam in comparatione et simili πέπων δ' ἐρινός ἀρχαῖος ὢν ἐς βρωσιν
 Hel. V. I (190 D.). Sed apud Athenaeum p. 76, d., fontem illum Eu-
 stathii p. 1205, 3., post ἐρινός lacuna est, ut de sententia satis certo
 iudicari non possit. Transfertur ad sensum mali et doloris mitigatum. δὲ
 ἦδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων Oed. Col. 438. v. Musgr. πέπων α minime
 verisimilis est Martini coniectura Oed. Col. 518. v. πάσχω. Alienissi-
 mum est enim Oedipum, ne de suis calamitatibus ex se quaeratur pre-
 cantem dicere concocta iam et mitia sunt turpia illa facinora.

Πέρ. Particula inclinari solita, cui reddendae impar est Romano-
 rum sermo. Apposita vel suffixa vocabulum aliquod vel sententiam ma-
 iorem quandam vim addit, inprimis restringendi illam, revocandis dictis
 ad certas quasdam leges vel conditiones. εἰ περ καὶ λέγῃς El. 583.
 etiamsi ad id audaciae dicendo progrediare. εἰ περ καὶ μετὰ τις σωζῇ θεῶν
 Oed. Col. 1212. siquidem s. dummodo; utrumque enim aptum. ὅταν περ
 τὸ κακὸν ἐξῆλκε τότε Phil. 756. ὅταν περ τοῦτο αἰσθῆται τὸ σόν Oed.
 Col. 302. siquidem, adsignificato tamen dummodo. ὅταν περ οἴκαδ' Ἀ-
 γισθος μόλῃ El. 378. ᾤοντο περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ inc. LVI. 7
 (713 D.). ut primum. — ὥς ἂν ἦς οἷός περ εἰ Ai. 1096. παθὼν ἔγνω
 ἂν οἷά περ φρονεῖς Oed. R. 403. οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας Oed. Col.
 900. qualia passus sane (quod vix credas) sum. ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη
 Oed. R. 1498. βῆναι κείθεν ὅθεν περ ἦκει Oed. Col. 1229 ch. cum attra-
 ctione. v. κείθεν. — Semel secundum Homeri morem nomini applicatur
 pro καλεπερ usitatio dictum. μὴ πρόσλευσσε γενναῖός περ ὢν Phil. 1057. —
 De scriptura nec ipse certus sum, nec alios reperio; magna enim et
 impedita quaestio est de toto illo ὕφ' ἐν. Particula καλεπερ sic scribenda
 utique videtur; de εἰπερ, ἐπελεπερ, ἐπειδήπερ, εἰνπερ, ὅτανπερ s. εἰ περ,
 ἐπελ περ, ἐπειδή περ, εἰν περ, ὅταν περ non definio, quanquam εἰπερ
 magnopere blanditur; pronominum ὅςπερ placet, ut ὅστις, οἷός περ pro-
 pter duplicem accentum nulla ratione defendi posse putamus. Adiecti-

vum *δσοσπερ* ἔ. *δσοσ περ* et adverbia *ἐνθα* *πὲρ* ὅθεν *περ* ὅπη *περ* ἔπως *περ*, quae num *ὑφ'* ἐν scribas non interest, suis locis tractavimus

Πέρα et *πέραν*; ea enim distinguuntur ita, ut prius ante vocalem non ponatur, alterum non dicatur tralate, cf. Herm. ad Oed. Col. 889. et Elmsl. ad v. 885., Buttm. Lexil. vol. II. p. 25. 1. Proprie de locis *ultra*, progressionem in longinquum significans. *πολιοῦ πέραν πόντου* — *χωρεῖ* Ant. 334 ch. de humana audacia. *ἐπεὶ πέραν περῶσ' οὔδε δὴ* Oed. Col. 889 ch. de *profectis*. 2. Tralate dicitur cum de egrediendo *faciendi fine et termino*, tum de *tempore*. *φράσῃς μοι μὴ πέρα* Phil. 332. *παῦτε, μὴ λέξης πέρα* 1259. *ὥς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμι* ἔτι El. 623. *μὴ πέρα λέγειν* ἔα 1475. *οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι* Oed. R. 343. *φωτῆν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων* Oed. Col. 258. — *θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω* El. 511. *ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νομῶν θέλει* 1498. *μὴ 'πεύξῃ πέρα* 1270. *μηδ' ἐξετάσῃς με πέρα ματεύων* Oed. Col. 211 m. *ὃ πᾶν οὐ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι* Epig. II. 1 (195 D.). — *τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα ἄπεισι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου* Oed. R. 74. Porsonus *πέρῳ*, delete versu altero, quem glossema esse ex Suida liqueat v. *τοῦ καθήκοντος*. Sed neque liquet hoc, et sana vulgata est significans *secus quam verisimile erat*, velut Latinorum *praeter* pro *contra* dicitur. — 3. Inde item tralate *supra* s. *magis* significat, aliquid aliis insuper additum esse vel accedere indicans. Huius dictionis viam munire videtur exemplum Phil. 662. *ὃς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μὲν ἐνερθεὶν ὄντ' ἀνέστησας πέρα*, de quo loco tacent interpretes. Est autem *supra* *inimicos me sustulisti*, *ἐχθρῶν* ut bis dicatur, cum *ἐνερθεὶν ὄντα* et cum *πέρα*. — *μὴ τι πέρα χρέος ἐμῷ πόλει προσάψῃς* Oed. Col. 234 ch. metuit chorus, ne quid detrimenti ab Oedipo praesente civitas accipiat. *οὐκ οὐν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις* 657. sc. *ὄρκῳ*, non *magis* *proficeres*. *μόγος ἔχει* — *τοτὲ πέρα*, *τοτὲ δὲ γ' ὑπερθεὶν* 1742 m. nunc *supra* *modum*, nunc *etiam* *amplius*. Sic intelligenda sententia ineptis vexata coniecturis Phil. 1261. *Νε-όπτ. οὕτω δέδοκται; Φιλ. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω. supra quam dico* sc. *ἴσθι δεδομένον*, *firmius etiam, quam verbis possum proloqui*. v. Herm., adde Fritzs. Qu. Luc. p. 121. — *Comparativus* semel dicitur ita, ut propria dictione proxime absit. *πότερ' ἄρα πρότερ' ἐπιστῆνω, πότερα τέλει περαιτέρω, δύσχερ' ἔμοιγε* Trach. 944. *quae prima, quae postrema fleam*. Semel translate: *ὥς δέδοικα, μὴ περαιτέρω πεπραγμέν' ἢ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἴδρων* Trach. 660., quod *πλεον* interpretatur Valcken. Diatr. p. 249, a., sed *ultra, quam decebat, progressam, nimis ausam*, *τὸ πολυπραγμονῆσαι* significat. Hunc comparativum a nonnullis apposito ultimae syllabae *τ* scribi observatur refelliturque idem ap. Etym. M. p. 663, 21. De *α* positivi gradus producendo adnotarunt

Brunckius ad Hippol. 1044., et quasi non satisfaceret, Monk. ad v. 1036. — De accentu regulam posuit Apoll. de adv. p. 562, 3.

Περαίνω περφοίω. πρῶτος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 22. καὶ πεπεραίνονται τάδε Trach. 578. Schol. κατεργασται, τετελείωται καὶ ἡνυσται. Par. a. Vat. πεπερατα. Sententiam vulgatae scripturae defendit Schaeef. ad Dion. de C. V. p. 355.; Hermannus cod. Paris. praefert, illud ex epicorum consuetudine librarlis haesisse ratus. Mihi poetis potius haesisse videtur.

Περάω transitus. ἀλλὰ μοι, θεαί, βλου — δότε πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφὴν τινα Oed. Col. 103. Suidas haec affert v. πέρασις βλου, explicans ἢ τελευτή. *transitum* ille qualem optet, ex addito καὶ καταστροφὴν efficitur, cum ἐν διὰ δυοῖν dicto, quasi πέρασιν βλου τελευταίαν.

Περάω. 1. Proprie dicitur de *transgredientibus* pernavigando. πότρυα πρὸς οἴκους — πέλαγος Αἰγαίον περῶ; Ai. 456. περῶν ὑπ' οἰδμασιν Ant. 337 ch. sic E. F. Brunckii cum gl. διερχόμενος, Laur. a. Ricc. Vat. Ceteri περῶν. item de *egredientibus*. ὃδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περῶ Oed. R. 531. ὃδ' ἐκ δόμων ἀποῤῥος — περῶ Ant. 382. Cf. Stanl. ad Aesch. Choeph. 653. De *positis fines excedentibus*. περῶς γάρ, περῶς Oed. Col. 153 ch. ultra enim, quam debebat, progressu Oedipo cavet chōtus, ne lucum Furiarum intret. Sic intelligendum ἐπεὶ πέραν περῶσ' οἷδε δὴ Oed. Col. 890. nam fines Atticae excedere properabant cum puellis; sin de violanda lege vel sanctimonia dici velis, non poterit πέραν defendi. Ceterum libri περῶσιν ἤδη contra verum. Alii aliter, v. δὴ: illud ab Elmsleio est. — 2. Cum figura dictum de *morientibus*. πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βλου περάσῃ Oed. R. 1530. Suid. v. ὀλβίζειν. Paulo aliter βαρὺς (εἰ) δ', ὅταν θυμοῦ περάσῃς Oed. R. 674. gl. διαπεράσῃς, εἰς πέρας ἔλθῃς, quod recte amplectuntur Brunckius et Hermannus, hic *qualis posita tra futurus esset* significari observans, quod praedixerit poeta, quia mox iniuriam Creonti factam cogniturus Oedipus fuerit, et in fabulae fine eo animo producat.

Πέργαμα. Paulo quidem longius progressus Servius ad Virg. Aen. II. 556. omnia alta aedificia *πέργαμα* dici apud Aeschylum affirmat, respiciens Prom. 958. (955 Stanl.): tamen Homero de arce Troiana et singulari quidem numero, de qualicunque recentioribus poetis dici haud dubie recte testantur schol. Il. δ. 508. Eustathius p. 503, 5., hic eundem illum Aeschyli versum antestatus, cf. Apoll. Soph. lex. Hom. v. *πέργαμον* p. 545 Toll. Stanl. ad Aesch. Prom. 755. (= 958). Tamen apud Sophoclem tanquam appellativum quidem nomen, ita tamen maxime, ut de una arce Troiana intelligatur, dictum videmus, τὰν Τροίαν

πέργαμα Phil. 353. 607. τὰ πέργαμ' ἄλλον ἢ μ' εἶλιν 347. πρὶν ἂν τὰ πέργαμα ξὺν τοῖσδε τόξοις σὺν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῆς 1318.

Πέρδιξ *perdix*. ὄρνιθος ἡλθ' ἐπώνυμος πέρδικος Cam. II. 2 (300 D.). Hic quidem *avem* significat, de cuius nominis syllaba trium media producenda observat Athenaeus p. 388. F. Sed pro nomine proprio idem a Sophocli positum adnotarunt Photius p. 413, 15. et Suidas v. Πέρδιξος ἱερὸν: Σοφ. δὲ ἐν Καμικλοῖς (libri κωμικοῦς) τὸν ὑπὸ Λαϊδάλου ἀναιρέθοντα Πέρδικα εἶναι τοῦνομα (III. 301 D.). De tono v. Gr. Hermannii de Prosod. p. 435.

Πέρθω. Verbi de devastandis maxime urbibus dici soliti non leguntur nisi futurum et aoristus. Haec proprie dicuntur: οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων — εἰμ' ἐγώ; Phil. 114. καὶ τὰπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὥς οἱ μὴ ποτε πέρσειεν 608. Vitiose Ricc. πέρσειεν, quod nec tempore nec numero convenit. πέρσεις τε Τροίαν 1414. — οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Λαρδάνου πέδον Phil. 69. πρὶν ἂν τὰ πέργαμα — πέρσας φανῆς 1319. Εὐρύτου πέρσας πάλιν Trach. 243. καὶ πόλιν ἔπερσε 364. ὥς — κοῦχ ἡ Ἀνδρία πέρσειεν αὐτήν 433. ὅτι γῆν πατρώαν — ἔπερσε 467. de urbe Oechalia dictum sola. Εὐρύτου πέρσας πόλιν 747. Et de excidenda olea sacra in arce Athenarum reperta: τὸ μὲν τις οὐ νέος οὔτε γῆρε σημαίνων ἀλιώσῃ χειρὶ πέρσας Oed. Col. 708 ch. v. ἀλιώω et νέος. — Transfertur ad homines *necandis*. κείνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους Ai. 1177 ch. (belli auctor). τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἐν νόσον μῆτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν Oed. R. 456. *me perdere posse*, minime, ut Erfurdio visum, *me peritum esse*. v. Lobeck. ad Ai. p. 401., Dissen. Expl. ad Pind. p. 370. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 340, a.

Περί. Tanquam *adverbium* nusquam apud Sophoclem legitur dictum, nec ut in tmesi positum exstet, nec ut sine casu de locis, neque ut praestans quid aliis et insigne significet, qui Homero loquendi usus est. Tanquam *praepositio* proprie, id est de locis dictum et in *spatiorum* notionem cadentibus, ut significet *circum*, cuius potestatis explicatio in περίᾳ indicium inest (v. Bernhardt Synt. p. 259.) infrequenti apud omnes usu esse reperitur. — 1. Cum *dativo* sic dicitur de *circumdante* aliud alio. πεπνῶτα τῷδε περὶ νεοφρέαντῳ ἔλπει Ai. 815. de Aiaee in gladium incubituro, ut is corpori infixus haereat: v. Valck. ad Phoen. 888. Dissen. Expl. ad Pind. p. 446. Similiter de *incumbente* altero alteri, adsignificato *amplexui*. κῆται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ Ant. 1225. Paulo aliter περὶ δ' ἐμῷ κάρῳ κατὰγνυται τὸ τεῦχος Synd. II. 2. (147 D.) de matala capiti illisa, quod Latine *in*, nostra lingua *an* dicitur, utroque sermone disertius et significantius Graece. — 2. Cum *accusativo* dictum. ὃν ἐγὼ λείψων περὶ πᾶν οὐπω δύναμαι τέμναι

νος γνῶναι ποῦ μοι ποτε ναίει Oed. Col. 134 an. *oculos per lucum circumferens*; nec tamen tmesin agnoveris. — 3. Cum *genitivo* non dicitur nisi *trilate*, ut significet cogitata sensa dicta facta ad aliquam rem referri eisque intercedere consortium; de Latini, nos modo *von*, modo *in Anschung*, *was betrifft* dicimus. De *mente et sensis*: οὐδὲν σὺ ποῦ κάτοισθα τῶν σαντοῦ περί Phil. 549. καὶ τινος κήδει περί 617. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς περί Oed. R. 94. ὦ Ζεῦ, τί μου δοῦσαι βεβούλευσαι περί; 738. δαίμονας λέγων πρόνοιαν ἔσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ περί Ant. 283. πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν περί Trach. 91. ἔχεις τι θάραος τοῦδε τοῦ τάφους περί; El. 404. τί δ' εἰδῶς τοῦδε πράγματος περί; Ai. 734. Αἴαντος δ' ὅτι — οὐ θαρσῶ περί 780. — De *dictis*: ὦν λέγεις περί Oed. R. 707. κηρύξας ἔχω — παλδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου περί Ant. 193. λέγειν φρονοῦντως ὦν λέγεις δοκεῖς περί 678. *durior verborum collocatio*, v. Herm. περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὐπειस्ता λέγει Ai. 151 an. γέρων ἐφαῖτ' Ὀρέστου Στρώφιος ἀγγεῖλαι περί El. 1100. *Ipse de oraculorum responsis dictum* ἔλειπέ μοι μαντεῖα πιστὰ τῆςδε τῆς χώρας περί Trach. 77. — De *re facienda* ponitur: ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γέγοντο τῆςδε τῆς μάχης περί Oed. Col. 424. νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ πάντ' ἐνεστί σοι καὶ τῶν θανόντων χεῖρόσοι ζῶμεν περί Ant. 214. εἰ ζῶν Ἀχιλλεύς τῶν ὀπλων τῶν ὦν περί κρῖναι ἔμελλε Ai. 437. ἤμος ἀριστόχειρ ὀπλων ἔκειτ' ἀγὼν περί 916 ch. λόγων γὰρ οὐ νῦν ἴστιν ἀγὼν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς περί El. 1484. οὕτω δαίμονας θνητῶν περί πράσσειν Alet. VII. 5 (94 D.). *περὶ* pro *ὑπέρ* (*alicuius gratia*, pro), de qua re *Bremium et Schaeferum conferre licet* App. Dem. t. I. p. 190., Sophocli dictum non est, Euripidi est. — *Anastrophe* praepositionis *nomini postpositae*, legitima *dativo et accusativo accommodatae* non exstat, cum *genitivo* dictae adeo regnat, ut unum contrarium exemplum reperiatur Ai. 151.; id quod maxime eo efficitur, quod ubique versus finem occupavit. Imperite *περὶ* ab uno eorum, quorum praecepta colliguntur apud Etym. M. p. 123, 28., ab *anastrophe* immune esse errore, ut videtur, fortuito affirmatur. Nam sic solum ne retraheretur accentus doctrina solidior cavit, cum *περὶ* significaret *περισσῶς*: schol. II. d. 46. v. 52. — Quae de raro compositorum eius praepositionis usu apud tragicos, imprimis eorum, quae *περὶ* vocali praemissum monstrant, observavit Porsonus ad Eur. Med. 284., eius rei in angusto praepositionis ipsius usu praecipua causa, nec nisi fortuita est.

Περὶ ἄλλα *masfme*. δύρομαι γὰρ ὡς *περὶ* ἀλλ' — ἐκ στομάτων Oed. R. 1218 ch. De adverbio rariore cf. Porson. ad Eur. Med. 284., sed positum illud esse in fragmento corrupte scripto apud Plut. t. II. p. 1093. d. (inc. 747. D.) cuius potissimam partem ingeniose emendatam dedit Brun-

ckins, minime probabilis est illius suspicio; quanquam Thamymi fabulae versiculos vindicari arridet.

Περιβαίνω de voce ad aures accidente dictum τῷ δ' ἀθλλας ἄσημα *περιβαίνει* βοῆς Ant. 1194. Verbum propter dativum additum Schaefero suspicionem movit, ut *περιβαίνει* coniiceret ex v. 1199. scribendum esse; defendit ex Eur. Suppl. 609. Erfurdlius. Wundero numeri offensionem fuerunt, ut *περιφέρει* et corrigi cuperet; Hermanno *περιπνέει* (*περιπνέει*) placet, cum scholiasta vulgatam scripturam non videatur ante oculos habuisse, qui scribat τὰ κατὰ σύμβολα τῆς βοῆς περιστοιχίζεται. Hoc *περιστοιχίζεται* ipsi *περιβαίνει*, quanquam paulo quaeasitius, explicando constitutum arbitror.

Περιβλέπω *circumspicio*. Tralate οὐδὲ τοῦνδικον *περιβλέποις* (ἄν) Oed. Col. 1000. *rationem habeas* (τ in arsi).

Περιβόητος *clamore plenus et clamores concitans*. Ἄρεια — ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων φλέγει με *περιβόητος* ἀντιάζων Oed. R. 192 ch. Musgr. active interpretatur *περιβοῶν*, schol. unus *περὶ ὃν* ἕκαστος βοῆ, quod verum visum Passovio ad Musaeum p. 196. Melior alterius ratio *μετὰ βοῆς καὶ οἰμωγῆς ἐπιών*, non suo clamore et fletu, sed eorum, quorum incessebat incolumitatem; passive igitur dictum legitime. Eorum quae discernendis *διαβόητος* et *περιβόητος* Ammonius habet, nihil hic aptum, quanquam visum Valckenario Anim. p. 65.

Περιβρύχιος *circum aestuans*. *περιβρυχίουσιν* *περὶ ὃν* οἰδμασιν Ant. 336 ch. (τ ut in arsi).

Περιδιώω *circumvolvi* cum *ingruendi* s. *appropinquandi* significatione. ἀνταῖον *περιδιώοντι* οὐχ ὄρατε Clytaem. I (310 D.). Nec ionismi tamen evellendi nec aliquid de sententia suspicandi in corrupte scripto loco libido est, inprimis cum vocabuli ἀνταῖος incertissima sit interpretandi ratio; v. ἀνταῖος.

Περὶθους n. pr. Θησέως *Περὶθου* τε — *ξυνοήματα* Oed. Col. 1590. v. ξύνθημα.

Περιυδῖν v. *περιοράω*.

Περιμένω *maneo, exspecto*. τίς ἄρα, τίς με πότμος ἐστὶν *περιμένει*; Ant. 1282 m.

Πέριε *circum*. ἦδε βωμὴ *πέριε* λύει κελαινὰ βλέφαρα Ant. 1286. de sententia v. λύω. βωμὴ *πέριε* est *περιβωμὴ*, ad aram projecta s. aram *amplexas*. — De tono consensus est Herodiani π. μον. λέξ. p. 46, 4. schol. II. α. 148. Eust. p. 842, 45. 966, 64. Etym. M. p. 781, 89.

* *Περιοράω* *negligo*. Legitur in libris omnibus μή σφε παρὶθης πτωχὰς ἀνδρὸν ἐγγενεῖς ἀλωμένας Oed. R. 1505. versu ruente. Quare Dawesii correctionem Misc. Crit. p. 268. cupide amplexus Brunckius est,

περιτθής. Erfurdlius autem Porsoni decreto de *περί* ante vocalem in senariis trochaicis et anapaestis legitimis apud tragicos non recepto motus μή σφ' ἀτιμώσης coniecit, Porsonus ipse μή παρὰ σφ' ἴδης, id quod ad sententiam non convenit. Porsoni lex etsi utilis est, multa tamen fortuita et non satis curata verborum proprietate admixta habet; nec dubito Hermannum et Elmsleium sequi, Dawesii emendationem ceteris unam praestare probabilitate ratos. Praeterea *παριδεῖν* et *περιδεῖν* et a librariorum errore et a scriptoribus cadentis aetatis confunduntur, quo facilius commutari potuerunt: v. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 709.

Περιπετής de amplexante dictum ἀμφὶ μέσση περιπετῇ προσκείμενον (ὁρῶμεν Αἰμονα) Ant. 1208. Sed audacissime novator verborum Sophocles de gladio in quem Ajax incubuerat quasi circumdatum corpore, igitur *passive* dicitur ἐν γὰρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ Ai. 891. Inepte interpolantes Musgr. et olim Bothius *περιπετοῦς*. Firmant illud praeter omnes libros Suidas v. *περιπετὲς* et Enst. p. 644, 47. Recte uterque explicat; Suidas ἦγουν ὃ περιέπεσεν ὁ Αἴας, Eustathius ὃ περιπέπτωκεν, male tamen ille prior haec praefixit *περιπετὲς*, *περιπεπηγὸς* ἀπ' αὐτῶ, nisi forte grammatico, quem excerpserit, αὐτῶ pro ὑπ' αὐτοῦ et *περιπεπηγὸς* passive dicere in mentem venit. Memoriam huius sententiae praeterea apud Photium reperias v. *πηκτός*; *Θάνατος* p. 415, 1. quae pleraque ad se transtulit Hesychius in v., item fortasse p. 420, 19. ubi legitur *περιπετῇ γεσέσθαι*, *περιπεπτωκέναι*. Similia conferunt Lobeckius l. c. Abresch. ad Aesch. Ag. 241. Blomf. gl. Agam. 225. Choeph. 568. Fons significationis quaerendus in ipso Aiace versu 815. *πεπτῶτα* τῷδε περὶ νεοῖράντῳ ἔλπει.

Περιπολέω circumire, vagari. εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν Oed. R. 1254.

Περίπολος comes. προφάνηθι Ναξίαις ἅμα περιπόλοισι σαῖαν Ant. 1136 ch. v. *Θυιάς*. De Baccho sermo. De tono v. *ἐπίπολος*.

Περιποτάομαι circumvolito. τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα περιποτᾶται (μαντεία) Oed. R. 482 ch. sc. Laii interfectorem.

Περιπτύσσω involvo, tego. κατηρεφεὶ τύμβῳ περιπτύξαντες Ant. 877. i. q. *καλύψαντες*.

Περιπτύχης. Proprie est *circumplexatus* s. *circumvolutus*. ἀλλὰ νυν περιπτύχει φάρει καλύψω τῷδε καμπήδην Ai. 898. Sed eo quo *περιπετής* modo dictum de Aiace κείται κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτύχης Ai. 883. Bene schol. vet. τὸ δὲ περιπτύχης κυριώτατα μὲν ὀνόμασται, ἡμῖν δὲ δυσμετάβλητον. τινὲς δὲ περιεκεκλυμένος: quae Suidas assumpsit v. *περιπτύχης*.

Περιφύεω diffuso. De divitiis enim et lautitia vitae sic dici Latinis mos est, propria autem *circumfluendi* significatione verbum non legitur. σοὶ δὲ πλουσία τράπεζα κέσθω καὶ περιφύετω βλος El. 354.

Περιφύυτος mari circumfusus. τῆς περιφύυτου χθονός Ἀήμον Phil. I. Suid. v. ἄστειπτος. Hermannus post χθονός virgula distinxit. τῆς περιφύυτου Σκύρου 239. Respicit Eust. p. 1695. 58.

Περικελής retorridus, rigidus. Proprie dictum: τὸν μὲν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὅπτιον ἐκ πυρός περικελῇ θραυσθέντα καὶ φηγύα πλείστ' ἂν εἰσέδοις Ant. 471. Versus corrupte scriptos habet schol. Hom. Odys. α. 68. Tralate: καὶ περικελεῖς φρένες Ai. 635. Brunckius καὶ περικελεῖς: v. ὁ ἢ τό. Schol. vet. αἱ ἄγαν σκληραὶ ψυχαί. Durum et inflexibilem simili ratione *retorridum* Latini, ἀμάλακτον καὶ ἄτεγκτον. Uberrime explicuit Lobeckius.

Περисκοπέω circumspicio. Proprie dictum: ἔσχον θαῦμα καὶ περισκοπῶ El. 885. Tralate de rimandis et indagandis. μισῶ μὲν ὅστις τάφα-νῇ περικοπεῖ inc. XC. 1. (770 D.), dictum de μετεωροσόφοις.

Περисπερχής. Hesychius: περὶ σπερχής, περιώδυνος. Suidas hunc locum afferens, βαρύ. Eustathius p. 442, 9. (cf. 1385, 23.): ἐστὶ δὲ ἄσπερχές τὸ πολυσπούδαστον, ὃ περὶ σπερχές λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ' ἐπίτασιν καὶ αὐτός. Haec omnia rem non magis tangunt quam ab Alberto ad Hesychium et Valcken. ad Theocr. Adon. p. 228. et Herod. VII. p. 387. collata. Longe melius Hesychius v. περὶ σπερχοῦς βοῆς, τῆς κατεπιγούσης, et schol. Ai. l. c. postquam minus probata praemisit, περὶ σπούδαστον, ἀμνηχανίαν ἐμποιοῦν, addit περὶ σπῶς κατεπεῖγον, ἀπὸ τοῦ περιστρέφεισθαι, τὸ περιστρέφεισθαι. Nam ὃ περὶ σπερχές πάθος Ai. 961. est *praeceps facinus* et cui ea praecavendo, clandestino insuper, par nemo fuerit.

Περισσεύω nimius sum, τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες El. 1280. Non loquitur de tacendis rebus ad dicendum inutilibus, sed de cohibendo flumine verborum. Hunc et quatuor sequentes versus Suidas affert v. περιττά, ubi literarum ordo περισσά scribi postulat.

Περισσός. 1. *excedens alios* magnitudine. Non de re dicitur sed de sensu animi οὐ τῶν ἀρ. μόνον — ἄχος ἐφάνη βροτῶν, πρὸς ὅτι τῶν ἔνδον εἰ περισσά El. 152^{ch}. Schol.: πρὸς τὸ ἄχος περισσῇ, ἀντὶ τοῦ ἄμετρος ἐν τῷ θρηνεῖν. — 2. Hinc proxima transferendi via repetitur ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον; Oed. R. 841. *prae ceteris animadversione dignum*, singulare. — 3. Inprimis autem cum *reprehensione* dicitur adsignificata. Sic simpliciter τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώ-ματα πλῆττειν βαρελαὶ πρὸς θεῶν δυσπραξίαις Ai. 745. Suidas v. τὰ γὰρ et ἀνόνητα, Stob. Ecl. Phys. I. p. 114. Ser. XXII. 21. et Eust. p. 415,

13. 484, 17. *sententiam memorarunt; propter imprudentem superbiam molesta et gravia dicuntur.* περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὃν αἰεὶ El. 1233. sc. ἀξιώσω τρέσαι, quod viugo male posita seiungitur virgula, Monkiumque induxit, ut περισσὸν ἄχθος nominativos esse putaret. Sed non persuadet Hermannus *nimiam severitatem Clytaemnestrae non metuendam Electrae dici. Aegre tolerare sese illam dicit.* Simile, non idem est βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφόμενοι inc. XXVII. 1, 3. (682 D.) de hominibus, ἄχθειν ἀρούρης. Sed inprimis ex tragicorum consuetudinē haec dicuntur: περισσὰ δρᾶν Trach. 614. i. e. πολυπραγμονεῖν, πολλὰ πράττειν. τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα Ant. 68. Eust. p. 484, 17. v. Valck. Diatr. p. 86. et ad Eur. Hipp. 785. Morum ad Longin. p. 244. Weisk. πονὸς περισσός ἐστι τὰν Ἀιδου σέβειν Ant. 776. adsignificato negotii periculo. Sed *superfluum et propterea molestum significat* τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπήρ' ἔπη Aload. V. 2 (103 D.). — De tono v. Arcad. p. 77, 12.

Περιτέλλω curo. Proprium de cultu mortuorum sepulcrali. τὸ σὸν δέμας περιτέλλουσα Ant. 894., quod quid sit versus 892. docet, ἔλουσα κάκωσμησα κάπνυμβλους χάος ἔδωκα. τάφον περιτελοῦντε δυστήνου νεκροῦ Ai. 1149. περιτελοῦντες Flor. Γ. contra versus legem. — Item proprie, sed aliter tamen dictum ἔπηξα δ' αὐτὸν εὐ περιτείλας ἐγώ (τὸν σφαγέα, gladium) Ai. 808. εὐτρεπίλας, διαχειρισόμενος, περισφύλας ἐν τῇ γῇ schol. vet. quae exscripsit Suid. v. περιτείλας. — Tralate dictum a prima significatione ἀλλ' εὐ περιτέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες Phil. 445. sc. τὰ κακά, curant et fovent, quasi dilecta sibi.

Περιστερά columba. τιθασὸν δὲ χῆνα καὶ περιστερὰν ἐφέστιον οἰκέτιν τε inc. LXXIV. 1, 1 (745 D.). — Tonum docet Arcad. p. 101, 7.

Περιστεφής coronatus. ὁρῶ — περιστεφῇ κύκλῳ πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός El. 883. De casu genitivo addito v. Schaefer. Mel. Cr. p. 137.

Περιστροφή circumactio. ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφάς Naupl. V. 9. (379 D.) in Palamedis hoc recensetur inventis.

Περιτέλλω. Non legitur nisi passivum de *circumactione temporis et anni, περιτελλομένης ἡραις* Oed. R. 156 ch.

Περιφανής conspicuus, manifestus. δειξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον Ai. 66.

Περίφαντος conspicuus, manifestus. οἶμοι, περίφαντος ἄνῃρ θανεῖται Ai. 225 ch. manifesto i. e. certo morietur. Vocabulum hic retulit Eust. p. 927, 5. — illustris. ὃ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μὲν που ναλεῖς ἀλλήλακτος εὐδαίμων, πᾶσιν περίφαντος αἰεὶ Ai. 595 ch.

Περιφανῶς manifeste. μεμνηνὸς ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν; Ai. 81. περιφανῶς ἰδεῖν coniunguntur.

* *Περιφραδής* v. ἄριφραδής.

Περιχάρης gaudio plenus. περιχαρής δ' ἀνεπτόμαν Ai. 678 ch. Eustathius p. 473, 10. Suidas v. ἔφριξα versum afferunt.

Περιώσιος ingens. περιώσι' ἄφυκτά τε μήδεα παντοδαπῶν βουλῶν Fato tribuuntur Phaedr. I. 1. (604 D.), quae tamen sententia an Sophoclis sit, ambiguum.

Περκώσιος Percostius, gentile nomen. Ἀρτακῆς τε καὶ Περκώσιος inc. XCVII (776 D.).

Περὸν fibula. ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους περόνας Oed. R. 1269. — De tono v. Etym. M. p. 194, 48.

Περωνίς fibula. λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾧ χρυσήλατος προὔκειτο μαστῶν περωνίς Trach. 921. — Tonum docet Arcad. p. 29, 3.

Περύβαίβος nomen gentis, *Perrhaebus*. ῥεῖ — ἀπὸ Περύβαλβων Inach. XI. 2 (265 D.). ῥ duplicari versus iubet.

Περσέφασσα Proserpina dea. ὦν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς πλείστον δέδικται *Περσέφασσ'* ὀλωλότων Ant. 885. Laur. a. *Φερσέφασσα*, Laur. b. *Φερσέφασσα*, quorum illud non fuisse nisi recentioris atticismi videtur, ut simul duobus ττ scriberetur nomen.

Περσεφόνη Proserpina dea. ὦ δῶμ' Ἄτδον καὶ Περσεφόνης El. 110 an. Affert cum sex sequentibus versibus Suidas v. *Περσεφόνη*.

Πέσημα casus (procumbentis). πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανάσιμῳ πεσήματι Ai. 1012. Affert Suid. v. *πέσημα*.

Πεσσεῖα ludus πεσσῶν. πεττεῖα, ἢ πεσσεῖα, ὡς Σοφοκλῆς. Pollux VII. 203., ut videtur, ex Nauplio (fr. VII. 7. 381 D.).

Πεσσόν abacus ὁ πεττευτικός, πεσσὰ πεντέγραμμα Naupl. VII. 7.

v. πεντέγραμμος.

Πεσσὸν calculus, quo ludebant in abaco πεσσόν dicto. πεσσοὺς κύβητα Plam. I. 4. (380 D., qui in Nauplio iure posuit).

Πέσθαι. Propria sive certe a propria, quae est *volandi*, significatione deflexa quadam ratione dicitur de pueris senili aetate oppositis οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες Oed. R. 17. quem esse aoristi infinitivum iam Hermannus fatetur, olim aoristum πτάσθαι, praesens non πτέσθαι, modo sed etiam πτέσθαι esse defendens in ed. Oed. R. secunda. Idem Elmsleium refutans, qui ἐπτάμην πτάσθαι solum Atticis usitatum dixerat, contra ac Porsonus, qui secundum codicum suffragia et πτάσθαι et πτέσθαι dicta videri decreverat, post hunc ad Med. I. Seidler. ad Eur. El. 938. Lobeck. ad Ai. 280. Schneider. ad Plat. Civ. p. 365, a. optime quaestionem iudicavit ita, ut secundum Homerum,

cuius constanti usu *πέτομαι* praesens, *ἐπιτόμην* imperfectum, *ἐπτάμην* aoristus est, uno II. IV. 126. excepto, magis placuerit *πτάσθαι* Atticis, sed ut certis in formis vel certis de causis aliquando *πτέσθαι* praetulerint tamen; sic grammaticos ex Aiace *ἀνεπιτόμην* et ex Oedipo Rege I. e. *πτέσθαι* tanquam memoriae digna enotasse. Horum Eustathius primas tenet, *πτέσθαι* quinquies asserens p. 452, 30. 527, I. 961, 42. 1419, 45. 1929, 2.; accedit schol. II. IV. 126. Sane quibus locis vulgo *πτέσθαι* et similia leguntur, consensus vel optimorum librorum fere nusquam est; velut Ai. 678. *ἀνεπτάμαν* Laur. a., *ἀνεπιτόμην* Flor. Γ. Ceterum Sophoclis et sententia lucem accipit et audacia excusatur, quod pueros et infantes aliquoties *νεοσσούς* dici poetis videmus, velut Eur. Troad. 752, Herc. fur. 72. 984. — Figuræ dictum de incertis consiliis et modo *metu modo spe plenis*. *πέτομαι* δ' *ἐλπίσι* Oed. R. 487 ch. quod tetigerunt Valck. ad Phalar. Epp. p. XVI. (XX Lips.) Dorvill. ad Char. p. 407. Pflugk. ad Eur. Hel. 666. hic tamen diversa miscens.

Πέτρα rupes. *δίστομος πέτρα* Phil. 16. rupes cum antro bifori. Ex hoc et similibus exemplis iusto cupidius colligit *πέτραν* significare *άντρον* Elmsl. ad Med. 1326. *ὡ σχῆμα πέτρας δίπυλον* 940. Affert Suid. v. *αὐθις*. *κράτ' ἐμὸν — πέτρα πέτρας ἄνωθεν αἰμάξω* 990. *ὡ κοίλας πέτρας γύαλον* 1070 m. *πέτρας νιφάδος* Oed. Col. 1063 ch. *ἀμφίβλυστον ἐκ πόντου πέτραν* Trach. 777. *νόει — πουλύπους ὅπως πέτρα, τραπέσθαι* Iph. II. 2 (289 D.). v. *νοέω*. *ἐνθα Σαρπηδὼν πέτρα* Tymp. 571 D. (apud Br. non exstat). — *ὡ καταβρῶγες πέτραι* Phil. 925. *ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι* Trach. 784. De Parnasso monte dictum σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας — *ὅπως λεγνύς* ~~Ant.~~ 1113 ch. v. Elmsl. ad Eur. Bacch. 306. 559. et *ὡ θεοπιπένη Δελφίς, εἶπε πέτρα* Oed. R. 464 ch. v. Pflugk. ad Eur. Androm. 999. De Oed. R. 478. v. *πετραῖος*. — *εἰ* in arsi pro-ducitur.

Πετραῖος saxosus. *ἡ πετραία Σκῦρος* Phil. 457. *πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνθαι* Ai. 682 ch. *ὡ ναύλοχα καὶ πετραῖα θεοῖα λουτῆρα — παθαναιετάοντες* Trach. 630. Pro *πέτρινος*, quae vocabula etiam alias commutari docet Jacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 870., dicitur *πετραία βλάστα δάμασεν* (Νιόβην) Ant. 821 m. Musgravius ante posita distinctione cum his etiam adiectivum, *ἀτερής* colligat, vulgo ad *κισσός* praecedens referri solitum. De eadem Niobe *ἃ τ' ἐν τάφῳ πετραίῳ δακρύεις* El. 148 m., quae respiciuntur ab Eust. p. 1368, 27. — Praeterea cum legatur *φονεῖ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας ὡς ταύρος* Oed. R. 478 ch., quod propter spondeum dactylo oppositum pluribus suspectum visum esset, ut Erfurdtius corrigeret *ἄτε ταύρος*, nunc Hermannus longe elegantiores scripturas eruit *πετραῖος ὁ ταύρος* i. e. *ἀνά*

πέτρας. Quippe Flor. Γ. πέτρας, Laur. b. et a prima manu a πε-
τραίος ὡς ταῦρος.

Πετρήρης *saxeus*. Ήλιθ' ἀμείψας τίσθε πέτρηρης στέγας Phil. 1246.
antrum est, γ. πέτρα. Accentus adiectivorum in *ηρης* exeuntium com-
munis est.

Πέτρυνος *saxeus*. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφέθυρον πετρήνης κοίτης
Phil. 160 an. *antrum*.

Πέτρος *saxum*. Legitima vocabuli vis illa est, ut *lapidem* quemvis
maiores significet. ἐν πέτροισι πέτραν ἐκτρέβων Phil. 296. de igne silicia
venis abstruso excludendo, ut Virgilius dixit Georg. I. 135. a Wake-
fieldo comparatus. τὸ λευσθῆναι πέτροις Oed. Col. 436. ὥς οὐκ ἀρκέσαι
τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν Ai. 715. Sed confunditur
cum πέτρα. Dubia quidem sententia et quasi intermedium positum est
καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας Oed. R. 334. γ. ὀργάνω.
Sed certiora haec. οὐ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀέστου πέτρου Oed.
Col. 19. πάγου scribi schol. adnotat, quod absurdum puto cum Reisigio,
quanquam negat Hermannus. τοῦ τε Θουκυλίου πέτρου 1591. εὐδορε' ἐπ'
ἀκτῆς ἐν κατηρεφεὶ πέτρῳ Phil. 272. quod *antrum* est Philoctetae, saepe
πέτρα, πετρήρεις στέγαι, οἶκος πετρήνης κοίτης dictum.

Πετρώδης *saxeus*. πετρώδει — ἐν κατώρυχι Ant. 770. de saxeae se-
pulcri compage. πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ 948 ch. de antro mon-
tis Pangaei, in quo inclusus a Baccho Lycurgus secundum Apollod. III. 5.

Μεύθομαι *quaero* et *quacrendo exquiro*. Πυθώδ' ἰὼν πύθου τὰ χρη-
σθένε' εἰ σαφῶς ἤγγελά σοι Oed. R. 604. τὰ χρησθένε' communiter ad
πύθου et ἤγγελα referendum abstinendumque ab interpunctione. Flor.
Γ. Pal. πύθου, quod in Par. B. adscriptum; Pal. praeterea καὶ inculcat.
πύθου μολοῦσα τάνδρός Trach. 386.

Πεύκη *fax picea*. πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πύκκῃ Oed. R.
214 ch. — Tonum enotavit Arcad. p. 106, 11.

Πευκήεις *piceus*. πρὶν — στεφάνωμα πύργων πενκάενθ' Ἡφαισίων
ἐλεῖν Ant. 123 ch. de igne.

Πεύκινος *ex ligno pinus piceae confectus*, quanquam etiam *piceum*
significare potest. πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας Trach. 1188.

Πεφνῆν *occidere*. τὸν πατέρα πατὴρ ὁμῶν ἔπεφνε Oed. R. 1497.
Aoristum Herodianus putabat, sed Aristarchus contra senserat: γ. schol.
II. π. 827.

Πῇ *qua via* et *qua parte* significans. De adscribendo τ̄ satis dictum
in μηθαμῇ et λάθρα. Nec ambigi de significatione potest; nec enim
apud Sophoclem cum πᾶ confunditur, nec usquam πῇ γῆς comparat, de
quo exterminando ex Atticorum scriptis iniquissimam litem Elmsleius

movit' ad Eur. *Heracl.* 19. 46. καί μοι φθογῶν φερόμεν (sc. φέρεται).
Oed. R. 1310 an. *qua vagatur*, quod minime pugnat cum *conjuanctis τοῖ γὰρ*
φερόμαι. οὐδ' ἔχω πᾶ ὅω *Ant.* 1323. i. q. *Respicit Graec.* corpus Hae-
 monis manibus gestatum. πᾶ δὲ φερεῖται *Trach.* 961 ch. sc. *ἐν τῷ ἐξομολο-*
βάσει τὸν Ἡρακλέα. Sed non *quo eum portant* interpreto cum Her-
 mannō, sed *a qua parte huc accedunt*. πᾶ μου φαίνεται. 1003. *qua parte*
me tangis i. e. *quomodo tangis*; nec hoc cum sequentibus *ποῖ αἰδέας* alio
 modo pugnat. πᾶ πᾶ πᾶ γὰρ οὐκ ἔφατ' ἐγώ. *Ai.* 854 ch. πᾶ πᾶ κεῖται ὁ
δυστράπελος δυσώνυμος Αἴας; 896 ch. *qua parte*, quod est diligentius
 scrutantis quam generatim quærens *πᾶ*.

Πηγῇ. *Propria fontis* significatione non legitur. Proxime tamen
 inde haec absunt: ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεοφύτους πηγᾶς γάλακτος *El.*
 883. *τρισοῦς γε πηγᾶς* (sc. *χεῖ*) *Oed. Col.* 480. utrumque de libatione.
ἴσχειν δ' οὐκέτι πηγᾶς δύναμαι δακρύων *Ant.* 797 an. *ἰξῶγεν πυγὰ δα-*
κρύων *Trach.* 849 ch. — *Tralatam* dictionem haec habent. *εἰ τῆς ἀκου-*
ούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δὲ ὠτων φραγμός *Oed. R.* 1387. de auditu obturando.
φραγμός δὲ ὠτων coniungenda videntur. *ἐπ' ἵσχατα χθονὸς νυκτός τα*
πηγᾶς οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχάς inc. XCIII. 2. (655 D., qui iure in Ori-
 thyiae reliquiis posuit). *πηγαὶ νυκτός* videntur Oceanī orientalis regio-
 nes dici, ex quibus oriri nox pariter et sol credebantur, velut occi-
 dentali mergi. — Accentus verbali origine illustratur, quam a *πηδῶν*
 repetebant; v. *Etym. M.* p. 669, 17.

Πήγνυμι figo. *εἰτα τόνοδ' ἐφέστιον πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον* *El.* 412.
ἐπῆξα δ' αὐτὸν εὖ περιστელας ἐγώ *Ai.* 808. de gladio eodem figendo,
 de quo fixo dictum *πέπηνε δ' ἐν γῇ πολεμικῇ τῇ Τρωάδι* 806.

Πηδάω insilio. *εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος ἄρδην Ἐκτορος* *Ai.*
 1258. *percurro*. *εἰσιδὼν μόνον πηδῶντα πηδία σὺν νεοφύαντῳ ἔλπει* *Ai.* 30.
Suid. v. *ὀπιήρας*. De construendi verbi ratione advertit Pflugk. ad *Eur.*
Hel. 532.; sed plus centenis is usus firmari tragicorum exemplis potuit,
 qui non propter intransitivum verbum transitive dictum sed verbo sim-
 plici pro composito, sive praepositionem et casum comites habente me-
 morabilis est. — *Tralate* dictum *τίς ὁ πηδήσας μεζονα δαίμων τῶν μα-*
κίστων πρὸς αἴθ' δυσδαίμονι μοίρᾳ *Oed. R.* 1300 an. de irruente invidio
 numine.

Πηδήμα saltus. *ἐν ἀσφαδίστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι πλεῖραν διαδρόμην*
ἔατο *Ai.* 820. de corpore in censem incumbente.

Πηκίς genus *citharae* *Lydae*. *πηκίδων μέλη* *Tham.* I. 1 (227 D.).
ἀντοπασσὶν τε *Αὐδῆς ἐφάρπει* *πηκίδος σιγγορδία* *Mys.* IV. 2 (361 D.).
De tōno v. Arcad. p. 35; 7.

Πηκτός compunctus. *πηκταί* τε λύραι καὶ μαγάδιδες Tham. II. 1 (228 D.). *σιεύς*. ἐν γὰρ — *χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος* Ai. 891.

Πηλαμὺς pelamys, genus piscis. *Ἰνθα* πηλαμὺς *χειμάζεται πάροικος* *Ἑλλησπόντις* Past. IV. 1 (446 D.). Vitiose in Athenaei codd. nonnullis VII. 319 a. b. *πηλαμὺς* legitur. — De tono v. Arcad. p. 92, 2.

Πηλεὺς n. pr. ὁ *Πηλέως* γόνος Phil. 333. *Πηλέα* τὸν *Ἀλέκτιον* Pel. 1. (434 D.) correpta, ut aliquando, ultima syllaba.

Πηλιον mons. ἐν τῷ *Πηλίῳ* inc. CV. 124. (911 D.), quae Eustathii verba sunt p. 1648, 60., sed sententia ex Sophocle desumpta

Πηλιωτικὸς in *Pelio* monte alitus. οὐ δ', ὧ *σάαργε*, *Πηλιωτικὸν* ἐξέ-
φος Ach. Am. V (166 D.).

Πηλὸς lutum. *ἀργὸν* (ἀρχόν) *πηλὸν ὀργάζων* *χεροῖν* Pand. II. 3 (432 D.). Ex eadem fabula sumpta iure Dindorfius putat verba *θελόμει* *πηλὸν ὀργάσαι* (ib., Brünckius non habet) apud Etym. M. p. 629, 34. explicata ὁ ὄργαζεν ἐπὶ πηλοποιῆσαι ἐστι καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μίξαι, quae etiam apud Etym. Gud. p. 432, 53. leguntur, sed vitiose scripto *ὀργάσασθαι*. — πολὺς δὲ *πηλὸς* ἐκ *πίθων* *τυρβάζεται* inc. CV. 141. (928 D.) apud Etym. M. p. 490, 3. Gud. p. 298, 3. *ὕνιον* utrique explicatur, scilicet ut *καπήλῳ* nomen et *οἶνου* aliquid habere necessitudinis ostenderent; quasi non *linus* etiam *vini* et *faeces* ex dolis protrudi et elui possint.

Πῆμα calumnia. τὸ *πῆμα* — *τῆς νόσου τὸ σὺν παρὸν* Phil. 754. εἴ ποτε — *ἤνυσαν ἔκτοπιαν* *φλόγα* *πήματος* Oed. R. 166 ch. v. *ἀνὺν* et *ἐκτόπιος*. *σχεδὸν* δ' *ἐπιστάμαι* τι *πῆμ' ἔχοντά* *οἶν* Trach. 43. *κῆστιν* τὸ *δεινὸν* *πῆμα* 46. ἀλλ' ἐπὶ *πῆμα* καὶ *χαρὰ* *πᾶσι* *κυκλοῦσιν* 129 ch. i. q. *κυκλοῦσιν* ἐπὶ *πᾶσιν*, v. Herm. *μὴ* *πλέον* τὸ *πῆμα* *τῆς αἵτης* *τίθει* Ai. 356. *Θρηγεῖν* *ἐπιδάς* *πρὸς* *τομῶντι* *πήματι* 579. Suid. v. *ἐπιδός* et *πύλαξ*. Moschop. π. *σχεδὼν* p. 25. *τραύματι* habet ex interpretatione. Respicit sententiam Eustath. p. 796, 59. *τοιόνδε μέντοι* — *Παλλὰς* *φντεῖν* *πῆμα* 933. *μὴ* *πῆμα* *σαντῇ* καὶ *μετάγνοίαν* *τιθῆς* El. 571. εἰ τι *πῆμα* *γίγνεται* *βροτοῖς* Erig. II. 3 (195 D.). — *ἐκτός* ὄντα *πημάτων* Phil. 502. *τλήναι* σ' *ἐλευθῶς* ὥδε *τὰμὰ* *πήματα* *μῦναι* 858. de morbo dictum. *ἀνάριθμα* γὰρ *φέρω* *πήματα* Oed. R. 168 ch. ἐν *τοσοῖςδε* *πήμασι* 1319. *τὰ* *τούτῃς* *πενθέιν* *πήματα* Oed. Col. 743. οὐ δ' εἰς *ἐκείνα*, *μὴ* *τὰ* *νῦν*, *ἀποσκοπεῖ* *πατρῴα* καὶ *μητρῴα* *πήματα* 1198. v. νῦν. *πολλῶν* γὰρ *ἂν* καὶ *μάταν* *πημάτων* *ἐκινουμένων* 1562. *τὰ* *Λαβδακιδᾶν* *οἴκων* *δοῦμαι* *πήματα* *φθιτῶν* ἐπὶ *πήμασι* *πίπτοντα* Ant. 590 ch. *ἰδοῦσα* *νέους* *θανάτους*, *πολλὰ* δὲ *πήματα* καὶ *καινοπαθῇ* Trach. 1267. *πατρῴῃ* *δοῦσα* *πήματα* El. 250. *τῶν* *ἐμῶν* — *πήμάτων* *ἄρξειν* 863. *μέγας* *ἄρ'* ἢ *ἐκείνος* *ἄρχων* *χρόνος* *πημάτων* Ai. 915 ch. *τὰν* δ' *ἀνθρώπου* *ζῶαν* (*ζοᾶν*) *ποικιλομήτιδες* *ἄται* *πημάτων* *πάσαις* *μεταλλάσσουσιν* *ῥαῖς* Ter. IX. 2 (519 D.). Horum ple-

ταque sensu et cogitatione comprehensam (*abstractam*) mali notionem referunt; de re ipsa gravi et calamitosa unum est Phil. 858., quod *morbum* significat. Haec addita selectius de homine dictum, a quo calamitatem metumus: Κρίων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτόν σοι Qed. R. 379. De proprietate sermonis praeterea notabilia sunt κακά et πῆμα αφε composita: ἐν τοσοῖςδε πῆμασιν διπλῶ σε περθεῖν καὶ διπλῶ φέρειν κακά Oed. R. 1319. πῆμα et ἄτη: μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει Ai. 356. Bene Herm. secundum Eust. p. 1461, 63. πῆμα τῆς ἄτης, ut apud Homerum πῆμα κακοῦ dictum est, id est τὸ πημῆϊον, scholiasta implexatius interpretatur μὴ το πῆμα πλέον τίθει τῆς ἄτης, πῆμα de morte, ἄτην de furore intelligi volens. Affert eos versus Stob. Serm. CVIII. 55. Aliter dictum ἀνθρώπου ζωὴν ἄται πημάτων μετέλλασσεν Ter. IX. 2. ἀλλάσσουνσι πῆματα εἰσφέροντες, ut ἄται pariant πῆματα hominibus tanquam invida numina. De πῆματα ἐπὶ πημάτων, Ant. 590., dilecta veteribus figura, v. Wesseling. ad Herod. I. 68. — Vitiosa scriptura pleorumque librorum est τάδε πῆματα pro τάδε παρ' ἡμῶν Qed. Col. 1456 ch. Par. B. Vat. Ven. τάδ' ἐπ' ἡματα. V. Hermann.

Πημῶν malum infero. εἴ τι πημῶνεις ἐμέ Qed. Col. 841. εἴ με πημῶνεις τι Ai. 1293. τίς δ' ὁ πημῶν; Oed. Col. 897. τὰν γὰρ βαλόντ' ἀτραχτοῖν οἶδα καὶ θεῶν Χελῶνα πημῶντα Trach. 712., quod mire Passovius de sagitta veneno inficienda interpretatur non satis inspecta sententia, cum manifestum sit de vulnerato Chirpae dici. δοκεῖν μὲν θρῶν τι, πημῶνειν δὲ μή El. 328. ὅπου τὸ τερονὸν καὶ τὸ πημῶν φνεί (ἀνθρωπος) inc. LXXXII. 3, 2 (757 D.). — Medium mali contrahendi significatione videtur dici. εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πηματούμενος Ai. 1134.

Πημονή calamitas, malum, i. q. πῆμα. πημονῆς ἄτερ Trach. 48. πημονὴν ὑλόστεγον (εἰςδέδεγμαι) 375. τῆς νῦν παρούσης πημονῆς El. 927. ἢ καμὸν γένος βλαστῆν εἶσαι, πημονὴν αὐτῷ (αὐτῷ) σαφῇ; 954. τὸ μεθεῖν πημονῆς λυτήριον inc. XXXIX (697 D.). — πημονάς εἶχον λαβεῖν Trach. 1179. i. e. καταρῶ σοῦ. οὗ τι χαλῶν δὲς γε πημονάς ἐρεῖς Oed. R. 363. τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ', αἱ φανῶσ' αὐθαίρετοι 1231. ὅτι τὰ δεῖλὰ κέρδη πημονάς ἐργάζεται Ant. 326. Horum pauca concretum, quam dicunt rei gravis et damnosae significatione praedita sunt, de Iole muliere Trach. 375. de convicio Oed. R. 362.; nec necessario sic intelligas El. 954. — Accentum generis (verbalia sunt) v. ap. Arcad. p. 112, 12.

Πτερα pinguis, feminina forma defectiva cum πτερον et πτερός cognata. πτερας δρυός Trach. 763. ἀπὸ λιπαροῦ ξύλου. θρῶν γὰρ λέγεται πᾶν δένδρον schol. De pinguis tamen proprium.

Πτερόδες Musarum cognomentum. λάβα *Πτεροί* Synd. I. 1 (146 D.). *Πτεροί* pro παρὰ *Πτεροί* dictum existimo; memoria enim gestorum Musarum opera i. e. carmine cum posteritate aequatur.

Πίθος dolium. πηλός ἐκ πλῶν τυρβάζεται inc. CV. 141. (928 D.) v. πηλός. — Tondum generis Arcadius notavit p. 49, 8.

Πικρός. Si vera est Buttmanni disputatio, et profecto vera est, *πικρός* primitiva significatione *aculi* et *penetrantis*; tralata demum *amari* et *acerbi* praeditum esse (Lexil. vol. I. p. 17.), propriam illam vim, etsi ~~πικρὴ~~ incorruptam sed aliquantum desexam apud Sophoclem monstrant haec. *πικροῦ τοῦδ' αἰδίου κνέδοντος* Ai. 1003. non acuti ensis, [sed acuto *dolere* et certa necandi vi corpus permeantis. *πικρὰς ὀδίνας αὐτοῦ* Trach. 41. quod etsi de animo dictum est, similitudinem tamen a *pariendi doloribus acutis* repetitam habet, velut *πικρὰν ὀδῖνα παίδων* inc. XVI. 1, 1 (670 D.). Sed *πικρῶ γλαχίν* Trach. 678. inprimis Homérico more dictum. Hinc de *sapore* dictum *πικρὸν χολήν κλύουσι φαρμάκῃ* *πικρῇ* inc. LXVIII. (733 D.), varie scriptum apud Phil. Mor. p. 468. b., 463. f., 923. a.; primum, ut dedimas, altero loco *πικρῷ πικρὰν κλύουσι φαρμάκῃ χολήν*, tertio *πικρὰν πικροῖς* — *φαρμακοῖς*. Proxima tralatio est de voce *acuta*, inde *flexili* et *querula*. *πικρὰς οἰωνῶς* Phil. 189 ch. *φθόγγον πικρὰν* Oed. Col. 1606. Inde ductum *πικρὰς ὄρνιθος ὄζυν φθόγγον* Ant. 419. quod *querulae avis*, quam *tristis* interpretari malo. Inde earum rerum cognomentum est, quae *averbilitatem dolendi* vel *molestiam* gignant. Proxime absunt a propria vi καὶ τις *πικρὸν πρόσφθεγμα διαποτῶν* Ipe Ai. 496. εἰ μὴ μοι *πικρὰς ἀρὰς ἤρᾳτο* Oed. Col. 955. τέκνων ὄσων ἔμοι δύνοντα μὴ πρόσεστιν ἢ λυπὴ *πικρά* El. 644. quod cave ne de tristitia animi intelligas. φυλάξαι δὲ με τοῦτο σοὶ *πικρὸν* 1496. Magis discedunt ὃ δυνάτατον ὄμμα καὶ τόλμης *πικρὰς* Ai. 983. de quo loco secundum Enst. p. 409, 45. explicando v. Lobeck. *πικροῦς ἀγῶνας* 1218. *πικρὰν δοκῶ με πῦραν τήνδε τολμήσειν* Ite El. 462. *πικρὸν Σίγειαν* Phil. 355. de quo loco verum vidit Buttm.; argutatur Herm. τοῦ *πικροῦ βλου* Oed. R. 1487. τοῖς δ' ἐν ὑστέρῃ χρόνῳ τὰ *τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καὶ* θις *φίλα* Oed. Col. 621. Quin de hominibus ea significatione dicitur. εἰ δὲ *πικροῖς* — *ἐχθροῖς* *Ἀτρεΐδης* Phil. 508 ch. Sed paulo aliter dicitur *ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν*, ἢ *κείνους γλυκὺς*, αὐτῷ δὲ *τερπνός* Ai. 945. Postremo de hostili rerum humanarum statu insensoque animo dicitur. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τὰμὰ *κακέλων πικρά*; Oed. Col. 612. ἣ *καρτα πολλοὶ πικρὸι φίλοι καὶ* θις *πικροὶ* Ai. 1338. v. Valck. ad Phoen. 963. Quomodo eo dictionis perventum sit, monstrat illud ὃ πολλ' ἐγὼ *μόχθηρος*, ὃ *πικρὸς* *θεός* Phil. 254. quod etsi schol. *ἐχθρός* interpretantur, *ingratum* tamen potius s. *indisum* significat. — Prima plurimum brevis est et sic mani-

scito constat El. 462. 644. 1496. Trach. 41. 678. Ai. 495. 945. 983. 1093. 1338. Phil. 189. 508. Oed. Col. 612. 955. 1606. Ant. 419. inc. XIV. 1, 1. Semel in arsi producitur, Oed. Col. 621. Ceteris locis ambigua mensura est.

Πικρῶς acerbē. ἔξονιδίζων πικρῶς Oed. Col. 994. ἀξίως Μεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς Alet. V. 1 (92 D.).

Πιμελή aders. καταφύσεις μηροὶ καλοπτης ἔδενκτο πιμελής Ant. 998. v. καλυπτός. — Tonum v. apud Arcadii p. 109, 2.

Πιμπλημι impleo. χαρὰ δὲ πιμπλημὶ εὐθὺς ὄρμα· δακρύων Hk. 954. κῆρὸς τυφῶς αἰέρας σκηπτὸν — πιμπλημι πέδων Ant. 415. τοῦ εὐθὺς (κρατῆρα) πλήσας θῶ; Oed. Col. 481. πέμφογε πλῆσας ὄρμα Shalm. H. 3 (493 D.). V. Herm. diss. de Prom. sol. p. 24. — Passivum πῶν δ' ἐπὶ πλετο ναυαγίων Κροσσίων ἐπικρῶν πέδων El. 719. πρὶν ποθ' ἀμετέρων αἰμάτων γένυσσιν πλησθῆναι Ant. 121 ch., quod viam appetit ad intendendam tralatum satietatis et fastidiendi significationem, oculus unum exemplum est ὄραν δὲ πλησθῆς τῆς νόσου ξυνοσολφ Phil. 516. de quo casu minus convenire regulae viso non assentior Matthiae Gr. Gr. §. 352, p. 663. vel cum dativo iunctum videri vel cum gentivo τῆς νόσου, ut ξυνοσολφ causae reddendae adiectum sit pro διὰ ξυνοσολαν dictam statuenti. Mihi τῆς νόσου ξυνοσολφ inprimis eleganti metonymia dictum videtur, pro γὰρ ξυνεῖναι νοσοῦντι, πλησθῆναι vero absolute additum pro satiare dici, ut κόφου subaudiendo sententiam expleas. — Medium unum exemplum habet ἣ μητρόθεν — δυσώνυμα λέττ' ἐπλήσω; Oed. Col. 532 ch. τινι τῷ torum. Veterem scripturam a Brunckio ex Par. B. ut ait, ἐπλησας corrigente expulsam revocatam inde a Reisigio vidimus. ἐπλησας Vat., idque supra scriptum in Par. T. Farn. Tricliniano utroque.

Πιμπρημι cremo. σῶμα — πενκλινς λαβόντα λαμπάδος σέλας προῆσαι Trach. 1189. ὅς γῃν πατρώων καὶ θεοὺς τοῖς ἐγγεῖναις φρυγὰς κατελθὰν ἠθέλησε μὲν πυρὶ προῆσαι κατάκρας Ant. 291. Cod. Vat. secundum Dorvill. ad Char. p. 618. (578. Lips.), post quem nemo illum librum usurpavit, pro ἠθέλησε μὲν πυρὶ προῆσαι κατάκρας habet ἀμφικλινας ναοὺς ἤλθε πυρώσων, sumpta illa ex v. 285.

Πίνδος mons. ῥεῖ (ὁ Ἀχιλῶς) γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου Λάκμου εἰ ἀπὸ Περὶβαίων εἰς Ἀμφιλόχους Inach. XI. 2 (265 D.).

Πιννοτήρης pinnoteres, genus cancri perparvum. ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ Amphiar. II. (116 D.), quod de homine brevissimo corpore dictum explicare studuimus v. μάντις.

** Πίνος sordes, squalor. ἐσθῆτι — τῆς ὁ δυσφιλὲς γέρον γέροντι ἀνγκατόκηκεν πίνος Oed. Col. 1261. Libri πόνος, idque omnes. Illa

coniectura Schlegelii est) iterum eandem Relandius invenit. — Acceptum notantur Arzad. p. 63, 21. Gai. Herm. de Prosoch. p. 324.

Πέπρω. διδοι. 57. πέρω, φέρου Dana. VI (181 D.). τὸ πέρω. πέρω inc. XLII. A (701 D.). πέρω διδοίς XLIV (702 D.). Tralatum dictio- nem haec habent. διδοίς, ἰσθ' τοῖμ' αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν. ἄπο ἐπείτε πατρός Oed. R. 1401. εἰ δὲ οὐκ εὐδοκῶ καὶ κικρυμμένος, νέκυσ φυχρός ποῦ αὐτῶν θεμὸς αἶμα πίπτει Oed. Col. 128. De locutione observavit Abresch. ad Aesch. Eumen. 979. ἐκ δὲ χλωρὸν αἶμά μου πέπτωκεν ἔδη Trach. 1045. de morbo extirpante. Sic Laur. a. Trich. Br. Herm. Olim legebatur πέπτοκεν.

Πεπρωμένο. Proprie dictum προθεὶς Ὀρφύλῃ τῇ βαρβάρῃ Trach. 251. Fralate πέπρωμαι κἀπόλωλα Phil. 966. proditus sum et pessumdatus, velut ἐκπαρῶμαι cum compositis, haud infrequenter dicitur.

Πέπρω. I. Formae. Praesens πέπτεις Ant. 778 ch. πίπτομεν Trach. 84. πέπτομαι Antig. 1032. Trach. 62. inc. LXXXIV. 2 (763 D.). πίπτει A. 746. Ant. 470. Aelius, ad Brunckii membra. πίπτει minus bene, ut ἰσθ' extra nexum verborum positum sit. πέπτοτος El. 737. πίπτοτα sing. Ai. 828. πέπτοτες. acc. plur. Ant. 591 ch. — perf. πέπτωκα El. 1469. πέπτωκεν Oed. Col. 753. πεπτονός. acc. El. 1459. πεπτονόντες Oed. R. 146. πεπτώτος Antig. 1005. πεπτώμαι Ai. 815. 905. Ant. 693. Falsa autem est et inepta scriptura πέπτοκεν Trach. 1045. pro πέπτωκεν, quod nunc etiam in Laur. a. repertum est, postquam ex Triclinianis Brunckius ita correxerat. — fut. πέπτωμι, πέσει Trach. 594. Oed. Col. 1376. πέσομαι El. 391. πεσοῦμαι Ai. 620 ch. — aor. ἔπεα ἔπεα Ai. 612 ch. — ἔπειτα libri praeter Flor. G. alterum scriptum habent. πέσα Ant. 134 ch. πέσω Trach. 702. πέσῃς Ai. 1069. πέσῃ Phil. 815. Oed. Col. 396. 1221 ch. πέσομαι Ant. 240. πεσῇ Oed. R. 376. 616. 1209 ch. Oed. Col. 752. Ai. 1040. 1062. El. 390. πεσών Phil. 990. Ant. 1014. Ai. 318. 368. quo loco πέσῃ scripta posse suspicatur Hermannus pertur- bata, ut saepe apud tragicos constructione sic non opus ὀλέσας pro ὀλέσας in antistrophico versu scribi. πεσοῦσης Oed. R. 129. πεσοῦσαν Trach. 1028 m. πεσόντες Oed. R. 50. πεσοῦσαι Oed. Col. 1604. πέσον pro παῖσον mala coniectura Sophocli Trach. 1076. Valcken. impertiturus erat ad Hippol. 1378. — II. Usus. I. Propria verbo cadendi vis est, id est, ut deorsum aliquid feratur, maxime humum. κοῦτ' ἐμὸν — πέτρα πέτρας ἄνωθεν αἰμάξω πειῶν Phil. 990. παῖδ' καὶ πατὴρ θαλαμηπόλῳ πειῶν Oed. R. 1209 ch. quod de congressu coniugali dictum iam proxime a tralata significatione abest. ἐς δὲ γούνατι πατρός πεσοῦσαι Oed. Col. 1604. ἐπὶ γῇ πέσε τακταλῶθεις πυρφόρος Ant. 134 ch. τοῦ δὲ πίπτον- τος πείῃ El. 737. ἐν μέσῃς βοτοῖς — ἔσυχος θανέι πειῶν Ai. 318.

certa consilii Delianisa dicit οὐκ ἔχω πάλασθαι πρὸς γαίης σέσω Trach. 702. quo accidam, i. e. quo me vertam de forte in aliquid delatis dictum; velut ὅταν τις ἐς πλεον πείσῃ τοῦ θελήοντος Oed. Col. 1221 ch. si quis in cupiendo nimis est, v. Herm. His omnibus contrariā sunt, quae ab incidente vel irrutente in aliquid vi et mole deflectuntur. Sic de cumulatione malorum τὰ Λαβδακιδῶν οἰκὼν ὁρᾶμαι πῆματα φθιστῶν ἐν πῆμασι πλεοντα Ant. 591. De irrutente vel ingruente vim axime armata ἐν δ' ἔλκεσσι βοῦοι καὶ κλυτοῖς πεισὼν αἰπολλοῖς Ai. 367 m. nisi ad tmesin haec revocaveris; ea vero non inest in Ai. 1040.: τῇ τοῦδ' ὕβρις πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεισὼν. De Amore οὐκ ἐν δαμοντα ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις Ant. 778 ch. v. κτήμα. — Postremum translationis gentis est de forte factis, ductum illud ab alea iacta, de qua quanquam ipsum quoque figurate dictum αἰ γὰρ ἐν πίκτανου οἱ Διὸς κύβοι inc. LXXXIV. 2. cf. Pflugk. ad Eur. Hel. 1082. Inde καὶ ἀγνοήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίκτανον Trach. 62. cf. Masgr. l. c. Monk. ad Eur. Hippol. 715. Pearson. Advers. p. 256. Sic intelligendum videtur τὰ πρὶν δ' ἔργα χειρὶν — ἀφῆλα παρ' ἀφλοῖς ἔπεισ' — Ἀτρεΐδαις Ai. 612 ch. ἐν ἐλνυροῖς ἐπὶ ἐπὶ schol. vet. φραῦδα schol. Pal.

Πιστεύω. 1. confido. Θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἑμοῖς λόγοις Phil. 1360. σοὶ πιστεύσας Oed. Col. 172 an., quae sententia vultu nimis et parum aptis distinguendi notis turbatur: v. μεταπίστιμα. κίτος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσας ὥδε πιστεύεις ἄγαν El. 872. tanta fiducia plena ea. ἐγὼ μὲν ἐξ ἑμοῦ τε κοῦκ ἄλλου σαφεῖ σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ 874. ὥς' εἰ πατήρ — ἔκλυτο, μηκέτ' ἔν τέρας νομίζων αὐτό, πιστεύειν δ' ὄρᾳ 1309. μύθοις γ' εἰ κε πιστεύω χρεὼν Trach. 67. non si credi potest, sed si fides habenda. — 2. credo, sine mihi persuaderi. ὥς οὐκ ἐπιζῶν οὐδὲ πιστεύσων λέγεις Oed. R. 625. ὃ πρὸς θεῶν πιστεύσον, Οἰδίπους, τάδε 646. — 3. Hinc deflecta patendi et dicto audientem sese praestandi vis. τὸ γὰρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐπὶ σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχέει χάριν Trach. 1218. Num v. 1241. hauc accenseam an primae significationi ambigo: οὐ γὰρ ἂν ποτε κακὸς φανείην σοί γε πιστεύσας, πάτερ. Sententiarum nexus illud suadet, sed confidere ipsum quoque ad sensum aptum est.

Πίστις. 1. fides. Subiective dictum de animo fido. Θνήσκει δὲ πίστις βλαστάνει δ' ἀπιστία Oed. Col. 617. Obiective de praestanda: νῦν γ' ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις Oed. R. 1445. ὃ πίστιν ἔχων τήνδ' ἐχειρσέμην ἄγαν Oed. Col. 954. εἰ τίς ἐστι πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις Trach. 586. si licet fidem habere. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὥς τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστι 587. Ὁρέσσης τῷ τέλει πίστιν φέρον El. 725. Contrarium est τίς μοι φανέται πίστις ἔθδικος; Oed. R. 1420. quomodo iuxta fidem utilitatis implorare

posse? nam quomodo mihī fore fides haberi poterit ad sensum minus aptum? — 2. documentum fidei. Sic sapientis de numis data solentia. ἔμφαλλε χερός πιστον Phil. 802. δός μοι χερός σὺς πιστον ἀρχαίαν τένοισ Oed. Col. 1026. Hinc sunt, quae sequuntur: τίς, ὃ τάλαρ, ἰδοῦσα πιστον EL. 875. λόγων τε πιστον ὡς ἔχειν ἐφαρμόσαι Trach. 620. confirmare. εἰς πρὸς τί πιστον πῆνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; 1172. Postularat enim dextra data fidei sponsonem.

Πιστός, fideus. 1. de homine dici solitum. Κρέων ὁ πιστός Oed. R. 685. Affert Plut. An. Symp. II. l. p. 632, d. ἦν, αἴτερ τις ἄλλος, πιστός, ὡς δοκεῖσθαι. 1118. δὲν ἑπὲρ εἶχον εἰκένων πιστῶ μόνῳ Oed. Col. 335. φύλαξ δέ μου πιστὴ κατέστης 367. πιστὸς Ἀταλάντης γόνος 1324. τοῖς σουτοῦ — πιστοὶ συμμάχοις 1397. ἐγὼ δὲ πιστὸς ὦν κείνῳ κελῶ Trach. 285. Ἡρακλῆς, ὁ πιστός ἡμῖν ἀγαθὸς καλούμενος 538. μάκαρ ἀγέτω πιστὰ EL. 227. κτ. ὥς τε πρὸς πιστὰς ἱρᾶς 1195. ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνῳ προτέδραον πιστόν 1344. πιστοὶ μὲ καχεύουσιν ἐν φορῇ ὄφρατος Camio V. (308 D.). Hinc aliquando fide dignum significat, s. fidem facientem. ἤσθα εἰς λέγουσιν πιστός, ἀτρεὺς λάθρα Phil. 1256. item fretum s. confisum. ἀλλ' ἰσθ' ὅτῳ σὺ πιστός ὦν ἴδρας τάδε Oed. Col. 1035. Multa similia congescit Schaet. ad Hec. Para 1117. — 2. de re, ut vel fide dignum vel etiam tutum s. cui quis se committere possit, indicet. Hac altera significatione dictam vide ὡς δ' ἰσθ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὀμίλλῃ πρὸς δόδε κιστὴ καὶ βέβατος, ἐκμαθε Phil. 71. Altera vult haec: ὦν μοι — σὺ ἰσθ' ὅπως οὐ πιστὸς εἰς ὅμων πτερόν ἐξήγαγ' εἰς τὸδ' ἄλσος Oed. Col. 97. εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐν χρηστηρίῳ 1333. ὡς κλειπέ μοι μαντεῖα πιστὰ τῆςδε τῆς χώρας πέρι Trach. 77. πιστὸν ἔχων περμήρα προσήλθεις EL. 764. βροτῶ δὲ πιστόν οὐδέν Tyr. XI. 3. (583 D.). Paulo aliter dictum αὐτὰ ὁμοῦς Περὶ θού τε καὶται πιστὸν αὐτὸν ξυνοήματα Oed. Col. 1590. sancta enim sunt. Sed de fide animo haec intelligi dici. τὸ σὺν μόνον πιστόν φυλάσσω Oed. Col. 632. non τὸ σὺν πιστόν tuam fidem, sed τὸ σὺν φυλάσσω, ὥς τε πιστόν μένειν, a tua parte fidem servare. ἢ καὶ τὸ πιστόν τῆς ἀληθείας νέμεις; Trach. 397. num vera fideliter nuntias? — Aliquid dubitationis habet illud: τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστόν ἐμφῶναι φρενί; Oed. Col. 1485. Schol. τί βούλει πιστὸν ἀνακαινώσασθαι τῷ ὅμοῳ. Nec hoc recte dictum, nec Reisigii interpretatio vera, quidnam arcani vis insituri eius animo; sed sic constat sententia; de cuiusnam rei fide illius animo persuaderi vis; quod usitatus passivè dicitur, fidem facere, sed minime necesse de transitivo ἐμψῆσαι cogitare.

Πιστός. Activa forma non legitur. Passivum πιστωθεὶς ὅτι — οὐχὶ παύσεται Oed. Col. 1043. quasi ad fidem adductus, id est certus, con-

ἄνθρωπος. Medium ὅτι αὐτὴν fidem edigere, sine alibi fide obtingere significat. οὐτάρ σ' ὅφ. ὅφου γ' ὡς κακὸν πατάσθαι. Oed. Col. 656.

Πέτω incido a. ἵππου. ἐν πολεμαῖς πέτων Αἰ. 184 ch. 293. — *occido*, i. e. morior. ἄταφος ἔπνευ δόξα τε πάντος Oed. Col. 1729 m. — *evenio*. καὶ πάρος ἀπέφυγε — τὰ σφῶν τὸ μὴ πένειν κακῶς Oed. Col. 1738 ch. Penacutē Laur. a. hic et Αἰ. 293., quanquam hoc loco a secunda manu correctum, et perpetuo ita libri fluctuant. Doctorum longe plurimos in eam abire sententiam video, ut praesens πένειν, aoristum authypotactum ἔπνευ esse putent; eamque omnium clarissime exposuit Herm. in Cens. Med. Elmsl. ad v. 53. p. 164. opusc. t. III. Buttmann Gr. vol. II. p. 219. et πένω et πέτω usu tragicorum et lyricorum receptum fuisse videtur, alios autem poetas non magis id verbum consuetudine trivisse, quam prosarios constat. Contra Elmsleus exortus est, qui cum ad Eur. Heracl. 77. Med. 53. unice vera πέτω, πέτων, πένειν decrevisset, explicatus rem persecutus ad Soph. Oed. Col. 1732. ratione etiam, quam maxime desiderabat Hermannus, pugnavit: enim insertum brevi radici firmandae πετ, unde ἔπνευ et ex reduplicatione et syncopa πέτω, quod idem accidisse in τέμνω, δάκνω, κάμνω, ἰννοῦμαι, ὑπὸ χροῦμαι; formam igitur in ὄν exeuntem et litterae servilis retinentem non posse nisi imperfectum haberi. Idem iure contra Hermannum significavit, etsi non ostendit fusius exsequendo, ἔπνευ non necessario aoristum haberi Oed. Col. 1732. (1729 H.); quippe perpetua est aoristi et imperfecti, item praeteriti et aoristi apud poetas confusio. Nec sane ex illis grammaticis, quos Hermannus memorat l. c. in alterutram partem satis certo colligitur, Moschopulo π. σχεδὼν p. 86. Hesychio v. πένει, Phavorino v. πέτω, Eustathio p. 1173, 52., schol. Ms. Aeschyl. Sept. 765., quibus adde Etym. M. p. 673, 36., ex cuius breviata disputatione Herodianum etiam eorum fontem fuisse agnoscimus, quae parum distincte Eustathius profert. At ego testem dabo omni exceptione maiorem, quem esse Herodianum ipsum non dubitamus, ap. schol. Il. π. 827. Is enim modeste, ut solet, oblocutus Aristarcho πέφρων penacutē scribenti, sine ulla ambiguitate de ceteris participiis insertum habentibus concedit, una coniungens τέμνων κάμνων πέτων. Praesens illi visum πέτω clarum erit totam percogitanti disputationem, inprimis illud, quod πέφρων eo argumento acui iubet, quod πέφρε quidem et πέφρω πέφρης πέφρη dicatur, sed nusquam compareat πέφρω πέφρης πέφρε.

Πῖων pinguis, πέλος ποταύ. Trach. 700. aut musti, ut schol. videtur explicare, aut meri, quae Hermannii sententia est.

Πλάζω. Passivum solum reperitur, proprie oberrante significans. τὸν ἀμόθυμον, ἐξ ποθοῦ πλάζομενον λέγουσιν, — ἀπύοι Δι. 871 ch. Tralate dicitur τις πλάγχοθ πολὺ μόχθος ἔξω; Oed. Col. 1233 ch. *quis longe discedit labor* sc. a vita hominis, cum iuventutem ingressus est. Sic Hermannus, v. πολύμοχος.

Πλάθω accedo, appropinquo. Tralate dicitur de Hercule ad deos sublato ἵν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς πλάθει πάλοι Phil. 717 ch. ταδε τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστά πλάθειν El. 213 ch. Scribitur vulgo τὰ δε, in quo explicando se torserunt interpretes. Hermannus τὰδε corrigens infinitivum a praegresso τίκτουσα πολέμους suspendi vult, ὥστε πλάθειν τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστά, explicans πλάθειν pro ἐρζειν dictum, ut *expostuler non altercabilia cum potentioribus*. Sic infinitivus durissime dictus est. Ego correxerim τὰ γε, τὰ ut pro α̃ dictum sit: *quibus in rebus concurrere cum potentibus controversias acriter ratio non est*. Cum libris convenit Suidas v. πλάθειν; Eustathius p. 1887, 14. δέ omittit.

Πλανάω. Activa forma de opinione in incerto quasi vagante dicta αἰ' ἔστιν; αἰ' οὐκ ἔστιν; ἡ γνώμη πλανῶ; Oed. Col. 317. edd. vet. γνώμη, Tricl. γνώμη, quod qualemcumque sensum extricatori est, cum utrinque in πλανῆ consentiatur. Sed Laur. a. γνώμη πλανῶ, supra scripto αἰ, quod merito Elmsl. et Hermannus praetulērunt. Apud Suidam v. αἰ' ἔστιν legitur ἡ γνώμη πλανῶ, ante, sed minus venuste. — Passivum, quod medium vulgo dicunt oberrante significat proprie: αἰεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη Oed. Col. 348; tralate dicitur de incertis rumoribus circumlatis: πολλὰ δ' ἐμπόρων ἐπὶ φιλέει πλανᾶσθαι Oed. Col. 305.

* Πλάνη v. πλάνος.

Πλάνημα. οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει — ψυχῆς πλάνημα κἀνακλήσεις φρονῶν Oed. R. 727. οἷα φροντίς καὶ στροφῆ ψυχῆς καὶ ἀνακλήσεις φρονῶν, ἦγουν ταραχὴ λογισμῶν schol. quae omnia rem non tangunt. Repente ortam et sollicitam quidem cum spe elatam, tum metu depressam cogitationem significat.

Πλάνης qui vagatur; *extronem* enim non dixerim famulum cum grege pascua invisentem. ποίμην γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης; Oed. R. 1029.

Πλανήτης erro. τὸν πλανήτην Οὐδίσπουν Oed. Col. 3. πλανήτας, πλανήτας τις ὁ πρέσβυς οὐδ' ἔγχωρος 123. 124 ch. — De tono v. ἀλήτης.

Πλάνος oberratio. Proprie dictum τοῦδε δυστήνου πλάνου Oed. Col. 1116. Tralate de morbo alternis incessente et desaeviente ἦκει γὰρ αὐτῇ (ἡ νόσος) διὰ χρόνου πλάνους τέως ὅτε ἐξελήσθη Phil. 748; v. ἴσως. Et de cogitatione omnia pererrante πολλάκις ὁ δόξας ἐλθέῖντα φροντίδους

πλάνας Oed. R. 67. Ante Brunckium πλάνας legebatur minus attice; ille πλάνοις ex schol. et cod. B. restituit, prostatque id. etiam in Pal. Laur. b. c. Livin. v. Lipsa. Dresd. a. Aug. b. marg. Turc. In Laur. a. πλάνας, supra scriptum autem a correctore πλάνοις. Sed et Flor. Γ. Θ. πλάνοις habere videntur, quippe cum Brunckii editione collatas; Flor. Δ. πλάνας addito γρ. πλάνοις. — Est atticum: v. Pierson. ad Moer. p. 315. Elmsl. ad Oed. R. 67.

Πλάξ, locus planus. Sed qualiacunque fere loca sic dicuntur; ἡγρί: τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φέλου Oed. R. 1103 ch. πρὸς πάτρας. Οἷτης πλάκα Phil. 1416. Brunckius πλάκας et membr. contra ceteros libros, modo quod Harl. πλάκας Οἷτης πάτρας exhibet. solum schiacens: ἄσκοποι. δὲ πλάκες ἱμαγνακ Oed. Col. 1678 m. v. ἄσκοπος. loca inferotima: τὰν παγκυνθῇ κάτω νεκρῶν πλάκα Oed. Col. 1560 ch. νεκτέρας πλάκας 1573 ch. summitas promontorii: ἔκραν ἐπὶ πλάκα Σουτίου Ai. 1199 ch. Affert sine nomine poetae Euphathius memoriter landans ἰδὲ οὖν ἐπὶ πλάκα Σοκράτου p. 649, 53. denique sinuata litoris: ἀπ' ἔκρας ἦκε πυργώδους πλακός Trach. 272. κατεκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ κύργου Diod. Sic. IV. 31., quod videtur verius quam scholiastae verba ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐξίσταμεν.

Πλάσσω συνήγορα λόγους ψιθυροῦτε πλάσσαν Ai. 148 an.

† ** Πλάστιγγε ἐγώμεν τριτίνης. Sic emendandum dudum putavi. ὅταν δὲ δαιμών ἀνδρὸς ἐντυχοῦς τὸ πρὶν πλάστιγγ' ἐρεῖσιν τοῦ βίου παλιντροπον Ai. Locr. IV. 5. (14 D.), quam correctionem cum Viro Summo Lobeckio communicans ab illo eandem factam comperi. Legitur μᾶστιγγα apud Stob. CXIV. 6. quod de mutata in deterius fortuna perversum.

Πλαστός subditus. πλαστός ὡς ἐπὶ πατρὶ Oed. R. 780.

Πλάτη remus. Proprie dicuntur ἄλιον ὃς ἐπέβας ἐλλίσων πλάταν Ai. 351 m. ἃ δ' εἰρητίμος ἐκπαγλ' ἄλλα χερσὶ παραπτομένα πλάτα θυώσκει Oed. Col. 721 ch. Dubia sententia est ναυκλήρον πλάτην Naupl. VII. 5 (387 D.). ναυτικὴν explicatum Hesychio. Figurato dicendi genere universe navigandi notione praedita haec sunt: τίνες πότ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ κατέσχετι Phil. 220. μικρὸν Σίλγειον οὐρῶν πλάτῃ κατηγόμην 355. — De tono v. Arcad. p. 113, 26.

Πλάτῳς proprie latus, sed est hominis magno corpore praediti appellatio. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐδ' εὐμύνωτοι φῶτις ἀσφαλίστατος Ai. 1229.

Πλεκτός nexus. πλεκταῖς ἰώραις Oed. R. 1264. πλεκταῖσιν ἀγύανται Ant. 54. Affert haec Etym. M. p. 150, 3. κημοῖσι πλεκτοῖς Pel. III. 1 (438 D.).

Πλέος et **πλέως** *plēus*. Ab illis enim formae femininae et neutrae repetuntur. ὡς ἔφυν οἶκρον πλέως Phil. 1063. φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέω Ant. 717. Omnes libri praeter Aug., etiam Laur. a. b. Rice. πλέω, quod correxit Brannkius sua conferri iubens ad Oed. Col. 1162: (1164 Herm.) data, nobis legitur *βοῦχόν τιν' αἰτέν μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων*, cum edd. vet. πλέω, 601. Vat. πλέον exhibeant, sed ceteri omnes πλέων. ἄνδρα μωρίας πλέων Ai. 1129. Libri consentiunt. Selectius genus loquendi est *ὅς πόρου κολλοῦ πλέω* Ai. 1091., i. e. *ὅς φιλοκλέδουσι*, rerum novarum laetitiaque cupidine ducti pericula quassantes, *Ἀδεν-τεντερ*: est Censuram Aeschyli Eumenidum a Muettero editarum p. 20. — *ἀναδείας πλέων* El. 597. ταῦτ' ἐστὶ τῶν μωρίας πολλῆς πλέω Ai. 732. *ῥάκη βαρείας του νοσηλείας πλέω* Phil. 39. *ὡ στέγαι φέκων ἱγῆροι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέω* El. 1397. Hermannus nunc miram Elmsleii sententiam (v. ad Med. 259. h.) secutus πλέω scripsit. Sed nec fieri potest, ut a vocabulo attico in ὡς inclinati feminina forma deflectatur, eaque omnia ad ὅς finitiorem redeant, nec ullus veterum magistrorum tam portentosae doctrinae auctor est.

Πλεύμων v. **πνεύμων**.

Πλευρά *latus*. Proprie dictum, ut tamen ad totum corpus translatum videatur: *πίτος πλευράν μαραιῶν* Oed. Col. 1262. *πῶν πλευράν πικρὰ γλωχίρι* Trach. 678. *ἐκ δ' ἐλαπισεν πλευράν ἅπασαν* 922. *φρογάνω πλευράν ὅφ' ἦπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην* 927. *πλευρόθεν πλευράν παρὰς* 935. *πλευράν διαρρήξαντι τῷδε φαργάνω* Ai. 821. — *ἦφρισε πλευραῖς μέσσαν ἔγχος* Ant. 1221. *πρὸς πτύσσειτο πλευραῖσιν ἀντικολλος — χιτῶν* Trach. 765. *πλευραῖσι γὰρ προσμαχθέν (ἀμφίβληστον)* 1042. *σπασμός δ' ἤξε πλευρῶν* 1073. *πατρός — θυγῶν πλευράς σὺν ἐμοὶ τάςδ' ἐπικούφιζε* Ai. 1389 an. Hunc pluralem τὰ πλευρά solum probans ex tragicis exemplurus erat Elmsl. ad Eur. Heracl. 824. abusus Porsoni auctoritate cui nihil eiusmodi in mentem venit commentanti ad Hec. 820. Or. 217. Illi satis responsum ab Hermanno ad Ai. 1389. — Tralatum reperitur ad circumlocutionem efficiendam, ut *σῶμα*, corpus: *μέγας δὲ πλευρὰ βούς ὑπὸ σμικρᾷ ὁμῶς μάστιγος ὀρθός εἰς ὁδὸν πορεύεται* Ai. 1232., quae affert Eust. p. 1524, 51. Hanc scripturam longe elegantissimam praeter Eust. et Stob. Flor. p. 15. Grot. servarunt Brunckii T. Laur. b. Flor. F. A. In Laur. a. a secunda manu, Flor. Θ. Brunckii D. et aliis quibusdam est *πλευράν*, in Laur. a. a prima manu *πλευράς*. De Trach. 830. v. *πλευρόν*. — De tono v. schol. Il. γ. 35. cf. a. 464. Arcad. p. 97, 2.

Πλευρόθεν *exterior*. *πλευρόθεν πλευράν αὐαῖς* Trach. 934. De accentu v. Apoll. de adv. p. 605, 10.

Πλευροκοπίαι *laterna coisado*, τὰ δὲ πλευροκοπίων δὲ ἀμφόρην Ai. 232 an.

Πλευρόν latus. Proprie: πλευρόν ἀμφιδέξιον Oed. Col. 1114. πλευρά προστακέντος τοῦ Trach. 830 ch. Libri πλευρᾷ metro ruente. Emendavit Erfurditius. τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμῶς κλιθεῖσαν 1215. πέστρε αὐθιγῆ πλευρά καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυκε παύων Aeg. III. 1 (21 D.). Tralate παρ-tem significat: πᾶν ἐστὶ βήτας πλευρόν ἔσπερον νεῶν Ai. 861. castra cogitantur dextra s. orientem versus ad Rhoeteum, sinistra s. occidentem versus ad Sigeum promontarium porrecta, cornuum exercitus in acie constituti similia. — De tono v. πλευρά et adde Arcad. p. 122, 27.

Πλευρᾶν urbs. valous ἔτ' ἐν Πλευρῶνι Trach. 7. Tonus perieticorum est: v. Arcad. p. 15, 11. 16, 19.

Πλευρώνιος Pleuronijs: κόρην Πλευρώνιαν inc. L. 4 (708 D.), Ledam.

Πλέω. I. *Formae. praef.* πλέω Phil. 240. 383. πλεῖς, Phil. 58. πλείουσι 589. πλέω μεν. Phil. 522. πλεῖν El. 327. Ai. 1122. Phil. 525. 565. 869. 903. 951. 1259. πλέων Phil. 244. 302. 543. inc. XCV. 1 (774 D.). πλέοντι Phil. 354. πλείοντες 829 m. Ant. 190. — *imperf.* ἔπλεες Phil. 1015, ἔπλει Ai. 1213. Phil. 568, — *perf.* πέπλευκα φ. Phil. 72, πεπλεύκατε Phil. 402, — *aor.* ἔπλευσας Ai. 1084. ἐπλεύσαντα Phil. 1027. πλεύσαντος Phil. 1022. πλεύσαντα Phil. 1016. Reliquae verbi partes non leguntur. — II. *Usus*. I. Propria *navigandi* significatio tralaticia est. πλεῖς δ' ὥς πρὸς οἶκον Phil. 58. ἐς οἶκον 240. πόθεν πλέων; 244. ὅποι πλέων 302. ἦν δ' ἡμῶν ἡδὴ δεύτερον πλέοντι μοι 354. πλέω πρὸς οἶκους 383. πλέωμεν 522. ὅποι — βουλομένοθα πλεῖν 525. πλέων πρὸς οἶκον ἐκ τῇν εὐβοῖαν Πεπάρηθον 543. πλεῖν ἦν ἐτοιμός; 565. ἐπὶ τοῦτον — διώμοτοι πλείουσι 589. δόξα τοῦδε πλείοντες 829. μηδ' ἐπλάχωμεν τὸ πλεῖν 869. δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν 903. ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμῶς ἀναῖ — ἐστὶ 951. πλεῖν μεθ' ἡμῶν 1259. ναῦτας ἐφορμήσαντα χερμῶντες τὸ πλεῖν Ai. 1122. εἰς Αἴαν πλέων inc. XCV. 1. αὐτὸς ἄρχων — Αἴας ἔπλει; Ai. 1213. πρὸς ποῖον αἶν — ῥύθυσσεν ἔπλει; Phil. 568. ἔπλεες ἄμ' αὐτοῖς 1015. — σέπλευκας οὐτ' ἐνορκος οὐδενί Phil. 72. πρὸς ἡμᾶς πεπλεύκατε 402. — ἐκόντα πλεύσαντ' ἐπὶ ναυσὶ ναυβάτην 1016. ἐμοῦ πλεύσαντος 1022. ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας Ai. 1084. — 2. Tralaticam dictionem duo exempla monstrant. ἥ δ' ἐστὶν ἡ σωζοῦσα, καὶ ταύτης ἔπι. πλείοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα Ant. 190. sc. τῆς πατρίδος, suam sortem et salutem omnem ad patriae commoda referri iubet, quae salva cum naxa non eversa confertur. Contendit Erf. Cic. ad Div. XII. 25. — ἐν χαρὶς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ El. 327. Suidas v. ὑφειμένην versus Euripidi tribuit. Qui angusta et sollicita sorte utuntur, cum eis

comparantur, qui velō contractioſe, velut in tempeſtate, navigant. —

3. Uno exemplo firmatur casus quartus verbo additus. *ἐπελ— ἄν στόλον ἐπλείουτ' ἄν τόνδε Phil. 1027.*

Πλέως v. πλέος.

Πληγή. 1. Proprie ictus, inde etiam vulnus et verberatio, cum munitum, tum tempeſtativa. οὐ — *ἐτέγχθη κρατ' ἐνδόμεχον πληγαῖσι νότου Phil. 1443 an.* Editores nescio an et libris *πληγῆσι*: v. *μαεſ. vol. II. αὐτ' ἐγίνετο πληγῇ τελευτώσῃ Ant. 261.* *ἔκ τε φοβίας πληγῆς Ai. 902.* πολλὰς δ' ἀντήρεις — *πέρων πλαγὰς αἰμασσομένων Kl. 90 an.* In do-
rismo cum libris concinit Suid. v. ἀντήρεις et πλαγὰς. *ὅτε σοι παγχά-
λων ἀντάτα γενύων ὠρμάθῃ πλαγὰ 189 ch.* Affert Suidas v. γένυς. *τυ-
πάδι βαρεῖα καὶ πληγαῖς ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες inc. LXXII. 2, 4
(743 D.).* *πληγαῖς* non multum abest, quin interpretatio selectioris voca-
buli *τυπάς* videatur, quanquam *malleum* hoc significat. *πρόνος πληγὰς
inc. 787 D. v. πρίων.* — 2. Cum metaphora dictum inprimis calamita-
tem scilicet affligentem et quasi prosternentem significat. *ὅτ' δ' ὅταν
πληγῇ Διὸς — ἐπιβῇ Ai. 137 an.* νόσον interpretatur schol. Vet., nimia
anguste; nondum enim de vesania Aiakis certa chorus compererat. *δέ-
δοικα μὴ ἔκ θεοῦ πληγῇ τις ἦκη 272.* Affert Suid. v. *πεπαυμένος. με-
γάλοι δὲ λόγοι μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραίχων ἀποτίσαντες Ant. 1330 an.*
θεοῦ δὲ πληγὴν οἷα ὑπερπηδᾷ βροτός inc. I (656 D.). Sophoclis esse
scitur ex Theoph. ad Autol. p. 110.; apud Stobaeum enim ecl. phys. I.
4. p. 106. Heer. nomen poetae desideratur.

Πλήγμα ictus. Non dicitur nisi proprie; de pugilantibus *μετώπων
ἐλόντα πλήγματα Trach. 519 ch.*; de vulnere *τέθνηκε — νεοτόμοισι
πλήγμασιν Ant. 1268.*; de ligone in terram depresso οὔτε του γενῆδος ἦν
πλήγμα Ant. 250.

Πλήθος multitudo. 1. de numerandis, *πλήθει πολλῶν μηνῶν Phil.
712 ch.* post multorum mensum morationem, raro dativi usu. *οὐ μὲν
ῥώμῃ πτανεῖν νῦν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χειρῶν Oed. R. 123.* *ἀνευ τε πλήθους
καὶ φίλων τυραννίδα θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασιν δ' ἄλλοικται 541. 542.*
πλούτου inutilis ignoti cuiusdam coniectura ab Erfurdio memoratur.
συνοπάζεται δὲ πλήθος — Φρυγῶν Laoc. III. 5 (342 D.). Haec duo ex-
empla viam monstrant, quomodo *vulgus*, *populus* illo vocabulo appelle-
tur. *ἄρχε τις αὐτῶν ἢ πῶς πλὴθει λόγος; Oed. Col. 66.* Medium
huius et alterius significationis locum occupavit illud Antig. 582 ch.:
ἄτας ἰοῦδην ἐλλείκει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἔργον. tota gens familiari calami-
tate corripi dicitur. — 2. de ponderandis, ut vis et copia spectetur.
κόνον γε πλῆθος Αἰ. 863. ἄλλων δὲ πλῆθος οἷα ἐκαιοθάνει κακῶν Oed.
R. 424.

Πληθύνω abundo. πῶς παιοὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύνει —; Trach. 54. *Intransitive copiose adsum. κύναρὸς ἄκανθα πάντα πληθύνει γίγνη* Phoen. I (643 D.). *Hinc transfertur ad sermonem frequentem et multorum celebratum ore. ὡς καθ' ἡμῶς ἴσθ' ὁ πληθύνων λόγος* Oed. Col. 378. Brunckii codd. B. T., Vat. Farn. *πληθύνων*. Item ad *senectutem* s. annorum accrescentem multitudinem: *ὁ πληθύνων χρόνος* Oed. Col. 934. Eadem in eisdem libris scripturae diversitas.

Πλήκτρον pulsandi instrumentum qualecunque. Remum significat: πλήκτροις ἀπενθύνουσιν οὐρίαν τρώπην Synd. VI. 2 (151 D.). cf. Herod. I. 194. *Cuspidem hastae: ἡ δορὸς διχόστομον πλάκτρον* Ach. Am. III. 1 (164 D.). v. διχόστομος.

Πλήν. 1. Praepositio adverbiascens cum genitivo dicta, *praeter*. *ποίου γε τούτου πλήν γ' Ὀδυσσεὺς ἱρεῖς*; Phil. 439. *πλήν ἐμοῦ* 533. Oed. R. 1415. *ἐπείπερ ἡ γενναῖος — πλήν τοῦ δαίμονος* Oed. Col. 76. *πλήν τοῖν στυγεροῖν* Ant. 144 an. *ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὅτι βλέπω πλήν σοῦ* Ai. 510. *ἄριστον Ἀργείων — πλήν Ἀχιλλέως* 1320. *μὴ του τόδ' ἀγλαΐσμα πλήν κείνου μολεῖν* El. 896. *τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε*; 897. *πλήν Διὸς οὐδεὶς τῶν μαλλόντων ταμίης* Ter. V. 3 (515 D.). — 2. Magis adverbiascit, quando *praeterquam* significat. Ita vel cum nomine dicitur *participiive*: *τί — μ' ἄνωγας ἄλλο πλήν ψευδῆ λέγειν*; Phil. 100. *οὐ δοθήσεται πλήν σοὶ τε κάμοι* 764. *θνήσκουα γὰρ, πλήν εἰς τις* Oed. R. 118. *πλήν ἔν, οὐδὲν εἰχ' εἰδῶς φράσαι* 119. *ἀλλ' ἔστι, πλήν σοὶ* 370. *οὐκ οἶδα πλήν ἔν* Oed. Col. 1163. *οἶδ' ἂν εἰς φράσσει, πλήν τὸ Θησέως κάρα* 1653. *τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλήν τὸ μόρσιμον* Ant. 236. *οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλήν εἰδῶλα* Ai. 125., quam sententiam iterum posuit Sophocles inc. XXVII. 1, 2. (682 D.): *ὡς οὐδὲν ἔσμεν πλήν σκιάις ἱοικότες. ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου, πλήν λόγῳ γ' ἡσκημένον* El. 1208. *οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλήν θεοῖς ἄνευ κακῶν* inc. XXVII. 2 (683 D.). *οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσι πλήν ὅδε*; Ai. 1217. — Dicta adverbiorum similia adhibito maxime nomine conficiuntur: *νικᾶν γε μέντοι παπαχοῦ χρῆζων ἔφρον*, *πλήν εἰς σέ* Phil. 1042. *πάντων ἐρήμους, πλήν ὅσον τὸ σὸν μέρος* Oed. R. 1509. — Deinde cum verbo finito dicitur s. tota quadam a se suspensa sententia. *πλήν ἐξ ὠκυβόλων εἰ ποτε τόξων — ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν* Phil. 702 ch. *πλήν ὁ κύριος Θησεὺς παρέστω* Oed. Col. 1639. *πλήν ἐμοὶ πικρὰς ὀδίντας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀπολύεται* Trach. 41. *πλήν ὅταν κλήν τινὸς ἦξοντ' Ὀρέστην* El. 285. *πλήν ὅτι πέμπτει μ' ἐκείνῳ* 418. *πλήν ὅταν τόκος παρῇ* Oenom. V. 2 (424 D.). Denique cum infinitivo: *εὐρίσκον οὐδὲν πλήν ἀναῖσθαι παρόν* Phil. 283. *πλήν τὸ μὴ τοσεῖν ἐμέ* 209. *οὐδὲν ἦδει πλήν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν* 998. *τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλήν θανεῖν ἐμέ* Trach. 1162. *οὐδὲν ἄλλο πλήν εἰπεῖν ἃ χρῆζω* Oed. Col. 579.

θυμῶν γὰρ οὐδὲν γῆρας ἔστιν ἄλλο πλὴν θανεῖν 958. τί τὸνδ' ἂν εἰποις ἄλλο πλὴν ἐντὶ πόνοισι φῦσαι Ant. 642. Formulam οὐδὲν ἄλλο πλὴν exemplis firmavit Dawes. Misc. Cr. p. 185.

Πλήρης plenus. 1. proprie. βωμοὶ — πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βοῦνς Ant. 1004. πλήρες αἵτης στέγος Ai. 300. Significantur enim pecudes mactatae, insaniae documenta. πλήρες ἐκπιόντι (ἐκπιῶν τι v. ἐκπίνω) χρύσειον κέρας Pand. I. 1 (429 D.). γαστήρ τε γὰρ σοῦ καὶ γνάθος πλήρης inc. LXIII. 2 (727 D.). Item superlativus sic dictus. ὦ πληρέστατον αὐτὸν λίπας τὰς ἀπ' ἐμοῦ Phil. 1076 ch. antrum enim dicit gemitu vocis repleti solitum. — 2. Proxime abest a propria dictione, quod πλήρη μασχαλισμάτων interfectorem appellasse Sophocles fertur Troilo III. 8. (om. D.); testis Suidas v. ἱμοχαλλοθῆ. A corpore transfertur ad animum refertum: ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς Ant. 10. 19. satiatum: πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρήσεις Oed. Col. 782. — Tonum notavit Arcad. p. 117, 14., efficiturque is originationibus a veteribus creditis: v. Etym. M. p. 676, 52.

Πληρώω impleo. Proprie dictum passivum de luna: πρόσωπα καλλύνουσαι καὶ πληρουμένη inc. LVI. 6 (713 D.). Tralate significat exsatiare. Θυμὸν γένοιντο χειρὶ πληρῶσαι ποτε Phil. 324. v. θυμός.

Πληρωμα exstructio. πυρᾶς πλήρωμα Trach. 1203.

Πλησιάζω adsum. ἐι τῶνδε χρήσεις πλησιάζόντων κλύειν Oed. R. 91. ὑπὸ versor. ἐπλησάζων τῷδε τάνδρῃ τρεῖς ὅλους — ἐκμήνους χρόνους Oed. R. 1136.

Πλησιός propinquus; non dicitur nisi de locis. ὥς κατ' ὅμας αὐτίκα παρέντι ὀνήσκη πλησιὰ τῷ νυμφίῳ Ant. 757. Postrema verba Eustathius affert p. 723, 44. ὀλείται πλησιὰ 759. παρούσης τῆςδε πλησιὰς ἐμοί El. 630. ἐπείδον, ὥς δὴ πλησιὰ παραστάτις Trach. 885. ἐι παρούσα πλησιὰ ἔλευσας 892. — οἱ δὲ πλησιόι γύα Oed. Col. 58. loca circumscita sunt. Brunckius ex non optimis codd. B. T. quorum hic Triclinianus est, αἱ δὲ πλησιόν dedit. Sic procul dubio scribendum οἶδε πλησιόι πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή Ai. 1147. sic enim non modo codd. Lipss. et alii quidam minoris fidei cum schol. Rom., sed optimi Laur. a. Flor. F., quibus Laur. b. Flor. Θ. accedunt. — Adverbiascunt τοῦ πλησιόν παρόντος El. 915. στήθει πλησιόν πατρός Trach. 1065. πλησιόν γὰρ ἦν κυρῶν Phil. 371. v. κυρέω. — De tono v. Herod. π. μον. λεξ. p. 19, 32.

Πλησσω ferio. Proprie dictum de vulnere. τῆς ἀνδροφθοροῦ πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρόν χαράγματι Phil. 267. παλαιαντὲς τε καὶ πληγέντες Ant. 172. δρωμέν — φασγάνῳ πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην Trach. 927. ὅμοι πέπληγμαι El. 1407. Aliter dictum παροιμία. ὁ ἀλκιεὺς πλεγγεῖς νοῦν φύσει κέχρηται Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ (V. 118 D.) λέγων. ἔτ' αὖ

* * ὡς περ ἁλίσκου πλεγγεῖς * ἐν ὧν θιδάσκαλος. Laqueosum locum explorare ambiguum; clara sententia; *verberibus opus ad condoci-faciendum stultum*. — Transfertur ad clavis acceptae significationem. *ὅτι σφ' ἀνάγκη τῆδε πληγῆται χθονί* Oed. Col. 611. *ad fractum morfo corpus*: οὔτε φθινάσιν πληγείσα νόσοις Ant. 813 an.

* Πλοῖον *navis*. ὅντιναις κἄν στροφῆς τὸ πλοῖον ἀεμασὶν ναυ-ελλεται Ant. 713. Sic Hermannus coniecit pro τὸ λοιπόν, quod otio-sum additamentum dicit. Fateor non admodum necessariam videri; sed illa emendatione non magis opus est.

Πλόκος *circulus*. οὗτος ὅπως περ τόνδ' ἔγω τέμνω πλόκον Ai. 1158. Habet Eust. p. 649, 19.

Πλοῦς 1. *navis*. οὐκ ἐσθλὰ· εἰ πλοῖ τοῖσι σφάρουσιν βροτῶν Phil. 304. ὁπρὲς ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῶν εἴη 463. πλοῦν — ἐγγύθεν σκοπεῖν 465. τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι 548. αἰ καλὸς πλοῦς ἐστὶ 637. γένοιο δὲ πλοῦς οὐρός τε κυστῆς 769. προδοῦς μ' ἔσκε — τὸν πλοῦν στελεῖν 899. — 2. *opportunitas navigandi*, cuius rationis radices monstrantur exemplo Phil. 637. κατὰ καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην 1437 an. — 3. *iter maritimum*, στόλος. ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν El. 531. Μετὰ τας, ὃ δὲ τόνδε πλοῦν ἐστέλλαμεν Ai. 1024.

Πλούσιος *opulentus*. πτωχὸς ἀντὶ πλουτοῦ Oed. R. 455. σοὶ δὲ πλουτοῖα τράπεζα κείσθω El. 353. Adsignificantur regales opes: ταύτην δ' ἔστι πλουτοῦ χάριν γένει Oed. R. 1070.

Πλουτέω *opulentus sum*. πλούτει — κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα Ant. 1153. Affert Eust. p. 681, 5. 1606, 23.

Πλουτέω *ditā*. ὅφ' οὐ (λαμποῦ) — Ἄσθης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλου-τεῖται Oed. R. 30. Respicit Eust. p. 1194, 32.

Πλούτος *opes*, de divitiis solis dicitur: μακροῦ πλούτου βάθει Ai. 130. v. βάθος. δευρὸς γὰρ ἔρπει πλούτος ἔς τε τὰ βῆματα καὶ πρὸς τὰ βατὰ Aload. IX. 6 (109 D.). οἷς (ναύταις καὶ ἐμπόροις) οὔτε θαμνὸν οὔτε τις θεῶν νέμων πλούτου ποτ' ἂν νέμειεν ἄξιαν χάριν Scyr. IV. 3 (499 D.). Haec cum valde dura sit verborum ratio νέμων πλούτου χάριν ἄξιαν ἂν χάριν νέμειεν, eum sensum tamen esse conveniat hunc: mercatoribus pro aerumnis suis et periculis dii tribuendis divitiis idoneam mercedem persolvere non possunt, emendandum censuerim πλοῦτον. εἰ καὶ κακόβουλος φρονεῖς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον inc. LVIII. 7, 3 (718 D.). *Opes et regales* quidem dicuntur. ὦ πλούτε καὶ τυραννί Oed. R. 380. πλούτον τοῦ παρόντος El. 638. et, quanquam paulo aliter dicta πλούτον πα-τρῶν κτῆσιν ἐστερημένη El. 948. ζήεις μοι καθύπερθε καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν 1080 ch. Eust. p. 1083, 17. πατρός, ἐπὶ τινός, σθένος ἐν πλούτῳ Ai. 483. Dubia significatione est μένει γὰρ οὐτ' αὐτοῦ

οὐδὲ βροτοῖσιν οὔτε κῆρις Trach. 133 ch. Tralatum dicitur de eo, cuius apud nos maximam constat pretium; a. cui plurimum tribuimus. τίς δῆρ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ τοῦ πατρὸς; τίς πλοῦτος Ai. 516. Tecmessa sibi parentibus domo gente orbae Aiacem omnium inстар esse debere significat.

Πλούτων deus. αἰτήσαντες ἐνοδῶν θεὸν Πλούτωνα τ' ὁργὰς εὐμενέας κατασχεθεῖν Ant. 1185. Sed non inferorum deum, sed Plutum opum auctorem eo nomine dixit Sophocles in Inacho bis, Vh. 1. Πλούτωνος δ' ἐπελδοδος et VI. 2 (utrumque apud Dind. est fr. 259). τοιόντ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμειφίας χάριν. Sic testis est schol. Ar. Plut. 727, ubi v. Hemsterhusium.

Πλώσιμος navigabilis. φανήσεται μακρόν τὸ δεῦρο πλώσιμος, οὐδὲ πλώσιμον Oed. Col. 669. Sic dicitur imagine a navigantibus sumpta iter Oedipi ex Attica per vim abducendi causa ingrediendum. Affert versum Suidas v. πλώσιμον.

Πλωτός natans. ἰχθύων πλωτὴ γένεῖ inc. XXIII. 9 (678 D.).

Πνεῦμα flatus. 1. Proprie dictum de vento. πνεῦμα τοῦ πεφύκα Phil. 635. οὐκ ἔστι λησταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον 639. ἀετόνου διὰ πνεύματος 1082 ch. τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι El. 554. καὶ νῦν οὐ θάλλος θεοῦ, οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ Trach. 145. tralatum illud ad tutam puerilis aetatis vitam; nullis quasi procellis vexari solitam; in quam sententiam confer τέως δὲ κόρυφαις πνεύμασιν βόσκου Ai. 555., quod eleganter explicuit Lobeckius. — δεινὴν ἄημα πνευμάτων Ai. 659. v. δεινός. Affert Suid. v. δεινόν. ἄημα πνευμάτων autem affert East. p. 732, 24. — Aliter dicitur proverbiali locutione ἄνθρωπος ἔστι πνεῦμα καὶ σιὰ μόνον Ai. Locr. III (43 D.). De Colch. IV. 2. v. πνεύμων. 2. Figurata dicti vocabuli unum exemplum est πνεῦμα ταῦτόν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει Oed. Col. 618., quasi de spirante animo benevolo et amoris pleno: cf. Markl. ad Eur. Suppl. 553.

Πνεύμων pulmo; ut Latinum vocabulum plurali numero dicitur, et proprie quidem: ἐς δὲ πνεύμονας στέγνων διεβόλῃσεν Trach. 564. πλεύμονας, vulgaris attici sermonis forma, est in membr. Br. Aldina et Laur. a. a prima manu. Ceteri Brunckii codd. Vat. et Laur. a. a correctore πνεύμονας, quod iure praetulit Brunckius. — Tralate de visceribus dicitur ὡς — σπαργμὸς αὐτοῦ πνευμῶν ἀνθήσαστο Trach. 775. ad viscera penetrabat, prorsus ut ἐκ μὲν ἰσχύτας βέβρωκε σάρκας πνεύμονάς τε 1043. Priore loco 2 membr. Br. Harl. Laur. b. Ald.; sed Par. Laur. a. c. 9; altero Harl. membr. edd. vett. πλεύμονας, Laur. a. πλεύμονος, colligandum cum insequente ἀργηρίας, Tricl. πνεύμονος,

reptum post in Vat. et Ricc. et v in Laur. a. supra scriptum; certe πνευμόνων sive πλευμόνων dici oportuit. ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὅσοις ἐν ψυχῇ (ἐρως) inc. XXIII. 7 (678 D.). Ad animum significandum transfertur ib. v. 15.: Διὸς τυραννῆ πνευμόνων. Utrouque apud Stobaeum Floril. LXIII. 6. πλευμόνων legitur. Reddendum Sophodi ex Colch. VI. 2 (320 D.). ἐκπνέουσι πνευμόνων ἄπο ex certa emendatione Bergkii Comm. de fragmentis Soph. p. 16., pro πνευμόνων; dictum de ignivomis Aetæae tautis.

Πνέω spiro. Proprium est de vento, sed sic non dicitur. Traducta autem inde locutio τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ πνέοντα νυκτὸς ἡμέρας μιλάσεται Acris. VI. 2. (63 D.), de gravibus visis nocturnis cum ingruente tempestate comparatis. — ἰὼ πῦρ πνεόντων χορῶν ἄστρων Ant. 1132 ch. *ignecorum*, quod affert Eustath. p. 515, 45. πνεόντων Brunckius contra librorum fidem et tragicorum usum, de quo docte expositum ab Hermanno. De sententia v. χοραγός. — *Vivi* significantur: πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θαρεῖν ὕπο Trach. 1150. Cod. Par. πλεόντων. Erf. πρὸς ἐμπνεόντων, offensus duabus praepositionibus. v. πρὸς. — *Ferox animi* dicitur: δρῶ μένος πνέουσαν El. 610. locutio permultis tractata, Abreschio ad Aesch. Eum. 843. Lobeck. ad Ai. p. 342. Intpp. Tryphiodori ap. Wernick. p. 400. Boeckh. Expl. Pind. p. 341. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 394. — Denique de olentibus usitatum est: v. Spanhem. ad Callim. h. Apoll. 38. περὶ δ' ἐμῷ κάρῳ κατάγνεται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον Synd. II. 3. (147 D.) quippe *matula*. Crebrior genitivi usus est.

Πνοή 1. flatus. ὕπνον δι' ἀμφοτέρητος αὐλοῦ πέμπει πνοή Phil. 19. δυνεπνοίς — Θρηῖσαισι πνοαῖς Ant. 585 ch. Respicit Eustathius δύνει πνον πνοήν p. 732, 28. — 2. *ventus.* ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσαφεῖ κόνει κρύψον νιν El. 427. aut defodere inferias aut abiiciendo ventis dare iubet, loquendi formula perusitata veteribus. Quanquam κρύψον est in zeugmate, id quod animum advertit schol. De sententia v. Dorvill. ad Char. p. 442 Lips. — 3. *halitus.* ἐλπικαὶ πνοαί El. 709. δέξαν ἐκβάλλει πνοήν λευκῇ παρειᾷ φοινίλου σταλόγρατος Ant. 1223. αἶμα ἐξέπνευσε bene schol. Mirum non modo Aug. et Laur. b. sed optimum omnium Laur. a. ieiuna sententia scripturam ῥοήν exhibere.

Ποδάγος pedissequus. σὺ ποδαγὸς ἐσπόμεν πόσει Ant. 1181. Accentus generis Arcadius enotavit p. 88, 1.

Ποδαπός scuias. ποδαπὸν; sc. ἄνδρα καθήσθαι φασιν Oed. Col. 1162. ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ παιδίμοις ἔχων ὅμοις Niptr. V. 4 (403 D.). Hoc etiam in illis exemplis est, quae male intellecta iam antiquo tempore in suspicionem adduxere legem atticistarum a Phrynicho san-

citum, ποδαπός de gente et ortu, πῶς de qualitate dici: de qua re exposuit Vir Summus ad Phryn. p. 56. — Verum schol. Dion. Thr. p. 872, 18. τῷ ποδαπὸς τὰ ἰθρικά, ῥόδιος, θράξ, ἔσθ' ὅτε καὶ τὰ ποιό-
τερος, λανός, ξανθός, haec ex recentiorum consuetudine. Deinde per-
git: Σοφ. ἐν Ὀδυσσεὶ ἀκανθοπλήγι. τῷ δὲ ποδαπός, ἀντὶ τοῦ ποῖος
χρησάμενος ἀκριβολογῇ, ποδαπὸν τὸ δῶρον κ. τ. λ. Falso de So-
phocle; qui enim nunquam mare vidissent, remum ventilabrum esse
putantes mirabundi interrogabant Ulixen adventantem, cuius et ubi ter-
rarum tam mira instrumenti figura usitata esset. Sed grammaticum, etsi
Sophoclem perperam intellexit, tamen emendatione iuvandum esse di-
stinctio inepte post ἀκανθοπλήγι posita ostendit. Scribe Σοφ. ἐν Ὀδ.
ἀκανθοπλήγι δὲ τῷ ποδαπός ἀντὶ τοῦ ποῖος οὐκ ἀκρι-
βολογῇ.

Ποδῶ compede vincio. κῶλον ποδισθεῖς (ἀγῆρ) Acris. III. 2 (60 D.).
Emendavimus haec v. δῆλος.

Ποδώκης pernix. θεῶν ποδώκεϊς βλάβαι Ant. 1091. — De tono v.
schol. II. β. 764.

Ποθεινός desideratus. ὃ φθίγμα ποθεινὸν ἔμοι πέμψας Phil. 1431
an. ποθεινὸν ἔμοι coniungenda. ἡμῶν ποθεινὴν κοινόλουν παρουσίαν
El. 1093.

Πόθεν unde. Proprie dicta haec: τίς τε καὶ πόθεν πάρε; Phil. 56.
πόθεν πλέων; 244. πόθεν λαβών Oed. R. 1162. Ant. 397. Hoc loco
πόθεν λαβών cum altera interrogatione τῷ τρόπῳ ita colligantur, ut
interpungendum non sit, et recte virgulam delevit Herm.; plane ita
τίς πόθεν μολῶν σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοὶ κλύειν Trach. 420. σήμαιν
ὅτου τ' εἰ καὶ πόθεν Alet. IV. 2 (91 D.). Legitur apud Stob. Flor.
LXXXVIII. 11. etiam χαλπόθεν, nec minus recte. — Tralatae dictionis
haec sunt: τοῦ ποτὲ τεύξομαι σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος; Phil.
1081 m. Vulgo post μέλεος signo interrogandi distinguitur, intellecta
nec elegantia formulae ἐλπίς σιτονόμος, nec duplici interrogatione in
unum coniuncta, quae res adhuc Erfurdium movit ut ποθέν scriberet.
πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; 1144 m. πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλείστερον κατέ-
σχον Ant. 498. πόθεν δ' ἂν εὖροις — ἄρηξιν; El. 863. πόθεν τοῦτ' ἐξε-
σήμενας κακόν; 1182. πόθεν γὰρ ἂν ποί, ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θῆρ ἔμοι
παρέσθ' εὔνοικαν —; Trach. 704. πόθεν πότ' ἄλυπον ὥδε εὖρον ἄνθος
άνιας; Dionys. I. 1 (182 D.). Horum quaedam, Phil. 1144. Ant. 498.
El. 863. Trach. 704. responsum negans faciunt expectari; qua de re
pinguis quidam nescio quam negandi vim in πόθεν velut in ποῖ et
πῶς animadvertere sibi visi sunt: v. Valck. ad Phoen. 1611. Monk. ad
Aic. 94. Intpp. Greg. Cor. p. 144. — Semel καταχρηστικῶς nonnullis

πόθεν pro πρὸ dici visum Trach. 1006 m.: πόθεν ἔστ', ὃ πάντων ἑλ-
 λάνων ἀδικώτατοι ἄνθρωποι, de quo versu vel Schaeferus erravit Mel. Ci.
 p. 78. Sed nec Hermannum probaverim unde mihi auxilio adeste inter-
 pretatum, esse enim nullum. Non videtur de ope ferenda cogitare So-
 phocles; proprie dictum puto, unde estis, i. e. quorum hominum pro-
 genes, unde prosati, qui Graeci videmini quidem, sed beneficiorum
 gratiam non eam, quae Graecos decet, refertis.

Ποθέν aliunde. μή με λάθῃ προσπεσὼν ποθέν Phil. 156 ch. ἡρώγει
 ὄντων ὑδάτων ἐνεγκὲν λουτρά καὶ χοάς ποθεν Oed. Col. 1595. λῶνους
 φρένας — ἀμείψασθαι ποθεν Trach. 734. οὐ δὴ ποθ' ἡμῖν ἐνυγενῆς
 ἦκεις ποθέν; El. 1193. Ellipticam loquendi rationem monstrat ἔλφος,
 εἰ ποθέν, ἥ γένυν ἥ βελών τι προπέμψατε Phil. 1189 m.

Ποθέω desidero. τὸ γὰρ νοσοῦν ποθεῖ σε ἐνυπαραστάτην λαβεῖν Phil.
 671. ποθοῦντι προϋφάνης Oed. Col. 1501. ὃ γ' Ἀιδης τοὺς νόμους τού-
 τος ποθεῖ Ant. 515. καὶ βλέποντα μή ποθουν Ai. 941. τὸ γὰρ πα-
 λαῖον Ἄργος, οὐπόθεις, τότε El. 4. αἶε μὲν γὰρ ποθεῖ, ποθῶν δ' οὐκ
 ἀξιοὶ φανῆναι (Ὁρέστης) 166 m. ποθῶ τοῦ σοῦ θανοῦσα μή ἀπολείπει-
 σθαι τάφου 1159. τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων οὐκ ἂν μεθ-
 εῖτο Trach. 195. Schol. et Erf. τὸ ποθοῦμενον interpretantur, quasi
 activum pro passivo dici possit, quia activa quaedam deponentis forma
 utuntur ex abundanti. Refutat hoc commentum et docte Herm.; τὸ πο-
 θοῦν desiderium est in populi animis regnans, inde populus ipse desiderio
 plenus, cui vocabulo explicando adiicitur ἕκαστος θέλων ἐκμαθεῖν. —
 Passivum: τάκειθεν εἰ προθοῦμεθα Trach. 629. ab Hercule scil. v. Her-
 mann. Cod. Harl. ποθούμενα, quod noli cum Hermanno ποθοῦντα ex-
 plicare, cum subaudiendum sit ἐστὶ, i. e. εἰ ποθεῖται τὰ ἐξ ἐμοῦ ἐκεί-
 θεν: bene enim sic τάκειθεν ut τὰ νῦν pro νῦν dici potuit. — Depo-
 nens media formae est ποθούμενα γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι Trach. 103 ch.
 Pluribus exemplis collatis defendit Eustathius p. 806, 37. hunc secutus
 Stephanus de Dial. Att. p. 65.

Πόθι ubi. καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι παῖς ναίει Trach.
 98 ch. De structura dixit Pors. ad Hec. 1038. Laur. a. Flor. Iuntt.
 πόθι μοι πόθι μοι (Laur. a. Ald. altero loco πόθιμοι). Cod. Par. πόθι
 πόθι πόθι μοι παῖς.

Ποθὶ alcibi. τίς — τὸν ἀμόθυμον, εἰ ποθι, πλαζόμενον λείσσω
 ἀπύοι Ai. 870 ch. de ellipsi v. ei.

Πόθος desiderium. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἔκετο Phil. 597. ὅπου σε χρεια
 καὶ πόθος μάλιστα ἔχει 642. οὔτοι βλον μοι — πόθος Oed. R. 518.
 πότερα πόθοισι (ἡλθε); Oed. Col. 334. i. e. πόθῳ. σὺν πόθῳ γὰρ ἡ
 χάρις 1108. ὡς μάλιστα ἂν, εἰ πόθῳ λάβοις 1675 m. sc. βαλῆς s. λάβοις.

ν. Herm. πόθος καὶ πακῶν ἀρ' ἦν τις 1694 m. ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον Trach. 107 ch. εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ 367. amore, velut ταύτης πόθῳ 431. et τὸν σὸν ἐκμήναι πόθον 1132. τὸν πόθον τὸν ἐξ ἱμοῦ ἰ. e. ἱμὸν Trach. 628. οὐ νιν — ἐρεῖδον ἀσμενος πόθῳ 752. τοῦ βίου δ' αὐδούς πόθος El. 812. Selectiore propter pronominis possessivi dicendi rationem sunt τῶμῳ πόθῳ Oed. R. 969. mei desiderio, et παρος τοῖμοῦ πόθου προΐθιντο τὴν τυραννίδα; Oed. Col. 420. Doctius de hoc vocabulo egit Ilgen. Opusc. Philol. vol. I. p. 29. Accentum enotavit Etym. M. p. 678, 36. Arcad. p. 49, 9.

Ποῖ quo. Non confunduntur Sophocli πῇ et ποῖ, ne specie quidem, quod in ὅπῃ et ὅποι fit, nec, si recte introspexeris, ποῖ et ποῦ. 1. De locis dictum proprie ποῖ λέγεις; relatum ad ἐκείσε Phil. 803. ποῖ μεθῶ (σε) 805. ὅρα ποῦ στάσεις, ποῖ δὲ βάσεις 823 ch. ποῦ Flor. Γ. βήσσει ut στήσσει tralatam dictionem monstrant, sed adverbium propria uti censendum est verbo motus significanti additum, nisi adiciatur vocabulum figuratae dictionis indicio, velut fit Phil. 884. Oed. Col. 167. ποῖ γὰς φέρομαι τλάμων; Oed. R. 1308 an. ποῖ φύγω Oed. Col. 832. ἀλλὰ ποῖ φύγω; 1735 m. ποῖ μόλωμεν —; 1745 m. ποῖ γὰς ἦκω Trach. 980 an. πῇ μου ψαίνεις; ποῖ κλίνεις; 1002 m., quae voculae una compositae perspicue quid differant intelligi faciunt. ποῖ τις οὖν φύγη; ποῖ μολῶν μένω; Ai. 398. 399 m. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς πόλους βροτούς; 985. Affert Suid. ν. ποῖ falso explicans ποῦ. ποῖ βλέπων πότ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1269. βλέπει enim tralate dictum, ποῖ non est. Ceterum Tricli. ποῦ inepta sententia. ποῖ δ' ἐμπορεῖς; El. 397. Flor. Γ. ποῦ, et consimili vitio ποῦ φέρεις τάδ' ἔμπυρα pro τῇ φέρεις, plane ut Ald. Iuntt. codd. Mosqu. Lipss. Mon. ποῖ φέρεις. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν; 802. ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος αὐτὴ θ' ὀκλεῖ —; 983. — 2. Transfertur ποῖ inprimis ad cogitationem aliquo accidentem et relatum, dictaque aliquo pertinentia significanda. ποῖ πότ' ἐξέβης λόγῳ; Phil. 884. λόγων Harl. quod coniectura assecutus Brunckins est ficta elegantiae specie captus, nec animadverterunt Erf. et Buttm. id minime ad sententiam aptum esse, quam talem constitui oportet: quonam tendit oratio tua. ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ Oed. Col. 167 an. ποῖ φρεσῶν ἔλθῃ; 311. ποῖ λόγων ἐμμηχανῶν ἔλθῃ; El. 1165. οὐκ ἔχω τάλανα, ποῖ γνῶμης πέσω Trach. 702., quod exemplum cum altero Phil. 823. interrogationem indirectam solum monstrat. — 3. Sed perperam ποῖ et ποῦ confundi credideris in his exemplis. Propria dictio, cuius rara exempla apud omnes scriptores sunt, σχῆμα κατὰ τὸ σημαίνόμενον vel intelligi aliquid extrinsecus postulat. ποῖ γὰς; Phil. 1195 ch. Proximum est πατέρα ματεύων, inde autem sumi oportet εἰ, quonam abire patrem

quæsituro animas est? ποῖ δὴ αὐτοὺς ὡς ἐρῆμος — αἰὲνα τέλειον ἔω; Oed. Col. 1731 m. Non diceret Ismenā, sed vel πῇ, *quam via*, vel ποῦ, *ubi*, nisi dudum de quaerendo perfugio sollicita, ad quam rem iterum et saepius revolvuntur sorores v. 1735. 1745. — Transferruntur haec: ἃ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις; Oed. Col. 227 m. „*quorū sum persolves* sic est dictum, ut significetur, quonam adducturus sit effectiōnem promissorum suorum chorus, ut rata sint.“ Herm. Male Musgr. *quomodo* interpretatur, id quod πῇ dici debuisset animadvertit quidem Schaeferus, sed in eo fallitur, quod ποῖ et πῇ idem significare genere solo diversa existimat. Ceterum B. Brunckii et Vat. ποῦ, idemque in T. Tricliniano supra scriptum. Eadem *finis attingendi* inest vis Oed. Col. 477. τὸ δ' ἔθεν ποῖ τελευτῆσαι με χρεῖ; Olim Elmsl. corrigebat πῇ, post repudiavit, et recte quidem: „*reliqua vero quonam adducere me oportet.*“ Herm. ποῖ γὰρ μερεῖς ῥάθυμος, εἰς τὸν ἐλπίδων βλέψας ἔν' ὀρθήν; El. 946. ποῖ, εἰς τινὰ χρόνον. schol. et Suid. v. ποῖ ποτέ, quos Seidlerus sequitur ad Eur. Iph. Taur. 346., et exquisitior illa sententia: quanquam facilitate intelligendi altera commendatur *falso*, ab Elmsleio (ad Iph. Taur. Markl. 358. in Mus. Cr. Cantabr. fasc. VI. p. 287.) et Hermannō l. c. probata, ut ποῖ βλέψασα coniungantur, cf. v. 983. Unum relinquitur οἱ δ' ἀνθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν; Oed. Col. 336., ad quae verba Ismene respondet εἰς οὐπὲρ εἰσι. Brunckius ποῦ, idque in Laur. b. Vat. repertum, sed in illo *χερεῖν* pro *πονεῖν*. Bothius olim et Spaldingius *πέναν* suadebant, non minore errore quam λόγῳ Brunckius Phil. 884. Sed nec Reisigium nec Hermannum probō illum ἔβησαν subaudientem, hunc *quo illi abterunt*, ut non *ipsi potius hunc laborem suspiciant* interpretantem; in huius enim ratione non particulam ubi apud Sophoclem quaeram, ambigo. Coniungo ποῖ πονεῖν, nec ἔβησαν sed εἰσὶν intelligo mente addi: *quosque aliis rebus indulserunt*, illius ut rationem habere non possint. — Haec satis accurate introspecta oculis πῇ et ποῖ etiam secundum aliorum scriptorum sermonem explicandis accommodari poterunt; certe apud Sophoclem dubitandi causa nulla, ut haerendum non sit in his, quae cum veteres doctores, velut Etym. Gud. p. 464, 41. Ammon. p. 112. 121.; tum recentiores multi velut Elmsl. ad Iph. Taur. 358. Monk. ad Alceat. 874. Pors. et Schaefer. ad Hec. 1062., hic etiam ad Oed. Col. 227. ad Phalar. Epp. p. 296. Lips. et in Passovii lex. v. ποῖ, denique Heindorf. ad Plat. Parm. p. 215. parum distincte disseruerunt.

Ποῖ proprie *alicubi*. ἡ μάθω μολοῦσά πῃ Oed. Col. 26. Tralate: ω Ζεῦ — μή ποτ' εἰδῶμαι σε πρὸς τοῦμόν οὕτω σπέρμα χωρητὰν ποῖ

Trach. 303. *quoque*. Optat Deianira, ut Iapiter nulli non suorum parcat. "Schaefer, Cod. Harl. πρὸς τὸν Ἰαπετὸν οὐδὲν ἄλλοις ἐπιτρέψαι."

* *Ποιά rascum*. Ἰδαία μύρων λειμώντα ποία μῆλων Ai. 597 ch. πειδὸν τὰ Τρωϊκόν. est. Haec librorum lectio (modo quod ποία est in nonnullis, ut optimo Flor. Γ.) ad metrum non quadrat, etsi scholiastae convenit explicationibus. Locum in paucis Sophoclis desperatum Hermannus coniectura sic refingit Ἰδαία μύρων λειμώνι ἀποινα; v. ἀποινα et λειμώνος; felicissime nunc sanavit Vir Summus λειμώνι Ἰπανία μῆλων corrigendo. Ceterum ποία acui iubent Etym. M. p. 704, 59. Greg. Cor. p. 220. ποιὰ pro ποία Doricum dicens, Eust. p. 70, 34. coll. Reiz. de Acc. Incl. p. 121.

Πολας n. pr. Πολαντος νίος Phil. 5. ὁ τοῦ Πολαντος παῖς Φιλοκτήτης 263. Πολαντος τέκνον 318. 459. ὁ παῖς Πολαντος 329. τῷ Πολαντος τόκῳ 1214. ὁ Πολαντος παῖς 1245. παῖς Πολαντος 1396 an. Πολαντα πατρί 1416.

Ποιέω. I. *Formae*. 1. *Activi praesens* ποιῶ. Oed. R. 918. Flor. Γ. ποῶ. ποιῆς Phil. 585. 742. Flor. Γ. Laur. a. ποιῆς. El. 614. Flor. Γ. Laur. a. ποιῆς. ποιῆ Phil. 914. Flor. Γ. ποιῆ. Laur. a. ποιῆν. El. 311. Flor. Γ. ποιῆ. El. 613. Flor. Γ. ποιῆ, Laur. a. ποιῆ, sed τ. erasum. — ποιῶ coni. Ai. 1374. Laur. a. ποῶ et idem a. corrigere Flor. Θ. ποιῶσι Thyest. IV. 2 (237 D.). — ποιῆει Phil. 407. Flor. Γ. ποιῆν, Phil. 937. με δρᾶν, quod sic praeferendum erit, Flor. Γ. Laur. a. Par. B. Vat. 998. Oed. R. 537. Oed. Col. 1022. 1041. 1513. Trach. 384. 389. 595. Laur. a. b. ποιῆν. El. 329. ποιῆν Flor. Γ. Δ. El. 377. Flor. Γ. ποιῆν, ut Eustathius p. 1326, 57. ποιούση Ant. 72. — futur. ποιήσω Phil. 120. Laur. a. ποιήσω. El. 1034. ποιήσω Lips. b. Trach. 1239. ποιήσεις Oed. Col. 658. Ai. 1134. 1335. ποιήσεις Laur. b. El. 1033. — aor. coni. ποιήσω El. 1268. ποιήσης Ai. 1348. ποιήσον Oed. R. 543. ποιήσαι Oed. Col. 1037. ποιήσας Ant. 321. — 2. *Passivi* nulla pars exstat praeter participium ποιουμένων Oed. Col. 116. ποιουμένοις El. 269. — 3. *Medii praesens* ποιούμαι Ant. 78. ποιῶ Oed. Col. 590. ποιούμεθα Ant. 190. Ricc. ποιούμενοι. ποιού Phil. 586. Ant. 543. ποιούσθαι Oed. Col. 279. ποιούσθαι Phil. 548. Laur. a. ποιούσθαι. Oed. R. 240. Oed. Col. 460. 1146. ποιούμενος Phil. 375. Oed. Col. 1287. El. 294. ποιούμεναι Ant. 537. ποιούμενοι Phil. 495. Memorabile est ποιῶ, ποιῆς in optimis libris Flor. Γ. Laur. a. tam crebro reperiri, quamquam non tam constans eius usus est, ut nimia diligentibus codicum cultoribus mutandae scripturae religio esse debeat. Sed ea scripturae, Doriensium potius quam Atheniensium propria putanda (v. Intpp. Greg. Cor. p. 72.), a nimia correctorum quorundam diligentia profecta videtur, ὅτι ne in

thesi corripereatur caventium; nec tamen ποῖας et τοιοῦτος quisquam aliter scribere aggressus est. Hermannus quam sententiam ποῶ Attico olim professus est praef. ad Hec. p. XXV. dudum abiecit. — II. *Usus*. 1. *Activi* duae potissimum significationes sunt, altera *faciendi* i. e. *exsequendi* et *perficiendi* quod constitueris tu vel alius, *efficiendi* altera. Prior haec exempla habet. ἔγω ποιήσω Phil. 120. ὅρα τι ποιῆς 589. ὅτου τοσόνδ' ἰγγὴν καὶ στόνον σουτοῦ ποιῆς; 742. ὃς οὐδὲν ἤδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν 998. τοῖγαρ ποιήσω κοῦκ ἀπώσομαι Trach. 1239. ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; Oed. R. 537. οἶσθ' ὡς ποιήσον; 543. γ. οἶδα. Aldus cum plerisque codd. ποιήσων, sed Florr., ut videtur, verum servarunt cum Suida v. οἶσθα. πῶς οὖν ποιήσεις; Oed. Col. 658. τί δῆτ' ἀφανρῶ φωτὶ προστάσεις ποιεῖν; 1022. μηδὲ τήνδε τήν κέκλιν ἐνὸς ποιήσαι — ἀσθενεστέραν 1037. εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν 1041. χῶτι χρὴ ποιεῖν λέγε 1513. καλὸν μοι τοῦτο ποιοῦσθ' ὅταν Ant. 72. οὐκ οὐκον τὸ γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτὶ 321. εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημάνουμένος Ai. 1134. τί ποτε ποιήσεις; 1335. ὡς ἂν ποιήσης, πανταχοῦ χρησιὸς γ' ἔσει 1348. μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ 1374. οὐδὲν ὦν λέγει ποιεῖ El. 311. τοιαῦτα — καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν 329. εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ 1033. καὶ μὴν ποιήσω 1034. τί μὴ ποιήσω; 1268. Adde tritam formulam τί χρὴ ποιεῖν; Phil. 937. Trach. 384. 389. 595. Eiusdem significationis *passivum* retinens est. ἐνεστιν ἡδύλαβεια τῶν ποιουμένων Oed. Col. 116. ὥσπερ ἐγγέλῳσα τοῖς ποιουμένοις El. 269. — Altera verbi vis pauciora ex Sophocle documenta sibi postulat. παρουργίας, ἀφ' ἧς μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν Phil. 407. τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν τὸ τ' ἐνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ 914. ἢ σ' ἐγὼ — καὶ τὰρχα τὰμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ El. 613. οὐ γὰρ ποιῆς τοῦργον 614. tu rei auctor es. τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; Trach. 740. λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν (sc. οἱ λόγοι) Thyest. IV. 2. Orta hinc locutio est ὅτ' οὐκ παραινῶς οὐδὲν ἐκ πλέον ποιῶ Oed. R. 918. *proficio*. — Relinquitur unum exemplum verbi cum duobus accusativis dicti, quod *aliquem aliqua re afficere* significat. ἢ ταῦτα δὴ με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; El. 377. — 2. *Usus medii*, quod dicitur, *veri duplex* reperitur, alter, cum *nobis aliquid*, alter, cum *nostrum aliquid* aut *facimus* aut *exsequimur*. Illius rationis exemplum est οὐδὲν ἐνδοῖς ποιούμενος Phil. 375. *nil* (mibi) *reliquum faciens*. Alterius plura. ὁ συν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος El. 294. Sententiam Eustathius memorat p. 1072, 41. 1507, 32. ἔδοξε μοι μὴ σῖγα — τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι Phil. 548. οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι Oed. Col. 1146. Versum cum prioribus duobus apposuit Suidas v. βάρος. μηδ' ἃ μὴ θίγες ποιοῦ σεαυτῆς Ant. 543. Ab hac altera potestate illa exorta

est, qua aut *se alteri* aut *alterum sibi* quis *comitem addere* aut *eiusdem rei participem* dicitur. τὸν ἄνδρα — μήτ' ἐν θεῶν εὐχαΐαι μήτε θύμασιν ποιῶν ποιῆσθαι Oed. R. 240. πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος ἄρωγόν Oed. Col. 1287. τοὺς φίλους ποιούμεθα Ant. 190. οὐκ αἰσχύνομαι ξύμπλον ἐμαντῇ τοῦ πάθους ποιουμένη 537. cf. Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 556. — Sed veri medii vis in ea forma minime semper cernitur. Quippe *figuratae dictioni* constitutum *deponens* est aliquando. Nam *pendendi* vel *existimandi* significationem refert. τοῦμὸν ἐν συμπεῖ μέρους ποιούμενοι Phil. 496. καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιῆσθε μηδαμῶς Oed. Col. 279. Libri plerique *μοίρας*, Par. B. T. Vat. Farn. Tricl. *μοῖραν*, quod iure revocavit Schaeff., cum Brunckius *ᾠραν* scripsisset; de loquendi ratione ad sensum instituta disputavit Hermannus, quanquam quod comparat *ῥέος ἰσχυτε* μηδὲν ὅσ' αὐδῶ totum dissimile est. τὸ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἰσχυς, ἢ δὲ οὐδενὸς ποιῶ Oed. Col. 590. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιῶμαι Ant. 78. i. q. ἀτιμάζω sc. τὰ θεῶν ἔτιμα. Ex hoc versu locutionem enotavit Phrynichus App. Soph. p. 35, 3. Tralatum dicendi genus etiam haec duo exempla monstrant, a quo genere Graeci cum efficiendi exsequendi gignendi vim alienam esse viderent, qua erant iudicii elegantia, medio uti communiter decreverunt. εἰάν — θελήτ' μου σὺν προστάταις σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς ἀλκῇ ποιῆσθαι Oed. Col. 460. Cum nuntius dixisset σὲ θήσομαι τῶνδ' αἵτιον, Neoptolemus respondet ποιῶ λέγων Phil. 586.

Poieticus pascuus. νᾶπει ποιάεντι Oed. Col. 156 ch.

Poikilw tralate *varie* et *insidiosae* loquor. ὡς ἐγὼ νοσῶν οὐδὲν ξυλήμ' ὦν σὺ ποικίλλεις πάλαι Trach. 1111. De Trach. 411. γ. ποικίλος.

Poikilómhctis *vario* et *versuto consilio*. ποικιλομήτιδες αἵται Ter. IX. 1 (519 D.).

Poikilos varius i. e. *variegatus* cum forma tum colore. ποικίλῳ φάρει Ter. 525 D. (Br. non habet, repertam ap. Herod. π. μον. λέξ. p. 36, 23.). τὸ ποικιλότατον ξουθῆς μελλώσης κηρόπλαστον ὄργανον Polyid. IV. 2. (464 D.) *favi melle pleni*. — Tralate *varius* i. e. *de versutia et insidiis suspectus*. κατὰ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχανήμα ποικίλον Oed. Col. 766. Sic bene Brunckius scripsit. τί ποτε ποικίλας ἔχεις Trach. 411. Aldus et Brunckii membr. ποικίλλας, alii Brunckii codd. et Laur. a. ποικίλας, quae est vera scriptura ab antiquioris libri descriptore non recte intellecta. Ridiculi sunt, qui hoc non mutatum retinentes repente ad Deianiram converti Lichae sermonem velle videntur.

Poikilóstolos. ἤλθόν με νῆϊ ποικιλοστόλῳ μετὰ Phil. 343. Non *κνανόπρωρος*, *μιλτοπάρηος*, *περικαλλῆς* Homericæ vocabula respici videntur, sed νῆες εὐσσελμοί, πολύζυγοι, πολυκλήτιδες.

Ποικιλωδός implicata et dolosa canens. ἡ ποικιλωδὸς ἄρχη Oed. R. 130. Suid. v. ποικιλωδός. Cf. Stanl. ad Aesch. Prom. 662. Valck. ad Phoen. 50.

Ποικίλως varie, eisdem adsignificationibus, quae in ποικίλος et compositis insunt. ποικίλως αὐθώμενον Phil. 130. Affert Eust. p. 896, 54.

Ποιμαντήρ proprie pastor, sed rectorem significat ναῶν τε ποιμαντήρων Naupl. V. 10 (379 D.). ποιμαντήρων sueto vitio legebatur ὄψιμ ap. Achill. Tat. Isag. ad Arat. Phaen. 1.

Ποιμήν pastor. ποιμήν ἀγροβότας Phil. 214 ch. ποιμήν γάρ ἦσθε Oed. R. 1029. ποιμήν ἄλλος 1040. — Tralatam dicendi rationem habet σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα Ai. 353 m. Ajax chororum mantarum alloquitur. Schol. τῶν ἐμὲ ποιμαίνοντων καὶ θαλπόντων, inepte: non erant enim ulli, nec video, quomodo rem adeo diversam Hermanus cum illo, quod praecessit, μόνοι ἐμῶν φίλων contendere potuerit. Recte de Aiace rege dici intellexere Musgr. et Lobeck.; illi obiectum est, quod ἐπαρκεῖν cum genitivo dictum putaret, huic, proferri debuisset exempla participii articulo carentis pro substantivo dicti. Tamen Musgravi ratio sequenda erit. — Tonum docet Herod. π. μον. λέξ. p. 32, 6.

Ποίμνη armentum et grex armentorum. Singularis semel dictus. δεσμῶντι ἄγων ἤλυθε ποίμνην Ai. 230 an. Scribendum ποίμνην, quamquam adversis, ut videtur, codd. — ποίμναις — ξυνειπόμην Oed. R. 1125. εἰ — ποίμναις τήνδ' ἐπεμπλήπτει βράσιν; Ai. 42. πρὸς τε ποίμνας ἐκτρέπω 53. ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται 63. ἐν ποίμναις πίνων 184 ch. 293., illo loco ποίμναισι Flor. Θ. Lips. a. b. Laur. a. Ricc. πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πέσειν 1240. ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει Polyx. I. 2 (468 D.).

Ποιμνίον armentum et grex armentorum. Deminutivi formam et accentum gerit, usu a primitivo ποίμνη non differt. ἀγρούς σφε πέμψαι κατὰ ποιμνίων νομάς Oed. R. 761. ὀρεοῖς ποιμνίοις ἐπιστάτου 1028. Hinc Eust. p. 1398, 41. ποίμναις ὀρεαῖς ἐπιστάτου affert memoria deceptus. διπλοῖσι ποιμνίοις oppositum ἐν 1135. gregis aperte prae se fert significationem. λείας — κατηναρισμένας — αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις Ai. 27. Suid. v. λείας et κατηναρισμένας.

Ποιή ultio. Ἀρτεμιν, τίνος ποιῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσθ' ἐν Αὐλίδι El. 554. Schol. ἕνεκα τίνος ἀντεκτίσεως. Item λέγει ἡ διὰ.

Ποίημος ultorius (scio apud solum Tertullianum legi, sed unice aptum est). De re ultionem et vindictam spectante οἷς θεός — ποίημα πάθεα παθεῖν πόροι El. 203 m. Affert Suidas v. ποιή. De diis vindictae auctoribus ποίημος Δίκη Trach. 805. ἔτ', ὃ ταχέας ποίημοι τ' Ἐρινύες

AI. 830. Affert Seid. v. 178, et cum inaequantibus v. ποιόν. Cf. Boeckh. Not. Cr. in Find. p. 444.

Ποῖος qualis. 1. Ἰστίν δὲ ποῖον τοῦπος; Oed. R. 89. κακὸν δὲ ποῖον ἁμποδῶν — εἰργα τοῦτ' ἐξελθῆναι; 128. ποῖος — λιμὴν, ποῖος Κισθαίων 420. 421. ποῖα ἔμμετρος προὔβη τύχη; Ant. 383. Sic vulgo; sed iure secundum Reisigii conjecturam ex schol. Rom. petitam, quibuscum partim conspirat Laur. a. τύχη exhibens, dudum scribitur ποῖα et τύχη. ποῖα πόλις ἂν τὰδ' ἐνέγκοι; Aload. VII. 4 (105 D.). — ποῖου ἀνδρός Ai. 1215. Oed. R. 102. ποῖας φροτίδος El. 602. ποῖας πάτρας Phil. 222. ποῖου γε τούτου πλήν γ' Ὀδυσσεὺς ἐρεῖς; 441. ποῖας μερίμνης Oed. R. 728. ποῖας γυναικός 989. καὶ ποῖας στήγης 1164. ποῖας φασίσης — συναλλαγῆς Oed. Col. 411. πράγματος ποῖου; 1172. — ποῖα καθαρῶ Oed. R. 99. ποῖω τρόπῳ Oed. Col. 475. ποῖω sc. χρόνῳ 587. ποῖω σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις; 821. μόρῳ δὲ ποῖω καὶ σφε βουλεύει κτανεῖν; Ant. 768. ποῖω δὲ κάπελυσαι ἐν φοναῖς τρόπῳ 1298. ποῖω νόμῳ El. 569. ποῖω; i. e. τινὲ ἀνδρὶ 1341. — ποῖαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς — ἐξ ὕπνου στῆναι τότε; Phil. 276. πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς Ὀδυσσεὺς ἔπλει; 568. ποῖον μάθημα; 906. ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος; 1189 ch. ἔπραξας ἔργον ποῖον —; 1211. τὸν ποῖον; 1213. ποῖον λόγον; Oed. R. 359. δέδρακε ποῖον ἔργον; 559. ποῖον τότε; 571. ποῖον δέ μου περυσὸν ἤκουσας λόγον; 841. ποῖαν δύναιμι ὧδ' ἔχει διπλὴν; 938. ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βλον τίνα; 1124. ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις; 1129. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἤκειν φέρων; Oed. Col. 585. ποῖον πάθος δέσαντας 610. ποῖαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; 832. ποῖόν τινα; 1165. ποῖόν τι κινδύνευμα; Ant. 42. ποῖαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην; 912. ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; 1036. ποῖον; sc. λόγον Trach. 64. ποῖον; i. e. τί Ai. 734. ποῖαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην —; 409. ποῖαν δόκησιν; 427. ποῖον ὄμμα — δηλώσω πατρὶ —; Ai. 457. ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν; 991. ποῖον εἰρηκας λόγον; Epig. IV (198 D.). τὸ ποῖον; El. 661. Oed. R. 120. Oed. Col. 1704 m. — ποῖω; Phil. 118. — τὰ ποῖα ταῦτα; Oed. R. 291. — ποῖων; Oed. R. 1176. — ποῖοις ἐν ἀνθρώποισι; Trach. 421. ποῖαις ἐνέγκαι μηχαναῖς — πέπλον 771. ποῖαισι τόλμαις ταῖςδε Ai. 46. ποῖοις; Oed. R. 437. δῆμάσιν ποῖοις 1371. ποῖοιςι τούτοις Oed. Col. 389. τρόποιςι ποῖοις; 469. — ποῖας ἡμέρας El. 258. τὰ ποῖα sc. μαντεῖα; Trach. 78. εἰς ποῖους βροτούς; Ai. 985. ποῖους; 1301. αὐλὰς ποῖας Phil. 153 ch. ποῖ' ἐκδακρῦσαι, ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά; 278. τὰ ποῖα ταῦτα; Oed. R. 935. Oed. Col. 897. ποῖας — ἐμῖλλας, ποῖας ἐορτάς 1489. — 2. De usu vocabuli praeter exempla notanda haec sunt. Baro substantivum est: El. 1340. Ai. 734. Utroque loco prorsus in interrogativi τῆς dictionem invasit, cuius usus praeterea tertium exem-

plum est Oed. R. 437. Praeterea substantivi vice dicitur Oed. Col. 1417, et cum articulo Oed. Col. 1704. Oed. R. 120. El. 661. In El. 1341. *ποῖον* interrogantis respondet alterius quaestioni οὐκ οἶσθ' ὅτι μὴ εἰσέλθῃς εἰς χεῖρας. Sed una aliquando sententia cum *τίς* colligatur, utiamsi non descendit a vera natura sua: ἔργον μεμνῶν ποῖον, ἢ πλοῦς τίνα; Oed. R. 1124. Rectius enim *τίς* ibi pro ποῖος dici affirmaveris. Deinde si aliquando interrogat, ut *neganti* sententiae quaestio aequari possit, quod si negatio in quaestione inest, affirmant. βοῆς δὲ τῆς οὐκ ποῖος οὐκ ἔσται λίμνη, ποῖος Κισθαίων οὐκ ἀμφωδὸς τίχῃ; Oed. R. 420. ποῖος γὰρ ἀσπῶν ἤξει εἰς ὀμίλλας, ποῖος δ' ἰορτᾶς —; 1489. ποῖον οὐκ ἀρᾷ καλὸν; Ai. 991. cf. Hmsl. ad Oed. R. l. c. Talis quaestio aliquando est cum *irritatione* *refulantis* vel *congruentis*. ποῖαν δοκῶν; Trach. 427. Haec nuntius Licham mendacii convicturus respondet dicenti ταῦτό φ' οὐκ ἐγγίναται δοκῶν ἐπεὶν κατὰκριβδῶσαι λόγον, hac sententia: ληθεῖς δοκῶν ἐπειδὴ. V. Heindorf. ad Plat. Euthyd. l. II. p. 365. Porro ἄλλος ὁμοίη videtur Oed. Col. 475. θαλλοῖαν, ἢ κρόκιδαν; ἢ ποῖον τρώπῃ; v. Schaefer. ad Eur. Or. 467. — Sed dicitur aliquando ratione quadam a nostro more aliena. Solum enim positum *articulatum* comitem adsciscit: τὸν ποῖον; Phil. 1213. τὸ ποῖον; Oed. R. 120. Oed. Col. 1704. τὰ ποῖα; Trach. 78; ut, si quando omittatur, quod fieri videmus Oed. Col. 1417, id a vulgato usu abhorreere videatur, v. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 79. Ita cum *epitaphio* et *demonstrativo* coniungitur τὰ ποῖα ταῦτα; Oed. R. 291. 935. Oed. Col. 897. At si cum *demonstrativo* solo aut *pronominis* *τίς* colligatur, elegans ea breviloquentia est ambage aliqua reddenda nobis. ποῖον γε τούτου πλὴν γ' Ὀδυσσεὺς ἔρεῖς; Phil. 439. i. e. οὗτος, περὶ αὐτοῦ λέγας, ποῖος ἐστίν, εἰ μὴ Ὀδυσσεύς. ποῖος autem *τίς* τοιοῦτος una continet, πρὸς ποῖον ἂν τὸνδ' αὐτὸς ἐδιδυσεύς ἔπλει; 568. ποῖον ἔρεῖς τὸδ' ἔπος; 1189. ποῖον τὸδε; 571. ποῖοις τούτοις; Oed. Col. 389. ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; Ant. 1038. ποῖαισι τόλμαις ταῖςδε Ai. 46. — ποῖον τίνα —; sc. μῦθον i. e. τίνα καὶ ποῖον τοῦτον Oed. Col. 1165. ποῖός τε κινδύνευμα; Ant. 42. — In El. 845 ch. post τί φῆς; in libris vulgo additur ἀδῶς δὲ ποῖον; Ien. Mosq. b. ποῖαν, cum glossa in altero γῆφμαν, in altero φωνήν. Haec indice versu antistrophico praecedente Triclinio editores elecerunt.

Πόκος villus *lappa*. οἶος ἐτέρου πόκῃ Trach. 672. Correctum est πόκον, non necessaria res: v. ἀργής.

Πολέμῳ tralate significatione *pugnandi* reperitur καὶ μὴ χρεῖς πολέμῳμεν Oed. Col. 191 an.

Πολέμιος hostis. ἄνδρα πολέμον ἐχθρόν τε Phil. 1286. πολέμον δυσμενῇ θ' ἡγοίμενος 1307. τοὺς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολέμιους Ai. 1111.

ἢ σοὶ γὰρ *Δίας* πόλεμος προὔστη πατρί; 1112. *πενίας γὰρ οὐδεὶς ἴσται μέλινον πόλεμος* inc. XXVI. 2. (681 D.). — *hostilis*, ἐν γῇ *πολεμῇ* γῇ *Τροάδι* Ai. 806. — *bellicus*, τὸν ἐκ δαρός γεγῶτα, *πολεμίου νόθου* Ai. 992. *Tæucer se ipsum dicit*.

Πόλεμος bellum. πόλεμος οὐδὲν ἀνδρ' ἐκὼν αἰρεῖ πορηρόν Phil. 434. ἐκ μὲν δὲ *πολέμων* Ant. 150 ch. ἀνόρεος πόλεμος Naupl. VII. 1 (384 D.). φιλεῖ γὰρ ἀνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους Scyr. III (493 D.). — *Figurate dictum* σὺ *δυσθύμῳ τίκοντο* αἰεὶ *ψυχὰ πολέμους* El. 212 an. *rixans cum Aegistho et Clytaemnestra habitas*. *Θυμῷ instrumenti causus est*.

Πολεῦν vergero. *Hominum genus dicitur Γῶν ἀφθιτον ἀκαμάταν ἀποκρίεται*, *ἐπιπείῳ γένει πολεῦον* Ant. 341. Vulgo *πολεῦων*. Quod reprehensum iudicaverat Stephanus, *πολεῦον*, Dresd. a. Triclinianus, et meliores fideiussores Laurr. tres praebent. Nam Vaticanus ipse quoque Triclinianam recensiohem habet. *πορεῦον* Turn. pro var. lect. Illustrant Hesyphii intpp. in v. Valck. Diatr. p. 246. a. Wyttenb. ad Plut. de disc. adul. et am. p. 52, B.

Πολίης urbis tutrix Minervae cognomen. *Ἀθῶνα Πολίης* Phil. 134. Ven. *πολλάς*, Harl. *Παλλάς*.

Πολίος campus. *πολίης ἄμυγμα χαλκας* Ai. 621 ch. *πολῖαι* — *ματίρες* Oed. R. 183 ch. *πολιοῦ πέραν πόντου* Ant. 334 ch. *πολίης πόντου θωὸς ἐρήμετος* Phil. 1108 m. Nisi verisimile esset Homero legendo quasi innutritos poetas illud *θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολίης* ante oculos habuisse, non protinus sequendos Hermannum l. c. et Lobeckium ad Ai. 7. putarem, hypallagen quandam epitheti rectius mari accommodandi inesse existimantes. *Canas arenas dicere poetam minime dedecet*.

Πόλις. De forma unus genitivus πόλεος memorabilis, metro expressus Ant. 162. Significatur l. *urbs*, hominum sedes. πόλις δ' ὁμοῦ μὲν *θυμιαμάτων γέμει* Oed. R. 4. Suid. v. πόλις et multi alii apud Herm. enumerati scriptores et grammatici eo versa utuntur. *τίνας χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν*; Oed. Col. 2. *πύργοι μὲν, οἱ πόλιν στέγουσαν*, — *πρὸς* 15. *πασῶν Ἀθῆναι τιμωτάτη πόλις* 108. οὐτ' ἂν οὐδέλελυθῶς πόλιν ἔλθοι ποτ' αὐθις 427., quod et secundae significationis exemplum habeas. *οἶων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις* 1017. *φόνον προκῆσθαι δημόλευστον ἐν πόλει* Ant. 36. cf. Oed. Col. 427. *τοῦτο καὶ πόλις πορθεῖ* Ant. 296. *αὕτη πόλις ὄλλυσιν* 669. sc. ἡ ἀναρχία. *φίρων ἀνόσιον ὁμήν ἱστιοῦχον ἐς πόλιν* 1070. *τὰν ἐκ παρᾶν τιμῆς ὑπερτάταν πόλεων* 1124 ch. *Εἰρύτου πύλιν ἐπιστρατεύειν αὐτόν* Trach. 74. *Εἰρύτου πύρσας πόλιν* 243. 747. *καπὶ ταύτῃ τῇ πόλει* — *βεβῶς* ἦν 245. *ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν* 258. *καὶ πάλιν ἔπερσε* 363. *ὥς ταύτης πόθῳ πόλις*

δαμνέη πᾶσαι 432. πρὶν τῶνδε πρὸς πόλιν ἀνύσσει 654 ch. ἦσει μέγαν
 κυκλὸν ἐν πόλει Αἰ. 838. Cum hac sententia recte contendas ἐς
 πόλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν sc. στένειν Anti 1232. et μὴ — σπειρῇ ματαίαν
 βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν El. 632. τῶδ' ἐν θ' ἔορταις ἐν τε πανδήμῳ πόλει
 τιμᾶν — χρεῖν 970. πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος Mys. III. 2
 (360 D.). — 2. Longe frequentius urbem civium communem s. civitatem
 significat, quae vocabuli vis regnat, ubicunque aut hominum rei publicae
 aut institutorum sive decretorum mentio fit aut movetur cogitatio. πόλις
 γὰρ ἐστὶ πᾶσα τῶν ἡγουμένων Phil. 386. πόλις γὰρ — ἦδη σαλεύει Oed.
 R. 22. θεός — ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν 28. 18' — ἀνδρῶσαν
 πόλιν 46. ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνθρώπων πόλιν 51. i. e. ὥστε ἀσφαλῆ
 γίνεσθαι. ἢ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε καὶ σ' ἰμοῦ στένει 64. ὅτι
 θρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαμένην πόλιν 72. ὥς τόδ' αἶμα χεῖμαζον πόλιν
 101. Αἰῖος (ἦν) ἡγεμὼν — ἦρην σὲ τήνδ' ἀπειθύνειν πόλιν 104. ἄσας
 ἔπερ θρουμέντας πόλει 165 ch. πόλιν μὲν — φρονεῖς θ' ὅμως οὐκ νόσση
 εὐνεστιν 302. ῥέουσι πειντὸν καὶ πόλιν 312. οὐτ' ἔννομ' εἰπας οὔτε προς-
 φίλεις πόλει 322. ἐννοεῖς — κατάφθεῖραι πόλιν; 331. ἔκη κλύων, ἃ τῶν
 σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν 340. ἐρχῆς — ἦν ἐμοὶ πόλις δωρητός, οὐκ
 αἰτητὸν εἰσχεῖρῃσιν 383. Ad sententiam Suidae commemoratam illam v.
 δωρητὸν, bene contuleris τοῖς ἐμοὶ τότε πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατή-
 σουσεν Oed. Col. 433. κακῇ μ' ἐν εὐνῇ πόλις οὐδὲν ἔδρην γάμων ἐνέδραον
 ἔτρε 529 m. δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλαιάρητος ἐκωφάλησα πύλοισι ἐξ-
 εἰσέσθαι 546 m. — εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσαι Oed. R. 443. εἰ παῖός μιν
 ἐν πόλει — πεκλήσωμαι 521. apud eivets. ὦ πόλις, πόλις 629. καί μοι
 πόλις μετῃστιν 630. σχεδὸν τι πρόσθεν — τοῦτ' ἐκπύρηνθη πόλει 737.
 πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη τάδε 850. i. q. πόλις, v. Vatek. ad
 Phoen. 932. τὸ καλῶς θ' ἔχον πόλει κἀκλισμα μὴ πότε λῶσαι θεῶν
 αἰτούμαι 879 ch. ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ τοι τοῦδε μισθάναι πόλιως δεῖ — ἐστὶ
 θάνατος Oed. Col. 47. sive decreto s. municipali publico. τόλμα — ὅτι
 καὶ πόλις τέτροφεν ἄφελον ἀποστιγνύν 185 ch. μὴ τι πέρα χρόος ἐμῇ
 πόλει πρόσσπης 235 ch. εὐτυχὴς ἔκοιτο τῇ θ' αἰτοῦ πόλει ἐμοὶ τε 309.
 μῆδ' κραίνεσθαι πόλιν 369. eives enim piaculo afficiuntur. πόλις βλε-
 ῖλαινε μ' ἐκ γῆς χρόνιον 441. Κρεόντα — καὶ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει
 457. τῇ πόλει μέγαν σωτήρ' ἀρεῖσθε 460. τίνα πόλεως ἐπέστης προ-
 τροπῇ ἐμοῦ τ' ἔχων 564. πνεῦμα ταῦτόν — οὔτ' ἐν ἀνδράσι φίλοις
 βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει 619. πρὸς πόλιν σ' ἐπιστῆμαι σθένου-
 σαν — μέγα 737. ἦκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πῆματ' εἰς πλείστον
 πόλιως 743. τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπών 762. ἦντι εἰς οὐρᾶς πόλιν τε
 μοι ξυνοῦσαν ἔθρουν 776. ἴσα — πόλις δέ σοι κακῶν ἄντοσ τῆσδ' ἀπλη-
 λαχθῇ χροσός 789. ἰὼ πόλις 837 m. πόλει μάχει γ' ὃ 841. πόλις ἐναιμεται,

πόλις ἐμά 846 ch. καὶ μῦλλον ἄρα φύσιον πόλις τάχα θήσεις 862. τάνδ' ἄρ' οἴκεται νέμει πόλιν 883 ch. δίκαι' ἀσχεῖσαν εἰσελθὼν πόλιν 917. καὶ μοι πόλιν κέρανδρον ἢ δούλην τιμὰ ἰδοῦσθαι εἶναι 921. οὐ — αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αἰτοῦ 933. οὐτ' ἀνανδρον κήνδε τὴν πόλιν λέγων 943. δε οὐκ εἰς τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ· καλεῖν πόλιν 953. hoc et in urbe et inter civitas significare potest. μὲν κήνδε τὴν πόλιν ἐκὸς προῖοντο φωτὸς ἀσθενεστέραν 1036. πόλιν δὲ πεισας 1300. οὐ γὰρ ἔσθ' ὥπως πόλιν κείνην ἔρει τις 1374. μὴ σέ τ' αἰτόνῃ καὶ πόλιν διεργάσῃ 1419. καὶ σὲ — θέλω πόλιν σε κήνδε μὴ φεύσας θανεῖν 1505. ἔσσι γήρας ἄλκινα τῇδε κελοῖται πόλιν 1515. αἱ δὲ περὶ πόλιν — ῥυθμῶς καθύβριστα 1531. καὶ τῶν πάλαι τοῦτ' αὖ φασὶ παρθένην πόλιν κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγόν — Ant. 7. ἢ γὰρ τοῖς θάπτειν ἀπ' ἀποθήκων πόλιν; 44. τὰ μὲν δὲ πόλεως — θεοὶ — ὠρθάσαν πάλιν 162. ἦν δὲ Οὐδύπαιος ὠρθου πόλιν 167. ὅστις πᾶσων εὐδύνων πόλιν 178. τάνδ' αὖ ποῦ πόλιν 191. Ἐπεικέλεια — ὃς πόλεως ἀπερχομένων ὄλωλε 194. τοῦτον πόλιν τῇδ' ἀκακῆρ' ἵχθαι τάφῳ μήτε κεραῖον μήτε κοινῶσαι τινα 203. ἔστις εἴηνος τῇδε πῇ πόλιν 209. τὸν αἰθερὸν καὶ τὸν εὐμετῇ πόλιν 212. ταῦτα καὶ πάλαι πέλειος ἄνδρες — ἀφρόθουν ἐμοί 289. πόλεως ἀπιστήσαντα ἐκ πάσης μῆτιρ 652. ψευδῇ δ' ἐμμαντὸν οὐ καταστήσῃ πόλιν 653. φανῆται κἄν πόλιν δίκαιος ὡς 658. ὅν πόλιν στήσεις, τοῦδε γὰρ κίευν 662. τὴν παῖδα ταύτην οἱ ὀδύρεται πόλιν 689. πόλιν γὰρ ἡμῶν ἄμ' ἀπ' ἀπὸς τῶνδε ἔρει; 730. πόλιν γὰρ οἴκ' ἔσθ' ἥτις ἀνδρὸς ἐσθ' ἐνός 733. αὐτὸν κράκοιεντος ἢ πόλιν νομίζεσθαι; 734. ὥπως πᾶσιμα πᾶν ἐπεκρύγη πόλιν 772. ὦ πόλιν, ὦ πόλιν πολυκτενέμεντος ἄνδρες 834 m. de urbe. haec dici putare, cum statim sequatur. Θέβας εὐαρχάτου ἄλλος; minime verum videtur. δὲ ὀρθῶς τῇδε γὰρ κληρεῖς πόλιν 981. ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς τοσού πόλιν 1002. Agitur de periculo, conferrique potest ὡς βιαίας ἔχεται παρθέμιος πόλιν ἐπὶ πόσου 1129 ch. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τῇδ' ἔχεις σώσας πόλιν 1045. μηκέτι ποτ' αὐτὸν ψεύδεις ἐς πόλιν λακύν 1081. ὦ πόλιν, ὦ γενεὰ τάλαρα El. 1405 ch. πόλιν δὲ δούλην Trach. 282. οὐτ' ἂν ἐν πόλιν νόμοι ἱκαλῶς φέροντ' ἂν El. 1052. πάντη νόμιζε τὴν πόλιν — εἰς βυθὸν πεσεῖν 1062. πόλιν πόλιν ἂν τὰδ' ἐνέγκοι; Alcad. VII. 4 (103 D.). αἰμώφοντον κούρην ἡγήθη πόλιν Andromed. V. 1 (132 D.). ὅπου — καὶ δ' ἐν πόλιν τὰ κρεῖσσονα Eriph. III. 2 (204 D.). οἱ γὰρ ποτ' ὡς γένοιτ' ἂν ἀσφαλές πόλιν Phaedr. III. 1 (606 D.). κωτίλος δ' ἀνὴρ — κηδεύει πόλιν ib. 4. σωφρόνων ἀνδρῶν πόλιν inc. XIX. 1, 2 (674 D.). — Hinc est quod aliquando numerum et multitudinem civium significat. ὦν πόλιν ἀνάρμοτος ὀλλυται Oed. R. 179 ch. — Latius significat patriae et agrorum adsignificatione indita. ὦ πόλιν, ὦ πόλιν πατρίε Phil. 1198 m. ὀδῶν τῇδ' ἐνοικήσεις πόλιν σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν Oed. Col. 1530. urbem et

terram Atticum, ad quod posterius accuratius accomodatur ἑδῆος. — 4. Prima significatio contra positum πόλις habet domus notiosem Ant. 296. 669. 1232. Ἀτρεα στρατόν Phil. 386. Ai. 1052.; γενεάν Kk 1405.; τὰ φίλατα s. res domesticas et familiares Ant. 668.; singulorum hominum appellationes. Oed. R. 64. 312. 521. 850. Oed. Col. 309. 564. 619. 1419. — Articulum huic nomini, etiamsi de certa certorum civitate dicatur, longe crebrius non addi, cum proae orationis mos desideret, in v. ὃ ἢ τέ vidimus.

Πόλιμα κηλεῖ ἐλθὼν — πρὸς τὸ Τρωϊκὸν πόλιμα Phil. 1410. — civitas, ὃ γὰρ ξέας αὖ καὶ πόλιμα καὶ φίλους ἐπεὶ οὐδὲν θαλαίῃ χρίσθαι παρῶσθαι παθὼν Oed. Col. 1492 ch.

Πολίτης civis. ἄνδρες πολῖται Oed. R. 513. Oed. Col. 1575.; ὃ γὰς πατρίδας πολῖται Ant. 800 m. τέρας πολῖταιν τῶνδε Oed. R. 1164.; ἐξήλω πολῖτῶν 1526. sententia perambigua; v. ἕρλος γὰρ τῆδε καὶ πολῖταις Oed. Col. 1097.; βίη νεκρῶν δρῶν Ant. 79. αὐτὰ — βίη πολῖτῶν τόνδ' ἄν ἡρώην πόνον 898. — De tono v. ἀλγής.

Πολίτης civis. ὁ πολῖτης El. 1218. — De tono v. Etym. M. p. 595. 37. Arcad. p. 35. 27, ubi γίτιος πολῖτης scriptum.

Πολλάκις saepe καὶ σοὶ πολλάκις ἐπὶ εὐδαιμονίῃ Phil. 1008. graviores enim dirae iteratae. οὐ πολλάκι δὲ τοῦτον ἐτέγχθη κρατὶ ἐνδράμῃ πλῆγῃσι τότῃ 1442 an. πολλάκις τε κοῖν' ἄπαξ ἦρασ' ἐπαίρων βλέφαρα Oed. R. 1275. olim nimis tetrum Hermannō visum est Oedipum iterato ictu oculos ferire. ὑπὲρ ἡλπίδων ἄνδρας τὸ κέρθος πολλάκις θώλεται Ant. 222. ἢ σε πολλάκις θεοῖα, ἀρᾶται ζωῆα πρὸς δάμωνα μετὰ Ai. 503. οὐδὲν οὐκ ἀλλάκις ἦν σὴν στρατῶν προῖκαμιν ψυχῇ δορὶ 1248, εἶδη πολλάκις καὶ τοὺς αἰσφῶν λόγῳ μάτην θνήσκοντας El. 62. ἐμοὶ σὺ πολλάκις φήμας — προῖκαμιν 1143. τοὺς ἐμῶντας ἀντὸς ἡμερος δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προτεταί Ach. Am. 1. 9 (162 D.). πολλάκις — ἐβλάψα Ter. VII. 1 (517 D.). — Formam πολλάκι semel versu expressam vidimus Phil. 1442 an., ibi Flor. Γ. πολλάκις. — De tono tralaticia mones Etym. M. p. 169. 28.

Πολλαχῇ multifariam. καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός Oed. Col. 1622.

Πολύμορος curvibus dives. τῷ πολυμορῶ — Θῆβα Ant. 149 ch.

Πόλυβος n. pr. πατήρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος Oed. R. 774 ὁ πατὴρ τοῦ Πόλυβος 941. ἢ κέθρυκε Πόλυβος; 943. κίεται παρ' Αἰδῇ Πόλυβος 972. Μερόπης — Πόλυβος ἥς ὄκει μετὰ 990. ἦν σοὶ Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει 1016. αὐτὸ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με; 1017. ὁ Πόλυβε 1394. — τῷ Πόλυβου Oed. R. 490 ch. πατέρα κατακταγῆν Πόλυβον 827. οὐκ ἐστὶν Πόλυβον, ἀλλ' ἐλὼλότα 956.

Πολύγλωσσος multilinguis. πρὸς τῆς πατρίδος καὶ πολυγλώσσον θένος Trach. 1158. de quærsu. Dodonæa varia variis oracula edente. σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βῶη El. 631. de invidiosa vobiscificatione. εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς 788. Illo Trachiniarum versa utitur Eust. p. 335, 44. 1057, 42. Eudocia in Violeto p. 127.

Πολύδωρος n. pr. πῶ. Λαβδακίῳ παιδί Πολυδώρου τε καὶ τοῦ πρό- σθε Κάδμου Oed. R. 267. Utitur his Eust. p. 172, 28. 601, 34.

Πολύζηλος multum amatus. τὸν πολύζηλον πόσιν Trach. 184. — *variis studiis plenus.* τῷ πολυζήλῳ βίῳ Oed. R. 381. Sententiam Stobæo relatam Serm. XLIX. 10. et Suidæ v. πλεονεξία et πολύζηλος, primus demum recte Hermannus intellexit.

* *Πολύθετος γ. πολύθυτος.*

Πολύθετος multum immolando celebr. πολυθύτους τείχειν σφίγος Trach. 753. πολυθέτους Brunnkii membr. Harl.

Πολύτιδος n. pr. Πολυτίδου τοῦ μάντεως Polyid. I. 1 (462 a. D.). Πολυτίδῃ τῷ Κοράνου ib. 2. τῷ Κοράνου emendavimus ego et Bergkii, γ. Κοράνος. Cetera sic legebantur in Etym. Ms. Valckenarii Diatr. p. 200. In Etym. M. p. 681, 24. Ἰὼ locò Πολυτίδος, hoc Πολυτίδῃ, quæ scriptura vitii manifesta est. Corruptissime scriptum utrumque in Gudiano.

Πολύκτερος multicornis. πολυκερὸν φόνον Ai. 55. multorum armentorum caedes dicitur.

Πολύκοιρος multis, quin omnibus, communis: τὸν πολυκοῖνον Αἶδαν Ai. 1172 ch. Sed plane singulari modo πολυκοῖνον Ἀμφιτρίαν dixit in Hydroph. II. (597 D.), si fides schol. Ant. I. scribenti: τὸ δὲ κοῖνον ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφύ- ροις τέταχεν πολυκοῖνον Ἀμφιτρίαν, ἀντὶ τοῦ πολυἀδελφον. Hesychius idem affert γ. κοινόν.

Πολυκτῆμων opulentus, princeps. ὁ πόλεως πολυκτῆμονες ἄνδρες Ant. 835 m.

Πολύκοπος multis remis instructus πολυκόπον ὄχημα ναός Trachl. 653 ch.

Πολυμήχανος artibus et fraude plenus. πολυμηχάνου ἀνδρός Phil. 1120 m. Solertem interpretari non convenit invidiose Philoctetæ dictum de Ulixis fraudibus.

Πολύμοχος aerumnosus. ὁ πολύμοχός ἀλῆτα Oed. Col. 162 ch. τίς πλάγχθη πολύμοχος Ξῷ 1235 ch. librorum scriptura est mire sane explicata scholiastæ τίς Ξῷ τοῦ πολύμοχός εἶναι ἐπιλανθῆ, quasi πολύμοχος Ξῷ idem quod Ξῷ πολλῶν μόχθων significare possit. Valde blanditur facillima Hermannii emendatio πολὺ μόχος, γ. πλῆξ. Sed

nescio an verum Reisigius viderit, explicans τις πολύμοχος ἐπ' ἀρχῇ ἔω sc. τοῦ πολύμοχος εἶναι, quod alteroqui non aptis aliis abundantiae et prolepseos exemplis firmare audeat; sed eo commendari videtur aliquatenus, quod, cum τις πολύμοχος πρὸς τις τῶν πολυμόχων βροτῶν, illud ἔω π' ἀρχῇ desciscere s. eximi de communi mortalium sorte significare possit.

Πολυνείκης n. pr. De recte flectendo vocabule Herodianus Hermanni praecipit, p. 306. XI. πάρεστι δὲ τοῦ Πολυνείκης ὅδε Oed. Col. 1255. Πολυνείκης ἀσθεὶς — ὑπερέπτα Ant. 110 an. Πολύνεικες Oed. Col. 1399. 1416. Ant. 893. Πολυνείκους νέκυν Ant. 26. ἐηλείς κυροσπάρκτον σῶμα Πολυνείκους 1174. — τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη Oed. Col. 376. Aldus, ut Brunckii membr. Laur. a. b. Ricc. a. b., ut dedimus; ceteri libri *Πολυνείκη*. Formam illam magis atticam exemplis firmavit Elmsleius. Ceterum locus ab antiquis grammaticis litera *χ* notatus est, quod natu maiorem Polynicen Sophocles, alii contra tradiderint. τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκη λέγω Ant. 198. Sic Aldus et codd. omnes, nec mutandum.

Πολύξεντος multum politus. Inprimis Homérico nomine dictum ἐν πύλαισι πολυξένοις Oed. Col. 1566 ch. de porta Orci. Insolens Hermannus vocat, cum ad eam perveniatur per speluncas caavis structas asperis pendentiibus. Has Homerus ignorat, deos pariter omnes in domibus regie structis habitare ratus. Elegans est, sed nihil amplius, Musgr. coniectura πολυξένοις.

Πολύπλαγκτος multivagus. ὁ γὰρ δὲ πολύπλαγκτος ἐπ' αὐτῇ Ant 611 ch. cod. Vat. πολέπλακτος; cf. Dorvill. ad Char. p. 604. Et varie vagantem et quasi oberrantem, et in vagos varie errores adducentem epem intelligas licet. Hoc modo scholiastae intellexere, quorum alter οὐδὲν περὶ τῶν μελλόντων ἐπιστάνται οἱ ἄνθρωποι, alter brevius et melius ὁ πολλοὺς πλανῶσα. Consimilis illi dubitatio de Aiace loco nascitur v. 1165. ch.: εἰς ἄρα νείατος ἐς πότι λήξει πολυπλάγκτων ἑτῶν ἀριθμὸς —; Schol. vet.: ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑτῶν ἐμοὶ πότους παρασκευάζων, τουτάρτι τῶν κατὰ τὸν πόλεμον μόχθων. πολυπλάγκτων, καθὼς πολλὰ πλανώμεθα ἐν ἁλλοδαπῇ. Schol. Pal. brevius et obscurius: ὁ ἀριθμὸς τῶν πολυστροφῶν ἑτῶν. Hic igitur de ἐναντοῖς περιελλομένοις cogitasse videtur. Melius ille, ut tamen πολύπλαγκτα ἑτη non dicantur transitive, sed errorum s. oberrationis plenī.

Πολυπληθία multitudo, πολλῶν δ' ἐν πολυπληθείᾳ Tyr. XI. I (583 D.). Parum venuste πολλῶν πολυπληθία.

Πολύπονρος laboris (aerumnae) plenus. μὴ σοι γενέσθαι πολύπον' εἰσὶν Phil. 766. arcus Herculis; cur ille Herculi et Philoctetae ipsi,

quanquam de causa non plane eadem, πολύπονος fuisse, contra Iacobum Qu. Soph. vol. I. p. 311. exposuerunt Wunderus Advers. p. 13. et Hermannus l. c. τίς ὁ πολύπονος ἄγεις. Oed. Col. 205 ch. πολυπόων Ἀχαιοῶν Ai. 624 ch. τὸ βίωτον πολύπονον Trach. 118 ch. Verborum rationem Hermannus exposuit. ὁ Πηλεὺς ἂν πρόσθεν πολύπονος ἐπέεα El. 495 ch. infortunii Pelopidarum causa. Valckenarius olim secundum nescio cuius apud Eust. p. 164, l. narrationem πολύπονος coniecit: v. Hermann. πολύπονος αἰκία El. 515 ch. illud infortunium in de prostatum dicitur. Utroque loco Triclinius ignorantia metri πολύπονος scripsit. De El. 1267. v. πολύστονος.

Πολύπους et πολύπους. Adiectivum *multipes* de ultione divina repente et ut evadere nequeas ingruente: ἤξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἂ — Ἐρμῆς El. 479 ch. — Substantive animal *polyrus*: πολυπόους ὅπως Iphig. II. 1 (289 D.). De sententia exposuit Lennep. ad Phalar. Epp. p. 216. Lips.

Πολύρροφος *multum* i. e. firmiter *consensus*. πολυρρόφου πόρπακος Ai. 572. Affert cum prioribus Suidas v. Εὐρύσσεως et πόρπαξ.

Πολύρροτος *ubunde fusus*: πολυρρότον γὰρ αἶμα ἐπιχειροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλα θανόντες El. 1410 ch. Flor. A. πολυρρότον.

Πολύς. Imprimis *multum* significat, ut tamen singulari numero dicto vocabulo magis aliquando conveniat *magnus*: et vel adiective vel substantive vel adverbialiter dicitur.

I. Adiective dictum. I. *positivo gradu*. δυσχέρεια μὲν πολλή Phil. 472. πολὺ πῆλαγος 631. i. e. *latum*. πολλή κρατεῖ τούτων ἀνάγκη. 909. πολλὰ κλειθεὶς ἱρατίει Oed. Col. 160 ch. πολλή σέ' ἀνάγκη 294. Trach. 294. πολλή γ' ἀνάγκη El. 391. πολλή τ' ἀνάγκη vitiose multi codd. ἡ μάτην πολλή βοή Ant. 1237. τὸ γὰρ παροῦργον οὐκ ἔν' ἦν πολὺ El. 1499. πολὺς ὄχλος Trach. 424. πολὺς χρόνος Ai. 1381. πολὺς — Φρυγὲς τρέφωνος Mys. IV. 1 (361 D.). ἡ πολλή ζῳή Scyr. V. 1. (500 D.) *multa* i. e. *longa* vita. πολὺς πηλὴς inc. CV. 141 (928 D.). — ἐκ πολλοῦ αἵλου Phil. 271. λόγου πολλοῦ καλῶς λεχθέντος Trach. 289. πολλῆς ἀνοίας El. 1043. τῆπ' μωρίας πολλῆς πλέα Ai. 732. οἱ πόρου πολλοῦ πλέω 1091. — πολλῶ στόλῳ Phil. 543. Trach. 496. πολλῶ ἔντατι Ant. 129 añ. πολλῶ σάφ 163. οὐκ εὐμαρτίῃ χρώμενος πολλῇ Trach. 492. χρόνῳ πολλῷ 227. ἐν πολλῷ πικρῶν 792. — πολλῇ εὐμαρτίᾳ Phil. 284. οὐ πολὺν χρόνον 348. πολὺ παρὰ πόδα κράτος 827 ch. πολλὴν στόμασιν Oed. Col. 799. τὸν πολὺν πόρον 1670 m. ὄντα πολὺν Ant. 243. πολὺν χάριν 331. πολὺν γέλων 643. γέλων πολὺν Ai. 296. πολὺν γέλωτα 375. 938. πολλὴν ὕλην Trach. 1185. πολλὸν δ' ἄρσει — ἔλαιον 1186. πολὺν, πολὺν με θαρσύνει τ' ἰθὺς χρόνον Ai. 409 m. ἐν πολλῇ βῆν 1128.

πολὸν ἀγῶνα Acris. XI. 1 (68 D.). πολλὴν γλῶσσαν inc. XIV. 3 (608 D.).
 τὸν πολὺν χρόνον XXXVIII. 1 (696 D.). — plur. πολλά ἐπη Oed. Col.
 304. πολλαὶ δ' ἀπειλαί 664. τὰ πολλὰ ῥήματα 1283. τὰ πᾶλλα —
 βέλη 1510. πολλά τὰ δεινὰ (ἔσσι) Ant. 382. τὰ πολλὰ κτερίσματα El.
 919. πολλαὶ — νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι 1357. — πολλῶν δυσόστων πόνοι Phil.
 506 ch. πολλῶν μηνῶν 713 ch. πρὸ πολλῶν ἀσπίδων Oed. Col.
 1520. πολλῶν — πηκᾶτων ἰκνουμένων 1561 ch. πολλῶν μεθ' ὅπλων
 Ant. 115. πολλῶν ἀφραιηλατῶν μέτα El. 690. πολλῶν δεινῶν στοργῶν
 τ' (ἀχρών) 841 m. πολλῶν καλῶν 907. inc. XX. 1. (675 D.), quod et
 substantive dictum potest esse. ἐκ πολλῶν γένων 1348. πολλῶν παρόν-
 των μαρτύρων Trach. 351. πολλῶν ἐπὶ Ai. 563. πολλῶν ῥημάτων Aload.
 V. 1 (103 D.). πολλῶν χαλίνων ἔργον οἰάων τε inc. LV (712 D.). τῶν
 πολλῶν καλῶν LVIII. 7, 1. — πολλῶν κτεάνων Tham. V. 1 (230 D.). —
 σὺν κακοῖς πολλοῖς Thil. 1010. πολλοῖσι δ' ὄμβροισι ἡλίου τε καὶ ἡμέρας
 Oed. Col. 351. ἐν πολλοῖσιν κακοῖς Ant. 459. τοῖς πολλοῖσιν — κρεταῖς
 Ai. 1222. πολλοῖσι θερήνοισι El. 255. κακοῖς πολλοῖς 590. πολλοῖς ἄλγεσιν
 1178. — πόλλ' ἐγὼ κείνων ἵπο θρῶν ἀντιπάσχω χρηστά γε Phil. 579.
 πολλὰς δ' ὁδοὺς Oed. R. 67. πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας 750. τὰ πόλλ'
 ἐκείν' ὅτ' ἐξέρη κακὰ Oed. Col. 88. πολλὰ δὴ μάτην ἐπη — κατηπελή-
 σαν 664. πολλὰς γὰρ ἔχον φροντίδων ἐπιστάσεις Ant. 225. σάξει τα
 πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία 672. μὴ πολλοὺς εἶμι τροχοὺς ἀμυλητήρας
 ἡλίου τελῶν 1051. πολλὰς μὲν θηρίων. ψδᾶς, πολλὰς δ' ἀνέρες —
 στέρνων πλαγὰς El. 88 an. τὰ πολλὰ πνεύματα 554. πολλὰ — πανδᾶ-
 κρυτ' ὁδύσματα Trach. 49. πολλὰ κύματα 112 ch. πάθη — πόλλ' ἐκλευ-
 σάμην 152. πολλοὺς ἀγῶνας 158. πολλὰ δὲ πῆματα καὶ κακοπαθῆ 1267 an.
 πολλὰ — κακὰ Ai. 1116. ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνώνητ' ἐπη 1251. πόλλ'
 ἔχει σιγὴ καλὰ Aload. IV. (102 D.); certe rectius exprēbatur καλὰ καὶ
 ταῦτα πολλὰ, quam πολλὰ καὶ ταῦτα καλὰ, quod idem etiam in κακὰ
 verum esse credo. πολλὰ σοφὰ Alet. II (89 D.). inc. VII. 3 (658 D.).

2. Comparativus gradus. ὅτ' οὐδὲν ἦν — πλέον Ant. 268. cf. Valck.
 Diatr. p. 150. τοῦ πλέονος μέρους Oed. Col. 1213 ch. πλέονος χρόνος
 Ant. 74. — τὸν πλέον χρόνον Trach. 728. μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης
 τίθει Ai. 356. οὐδὲν εἰς ὅψιν πλέον 863. οὗτος γὰρ πλέον τὸ θάρος
 εἶχε Phil. 592. οὐδὲν ἐξιδῶς πλέον Oed. R. 37. ἄπεισι πλέον τοῦ
 καθήκοντος χρόνου 75. v. πέρα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος 93.
 πλέον φέρεται 501 ch. τῆς ἐς αὐριον οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας
 574. εἰμι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον 1141. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν
 ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τάνδρος ἔχετε 1613. — plur. πλείοσιν λόγοις El.
 1345. τούτοις τε καὶ σοφωτέροις ἄλλοις τούτων πλείοσιν χραζόμενοι
 1363. — εἰ τις δὴ ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογιέται Trach. 490.

πλείους κήρυκας Ai. 1094. καὶ ἂν λάβοις τὰ πλείονα Oed. Col. 800. πλείω κατὰ Ant. 918.

3. *Superlativus gradus*. πλείστον εὐκλείας γέρας Phil. 476. i. q. μέγιστον. πλείστη βλάβη Ant. 1038. — τὸν μὲν πλείστον χρόνον Trach. 247. Ai. 304. ἀριθμὸν πλείστον Ant. 885. — plur. χυτέρως πλείστες Trach. 460. ὥς τις πλείστ' ἄνηρ — ἡθληται κισσινεύματα Oed. Col. 569.

II. *Substantiva dictum* I. *positivus gradu*. πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκῆσω El. 210 an. Unum hoc exemplum singularis numeri reperio. — πολλοὶ συνεξήκουον Trach. 370. πολλοὶ γάρ — εἰ φράσσεται μοι 456. ἢ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι Ai. 1338. πολλὰ γὰρ τάδε — γένοιτ' ἂν Phil. 305., neque enim adverbiascit πολλὰ, cum non de eo agatur, quod saepe fiat, sed de multis et variis vicissitudinibus sortis humanae. μὴ πόλλ' ἄγαν εἰρημέν' ἦ μοι Oed. R. 767. ne nimia dixerim. πολλοὶ γάρ — μοῖρ' ἐνευενάσθησαν 981. τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα Ai. Locr. IV. 6. (14 D.), quanquam subiecti notionem etiam in καλῶς εἰρημένους quaeri licet. τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν Aoris. VI. 1 (63 D.). πολλοὶ γάρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί Niptr. IV. 2 (408 D.). Possit hoc etiam adiective dictum videri. — πολλῶν ἂν ἤκοις ἄβας τυχεῖν El. 787. ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσεῦρον πιστόν 1343. καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο Phil. 643. εἰς ἅπ' πολλῶν ταχθεῖς 1128 ch. ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταια Oed. R. 874 ch. πολλῶν ἀκαύων Oed. Col. 557. πολλῶν ἐν πολυπληθείᾳ Tyr. XI. 1 (583 D.). — ἐν πολλοῖσι παῦρα — λέγω El. 678. πολλοῖσι μὲν ἄσπετον Trach. 422. πολλοῖσι οἰκτρόν 1060. τοῖς πολλοῖσι — βροτῶν Ai. 667. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος Oed. R. 845. πολλοῖς μὲν ὄντας ἀνδρῶν Ant. 612 ch. μὴ στείρε πολλοὺς τὸν παρόντα δαίμονα Tyr. XIII. 1 (585 D.), i. e. ἐν πολλοῖς. σκαιεῖαι πολλοῖς inc. VIII. (660 D.), quod et adiective dictum putes. — πολλὰ πρὸς πολλοὺς με δὴ ἐξῆπας El. 510. πόλλ' ἄγαν λέγειν 613. πόλλ' ἀντιφωνεῖς 1493. πολλὰ παθόν 1500 an. δὲ αὐτὸν πολλὰ μὲν λόγοις ἐπεδόθησθε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενί Trach. 262. πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν 786. πόλλ' ἀναστάντων 935. πολλὰ καθάριων 1008 m. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κοῦ λόγῳ κακὰ — μοχθήσας ἐγὼ 1035. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς Ai. 589. ἢ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσαν γινῶναι 1397 an. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη Phil. 1036. ἴστε πολλὰ μὲν με δακρύσαντα δὴ Oed. R. 66. ἐκ γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν 120. πολλὰ κἄν ἄκων ἔδρων 591. πρὶν ἀνέρεσθαι, πολλὰ πνέσθαι, πολλὰ δ' ἀθῆναι 1304 an. σφῶν πόλλ' ἂν παρήνουν 1512. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια Oed. Col. 812. ὦδ' ἐπαινῶν πολλὰ 1009. i. q. πολλοὺς ἐπαινοὺς λέγων. ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἡμέραι κατέθετο δὴ λύπας ἐγγυτέρω 1217 m. πολλὰ γὰρ οἱ θεσπεζόνθ' ἐγὼ 1512. καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλοῦσι θεός 1622. ψυχὴ γὰρ ἡδύα

πολλά μοι μυθουμένη Ant. 227. τὸ μαυθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδέν 707. πολλά καὶ λαθεῖν καλόν Aload. VI (104 D.). τῶν ἀμυγνάνων δ' ἔρως πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακύν Thyest. III. 3 (om. D.). πολλά σε ζηλώ βίου Ter. VI. 1 (516 D.). πολλά βίου recte coniunguntur. πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὀρεῖ Tyr. IX (581 D.). πολλά καὶ μαθεῖν ὅσα δει καὶ πόλλ' ἀκοῦσαι Phthiot. II. 1 (622 D.). ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν inc. XXIX (687 D.).

2. *Comparativus gradus*. πρὶν ἂν πείθῃς ἢ τι κερδάνης πλέον Ai. 107. εἰ τι δὴ πλέον φρονεῖς Phil. 807. μή — ἰσχυροῦς πλέον Oed. R. 1165. πῶς ἂν ἥρ πλέον τῆς εὐδαιμονίας φέρῃ 1189. ch. ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος Oed. Col. 1221. ch. τί δὲ — προεθελεμένη πλέον Ant. 40. ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον Eriph. VIII. 2 (209 D.). γυνῆμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χειρῶν inc. XXI (676 D.). — plur. πλείονων μέγα Oed. R. 247. πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοισα El. 418. μὴ νῦν μ' ἔρη τὰ πλείονα Phil. 572. πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἰσχυροῦς Oed. Col. 36. τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν Ant. 313. μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας Hel. VI. 2 (185 D.).

3. *Superlativus gradus*. τάληθές αἰεὶ πλείστον λαχύνε λόγον inc. XXXIII (691 D.). — plur. οὕτω γὰρ φανεί πλείστοις κακῇ El. 359. ὦ πλείστ' ἐπαίνους εὐλογοῦμενον πέδον 724., qui accusativus obiecti est, εὐλογεῖν enim τινά τι non minus recte dicitur, quam λέγειν τινά τι τὰ πλείονα φωρῶν αἰσχυρὰ φωράσις βροτῶν inc. LXVI. 2 (732 D.).

III. Casus adverbiascentes et dicta adverbialiter.

1. *Positivi gradus a dativo singularis deflexum* — πολλῷ, multo. πολλῷ γε μᾶλλον Oed. R. 1159. πολλῷ sc. ἄμεινον Oed. Col. 796. πολλῷ πρῶτον Ant. 1327. an. — Ab accusativo πολλῷ et πολλόν eadem vi praedita. πολὺ δεύτερον Oed. Col. 1230. ch. longe secundum i. e. ceteris multo antefendum. πολλὸν ἐχθίων ἔσει Ant. 86. Sed frequentius πολλόν significat multum. μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπιστάται πολὺ Oed. R. 743. τίς πλάγῃ πολὺ μόχθος ἔξω Oed. Col. 1233. ch., si vera Herimanni emendatio, de qua re dubitari posse in v. πολύμοχθος significavimus. φήμ' ἔγωγε πρὸς βένειν πολὺ Ant. 716. ἐς Δίκας βάθρον προσέπιας — πολὺ 848. ch. graviter. νικᾷ γὰρ ἀρετὴ με τῆς ἐχθρῆς πολὺ Ai. 1336. καὶ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ 1361. — Ab accusativo plurali πολλὰ deflexum, quod aliquando multum significat. πολλὰ μὲν κατ' ἀρχάν ὕλην ἄστος νηλεπὺς εἰ ἀλωμένη Oed. Col. 349. Usitatus est in multis significari. ὦ πόλλ' ἐγὼ μόχθηρος Phil. 254. ἡ τυραννὶς πολλὰ εἰ ἄλλ' εὐδαιμονεῖ Ant. 501. πλάττει — βροτῶν χοὶ πολλὰ δαίνοι πτώματ' αἰσχυρὰ 1033. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη — βροτοῦς El. 497. ἀνδ' ὦν βιασθεὶς πολλὰ κἀντιφάς 565. ad utrumque participium referendum

πολλά, quod etiam multum s. graviter significare possit. Sed et de rebus crebro factis dicitur. πολλά γάρ τοῖς ἑγμένους ἔσπελλον Phil. 492. πολλά δὲ φωνῆς αἷς ἡμετέρας Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον 1444 an. αἱ πολλά βρονταὶ διατελεῖς Oed. Col. 1510. τοσοῦντι κείνῳ πολλά τῆδε τῇ νόσῳ Trach. 541. πολλά μὲν τάλας χθονὶ ῥέπτων ταυτὸν 786. ὥς θυνήρ γε πολλά δὴ σταθεῖς ἄνω 1182. ὃν πολλά δὴ μέ σοι τρέφειν μάλιστα ἐπηγιάσω El. 593. ἥ σε πολλά δὴ ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεὶ προὔστην χερσὶ 1369. Horum partem a verbis suspensum πολλά monstrantem facile ad obiectivi casus notionem revocari posse video; nec adverbium esse sed adverbii simile aio. — *Præpositione* adhibita ἐς πολλά idem quod πολλά, *multitudinem* significat. ὧν ἐς πολλά τὰ πορεῖν ἔχω Trach. 1233.

2. *Comparativi* gradus πλεῖον et frequentius illo πλεόν magis significat, velut etiam Latine plus et magis, nisi adiectivis additum hoc sit, confunduntur. ἐκτεταμένται πλεόν El. 64. πασῶν κείνα πλεόν ἀμέγα ἐλθοῦς ἐχθίστα δὴ μοι 194 m. ὥστε μὴ τιν' εἰσδῶν στέρξει γυναῖκα κείνος ἀντὶ σοῦ πλεόν Trach. 574. μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλεόν 1054. εἰ τινος πλεόν ἢ χειρὶ βρῖθευς Ai. 129. τόσδε κοσμήσαι πλεόν 1082. ὦ ὀργεῖν πλεόν Oed. R. 364. οὐκ ἂν ἀλγύναις πλεόν 446. ἡ δ' οἴκοι (πόλις) πλεόν δίκη σέβειν ἂν Oed. Col. 763. φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια — νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς — πλεόν Epig. I. 2 (194 D.). οὐκ ἂν πλεόν τέρψεαι inc. XLIV. 2 (706 D.). Potius videtur interpretandum in his exemplis. ἡ τῶν ἐμῶν Ἀιδης τιν' ἕμαρτον τέκνων ἢ τῶν ἐκείνης ἔοχε δαίσασθαι πλεόν; El. 533. οὐ λόγους τιμῶμεν, ἀλλὰ τῇ ξυνοῦδρῃ πλεόν Oed. Col. 63. v. συνοῦσα. Apud Suidam v. ξυνοῦσα scriptum πλέω. πλεῖον φυλάσσω αὐτὸς ἢ φυλάσσομαι inc. LXXXI. 2 (754 D.). — *Adhibita præpositione* dicitur ἐπὶ πλεῖω magis. μὴδ' ἐπὶ πλείω θρήνον ἐγείρετε Oed. Col. 1774. cf. Schaef. ad Bos. Ell. p. 552. Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 93, b. Sicut enim ἐπὶ πλείστα pro πλείστα solo dici solet, ita bene illud pro πλεόν dictum haud male intelligatur. Quamquam si quis ἐπὶ ad ἐγείρετε referri velit, non intercedo. ἐς πλεόν idem quod πλεόν, progressu adsignificatu ad plura. σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν σέβων Oed. R. 700. Inde ἐς πλεόν ποιῶ proficior: οὐδὲν ἐς πλεόν ποιῶ Oed. R. 918. Cf. Valck. Diatr. p. 150.

3. *Superlativi* gradus singularis πλεῖστον plurimum significat. βλοτον, ὃν πλείστον φιλεῖ Oed. R. 612. ὥς πλείστον εἰη τοῦδ' ἀποπτος ἄστειος 762. εἰ μὴ πλείστον ἀνθρώπων ἔφην κύκιστος Oed. Col. 747. τῆς πλείστον ἐχθίστης ἐμοὶ ἐχθρῆς Phil. 627., de quibus duobus exemplis mox agemus iterum. ἐπεὶ νῦν τῶνδε πλείστον ᾤκτις Trach. 311. Pluralis eodem sensu legitur sed ut substantivi usum facile agnoscas: αἷς

(Νύμφαις) πλείονα συμπιάζει Oed. R. 1109 ch. et cum articulo πολίματα τὰ πλείονα τοῦ βίου συνεπιόμην Oed. R. 1125. Sed aperte adverbium est, non adverbiascit solum ὡς πλείονα μῶφοι El. 1318. σάηρον — θρῆνασθέντα καὶ ῥαγέντα πλείον' ἂν εἰσόδους Ant. 472. Cum praepositione dictum ἦκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πένθειν πῆματ' εἰς πλείστον πόλεως Oed. Col. 743. potissimum, adsignificato progressu ad aliquem terminum usque.

IV. *Propretas sermonis in eo vocabulo.*

1. Aliquando cum verbo sociatur ut vel ex adverbiascenti usu interpreteris vel plane convertas orationem. ἐκείν' μ' αὖτε τοῦδ' ὑφείκε γὰρ πολὺ Oed. R. 786. ac. convicium in eum coniectum, quod clam arripit multos serpendo invaluissae dicitur. πολὺ γάρ, ὡς γέρον, τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας Oed. Col. 306. celebratum est. τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον χρηῖω, ἐξ', ὁρθὸν ἀκουσμ' ἀκοῦσαι 519 ch. v. Reisig. Enarr. p. LXXXVI. ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς ἐνδηλος ἐν σοί Synd. IX. 7 (155 D.). πῦρ τῆς εἰνοδίας Ἐκάτης ἔγχος, τῷ δὲ Ὀλύμπου πολλὴ φέρεται καὶ γῆς Rhizot. II. 3. (480 D.), in quibus verbis si quid corruptum est, quod Valckenario videtur Diatr. p. 167. et Bergkio Comm. de fr. Sophoclis p. 25., certe nihili amplius est quam τῷ, nec tamen corrigendum, cum et illud pro μεθ' οὗ dictum bene defendatur. Sed in viali et multivaga Dea πολλὴ φέρεται nec ineptum est nec attrectandum ullo modo, ut iniuria indulserit ingenio Bergkio τὸ δὲ Ὀλύμπου πάλλουσα φέρεται scribendo.

2. Πολύς cum articulo dictum plerumque quidem de certis quibusdam et definitis multis, ut par est, dicitur. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος Oed. R. 845. quinam οἱ πολλοὶ sint v. in ὁ ἡ τό. τὰ πόλλ' ἐκεῖν' οὐτ' ἐξέχρη κακά Oed. Col. 87. τὰ πολλὰ ῥήματα 1283. v. Herm. ὦτινι τὸν πολὺν ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἶχομεν 1669 m., quod et magnum interpretare, v. Valck. ad Phoen. init. Schaeff. ad Long. p. 353. καὶ μάτην πολλὴ βοή Ant. 1236. i. e. ἡ πολλὴ βοή ἡ μάτην γενομένη. τάχ' ἂν τις — χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν Ai. 1128. hunc s. eiusmodi magnum clamorem. τίνος ποινης τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Ἀνλίδι El. 564. Bene observavit Hermannus spectari ventosam Euripi naturam. τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα 919. multa illa. ὡς γλῶσσα συγῆσασα τὸν πολὺν χρόνον inc. XXXVIII. I (696 D.). Sic comparativus dictus. μὴ νῦν μ' ἔρη τὰ πλείονα Phil. 572. πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱστορεῖν Oed. Col. 36. utrumque plane ut nos dicimus das Weiteren. οἷαν ἂν ἀγμόζοι σε τὸν πλείω λόγον Trach. 728. Sic intellige ἐν δὲ τῷ λέγειν κατ' ἂν λάβους τὰ πλείον' ἢ σὺν ἡρία Oed. Col. 800. cum breviloquentia dictum pro ἃ ἂν λάβης, πλείω ἂν εἴη τὰ κατὰ, cuius re-

lativi causa articulo opus. τοὺς πλείους ἀνωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωμένους Ant. 313. — Sed ὁ πολὺς etiam plurimum s. plurimos significat. τοῖς πολλοῖσι. — βροτῶν Ai. 667. τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς. 1222. τῶν δ' ὀρθομένων αὖτε τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία Ant. 672. τὰ πολλὰ φροῦδα Ai. Loct. IV. 6 (14 D.). τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν Acris. VI. 1 (63 D.). τοὺς πολλοὺς βροτῶν inc. XXIX (687 D.). Sic intellige ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολλέοιπεν ἤδη βίωτος plurima vitae pars, i. e. vis vitalis potissima, El. 178 m.

3. De superlativis cumulatis: πλείστον κάκιστος, πλείστον ἐχθίστης Oed. Col. 747. Phil. 627. collecta exempla sunt a Porsono ad Hecub. 618. Matthiae Gr. Gr. p. 859. vol. II. nec explicata tamen. Sunt in eis, quae coacervationem non alia nisi fortius firmandi causa factam habent; sed πλείστον κάκιστος est a plurimis partibus pessimus, id est longe pessimus; τῆς πλείστον ἐχθίστης ἐμοὶ ἐχθρῆς longe inimicissimi anguis.

4. Locutiones notabiliores aliis locis iam appositae sunt ἐς πλεον ποιῶ proficio Oed. R. 918., cui οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσαν πλεον Ant. 368. tanquam passivum apponendum. πλεον φέρειν lucrari Oed. R. 1189 ch. τοῦ πλέονος μέρους χρῆξιν nimia cupere Oed. Col. 1213 ch. ἐς πλεον τοῦ θέλοντος πεσεῖν simili sententia Oed. Col. 1221 ch. v. Hermann. πλεον φροῦδῶν rectius sapere adsignificata miratione dubitantis Phil. 807. cf. Hermann.

V. De forma. notanda forma πολλόν pro πολύ adverbiascente Ant. 86., quod Porsonus ad Hec. 624. parum circumspecte in μάλλον aut πλεον mutandum censuit, firmavit autem Erf.; quippe pro πολύν ita ut neque id neque aliud quidquam aut propter sensum aut metri causa ullo modo substitui possit, legitur Trach. 1186. cf. Schaefer ad Gregor. Cor. p. 395. πολίων pro πολλῶν legitur in Thamyr. V. I. sed adeo hoc solitarium ut corrigendum videatur. πλέων, πλέω, πλείους pro πλείων, πλείω, πλείους dicta reprehensa Porsono (ad Phoen. 1388.) ab Atticis abiudicabat Reisigius in Coniectt. Aristoph. p. 43.; sed ut πλέων Aesch. Ag. 1272. incerta fide esse concedam, πλείους certe eripi sibi non patietur Sophocles Trach. 940., quod cum in Brunnkii membranis πλείους a prima manu scriptum esset, et ab Eustathio ita laudetur p. 801, 1. (est etiam in Laur. a.) iReisigius τῇ diphthongum inaudita correptione affici vult. Cod. B. Brunnkii mendosissime πλείοντας scriptum habet.

Παλυστάφυλος τις feras. ἀνὰ παλυστάφυλος Ant. 1120 ch. Trich. πουλυστάφυλος.

Πολυστεφής edonatus. οὐ γὰρ ἂν κἀρα πολυστεφής ὡδ' εἶρπε παγ-
κάρπῳ δάφνης Oed. R. 83.

Πολύστονος multos genitus ciens. τὴν πολύστονον Τροίαν Phil. 1330.
multum geniens. μή τι με πολύστονον ὡδ' ἰδών El. 1267 m. Herm. ex
cod. Ien. *πολύκονον* scripsit scilicet metri causa. Sed eius in epodo
magna incertitudo.

Πολύστονος varie disciens i. e. diversus. Ἰσση καλεύθων ἐν πολυσχίστων
μῦθ' Oed. Col. 1386. Librorum scriptura *πολυσχίστῳ* emendata ab Heathio.

Πολύτλας multa perperatus. πολύτλας ἄνῃρ Ai. 935 ch. Ulixes est ὁ
ταλαιόφρων.

Πολύφθορος cladis plenus. ἡ πολύφθορος πατρὸς Οἰχυλλῆ Trach.
477. πολύφθορον τὲ δῶμα Πελοπιδῶν τότε El. 10. Affert Eust. p. 461, 9.
674, 62. Sed *οἱ πολύφθοροι* Scyr. IV. 5. (499 D.) de mercatoribus
merces et vitam periclitantibus dictam *audacissimos* et *cladi expositos* vi-
debitur significare.

Πολύχειρ multimanus. ἤδει καὶ πολύπους καὶ πολίχειρ ὁ — Ἐρινός
El. 490 ch. et *celeritas* et *certitudo altionis*, quam nemo effugiat, signi-
ficatur.

Πολύχρυσος auro dives. τᾶς πολυχρύσου Ἡυθῶνος Oed. R. 161 ch.
Μυκίρας τὰς πολυχρύσους El. 9.

Πολυνύκμος nulla nocturna habens. πολυνύκμε, Καδμείας νύμφας
ἀγαλμα Ant. 1102 ch. Bacchi appellatio. Ad Lyaei, Euii, Dithyrambi,
alia cognomina respici monet schol.

Πομπῆιος comitator. πομπῆιον Ἐρμῆν χθόνιον Ai. 819. De cognō-
mine illo v. Stahl. ad Aesch. Eum. 90. Elmsl. ad Med. 744. Cens. Eu-
men. a Muellero editarum p. 10. τὸν ψυχοπομπὸν explicat scholiasta. —
De tono v. ἀρχαῖος.

Πομπεύω comitantis et nuntii officio praesum. εἰπερ Ἐρμοῦ τήνδε
πομπεύω τέχνην βέβαιον Trach. 617. Memorat Eust. p. 808, 18. In
brevius contracta sententia, quam talem esse oportebat: *ὁ πομπὸς ὢν*
ἐκείνην τὴν Ἐρμοῦ τέχνην πιστῶς διακράτῃ s. φυλάττει.

Πόμπιμος adducens s. prosequens. πομπίμοις κόπαις ἐρίσων Trach.
557. Sed passive dictum de *misso πακῶν* ἤρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ
πόμπιμον 869. Distinctionibus hio nullis opus, struenda autem verba τὸ
δῶρον τὸ πόμπιμον Ἡρακλεῖ olim significavimus.

Πομπός qui prosequitur, adducit, comitatur, nuntiat. πομπὸς ὢν
Trach. 614. Lichas et quod nuntius et captivarum comes venerat, di-
citur. — *ἔπειτα γὰρ δαυλοῦς πομπὸς* Oed. R. 289. *arcessituros* Tire-
siam. ὅρ' ἂν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι; Oed. Col. 70. Theseum;
non necessario de nuntio intelligitur. *τις ἐκ θεῶν πομπὸς* 1657. ὑμῶς δ'

ἐγὼ πομπῶσιν ἐκ πάντων δίχα Ἰουαῖ, ἐκείθαι. Ant. 164. — εἰς, ut γὰρ πομπὸν τε καὶ τὸν ἄγγελον ἤκω Phil. 498. sperat enim a Neoptoleum sese in Graeciam devectum iri. — ἄσπον, Ἀρχαῖαι. Ἡρόων δὲ ἡμῶν οὐκ ἄνευ πομπῶν Oed. Col. 727. satellites sunt. — Hinc Mercurii internuntii et comitis, inprimis ad inferos abeuntium cognomen est Ἑρμῆς ὁ πομπός Oed. Col. 1545. — Componendi cum aliis vocabuli ratione unum memorabile exemplum est ὁδὸν κατέρχεσθαι τῆς ἐπὶ πομπῶν, δὲ με, χωρεῖν αὐτὸν προεστάσσω σοι. Oed. Col. 1023. Librorum hanc scripturam Hermannus in δ' ἐμὲ mutavit Schaeferum in explicando secutus, ego vero tibi comes esse volo; quae et durissima ratio est, cum subaudiri ex προεστάσσω opus sit βούλομαι, et non necessaria correctio, cum iam Erfurdtius recte perspexerit πομπός, ut solent verbalia, cum accusativo dici; ipsam enim Creantem sibi praemonstrare viam Theseus inibat. Quod Hermannus ait, sic emendandam fore τ' ἐμὲ (propterea τὲ με) id nec violentius illo est, quod ipsi placuit, et satis refutatum in v. δ' ἐμὲ. Mirum autem de hac sententia Rinsleii iudicium, πομπῶν — γὰρ durum, Schaeferi rationem abissimam vasa rati, et ad Heslii coniecturam πομπὸν δέ μοι revoluti.

Πόνος. Laboro i. v. laborum habeo, universe. ποιοῦσα τ' ἄλλων, καὶ λέγουσ' αὐθις πάλιν Oed. Col. 365. οὐδ' εἰ ποιεῖ τις, δὲ πόνου μνήμη. Ixion. 510. Affert haec Suidas, τὰ τέκνα καὶ τοὺς πατέρας, οἱ (ἐκαινον) κομίζετοσ' αὐτοῦ, ἐνθρόνους οἷς ποιεῖται. 1414. ἢ καὶ πρὸς χειρὸν ποιοῦσ' Δι. 38. ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους ἀφάματον ἀρετῇ λαχόν. Phil. 1405. quod quatuor activi est, extra praesentis formae exemplum. De figura, quae inest, v. Lobbeck. Monogr. fig. ex. ed. 1832. p. 6. πόνος ποναίνεσθαι, ὠφελεῖν inc. IX. (861. D.). Et Spatiatim de periculis et morbo: ὁ ποιεῖ δίχα κηδεμόνων Phil. 195 an. de vihiere, πονοῦσθαι πόνος πόνος, πλῶγιν. Trach. 667. de heruenda: ἡδυτὴν γυναικὶ φασὶν ἐν λάτρῃ πονεῖν. Trach. 70. 2. ὁ περὶ αὐτὸν εἶναι εἰς αὐτὸν. ἢ πόνος, ὁ πόνος τὸ εἶναι αὐτὸν ποιεῖ. Διο. 1345. ed. Lobbeck. Est facere, quod aliquis consentaneum sit. τῷ γὰρ με μᾶλλον πόνος, ἢ μαντῶ πόνος. 1346. ἄσπον χρῆ- τοῖς ἀρλοκοῖς ἐπιδράσαι ποιεῖν βορρῶν. 1350. ἀφ' ἑλπίδων ποιεῖν. 1394 an. eius gratia laborem oppetere, πρὸς τὸ καλῶν ποιεῖν. Phil. 621. καὶ δ' ἀφ' ὁμαίαν ποιεῖσθαι ποιεῖσθαι. Oed. Col. 336. ὅτι πόνος με εἰς τὸν ἦν ποιεῖν τὰδε 343. οὐδὲ δὲ ποιεῖν. 1026. 31. Alios explicatus hoc exemplum habet. λέγει γὰρ εἰδώς, οὐδὲν, ἀλλ' ἄλλως ποιεῖ. Oed. Col. 1151. μίαν, ἔω τοῦ προσήκουστος ποιεῖ. schol. Non hoc dicit, sed idem idem tumultuatur, in quiete in quiete rem exspectatur, cum tamen nihil videri subest. — Passivi exemplum unum, κίμαι πεπονήμενος ἀλλήλους ὁδόναις Trach. 981 an. confectus. Medio hodi vulgo adscribunt.

Πονηρία πρᾶσις: ἡ δὲ μωρία, μάλιστα ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφην inc. X. 3, 2 (663 D.).

Πονηρός ἡμανυς, πόλεμος· ἰσθδέν· ἄνδρ' ἐκὼν αἰρεῖ πονηρόν. Phil. 435. Affert Suidas v. πονηρόν. — Acquendum sane hoc: v. μοχθηρός s. μόχθηρος.

Πόνος. 1. labor univēras, πόνου λήξαντος Phil. 633. τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος 875. οὐπὶ γῆτ' ἄλλος πόνος 880. πόνου μνήμην ἔχειν Oed. Col. 510. ὅτ' ἐν πόνῳ ταυτῇ βῆθηκώς· τυγχάνεις κακῶν ἔμοι 1360. τον πολὺν ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον ἔχομεν 1670 m. εἴ τις τοῦδ' ἀπειδήσει πόνον Ant. 410. πόνος περισσός· ἔσκι τὴν Ἄιδου σέβειν 776. οὐ γὰρ — τόνδ' ἂν ἡρόμεν πόνον 898. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ El. 933. Affert Suid. v. εὐτυχεῖ. πόνω· γλυκεῖ· παρέσχον (προσφῆν) 1133. Versum cum aliis quatuor Suidas affert v. φίλος. τῷδ' ὑπεζύγην πόνω Ai. 24. πόνος πόνω πόνον φέρει 853 ch. laborem labor (insuper afferendo alio) aufert. v. Lobeck. Utitur ea sententia Suid. v. πόπος. πόνου γε πλήθος 863. πόνω πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσειν τὰν καθ' ἡμέραν Niob. VI. 2 (400 D.). οὗτοι πόθ' ἴδει τῶν ἀνδρῶν ὅσκι πόνου Polyid. III (463 D.). πόνου μεταλλάχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς inc. XVII (672 D.). κόπ ο υ scribendum videri, cum παραχῆσαι hic locus non sit, significavi in μεταλλάσσειν, μεταλλάττειν ἀνευ πόνου. inc. C. 7 (770 D.). — Pluralis ea significatione minime frequens adest. ἄνδρα δ' ὀφείλιν — κάλλιστος πόνων Oed. B. 315. Plerique, nec optimi tamen codd., Laur. c. Flor. G. Pal. Lips. a. b. Laur. a. a. primo scriptore et Brunckii omnes πόρος. Sed πόρων Laur. a. a. secunda manu, Flor. F. A. αἱ πόροι βροτῶν δύσποροι Ant. 1262 m. ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάτων πόρων Ai. 872 ch. i. e. μακρὰ ἑλόνμενον ἐκπύοντες. Fr. inc. XVII, iam allatum est. — 2. αἰσθησις, aut ex morbo, aut gravi πᾶσι, velut· periculo, bello, insidiis, servitute. ὅς τόνδε καμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων El. 1348. τρόπον μὲν αἱ πόνων οὐκ ἐκ διελπομε Tragh. 21. de pugna· Herculis et Acheloi. τῶν Ἡρακλείων πῆγναι 169. εὐδὲ ἐκ' Ὀμφάλλῃ πτόνων λατρεύματα 355. ἀναδοχὰν τελεῖν πτόνῳ 822 m. αἱ δὲ αἱ — ἐκφύθειν κακῶν μοῖραν ἀπειρεσίαν, πόγων Ai. 910 ch. de infuasto Aiācis exitio. τοῖς σοῖς ἀρῆξαντ' ἐν πόνοισι· μηδαμῶ 986. ἰὼ πόνοι· πρόγονα πόνων 1175 ch. de Troici belli causis et initiiis. τοῖς δ' ἐν πόνοισι κειμένους 1285. de Ajace mortuo, de sepultura· periclitante πολλῶν Ἰλίου δολοῦσιν πόνων ἄθλα Phil. 506. de miseria· Philoctetas. ἰὼ δύστηνε θῆτα· διὰ πόων πτόνων φανείς 750. ὅσους παρήσας καὶ διεξείθων πόρους 1405. Hercules de se loquitur. ἐκ τῶν πόνων πῶνδ' εὐκλεῖ ὀφθαί βίαν 1408. λεγῶν πόνων ἰκτῆρες ἐπισπινύουσιν Oed. R. 185 ch. de supplicibus propter pestilentiam. De eadem re ὅςτ' ἐμὴν γὰρ φίλαν ἐν πόνοισι ἀλλόουσαν κατ' ὀρθὸν οὖριςας 695 ch. τίς δὲ;

ἐν αἰταις, τις ἐν ἀγροῖς πόνοις ἐννοεῖται 1206 ch. τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ πόρους κατοικτιοῦσιν Oed. Col. 385. τῇδε τῇ πόλει μέγαν σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόρους 461. τί τόνδ' ἄν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόρους φῦσαι Ant. 642. Schol. πέδας, quod in Laur. a. pro diversa scriptura exstat et recepit Erfurdii. Sic de Troiano bello quaesiturus rogat Philoctetes ἧ γὰρ μετέσχε καὶ οὐ τοῦδε τοῦ πόρου; Phil. 248. Ex eodem genere sunt οἱ πόρου πολλὰ πλέω Ai. 1091., quos duce uno scholiastarum ridicule Brunckius interpretatur *qui labori nulli parcentes merent stipendia*. Sunt vero, quod alius scholiasta vidit, οἱ φιλοκίνδυνοι, *Abenteuerer*, qui gloriae et praedae quaerendae causa consensu navibus maria currunt orasque maritimas latrocinio et plagis vexant, quod genus Homericæ aetate honestum a Sophocle suae aetatis morem observante contemptum memoratur. — 3. *cura, sollicitudo animi*. νῦν γὰρ εἰσάγει καὶ νῦν ἀπαθεὶ διαδεδογμένη πόρον Trach. 30. sententia schol. Ai. 866. (853 H.), et Suidae v. πόρος memorata, sed apud hunc vitiose scripta. — 4. *opera, negotia susceptum*. πόρος ὁ μὴ φοβῶν κρᾶτιστος Phil. 852 ch. Cetera bene Hermannus: modo ne *laborem* esset interpretatus. — 5. *ingratum quodvis*. ἀπάτα δ' ἀπάταις ἐτέραις ἐτέρα παραβυλλομένα πόρον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωαι ἔχειν Oed. Col. 231 ch. „qui deceptus vicissim decipit, non quod gratum, sed quod ingratum est, reddit. Vitiosa scriptura, quanquam librorum omnium est πόρος Oed. Col. 1261., qui cum in veste esse non possit, πλός iure correctum. Oed. Col. 1363. πόρῳ pro χρόνῳ supra scriptum in membr. Brunckii, ut ante Brunckium circumferebatur. πόρος pro πόρος apud schol. et in cod. Vat. exstat Oed. Col. 1676 m., quod iam Dorvillius viderat ad Char. p. 497 Lips., ut mirum sit in hac re errasse Reisigium νοῦσας corrigentem, secundum scholiastae scilicet mentem. — Ai. 61. longe elegantius scribitur ἐπεὶ τοῦδ' ἐλώφησεν πόρου secundum Lob. Schaef. Herm., codd. Lips. a. b. IV. Johns. len. Ang. c. Mosq. a. (cum gl. ἦγουν τοῦ φόρου) Dresd. b. Ricc. (cum gl. κόρου) Flor. G. (cum γρ. φόρου). Ceteri et optimi quidem Laur. a. Flor. Γ. φόρον, quanquam id vix dici recte potuit, v. λωφάω.

Πορεύω mari mergo. ὁ πορευθεὶς Μυρτίλος El. 498 ch.

Πόντιος marinus. ποντίους αὐλῶνας Trach. 100 ch. v. αὐλῶν. Scribendum fortasse πορτίαις, quod in Laur. a. exstat a prima manu. πόντιον κλύδωνα Oed. Col. 1683 m. — πορτία θύελλα Oed. Col. 1656. πορτίαις — θυεπνοῖς — Θρησσαιῶν — προαῖς Ant. 583 ch. Legebatur πορτίαις ἁλός, sed ἁλός scholiastae lectum non est, πορτίαις autem Laur. a. prima manus suppeditavit; plura apud Hermannum vide. Reapere hunc locum Hest. p. 732, 28. — ἀποτῆς πορτίαις Χρύσης Phil. 269.

de *insula*, quam cum nec *marinam* nec *maritimam* Latine dicas, optimum videtur priori significationi exemplum accensere, quippe cum insula mari circumfusa maris ipsius esse videatur. Affert illa verba cum versu seq. Suidas v. *προσέσχεν*. — *Neptuni* cognomen est τὸν πόντιον γαῖασχον *Ῥέας φίλον υἱόν* Oed. Col. 1074 ch.

Πορτοναύτης qui *maria navigat*. οἱ πορτοναῦται Scyr. IV. 1. (499 D.) *mercatores* sunt, mercium dividendarum causa *maria currentes*.

Πορτοπόρος mare *transiciens*. πορτοπόρῳ δούρατι Phil. 712 ch. de *nave*, sicut πορτοπόρῳ Ai. 245 ch.

Πόντος mare. πολιῶς πόντου θινός Phil. 1109 ch. v. πολιός. κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς (προβλής) 1441 an. ὅτῳ μήτ' Ἄρης μήτε πόντος ἀντέκρυρται Oed. Col. 1677 ch. cod. Vat. et schol. πόνος contra metrum, πολιοῦ πέραν πόντου Ant. 335 ch. πόντου τ' εἰναλλαν φύσιν 345 ch. *pisces*. εὐρεῖ πόντῳ Trach. 114. πρὸς ἀμφικλυστον ἐκ πόντου πέτραν 777. πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ κατὰ τε θηῖά πάντα καθαλῶν 1008 m. ἄγμα πνευμάτων ἐκρίμειεν στένοντα πόντον Ai. 660. Commemoravit hoc Eust. p. 180, 7. 347, 8. 982, 31. 1297, 16. ὑλᾶν — πόντου πρόβλημ' ἀλλικλυστον 1197 ch. de *promontorio*. κατὰ πόντον ἔρχεται Phaedr. IV. 3 (607 D.). ὑπὲρ τε πόντον πάντα inc. XCIII. 1. (655 D.), qui iure ad *Orithyam* fabulam refert.

Πόποι. Exclamatio dolentis est ὦ πόποι Oed. R. 167 ch. Trach. 850 ch. Et veterum et recentioris aetatis doctorum de hoc vocabulo disputationes notae sunt. Unum dico, etsi ante inepte ostentantes eruditionem Alexandrinos non sit indicium vocabuli aliter quam in exclamatione dicti, tamen interiectionem suapte vi et natura, velut ὦ, ὦ, ἰὼ, παπαῖ haberi non posse, cum quia nec fieri potest nec fit usquam, ut inter ὦ et πόποι virgula distinguatur, tum quod accentus prohibet, de quo secundum praecepta generatim ab Apollonio constituta de adv. p. 588, 23. communis omnium consensus est: v. Etym. M. 823, 29. Gud. p. 579, 56. Theognost. ap. Bekk. Anecd. p. 1433.

Ποπνύζω. Latine recte verti vocabulum posse negavit Gellius Noct. Att. IX. 9., certe cognatum illud Theocriteum ποπνυλίσσω. — ποπνύζεται ζευγηλατρός Sophocles ap. Poll. VII. 186. (inc. CV. 142. s. 883 D.), quod vel stridulo linguae sono signum accipit, aut deponentis in modum dicto verbo stridore linguae incitat, significare videtur.

Πορεῖν dare, praebere. ὅπως λύσιν τίς ἡμῖν εὐαγὴ πόρης Oed. R. 921. πόροις Triclinianus T. a secunda manu, Laur. b. c. Flor. A. Pal., Eustathius p. 1112, 37. Rectius πόρης ceteri Brunckii codd., Laur. a. Flor. Γ. Θ. ἡμᾶς ἔγχος ἔξαιτῶν πορεῖν 1256. πόροις — δαμούχοις — τὸν εὐαγρον τελειῶσαι λόχον Oed. Col. 1088 ch. σοὶ θεοὶ πόροιεν ὥς ἔγω

LEX. SOPH. II.

Q q

θέλω 1126. ὡς ὁ τάδε πορὼν ὄλοιτο El. 125 ch. οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος ποίνημα πάθεα παθεῖν πόροι 203 m. — De homine dictum est coriam eius facere, adducere. πῶς ἂν εἰ τις ἔμποπος τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι Oed. Col. 1458. — Passivi perfectum participii solum usitatum rem sorte vel fato certam et constitutam significans. τὴν πεπωμένην ἔριν Oed. Col. 422. πεπωμένης συμφορᾶς Ant. 1318.

Πορευτέος eundus. ἡ δ' ὁδὸς πορευτέα Phil. 981. ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐκείσ', ὅποι πορευτέον Ai. 675.

Πορεύω. 1. Activum adducendi, etiam advehendi et transvehendi, cum de homine, afferendi, cum de re dicitur, significatione praeditum est. ἐπ' εὐστόλου — νεὼς πορεύσασιν ἂν ἐς δόμους Phil. 512 ch. ἄνακτα χώρας τῆςδε μοι πορευσάτω Oed. Col. 1474. ἐπιστολάς πατρὶ ταχέϊ 'πόρρυσαν σὺν χρόνῳ 1598. ὅς — ποταμὸν Εἵηρον βροτοῦς μισθοῦ 'πόρρυνε χερσίν Trach. 557. τοῦ πορεύσαντος ξένου El. 791. qui te misit. ἀποστειλάντος. πορεύομαι ἐγώ, καὶ πορεύω ἕτερον, ἀντὶ τοῦ ἄγω deinde addita Platonis auctoritate schol. — 2. Passivum, quod medium vulgo vocant, inprimis est ire, vel sic simpliciter, vel prodire, abire, proficisci. Praeter futurum non legitur apud Sophoclem nisi praesens. Passiva verbi natura optime perspicitur Ai. 1233.: βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὁμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται, cogitur ut eat, et Oed. Col. 849.: πρὸς βίαν πορεύομαι, vi abducor. — πορεύομαι Πυθῶδε Oed. R. 787. πορεύεσθαι πάλιν Oed. Col. 80. πορεύονται γὰρ οἷδε δὴ τινες χρόνῳ παλαιῷ 111. οἱ πορεύομαι πρὸς τοὺς ἑμμανῆς Ant. 883. πορεύεσθω στέγας Trach. 328. αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται 391. ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται inc. CV. 38 (832 D.). — πορεύομαι Oed. R. 676. in exsilium sc. εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται Oed. Col. 831. τάφον χάσουσ' ἀδελφῶ φίλτατῳ πορεύομαι Ant. 81. — Semel, ut βαλναι et λέναι, tralate dictum de vita et moribus. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται Oed. R. 884 ch., quem versum cum sequentibus septem non emendate scriptos Suidas affert v. ὑπέροπτα. Sensus est εἰ τις ἔργῳ ἢ νῶ ὑβριστικῶ χρῆται.

Πορθεῖω devasto. τὰ Τροίας πεδία πορθεῖσαι Phil. 908. ἐὰν πορθεῶσι χώραν τὴν ἐμὴν 1391. ὅταν πορθεῖτε γαίαν 1427. τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ Ant. 297. πορθῶν γε τήνδε γῆν 514. conamidi adsignificatione, πορθεῖν ζητῶν.

Πορθμεύω auheo. ἀλλά μ' ἔκ γε τῆςδε γῆς πόρθμευσον ὡς τάχιστα Trach. 799.

Πορθμός 1. abstracta s. mentali significatione vectio s. transvectio. τοσοῦτ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν πορθμῶν Trach. 568. 2. concreta fretum s. mare. προφάνηθι — Παρηλαίαν ἐπὶ κλισίων ἢ στονόεντα πορθμὸν Ant. 1131 ch. Schol.: πορθμὸν δὲ ἔνιοι τὸν ἀπ' Εὐβόλας εἰς Βοιωτίαν,

οὐ δὲ τὴν Σικελικὴν θάλασσαν. Haud dubie illi rectius, si quidem Νύσια ὄρη et χλωρὰ ἀκτὴ priorum Nysam Euboeae spectant.

** Πορζῶ adduco. εἴ σε θεὸς ἐπόρυσεν πρὸς ἀμέτερα μέλαθρα Εἰ. 1259. Libri praeter primam Laur. a. manum ἐπῶρσεν, minime conveniens metro, siquidem versus dochmiacus est. Recte intellexit Hermannus esse illam explicationem veteris scripturae, qualem ministrare Hesy chius videtur ἐποῦρσεν, ὥρμησεν, ἀπέπεμψεν interpretatus; non minus certa videtur Dindorfii emendatio ἐπόρυσεν, similiter dicto verbo ac πορεῖν Oed. Col. 1458.; ea aliquantum ponderis a prima manu cod. Laur. a. nanciscitur, quae est ἐπόρυσεν.

Πόρος vadum, fretum. ἰὼ πόροι ἀλλήλοισι Αἰ. 407 m. Meminerunt eius dicti Suidas in v. πόρος et Harpocratio v. πόριος, explicantes ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες, quod verum esse potest, ut tamen non minus bene freta maris, inprimis Hellespontus, cui apposita castra Graecorum erant, intelligi possint. Similiter de fluctibus marinis Lobeckius. — fluvius, quem quis transvehitur, significatur: ἦντις ἦν μέσω πόρῳ Trach. 561. Longe aliter habet Phil. 698 ch. ἔρπει — ὅθεν εὐμάρις ὑπάρχοι πόρων, ἀντὶ ξανίης δακτύλιος ἄνα. scholiasta autem manifesto πόρον legit, idque nunc, postquam ita emendavit Hermannus metro praemonstrante, repertum in Laur. a. Ricc., et iam ante in Flor. Praeterea ἔρπει in prioribus pro ἔρπει, ξανίη et ὑπάρχοι pro ξανίης et ὑπάρχει Hermannus, quippe de rebus non nunc ipsum praesentibus dicta correxit. Sic ἔρπει πόρον ὅθεν εὐμάρις ὑπάρχοι coniungenda, loca adibat, ubi salubres herbae nascerentur, quod vidit scholiasta. — πόρον coniectura Bentleii est Colch. V. 4. v. αελασφόρος.

Πόρπαξ (α) sibilula scuti. διὰ πολυῤῥάφου στρέφον πόρπανος ἐπτάβοιον ἀφῆκτον σάκος Αἰ. 573. ἔσι δὲ πόρπαξ ὁ λῶρος, δι' οὗ κατέχουσι τὴν ἀσπίδα, ὃς λέγεται καὶ ὄχανον schol. Aiakis scutum πόρπανα habuisse negat Eustathius p. 995, 19. antiquos secutus magistros et eruditior sane semidoctis illis, quos Bothius in nupera editione sequitur. Nam duplex illud ὄχανον brachio et manui inserendo aptum apud Lacedaemonios adhuc, veteris moris retinentes, in usu non fuisse scitur, sed uno τελαμῶνι gestata scuta.

Πόρρω procul. πόρρω δὲ λεύσων, ἔγγυθεν δὲ πᾶς τυφλός inc. LXX. 1, 3 (737 D.). Intelligendum ἐστὶ, ut λεύσων oculatum significet. Ceterum non multum absum, quin πόρρω pedestre vocabulum iniuncta illatum et περὶ ὁσω scribendum iudicem: v. Matth. ad Εἰρ. Bacch. 371. Monk. ad Alc. 921.

Πόρρωθεν ex longinquo. Θαῦμ' ἄν πόρρωθεν ἴδοιμην Trach. 999 an. v. Hermann.

Πορσύνω praebeo, apparo. τάξω βλον τροφῆα πορσύνουσ' αἰετ Oed. Col. 342. *πρῶγμα πορσύνων μέγα* El. 660. de praebeendo quasi per nuntium, i. e. nuntiando. τὸ κατ' ἡμέαδ' ὅπως ἤδιστα πορσύνων inc. XXVII. 4, 2 (685 D.). — *ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσυνῶ* Ai. 1377. *ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε* Oed. R. 1476. — Passivum: ὅποι — *χῶ στόλος πορσύνεται* Phil. 770. Respicit Photius p. 444, 22. scribens *πορσύνεται*, ὁδεύεται, ἀπὸ τοῦ πόρου. Σοφοκλῆς.

Πόρσω ultra, porro. Proprium de locis. ἐπ'βαίνε πόρσω Oed. Col. 175 ch. *Libri πρόσω. ἔσω πόρσω βαλνέτε χώρας* 226 ch. Sic Tricliniani. *Veterum librorum scriptura πρόσω metrum vitiat, cui parum probabili Elmsleius transpositione mederi studet.* — *Tralate: μὴ πόρσω φωνεῖν* El. 206 ch. *πρόσω* Flor. A. et pro discrepante scriptura Γ. — *De tono* v. Apoll. de adv. p. 577, 9. coll. 17. V. etiam πρόσω.

Πόρτις iuvencus. ὥστε πόρτις ἐρῆμα Trach. 527 ch. — *Tonum notavit Arcadius* p. 35, 3.

Πορφύρα purpurea. κημίσει πλεκτοῖς πορφύρας Pel. III. 1 (438 D.). v. κημός. — *De tono* Gr. Herm. p. 437. Arc. p. 97, 7.

Ποσειδάν v. Ποσειδῶν.

Ποσειδάων deus. Ποσειδάωνα τινάκτορα γαλας Trach. 501. Laur. a. b. contra versus legem *Ποσειδῶνα*.

Ποσειδάωνιος, Ποσειδαόνιος, Ποσειδάνιος v. Ποσειδώνιος.

Ποσειδῶν dens. σερνές Ποσειδῶν Oed. Col. 55. *βωμῶ τῇ Ποσειδῶνος* 1160. *Πόσειδον* Laoc. II. 1 (341 D.). Doricum ἀναξ *Ποσειδάν* in chorico cantico exstat Oed. Col. 717.

Ποσειδώνιος Neptunius. Ποσειδωνίῳ θεῷ Oed. Col. 1490 ch. Sic scribendum ex cod. Vat. secundum maxime probabilem loci impeditioris constituendi rationem a C. Matthiae duce Seidlerero expositam Qu. Soph. p. 163. Hermannus ex Ricc. *Ποσειδαονίῳ*, quod non video cum lege linguae conciliari posse. Ceteri libri *Ποσειδαωνίῳ* aut *Ποσειδαώτῳ*. Seidlerus olim *Ποσειδωνίῳ* coniecit. De *Ποσειδωνίῳ θεῷ*, id est ipso Neptuno, bene exposuit Doederlinus.

Ποσίδειος Neptunius. τεχνῶν καὶ δὴ τοὺς Ποσειδέους θριγκοὺς ἀποσεισμένη Past. 451 D. a Brunckianis abest, quippe inventum ap. Herod. π. μον. λξ. p. 11, 3. *τεχνῶν* pro *τυχῶν* recte emendavit Dindorfius. Videntur haec de muris urbis Troiae dici ab Apolline et Neptuno communi opera aedificatis.

Πόσις cornu. υἱὸς καὶ πόσις Oed. R. 459. *Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις* 639. *πόσιε τῷ σῷ* 934. *εἰ πόσις μοι καθανὼν ἐνέκετο* Ant. 897. *πόσις μὲν* —

ἄλλος ἦν 900. σὺ ποδαγὸς ἐσπόμην πόσει 1181. τὸν πολὺζήλον πόσει ἤξειν Trach. 184. πόσις τε σὸς ἐφείτο 284. Unum est selectioris usus exemplum Trach. 547.: μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνὴρ, quo πόσις cōπιx est legitimus, ἀνὴρ is, quo mulier potitur. v. ἀνὴρ. Vidimus apud Sophoclem τριπρωτον esse, vocativum duplicem πόσι et πόσις Euripides habet Hel. 644. 670. 689. 1399. Alcest. 335., pluralem πόσις idem Iph. Aul. 174.; genitivum singularis numeri reperisse se negat Porsonus ad Med. 906.

Πόσος quantus. πόσον τίς ἤδη δῆθ' ὁ Αἰῶς χρόνον — ἄφαντος ἔσθαι —; Oed. R. 558.

Ποταίνιος insolitus. πρὸς ἔρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταίνου Ant. 842 m. πρόσφατον vulgo veteres interpretes explicant, velut Photius p. 445, 13., Δωριος ἣ λέξις addens. Ex Doriensium sermone Aeschilo adhaesit: v. Blomf. gl. Prom. 102. Koen. ad Greg. Cor. p. 556., qui cum Oedipum Regem in vocabuli documentum advocet, Antigonen memoraturus fuisse videtur. — ἔχουσιν ἡδονὰς ποταμίων Ach. Am. I. 5 (162 D.), de pueris glacie hiberna delectatis, re sane plerisque Graecorum non quotidiana.

Ποτάμιος fluvialis. ποταμίων ποτῶν Tyr. XV. 5 (587 D.). De ipso flumine dictum.

Ποταμός fluvius. τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὐήνον Trach. 556. κρηναί τε ποταμοί θ' οὔδε Ai. 849. Βοσπορίων ποταμῶν 869 ch. incertum an de deis fluvialibus dicatur, velut personae habitus non satis constat in πατήρ δὲ ποταμός Ἰναχος Inach. X. 5, 1 (268 D.). Sed deum fluvialem intelligi necesse in his: μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχιλλῶν λέγω Trach. 9. et ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος — Ἀχιλλῶς 506 ch.

Ποτάομαι evolo. ὡς ἂν ποταθελὴν ὑπὲρ ἀτρογέτου γλαυκάς ἐπ' οἶδμα λίμνας Oenom. IV. 2 (423 D.).

Πότε quando. τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς —; Ai. 1164 ch. in quem finem usque durabit, donec absolvatur. Librorum veterum rationem, in quibus non distinguitur post νέατος, iure revocavit Hermannus; sic more inprimis Graeco duae una comprehenduntur interrogationes. Cf. Seidler. ad Antig. 2. Herm.

Ποτέ. I. Particula tempus significans, latine olim, aliquando.

1. De praeterita re. Πολάρτος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε Phil. 5. καὶ τὸς ὦν νέος ποτέ γλῶσσαν μὲν ἄργον — εἶχον 96. νεὸς ποτέ ὦν coniungenda. καὶ γὰρ τοι — ἐπηξίωσα δρᾶν 791. ἦν ἡμῖν — Αἰῶς ποθ' ἡγεμῶν Oed. R. 103. εἰ ποτε — ἡνύσατ' ἐκτοπλῖαν φλόγα πῆματος 164 ch. ἦλθε κόρα ποτέ 509 ch. χρησμός γὰρ ἦλθε Λατῶ ποτέ 711. εἶπε γὰρ με Λοξίας ποτέ χρῆναι μιγῆναι μητρὶ 994. δῶρόν ποτε — τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν

1022. *Λαίου ποτ' ἦσθα σύ;* 1122, *παλαίφραθ' ἄμοι Φοῖβος ἤνυσέν ποτε* Oed. Col. 455. *πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμόν* 1546. *ἐφάνθης ποτέ* Ant. 103 ch. *οἶων ἐγώ ποθ' ἂ ταλαίφρων ἔφην* 858 m. *Κρέων γάρ ἦν ζήλωτος* — *ποτέ* 1'46. *οὐς κείνος ποτε* — *πρὸς εἶδε* Trach. 31. *ὥς τὴν παλαιὰν φηγὸν ἀνδῆσαι ποτε* — *ἔφη* 170. *πατρός* — *Εὐρύτου ποτέ* Ἰόλη *καλεῖτο* 379. *ταύτης* — *ἡμερός ποθ' Ἑρακλῆ διήλθε* 476. *οὐτ' ἀπηρνῆθη ποτέ* 480. *ἦν μοι παλαῖον δῶρον ἀρχαῖον ποτέ* Θηρός 552. i. e. τοῦ γε-
τομένου ποτέ. *οἶ ποτε* — *λέοντα* — *βίε κατεμυγᾶσασθε* 1081. *ὃν ἐξε-
πέμψω πρὶν δὴ ποτε θουρήτω κρατοῦντ' ἐν Ἀρεί* Ai. 606 ch. *ἤδη πότ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασύν* 1121. *ἐρκέων πόθ' ὑμᾶς* — *ἐγκεκλημέ-
νους* 1253. *κάμοι γὰρ ἦν πόθ' οὗτος ἐχθιστος* 1315. *γενναῖός ποτ' ἦν* 1334. *τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτε Ἀγαμέμνωνος παῖ* El. 1. *ὄθεν*
σε — *ποτέ* — *λαβὼν ἤνεγκα κατέσωσα* 11. *σκήπτρον δὲ φόρει ποτέ* 412. *πατήρ ποθ' οὐμός* — *παλῶν ἐξεκίνησεν ποδοῖν* — *ἔλαφον* 556. *Ἀγαμέ-
μνωνος στρατεύμεν ἀγέλαντός ποτε* 685. *τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτέ* 967. *ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε* 1340. *ὃν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνο.*
πρὸς εὖρον πιστόν 1343. *Ἰδυῖα πρὶν ποτε* — *τίκτεν* Scyth. I. 3 (491 D.) *Θέτιδι συμπλακέις ποτε* Troil. I. 2 (548 D.). *τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν*
ὠλβίαθη ποτέ inc. XXIV. 1 (679 D.). — *Verbum abest: τὸν πελάται*
λέκτρων ποτέ τῶν Διός Phil. 673 ch. *ἢ τοῦ τυγάρρου τῆςδε γῆς πάλα*
ποτέ; Oed. R. 1043. *οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ* 1377.

2. *De re futura.* οἷς — *θεοὶ δοίεν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ πα-
θεῖν* Phil. 316. *Θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι ποτε* 324. *nisi hoc alterius*
significationis est. *ἦν δ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ* 868. *οὐκ* — *ἐξερεῖς*
ποτέ Oed. R. 335., *quod et tertiae significationis potest exemplum ha-*
beri, καὶ σε — *ἐλκ' ποτ' ἐκ γῆς τῆςδε δεινόπους ἀρά* 418. *σοῦ γὰρ οὐκ*
ἔστιν βροτῶν κάκων ὅστις ἐκτεριβήσεται ποτε 428. *Certe haec particulae*
vis optime ad Tiresiae vaticinationem quadrat, quanquam etiam secunda
significatio inepta non est. *ὥστε σωθῆναι ποτε* Oed. Col. 387. *σέ* — *ζη-*
τητὸν ἀνθρώποις ποτέ *θανόντ' ἔσσεσθαι* 390. *ἔσται πότ' ἀρα τοῦτο Καδ-*
μείους βάρος 410. *ἐν' οὐμός* — *νέκυς ψυχρός ποτ' αὐτῶν* *θερμὸν αἷμα*
πίεται 628. *οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖς φρένας ποτέ* 809. *ἦν α'* *ἔλω*
ποτέ 818. *οὐκοῦν πότ' ἐκ τούτων γε μὴ σκήπτρου ἐτι ὁδοιπορήσεις* 852.
"Ἥλιος δολὴ βίον τοιοῦτον, οἶον κάμει, γηράναι ποτε 874. *μῆτε νοσῆ-*
σαι ποτε τὸ κοῖλον Ἀργος 1388. *οἶα ἔστ' ἀδελφός ὅστις ἂν βλάσται πόττε*
Ant. 903. adhuc; nisi ad tertiam significationem, στοχασμὸν hoc referas,
σέ πατρός ἦξεν ζῶντα τιμωρόν ποτε El. 801. *φόρου πότ' αὐτὸν πράκ-*
τορ' ἔξεσθαι πατρός 941. *ὥστε σὸν ποτ' ἢ κάμὸν γένος βλαστῆν ἔδωκε*
953. cf. 801. πρὶν τῆςδε κοίτης ἐμπλασθῆναι ποτε Trach. 17. *μηδ' ἄλ-*
λος — *ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ* 1316. *Potest etiam ad alteram significatio-*

nom referri. ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ πρὶ — εἰς βυθὸν πεσεῖν Αἰ. 1061. βουλῆσαι ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον 1293. οὐκ ἔστιν οὐδ' ἔσται ποτέ Epig. II. 2 (195 D.). — De re praesente hoc significatu dici non potuit.

II. Altera significatio temporis quidem est, sed incertissime prolata, imprimis ut negandi particula praecedat, quod *unquam* et *usquam* Latine redditur. τοὺς ἄνθρωπος οὐ στέρεω ποτέ Phil. 456. τὰπὶ Τροίῃ πέργαμ' ὥς οὐ μὴ ποτε πέροσιεν 607. οὐ δύνει μολεῖν ποτέ; 737. fortius hoc quam ad στοχασμόν referri. τὰν οὐδείς ποτ' ἐράστασεν 1112 m. ὥστε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον — βλάψαι πότ' ἂν Oed. R. 375. οὔτε πάροισιν ποτ' ἔγωγ' οὔτε τανῶν πω ἔμαθον 491 ch. οὔτ' ἂν — τλαίην ποτέ 602. cf. Phil. 787. οὔτοι ποτέ — Λατοῦ φόνον φανεί 852. Θεὸν οὐ λήξω ποτέ προστάταν Ἰσχωρ 881 ch. ὥς σ' ἠθέλησα μηδὲ γ' ἂν γνῶναι ποτε 1348. οὐ δῆτα — ποτέ 1377. ὥστε μὴ σπάνιν ποτέ σχεῖν 1461. οὐκ ἂν' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσιν ποτε Oed. Col. 409. οὔτ' ἂν — πόλιν ἔλθοι ποτ' αὐθις 428. οὔτε σφιν — ποτέ δὴνσις ἔξει 452. οὐτὰν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῆσθετο 1353. μήτε νοστήσαι ποτε — Ἄργος 1388. οὐδὲ γὰρ ὦν ἀφίλκτος ἐμοί ποτε — μὴ κυρήσης 1699 m. οὔτ' ἂν φθλον πότ' ἄνδρα — θείμην Ant. 187. μηδ' ἀρεσθίην ποτέ 496. ταύτην πότ' οὐκ ἔστ' ὥς εἰ ζώσαν γαμῆς 746. cum hyperbato particulae. οὔτε μεμψαλμην ποτέ 1142, quod et tertia significatione dictum esse potest, ut οἷα ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμῆς ἀρμόσει πότ' ἐξ αἰτίας 1303 m. μηδέν ποτ' εἴλης — ἔπος Αἰ. 128. ἂ — οὐκ ἔτελε πότ' ἂν 405. cf. Trach. 157. οὐ γὰρ ἔστ' ὅπου λόγων ἀκούσαι ζῶν πότ' ἠθέλησε 1049. ἡ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος' πρὸς αὐτῇ ποτέ; 1112. interrogatio cum negatione responderi postulans. ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ Trach. 809, ὥστε σὸν ποτ' ἢ κάμδον γένος βλαστῆν ἔασαι El. 953. μόνος βροτῶν νῦν ἔστ' ἐποικτελέας ποτέ 1191. μηκέτ' ἐκφοβαῦ μητρώων ὥς σε λῆμ' ἀπιδάσει ποτέ 1417. οὐ σφαλεῖ ποτέ Ter. III (513 D.).

III. Tertia significatio non cernitur in tempore significando sed *dialectica* est, sive *στοχαστική* potius, verisimilem quandam suspicionem apud nos ortam prae se ferens aliquando cum aliorum percontatione coniunctam. Nos *etwa*, *denn*, *wohl*, *vielleicht*, *doch*, *am Ende*. Latini *forte*, *fortasse*, etiam *maxime*, *potissimum*, *profecto* dicunt.

1. In sententia affirmante, τὸν Λαερτιάδην ἐμ' ἐλπίσαι πότ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς δεῖξαι Phil. 625. (*wirklich*, *profecto*.) ὅλοι ποτέ Θεὸς δικαῶς 769. μέθεις ποτε 805. (*doch*, *utique*.) τοῦτο μὲν, οὐδ' ἦν θέλη, δρᾶσαι ποτέ 970. τίμασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1030. (*certe*, *am Ende*.) ὅστις πότ' ὑμῶν Αἰών — κάτοιδεν Oed. R. 224. ὅστις εἰργασαί ποτε 279. ὅτου ποτέ μῆνιν τοσύνδε πράγματος στήσας ἔχεις; 698. τὸν μὲν — ξένου

ποτέ λησταὶ φονεύουσι 715. *latrones, puto*. Possit etiam primae significationi accenseri. οὐκ ἂν ἐξελεθοίμ' ἔτι πότε ἄλλος 1085. οὐκ οἶδ' ὅμ-
μασιν ποίοις βλέπων πατέρα πότε ἂν προσεῖδον 1372. οὐ γὰρ ἂν ποτε
θρησκῶν ἐσώθην 1456. μόνοις οὐ γίγνεται θεοὶς γῆρας, οὐδὲ καθθανεῖν
ποτέ Oed. Col. 614. non aliquando s. tandem, nec unquam, sed nec,
puto, mori obtigit. ὅτι οὐδεὶς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος
ξυναίμων 946. μηδεὶς κρατεῖτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ 1209. nemo certe;
quanquam si unquam verteris non repugno. οὐ γὰρ ἄλλ' ἀφορμῇ ποτέ
1468 ch. Non est unquam, sed dubitanter dicit haud facile in vanum
prodigia portendi, cum sollicitus animi vana esse cupiat. ἀλλ' αἰε ποτε
ζῇ ταῦτα Ant. 452. τὰν οὐθ' ὕλνος αἰρεῖ πόθ' ὁ παντογῆρος 602 ch.,
non sane, non facile: alienum unquam. τὸ κακὸν δοκεῖν πότε ἐσθλὸν τῷδ'
ἔμμεν 618 ch., quod si aliquando vertes, unum est cum praesente quan-
quam aoristo dictae particulae exemplum. οὐτ' εἶπε κρύπτειν, οὐτ' ἀπηρ-
νήθη ποτέ Trach. 480. ὅπου μακραιῶνι στηρῆζει ποτέ τῷδ' ἀγωνίῳ σχολῇ
Ai. 193 ch. πρὸς γὰρ κακοῦ — γόους τοιούτῳδ' αἰε ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖ
ἔχειν 313. οὐδεὶς ἱρεῖ ποτέ 476. nemo, *puto*. ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν
ἀπότροπον — Ἄιδαν 601. εἰ ζῶντ' ἐκείνον εἰσιδεῖν θεοὶ ποτέ 742. εἰ
ποτε si forte coniungenda. ὥστ' Ἀϊαντος ἡγεῖσθαι ποτε 1085. adeo; sed
poteris unquam interpretari. οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ 1137. κοῦχ ἄμαρ-
τήσαι ποτέ El. 1198. non sane, *puto* (wohl nicht.) οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
σπονδῆς δικαίας μῶμος ἄπτεται ποτε Thyest. II. 2 (235 D.). Brun-
ckius ἄφεται. οὗτοι πόθ' ἤξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου Polyid. III (463
D.). οὐ χρή ποτ' εὐ πράσσοντος ὀλβίαις τίχας ἀνδρὸς Tynd. I. 1 (572
D.). οὐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' — ἀσφαλῆς πόλις Phaedr. III. 1 (606 D.).
οὐδ' ἂν εἰς φύγοι βροτῶν ποτέ Phaedr. VIII. 2 (611 D.). οἷς οὐτε δαί-
μων — ποτ' ἂν νείμμεν ἄξιαν χάριν Scyr. IV. 3 (499 D.). χαλεπὸν — οὐ
χρή ποτε inc. XI. 2 (665 D.). οὐ χρή ποτ' ἀνθρώπων — ὀλβον ἀποβλέ-
ψαι XXXIV. 1 (692 D.). χρή δ' ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι φεύγειν μηδέν,
ὦ τέκνον, ποτέ LXXVI. 2 (749 D.). — Subauditur verbum: οὐκ οὖν
τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ (εἰμὶ) Ant. 321.

2. In enuntiato interrogante. πόλις πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτέ
νύχοιμ' ἂν εἰπών; Phil. 222. οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος ἦσθου πότε
οὐδέν —; 252. unquam alienissimum. τί με κατὰ σκότον ποτέ διεμπολῇ
λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης; 574. τί δὴ ποθ' ὦδ' — ἐξ οἰθενός λόγου σιω-
πῆς —; 720. οὐ δυνᾷ μολεῖν ποτέ; 787. ποῖ πότε ἐξέβης λόγῳ; 884.
τί με νοεῖς δρᾶσαι ποτε; 906. ὦ; τίνα δὴ ῥέξης παλάμην ποτέ; 1191 ch.
τί φῆς ποτε; 1366. οὐκ — ἐξερεῖς ποτέ —; Oed. R. 335. τίς ἦν ποτέ
ὁ τοῦδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 754. πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
1236. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεί φρένα; ποτέ —; Oed. Col. 809. ἐκ

τίτος φόβου ποτέ βουθυτοῦντά μ' ἔχετε —; 892. οὐκοῦν ἐρεῖς ποτέ —;
 Ant. 244. ἐν τῷ πράγματι κυρεῖ ποτέ Αἰ. 307. πῶς με τλήσεται ποτ'
 εἰσιδεῖν 458. ποῖ βλέπων πότ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1269. τίμη γάρ ποτ' ἄν
 — πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος —; El. 219 m. ἡ τοὺς θανάτους ἐξαπατήσω
 ποτέ; 928.

IV. ποτέ cum aliis colligatum particulis aut nominibus.

1. Ad primam significationem referuntur ἔτι ποτέ, ἤδη ποτέ, quae in ἔτι et ἤδη tractavimus. — ἦν ποτε. ἦν σ' ἔλω ποτέ Oed. Col. 818. οὐδὲ — ποτέ. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ Oed. Col. 809. οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔσται ποτέ Epig. II. 2 (195 D.). πάλαι πότε. ἢ τοῦ τυράννου τῆςδε γῆς πάλαι ποτέ —; Oed. R. 1043. i. e. τοῦ πάλαι ποτέ τυραννεύοντος. — πρὶν ποτε. πρὶν τῆςδε κοίτης ἐμπελασθῆναι ποτέ Trach. 17. τὴν δ' Ἰδυῖα πρὶν ποτε — 'τικτεν Scyth. I. 3 (491 D.). — πρὸς θεοὺς ποτε olim aliquando. ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμόν Oed. Col. 1546.

2. Ad alteram haec spectant. μή ποτε et μή ποτε, μή πω s. μή πω v. μή. μηδέποτε et μηδὲ — ποτέ v. μηδέ. μηδεὶς ποτε eiusque reliquos casus v. μηδεὶς. μήτε ποτέ neque unquam, alio praegresso μήτε. μήτε νοστήσει ποτε τὸ κοῦλον Ἄργος 1388.

οὐ ποτε et οὐ ποτε, οὐ γὰρ ἄν ποτε, οὐ γὰρ ποτε etiam ἄν et
γε subiunctis, οὐ γὰρ ποτ' οὐτ' ἄν quod etiam tertiae significationis esse
potest, οὐκ ἄν ποτε, οὐ μή ποτε et οὐ μή — ποτέ, οὐ τι μή — ποτέ,
v. οὐ.

οὐδ' ἂν εἰς ποτέ, οὐδ' ἂν ποτε, οὐδέ μὴν ποτε, οὐδέ ποτε
etiam subiuncto γε v. οὐδέ.

οὐδεὶς ποτε et casus obliquos γ. οὐδεὶς.

πάροιθε ἔν ποτε γ. πάροιθεν.

οὐ — ποτέ interpositis vocabulis aliis. τούτους ἐγὼ τοὺς ἀνδρας οὐ
στέρξω ποτέ Phil. 456. Θεὸν οὐ λήξω ποτέ προστάταν ἰσχυων Oed. R.
881 ch. οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ 1377. οὐκ ἔτλη ποτέ
Trach. 157. ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ 809. ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ
ἔτλη πόντ' ἄν Ai. 405. οὐ σφαλεῖ ποτέ Ter. III (513 D.).

οὐδὲ — ποτέ interpositis aliis vocabulis. οὐδὲ γὰρ ἔν ἀφ' ἡτος
ἐμοί ποτε — κυρήσης Oed. Col. 1699 ch.

ο ὕτα — ποτέ aliis interpositis. οὔτε πάροιθεν ποτ' ἔργα· οὔτε τὰ
νῦν πω ἔμαθον Oed. R. 491 ch. οὐτ' ἂν μετ' ἄλλου δρωῶτος ἂν κταίην
ποτέ 602. οὐτ' ἂν οὐδεληλυθώς πόλιν ἔλθοι πότ' αὐθις Oed. Col. 428.
οὔτε σφιν ἀρχῆς — ὄργης ἦξει 452. οὔτ' ἂν φίλον πότε ἄνδρα δυσ-

μενῇ χθονὸς θείῃν ἐμαυτῷ Ant. 187. οὐτ' αἰνέαιμι' ἄν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ 1142.

οὔτε ποτέ v. οὔτοι.

3. Ad tertiam significationem illa refero.

ἀεὶ ποτε ζῇ ταῦτα Ant. 452. πρὸς — βαρυψύχου γόους τοιούδ' ἀεὶ ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν Ai. 313.

εἴ ποτε v. εἰ.

ὅποι ποτέ, ὅπου ποτέ, ὅστις ποτέ v. ὅποι, ὅπου, ὅστις.

οὐδ' ὅ ποτε v. οὐδ'.

οὐκ ἔτι ποτέ. οὐκ ἂν ἐξέλθοιμι' ἔτι πότε ἄλλος Oed. R. 1085.

μήτε — ποτέ interpositis aliis vocabulis. χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν, ἡμᾶς τ' ἀπέλγειν Phil. 1347.

οὐ — ποτέ interpositis quibusdam etiam hanc significationem aliquando sibi deposcit. κοῦχ ἀμαρτήσῃ ποτέ El. 1198. ὦ θάνατε — οἱ δύνῃ μολεῖν ποτέ Phil. 787.; quanquam id tandem aliquando fortasse rectius interpreteris, cf. Stallbaum, ad Plat. Protag. p. 36. οὐκ — ἐξεργαῖς ποτέ — v. Oed. R. 335. οὐ γὰρ ἂν ποτε θρήσκων ἐσώθην 1456. οἱ γὰρ ἄλλ' ἀφορμῇ ποτέ Oed. Col. 1468 ch. τάδ' οὐκ ἐκ' ἄλλον βροτῶν ἐμᾶς ἀρμόσει πότε ἐξ αἰτίας Ant. 1303 m. οὐ χρεὶ ποτ' εὖ πρῶσσαντος ἀλβέσαι τύχας ἀνδρός Tynd. I. 1 (572 D.). οὐ χρεὶ ποτε inc. XI. 2 (665 D.). XXXIV. 1 (692 D.).

οὐδ' — ποτέ interpositis quibusdam. μόνους οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας οὐδὲ καίθανεῖν ποτέ Oed. Col. 614. οἷδ' ἂν εἰς φίλοι — ποτέ Phaedr. VIII. 2 (611 D.).

οὐδέ ποτε et οὐδέπω cum sui. iuris vocabula sint seorsim tractavimus.

οὔκουν ποτέ v. οὔκουν.

οὔτε — ποτέ aliis interpositis. οὔτ' εἶπε κρίπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ Trach. 480. τὰν οὔθ' ἕπρος αἰρεῖ πόθ' ὁ παντογῆρας Ant. 602 ch. αὔτε γὰρ ποτε μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ καμου φίλος El. 1134. οἷς οὔτε δαίμων αὔτε τις θεῶν — ποτ' ἂν νείμειν ἀξίαν χάριν Scyr. IV. 3 (469 D.).

πόθεν ποτέ, πόθι ποτέ, ποῦ ποτέ, πῶς ποτέ v. πόθεν, πόθι, ποῦ, πῶς.

πρὶν ποτε, πρὶν ποθ' ἀμετέρων αἱμάτων γέννησι πλεσθῆναι Ant. 120 ch.

τί ποτε, τίς ποτε v. τίς.

σχολῇ πατέ uix, credo ἐπὶ σχολῇ πόθ' ἦξιν δευρ' ἂν ἐξηύχουν. ἐγώ Ant. 386. librorum plerorumque lectio est; nec adnotatum quidquam ab Elmsleie ex Laur. a. Cur Dregdensis a. Tricliniani lectionem σχολῇ

γ' *an* elegantiore *putaverit* Erf. et nunc adhuc sequatur Herm., non video,

4. *ποτέ alii adverbio oppositum in diversa sententia. Quod fere legitimum in hoc genere, ποτέ μὲν — ποτέ δέ* opponi sibi invicem, non exstat, sed *ποτέ μὲν, — ἄλλοτε, ποτέ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει* Ant. 364 ch.

V. *Traiectum ὑπερβάτως* semel reperio *ποτέ. ταύτην πότ' οὐκ ἔσθ'* ὡς ἔτι ζῶσαν γαμῆς Ant. 746.

Πότερα et πότερον v. πότερος.

Πότερος uter. 1. Interrogandi vocabulum inter plura dubitantium primo interrogationis membro poni solitum. Adiectivum quidem uno loco certam fidem habet. *πότερ' ἄρα πρότερ' ἐπιστένω, πότερα τέλεια περικατέρω, δύσκριτ' ἔμοιγε* Trach. 943 ch. Quae sint dubitabilia, versus sequentes declarant, *τάδε μὲν, ἔχομεν ὄρῳν — τάδε δὲ μελόμενα*, Ceterum Brunckii membr. Harl. Ald. *πότερ' ἂν πότερ' ἐπιστένω*. Laur. a. *πότερ' ἂν πρότερ' ἐπιστένω*. Flor. Par. *πότερ' ὃν πότερ' ἐπιστένω*. Iunt. 2. et schol. ut Laur. a. modo plene scripto *πρότερα*. Aperte vera est illa Hermanni ratio. Sed in Ant. 1324 m. librorum plurimorum scriptura *οὐδ' ἔχω ὅπερ πρὸς πότερον ἴδω, πᾶ καὶ θῶ* cum aliis partibus suspecta est, tum propter bis dictum idem in *ὅπερ πρὸς πότερον*. Cod. Aug. h. *ὅπη πρότερον*. Hermannus *πᾶ θῶ, ὅπη πρότερον ἴδω*. Usitatissimam sic de duobus aut pluribus interrogandi rationem *πότερον s. πότερα* adverbiascens primo, ἢ altero membro ponendi expositum in v. ἦ. — 2. Aliquando autem in una et simplici interrogatione reperitur, Latinum *ne* et *num* forte referens. *πότερα δὴ κέρτομῶν λέγεις τάδε*; Phil. 1219. *πότερα πόθοισι sc. ἦλθες*; Oed. Col. 334. *πότερα πρὸς οἴκους — πέλαγος Αἰγαίον περῶ*; Ai. 455, Quanquam altera dein interrogationis pars sequitur v. 461., tamen et pluribus interpositis et non usitata ratione fit, sed particulis *ἀλλὰ δῆτα* adhibitis ad speciem unius sententiae non divisae efficiendam. Sic plane *πότερον Ἀργείων ἔρεῖς*; El. 525. cf. *ἀλλὰ — κτανών* v. 527, et Bornemann. ad Xen. Memorab. p. 289.

Ποτί i. q. πρὸς. De homine *μουσολήπτῳ* dictum *ποτί δειράδ' ἔρχομαι ἐκ τε λύρας ἐκ τε νόμων* inc. LXXV. 2 (747 D.). *δειράδα* Brunckius; legebatur *δειράν*, et universe sententia ap. Plut. Mor. p. 1093, d. vitiose scripta.

Ποτιμάστιος uberi admodum, lactens. Quanquam universe infantis cognomentum est *ἐκ μὲν Ἐρχθόρου ποτιμάστιον ἔσχεθε κοῦρον Ἀντέλυκον* Tham. V. 1 (230 D.). Apud schol. Oed. Col. 378, ante Brunckium legebatur *ποτιμάστιον*.

Ποτιπαύω attingere. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὲ ποτιπαύων χειροῖν Trach. 1204.

Πότμος. 1. *sors* fato hominibus obtingens. *πότμος, πότμος* σε δαιμόνων τάδ', οὐδέ σε δόλος ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἱμᾶς Phil. 1103 ch. i. ε, *θεῖα μοῖρα*, idque etiam schol. voluit adscribens *λείπει ἡ ἐξ*: est enim haud dubie *divinitus missa sors*. ὁ ξυρήθης *πότμος* Trach. 88. in sententia dubitabili et ad tenorem ceterorum dictorum non conveniente. *τίς ἄρα με πότμος αὐθις ὧδ' ἐρήμος* — *ἐπαμμένει* Oed. Col. 1714 ch. Quamquam enim parum fausta fortasse praesagiunt, tamen universe *vicissitudines fortunae* pavent. *δύμους* — *πότμος ἐν πυκνῇ θεῶν τροχῇ κυκλείται* inc. LVI. 1 (713 D.). — 2. Inprimis *calamitosam sortem* significat. *τῷ πότμῳ τῷ νῦν φερεῖσθαι* Oed. R. 271. *τοῦ κακοῦ πότμου φευθεῖς* Oed. Col. 1326. *τοῦ τε πρόπαντος ἀμετέρου πότμου* Ant. 853 m. *τὸν δ' ἐμὸν πότμον* — *οὐδεὶς φέλων στενάζει* 872 m. *τίς με πότμος ἔτι περιμένει*; 1282 m. *πότμος δυσκόμοτος* 1326 m. — Hoc, quippe longe exquisitius, vulgato subrogandum viderunt Intpp. Ant. 83. secundum scholiasten: *μή μου προτάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον*. Hoc nunc reperiunt in Laur. a. addito γρ. *βλον*, quemadmodum vulgo legebatur, ὃ in arsi producitur, Trach. 88. inc. LVI. 1, iambica, Oed. Col. 1714. Ant. 1282. melica. — Accentum notavit Arcad. p. 58, 19.

Πότνια verenda, Deorum cognomentum. *πότνια* — *μάτηρ* Phil. 394 ch. de Tellure. ὦ *πότνιαι* δεινῶπες Oed. Col. 84. de Furiis. οὐ *πότνιαι* σεμνὰ τιθηνούνται τέλη βροτοῖσιν 1053 ch. de Dia Initium praesidibus, Cerere et Libera: v. Io. Henr. Vossium ad h. Cer. p. 44. et 63. *πότνι' Ἀρά* El. 111 ch. de Diris Agamemnonis. Affert Suid. v. *Περσεφόνη* cum quinque aliis versibus. — Accentum v. ap. Arcad. p. 95, 16.

Ποτόν. 1. *potus*. εἴτ' ἴδεις τιν καὶ ποτόνα λαβεῖν Phil. 292. ὥστε *πίονος ποτοῦ χυθέντος* εἰς γῆν *Βακχίας* ἀπ' ἀμπέλου Trach. 700. Pariter dictum de vino. *τέμνεται* — *ὀπώρα κἀνακλινάται ποτόν* Thyest. VI. 8 (239 D.). — 2. *lympha*. *τάχ' ἂν ἴδοις ποτόν κρηναῖον* Phil. 21. *fontem*. ὦ *κρηναὶ Λυκίων τε ποτόν* 1447 an. per hendiadyn *κρηνῇ Λυκίου ποτοῦ* s. ὕδατος, ἥ *Λυκία* ἔνομα ἔστι. v. *Λυκίος*. *κάθυδρος* οὐ κρατὴρ *μελιχίων ποτῶν* — *συντρέχει* Oed. Col. 157 ch. quod recte de *aqua* interpretatur Eust. p. 775, 18. v. *κρατὴρ* et *μελιχίος*. Laur. a. *πότων* quod paene praefendum visum Elmsleio. πρὸς *ναρὰ* δὲ *κρηναῖα* *χωροῦμεν ποτὰ* Troil. III. 13 (560 D.). *ποταμίων ποτῶν* Tyr. XV. 5 (587 D.). Medium quendam prioris et alterius significationis locum habet *ἐκ δὲ δασκίου γενειᾶδος κρουνοὶ διεββαίνοντο κρηναίου ποτοῦ* Trach. 14. Suid. v. *γενειᾶς*. Cur Elmsleius, fortasse codicis Laur. a. fide motus *πότων* praeferre maluerit, non magis intelligo quam Hermannii rationem respondentis *liquorem* po-

tius quam *potum* significari videri. Nam cum schol. II. ζ. 202. Etym. M. p. 656, 15. *πότος* penaevi iubent quippe *διαύλλαβον μονογενές* brevi penultima, hoc quomodo circumscribendum sit docent Etym. M. p. 685, 5. Gud. p. 477, 62. *πότον* enim *συμπόσιον*, *ποτόν* τὸ πινόμενον *πόμα* esse; nec convenit aliter in adiectivo verbali fieri; idem perspicue iubet Eust. p. 137, 13. cf. Arcad. p. 78, 23.

Ποῦ interrogativum ubi. 1. Proprium de locis. *ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπειται*; Phil. 161 an. *ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθα σοι Πάτρακλος* —; 431. *ποῦ κυρῶν εἰς φράσαι* 540. *εἰαὶ ποῦ γῆς*; *ποῦ τὰδ' εὐρεθήσεται ἔγχος* — *αἰτίας*; Oed. R. 108. *καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὔτος*; 732. *καὶ τίς ποθ' ὁ χῶρος οὔτος* Flor. Γ. *ποῦ πότ' ἐστὶ*; 1480. *ποῦ νατεῖ*; *ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθεῖς* —; Oed. Col. 118. 119 ch. *ποῦ μοί ποτε νατεῖ* 136 an. *καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κρῆνων τῆςδε τῆς χώρας* —; 297. *ποῦ κατοικοῖς* 363. *ποῦ, τέκνον, εἰ μοι*; 849. *ποῦ*; *ποῦ*; *τί γῆς*; 1101. *ποῦ δῆτα*, *ποῦ 'σόν*; 1109. *ποῦ δ' αἶ τε παῖδες* —; 1663. *ποῦ Κρέων*; Ant. 381. *τὸ μὴ πνέσθαι ποῦ 'στὶν* Trach. 66. *καὶ ποῦ κλύεις νῦν ἰδρῦσθαι χθονός*; 68. *ποῦ δῆτα νῦν ζῶν* — *ἀγγέλλεται*; 73. *ποῦ γῆς*; *πατρῴας εἶτε βαρβάρου*; 235. *ποῦ δ' ἱμπελάξεις τὰνδρὶ καὶ παρίστασαι*; 745. *ποῦ πότ' εἰ*; 1019 m. Ai. 334. *ποῦ Τεῦκρος*; Ai. 335. 904. *ἀλλ' ἤμιν Αἴας ποῦ 'στὶν*; 720. *ποῦ δ' ἐστὶ Τεῦκρος* —; *ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος*; 963. *ποῦ ποτὲ κεραυνοὶ Διός, ἢ ποῦ φαέθων Ἄλιος* —; El. 813. *καὶ ποῦ 'στὶν οὔτος*; 916. *ποῦ δ' ἐστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος*; 1209. *ποῦ πότ' ὦν κυρεῖς*; 1401. Phil. 704. *ποῦ πόθ' οἱ Φωκῆς ξένοι* El. 1434. *ποῦ δῆτ' ἂν εἰεν οἱ ξένοι*; 1442. — 2. Transfertur inprimis ad *statum rerum* vel *mentis sententiam*, et via inprimis manifestato patet, cum verbum consentanea significatione praeditum adest. *ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε*; *ποῦ δὲ σοὶ λεῶν ἔξαστ' ἀνάσσειν* —; Ai. 1079. *quibus locis*, i. e. qua ex parte, quomodo. Longe magis perspicuum illo hoc est: *ποίου κέρραγας ἀνδρός ὥδ' ὑπέρφορα*; *ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὐπερ οὐκ ἐγώ*; Ai. 1216. cod. Ven. πῆ. Hermannus, ut in indignatione prodenda soleat, *πῶς* interpretatur; aliis in mentem venit *ποῖ* corrigere. Mihi neutrum placet: v. *βαίνω*. De re aestimanda indicandave cum simili verbo loci significante dictum *ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα*, *ποῦ δ' αἰνεῖν* —; Phil. 449. cum prolepsi usitata dictum, nec corrigendum *ποῖ*. Sic ad *statum rerum* qualemcunque transfertur indicandum. *εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής*; Oed. R. 390. *ποῦ πέντ' εἰμὶ πρᾶγματος*; Trach. 374. *ποῦ σοι τίχης ἔστηκεν* Ai. 102. De mente dictum: *ποῖ πότ' εἰ φρενῶν*; El. 382. *σαναν' es?* v. Matth. ad Eur. Hippol. 1009. *ποῦ γνώμης πότ' εἰ*; Ant. 42., cave *ποῖ* corrigas et *εἰ* ab *εἶμι* duci putes cum Doederlino, „Quasi non *ποῦ* vel *ποῖ* *εἰ* ab *εἶναι* derivatum idem

sit quod ποῖ ἤλθεις γνώμης.“ Herm. Ceterum ποῦ Aldus et membr. Brunckii; T. ποῖ, Turn. πῇ, Laur. a. b. Ricc. ποι sine accentu; cum T. scholia conspirant. — Sunt vero, quae de scriptura controversiam moveant. καὶ ποῦ τοῦτο φεῦξασθαι δοκεῖς; Oed. R. 355. cum in libris omnibus repertum esset (etiam Laur. a. et Aldus habent), quod haud male quomodo explicueris, Brunckius correxit πον, et fortasse adeo effugiturum te putas significans; hoc probat Hermannus, aliter Sophoclem ποῦ σὺ dicturum fuisse ratus, improbat Porsonus. Elegantius aliquanto inclinari cum irrisione tacita dictum fateor; sed ultra libros probabilis sententiae auctores sapere anceps videtur. Quare nisi Florr., ex quibus nihil enotatur, cum Brunckio facere suspiceris, utique retinendum ποῖ. Accedit, quod adnectente argumentationem particula καὶ, quam Hermannus damnat, aegre caremus. Oed. Col. 264. ex Triclinianis, Suida et explicatione scholiastae, καὶ μοι γε ποῦ ταῦτ' ἐστὶν legendum cum recentioribus, quomodo id mihi contingit significans. V. Herm., qui recte distinguit aliter ac Reisig. et Elmsl. Libri vett. πον. — 3. Nota res additi genitivi γῆς, γνώμης, φρερός. Quae aliis quibusdam interrogationibus addita videmus, δῆτα et ποτέ, sic differunt, ut confirmet δῆτα, paulo incertioreν στοχασμόν contineat ποτέ, quam tertiam eius particulae significationem posuimus. Aliquando inest in interrogatione negandi mens, velut Ai. 1079. 1216. cf. Elmsl. ad Eur. Heracl. 371.

Πον. 1. De locis alicubi, nescio ubi. καὶ σὺ οὐχ ἔκας πον Phil. 41. στίβον ὀγμεῦναι τόνδε πέλας πον 163 an. οὐ μὴδὲ κληθῶν — μηδαμοῦ διηλθέ πον 256. μηδαμοῦ πον coniungenda; sic accuratius firmatur sententia, velut Latinis nunquam quidquam et similia componere mos est. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδὲ πον μαθών; Oed. R. 1128. ἔξω μέ πον καλύψατε 1410. ἔως ἂν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμι πον Trach. 684. quod et tralate dictum putes. — 2. Extra locorum significandorum provinciam de rerum statu, tempore, conditionibus faciendi secundum coniecturam quandam loquentis interpretamur aliqua parte, aliquo modo, puto, fortasse, forte; significatio στοχαστική. Sic simpliciter dicitur: ἀῖσα δὲ πον καὶ γὰρ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα Oed. R. 769. ἡ πον τὸν ἐφέσπερον — πελώσι 1062 ch. ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμόν 1546. καὶ σὺ πον παρὼν ἔξοισθα 1583. καὶ τῆς ἄγαν γὰρ ἐστὶ πον σιγῆς βάρος 1241. ἡ πον ὀλοά στένει ἡ πον ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχραν Trach. 843. ἀλλ' ὥδέ γ' Ἀτρεΐδης ἂν εὐφρανάιμι πον Ai. 464. καὶ πον — γελᾷ μου Phil. 1108. σοὶ πον φίλος γ' ὢν 1371. θεοῖς γὰρ ὥδ' ἔδοξε πον Ai. 484. σὺ μὲν πον ναίεις — εὐδαίμων 594 ch. αἰὲν ἡμῶς ἡ κακοῖς βαλεῖτε πον 1223. ὁ (ὅς) καὶ σὺ θάμνοις οἶσθ' αἰ πον κεκρυμμένον El. 55. νῦν δ' ἔκηλά πον — ἡμερεύσομεν 776. παρουσίαν

μὲν οἶσθαι καὶ οἱ που φίλων ὥς οὔτις ἡμῖν ἔστιν 936. εὐ δ' ἔξοισθα
 πειραθεῖσά που 1236. ἔξοισθά που coniunguntur. His omnibus pariter
 Latinorum *puto παρενθέντως interpositum optime convenit. Forte et ali-*
quando fortasse explicueris in his exemplis. καὶ που πάγον χυθέντος
 Phil. 293. καὶ πού τι καὶ βορᾶς μέρος προσέδωσαν οἰκτεῖραντες 308. τῇ
 δ' ἐπιστήμῃ σύ μου προὔχοις τάχ' ἂν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος Oed. R.
 1116. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι που Oed. Col. 586. κακεῖ
 τὸν Ἀιδην — αἰτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν Ant. 774. Eadem
 coniectandi opinandive ratio est in dictis *praenecaventibus.* μὴ σοι γέ που
 δύστηνος ἀντήσας θάμῃ Ai. 529. μὴ πού τις ἑγγύς ἡμῖν ἑγγρύπτῃ βρο-
 τῶν El. 886. *conditionalibus.* ἢ φύλλον εἴ τι νύδωνον κάτοιδ' εἰ που Phil. 44.
 ἀλκῇ — εἴς του θεῶν φήμην ἀκούσας, εἴς ἀπ' ἀνδρός οἶσθαι που Oed.
 R. 43. εἴ που κατ' οἰκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει El. 1465. *τερπνόν*
εἴ τί που πάθοι Ai. 517. *τούτων εἰ βαλῶτέ που, βαλεῖτε χῆμας* 1287. —
interrogantibus. εἰσορᾷτε που τὸν ἄνδρα; El. 1424. Hermannus contra Li-
 brorum omnium et Suidae fidem v. *προάσπειον dedit εἰσορᾷτε πού, lan-*
guere affirmans videtisne fortasse, quod mihi aptissime dici ad Electrae
interpellationem ὦ παῖδες, οὐκ ἄπορρον; videtur: sic enim de rebus ma-
gnis et gravibus, quanquam certa fide constant, iterum iterumque per-
contari solemus. Aliquid interrogationi simile inest etiam Phil. 549.:
οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαντοῦ πέρι. — Hoc in genere δὴ που et
οὐ δὴ που v. s. οὐ τι που inprimis usitata sunt; illud satis certo nobis
persuasum esse de veritate rogatorum ostendit, hoc aut vereri nos ne
sit, ut dicamus, velle autem aliter esse, aut vix nobis persuaderi posse
de veritate eorum, quae optemus. τὴν αἰχμάλωτον — κάτοισθα δὴ που;
 Trach. 417. οὐ δὴ κλύω που — τοῖν μοι φλῶιν —; Oed. R. 1472. *in-*
sperata res est. οὐ θῆ. πού σέ γ' ἀπιστοῦσαν τοῖς βασιλεῦσιν ἄγουσι νό-
μοις —; Ant. 377 an. οὐ τί που δοῦναι νοεῖς; Phil. 1217. Cf. Brunek.
 ad Arist. Eccles. 756. Herm. ad Eur. Iph. Taur. 904. — Nonnullis locis
 scripturá est ad diiudicandum ambigua. In Phil. 780. edd. vett. et, ut
 videtur, codd. plerique εἶθε που διαμπερὲς ἀτέμνων ἔχοντ' ἄλγους ἦδε,
 sed *ἔθον* explicari nequit, cum *στοχασμός* ad gravem laborantis affectum
 minime conveniat. Tricl. εἶθε σου, idque nunc in Laur. a. c. repositum
 restituendum est; Hermannus σου. Trach. 904. *communis nunc omnium*
consensu probabitur εἴ του in cod. Par. Laur a. Bruuckii B. Vat. reper-
tum; vulgabatur ante Hermannum που. Ant. 213. libri ῥόμῳ δὲ χρῆσθαι
παρὶ πού ἢ ἔξοισ. σοι. Erfurdus recte, *puto, παρὶ πού γ', male in-*
terpretatur, etiam forte quicumque, cum deberet qualicumque sane lege putō.
 Sed perelegans est Hermanni coniectura *παρὶ πάντα.* In Ai. 542. nunc
 legere consentaneum *νεοσφαγῇ τούτων γε προσλεύσων φόνον* ex Flor. Γ.

Θ. (is γε'omittit) Laur. b. a correctore, eoque ducit τοῦ τόνδε Laur. a. b., in hoc a prima manu. Alii codd. et Aldus που τόνδε. De Oed. Col. 264. v. ποῦ. In Tyr. XV. 6. (587 D.) certa videtur emendatio Meineckii ad Menandr. p. 571., αἰγασθεῖσά που pro αἰγασθεῖσ' ὕπο. Non minus vera Dindorfii emendatio, sed alius generis est, quippe που expellens: λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἔλκος οἰδὰ πῶ χάνον Past. VI. 6 (449 D.). — ἡ που et ἡ που v. ἡ et ἡ.

Πουλύπους v. πολύπους.

Πούς pes. 1. Proprie dictum significationes duas habet, *pedis in corpore* et *pedis in nave*; quod posterius semel legitur ἐγκρατὴ πόδα τέλ-
νας Antig. 711. cf. Wyttenb. ad Plut. de amic. multat. p. 96. e. Altera prior persfrequens. νόσφ καταστάζοντα διαβόρω πόδα Phil. 7. ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῖς ἄν 291. ἐνθ' ἡρου ποδός 691 ch. v. ἐνθ' ἡρου. πάταξον εἰς ἄκρον πόδα 738. ὦ πούς 775. ὦ πούς, πούς 1173 m. ἄκρον τις παρέβρωγεν ποδός — φλέψ 813. οὐ χερρός, οὐ ποδός, οὐ τιγος ἄρχων 848 ch. ἐμοῦ ποδός ἄρθρον 1186 m. τῷδε δυατήνῳ ποδί 1363. μύρνας ποδός νιν Trach. 776. παράρμμα ποδός Polyx. VI. 3. (475 D.), v. παράρμμα. ῥυτήρῃ κρούων γλοῦτον ἱππίου ποδός inc. CV. 153, 2 (938 D.). i. e. ῥαθανυγλίων, v. ῥυτήρ. — ἄρθρα — ἐνζεύξας ποδοῖν Oed. R. 718. ποδῶν ἄρθρα 1032. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδῶν ἀκμάς 1034. ἴδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα El. 1350. oppositi *manibus* pedes. τά-
χος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἔψεται Ai. 801. τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυ-
λινδεται inc. CV. 84. (873 D.) v. ἔγχος. — 2. Hinc primum ad *motum* refertur, *itionem* et *gressum*. Id *propria* dictione adhibita fit in his: ποδοῖν κλοπὰν ἀρεσθῆαι Ai. 243 ch. i. e. *clam profugere*, de qua eadem re φυνγῆ πόδα νωμᾶν Oed. R. 468 ch. et φοιτῆ — μέλειος μέλει ποδὶ χηρεύων 479 ch. σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλσος Oed. Col. 113. *deducas me in lucum, ut lateam*, adest σχῆμα καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος. μηχανεὶ τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔσω πόδα κλίνης 193 ch. μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτύν Ant. 1130 ch. His addendum videtur ἀπο-
πλήκτω ποδὶ Thyest. VII. 8. (247 D.), *μανιώδει* explicatum ab Hēsychio. Manifestus a pedum ipsorum ministerio repetuntur haec, ceterorum quasi *viam praemunientia*: οἷκ ἄπορρόφον ἐκνεμὲ πόδα; Ai. 362. ὃν οἰδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδὶ; 1260. *adstitisse*, v. Herm. δεῦρ' ἦξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός Oed. Col. 894. ἐξενέησαν ποδοῖν στικτὸν κερᾶσσην ἔλαφον El. 557. κοῦφον ἐξάρας πόδα Ant. 224. ὄχοις — ἐμβεβώς πόδα Hydroph. III. (599 D.) *insistens*. Cf. Pflugk. ad Eur. Hecub. 812. *Gradiendi vim tralate positam* haec referunt: ἐκθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρηταί Oed. R. 878. de eo qui in lubricum quasi et praecipitem locum deductus firmitatem et certitudinem agendi non habet, facile ruit ad perniciem.

πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάυρη Ant. 619 ch. βάρηκε — τὴν πανυ-
στάτην ὁδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός Trach. 871. et de recedentibus
et evitantibus τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα Trach. 546. Ex eodem fonte re-
petenda locutio ἴσως ἂν ἐκτὸς κλανμάτων ἔχουσ πόδα Phil. 1244. cf.
Blomf. gl. Aesch. Prom. 271. Boeckh. Expl. Pind. p. 281. — 3. Cir-
cumlocutioni adhibetur. οὐ γὰρ ἐξ ἐνός ποδός ἡμῶς τοσούδε πρὸς βίαν
χειρώσεται Phil. 91. i. q. μόνος ὢν. Minns probabilis videtur scholiastae
ratio ἦγουν χωλὸς ὢν interpretati. Quae Musgravius comparavit, plane
diversa sunt. Inde ζῶντι ποδί est vivus vigensque. ζῶντι ποδί χρώμε-
τος inc. LXXVIII. 3 (751 D.). Huic simile est sed structura diversum
Ὁρέστην — ἔχθροισιν αὐτοῦ ζῶντι ἐπεμβῆναι ποδί El. 448. ductum a pede
cervicibus imponendo. — 4. Adde locutiones adverbiales res inprimis
praesentes et instantes significantes, ἐν ποσὶ, πρὸς ποσὶ, παρὰ
πόδα. βράχιστα γὰρ κράτιστα τὰν ποσὶν κακὰ Ant. 1309. cf. Herm.
l. c. et C. F. Hermann. ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 15. ἦ — Σφίγγε
τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν μεθέντας ἡμᾶς τέφανῃ προσήγετο Oed. R. 130. τὰ
vulgabatur: alterum secundum primam manum Flor. Γ. Laur. a. Her-
mannus praetulit. καιρὸς — πολὺ τι παρὰ πόδα κράτος ἄρρνται Phil.
827 ch. Schol.: ἐν ἰστομῳ, συνεγγίς, πλησίον: si statim utare Herman-
nus. — De tono vocabuli observavit Etym. M. p. 686, 10. Arcad. p.
126, 6. et hcrum fons Herod. π. μον. λέξ. p. 14, 35.

Πράγμα. 1. facinus. πράγμ' ἀνὴρ-πράσσω μέγα El. 312. πᾶς Saïd.
γ. ὄκνῶν. Libros sequitur Eust. p. 819, 26. πῶς γ' ἂν τὸ γ' ἄκον πράγμ'
ἂν εἰκότως ψέγοις; Oed. Col. 981. τὸ γὰρ πράγμ' οὐδ' ἔδυσα Ant. 239.
τῷ ξυνειδέσθαι τὸ πράγμα βουλευσάντι 267. ἀρκεῖον τὸ πράγμα σὺν τάχει
τινὶ Ai. 840. — τόδ' ἐκιδάσκει — φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ'
ἵστασθαι βροτῶν Ant. 299. αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγμαθ' ἐκιδάσκειται
El. 611. Num hic accenseam de re certa magna et gravi dictum am-
bigo inc. XXXVIII. 2. (696 D.): ὧ γλῶσσα — πῶς δῆτα τλήσει πράγμ'
ἐπεξελεθεῖν τόδε; — 2. res. πράγμα πορσύνων μέγα El. 660. nuntians.
τί δ' εἰδὼς τοῖδε πράγματος πέρι; Ai. 734. φράσον μοι πράγμ', δῶ σ'
ἐνίβρισαν Phil. 342. τίτος δ' Ἀτρεΐδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω — ἐπιστρέφοντο
πράγματος χάριν; 594. ἔχετε τὸ πράγμα 778. mortuum di. it. εἰ γὰρ ἦν
τὸ πράγμα μὴ θεήλατον Oed. R. 255. οἶον ποτὲ μῆνιν τοσόνδε πράγμα-
τος στήσας ἔχεις 699. hoc etiam facinus vel conatum significare potest.
πράγματος πολού; Oed. Col. 1172. τὸ πράγμ' ἄγειν οὐχ ὥς παρ' οἰδέν
Ant. 34. κάποφράγνυσαι κύκλω τὸ πράγμα 242. τοιοῦτον ἔν τὸ πράγμα
403. sic res gesta est: id exemplum viam facit ad invenientiam tertiam
significationem. — 3. rerum ratio et status, in quo quis constitutus est.

ἐν τῷ πραγμάτος κυρεῖ ποτε Ai. 307. *quid sibi accidisset. ποῦ πότ' εἰμι πραγμάτος*; Trach. 374. *in quod malum incurreti*.

Πρᾶγος. 1. *facinus*. νυκτός — πρᾶγος ἄσχοπον ἔχει περάνας Ai. 21. *προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι τὰ τοῦδε πράγῃ* 343. *quanquam etiam de rebus intelligi dictum potest*. — 2. *res*. πρᾶγος δ' ἀπλῆν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεῶν Oed. Col. 1155. *ἀνθρώπων codd. et Suid. v. πρᾶγος*, plerique etiam libri οὐδέν, sed schol. οὐδὲν ἄνθρωπον. V. Porson. *Advers.* p. 167.

Πρακτέος faciendus. ἐκμαθεῖν τί πρακτέον Oed. R. 1439.

Πράκτωρ. 1. *nactor*. Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ Trach. 250. ὁ τοῦ- του πᾶκτωρ φαίετς Cod. Paris. *quadam insulsa sapientia relatum illud ad venundatum Herculem. ἃ δ' ἀμφιπολος Κίπρις — τοῦδ' ἐφάνη πράκτωρ* 859 ch. — 2. *ultor*, ab *exactoris pecuniarum* significatione deflexum: v. πρᾶσσω. φόνον ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἔξεσθαι πατρός El. 941. Affert Suidas v. πρᾶκτορα, explicans ἱδικον.

Πρᾶξις. 1. *effectio*. σχετλιώτατα πρὸς γε πρᾶξιν Trach. 876. sc. *θανεῖν αἰτὴν φημι*. Schol. *σχετλιώτατα ἦλθε πρὸς τὴν ἀναλυσιν* scribens aliud quoddam legisse videtur: v. *σχέτιος*. — 2. *actio*, *res quatenus patrat*. δεινὴν γὰρ τιν' ἂν πρᾶξιν τίχοις λέξας, ὅποιας ἐξαφισταμένη ἐγώ Oed. Col. 566. — εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε πρᾶξεις τίμαι Oed. R. 895 ch. *πρὸς γε τὰς πρᾶξεις — ἀντιδρᾶν πειράσσομαι* Oed. Col. 962. *τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἡλέγχμεν πρᾶξεις* Ant. 431. — 3. *res quatenus accidit*, inde universe dictum de *fortunarum statu*. ἤκει φέρων Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν Ai. 777. Conjecturam olim quorundam βᾶξιν refutavit Erf. Cum libris conspirat Eust. p. 737, 6. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν 779. quae cum nuntius ad Tecmessae dictum μῶν ὀλώλαμεν respondit, una omen respicere sese significat. τὴν αἰτοῦ σκοπῶν πρᾶξιν Trach. 151. ἀνδρὸς εὐ- τυχή κλίουσα πρᾶξιν τήνδε 293. σοὶ κακὰς πρᾶξεις ἐφθυμήσασα τῷ παι- δοκτόνῳ Ant. 1290.

Πρᾶσις venditio. ὦν ἔθου καὶ πρᾶσιν inc. LXXXII. 2, 1. (756 D.) *mercatum instituiti*.

Πράσσω. I. *Formae*. 1. *Activi praesens* πρᾶσσω Trach. 597. El. 608. πρᾶσσεις Oed. Col. 829. πρᾶσσει Phil. 424. Oed. R. 74. Ant. 620 ch. 685. πρᾶσσουνσι El. 1392. — πρᾶσσης Trach. 594. — πρᾶσσε El. 668. πρᾶσσετον Oed. Col. 501. — πρᾶσσειν Phil. 87. 88. 825 ch. 1164 ch. 1435 an. Oed. R. 1417. Oed. Col. 1771 an. Ant. 68. 70. 443. 561. 1316. Trach. 57. 93. 584. 1146. 1237. Aī. 1380. El. 902. 1014. 1498. Alet. VII. 2 et 6 (94 D.). — πρᾶσσων Phil. 1234. Oed. R. 1353 m. Ai. 1267. El. 193 ch. 312. Synd. IX. 7, 1 (155 D.). πρᾶσσοντος Ant. 697. Tynd. I. 1 (572 D.). πρᾶσσοντι Ai. Locr. IV. 3 (14 D.). Naupl. III. 1 (377 D.). πρᾶσσοντα Trach. 230. 296. Ai. 136 an. Oed. Col. 1761 an.

πράσσουντε El. 991. *πράσσοντες* inc. X. 1, 1 (663 D.). *πράσσουσιν* Ant. 560. Mys. I. 1 (358 D.). — *imperfectum* *ἐπράσσοι* Oed. R. 1403. Oed. Col. 273. 955. — *futurum* *πράξω* Trach. 1205. *πράξεις* Phil. 840 ch. Oed. Col. 651. 960. *πράξει* Ai. 1399 an. *πράξειν* Trach. 1161. — *aor.* *ἐπράξα* Phil. 1253. Oed. R. 69. *ἐπράξας* Phil. 1211. *ἐπράξε* et *ἐπράξεν* Oed. Col. 1701 ch. 1702 m. Eandem librorum scripturam *ἔρξε* correxit Herm. Ai. 889. illud huius interpretandi gratia additum in poetæ verba irrepsisse ratus. *ἐπράξαν* Ai. 441. *πράξαιμι* Oed. R. 862. 1006. *πράξειας* El. 791. Iol. s. Iob. I (282 D.). *πράξειεν* Oed. Col. 392. *πράξαιμεν* Ant. 272. *πρᾶξον* Phil. 1385. *πράξάτω* Oed. Col. 498. *πράξαντος* inc. XCH. (773 D.). — 2. *Passivi praesens* *πράσσομένων* Trach. 1257. an. — *imperf.* *ἐπράσσετο* Oed. R. 125. — *perf.* *πέπρακτα* inc. C. 1 (779 D.). *πεπραγμένον* Oed. R. 1140. *πεπραγμένα* Oed. R. 621. Trach. 661. *πεπραγμένους* El. 539. — *fut.* 3. *πεπράξεται* Oed. Col. 865. — *aor.* *ἐπράχθη* Trach. 676. *πραχθέντος* Oed. R. 220. *πραχθέντα* nom. Oed. Col. 1577. *acc.* Oed. Col. 1117. *πραχθέντων* Oed. R. 1237. — 3. *Medii unum aoristi exemplum* legitur *ἐπράξαμένη* Oed. R. 287. — Scriptura legitima tragicorum *πράσσω*, non *πράττω* summo librorum consensu servatur, praeter *πράττειν* Trach. 1146. mire a libro etiam Laur. a. et Phil. 1435. et ab hoc et Flor. Γ. retento. Nam El. 1014. pravam Aldinae scripturam iam Brunckius ex suis tribus codd. correxit, quibus nunc Laur. a. b. accedunt. Flor. Δ. *πράττειν*, Flor. Γ. *πάσχειν*, hoc ab interprete. Quanquam *ἐμπράττα* legitur in Flor. Γ. Δ. Θ. Laur. a. b. Ai. 1375.

II. *Usus*. 1. *Perfrequens prima significatione faciendi, i. e. perficiendi et exsequendi, contraria illa dicendo, quādendo, consultando.* τοὺς δὲ (λόγους) καὶ πράσσειν στυγῶ Phil. 87. ἔφην γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς 88. κακά Ven. πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν; 825 ch. v. Herm. ἔξιδου ὅτι πράξεις 840 ch. φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἐκόντι πράσσειν 1164 ch. ἐπράξας ἔργον ποῖον —; 1211. *πράσσω* τάδε 1234. hoc cum solum *factum* spectet, non minus apte conveniret ποιῶν. ταῦτά μοι πράξον 1385. μὴ νῦν — μέλλετε πράσσειν 1435 an. οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμι ἂν ὦν οὐ σοι φίλον Oed. R. 862. v. Phil. 1234. ὅποι' ἔληρασον αὐτοῖς 1403. adsignificato atroci et foedo facinore. ὦν ἑκωντὶς εἰς δέον πόρεσθ' ὁδε Κρέων τὸ πράσσειν 1417. εἰ φρονῶν ἔπρασον Oed. Col. 273. ἄτερε μολοῦσα πράξάτω τάδε 498. ἐν τάχει τι πράσσειτον 502. ἐν ᾧ (χώρῳ) τί πράξεις; 651. οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις 829. καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔληρασον 955. πράξεις οἷον ἂν θέλῃς 960. v. Phil. 1234. ταῦτα — πράσσοντα 1761 an. ἐπὶ ᾧ ἂν μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ἦμιν 1771 an. εἰ θέλεις ἔτι πράσσειν Ant. 70. τὰ κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε 443.

εἶλον σὺν κακοῖς πράσσειν κακά 561. ὅσα — πράσσει τις 685. τῶν προ-
κειμένων τι χρή πράσσειν 1316. καὶ αἰσχροὶ πράσσης Trach. 594. εἰ τι
χρή πράσσειν 1146. τὰ δ' ἄλλα πράξω 1205. πράσσειν ἄνωγας οὖν με
πανδύκως τάδε; 1237. τίλος πόι' ἄρ' ἔπραξε χερσὶ Ai. 889 ch. *caedem
patravil*. Verisimilis Hermannii coniectura ἔρξε, cum versni chorico tri-
metri speciem ab imperito correctore inditam esse iure suspiceris. ὁδ' ἦν
ὁ πράσπων ταῦτα 1267. εἰ δὲ μή' στί σοι φίλον πράσσειν τάδ' ἡμῶς 1380.
εἰτ' οὖν θεὸς — ἦν ὁ ταῦτα πράσπων El. 193 ch. *μανθάνω δ' ὁθούνεκα
ἔσωρα πράσσω* 608. οὗτ' ἐμοῦ καταξίως πράξιεις 791. οὐδὲ — ὁ τοῦς
φιλῆι τοιαῦτα πράσσειν 902. τί τῶν πράσσουσιν; 1392. οὐ χρῆν τάδ'
οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν Alet. VII. 6. *Suscepti ad faciendum
consilii adsignificatio* aliquando praevallet. *πράγμ' ἀνὴρ πράσπων μέγα*
H. 312., quod afferunt Suid. v. *ὀκνῶν*, exhibens πῶς ἀνὴρ et Eust. p.
819, 26. *Rem magnam voluens* significatur. Cf. Markl. ad Eur. Suppl.
324. εἰ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον Trach. 584. αὐτὰ δὲ σοι ταῦτα
καὶ πράσσω 597. ἴσπιν — ταύτην ἔπραξα Oed. R. 69. Eodem modo
dicitur *passivum*, cuius participia aliquando *eventorum et rerum gestarum*
significatione praedita sunt. εἰ τι μὴ ξὺν ἀργυρῷ ἐπράσσει' ἐνθόδε Oed.
R. 125. ad *subornandum latronem* spectat: nisi hinc *transactum esset*.
ξένος δὲ τοῦ πρᾶχθέντος 220. τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τὰμὰ δ'
ἡμαρτημένα 621. λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140. *verane?*
τῶν δὲ πρᾶχθέντων τὰ μὲν ἄλλοισι' ἄλλοισιν 1237. ἢ τοῖτ' ἐπράχθη 676.
rei gerendae viam. θεοῖς ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσσομένων
1257 an. οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δέσθνημος El. 539. τὰ πρᾶχθέντ'
εἵπατε Oed. Col. 1117. ἃ δ' ἦν τὰ πρᾶχθέντα 1575. ἐπεὶ πέπρακται
πάν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς inc. C. 1. — 2. *Peculiarem sermonis usum* ab
illa vi verbi deflexum *exempla* monstrant haec. σὺ μὲν τὰ σαρπητὴς πρᾶσ-
σε El. 668. *tuas res cura*. τὸ γὰρ περισσὰ πράσπων οὐκ ἔχει τοῦτ' οὐ-
δέναι Ant. 68. *quam sententiam* Eust. affert p. 484, 17. ὃ πάντα πρᾶσ-
σων Synd. IX. 7, 1. fortius quam ὃ πολλά. ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν
νόμων θέλει El. 1498. *si ius violaverit*. δέδοικα μὴ περαιτέρω πεπραγμέν'
ἢ μοι πάντα Trach. 661. *ne longius in faciendo sim progressus*, i. e. ne
sim nimia ausa: v. πέρα. οὐδὲν εἰς χάριν πράσπων Qed. R. 1351 m.
minime gratificatus, i. e. pessime de me meritus; sensu, non dictione
simile huic est αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντουργῷ γρένας ἔπραξαν Ai. 441.
sc. τὰ ὅπλα, in gratiam concesserunt, κατεχαρίσαντο. Dukerum ad Thuc.
IV. 89. antestatur Lobeckius. — Deinde contra ponuntur αὐτὸν *polli-
ceri*. ἃ δ' ἡρσάς μοι — ταῦτά μοι πᾶξον Phil. 1385. *consultare*. ὡν ἐπαιτεῖς εἰς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ
βουλεύειν Oed. R. 1417. λέγειν et λόγος dicere, dictum, ὅσα λέγει

τις ἢ πράσσει τις Ant. 685. ξένος μὲν τοῦ λόγου τὰδ' ἐξερῶ, ξένος δὲ τοῦ παρὰθέρτος Oed. R. 220. — 3. Sed dicitur etiam de statu et rebus, in quibus quis constitutus est et versatur, specie quidem intransitivo verbi genere, revera ut aliquod nomen rei gestae intelligatur. Additur id Oed. Col. 392. 1702. de quibus statim dicitur, et Oed. R. 1006, ὅπως σοῦ πρὸς δύμους ἐλθόντος εἰ πράξιμι τι, idem quod κερδάναιμι, in quam sententiam Musgravius contulit Trach. 190.: cf. Krueger. ad Xen. Anab. VI, 2. p. 336. Universe igitur de rerum statu haec dicta sunt. τί πρίν-σαι Oed. R. 74. ἔπραξεν οἶον ἤθελεν Oed. Col. 1702 m. effecit, quod voluit, i. e. cum fortunam nactus est, quam cupiverat. πράσσει δ' ὀλιγοστόν χρόνον ἐκὶς ἄρας Ant. 621 ch. οἵδεις μάντις τῶν μιλόντων, ὅτι πράξει Ai. 1399 an. πράξιας κατὰ τοῦν τὸν ξιόν Iol. s. Iob. I. De faustis rebus: εἰ πράσσειν. τό γ' εἰ πράσσειν — κέρδος ἐμπολῇ Trach. 93. ἔρπει ταρβείν τὸν εἰ πράσσοντα μὴ ἀφαλῇ ποτέ 296. σὲ μὲν εἰ πράσσοντι ἐπιχαίρω Ai. 136 an. εἰ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας ἀνδρός Tynd. I. 1. τίς δ' ἂν τι τοιαῦδ' ἀνδρὸς εἰ πράξιν ἄν; Oed. Col. 392., quod paulo aliter dictum prioribus, significans quale commodum quis ab eiusmodi sene accipiat? Ceterum legitur vulgo τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ἦν ἀνδρός. Sed τί δ' ἂν Laur. b. et a prima manu membr. Br., praepositionem omittunt Laur. a. b. Ricc. a. b. Par. F.; inde illud Hermannus concinnavit. εὐτυχῶς, σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς Ant. 697. καλῶς. τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν Trach. 57. ἄιδρα — καλῶς πράσσοντα 230. κἀδόκουν πράξιν καλῶς 1161. τοὺςδε μὲν πράσσειν καλῶς Alet. VII. 2 (94 D.). Paulum ab his differt οὐ γὰρ εἴχαμεν — ἅπως δρῶντες καλῶς πράξαμεν Ant. 272. quomodo incoeluminitatem assequeremur. — De adversis rebus dicitur: κακῶς πράσσειν. κτῆρας γε πράσσει νῦν κακῶς Phil. 422. ἐκ λίγων καλῶς κακῶς ἔπραξα 1253. οἷδ' ὅς ἂν βλάστη μῆνι τοῖς κακῶς πράσσουσιν Ant. 560. ὅρα, κακῶς πράσσοντε μὴ μελῶ κακὰ κτησώμεθ', εἰ τις τοῖςδ' ἀκούσεται λόγους El. 991. Hermannii explicatio si res male cedat plane abundare facit εἰ τις ἀκούσεται, haec enim ipsa illa κακὴ πράξις est. Sed interpretandum puto cum iam sumus miserae, cavendum ne maiorem calamitatem trahamus. εἰκὸς γὰρ ἐγχευοῦντα καὶ πράσσειν κακῶς El. 1015. καλῶς κακῶς πράσσοντι ἀμπαρυνέσαι Ai. Loer. IV. 3. τοῖς κακῶς πράσσουσιν Mys. I. 1. κακῶς πράσσοντι μυρία μετὰ νῦν ἔστιν Nanpl. III. 1. οἱ κακῶς πράσσοντες οὐ κωφοὶ μόνον inc. XI. I, I. ἀνδρὸς κακῶς πράξαντος ἐκποδῶν φίλοι inc. XCII. — 4. Media οὐδ' ἐν ἀργούσιν οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξίμην Oed. R. 287. sua sententia constat, ut perscientis plurimum ut persiciatur interesse dicatur, v. C. Matthiae Qu. Sophocl. p. 98. Πρᾶτός veniuntus. πρᾶτόν νῦν ἐξέπεμψεν Trach. 275. Πρᾶτῶν (ῆ) lenio. κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥς τε πρᾶτῶν πάνυ Phil. 646.

Πρέπει v. Buttm. Lexil. vol. I. p. 19. Sed falso vulgo imperfecto tenus flecti iudicant, si quidem *πρέπει* legitur Aesch. Eum. 992. 1. *decoro adspectu esse et fortasse videri universe significat πρέπει γὰρ ὡς εὐφρανός εἰσορᾶν* El. 654. Hesychius *πρέπειον*, ὁμοιον explicat, v. Abresch. ad Aesch. Ag. 330. Musgr. ad Eur. Suppl. 1059. — 2. *decere*. Adest subiecti casus nominativus: ὁ πᾶς ἐμοί, ὁ πᾶς ἄν πρόπει παρῶν ἐνέπειν τάδε — χρόνος El. 1245 m. ῥῆσις βραχέα τοῖς φρονοῦσι σφύρονα — *πρέπει* Acris. V. 2 (62 D.). οὐ γὰρ τι θεομὰ τοῖσιν ἀστέταις *πρέπει* Alex. I. 1 (81 D.). Sed eum infinitivo dicitur: οὐδὲ πᾶν ἀνεντίξει *πρέπει* πρὸς φᾶς El. 629. *τῆς σε τυγχάνειν πρέπει* Trach. 725. ὥστε μὴ σιγᾶν *πρέπειν* 1116. οἷκ' ὀκνεῖν *πρέπει* Phil. III. *Θηρᾶν οὐ πρέπει τὰμήχανα* Ant. 92. Respicit Eustath. p. 1089, 20. *θέσθαι πρέπει* σοφὸν κυβερτὴν inc. XXVIII, 1 (686 D.). — 3. Separatim poni oportet *participii* exempla. Id dicitur aut eum *εἶπε* coniunctum, aut tanquam adiectivum additur nomini. *ἐπράξας ἔργον ποῖον ὣν οὐ σοι πρέπει*; Phil. 1211. τοῦτ' ἐστὶν ἥδη *ἀποθανεῖν* *πρέπει* Oed. Col. 1582. *πρέπειν γε τᾶν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τόδε* Ai. 530. Hoc eum genitivo paulo insolentius dictum explicat inde Stallb. ad Plat. Menex. p. 239. α., quod *πρέπειν* pro *ἄξιον* ponatur; mihi ea potius causa videtur, quod substantivi naturam inducrit. ὅς ἀσκέι μὴ *πρέπειν* αὐτῷ κακὰ Trach. 383. *πρέπειν* ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν Oed. R. 9. σιγώμενος γὰρ ἐστι *θρηνεῖσθαι* *πρέπειν* Tyr. XIII. 2 (585 D.).

Πρεσβείον. *πρεσβεία* νέμεις τῆςδε γῆς Aeg. I. 2. (19 D.), de praecipua terrae Atticae parte Aegeo concessa in honorem aetatis.

Πρεσβένω. 1. Transitive colo. μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα *πρεσβέουσιν* πλέον Trach. 1055. — 2. Intransitive maiorem natu esse. τὸ *πρεσβέοντ'* ἐμὲ οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα Oed. Col. 1424. Haec antiquissima et praecipue legitima verbi videtur significatio; ab ea tralatum illud, quod in honore esse, coli sic dicitur. Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ *πρεσβείων* πατήρ Ai. 1368. *Ἰναχε* — μέγα *πρεσβέων* Ἀργούς τε γύναι Inach. II. 2 (256 D.). Hinc est *praestare*. φῆμ' ἔγωγς *πρεσβεύειν* πολὺ Ant. 716.

Πρέσβυς. 1. Positivus non significat nisi senem. Φοῖνιξ θ' ὁ *πρέσβυς* Phil. 558. *πατέρα πρέσβυν* 661. καὶ ἄδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμὼν αὐτός θ' ὁ *πρέσβυς* — ἡλαυνέτην Oed. R. 805. ὁ *πρέσβυς* — πάρα διπλοῖς κέντροισι μὲν καθέκτετο 807. ὁ *πρέσβυς* Ἰόλυβος 941. *πλανάτας τις ὁ πρέσβυς* Oed. Col. 124 ch. τίς ποθ' ὁ *πρέσβυς*; 141 an. ὁ *πρέσβυς* Oed. Col. 1211. Ant. 1020. *πρέσβυς* Oed. R. 1013. 1121. 1147. Oed. Col. 1148. *πρέσβεις senes* in alloquendi formula recte puto Neuium et Hermannum adscivisse Oed. R. 1111. scriptum a prima manu in Laur. a., Brunckii B. Aldina. Certe exquisitius est quam a Brunckio receptum *πρέσβυς*,

quod legitur in Laur. c. Bar. Pal. Brunckii B. in hoc praefixo γρ.; Flor. A. ὡ πρέσβυ. Plerique codd., Laur. a. a correctore, Brunckii C. D. Flor. Γ. Θ. Laud. Bodl. Trin. Liv. v. Lips. a. b. Dresd. b. πρέσβυν, quod schol. secundus explicat, sed inutile est, cum non opus sit pastorem memorari qui statim βοτήρ vocatur, cum chorum in novae scenae initio appellari mos et consuetudo postulent. Pluralis eum usum Musgravio πρέσβει corrigenti dubitabilem visum Hermannus firmavit Aesch. Pers. 842. — 2. Comparativus semel dictus maioris et valentioris significatu. εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν, τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους Oed. R. 1364 m. Schol. non recte εἴ τι κακοῦ κάκιστον. — 3. Superlativus honoratissimum s. maxime honore cultum significat. Ἦλκε φιλλίποισι Θρηξὶ πρέσβιστον σέβας Ter. XIV. (523 D.) v. σέβας. ἦλθεν δὲ δαῖς θάλεια πρεσβλάτη Θεῶν Tript. IX. 6 (539 D.).

Πρήθω v. πριμπρημι.

Πρίᾱμος n. pr. Πριάμου μὲν νιός Phil. 601.

Πρίσασθαι redimere. Est enim authypotactum, aoristo minus bonae notae ὠρήσασθαι ab Atticis subrogatum: v. Herod. Philet. p. 453. Hellenad. p. 951. Schol. Ar. Plut. 7., quorum verba tractat Vir Summus ad Phryn. p. 138. — τὰλλ' ἐγὼ κακοῖ σικῆς οὐκ ἂν πριαμένην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡθοῖαν Ant. 1156. v. πρὸς. οὐκ ἂν πριαμένην οὐδενὸς λόγου βοτόν, ὅστις κενᾶσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται Ai. 472. Affert Eust. p. 757, 34. respiciens etiam p. 892, 42. Utrobique tralate dictum verbum.

Πρίν. A regula produci iubente excipi observat Etym. M. p. 405, 33. 1. Adverbium est, ante, prius, etiam olim significans. ὦν πρίν οὐκ ἀήκας Phil. 52. ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν Oed. R. 259. τὸν οὔτε πρίν νήπιον νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν 652 ch. πρίν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Oed. Col. 368. τῶν πρίν ἡμαρτημένων 440. τοῖ πρίν θανόντος Μεγαρέως Ant. 1288. πρίν μὲν ὄρθοι πάντες ἕστασαν δίσφοι El. 713. αἱ πρίν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως ἀνδρῶν Trach. 300. ὃς πρίν ὄχετο 730. ὃν ἐπέμψω πρίν — κρατοῦντα Ai. 606 ch. πρίν μὲν οὖν — δέλματος ἦν μοι προβολὰ — Αἶας 1190 ch. τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε — ἔτικτε Scyt. I. 3 (491 D.). Eadem aliquando vis inest, cum articulus additur. ἀνδρὸς εὐνιχοῦς τὸ πρίν Ai. Locr. IV. 4 (14 D.). Sed τὰ πρίν γὰρ ἐκ λόγως καλῶν κακῶς ἔπραξα Phil. 1252. nominis vice a verbo ἔπραξα suspensum habere videtur τὰ πρίν. — Nam cum articulo substantivi, vel cum adest substantivum, adiectivi munere fungitur. ἐν τῷ πρίν χρόνῳ Phil. 1208. ἣ γὰρ πρίν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαῖδια Oed. R. 1024. ὁ πρίν παλαιὸς ὄλβος 1282. Θησεύς — τοῦ πρίν Αἰγέως τόκος Oed. Col. 69. eius, qui olim fuit, mortui. τό τ' ἐπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρίν ἐπαρκεῖσι νόμος ὅδε Ant. 608 ch. v. ἐπειτα. Non puto τὸ πρίν adverbium esse, sed

adverbii simile. τὰ πρὶν ἐν Θέμενοι El. 1428. priora. τὰ πρὶν δ' ἔργα χειρῶν Ai. 609 ch. Unum memorabile est ἃ λῆατε τῶν πρὶν ἐντόπων Phil. 1156 m. non enim dicantur qui olim, nec qui ante adfuerunt, ad-sunt enim; qui adhuc s. hucusque ad me accesserunt significari par est.

2. πρὶν coniunctio. De usu eius minime explicate disseruere Vetterum gr. Bekk. An. p. 164, 8. gr. Herm. p. 341, 146.

a. cum *indicativo* rei gestae indice et aoristi quidem antequam significans. πρὶν μοι τύχῃ τοιάδ' ἐπέστη Oed. R. 776.

b. cum *coniunctivo* rei incertum an proximo aliove tempore futuro expectandae indice ἄν additum habet his locis. φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω πρῶτον τόδε Phil. 332. παῦλαν ἴσθι μὴ ποτ' ἂν τυχεῖν — πρὶν ἂν τὰ Τροίης πέθῃ ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς 1316. μήπω γὰρ (στέλγῃ) πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων ἀγῆς μύθων 1395 an. οὐ. (sc. ἄπει) πρὶν γ' ἂν εἴπῃς Trach. 414. πρὶν ἂν τι δρώσῃς (sc. αὐθελίς); Ai. 107. πρὶν ἂν δεθείῃς — θάνη 108 — 110. quae inter Αἰακίς et Minervae personam, huius rogantis, respondentis illius divisa sunt. μηδέν' ὀλβύζειν, πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ Oed. R. 1529. οἷδ' ἔμοι — ἔστι θάνατος, πρὶν γ' ἂν ἐνδείξῃ Oed. Col. 48. οὐ γὰρ ποτ' ἔξει — πρὶν ἂν κέλνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων 913. οὐχὶ παύσομαι, πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνον 1045. ἀμήχανον — ἐκμαθεῖν — πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντραβῆς φανῇ Ant. 176. οὐχ ὕμιν Ἀιδῆς μούνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν — δηλώσῃθ' ὕβριν 308. οὐ, πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς — ἐργάζεται Synd. IV, 2 (149 D.). — Sed ἂν sensus discrimine nullo omittitur. μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς Phil. 905. εἰδότε δ' οὐδὲν ἔρπει, πρὶν πύρι — πόδα τις προσ-αύρη Ant. 615 ch. ὅπως — μηδ' ὄψεται νιν μήτε φέγγος ἡλίου — πρὶν κείνος — δειξῇ Trach. 605. αὐ γὰρ ἴσθ' ἢ γ' αἰρεῖον, πρὶν εὐ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν 942. μὴ ἔω παρήκειν, πρὶν παρῶν αὐτὸς τίχῃ Ai. 729. Quod cum orationis obliquae a praeterito suspensae (ἀπηύδα) sit, legitimus erat optativi usus; quanquam si infinitivus a verbo pendens praesentis aut futuri est, non raro coniunctivus subrogatur. Ceterum τέχῃ Mosq. b. Lips. h. supra scriptum, in tenere verborum Flor. Γ, exhibet. οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐμβάλῃ Ai. 944. Flor. Γ. ἐμβάλαι manifesto mendo. μήπω μέγ' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς Ter. X (520 D.). οὐ καὶ — ὀλβίους τίχας — πρὶν αὐτῷ — βίος διακτερανθῇ Tynd. I. 2 (572 D.). Praeceptum Elmsleii de recte dicendo πρὶν cum coniunctivo (v. ad Med. 215.), ut insit negandi vel prohibendi sententia, a Sophocle, quantum noscitur, observatum est. Nam in Ant. 176. ἀμήχανος negandi particulam continet. Regulam illam firmare aggressus Hermannus in Censura p. 180. Opusc. t. III. in exemplo Eur. Or. 1218, (1211 M.), quod repugnare videretur, non feliciter Elmsleio rem gessit; quippe hic

φύλασσε δ' ἦν τις idem quod φύλασσε μή τις significare decrevit, quia ratione negantia affirmare et negare affirmantia omnia demonstrare facillimum esset; ille autem negandi vim in verbo φθῆ inesse dicit, quod quomodo ad praecedens πρὶν τελευτηθῆ valeat, nemo intellexerit. Repugnant illi praecepto Strato nr. 235. A. Pal. t. II. p. 523. et exempla a Iacobsio congesta ad Achill. Tat. p. 568,

c. cum *optativo* non aliter nisi in *obliqua oratione* legitur, et vel ita, ut dicta sensave alicuius ipsa memorentur aut ex mente alicuius pendeat optativus ille explendae sententiae principali adhibita secundaria constitutus. Ex illo genere haec sunt. οὐκ ἔσθ' ὥς οὐ θεῶν τοῦ μελέτη, τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλῃ, πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος Phil. 199 an. Ven. Laur. c. ἐξήκει, Ricc. et Flor. apud Herm. ἐξήκοι, Flor. Γ. ἐξήκοιτο. Schaefero placebat ἐξήκη, quo non opus, cum μελέτη θεοῦ contineat θεοῦ μελετήσαντος i. e. ἐπεὶ θεὸς ἐμελέτησε. Et addito ἄν: λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος — ὥς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις Trach. 2. Cod. Par. et Stob. p. 562, 40. ac Suidae cod. Suil. v. αἰῶνα, θάνη, quod si poeta scripsit, obliqua oratione excidit. Idem suavit Elmsl. ad Suppl. Marklandi 916. p. 220 Lips. et ad Med. l. c. deceptus in eo, quod sic postulare sermonis legem arbitrabatur. Imo postulat is, ut optativum obliquae orationis ἐκμάθοις alius optativus sequatur. Quanquam cum nunc etiam Laur. a. θάνῃ exhibeat, scribendum ita videtur; negligunt enim legem poetae in rectam recedentes orationem: v. Ai. 729. — Alteram rationem dicendi monstrant haec. μὴ σταθῇ πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτοῦ, πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσαι Trach. 654 ch. ἰδοῦε μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμ' εἰ σοι, τὸν πλοῖν ποιῆσθαι Phil. 547. ὄλοιο μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ — 949. οὐ ποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἰδοίμ' ὀφθόν' ἔπος, μεμφομένων ἂν καταφαίην Oed. R. 505 ch.

d. cum *infinitivo* prius allatorum dicendi generum omnium significationes in se recipit. πρὶν οὖν τίν' — ἐξοδοιοπορεῖν στέγης, ἐνυάπτετον λόγους El. 20. πρὶν γε φωνεῖν — ἐσώζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν 980. πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς ε' ὀλέσθαι κάτεργημῶσαι γένος, κατὰσχες ἔργον 997. ὥς ὥφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν εἰς ξένην σε γαίαν ἐκπέμψαι 1121. ἣ' τολμήσατε — δοῦναι τὰ τεύχη τὰμά, πρὶν μαθεῖν ἡμοῖ Phil. 370. ἦν Λαῖός ποθ' ἡγεμῶν — πρὶν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν Oed. R. 104. πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱστορεῖν — ἐξελθε Oed. Col. 36. παύσας πρὶν δογῆς καμὲ μεστῶσαι λέγων Ant. 280. κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου 887. ἣ γυνὴ φρούδῃ, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον 1230. ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννέωσασθαι λόγους Trach. 395. μὴ πρὶν λέγοις ἂν — πρὶν εἰδέναι τὰκεῖθεν εἰ ποθοῦμεθα 628. πρὶν — σφ' ἐξ ἐμῆς θανάειν

κερός 1123. sc. τέθνηκε. ὥς πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν — ἐς πυρὰν με
θῆ; 1243. πρὶν τήνδ' ἀνακινήσαι νόσον — ἀνέπαυε βοήν 1249 an. πρὶν
ιδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων Ai. 1398 an. πρὶν τιν' αὐλητῶν
ὄρεαν, θαλλὸν — πρὸςφέρων Past. III. 1 (445 D.).

3. πρὶν cum aliis particulis coniunctum. πρὶν adverbium eatenus
exiguum usum habet. πρὶν ποτε sic vidimus dici Scyth. I. 3. πρὶν
ἢ ποτε Ai. 606 ch. — πρὶν coniunctio cum γε consociatur huic
praepositum Oed. Col. 48. Trach. 414. El. 980. 997. Oed. Col. 48.,
quae iam apposuimus. πρὶν καὶ etiam (gar) Ant. 280. Trach. 395.
πρὶν νῦν Oed. Col. 36. πρὶν οὕν El. 20. πρὶν ποτε Ant. 120. ἔβα,
πρὶν ποθ' ἀμετέρων αἱμάτων — πλησθῆναι. αἰεὶ κατθανεῖν ἐπενχόμεν, πρὶν
τῆςδε κοίτης ἐμπελασθῆναι ποτε Trach. 17. — Postponitur πρὶν praemisso
καὶ adhuc. καὶ πρὶν εἰς Ἰδίου μολεῖν Trach. 4. et πάροιθεν, quibus
consociatis magis firmatur particulae vis: ὄφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βλον,
πρὶν ἐς ξέρην σε γαῖαν ἐκπέμψαι El. 1121. Mireris igitur non componi
Homericō exemplo duo πρὶν, adverbium alterum, alteram coniunctio-
nem. Non magis atticum est πρὶν ἢ, v. Herm. in Cens. Med. Elmsl.
v. 1024., quod Sophocli nolenti obtrusit Triclinius Trach. 654.

Πρὶν constringo dentibus, mordeo. δδόντι πρὶν τὸ στόμα inc. XCVIII
(777 D.). Legebatur olim πρὶντο apud schol. Hesiod. Theog. 30. Tra-
late firmiter constringo universe, alligo. ζωστῆρι προσθεῖς ἱππικῶν ἐξ
ἀντίγων Ai. 1009. schol. ἐξαφθεῖς, δεσμευθεῖς, δεθεῖς, cuius explica-
tionis veritatem demonstravit Lobeckius. Scholiasten expressit Suidas
v. προσθεῖς.

Πρὶν serra. πρὶνος ἐκβρώματ' — ἐν τομῇ ξύλου Trach. 696. οὐδὲ
πρὶνος πληγαί inc. 787 D., ex Herodiano π. μιν. λέξ. p. 34, 3.

Πρὸ praepositio usus minime late patentis et proxime ad adverbii
naturam propendens. 1. ante, de locis. πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη Ant.
522 an. μὴ οὐ — πρὸ θυρῶν ἡχώ πασι προφωνεῖν El. 109 an. Suid. v.
ῥιπιάς. — πρὸ Θηβῶν Synd. VIII. 5 (153 D.). Hinc de rebus extrin-
secus accedentibus dicitur. χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετον τε θαῦμα
Trach. 956 ch. πληστόν που τῆς οἰκίας χωρεῖν scholiasta. Apportabatur
enim aegrotans Hercules. Sed vitiose scribitur, quanquam in libris plu-
rimis et optimis πρὸ Σάρδεων Ant. 1024. v. πρὸς. — Hinc adverbia-
scens locutio repetitur τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις
— κακὰ Ant. 1264. Aldus τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τὰ δέ, φέρων. μανίβuis
palam ferens; ferebat enim Haemonis corpus. ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυτίδου
Polyid. I. 1 (462, a. D.). — 2. ante, de tempore. εἰ πρὸ τοῦμοῖ
προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη Oed. Col. 1143. si quis de praeferendo expli-

cuerit, non repugno. πρὸ τοῦ θανεῖν Ant. 874. τινες ἀμφίγνοι κατέβαν πρὸ γάμιον Trach. 563 ch. οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἢ τύχῃ βιάζεται Phaedr. X. 2 (603 D.). Hinc similis locutio adverbiascens est πρὸ τοῦ δεόντος Phil. 879. — 3, tertia significatio moralis est bipartita, altera *alicui aliquid dignitate praestare aut praefereendum esse*, altera *in vices succedere* indicans. Illud *prae* et *praeter* dicas, ἐπεὶ πρῆπων ἔφες πρὸ τῶνδε φωνεῖν Oed. R. 10. non est ἀντὶ τῶνδε nec ὑπὲρ τῶνδε, sed μᾶλλον s. μάλιστα τῶνδε, *prae ceteris dignus* propter auctoritatem. et aetatem. — Alterum Latine *pro* dicitur. ἀξίως — πρὸ τοῦ θαυμάσιου τήνδ' ἔδεσθ' ἐπιστροφὴν Oed. R. 134. Sic certe Codd. Brunckii tres, Bar. I. Bodl. 2. Dresd. b. Aug. c. Flor. Θ., pars non optima librorum. Sed in Laur. a. πρὸς eraso ζ. Ceteri πρὸς, in quibus cum Laur. a. prima manus et Flor. Γ. sint, praefereendum censuerim, *in gratiam mortui* significans. ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε Oed. Col. 815. Et hoc et Oed. R. 10. de tempore intelligit Reisig. enarr. p. CXV. ὣς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπιδῶν ἀλλήν ὁδε δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ 1521. i. q. ἀντὶ. Paulo aliter dictum πρὸ τῶνδε τοί μ' ἔχει μήποτε μήποθ' ἡμῖν ἀψεγὲς πελῶν τέρας τοῖς δρωῶσι καὶ συνδρωῶσιν El. 485 ch. i. q. θάσος μ' ἔχει ὑπὲρ τούτων *de illis confido*, ut schol. explicat.

Ἠγοάσιον suburbium, ἐκ προαστίου χωρεῖ El. 1425. Codd. plerique *προαστίου*, quod placere eis debet, qui de εἰ ante vocalem correpto somniant. Verum non Aldus modo servavit et diserte uno τ scribi apud Sophoclem in Electra testis Suidas est v. προάστιον, sed nunc reperiuntur etiam in Laur. a. v, προάσιος.

Προάσιος suburbanus. ὅρια κελεύθου τῆςδε γῆς προαστίας Phrix. I (647.). Apud Steph. Byz. v. ἄστν, cui versus notitia debetur, insuper haec leguntur: προάστιος. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὐρίσκεται, προαστία γῆ, ἐν Φορέῳ Σοφοκλέους κ. τ. λ.

Ἠγοβαλῶ procedo, accedo. Illa significatione tralate legitur dictum. προβάσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους Ant. 846. et de tempore ὃ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνον προὔβαινέ μοι Phil. 285. Altera proprie. προβάθ' ὥδε — προβάθ' ὥδέ μοι Oed. Col. 845 — 847 ch. Hanc scripturam nunc omnibus placere video; olim πρόβατε Hermannō placuit Eur. Herc. f. 1041., et codd. fluctuant: v. Iacobs. ad Phil. Imagg. p. 527. Et ratio sane propenacni iubet, cum nemo προστῆτε scribat, sed πρόστῃτε et similia. ποῖα ξύμμετρος προὔβην τίχῃ Ant. 383. huc accessi, s. prodii. Legitur in codd. προὔβην δίκῃ, sed Laur. a. Ricc. τίχῃ et τίχῃ, et ille ἐξέβην supra scripta προὔβην, plane ut inverso legitimo verborum ordine in schol. Rom. scriptum. Sic emendavit Reisigius.

Προβάλλω 1. *proiicio*, *coniecto*. Illa significatione *mediū* legitur. ἐν ἣ (ἀκτῇ) με προῖβάλου ἄφρον, ἐρῆμον Phil. 1005. προῖβαλον Flor. I. Altera *actiūm*, sed *tralate*. Κοῖτ' ἐμμαντὸν εἰς ἀράς δεινὰς προβάλλον ἀρ-
τιώ; οἷα εἰδέναι Oed. R. 745. Sed similis certe activi significatio est et propria quidem τοῖς ἄλλοις, ἄλλοθ' ἄτερος κίρα προβάλλον ἐπιπικῶν
ὀχημάτων El. 730. — 2. *Miūre* s. *proicere conciliandum* significat. ἐπέμει-
τήν θέμιν σὺ προῖβαλες Trach. 807., quam scripturam alter scholiasta
explicat ἀπέψιψα; καὶ παρῑδες. Scriptura Turnebiani προῖλαβες non
in Triclinianis solis sed etiam in Laur. a. reperitur et ab uno scholia-
starum explicatur.

* *Πρόβατον* iniuria videtur Sophocli vindicari Pel. II. 6. Nam Ari-
stophanes Av. 852. sua Sophocleis immiscuit.

Προβήζω *promoveo*. *προβήζετε, κούρα, πρόσω* Oed. Col. 176 ch.
aliquanto longius ut abducatur Antigona Oedipum chorus suadet. Pleri-
que codd. parum apte *προσβήζετε*, illud in Brunckii A. s. membr. inesse
fertur. B. Vat. Farn. *προσβήζετε*.

Πρόβλημα 1. *omne quod proiicitur*. ἄκρα s. *promontorium* dicitur
ἐλαῖν ἐπεσι πόρκου πρόβλημα Ai. 1198 ch. ἐξοχὴ τῆς θαλάττης scol.
vet. non recte, est enim *quod in mare proninet*, non *quod e mari emi-
net*, 2. Hinc proxime *tralatum* μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων
Ai. 1055. ἦγουν μὴ προτείνων φόβον μηδὲ αἰδῶ, et πρόβλημα, *φν-
λακῆν* scholiastae, neuter satis recte, puto. Dicitur enim is qui nec
pudore nec metu cohibeatur, πρόβλημα ut *κωλύμην* potius interpreter,
ut φόβου *μοχλὴν obicem metus* Sophocles passive dixit τὰ κωλύον φοβεῖ-
σθαι, hic tamen active φόβος ὁ κωλύων ὑβρίζειν. Alia *tralatione* inde
facta, quod πρόβλημα et *munimentum* et *armis corpus tutantia* (πρό-
βλημα καὶ ἡ ἀσφάλεια Suidas) significat, dictum λαβὼν πρόβλημα *σαν-
τοῦ παιδα τόδ' ἀγῶν' ἐμοί* Phil. 996. Neoptolemum dicit, cuius ope
tutus consilio exsequeretur. De hac vocabuli vi et verbo προβάλλεσθαι
consuli possunt Dorvill. ad Char. p. 568. Valck. ad Eur. Phoen. 786.
ad fr. Callim. p. 291. Ilgen. ad scol. p. 106. Iacobs. ad Philostr. Imagg.
p. 440. Herm. ad Ar. Nub. 973.

Προβλής *quidquid proiectum est*. Inde *prominens in mare* ἄκρα di-
citur. ὦ λιμέτες, ὦ προβλήτες Phil. 924., velut πρόβλημα et ἐκβολή (Ia-
eobg. ad Achill. Tat. p. 398.) ἐκβολή (Bernhardy ad Dion. Perieg.
p. 601.) ἐκβολον (Seidl. ad Eur. Iph. Taur. 1012.), cum synesi vocabuli
πέτρος vel σκοπελάς dictum, quod addere Homero mos est, v. Il. β.
396. π. 407. cf. Valck. de glossis Homericis Hesychianis p. 227. Opusc.
t. II. Lips. et Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 358. Illud Philoctetae affert
Suidas v. ὀρεῖων et προβλήτες, et Eust. p. 335, 2. — Sed admodum

lubrica res est Phil. 1441 an. ubi libri omnes καὶ κτύπος ἀρσῆν πόρτου προβλῆς, οὐ πολλάκι δὴ τοῦμὸν ἐτέγγθη κρᾶτα. Hoc cum non intelligeretur, Musgravius et Schaeferus προβλῆς θ', scopulos litoris dici rati, ut v. 924. Sed τε egregie languet. Hermannus προβολῆς et facili et ingeniosa emendatione, cum προβολή et προβλῆς haud raro confundantur, v. Oppian. Cyneg. II. 602. Bast. Comm. palaeogr. p. 729. προχοαὶ autem significabuntur ita: v. Jacobs. ad A. Pal. t. VIII. p. 98. Nescio tamen an vera sit librorum scriptura, κτύπος πόρτου προβλῆς ut sit κτύπος προβλήτων πόρτου, sonitus maris saxis litoralibus illisi; de quo loquendi genere aliqua attulimus, etsi non plane similia, in v. μεσόμεφαλος. — De tono v. ἀγνώς et ἀδμής et schol. II. ζ. 235. π. 44. Etym. M. p. 378, 2.

Πρόβλητος proiectus. μή — ῥιψθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ Ai. 817. De abundantia sermonis explicuit Lobeckius.

Προβολὰ proclatio. προβοῶ τι γὰρ δεινόν Phil. 218 ch.

Προβολή munimentum, hinc praesidium. πρὶν μὲν — δειματος ἦν μοι προβολὰ καὶ βελών θούριος Αἴας Ai. 1191. v. in πρόβλημα notata. De Phil. 1441. v. προβλῆς.

Πραγνῆς avitus, i. e. antiquissimus. θεοὶ πραγνῆς Ant. 929 m. Libri plerique πατρογενεῖς, Brunckii Ἐ. προσγονεῖς. Verum exstat in Laur. a. et Aug., cuius insolentia nominis effecit ut πρὸ pro compendio scripturae haberetur. Vocem firmavit et qui sint πραγνῆς θεοὶ explicuit Hermannus.

Πρόγονος. Proprie maiores dicuntur plurative. ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ Ai. 380 m. Tralate πόροι πρόγονοι πόρων Ai. 1176 ch. labores laborum praecursores et auctores. Hoc cum audacius videatur dici, nec accurate aequentur metra, Dindorfius praef. Scen. p. XI. ingeniose coniecit ἰὼ πόροι πρόπονοι, et oppositam versam corripuit ἀν' ἐνρῶδη Τροίαν.

Προγυμνάζω exercitando praeparare. προγυμνάσαι χεῖρα Past. VI. 9 (450 D.).

Προδεῖδω praemonstro. οὔτε γὰρ θρασύς, οὔτ' οὖν προδείδας εἰμι τῷ γε νῦν λόγῳ Oed. R. 90.

Προδεικνύμι praemonstro. Sibi, non aliis praemonstrandi, i. e. praetendi viam propriam habet significandi vim σκήπτρῳ προδεικνύς — ἐμπορεύσεται Oed. R. 456. Explicuerunt Brunck. et Erfurd. Tralate dicitur ὅταν προδείξῃς οἶόν ἐστι τὸ φθορεῖν Oed. R. 624. Praepositio ante monstrandi viam verbo imponit. Veteres libri post προδείξῃ distinguunt, referentes ad praecedens θνήσκειν, ut subaudiatur θανοῦμαι, et οἶόν ἐστι τὸ φθορεῖν addunt σχετλιαστικῶς dictum, quod exponit

schol. codd. Lipss. et aliorum, εἴτα ἐπάγει σχετλιαῶν, οἷόν ἐστι κ. τ. λ. v. Herm.

Πρόδηλος manifestus. λεύσω γὰρ Ἀγισθον ἐκ προδήλου El. 1422 ch. i. q. προδήλως.

Προδήλως manifesto, palam. καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερποννυμένῳ θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός Ai. 1290. Θάνατον πρόδηλον ex aliis fontibus firmavit Lobeckius. Affert hoc Suidas v. προδήλως, ex-plicans ἐνδρείως.

Προδιδάσκω edoceo. Praepositio enim non alii rei constituta est, nisi ut monita tempore priora esse, quam quod inde redundet factorum indicet. ἡ κακὴ σὴ — ψυχὴ τὴν ἀφνῇ τ' ὄντα κοῦ θέλονθ' ὅμως εὖ προ-δίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν Phil. 1003. οὐ δυνατόν τοὺς ἀνοήτους τούτων γνώμας προδιδάσκειν Ai. 163 an. — Medium: ὦν ὁ θῆρ με Κένταυρος — προδιδάξατο, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν Trach. 678. Sensu hoc ab activo non differt, ut aveam scire, quomodo Apitzius (ad v. 462. p. 201. 202.) pronomen desiderari in hoc et similibus exemplis sibi persuaserit. Certe φαυτόν subaudiendo ineptiveris magnopere, ἐμέ intelli-gendo non expeditur medii usus.

Προδίδωμι prodo. Quanquam haec primaria significatio non con-venit optime nisi uni exemplo passivi, ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι Phil. 911. Plurimis deserendi inprimis officii, quod quis suscepit. μή με ταρβήσας προδῶς Phil. 747. ἀνὴρ — προδοὺς μ' ἔοικε κάκλιπών τὸν πλοῦν στελεῖν 899. Violati officii in προδοὺς vis inest, unde deseri hominem sequitur. ἔννοεῖς ἡμᾶς προδοῦναι Oed. R. 331. οὐ σε μὴ προδῶ Oed. Col. 655. ἢ προδώσετε; 826. μή ποτε προδώσειν τίσθ' ἐκὼν 1630. οὐ γὰρ δὴ προδοῖς ἀλώσομαι Ant. 46. μή προδοὺς ἡμᾶς γένη Ai. 585. τὸν δειλὴν προδότρια καὶ κακανδρίε σε 993. πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σοὺς El. 360. Similiter cum metonymia de animi sensibus dictum ὡς ταχεῖά τις βροτῆς χάρις διαψέει καὶ προδοῦς ἀλλοκεῖται Ai. 1246. — Adsignificatur in discrimen dandi s. perdendi notio. ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδοὺς Ant. 322. Simile est τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδώσιν ἄνδρες Ant. 1151. Libri ἀνδρός cum distinctione apposita, ἄνδρας, et Eust. p. 957, 17. ἄνδρα. v. Intpp.

Προδοτής proditor i. e. fidei datae desertor et violator. δυνῶ προ-δοτής καλεῖσθαι Phil. 94. De tono v. Etym. M. p. 435, 49.

Πρόδοτος proditus, desertus et ope destitutus. Illa significatione di-citur Ἀγαμέμνονα κακῇ τε χειρὶ πρόδοτον El. 125 ch. foeda morte una comprehensa. Altera θανάτους αἰκίς διδύμαιν χειρὶν, αἱ τὸν ἐμὸν εἶ-λον βλον πρόδοτον 201 m. πρόδοτας δὲ μόνα σαλεύει Ἡλέκτρα 1063 ch.

Πρόδρομος praecurrens alios, festinans. φῶτα — γυναῖδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῶ Ant. 108 ch.

Προεπείν. προερεῖν enim cum non compareat, illuc quaerentes, ut fecimus in εἰπεῖν, amandare non potuimus: nec προεῖπαι ponere conveniebat, quod is infinitivus usu non teritur. τῷ κηρύγματι ὅπερ προεῖπας ἐμμένειν Oed. R. 351. Libri προσεῖπας: illud Brunckius reperit de προς et προ compositorum saepe confusis monens. Adde Herm. ad Eur. Iph. Taur. 363.

Προεννέπω v. προῦννέπω.

Προεξεφλέμαι v. προῦξεφλέμαι.

Προέχω v. προῦχω.

Προηγητής dux. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει Ant. 977. ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς δέεται Oed. R. 1292. Oedipus caecus.

Προδῖμέομαι cupio. ἐν οἷς χαίρειν προθυμῇ Trach. 1109.

Προδῦμία animi proclivitas. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν Ai. 580. σὲ νῦν μὲν ἦδε γῇ σωτήρα κληῖται τῆς πάρος προθυμίας Oed. R. 48. *promptum ad praesidium ferendum animum* dicit, quo eodem ut nunc esse velit, chorus orat. Longe exquisitius hoc, quam quod Elmsleio placebat, *προμηθίας*. — τίς ποθ' ἡ προθυμία; 838. Affert Suidas v. *πεφασμένον*. Sensum bene explicat glossa τί διανοῇ δρεῖσαι; Ad *consilium cupide capiendum* refertur. ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν ἄδηλον ἔργου τῇ παραινέσαι λαβεῖν Trach. 666. — De El. 978. v. *προμήθεια*.

Πρόθυμος cupidus. ὦν πρόθυμος ἦσθ' αἰέ El. 3. Affert Suidas v. *πρόθυμος*. Bene cupiendi alicui significatio inest Ai. 36.: πάλαι φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγέω.

Προτῆμι. Medium a se dimittere, inde efficere s. cogere, ut aliquid facias significat. τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἕμερος δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλὰκις προτεταί Ach. Am. I. 9. (162 D.). Facit huc Hesychii glossa *προτενται, προάγονται*.

Προῖκα gratis i. e. sponte, nec docente nec volente quoquam. κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπιτάσσεται inc. C. 6. (779 D.), quod uberius exequuntur versus sequentes αὐτὸς παῦ' αὐτοῦ μανθάνων et τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἦν τὸν διδάσκαλον λάβῃ, ἐμνημόνευσεν.

Προστῆμι. Solus activi aoristus alter intransitive significans adstare, prostare in usu. Sic simpliciter dicitur *προστῆμαι μέσσην τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια* Tyr. VIII. 1. (580 D.), quod quia *προσεληλυθέναι πρὸς τὴν τράπεζαν* explicat Athenaeus XI. p. 475, a., non protinus a *προσίστημι* repetendum est. — *Adstare adversarium, instare hostem* significat. ἡ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προῦστη ποτέ; Ai. 1112. Con-

tra adsistere defensorem: οὐ γὰρ, φίλοι, πρόστιν ἀναγκαίως τίχης Ai. 790. Dicitur enim, si accuratius introspicias, sese medium interponere inter ingruens discrimen et eum, quem defendere velis. ἐπικουροὶ γίνεσθε schol. vet.; βοηθοί, προστάται γένεσθε schol. Pal. Affert Suid. v. πρόστιν sine nomine poetæ. -Huic affine est, quod *assistere precentem et donantem* significat. ἢ σε πολλὰ δὴ — λιπαρεὶ προὔστην χερὶ El. 1370. cogitatur enim libans et rem sacram faciens ad aram adstare. — Quod in El. 968. legitur ὃ τοῖσιν ἐχθοροῖς — προὔστην φόρου, etsi certum est caedem administrarunt significare (v. Musgr. ad Eur. Androm. 221.) tamen non videtur cum Ai. 1112. posse contendere, ut fecit Hermannus. — *Passivum* unum exemplum habet. τὰ οὐ βέλεια θέλοιμι ἂν ἀδάματ' ἐνδαιεῖσθαι ἀρωγὰ προσταθέντα Oed. R. 206 ch. i. e. προσταντα, sive, ut explicat Erfurdus, προσταγήρια, quod in Aug. b. scriptum, cum interpretis manus in tenorem verborum poetæ invaserit.

Προκαλέω. Medium est *provocare, invitare*. προὔκαλεῖτο με βαυβᾶν μετ' αὐτῆς inc. CV. 66 (903 D.).

Προκάμνω laboro pro aliquo. οὐ σὺ πολλάκις τὴν σὴν προστεινὼν προὔκαμες ψυχὴν δορί Ai. 1249.

Πρόκειμαι. 1. Proprie *proiectus ineco*. ἡμῖς μὲν ἄν — προὔκειμεθ' αἰσχρότῳ μίρῳ Ai. 1033. κτερον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον Ant. 1088. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν προὔκειτ', ἀνάξουσιν θρομβώδεις ἄφροί Trach. 699. Item de locis *inesse*. λίει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾧ χρυσήλατος προὔκειτο μαστῶν πέρονι Trach. 921. ᾧ προὔκειτο in quo inerat. Wakefieldus ἦ, Schaeferus οὐ coniecit. — 2. Proxime a prima propria significatione tralatum est τὰ τῶν δ' ἄτιμος ὧδε πρόκειμαι Ai. 422 in ignominia affectus destituitur. πρόκειται Turnebus vulgavit; id num in codd. sit, quod dicit Hermannus, ignoro. Alia tralatio est rei *palam factae*. De portentis: θεοὶ — ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων Oed. Col. 1508. Inprimis usitatum de lege et edictis propositis et poena sancitis. νόμοι πρόκεινται Oed. R. 865 ch. φόρον προκείσθαι δημόλειστον ἐν πόλει Ant. 36. νόμους ὑπερβαλνουςα τοῖς προκειμένους 477. De re praesente et qualem praesens necessitas iubet dictum τῶν προκειμένων τι χρὴ πράσσειν Ant. 1316. Erectus accentus τί sensu destituitur.

Προκίδομαι curam gero. σοὺ γὰρ οὐκ προκίδομαι Ant. 737. ἐς φίλον προκηδομένα Trach. 962 ch.

Προκηραίνω sollicitus sum. κείνου προκηραίνουσα Trach. 29. Comparat scholiasta Eur. Hippol. 223. quanta vitiose scripto κηραίνετε pro κηραίνεις, explicans ἀγωνιᾶν, μεριμνᾶν κατὰ τὸ κέαρ, ὃ ἐστὶν ἐν ἡδαι, βουλεύεσθαι.

Προκηρύσσω publice promittio, proprie de praecone dictum. ἦσθετ' ἀνδρὸς ἐφθίων κηρυγμάτων δρόμον προκηρύξαιτος El. 674. δρόμου du-

riissima structura, ut ex sequentibus assumatur *κρλαω*, Hermannus praetulit, non facturus, si codd. Laur. a. Flor. Γ. scriptura iam nota fuisset. ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδότες σαφῇ προκηρύσσοντα Ant. 34. καὶ μὴ οὐ προκήρυξας 467.

Προκλαίω palam lamentor. ἀγχοῦ δ' ἄρα καὶ μακρὰν προῦκλαιον Trach. 959 ch. Sic vett. libri: Tricl. *ἐκλαιον*, cum illis etiam scholiasta facit, quanquam male explicans. Ceterum atticismum canticis non obtrudo.

Προκλίνω inclino pronus. γεραιὸν ἐς χεῖρα σῶμα σὸν προκλίνας φίλαν ἑμὴν Oed. Col. 201 m. Tricl. *πρόςκλινον*, v. Hermann. Brunckii B. *προκρίνας*. (ὅ ut in arsi.)

Πρόκνη n. pr. ἀλγυνά, *Πρόκνη*, δῆλον Ter. XI. 1 (521 D.). Prior, ut in arsi, producitur.

Προλαμβάνω antefero. εἰ πρὸ τοῦμοῦ προῦλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη Oed. Col. 1143. Dure subauditur ἔπους.

Προλέγω praedico. οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προῖλεγον πάλαι; Oed. R. 973.

Προλείπω relinquo. De locis: οὐρανίας ἔδρας προλείπων Phil. 1400 an. De statu: πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῇ γήρᾳ προλείπων Ai. 502. Hinc tralatium οὐδ' (Herm. οὐ δ') ἐθέλω προλείπειν τόδε μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχτὴν πατέρ' ἀδελφὸν El. 130 m. non desistam.

Προλείσσω praevideo (quasi *procul*). οἷα χρὴ παθεῖν με — δοκῶ προλείσσειν Phil. 1344. Flor. Γ. πρὸς λένσειν.

Προμανθάνω disco. ἀνάγκη προῦμαθόν στέργειν κακὰ Phil. 534. Praepositionis vis in ea sola re cernitur, quod in discendo quis morari et progredi cogitatur, ut perdiscat accuratius.

Πρόμαντις vates, futura portendens. εἰσὶν ἃ πρόμαντις Δίκα El. 467 ch. ἡ προμαντευομένη τὰ μέλλοντα, ἥ τοῖς συνετοῖς προγινώσκομένη schol.; alius ἡ τὴν μαντείαν προπέμψασα διὰ τῶν δυνάμεων, quarum trium media interpretatio falsa est.

Προμάχος πρόpugnans. ἰὼ κλεινὰ λόγχα προμάχου δορός Trach. 853 ch. τοῦ προμάχου δορός Tricl. Non est προβεβλημένον, ut uni scholiastarum visum, sed *hastae*; quam primores gerant. Id voluisse videtur alius, qui scripsit τὸ προμάχου ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ληπτέον, οἶον τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου.

Προμήθεια et προμηθία provida cura. De elusmodi formis non satis distinctis vocabulorum generibus et origine observarunt Dorrill. ad Char. p. 446. Valck. Diatr. p. 71. Hermann. ad Electr. 1025.; ipse ita sentio. Certissimum est longe pleraque nomina ab adiectivis in *ης* ex-euntibus ducta inclinatione productiore uti (*εῖα*) et ultimam syllabam

corripere. Ut prosarios taceam, apud quos ingens sane scripturae discrepantia est, ἀσέβεια, εὐσέβεια, εὐέπεια, εὐλάβεια, εὐμαρτία, δυσχερεία; δυσγένεια, αἰσχροκέρδεια et centena alia cum constanti codicum scriptura, tum mensura penultimae productae apud poetas extra dubitationem certissima sunt. De quibusdam contrarium praecipitur, ut de ἄμαθια Theod. p. 67., nec usquam aliter nisi penultima correpta com-
paret; item nec a πλήθος composita aliter inclinantur, in quo genere παμπληθία et πολυπληθία Sophocli dicta reperiuntur, nec quae a μάλ-
τομαι et ἔτος producta sunt, velut γυναικομανία et τριετία, ut ipsum μανία praeteream, cui adiectivum in ῆς nullum subditum est. Praeter
ὁμαθία cetera a μαθεῖν, δεῖν, χαλρεῖν s. χαρά, ἰδεῖν s. εἶδος ducta, velut ὀψιμάθεια, ἰνδεια, περιχάρεια, ὁμοειδεια dubiam habent et a
grammaticis hic illic pro dubia agnitam finitionem. Quin quae commu-
niter feruntur usu omnibus composita a τέχῃ in τῶ exire solita, poe-
tarum libidini ita subiecta fuerunt, ut Sophocles εὐτίχῃαν dicere ausus
sit. In tanta licentia mirum non est, illa primo loco posita communi-
niter in τῶ finiiri solita, ἀσέβεια, εὐσέβεια et his similia alia apud
prosarios secundum maiorem codicum consensum iudicanda esse vi-
deri, non ut singulis locis pro codicum ratione diversa in ordinem reci-
plantur, quod Schneiderus fecit Plat. Civ. p. 441, e. 618, d., sed ut,
quod plurimis locis optimos sponsores habet, verum putetur. Sic δυσ-
χερίαν indictum omnibus existimo, nec curandum, si quando in uno
alterove libro emergat. Apud poetas aut versus pangendi lex discrimen
facit, aut, si non refert quidquam, libri potiores sequendi sunt. Sed
προμηθεια vereor ut apud Sophoclem certa fide constet. Nam tribus,
ubi vulgo legitur locis, inter quartam et quintam iambici versus sedem
distribuitur sono vastiore, et optimos codices adversos habet. προμη-
θειας δέ σου El. 1025. Ven. Lips. a. b. Aug. c. a prima manu, Livin.
v. Flor. G. et, quod pleris est, Laur. a. προμηθίας; idem firmatur
mendosa scriptura Flor. F. προθυμίας. σὴ προμηθεῖα El. 1342. Flor. F.
προμηθία, Laur. a. προμηθεῖα supra scripto εἰ. ἡ χάρις — τῆς προμη-
θειας Phil. 553. Laur. a. προμηθίας. Alterius formae haec sunt exem-
pla, iam cum illis concinentia, unum inter primum et secundum, cetera
inter quintum et sextum senarii pedem distributum vocabulum mon-
strantia. σὴ — προμηθεῖα Oed. Col. 333., quod passim dictum propter
tūi curam. τῆς πρὸς ἡμῶς Ἰνδικὸν προμηθίας 1047. εἰσὶν ἡ προμηθεῖα
καὶ τῶ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος El. 978. προμηθεῖα γὰρ κέρδος ἀν-
θρώποις μέγα inc. XXX. 3 (688 D.). In Oed. Col. 1047. Laur. b. Vat.
προμηθίας, ut vulgarat Stephanus, ἀμέτρωσ. In El. 978. Aug. b.
Flor. F. προθυμία, quod non esse a librario peccatum ostendit scho-

non illius codicis, his verbis finitam: *οὐ δὲ γράφοντες πρὸ μὴ θ' ἡ λη-
ροῦσαν.*

Προμηθεύς Titan. Τὴν *Προμηθεύς* Oed. Col. 56. οὐκ ἔρ' ἦσαν
τὸν *Προμηθεύς* Colch. V. 2 (317 D.).

Προμηθεύς providus, curans. οὔτε τι τοῦ θανεῖν *προμηθεύς* El. 1067 ch. .
Enst. p. 645, 16: et cod. Par. 2794. τοῦ μὴ θανεῖν.

Προμητεύω ante iudico, prodo. *προμητίσῃς γε τοῦτο μηδὲν τοῦργον*
Ant. 84. *προμητεύσεις* Ricc. Aug. cum gl. *προμήνυσον*, ut Tricliniani.

Προμνάσμαι praeuengio. *προμνάται τί μοι γνῶμα* Oed. Col. 1077 ch.
Proprium est de conciliando matrimonio; v. etiam Wyttenb. ad Plat. de
Recta Aud. Rat. p. 38, b.

Πρόμος princeps. ἰὼ γὰρ πρόμοι Oed. Col. 888 m. τὸν πάντων θεῶν
θεὸν πρόμον Ἄλιον Oed. R. 661 ch. πρόμον θεὸν suadebat Reinsig. Comi.
in Arist. p. 77. v. Herim. l. 6.

Προέμω. Mediam exstat *progrediendi* vi dictum. ἰδοῦ' ἄπῃ προέ-
μειται τὸ δυσέμωτον αἶμα φουσῶν Ἀφρῆς El. 1376. *προεμύζει* et *προάμω*
schol., hic ἄμω pro αἶμα praeferens, quod est in cod. Ien. *properare*
ad ultionem dicitur.

Πρόνοια. 1. *prudentia, provida cura.* *προνοίας εὐνοια* Phil. 763.
πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σφαλῆς Oed. R. 978. Est rerum futurarum
scientia, unde sibi quis caveat, *μή μοι πρόνοι' ἢ τοῦ θεοῦ φυλακτεία*
Oed. Col. 1182. *cavendum de deo*, ne irascatur. *δαίμονας λέγουσιν πρόνοιαν*
ἔχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι Ant. 283. *ἐπήντες ἔργον καὶ πρόνοιαν*, ὅς
ἔδου Ai. 532. *προνοίας αὐτὸν ἀνδράποικς ἔχον κέρδας λαβεῖν ἄμεινον* El.
1003. Suidas v. *πρόνοια* haec vitiose scripta refert. — 2. *vis numinis*
futura praescientia. ταῦτας τὸ θεοπρόνοια — τῆς παλαμφάτου *προνοίας*
Trach. 820 ch.

Πρόνοιος providus, prudens. τούτου τίς ἂν σοι τὰνδρὸς ἢ προνοού-
στερος ἢ θεῶν ἀμείνων εἰρήθη — ; Ai. 119. Afferit Suidas γ. *προνοού-
στερος.* Apud Phot. p. 466, 16. eadem Sophoclis testatum *προνοούστε-
ρος* corrigendum pro *προνοούτατος*. Alius codex eiusdem *προνοούστέ-
ρος*; et in explicatione *προνοητικώτερος*. Sic recte explicat ipse quoque
Sophoclem testatus Antiatt. Bekk. p. 111, 26.

Προξενέω proprie adduco et commendo tanquam hospitem; *trahere*
efficio. ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι *προξενεῖ* Trach. 723. *χέρας, αὖ — πα-
τρός ὕμῳ ὡδ' ὁρᾶν τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξιντ' ὄμματι* Oed. R.
1483. *αἰγράσαντο*, αἰτιοὶ ἐγένοντο schol. cf. Kraeger. ad Xen. Anab. VI.
3, 14. Hermannus *exceperunt*: quod non intelligo. — *προξέω.* ὡς
ἦν πῶν τελούντι *προξέει* Oed. Col. 466. Suidas γ. *προξέει* explicat
λέγει.

Πρόξενος hospes. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν El. 1443. γ. κατα-
νύω. *Memorant versum* Eust. p. 405, 17. et *Moschopolus* Dictt. Att. γ.
προξένω.

Πρόοπτος γ. προῦπιος.

Πρόπας omnis. πρόπας στόλος Oed. R. 169 ch. *universus populus.*
ἵνα πρόπαντα κατὰ κακῶν ξυνοικῇ Oed. Col. 1239 ch. *τοῦ τε πρόπαντος*
ἀμετέρου πότμον Ant. 853 m.

Προπύσχω ante perpetior. οὐδὲν μοιφίδια τίσις ἔρχεται ὦν προπάδη
τὸ τέλει Oed. Col. 229 ch. *τίσις ὦν προπάδη coniungenda.* γ. Herm.

Προπύτωρ aeternus, generis auctor. ὁ Ζεῦ, πραγόνων προπάτωρ Ai.
380 m. *πρόπατορ vel προπάτορ* in codd. quibusdam, quos ignoro, re-
periri testatur Herm. Triclinius πάτερ, sane vulgatae consuetudini con-
venientius.

Προπέμνω. 1. Proprie mitto. Φοῖβος εἰ προῦπεμψέ σε Oed. Col. 671.
Adsignificatur tamen tutela. ἐμοὶ — πολλάκις φήμας λάθρα προῦπεμψες
El. 1144. ὅς σ' ὥδέ μοι προῦπεμψεν — *σφοδρὸν τε καὶ σκιάν* 1147. Item
comitor. χοὶ προπέμψαντες φίλων Oed. Col. 1663. — 2. *Talate prae-*
deo. ἔλφος ἢ γένος ἢ βελών τε προπέμψατε Phil. 1190 m. *immitto. ἰοὺς*
ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον Phil. 105. *annatio. ὁ κακὰ γελτά μοι*
προπέμψας ἄχη Ant. 1273 m.

Προπετής procidius. ζῆ γὰρ προπετής Trach. 972 an. Schol. *εἰς τὸν*
θάνατον προνεμενώς. ἢ παριμένος εἰς τὴν γῆν πεσών. ἢ ἐπὶ πρόσωπον
κοιμώμενος. ἢ καὶ μόνον κείμενος. *Duae postremae interpretationes pari-*
ter concinunt ad sententiam. — humi abiectus. τοιόνδε καίται προπετές
Trach. 698.

Προπηλακίζω contumelia afficio. καὶ Κρόντα καὶ τοῖμόν στόμα
προπηλάκιζε Oed. R. 427.

**** Προπίπτω incido, de aberrante et viae ignaro. ἵνα τῷδ' ἐν**
ἀφ' ὅτ' ἔγωγε μὴ προπέσης τάπει Oed. Col. 157 ch. *Emendatio Hermannii*
est, propter metrum necessaria. Libri προσπέσης. Elmsleib placebat
προπίπτει, quod cum ἵνα non congruit, προπίπτω fere inusitatum dice-
bat vir immensa lectione, sed ut erat illa aetas, metrorum ignarus
Hemsterhusius ad Xen. Ephes. p. 269. Locell. Hic tamen ex ipso Ho-
mero verbum firmavit.

Προπίπτω supplicor. αἰτῶ, προπίπτω, λίσσομαι El. 1372. *Affert*
cum aliis quinque versibus Suidas γ. ἐξ οἶων, ut tamen προσπυνῶ scri-
batur, id quod etsi metrum evertit, in optimis codd. Laur. a. b. Flor.
Γ. Δ. repertum est. In Laur. a. vestigium erasi in media syllaba ac-
centus comparet, qualem iure desiderabat Elmsl. ad Eur. Heracl. 618.
γ. πίπτω. — In Oed. Col. 1751 an. Laur. a. b. Par. A. B. E. Vat.

Ven. edd. vett. ὃ τέκνον Αἰγέως, προσπίπτομέν σοι, quo metrum perditur; Par. T. Farn. προσπιπτοῦμεν, Herm. προπιπτοῦμεν, quod προπιπτομεν debuit esse, Mihi προσπίπτομεν unice placet, quod est in Par. F.

Προπονέω s. προπονέομαι laboro. γὰς προπονουμένας Oed. R. 685 ch. Schol. κακουμένης, Tricl. ἐπεὶ δυστυχεῖ,

* Πρόπορος v. πρόγονος.

Πρόπυλον vestibulum. Θεῶν ὅσοι περ πρόπυλα κατανοῦσι τάδε El. 1367.

Πρόρρητος praedictus, iussus, καὶ μοι τὰδ' ἦν πρόρρητα καὶ τοιαῦτ' ἴδρων Trach. 681.

Πρόρρητος radictus evulsus, i. e. plane totus. Μυρτίλος — δέφρων πρόρρητος ἐκρηφθείς El. 502 ch. Suid. v. πρόρρητον. — τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλοι πρόρρητον — Ἰφθαριται γένος 755. V. Bergl. ad Ar. Ran. 595. Wesseling. ad Diod. t. II. p. 145.

Πρός tanquam adverbium non legitur. Nam Oed. Col. 817. aliter explicandum, Tanquam praepositio

I. cum genitivo positum praecipuam provinciam habet, quod aliqua ex parte proficiscitur oriturve significandi.

1. Sic nude dicitur ἔμπολῶτε τὸν πρὸς Σῦρδεων ἤλεκτρον Ant. 1024.; Sardinum id quod Sardibus ad Graecos commercio facto perfertur. Sic certe Brunckii cod. E. Dresd. b. Laur. b. agnoscitque Eust. p. 1483, 27. 368, 30.; firmavit autem ex ipsius sententiae ratione Hermannus,

2. Inprimis cum verbis ita dicitur, ut ex quorum aut consilio vel voluntate res orta sit, aut quam originem habent omnino praepositione reddatur ratio, aliquando ut παρὰ, frequentius ὑπὸ subrogare liceat, illud maxime in activis, aliquando in intransitivis, hoc maxime in passivis verbis eisque, quae neutrali forma, passiva vi utuntur. a. Cum activis. φόρον — τίσω τάλας πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἶδέναι κακόν Phil. 948. πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν ἱοικας ἤκειν αἰσχρὰ 959. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως πρὸς τοῦδε 1064. i. e. dicar, velut κακῶς κλυούσα πρὸς σέθεν El. 514. οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων Phil. 1343. ἡ ταῦτα δὴτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτον κλύειν; Oed. R. 429, εἰ — νομίζει πρὸς γ' ἔμοδ' πεπονθέναι λόγοισιν εἰτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον 516. ἔως δ' αὖ οὖν πρὸς τοῦ παρόντος ἐμαθήης 835. μανθάνει γὰρ ἤκομεν ἔνοις πρὸς ἀστῶν Oed. Col. 13, θεῖνὰ δ' εἰροδοῦσαν πρὸς αὐθαλαμῶν πάθῃ 1080 ch. ὅπως — πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι Trach. 190, οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ τῶν ξυνεμπέρων ἔχεις; 317, μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὐαὶ λύπην πρὸς γ' ἔμοδ' — λάβοι 330, ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακὰ; Ai. 1214, τὰς ἡδονὰς πρὸς σοῦ λαβῶμεν — ἐκτεσφάμην El. 1296. — b. Cum pas-

πίσι. τῶν ἡμῶν τηγόμενος πρὸς τοῦ κακίστου — Ὀδυσσεύς Phil. 384. χλωμένος πρὸς σοῦ 1012. πρὸς ἡμῶν — λειφθήσομαι 1060. πρὸς του διδαχθεῖς; Oed. R. 357. πρὸς σοῦ 358. μῦς τρέφει πρὸς νυκτός 374. εἰ — κακός δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι 522. τοῦ πρὸς δ' ἐφάρ-
 θη —; 525. Vnlgatur πρὸς τοῦ δ'. Sed Laur. a. τοῦ πρὸς δ', Pal. τοῦ, πρὸς δ', Laur. b. Flor. Γ. τοῦλος δ', quare illud praetulit Herm. πρὸς μητρός ἢ πατρός; 1037. sc. ὠνομάσθην. ἀπείρων οὐκ ἔσει — χορεῖσθαι πρὸς ἡμῶν 1093 ch. ἀπληγάθην πρὸς τῶν ἱμαντοῦ σπερμάτων Oed. Col. 606. καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυτῶν ἰδιοτὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν Ant. 205. 206. γ. αἰκῶ. πρὸς σοῦ τὰ δειν' ἐκεῖν' ἐπηπληγμένοι 404. διδα-
 ξόμεσθα δὴ φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικούδε 723. πάτερ α πατρῴας ἢ πρὸς οἰκίας χερός; 1161. ὡς αἰτίαν — ἔχων πρὸς τῆς θανοίσης τῆςδ' ἐπε-
 σήπλου 1297. πρὸς θεῶν ἐμαρμένα Trach. 168. ἐθελύνθην στόμα πρὸς τῆςδε τῆς γυναικός Ai. 638. ὡς — μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεῖς — ῥοφθῶ 816. ἔρχομαι δίκη καθαρτῆς πρὸς θεῶν ὠρηγμένος El. 70. πρὸς τῆςδ' ὑβρίζει μητρίς 780. ὅταν οἱ εἰ ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγεῶν κατα-
 κῶνται Alox. VII. 2 (105 D.), πρὸς τοῦ παρόντος ἡμέρου νικημένη inc. XVI. 1, 4 (670 D.). — c. Cum intransitivis. θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινῶν ὁδοιπόρων Oed. R. 292. οὐ γὰρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πρᾶσιν 376. ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν 713, τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς θανεῖν 722. πρὸς τῆς τύχης ὀλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὕλο 949, quod exemplum propter πρὸς et ὕλο pari significatione composita cete-
 ris memorabilis. Triclinius et quidam codd. minus boni πρὸ τῆς τύχης. βλον, ἄλον βῶναι σφω πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν 1488. ὥστε πρὸς, παίδων θανεῖν Oed. Col. 974. ἀλώλετο πρὸς αὐτοφώγων ἐμπλακημάτων Ant. 51. πρὸς διπλῆς μοῖρας — ὤλοντο 170. πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσῖν 675. οἷα πρὸς οἷων ἀνδρῶν πάσχω 933 ap. πρὸς τοῦ; sc. τέθνηκεν Trach. 1121. οὐ-
 θενός πρὸς ἐντόπου 1122. πρὸς τῶν λινόντων μηδεὶός θανεῖν ὕλο 1150, de qua sententia adhuc dicendum postea. ἐλαίνου τεύζεται πρὸς γούν ἐμοῦ Ai. 523. πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι 825. πρὸς τῶν φιλοστῶν ἐχθρῶν ὀλοόατο 829. πρὸς τοῦδ' ὀλώλε 1012. κακῶς οὐ πρὸς θεῶν ὀλου-
 μένη inc. XLV. 1 (703 D.).

3. Sed etiam sine verbo sic dicitur, ut origo facti ex consilio et voluntate alienius repetatur. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεις; Oed. Col. 73. ὁδός — δύσποτμός τε καὶ κακὴ πρὸς τοῦδε πατρός 1436. ἐρχμας πρὸς φίλων Ant. 910. διάφορον πρὸς οὐδενός Trach. 673. οὐνεκα ἄκκουσι πρὸς τοῦ θηρός ἔρπειν πάδε 931. ἃ — εἰσεγραψάμην, πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός 1158. sc. μαντιᾶ. τὰ γὰρ περισσὰ — ἀμύματα πλῆττεν βαρεῖαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις Ai. 746. Non enim coniungenda πλῆττεν πρὸς θεῶν, sed δυσπραξίαις πρὸς θεῶν, quae sunt

a diis effectae calamitates. *πειθῶ κακοῦ πρὸς ἀνδρός* El. 552. *ἡμέρα γὰρ τῆδ' ἀπῆλλαγμαί φόβου πρὸς τῆςδ' ἐκείνου τε* 774. *φόβου πρὸς τῆςδε coniunguntur.* *σπορδῇ — πρὸς τῶν θυγατρῶν οὐδαμῶς ἀκουσίμη inc.* CV. 30, 2 (823 D.).

4. Ad eandem voculae vim haec referuntur sermonis proprietatem propius tangentia. a. Locutio *αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ*, in qua verbum aut adesse aut intelligi solet. *αὐτὴ πρὸς αὐτῆς sc. τέθνηκε* Oed. R. 1237. *αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ sc. αἰμάσσεται* Ant. 1162. *αὐτὴ πρὸς αὐτῆς sc. τέθνηκε* Trach. 1122., quod ceteris memorabilius, quod verbum assumendum est ex v. 1120., interposita Hercules interrogatione. *αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ* Ai. 890. sc. ὤλετο s. τέθνηκε, quod ex verbo praecedente *ἔρξεν* sumendum, *ἔργον* enim illud mors est. Adest verbum: *αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε* Trach. 887. — b. Deinde *εἶναι πρὸς τίνος* *rebus alicuius vel ingenio convenire.* *πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυνύχου γόους — ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν* Ai. 312. *οὐ πρὸς λατροῦ σοφοῦ θρηγεῖν ἐπωδὰς πρὸς τομῶντι πῆμαι* 579. *κακοῦ πρὸς ἀνδρός* 1050. *ταῦτ' ἐστὶ τᾶπῃ πρὸς κακῶν ἑπαινεῖσθαι* El. 393. *κακὸν τὸ κεύθειν κοῦ πρὸς ἀνδρός εὐγενούς* Aload. II (100 D.). V. Valck. ad schol. Eur. Phoen. 1686. Matth. Gr. Gr. §. 590. a. Monk. ad Eur. Alc. 57. Hinc *τὸ πρὸς τίνος* est quod alicuius rebus favet sive commodum est. *δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν* Trach. 479. *πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ' ἐμοῦ φράσω* Oed. R. 1434. v. Trunck. I. c. Koen. ad Greg. Cor. p. 106. Heindorf. ad Plat. Hipp. Mai. p. 285, b. Sic scribendum videri posse *πρὸς τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφῇ* Oed. R. 134. secundum bonos codd. significavimus v. *πρὸς*. Sed significatur ita etiam quod alicuius est universe, sive quod ad eius res spectat. *τὰ πρὸς σφῶν* Oed. R. 668 ch. i. e. τὰ ὑμέτερα. τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῇ φύλοπις οὐκ ἐστ' ἐξισοῦται φιλοτισίῃ διαίτῃ El. 1060 ch. Sic intelligendum *τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις ἄγαλμα μέζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρὶ;* Ant. 700. Inde a parte s. quod attinet (sic nos solemus; Latine sic non dici scio) significat. *πρὸς ἀνδρός ἢ τέκνων φοβουμένη* Trach. 149. *τί δ' ἐστίν — πρὸς γ' ἐμοῦ στυγούμενον;* 735. — c. Ex eodem fonte circumlocutiones quaedam fluxere. *Consanguinei dicuntur οἱ πρὸς αἵματος* El. 1297. *Adverbiascit πρὸς δίκης* i. e. δικαίως Oed. R. 1014. El. 1203. *Instrumentalem casum exprimit πρὸς ὄτου βασιάνῃ* Oed. R. 493 ch. *πρὸς τίνος πότ' αἰτίας* 1236. i. q. *τίνι βασιάνῃ, τίνι αἰτίᾳ* s. *ἐκ τίνος αἰτίας*, quae paulum inter se diversa. Inde est etiam illud Oed. Col. 552 ch.: *ἔχει δέ μοι — πρὸς δίκας τι, aliquantum veniῃ a facti iustitia*, i. e. propter facti iustitiam.

5. Formulis iurandi et obtestandi *πρὸς* adhibetur. *πρὸς νῦν σε πατρὸς πρὸς τε μητρὸς — ἱκέτης ἱκνοῦμαι* Phil. 466. *πρὸς αὐτοῦ Ζηνός*

κεαίου 482. μή, πρὸς ἄρατον Διός, ἔλθης 1167 m. μή, πρὸς ξέντας, ἀνολέξης, τὰς σᾶς Oed. Col. 517 m. μή, πρὸς σὲ τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταίου γάμος Διὸς καταστράπτουτος Trach. 436. καὶ σ' ἀντιᾶζω πρὸς τ' ἐφεσίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς Ai. 487. καὶ σὲ πρὸς τοῦ σοῦ τέκνον καὶ θεῶν ἱκνούμαι 584. μή, πρὸς γενεῖον, μὴ ἔλῃ τὰ φίλτατα El. 1199. πρὸς θεῶν Phil. 431. 737. 759. 955. 1148 ch. 1170 m. 1219. 1284. 1285. Oed. R. 326. 536. 698. 1009. 1060. 1153. 1165. 1410. 1432. 1472. Oed. Col. 276. 1409. Trach. 241. 429. Ai. 591. 1007. 1311. El. 361. 461. 1108. 1197. 1338. 1476. μή, πρὸς θεῶν Ai. 76. ὃ πρὸς θεῶν Ai. 364. Oed. R. 646. 1037. πρὸς θεῶν πατρίων Phil. 921. Oed. Col. 760. Ant. 832 m. πρὸς νῦν θεῶν σὲ λίσσομαι τῶν ἑγγενῶν El. 420. πρὸς νῦν θεῶν, ἔκουσαν 877. πρὸς νῦν θεῶν — μή μ' ἀτιμάσῃς Oed. Col. 49. πρὸς νῦν σὲ κρηῶν, πρὸς θεῶν ὁμογενῶν αὐτῷ 1335.

6. De sermonis usu peculiari advertenda haec: a. *Ellipsis* sive potius σχῆμα ἀπὸ κοινοῦ cernitur, cum praepositio ex altero sententiae membro assumenda est. πρὸς μητρὸς ἢ πατρός; Oed. R. 1037. πότρεα πατρός, ἢ πρὸς οἰκίας χειρός; Ant. 1161., quod exemplum priore memorabilius ob praepositionem secundo membro inclusam, — b. Rursum abundare videtur. Taceo πειθῶ κακῶ πρὸς ἀνδρός El. 552., etsi omitti praepositio potuit, nec commemoro ἐρῆμος πρὸς φίλων Ant. 910., in qua sententia πρὸς φίλων epexegetin vocabuli ἐρῆμος habet, item Ai. 312., in quo confusae duas locutiones puto ἔχειν πρὸς τινος dicto quasi εἶναι dictum foret. Illustrius ad speciem est, πρὸς τῶν θανόντων μηδενὸς θανεῖν ὕλα Trach. 1150., etsi sic fortius dictum concedam Hermannō; graviter autem ineptit diversissima et totō caelo aliena miscens Apitzina p. 204. — c. In obtestandi formula paulo durius omittitur pronomen, πρὸς σ' ὅτι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι Oed. Col. 250. i, e, πρὸς τοῦτον. πρὸς σ' εἴ τι σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφίλῃς Phil. 467. — d. In eadem obtestandi formula inter πρὸς et casum pendentem aliquid aliquando interponitur: levius id, quod unum aut duo vocabula breviora sunt; velut πρὸς νῦν σὲ πατρός Phil. 466, πρὸς σὲ τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταίου γάμος Διὸς καταστράπτουτος Trach. 436. πρὸς νῦν σὲ κρηῶν Oed. Col. 1335. Observarunt Burtonus ad Oed. Col. 250, Elmsl.; Elmsleius ad Eur. Med. 137, Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 83.: ante hos Valck. ad Eur. Phoen. 1659.

II. Cum dativo dictum πρὸς

1. inprimis res locis proxime contumelas significat, quam provinciam Latinis praepositionibus *ad*, *apud*, *in* datam videmus. πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς Oed. R. 20. non *in templis*, sed *in gradibus templorum*, ante templā. Θηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πύθω καίται 181 ch. in

terram proeubuerunt. ὥς ὁ Αἰῖος κατασφαγίη πρὸς τριπλαῖς ἁμαρτίοις 730., quod non magis in trivio significare oportet, quam θάκησιν — ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσειν θεῶν Oed. Col. 10. male intellectum Doederlino. Illud est cum ad trivium accederet, hoc ad s. pone loca sacra *profanave.* πρὸς Πυθλαῖς ἢ λαμπάσῳ ἀκταῖς Oed. Col. 1051 ch. καὶ πρὸς σοὶ — παρασταθήτω 1270. Σινύλῳ πρὸς ἄκρῳ Ant. 819 m. πρὸς θυρῶνος ἐξόδους ἐλθοῦσα φωνεῖς El. 320. ἐλθαῦσα dictum est γράσεως causa. τῇδε πρὸς πύλῃ — αἰδανῶ βλον 808. *Accedendi* diserta mentio sed in tralata dictione inest: πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν Oed. R. 1169. τίς δ' ἠρδήσας — δαίμων — πρὸς οἷ θυδαίμονι μοῖρα; 1302 an. Inde nata locutio τὸ πρὸς ποσὶ praesentia Oed. R. 130. τά plerique cod.; sed τό Laur. a. a prima manu, Flor. Γ. et Suidas v. ποικιλῶδός. — Ab *accedendi* adsignificatione proxime deflectitur proprie dictum ὑπὲρ δὲ κλινομαι δέσασσα πρὸς δημοῖσι Ant. 1174. in manus eorum recido; tralate vero ἔβαψας ἔγχος εὐ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; Al. 95. ἢ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἥχμασας χέρα; 97. Ad statum rei significandum transfertur θρηνηῖν ἐπιδάς πρὸς τομῶντι πῆματι Al. 579. Ceterum aliquando πρὸς dicitur, cum rei altera quadam inclusae vel circumdatae non minus bene conveniret ἐν ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τηαχίτων ἀγορᾷ συνεξήκουον Trach. 370. Bene Erf. comparat Romanorum apud forum, παρ' ὅχθῳ Sophocleum Trach. 521., iubens conferri Ruhnck. ad Ter. I. 5, 19.

2. Semel, αὖ de loco scriptura non certissima indicare licet, secundum significat. νόει πρὸς ἀνδρὶ σχῆμα, πουλίπους ὅπως πέτρα, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος Iph. II. 1 (289 D.). Legitur σῶμα: magis probo Bergkium σχῆμα corrigentem, referendum illud ad φρονήματος, quem Porsonum νοῦν δεῖ pro νόει. Quanquam utrumque de mente coniugis viro se accommodantis dictum videtur.

3. Addi aliquid aliis significat, sicut Latina *praeter et insuper*; v. Dorvill. Vann. Crit. p. 145. Valck. ad Eur. Phoen. 1348. Wyttensb. ad Plut. Cons. ad Apoll. p. 115, b. μῶν — πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κανόν; Phil. 1250. πρὸς τοῖςδ' ἔτι 1323, πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς; Oed. R. 1233. ψιλὸν ὄμμι' ἀποσπάσας πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν Oed. Col. 871, δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντε Trach. 45. μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς εὔσαι λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ — λάβοι 329. πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα 881 ch. mortem mortī adiiciens. χάριν βραχέϊαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις δεδοῦς 1207. οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλὴν ἔχει; El. 343. ὡς αὐτοῖν κλίε, ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν 1369. Paulo discrepat a nonnullis ante appositorum, quae ipsa duplex genus referunt, prout in commemoratione aliud alteri, aut rebus ipsis alia nova accedit, hoc: πέμπονθα θειρά

πρὸς κακοῖς κακά Oed. Col. 601. *mala mea iam per se gravia accedentibus aliis aucta sunt.*

4. Figura praepositionis ex altero divisae sententiae membro assumendae inest in πρὸς *Ἰνθλῆις ἢ λαμπύροις ἀκταῖς* Oed. Col. 1051 ch. Abundat eadem iuxta verbum a praepositione locum significante compositam: αἰδῶς — καὶ πρὸς σοὶ — παρασταθήτω Oed. Col. 1270,

III. Cum accusativo positam πρὸς

1. *motum aliquo verbum institutum significat; versus, ad, in.* πλεῖς δ' ὥς πρὸς οἶκον Phil. 58. πλέω πρὸς οἶκους 383. πλέων — πρὸς οἶκον εἰς — *Πεπάρηθον* 546. apte coniuncta cursus instituti et finis assequendi significatione. πέμψον πρὸς οἶκους 1354. πέμπειν πρὸς οἶκους 1385. πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἔκειτο Oed. R. 115. πρὸς οἶκον ἔξαθρε 1491. ἔκου πρὸς οἶκους Oed. Col. 745. λύσεις στρατοῦ πρὸς οἶκον El. 564. πρὸς οἶκον ἦλθε Ai. 431. πέτετρα πρὸς οἶκους —; 455. — πρὸς δόμους μόλειν 504. τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἱμούς ἄγων 565. σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος Oed. R. 1006. σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους Ant. 1074. — τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ Phil. 125. πρὸς ταῦν εἶμι 132. εἶμι πρὸς ναῦν 459. — τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου Phil. 247. πρὸς δὲ τοῖς τε — ἐλλυόμενῃ δύσειντος 289. ἀδρεβηται ἐλθὼν Ἀτρεΐδης πρὸς φίλους 361. πρὸς ἡμᾶς — πεπλεύκατε 402. ἰάν, μόλω — πρὸς Οἰτάλων χθόνα 477. πρὸς — Εὐβοίας σταθμά. 487. πρὸς ταυτὸν ὀρμισθεὶς πέθον 542. πατρῶϊαν ἄγει πρὸς αὐλάν 714 ch. πλεῖν πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς 904. εἰσεμμε πρὸς, σε, φίλός 941. πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντα 1205. πρὸς τὰ Τροίας πεδία sc. ἐκ. κλεῖν 1362. πρὸς τοὺς — σὲ — παύσοντας ἄλγους 1362. ἐλθὼν — πρὸς τὸ Τρωϊκὸν πόλισμα 1409. πέμψεις — πρὸς πάτρας Οἰτης πλάκα 1416. πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμιζε 1418. πέμψω — πρὸς Ἴλιον 1424. ὀρμενον ἀκτὰν πρὸς ἰσπέρου θεοῦ Oed. R. 178 ch. πρὸς σὲ — ἔκεις ἀφίγμαι 919. ἔει' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη 1242. ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ 1433. πρὸς οὐρανὸν βεβῶν Oed. Col. 382. πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι — ἦκων 737. ἔπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πεδόν 740. μόλων πρὸς τοῦδε βωμούς 902. κινουνται λόχοι πρὸς ἄστρῳ Θήβης 1374. μ' αὐτὴν ἄξειται βροντὴ πρὸς Αἰθρῇ 1461. πρὸς ἔρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι Ant. 841 m. πρὸς οὐς — μέτοικος ἔρχομαι 859 m. πορεύομαι πρὸς τοῖς ἐμανῆς 884. πρὸς — κόρης νυμφεῖον — εἰςβαίνομεν 1189. δύντες πρὸς αὐτὸν στόμιον 1202. ἔσω χωρεῖ πρὸς αὐτόν 1212. ἔκειτο — Τίρυνθιαν πρὸς κλιτύν Trach. 270. χωρεῖσι πρὸς σέ 284. πρὸς δὲ δῶματα χωρῶμεν ἤδη πάντες 331. πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε 654 ch. ὅππῃ πρὸς ἀμφίλυστον ἐκ πόντου πέτρων 777. πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλευσεν μόλις 801. χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γράϊα 867. πρὸς τε πόλιν καὶ ἐκτρέπω Ai. 53. cf. ὕρην πρὸς μῆλα καὶ πόλιν πεσεῖν 1040. δεθείς πρὸς κλέρα 108. ἰὼν

πρὸς Ἰγνυα Τρώων 462. φησὶν ἄνω πρὸς ῥίνας αἶμα 901. Wakef. con-
 iecit ῥίνας, ex naribus, quo non opus. χωρεῖ πρὸς ἦπαρ — γενναῖα δέη
 918. ἦπαρ non proprie quidem dictum, sed et mentio eius viscerum
 partis facta et verbum χωρεῖν efficit, ut propriae dictioni formula tota
 accenseatur, plane ut πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν 924. πᾶν
 ἀναπτύξαι — πρὸς φῶς El. 630. cf. τὴν μὲν τάφῳ κρηγέττα πρὸς
 τὸ φῶς ἄγειν Scyr. VI. 5 (561 D.). φοροῦμενος πρὸς οὐδης El. 742.
 εἰ σε θεὸς ἐπόρυσεν ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα 1260 m. Ἐρημῆς σφ' ἄγει —
 πρὸς αὐτὸ τέρυμα 1389. δεινὸς γὰρ ἔρπει πλοῦτος — πρὸς τὰ βατὰ
 Aload. XI. 7 (109 D.). ὠδοῦμεθ' ἔξω — αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας
 Ter. VII. 9 (517 D.). πρὸς ταρὰ δὴ κρηναῖα χωροῦμεν ποτὰ Troil. III. 13
 (560 D.). πρὸς λέκτρον ἦι inc. L. 8 (708 D.). πρὸς δ' οἷον ἦεις δαλ-
 μονα LII. 1 (709 D.). ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται LIV. 1 (711 D.).
 αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην LXV. 2 (730 D.). His adde σπάντα πρὸς πρῶτην
 Ex ad orientem conversum Oed. Col. 478.

2. Proxima tralatio ab hac significatione est a. oculorum coniectorum
 et, quod eisdem aliquando verbis fit, animi conversi indicandi. φιλεῖ
 γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾷν El. 960. ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσα
 Oed. R. 746. βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν, βλέπειν δὲ
 πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς Oed. Col. 280. 281. πρὸς Ἰγνυα βλέπω Euid. I. (199
 D.) v. Markl. ad Eur. Suppl. 679. — b. Deinde de actione vel mente
 aliquo spectante et directa ponitur, ut vel facere aggredi, vel adoriri ali-
 quid hostili impetu, etiam de malo ingruente dicatur. Sic saepe Latino
 redditur aduersus. μή τοι εἰσβῶμι σε πρὸς τοῦμόν οὕτω σπέρμα χωρή-
 σαντὰ ποι Trach. 303. incessentem. πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν Phil.
 148 an. te parui i. e. ductui meo accommodatus. τὰ παθήματα κείνα πρὸς
 αὐτὸν — ἐπέβη 193 an. ἦ σε λανθάνει πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν
 ἐχθρῶν κακὰ; Ant. 10. ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἅπαν 620 ch. I. c.
 ἐμβάλλει. χωρῶ πρὸς Ἰγνυον Ai. 116., id exemplum viam praemunit ad
 consilii indicandi adsignificationem. πρὸς γὰρ τὴν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει
 157 an. πρὸς τὸ κέρδιον τραπεὶς γνώμης 730. ἐχθρὸς οὕτε φέεται
 πρὸς χρήματα Aload. XI. 5 (109 D.). ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἐρ-
 χεται Creus. I. 1 (322 D.). De defensione dicitur οὐδὲν σθένος πρὸς
 ταῦτ' ἀπαλέσθαι Ai. 165 an. Similis prioribus sententia subest in his:
 σοὶ δ' ἐγὼ φράξω κακὸν πρὸς ἄλλον εἶναι Trach. 469. πρὸς αὐτῶν πᾶν
 ἐφεύρημαι κακὸς Oed. R. 1421. δεῖ πρὸς γε τήνδε φοροῖδος El. 602.
 πρὸς δὲ τὰς πράξεις — ἀντιδρᾶν πειράσσομαι Oed. Col. 962. cf. πρὸς τὴν
 ἀνάγκην οὐδ' Ἀρης ἀνθίσταται Thyest. I (234 D.). πρὸς ἄνδρας οὐ μα-
 χουμένα Ant. 62. τάχθεντες ἴσοι πρὸς ἴσους 142 an. — c. Inprimis usita-
 tum de verbis et sermone aliquo directo. τί λέγειν πρὸς μὲν ὑπόπται;

Phil. 136. δηχθεὶς πρὸς ἀξήκουσεν ὡδ' ἡμελψατο 378. v. δε. τί με κατὰ σκοτίον ποτὲ διεμπολῇ λόγοισι πρὸς σ' ὁ καυβάτης; 575. λέγειν εἰς φῶς — πρὸς σὲ καὶ με τοὺςδε τε 577. πολλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη 1036. τί δὴτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος; Oed. R. 1419. τῶν πρὸς σε νῦν εἰρημέτων Oed. Col. 258. πρὸς δὲ τοῖς φίλοις οἳ' ἀνταμείβει ῥήματα 817. Reisigium πρὸς δὲ adverbiascere et insuper significare ratum, quod ἀνταμείβεσθαι πρὸς non dicatur, refutat Herm. Sed ἀνταμείβεσθαι cum respondere significet, quidni secundum sensum dici ut ἀποκρίνομαι potuit? πρὸς κινὰς γνώμας λέγειν Ant. 749. πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ ἐξέπας El. 510. ἥ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς ἔξεστ' ἀκλαίστῃ τῆδ' ἀποσιτῆναστέγης 899. ad deos precandos accidentem. πρὸς πιατὰς ἱερεῖς 1195. ἐντέπειν πρὸς ἄνδρα τόνδε 1432. πρὸς σε δηλώσαι τὸ πᾶν Trach. 368. πρὸς τιν' ἐντέπειν δοκεῖς; 401. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Διάνειραν 404., quod responsum est ad v. 401. prolatam interrogationem. πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεὶ 469. εἶπε πρὸς με βαῖδ Ai. 285. ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξαι τὰ σά 1240. ῥῆσις βραχέα — πρὸς τοῖς τεκόντας — πρᾶξι Acris. V. 2 (62 D.). ὅτι χρή πρὸς ταῦτα λέγειν Aload, VII. 1 (105 D.). Hinc locutio est αὐτὴ πρὸς αὐτὴν ipsa apud me. κάπικωκῶ πατρός τὴν θυγατέρα δαῖτ' ἐκωρομασμένην αὐτὴ πρὸς αὐτὴν El. 277. — d. Aliquando sic exponitur ratio inter duos intercedens. σοὶ δ' ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος Phil. 71. πνεῦμα ταῦτόν οὐ ποτ' οὐτ' ἐν ἀνδράσι φίλοις βέβηκεν, αὐτε πρὸς πόλιν πόλει Oed. Col. 619. Huic usui contiguus ille est, cum φοβεῖσθαι, θυμοῦσθαι, θαναδεῖν πρὸς τι dicuntur. μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λυπαρὲς Oed. Col. 1121, πρὸς οὐδὲν εἰς ἱερὸν θυμοῖμος Ai. 997, εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτα Trach. 1201. Ductum videtur ab his, qui accedentes ad aliquid repente horrent aspectum, mirantur, irascuntur. Divergissima in hoc genere iudicando permiscet et Musgr. ad Trach. 1211. (1201 H.) et Matthiae Gr. Gr. §. 591. c. β. — e. Porro extremo loco memoratis simile est πρὸς ταῦτα s. πρὸς τὰδε, quo altero Sophocles tamen usus non est, quod propterea s. quia de re interpretantur Valck, ad Phoen. 524, Hermann, ad Vig. p. 863, Matth. I. c. Nec male, modo ne de vera facti causa cogites. Significatur enim, quod ab accedendi aliqua notione deflexum est, res duas, alteram tempore priorem, mutuo quodam necessitudinis vinculo colligari; quare proinde, sic igitur longe aptiora sunt, πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ ταῦτόν στόμα προσηλάμιζε Oed. R. 426. πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων 456, πρὸς ταῦτα πράξις οἶον ἂν θελῃς Oed. Col. 960., quod exemplum propius ceteris a propria significatione abest, πρὸς ταῦτ' ἐφυνεῖτο δὴ ξέναιμον Ant. 654, πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κεναῖς ὑβριζέτω Ai. 950. πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξέσθης μένος 1045., quod dubito tamen anne potius ad secundam trans-

ferendae praepositionis rationem referendum sit. πρὸς ταῦτα πλείους δὴτα κήρυκας λαβὲν καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε 1094. πρὸς ταῦθ' ὅρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν 1292. πρὸς ταῦτα φράζου El. 375. πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται 810. πρὸς ταῦτα κρύπτει μηδέν Hippon. I. 1 (284 D.).

3. Dicitur de locis etiam ita, ut de *statu* solo cogitari possit. σήμερον, εἴτ' ἔχει χώρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη πυρεῖ Phil. 23. Sed sane accessisse illuc versantem in eo loco oportet. τοῦ γὰρ ἀνδρώπων πῶς ἦν τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον περιέσματα; El. 919. Possint, nec minus bene πρὸς τάφῳ dici; significantur enim ἐπιτύμβιοι χοαὶ (Ant. 892.). Sed gravior sententia est, de superfusis sepulcro inferiis cogitationem iniicere. Cf. Matth. ad Eur. El. 313. Inde adverbialis locutio est τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον—εἰληχὲς Ἠλλάδας Aeg. I. 5. (19 D.) *meridionalem partem*.

4. De *assequendo fine et termino* usurpatur. ὅταν δ' ἔκη πρὸς τοῦτο Ai. 553. ἡνίκά ἂν δὴ πρὸς γόμων ἦκητ' ἀκμάς Oed. R. 1492. ὡς δὲ πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο Oed. Col. 1617.

5. Hinc tralatio sit ad *consilium aliquo facto assequendum*. ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτο Phil. 292. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τὰδ' οἶα ἀντάγγελος πλεῖν ἦν ἐτοῖμος; 564. πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν; 825 ch. Ad structuram sermonis dissimile ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν; Oed. Col. 71. et inspicere Reisigio adnotata. πρὸς τί τοῦτ' ἐφίται; Oed. R. 766. ὠδοιπορεῖς δὲ πρὸς τί τούδε τοὺς τόπους; 1027. πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς; 1144. ὡς πρὸς τί χρεῖας; 1174. εἰκαθεῖν ὀρεωμένῳ—πρὸς κασιγνήτου τιῶν 1331. παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχροῦ πράγμαθ' ἵστασθαι Ant. 299. πρὸς ἔξοδον στείχουσα 1169. κατασιεφῇ στείχονθ' ὀρῶ τίς ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων Trach. 178. Brunckius de coniectura χάριν, non probabiliter, sed pessime; explicandum enim χαρὰ τὰ λέγοντα. πρὸς τί δ' ἱστορεῖς; 417. ὡς πρὸς τί πλίστιν τήνδ' ἄραν ἐπιστρέφεις; 1172. πρὸς τί δυσλόγιστον ὦδ' ἦξεν χρεῖα; Ai. 40. κάπτεμ- πόμην πρὸς ταῦτα El. 670. πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς; 1167. σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί; 1394. λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα 1433. πρὸς ἄσπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώμετοι inc. LIX. 2. (722 D.), quanquam hoc etiam rationem inter res duas intercedentem significet. Huc an ad colloquium cum aliquo miscendi vim referam ambigo Oed. Col. 164 an.: λόγον εἰ τίς οἴσεις πρὸς ἐμὴν λέσχαν ἀβάτων ἀποβάς, ἵνα πᾶσι νόμος, φάνει. Hermannus post λέσχαν distinxit cum plerisque, sed altera ratio minus fortasse vulgaris. De Phil. 1392. v. *προσωφελῆαις*.—Finitimum illius rationis est, cum *res aliquo modo effecta* significatur. ἰρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φάνημ' ἰὸν πρὸς καιρὸν Oed. R. 325. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει El. 618.

6. *Phirimae* sunt locutiones adverbiales, *αἰτιμὴν αἰτιμὴν* *spectare* significantes, aliae aliis magis cum proxima praepositionis *πρὸς* copulae. *εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεοῦς* Phil. 1427. *ταῖσι θεῖς εἰ τὰ τῶν εὐμερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σέ* Oed. Col. 823. — *κακούς ὄντας πρὸς αἰχμηῖ* 1291. *minime fortes*, proprie si *ad arma tractanda aggrediendum* est. — *πρὸς βίαν*, sive si *τῇ*, sive si *invito aliquo* significat, v. βία: El. 1454. Trach. 387. Ai. 1306. Phil. 90. 92. 163. Oed. R. 895. Oed. Col. 663. 849. 1187. inc. XLIII. 1 (701 D.). Eadem significatione praeditum *πρὸς* *δοκίμος κρατός* Phil. 590. v. Elmsl. ad Med. 525. — *πρὸς ἐδοῦσαν ἡ πόρῃ λέγει* El. 456. — *πρὸς ἡδονήν. οὐ πρὸς ἡδονήν λέγω ταῦτα* 909. i. e. ὥς τε σὲ ἡδεσθαι. *πάν πρὸς ἡδονήν λέγει* Acrid. Hl. 2 (60 D.). Cf. Wyttenb. ad Plut. de disc. Adul. et Am. p. 55. a Sed plane aliter *πρὸς ἡδονήν* dicitur Ant. 1156.: *τάλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιάς οὐκ ἂν πρᾶγμα ἄνδρῃ πρὸς τὴν ἡδονήν. cum voluptate comparata*. Ita *κῆρυξ πρὸς τὰ χρήματα θνητοῖσι τάλλα δεύτερα* Creus. IV. 4 (325 D.). V. Musgr. ad Eur. Ion. 1532. — *πρὸς καιρόν. εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγειν κυρῶ* Phil. 1263. *opportune, apte ad rem. εἰ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐπαίτιν δοκῶ* Trach. 59. *ἡ καὶ — πρὸς καιρὸν ποινῶ*; Ai. 38. Pariter *πρὸς τὸ καλὸν ποινῶν* dictum Phil. 521. i. e. *καιρῶς*. Similia attigit Kinsl. Cens. Eur. Suppl. Hermanni ad v. 881. — *πρὸς κέρειν. ὡς — πᾶν σὺν τέκνων λείποιο πρὸς τόξου κέρει* Trach. 265. — *πρὸς ὀργήν. iracunde. μηδὲν πρὸς ὀργήν* El. 361. — *πρὸς πρᾶξιν. σχετιώματα. πρὸς γε πρᾶξιν* Trach. 876 m. sc. *ἔθανε*, i. e. *δεινотάτη τρόφι*. — *πρὸς φύσιν* i. q. *φύσει*. *πρὸς μὲν γὰρ φύσιν πάντων ἄπειρος πᾶνδε* Trach. 307. *ἡ φύσιν τις ἡ πρὸς αἵματος φύσιν* El. 1114. i. e. *συγγενὴς οὖσα*. — *πρὸς χάριν* ut *volupte* est. *κορέσαι στόμα πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας* Phil. 1141 m. *οἰωνοῖς* — *εἰσροῶσι πρὸς χάριν βορᾶς* Ant. 30. v. Hermann. — *in gratiam*: *τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔχει*, *πρὸς χάριν* Oed. Col. 1773 an. *πρὸς χάριν* τε καὶ *βίῃ λέγω* Aeth. I. 1. (36 D.), inde *causa*: *τίνας νόμου δὴ — πρὸς χάριν λέγω*; Ant. 899. Plane aliter *σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς* Oed. R. 1152. *leniter et amice rogatus*, quod *coacto contrarium*. — Ultimum his simile generatim dictum est *πρὸς ὅτι*, *quatenus, quia in re*. οὗτοι σοι μούνη — *ἄχος ἐφάρη βορῶν*, *πρὸς ὅτι σὺ τῶν ἔσθων εἰ περισσά* El. 152 ch. — Sed plane ab-simile est ὡς *οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου πρὸς τὰς παρούσας ἐνυφορὰς ἐφαίνετο* Phil. 873. i. e. *si spectes, pro ratione*. Confert Musgr. Eur. Hippol. 698. Hel. 329., quae non simillima sunt, quia adverbias-centem locutionem verbo accommodatam monstrant.

7. De proprietate sermonis sola notanda exempla sunt *apetiem* quan-dam pleonasmī prae se ferentia. Horum unum eximendum, quod variis

variorum coniecturis vexatum est, Oed. Col. 71.: ὡς πρὸς τί λῆξιν ἢ καταρτίσων μολεῖν, quod Musgravius intellexerat, ut tamen perperam πρὸς τοῖς scriberet, explicuit Reistigius: ὡς μολεῖν (sc. πομπός, quod priore versu inest, *nunquid vestram nuntiabit, ut veniat*) πρὸς τί, λῆξιν ἢ καταρτίσων; — πρὸς τί μεταῦμεν πρόσσειν; Phil. 825 ch. Infinitivus epexegesi additus. Alia sunt, in quibus est verbum compositum, ut alia praepositione opus non sit. καὶ τὰ παθήματα κινῶ πρὸς αὐτὸν τῆς ὁμόφρονος Χρύσης ἐπέβη Phil. 104 an. πρὸς λιθόστρωτον κόρης τυμ-
 γεῖον Ἰδίου κοῖλον εἰσβαλόμεν Ant. 1189. Eximendum autem εἰσιμι πρὸς σε φίλός Phil. 941., quod εἰσέναι non facile cum solo accusativo dicitur.

Προσάγω adduco. Proprie dictum: τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσήγε συμμιγῇ βοσκήματα Trach. 759. τίς σε — προσήγαγεν χρεῖα; Phil. 238. Tralate: ἡ — Σφιγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν μεθέντας ἡμᾶς τάφανῃ προσήγετο Oed. R. 131.

Προσέδω concino. καὶ μοι προσέχετε Phil. 403. Explicuit sententiae nexum Hermannus.

* *Προσαίρω v. προσαυρέω.*

Προσάπτω. Transitive *addo*, *adhibeo*; non dicitur nisi tralate. τῷ τεθνηκότι τιμὰς προσάπτειν Kl. 348. τοῦτων — προσάψης μηδέν 424., utrumque de inferiis faciendis. μή τι πέρα χρεός; ἐμὲ πόλει προσάψης Oed. Col. 236 ch. *ne piaculum urbi contrahas.* ὅστις — μείζον προσάπτει τῆς γέσου τοῦ φάρμακον Ter. IV. 4 (514 D.). Intransitive dictum proprie semel. κάμοι — Δωτιεύς ἀνὴρ ἀγχοῦ προσήψεν ἑλαφρὸς ἐν διακῆματι Acris. XII. 2 (62 D.). *inctu me sibi appropinquavit*, i. e. proxime a me abfuit disco iaciendo. Semel item tralate dicitur. γὰρ φθινοῦσα τρύχει (με), καὶ τὰδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλοι τὰ πρὸς σφῶν Oed. R. 667 ch. Mirum hoc a Passovio in lex. pro medio potuisse haberi, quod προσάπεται esse oportebat. Triclinius προσψάσσει. Sed recte gl. Br. συναφθῆσθαι, συνελύσθαι, in Aug. b. συνέλθῃ. Ita dictum προσάπτειν comparato συνάπτειν Erfurdinus, ipsam illud ex Aesch. Ag. 1575. adducens Hermannus firmavit: his addo Jacobs. ad Callistr. stat. p. 681.

Προσαρκέω opulento. ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν Oed. R. 12. πῶς προσαρκῶν 141. — *praebeo, concedo universe.* ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνη μέγα Oed. Col. 72. προσαρκύσας χάριν Polyx. III. 2 (469 D.) *grata facere, placere.*

Προσαρμύζω. ἃ δ' ἀντὶ δῶρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι Trach. 494. Explicat de donis addendis s. accedentibus sc. ad mandata ore perfe-
 renda (λόγων ἐπιστολὰς v. 493.): nescio an rectius de ipso Hercule do-

ais augendo, iam ut tacite praeludatur mortifero pallii incepto, de quo legitimum est *προσαρμόζειν*. Tertiam explicandi viam, nec improbabilem illam schol. iniit, de dono acceptis consentaneo hisque rependendis: ὅπως ἂν αὐτῷ παρ' ἡμῶν κομισθῇ ἀντίποινα καὶ σύμφωνα οἷς ἤγαγε.

Προσανθάω alloquor, compello. *προσανθάω* μήτε τοῦδε, μήτ' ἐμὲ Oed. R. 352. σὲ μὲν κἀκεῖ *προσανθάσω* ἑνῶν Aē. 842. καὶ τὰ Τρωϊκά πεδία *προσανθῶ* 850. *μητιέρ' εἰ* χριῶν ταύτην *προσανθάω* El. 266. — *pass.* ἐγὼ δ' ἀδελφῇ σοὶ *προσηνυδώμην* ἀέ El. 1137. Laur. a. a prima manu, Laur. b. Ald. *προσηνυδώμην*.

* * *Προσανρῶν attinere.* πρὶν πρὶ θεριμῷ πῶδα τις *προσανρῶν* Ant. 615 ch. Libri olim alii *προσάρῶν*, alii cum Aldo *προσφαῖσιν*, Brunckius pessumdato metro *ψαῖσιν*. Scholiastae verbis *προσάρῶν* explicare visi lemma praeligitur *προσαίσει*, quod idem nunc in Laur. a. repertum supra scripto *αἰεῖ*. Ricc. *προσαρμόσει*. Scholiastae scriptura viam fecit ad verum coniectura inveniendum Seidler apud Schaefer. add. ad Gieg. Cor. p. 915. meritoque eam probarunt Hermannus et Buttm. Lexil. vol. I. p. 82. Hesychius: *προσανρῶν, προστυχοῖν*. Scr. *προσανρῶν*.

Προσβαλῶ accedo, gradior. *προσέβα* γὰρ οὐκ ἂν ποτ' ὅστις αἰσος ἐς τὰνδ' ἀμαιμακτεῖται κορῶν Oed. Col. 125 ch. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ — *προσβαλῇ μακράν*; Phil. 42. Haeserunt interpretes in verbo *προσβαλῇ*, quod videbatur *προβαλῇ* fuisse dicendum; sed optime defendit ex ipsa sententia Herm. — Tralate dictum: τίς σε — *προσέβη μανία*; Oed. R. 1300 an.

Προσβάλλω I. affero, infiro, adhibeo. ἐμοὶ πικρὰς ὠδύρας — *προσβαλὼν ἀπολχεται* Trach. 42. ὅρκον αὐτῷ *προσβαλὼν* 254. ad iusiurandum sese adiciens. εὐκλείαν οὐχ ὅπως ὅσην στυγῇ τε κἄμοι *προσβαλεῖς* El. 962. Omittitur casus pendens a verbo: στέγγημα γὰρ δοκοῦσα *προσβαλεῖν σέθεν* Trach. 1128. sc. sol. — 2. Plane contraria ratione dicitur μὴ μ' ἀνάγκη *προσβάλλης* τὰδ' εἰκαθεῖν Oed. Col. 1180. cave adigas me. v. Dorvill. ad Char. p. 598. — 3. Figurata dicitur de attendente a. animum advertente, haud dubia translatione ab oculis adiciendis facta: v. Wyttenb. ad Plut. Conv. VII. Sap. p. 149, d. *προσβαλοῦσ' ὅσα ζῶν κείνος εἶπε* Trach. 577. Male schol. καὶ ἄλλα τιτὰ συμμίσσασα. Recte attendens omnia Schaeferus. τὰ μὲν οὐτε *προσέβαλε* 841 ch. Hic bene schol. οὐ συνῆκεν. V. Dorvill. ad Char. p. 318. Lips.

Προσβλέπω adspicio. ὦ φῶς, τελευταῖός σε *προσβλέψαιμι* νῦν Oed. R. 1183. *προσβλέπειν* γὰρ οὐ σθένω (βρῆς) 1486. τὸν δ' ἔντα *προσβλέπω* νεκρόν Ant. 1284 m. ἐπεὶ σφ' ἐγὼ ἔκτειρα δὴ μάλιστα *προσβλέψασα* Trach. 464. καὶ με *προσβλέψας* καλεῖ 793. *προσβλέπειν* δ' ἐξ-

εστὶ σοι τὰ τοῦδ' ἀργὴ Αἰ. 339. προσβλέψασά μοι σφραγίδα πατρὸς
El. 1213.

Προσβολή accessio. βραδεία μὲν γὰρ ἐν λόγοις προσβολή μόλις δὲ
αὐτὸς ἔρχεται τρυπωμένου inc. LXX. 1, 1 (737 D.). Tardam per aures,
si cum oculis compares, rerum perceptionem dicere videtur.

Προσγίγνομαι efficior, accido. γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτήν ὡς κακὴ
προσγίγνεται Oed. Col. 1200. τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται
Trach. 1163. Sententiam affert Stob. Serm. CXX. p. 493. Grot. οὐδὲ
γὰρ κακῶς πάσχοντι μῦθος ὢν τέτλη προσγίγνεται El. 761. Stob. LXXVI. 5.
Flor. A. προσγίνεται.

Προσδέγμα excipienda modus. οἶσθα — τῆς ἐξέτης ὁρῶν προσδέγματ'
αὐτὴν ὡς ἰδεάμεν φιλῶς Trach. 625. Schol. ὑποδοχάς. Cod. Harl.
προσδέγματ', eoque spectat, quod Turnebianam sequentes editiones ha-
bent, αὐτὴν θ'.

Προσδεῖ. ξόλα — μὴ μοι μεταξὺ προσδεήσεμν Hero. Taen. II. 2
(218 D.). ne indigerem.

Προσδέχομαι adspicio. Circumspiciendi significatio efficitur addito
adverbio Oed. Col. 122 ch.: προσπέυθου λεῦσσ' αὐτόν (Herm. εν),
προσδέχου πανταχῇ.

Προσδέχομαι recipio. εἰ ζῶνθ' Ἑρακλέα προσδέχομαι Trach. 232.
ἄγος — τὸ μήτε γῇ μήτ' ὄμβρος ἱερὸς μήτε φῶς προσδέζεται Oed. R.
1428. προσδέρεται Corais coniectura est ad Isocr. p. 242. Respui dici-
tur scelere coopertus Oedipus ab omni rerum natura. — *exspecto.* τοι-
όνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδετεγμένη Trach. 15.

Προσδιαφθεῖρω insuper perdo. ὅλῳλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών
Phil. 76.

Προσδίδωμι addo. καὶ πού τι καὶ βορᾶς μέρος προσέδοσαν Phil. 300.

Προσδοκάω exspecto. καὶ τι προσδοκῶ νέων Phil. 773. μὴδὲ προσ-
δόκα τότε Trach. 366. τότε Ald. et plerique libri vet., etiam Laur. a.
a correctore.

Πρόσδερος circumscitus. προσέδρου λυγνύς Trach. 791. De morbo
explicant: ego aliter interpretatus sum v. λυγνύς. ἔ, ut in arsi, pro-
ducitur.

Πρόεμι adeum, de statu inprimis rerum et sensibus animi. ὥς δὲ
ἀγνοία προσῇ Phil. 129. ut ignoret, quis sit: γνώμη γὰρ εἴ τις κατ'
ἑμοῦ νωτίτερον πρόεστιν Ant. 716. comes est, i. e. inest. ἢ τ' ἄγαν σιγῇ
βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι χῆ μάτην πολλὴ βοή 1237. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ
φθόρον προσεῖναι Trach. 250. i. q. φθονεῖσθαι. κῆρ πρόεστιν οὐ καλὴ
454. ἀνδρὶ τοι χρεὼν μνήμην προσεῖναι Αἰ. 347. δέος — ὃ πρόεστιν αἰ-
σχύνῃ θ' ὁμοῦ 1058. Sententiam commemorat East. p. 111. 33. 399, 35.

667, 47. 1036, 13., respicit p. 493, 21. τέκνων ὅτων ἔμοι δύνεοις μὴ πρόσσειν El. 644. *quorum non premor invidia*. ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικὸν προσῆ inc. LIX. 1. (721 D.), ut emendavit Valck. ad Phoen. 386. Apud Plut. de prof. virt. p. 77, b. legitur πρόσσειν: scilicet in poetae verba secundum suum usum immutavit. — Magis proprie dicitur de re accedente; cum ut *prope abesse* significetur: γήρως προσόντος σῶζε τὴν εὐφροσύνην Briph. V. (206 D.) (Legitur apud Stob. CXVII. [CXVIII.] p. 485. [385 Gaisf. Lips.] γήρως. Aut sic, ut Brunckius correxit, aut cum Gaisfordo προσῆκον scribendum. Nam eius codd. A. B. προσῆκόντως exhibent.) — aut ut *insuper addi*, cum adsignificatione rei auctae. Ἰππῖτα μέντοι καὶ λόγος καλὸς προσῆν Phil. 352.

Πρόσειμι accedo. ἔνθα μὴ παύεις εἰς εἰρήνην πατήρ τοιούτων πρόσσειν μηδέν El. 429. προσόδια — προσεῖναι θεοῖσιν Pel. II. 4 (435 D.).

Προσεπεῖν alloqui. τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προσεπεῖν Oed. R. 1072. δός μοι προσεπεῖν αὐτόν Ai. 534. τὰς ἱερὰς ὅπως προσεμπομεν Ἀθῶνας 1200 ch. de consalutantibus patriam reducibus. De Oed. R. 351. v. προσεπεῖν.

Προσεμβάλλω insulto. οὐ γὰρ θαρόντι καὶ προσεμβῆναι σε χεῖρ; Ai. 1327. Versum affert, ut in libris scribitur, Eust. p. 1340, 42. Sed p. 1047, 29. προσεπεμβαίνειν affert, versu anapaesto vitiato. Eodem spectare videtur Hesychii glossa προσεπεμβαίνει, ἐπιβαίνει, ἐπιτω-θάζει, ἐπιγέλλει.

Προσεννέπω alloquor. τὸν διφρεντήν Ἕλιον προσεννέπω πανίστατον δῆ Ai. 844.

Προσεύχομαι. Participium convenientis rei et decorae significatione solum dictum est. ὅταν — τις δρῇ τὰ μὴ προσεχότα Phil. 891. ὁ θούνηκα ἔξωρα πρᾶσσω κοῦκ ἔμοι προσεχότα El. 608. Flor. A. et Suidas προσῆκοντα in v. ἔξωρα, huius Mss. προσῆκόντα, ut Flor. F., ut fons corruptelae pateat.

Προσέρπω adrependi vel subrependi significatione proprie non dicitur, verum tralate de insidiis. τοῖσιν — δόλῳ προσέρπον Oed. R. 539. — accedere significat τίμῳ προσέρπον ἄσπον El. 888. De rebus futuris: φοβοῦμαι τὸ προσέρπον Ai. 225 ch. de poena imminente: καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὅρῳ τάχα 1234. de gravescente dolore: προσέρπει, προσέρχεται τόδ' ἐγγύς Phil. 776.

Προσεύχομαι. 1. Proprie accedere et venire: non legitur autem omnino nisi aoristus uno excepto exemplo. προσελθὼν ὄγχα Phil. 22. γνωτὰ κοῖτα ἄγνωτὰ μὴ προσήλθας ἱμερόστες Oed. R. 59. προσελθεῖ, ὦ παῖ, πατρί Oed. Col. 1106. κάπυ προσήλθην 1627. πρόσελθε δεῦρο Ai. 1150. πρόσελθε Trach. 794. προσελθῶν ὅδε σὺ πολλῶ στείλῃ Trach. 496.

προεληθὼν στήθι πλησίον πατρός 1066. εἰ μοι — πλὴν ἔχων τεκμήρια προσήλθε. El. 765. προσήλθε μητρὶ inc. CV. 174 (957 D.). — 2. Translate de ingravescente dolore: προσέρχεται τόδ' ἔγγυς Phil. 777.

* Προσέτι iniuria Sophocli adscribitur Pel. II. 5. cum sit Aristophanis Av. 857.

Προσευράσσω reperio. ὃν μόνον προσεύρον πιστόν El. 1344.

Προσεύχομαι precor. μὴ νῦν προσεύχου μηδέν Ant. 1318. Aug. b. κατεύχον.

Προέχω. Transitive admoveo s. adduco. τίς σε — προσέσχε, τίς προσήγαγεν χρεῖα; Phil. 236. Affert Suidas v. προσέχεν. — Intransitive appello: τίς στάλῃ προσέσχες τήνδε γῆν; Phil. 244. Suid. v. προσέσχευ cum libris plerisque concinit, cod. Ven. προσήλθε, γῆν cum πλέων, quod deinceps sequitur, coniungens, ut Tricliniani. — De Ant. 208. χ. προῖχω.

Προσηγορέω alloquor. σὺν τὸ ταῦθ' ἱρᾶν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως El. 1463. v. φίλως.

Προσήγορος. 1. alloquio compellatus. τῷ προσήγορος; Phil. 1337. Schol. min.: τίς με προσαγορεύσει. Schaeferus τοῦ coniciebat Mel. Cr. p. 137. Sed mutuum alloquium indicari Buttmannus vidit. τί δὴ; ἐμοὶ — προσήγορον ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονῇ, φίλοι; Oed. R. 1338 m. v. Herm. ὅπου θνητῶν φανῆναι μηδενὸς προσήγορος 1437. Sine nomine poetae habet Suidas v. προσήγορος. Sic elegantius explicabis πόλις δὲ Μουσῶν Μυσία προσήγορος Mys. III. 2. (360 D.) i. e. ὑπὸ Μουσῶν προσηγορεῖται Μυσία, non ut cognomen Mysorum significet necessario. Sunt qui Μυσίᾳ corrigant. — 2. Sed active significat alloquio compellantem Ant. 1170.: Παλλάδος θεῆς ὅπως ἰομένη εὐγμάτων προσήγορος. Triclinius: προσήγορος καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος, εὐγματιῶν καὶ εὐχῶν, συνίστην ἵνα εὐχὰς αὐτῇ προσφέρω. Melius et brevius schol. vet. δι' εὐχῶν προσαγορεύουσα. Huc spectat Hesychii glossa προσήγορος, προσκυνητής.

Προσῆκω. 1. adsum. εἰπερ ὥς φίλοι προσήκετε Phil. 229. οὐνεχ' ἡμῖν αἰσὸς σκοπὸς προσήκει Oed. Col. 35. αμικρὸς προσήκεις ὄγκος El. 1131. Affert hoc Suidas v. ὄγκος. — 2. Impersonali modo dictum convenire in aliquem. Proxime a propria significatione abest εἰ δὲ τῷ ξένῳ τοῦτ' προσήκει Λαίῳ τι συγγενές Oed. R. 814. Bothius probante Elmsleio Λαίῳ. si necessitudo cum Laio in eum cadit: hinc οἱ προσήκοντες aliquando, apud alios quidem, cognatos significat. Inde ad officium indicandum traducitur: τῷ γὰρ προσήκει πλὴν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τάδε; El. 897., item generatim dicitur οὐ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν 1204. tuum non est. De Eriph. V. v. πέριεμι.

Πρόσκειμαι assideo. ἡλέκος προσήμεθα βωμοῖσι Oed. R. 15.

Προσθαλέω assideo. τήνδ' ο προσθαλέων ἴδραν Oed. Col. 1168. De casu quarto addito v. *Θοάζω* et Abresch. ad Aesch. Agam. 673. Lobeck. ad Ai. p. 249.

Πρόσθε et πρόσθεν. De forma mirum est Lobeckii sententiam ad Phryn. p. 284. adeo non intellectam esse, ut Schaeferus App. ad Dem. t. II. p. 273. propterea quod scenicorum indubitata decurtatae scripturae exempla sint, eandem etiam prosariis redonandam putaret, reprehendens Lobeckium, qui *πρόσθε* ex Platone eximendum decreverat: Matthiae autem Add. ad Eur. Androm. 54. t. VII. p. 507. eam viro summo rationem tribuit, quasi a veteribus illa abiudicanda sint, concedenda recentioribus, cum tamen tragicorum et Aristophanis multa certaue documenta constant. Sed poetae attici maxime cum metro expediret *πρόσθε* dixerant et similia; igitur sic potissimum, ut postrema vocabuli pars aut elideretur, aut in thesin parium trimetri sedium incideret. Quod si non fieret, nec ingratiior sonus prohiberet aut caesura (velut *πρόσθε νῦν ἴδι*, quod vix *πρόσθεν* dici potuit Ar. Ran. 286.) productior forma praelata videtur, in eaque re etiam codd. non consentire quidem, sed inclinare tamen videmus. V. exempla a Lobeckio collecta et Elmsl. ad Heracl. 583. Idem Elmsleius tamen v aliquando addi docet, cum versui noceat. De prosariis decretum suum copiose firmavit Vir Summus in disputationiuncula indici lect. acad. Regim. hiem. a. 1830. praemissa. Sophocles brevioris formae exempla sunt Phil. 946. Oed. Col. 376. 395. 1377. 1546. Oed. R. 268. 1483. et cum elisione ultimae Oed. Col. 1116. Trach. 1062. Phil. 767. Nec plus tribus exempla accedunt, *πρόσθεν* ante consonam positum referentia, El. 494. 906. Ant. 430. Horum El. 906. Flor. Γ. Ant. 430. Laur. a. *πρόσθε* exhibent.

Significationum I. prima *localis* Aristophani multo usu trita apud Sophoclem *tralate* semel, *proprie* omnino non legitur; *εἰ — τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν* Ai. 1228. *praefereamus, efferemus supra alios*, de laude victorum dictum. — 2. De tempore maxime est *ante*, et sic dicitur explicatissime, ut aut *genitivus* sequatur, aut ἦ. *ἐμοὶ τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ* Phil. 767. *εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρόσθεν θανούμαι* Ant. 458. *σχεδὸν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς ἀρχὴν ἰφαιρῶν* Oed. R. 736. *ἐκ βορῶν βαλὴν ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν κηλῖδα — ἀφιγμένην* 832. El. 82. 1325. v. post. Deinde rarius refertur ad id quod *futurum* est: eo referenda etiam imperativi et optativi exempla; praeter illud Oed. R. 832. haec sunt: *πρόσθεν δ' ἀπερίκου* Oed. Col. 166. *ante quam id factum erit. ἦν μὴ θάνω γὰρ πρόσθεν* 1044. *πότινα τῆμαντοῦ κακὰ πρόσθεν δακρύσω* 1257. *πρόσθεν αἵματι πιστῇ μιανθεῖς* 1375.

μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν El. 82. ἦν ἂν ὕμιν ἐν δόμοις τὰ δρῶμεν ὕμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα 1325. Usitatus est de ante actis. καὶ μ' οὐς ἐθ' ἡρῶν πρόσθε θηράσουσι νῦν Phil. 946. οἷχι ξυνῆκας πρόσθεν; Oed. R. 360. ὃν καμάτενες πρόσθεν εἰσεῖν 1052. ἃ πρόσθεν ἦδεμεν 1233. τὰ πρόσθε λαμπρὰ — ὄμματα 1483. σὺ — πρόσθεν μὲν ἐξέικον Oed. Col. 354. νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὥλλυσαν 395. πρόσθεν τε — οὐκ ἤθελες θίλοντι προσθέσθαι χάριν 769. οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις, οὐδ' ἂν πρόσθεν εἰργασαί 829. οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω 858. εἰπὼν μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐνέπω δὲ νῦν 936. τῆς πρόσθεν ἀδμήτης μητρὸς λοχυνθεὶς 1323. τοιάσθ' ἀρᾷς σφῶν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγώ, νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι 1377. ἃ φῶς — πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμὸν 1546. τὰς τε πρόσθεν τὰς τε νῦν ἡλέγχωμεν πράξεις Ant. 430. φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπιεύς 489. ἐν δ' οἷον οὐπω πρόσθεν (πάθος ἐκλαυσάμην) Trach. 153. ἂ μοι πρόσθεν οὐκ ἔτελε ποτὲ — φράσαι 157. ἦ νῦν κακὸς ἦ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν 347. οἷδ' ἂν εἰς ποτὲ τότ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα 1062. τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις 1117. πρόσθεν οὐκ ἀνῆρ ὅδ' ἦν; Ai. 77. οἰμωγὰς — ἃς οὐ ποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσέκουσ' ἐγώ 311. φωνεῖν ἂν πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτελε πότε ἂν 405. πρόσθεν οὗτος ἦν αἰθῶν ἱβριστής 1066. τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς — ἐκβαλοῦσ' ἔχεις El. 579. τῶν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός (δαίμων) 906. τὰ τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὐρίσκω κακὰ 925. ὁ πρόσθεν ἐλθὼν Polyid. VI. 2 (467 D.). Horum quaedam accuratius colligatum praeteritum tempus cum eo, quo quis loquitur, habent, ut {πρόσθεν} liceat interpretari *hucusque*: Trach. 154. 158. El. 906. — Sed sunt etiam plane incerto et quasi antiquitate obsoletio tempore gestam rem reddentia, in quibus olim veritas. ὦ Πέλοπος ἂν πρόσθεν πολύνονος ἱππεία El. 494 ch. i. e. ὦ ἄρχατα καὶ πολύνονος ἀρχῆθεν. μέθ' οὐ πατέρα τὸν ἄμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας 578. Non licet enim referri ad priora ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ. — 3. Cum articulo nominis speciem induit. τοῦ πρόσθε Κάδμου Oed. R. 268. τοῦ πρόσθεν λόγου 851. τοῖς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν Oed. Col. 871. τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦδε δυσσήνου πλάγου 1116. τῷ γε πρόσθεν ἐξ ἴσου χρόνῳ Trach. 321. τὰν πρόσθεν βελῶν ἀλκὰν Phil. 1136 m. — 4. Unum memorabile de natu maiore dictum τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκῃ Oed. Col. 376.

Προσθήκη auxilium. προσθήκη θεοῦ λέγει νομίζει θ' ἡμιν ὀρθῶσαι βίον Oed. R. 38. συμβουλῇ, ἐπικουρίᾳ schol. Sic dictum a προστίθεσθαι.

Προσθιγγάνω tango. ἀπὸ μ' ὀλεῖς, ἦν προσθίγγης Phil. 806. πρόσθιγε νῦν μου Oed. Col. 170 an. De sacris faciendis; οὔτε λοιπὴς ἡμιν οὔτε θυμάτων παρῆν ἐκκήλους 'προσθιγγεῖν Phil. 9. Brunckius de suo, ut videtur, et contra libron προσθίγειν, quanquam ex Flor. I. a Dindorfis

collato cum Brunniana editione nihil notatur. Laurr. cum Aldina collati, in qua est *προσδινειν*, non memorantur discrepare.

Προσδινειν v. *προσοροια*.

* *Προσδοστημι* v. *προδοστημι*.

Προσκαλέω *advoco*, *compello*. δειτερόν σε προσκαλᾷ Ai. 89.

Πρόσκειμαι. 1. Proprie *adiaceo* s. *pone iaceo*. ἀμφὶ μέσση περιπετῇ *προσκειμενον* Ant. 1208., inde *adiungor*. ἀνείς σιραιῶν ἔκπον εἶργε τὸν *προσκειμενον* El. 712. — 2. Illinc dicitur de *statu quodam rerum utentibus*. εἴ τῃ πρόσκειμαι χρηστῷ El. 233 m. v. Herm. ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ 1029. Ab altero autem de *rebus ipsis, quae cum aliis iunctae sunt*. τὴν ἀβουλλαν, ὅσῃ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν Ant. 1228. χὴ χάρις *προσκεισεται* Oed. R. 232. βραχεὶ λόγῳ καὶ πολλὰ πρόσκειται σοφά Alet. II. (89 D.). — 3. Ab significatione *incumbendi*, qua proprie non dicitur, transfertur *μόραις δ' ἄγραις* *προσκειμεθα* Ai. 401 m. ἐχθρά δὲ τῷ θαυρόντι *προσκεισσει δίκη* Ant. 94. *δυμενῆς ἔση* schol.; proprie tanquam *inimicus inharebis*, velut simili significatione *προσφύεσθαι* usitatum est. Dissimilia comparat Erfurdlius.

Προσκοπέω *provideo*. Magis enim *cavendi*, quam *praevidendi* vis inest Ant. 684.: σὺ δ' οὐ πέφυκας πάντα προσκοπεῖν. De scriptura *σοὶ* et *σοῦ*, *πέφυκα*, *πέφυκας* et *πέφυκε*, v. Herm.

Προσκύνειν *addo*. Hac propria verbi vi dicuntur haec: γῆν τε προσκυνοῖνθ' ἅμα καὶ τὸν θεῶν Ὀλυμπον Oed. Col. 1650. πᾶς προσκυνεῖ — στρέφοντα κύκλον ἡλίου inc. XC. 2 (771 D.). προσκύναι θ', ὥςπερ θεῶν Phil. 653. et adsignificata consalutatione πατρὶα προσκύνανθ' ἔδη θεῶν El. 1366. προσκύναντε τὴν ἱσω αἰκὸν εἰςόκησιν Phil. 529. Sic Pors. ad Eur. Phoen. 1419. Plerique libri *προσκύναντες*, sed s in Laur. a. corrector videtur delere voluisse. Flor. Γ. προσκύνοντες. στείχε πρόσπύσας χθόνα 1304., item adsignificata devitatione invidiae divinae τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον Phil. 765., de qua re melius quam Monkium ad Eur. Alc. 1140. consultes Valek. ad Herod. III. 40. (p. 210, 59.). — *Venerabundum supplicari* significat πάντες σε προσκυνοῦμεν οὐδ' ἐκτίησι Oed. R. 327.

Προσκύρω. ὁ δεινότερον πάντων (παθῶν) ὅς' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη Oed. R. 1299 an. Hesychius: *προσκύρω*, *προεγγίζει*. quotquot *experiendo audiendove cognoverit dicit*. Casus quartus sic resolvenda locutione πρὸς ὅσα ἐγὼ ἔδη ἐκυρσα explicandus.

Προσλαμβάνω. Proprie *manum adhibeo*. τὰδ' ἐμὲ — πρόσλαβε κονόβλας Trach. 1020 m. Tralate *adscisco*; de incremento sciendi et cognitionis *προσλαμβάνειν* δὲ δεῖ καὶ ἡμέων ἀπ' inc. C. 4. (779 D.); de

sociis et cognatione προσλαμβάνει κηδός τε καινόν και ξυναπιστάς φίλους Oed. Col. 379.

Προσλεύσσω *adspicio*. μη προσλεύσσει Phil. 1657. ἡ τέκνων ἀῆτ ὅψις ἔν ἐφ' ἡμέρος — προσλεύσσειν ἐμοί Oed. R. 1376. ταρβήσει γὰρ οὐ νεισφαγῇ — προσλεύσσειν φόνον Ai. 542. προσλεύσων Flor. Γ. Laur. a., hic a prima manu. — *conspicio*. τίς δ' ἐστίν, ὅστις ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῖ; Ai. 1023. προσλεύσεις Flor. Δ. προσλεύεις Laur. a. a prima manu.

Προσμανθάνω *addisco*. αἰε τι βούλον χρήσιμον προσμανθάνειν Pluthiot. II. 3 (622 D.). Brunckius non habet, repertum enim in Io. Damasc. app. ad Stob. vol. IV. p. 35. Gaisf.

Προσμέσσω. Passivum *inhæerere* significat. πλεονράσαι προσμαχθέν (ἀμφίβληταρον) Trach. 1042.

Προσμένω. 1. *maneo*. σὺ ἔχουσα πρόσμενε El. 1227. ἀλλὰ σὺγε πρόσμενε 1391. His duobus exemplis non inest quidquam præter temporis durantis significationem; eisque simili sensu præditum εἰ δ' ἡσυχάζων προσμένω Oed. R. 620., adsignificata inertia patiendi. — 2. *expecto*. i. e. maneo dum veniat. Proxime abest a prima significatione τὸν βοτῆρα προσμένειν Oed. R. 837. — τὸν ὃν προσμένοντα ἀποίταν Trach. 522 ch. ὃν γ' ἐγὼ ἀκράματα προσμένοντα El. 160 m. Ὁρίστην τῶνδε προσμένοντα αἰε παντοτῆρ' ἐφ' ἡέειν 295.

Προσμιγνυμι proprie non dicitur. Tralate *evenire* significat. οἶον, ὡ παῖδες, προσμίξειν ἄφαρ τοῦτοπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν τὰς παλαιφάτων προνοίας Trach. 818 ch., quocum apte θέσφατα ἰκάνει Homericum Od. ι. 507. contulit Wakef. προσμίζας, προσελθὼν Hesychius. — *accedere* adsignificata *aggressionem* arguit οὐκ ἀρ' ἐκείνῃ γ' οὐδὲ προσμίζει θρασύ; Phil. 106. Laur. a. προσμῖσαι, et sic vulgo nunc video scribi, sed rationem non assequor.

Προσμολεῖν *accedere*. εἰ — προσμολεῖν καλῶ Ai. 72. μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον 708. προσμόλοι μόνον Trach. 1099.

Προσνέμω. Medium *addendi et tribuendi* vim habet: πρόσνεμα δέ μοι χάριν βραχυῶν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδοῦς Trach. 1206. Schol. πρόσθετες.

Προσνίσσασθαι *ingruo*, et hostiliter quidem. σφᾶς ἐκιδὼν πολλῇ φέρματι προσνίσσομένους Ant. 129 an. Laur. a. προσνισσόμενους. Be scriptura διφθόγγῃ ν. ἐπινίσσομαι.

Προσνύμω *admoueo*. λεύσων δ' ὅπου γνοῖη στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ προσνύμα Phil. 709 ch. Artificiosius quam vere haec explicat Hermannus de aqua ad cibum sumptum parce dispensanda. Non dubito quia vere schol. ταυτὸν ἰκάνει, ἥγουν ἐπορεύετο. V. C. Matthiae Qu. Soph. p. 112.

Προσώδιον cantus in pompa et supplicatione usitatus. Explicat Suidas v. προσώδιον, et brevius Hesychius v. προσώδιον, quem emendandum esse clarum. προσόδια μεγάλα σεμνὰ προσέειναι θεοῖσιν Pel. II. 3 (435 D.).

Προσομιλέω. A commercio habendo tralatum πείρα δ' οὐδ' προσομιλέσθαι πω Trach. 588. nondum sum experta.

Προσοράω. 1. aspicio. σύ τ' οὐδαμῶς τοῦμὸν προσόψει κρῦτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρων Ant. 760. Sic minime abundat ὄρων, quod si interpretaremur conspiciere, fieret haud dubie. ἄλλον δ' ἂν — προσείδοις — ὄρμενον ἅπταν πρὸς ἱσπεῖρον θεοῖ Oed. R. 175 ch. ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα ποῖτ' ἂν προσείδον 1372. τύμβον θέλομεν προσείδῃν — πατρὸς ἡμετέρου Oed. Col. 1754 an. οὖς — σπειρών μόνον προσείδε καὶ ἑαυτῶν ἄπαξ Trach. 33. ἴσως γὰρ τόπον — προσείδῃν ἐθέλεις Phil. 145 an. — 2. conspicio de forte oblati aut obtutu assequendis. ἔνθα μὴ ποθ' ἤλου φέγγος προσόψει El. 373. ἄοκνον μεγάλην προσορῶσα δόμοισι βλάβαν νέων αἰσούντων γάμων Trach. 839 ch., si βλάβαν γάμων Iolen ipsam γαμηθεῖσαν σὺν βλάβῃ δόμων interpreteris, velut ὡς προσείδε τοὺς ἔνδον γάμους v. 1129.; sin detrimentum ex nuptiis instans, mente cernere significat. Sic Hermannus, nec repugno. προσείδον — φάσματα δισσῶν δεικνῶν El. 634. ἂν (λώβαν) μὴ ποτ' ἐγὼ προσείδῃν ὁ τάλας ὤφελον ὅσους Trach. 993 an. θεαμάτων — ὦν προσείδον ὀφθαλμοῖς Ai. 972. — 3. Adsignificatur consideratio. μὴ μ', ἐκετεύω, προσείδητ' ἄνομον Oed. Col. 140 an. ne me pro impuro habete. — Deponentis forma semel legitur prima verbi vi. οὐκ ἄλλοις προσορῶμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν Oed. Col. 244 m.

Πρόσουρος vicinus. Ὡς αὐτὸς ἦν πρόσουρος Phil. 686 ch. Schol. inepte ἄπου αὐτὸς μόνος ὑπὸ ἀνέμων βαλλόμενος, πρὸς ἀνέμον τετραμμένος ἦν inepte. Tamen eius originationem vocabuli (ab οὐρος) adscivit Hermannus interpretatus in quem locum ipse quasi secundo vento venerat, quod ad sententiam aptum non est. Brunckii interpretationem ubi ipse sibi vicinus erat iniquius ab Hermanno iudicatam, αὐτῷ sic requiri additum dicente, copiose firmavit C. Matthiae Qu. Soph. p. 110 sqq., nec argendum illud sibi. Tragici cum sibi ἄπουρος, ἐννουρος, οὐρειος, οὐρεισθώτας sumpserint, non potest intelligi, quidni ionismum Hermanno intolerandum visum non in hoc etiam vocabulo adsciverint; nec profecto ἐννουρος ab οὐρος sed ab ὄρος ducendum est. — De accentu v. Reisig. Km. in Aesch. Prom. v. 1. (p. XXI. Hal.)

Πρόσοψις adspectus. σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν Ai. 70. φιλότητην ἔχων πρόσοψιν El. 1278 m.

* *Προσπείω v. προσπνέω.*

Προσπείλω admoveo. Passivum accedo adsignificato commercio conubitus: Παιρὸς ὀρεσιπλάτα τις προσπείλασθαι — θυγάτηρ Oed. R. 1101 ch.

Προσπέμπω mītto. τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι Oed. Col. 1103. εἰ — μὴ 'τίγχαν' αὐτὸν δεῖρο προσπέμψας ἐμοὶ Θησεύς 1351.

Προσπέτομαι advolo. Malum repente immissum et exortum significatur Ai. 275.: τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; Libri Brunckiani et Laur. a. b. προσέπτατο, Brunckius προσέπετο, quamvis etiam Eustathii testimonio damnatum p. 452, 32. 527, 2. Nunc vero ea scriptura in Florr. tribus reperta esse videtur, quippe ex quibus cum Brunckiana editione collatis a Dindorfio nihil enotatum sit. Hic tamen προσέπτατο dedit. v. πέτομαι.

Προσπύθομαι exquiro. προσπύθου, λῦσον' αὐτόν, παταχῇ Oed. Col. 121 ch. Sic Hermannus, modo quod invitis libris νυν scripsit pro αὐτόν. Librorum alii λύσσει (s. λείσσει et λεύσει) αὐτόν; προσδέκον, προσπύθου παταχῇ, alii προσφθέγγου παταχῇ, sic enim Ricc. et Par. A. (i. e. Brunckii membr.); προσφθέγγου interpretationis causa supra scriptum fuit, reliqua metro coarguuntur.

Προσπίπτω. Proprie accido. βωμοῖσι προσπίπτουσα Trach. 900. προσπεσὼν ἔχου Ai. 1160. de accumbente in genua. Viam transferendi verbi monstrat προσπιόντα πῶς βωμῷ καθήσθαι τῷ Προσιδῶνος Oed. Col. 1159. de supplice; hinc universe supplicari est, quanquam 1751 an. plerorumque librorum scriptura προσπίπτουσα metrum evertit. v. προπίπνω. Illidere i. e. offendere significat ἐς Δίῃς βάθρον προσέπεις, ὦ τέκνον, πολὺ Ant. 848 ch. Plerique codd. ab interprete προσέπαισας, quod male secutus Brunckius est. Illud Aldus, Brunckii membr., Laur. a. b. schol. Forte incidere in aliquem sive obviam fieri: μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσῶν Phil. 46. μὴ προσπεσῶν με λάθῃ ποθὲν 156 ch. Libri μὴ με λάθῃ προσπεσῶν ποθὲν contra metrum. Brunckius temere πειλάσας ποθὲν. Illud Hermannus ita correxit.

Προσπίνω accido in genua, inde supplicor. προσπίνω σε γόνασι Phil. 483. Vulgatur προσπινῶ, memoriam recti accentus Laur. a. servavit, scriptum enim προσπίνῶ. v. πίνω. αἰτοῦ δὲ προσπίνουσα El. 445. Sic Laur. b.; vulgo peninflexo accentu. προσπίνομέν σοι iure Brunck. Reis. Elmsl. in ea varietate scripturae praetulerunt, quae exstat Oed. Col. 1751. Herm. προπινούμεν.

* *Προσπνέω afflo.* δαῖμα προσπνέοντα Clytaem. I (310 D.). Corrupte scripta tota sententia. v. ἀνταῖος. Codex Erotiani Cantabrigiensis p. 62. προσπνέοντα.

Προσπολέω comitor. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ — αὐθις εἶδε προσπολούν- μένας Oed. Col. 1100. Schaeferus accedere explicat. Hermannus sedulo curari. Cum προσπολέω sit προσπόλου munere fungi, vix aliter recte interpreteris quam a comitibus curari, id est adduci. Et hoc voluisse

Eustathium existimo, quem active verbum dici putasse rebatur Hermannus scribentem παρά Σοφοκλεῖ γοῦν ὁ Κρέων τὴν Ἰσμήνην πρόσπολον Ὀδipποδος εἰπών (Antigonen potius, iv. 750.) προῖών ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν ἐν τῷ, τὰς χάρας τὰς δὲ ἄσσον πρόσπολον μένας, id est, cum famulam Oedipi abusione quadam dixisset filiam eius, post veram originationem secutus puellas a famulis s. comitibus curari dicit.

Πρόσπολος 1. minister, i. e. famulus. τις πρόσπολῶν Oed. Col. 901. πρόσπολοι τε σοί 1550. πρόσπολοι Ant. 1199. ἰὼ πρόσπολοι 1305 m. Brunnkius πρόσπολοι iteravit: v. Herm. ad v. 1323. πρόσπόλους φυλάσσειται Ai. 535. δέυρο πρόσπολῶν ἄγ' αὐτὸν ὅστις χειρὶν εὐθύνων κυρεῖς 537. πρόσπολῶν ὅδε 540. ἀνδρῶν πρόσπολῶν El. 23. πρόσπολος Θροεῖ Μίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα Trach. 187. Hanc librorum (solus Flor. πρόπολος) scripturam, vocabulum plane otiosum habentem, Hermannus ex verisimili coniectura πρὸς πολλούς immutavit, non audeo tamen sequi, κήρυκας apte βασιλέων προσπόλους dici memor. — Tralate de sacerdotum administris dictum. πρόσπολῶν Εὐμολπιδᾶν Oed. Col. 1056. — 2. famula, ancilla. ὦ πρόσπολε Oed. R. 945. Iocasta enim loquitur. Ἰδοὺ πρόσπολῶν τινὸς ἱπποστενοισῆς ἔνδον αἰσθέσθαι El. 78. Tralate Antigone Oedipi comes sic dicitur. καὶ πρόσπολου μῖας βιοστερῇ χωροῦντα Oed. Col. 750. Affert Eust. p. 394, 29. Suid. v. βιοστερῇ. — De tono v. ἀμφίπολος; sed ibi pro schol. Il. φ. 16. corrigendum s. 523.

Προσπύσσω applico. Proprie dictum προσπύσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλος — χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον Trach. 764. Libri προσπύσσετε, quod vereor ut Hermannus recte defenderit ex omissio in ἀγγελαῖς ῥήσεων augmento, quae res in verba composita non cadit. Illa Erfordtii emendatio est et Porsoni ad Med. 1138., probata Schaefero. — Tralatum ad amplexantem est Ant. 1222.: ἐς δ' ἕγγρὸν ἀγκῶν ἐ' ἔμφρων παρθένην προσπύσσεται. Utroque loco dativum paulo insolentius adsciscere verbum Sophocles iussit, in Antigona temere mutatum in accusativum ex cod. E., ut ait, a Brunckio. Is Hemsterhusium sequebatur ad Luc. Dial. Mort. p. 303. t. II. Bip., poetarum immemoris.

Προσσαιῶ blandior. Phrynichus App. Soph. p. 21, 26.: αἰκάλοντες, σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὥσπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. ὁ μέντοι Σοφοκλῆς καὶ προσσαινεῖν. χρῶ οὖν, εἰ μὲν φιλοτιμῶς, τῷ αἰκάλειν, εἰ δὲ πολιτικῶς, τῷ προσσαινεῖν (inc. CV. 143. s. 929 D.).

Προστάσω. Proprie passivum semel dicitur de adstantibus in acie. Φόρος ἔ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον μένει δίκαιον ἀγαθὸν παραστάτην Ant. 666. Malo cum Valckenario (ad Phoen. 248.) hinc expressum putare illud Platonis Apol. Socr. p. 28, d. οὐ ἂν τις ταχθῇ, ἐνταῦθα δὲ μένοντα κινδυνεύειν, quanquam παρατάττειν in hoc significandi ge-

nere legitimam, quam cum Musgravio explicare incussum i. e. ubi incussum est. — Tralate edico, inbeo. χῶτι δὲ πρὸς τασσε δρῶν Oed. Col. 495. εἰ δ' ἦτ' ἀφανρῶ φρενὶ προστᾶσσε ποιῶν; 1022. Passive ὅς οὐδὲν ἤδη πλὴν τὸ προστᾶσθαι ποιῶν Phil. 998.

Προσᾶττω insto. ὁ προστατῶν χρόνος El. 771. ὁ ἐνστάμενος schol. codd. Lips. Memorant Eust. p. 632, 32. et Suidas v. προστατῶν, hic explicans ὁ ἐπιγινώμενος.

Προσᾶτήριος tutelarís, patronus. π. Ἀπόλλων, ἐπεὶ πρὸ θυρῶν αὐτὸν ἰδρύνοντο Photius p. 461, 20. τὸν Ἀπόλλωνα οὕτω λέγουσι, παρόσον πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἀφιδρύνοντο Hesychius. Is igitur Ἀγνέως esset. κλίους ἂν ἦδη, Φοῖβε προσᾶτήριε El. 627. Haud inepte tamen de Apollinis patrocinio cogites: supplicum enim est proximas quasque in publico sitas aras insidere.

Προσάτης. Proprie de eo dictum, qui ante aliquem consistit, unde est Ἀπόλλωνα προσάταν Trach. 208 ch. i. e. προσᾶτήριον; Ἀγνέα. Iniuria h. l. Photium et Hesychium vituperat Hermannus, quos in προσᾶτήριος attulimus. Tralatum diversis provinciis praeficitur. 1. *patronum* significat. ἥς (νύσου) σε προσάτην σωτήρά τε — μόνον ἐξευρέσκομεν Oed. R. 303. nostrum a morbo praesidium. Ex intima autem Attica antiquitate ductum ὥστ' οὐ Κρότος προσάτου γεγράφεται Oed. R. 411. Versum affert Suidas v. γεγράφεται et Hesychius v. προσάτου nomine quidem poetae non addito scribit: ὥστ' οὐ κ. π. γ. ἀπὸ τοῦ Ἀθήνης νομήμων. ἀνάγει δὲ εἰς τοὺς ἡρώας. εἶχον γὰρ προσάτην οἱ μέτοικοι· καὶ οἱ μὴ ἀπογραφόμενοι (scr. ἐπιγραφόμενοι) τοῦτον ἀπροστατοῦ δέκην ὄφειλον (scr. ὄφλον). Verisimili coniectura Sophocli Hermannus reddidit Καρχηδόνος δὲ προσάτην ἀσπάζομαι Triptol. 536 D, apud Brunckium enim non exstat. Legitur apud schol. Eur. Troad. 218. δὲ κράσσα· τιν. V. Hermann. de fr. poet. in schol. Vat. ad Eur. Troad. et Rhes. p. 5. Hinc de divina tutela θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προσάταν ἴσχων Oed. R. 882 ch. De Oed. Col. 459. v. προσάτη. — 2. *supplex*: de etymo v. Schaef. ad Oed. Col. 1171.: ὃς ἐσθ' ὁ προσάτης 1173. τοῦ θεοῦ γε προσάτην 1280.

** *Προσάτης patrona.* Oed. Col. 459. ab Aldo editum σὺν ταῖσι ταῖς σεμναῖσι δημόχοις θαῖς, ex quo Canterus fecit ταῖςδε ταῖς. Hoc erat velare ulcus, non sanare. Laur. a. enim et Par. F. πρὸς ταῖσι ταῖς, supra scripto in Laur. a. σὺν, unde quomodo hoc in verba poetae irreperit, intelligitur, Ricc. b. προσάταις ταῖς. Hinc bene Hermannus σὺν προσάταις σεμναῖσι, melius Dindorf. praef. ad Sophocl. p. LXI. προσάταις ταῖς: non articulus enim scilicet praepositio de mendo suspecta. — De tono v. ἐργάτης.

Προστέλγω *procedo*. οὕτως — Κοιόντα προστελχοντα σηματονοῦσι Oed. R. 79. ἡ δὲ ὄρο προστελχοντα κάτορμώμενον; Oed. Col. 30. φαίδρα — σάλει με προστελχουσα 321. His duobus locis cum librorum unum servasset Hermannus, in Oed. R. l. c. προστελχοντα scribit, ut olim Erfurdus, et Matthiae adversatus sane non simillima comparanti προπέμπειν et προχωρεῖν (aptius erat προστῆναι) et Elmsleio l. c. διόστινος contendenti. Sed quisquis versus loquentem *procedit*, cum etiam *propius* accedere oportet, ut de πρὸς praepositione cogitare minime opus sit.

Προστέλλω. Passivum *via pergendi* vi dicitur. μακρὰν γὰρ, ὡς γέροντι, προϋστάλης ὁδόν Oed. Col. 20. προῆλθες schol.

Προστήκω. Passivum *agglutinor*, *firmiter inhaereo*, eademque vi praeteritum activi praeditum. πλευρὰ προστακέντος ἰοῦ Trach. 830 ch. δεινотаίω μὲν ὕδρας προστετακὸς φάσματι 833 ch. schol. προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ τῆς ὕδρας: v. φάσμα. Suidas: προστέτηκεν, προσκεκόλληται.

Προστίθηναι *addo*. 1. Proprie dicitur *μνημεῖ* Ὁρέστου ταῦτα προσθεῖναι τινα El. 921. de cincinno et libatione ad sepulcrum Agamemnonis. — 2. Cum figura, *insuper addo*. κατὰ τοῖςδε τὴν χάριν ταχίαν πρόσθες Trach. 1243. — *efficio*. τὰ δεινὰ γὰρ τοι προστίθης ὄρκον πολύν Ant. 243. ἦν — αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην πρόσθῃ φέρων Creus. VI. 2 (321 D.). — *impono*. ἐπ' ἱμαντῷ τάςδ' ἀράς ὁ προστιθείς Oed. R. 820. οὐ μὲν ἐν γ' ἱμοὶ προσθήσεις τάςδ' ἀράς Oed. Col. 152 ch. Sic passive dicitur ὄρκου δὲ προστεθέντος Oenom. I. 1 (419 D.). His similitis elliptica locutio ἀγγελλε δ' ὄρκῳ προστιθείς El. 47., quod cum quis ὄρκον dici vellet, recte tamen Wunderl. Obs. in Aesch. p. 84. et Erf. ad Ant. 24. ed. min. sic explicant, quasi αὐτόν, τὸν ὄρκον intelligendum sit. Schaeferus τὰ ἀγγελλόμενα subaudiens, rem nuntiatam quasi in additamentum iurisiurandi convertit, quod contra esse oportebat. Non satis intelligo Stallbaumium ad Plat. Phaedr. p. 64. — *Addendi vis* inesse videtur etiam in Ai. 471.: τί γὰρ παρ' ἡμαρ ἡμέτερα τέρευν ἔχει προσθεῖσα κάναθεισα τοῦ γε καταθεῖν v. ἀνατίθηναι. — 3. Medium significat sibi *addere* et *apprehere*. ταύτην πρόσθου δάμαρτα Trach. 1214. σὲ προσθέσθαι πάς χώρας θέλουσι Oed. Col. 405. prope *ante terrae fines*. — *se addere*, i. e. adiutorem accedere alicuius partibus. οἷς ἂν σὺ πρόσθῃ, τοῖς δ' ἔχαστ' εἶναι κράτος Oed. Col. 1334. De accentu v. Buttm. Comm. Soc. Philol. Lips. vol. IV. p. I. p. 40. Bast. ep. Cr. p. 276. secundum regulam grammatici cod. Paris. 2862. — *προσθέσθαι μέριμναν* i. q. *inilcere curam*. παίδων — τῶν μὲν ἀρρέων μή μοι πρόσθῃ μέριμναν Oed. R. 1460. Eln v. προθῆ, v. Herm. χάριν i. q. *ἐπακαρίζεσθαι*. οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν Oed. Col. 771. πλεον

proficere. τί — λάουσ' ἂν ἡ θάπτουσα προσθείμην πλέον; Ant. 10. — De Phil. 930. v. *προτίθημι.*

Προστρέπω supplicor (precibus quasi adigo; supplicibus enim parendi quaedam cogitabatur esse necessitas). τοσαῦτά σ', ὃ Ζεῦ, *προστρέπω* Ai. 818. Suid. *προστρέπω* explicans *ἱκετεύω* (is tamen *προστρέπω* refert in ea voce) fidem Brunckio contra codd. corrigenti faciebat scholiastes; nunc id a prima manu repertum in Laur. a. ὦν σε *προστρέπω* φράσαι Oed. Col. 50. Suid. v. *προστρέπω*. Par. A. Ricc. Aldus *προτρέπω*. — Eadem in medii forma vis inesse videtur. οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς λικνοῖσι *προστρέπεσθε* inc. LX. 2, 3 (724 D.). Hesychius: *προστρέπομενοι, σέβοντες, τιμῶντες, προσκυνοῦντες.*

Προστρόπαιος supplex. Et substantivam et adiectivam vim respicit Hesychii glossa *προστροπαίω*ν, *ἱκετευάμων* καὶ *ἱκετῶν* (vulgo *ἱκέτων*). Quae idem habet v. *προστρόπαιος*, ad Sophoclem non faciunt. Suidas Aiakis versus 1152. 1153. afferens explicat *προστειραμμένος, ἱκέτης, παρακαλῶν. οὐδ' ἱπαισχύνει μ' ὄρων τὸν προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην* Phil. 918. Θάκει δὲ *προστρόπαιος* Ai. 1152. Respicit praeter Suidam Eust. p. 1293, 30. — σοὶ *προστροπαίους* — *λιτὰς ἔχων* Oed. Col. 1311.

Προστροπή causa supplicandi. τίνα πόλεως ἐπέστης *προστροπήν* ἔμοῦ τ' ἔχων Oed. Col. 564. Hesychius: *προστροπή, ἱκετεία.*

Πρόστροπος supplex. μὴ — καὶ, ὄντα σαντοῦ *πρόστροπον*, *κτείνας γένη* Phil. 762. *ἱκετεύομέν* σε πάντες οὔδε *πρόστροποι* Oed. R. 41. Suid. v. *πρόστροποι* explicat *προςπεινωότες, προστειραμμένοι.*

Προστυχάνω nanciator. *προστυχόντι* τῶν ἰσων Phil. 548. *consecuto quod aequum est:* v. Herm. *ἔμοῦ κολασιοῦ προστυχών* El. 1455.

Πρόσφωτος recens. *προσφάτους ἐπιστολάς* Andromed. III (130 D.). De re etiam dictum qualicunque, non de homine solum inprimis recens mortuo Phrynichus alioqui severissimus censor suo calculo comprobavit: v. Lobeck. ad Phryn. p. 374.

Προσφέρω affero. Proprie dicuntur haec. δότε — *προσφέροντες* El. 1112. *urnam. μηδὲ προσφέρειν μέθυ* Oed. Col. 482. cui dicto simile *λουτρὰ προσφέρειν πατρί* El. 426. v. *λουτρά. θαλλὸν χιμαίρις προσφέρων* *εὐσπάδα* Past. III. 2. (445 D.), et subandito pronomine personali *οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων* Phil. 1095 m. schol.: *ἀντὶ τοῦ προσφερόμενος.* v. Lobeck. ad Ai. 129. *ἐν τύχῃ δὲ πρόσφερε* sc. *τὰ τότε* Phil. 764. est δός. Trahte dici videntur, quorum prius proximè ad propriam vim accedit: *διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφά* inc. XLIV. 1 (702 D.). *quasi pro potu ministrando sapientia suadere. τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἔμοι, λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά* Oed. Col. 786.

* *Προσφθίγγομαι* v. *προσπεύθομαι.*

Πρόσφθεγτος *alloquium expertus*. οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι
πρόσφθεγτος; Phil. 1056.

Πρόσφθεγμα *alloquium*. λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρός Phil. 235.
καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ Αἰ. 495.

Προσφιλῆς *amicus*. De homine: ὧς-μ' ἔθεσθε προσφιλῇ Phil. 528.
ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῇ 583. Edd. v. προσφιλῇ cum sq. λόγον con-
iungunt. φιλῇ μὲν ἦζειν πατρὶ, προσφιλῆς δὲ σοί Ant. 889. — De re:
πρὸς τ' εἰ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές Phil. 467. ἡ χάρις — προσ-
φιλῆς μενεῖ 554. χάρις προσφιλῆς est χάρις παρὰ φίλῃ καὶ ἐπιτήδειος
τούτῳ. οὐτ' ἔγνωμ' εἶπας, οὔτε προσφιλὲς πόλει Oed. R. 322. προσφιλῆς
λέξας λόγους El. 662. — Sic superlativus. σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στο-
λῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἔμοι Phil. 224.

Προσφιλῶς *benevole*. εἰ σοι προσφιλῶς — δοκεῖ γέγρα τάδ' οὖν τά-
φωσι δέξασθαι νέκυσ Γλ. 434.

Προσφορά *accessio* ἢ *e. augmentum*, τῶν γὰρ ἡμερησίων ἄκη μὲν
ἔστι, προσφορά δ' οὐκ ἔστ' ἔτι Oed. Col. 1272. non est ut augeretur.
v. Herm. Hic domum, beneficium. πολὺ (χρόνῳ) χάρις ἢ σὴ προσφορά
δηλώσεται Oed. Col. 587. Suidas haec afferens v. προσφορά explicat
προσθήκη, πρόσθετος, scholiasten secutus.

Πρόσφορος *utilis*. τίμι γάρ ποτ' ἂν — πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἵπος —;
- El. 220 m. Suidas v. καίμια. — πάνθ' ὅπως ἂν μέλλω πράσσειν πρός-
φορά θ' ὑμῖν καὶ τῷ κατὰ γῆς Oed. Col. 1771 an. Vitiose scripta haec
apud Suidam v. πρόσφορα.

Προσφωνεῖν *alloquor*. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι Phil. 922. Hoc a
primo Cantero datum nunc repertum videtur in Flor. Γ. Laur. tribus,
Brunckii B. Vat.; Aldus Col. Turn. Steph. προσφωνεῖν, paulo melius
Iuntt. Brub. προσφωνεῖς. μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα Oed. R.
238. μή — δόμοις δέχεσθαι μηδὲ προσφωνεῖν 818. ὁ προσφωνεῖν ἐμὲ Kl.
1472. Passivum εὐ δὲ προσφωνοῦμεθα Trach. 228. — *Alloquio pro-*
ferre significat οὐ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν El. 1204.

Προσφώνημα *alloquium*, vox. ὃ δισὰ πατρός καὶ πατρὸς ἑμὸς
ἡδιστα προσφώνηματα Oed. Col. 326. ἔγνω γὰρ τὸ προσφώνημά σου 896.

Πρόσχημα 1. *decus*. τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ὄργανος El. 672.
Iudos Pythios dicit. Thomas Mag. πρόσχημα explicat καλλώπισμα, sicut
schol., qui praeterea adiicit εἶδος, inerte autem pergit λέγει δὲ τὰς
Δελφούς. Affert Suidas v. πρόσχημα. — 2. *praetextus*. οἱ δὲν ἄλλο σοι
πρόσχημ' αἰέ El. 515. Suidas v. πρόσχημα explicat παρακάλυμμα τοῦ
ἥθους, ἢ πρόφασις, hoc recte, illud autem communem utriusque, qua
Sophocles usus est, significationis fontem indicat.

Προσχηζω desidero. et προσχηζων μαθεῖν; Oed. R. 1155. πείθου· καὶ γὰρ, ὅσον αὐ προσχηζεις Oed. Col. 524 ch. *τί προσχηζοντα τῷ θαλίματι*; 1162. ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχηζῷ τυχῖν 1170. *δικαία προσχηζουσιν* 1204. *Adsignificatur indigere. οὐδὲ σοῦ προσχηζομεν* Phil. 1044.

Προσχωρέω accedo (concedo sententiae alicuius). τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις Phil. 952.

Πρόσχωρος vicinus. πρόσχωρος τόπος Oed. R. 1127. — *accola. τῶνδε προσχωρων ξένων* Oed. Col. 494. *δεινός ὁ πρόσχωρων Ἀρχῆς* 1067 ch. *Colonensium*: v. Herm. Recte ante *δεινός* veteres libri distinctionem positam habent.

Προσψάνω attingo. μηδὲ προσψάνητ' ἔτι Phil. 1043. *πρόσψανσον* Oed. Col. 331.

Πρόσω ultra de locis. βῆναι πρόσω Trach. 194. *προβίβαζε — πρόσσω* Oed. Col. 176 ch. Hinc tralatio est ὁρῶ μὲν γὰρ ἤβην τὴν μὲν ἱερουσάν *πρόσω* Trach. 544. — 2. *procul*. v. Valck. ad Phoen. 599. *πύργων μὲν, οἱ πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσσω* Oed. Col. 15. Cur *longinquam urbem esse dicat*, exposuit Reisigius. — Superlativus prima significatione propria utitur El. 383. ὅπως ἄφ' ὑμῶν ὡς προσωτάτ' ἐκφυγῶ: tralata Ai. 718. *λήγει δ' ἱρις θραμοῦσα τοῦ προσωτάτω ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυλλαγῇ λόγου*. Vitiose ante Lobeckium τοῦ προσωτάτου legebatur; emendate Suidas v. *ξυλλαγή*, Bar. Flor. Γ. Laur. a. b. ct. πόρσω.

Πρόσωθεν ex longinquo. De adventante dictum στείλοντα γὰρ πρόσωθεν Ai. 710.

Πρόσωπον 1. facies. κρατὶ δ' ἡλιοστερῆς κυνῇ πρόσωπα Θεσσαλὲς νω ἀμπέχει Oed. Col. 315. v. Θεσσαλὲς. *πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρομένη inc.* LVI. 6 (713 D.) de luna qualis plenilunii tempore apparet. *τυφλὸς οὐδ' ὁρῶν Ἀρχῆς αὐδὸς προσώπων πάντα τυρβάξει, καὶ κά* LVIII. 9, 2 (720 D.). — 2. *vultus. πτίσας προσώπων* Ant. 1217. *vultu adominans, εἶον ἀποστραφεὶς καὶ σκυθρωπάσας καὶ ἐκ τοῦ προσώπου καταμεμψάμενος, οὐ κερίως προσπύσας τῷ πατρὶ schol.* Inficete Musgr. *patri faciem impuens. μή μ' ἀποστερήσῃς τῶν σῶν προσώπων ἄδωναν μεθέσθαι* El. 1269 m. *φαιδρῶ προσώπων* 1289. *δεινὸν τὸ τῶς Πειθοῦς πρόσωπον inc.* LXXIII (744 D.). Figuratam dictionem duo monstrant exempla. οὐ τὸ σὸν δέσας πρόσωπον Oed. R. 448. gl. *ἀξίωμα*, sed *supercilium* potius est, *vultus minax* ad perterrendum aptus. ἢ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον 533. de audaci impudentia. gl. Bruckii ἤγουν ὥδε θρασὺς καὶ ἀναιδής εἰ.

Προσωφελούς commodum. τίνα προσωφελῶν ἔρξεις; Phil. 1392. Plerique codd. πρὸς ὠφελῶν; illud cod. Brunckii B. edd. Steph. Car-t. margo Turn.

Προταρβέω timeo (alicui). μή μου προτάρβει Ant. 83. cf. Abresch. ad Aesch. Sept. 338. ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐξ πατρὸς ἡμᾶς προταρβεῖν Trach. 89. suspectus locus.

Προτάσσω praestituo. χρόνον προτάζας ὡς τρέμνον ἦν/κ' ἂν χώρας ἀπείη κάνιαύσιος βεβώς, τότε ἢ θανεῖν χρεῖη — ἢ — ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ Trach. 163. Verba quomodo componenda sint, Hermannus docet.

Προτείνω. 1. Proprie protendo. δεξιὰν πρότεινε χεῖρα Phil. 1276. Ἰδοὺ προτείνω Trach. 1174. — 2. A manu praesidium ferenda ductum. οὐ σὺ πολλάκις τὴν σὴν προτείνων προῦκαμες ψυχὴν δορί Ai. 1249. Sed praetendere s. praetexere significat. Θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευ-δοεῖς τίθης Phil. 980. V. Valck. ad fragm. Callim. p. 224. Cod. Ven. προτείνας.

Πρότερος. Adiectivum, prior. πρότερας αἶτας ὑπερ Oed. R. 164 ch. ἀπὲς αἰέλου, τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανὲν Θήβα τῶν πρότερον φύας Ant. 102 ch. Sic membr. Br. Laur. a. Rice. Ceteri libri πρότερον. — Adverbium, prius. τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Phil. 197 an. κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον 757. ὄφειλε πρό-τερον αἰθέρα δῦναι μέγαν — κείνος ἄνῃ Ai. 1171 ch. Suid. v. ὄφειλεν.

Προτίθημι. Formarum nihil memoratu dignius; ne illa quidem tralaticia scripturae discrepantia τίθης et τιθεῖς. Activum 1. proprie est propono, εἰσπονο, εἰσπονο, offero. Primum de mensa Ἀτρεΐα — προ-θέγ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων Ai. 1273. Alterum de cultu et victu. ῥάκη προθέντες βασιὰ Phil. 274. φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος, μόνον προ-θεῖς Ant. 771. Tertium de homine. μὲ ἐκείνοι — προθέντες ἐνθάδε Phil. 268. Quartum: ὅς ἦν γάρ μοι σὺ προῦθῃκας σποδόν El. 1189. de urna cum fictis Orestis cineribus. Tradendi adsignificatio inest in κτανῶν πρόθεας ταφεῖς 1479. De iungenda dextra dictum adsignificata ut vide- tur, ficta fidei specie προθεῖς δε χεῖρα δεξιὰν Phil. 930. Nec tamen diiudicaverim, an non προςθεῖς scribendum sit ex optimis codd. Laur. a. Flor. I. item Ven. — 2. Tralate de re communicanda: προθήσειν πέν-θος οἰκείον στένειν Ant. 1234. de mandanda et imponenda: νωτῶν τοῦ τοῦτο βαστάζων πρόθεας Ant. 216. κοῦπῳ τοιοῦτον οὐτ' ἄκοιτις ἢ Διὸς προτίθηκιν, οὐθ' ὁ στυγνὸς Εἰρυσθεύς Trach. 1038. De praetendenda s. praetexenda: ἦντι' αἰτεῖαν προθεῖς Ai. 1030. — Medium propria di- ctione caret. Transfertur ad concionem indicendam ita, ut non populus in ea decernat, sed rex ipse edicat aliquid; huius igitur usibus ea

conciō servit, in quo medii ratio constat. Indicavit hoc Hemeterhus ad Luc. Necyom. t. III. p. 362. Bip. *ὅτι οὐγκλητον τήδε γερότων προῦ-
θετο λίσχην* Ant. 160 an. Dein ad *praefarendum* aliquid alteri, quippe quo utamur ipsi. *πάρος τοῦμοῦ πόθου προῦθεντο τῇ ταρανίδα;* Oed. Col. 420. De abundantia, quae inest, sermonis v. Lob. ad Ai. 741. ad Phryn. p. 10. Denique ut *θίσθαι*, ita *προθίσθαι*, *εὐλάβειαν* de *praecavendo* *ἔσθαι*, τὴν δ' *εὐλάβειαν* τῶνδε *προϋθέμην* ἐγώ El. 1326.

Προτιμῶ *honoris facio*. *ἦ τις προτιμῶ μὴ κακὴ πεφυκέναι* Trach. 719.

Προτίω (τα) *prae aliis honoro*. οὐ γὰρ τύφου τῶν τῷ κασιγῆτῳ Κρέων τὸν μὲν *προτίσας*, τὸν δ' *ἀτιμάσας* ἔχει; Ant. 22.

Προτρέτω. Active *impello*, *cogo*. ὃς πάντας ἐς πῆθον κάρη νεῦσαι φόβῳ *προτρέψεν* Ant. 270. τίς γάρ σ' *ἀνάγκη* τῆδε *προτρέψει* βορῶν; El. 1184. *προστρέπει* Reiskio placebat: est autem *ἀνάγκη* *προτρέπει* id quod *ἀναγκάζει*. Verum de Oed. Col. 56. v. *προστρέπω*. — Medium vix hinc significatione distat. σὺ γὰρ μ' *ἀποστα* *προτρέψω* λέγειν Oed. R. 358. *παρεκλήσας*. Sed σοὶ γ' *ἐπισκήπτω* τε καὶ *προτρέφωμαι* 1446. est *deprecari* te, *πρόστροπος* γένεσθαι. Schol. *αἰτήσομαι*.

Προτρέπω *eloquor*. *χαίρειν* δὲ τὸν κήρυκα *προτρέπω* Trach. 226; Male Brunckius ex T. *προτρέπω*. *ἐνάτω* et *composita* a senariis aliena sunt.

Προὔξεφμαι ante *iubeo*. ὡς σὺ *προὔξεφαι* Trach. 756.

Προὔπτος *manifestus*. εἰς *προὔπτον* *Λίδην* Oed. Col. 1442. v. Valck. ad Eur. Hippol. 1366.

Προὔχω *supero*. τέχνη γὰρ τέχνας ἐτέρως *προὔχει* Phil. 138 ch. Habet Suidas v. *προὔχω*. *τῇ δ' ἐπιστήμῃ σὺ μου προὔχοις τάχ' ἂν* Oed. R. 1116. Edd. vett. virgulam post *προὔχοις* habent, quod spectat scripturam *προὔχων*, quae est in Flor. F. A. — *ποῦνός* *ἐκ γ' ἐμοῦ αἰμὴν προὔξουσ'* οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων Ant. 206. Hermannus ex cod. Aug. *προὔξουσιν*, *argutus* in eo, quod non de *praefendis* sed *aequandis* dictum sit; sed longe significantius *προὔξουσιν*. Nam *malis* bonis eodem loco *habiti* hos profecto *multo* *antecedunt*, et quid iuvat *bonum* *esse*, si non *plus* *quam* *nequitia* in *honore* *proficiat*? — Medium est *praetendere*, *προφασίζεσθαι*, ut Hesychius explicat. *ὡ μὲν τὰς δὲ προὔχοις* Ant. 80. Commemorat Eust. p. 1109, 37. 1303, 30. Cf. Valck. ad fr. Callim. p. 223.

Προφαίνω. 1. Activum *monstro* *videndum*. οὐρανὸς *ὀπλὴν* *προφαίνων* El. 743. *praefero* *dicta*. *προῦφηται* οὔτε *μῦθος* οὔτ' *ἐλπίσονται* Trach. 323. *praefacio*. *μοῖρα* *προφαίνει* *δοῦλον* καὶ *μεγάλαν* *ἄντην* Trach. 847 ch. v. Herm. de mente *ostendenda*: *τί* *ὄψοντες* *ἄλλονότῃ* *γνώμῃ* *τῶν* *πάρος* *ἂν* *προῦφαινε;* Phil. 1127 ch. Sic Hermannus pro *plerarumque* *liberum*

scriptura προφάνης; quod ne Graecum quidem; Drunckius προφάνης, Wakefieldus προφάνος. Emendationem Hermannii firmarunt Vati et Flor. Γ. — 2. Passivum appereo, cernor: προφάνης δὲ φιλέταν ἔχων πρόσφιν El. 1277 m. ποθοῦντι προφάνης Oed. Col. 1501. προφάνηθε Ναξίαις ἄμα περιπόλοις σάις Ant. 1135 ch. Similis sed tralata significatio inest in his exemplis. τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι Oed. R. 163 ch. Non enim cerni averruncos vult, sed vim salutiferam eos ostendere iubet. ἦν (μαντεῖαν) οὐτ' ἀλ' οἰωνῶν οὐ προφάνης ἔχων οὐτ' ἐκ θεῶν τοῦ γνωστὸν 395. ἄλλα δ' ἄθλια — προφάνη λέγων 790. Apollo improvisa et inexpecta vaticinatus significatur. ὡς τις ἀρ' αἰματος ὑμετέρου προφανείσα Oed. Col. 246 m. similis, i. e. existimanda talis. Sic facile transfertur ad rem auditu perceptam. προφάνη κτύπος Phil. 202 ch.

Πρόφαντος praedictus. ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντος ἐκ πατρός Trach. 1149. ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφαντον 1153. πρόφαντον, λόγιον, θεοπρόπιον, προδεδηλωμένον Hesych.

Προφάσις praelectus. αὐτῇ γὰρ ἦν σοι προφάσις ἐμβαλεῖν ἐμέ Phil. 1023. — *suasio*. Certe sic adhibito v. 1131, rectius explicabimus ἐπὶ προφάσει θηρός Trach. 659 ch., quam cum Hermanno praedictionem.

Προφετής. τοῦ προφητέρου Niob. VII. 4 (399 D.). τῷ προφητάῳ μόνῳ σήμαιν' Oed. Col. 1528. Νετὶ πατὸν, κατὰ τὴν σημασίαν, quae epiciis προφῆταις, προφῆταις, dicere nos est.

Πρόφρων propitius. γενοῦ πρόφρων ἡμῖν ἀρωγός El. 1372. Saidi v. ἐξ οἴων.

Προφύτιν προcreo. Tralate δεινὰ δεινὸς προφυτεύσας μορφά El. 191 m. de sceleris forma excoGITanda.

Προφῶν. Aoristus ante genitum esse significat, de maioribus dictam: σοὺ πατρός — ὡς προσφύπατ' Αἰ. 1270.

Προφωνέω proprie voce profero. ἐπὶ κωνυῶ — ἔχ' ἅσιν προφωνέω El. 109 an. Tralate edico. καὶ σοι προφωνῶ τάδε μή θάπτεαι Αἰ. 1068. ἡμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε Oed. R. 223.

Πρόχειρος paratus. De homine: πῶς καὶ πρόχειρος εἰ κωνεῖν El. 1486. De re: πρόχειρον εἰ τί σοι παράλπιος χεῖρ' Phil. 737. cum duplici insigni orationis abundantia. ἥδη σφίς πρόχειρος ἄχθος ἔχουσιν Αἰ. 1105. quod praesens adest, quasi in manus sumendum.

Προχοή ostium fluminis significat: Βουθόα Δηλῶτος ἐπὶ προχοῇ σπένδασθ' Iph. s. Oid. II (795 D., qui iure in incertis posuit, cum in Etym. M. p. 207, 17. ignotissimum legatur hominē ἐν Ὀνομαλίῃ). Scribunt vulgo προχοῆον.

Πρόχους guttus. εὐχρηστικῶς καλεῖται — πρόχου Αἰ. 426.

Προχέτω perimyo. κάταγμα — ὃ προῖχρον Trach. 693.

Προχορέω accedo. πρὸς ἱμὴν αὐτὴ χεῖρα προχωρῶν πρῶ το παρὸν θεραπεύειν Phil. 148 an. De p̄sentis, qui quasi ad tantum sint, praesens sint Hermannus explicat, sed nescio an aptius sit de illis cogitare, qui se manu alicuius regi palantur. Hoc voluisse videtur scholiasta, quam pinguis elocutus: ὥςπερ ἐγὼ προχωρῶ, οὕτως ἀκρολουθῶν.

Πρύμνα s. πρύμνη pyrrhis. Utamque formam probat Phrynichus App. Soph. p. 66, 23., et nollem analogiae convenientius πρύμναν dixisset Lebeckius ad Phryn. p. 332., grammaticum secutus in Hortis Adom. p. 145, b. Iure igitur πρύμνη veteri atticismo tribuere videntur Elmsl. ad Heracl. 19. et Iph. Taur. 118. Herm. ad Phil. 486. Schneider. ad Plat. Civ. IX. p. 585, a., hic quidem iusto liberalius complexus una θέρμη et νάρκη, cum θέρμα et νάρκα planè dammentur à Phrynichō, illud p. 331., hoc App. Soph. l. c. Vitiosa scriptura vel poetas imafuscavit, quorum etiam recentiores metro satisfacturos productiorem formam elegisse par est, cum a breve esse conveniat, Arist. Vesp. 399. Soph. Phil. l. c. — εἰς ἀνέλλαν, εἰς πρῶξαν, εἰς πρύμνης Phil. 486. Omnes libri πρύμναν, et videtur te quod in Laur. B. c. Ricc. Trich. inferatur, stabiliendo metro excogitatum esse. καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπάγει γὰρ κατὰ πρύμνην 1437 an. Sic Herm.; libri πρύμναν. De locutione v. Valck. Diatr. p. 234, a.

Πρῶ s. πρῶ. Constat enim ex πρὸ productum πρῶ et adiectum 7 (Etym. Gud. p. 484, 17.), sed illud ambigitur, num hoc 7 paragodicum ab epicis poetis adsciverint attici et prosarii, ut subscriberent, an simpliciter producta vocali usi sint, quae Buttmanii sententia est in Lexil. vol. I. p. 49. probata Passovio in lex. Mihi anceps videtur bonos libros desere. De accentu constat. Nam Apoll. de adv. p. 573, 7. coll. Eust. p. 1142, 56. Etym. M. p. 607, 19. 692, 12. satis ostendunt scripturam peninflexam contra usum receptum a nonnullis propter analogiae speciem probatam esse. — δέδοικα γάρ, μὴ πρῶ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ Trach. 628. praemature, prius quam debuisti. Aldus, Brunckii membr. Harl. πρῶ, Laur. a. πρῶι supra scripto τῶν. Par. et Trich. πρῶ.

Πρῶν. πρῶνες, ὀρῶν ἑξαχαί, βουρὸι Photius, Suidas et Phavorians. πρῶνας, ὀρῶν ἑξαχάς Hesychius. Argivorum vox appellatur achol. II. π. 299. Verum promontoria dicuntur Δοκεῶν ὄρειαι πρῶνες Trach. 785. Fortasse etiam Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου πρῶτος μέγας Laoc. II. 1 (341 D.). πρῶνας, quod ante Bruncium legebatur, cum verbo μέγας conciliari non potest.

Πρῶρα prora. εἰς ἀντίαν, εἰς πρῶραν, εἰς πρῶμην Phil. 480. ὦ πρῶρα λουβής ἐστία inc. LXXXII. 6 (760 D.). v. ἐστία. — ἐπειδὴν πρεῖμα τοῦκ πρῶρας ἀρῇ Phil. 635. i. e. τὸ ἐναντίον, v. Valck. Diatr. p. 234. Dorvill. ad Char. p. 269. — Subscribendum τ̄ secundum Etym. M. p. 692, 25. 823, 20. Quanquam Eust. p. 63, 5. 308, 19. ex προῶρα contractum affirmans videtur adversari, addubitatque de regula illa Bernhardt. ad Dion. Per. p. 907. Sed τ̄ perspicue adscribitur in cod. Laur. a. utroque Philoctetae loco, sicut in Thucydidis codice Palatino: v. Poppe ad VII. 34. 5. — De accentu certus testis Arcadius est p. 101, 17. apud quem errore penacuitur.

Περρῶνης proreta; sed si tenorem sententiae et fabulae nomen consideres, vix dubitabis *ducem* significari, cum dicatur *πρρῶτης στρατοῦ* Polyx. III. 1 (470 D.). Penacutē scribitur apud Suidam, et cum nominale sit, non video, quae opponatur, regulam.

Πρώτιστα primum. πρώτιστος nunc apud Sophoclem non legitur. ἡμῶν χεῖρα — πρώτιστά μοι Trach. 1171. εἰ μὴ — πρώτιστ' ἐχρήζον ἡμαδῶν 1439. εἰδέναι δέ σου πρώτιστα χρήζω El. 659.

Πρωτόγονος princeps. πρωτογόνων οἶκων Phil. 180 ch. εἰγετῶν schol., quod *ἐγγενεστάτων* oportuit. Spectat hoc fortasse Hesychius, πρώτων *φανέντων* interpretatus.

Πρώτον v. πρώτος.

Πρώτος. I. Nomen raro significat nec nisi tralate I. enim, qui loco princeps est. καλὸς ἐν πρώτοις ἐπι El. 28. Inde principem genere, dignitate, factis significat, etiam de rebus dictum, quae longe aliis anteferantur dignis. τοῖς πρώτοις στρατοῦ Phil. 1289. ἀρετῇ τε πρώτους ἐκκριθεὶς στρατεύματος 1411. ἀνδρῶν δὲ πρώτον ἐν τε συμφοραῖς βίῃ κρινόντες Oed. R. 33. οὐ πᾶν μόρας εὐδαιμονισαὶ πρώτης Oed. Col. 143 an. γῆς ὅσοιπερ Ἀπλὺς πρώτοι καλοῦνται καὶ τετληντῶν δόρ' 1306. Ἀμφιάρους, τὰ πρώτα μὲν δόρει κρατύνων, πρώτα δ' οἰωνῶν ἑδοῖς 1316. πατὴρ τὰ πρώτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ Ai. 430. Τηλεμῶνος — ὅστις στρατοῦ τὰ πρώτ' ἀριστεύσας 1279. πολλῶ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρώτων ἐπάγχει Ant. 1328 an. Erf. defendit a cavillatione Musgravii. — 2. Finitima significatio est *primi eius*, in quem quid praeter ceteros cadat: quanquam aliquando haec et tertia nominis vis aegre divelluntur. πρώτ', ἃ πρώτα βούλομαι, δίδαξον Trach. 231. σὺ πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δικῆς γε τυγχάνοις El. 573. σὺ πρώτος; ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἀρκεσον Ai. 811. ἀμχανῶ δὲ πότιρον — τὸ σὸν πάθῃμ' ἐλέγχω πρώτον, ἢ κείνον στείω Phil. 338. ἀλλὰ τόνδε μοι πρώτον φράσον τίς ἐστίν 569. Utrumque etiam de tempore potest dictum putari. — 3. *Tempore primus.* τοῦ πρώτου στόλου Phil. 73. ἴσθι τοῦτο πρώτον οὔρενα Ἑλλη-

νὲς ἰομέν 232. πρὶν ἂν μάθω πρῶτον τάδε 333. ἔδρας πρῶτων ἐφ' ὑμῶν τῆςδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ Oed. Col. 85. πρῶταισιν ὑμῖν ἀντίκρυσα 99. χαλινὸν πρῶταισι ταῖςδε κλισίας ἀγρυαῖς 719 ch. ὅπως ὁ πρῶτος — ἡμεροσκοπὸς δέικνυσσι Ant. 253. πρῶτος ἀγγέλων ὅκτου σε λύσω Trach. 179. ὅπως σοι πρῶτος ἀγγέλλας τάδε — κερδάκαμι 189. δρόμον προκηρύξαντος, οὐ πρῶτη κυλίσσι El. 174. v. δρόμος. φθλον τὸ πρῶτον ἀγγέλλαι θέλω Ai. 706. Libri φθλοι, sed necessaria videtur illa Musgravii emendatio. Ominis causa orsurus a faustis nuntius est. Τεύκρω — πρῶτος ὥς με βασιτάσῃ 814. κλῆρον — ὃς ἐδλόφου κυτῆς ξυέλλε πρῶτος ἄλμα κουφιῖν 1266. Hinc de sacro ad solis ortum facto dicitur χοῶς χέασθαι σπάντα πρὸς πρῶτην ΐω Oed. Col. 478. — 4. Rebus secundum legitimum ordinem enumerandis constitutum est, quae dialectica est significatio, adverbio inprimis insita, in adiectivo semel reperta. ἡ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς — ἐχθίστα συμβέβηκεν, εἶτα — Kl. 253.

II. Adverbium πρῶτον 1. sine articulo prima significatione et secunda non dicitur; tertiae haec sunt exempla. οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι Phil. 954. εἰ τοῦτο πρῶτον δει μ' ἀπαγγέλλαι Oed. R. 958., quod video non minus recte pro adiectivo posse haberi. πρῶτον μὲν — χοῶς ἐνέγκου Oed. Col. 470. πρὶν ἂν — μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινηχθεὶς θάνη Ai. 110. Cave πρότερον desideres; πρῶτον φοινηχθεὶς θάνη est πρῶτον φ. ἔπειτα φ. τύμβον — λουβαῖσι πρῶτον — στέφανοις εἰς ἄσποδόν ἤδομεν Kl. 52. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμελῆσα Trach. 334. ante. πρῶτον ἀργὸν πηλὸν ἐργάσας χειρῶν Pand. II. 3 (432 D.). πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα σάαχυν inc. XL. 1 (698 D.). πρῶτον ἔρχεται τέα (σελήνη) LVI. 5 (713 D.). ὅπαντα τάγένητα πρῶτον ἤλθ' ἄπαξ LXX. 3 (739 D.). — Quartum significandi genus his exemplis firmatur. πρῶτον μὲν νόσον παύσει λυγρῶς Phil. 1410. σέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον Oed. R. 584. ἄτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορυμένος — ἔστιν ἑστία, ἔπειτα δὲ — Oed. Col. 638. πρῶτον μὲν — τὸν θεὸν ποιούμενος ἀρωγόν 1287. πρῶτον μὲν εὐσέβειαν — οἶοι — ἔπειτα δὲ — Kl. 956. — 2. Cum articulo τὸ πρῶτον non legitur nisi tertia significatione. τὸν πατρῶν ἥνεια στάλῃ — τὸ πρῶτον ἱσκόμην Trach. 560. δαιμόνων ἐφ' ἃς τὸ πρῶτον ἔκου Oed. Col. 468. — 3. πρῶτα articulo destitutum et secundam et tertiam significationem praecipuam habet. τοῦτ' αἰτὸ νῦν μόν πρῶτ' ἄκουσον Oed. R. 547. σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ 1119. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τάμαντοῦ Ant. 238., quod adiectivum πρῶτα habeat. τὴν δ' (ἄνον πεφάνθαι) ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφην 558. πρῶτα μὲν δειλαίος ἔλεφ φρενὶ — κατεύχετο Trach. 760. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδε Phil. 907. πρῶτα μὲν λαμπρῶς ΐω κεκλημάτωται Thyest. VI. 3 (239 D.). — Quartam vero: φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον τὸ μὴ λίσθαιμιν — περισσά δρᾶν Trach. 613. Videtur etiam

hoc eo sensu dictum inc. LXXXV. 2. (764 D.): *ἐδφημιαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω*. Sed incerta sententia. Prima autem significatione *principem prae ceteris invocari* dictum videtur *πρῶτα ἐκ κεκλόμενος* Oed. R. 159 ch. — 4. τὰ πρῶτα cum articulo tertiam monstrat significationem. οὐ γὰρ τὰ πρῶτ' ἐξεδον Trach. 752. prima vice. τὰ πρῶτ' ἔχουσαι ἡδονάς Ach. Am. I. 5 (162 D.).

Πταλω offendo (pede). ἢ που ἴταλων — βοῶ Phil. 215 ch.

Πτερόεις pinnatus. *πτερόεσσα κορά* Sphinx Oed. R. 508 ch. v. Valck. ad Eur. Phoen. 1026.

Πτερόν. Proprie *pinnas*, inde *ala*. *πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσμιος* Ant. 991. Transfertur primum ad frondes arborum. *κάρα (αἰγέλου) κραιπνὲς ἐν αὐραῖς κάρτακουφίζει πτέρων* Aeg. VI. 3 (24 D.). Deinde ad *augurium* et *omen* eo praenuntiatum. *οὐκ ἴσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ἱμῶν πτερόν ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος* Oed. Col. 97. Similiter inc. XXXI. 11 (678 D.). *γαμῆ δ' ἐν οἰωροῖσι τοῦκαίνης (Κίπριδος) πτερόν, ἐν Θηροῖ — ductus et imperium* videtur significari. — Accentus (Arcad. p. 123, 2,) ex origine intelligitur; ferebant enim a *πέτομαι* verbo duci comparantes *νακτερός, θαλιερός*: v. Etym. M. p. 694, 12.

* *Πτερόω* v. *περάω*.

Πτεροῖς (ῥγ) *ala*. Proprie dicitur *λευκῆς χιότος πτεροῖς στεφανός* Ant. 114 an. Nam etsi Polynices spectatur Argivorum instar albatum oilepeum gerens (Eust. p. 1055, 28. Hesych.: *πτεροῦγες, σκέλαι*), tamen is cum aquila comparatur pinnis involante, ut figurae in sententia, non in verbis inest significatio. Deinde *πτεροῦγες, τὰ πηδάλια Σοφοκλῆς* (inc. CV. 144. 930 D.) Photius p. 470, 2. Eodem Hesychii verba spectant, *πτεροῦγες, εὐθυνηγες, τὰ πηδάλια*. Cf. Pflugk. ad Eur. Helen. 147. — Sed figurate dictum est *γορέων ἐκίμους ἔχουσα πτεροῦγας δξυτόνων γόνων* El. 235 m. cf. *ἐκίμος*. *alae lamentorum* pro cursu dicuntur: v. Herm. — Acuebat vocabulum Aristarchus propter *τάσιν περικτακίην*, adversantibus ceteris praeter Herodianum summo magistro obloqui veritum: schol. Il. β. 316. ψ. 875. Eust. p. 230, 40. 1334, 20. Sed Eustathii verba illo priore loco talia sunt, ut non regulae causa accentus necessitatem sibi finxerit ille, sed, ut solebat, summa religione veterem usum sciscitatus sit; quare Herodianum ab eo non discessisse non magis mirum est, quam homines minus diligentes, quarum aetate recta praenuntiatio in oblivionem cecidisset, Aristarcho quasi pro lubidine regulam ponente non credidisse. Nimis acuti illi erant, qui *πτεροῖς* et *πτεροῖς* significatione differre dicebant: Etym. M. p. 694, 20. Gud. p. 485, 28. coll. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 312.

Ἰκτερόντις πτερυγός. Tractatus ad celeritatem significandam est *Ἰδὲ* πτερωτός ἦδε μ' αὐτὴν ἄγεται βροντὴ πρὸς *Ἰδὴν* Oed. Col. 1460.

Πτηνός volucer. πτηνός ὡς ὄρνις πελέτης Ai. 140 an. Piers. Veris. p. 7. φήνης coniciiebat, contra quem v. Lobeck. πτηνὸν ὄρνιν Phil. 942 ἢ τις πτηνόςιοιός Ant. 1069. Cum synesi ὄρνις dictum πτηνῶν ἀγέ- λαι Ai. 168 an. — De sagittis πτηνοῖς τοῖς Phil. 166 ap. πλὴν ἐξ ὠκυ- βόλων εἰ ποτε τόξων πτανοῖς τοῖς ἀνύσει γαστρι φορβάν 703 ch. Sic Brunckius ex schol. interpretatione: v. Hermann. Libri plerique τόξων πτανῶν πτανοῖς ἀνύσει, modo quod Flor. Γ. et Laurt. tres πτανῶν ἀνύσει (s. ἀνύσει) πτανοῖς, in qua scriptura πτανῶν misere hiulcum est, πτανοῖς vero sensu caret, quia nemo non πτες dici putaret. πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅλων 1096 m. — Eleganti metaphora ὃ πτανὰ θῆραι di- cuntur Phil. 1131 m., quae sunt πτηνῶν. In dorismo ubique consen- tiunt, nisi quod v. 1131. πτηναί Laur. a. Flor. Γ.

Πτήσω exarvesco. Ἰπτηξα θυμόν Oed. Col. 1465. in senario can- tico immisto. θυμόν adverbiascit, etsi Homerus πτήσσειν transitive dixit Π. ε. 40. οὐγὴ πτήξειαν ἄφρονος (ἄν) Ai. 171 an. — In Tyr. XV. 9. (587 D.) haud dubie cum Meinekio ad Menandr. p. 571. ex cod. Vind. Aeliani scribendum πτήσσοσαν ἀλαχύναισιν οἷα μαίνεται. Brunckius ὀδαισιν ἀλαχύναισιν: scribebatur ἴσουσιν, cf. Jacobs. vol. II. p. 389.

Πτήλον pluma. ἐπημμεσμένος πτήλον κύκνειον inc. L. 3. (708 D.), de Iove olim cyni specie Leda adultero.

Πτύον vannus. Eust. p. 948, 19. τό πτύον καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὑστέρων, ὡς Ἀίλιος Διονυσίος φησι πτύον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκο- λουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ (inc. CV. 145. 931 D.). cf. Lobeck. ad Phryn. p. 321.

Πτύσω plico. Proprium de veste. ὥς ἐπ' ἄστολος χιτῶν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται, Ἐρμιόναρ Hel. IV. 3 (791 D., qui in incertis posuit). De manibus amplexu quasi circumplexis πτύχας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας Oed. Col. 1607. Suid. v. πτύεσθαι.

Πτύχη. Propria plicae vi de veste legitur εἵματος διὰ πτυχῶν Pel. II. 5 (437 D.). De complicatis tabellis γραμμάτων πτυχάς ἔχων Synd. V. 1 (150 D.). πτυχάς Boeckhii; πτύχας schol. Pind. Isthm. II. 68., sed fortasse ἔχων πτύχας scribendum. Praetervidit hunc locum Matth. ad Eur. Bacch. 62. et Phoen. 84., cum negat usquam πτύχας necessa- rio legendum esse, recte autem Elmsleio adversatur πτυχάς damnanti ad Med. 1264. Quid enim? siquidem non πτύς sed πτύχας Homericum est, nonne etiam tragicis ita licuit dicere? et si singularis tertiae de- clinationis in usu, quidni etiam pluralis? Est autem πτύχα Eur. Suppl. 979. Sed ne πτυχαὶ quidem et πτυχάς abici debet. et a codi-

cibus standum, siquidem ipse Sophocles de montium consiliis dixit
καταλας ἐν Κιθαιρώνας πτυχῆς Oed. R. 1026.

Πτύω abominor. πτύσας ὡς τε δυσμενῇ Ant. 649. πτύσας πρόσωπον
1217. γ. πρόσωπον.

Πτωκάς fugax. ἴδ', αἰθέρος ἄνω πτωκάδες δευτέρου διὰ πνεύματος
ἔλωσ' με Phil. 1082 m. ἴδ' pro εἴδ' est Hermannii emendatio. πτωκάδες
libri omnes, et αὐες dicuntur, a quibus per stridulas auras abripi Phi-
loctetes cupit. Scholiasta variam, sed aliam alia ineptiorem scripturam
commemorat πτωκάδες s. potius πτωχάδες, διὰ τὸ δεῖ πεινῆν de Har-
pyiis cogitans, πρῶτάδες, δρομάδες. Gedikins πλατάδες, Brunckius
et Porsonus ap. Kidd. p. 220. πλωάδες, I. H. Vossius Epp. Mythol.
vol. I. p. 211. πτωάδες scribi voluerunt ipsi quoque de Harpyiis intel-
ligentes, quod refutavit Hermannus.

Πτώμα lapsus. πλττοναι — βροτῶν χοῖ πολλὰ δεινὸν πτόματ' αἰσχρά
Ant. 1033.

Πτωχός mendicus. Semel de victu dictum: πτωχῷ διατῆ Oed. Col.
755. Sic Herm. ex Laur. a. Ricc. Reliqui libet πτωχῇ, et supra scri-
ptum in Laur. a. η̄. — De homine: πτωχός ἀντὶ πλουστου Oed. R. 455.
μὴ σφε περιτθῆς πτωχάς — ἀλωμένας 1506. φυγὰς σφιν ἔσω πτωχός ἡλώ-
μην Oed. Col. 445. πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι 1337. In sqq. pro ξένος
δὲ σύ est πτωχός δὲ σύ in Par. B. T. Farn. Vat. Ven., ξένος supra scri-
ptum in Par. B. οὐδὲν κακίων πτωχός, εἰ καλῶς φρονοῖ inc. LVIII, 6
(718 D.). — Accentum notavit Arcadius p. 85, 3.

Πύργος Etym. M. p. 695, 30. πύργος, εἶδος αἰτοῦ. Σοφο-
κλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὥσπερ ἐναντίας μελαμ-
πύγης ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς. Postrema inepta sunt et corrigenda videntur
ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ inc. CV. 146 (932 a. D.).

Πυθιάς i. q. Πυθία, Πυθιάς βοά Pel. II. 7. (435 D.) cantus Apol-
lini sacer. Hoc fortasse respexit Suidas v. Πυθιάς βοή, explicans ἡ
μετ' ἀλλοῦ γενομένη βοή, τὸ Πύθιον μέλος.

Πυθικός Pythicus i. e. Delphicus. τὸ Πυθικὸν μαντεῖον Et. 32. τὸ
Πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον Oed. R. 242. τὰ Πυθικά. — Φοῖβον δώματα
Oed. R. 70. νῦν δ' οὐτε μ' εἰς Δωδώνης οὔτε Πυθιάς χάς (cod. Coisl.
Steph. Byz. v. Δωδώνη γν, ceteris adustis) ... τις ἂν πείσων Niptr.
I. 1 (401 D.). Fortasse corrigendum Πυθικούς, γ. γύης. — ἄθλοισι
Πυθικοῖσιν Et. 49.

Πύθος Pythius. ἥ πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς Oed. Col.
1051 ch. ἀκτὴ urgendum non esse cum Πυθίαις coniunctum, Hermannus
docet; Marathonium litus, quod videbatur Elmaleio, intelligi non posse,

explicitè Reisigius: Philochorus enim apud scholiasten de Pythio apud Oenoam sano loquitur.

Πυθμὴν fundus, rutila, de ostio cardo. ἐκ δὲ πυθμῶν ἐκλφε κοίλα κλῆθρα Oed. R. 1261. — De tono v. Arc. p. 9, 9.

Πυθόμαντις Delphis vaticinans. τὴν Πυθόμαντιν ἱστοίαν Oed. R. 965.

Πυθώδε Delphos versus. Πυθώδ' ἰών Oed. R. 603. *πορεύομαι Πυθώδε* 788. — Accentum docet Apoll. de pron. p. 112, B.

Πυθών Delphi urbs. τὰς πολυχρύσου Πυθῶνος Oed. R. 162 ch. — De tono v. Arcad. p. 11, 25.

Πυκάζω occludo. πνύαζε θάσσαν (δῶμα) Ai. 578. Suid. v. *ἐπρόδος* et *πνύαζε*.

Πυκνός frequens, solidus: inde de hominis moribus strenuus et prudens. πυκναῖς δρόσοις Ai. 1187 ch. — *μάλα τοι ἄλαρα πυκνοῖς ἐπιδίειν πάθῃ* Phil. 843 ch. *serpientibus*, v. Herm.

†** *Πυκνορματίω crebro perforatus sum. ἡ δ' ἀσπίς — πυκνορματίῃ* Capt. II. (33 D.) pro *πυκνὸν πατεῖ* ingeniosissima emendatione restituit Vir Summus Lobeckius; non multum absuit Kuehnii corrigens *πύκν' ὀρματίῃ*.

Πυκνότερος. πυκνότεροι δ' ἔσσω — εὐστομοῦσ' ἀφρόνες Oed. Col. 17. Apud Philostratum Imagg. p. 115, 2. legebatur olim *πυκνότερον*, v. Iacobs. p. 595.; apud Suidam *πυκνότερον*. Ceterum nondum persuadent Reisigius C. Cr. ad v. 709. et Hermianus; *frequentes* dici luscinnias, non *denso plumarum tegmine instructas*.

Πυκνός crebre. πυκνῆς ἀκούσαι ψευδὸς Tysp. I. § (563 D.). *ὄδυμος πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ τροχῷ κυκλεῖται* iac. LVJ. 1 (713 D.). *frequenti quasi circumactione impunitur*. De Capt. II. v. *πυκνορματίῃ*.

Πυκνόστακτος variegatus. πυκνστάκτων ἐλάφων Oed. Col. 1094 ch.

Πύκτης pugil. Ἐρωτι — ὅστις ἀντανίσταται πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας Trach. 442. Affert sententiam Stobaeus Serm. LXIII. p. 388., respicit Plutarchus in Solone c. 1.

— *Πυλάδης* G. pr. *φάτατε ξένων Πυλάδῃ* El. 16. *Πυλάδῃ* 1365.

Πυλάτις Pythia: Ἑλλάνων ἀγοραί Πυλάτιδες Trach. 636 ch. Accusatus regitur secundum eorum similitudinem femininorum, quae afflicta sunt masculinis nominalibus penaeontis in *ατης, ετης, ητης, ωτης*.

Πύλη ἱαννα, porta. Proprie dictum: κλῆθρ' ἀκριαστάτου πύλης χαλῶσα Ant. 1171. *εἶσω τῆςδε παλταίνειν πύλης* Ai. 11. *τῆδε πρὸς πύλη* El. 808. — *καταδεικνύμαι πύλας* El. 1450. v. *ἀνυδείκνυμι*. *δισσαῖς — στρωτηγίαν πύλας* Ai. 49. *fores praetorii. πύλας — ἐπιφύξας* Ixw Oed. R. 1244. *πύλας διπλάς ἐνήλατο* 1261. *κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται* 1294. *ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν* Ant. 18. *ἐπτά λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἐπτά πύλας*

ταχέστες 141 ch. πρὸ πυλῶν ἢδ' Ἰσμήνη 522 an. ἐν πύλαισι Λαοῦς — πάρεισι Laoc. III. 1 (342 D.). Θήβας — τὰς πύλας ἐκταστούμενος inc. XCIX. 1 (778 D.). — Tralationem monstrat formula Θηῆός, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυέστοις εὐρῶσθαι Oed. Col. 1565 ch. de limite Ditis: Mirum est singulari numero πύλην ab Euripide abiudicari a Porsono ad Or. 1080.; inutititer enim Iacobsius licet olim πόλης pro πυρῆς coniecerit v. 1017., certe quod Sophicelli dicere licuit, nonne idem Euripidi? De inferis quidem singularem neuter usurpavit, verum Theocritus II. 160. — De accentu v. Herod. π. μον. λέξ. p. 39, 31.

Πύλιος Pylus. Νέστωρ ὁ Πύλιος Phil. 420.

Πύλωρός custos. τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεύκρον ἀμφὶ σοὶ λέγω Aii 559. Non esse proprie dictum schol. Pal. sensit, scribens ἀπὸ μεταφορῆς τῶν φυλασσόντων πρὸς πύλας. λέγει οὖν ἀποπροβοῦντα καὶ μὴ ἱάνεσθαι προσβαλεῖν κυκλὸν τι. — Accentum notavit Arcad. p. 72, 14.

Πύμῃτος ultimus. τό τε κατὰμεμπταν ἐπιτέλλοιχε πύμῃτον — γῆρας Oed. Col. 1237 ch. ἄθεος, ἄφιλος, δει πύμῃτον ὁλοῖμαι Oed. R. 663 ch. Non intelligebat Elmsleius recte explicatum in scholio φθαρείην ὅπερ ἰσχυρὸν, ἔχουν ἀπώλειαν ἥτις ἰσχύατη, τουτίστι φθαρείην ἰσχύατην ἀπώλειαν. — Adverbiascit ἐν πυμάτῳ ad extremum Oed. Col. 1671 m. Suid. v. ἀλόγιστον.

Πύνθαξ. Hesychius v. ὑπνυθάκωτος: Σοφ. ἐν Ἰφιγένειᾳ πύνθαξ αὖ τοῦ ἔριους τὴν λαβὴν ἔρη (III. 2. 291 D.). Eadem omisso nomine fabulae Suidas et Eustathius p. 870, 28. uterque Pausaniam nescio quem testatus. πύνθαξ, ὁ πυθμὴν Photius p. 475, 2., quod eodem fortasse spectat, siquidem Suidas πυθμὴν τό ἰσχυρὸν καὶ τελευταῖον οὗτινος οὖν σκυῖους κατὰ βάθος explicant, βάθος erit autem in gladio qua parte manu retinetur; simili tralatione caulis plantae et radix qua humo quasi innititur, πυθμὴν vocatur.

Πυνθάνομαι. Formae praesentis, perfecti πέπυσμαι, futuri πύσομαι, aoristi ἐπνυθόμην, qui indicativo modo non legitur, non habent memorabile quidquam. Significat 1. *querere, percontari*, πότερα πυνθάνοι' ἔν, εἰ πατήρ σ' ὁ καλῶν Oed. Col. 997. μὴ εἰδὼτ' αὐτὸν μηδὲν ὦν σὺ πυνθάσαι 1157. — τό μὴ πυνθέσθαι ποῦ ὅτιν (ὁ πατήρ) Trach. 86. πᾶσαν πυνθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν περὶ 91. ὡς πυνθόιθ' ὅτι δῶν — θυσαμένην πόλιν Oed. R. 71. ἔρημαι πυνθόσθαι 513 ch. πολλὰ πυνθέσθαι 1305 an. — ἀνδρὸς ἀθλοῦ πένσεσθ' ὕπερ; Oed. R. 1444. de sciscitando oraculo; gl. codd., Lips. ἔχουν ἐρωτήσεσσι. — 2. *comperire*. πυνθάνομαι — ἀγάνευρα — οἶποι' εὐνάζειν βλεφάρων πόθον Trach. 103 ch. — πεπυσμένη — πάρε πάθῃμα τοῖμόν 140. τὰ δὲ πεπυσμένην λόγῳ 291. θεῖ' ἔρη πεπυσμένος. κυνηγοῦν μου τίς εὐγάρων Οἰδίπουν Oed. R. 513.

μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ. El. 1218. ἐπὶ πύθόνοιο (ἐπὶ ἐν πρώσοισιν) Trach. 92. τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτο μ' ἀλγύνειεν ἄν. 458. ὡς τελευτάων ἐμοῦ φήμην πύθοσθε θεσφάτων 1140. πυθέσθαι παιδὸς δύσφορον ἔταν Αἰ. 628 ch. τάχ' ἄν με — πύθαισθε — σισυαμένον 677. αλοχρόν, εἰ πύθοιτό τις, λόγοις κολάζειν 1138. οὐ γὰρ ἄν πύθοιό μου Oed. R. 333. ὡς πύθοιμεθ' ἄν, ὅπου πύθ' ἐσμέν Oed. Col. 11. εἰ πυθότατο σολῶντα πύμα 925. — χυῖ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὡν πύσαι τάχα El. 36. εἰ τὰδ' ἡ τεκοῦσα πύσεται 462. πύσαι δέ Trach. 895. πύσαι τὰ πύνης ἀθλάς παθῆματα Oed. R. 1240. Unde comperias, plerumque non additur; semel genitivo casu fit Oed. R. 333. Nam Trach. 1140. ἐμοῦ melius obiecti genitivus esse putabitur. Quod scisciteris vel comperias; accusativo vel infinitivo, raro interrogatione vel participio redditur: illud Oed. R. 71. Oed. Col. 11., hoc Αἰ. 677. Trach. 66. Oed. Col. 925. — Unum reliquum est Oed. Col. 1268. μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς σάισιν ἦκειν ἅλλα μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ. Sic libri et edd. Tristiniense. Antiquiores πάθῃ. Utrumque sensu destitutum videtur. Brunckius correxit ταῖς μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ, distinctione ante τοῦτο posita: Hunsleius Reisigiusque Reiskium et Musgravium secuti τὰ μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ, quod etiam Porsono placuit Adv. p. 168. Hermannus ex scriptura Ald. Iunt. 2. (πύθῃ) πάθῃ correxit et sic explicat: testor me pessimum hominum vitæ tuæ penisse ad reliqua non ab aliis tibi illata suam. Sed non videtur dici posse ἦκειν πάθῃ, accedere ad augenda mala: sin aliud quid dicturus Hermannus erat, omnino non intelligo. Mihi Brunckii ratio elegantissima videtur; fortasse tamen distinctione post ἅλλα posita recepta scriptura servari poterit, ut ἅλλα adverbialiter dicatur: hæc sero didici et fuleor ne cetera qui etiam (καὶ) pessime tibi consuluisset: ne ab alio comperias.

Πῦρ ἱγνίς. 1. Proprie dicitur. πῦρ ἄν οὐ παρῇν Phil. 295. πυρός μέγα 296. τῷ Ἀθηνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ ἔμπρησον 789. v. Ἀθηνίος. σπύσσον· ἀρμαμακίαν πυρός Oed. R. 177 ch. ὥς γῆν — πυρὶ πρῆσαι καὶ ἀκράς Ant. 200. πῦρ διέρπειν 265. σιδηρόν ὅπτεον ἐκ πυρός περιόχλη 471. παμφλέτου πυρός El. 1128. οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχοις τις ὀνίσσιμον οὐκ ἀποτρέψει; Trach. 1010 m. v. ἀποτρέπω. πυρός φλέγοντος Αἰ. 1257. πῦρ, ὕδαρ Ach. Am. II. 2 (163 D.). πέμφιγε — ἀγγέλω τινός Salm. II. 3 (483 D.). βωμός ἀτμῶν πυρὶ Laoc. I (340 D.). κόρον αἰστάτους πυρὶ Rhizot. III (481 D.). Huc adde de tædis dictam εἰδόν τε πῦρ Ant. 953 ch. cf. Oed. R. 214. Eur. Bacch. 146. πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰσοδίας Ἐνάτης ἔγχοις Rhizot. II. 1. (480 D.), de fulmine πυρὶ καὶ στερόπαις Oed. R. 470 ch., quæ heptadyn monstrant. παλτῶ ῥέπτει πυρὶ Ant. 131 ch.; de fulgore astrarum πῦρ πτερότων χοράγ' ἀστρων Ant. 1132 ch. ab Eu-

stathio spectatum p. 514; 45. Ambiguum, utrum de igne rogi, an de fulgure divinitus immisso, quo rogos exustus Herculesque in caelum sublatus est, videtur Phil. 718 ch.: ὅ δ' ἡλύκασπις ἀνὴρ θεοῖς πλάθει πάλοι θείῳ πυρὶ παμφαῆς. Ad posterius inclino secundum narrata ab Apollod. II. 7, 7. §. 14. Diod. Sic. IV. 38. — 2. Usus figuratus haec exempla monstrant. De periculo: πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάγῃ Ant. 615 ch. v. Musgr. De spe inani, qua quasi animum refouemus et resectum tanquam a torpedine sentimus: θάλλει τῷδ' ἀνῆκιστ' πυρὶ El. 876. Schol.: ἀνιάτῳ ἐλλίδι. Inepte alius de febre cogitat, quem aecutus tamen Musgravius. Afferunt Suidas v. ἀνῆκιστον, Eust. p. 651, 59. Denique convicium est ὃ πῦρ οὐ καὶ πᾶν δαίμα Phil. 915. Schol. male: παρὰ τὸ ὄνομα, καλεῖται γὰρ Πύφρος. Eadem Eustathii sententia fuit p. 1187, 21. 1463, 34. At tragici Neoptolemum dicunt, Pyrrhum ignorant. Explicuerunt Musgr. et Brunckius.

Πύρρα rogia. πυρᾶς πλήρωμα Trach. 1203. ὡς — ἐς πυρᾶν με θῆς 1244. πυρᾶ κέαντες El. 747. — bustum et sepulcrum in loco busti constitutum: σάβλα πρὸς πυρᾶν ἐμὴν κόμωε Phil. 1418. ἱσχάτης δ' ὄρω πυρᾶς — βόστρονχον El. 839. Schaeferus coniiciebat ἱσχάτη δ' ὄρω πυρᾶ: v. Hermann. — De significatione v. Heimst. ad Luc. Tim. p. 348. t. I. Bip.

Πύργος. 1. Proprie turris. οὔτε πύργος οὔτε ναὺς Oed. R. 56. οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος 1378. πύργοι μὲν, οἳ πόλιν στήθουσιν Oed. Col. 14. πρὶν καὶ στεφάνωμα πύργων — Ἡραίστων ἑλὼν Ant. 122 ch. Sed munimenta vel loca munita universe dicuntur οὗτ' ἂν νῆν (μοιριδιαν δύνῃσιν) ὄλβος οὗτ' Ἀρης, οὐ πύργος, οὐχ ἄλκυντοι — ναὺς ἐκφύγειν Ant. 943. Miram eius sententiae et πύργου. explicationem excogitavit Welckerus: v. Herm. — 2. Tralate praesidium. θανάτων δ' ἐμᾶ χώρα πύργος ἀνέστας Oed. R. 1200 ch. αἰμυροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλοισιν Ai. 159 an. Recte Lobbeskianus pro πύργος dici existimat; Hermannus civitatis munimentum explicat, quasi πύργος civitatem significet. — Afferit Suidas v. ῥῦμα.

Πυργώδης turri similis. ἀπ' ἀκρας ἤκε πυργώδους πλακῆς Trach. 272. v. πλάξ.

Πυρεῖον ignarium. πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε (ἰστέ) Phil. 36. Suid. v. πυρεῖον. Quale fuerit, v. apud Herm.

Πυρόν combustio. ὅστις — ναὺς πυρώσων ἦλθε Ant. 296.

Πυρφόρος ignifer. De homine: ἐπὶ γὰρ πέας κατακαθεῖς πυρφόρος Ant. 135 ch. Capaneus. Aliter post Wunderum haec Hermannus distinxit. De deo: πυρφόρος ἀστεροπητής Phil. 1183 m. ὁ Ζεὺς schol. ὁ πυρφόρος θεὸς Τιτᾶν Προμηθεύς Oed. Col. 55. v. Reinig. et imprimis Hem-

sterh. ad Luc. t. I. p. 466. Item de *pestilentia* dei perniciosi imagine praetexta: ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἱλαίνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν Oed. R. 27. Sed de fulmine dicitur πυρφόρων ἀστραπῶν κράτη Oed. R. 200. πυρφόρος θεοῦ κτεαντός Oed. Col. 1654., quod ambigo an potius πύρφορος scribatur, fulmen cum igne demissum. De taedis: τὰς τε πυρφόρους Ἀργεΐδος αἴγλας Oed. R. 206 ch. v. αἴγλη.

Πῶ dum. Extra negandi formulas semel dicitur. ἢ ἐνυαλλάξας τί πω; Oed. R. 1130. sc. οἶδα. In negandi formula iuxta posita οἶπω, μήπω in unam vocem coalescentia suis locis memoravimus. Interiecto vocabulo separantur haec. οὐκ οἶδά πω τί φησι Phil. 576. οὐ γὰρ εἰς-εἶδέν γέ πω Oed. R. 105. In Par. B. adscriptum γρ. πον. Est id in Flor. Δ. πείρα δ' οὐ προσωμνησά πω Trach. 588. Tricliniani πον. καὶ ταῦτα λόγῃ — ἔδρασε πω 1050. Θανόν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω Ai. 106. οὐ τί πω ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου — αἰκία El. 503 ch. οὐ τις πω ante Hermannum legebatur contra metrum. δὲ οὔτε βλάστας πω γενεθλίου πατρός — εἶχον Oed. Col. 977. Codd. omnes πῶς, praeter B. qui πῶς: πῶ a Triclinio est. οὐ τί πω ὡς αὐτίκα 1372. Laur. a. a prima manu πον. — αὐτε τὰ τῶν πω ἔμαθον Oed. R. 492 ch. οἶδά πω λήξετε ἔχει 731. οὐδ' ἐπινυμφίδιός πῶ μέ τις ἕμνος ἔμνησεν Ant. 809 m. λόγῃ γὰρ οὐδὲν ἔλκος οἶδά πω χαρόν Past. VI. 6 (449 D.). Vulgabatur πον, correxit Dindorfius. Eundem recte consuluisse putamus delendo ineptissimo additamento, cum legatur in libris Ai. 1395 an. κοῦδενί πω λήσῃ θνητῶν Ἀλκίτας, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ. Priore versiculo, ne paroemiacus videretur, καὶ οὐδενί Triclinius, κοῦδενί πω λήσῃ τῶν θνητῶν Branchius, κοῦδενί πῶποτε Lob. Erf. ex Herm. quondam coniecit, hic nunc κοῦδενί γ' ἔπειτα λήσῃ θνητῶν scripsit. Verba Ἀλκίτας ὅτ' ἦν et. seqq. Dind. sustulit. — μὴ πῶ — diremptum vocabulo interposito semel dictum est. μὴ ἐνυαλλάξαστά πω Oed. R. 1110.

Πωλικός, quod est pulli equini. θῆλη, πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς Oed. R. 802. equis iunctum interpretor, non cogitans de pullis. Afferit Suidas v. πωλικῆς ἀπήνης.

Πωλοδομεῖν equos domo, tralatium ad formandam alicuius indolem αἰτίη ἀμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρός δεῖ πωλοδομεῖν κάθ' ομοιοῦσθαι φύσιν Ai. 545. Verbum hinc memoravit Ernst. p. 1159, 45., versum Suidas v. ἀμορετήτης Schol. vet.: ὡς πῶλον γυμνάζειν. Cf. Wytténb. ad Plut. de Educ. Puer. p. 13. E.

Πῶλος pullus equinus; sed eius abtatis significatio aut nulla est, aut pertentiva. Αἰωνίως ἐπὶ πῶλον βεβῶσαν Oed. Col. 314. v. Αἰωνίος. πῶλοισιν, ἢ ὁμφορεμάτοις φεγγώνις ἀμύλλαις 1065 ch. πῶσα δ' ὁμαῖται — πῶλων ἄμβασιν 1071. ch. i. q. πῶλον ἀναβάται, v. ἄμβασιν. ἐνυαλλάξας

πώλοις El. 695. πῶλοι βλεῖ γράσσον 716. v. βλα. ἰστένης δ' ἔχον πώλον 726. v. ἰσχατος. ὅθεν δ' ὤτων κελαδον ἐνοσταίς θουαίς πώλοις 728. πλωπτονος — πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον 738. πῶλον δίκην Τυγῆ XV. 1 (587 D.). οὐ δὲ σφαδῆζεις, πῶλος ὡς εὐφορβίη inc. LXIII. 1 (727 D.).

Πῶμα potus. οἰνοχότου πώματος Phil. 706 ch. Edd. vett. et plerique eodd. πόματος. Recta scriptura est a correctore in Laur. a., scholiis et edd. Triolinianis; alterum ignorari ab Atticis monstrat Porsonus ad Eur. Hec. 396., cuius dictis adiunge Matthiae adnotata ad v. 389., quo nolente in Bacchis v. 260. πόμα relictum; omnino emendatus sermo verbalis in *μα* brevi penultima ignorat, ut neque δέμα neque θέμα probata scriptoribus dicta sint, sed aut producitur vocalis aut consona adhibita efficitur positio. Unum *ἐγυρία* est, de quo dubitari possit: στόμα enim et ὄνδα ex alio genere sunt. Hanc quaestionem totam absolutissime pertractavit Lobeckius diss. II. de nominibus in *μα* excurrentibus; edita a. 1834. — De Aeg. VII. v. ταύριος.

Πῶποτε ἀνάγκη. Unum vocabulum est: v. Apoll. de pron. p. 45. A. 48. B. Erant ankeim, qui iuberent inflecti contra et rationem et consonantitudinem: v. Eust. p. 147, 10. 447, 17. cf. 1254, 33. — ἔστιν δ' οἷον ἐπὶ γὰρ Ἀόλας οὐκ ἐπακούω — πῶποτε βλαστόν Oed. Col. 702 ch. Trach. 107. — μηπῶποτε et οὐπῶποτε his quaerantur locis.

Πῶς. I. quomodo. In quaestione retinetur: πῶς γὰρ ἄν — πρὸς βαλὲ μακρὰν; Phil. 41. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; 110. πῶς ποτε, πῶς δέμορος ἀπέχει; 175 ch. πῶς γὰρ κἀκούει; 250. πῶς ἂν ἡμιν ἐμφανὴς ἔργῳ γενόμην; — 527. πῶς ποτε, πῶς παρ — πῶς ἄγε — βιοτὰν κατέσχευεν 681. 682 ch. πῶς οὖν οἶσθα; 744. πῶς ἂν — γένοιτο τήδε τῇ νόσον; 789. πῶς — οὐδὲν μολεῖν ποτε; 786. πῶς δέ μοι τάντ' ἔθεν φροντίδος (sc. ἔργα) 823 ch. v. Heron. πῶς θοαίς εὐχασθε — αἰθεῖν ἱερὰ; πῶς σπένδοντες; 1021. 1022. πῶς ἂν ἐλθόντι σ' ἔθλιός τ' ἀνή; 1198 ch. πῶς δίκαιον — πῶς μεθεῖναι ταῦτα; 1231. πῶς ἀπιστήσω λόγοις τοῖς τοῦδε —; 1334. πῶς ὁ δέμορος εἰς φῶς — εἰμ; 1336. πῶς ταῦτ' ἐξαπαγγέλλεσθαι; 1338. πῶς τῷ πατρί; πῶς τῷ Λαίρτιου (sc. ἐκόντα); 1344. πῶς γὰρ τις αἰχλύνοντ' ἂν ὠφελούμενος; 1369. πῶς οὖν ὁ ληστής — εἰς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; Oed. R. 124. πῶς οὖν — ἡσθας τε τοῖς δ' ἀνοστοῖν ἐκλυτήριον; 392. πῶς ἐπὶ ἡλίου, 532. πῶς οὖν — ὁ σοφός οὐκ ἡδὺα ταῦτε; 568. πῶς δὴ μοι τυχερὴς ἡδύων ἔχειν — ἔφθ; 592. πῶς δὴτ' ἐγὼ καὶ ἂν λίσσομαι —; 609. πῶς ἂν μόλοι; 640. ἡμῶν ἐν τάχει πῶς; 766. πῶς δ' οὐκ ἂν; 937. καὶ πῶς — οὐκ ὀνειν με δεῖ; 976. καὶ πῶς ὁ φόνος ἐξ ἴσου τῷ μηδένι; 1019. πῶς δὲ ἀφῆκας τῷ γέγοντι τῷδε δὲ; 1177. πῶς πατὴρ, πῶς πατὴρ αἰ. πατρῶς

σ' ἄλλοις φέρειν ὅλ' ἰδύνασθαι —; 1296. πῶς Πίης δοιαῖντά δὲς ὅφει
 παρῶνται; 1327. πῶς ἐγὼ καὶδὲ φύσιν; Oed. Col. 271. πῶς δὴτὰ σ' ἂν
 περιβαλιντο —; 608. πῶς γένοιτ' ἂν τὰμὰ καὶκλινον περὶ; 612. πῶς
 οὐκ ποιήσεις; 658. πῶς ἂν διακίως τοῦτ' ἐντιδύοις ἐμοί; 975. πῶς γ'
 ἂν τό γ' ἄκον παρῶν ἂν εἰκότως φέρον; 981. πῶς δ' ἂν — θιγεῖν θε-
 λέσασμ' ἀνδρός — 1134. πῶς γὰρ κῦθος αὐτὸν πάλιν ἐντάτευμ' ἄγοιμι ταν-
 τόν —; 1420. πῶς ἂν — τις — Ὀρῶσα πέρου; 1458. πῶς οἶσθα;
 1472. πῶς εἶπας — δηλοῦσθαι γὰρ; 1500. πῶς γὰρ — ὁδοῖστον ἔξω-
 μεν τροφάν; 1682 m. θέρεις δὲ πῶς τὰδ' ἐστὶ; 1720 m. πῶς σὲ θῆξ' οὐκ
 ἄλγισται; Ant. 230. πῶς — ἀντιλογῶμαι —; 379 an. πῶς ὀράται —;
 402. πῶς ὅδ' οὐκ ἐκθανῶν κέρδος φέρει; 460. πῶς δὴδ' ἐκλινῶ δύν-
 οεβῆ τεμῆς χάρον; 516. πῶς καὶσθ — πληθύνει, ἄταρ — ὅθ' ἐκρίνεις
 τετὰ; Trach. 54. πῶς ἀπεσθαι; 191. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαλκῶν ἂν —;
 292. πῶς δ' οὐκ χάνεις; 444. πῶς οὐκ ἐλπί καὶ τόνδε; 715. πῶς γὰρ
 ἂν — ἐχοι θανάων λατρίαν; 825 ch. πῶς δὲ ἂν ἀκλινον ἐνέρον ἢ τὰ εἴν
 ἴδοι; 832 ch. πῶς ἐμῆσας τὸς θανάτων θάνατον —; 880 ch. πῶς
 ἐπαύειν σὺμ' ἂν ἐμῆν τὸ σὺμ; 1200. πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαρτυρῶσαν φό-
 ρου; Ai. 50. πῶς δὴτα λέγω λόγον ἀφύητον; 213 an. πῶς ἂν — τέλει
 θάνατον καὶσθ; 381 m. πῶς με τέλειται πῶς εἰσὶν; 458. πῶς οὐ
 γὰρ οὐκ ἐστὶ σὺμφρόνεις; 662. πῶς δὴτὰ ἐκὼδ' ἐπαρῶνται ἂν ἄνα; 948.
 hoc mline. ex. Ald. Flor. I. d. Lant. b. et. p. rina manu a. videtur et
 δὴτα corrigendum. πῶς σ' ἀποσπάσω — ἐκὼδ' ἀδελφὸν κἀνδόντος; 1003.
 πῶς — ἀμείνεις καλόν; El. 230 m. πῶς γὰρ — ὅθ' ἐμῶν τὰδ' ἂν; 249.
 πῶς τὰντ' ἐκινῶνται; 581. πῶς ἂν ἐδελὴν ἐκέρως, εἰ — 650. πῶς
 γὰρ ἂν μάτην λέγοις; 763. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάποισθ; 911. πῶς γένοιτ'
 ἂν τῶδ' ἐξ ἐχθρῶ βλῆπιν; 1180. πῶς — σὲ δὲκ ἐκλινῶ; 1203. πῶς
 γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ; 1306. πῶς οὐκ ἐχέοι τὰντεῦθε εἰσὶν μοι; 1331.
 πῶς ἦσθ; 1347. πῶς — ἐντὸν μ' ἐλθῶς, οὐδ' ἴφαις; 1350. πῶς
 δὲ 1392. πῶς ἐρεῖς θέ; 1414. πῶς οὐκ οὐκ δέ; 1485. πῶς δὴδ' ὁδοῖ-
 ρόν — ἐξέρχεται καθ' ἂν; Aeg. V. (23 D.). πῶς οὐκ μάχονται θνητὸς ἂν
 θεῶς ἐντὸν; Erph. IV. 1 (205 D.). πῶς θῆξ' ἐγὼ — ἀδὲς γενεῶν ἐν
 φροσίν σὺμφρόνεις; Polyx. III. 6 (476 D.). πῶς δὴτα τέλειται παρῶν ἐκ-
 εἰσὶν ἐκὼδ; ind. XXXVIII. 2 (696 D.). πῶς ἂν οὐκ ἂν ἐν δὲκ ἐκινῶ
 ἂν CV. 42 (789 D.). His adde formulas rogandi subaudiendo verbo in
 brevis obstant; πῶς δ' οὐκ ἂν σὲ; ἦδὲ Oed. R. 937. iam retulimus.
 πῶς —; Phil. 1372. Oed. R. 1069. Oed. Col. 1581. Ai. 84. Trach.
 866 ch. El. 821 ch. πῶς γὰρ; Ai. 272. El. 899. πῶς γὰρ οὐ,
 οὐκ, οὐχ; El. 853 m. 1299. 1440. Af. 969. πῶς δ' οὐχ; Oed.
 R. 567. 1013. Deinde formulas quasdam quas legitimas interrogandi
 cum immissione sensu. πῶς εἴπας; El. 399. 7211. Trach. 741. Phil.

246. 412. 1262. Oed. R. 943. 1017. Oed. Col. 323. 900. 1101. 1756 an. πὼς φής; Trach. 973 an. Oed. R. 746. Oed. Col. 535 ch., quod tamen etiam ulterius quaerentis esse poterit, velut πὼς τοῦτ' ἔλεξας Ai. 263. cf. τί τοῦτ' ἔλεξας; Phil. 1158 ch. Sed πὼς λέγεις ex illo genere, Phil. 1393., quod sensit Abresch. ad Aesch. Pers. 792. Sed a vulgari illo et plebeio πὼς δοκεῖς, quod Euripides a comicis desumpsit (cf. Tonp. Em. in Suid. t. II. p. 109. Valck. ad Eur. Hipp. 446. Jacobs An. in Ath. p. 52. Pflugk. ad Eur. Hec. 1160.) Sophocles abstinuit. — *Indirectae* autem quaestionis exempla reperi non plus duobus. οὐδ' ἔγω πὼς με χρὴ τὸ σὸν τάλασαν ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος Oed. Col. 1709 m. οὐ γὰρ ἔγω πὼς ἂν στέρεαιμι κακὸν τόδε λύσσω Trach. 988 an.

2. Horum exemplorum quaedam percommode admittunt, ut πὼς vertatur cur. Sunt haec Phil. 564. 1020. Oed. R. 391. 568. Oed. Col. 608. Ant. 510. Trach. 54. 191. El. 1485., quae omnia ante apponimus, quia ex breviate illa explicatioe formula orta sunt, qua de facti ratione quaerentes, *quomodo* dicimus. Velut El. 1485.: καὶ πὼς σκότον δειῖ cur tenebris opus id est quod πὼς ἂν γένοιτο ὥστε σκότον δειῖν, *quomodo* efficiatur, ut tenebris opus sit.

3. De *sermone proprietate* primum notamus iterari πὼς s. πῶς ποτέ gravitati sententiae augendae Phil. 175 ch. Oed. R. 1210 ch. imo ter poni Phil. 681 — 683 ch. — Deinde iterandis cum hac particula verbis eius, qui ante locutus erat, in *exprobrando* vel *refellendo* utebantur. Oed. Col. 836. Chorus: ὦ ξέν', οὐ δίκαια δοῖς. Creon: δίκαια. Chorus: πὼς δίκαια; Trach. 410. Nuntius: ἦν εὐρεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὢν; Lichas: πῶς μὴ δίκαιος; — Porro πὼς aliquando ita interrogat, ut de *neganda re*, qui rogat, certus sit. Primum hoc advertit Gatakerus de S. N. I. c. XI. p. 73., executi sunt Hemsterhus. ad Luc. Tim. t. I. p. 330. Bip. Valck. ad Eur. Phoen. 1614.; cf. Koen. ad Greg. Cor. p. 144. πὼς, γὰρ ἂν νοῶν ἤνῃ — προσβαλὴ μακράν; Phil. 41. πὼς γὰρ κέτα δ' ὄν' ἔειδον οὐδεπώποτε; 250. πὼς οὐκ οἶσθα; 744. Alia minus necessaria ea ratione explicanda ante attulimus. — Denique in eo quaerendi genere *desiderandi* est et *optandi* significatio. Observebant Valck. ad Eur. Hippol. 208. Markl. ad Suppl. 796.; accuratius sinivit Schaeff. ad Oed. Col. 1100., utinam aliquo modo sic reddi: addo esse eius, qui vix. confidat fore, quod optaverit. πὼς ἂν ἀντ' ἐμοῦ τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν κόσον; Phil. 783. ἂ πῶς παρὰ, πὼς ἂν ἐλθούμ' σ' ἑσθλός γ' ἔνῃ 1198 m. πὼς ἂν τὸν αἰνυλότατον — τοὺς τε διασάρχας ῥήσας βρομῶντας τέλος θάνομι καὶ τὸς Ai. 381 m.

Πῶς aliquo modo. καὶ πῶς τὰ μὲν παρὸν — χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ ἁλῶν Phil. 446. τύχη δέ πῶς πρὸς ταῦτα ὁρμηθεὶς πέλει

542. *προςπιτόντα πως βωμῷ καθῆσθαι* Oed. Col. 1159. τὰ πολλὰ γὰρ τοὶ ῥήματα — *κατοικτίσαντά πως* 1284. *μηδ' — ἀκερδῇ χάριν μετάσχοιμι* *πως* 1481 ch. *ἔμφρων μόλις πως σὺν χρόνῳ καθίσταται* Ai. 299. εἰθ' εὐφρονήσαντ' εἰσιδοίμ' *πως φρενῶν ἐπὶ βόλον καλῶν σε* Alc. I. 1 (95 D.). Sic Porphy. Qu. Hom. I.; ex eo Eust. p. 1448, 6. sed *πῶς* omittit. Praestare fortasse καὶ Dindorfius ait; mihi sententia absoluta non videtur, nec iudicari de particula posse. — *Fere interpreteris: ἡθὰς εἰμι* *πως τῶν τῆςδε μύθων* El. 364. *τοιαῦτα γὰρ πως καὶ γελῶ κώδύρεται* Ai. 230. *Forle*, inprimis in interrogatione indirecta: *ἐὰν πῶς διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον τοῖσιν δμαίμοις* Oed. Col. 1767 m. *ἐὰν πως τήρδ' ὑπερβαλώμεθα τὴν παιδα* Trach. 581. *nim forte*. Extra illud loquendi genus: τὸ γὰρ κατάγμα *τυγχάνω ὀφισσά πως τῆς οἰδός — ἐς μέσσην φλόγα* Trach. 692. — *Vitiose πως vel πῶς scribitur in codd.* Oed. Col. 976. v. *πω*.

P.

* *Pá* coniecturae faciendae constituta particula id quod ἄρα significare fertur, minus tamen explicata et manifestaria vi praedita est. Apollonius de coni. p. 525, 16. *ἰσοδυναμεῖν τῷ δ' ἡ* ait *θ' ἡν, ῥά, νύ, πού*, sed μᾶλλον ποιητικούς esse. ἡ ῥά σε — *Ἄρτεμις — ὤρμασε — ἐπὶ βοῦς ἀγέλαας* Ai. 172 ch. ἡ ῥά *κελαινώπαν θινὸν ἐφυβόλξει πολύντας ἀνὴρ* 934 ch. Latinum fortasse et forte longe gravius est et molestius, quam levicula illa et quasi volitans Graecorum particula. Sed ἡ *πού* *τινος νίκας ἀκάρπτων χάριν, ἡ ῥά κλυτῶν ἐνάρων πεισθεῖσα δώροισι* Ai. 177. suspectum est, quod in altero interrogationis membro ne Homero quidem dicitur ῥά: inde Hermannus olim ἦρα coniecit.

* *Pá*. Σοφοκλῆς (inc. CV. 147. 932 b. D.) δὲ καὶ Ἴων τὸ ῥάδιον λέγουσι ῥά. Strabo VIII. p. 364. Docta est de hoc vocabulo disputatio Apollonii de adv. p. 566, 10. et accentum, quem inflexum esse oporteret, et traditum certe a plerisque τ subscriptum adversari, quominus ex ῥέα contractum putetur; apocope igitur brevium ex ῥαῖδος. Ea disputatio transiit in Etym. M. p. 700, 26., illic tamen de adscribendo τ confidentius, quam ab Apollonio traditur.

* *Ραβδονομέω* certamini iudex praesum. *εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει ξυνοῦσα* Trach. 513 ch. Schol.: *ἔβράβεινε καὶ διαίτατε*. Brunckius libris et sensu adversis *ραβδονομεῖ*. Mire a *ῥαίω* (vitiose scriptum ῥάω) ῥάβδος ducit et adscribi τ docet Etym. Gud. p. 489, 21. Erant etiam, qui ab ῥέον *ραδίζεν* ducentes inflecterent, quos ipsos etiam τ

addidisse consentaneum est: verius alii ab *παλιν* repetentes penacuebant; v. Eust. p. 906, 2. 1353; 39. 1951, 23.

Ῥάδιος facilis. τὸν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥάδιον Ai. 1329. sententia a Stobaeo Serm. XLIX. 12. et Eust. p. 1514, 25. relata. τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥάδιον Aload. I. (99 D.). — ῥάπτ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι Phil. 1351. — Reliqua exempla sunt adverbii. ῥάστα γὰρ τὸ σὸν τε σί, καὶ διόλωσ' τοῦμόν Oed. R. 320. ῥάστα τὸν βλον φέρει 983. Cui sententiae similis est ὡς ῥάστα τὰναγκαῖα τοῦ βλου φέρειν Thyest. III 5 (236 D.). Sed vitiose scribebatur τὰ ῥῆσια pro τάριστα Eriph. III. 1 (204 D.). — De vocabulo cf. Apoll. de adv. p. 567, 2.

Ῥάδιως facile. ὦν γὰρ ἂν θεὸς χρεῖαν ἐπεινῇ, ῥάδιως αὐτὸς φανεῖ Oed. R. 725. πάλεις, κἄν εὐ τις οἰεῇ, ῥάδιως καθύβρισιν Oed. Col. 1532. proclives ad temeritatem sunt.

Ῥάθυμος socors. ποῦ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; EL 946.

Ῥαικός. Ῥαῖκους οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφ. τῇ λέξει κέχρηται. inc. CV. 148 (933 D.). Photius p. 480, 15. Eust. p. 890, 14. similia tradit: v. quae in v. Γραικός attulimus, ubi etiam accentus videndus. Quam ibi suspicionem protulimus, barbaris, i. e. Romanis tribui Ῥαικός formam a grammaticis Γραικός; et Ῥαικός poetis pariter usitatum distincturis, ea confirmatur aliquatenus ab Hesychio v. Ῥαικός: ὁ Ἕλλην, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι γ' προσθέντες, Γραικόν φασι, in quibus cum Photii et Eustathii dictis conciliandis operam interpretes perdidierunt. Nihil autem frequentius, quam alios aliarum scholarum grammaticos in rebus dubiis et controversis plane contrariam viam tentare. Suidas: Ῥαικός, ὁ Ῥωμαῖος, quod non vitiosum, sed breviatum, desunt enim verba τὸν Ἕλληνα.

Ῥαῖω tundo, pulso, hinc labore frango. δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου ῥαλοῖτο Trach. 267. de Hercule Eurysthei iussu laboribus vexato. Hesychius Sophoclis verba, ut videtur, respiciens: ῥαλοῖτο, φθειροῖτο: quod additur, πλανῶτο, alienum est.

Ῥάκος rannus. θάλλεται ῥάκη Phil. 39. οἷα φωτὶ δυσμόρφ' ῥάκη προθέντες βυαῖ 274.

Ῥακῆριος. ῥακτηρίοις κέντροισιν, ἀντὶ τοῦ ταῖς κόπαις, διὰ τὸ ἀγάντεσθαι. καὶ ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ μέλη βοῶν ἀνυδα καὶ ῥακτήρια, ἀντὶ τοῦ ποφώδη καὶ θορυβώδη. (Phil. Fr. IV. 4. s. 631 D.). Hesychius. His non efficitur κέντρα ῥακτήρια dictum Sophocli esse, certe non in illa fabula. Alterum autem voces i. e. lamenta fracta et dissona significare par est.

Ῥάξ acinus, uva. ῥάξ ἐν τεθησαυρισμένη Polyid. IV. 2. (464 D.) in penoris apparatu enumeiatur. De forma (ἀτακτικὸν ῥάξ) v. Lübbeck.

ad Phryn. p. 76., qui idem Dracemem refutat insecti vocabulum docentem p. 19. et 80. Cf. Gr. Herm. de Prosad. p. 434.

Ῥᾶστα v. *ῥάδιος*.

Ῥᾶχία. Etym. M. p. 702, 54. cf. Gud. p. 491, 3. *πᾶς ὁ πετρωδῆς αἰγιαλὸς ῥάχιας καλεῖται*. — παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ *ῥάχια λέγεται ἡ τοῦ ὄρους* (inc. CV. 149. s. 934 D.). Igitur Sophocles *ῥαχίαν*, quae ab aliis *ῥάχης* dicta est.

Ῥᾶχῶ *spinam dorsi seco*. *κίλῳ ῥαχῶν* Ai. 56. τοὺς δ' — *ἔσφαξε καθ'ῥαχίης* 292. *ἔδλχαξε* schol. Pal. Priorem locum Hesychius respicit *ῥαχῶν* explicans *διακόπτων*, διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπήν κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι. Eadem enim verba Suidas habet Sophoclis dictum antestatus v. *ῥαχῶν*, uterque scholiis usus ad v. 56.

Ῥᾶχis spinæ dorsi. *κέντρα σιδηρῆ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων* Aeg. III. 1 (21 D.). — Apud Arcadium p. 36, 12. perperam scribitur *ῥᾶχis*: is enim non aliud nisi gravari vocabulum significaturus erat, ᾧ autem corripitur.

Ῥᾶχος. Photius p. 484, 12.: *ῥάχοι, αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι. ῥάχοι — σιν ὀρχάδος στέγης Σοφοκλῆς δὲ τοὺς φραγμαοὺς ποίμνης*. Male vulgo interpungitur post *στέγης*, et ne Dindorfius quidem aliter. Inprimis autem usitatus ille particulae *δέ* locus in explicationibus grammaticorum v. *ὀρχάς*. (inc. CV. 150: 935 D.).

Ῥαψωδός carmina texens. *ὅθ' ἡ ῥαψωδὸς ἐνθαδ' ἦν κίων* Oed. R. 391. Sphinx est. Affert versum hunc et sequentem Suidas v. *ῥαψωδιά*, respicit Photius p. 484, 19.

Ῥέα dea. *τὸν πόνητιον γαίωχον Ῥέας φέλον νιόν* Oed. Col. 1075 ch. Una syllaba pronuntiat. — De vocabulo v. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 140.

Ῥέειδρον v. *ῥέιδρον*.

Ῥέζω facio. Propria *immolandi* significatione: *εὐτ' ἂν ἄγνὰ θύματα ῥέξῃ πατρώφῃ Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως* Trach. 287. Hanc spectavit, quem Suidas exscripsit: *ῥέζειν, θυσιάζειν, ποτεῖν, ιερατεύειν, παρασκευάζειν*. At Hesychius converso ordine. *ῥέζει, πρᾶττει, θύει, ιερεύει, παρασκευάζει*. — Generatim *facere* significat: *τί ῥέζοντες* Phil. 1176 ch. ὡς τίνα δὴ ῥέξης παλάμην ποτέ; 1191 ch. δὴ fulciendo metro inseruit Hermannus, cum eadem de causa Triclinius impèrite scripsisset *ῥέζειας*. Flor. I. *ῥέζεις*. *ἔρετας*; Oed. Col. 543 ch. οὐκ ἔρετα m. ib. quae Oedipus respondet, utrumque ad acelestum matrimonium ineundum refertur. ὡς τί ῥέζομεν 1722 m. Sic membr. Laur. b. Ricc. edd. vett.; Trich. et ceteri codd. adverso metro *ῥέζωμεν*. In Phil. 678. scribendum ex Eustathio videri *ῥέζας* significavi v. *κατενράζω*.

ῥέθος facies. νεφέλη δ' ὀφρύνων ὑπερ αἱματόεν ῥέθος αλοχύνει Ant. 525 an. πρόσωπον explicant Philemo p. 100. Suidas, Hesychius (is παρειά addit) et Aeolicum esse vocabulum ait Eust. p. 1090, 27.

ῥεῖθρον et ῥέεθρον flumen. παρὰ ῥέεθροισι χειμάρροις Ant. 708. Hunc vel huic similem locum ante oculos habuisse Ammonius videtur; cum ῥεῖθρον dicat *alveum torrentis*, ipsum *torrentem ῥεῖμα*, p. 122. Ceterum codd. plerique et Aldus ad pronuntiandi rationem παραβέεθροισι. Divisim scribitur apud Eust. p. 1409, 38. 1612, 17. et in Brunckii codd. B. T. Aug., item Dresd. a. Riec. *Fluenta* significantur: κρήναι Κρησοῦ νομάδες ῥέεθρων Oed. Col. 693 ch. Διρχαίων ὑπὲρ ῥέεθρων Ant. 105 ch. ῥάτων παρ' ἑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥέεθρων 1111 ch. Plerique codd., etiam Laur. a. b. Aug. ἑγρὸν et ῥέεθρον: illud ex T. Brunckius metri causa reposuit, habet etiam Dresd. a., sed Triclinianus uterque. Hermannus nunc ῥέεθρων dedit; glyconicum autem versum esse nec certissimum est, nec extra ambiguitatem illius numeri natura.

ῥεῖτά. ἐν Ἐλευσίνι δύο ταμίαια φερόμενα ἐν μιᾷς κρήνης, καλούμενα ῥεῖτά, οὕτως Σοφοκλῆς (inc. CV. 151. s. 936 D.) Photius p. 435, 10. Sophoclis verba videntur esse quae statim insequuntur apud Photium: ῥεῖτῶν τόπος, ἑρῶν ῥεῖμάτων. In altero Photii cod. post ῥεῖτῶν distinguitur. Eadem fluenta etiam ῥεῖτούς dicta esse ex Hesychio colligas.

ῥέπω vergo, caido versus vel in aliquem. φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτη ῥέπειν Ant. 718. σαφῶς τοῦτ' ἔστι τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον Oed. R. 847.

ῥεῖμα flumen. Proprie dicitur: κάθυδρος οὐ κρατὴρ μελιγίων ποτῶν ῥεῖματι συντρέχει Oed. Col. 158 ch. Eust. p. 775, 18. Quomodo explicandum videatur, significavi v. κρατὴρ. Tralate: ἐσιδὼν πολλῶ ῥεῖματι προσκισσομένους Ant. 129 ch. magna vi, v. Erf.

ῥέω fluo, diffluo. Proprie dictum ῥεῖ (Ἰναχος) γὰρ ἀπ' ἄκρας Πηλου — εἰς Ἀμφιλόχους Inach. XI. 1 (265 D.). Proxime hinc abest ῥεῖ πᾶν ἄσθλον (τὸ κάταγμα) Trach. 695. de villo laneo, cum in solis aestum proiectus esset, veneni violentia diffluente et absumpto. Hinc ad *famam sparsam* transfertur. δόξης ἧ — κληδένος καλῆς μάτην ῥεούσης Oed. Col. 260. Suid. v. δόξα. A prima autem significatione sumptum ταῖτα μὲν ῥεῖτω κατ' οὖρον Trach. 468. vento committantur dispellenda, v. οὖρος.

ῥήγνυμι frango (rumpo). 1. Proprie dictum: ῥήγνυς χρυσόδετον κέρας Tham. IV. (232 D.). σάδηρον — θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλείστ' ἄν εἰσέδοις Ant. 472. et aliter dictum: ἐδέξατο ῥαγέισα Θηβαία κόνης Amphiar. IV. 1. (781 D.) de deliscente terra. — 2. Tralate dictum active *irrumpo*. ἐβῆξάτην ἐς κύκλα χαλκίων ὄπλων inc. LXVI. 1, 1 (731 D.). De tonitru deorsum quasi diruptis nubilis delato βροντῇ δ'

ἰψόωγ δὲ ἀστραπῆς Teucr. II. 2 (507 D.). De *rumpendo* s. quasi aperiendo lacrimarum fonte *δακρύων ῥήξασα θεοῦ τὰ νάματα* Trach. 915. Hinc intransitive dictum *ἰψόωγεν παρὰ δακρύων* Trach. 849 ch. v. Valck. ad Eur. Hipp. 1338. Inde de malo universe, quod graviter et insperato *erupit*. *τάδ' ἐκ δυοῖν ἰψόωγεν (κακά)* Oed. R. 1290. Sic dictam etiam *δοιοῖα χορήξει ἐγγνύτω* Oed. R. 1076. relatum illud ad praegressa chori verba *δέδοιχ' ὅπως μὴ ἔκ τῆς σιωπῆς τῆςδ' ἀναβήξει κακά*.

Ῥῆμα dictum. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε τὸ ῥῆμα; Oed. R. 355. *πρὸς δὲ τοὺς φθλους οἷ' ἀνταμείβει ῥήματα* Oed. Col. 818. *ἔργοις πεπορωὶς ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι* 877. Affert versum Suidas v. ἀμύνομαι omisso *σε*, manentem etiam Phryn. Bekk. p. 39, 31. *τὰ πολλὰ γὰρ τοι ῥήματα — παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά* 1283. *κακὰ δεινάων ῥήματα* Ai. 239 an., non tam convicia, quam *insanus et male ominatus contumelias*. *τὰ δεινὰ ῥήματα — χαρεῖν* 1205. *δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν* EL 61. Affert Eust. p. 752, 34. *τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔστι σοι;* Alod. V. 1 (103 D.).

Ῥῆσις oratio. ῥῆσις βραχεία τοῖς φρονοῦσι σώφρονα πρὸς τοὺς τέκοντας — *πρέπει Acris*. V. 1 (62 D.).

Ῥητός effabilis. ἦ ῥητόν; ἦ οὐ θεμιστόν ἄλλον εἰδέναι; Oed. R. 993. *αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι* 1289. *ῥητόν ἀβήτόν τ' ἔπος* Oed. Col. 1005., quid fas et nefas dici non curans: v. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 844. *δεινὸν γὰρ, οὐδὲ ῥητόν (τοῦ πλάσματος τοῦ νοσήματος)* Phil. 746.

Ῥήτωρ. Photius p. 488, 12. et ex eo Suidas: *ῥήτωρ συνήγορος, δικολόγος, καὶ ὁ τὴν ἰδίαν γνώμην ἀποφαίνων κρητὴς παρὰ Σοφοκλεῖ* (ine. CV. 152 s. 937 D.).

Ῥγέω cohorrere. αἱ δὲ παρθέναι ῥέγησαν, ὡς ἤκουσαν Oed. Col. 1633. Aut sic scribendum, aut *ῥέγησαν* (s. potius *ῥέγησαν*) cum Brunkio; *ῥέγρησαν*, quod Elmsleio placuit, portentum est.

Ῥῆα radix. Proprie dictum: *κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς* Rhizot. I. 5 (479 D.). Tralate de stirpe et genere. *γένους ἅπαντος ῥῆζαν ἐξημμημένος* Ai. 1157. Paulo aliter *νῦν γὰρ ἰσχύτας ὅπερ ῥῆζας ἐπέτατο φάος ἐν Οἰδίπῳ δόμοις, κατ' αὐτὴν — θεῶν τῶν νεωτέρων ἀμῶ κόνις* Ant. 596 ch. *ῥῆζας φάος est ῥῆζα φωσφόρος* i. e. *σωτήριος*: *ῥῆζαν ipsam λελεφανον γενεᾶς explicat schol.* Longe aliter haec Wexius administrat, v. *τείνω*. -- Accentum docet Arcad. p. 96, 9., firmat accuratius Herod. π. *μον. λέξ.* p. 31, 19.

Ῥιζώω fundo, firmo. *καταβράπτῃν ὁδὸν χαλκοῖς βάθροισι γῆθῃ ἰψόωμένον* Oed. Col. 1587. v. *καταβράπτῃς*.

Ῥικνός ο πεφρικώς παρὰ Σοφ. (Ichneut. III. om. D.) Photius p. 488, 22. Cur omiserit Dindorfius, ignoro. Etiam Hesychius similia, quamvis

sine nomine poetae: ῥιγρόν ριγεδαρόν, φρικῶδες, ῥικνήν ὄψιν, φρικήν. Sed male scribitur ῥιγρός, quod tam prope non abest ab ῥιγείν, quin radicalis litera mutetur. Sophocles autem in satyrica fabula *horren-tem rugosum* appellare bene potnit.

Ῥιγρόν. Photius p. 489, l. et Suidas: ῥικνοῦσθαι τὸ διελθεῖν καὶ παρτοδαπῶς διαστρέφεισθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥιγνοῦσθαι (scr. ῥικνοῦσθαι, male enim in eadem disputatione duo diversa vocabula coniungerentur, praesertim cum quomodo tralata significatio a propria orta sit, facillime pateat) — τὸ καμπύλον γενέσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνωνίαν καὶ ὁρχησιν. Σ. Ἰχρενταῖς (III. 297 D.). Primam horum partem etiam Hesychius habet. V. Intpp. Moeridis p. 335.

Ῥιμφορμάτος *celeri curru utens*. ριμφορμάτοις φεύγοντες ἀμύλλαις Oed. Col. 1065 ch. v. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 140.

** Ῥρός *pellis inprimis bovina*. μηκάδος ῥιρὸν βοός Amphiar. VI. 4. (122 D.) v. βοῦς et πέλος. Erotiani libri p. 306. βοός ῥιρέων vel ῥιρέων. Illud Brunckius restituit.

Ῥιπή coniectus, *impetus*, velut βολή, ὁρμή, φορά varie transfertur: ad flatum venti quasi irruentis, quod ipsam Sophocli maxime dictum de mente et animi motibus: βαρχεύων ἐπέπνει ριπαῖς ἐχθιστῶν ἀνέμων Ant. 137 ch. Erf.: odii acerbissimi flatu. Hermannus secundum schol.: „flam-
mam cogitat vehementi ventorum impetu illatam, qui ἔχθιστοι dicuntur, quod ῥιπι interitum minantur.“ Non definio: v. ἄνεμος. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν Ant. 920 an. v. αὐτός. Hermannus αὐταί, quasi αἱ αὐταί. — De astrorum micantium coruscatione: παμφεγγεῖς ἀστρῶν ῥιπιάς El. 106 m. quae Suidas affert v. ῥιπιάς. Sic plerique interpretantur αἱ δὲ νυχτῶν ἀπὸ ῥιπῶν Oed. Col. 1250 ch. (Herm. ἐννυχτῶν praeter necessitatem); sed cum de variis caeli plagis dicatur, aptius cum Hermanno de vento intelligitur, sed de vento a septem trionibus flante, non, ut ipse vult, nocturno, quod noctu maxime auribus percipiatur.

Ῥιπτέω. De hoc verbo et ῥίπτω quae veteres et recentiores ex paucis exemplis forte oblati disseruerunt, cum non videam ulla in codicibus, non Sophoclis, sed omnium scriptorum certa fide stabiliri, nec profecto multum plerumque intersit, utrum dicatur, libros sequor. Etym. M. p. 463, 56. ῥίπτω, ἄντικθόν ἢ ποιητικόν: eadem apud Arcadium sed omissa ἢ leguntur p. 150, 15. At tamen a tragicis abiudicat Elmsl. ad Eur. Heracl. 150. Schol. Soph. Ai. 239. (235 H.) et Phae-
rinus: ῥίπτειν, τὸ ἀπλῶς ῥίπτειν. ῥίπτειν δὲ, τὸ μετὰ σφοδρότητος. Sic igitur bene libri παλτῶ ριπτῇ περὶ Ant. 131 ch. Iupiter Capaneum. Erf. Herm. ῥίπτει. μάρψας ποδός νιν — ριπτῇ πρὸς ἀμφικλυστον ἐκ πόρου πέτραν Trach. 777. Non libri modo praeter nescio quos Mosc.

et Heidelb. apud Bothium, sed etiam Athenaeus II. p. 65, F. id agnoscunt, hic enim ῥήπτωρτα habet Sophoclis narrationem brevians; Hermannus ῥέπτει dedit. τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥέπτει Θεόσας Ai. 235 an. Sic libri, schol., Thom. M. p. 66.; Hermannus ῥέπτει, quod ῥέπτειν incere, ῥέπτειν iactare significare sibi persuaserat.

ῥιπτός deiectus. ὁ ῥιπτός Ἰφίτου μόρος Trach. 356. detrusi de turre.

ῥίπτω incio. καὶ μοι τέλειον ῥίπτοντι Acris. XII. I (69 D.). τὴν κίκοσμον οὐρανὴν ἔρριπεν Synd. II. 2. (147 D.) hinc proiicio. τὸ γὰρ κατάγμα τυγχάνω ῥίψασα — ἐς μέσην φλόγα Trach. 692. ἔρριπεν ἄλλων χειρὶν ἐς ἄβατον ὄρος Oed. R. 719. et de exposito et deserto. ὃν ἔρριπεν αἰσχυρῶς ὡδ' ἔρριπον Phil. 265. eicio. ἔρριπεν ἐκτός αὐτόν Trach. 268. De exlorre ἐκ χθορὸς ῥίψων ἑαυτὸν Oed. R. 1290. ῥίψων με γῆς ἐκ τῆςδ' ὅσον τέχιστα 1436. Codd., ut videtur omnes, ῥίψων (v. Drac. p. 79, 21.); quod nescio an defendatur praecepto grammaticorum ante ξ et ψ corripi quamvis alias productum ὕ et ζ praescribentium: nisi ad finitiones solas ea regula pertinet. Relinquitur unum Trach. 787.: πολλὰ μὲν τάλας χθορὶ ῥίπτων ἑαυτόν, quod cum *volutare scire*, significare videatur, non mutavit tamen contra libros Hermannus, minus ille religiosus v. 777. Et recte fecit; cave enim de *volutando* cogites, sed de *iteratis vicibus humi proriente et exsillante*; qua de re additum πολλὰ non desiderat ῥιπτειν. — Passivum μὴ — ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος Ai. 817. Sic libri omnes. Minus tamen circumspecte eam aoristi formam a tragicis praeferri decrevit Brunckius ad Eur. Hec. 335. cf. Herm. ad v. 333. A potioribus enim codd. standum. — Tralate dictum ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα Ai. 1250. abiecta per oblivionem et contemptum.

ῥίς s. ῥίνες nares. βλέπειν φινῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας ἐκ τε φοινίκας πληγῆς μελανθὲν αἷμα Ai. 901. naribus efflantem. Wakef. Silv. Cr. t. III. p. 104. ῥινός.

ῥοή fluentum. ὦ Σκαμάνδριοι γέροντες ῥοαί Ai. 415 m. Commemorāt Eust. p. 890, 22.

ῥοθεῖω fremo. Transitive καῦτα καὶ πάλας πόλεως ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἑμολ Ant. 290. Sed ταῦτα α φέροντες suspenditur. — Intransitive λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακολ Ant. 259.

ῥόθιον unda ad litus cum fremitu illisa. ῥόθιον, ῥεῦμα, κύμα τὸ μετὰ ψόφον γινόμενον Hesych. τὸ μετὰ ψόφον κύμα ἢ ῥεῦμα Phot. p. 490, 19. et Suidas. Subaudiendum certe κύμα. πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων (libri κλύων) — βιαστὰν κατέσχευ Phil. 683 ch.

Ῥοῖβδος *strepitus*. περῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν Ant. 991. Livin. v. ῥοῖζος. Hesychius: ῥοῖβδος, ῥόγχος, ψόφος ποιός. ῥοῖζος ἦχος, ψόφος. Affert Sophoclis verba Eust. p. 821, 42. 1716, 54. V. Spanh. ad Callim. Lav. Pall. p. 634.

Ῥόπαλον *clava*. τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσω Trach. 510 ch. Hercules.

Ῥοπή *momentum*. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' ἐνδράζει ῥοπή Oed. R. 961., sententia memorata Stob. CV. 28. CXVIII. 11. Eust. p. 699, 40. 1266, 40. 1821, 8. 1959, 20. Apostol. Prov. X. 97. Respexit fortasse Plut. in Artax. c. 30., ut videtur Corai. πορτοπαῦται — λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς αἰὲ παραρρόπτοντες Scyr. IV. 4. (499 D.) id est *merces secundum levissima momenta in discrimen dantes*, num iacturam an lucrum factori sint, subducto calculo. Brunckius olim ῥεπήσιν coniecerat. — Hinc est *discrimen*. ἐν οἷν ῥοπή τοῦδε κειμένῳ Trach. 82. Schol.: ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἱσταμένῳ. — *Momentum vitae* dicitur cum mors instat: ῥοπή βίου μοι (ἐστὶ) Oed. Col. 1504. Hinc memorat Eust. p. 1266, 40. Cf. Toup. ad Longin. p. 531. Weisk.

Ῥοφίω *exsorbeo*. De penetrante per viscera veneni dolore: ἐκ μὲν ἱσχάτας βέβρωκε σάρκας πνεύμονάς τ', ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυροικοῦν Trach. 1044.

Ῥυθμίζω *dispono*. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; Ant. 318. Schol.: σχηματίζεις, διατυποῖς. Refertur ad nuntii verba priore versu proximo quaerentis ἐν τοῖσιν ὥσιν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;

Ῥῦμα *munimentum*. σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται Ai. 159 an. i. q. πύργος, praesidium: v. πύργος.

Ῥύομαι (v. Aesch. Suppl. 504. Sept. 806. sed ῥύσομαι, ἰρῆντο) *tueor, servo*. ῥύου με κάμφύλασσε Oed. Col. 286. ἡνίκα — τὸ μὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορός ἐρῆυσάτο Ai. 1255. οἱ δὲ δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσάμην πόλιν Oed. R. 72. Laur. a. a prima manu τήνδ' ἐρυσάμην, Par. 467. τήνδ' ἐρυσάμην, unde Hermannō subnata coniectura minime necessaria τήνδε γ' ἐρυσάμην, ne ῖ finale ante ρ corripere. ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ, ῥῦσαι δὲ πᾶν μῖασμα τοῦ τεθνηκότος 312. 313. quae ultima zeugma habent, cum dicendum fuerit ῥῦσαι δὲ τοῦ μῖασματος, i. e. κάθηρον τὸ μῖασμα, ut schol. explicant. — ὅλοιθ' ὅστις μὲ ἀπὸ τε φόρου ἰρῆντο κατέσπασεν 1362 m.

Ῥύσιον. ἑλκυστόν; λύτρον; τίμημα, ἢ τὸ ξενεα ἐνεχύρου κατεχόμενον, Hesychius. ῥύσια, ἐνεχυράσματα, σωτηρία, λύτρα, λεηλασία, idem. ῥύσια, ἐνέχυρα Photius p. 492, 21. Horum unum τὸ ξενεα ἐνεχύρου κατεχόμενον convenit in Oed. Col. 862.: καὶ μείζον ἄρα ῥύσιον πόλιν τάχα θήσεις. Creon loquitur, etiam Oedipum, ut ante filias, abducturus. ῥύσιον ipse Oedipus est, πόλις autem Thebanorum; pignus

ille vocatur, quod captus ab illis, repetendus et pretio redimendus est ab his, unde ablatus est. Sic fere Hermannus; perperam Brunnckius: *facies ut civitati tuae mox aliquod maius pignus a me auferendum sit.* Nec multo melius Reisigius de pretio pro raptis puellis et Oedipo persolvendo. — In alterum locum Phil. 947.: *φένος φόρου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν*, quem memorat Suidas v. *ῥύσιον* corrupte scripto τίς ὦ, Eustathii verba quadrant p. 877, 37.: *τὰ δὲ ῥύσια δηλοῖ τὰ ἀντὶ τινῶν ῥυόμενα, ὅ ἔστιν ἐλκόμενα, καὶ ἀντὶ τῶν προαρπασθέντων ἀρπαζόμενα.* Etiam λίτρον interpretes; necem necis piamentum se persoliturum dicit Philoctetes, id est interfectum iri ab illis avibus, quae olim vescendi causa venari solitus erat.

Ῥυτίρη lorium. De habenis: *σπεύδειν ἀπὸ ῥυτίρης* Oed. Col. 904. De verberare ex habenis facto: *μέγαν ἐμποδέτην ῥυτίρη λαβών* Ai. 237 m. v. Lobeck. Hinc translatus illud inc. CV. 153, 2. (938 D.): *καὶ μὴν ἰβριζῶν αὐτὴν ἐκ βάθρων ἐλῶ ῥυτίρη κρούων γλουτόν ὑπτίῳ ποδός* Hesychius, apud quem falso scriptum *μή* et *ἐλῶ*, quae Brunnckius correxit inseruitque *γλουτόν* omissum ex Photio, qui versum alterum affert p. 493, 13. Pergit Hesychius: *ἔνιοι δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ κύκνου, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πολεμίων, ὥστε εἶναι τὸν λόγον, φεύγοντας αὐτοὺς τῷ ὑπτίῳ ποδὶ τοὺς ἰδίους γλουτοὺς ποιήσω τύπτειν.* Qui sic explicarent, eos clarum est legisse *κρούειν*, i. e. ὥστε κρούειν. Deinde scribendum maiuscula littera *Κύκνου*, cuius herois in Pastoribus et Pelia fabulis Sophocles meminerat, etsi non comparet, ubi eius historiam pertexuerit accuratius. Sed servandum κρούων, verbaque componenda sic: *ῥυτίρη ὑπτίῳ ποδός κρούων γλουτόν*, pede supino tanquam flagello usus, ad contumeliosum illum, quem Graeci vocabant, *ῥαδαυγισμόν*.

Ῥυτός fluens. De aqua fontium *ῥυτῶν ὑδάτων λουτρά καὶ χοάς* Oed. Col. 1594. de fluviis *ῥυτῶν βοσκορίων ποταμῶν* Ai. 868 ch.

Ῥώμη robur. ληστάς — οὐ μὲν ῥώμη κτανεῖν νῦν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν Oed. R. 123. ῥώμης γε μέντοι καὶ προσηγητοῦ τινὸς δεῖναι 1292. τοῦργον τόδε μῦθον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὴν ῥώμην Trach. 1015 m. Cod. Harl. ὤμαν.

Σ.

Σάγη Suidas v. *σάγμα*. *σάγη* δὲ τὸ ὄπλον. Apollon. lex. Hom. v. *σάκος*, *ἀσπίς*. ἀπ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι *σάγη* τὴν ὄλην πανοπλίαν λέγουσιν, ὡς Σοφοκλῆς (inc. CV. 154. 939 D.). Apud Apollonium legabatur *σακτὴν*, emendandum ex Hesychio v. *σάγη*, ἡ ὄλη πανοπλία, et Etym. M. p. 707, 24. De accentu dissensum fuisse ex Arcadio discitur p. 104. 25. recte tamen significatione *concreta*, quam vocant, penacuemus.

Σάγμα ἡ θήκη τοῦ ὅπλου — Σοφοκλῆς· κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν (inc. CV. 154. 939 D.). Suidas. σάγμα, τὸ τῆς ἀσπίδος ἔντερον Photius p. 495, 26. et Hesychius.

Σάλω blandior. De cane proprium, Phot. p. 496, 9. equos addit Etym. M. p. 709, 18. Ἰσαιν' ἐπ' οὐράν ὧτα κυλλάλων κάτω Phaedr. IX. 8 (619 D.). Sic emendatus Hesychius est v. κυλλάλων κάτω, cuius cod. ἴσται ἐπούραν. σάλουσα δάκνεις inc. CV. 115. (902 D.), quod de insidiante quidem dictum, sed cum cane comparato. Hinc pisces etiam candidi agitandis dominam consalutasse laetae dicuntur: χορὸς δ' ἀννύδων ἰχθύων ἐπεφρόθει σάλουσαν οὐραλοισι τὴν κεκτημένην inc. XLII. 2 (700 D.). Brunckius σάλοντες. Illud prius si verum est, ἐπιφρόθει scribendum, ut fortasse inter colloquentes duos versus distribuuntur. Copiose illustravit haec Valck. ad Eur. Hippol. 862. cf. Pierson. Verisim. p. 72. Blomf. gl. Sept. 379. — Hinc de voce aures pulsante παιδὸς με σάλει φθόγγος Ant. 1199. De adspectu παιδρὰ γούν ἀπ' ὀμμάτων σάλει με προστείχουσα Oed. Col. 321. ἀπ' ὀμμάτων σάλει coniungenda, blando oculorum nutu se cognoscendam praebet, non ut ἀπ' ὀμμάτων sit πόρρωθεν. De insidiis et malo blanda spe latente ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῃ λαθοῦσά με Ἰσαιν' Ἐρινὺς ἡδοναῖς ἱφυσμένον Teucr. III. 4 (508 D.).

Σάλω averro. πᾶσαν κόνιν σήραντες Ant. 405. v. Valck. ad fr. Callim. p. 106.

Σακεσφόρος scutatus. Ἀλάντι τῷ σακεσφόρῳ Ai. 19.

Σακοδερμής. Photius p. 497, 3. Σοφ. Τρωίλῳ (III. 15. 562 D.). οἱ μὲν τὸν ὄφιν, οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθλοντα. ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπὶ χαλκα. Haec partim illustrat Hesychius v. σακοδερμιστής: ὄφιν σάκος ἔχοντα (excidit οἱ μὲν vel simile quiddam). οἱ δὲ σκώληκα παρ' ὅσον δερμιστής οὗτος (scr. δερμηςτής). βέλτιον δὲ τὸν χαλκοῦν ἔχοντα δέρμα νοεῖν. Prima explicatio Aristarchi est, quem etiam δερμηστήν de angue interpretatum, quanquam non eo modo, scimus; altera Didymi: v. δερμηστής. Praeterea apud Hesychium, si quidem δέρμα de corio scuti intelligendum putes, corrigendum videtur τὸν ἐπὶ χαλκὸν ἔχοντα δέρμα. — De tono generis v. Arcad. p. 27, 1.

Σάκος scutum. ἐπτάβοιον ἄφρηκτον σάκος Ai. 573. Versum cum prioribus affert Suid. v. Εὐρύσσεις et πόρπαξ, — σὺν σάκει δὲ κωδωνοκρότῃ inc. LXX. 2, 2 (738 D.).

Σαλάβη, *σαλάμβη*. σαλάβην Σοφ. τὴν ὀπὴν Photius p. 497, 12. σαλάμβη, ὀπή, καπνοδόκη. οὕτως Σοφοκλῆς. Suidas, et ex eodem quidem Photio p. 497, 22. Utriusque formae memoriam etiam Hesychius.

chius servavit, neutrum ut vitiosum censerī possit, isque etiam de ianua lumen intromittente interpretatur inc. CV. 155 (940 D.). (α?).

Σάλαμις (ι) insula. ὡς κλεινὰ Σαλαμίς Ai. 593 ch. τῆς ἀμφιγύτου Σαλαμῖνος 135 an. Suid. v. βάθρα. — ὡς γῆς ἱερὸν οἰκίας πέδον Σαλαμῖνος 847.

Σαλεύω *inctor*, *quassor*, a navibus sumpto simili. πόλις γὰρ — ἄγαν ἤδη σαλεύει Oed. R. 23. schol.: ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν: et πάνυ ταράσσεται, ἐν μεγάλῳ κλύδωνί ἐστιν, ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ. Cf. Dorvill. ad Char. p. 307. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει Ἑλέκτρα El. 1063 ch. *conflictatur cum malis*.

Σαλητόν v. σαρητόν.

Σαλμῦδης οὗς urbs. ὁ Θρηκῶν Σαλμυδηςός Ant. 956 ch. Sic duplicato ὁ Hermannus ex libris omnibus, recte quidem in ea incertitudine scripturae, de qua significatum v. Κηφισός et Παρνασσός. Brunck. Erf. Σαλμυδηςός. Laur. a. Σαλμυδισός.

Σάλος proprie maris *inclatio*. ἐκ πολλοῦ σάλου εὐδοτεῖ ἐπ' ἀκτῆς Phil. 271. Transfertur ad concussam periculo civitatem. τὰ μὲν δὴ πόλιος — πολλῇ σάλῳ σεισάντες ὤρθωσάν πάλιν Ant. 163. Utitur eo versus Plut. Fab. Max. c. 27. Sed πόλις — κἀνακουφίσαι κἀρα βυθῶν ἐξ οὗχ οἷα τε φοινίου σάλου Oed. R. 24. mari quasi ipso mersa civitas vix attolli dicitur; φοίνιος σάλος propter pestilentiae calamitatem dicitur. — Tenorem notavit Arcad. p. 52, 18.

Σάλπιγξ tuba. οὔτε του κλίωσ σάλπιγγος Ai. 284. σπάντες δ' — χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἦσαν El. 701.

Σαρδάνιος Sardonius. Schol. Plat. p. 396. — ὅθεν ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι διὰ τὴν φλόγα τὸν σαρδάνιον φησι λεχθῆναι γέλωτα (Σιμωνίδης). ὁμοίως καὶ Σοφ. ἐν Λαϊδάλῳ (II. 171 D.). cf. paroemiographos in v. Σαρδώνιος γέλως. Ad σεσηρέναι etiam Hesychius revocat.

Σάρδεις urbs. τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον Ant. 1024. Asfert Eust. p. 368, 30. 1483, 27.

Σαρητόν s. σάρητον. Hanc tonosin habet Photius p. 561, 24., et ne dubitemus de genere vocabuli, addit βαρβαρικὸς χιτῶν. Hesychius autem: σαλητόν Σοφ. Ἀνδρομέδα (VII. 6. 139 D.) ἀντὶ πατρός. ἡ βαρβαρικὸς χιτῶν. οἱ δὲ καὶ μεσόλευκον αὐτὸν εἶναι φασί. Idem: Σαρητόν. ὁ σάραπης. καὶ εἶδος χιτωνός. Hinc priore locum Intpp. corrigunt ἀντὶ σαράπιδος, pro ἀντὶ πατρός. Iniuria autem aliquis de veste serica cogitans σερήτιον correcturus erat; scriptura σάρητον (melius hoc in barbarum vocabulum convenit) a Photio et Hesychio satis stabilitur, ut etiam σαλητόν abiiciendum videatur; σάραπης autem secundum Ctesiam Περσικὸς χιτῶν μεσόλευκος explicatur ab Hesychio.

Σάρξ *caro*. κορέσαι στόμα — ἐμᾶς σαρκὸς αλόλας Phil. 1142 m. ἐκ μὲν ἐσχάτως βέβρωκε σάρκα Trach. 1043. de morbo Herculem rodente.

Σαρπηδών. Herodianus π. μον. λέξ. p. 9, 8.: σαρπηδών, σαρπηδόνορος, εἴτε ὁ ἥρωας, εἴτε ἡ πέτρα, εἴτε ἡ ἀκτὴ, εἴτε ἡ νῆσος. ὡς π. Σοφ. ἐν Αἰχμιαλωτίῳ εἴρηται Σαρπηδὼν ἀκτὴ (VIII. 18. 40 D.), ἐν Τυμπαισταῖς· ἡμεῖς δ' ἐν ἄντροις, ἐνθα Σαρπηδὼν πέτρα (III. 7. 571 D.). Igitur pro Σαρπηδοντα poeta dixit, quod confirmat Hesychius v. Σαρπηδὼν ἀκτὴ, praeruptum illud Thraciae litus esse Neptuno sacrum referens. Accentus nominativo semper acutus: de flexione et tonosi obliquorum v. schol. Ven. II. μ. 379.

Σαντοῦ pronomen reflexivum secundae personae. 1. Revera reflexivum est, ut αὐτός, quod inest, legitimam vim ostendat eius, de quo dicimus, aliis, quibuscunque coniunctus est, opponendi et praeferendi. *genit.* οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαντοῦ πέρι Phil. 549. τοσὴνδ' ἰνγὴν καὶ στόνον σαντοῦ ποιεῖς 742. λαβὼν πρόβλημα σαντοῦ τόνδε παῖδα 996. εἴπερ τι τοῦ σαντοῦ βλου κήδει Oed. R. 1060. μῆδ' ἐν' ἄν σαντοῦ κρατῆς Oed. Col. 406. δυστυχεῖν — σ' εἰς τὰ σαντοῦ 805. πότερον ἐμοῦ γέροντος ἢ σαντοῦ 965. πᾶσι Καδμείῳσι τοῖς σαντοῦ θ' ἅμα πιστοῖσι συμμάχοισι 1396. κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαντοῦ τέκνον; Ant. 564. στεργήσεις τῆςδε τὸν σαντοῦ γόνον; 570. εἰπ' — ἀλλ' ἡμιν ἐκ σαντῆς Trach. 319. τῆς σαντοῦ φρενός (λόγον) Αἰ. 477. κόμας ἐμὰς καὶ τῆςδε καὶ σαντοῦ τρίτοθ' 1153. κούδεν ἐκ σαντῆς λέγεις El. 336. σὺ μὲν τὰ σαντῆς προᾶσσε 668. καπὶ τοῖς σαντῆς κακοῖσι — γέλῳ; 868. — *dativ.* εἰ δεδοῖς — σαντῷ λόγον Oed. R. 583. μὴ πῆμα σαντῇ καὶ μετάρῳιαν τιθῇ; El. 571. εὐκλειαν — ὄσσην σαντῇ τε κάμοι προσβαλεῖς 962. — *accus.* παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ, παῦσον δὲ σαντήν El. 976. μὴ σαντόν θ' ἅμα κάμῃ — κτείνας γένη Phil. 761. νῦν δ' αἶρε σαντόν 874. ῥῦσαι σεαυτόν καὶ πόλιν Oed. R. 312. σῶσον σεαυτήν Ant. 549. — 2. Sed pro simplici σοῦ σοί σέ pronomen ponitur et quidem *genitivo* casu: καμ' ὄντα σαντοῦ πρόστροπον Phil. 762. μὴ παρῆς σαντοῦ βροτοῖς ὄνειδος 956. *dativo* μὴ νῦν ἐν ἡθὸς μῶνον ἐν σαντῷ φόρει Ant. 701. — 3. De *sermonis proprietate* una locutio memorabilis ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαντῷ γενοῦ Phil. 938. Hoc optimis codd. firmatur, Laur. a. Flor. F., in quo σ αὐτῷ. Brunekius ἐν σαντοῦ dedit ex membranarum, et utrumque dicitur, v. ἐν et Herm. l. c. Valck. not. ad suas et Hemsterhusii orationes p. 383. Abresch. ad Aesch. Pers. 162. — σεαυτοῦ suo loco memorabitur.

Σάφα perspicue, certo. σάφ' οἶδα El. 662. ὡς εἰδῶ σάφα Trach. 1056. σάφ' ἴσθι Phil. 122. 965. 968. 1280. 1407. Oed. R. 1117. ὡς σάφ' εἰκάσαι Oed. Col. 16. Suidas et Zonaras v. ἱός habet ὡς ἀπεικάσαι,

ut schol., Aldus, Brunckii membr. et ceteri codd. plurimi. σάφ' εικάσαι enotatum ex Laur. b. Ricc. a. In Laur. a. ὡς ἀφεικάσαι, unde fontem vitii agnoscas. — Tonum docet Apoll. de adv. p. 565, 20, schol. Il. β. 655. Etym. M. p. 424, 8.

Σάφηνής certus. σαφηνῆ (φωνῶ) Trach. 888 m.

Σάφης manifestus, certus (de quo errari non possit). σύμβολον σαφὲς λύπης Phil. 401. πρόροια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφὲς Oed. R. 978. τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῇ 1182. κοινὸς ἡχεῖται κτύπος, σαφὲς μὲν αὐτῶν Oed. Col. 1497. σαφῇ προκηρύξοντα Ant. 34. αἶψ' ἐνδηλα καὶ σαφῇ λέγω; 401. ἡλίον σέλας ἔφα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σάφη El. 18. κινεῖ σαφῇ iuncta prolepsi sunt. σαφῇ σημεῖα φαίνεις 23. ὅπως — ἡμῖν ἀγγέλλης σαφῇ 41. σαφῇ σημεῖ' ἰδοῦσα 873. πημορὴν αὐτῷ (αὐτῷ) σαφῇ 954. σαφὲς πρόχειρον ἄχθος δέχομαι 1104. ἔκμαθ' εἰ σαφῇ λέγω 1214. ἡμέραι — αἶ ταυτά σοι δειξουσιν — σαφῇ 1358. ὡς τάχ' ἂν σαφῇ λείξεν Trach. 386. — Exquisitius dicitur de vatibus et Dis vaticiniis vel portentis futura praenuntiantibus. ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής; Oed. R. 390. μή μοι Φοῖβος ἐξέλεθ' σαφής 1011. εἰ Ζεὺς ἐτι Ζεὺς, γὰρ Αἰὶς Φοῖβος σαφής Oed. Col. 629. non fallacium oraculorum auctor. Assert hunc verum Suidas v. σαφής. — Hoc eodem sensu comparativus dictus est: ὁσπερ καὶ σαφεστέρων κλύω Φοῖβον τε καὶ τοῦ Ζηρός Oed. Col. 796. Pro καὶ Tricliniani et scholiasta ex habent. — Superlativus. παρ' οὐ τις ἂν σκοπῶν τάδ' — ἐκμάθοι σαφέστατα Oed. R. 286. — Tonum adiectivi docet Apoll. de adv. p. 565, 20.

Σαφῶς manifesto, certo. ἀνὴρ κατοικεῖ τοῦςδε τοὺς τόπους σαφῶς Phil. 40. ταυτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς Ὀδυσσεὺς λέγοντος 591. σαφῶς φρόνει 799. certo tibi persuade. ἡμᾶς — δούλους σαφῶς πατήρ ἄρ' ἐξέφυσεν 983. ὃς λέγει σαφῶς, ὡς — 1322. ἐπιστέλλει σαφῶς τοὺς αὐτοέντας — τιμωρεῖν Oed. R. 106. εἰ σαφῶς ἡγγεῖλά σοι 604. perspicue, i. e. recte, ne fallaris. εἰ σαφῶς τὸ ρεῖκος ἐγκλαῶν ἐρεῖς 702. certis de causis, iure. σαφῶς τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον 846. δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς 958. Schaeferus, ut est in cod. Pal., non post σαφῶς sed versu demum altero post εὖ ἴσθι distinguit. τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς 1065. σαφῶς — ἀναμνήσω νιν 1132. i. e. ὥστε εὐθὺς μνησθῆναι. γιγνώσκω σαφῶς — τήν γε σὴν αὐδὴν 1325. σαφῶς ἔξοιδα Oed. Col. 360. πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς El. 650. σαφῶς μοι φράζε πᾶν Trach. 348. ταυτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω Erig. I. 2 (225 D.). ταχὺ δ' αὐτὸ δέξει τοῦργον — σαφῶς Lemn. V. 3 (352 D.). σαφῶς Σιδηρῶ καὶ φοροῦσα τοῦνομα Tyr. I (573 D.).

Σβέννυμι restringo. Tralate dictum καὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πείραν

ἵστανται Al. 1036. ὁρμηὴν ἵπανται schol. Pal. *Malo irritum reddidisset explicare.*

Σεαυτοῦ pronomen reflexivum secundae personae. *gen.* μηδ' ἃ μὴ ὄλγες ποιοῦ σεαυτῆς Ant. 543. — *dat.* εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά το φρονεῖν, φρόνει El. 1044. — *accus.* ἔκλειε σεαυτὸν ξυλλαβῶν ἐκ τῆςδε γῆς Phil. 573. ἀφ' ἑὶς σεαυτὸν Oed. R. 707. τῆςδε γῆς σωτῆρα σεαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ Oed. Col. 464. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἢ θέλεις Ant. 440. δός μοι σεαυτὸν Trach. 1107. Phil. 84. γ. δίδωμι. — Nullum horum exemplum legitimam habet eius pronominis vim, sed simplicibus σοῦ, σοί, σέ subrogata sunt omnia.

Σέβας 1. veneratio. εἴπερ ἔσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας Ant. 304. — 2. quod veneramur. ἀπώμοσ' ἄγρου Ζηνὸς ὕψιστον σέβας Phil. 1273. Wakef. mavult ἄγρον — ὑψίστου, γ. ἄγρος. ὦ θεῶν ἄγρον σέβας Oed. R. 830. Paulo aliter concreta, quam dicunt significatione, Ἥλιε, φιλέπποις Θρηξὶ πρόσβιστον σέβας Ter. XIV (523 D.). Apud schol. Hom. Il. ο. 705. σέλας legitur; illud est ex emendatione Bothii, comprobata Lobeckio Aglaoph. t. I. p. 296. — De cultis reverentia admirabunda dictum εἰς ἡλθε λαμπρὸς (Ορέστης) πᾶσι τοῖς ἐκεί σέβας El. 675. De honorifica re: ὅτε τὰ πάτρια τεύχη παρεδίδοσαν, ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων Ἰφιδρε, τῷ Λαερτίου σέβας ὑπέρτατον Phil. 400 ch. Schol. ἢ ῥέα. ἢ ροτήτεον τοῦτο ἐπὶ τῶν ὀπλῶν. Recte hoc posterius.

Σεβῶ et σεβέσσομαι. 1. veneror. εἰ θέμις — τὰν ἀγανῇ θεὸν καὶ σέ λιταῖς σεβέσσειν — Αἰδωνεῦ Oed. Col. 1554 ch. — 2. revereor. θεοὺς — τιμαῖς σεβέσσειν Oed. Col. 1011. Et de religione sancitis: τὴν εὐσεβίαν σεβέσσομαι Ant. 934 ch. ἂ γὰρ σεβισθεῖς Oed. Col. 642. iura hospitalia potissimum.

Σέβω et σέβομαι. Haec deponentis forma duo praesentis exempla habet Phil. 1148. Oed. Col. 187. choricorum utrumque, et ἐσέφθην Daed. IV. 2 (175 D.) ab Hesychio explicatum ἐσεβάσθην, ἡσυχάσας ἡσυχύνθην, item a Photio memoratum p. 19, 7., sed contra rationem factum: nulum enim verbum barytonon in βω medii futurum legitimum habet, quare ἐσέφθην et σεφθεῖσα Sophocli et Platoni dicta enotantur a Choerobosco Bekk. p. 1418. Passivum uno firmatur exemplo σέβοιτο Oed. Col. 764. — Significat 1. veneror imprimis deos et loca sacra. δαιμόνων ἔδη σέβων Oed. R. 886 ch. οὐδέ τί τὸν ἄδικτον εἰμι γὰς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων 898 ch. Αἰδὼν, ὃν μόνον σέβει θεῶν Ant. 773. — 2. revereor res divinas et instituta religione sancita. τὰν Αἰδου σέβειν Ant. 776. θεῶν — θεάμ' ἐξήννα' εὐνομέε σέβων μέγιστε Ai. 699 ch. σέβειν μὲν εὐσεβιᾶ τις Ant. 864 ch. — urbem et instituta patria. ἢ δ' οἶκος πλέον δέκη σέβειν ἂν (πέλις) Oed. Col. 764. ὅτε καὶ πόλις τέτραφιν ἀφίλον ἀποστύ-

γῆν καὶ τὸ φίλον σέβασθαι Oed. Col. 187 ch. — *parentes, consanguineos, hospites*. τοὺς φυτεύσαντας σέβειν Oed. Col. 1379. τοὺς ὁμοσπλάγχθους σέβειν Ant. 507. εἴ τι σέβει ξένον Phil. 1148 ch. — *reges*. τὰ Λατὼν σέβοντας — Θρόνων αἰεὶ κράτη Ant. 166. Ἀτρέϊδας σέβειν Ai. 652. Ita rex, qui non vult sua edicta sperni, dicit ἀμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων; Ant. 740. οὐ γὰρ σέβεις 741. — 3, color universe. τοὺς ἀσμοῦντας σέβειν Ant. 726. σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν σέβω Oed. R. 700. τῷδε χρὴ πάντας σέβειν El. 969.

Σειραῖος *funalis*. δεξιὸν δ' ἀνέις σειραῖον ἔππον El. 712. Suidas: σειραῖος ἔππος, ὃ ἐξω τοῦ ζυγοῦ, ὃ δεξιός. Hoc δεξιός ad Electrae versum pertinet a Suida exscriptum, quem etiam Eustathius hinc memorat p. 700, 47. 754, 26. Nam proprie σειραῖος ἔππος Sophocli non dicitur, sed dexter iugalis, nec de trigis, sed de bigis sermo. Eodem Hesychii glossa spectat: σειραφόρον ἔππον, τὸν ἡγεμονικόν.

Σειρήν *Siren*. Σειρήνας εἰσαφικόμην inc. LXX. 4 (407 D.). v. Brunckium, et nostra in v. Θυοίω. — De tono v. Herod. π. μον. λξ. p. 16, 16.

Σείριος *canicula, astrum*. Σειρίου κυρὲς δίκην inc. CV. 156 (941 D.). Hesychius τὸν ἀστέρῳ κῆρα explicans; v. Iacobs. ad Archil. fr. 42. p. 112. Gaisf. Lips.

Σεισμός *terrae motus*. σημεῖα δ' ἤξειν — ἡ σεισμὸν ἢ βροντὴν τιν' ἢ Διὸς σέλας Oed. Col. 95.

Σέλω *qualio*. Proprie dictum κυρτῇ κῆρα σείοντες Ant. 291. Affert Eust. p. 1536, 48. ἡύλας χειροῖν ἔσεισαν El. 703. Matthiaeum χαλινού; σείειν Graece dici negantem, quod ingeniosa emendatione assecutus Blomfieldus erat ad Eur. Iph. Aul. 149. recte confutavit Hermannus, ubique terrarum quatiendis frenis ad cursum equos incitari monens, et quod res ipsa poscat, quavis lingua dici posse. Hunc tamen dicti Sophoclei immemorem fuisse miror. — Tralatum est a *terrae motu* οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεύθεν δόμος Ant. 580 ch. a *maris iactatione* τὰ μὲν δὲ πόλεος — θεοὶ πολλῶ σάλῳ σείουαντες ὥρθωσαν πάλιν Ant. 163. *Gravis calamitatis* divinitus immissae *impetus* significatur Ant. 1260 m. Θεὸς — ἔπαισεν ἐν δ' ἔσεισεν ἀγγέλους ὁδοῖς, nam minus placet ab ἐγγέλῳ hoc repeti.

Σέλας *fulgor*; et quidem *ignis*; τὸ παγκρατὲς σέλας ἡφαιστότεικτον Phil. 974, montis illud ignivomi Mosychli, ut videtur. ἐφίστιον σέλας Trach. 604., quod Hermannus iniuriā de lumine fenestris immisso interpretatur, v. ἐφίστιος. ταχδαι; πενκλῆς λαβόντα λαμπάδος σέλας Trach. 1188. *fulguris*: βροντὴν τιν' ἢ Διὸς σέλας Oed. Col. 95. *solis*, de qua re Eust. p. 1908, 39.; λατέον δὲ οἷε σέλας οὐ μόνον πυρὶς, ἀλλ' ἡ

καὶ ἥλιον. λαμπρὸν ἥλιον σέλας El. 17. inde et *lux diet*: ὃ φαεινῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας Ai. 843. Sed *eximenda sunt* Ter. XIV., γ. σέβας, et inc. CV. 157. γ. σέλασφόρος.

** Σελασφόρος *fulgens*. Verisimillima emendatione Hermannus hoc restituit Colch. V. 4.: πέμφε ὡς ἱπνὸς σελασφόρου pro πέμφεω οὐ πέλας φόρου, γ. ἱπνός. — ὅπῃ σελασφόρος nos Sophocli reddendum putavimus γ. ἐφέστιος; Eustathium emendantes p. 1908, 34. ex quo vulgo σέλας circumfertur tanquam fr. inc. CV. 157 (942 D.).

Σελήνη *luna*. σελήνης ὄψις inc. LVI. 3 (713 D.). — De tono praecipit Arcadius p. 111, 17.

Σελλοί *Selli* sacerdotes, administri oraculi Dodonaei. μαρτεῖα — ἃ τῶν ὁρίων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ Σελλῶν ἐξελεῖν ἄλλος εἰσεγγραψάμην Trach. 1157. Margo Turnebi Ἑλλῶν, quemadmodum quosdam scribere etiam scholiastes adnotavit, quippe secundum diversitatem iudicii ab Homeri interpretibus agitatam; γ. schol. II. β. 659. π. 234. Eust. I. c. Homericam scripturam Sophocles, aliam Pindarus secutus: γ. Strab. VII. p. 328. γ. Boeckh. ad fr. Pind. p. 571. Certe Aristarcheorum sententia sibilanti scripturae favebat: γ. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 239, altera etiam post patronos invenit: γ. Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 568.

Σέλα *transstrum*. ὑπὸ τοῖς — σέλασιν συντίλλεται Ant. 713. navem evertit.

Σειμόμαντις *verenda canens*. τὸν σειμόμαντιν ἄνδρα Oed. R. 556. Tiresiam.

Σειμός. I. *reverendus*; inprimis *deorum cognomentum* est. σειμός Ποσειδῶν Oed. Col. 55. σεμνά τε παῖς Ἥλλας Ἀθάνα 1092 ch. De Furiis dicitur σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἑρινίης El. 112 an. Suidas γ. ἀρά non habet nisi σεμναί τ' Ἑρινίης. σεμνάς Ἑρινῆς τανύποδας Ai. 824. Affert Suidas γ. ἀειπαρόθενους cum γ. 822. omisso medio. Nomen inprimis Atticum est θεῶν σεμνῶν Oed. Col. 90. σὺν ταῖςδε ταῖς σεμναῖσι δημοῖχοις θεαῖς 459. γ. δημοῦχος. Hinc τὸ σεμνὸν ὄνομα illarum deorum est Oed. Col. 41. V. I. H. Vossium ad h. Cer. I. Inde de re sacra: σεμνῶν ὀργῶν Trach. 762. i. e. θυμάτων, ut explicat schol. προσόδια μεγάλα σεμνά Pel. II. 4. (435 D.) et de sacro operio et arcanis initiis: οὐ πότνια σεμνά τιθηνοῦνται τέλη βροτοῖσιν Oed. Col. 1053 ch. Libri σεμναί, quod ἄμετρον tacite correxerat Valck. ad Eur. Hipp. 25. σεμνά τῆς σῆς παρθένου μυστήρια inc. CV. 153 (943 D.). Hesychius: τὰ ἀόρητα καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. Eleusinia sunt. Cererem enim alioquo peti verisimile est et παρθένον σὴν esse Κόρην. Sic locus deis sacer vocatur σεμνὸν — βάθρον τὸδ' ἀσκέατρον Oed. Col. 100., quippe

in luco Furiarum situm. — τὰ σέμν' ἐν ἧκει τοῦ θεοῦ μαγτεύματα; Oed. R. 953. schol.: εἰρωνικῶς, ἀντὶ τοῦ, τὰ μάτην τιμώμενα. Nihilo minus verenda dicuntur. — 2. *superbus*, ὑπερήφανος. τὰ σέμν' ἐπη κόλαζ' ἐκελευσεν Αἰ. 1086. v. Valck. ad Eur. Hippol. 93. Elmsl. ad Med. 210. Photius p. 506, 15.: σεμνόν, ἐπὶ τοῦ ἀξιοματικοῦ λέγουσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς ὑπερηφάνοις τιθέουσιν. Deinde utrumque illud ex Euripide exemplum adscribit.

Σείνομαι προτρέπω, ire, abire. σείται — ἐν οἴκους Trach. 642 ch. ὁ δ' ἐσσύθη μόνος Αἰ. 287. exiit. συθείς τ' ἄν οὐδὲν ἀλγύναις πλέον Oed. R. 446. Ὀυρονίτας παρών. τοῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθείς; Oed. Col. 119 ch. ἐκτόπιος συθείς coniungenda; ea affert Suidas v. ἐκτόπιος. — κάλιω, φιλῶ, συθίζω 1721 m. redeamus.

Σηκός cella; septium templorum sanctius. Suidas: ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ναοῦ. Reliqua quae ille habet, Photius p. 508, 21.; Ammonius v. ναός praeterea; illud optime illustravit Valck. Anim. ad Ammon. p. 153. — Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφτὴν σὺν φυλάσσει κρύφιος οἰκουμένη ὅς φ. Phil. 1312. — De tono v. Arc. p. 50, 5. schol. II. v. 72.

Σῆμα signum. τὸν ἀπολοῖσις σῆμα Trach. 611. — De deorum potentis: ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων Oed. Col. 1508. — De caelestibus signis: ἐφεῖγε — αἰετῶν τε σήματα Naupl. V. 3. (379 D.), si haec amplificatio est praecedentium ἄστρον μέτρα καὶ περιστροφάς, sed possunt etiam τὰ ἀπ' οὐρανοῦ προφανόμενα explicari, Διοσημεῖα, v. I. H. Vossium ad Arat. 771.

Σημαίνω. Formarum praesens plurima exempla, futurum unum certum Oed. Col. 367. ubi pars librorum contra mefrum σημαίνουσα; praeterea Ant. 242. σημαίνω Brunck. Herm. ex minime bonis codd. E. T. Aug. Dresd. a. Ricc. Vat. dederunt, cum optimi Brunckii a. (membr.) Laur. a. σημαίων praebant, quod ipsum ad sententiam bene convenire Hermannus fatetur, item Trach. 867., ubi codd. omnes σημαίνουσα, quod non modo Brunckius et Hermannus reiecerunt, sed etiam paulo religiosior librorum cultor Elmsleius ad Eur. Herack. 799., ubique fere futura formae verborum huiusmodi a librariis expulsas affirmans: non alio, ut videtur, argumento usus, nisi inani illo de iambo, si fieri possit, in quinta senarii sede spondeo praeferendō. Aoristi exempla sunt σημήνατε Oed. R. 1050. Αἰ. 673. σημήναι Oed. R. 933. Libri, ut scripsimus, nisi quod Flor. Γ. Α. σημήνασθε Oed. R. 1050. Omnino in hoc et ceteris verbis in μαινῶ exeuntibus perraro emicat ᾧ Atticistis damnatum: v. Phryn. App. Soph. p. 62, 29. Lobeck. ad Phryn. p. 25. Matth. ad Eur. Hecub. 1191. — Significat 1. indicare cum signis, tum

LEX. SOPH. II.

Υγ

verbis. σημαίνει δ' ὅτι μόνος τὸδ' ἐστὶ ἕλας Ἰσμήνης κάρα Oed. Col. 321. de oculorum natu. γῶν γὰρ οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὀρμωμένας Oed. Col. 1665. de auditu. — De *verbis* haec sunt; *σήμαιν'*, εἴ' ἔχει χώρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γε Phil. 22. Cave praecedens *οἶγα* referas ad *σήμαινε*. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνει τὸδε 37. Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσι μοι Oed. R. 79. τοῦτον κελίῳ πάντα σημαίνειν ἔμοι 226. χῶτι σημήναι θέλων 933. σημήνате 1050. *dicite*, ut *σήμαινε* Oed. Col. 51. *dic.* ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα 367. τῷ προσφεγ-τάτῳ μόνῳ *σήμαινε* 1529. δηλοῖς δ' ὥς τι σημαίνων νέον Ant. 242. Κρέοντι σημαίνει μολών 1193. χῶ λόγος σημαίνεται Trach. 344. χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημαίνουσά τι 867. *σήμαιν'* ὅπου φανέντες — γελῶντας ἐχ-θροὺς παύσομεν El. 1286. *σήμαιν'* ὅτου εἴ καὶ πόθεν Alet. IV. 2 (91 D.). — 2. *Adsignificatur monitum vel iussum.* τί χρῆ ποιεῖν; *σήμαινε* Trach. 595. Τεύχοῳ — σημήνате μέλειν μὲν ἡμῶν εὐνοεῖν δ' ὑμῖν Ai. 673. Hinc fit, ut τὸ μὲν τίς οὐ νέος οὔτε γῆρε σημαίνων, quibus *verbis* Xerxes iuvenis et Archidamus senex Atticae olim hostes significantur, *iuvenem* et *senem imperatorem* indicent Oed. Col. 708 ch., v. Reisig. Bnarr. p. CIII. — 3. Medium τὰ μὲν σημαίνουσι Ai. 32. apud Suidam v. σημαίνουσι explicatum σημαίζουσι, διὰ σημείων γινώσκω. Significat autem in suos usus signa colligere, ut inde coniectura fiat.

* *Σημάντρια* vox mendosa Naupl. V. 6 (379 D.). v. *τρεις*.

Σημάντωρ nuntius. αὐτός μοι σὺν σημάντωρ γενοῦ Oed. R. 957.

Σημεῖον signum; indicium; quod quis conspicit: σημεῖα δ' οὔτε θη-ρὸς οὔτε του κυνῶν — ἐξεφαίνετο Ant. 257. σαφῆ σημεῖ' ἰδοῦσα El. 874. — quod *sentitur* universe: σημεῖα δ' ἤξιν τῶνδ' μοι παρηγγῆα ἢ σεισμόν, ἢ βροντὴν τιν', ἢ Διὸς σέλας Oed. Col. 94. — quod *intelligitur:* σαφῆ σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς El. 24. φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα Oed. R. 710. λαβὼν σημεῖα τοιαῦτα 1059. τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων Ant. 985.

Σήραγγα. χάσμα, κοιλίς· καὶ ὕψαλος πέτρα, ὀρήματα ἔχουσα Pho-tinus p. 510, 3. et Suidas. Ille etiam σήραγγες, αἱ ὑπὸ γῆν ὑπομήκεις ἐκρήξεις — ἃς ἐμπορεύον τὸ ὕδωρ ζητεῖ δαΐξοδον. *hiatum* igitur et *fissu-ram terrae* significat. κρημνοὺς τε καὶ σήραγγας ἡδ' ἐπακτίας αὐλάνας Scyth. III. 1 (493 D.).

Σθενᾶρος fortis. De celeritate ἀελλιάδων ἵππων σθεναρῶτερον φεγγῆ πόδα νομᾶν Oed. R. 468, ch. Comparavit Ἄτη σθεναρή Il. IX. 501. Erfurdcius.

Σθένος vis. 1. corporis. γινῶμαι πλέον κρατοῖσιν, ἢ σθένος χειρῶν inc. XXI (676 D.). 2. *coripsum*, et *optum*. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; Oed. Col. 68 ch. regio imperio. τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγῆρακε σθέ-

νος 731. ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει Ai. 433. — 3. *vis moralis*. εἰ σθένος λάβοιμι El. 325. *si vires suppelerent*, i. e. *si possem tantum*. εἰ λάβοις σθένος 340. μέγα τι σθένος ἃ Κύπρις ἐκφέρεται *εἰκας* Trach. 497 ch. i. e. *vim victorias efficientem*, quod differt ab exemplo Oed. Col. 1090 ch.: σθένει πλὴν νικέω τὸν εὐαγρον τελειῶσαι λόχον i. e. ἐπὶ νίκῃ, v. Herm. εἴπερ τί γ' ἔστι τῆς ἀληθείας σθένος Oed. R. 369. — 4. *vis alieni illata*. πόλις ἐναλρεται, πόλις ἐμά, σθένει Oed. Col. 846 ch. — 5. Circumlocutioni faciendi constitutum est. ποταμοῦ σθένος — Ἀχελῷος Trach. 506 ch., quod Wakef. illustravit comparando M. a. 604. Od. γ. 158.

Σθένω. Ultra imperfectum non flectitur, et hoc ipsum duo exempla sola habet Trach. 920. El. 594. Significat *valere*, *vi praeditum esse* 1. corporis. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἶλεν με Phil. 935. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω 1389. Utrobique Philoctetes claudus de se loquitur. οὐδέπω μακρὰν πτεσθαι σθένοντες Oed. R. 17. προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω 1486. οὐ γὰρ ἂν σθένει τοῦμὸν δέμας ἐρῆμον ἔρπειν Oed. Col. 502. οὐδὲν σθένω 850. δρομαία βᾶς' ὅσονπερ ἔσθενον Trach. 923. εἰμι λᾶγ' — ὅποιπερ ἂν σθένω Ai. 797., quae duo exempla etiam secundae significationis testes existimare licet; certe viam ei praemuniunt. — 2. *animi*, item *universe valere* ut aliquid efficias. οὕτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἤτερ σθένεις ἐλεῖν τὸ Τροίης πέδιλον οὐδ' οὗτος σέθεν Phil. 1420. οὐ σθένοιμεν ἂν φωνεῖν πέρα Oed. Col. 257. ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω 1347. ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι. Ant. 91. οἷδ' ὅτι θεοὺς μαλίνειν οὕτως ἀνθρώπων σθένει 1031. χῆμεις οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' ἀπαλεξασθαι Ai. 165 an. τόδ', εἴπερ ἔσθενον, ἰδρων ἂν El. 594. ξυρίσσω πάν ὅσονπερ ἂν σθένω 934. κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω 1166. παῖσον, εἰ σθένεις, δολῆν 1407. commodè hoc interpretaberis *si a te impetras*. — 3. *valere opibus, potentia, imperio*. ὅπου θ' ὁ χεῖρων τάχαθου μείζον σθένει Phil. 454. καὶ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει Oed. Col. 457. πρὸς πόλιν δ' ἐπισταμαι σθένουσαν ἥκων — μέγα 738. οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ῥόμην τὰ πᾶ κηρύγματα Ant. 449. πατρός, εἴπερ τιρός, σθένοντος ἐν πλοίτῳ Ai. 483. οὕτως ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥς τε σῶμα τυμβεύσαι τάφῳ 1041. σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίον χειρὶ El. 986. σθένονσα μηδὲν 1002. ὁ δὲ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει Alcad. X. 1 (108 D.). ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον Eriph. VIII. 2 (209 D.). ἀκτελγεια οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει Ζεὺς; Phaedr. IV. 1 (607 D.).

Στῆγών *malum*. σιαγόνας τε δὲ μαλθακάς τίσσῃ Amyc. II (114 D.). De sententia nihil ultra discas ex Athen. p. 94, e.

Στῆγα. 1. *tacite*. σίγ' ἔχουσα πρόσμενε El. 1227. ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε 1391. τί σίγ' ἀφέρπεις; Trach. 810. οὐ σίγ' ἀνέξει —; Ai. 75. ἃ μοι

προσελθὼν σίγα σήμαινε Phil. 22. προσελθὼν σίγα coniunguntur, non tamen ut virgula post id vocabulum posita opus sit. μὴ σίγα — τὸν πλοῦν ποιῆσθαι 547. ἀκουε σίγα inc. CV. 26 (819 D.). — 2. Hinc οἷ' ἔχοντες Phil. 258. est quiescentes, immoti; huic similiter dicitur πῶς πόθ' αἱ πατρῷαι σ' ἀλόκες φέρειν — σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε; Oed. R. 1212 ch. celare in occulto, ferre, ut scelus non revelaretur. Iam consequitur hinc ut clam significet. τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπύχεται φάτις Ant. 696. — Accentum docet schol. Ai. 75. Apoll. de adv. p. 549, 28.

Σιγᾶν taceo. Praeter praesens et aoristum, quae tralaticia sunt, futurum bis legitur - Oed. Col. 113. 984. Passivi unum exemplum est σιγώμενος Tyr. XIII (585 D.). — τί σιγᾶς; Phil. 794. Oed. Col. 1273. σιγᾶν κελεῖω Phil. 853. σιγᾶν φιλῶ Oed. R. 569. ἐχθίων ἔστι σιγῶσαι Ant. 87. σιγᾶν ἂν ἀρμόζοι σε Trach. 728. ἐυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ 811. ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν 1116. σιγᾶν ἄμεινον El. 1229. σιγᾶν ἐπήνεσα 1314. σιγᾶν ἄνωγα 1450. σιγᾶν ὄντες, κἀνάσχεσθε σιγῶσαι Phaedr. VI. 1 (609 D.). σιγᾶν ἀνάγκη inc. XV. 1, 2 (669 D.). ὃ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον XXXVIII. 1 (696 D.). — σιγήσομαι Oed. Col. 113. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι 984. — σίγα Oed. Col. 111. Trach. 970 an. σίγα νυν ἰστώς Ai. 87. σιγησόν Ai. 954. — σιγώμενος γὰρ ἔστι θρηνησθαι πρόπων Tyr. XIII. 2. sc. ὁ δαίμων, infortunium tacite deflere decet. Falso Passovius σιγᾶν intransitive dici ait.

Σιγείον promontorium. πικρὸν Σιγείον Phil. 355. — De tono Arcadius praecipit p. 121, 2. verum sine arte; sequitur autem τεμενικῶν rationem.

Σιγὴ silentium. κἄν ἐγὼ σιγῇ στέγω Oed. R. 341. ἣ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ πρόσκειναι Ant. 1236. καὶ τῆς ἄγαν γὰρ ἔστι που σιγῆς βάρος 1241. σιγῇ τοῦτων ἔργον ἦνυτον Trach. 318. σιγῇ κεῦθειν 985 an. σιγῇ παρασχὼν κλυθεῖ 1105. τάχ' ἂν — σιγῇ πτήξειαν ἄφρωνοι Ai. 171 an. φρίκη πτήξειαν Wakef. Silv. Cr. t. III. p. 25. Refellit Lobeckius. γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει 286. Commemorant eam sententiam Arist. de Rep. I. 13. Eust. p. 395, 42. 1422, 62. 1423, 28. 1691, 1. 1880, 64. Similis illa est Acris. IV. 2. (61 D.): κόρη τε κἀργεῖα γένος, οἷς κόσμος ἦ, σιγῇ τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη. Alia Wyttenb. contulit de Recta Aud. R. p. 39, B. σιγῇ παρ' ἡμῶν ἔστω El. 461. τίς οὖν ἂν ἀξίαν — μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγᾶν λόγων; 1253 m. v. μεταβάλλω. πόλλ' ἔχει σιγὴ καλὰ Alod. IV (102 D.). Ex Stobaeo Sophoclis versum esse scimus Floril. XXX. 3.; sine poetae nomine attulerunt Plut. Nov. p. 502, E., Menandro tribuit Apostolius XXI. 16. Quippe Menandri est, qui apud Stobaeum praecedit, versus. Similes aliorum sententias illustravit Hermann. diss. de Prom. Sol. p. 29 (p. 282. Opusc. t. IV.).

Σιγηλός taciturnus. οὐ σιγηλός εἰ Trach. 416. l. c. *loquax.* ὡδ' ἔσει σιγηλός; Phil. 731. — Tenorem observavit Etym. M. p. 379, 20.

Σιδήρεος οὖς *ferreus.* κέοτρα σιδηρᾶ Aeg. III (21 D.).

Σιδηροβρώς ferrum rodens i. e. *acuens.* σφαγείς — σιδηροβρῶτι θηγάνη νεκρονής Ai. 807. Afferunt Eust. p. 1817, 27. Suidas v. *θηγάνη.* — De tono v. ἀγνώς.

Σιδηροκμής ferro caesus. ἐν μέσοις βοτοῖς σιδηροκμήσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών Ai. 318. De vocabuli sensu et componendi cum neutro (βοτά) ratione exposuit Lobeckius. — De tono v. ἀγνώς.

Σιδηρός ferrum. Proprie dictum: ὅς τὰ δεινὰ ἐκατέρουν τότε, βαφῇ σιδηρός ὡς, ἐθελύνθην Ai. 636. τὸν ἐγκρατέστατον σιδηρον ὁπτόν ἐκ πυρὸς περισκελῇ θραυσθέντα — ἀνελίδοις Ant. 471. Alias de telo dicitur: στονέντος ἐν τομῇ σιδάρου Trach. 883 m. κτείνοντ' αἰθωνι σιδήρῳ Ai. 147 an. ἀνευ δορός, ἀνευ σιδήρου inc. XXIII. 16 (678 D.).

Σιδηρῷ n. pr. σαφῶς *Σιδηρῷ* καὶ φοροῦσα τοῦτομα Tyr. I (573 D.). Ea Tyronis noverca fuit; sententia sic constat, ut *Σιδηρῷ* quasi *σιδηρᾷ* dicatur, *ferrea es, atque eius rei cognomento praedita.* — De eo genere nominum distingendorum erudite egit Muefzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 148.

Σιδώνιος Sidonius. *Σιδώνιος* κύπηλος inc. LXXXII. 2, 2 (756 D.).

Σίκλος (σίγλος Gr. in anecd. Bachm. I. p. 364, 9.) καὶ τὸ ἐνώτιον, καὶ σταθμὸς βαρβαρικός δυνάμενος ὀκτώ ὀβολοὺς Ἀττικούς. οὕτω Σοφοκλῆς (inc. CV. 159. 944 D.). Photius p. 511, 15. *Persicum numi genus* Hesychius dicit, apud quem *σίγλον* scribitur, sicut apud eum, quem hic commemorat, Xenophontem Anab. I. 5, 6.; sed et Hebraeorum fuisse *σίκλον* et Babyloniorum constat: v. Intpp. Hesychii v. *σίγλος* et *σίγλαι*. Iosephus *σίκλος* scribit Antiqq. III. 8, 2. Post apud Hesychium refertur *σικλός*, *βαρβαρικός σικός*, quod corruptum varie tentarunt interpretes.

Σίλφιον silphium. Hesychius: *Σίλφλου* λειμῶν, Σοφ. περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης (inc. CV. 160. 945 D.). Malim *λειμήν*, eius enim portus in regione Cyrenaica non infrequens memoria, deinde περὶ γῆν et φέουσιν. v. tamen Hemsterhus. ad schol. Ar. Plut. p. 320 (t. III. p. 177 Dind.).

Σινδών sindon, genus textilis Indici. *κρεμαστὴν* — βρόγχ μινώδει σινδόνος καθημένην Ant. 1207. *ζώνη* ἀπὸ σινδόνος schol. cf. *μινώδης*. — De tono v. Arcad. p. 11, 7.

Σίνις *noxius.* *κτείνων σίνιν* Tham. V. 2 (230 D.). *furem*, s. *surreptorem* dici puto.

Στήλη ἡ ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους (VI. 259 D.), schol. Ar. Plat. 807. De forma s. scriptura \bar{a} an η v. Lobeck. ad Phryn. p. 301.

Στήβιον mons. Σιπύλη πρὸς ἄκρῃ Ant. 819 m.

Σιουρνώδης penulae similis. σιουρνώδη στόλον Mys. V (362 D.). v. Valck. ad Ammon. p. 205. Ruhnck. ad Tim. p. 231.

Σισυφίδης Sisyphida. τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς Ai. 189 ch. sc. βασιλεὺς, dicitur enim Ulixes. Afferit Eustathius p. 384, 6. 1701, 59.

Σισύφος n. pr. δὴμπόλητος Σισύφου Λαερτίου Phil. 415. v. Λαέρτης. οὐχὶ Σισύφου πατρός 1295. ὁ Σίσυφος πολὺς Ἰνδηλος ἐν σοί Synd. IX. 7 (155 D.).

* Σίτιον v. σῖτος.

Σιτοτόμος cibum praebens. τοῦ ποτὲ τεύξεσθαι σιτοτόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος; Phil. 1080 m. In libris et a scholiasta distinguitur interrogandi signo post μέλεος. Hand dubie σιτοτόμου ἐλπίδος coniungenda.

Σίτος cibus. ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια Tyr. VIII. 2 (580 D.). Prostabat apud Athenaeum p. 475, a. σίτια, adverso metro; emendavit Porsonus. Non dici σῖτοι, sed σῖτα ignorabat adhuc Piersonus ad Moer. p. 127. Meliora docuerunt Musgravius ad Eur. Hel. 428. Pors. ad Med. 494. Schaefer. ad Soph. El. 1366., eoque ducere quaerentes poterat Herodianus apud Etym. M. p. 714, 49. — σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξερχομεν Tyr. VII. (579 D.), ut emendarunt alter alterius ignorans inventum, Porsonus in Adversariis, Iacobsius in Anim. ad Athenaeum, qui quid sibi a ferocientibus Anglis Προσωνολάτραις inde crimini datum sit, solito sibi candore et humanitate exposuit in praef. Lectt. Stobesium (p. XX.).

Σιωπάω taceo. τί δὴ ποθ' ὥδ' ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπᾶς —; Phil. 721. σιωπᾶς; 939. μὴ σιωπάτω Oed. R. 231. εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε 233. οὐ σιωπήσας ἔσει; 1146. αὐδῶ σιωπᾶν Oed. Col. 868. οὐτ' ἂν σιωπήσαιμι Ant. 185. καὶ σιωπῶσης ἔμου El. 647. σιώπα Aload. IV (102 D.). τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπῶντων κλύειν Past. V. 2 (447 D.). v. κλύω.

Σιωπή silentium. δέδοικ' ὅπως μὴ ἔκ τῆς σιωπῆς τῆςδ' ἀναφῆξαι κακὰ Oed. R. 1075. ἦν μὲν σιωπή Oed. Col. 1619. ἡ γὰρ σιωπή τῷ λαοῦντι σύμμαχος inc. XIII. 2 (667 D.).

Σκαιὸς sinister. Tralate dicitur de adverso et male ominato σκαιὸν ἐκλύων στόμα Ai. 1204. λόγους κακούς schol. Hel. Sed incitum et rudem (ἀπαλδευτον in vocabuli significationibus idem ille scholiasta recenset, μωρός, ἀπαλδευτος, ἀμαθής praeter alia explicat Hesychius) indicat: σκαιοῖσι πολλοὺς εἰς σοφὸς διόλλυται inc. VIII (660 D.). σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἂν βραχεὶ διδάσκαλον XLIX. 3. (707 D.), quod explicuimus v. δι-

δάσκαλος. Eam vocabuli vim accurate tractavit Wyttenb. ad Plut. de Aud. Poet. p. 31, F. — De accentu docet Arcad. p. 37, 5.

Σκαιούνη stultitia. σκαιούνην φυλάσσω Oed. Col. 1215 ch.

Σκαιότης stultitia. αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει Ant. 1016.

Σκαλή. Ἐίφους δὲ ὄνομα τοῖκεν εἶναι βαρβαρικὸν ἢ σκάλημ, Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Τρωίλῳ· σκαλήμ γὰρ ὄρχεις βυσιλῆς ἐκτέμνουσ' ἑμοὺς Pollux X. 165 (II. 549 D.).

Σκαμάνδριος Scamandrius. ὦ Σκαμάνδριοι γέλιονες ῥοαί Ai. 414 m. Commemorat Eust. p. 890, 22.

Σκάφος alveus navis. Sic explicatius dicitur εἰς δὲ ναυτικά σκάφη πηδῶντος — Ἐκτορος Ai. 1257. Brevius ἐν μέσῳ σκάφει θέντες σφε Trach. 800.

Σκεδάννυμι dispello. μὴ σκεδάσαι τῶδ' ἀπὸ κρατὸς βλεψάρων δ' ὕπνον Trach. 985 an. Bene explicat Abresch. ad Aesch. Pers. 502.

Σκείρων n. pr. Σκείρωνος ἀκτῆς Aeg. I. 5 (19 D.).

Σκέλος crus. οὐρανῷ σκέλη προσαίνων El. 743.

Σκέπαρος genus securis. ὁ σκέπαρός οὐδὲ πρότερος πληγαί inc. 787 D. ex Herod. π. μον. λέξ. p. 34, 3. Scribendum οὐ σκέπαρος cum Blochio codicis descriptore. Inde intelligitur, cur Herodianus caveat, ne quis σκέπαρος genitivum casum esse putet.

Σκέπτομαι adspicio. σκέψαι δ' ὁποίως ταῦτα συμφορᾶς ὑποπέπονθα Trach. 1066. — considero. σκέψαι γάρ El. 434. σέψασθε — τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν Ai. 1007. σέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον Oed. R. 584. Praesens apud Atticos non legi observat Elmsl. ad Eur. Heracl. 148.

Σκευή habitus (vestitus). σκευή τε γὰρ σὴ καὶ τὸ δίστηνον κάρα δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὅς εἰ Oed. Col. 561.

Σκηρή tentorium. ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ Αἴαντος Ai. 3. σκηνῆς ἔνδον 217 an. εἰξαι — Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι 731. ἐκείνον εἰργειν σκηνῆς — ὕψαλον 783. μόνος παρὰ σκηναῖσιν 964. — Accentum vocabuli ea re solitarii docet Herod. π. μον. λέξ. p. 16, 30.

Σκηπτοβάμων sceptro insistsens. ὁ σκηπτοβάμων αἰετός, κύων Διός inc. 766 D. Ignorat Brunckius.

* Σκηπτρον v. σκῆπτρον.

Σκηπτὸς procella cum fulgere. τυφῶς αἰετας σκηπτόν, οὐράριον ἄχος Ant. 414. Photius p. 519, 9.: σκηπτός· κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος. Eadem Hesychius et Suidas, male scribentes divisim; κεραυνὸς ἄνωθι coniungenda. Sed non tam fulgur, sed violentam procellam, aliquando cum fulmine coniunctam dici et ea ostendunt, quae Toupius ad Longin. p. 367. Valck. ad Hippol. 438. Blomf. gl. Aesch. Pers. 721. collegerunt, et ipse ille, quem Suidas attulit, Theophylacti locus.

Σκῆπτρον I. proprie scipio. ἐφέστιον πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον El. 412. *baculus*. σκῆπτρον προδεικνύς Oed. R. 456. de caeco viatore. σκῆπτρον τυπείς ἐκ τῆςδε χειρός 811. — 2. A proxima significatione transfertur, cum comites, quibus quis innititur, σκῆπτρα dicuntur. οὐκ οὐν πόντ' ἐκ τοῦτον γε τοῖν σκῆπτρῳ ἐν ὁδοιπορήσει Oed. Col. 852. ὃ σκῆπτρα φωτός 1111. — A priore deflexum est, quod pluralis dicitur de imperiū insignibus ipso imperio. ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει Oed. Col. 426. θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν 450. σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων 1356. δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε El. 641. — Medium propriae et tralatæ huiusmodi significationis locum obtinet γνώμα, παρ' ὅτ' τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται Phil. 140 ch. καὶ regitur sceptrum Iovis: v. Hesm. σκῆπτρον edd. vett. unde nimis dorice scripturus Brunckius erat σκάπτρον, nullo cod. suffragante.

Σκῆπτω irruo. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκῆψας ἐλαύνει — πόλιν Oed. R. 28. Affert Suidas v. σκῆψας et Tzetzes Exeg. in Iliad. p. 53, 7. Num coniungam ἐνσκῆψας an ἐν in eo adverbiascenti modo explicem, ambigo.

Σκῆψις causa praetexta. εἰς ὅρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὐσαν τιθῆς El. 574. Suidas v. σκῆψις, cuius explicationem πρόφασις convenit optime.

Σκιά umbra. I. proprie. ἐκίᾳς εἰδωλῶν Tjv. XV. 6 (587 D.). Eodem referenda illa τὰ πάντ' ὄντων σκιά Cedal. II. (308 D.); et κοῦκ οἶδ' ἐναιρῶν νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν Phil. 934. hoc de homine perditto dictum; quæ etsi figuratam dictionem habent universe, verba tamen inter se composita propriam monstrant. — 2. Tralate de specie falsa insanientis menti obversante: σκιά τινὲ λόγους ἀνέσπα Ai. 294. Deinde de re qualicunque vana et vilipendenda. σποδὺν τε καὶ σκιάν ἀνωφελῇ El. 1150. Maxime de sortis humanæ iniquitate miseranda in proverbium hoc abiit. ἡμᾶς οὐδὲν ἄλλο, πλὴν εἰδῶλα — ἢ κοῦφην σκιάν Ai. 126. ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιάς 1236. ἀνθρωπὸς ἐστὶ πνεῦμα καὶ σκιά μόνον Ai. Locr. III (13 D.). οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν σκιάς τοιούτους inc. XXVII. 1, 2 (682 D.). v. Wesseling. ad Herod. I. 32, 6. Boeckh. Expl. Pind. p. 320. Pindaricum illud σκιάς ὄναρ ἀνθρώποι tetigit etiam schol. Ai. 126. — Hinc dictum τὰλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιάς οὐκ ἂν πρῆλαμην Ant. 1155. Affert et cum Pindari verbis comparat Eust. p. 757, 31. — Accentus iure sequitur περιεκτικὴν τάσιν.

Σκιάζω obumbro. Ἄθως σκιάζει νῶτα Ἀημιλίας βοός Lomn. IV (348 D.). Sic Etym. M. p. 26, 16. Ἄλλι καλύπτει aut καλύψει, item ἁλός pro βοός: v. Ἄθως et Ruhnck. Ep. Cr. p. 197. it. Piers. ad Moer. p. 267.

Σκληρός durus. σκληρᾶς ἀοιδεῦ δασμόν Oed. R. 36. *crudelis Sphingis.* Affert Suidas v. σκληρᾶς ἀοιδεῦ. ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφω — Πάλλας Aeg. I. 6 (19 D.). — τὰ σκληρὰ ἄγαν φρονήματα Ant. 469. τὰ σκληρὰ — δάκνει Ai. 1098. σκληρὰ μαλθιάκως λέγων Oed. Col. 778. *gravia et intoleranda.* τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμνόν 1408. — σκληρὰν ψυχὴν Ai. 1340. *rigidam mentem.* Paulo aliter dictum ὡς ψυχὴ σκληρά, χάλυβος λιθοκύλλητον στόμιον παρέχουσα Trach. 1250 ch. *dura dicitur malis facta, obdurata.* — *durum* i. q. *molestum et ingratum* significat σκληρὰν μὲν, οἶδα sc. τρέφην ἔξετε Oed. Col. 1611.

Σκοπέω 1. *speculor oculis.* σκοπεῖν θ', ὅπου 'σὶ ἐνταῦθα διαστόμος πέτρα Phil. 16. *μηκέρ' ἄλλοσε σκόπει* El. 1466. *ne aliorsum tuearis.* — 2. *speculor apud me, circumspicio, considero.* πάντα γὰρ σκοπῶν Phil. 282. τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν 426. πλοῦν μὴ 'ξ ἀόπτου μᾶλλον ἢ γγύθεν σκοπεῖν 465. τὴν βίον σκοπεῖν 504. σκοπῶ κάγω 585. ἦν εὖ σκοπῶν εὐρισκὸν ἴασις Oed. R. 68. τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν 130. παρ' οὐ τις ἂν σκοπῶν τάδ' — ἐκμάθοι σαφέστατα 286. *a quo certissime discat, qui est pervestigaturus haec.* Non coniungo enim παρ' οὐ σκοπῶν, sed παρ' οὐ τις ἐκμάθοι. πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον 291. τόδε σκοπεῖν 407. σκόπει κλύων 952. σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθορὰν Oed. Col. 370. σκόπει μὴ σοι πρόνοϊ ἢ τοῦ Θεοῦ φυλακτεῖα 1181. εἰ — ξυνεργάσει, σκόπει Ant. 41. σκόπει, ὅσω κἄκιστ' ὀλοῦμεθα 58. οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τὰργα σκοπεῖν 725. τὴν αὐτοῦ σκοπῶν πράξιν Trach. 150. οὐδὲν τὸ τοῦτου μᾶλλον ἢ τοῦμόν σκοπῶν Ai. 124. οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν inc. VI. 2 (659 D.). — *Forma medii s. deponentis nullo sensus discrimine legitur bis.* τί δῆτ' ἂν — σκοποῖτό τις τὴν *Πυθόμαντιν* ἔστιαν Oed. R. 964. *ἔστιαι τοῖσιν εὖ σκοποῦμένοις ταρβεῖν* Trach. 295. *σκοποῦμένοις pro σκοποῦσιν dictum attigit Eustathius p. 866, 57.* — *De Colch. V. 4. v. τηλέσκοπος.* Non legitur igitur praeter praesens quidquam apud Sophoclem.

Σκοπία specula. Θρηῆσαν σκοπιῶν Ζητὸς Ἀθφόν Tham. III. (229 D) mons dicitur Athos. Accentus periecticorum est et notatur ab Arcadio p. 100, 2.

Σκοπός 1. *speculator.* τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν Phil. 125. τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἔρεῖς ὡς ψευδόμαντις Oed. Col. 1098. *sese ipse chorus dicit, filias Oedipi adventare prospectans.* Adsignificatur *nuntii munus*, a quo quid discas quasi ante speculato: οὐνεχ' ἡμῖν αἰῶος σκόπος προσήκεις Oed. Col. 35. *σκοπὸς δέ νιν* — οἴχεται στελῶν 298. *custodis: ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν κερημένων* Ant. 215. *Inimici nocituri επιτηροῦντες dicuntur: πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν, οἷοι γῶν ἐφρεσῆσαι σκοποὶ* Ai. 925. οἱ Ἀτρεΐδαι schol. vet. — 2. *scopus.* πάντες, ὥστε

τοξόται σκοποῦ, τοξεύει ἄνδρός τοῦδε Ant. 1020. — Accentus verbalium ea significatione legitimus ab Arcadio enotatur p. 67, 4.

Σκορπιός scorpīus. ἐν παντί γάρ τοι σκορπιός φρουρεῖ λίθῳ Capt. IV (35 D.). — Tenorem observavit Arcad. p. 32, 3.

Σκοτεινός tenebrosus. De caeco dictum γινώσκω σαφώς, καίπερ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὁμῶς Oed. R. 1326.

Σκότος caligo, tenebrae. Post Homerum ὁ et τὸ σκότος pariter invaluit adeo, ut optime Eustathius apud scriptores inprimis atticos utrumque, masculino tamen genere paulo frequentius reperiri dicat p. 73, 45. 432, 15. 1869, 46.; praeiverat Athenaeus XI. p. 498, a. Photius Amipsiam antestatus p. 525, 4., et iure secuti recentiorum Valck. ad Phoen. 380. Bast. ad Greg. Cor. p. 22. not. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 187. Stallbaum. ad Civ. p. 518, a. Sed Aelius Dionysius apud Eustathium p. 1390, 56. ὁ σκότος, Moeris p. 354. τὸ σκότος Atticis dilectum affirmant, Aelium Lecapenus sequitur Lectt. Mosq. vol. I, p. 76., et Porsonus in edendo Euripide, quanquam non sine codicum fide, paruit (v. ad Hec. 819.). Librorum scriptura fluctuat, ut singulis locis a potiorum auctoritate standum videatur. Apud Sophoclem unum exemplum est, cui neutrum genus non videatur evelli posse, ἰὼ σκότος ἐμὸν φάσε Ai. 388 m. — Proprie dictum non exstat, nisi de caligine inferorum. ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, ἤρεβος ὧ φαινότατον, ὡς ἐμοί Ai. 388 m. Snidas v. ὡς γ' ἐμοί κριτῇ et ἰὼ σκότος haec memorans, priore loco ὧ omittit, altero ὡς. ὧ τὸν αἰὲ κατὰ γὰς σκότον εἰμένος Oed. Col. 1698 m. Et ea significatione προσωποποιίας figurae capax est. Εἴης τε καὶ σκότου πόροι Oed. Col. 40. Brunckii B. Laur. a. b. Ricc. σκότους, quod ea significatione aptum non videtur; ceteri σκότου. Sed v. 106. ὧ γλυκίαι παῖδες ἀρχαίου σκότου libri omnes. — Transfertur ad caliginem caecitatis. ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν Oed. R. 1313 m. Flor. Δ. σκότος. Inde oxymora sunt βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον Oed. R. 419. i. e. μηδὲν βλέποντα, ὁθοῦνεν' — ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὐς μὲν οὐκ ἔδει ἀπολοῦντο 1273. v. Seidler. ad Eur. Troad. 566. Iacobs. ad Anthol. vol. II. p. 3. p. 203. Deinde traducitur ad res clam faciendas clandestine. δόλον σκότῳ κρύψας El. 1388 ch. πῶς, τόδ' εἰ καλὸν τοῦργον, σκότου δέ 1486. ὡς σκότῳ, κἄν ἀλογὰ πράσσης, οὐ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ Trach. 593. Sic adverbiascunt ἐν σκότῳ, κατὰ, ὑπὸ σκότον. τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων Ant. 490. ἥ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με ἴσων' Ἐρινύς Teucr. III. (508 D.), quod tamen aliquantum ceteris exemplis dissimile. τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολῇ λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης; Phil. 574. ἐμοί δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε Ant. 688. clam prolata, clam igitur Creonte etiam audita.

Σκοτώ *caligine involvo*. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα Ai. 85.

* Σκυδάζω *pro* σκυδμάλνω *dictum* ex Aiace *memorant* schol. Il. ω. 592. Sed κυδάζεται, et alio quidem sensu dicitur v. 709.

Σκύθης *Scythia*. ἀσπίδιστην ὄντα καὶ πεφραγμένον, ὡς ἀσπιδόυχος, ἢ Σκύθης τοξέμβασιν Naupl. Il. 2. (376 D.); iterum intellige πεφραγμένος. τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ Plin. IV (637 D.).

Σκυθιστί *Scytharum more*. σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος Oenom. Il (420 D.). v. Barker. ad Etym. M. 1082. et v. ἐκκελῶ. — τ *pro* versus *ratione* aut *producitur* (de νεωσιτί attico v. Apoll. de adv. p. 572, 15.), αὐτὸς corripitur, quae in his gentilem morem significantibus adverbis legitima ratio. De accentu v. l. c.

Σκύλαξ *canis*. Ἰδίου τρέφανον σκύλακα Trach. 1088.

Σκύλον *spolium*. σκύλα τ' εἰς μέλαθρα σὰ πέριφεις Phil. 1414. ᾱ δ' ἂν λάβης σὺ σκύλα — πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμει 1417.

Σκύμνος *catulus*. μή τις, ὡς κενὴς σκύμνον λεάνης, δυσμενῶν ἀπαπάσῃ Ai. 966. v. Lobeck. et Herm. — De tono praecepit schol. Il. σ. 319. Ineptit Etym. M. p. 720, 23.

Σκύρος *Scyrus insula*. τῆς περιφύτου Σκύρου Phil. 240. Respicit Eust. p. 1695, 58. ὅτι καὶ Σκύρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφν 326. ἐς τὴν Σκύρον 381. ἢ πετραία Σκύρος 457. μήποτ' ὄφειλον λιπεῖν τὴν Σκύρον 958. ἐν Σκύρῳ μένων 1344. 1354. — Σκύρος νῆσος, ἣν ὁ θεῖος Σοφοκλῆς ἀνεμώδεα καλεῖ Socr. I (496 D.). Philostrati iunioris verba sunt Imagg. II. p. 863 (111 Iac.). — Falso aliquando penacutē scribitur in longa penultima, velut Etym. M. p. 720, 25. et apud Hesychium. Rectius docet Arcad. p. 69, 7.

Σμῆνος *examen*, turba. βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος inc. XXXV. (693 D.); v. ἄλλῃ.

Σμικρός. Longe hoc tenuiore μικρός apud atticos poetas frequentius; nec tamen, nisi hoc versus lege aliquando postuletur, aliam quam bonorum librorum fidem in adsciscenda alterutra scriptura sequendam videri in μικρός diximus. Quamquam σ̄ a librariis saepe expulsum scimus: v. Schaefer. ad Greg. Cor. p. 500. Aliter, ac nos, existimat Elmsl. ad Eur. Med. 361. — 1. corpore vel specie parvus. σμικρῷ χαλινῷ Ant. 473. σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει El. 1131. Suid. v. ὄγκος habet μικρός, rursum Flor. A. Θ. μικρῷ. σμικροῦ νέφους Ai. 1127. ἐπὶ σμικρᾷ μάστιγι 1232. σμικροῖσιν αὐλλοχοῖς inc. LXXX. I (753 D.). — 2. parvus de pretio, pondere, momento. βορᾶς ἐπωφύλημα σμικρόν Phil. 275. σμικρὰ — ῥοπή Oed. R. 961. τοῦμόν — καὶ σμικρόν ἐστι, σπερμ' ἰδεῖν βουλήσομαι 1077. σμικρόν μὲν ἔξαυτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἐτι μείον φέροντα Oed. Col. 5. Mirum minus bonos codd.,

Par. B. F. T. Vat. Farn. *σμηροῦ*, reliquos cum Aldo *μικροῦ* praeberē, *προσαρκῶν σμηρά* 72. Libri omnes *μικρά*, idque reponendum arbitror. οὐ γὰρ ἄν — κατὰ *σμηροῖς μέγας ὥρμουν* 146. Reisiḡus de Antigone intelligens *σμηρῶς* scripturus erat, nec melius perspexerat Elmsl.; v. ἔρ-μῶ. ἔπους *σμηροῦ χάριν* 444. Laur. a. et alii plures ἀλλὰ *που σμηροῦ*, Aldus et membr. ἔπους *μικροῦ*. Ceteri partim corrupte, partim recte reliqua, *μικροῦ* et *σμηροῦ* pari momento stabilitis. *σμηροῦ* quin verum sit dubitari non potest. ἐν *σμηρῷ λόγῳ παρήκειν* 575. οὐ *σμηρός*, οὐκ, ἀγὼν ὅδε 593. In *σμηρός* consentiunt. ἐκ *σμηροῦ λόγου* 626. *λεῖν prae-teritū*. Ricc. a. *μικροῦ*, Brunckii codd. B. T. *μακροῦ*. *δασμὸν οὐ σμη-ρὸν τίνει* 641. Par. T. Ricc. a. Vat. Farn. *μικρόν*, idem supra scripto ὁ Laur. b. Par. A. (membr.). *σμηρός λόγος* 1118. Mire *μικρός* praeferit Elmsl. ex Laur. b. Ricc. Vat. *σμηρός μὲν εἰπεῖν (λόγος)* 1154. *σμηροῦ λόγου* 1165. καὶ *σμηρά καὶ δίκαια καὶ τὰναντία (κλύειν)* Ant. 663. οὐ *σμηρῶν κακῶν* Trach. 868. *σμηροῖς ἀπιστεῖν* 1219. ἀπὸ *σμηροῦ κακοῦ* Ai. 1057. *σμηροὶ λόγοι* El. 407. Hic etiam Suidas v. πολλά *τοι* retinuit *σμηροί*. *σμηρά μὲν τάδε* 442. οὐ *σμηρά νόσος* inc. XXVI. I (681 D.). — Ita *σμηρόν* εἰπεῖν El. 1475. *pauca dicere*. ἐπὶ *μικρόν* Flor. Γ. Laur. a. b. (Laur. a. coniunctim, et adscribitur *σμηρόν*, non pro glossa, ut refertur in schedis Elmsleii, sed tanquam scripturae diversitas); mira res, cum nec sensui nec versui sic satisfiat. — *Homineμὶ σμηρός* aliquando significat *infirmum, nihil opibus valentem*. *ἐρημία με — σμηρόν τιθῆσιν* Oed. Col. 962. καίτοι *σμηροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῆμα πέλονται* Ai. 158 an. — 3. Locutio notanda ὁ τοξότης *ἔοικεν οὐ σμηρόν φρονεῖν* Ai. 1099., ubi quod contra libros olim et schol. Ar. Ach. 710. Eust. p. 851, 60. a Lobeckio et Hermannō receptum est, *σμηρόν* (*σμηρά* vulgabatur), nunc prima manu Laur. a. et Flor. Γ., in quo est *μικρόν*, firmatur. — 4. Notandae etiam locutiones *adverbiales*. οὐ *κάτωδα* πλὴν ἐπὶ *σμηρόν* φράσαι El. 406. Aug. b. marg. Turn. Laur. a. b. a prima manu *σμηρῷ*, in Lips. b. ante correctionem fuit ἐπὶ *σμηρῶν*. οὐδ' ἐπὶ *σμηρῶν λόγων* ἔτ' ἔσχει *μνηστὶν (σου)* Ai. 1247. *ne verbis quidem temus*, i. e. *ne minimum quidem*. τοῦμόν ἐν *σμηρῷ μέρος ποιοῦμενοι* Phil. 496. *vilipendentes*. v. μέρος. Cod. Ven. *σμηροῖς*. — Gradus comparationis huius formae non comparent.

Σμύρνα myrrha. βωμός *ἀτμιζων πύρρὶ σμύρνης σταλαγμούς, βαρβύ-ρους εὐδωμάς* Laoc. I. 2 (340 D.).

Σός tuus. 1. Legitimus usus adiectivi et transitivus est. Sing. nom. *ἔργον ἤδη σόν* Phil. 15. ἡ φύσις — ἡ σή 863. ἡ κακὴ σή — *ψυχὴ* 1001. τὸ σὸν γέρας 1050. ὁ σὸς πόσις Qed. R. 639. ἡ δ' ἔσω — σὴ *γυνή* 1172. τὸ σὸν ἔσωμα Oed. Col. 305. ὁ τύμβος — ὁ σός 403. ἡ σὴ δύςμορος

παραστάτις 565. τὸ σὸν γενναῖον 575. ἡ σὴ προσγορά 587. οὔσα σὴ πάλαι
 τροφός 764. τὸ σὸν — ὑπόβλητον στόμα 798. ὁ σὸς ξύναιμος 1357. τὸ σὸν
 λέχος Ant. 569. *quas crepas nuptias*. Illustrat Brunckins. τὸ σὸν ὄμμα
 686. πατήρ οὗτος σὸς El. 520. ὁ δυστυχὴς δαίμων ὁ σὸς τε κἄμός 1146.
 πόσις σὸς Trach. 285. σὴ ματὴρ ἄθεος 1025 m. σὸς πατήρ ἐμός 9' ἄμα Ai.
 987. σὸν ἄρα τοῦργον, ρὺν ἐμὸν κεκλήσεται 1347., *quod etiam alio modo*
componi potest. — *geni* νεὸς σὴς Phil. 536. 539. σὴς πάτρας 1393.
 σὴς νόσου 1424. ἀρχὴς τῆς σὴς Oed. R. 49. τοῦ σοῦ πατρός 417. βοῆς
 τε τῆς σὴς 420. μορφῆς — τῆς σὴς 743. σὴς ἔδρας Oed. Col. 112.
 τῆς σὴς ὑπ' ὀργῆς 412. πρὸς ξείνας — τὰς σᾶς 518 m. τῆς σὴς ἀγωγῆς
 668. σὴς χθονός 916. 928. οὔσης ὁμαίμου σὴς 983. χερὸς σὴς 1628.
 τοῦ σοῦ μόρου Ant. 550. σὴς ἀπεισάτου φρενός 980. τῆς σὴς ἐκ φρε-
 νός 1002. πρὸς σὴς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης El. 12. τῆς σὴς τιμῆς 356.
 πατρός τοῦ σοῦ τε κἄμου 410. σὴς δίχα γνώμης 537. σὴς κασιγνήτης
 δίχα 1126. σὴς τροφῆς 1174. τῆς σὴς ταφῆς 1201. σὴς ψυχῆς πέρι 1484.
 σοῦ πατρός ἐξολωλέως Trach. 84. τοῦ σοῦ κακοῦ 770. εὐνῆς τε τῆς
 σὴς Ai. 488. πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου 582. τῆς σὴς οὔνεκα — γυναικός 1090.
 τοῦ δὲ σοῦ φόφου 1095. σοῦ πατρός 1270. τῆς σὴς ὑπὲρ γυναικός, ἥ
 τοῦ σοῦ γ' ὁμαίματος 1290. τῆς σὴς παρθένου inc. CV. 158 (943 D.). —
ant. σὴ δυσθύμῳ ψυχῇ El. 211 ch. μητρὶ σῇ 1022. τῷ σῷ δικαίῳ 1026.
 σῇ προμηθεῖ 1342. σῇ χειρὶ Oed. R. 1510. Ai. 35. 485. τῇ σῇ κυνηγίᾳ
 Ai 37. παιδὶ τῷ σῷ 494. σοὶ — καὶ τῷ σῷ γένοι 500. ἐπὶ σῷ μάλιστα
 καιρῷ Phil. 151 ch. σῇ χειρὶ 1236. ὑπὸ σῷ φθόσῳ κερανῶ Oed. R.
 202 ch. ψήφῳ — τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ 607. δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ 934.
 πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοιρῇ 1302 an. σῷ πόσει Ant. 1181. — *accus.* τὸ
 σὸν ὄμμα Phil. 150 ch. τὸ σὸν πάθημα 337. τὸ σὸν πρῦγμα 341. πρὸς
 οἶκον τὸν σόν 476. σὸν ἐργὸν λιβάδα 1199 m. βάσιν σὴν 1389. τὴν σὴν
 — χάριν 1399. τὸ σὸν φῶνεν Oed. R. 316. ὀργὴν ἐμέμφω τὴν ἐμὴν
 τὴν σὴν δ' ὁμοῦ ναλοῦσαν, οὐ κατείδες; 337., *nisi probanda explicandi,*
qua usus Hermannus, ratio. τὸ σὸν πρόσωπον 447. τὸ γὰρ σὸν — ἐποι-
 κτεῖω στήμα 671. τὰν τε σῶν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν 905 ch. τὸ σόν τοι
 παρὰδειγμ' ἔχων, τὸν σόν δαίμονα, τὸν σόν 1193 ch. τὴν γε σὴν αὐδὴν
 1326. τὸ σὸν μέρος 1509. γεραιὸν — σῶμα σόν Oed. Col. 200 m. ὄμμα
 σόν 245 m. τοῦνομα — τὸ σόν 302. παῖδα σὴν ἐμὴν θ' ἔρῳ ὁμαιμον
 323. τὴν σὴν — τροφὴν 363. τὸν σόν ἄθλιον δόμον 371. κατ' ὁμφὴν
 σὴν 556. σὲ — καὶ τὸ σὸν κἄρα 754. πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους
 854. γένος τὸ σόν 872. τὴν σὴν — τέρψιν 1123. τὸ σὸν κἄρα 1183.
 τὴν σὴν Ἐρινύν 1301. τὸ σὸν μέρος 1368. Ant. 1049. τὸ σὸν θάκνημα
 Oed. Col. 1382. τὸ σὸν — ἄχος 1709 m. τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σόν —
 ἀδελφόν Ant. 45. τὸν σόν βίον 83. τὸ σὸν δέμας 893. τὸ σὸν χυός El.

74. τὴν σὴν ὀμαιμον 317. 521. χῆρα σὴν 591. τὴν σὴν φύσιν 599. τὴν σὴν ἐμφοράν 779. σὸν ἢ καμὸν γένος 953. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόνα 1099. *quod memoras omien.* εἰς τὸ σὸν τόδε στέγος 1154. δέσποιναν εἶναι τήνδε σὴν; Trach. 408. τὸ σὸν στέγρον 481. σὴν ἐξ Ἰσού κοιτὴν χάριν 485. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω πατέρα 736. τὸ σὸν φέρων δώρημα 755. τὸ σὸν μόνης δώρημα 772. στόμα σόν 973 an. πατέρα σόν 1127. τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον 1132. σῶμα — τὸ σόν 1200. τὸ σὸν θεοῖσι δεικνὺς ἔργον 1239. σὴν πρόσψιν Ai. 70. τὸν σὸν ἐνστάτην 104. τὸ σὸν ὄμμα 167 an. τὸ σὸν λέχος 486. πατέρα τὸν σόν 501. Oed. R. 955. παῖδα τὸν σόν Ai. 505. τὴν σὴν πράξιν 779. τὸν σὸν μόρον 975. τὸ σὸν στόμα 1090. Ant. 984. καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα 1126. τὴν σὴν ψυχὴν 1249. τὴν σὴν πείραν Dan. I. 1. (776 D.), *quam dicis.* — *Dualis.* χερσὶν σαῖν Trach. 1055. ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιον παιδῶν Oed. Col. 366. — *Pluralis nominativus.* τὰ σὰ ἔργα El. 609. ἄρθρα — τὰ σὰ Oed. R. 1032. τὰ σὰ ἔπη 1147. πρόσπολοι τε σοί 1549. — *gen.* τῶν σῶν προσώπων El. 1269 m. τῶν σῶν Ἑρακλεῖ δωρημάτων Trach. 665. σῶν ὀμαιμόνων 1137. τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν Ai. 499. τῶν σῶν ὄπλων 1276. τῶν σῶν ἐκτόνων Oed. Col. 594. τῶν σῶν τέκνων 1045. τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων 1202. τῶν σῶν τε καμῶν — κακῶν Ant. 6. τῶν σῶν λόγων 495. παῖδων τῶν σῶν 622. τῶν σῶν ἐκ σπλάγχνων 1053. σῶν φρενῶν inc. LXII. 2 (726 D.). — *dat.* τοῖσι σοῖς κακοῖς El. 1193. Oed. Col. 748. τοῖς σοῖς ἄχεσιν Ai. 153 an. τοῖς σοῖς — ἐν πότοις 986. σοῖς λόγοις Phil. 1253. τοῖς σοῖς μύθοις 1433 an. βωμοῖσι τοῖς σοῖς Oed. R. 16. σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις 425. σοῖς — τάφοις Oed. Col. 412. τροφαῖς ταῖς οἰσίην 1268. τοῖς σοῖς θρόνοις 1295. ἐν δόμοις τοῖσι σοῖς 1344. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς Ant. 387. ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν 536. σοῖς δόμοις 1066. ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυσβολαῖς 1255 m. τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν Cedal. I. 1 (307 D.). — *accus.* τὰ σὰ — ἀλγήματα Phil. 339. εἰς μέλαθρα σὰ 1414. ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ Oed. R. 203. τὰς σὰς οὐ μενεῖ τοιάδ' ἀγὰς 295. τὰ σ' ἐκφῆνω κακὰ 329. cf. El. 1491. καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη — καὶ τὰ σὰ Oed. R. 405. σὰς ὄψεις 1327. τοῖς σοῖς πόνοις Oed. Col. 384. δόμους τοὺς σοὺς πατρώους 762. τοῖς σοῖς θρόνοις 1382. τὰ σὰ κρηγύματα Ant. 449. λόγους τοὺς σοὺς Kl. 307. τὰ σὰ — δῶρα 351. φίλους — σοὺς 360. τοὺς σοὺς τρόπους 1040. ἐς δόμους σοὺς Trach. 184. τὰ σὰ κράτη Θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σοὺς Ai. 994. — *His pauca adde exempla, in quibus sός non attributum est, sed praedicatae notionis munere praeditum.* ἐγὼ δέ, σός, καὶ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ πότμου ἀπενθεῖς Oed. Col. 1325. Hoc enim si resolvas, exit ὃς εἰμι σός. πάτερ, σός εἰμι Ant. 631. οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοῦργον El. 288. ἢ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρα; τόδε;

1168. τοῦτο δ οὐχὶ σόν 1206. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν 1462. ἤκουσα τοὺς ταύτας ὅτι σοὶ πάριες εἶεν οἱ νεανυστολήχοτες Phil. 546., *quanquam* σοὶ non minus recte pronominis σύ dativus haberi potest. — De articulo firmatum videmus, quod in ὁ ἢ τό generatim dictum, adiectivis addi et omitti sensus discrimine nullo; sic etiam in pronominibus possessivis fieri solet.

2. At pauca exempla adiectivi sunt *passive* dicti, i. e. ut de re *suscep-pta propter alium*, non nos *tangente* dicatur. σῇ, πάτερ, προμηθεύς Oed. Col. 333. τὸ σὸν ἄχος 1709 m. τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον Phil. 1235. i. e. τὸν ἀπὸ σοῦ. Similiter τὴν σὴν ὀργήν Hermannus explicat Oed. R. 337., quod non probō. — Notarunt Blomf. gl. Aesch. Prom. 396. Meinek. ad Menandr. p. 105.

3. Substantive dicitur. εἰ μὲ οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βλε Phil. 976. *ex tua dilione*. ῥᾶστα γὰρ τὸ σόν τε σύ, καγὼ διόλω τοῦμόν Oed. R. 320. τὸ σὸν μόνον πιστὸν φυλάσσω Oed. Col. 631. *quod tuum est*. ὡς τὸ σὸν ξυνηΐ' ἰγώ Ai. 99. *tua dicta*. ὄρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν 1292. *tuum rem, tuum commodum*. Cf. τὸ σὸν σπεύδουσ' ἄμα El. 243. γ. Markl. ad Eur. Suppl. 257. Valck. ad Phoen. 476. ἐπαινέσας τὸ σόν Ai. 1380. *quod tibi videtur, decretum tuum, tuas rationes*. Minime Loccella probandus ad Xen. Eph. p. 189., δόγμα, subaudiri iubentem, quod in universa sententia inest. ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σόν El. 567. *e re tua dicam*. — εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῆςδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν El. 363., *quae loquitur, suadet, suppeditat*. καθυβρίζουσα καὶ οὐ καὶ τὰ σά 512. *te tuaque*, i. e. quae te tangunt. εὖ φρονῶ τὰ σά Ai. 486. ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά 1240. Sed οἱ σοὶ cognati sunt. ἐχθρὸς ὢν τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ Oed. R. 416. ὀρθῶς τῶν γέ σῶν τελεῖς ὑπερ 1448.

4. Praeterea singultim advertenda haec. a. De *dorismo* disceptari vix potest; si enim articulum exceperis et quaedam demonstrativi generis pronomina, nullam vocabuli genus eius affectionis videtur patientius. Trach. 1025 m. pro σά Laur. a. σὰ (sic); ultra non exstat discrepantiæ scripturae. — b. Non necesse semel ponitur, ut tamen vim sententiae addat. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρὸν Oed. R. 324. Semel etiam molestius, cum membrum orationis alterum pari dignitate praeditum eo careat. καὶ σ' ἀμφιπλήξῃ μητρὸς τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς. ἔλξέ πότ' ἐκ γῆς τῆςδε δεινόπους ἀρά Oed. R. 417. — c. Aliquando vocalis brevis in σά apostropho eliditur, etsi in pronomine vis aliqua pronuntiandi inest; quae vis iam Marklandum offendit ad Eur. Suppl. 257. ν. σύ. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοὶ γε καὶ τὰ σ', εἰ τάλας, ἀλγύματα Phil. 339. οὐ μῆποτε τὰμ', ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σ', ἐκφῆρω κακὰ Oed. R. 330. καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη ὀργῇ λειλέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπῳ, δοκεῖ

405. τὰ γοῦν σ' ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος El. 1491. Eo molestior res est, quod insequitur distinctio. — d. De scriptura dicendum aliquorum locorum. Oed. Col. 539. v. τεός. In Oed. R. 570. cum opus esse videatur adversativa particula, recte videntur Brunckius et Hermannus quanquam improbante Porsono ad Med. 461. dedisse τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα καὶ λόγοις ἂν εὖ φρονῶν. Sic Laur. a. b. Pal. Lips. a. membr. Mosq. a. Dresd. a. b. et, ut videtur, Florr. tres. Aldus et Eif. ex nescio quibus codd. τοσόνδε, Triclinius sensu melius τόσον δέ γ' οἶσθα.

Σόομαι, σοῦμαι *propere*. φίλος ὅστις ἀνὴρ φησι παρῆναι, σούσθω, βάτω Ai. 1393 an. Verbum hic commemoravit Eust. p. 62, 46. 1792, 6. v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 265.

Σούριον promontorium. ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουρίου Ai. 1199 ch. Respicere videtur Eust. p. 649, 53. cum non nominato auctore memorat ἱερὴν ὑπὸ πλάκα Σουρίου.

Σοφία sapientia. σοφία δ' ἂν σοφίαν παραμείψειν ἀνὴρ Oed. R. 503 ch. σοφία γὰρ ἐκ τῶν κλεινῶν ἔπος πέφανται Ant. 616 ch.

Σοφίῳ callida arte perficio. ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δὲ σοφισθῆναι Phil. 77. Suidas v. σοφίζω, λόγοις ἀπατῶ, αἰτιατικῇ.

Σόφισμα artificium. μὴ — κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα Phil. 14. Respicit Eust. p. 778, 22.

Σοφιστής sapiens. ψυχὴ γὰρ εὖνους — κρείσσων σοφιστοῦ πατρός ἔστιν εὐρέτης Alet. I. 2 (88 D.). πατρός εὐρέτης coniungi puto. μέν' εἰς σοφιστήν τὸν ἑμὸν inc. CV. 161. (946 D.) apud schol. Pind. Isthm. p. 36. praemittentem verba σοφιστὰς μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητὰς. Idem schol. II. o. 410. spectat, exscriptus ab Eustathio p. 1023, 13., et Hesychius cum scribit v. σοφιστήν, πᾶσαν τέχνην σοφίαν ἔλεγον, καὶ σοφιστὰς τοὺς περὶ μουσικὴν διατρίβοντας καὶ τοὺς μετὰ κιθάρας ᾄδοντας. Cf. Athen. p. 632, b. Tonum generis docet Etym. M. p. 436, 12.

Σοφός. 1. sapiens, peritus, mente vel arte valens. σοφὸς ὥφθη Oed. R. 509 ch. ἄνδρα, καὶ τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχροὺς οὐδέν Ant. 706. οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ Ai. 578. ὅστις σε μὴ λέγει γνώμη σοφὸν φῖναι — μῶρός ἐστ' ἀνὴρ 1353. σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνοουσί Ai. Locr. II. (12 D.). De hoc senario a nonnullis Euripidi tributo, a longe certioribus auctoribus Sophocli, v. Brunck. l. c. et Dindorf. ad Ar. fr. 289. σκαιοῖσι πολλοῖς εἰς σοφὸς διόλλυται inc. VIII. (660 D.). οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν XXX. 1 (688 D.). θεὸν τοιοῦτον ἐξεπισταμαί, σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀέι XLIX. 2 (707 D.). ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν XCI. 2 (772 D.). χωρῶμεν — εἰς τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα C. 2 (779 D.). Inprimis etiam de vate dicitur. σοφὸς οἰωνοθέτης Oed. R. 484 ch. σοφός γ' ὁμοίως (ὁ μάντις ἦν) 563.

πῶς οὖν τόδ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ἤυδα τίδε; 568. σοφὸς σὺ μάντις Ant. 1046. εἰ Κάλχας σοφός Ai. 770. — 2. Aliquando *prudentis* potius et *callidi* significandi vis inest. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κάγαθος κεκλήῃ ἅμα Phil. 119. σοφὸς παλαιστής κείνος 429. φωτὸς γλώσση δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ 438. ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν 1003. σοφὸς πεφυκῶς οὐδὲν ἔξαιυδᾶς σοφόν 1228. De Ulixē sermo est. ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφούς λόγῳ μύτην θνήσκοντας El. 62. σοφὰ τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλήσθαι 1078 ch. ὥσπερ οἱ σοφοὶ Aeth. I. 2 (26 D.). γλώσση σοφόν Alod. XI. 10. σοφὸν κυβετήν inc. XXVIII. 2 (686 D.). — 3. De re dictum, inprimis mente et inventis eius. αἱ σοφαὶ γινώμει Phil. 429. οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασεῖς σοφὰ 1239. τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1230. γνώμας ὑποστήσας σοφάς Ai. 1070. γνώμας λειπομένα σοφᾶς El. 466 ch. τοῦ σοφοῦ 1004. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνης ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων Ant. 362 ch. *artis solertia praeditus*. Sed non persuadet C. Matthiae Qu. Soph. p. 14 sqq. haec prioribus continuanda esse. βραχεὶ λόγῳ καὶ πολλὰ προσκεῖται σοφὰ Alet. II. (89 D.). χρόνος. — πόλλ' ἀνευρίσκει σοφὰ μαιόμενοις inc. VII. 3 (658 D.). πάντα προσφέρων σοφὰ XLIV. 1 (702 D.). — *Comparativus* prima significatione dictus est: πῶς — Διὸς γενομένην εὖ φρονεῖν σοφώτερος; Polyx. III. 7 (470 D.). Altera: φρονιζέσθ' ὥς τούτοις καὶ σοφώτεροις ἄλλοις τούτων πλείωσιν μαχόμενοι El. 1362. — *Superlativus* prima significatione praeditus est: τοὺς δ' αὖ μέγιστους καὶ σοφωτάτους φρενί Ai. Locr. IV. 1. (14 D.); *de re sollerter inventa* idem dicitur χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας ἐφεῦρε Palam. I. 2 (380 D.).

Σοφῶς sapienter. βουλευῶν σοφῶς Phil. 421. Ridicule dicitur ἐγὼ μάγιμος ἀγνίσω σοφῶς Phaeac. II. (601 D.).

Σπάνις indigentia. ὥστε μὴ σπάνιν ποτὲ σχεῖν τοῦ βλου Oed. R. 1461. ἦν δὲ του σπάνιν τίν' ἰσχῆς Oed. Col. 507.

Σπανιστός parvus. σπανιστοῖς δωρήμυσι Oed. Col. 4. Affert Suidas cum versibus sequentibus duobus γ. σπάνις.

Σπάρραγμα. ὄσων σπαράγματ' ἢ κίνης καθήγισαν Ant. 1068. *lucerna mortuorum cadavera*. V. Abresch. ad Aesch. Sept. 1036.

Σπάρραγμός convulsio. ὥς — διώδυνος σπάρραγμός· αἰτοῦ πνευμένῳ ἀνθήψατο Trach. 775. πρὶν ἐμπέσειν σπαράγμον ἢ τιν' οἶστρον 1244.

Σπάρραγον. Pluralis usitatus *fascias*, quibus pueri in cunis involvuntur, significans, inde quidquid de illa infantiae aetate admonet, munimenta, crepundia. δειρόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀτελείωμην Oed. R. 1035. V. Intpp. Pedum perforatorum notae significantur. Memorat Eust. p. 88, 16. 1097, 25.

LEX. SOPH. II.

Zz

Σπάρτη urbs. ἢ αἱ Μυκῆται γροῖεν ἡ Σπάρτη τε Phil. 325. Σπάρτης ἀνάσσειν ἤλθεσ Αἰ. 1081. εἰς ἀπὸ Σπάρτης (ἦρ) El. 691. τῇ τοὺς ἐν Ἀργεὶ καὶ κατὰ Σπάρτην θεοὺς Lac. III. 2 (339 D.).

Σπαρτός satus. σπαρτὰκ ἀπ' ἀνδρῶν Oed. Col. 1531. Thebanorum cognomentum.

Σπασμός convulsio. βρυχώμερον σπασμοῖσι Trach. 862. Ἰθαλφεν αἷης σπασμός 1072.

Σπᾶω proptie vello. σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην Trach. 687. κόμην σπῶσα Oed. R. 1243. σημεῖα δ' οὔτε θηρός, οὔτε του κινῶν ἐλθόντος, οὐ σπάσαστος ἐξεφαίρετο Ant. 258. adsignificata laceratione. *Passivum*: ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος Trach. 783. de humi pro-
iecto. Proprio significandi generi adiicio etiam de *anibus* dictum *anibus* se incessentium σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοραῖς Ἰγνῶν Ant. 990. σπαραττόντας ἀλλήλους φορικῶς ὄντι schol. bene, dum ne φοραῖς male esset interpretatus. — Tralatam dictionem habet ἀλλά σ' Ἰσπασεν πειθῶ κακοῦ πρὸς ἀνδρός El. 551. abripuit, pellexit. — Tyr. XV. 5. corrigendum πλὰ θεῖσα diximus v. πέλῶ.

Σπείρα spira. Proprium de *anguibus*. στεφανωσαμένη δρυὶ καὶ πλεκταῖς ὁμῶν σπείραισι δρακόντων Rhizot. II. 6 (480 D.). — De *tortis retium funibus*: ἄγει — πόντου τ' εἰραλλαν φύσιν σπείραισι δικτυοκλώστοις Ant. 346 ch. — De *tono* v. πείρα.

Σπείρω sero, spargo. Illa priore significatione de *generanda prole* dicitur. οὐκ ἔσον καρῶν ἐμοὶ — ὅτ' ἔσπειρε El. 523. παῖδας, οἷς κεί-
νός ποτε γήτης ὅπως ἀρουραν ἔκτοπον λαβὼν σπείρων μόνον προσεῖδε κάδαμῶν ἄπαξ Trach. 33. Locutio γήτου notioni accommolata; nec enim παῖδας σπείρων προσορᾷ. — Ἀτρέα δ', ὅς αὐ σ' ἔσπειρε Αἰ. 1272. Item *passivum*: ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη Oed. R. 1498. illud quidem de *matre* dictum, ut persaepe γενρᾶν et φύειν. Multis hanc verbi vim exponit Schrader. Anim. ad Musaeum p. 222. (161 Lips.). — Altera vi dicitur de *dictis et fama spargendis*. μὴ — σπείρῃ ματαλὰν βάζειν εἰς πᾶσαν πόλιν El. 632. Affert Moschop. Dictt. Att. v. μάτηρ. μὴ σπείρε πολλοῖς τὸν παρόντια δαίμονα Tyr. XIII. I (585 D.). Dativum in eiusmodi locutionibus minus legitimum tetigit Valck. ad Herod. IX. 16. p. 1060.

Σπένδω libo. παρεστίους σπένδοντα λοιβάς El. 262. πῶς θεοῖς εὐξέ-
σθε — αἰθεὶν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι; Phil. 1022. Ἰσπεισα βαυῖς κύλικος ὥστε δεύτερον Capt. VIII. 9 (49 D.). ὥστε dubitabile videtur.

Σπέρμα semen. Nou dicitur proprie, sed vel de *subole*, vel de *origine humana et genere*. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως Phil. 364. 578. 1055. ὦ γεραίου σπέρμα Λαέρτου πατρός Αἰ. 1372. ὦ σπέρμ' Ἀτρείως El. 1500. ὦ σπέρμ' ὁμαιμον Oed. Col. 329. ὦ Ζεῦ — μὴ ποτ' εἰσέδοιμ' σε πρὸς

τοῦμόν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι Trach. 303. κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σὺν ὁρμαιόνοι 1137. *Rarus eo sensu pluralis.* πρὸς τὼν ἱμαν- τοῦ σπερμάτων Oed. Col. 606. ὃ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδε 1277. — *Eius significationis fons et via aliquando prostat manifestius: ὃ γάμοι, γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φντεύσαντες πάλιν ἀνίτε ταῦτόν σπέρμα* Oed. R. 1405. *μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσα* Oed. R. 1246. gl. παιδῶν. *τουντέστι τοῦ Οἰδίποδος.* — *Alterius significationis origo ex his patet: εἶρος εἰ σπέρματος—πατρώδην* Oed. Col. 214 ch. Reis. σπέρμα τὸ σόν. — ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντας' Ἐρχομεῖδαν Ant. 963 ch. i. e. μετέσχε τοῦ σπέρματος. Hinc semel audacissima licentia posuit poeta: τοῦμόν δ' ἐγώ, καὶ σμικρὸν ἔστιν, σπέρμ' ἰδεῖν βουλίσομαι Oed. R. 1077. quod cum audientes libenter ita sint intellecturi *meum prolem cognoscere desidero*, significat tamen *a quo prosatus sum*. gl. γένος γρῶναι. Eodem modo Euripides in Bellerophonte dixit fr. XX. 4. *χῶτῳ σπέρμα γενναῖον* πρὸς ἧ et v. 11. ἔστις δὲ γαυρὸν σπέρμα γενναῖον ἔ' ἔχων βλου σπαρτίζει.

Σπερχεῖος Sperchius fluvius. τὸν εὐροον Σπερχεῖόν Phil. 490. *Σπερχεῖο τε παρ' ὄχθαις* 716 ch. Fortuito errore scribi apud Hermannum puto Σπερχεῖον. Accentum docet Arcad. p. 44, 20.

Σπεύδω. 1. festino facere, 'adsignificata vi intente et studiose faciendi. ἐγὼ δὲ σὺν χαρῇ λόγους τοιούσδ' ἔχουσα' Ἰσπευδον El. 923. ὥς σὺ δ' οἱ θέλεις σπεύδης Trach. 333. σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεύκρον ἐν τάχει μολεῖν Ai. 791. *festinate efficere.* ἰδὼν Ἰσπευσα τὸν στρατηλάτην — τὸνδ' ὁρμώμενον 1202. τὸ σπεύδειν δὲ σοὶ καὶ τῷ παραινῶ Phil. 616. σπεύδειν ἀπὸ φντήρος Oed. Col. 904. οἱ μὲν ἐξηρησμέτροι σπεύδουσιν 1021. *festinant cum praeda effugere.* — 2. *operam do, facio studiose.* καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοῦμόν αὐτῆς El. 243. δὲ σπεύδει θανεῖν Ai. 799. *qui decrevit.* σπεῖσον κολήν κάπετόν τιν' ἰδεῖν 1144. quod etiam ad prius significandi genus referri poterit. ἄλλοι γάρ οἱ σπεύδοντες Oed. Col. 1027. i. e. οἷς μέλει τοῦτο. — Quo sensu dictum sit σπεύδουσαν αὐτήν, Ter. 525 D. (apud Br. deest, inventum in libro Herodiani π. μον. λέξ. p. 36, 23.) non clarissime perspicitur; videtur autem de Philomela dici casum suum pallio intextentem studiose.

Σπῆλα fringilla. κάτω κρέμαται, σπῆζ' ὅπως ἐν ἔρκειν Naupl. 382 D., a Brunckianis abest, ex Herod. π. μον. λέξ. p. 32, 21. protractum, qui idem tenorem docet.

Σπῆλας scopulus. ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι Laoc. II. 3 (341 D.). — *glarea, ψῆ κατ' ἀγκας σπιλάδος* Trach. 675. *intus enim proiectum in domo villum dicit, sed et lapidem apte interpreteris.* Verba illa affert Eust. p. 751, 52. 1071, 9.

Σπλάγχχνον. Non legitur nisi tralate, et bifariam quidem. τῶν ὧν ἐκ σπλάγχχνων ἕνα νέκυν — ἀντιδούς ἔσσι Ant. 1053. de visceribus, i. e. genere proximum. ὁδὸς — ἀνάσσυσα δὴ μάλιστα τοῦμὸν σπλάγχχνον Ai. 974. *meum animum.*

Σποδός cineres; et *arne* quidem s. *sacrificii*: ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεία σποδῷ Oed. R. 21. ἐπὶ σποδῷ μυδῶσα κηκὶς μηρῶν ἐτήκετο Ant. 994. Sed *mortui cremati*: ἐν βραχεὶ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν El. 748. v. σῶμα. ἐν τῇδε — σποδῷ 1111. ὃς σ' ὠδέ μοι προῦπεμψεν ὅντι φιλάτης μορφῆς σποδὸν τε καὶ σκιάν 1148. ὃς ἦν γάρ μοι σὺ προῦθηκας σποδόν 1189. Cod. Harl. σποδῷ. — Accentum enotavit Arcad. p. 47, 23.

Σπολάς. καταστίχτου κυνὸς σπολάς Αἰβύσσα, παρδαλήφορον δέρος Ai. Locr. VI. 2 (16 D.). διφθέρα ὁποιοῦν explicata schol. Ar. Av. 934. v. δέρος. Suidas Sophoclis versus ipse quoque asserens addit οἱ δέ, ξφαπτόν δερμάτινον. παρήχθη γάρ ἴσος ἐκ τοῦ ἐπιφέρειεσθαι. Idem Pollux spectat VII. 70.

Σπορδὴ proprie libatio. Διὸς σωτηρίου σπορδὴ τρίτου κρατῆρος Naupl. I. 2. (375 D.) v. τρίτος. Tralate vinum. ἦν δὲ κάμπλου σπορδὴ Polyid. IV. 2. (464 D.) in penu bene instructo recensetur. De inc. CV. 30, I. v. σπορδὴ.

Σπορά. 1. genus. τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν; Ai. 1277. — 2. *suboles.* Εὐρύτου σπορά τις ἦν; Trach. 315. οὐκουν — Ἰόλην ἔφασκες Εἰρήτου σποράν ἄγειν; 419. θάλλων εὐγενεὶ τέκνων σπορᾷ Ant. 1149. — Apud Thebanos, qui eidem σπαρτοί, paulo aliter dicitur Bacchus ἐνναίων — ἄγρου τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος Ant. 1112. quippe ex satis draconis dentibus orti.

Σπόρος fetus. φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον Phil. 700. πόρον sueto vitio Laur. a. Rice. πόρων Par. B. Vat. Sed. Ven. σίτον, Flor. apud Herm. καρπὸν, utrumque et interpretatione.

Σπουδάζω operam do. οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βλον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιῆσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις Oed. Col. 1145. Versum cum aliis duobus affert Suid. v. βᾶρος.

Σπουδαῖος gnavus, industrius. τὸ πᾶν σπουδαῖον, ἡσυχᾶν inc. XXIII. 6 (678 D.). — Inde δώσων ἰκάνω τοῦμὸν ἄθλιον δέμας σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν Oed. Col. 583. quod expetatur non dignum. — Regulam accentus sanxit Arcadius p. 42, 28.

Σπουδὴ studium, opera. ἥ τοι καίριος σπουδὴ — ὕπνον κἀνάπαιυαν ἤγαγεν Phil. 633. post laborem quiescere licet. σὺν σπουδῇ ταχύς 1207. non celeriter festinans, sed tanto studio festinans. ὅτου χάριν σπουδῇ ἔθου τήνδε Ai. 13. οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπως σπουδῆς δικαίως μῶμος ἄπτεται

ποτε Thyest. II. 2 (235 D.). Etsi enim praecedit ὡς τάχος σπεύδωμεν, sententia sequens magis *causam festinandi* quam ipsam *festinationem* tangit. — Eodem refero σπουδὴ γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐγκεχυρμένη πρὸς τῶν θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη inc. CV. 30. 1 (823 D.). Sic enim apud Bekkerum legitur Anecd. p. 373, 1., ut significetur *res intus gnauiter peragenda*. Vitiose apud Dindorsium refertur σπονδὴ. — *strenuitatem s. gnauum ingenium* significat τύχη — σπονδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια Oed. R. 778.

Στάζων gutta, φόνου μυδάσας σταγόνας Oed. R. 1278. — De accentu eius generis sanxit Arcad. p. 10, 20.

Στάζω stillo. στάζει — φοβιον τόδ' — αἷμα Phil. 772. ὁπὸν ἀργι- νεφὴ στάζοντα τομῆς Rhizot. I. 2 (479 D.). — mano. κῆρα στάζων ἰδρωῶτι καὶ χέρας ξεφοκτόρους Ai. 10. Cur στάζων ἰδρωῶτι *sudore fatigatum* interpretetur Hermannus, non dispicio. χεῖρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος El. 1413.

Σταθμάομαι indico. εἰ χρή τι κάμει — σταθμάσθαι Oed. R. 1111. V. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 360.

Στάθμη amussis: v. Valck. Anim. ad Ammon. p. 108. Dissen. Expl. ad Pind. p. 404. τοῖς μὲν λόγους τοῖς σοῖαι οὐ τεκμαίρομαι, οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκῇ στάθμη Cedal. I. 2 (305 D.). Scilicet filum dealbatum in albo lapide vestigium sui non efficit, v. Phot. 217, 9. schol. Plat. p. 323. et Suid. v. λευκῇ στάθμη. Minime opus in poeta ἡ ὃν λευκῷ λίθῳ corrigere. τέκτορος παρὰ στάθμην λόγτος Oen. III. 5 (421 D.). lineam regula indicatam persequentis. — De Naupl. V. 2. v. σταθμός, ibilem de accentu.

Σταθμός. A duabus significationibus verbi ἰσθάναι, de collocando pariter et de pendendo dicti, duae diversissimae exoriuntur vocabuli σταθμός significationes; altera sedis et habitaculi, etiam stabulorum, ἔκωσάν μ' ἄγων — ἡ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβολίας σταθμά Phil. 487. χειμῶν — τὰμὰ τ' εἰς ἔπανλ' ἐγὼ ἤλαννον, οὐτός τ' εἰς τὰ Λατοῦ σταθμά Oed. R. 1139. σταθμά hinc commemorat Philemo apud Br. et Eustathius p. 257, 8. 726, 27. Eodem redit εἰ σταθμοῖσι τοῖςδε μὴ — κύρουν ἐγὼ πάλαι φυλάσσω El. 1323. ἐν ταῖς παραστάσι schol., ad iannam. Altera ponderum est. ἐφεῦρε σταθμῶν ἀριθμῶν καὶ μέτρων εἰρήματα Naupl. V. 2 (379 D.). — Accentum verbalium in *μοῖς* legitimus ab Arcadio notatur p. 58, 13. indeque simul de στάθμη contrario tenore notando constat.

Στάλαγμα stilla. φουσιῶν ὀξείαν ἐκβάλλει προήν — φοινίου σταλάγμα- τος Ant. 1224. αἷμα ἐξέπνευσε schol.

Στάλαγμός stilla. σμύρνης σταλαγμούς Laoc. I. 2 (341 D.).

Στάσις *dissidium, controversia*. τί τὴν ἄβουλον — στάσις γλώσσης ἐπύρασθε Oed. R. 634. Respicit hoc Phrynichus App. Soph. p. 18, 3. πικρῶ μὲν εἰς λόγου στάσις τοιάνδ' ἐπιλθών Trach. 1169. φάνοι, στάσεις, ἱρις, μάχαι Oed. Col. 1235 ch.

Στάτος *constitutus*. στατοῖς λίκνοισι inc. LX. 2, 2. (724 D.) v. λίκνον. — *signatus*, de aqua. στατόν εἰς ὕδωρ Phil. 708 ch.

Στάχως *spica*. λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν inc. XI. 1 (698 D.). — Tenorem docet Herod. π. μον. λιβ. p. 31, 18.

Στεγάζω *secundum formam tegere significet oportet*. At El. 771. ἔπανον — ἐμὲ στεγάζειν ἥδύν *dubium non est*, quin scholiasta recte explicuerit ἔχειν: dictum igitur de somno *membra fessi amplecto*. Affert hoc Eustath. p. 632, 31.

Στεγανός *tectus*. λευκῇ; χιόνος περιθῆμι στεγανός Ant. 114 an. Active idem vocabulum posuit Aeschylus Ag. 349.

Στέγη *tectum*. Praecipue de domo dicitur, eoque sensus *singularis* promiscuus est et *pluralis* numeri usus. καὶ πόδας στέγης; Oed. R. 1164. εἶναι καθαροῦ τήδε τὴν στέγην 1228. ἔθι στέγης ἔσω 1515. ὑπὸ στέγης ἔσω Ant. 1233. ἔσω στέγης Trach. 201. ἔσω στέγης χωρῶμεν 402. καί τι καινίζει στέγη 864. πῶν οὖν τίς δυνάων ἐξοδοποιεῖν στέγης El. 20. τῆςδ' ἀποσιῆναι στέγης 900. τήδε τὴν στέγην 1489. ὑπὸ στέγῃ Tym. I. 2 (563 D.). — τὰς ἐμὰς στέγας ἴκου Oed. R. 533. στέγαι μὲν αἶδε 927. ἔσω στέγας (παράγεται) 1384. ἰὼ στέγαι φίλων ἐρήμοι 1396. πορευέσθω στέγας Trach. 328. Inprimis autem cum *domi* et *intus* significatur, *pluralis* numerus solus reperitur, οὐκ εἰ — κατὰ στέγας Oed. R. 637. κατὰ στέγας θακοῦσιν ἰσουργοῦντες Oed. Col. 338. κατὰ στέγας κλέω El. 274. Αἰγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας 1300. — Semel de *conclavi* dictum est, κάμππτει στέγῃ Oed. R. 1262. — Sed de quolibet habitaculi genere dicitur, *antro*, *tentorio*, etiam *lustris* s. *latibulis* ferarum, et sic quidem, ut *pluralis* numerus uno solo exemplo comprobetur Phil. 1246. ἁμείψας τάςδε περιήρειας στέγας. De eodem *antro* dicta haec sunt: βαιῖ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ Phil. 286. αἰκουμένη στέγῃ 298. De *scroba subterranea*: ἐν τοιαύτῃ ἔδωκα τυμβεύσει στέγῃ Ant. 879. ἐν κατώρηχος στέγης 987. ἐν κατηρεφῇ στέγῃ El. 374. Suid v. κατηρεφῆ. — De *tentorio*: πρὸς κλον' ἐρκέλου στέγης Ai. 108. ἔνδοθεν στέγης μὴ ἔξω παρήκειν 728. Quamquam haec secundum *κλισίας* Homeri magis domuum similitia finguntur. — De *latibulo leporis*: δραπέτιν στέγην ἔχων Dolop. I. (184 D.). — De *corte*: ῥάχοισιν ὀρχύδος στέγης inc. CV. 150. (935 D.) v. ὀρχάς. — Tonum notavit Aicad. p. 104, 24.

Στέγος *dimus*. πλήρης ἀτης — στέγος Ai. 300. ἔχουσιν δ' ἀγγῆσαν ἥμνοσι στέγος inc. LXXII. 1, 2 (742 D.). — Sic *urna* dicitur, in qua

cineres Orestis defuncti repositi credebantur: σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος El. 1156.

Στέγω *lego*. Vim a propria habet deflexam duplicem *tuendi*: πύργοι μὲν, οἱ πόλιν στέγουσαν Oed. Col. 15. Testatur secundum libros Suidas v. στέγω. Doederlinus coniecitabat στέφουσαν, quod refutavit Reisingius C. C. 244, ipso male interpretatus occidit, v. Herm. — et *con- tinendi rem reconditam*: τὸ δ' ἄγος ἵσθι σῶμα τοῦ κείνου στέγον El. 1107. — Transfertur ultra ad *celandi silentio* significationem, τί χολή — στέγειν ἢ τί λέγειν Phil. 136 ch. ἤξει — κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω Oed. R. 341. τὸ γὰρ γυναιξὶν αἰσχροὺς ἐν γυναιξὶ δεῖ στέγειν Phaedr. VI. 1 (609 D.). Ita *passive*: μόρον παρ' ἑμῶν εὖ στεγοίμεθα Trach. 593. De Oed. R. 11. v. στέγω.

Στενπτός constipatus. στενπτή γε φυλλάς Phil. 33. Memorat hinc Eust. p. 778, 54., et interpretationem verbis poetae substituens χαμυλ στρογαὶ φυλλάδες p. 434, 11.

Στείχω. Imperfecto tempus flectitur, ipsiusque illius unum exemplum est Trach. 47. Proprie significat 1. eo, *incedo*. στείχειν ἴσω Oed. R. 97. ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰουκάστην 632. στείχων δ' ἱκροῦμαι τοῖςδε τοὺς χώ- ρους 798. στείχε νῦν 1521. γυναιχ' ὄρω στείχουσαν ἡμῶν ἄσπον Oed. Col. 313. ἐμοῦ στείχειν μέτα 645. δόμους στείχειν ἐμούς 649. ἐμοὶ στείχοντι δεῦρο 1153. Affert Suidas v. στείχειν. στείχωμεν ἤδη 1538. τὰν γεύταν ὁδὸν στείχουσαν Ant. 802 m. ὡδ' ὡς ἔγω στείχοιμ' ἂν 1095. ἔνθα — Νύμφαι στείχουσι Βυκχίδες 1116 ch. πρὸς ἔξοδον στείχουσα 1169. στείχε δωματίων πάρος Ai. 73. στείχοντα — πρόσσωθεν 710. στείχειν ἅμ' αὐτοῖς Phil. 971. στείχε προσκύσας χθόνα 1394. παρακτάν στείχων — ὁδὸν Thes. I. 2 (233 a. D.). ὡς νῦν τάχος, στείχωμεν Thyest. II. 1 (235 D.). εἶδον στρατὸν στείχοντα παρ' ἄλλαν πέτρην Past. III. 3 (445 D.). — 2. Item *venio, accedo*, ita quidem ut ea vis non inest in addito aliquo vocabulo, velut δεῦρο, qualia ante apposuimus. εἰ μὴ πέλας Ὀδυσ- σέα στείχοντα — ἐλευσσομεν Phil. 1204. πέλας enim ad ἐλευσσομεν refer- tur. στείχονθ' ὄρω τέτ' ἄνδρα Trach. 178. στείχων ἀγρώστην ὄχλον Alex. III. (83 D.). — 3. Item *discedo, abscedo*. μή μ' ἀντιφώνει μηδέν, ὡς στείχοντα δή Phil. 1054. ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάσαι νεῶς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς 1203. non est ἔστειχον, v. Herm. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν 1388. φέρε νῦν στείχων χώραν καλίσσω 1438 an. ταῦτ' ἀκούσας στείχε Oed. Col. 1395. εἰ δοκεῖ σοι, στείχε Ant. 98. Non intercedo ad *eundi* hoc signifi- cationem *revertentibus*. δέλτον λιπὼν ἔστειχε Trach. 47. στείχοις ἂν ἤδη 621. — 4. Duo sola exempla *tralatam* significationem habent. ἢ σε λανθάνει πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; Ant. 10. τὴν ἄετην ὁρῶν στείχουσαν ἄστοις 186. utrumque de *ingruente malo* dictum. —

Non minus memorabile tam vulgari significatione verbum in fabula Electra tota non legi.

Στέλλω. I. *Formae*. 1. *Activi imperfectum* ἔστειλλον Phil. 493. 567. — *fut.* στελοῦμεν Phil. 636. στελοῦσι 971. στελεῖν Phil. 619. 899. Trach. 609. στελῶν Oed. Col. 299. στελοῦντα Oed. R. 860. — *aor.* ἔστειλα Ant. 165. ἐστείλαμεν Ai. 1024. στείλωσι Phil. 1066. στείλαντος Oed. Col. 741. στελλαντες Phil. 60. — 2. *Passivi praesens* (medii solum aoristum etiam in hoc verbo agnosco, significationem alias desiderans reflexivam) στέλλει Phil. 1402. στέλλεσθε Phil. 464. — *perf.* ἐσταλμένον Trach. 773. — *aor.* ἐστάλην El. 396. Ai. 321. ὃς ἐστάλη Hermannus et prioribus aliter scriptis Dindorfius dederunt Oed. Col. 556. cum libri omnes contra sensum ἀπιστάλῃ scriptum habeant, a Turnebo inde vulgatum sit ἀποσταλεῖς. — 3. *Medii aoristus* ἐστειλάμην Oed. R. 434. στείλαι Niob. I. (393 D.).

II. *Usus*. 1. Prima significatio videtur *apparandi* imprimis *itineris* et rerum eo *pertinentium*. κῆρός γ' ἐπ' ἄλλον ἀνδρ' ὁ Τυδίδης τε παῖς ἔστειλλον Phil. 567. τότε στελοῦμεν 636. Μενέλαος, ᾧ δὴ τότε πλοῦν ἐστείλαμεν Ai. 1024. προδούς μ' ἔοικε κάκλιπ' τὸν πλοῦν στελεῖν Phil. 899., quae duo exempla propter additum πλοῦν explicatius dicta ceteris sunt. His affine est εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεῶς στείλωσι ναῦται Phil. 1066. v. Herm. — 2. Hinc est *mittere* et *mittendo mandare* s. *iubere*. ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὅμοσεν πέλας στελεῖν; Phil. 619. ἣ βλεῖ στελοῦσά σε 971. τὸν ἐργάτην πέμπων τινὰ στελοῦντα Oed. R. 860. σκοπὸς δέ νιν — οἴχεται στελῶν Oed. Col. 299., quae duo exempla etsi ceteris aliquantum dissimilia sunt, non significant tamen quod μεταπέμπεσθαι, sed simpliciter *efficere*, ut quis *veniat*. Rursus hinc distant haec: οἱ σ' ἐν λευγαῖς στελλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν Phil. 60. ὑμᾶς δ' ἐγὼ — ἔστειλ' ἐκείσθαι Ant. 165. Est enim nostrum *beschicken* (*mittere cum mandatis*). Simile est, sed ut non iubeatur quis *venire* sed aliquid *facere*, Phil. 493.: πολλὰ γὰρ τοῖς ἱγμένους ἔστειλλον αὐτὸν ἐκείλους πέμπων λιγὰς αἰτόστολον πέμψαντά μ' ἐκώσσαι δόμοις, ubi vereor ut recte Hermannus eos reprehenderit, qui ἔστειλλον explicant ἐπίστειλλον. Verba enim sic componenda: τοῖς ἱγμένους (recte Herm. *per* eos, qui huc venerunt) ἐκείλους πέμπων λιγὰς ἔστειλλον αὐτὸν — μ' ἐκώσσαι. *Mittere cum mandato* significat etiam οὐκ ἐξ ἐνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ἵπο πάντων κελυσθεῖς Oed. Col. 741. — 3. Ab *apparandi* significatione ductum εὐγμῃ — πανδίκως στελεῖν χιτῶνι τῷδε Trach. 609. Schol.: σκεπάσειν, ἐνδύσειν, περιλεῖν αὐτὸν τοῦτ' ἢ χιτῶνι *instruere ornandi causa*. — 4. At *passivum* significat *missum venire* et *venire universe*. τοῦτ' ἢ γὰρ οὐκ ἐστάλην Ai. 321. Θησεύς, κατ' ὑμῆν οἷν ὃς ἐστάλη, πάρα Oed. Col. 556. Dindorfius pro-

habilius etiam ἐφ' ἁστάλη, quod propius abest a similitudine mendose scripti ἀπεστάλη. Hoc si sequimur, *mitti s. arcessi* significat De misso dictum videas etiam El. 396.: *χωρήσομαι τὰρ, ὅππερ ἐστάλην ὁδοῦ*. — Deinde *proficisci*; inprimis de *maritimo itinere* Veteres dici aiebant, Etym. M. p. 728, 13. Hesychius v. *στειλάμενοι*, explicans praeter *συστέλλαντες* etiam *πλεύσαντες*, Suidas v. *στείλασθαι, ὁδεῦσαι, πλεῦσαι* interpretatus, coll. Gr. apud Creuz. ad Plotin. de Pulchr. p. 356. Wessel. ad Herod. I. 21. Intpp. Tryphiodori p. 457. Wern. — *ἦδη, τέκνον, στέλλεσθε*; Phil. 464. Explicativum dictum est *κατερητύσων δ' ὁδόν, ἣν στέλλεις* Phil. 1402 an. — Denique *mandare*, inprimis *misso nuntio*. τὸ σὸν μόνης δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἰσταλμένον Trach. 773. Interpretor *ἐπισταλμένον*. At scholiastes ὡς ἀπέσταλται ἐπὶ σοῦ sc. ὁ πεπλός, unde colligas, distinxisse cum *ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν, ἰσταλμένον*. — 5. Medium est *μεταπέψασθαι, ad se vocare*. ἐπεὶ σχολῇ γ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμούς ἰσταλάμην Oed. R. 434. gl. *μετεστευλάμην*. Eo sensu et *στέλλειν* et *στείλλεσθαι* Sophocli dici affirmans diversissima miscet Brunckius. — Sed manifestum etiam principalis mediorum significationis exemplum agnoscere videor Niob. I. (393 D.), ὃ ἀμφ' ἐμοῦ στείλαι, quod secundum Athenaei verba XIII. p. 601. a. non potest nisi in *me curando te occurrere* significare.

Στενάγμα gemitus. πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παίωνων τε καὶ στεναγμάτων Oed. R. 5. v. Intpp.

Στεναγμός gemitus. μέλας δ' Ἰδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται Oed. R. 30. Respicit Eust. p. 1194, 32. *στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχρία* — οὐδὲν ἐστ' ἀπὸν 1284.

Στενάξω gemo. μὴ στέναζε Phil. 905. *πατὴρ δ' ἔμψυτον ἄλαστον αἷμα* — *στενάζειν* Oed. Col. 1668 m. *τὸν δ' ἐμὸν πότμον* — οὐδεὶς φιλῶν *στενάξει* Ant. 873 m. cum prolepsi, v. *ἀγυθός* et Lob. ad Ai. 515. p. 299. et Erf. l. c. *πᾶρα στενάζειν* Ai. 961. ὡς ἐκ' ἄτη τῇ μάτην λελεγμένη *στενάξει* El. 1291. — *βοῶν, στενάζων* Phil. 11. in ceteris libris omnibus repertum magna probabilitatis specie *βοῶν, ἐύζων* Dindorfius correxit secundum Flor. Γ. ἡὔζων praebentem.

Στενακτός desendus. ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτός, οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινός ἐξεπέμπετο Oed. Col. 1659.

Στενάχω desleo. *στενάχω* fortior a *στένω* paragoge, et inde ductum *στεναχέω*, contra a *στοναχή* prosatum *στοναχέω* regulae conveniunt et solis antiquorum fontium testimoniis pendenda sunt: v. Buttm. Lexil. vol. I. p. 214., ubi quae iusto durius in Aristarchum dicta sunt, eorum correctionem petas ex Lehrsii Arist. p. 314. — *αἰεὶ στενάχουσα διόλλυσαι* El. 139 ch. *τὸν αἰεὶ πατὴρ δὲ δειλάα στενάχουσα* 1065 ch. — De El. 131. v. *στοναχέω*.

Στερός angustus. στενήν δ' ἰδόμεν παλῖδα Lac. I. (336 D.).

Στέρω. Apud Sophoclem non exstant nisi praesentis exempla. I. *gemo et desseo.* Intransitive dicitur: ἡ πάρεστι μὲν στένειν El. 947. ὥτε μὴ λίαν στένε 1161. τί δὴ ποιεῖ — ἐπιπλοπῶν στένεος 1173. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεος 1202. ἀστακεὶ δὲ σὺν τοῖς παυθένουσιν στένοντες ὤμαρτοῦμεν Oed. Col. 1643. Transitive: ἡ κείρον στέρω Phil. 338. τὰ τῶν πέλας στένειν 340. τὰπὲ σοὶ στένων κακὰ 795. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει Oed. R. 64. αἰεὶ γὰρ ὄμμα σε τὸδ' ἐμὸν στένει διακρόον Oed. Col. 1707 m. ἴσω δμωαῖς προδρήσειν πίνθος οἰκτιῶν στένειν Ant. 1234. τί δὴ ποτ' — ἀμφ' ἐμοὶ στένεος τάδε; El. 1171. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω; 1203. στένειν τέχνην inc. XXVIII, 2 (686 D.). σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν — στένεος LXI. 1 (725 D.). Dubium an transitive dictum sit videtur ἡ σου ὁλοὶ στένει Trach. 843 ch. v. ὁλόος. — 2. Semel tralatum est ad mare procellarum uel ingemiscens. δεινῶν τ' αἶμα πνευμάτων ἐκοιμισεν στένοντα πόρτων Ai. 660. Memorat hinc locutionem Eust. p. 180, 7. 347, 8. 982, 31. 1297, 16. cf. στένος.

Στενωπός angustinus. θυμὸς τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς Oed. R. 1399. de montana via σχιστῇ. Sed στενωπὸς Ἰλίδου inc. LVIII, 2. (716 D.) fauces videtur significare. — De accentu v. Arcad. p. 67, 22. 86, 28.

Στέργημα amoris concitandi medicamentum. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σθένει Trach. 1128.

Στέργω. Imperfectum uno exemplo firmatur Ἰστεργε inc. LII, 3. (709 D.); item uno futurum στέρξω Phil. 456.; aoristus quinque habet: Ἰστερξεν Oed. R. 1023. στέρξαιμι Trach. 988 an., ubi perinutilis coniectura Valckenarii ad Hippol. 874. στέξαιμι a Brunckio recepta est. στέρξας Ai. 211 an., ubi schol. στέρξασαν scribi memorat. στέρξαντες Oed. R. 11., quod non in uno modo Brunckii, Cantabr. August. Dresd. b. Lipsae, inest, sed etiam in Flor. Γ. A., cum ex solo Θ. enotatum sit ceterorum codd. et edd. vett. scriptura στέξαντες. στέρξον Oed. Col. 522 ch. Longe plura praesentis exempla sunt. — Significat I. *amare et diligere*, paulo rarius de viro et muliere. ὥστ' ἐμήτινα — στέρξαι γυναῖκα κείνος ἀντί σου πλέον Trach. 574. ἐπεὶ σε λέχος δουριμύλων στέρξας ἀνέχου θούριος Αἴας Ai. 211 an. De parentum in liberos amore: καὶ δ' ὡδ' — Ἰστερξεν μέγα Oed. R. 1023. οὐτ' ἂν ἀσπῶν τῶνδ' ἂν ἐξέλκοιμι τῷ, οὐτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὅμως Oed. Col. 1526. Laur. a. στέργω νόμω. Laur. b. στέργων νόμω. Par. F. στέργω νόμω. De pietate civium erga reges: ὡς στέργειν ἐμὲ Ant. 292. Adsignificatur placendi notio: στέργει γὰρ οὐδείς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν Ant. 277., quod schol. Aesch. Pers. 253. assert. λόγους δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην 539. τούτους

ἐγὼ τοὺς ἀνδρας οὐ στέργω ποτέ Phil. 456. Affert Suidas v. στέργω.
 ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες Trach. 279. μόνην δ' Ἰστέργε τὴν
 ἀπλῶς δίκην inc. LII. 3. — Item adsignificatur probare et praeferre.
 κείνος τὰ κείνου στεργέτω, καὶ τὰδε Ai. 1018. Affert Suidas v. ὄτω.
 Hac significatione legitimum est accusativum verbo addi, quanquam in-
 iuria illi soli vindicatur ab Etym. M. p. 725, 55. Gud. p. 510. extr. cf.
 Gataker. ad M. Anton. VI. p. 248. Valck. ad Phoen. 1679. Locell. ad
 Xen. Ephes. p. 28, 7. — 2. Proximum hinc est petere et rogare. καὶ
 τὸν ἀργευστὴν Ἀπίλλω καὶ κασιγνήταν—στέργω Oed. Col. 1096 ch. Recte
 schol.: τὴν δὲ διὰ τοῦ στέργω σημαίνει μὲν οἷον προσέλεμαι, τελει-
 τῇ δὲ εἰς ἴσον τῷ προκαλοῦμαι. Brunckius non optime comparat
 Latinum amabo, quod mediae orationi inseri solet; melius Hermannus
 Orph. Argon. 772., estque ab amatorio desiderio perfacilis ad optandum
 transgressio. Simillimum est τὴν τρῶπην καθέστας, δέσσοντας ἢ στέξαν-
 τες; Oed. R. II. Infeliciter Reisigius alterius scripturae patrocinium su-
 cepit C. Cr. ad Oed. Col. 14. p. 174., affirmans στέξαντες recte a
 scholiasta explicari παθόντες (idem Musgr. sequebatur, quem quomodo
 perpassi vertere potuerit, miratur Erf.), sed non pati, sed sustinere,
 ὑπομένειν significare; id quomodo ab arcendo periculo, impetu, telo, de
 quibus rebus στέγειν dici certum est, ad ferendam vel depellendam cala-
 mitatem accommodari possit, nemo dixerit. Sed non melius Hermannus
 interpretatur acquiescentes ferendo quod oultari non potest. Cur enim sis
 cum vittis supplices adessent? Hoc quaerit Oedipus: num motum vestrum
 an desideria mecum communicaturi adestis? — 3. Contentum esse, ac-
 quiescere; inde etiam patienter ferre. ἐγὼ δὲ ἀνάγκη προὔμαθον στέργειν
 κακῷ Phil. 534. στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὼ χρόνος ξυνὸν μακρὸς διδά-
 σκει Oed. Col. 7. Suid. v. πάθαι. στέργειν δὲ τὰ κτεσόντα (τὰ κτεσόντα)
 — πρέπει σοφὸν κυβερνήτην inc. XXVIII. 1 (686 D.). — καὶ στέργε τὴν
 γυναῖκα Trach. 486, tolera, patere adesse domi. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν
 στέξαιμι κακὸν τόδε λείσσω 988 an. Recte schol.: ἀδυνάτως ἔχω κατ-
 τερεῖν ἐπὶ τηλικαύτῃ κακῷ. Qui Valckenarii coniecturam στέξαιμι, quod
 aliquanto quidem hic aptius dictum est quam στέξαντες Oed. R. II. prae-
 tulerunt, στέξαιμι κακὸν τόδε videntur coniunxisse; sed κακὸν τόδε λείσ-
 σων proxime cohaerent. — Ab his exemplis aliquantum diversum est
 στέργον, ἱκετεύω Oed. Col. 522 ch., quod v. 524. admonitione πείθου
 accuratius exponitur; ut ferat interrogari se et cedat respondendo rogat
 chorus.

Στερεός durus (crudelis). ἀμαρτήματα στερεά, θανατόντα Ant.
 1248 m. — De tono colligitur ex στερεός (Arc. p. 74, 17.) et στερεόν
 (Herod. π. μαν. λέξ. p. 38, 1.).

Στερεόφων dure animatus. Ξελλες χρόνῳ στερεόφων ἄρ ὡδ' ἐξανύ-
σειν κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίῳ πόνῳ Ai. 909 ch. Suid. v. Ξελλες.

Στερέω privo. Activum uno exemplo firmatur. ἡ γὰρ στερήσεις τῆςδε
τὸν σαντοῦ γόνον; Ant. 570. Passivum: φωτὸς ἱστερημένῃ Trach. 176.
τῶνδ' ἡ ἱστερημένος Oed. Col. 861. πλούτου πατρῷου κτῆσιν ἱστερημένη
El. 948. Propter insequens membrum γηράσκουσιν Elinsl. ad Med. 1207.
ἱστερημένην corrigebat, quod refutavit Herm. in Censura. — τῆς σῆς εἰ
στερήσομαι ταφῆς El. 1201. μετοικίας δ' οὖν τῆς ἀνὼ στερήσεται Ant.
881. φιλῶν — ἱστερημένοι inc. LXXI. 2, 1 (741 D.). — τῆς τροφῆς
στερηθεὶς Ai. 506. εἰ σου στερηθῶ Oed. Col. 1445. v. εἰ. δοῦν' ἀδελφοῖν
ἱστερήθημεν δύο Ant. 13. καὶ μὴ στερηθῆς γε Oed. R. 771. sc. τοῦ μα-
θαῖν, quod assumendum ex v. 769.

Στέρημα rem ademptam significans in particula Thamy. I. 3. (227
D.) legitur adeo corrupte scripta, ut non audeam de emendatione con-
iectare.

Στερκτός dilectus. τί δ' ἔστ' ἐμοὶ βλεπτὸν ἢ στερκτόν Oed. R. 1338 m.
v. Herm.

Στερόματις i. q. ἔγγαστρίμυθος Pollux II. 162. schol. Plat. p. 372.
et Suidas v. ἔγγαστρίμυθος Sophocli tribuunt; inc. CV. 162.; Dind. in
Captivis posuit fr. 62., ex quibus ab Hesychio refertur ἐνστεροματίας.

Στέρνον pectus. 1. Proprie dictum. εἶθε σοῦ διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ'
ἄλλῃσι; ἥδε Phil. 781., quod tamen de intimis magis visceribus, quam
de solo pectore dictum. στέρνων ἀραγμούς Oed. Col. 1605. planctus, de
quibus dictum etiam ἀντήρεις στέρνων πλαγὰς αἰμασσομένων El. 90 an.;
Suidas affert v. ἀντήρεις et πλαγὰς; item χερσὶ πληκτοὶ δ' ἐν στέρνοισι
πесоῦνται δοῦποι Ai. 619 ch. Mirum Florr. tres et Laur. a. b. ἀμε-
τρον referre στέρνοισι. στερνῶν διεξέρολυσιν (ἰός) Trach. 565. ὦ νῶτα
καὶ στέρνα 1080. — 2. Tralate de animo dicitur. τὸ σὸν μὴ στέρνον ἄλ-
γύναιμι Trach. 482. ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἰκέτην Oed. Col. 488.
οὔτω — χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν Ant. 635. sic animalium esse. ἀνδρῶν γὰρ
ἰσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται Eriph. II (203 D.). non commovetur im-
portuna commiseratione. στέρνον, διάνοια, φρένες Hesychius.

Στεροῦχος campester. πεδίῳ — στεροῦχου χθονός Oed. Col. 697 ch.
Schol.: ἴσον τῷ, γονίμου γῆς. ἡ πεδιοῦχοι χθονός. μεταφορικῶς
γὰρ καὶ στέρνα καὶ νῶτα φασὶ τὰ πεδιώδη καὶ εὐρέα, καθάπερ αὐτὸ
πάλιν αὐτῆς τὰ στερνά. Eadem fere Suidas habet v. στέρνα χθονός:
sequitur etiam explicationem de locis patentibus et campestribus Eusta-
thius p. 309, 35., qui quomodo interpretatus sciri posse negat Rei-
sigius, primam rationem suo suffragio probans. Hunc refellit Her-
mannus.

Στέρομαι careo. χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι Trach. 136 ch. Ad hanc sententiam quadrat, cum aliis bonorum scriptorum dictis pugnat Buttmani doctrina de verbis *στέρομαι* et *στεροῦμαι*: v. Popponem ad Thucyd. VIII. 1.

Στεροπή proprie *fulgur. λαμπρῶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς ἕξας ὀξύς τότος* ὥς, λέγει Ai. 250 an. Suid. v. *στεροπή*. v. Lobeck. *πυρὶ καὶ στεροπαῖς* Oed. R. 470 ch. Non puto ἀστραπᾶς Πυθίας spectari, de quibus Hermannus dixit ad Eur. Ion. 298. et C. T. Muellerus Dor. vol. I. p. 240., sed Apollinem fulmine Iovis armatum in piacularum hominem ingruere dici. — Transfertur ad *solis fulgorem. ὦ λαμπρῇ στεροπῇ φλεγέθων* Trach. 99 ch. — Accentum notavit Arcad. p. 113, 14.

Στέροψ lucidus. στέροψ λιγύς Ant. 1114 ch. v. *λιγύς*. Hinc *στέροψ* memorat Eust. p. 786, 13. cf. Intpp. et Hemsterlius. ad Luc. Dial. Morb. t. II. p. 527. Bip. — De tono v. Arcad. p. 94, 15.

Στέφανος corona. Proprie dictum οἷτε *στεφάνων* οὔτε *βαθῆαν κυλίκων* νέμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν Ai. 1178 ch. Transfertur ad *laudem victoriae* significandam: τοῦδε γὰρ ὁ *στέφανος* Phil. 830 ch. ὦν (ἀρστέλων) αὐτὸς ἔσχε *στέφανον* εὐκλείας μέγαν Ai. 460. i. q. ὦν *στέφανον* εὐκλεῆ. — Tonum Arcadius docet p. 64, 12.

Στεφανῶ corono. στεφανωσαμένη δρυὶ καὶ πλεκταῖς ὤμων *σπείραισι* δρακόντων Rhizot. II. 5 (480 D.).

Στεφάνωμα quidquid cingit s. circumdat. *στεφάνωμα πύργων* Ant. 122 ch. τὸν κύκλον τοῦ ἄστεος schol.; melius erat *περίβολος τείχους*. — *coronamentum. νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον στεφάνωμα* Oed. Col. 690 ch. v. *μέγας* et *θεά*. Respexerunt ea poetae verba Plut. Qu. Symp. III. 1. p. 647., quem exscripsit Clemens Al. Paed. II. p. 213, 9.; item Eust. p. 87, 25.

Στέφος corona. τάδ' ἐν χερσὶν στέφη λαβούσῃ Oed. R. 913. Affert Suidas uno cum priore versu v. *δοξάσαι*.

Στέφω universe *circumdo*, a *stipatis* proprie et *consertis* ductum: v. Herm. ad Eur. Bacch. 115. Buttman. Lexil. I. p. 96. Nec male generale *στέφειν* et partem generis referens *στεφανοῦν* distinguit Etym. M. p. 726, 45. Ab illa propria dictione transferuntur haec: *λοιβαῖσι τροσπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει* Ant. 427. *lac, vinum, mel fundit*, secundum Hom. II. 2. 26. Et cum zeugmate figura *τύμβον λοιβαῖσι καὶ κατατόμοις χλιδαῖς στέφαντες* El. 53. Suid. v. *χλιδή*, Eust. p. 692, 58. De quo sententiae genere v. Stanl. ad Aesch. Choeph. 93. et Nitzsch. ad Hom. Odys. I. 149. Inde in Choephoris ipsae *χοαὶ* dicuntur *στέφη*, quippe *circumsusae sepulcro*, et *καταστρέφειν* et *καλύπτειν γῇ* Euripides iunxit Phoen. 1633. Nec *στεφανοῦν τύμβον αἵματι* explicuerim *τιμᾶν*

cum Pflugio Eur. Hec. 128. Wesselingium testato ad Diocl. t. I. p. 684., sed diversissima miscente, ut ne ab Aiaceis quidem v. 93. abstinuerit: est enim αἶμα τίμβω ἐπιπέφειν, quo verbo Sophocles usus in simili re El. 433. — Hinc a parte ad totam rem significandam traducitur ὅπως — αὐτὸν ἀφραιτέραις χερσὶ στέφωμεν, ἢ τὰ τῶν δορούμεθα El. 450., corollis, libatione, sacris faciendis honoremus, inest tamen, ut στέφειν sua significatione constet, ponendi in sepulcro vel ad sepulcrum faciendae rei sacrae notio. Iam καὶ σε παρχήσους ἐγὼ στέψω λαφύροις Ai. 93. spolia ex praeda cum honore sacraho sumptum a templo, ara, statua, corollis devincienda.

Στήλη meta. ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων El. 710. λανθάνει στήλην ἄκραν πάλσας 734. Priorem versum Suidas affert v. στήλη. — De tono praecipit Arcad. p. 108, 9.

Στηρῶ. A rebus improbitatis, inflexis, stabilitis, firmatis passivum s. medium ad desidis morae deslexa est significationem: ἔπου μακροῶν στηρῶει ποτὲ τῷδ' ἀγωνίῳ σχολῇ Ai. 193 ch. ὅπου πολὺν χρόνον πεινρὸν ἐνεστήριξας schol. In brevius haec contraxit Suidas v. ἐδράνω, plenius profert v. ἄνα et μακροῶν.

Στῆρέω eo, adsignificata pervestigandi notionem, πᾶν ἐστιζέται πλευρὸν ἔσπερον τῶν Ai. 861. διώδευται schol. Pal., melius erat διερευνέται.

Στίβος 1. via, semita. ἄγων ἐρῆμος ἐνδ' αὐτῇ βροτῶν στίβος Ant. 769. Hesychius: στίβος, τρίβος, ὁδός. τίς ἔχει στίβον, Ἰναυλον ἢ Θυραῖον; Phil. 157 ch. στίβον ὁγμεύει τότε πέλαις που 163 an. Suid. v. ὁγμος. — φθογγὰ του στίβου κατ' ἀνάγκαν ἔρποντος 206 ch.; quod non laborioso incessu ingredientis, ut Hermannus, sed viam ingredientis cum labore explicandum puto. — 2. vestigium. στίβον γ' οὐδεὶς τύπος Phil. 29. κύπος pro τύπος scriptum in Morell. Ven. Par. Laur. a. c. Vat. Ricc. Flor. Γ., in hoc pro discrepante scriptura, in aliis quibusdam ut ipsum τίπος a secunda manu adiectum sit. Redarguit hoc Herm. φυλάσσεται στίβος 48. Sed ἐρῆμον οὕτω χωρὶς ἀνδρώπων στίβου 485. utrum primae an alteri significationi accensendum sit, ambiguum est, — στίβος ὁγμεύς Sophocli reddidimus v. ὁγμεύς, inc. 917 D.

Στικτός variegatus. στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν Phil. 184 ch. ἐξέκλινον ποδοῖν στικτὸν κερύστην ἔλαφον El. 558. Suid. v. ἐξέκλινον et Zonar. p. 769.

* Στίφος v. τρεῖς.

Στολή 1. habitus, cultus inprimis vestitu cernendus. σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί Phil. 224. κόσμῳ τε χαλρῶν καὶ στολῇ Trach. 761. αἰκεῖ σὺν στολῇ El. 184 m. — 2. vestis ipsa. βορᾶς μέρος προσέδωσαν, ἢ τινα στολήν Phil. 309. στολὰς ταύτας

φορεῖν Oed. Col. 1359. ἔλυσε δις πινεῖς στολάς 1593. περιτρωῖδῃ στολῇ Mys. I (362 D.).

Στόλος 1. *apparatus itineris*. κατέχον δεῦρο ταυράτη στολῶ Phil. 270. classe. πλέον γὰρ οὐ πολλῶ στολῶ 543. sc. una nave. διώκοιτις σε ναυτικῶ στολῶ 557. ναυῖbus. — 2. *expeditio et iter*, imprimis *navitium*, v. Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 1105. et v. στέλλω. σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἔρορκος — οὔτε τοῦ πρώτου στόλου Phil. 73. κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου 247. — ἀκείθεν οἱ μοι μακρὸς εἰς Οἶτην στόλος 488. τὸν οὐ καδ' ἤπειγον στόλον 497. Affert Suid. v. στόλος. χῶ στόλος ποιεύμεται 770. οἵ ποτ' ἄν στόλον ἐπέλυσαν ἄν 1026. — 3. Hinc *exercitus*, *agmen*, *comitatus*. πρὸς τοὺς Ἀτρεΐδας καὶ τὸν Ἀτρεΐδῶν στόλον Phil. 904. τὸν ἐπτάλογγον ἐς Θήβας στόλον — ἀγέρας Oed. Col. 1307. τόδε μὲν λείσσειν στόλον Trach. 225. *agmen aduentantium*. προσελθόνθ' ὡδε σὺν πολλῶ στολῶ 496. Ita τοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος Oed. R. 169 ch. *universus populus est*. Affert Suidas v. πρόπας. — 4. *Causa profectionis*, *expeditionis*, *itineris*. τίς στολῶ προσέσχες τόδε γῆν; Phil. 244., quod ne quis de classe vel comitibus intelligat, versum sequentem considerato. τίς σ' ἐξηγεν οἰκοθεν στόλος; Oed. R. 359. τὸν πατρῶν ἦρκα στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ — ἐσπόμην Trach. 559., quod primus Schaeferus quomodo intelligendum esset, docuit. Codd. praeter Par. B. T. ed. Iunt. 2. τῶν πατρῶν στολῶν. Brunckius τῶν στολῶν πατρῶν ἦρκα, metro et grammatica adversante. Male explicuit schol. — 5. *δρυοπαγῆ στολῶν*, τὸν πάσσαλον explicans Hesychius affert ex Phil. Troi. IV. 2 (629 D.). Corrigebam στύλον: nunc abstineo, συνστέλλειν pro συζευγνύται dici posse recordatus.

Στόμα os. 1. Proprie dictum. ἔσχε δακῶν στόμα σὸν Trach. 973 an. i. q. ὁδὰς ἐν χεῖλεσι φύς, cui similis locutio est πρὶε τὸ στόμα inc. XCVIII (777 D.). De deosculante dictum οὔτ' ἀμφιπέπτων στόμασιν Trach. 934. — De feris: νῦν κυλὸν ἀντίγονον κορέσαι στόμα — ἐμᾶς σαρκός Phil. 1141 m. — 2. Imprimis frequens oris, quatenus verba inde exeunt, mentio. Cuius usus viam monstrant περιάλλ' ἰακχῶν ἐκ στομάτων Oed. R. 1219 ch. γάμους καὶ ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διηκας στόματος Oed. Col. 967. — καὶ Κρέοντα καὶ τοῖμἐν στόμα προσηλύκει Oed. R. 426. Male Brunckius secundum gl. τοὺς ἐμοὺς λόγους interpretatur. Os suum vates contumeliae haberi indignatur. Rursus male sermonem dici putat Brunckius τέ γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα Oed. R. 706. v. ἐλευθερώ et Herm. l. c. τὸ τᾶς εὐφήμεν στόμα φροντίδος ἴεντες Oed. Col. 131 ch. i. e. εὐφημοῦντες τῇ στόματι. Musgravius rursum de dictis interpretatus diversissima miscet. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάζει στόμα 609. non vaticinia, sed deus vates. πατρὸς τὸ δυσπρόοιστον κάπροςήγο-

ρον στόμα Oed. Col. 1279. σοὶ δ' ἐπὶ πολλοῖσι στόμα Ant. 505. Eust. p. 1834, 54. ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φράσω στόμα 984. *minime sermonem tuum, sed te vaticinio canendo os reclusurum*. τοῦ μὲν δεῦναι στόμα Trach. 1166. ἐθελύνθην στόμα Ai. 636. *os mitigatum sensi; reliqui aberrant a vero scholiastae, sed bene schol. Pal. in fine annotationis εἰκότως δὲ εἶπε τὸ στόμα*, ἐπειδὴ καὶ τὰ σκληρὰ ἐκεῖνα διὰ γλώσσης ἔφερον. οὐ τὸ σὸν δέσας στόμα 1089. σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα 1126. *te cum imprudenti tuo ore, non dictis, ut Hermannus*. δῆλος δὲ μοῖσι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα 1204. μὴδ' ἐπατιῶ τοῦ μὲν στόμα El. 623. μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα 1247. v. Herm. ad v. 1248. *Sic verbosi et loquacis hominis circumlocatione proferendi vim habet: τὸ σὸν δ' ἀφίχται δεῦρ' ὑπόβλητον* στόμα Oed. Col. 798., quod Suidas affert v. ὑπόβλητον. — 3. *Loquela*. τὸ γὰρ σὶν — ἐποιεῖσθαι στόμα ἐλευνόν Oed. R. 671. σοῦ γ' εἰς τοδ' ἐξεῖθόντος ἀνόσιον στόμα Oed. Col. 985. *adsignificata imprudentia dictorum*. κἄν καλὸν φέρῃ στόμα inc. XV. 1, 2 (669 D.), *etiamsi quis pulchris sermonibus utatur*. — 4. ἐπτάπυλον στόμα Ant. 119 ch. *septem urbis Thebarum portae sunt*, ἐπτάστομον πύργωμα dictae Euripidi Phoen. 629. — *Mare late patens* significari videtur Laoc. II. 3. (341 D.): ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτωρ.

Στόμαργος *dictis protervus*. κήρυσσε μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρή κακὴν, εἴτε στόμαργον El. 597. Suid. v. στόμαργος explicat φλυαρός, schol. ἀναιδής.

Στόμιον 1. *os speluncae s. scrobis*. δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον Ant. 1202. — *Hac significatione vocabulum forma tenus diminutivum prosarii etiam scriptores usurparunt, Plato Civ. X. p. 619, d. Strabo t. III. p. 358. Diod. XIX. 94. Lucian. Necyom. 21.* — 2. *frenum*. ὃ ψιγὴ — χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα Trach. 1251 an. v. λιθοκόλλητος. *Translate enim dictum de composcendo dolore, ut de obedientia praestanda* El. 1454.: ὡς, εἴ τις ἐλπίσιν κεναῖς πάρος ἐξήρετο — στόμια δέχεται τὰμά, de qua locutione v. Valck. ad Eur. Hippol. 1223.

Στομῶδης. στομῶδη, τὰ εὖστομα καὶ εὖφημα Σοφ. (inc. CV. 163. 947 D.) Pollux II. 101.

Στόμωσις. *Proprie significare fertur aciei durandae et producendae rationem et artificium. Transfertur ad linguae vim et acrimoniam dicendi*. στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν Oed. Col. 799. v. schol. Ar. Nub. 1106. ed. Kuest. Reisig. Enarr. p. CXIII.

Στονᾶχέω *defleo*. μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχῆν πατέγ' ἄθλιον El. 131 m. *Contra et libros et rationem στενάχειν correcturus erat Elmsl. ad Oed. R. 181.*

Στοναχή *gemitus*. ἔχομεν στοναχάς Ai. 202 an. i. q. ἔχομεν στένειν.

Στονόεις 1. *querulus*. στονόεσσα τε γῆρως ὄμμαλος Oed. R. 187 ch. ἃ στονόεσσα — ἃ ἴτυν, αἰὲν ἴτυν ὀλοφύρεται, ὄρνις El. 144 m. Afferrunt Suidas v. ἀνυζόμενος et οἰκτρῶς, et Eust. p. 725, 55. — 2. *fre-mens*, de mari. ὑπὲρ στονόεντα πορθμόν Ant. 1131 ch. — 3. *gemitus ciens*. στονόεντος ἐν τομῇ σιδάρου Trach. 882 m.

Στόνος 1. *gemitus*. στόνον ἀντίτυπον βαρυβρόντα Phil. 683 ch. Hermannus lacunae signa posuit, offensus cum compositis στόνος βαρυβρόντας αἵματηρός tum numeris strophiceis aliquantum dissimilibus, qui tamen ipsi incertissima scriptura sunt. στόνον σαυτοῦ ποιῆς 742. στόνον ἀντίτυπον 1446 an. Haec quidem calamitosi sunt, sed *gemitus pugnantium* dicuntur ictibus gravissimis sese petentium invicem Trach. 519 ch.: ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν. — 2. *sonitus maris* litori illisi. στόνῳ βρέμοναι δ' ἀντιπλήγες ἀκταί Ant. 588 ch. De hac vocabuli vi v. Benth. ad Hor. Carm. III. 27, 23. — De legitimo tono v. λόγος.

Στόρθυγξ. De cornibus cervi dictum: ἄρασα μύξας καὶ κερασφόρους στόρθυγγας Aload. XII. 4 (110 D.). v. Jacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 149.

Στόρννμι *sterno*. παῖδα — εἶδε κοῖλα δέμνια στορννέντα Trach. 898. Libri vett. στόρννθ' (sequitur ὅπως), Tricliniani στορνννθ', quod etiam Turn. daturum fuisse certum, apud quem στορνννθ' exstat.

Στοχάζομαι. εὖ γε στοχάζει Ant. 241. Nec conicere, nec cum C. F. Hermannō ad Luc. de Hist. Conscr. p. 348. *tergiversari* explicuerim, sed tentare et pervestigare omnem praesidii rationem.

Στραβόλοκομῶ. στραβαλοκομᾶν, οὐλοκομᾶν Hesychius. Hoc cum haud dubie α στρέφεισθαι ducatur, corrigendus inde Pollux II. 23.: οὐλοκόμος, οὐλοκέφαλος (crispus). τὸν δὲ τοιοῦτον στραμβολοκομᾶν Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. Illud propter verbum ὠνόμασεν dubites, an scribendum sit στραβαλοκομᾶν.

Στραβήλος *genus conchae*. ἄλλας στραβήλου Camic. I. 2 (299 D.). — Tonum generis notavit Arc. p. 55, 12.

Στράπτω *fulguro*. τὰ πολλὰ τε στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικητοῦ βέλη Oed. Col. 1511. Codd. fere omnes στρέψαντα. Veritas emendationis a Piersono factae (Veris. p. 139.) firmatur scriptura Laur. b., τ' ἀστράψαντα.

Στράτευμα *exercitus*. πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος Phil. 1411. ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος 1415. στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος Oed. Col. 1418. πῶς — πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι ταῦτόν —; 1421. τὸ κλεινὸν ἑλλάδος στράτευμ' ἀγέλωτος El. 685. Sic intellige ἐκλειπὼν τὸ ναυτικόν

στράτενι' Ἀχαιῶν Phil. 59., non castra, sed exercitum castra ad mare et naves posita obtinentem.

Στρατεύομαι in bellum proficiscor. οὐ — τῆς σῆς οὐνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός Ai. 1090.

Στρατήγιόν bellī dux sum. ὃ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ Ἀγαμέμνωνος παῖ El. 1. ποῦ σὺ στρατηγίς τοῦδε; Ai. 1079. gl. ἀντὶ τοῦ ἐστρατήγεις.

Στρατήγιον castra, s. exercitus positus in castris. μέσον δὲ προσμολῶν στρατήγιον Ai. 708. Vox bonis scriptoribus rara, ea significatione solitaria: v. Lobeck., et quem producit, Spanhem. ad Iulian. p. 213.

Στρατηγὶς praetorius. καὶ δὴ πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις Ai. 49.

Στρατηγός dux exercitus s. belli. οἱ δισσοὶ στρατηγοί Phil. 264. πρὸς — τῶν Ἀτρεΐδω δισσῶν στρατηγῶν 1013. οἶχ' ὅλον στρατηγός Ai. 1085. ἄτερος στρατηγός 1088. πλείους κήρυκας λαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν ἤγε 1095. Agamemnonem. κοῦτε στρατηγούς οὔτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν — διωμόσω 1211. ὁ στρατηγός ὀπιβρόντης 1365. φασὶ — κήρυγμα θάψαι τὸν στρατηγόν Ant. 8. Bene sic Antigona Creontem, ad quem Eteocle occiso imperium quasi tumultuarium delatum erat; minus illa, quam chorus, reverenter, apud quem βασιλεὺς χώρας audit v. 155.

Στρατηλάτης dux exercitus. στρατηλάτου χρηστοῦ Oed. Col. 1431. τὸν στρατηλάτην Ἀγαμέμνονα Ai. 1202. — ὃ διπλοῖ στρατηλάται Phil. 782. Ἀτρεΐδαι, ἄγαθοὶ στρατηλάται 861. ἄλλοι' ἄλλον — στρατηλατῶν Ai. 58.

Στρατόπεδον castra s. exercitus qui in castris consedit. κατεῖχ' αἰὲ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις Phil. 10.

Στρατός 1. exercitus. στρατός πᾶς Phil. 356. Ai. 284. 402 m. σύμπαρ Phil. 387. σύμπαντι στρατῷ 1210. 1241. σύμπαντος στρατοῦ 1278. ξύμπαντι σ. Ai. 1034. — ἐν Ἀργείων στρατῷ Phil. 418. πρὸς Ἀργείων στρατῷ Ai. 95. φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατός Ant. 15. Sic Aug. b. Ald. Eust. p. 487, 3. et a prima manu Laur. a. Ceteri Ἀργεῖος, quod in Laur. a. supra scriptum. ἐφεῖρε τείχος Ἀργείων στρατῷ Naupl. V. 1 (379 D.). ἄγω τὸν Ἀργεῖος ἄφοβον ἐς Θήβας στρατὸν Oed. Col. 1327. Ἑλλήνων στρατός Ai. 453. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβέι —; Phil. 1234. — μὴ με διαβάλῃς στρατῷ Phil. 578. τοὺς πρώτους στρατοῦ 1289. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῖδε τοῦ στρατοῦ 1417. in s. una cum Achivis, ne quis cogitet στρατεία explicare. στρατὸν λαβὼν ἐπακίον Trach. 258. νακοπινέστατον ἄλημα στρατοῦ Ai. 374 m. οὕτω Τροίᾳ στρατοῦ δέρχθη 420. τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ 430. Αἰάντος, ὃς μέγιστον

ἴσχυσε στρατοῦ 497. τὸν τοῦ μανέντιος κάπιβουλεντοῦ στρατοῦ ξύναιμον 713. μὴ φείδεσθε πανδήμοι στρατοῦ 831. τίς — ὄντιν' ἄνδρα προσλεύσεις στρατοῦ; 1023. ὅς κραίνει στρατοῦ 1029. οὐτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοντ' ἔτι 1054. τίς στρατοῦ 1154. στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας 1279. ἔχθιστος στρατοῦ 1315. καὶ τινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν 1375. ἄσκειον ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ El. 36. οὐ γὰρ ἦν λίσις ἄλλη στρατῶ πρὸς οἶκον 564. στρατοῦ καθαρτής Capt. I. 1 (32 D.). στρατῶ σφυκτωρίαν ἔδειξε Naupl. V. 5 (379 D.). εἶδον στρατὸν στείχοντα Past. III. 3 (445 D.). πρῶρατῆς στρατοῦ Polyx. III. 1 (470 D.). v. πρῶρατῆς. — 2. Paulo selectiore significatione sunt haec. γηγενῆς στρατός Γιγάντων Trach. 1048. turba, quae propter pugnae cum illis commissae discrimen στρατός dicitur, sicut δίφνη τ' ἄμικτον ἐμποβάμονα στρατὸν θηρῶν 1085. Coetum hominum et ad ludos quidem spectandos congregatorum significat στρατός δ' — ἀνωλόλυξε τὸν καρτάν El. 739. cf. Markl. ad Eur. Suppl. 653. Pors. ad Suppl. Marklandi 601. Sed eo facilius ad id significationis perveniri potuit, cum heroica aetate res acta fingatur et ex moribus aetatis, qua iam qui domo exhibant, magis igitur multitudo peregre versantium armati incedebant. Sic (quanquam hoc non simillimum) de multitudine eorum, qui rei sacrae intersunt, dictum εἶδε μ' ἐν πολλῶ στρατῶ δακρυόρροῦντα Trach. 792.; pars enim certe maxima στρατός ille ἐπακτός erat, quocum Oechaliam Hercules exciderat. — De accentu praecipit Arcad. p. 78, 24., et eius fons schol. II. ζ. 202.

Στρέφω (ᾶφ) verito, torqueo. 1. Proprie dictum. διὰ πολυόρραγον στρέφων πόρπακος — σάκος Ai. 572. ὑπὸ τοῖς κάτω στρέφας — σέλμασιν ναυτίλλεται Ant. 713. navem evertit. Intransitive dici videtur de sole circumactō στρέφοντα κύκλον ἡλίου inc. XC. 2 (771 D.). Passivum est se convertere s. retro verti χρόνῳ βραχὺ στραφέντες Oed. Col. 1644. στραφεῖς οὕτως ἴω; Ant. 315. Medium secum convertere s. retro vertere. στρέψαι στρέψαιμ' ἐς Ἄργος Oed. Col. 1418. — 2. Tralatam dictionem activa forma non admittit, verum passivum. τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην Ai. 1096. a retro vertendo se ad curandi significationem tractum, velut ἐντραπήναι et ἐπιστραφήναι, item ad mutati animi: καὶ σοῦ στραφείη θυμός Trach. 1124. Iam et circumvagandi vis inest, quam vulgo medio adiudicant: ἀνιμένη μὲν — αὐτὸ στρέφει El. 506. v. Musgr. — De Oed. Col. 1511. v. στράπτω.

Στροφάς circumactus. ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι Trach. 131 ch. circumactiones sunt.

Στροφή circumactio. ἄρκτου στροφάς Naupl. V. 11 (379 D.).

Στροφίος n. pr. γέρων Στροφίος El. 1100. Hoc accentu vulgo scribitur firmaturque ea de regula exceptio ab Eustathio p. 1030, 11.,

cuius non tantam in exscribendis veteribus doctoribus negligentiam esse puto, ut manifesto falsam τόνωσιν in exemplum similitum adhiberet, quanquam ea Lehrsii sententia est de Arist. Stud. Hom. p. 280.

Στρωτός *stratus*, στρωτά βάλλουσιν φάρη Trach. 912. i. e. ἐπιστρων-
νύουσιν.

Στρωφάομαι *vagor*. ἄλλη δὲ κάλλη δομῶν στρωφωμένη Trach. 903.

Στυγερὸς *abominandus*. στυγεράν ἔχε δύσποτμον ἄρὰν ἐπ' ἄλλοις Phil. 1105 ch. τὰν ἐμοὶ στυγεράν Τρωάδα γαῖαν 1159 m. *infelix*. πλὴν τοῖν στυγεροῖν Ant. 144 an. βλον τοῦ στυγεροῦ Trach. 1013 m. στυγε-
ρῶν ὁπλων Ai. 1173 ch. mali enim inde origo. Suid. v. ὥφειλε habet στυγερόν. ἀνέται στυγερῶ δαίμονι 1193 ch. στυγεραὶ εὐναί El. 92 an. Θρήνων στυγερῶν τε γόων 104 an. λέθα Πιερίοι στυγερά Synd. I. 1 (146 D.). — *miser*. Θηροβολοῦντα πτηνοῖς τοῖς στυγεροῖ στυγερῶς Phil. 166 an. ἐπιπόνως, schol. quod cum vitiose scriptum esset ἐπιμόνως, Brunckius σμυγερόν σμυγερῶς corrigebat.

Στυγερῶς *misere*. Θηροβολοῦντα — στυγερόν στυγερῶς Phil. 166 an. v. στυγερός.

Στυγέω *odi*. τοὺς δὲ (λόγους) καὶ πράξεις στυγῶ Phil. 87. ὁ δ' Ἀτρεΐδης στυγῶν 389. οὐνεκ' Ἀτρεΐδας στυγεῖ 582. ἰάν τε ρουθειῇ τις — στυγεῖς 1307. οἷον (Θέαμα) καὶ στυγοῦντ' ἐποικίλσαι Oed. R. 1296. τὰς τε τολμώσας στυγῶ Trach. 580. Θεοὶ — στυγοῦσι τοὺς κακοὺς Ai. 133. τῆς δὲ δειλλας (σε) στυγῶ El. 1016. ἀρνοῦνται στυγεῖν Aload. XI. 5 (109 D.). De structura memorandum κακὰς ἐγὼ γυναικας νίσει στυγῶ Ant. 567. Coniungenda γυναικας νίσει. — *Passivum*. τί δ' ἐστίν — πρὸς γ' ἐμοῦ στυγοῦμενον; Trach. 735. οὗτος δὲ στυγήσεται Oed. R. 672.

Στύγιος *Stygius*. Στύγιον δόμον Oed. Col. 1560 ch. Commemorat hinc Eust. p. 718, 35.

Στυγρὸς 1. *odiosus*. ὁ στυγρὸς Εὐρυσθεΐς Trach. 1038. στυγναῖσι λῶβαις Ai. 558. στυγρὸν τε φῶτα Phil. 1122 m. παῖς οὐμός — στυγρὸς Oed. Col. 1175. τὸ Τυγτάρον στυγρὸν πατρῶν ξερός 1392. — 2. *infelix*. ὃ στυγρὸς αἰὼν Phil. 1332. id etiam odiosam vitam significare poterit. πῶν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγρὸς (δαίμων) El. 906. Eodem redit δει-
ρῶν στυγρῶν τ' ἀχέων El. 842 m. ubi ἀχέων delevit metri causa Her-
mannus, melius Dindorfius id quod praecedat, πολλῶν. στυγρὸν οἰμῶδας Ant. 1211. num sic interpreter, an *moestum* s. *tristem gemitum* mittens ambigo. — 3. Sed *tristem* i. e. *morosum* significat στυγρὸς μὲν εἰκων δῆλος εἰ Oed. R. 673. de eo, qui invitus cedit.

Στυφέλλω *pello, pulso*. De impetu belli τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφέλλων μέγας Ἀρης Ant. 139 ch.

Στυφλός (ὅ in thesi) *asper*. στυφλός δὲ γῆ καὶ χέρσος Ant. 250.

Σύ pronomen personale secundae personae, *tu*. I. *Formae*. I. *Singularis nominativus* σὺ Phil. 24. 49. 72. 115. 123. 246. 248. 276. 322. 459. 499 bis. 515. 549. 749. 792. 886. 892. 910. 915. 959. 1010. 1013. 1014. 1017. 1052. 1084 ch. bis. 1158 m. 1231. 1245. 1270. 1303. 1305. 1310. 1351. 1403 an. 1417. 1420. 1423. Oed. R. 78. 133. 320. 335. 340. 358. 372. 379. 390. 395. 399. 413. 432. 440. 444. 532. 545. 575. 637 bis. 707. 724. 736. 799. 803. 931. 957. 980. 1025. 1062. 1115. 1121. 1122. 1152. 1177. 1321 m. 1136 ch. 1445. Oed. Col. 113. 188 an. 222 ch. 232 ch. 283. 489. 508. 524 ch. 569. 571. 577. 588. 716 ch. 759. 785. 795. 806. 810. 813. 820. 867. 886. 933. 944. 993. 1004. 1012. 1035. 1040. 1042. 1125. 1139. 1157. 1197. 1211. 1286. 1334. 1337. 1338. 1342. 1364. 1365. 1385. 1443. 1535. 1583. Ant. 45. 80. 230. 329. 400. 440. 442. 457. 504. 506. 527. 530. 542. 545. 551. 553. 555. 569. 631. 681. 684. ut ex schol. Herm.; vulgo σοί, Brunckius ex Aug. et E. σοῦ, quod etiam in Laur. a. supra scripto τ exstat. v. *quō*. 687. 702. 735. 759. 786 ch. 788 ch. 979. 1039. 1046. 1073. Trach. 402. 1015 m. 1265 an. Ai. 114. 491. 510. 571. 589. 593 ch. 669. 811. 832. 1075. 1079. 1087. 1113. 1116. 1121. 1137. 1213. 1248. 1286. 1325. 1339. 1341. 1377. 1388. El. 15. 29. 39. 55. 69. 245. 287. 320. 331. 333. 349. 357. 362. 386. 389. 394. 440. 456. 572. 614 bis. 624. 668. 781. 785. 863. 879. 899. 936. 1027. 1029. 1039. 1074 ch. 1135. 1143. 1156. 1189. 1206. 1213. 1301. 1347. 1394. 1462. 1464. De scriptura commemorandum unum exemplum Trach. 436., ubi πρὸς σὲ τοῦ καὶ ἄρχον Οἰραῖον νά-πος Διδὸς κατασιγάπτιοντος Brunckius iure correxit ex suis codd. B. T. et ed. Turn. Optimi libri ineptissimam scripturam tuentur, σὺ. — Aeth. I. 2 (26 D.). Synd. V. 1 (150 D.). Ach. Am. V (166 D.). Epig. II. 1 (195 D.). Iphig. III. 1 (293 D.). Polyx. I. 1 (468 D.). Scyr. II. 1 (497 D.). inc. XLV. 1 (703 D.). LXI. 1 (725 D.). LXIII. 1 (727 D.). — *Genitivus* recto tono σοῦ Phil. 115. 520. 550 (σοῦνεκα). 801. 997. 1012. 1047. 1049. 1055. 1346. Oed. R. 349. 358. 378. 427. 522. 546. 590. 677. 1006. 1030. 1418. 1434. Oed. Col. 206 ch. 294. 489. 574. 840 ch. 985. 1163. 1346. 1347. 1363. 1624. Ant. 404. 544. 634. 697. 737. 745. 1060. El. 69. Cod. Aug. σός sensu minus apto. 101 an. 543. 589. 803. 897. 1252 m. 1295. 1466. Trach. 190. 574. 789. 967 m. 968 m. σου in libris; correxit Brunckius 1216. Ai. 150 an. 166 an. 386. 506. 510. 514. 989. 1002. 1093. 1212. 1240. 1241. 1247. inc. LXIII. 2 (727 D.). — Praeterea libri omnes οὐ γὰρ με μοῖρα πρὸς γε σοῦ πεσεῖν Oed. R. 376., plane alienum a sensu. Correxerit Brunckius οὐ γὰρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ, et firmavit emendationem Hermannus. — σου inclinatum Phil. 751. 780., ubi edd. vett. πον, Herm. σοῦ, Tricl. σου, idque servan-

dum, cum etiam Laurr. tres et Flor. *Γ*. habeant. 872. 1044. 1257. 1299. 1348. Oed. R. 538. 574. 729., ubi Herm. sic scripsit ex Cod. Pal. Ceteri σοῦ, nec certe illud minore vi praeditum, quam aliis locis nonnullis. Oed. Col. 308. 895. 1445. 1547. Ant. 82. 1071., ubi Erf. iniuria σοι subrogavit ex cod. Aug., quod ἀφιέναι cum dativo personae dicatur. v. Herm. El. 658. 1025. Ai. 15. 581. 977. 1103. Capt. III (34 D.). Teucr. III. 2 (508 D.). — σέθεν, ut omne pronominum genus, diverbiis longè magis frequentatur quam carminibus. Phil. 1421. Oed. R. 597. 1221 ch. Oed. Col. 250 m., ubi cum Par. B. Ven. Vat. pro ἐκ σέθεν habeant ἔκαθεν, Elmsleius coniecit οἴκοθεν, v. Herm. 1365. Trach. 413. 1128. 1197. El. 514. 569. 1200. 1403. — Dativus σοὶ accentu recto Phil. 70. 93. 132. 339. 475. 654. 743. 764. 795. 876. 908. 951. 1042. 1150 ch. 1210. 1237. Sic enim corrigendum puto quamvis contra libros; quomodo enim inclinata forma in eiusmodi dicto constet: οὐτάρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μάχουμεθα? 1288. 1367. 1371. 1407. 1419. Oed. R. 155 ch. ubi nisi inferretur praepositio (ἀμφὶ σοί) profecto omnes inclinerent; et inclinat Flor. *Γ*. 314. 324. 370. 379. 410. 425. 435. 572. 630. 770. 773. 840. 862. ubi Erf. οὗ σοι φίλον, quod ferri posset, ut tamen cum Phil. 1227. (1211.), ubi utique opus σοι, male comparetur. 1096 ch. 1294. 1446 Oed. Col. 172 an. 393. 493. 583. 596. 654. 791. 814. 844. 1120. 1126. 1158. 1166. 1270. 1311. 1482 ch. Ant. 31. ex correctione Schaeferi, cum ante legentur Κρόνιά σοι καὶ μοί 76. 211. 234. 273. 465. 497. 505. 541. 537. 561. 573. 630. 889. 890. 1059. 1289. Trach. 343. 421. 468. 618. 1015 m. 1224. 1241. 1247. Ai. 66. 333. 500. 515. 529. 768. 922. 1079. 1082. 1102. 1112. 1234. 1308. 1350. 1352. El. 73. 150 ch. 281. 353. 453. 515. 621. 656. 1020. 1021. 1133. 1137., ut Brunckius restituit ex suis codd. et schol., quibus nunc accedunt Flor. *Γ*. Θ. In Laur. a. a prima manu σοι scriptum, a correctore σή, quod ante Brunckium ferebatur. 1139. 1157. 1159 (ξὺν σοί). 1293. 1494. — σοι inclinatur Phil. 69. 121. 143 ch. 261. 432. 467. 616. 655. 663. 737. 766. 874. 1008 (καὶ σοι, pro quo Wakef. καίτοι coniecit, quod ad sensum maxime languidum). 1020. 1062. 1203. 1211. 1258. 1401 an. El. 308. 335. 424. 434. 540. 548. 550. 593. 604. 607. 655. 678. 751. 879. 880. 912. 926. 1000. 1030. 1041. 1204. 1284. 1311. 1358. 1449. 1491. 1496. Oed. R. 372. 379. 449. 553. 649. 651 m. 708. 739. 800. 973. 984. 1016. 1066. 1173. Oed. Col. 31. 62. 269. 465. 491. 493 (ἀμφὶ σοί). 646. 774. 780. 689. 791. 822. 844. 933. 1007. 1038. 1102. 1170. 1182. ubi edd. pleraeque contra ac codd. μοί, v. Herm. 1293. 1387. 1400. 1433. 1501. 1521.; sic recte Elmsl. Herm. secundum minus quidem bonos codd. Par. B. et Triclinianam recensioem habentes Par. T. Farn. Vat. Ant.

37. 98. 213. 245. 305. 744. 1018. Trach. 290. 474. 597. 615. 1170. Ai. 102. 114. 116. 119. 271. 339. 559. 969. 1321. 1379. Aload. V. I (103 D.). Synd. VIII. I. (153 D.) nisi scribendum $\sigma\epsilon$, quod visum nobis v. $\epsilon\gamma\epsilon\iota\nu$. inc. XLI. I (699 D.). — *Accusativus* $\sigma\epsilon$ accentu recto Phil. 76. 141 ch. 498. 577. 586. 670. 940. 970. 1017. 1042. 1104 ch. 1379. 1381. 1423. Oed. R. 47. 104. 332. 342. 700. 759. 905 ch. 1091 ch. 1101 ch. 1119. Oed. Col. 255. 258. 390. 623. 644. 758. 817. 872. 876. 989. 1131. 1193. 1419. 1554 ch. 1563 ch. 1574 ch. 1716 m. Ant. 377 an. 437 bis. 720. 721. 867 ch. 1113 ch. 1321 m. 1322 m. El. 147 m. 329. 512. 801. 942. 1437 ter. Trach. 65. 137 ch. 284. 320. 368. Ai. 71. 136 an. 137 an. 143 an. 210 an. 352 m. bis. 842. 843. 994. 1026. 1083. 1126. 1205. 1207 bis. 1372. — $\sigma\epsilon$ inclinato tenore El. 39. 283. 309. 333. 371. 420. 507. 513. 519. 551. 585. 587. 612. 648. 659. 786. 908. 931. 945. 1006. 1016. 1023. 1034. 1082 ch. 1119. 1121. 1147. 1178. 1184. 1190. 1217. 1254 m. 1258 m. 1263. 1288. 1296. 1304. 1306. 1332. 1354. 1369. 1417. 1495. Phil. 50. 54. 56. 60. 79. 101. 236. 342. 379. 394 ch. 433. 460. 466. 483. 540. 557. 583. 599. 642. 667. 800. 849 ch., sed ibi $\sigma\epsilon$ Hermannus, probabili quidem correctione invexit. 858. 870. 875. 883. 901. 903. 920. 971. 986. 1051. 1071 m. 1173 m. 1181 ch. 1198 m. 1225. 1241. 1242. 1262. 1281. 1347. 1359. 1364. 1374. 1375. Oed. R. 41. 159 ch. 303. 323. 327. 362. 376. 417. 433. 438. 442. 546. 623. 626. 644. 657 ch. 694 ch. 746. 839. 1020. 1034. 1071. 1098 ch. bis. 1101 ch. 1122. 1166. 1211 ch. 1217 ch. bis. 1299 an. 1304 an. 1320. 1328. 1348. 1367. 1478. Oed. Col. 80. 173 ch. 179 m. 250 m. 359. 395. 400. 405. 408. 561. 662. 671. 745. 749. 754. 801. 818. 859. 861. 877. 923. 934. 995. 996. 998. 1030. 1032. 1045. 1134. 1136. 1187. 1191. 1328. 1335. 1344. 1372. 1392. 1416. 1422. 1442. 1492. 1504. 1512. 1707 m. Ant. 9. 18. 319. 548. 549. 739. 751. 783 ch. 895. 904. 1061. 1138. 1179. 1215. 1304 m. bis. Trach. 126 ch. 180. 302. 403. 436. 725. 728. 731. 746. 795. 805. 1106. 1165. 1191. 1211. Ai. 1. 3. 7. 11. 83. 92. 102. 112. 172 ch. 361. 423. 487. 503. 521. 537. 548. 553. 557. 584. 628 ch. 812. 818. 903. 920. 1003. 1006. 1151. 1159. 1304. 1313. 1327. 1360. 1372. Ai. Loc. I. 1 (11 D.). Alem. I. 2 (95 D.). II. 2 (om. D., nec sane auctorem certum habent hi versus, a Valckenario Diatr. p. 150. Alcmaeoni Sophocli adscripti). inc. CI. I (622 D., qui iure ad Phthiotides fabulam retulit). Ceterum in recensendis recti accentus exemplis ea etiam retulimus, in quibus pronomen tenorem gerit inclinatae vocis insequentis; quod etsi natura et significatio pronominis plerumque fieri patitur, est tamen, ubi per se inclinandum foret, velut El. 621. Deinde in quibus rectus accentus inclinato, inclinatus recto mutari aut posset, aut etiam deberet

etiam, in considerando usu pronominis indicabimus exempla. Ea sola hic attingamus, quae *inclinationem pronominis post praepositionem* monstrant. Inclinatione cum sola sententiae indole iudicetur, longe autem plurima exempla eiusmodi sint, quae et gravius et levius pronuntiari casuum obliquorum pronomina sinant, per se mirum non est, non constanter eandem in libris tonosin observari (quoniam nulla est eorum auctoritas): illud mirum, cum veteres doctores post praepositiones inclinari vetuerint, nec in *σύ* eadem inclinandi cernatur, quam in *ἐγώ* observavimus, necessitas, adeo non sibi constitisse nostrae aetatis doctos, ut nullo discrimine sensus intercedente utramque toni rationem toleraverint. ἀμφὶ σοί scribitur, nec potest aliter pro sententia, Ai. 333. Scribitur etiam ἀμφὶ σοί El. 1133. Oed. Col. 493. Oed. R. 155 ch., etsi haec tria non minus bene σοί sine elatione vocis dictum ferrent, et sequitur adeo in tenore eiusdem sententiae 159. *πρῶτά σε κεκλόμενος*, quod in allocutione haud paulo melius *πρῶτα σε* scriberetur. His adde ἀμφὶ σοῦνεκα Phil. 550. At vero Ai. 559. ἀμφὶ σοί omnes; sententia plane eadem atque El. 1133. Oed. Col. 493., et longe gravior quam Oed. R. 155. — *πρὸς σε* legitur Phil. 941. Trach. 284. 368., nulla pronominis vi; at *πρὸς σε* in iurandi formula Trach. 436. Oed. Col. 250 m. 1335., et extra eam Oed. R. 746. sententia plane eadem qua Phil. 941. Trach. 284. 368. *σὺν* s. *ξὺν σοί* legitur Ant. 541. El. 1155. Haec recto tono donanda omnia censeo. — 2. *Dualis nominativus* σφώ Oed. Col. 345. 1540. et ex emendatione necessaria Oed. Col. 1409. — *genitivus* σφῶν Oed. R. 668 ch. Oed. Col. 343. 498. 1113. 1737 ch. — *dativus* σφῶν El. 1359. Ai. 1244. Phil. 623. Oed. R. 581. 1495. 1511. Oed. Col. 1259. 1377. 1394. 1413., qui etiam genitivus haberi potest 1427. 1446. v. ἀντάω. 1540. Deinde bis libri σφῶν aut σφῶν, ubi σφώ scribendum erat, scriptumque ab Hermanno est, Oed. Col. 1409. 1437. q. v. — *Accusativus* σφώ Oed. R. 1486. 1488. Utroque loco Hermannus inclinavit; dubito an non recte, nec libri addicunt. Ex emendatione idem iure legitur Oed. Col. 1437. De adscribendo τ v. ἐγώ. — 3. *Pluralis nom.* ὑμεῖς Phil. 1069. Trach. 1081. Ai. 672. 676. 1161. Oed. R. 142. 1046. Oed. Col. 458. 851. 1278. 1371. 1407. 1629. Colch. V. 2 (317 D.). — *gen.* ὑμῶν Phil. 231. 1059. Oed. R. 61. 62. 224. 924. 1047. 1497. Oed. Col. 70. 85. 97. 290. 728. 1291. 1496. El. 461. 1092. 1325. 1434. Trach. 593. — Reliquorum casuum obliquorum eandem atque in ἡμῶν ἡμῶς rationem esse, si vera sunt, quae in ἐγώ disputavimus, consentaneum est, et ultimam recto tono notati vocabuli syllabam perpetuo produci, inclinati autem corripi, et si inclinetur, falso poni discrimen inter ὑμῶν, ὑμῶν, ὑμῶν, cum sit unus omnium idemque

tenor inflexus in penultima. — *Dativus* igitur ὅ μιν manifesto producit ultimam Oed. Col. 247. 830. Ai. 674. El. 247., ubi sensus commodior inclinati esset, plane ut Oed. R. 631. ubi codd. deteriores Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Mosq. a. Laur. c. Flor. A. ἡμιν. *Novies* ante consonam legitur Phil. 926. 1019., ubi cave inclines ὅμιν, nam τέθνηχ' ὅμιν πάλα significat *quantum ad vos s. vestras res, dudum sum mortuus*, Oed. R. 223. 252. 273. Trach. 551., ubi inclinari propter explicationem versus manifesto veram, quam Hermannus protulit, non potest; distinguī tamen ante ὅμιν non oportebat; 670., ubi etiam ἱμιν sensu tenuis probari posset, Ai. 43. 563. *Quinquies* in eum versus locum incidit, ut de mensura certo existimari non possit, Phil. 733. Oed. R. 382. Oed. Col. 99. 1128., et in fine anapaestici dimetri, ut tamen insequens versus a consona incipiat Oed. Col. 1771. Item *Accusativus* ὅ μ' ας ante vocalem legitur Oed. R. 1187 ch. Phil. 222. 231. 1028. Ant. 891. Ante consonam *sexies* legitur, Ai. 47. 1253. Oed. R. 1499., in quibus cum contraria opponantur, inclinari non potest, 1502. Ant. 164. Trach. 530. At *inclinata dativi* forma ὅ μιν sine controversia ultimam corripit *novies* Oed. R. 991. 1402. 1484. Ant. 308. Ai. 851. 1221. 1243. 1261. El. 794. Quibus *tria* exempla adde, in quibus iure inclinatur, ne cretico finiatur senarius praegresso spondeo, Oed. Col. 1042. 1169. 1410. *Decies* de mensura ambigendi locus est; legitur enim ante consonam Oed. R. 755. Oed. Col. 1207. 1608. Sed haec etiam recti toni patientia sunt, ut est aliquando de sententia anceps iudicium, et Hermannus omnia inflexit: in impari autem senariorum sede exstat Phil. 527. Oed. R. 1482. Oed. Col. 1169. 1410. Ant. 1022. El. 1320. 1324.; eadem, quam in ἐγώ observavimus, inconstantia Hermannus mox inflectit, mox acuit, peninflectit etiam Trach. 637 ch. inclinatio pari strophici versus mensura commendatur. — ὅ μ' ας inclinatum sensus videtur ita postulare, ut tamen correptae ultimae exemplum certum non sit: *bis* enim in impari senarii loco legitur: Oed. R. 256 (Herm. ὅ μ' ας). Oed. Col. 733. (Herm. ὅ μ' ας), *quinquies* ante consonam: Oed. R. 1502. Oed. Col. 276. 326. Phil. 1139 m. 1448 m. Hermannus omnia inflexit, nec plane improbo. Quae propter versum inflecti, sensu inclinari potius videntur, aliqua etiam horum dubia, in tractando usu pronominis commemorabimus. — ὅ μ' ε accusativus *aeolicus* in cantico ἀπὸ σκηρῆς exstat Ant. 839.

II. *Usus pronominis*. I. Sic plerumque *nominativum* σὺ dici constat, ut vi quadam in sententia insigni praeditum sit; inprimis in *oppositis contrariis*, velut cum coniunguntur σὺ et σός, σὶ et ἐγώ, σὺ et ἐμός, σὺ et ἄλλος: qualia exempla, quae apponimus, non exscribimus, haec sunt: Phil. 24. 72. 115. 123. 792. 1010. 1014. 1420. 1423. Oed. R. 78.

133. 320. 379. 401. 545. 575. 1115. Oed. Col. 489. 588. 886. 933. 1125. 1337. 1338. Ant. 80. 440. 442. 551. 553. 555. 569. 702. 759. 979. Ai. 491. 1087. 1248. 1377. El. 39. 331. 362. 389. 614. 668. 781. 899. 1039. *Saepe intelligitur opponi quiddam, non dicitur.* ἡ γὰρ μετέσχεσ καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου; Phil. 248. ἡ γὰρ τι καὶ σὺ — ἔχεις ἔγκλημα 322. σὺ τοῖς ἐμοῖς ὅπλοισι κοσμηθεῖς — φανεῖ; 1052. sc. σὺ ἀντ' ἐμοῦ. σὺ τοι κατηξίωσας 1084 ch. σὺ δ' ἠγρώσας 1305. πρὸς σοῦ. σὺ γὰρ μ' ἄπαιτα προὔτρψω λέγειν Oed. R. 358. οὐκ οἶν σὶ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφης; 440. καὶ σὺ γε 931. σὺ μὲν γὰρ οὐδ' — ἐκφανεῖ κακὴ 1062. σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίτολος 1321 m. *tu praeter alios.* τοιαῦτα — καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοὶ Oed. Col. 785. ὡς δὲ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις 813. σὺ δ' — ἀνεδίδεις με 1004. σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε 1139. σὺ δὲ σῶς ἴσθι 1211. οἷς ἂν σὺ πρὸςθῃ, τοῖς δ' ἔφασκ' εἶναι κρατος 1334. σὺ γὰρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθγκας ἐντροφον, σὺ μ' ἐξέωσας 1364. 1365. καὶ σὺ πον παρὼν ἐξοισθα 1583. ἦν σὺ μὴ θέλῃς (sc. ἐγὼ θάψω) Ant. 45. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὄρεῃς 504. καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν 530. σὺ μοι γνώμας ἔχων χρηστάς ἀπορθοῖς 631. λείπου μηδὲ σὺ, παρθέν', ἀπ' οἴκων Trach. 1265 an. σὺ γὰρ μοι πατρίδ' ἦστο-σας δορὺ Ai. 510. ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; 1079. καὶ σὺ τοῦτ' ἐπ-στασο 1113. πολλ' ἂν κακῶς λάθῃς σὺ κλέψειας κακὰ 1116. ὡς σὺ φῆς 1213. *ut tu quidem ais.* ὁ καὶ σὺ θάμνοις οἰσθὰ πον κεκρυμμένον El. 55. σὺ δὲ — μισεῖς μὲν λόγῳ 349. παρουσίαν μὲν οἰσθα καὶ σὺ που φίλων ὡς οὔτις ἡμῖν ἔστιν 937. ὡς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν εἶλου 1079 ch. ὅς ἦν γὰρ μοι, σὺ προὔθγκας σποδόν 1189. αὐτὸς σὺ βάσταζε 1462. *Sic σὺ refertur ad aliquod ἐγὼ in prioribus cogitandum, non additum.* ἄρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ; Oed. Col. 795. τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω. σὺ δὲ — μεθάρμοσον El. 29. τῆς σῆς δ' οὐκ ἐγὼ τιμῆς τυχεῖν, οὐδ' αὖ σὺ, σάφρων γ' οὔσα 357. σὺ τοι πρώτη θάνοις ἂν 572. ἡ σὺ κείνος εἶ —; 1347. *Deinde compellandi formulis σὺ additur.* καὶ σὺ, Πολαντος τέκνον, χαῖρε Phil. 459. δύστηνε σὺ 749. ὦ πῦρ σὺ 915. καὶ σὺ, παῖ, κόμιζε με Oed. R. 444. οὗτος σὺ 532. οὐκ εἶ σὺ τ' οἰ-κους, σὺ τε, Κρέων, κατὰ στέγας 637. οὗτος σὺ, πρέσβυ 1121. Λαίου ποτ' ἦσθα σὺ; 1022. καὶ σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ πίδα κρύψον Oed. Col. 113. σὺ δ' — ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἐκθορε 232 ch. Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐρθάδε φύλασσε πατέρα 508. ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γὰρ νῦν εἰς τόδ' εἰσας αἵχημα 716 ch. σὺ νῦν — Οἰδίπους, πεισθεῖς ἐμοὶ κρύψον 759. ἡ σὺ γὰρ ψαύ-σεις ἐμοῦ 867. σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους, ἐκῆλος αὐτοῦ μέμνε 1042. ὁ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν 1535. σὺ δὲ — φέρ' εἰπε δὴ μοι Ant. 527. ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄταγε πρὸς δόμους 1074. ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον, Εὐρύστανες, ἴσχε Ai. 571. σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, — ἄρκε-

σον 811. σὺ δ' — Ἥλιε 832. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς
 ἔμοι; 1325. Ὀρέστα, καὶ σὺ φιλτατε ξένων Πυλάδῃ El. 15. σὺ τ' ὦ πα-
 τυῶν δῶμα (δέξαι με) 69. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι 624.
 σὺ δ' ὦ σύαργε Ach. Am. V (166 D.). ὦ πᾶν σὺ τοιμήσασα καὶ πέρα,
 γύναι Epig. II. 1 (195 D.). σὺ δ' ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν Iph.
 III. 1 (293 D.). σὺ δ', ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσπεννὺς γένους, ξάλνεις
 Seyr. II. 1 (497 D.). Sed ubicunque oratio ab aliis rebus paulo incita-
 tior ad eum convertitur, quibuscum loquimur, infertur σὺ. σὺ δ' εἴ τι
 χρήζεις, φράζε Phil. 49. καὶ σὺ μὴ θυμοῦ 910. σὺ δ' ὦ Πολυαρτος παῖ
 — ἔξελεθε 1245. hic enim σὺ δέ non propter alloquutionem sequentem
 dictum, sed illis verbis a sermone cum Ulixē habito Neoptolemus ad
 Philocteten transit. σὺ καὶ δέδορκας Oed. R. 413. σὺ πρὸς χάριν μὲν
 οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς 1152. σὺ γὰρ — εἰρηκῶς κυρεῖς Oed. Col. 577.
 σὺ δ' εἰς ἐκείνα — ἀποσκόπει 1198. σὺ δ' ἔρῳ' ἀποπνυστός τε κἀπάτωρ
 ἔμοῦ 1385. σὺ καὶ δικαίων — φρένας παρυσπῆς Ant. 786 ch. σὺ καὶ
 τόδε νεῖκος — ἔχεις ταράξας 788 ch. ταύτης σὺ μέντοι ἡς νόσου πλήρης
 ἔφης 1039. σὺ δὲ σύλλαβε Trach. 1015 m. σὺ μὲν που ναιεῖς ἀλλπλακτος,
 εὐδαίμων Ai. 593 ch. σὺ δ' ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα — εὖχου 669. ἡ σὺ φῆς
 ἄγειν τὸν ἀνδρ' Ἀχαιοῖς δεῖρο σύμμαχον λαβών; 1076. σὺ δ' οἶχι πελ-
 σει —; El. 394. ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ τεμοῦσα κρατὸς βοστρίχων
 ἄκρας φόβας — δός 440. σὺ δέ, εἰ σωφρονήσεις — δράσεις τάδε 456.
 σὺ δ' οὖν λέγε 879. σὺ δ' ἐκτός ἤζας πρὸς τέ; 1394. σὺ δὲ — κάλει
 1464. σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων ἀπόπειμον Synd. V. 1
 (150 D.). σὺ δ' αὖθις μίμων — θυηπόλει Polyx. I. 1 (468 D.). κακῶς
 σὺ πρὸς θεῶν ὀλομένη inc. XLV. 1 (703 D.). σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν —
 στένεις LXI. 1 (725 D.). σὺ δὲ σφαδάζεις LIII. 1 (727 D.). — Sic ad-
 dicitur σὺ quasi δεικτικῶς, orationem ut manifestiorem reddat et gravio-
 rem. σὺ γὰρ ὅδ' εἰ; Oed. Col. 222 ch. οὐκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσε-
 τον τάδε El. 785. ἦ σὺ κείνος εἰ; 1347. σὺ σῶσον, σὺ μ' ἐλέησον Phil.
 499. Et in eiusmodi demonstratione, cum verbum alii cuidam vocabu-
 lum accommodatur, abesse σὺ omnino non potest. ὀλοισθ', Ἀτρεΐδαι μὲν
 μάλιστ', ἔπειτα δὲ ὁ Λαγτίου παῖς καὶ σὺ Phil. 1270. κἄστιν — οὐδείς
 ποτ' ἄλλος ἢ σὺ Ai. 1137. οὐκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε El.
 785. οἰδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδευθῆναι ξένος, ὥσπερ σὺ Oed. Col. 569. ὥστε
 ξένον γ' ἂν οὐδὲν ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν, ὑπεκτραπολήν 571. Item cum
 verbum plane omittitur. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμῶν sc. εἰ Ant. 545. σοφὸς σὺ
 μάντις 1046. σὺ σὺ μοι τῶνδ' αἰτία; El. 287. ἄτμος οὐδεὶς σὺ 1206.
 ἦ γὰρ σὺ κείνος 1213. γλώσση σὺ δεινός Oed. Col. 810. — Ad oratio-
 nem aliquo conversam refer σὺ δέ in responsionibus maxime poni solί-
 tum, figura inprimis tragicis usitata, cf. Buttm. ad Philoct. 1116. Bor-

nemann. ad Xen. Symp. p. 157., et v. particulam δέ. σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; Trach. 402. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ —; Ant. 506. σὺ δ' ἄθλιός γε τοῦτ' ὀνειδίζων Oed. R. 372. σὺ δ' ἐμπολήσας ἡ τυχὼν αὐτῷ δίδως; 1025. σὺ δ' οὖν — χρῶ χειρὶ Ai. 114. σὺ δ' οἶχί πεῖσαι; 589. σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται 1120.

2. Est vero ubi σὺ sine ulla vi additum reperiatur, nec incommo-
dius omitti possit. σὺ γὰρ δὴ σὺ γ' ἦσθα ταυβάτης ἡμῖν Phil. 246. σὺ
δὴ — ποῖαν μὲ ἀνάστασιν δοκεῖς — σιῆναι τότε; 276. ὄρα σὺ, μὴ νῦν
μέν τις εὐχερὴς παρῇς 515. οὐδὲν σὺ που κάτοισθα 549. ἀπορεῖς δὲ τοῦ
αὐ; 836. οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σὺ γε δοῦξ 892. οὐκ εἰ κακὸς σὶ
959. οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς 1013. ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῆς 1017. εἰ
σὺ τάν — Τρωάδα γαῖαν μὲ ἥλπισας ἄξειν 1158 m. σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ'
ἄλλος ἐκ θείας τύχης 1310. εἴτα τοῖςδε σὺ εἰ ξυμμαχήσων 1351. ἂ δ' ἂν
λάβῃς σὺ σκύλα — κόμιζε 1417. καὶ γὰρ ἂν πέτρων φύσιν σὺ γ' ὀργάνειας
Oed. R. 335. ἐπη κλύων, ἂ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάξεις πόλιν 340. ποῦ σὺ
μάντις εἰ σαφής; 390. ἦν (μαντεῖαν) οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων
οὐτ' ἐκ θεῶν τοῦ γνωστόν 395. ὃν δὴ σὺ πειρῆς ἐκβαλεῖν 399. ὡς παρῶν
σὺ γ' ἐμποδῶν ὀχλεῖς 445. ὦν ἐντρέπου σὺ μηδέν 724. πρόσθεν ἡ σὺ
τῆςδ' ἔχων χθονὸς ἀρχὴν ἐφαίνου 736. ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον
ὀλλυσθαι λέγεις 799. ἀνὴρ — οἷον σὺ φῆς 803. αὐτὸς μοι σὺ σημάντωρ
γενοῦ 957. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σὺ; 1177. ἦν ταῦθ' ὅπως
περ καὶ σὺ φῆς 1336 ch. καὶ γὰρ σὺ νῦν γ' ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις
1445. ἄγε νῦν σὺ με, παῖ Oed. Col. 188 an. ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς
εὐδαίμονας Ἀθήνας 283. ὅσον σὺ προσχερῆζεις 524 ch. ubi cave opposita
censeas καὶ γὰρ et σὺ. εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἶός τ' εἰ, μήτε τοῖςδε 806.
ἦ μὴν σὺ κἄνεν τοῖδε λυπηθεὶς ἔσει 820. ὡς σὺ φῆς 944. οὐς αἰὲν ἐμ-
φέρεις σὺ μοι φόνους πατρώους 993. ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἐκέτην —
αὐτόν τ' ἐχέου 1012. ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὦν ἔδρας τάδε 1035. οἶδὲν
σὺ μεμπτόν ἐνθάδ' ὦν ἔρεῖς ἐμοί 1040. εἰδὸτ' αὐτόν μηδὲν ὦν σὺ πυ-
θάνει 1157. καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σὺ μοι 1280. εἰ σὺ τῇμῃ ξυμπαραστήσει
φρενὶ 1342. πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; Ant. 230. Non sunt opposita σὺ
et ἄλλον παρ' ἀνδρός. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὅψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με 329.
θάπτονσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπέπας 400. καὶ μὴ σὺ προῦκλήρυξας 457.
μή μοι θάνης σὺ κοινά 542. ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις καλῶς τάδε, οὔτ'
ἂν δυνάμην, μήτ' ἐπιστάμην κλύειν 681. λόγους — οἷς σὺ μὴ τέρεται
κλύων 687. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἀρχοῖς μόνος 735. τοξεύματα βέ-
βαια, τῶν σὺ θάλλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ 1073. οὐς νῦν σὺ — ὥθεῖς ἀθά-
πτους Ai. 1286. τοιοῦτ' ἐπαυεῖς δῆτα σὺ πᾶσθαι φίλους 1339. ἡμᾶς σὺ
δειλοῖς τῇδε θῆμέρας φανεῖς 1341. Specie tantum tenuis opposita sunt
ἡμᾶς et σὺ. εἰ δὲ μὴ καλῶς λέγω, σὺ νῖκα El. 245. τίς αὐτὸν τήνδε —

φανεῖς φάτιν; 320. πατρός, οὐδὲν παῖς ἔφυς 333. ἦν ἄν, εἰ σύ γ' ἐν φρονεῖν ἠπίστασο 386. πόθεν δ' ἄν εὖροις τῶν ξιμῶν οὐ πημάτων ἄρηξιν —; 863. τόθ' ἡγήσει σὺ τῶν 1027. ὃ σὺ πρόσκεισαι κακῷ 1029., quod video tamen σὺ tu quidem explicari posse. οὔτε — μητρός σὺ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ καί μοι φίλος 1135. μήτηρ — ἣς ἐμοὶ σὺ πολλάκις φήμας λάθρα προὔπεμπες 1143. τοίγαρ σὺ δέξαι μ' εἰς τὸ σὸν — στέγος 1156. ἦν (μητέρα) σὺ μὴ δέσης πόθ' ὥς γέλωτι φαιδρὸν τοῦμόν ὄφεται κάρα 1301. Hanc nominativi abundantiam tetigere Marklandus et Seidlerus ad Eur. Iph. Taur. 1326.

3. *Casus obliqui*, ut nunc quidem scripti feruntur, longe rarius ita dicti reperiuntur, ut formae inclinatae in dictionem recto tono notatarum invaserint, hae in illarum vices successisse videantur; tamen et sunt eius confusionis exempla, nec editores sibi constant, quin ne librorum quidem scripturam quatenus sint secuti in talibus adnotant. σοὺ melius quam σοῦ videri potest Oed. Col. 1445. ubi δυστάλαιρά τ' ἄρ' ἐγώ, εἴ σοι στερηθῶ codd. plerique, Hermannus, Brunckius; Par. B. Vat. Ven. Inclinatam agnoscit etiam Gr. Bekk. p. 144, 26. Minus gratum enim σοῦ in arsi positum, minime illud, quod vox atona εἰ vim sententiae in se recipere cogitur. οὐ γέ σοι καθύβρισαν Phil. 1364. σοὶ melius recto tono notari videtur, inprimis cum appositio sequitur. τὸ σπεύδειν δέ σοι καὶ τῷ παραινῶ καὶ τινος κήδει πέρι Phil. 616., ubi accedit etiam oppositum καὶ τινος (ἄλλου). σέψαι γόρ, εἴ σοι προσφυλῶς αὐτῇ δοκεῖ — δέσασθαι El. 434. ubi de varia iuncturae ratione v. Herm. Item extra appositionis nexum ὃν πολλὰ δὴ μέ σοι τρέφειν μάλιστα ἐπηκίσσω El. 593. Cogit paene praecedens με, ut σοὶ scribatur. Contra σοὶ legitur, ubi paulo melius constaret σοι. οἱδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' ἂν El. 515. ἐγώ δ' ἀδελφῇ σοὶ προσηνδύμην ἂν El. 1137. Edd. vett. et omnes ante Brunckium σή, id quod in Flor. A. et a correctore in Laur. a. scriptum. Ceteri et schol. σοὶ καὶ σοὶ θεοὶ πόροισιν, ὥς ἐγώ θεῶν, αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδε Oed. Col. 1126. δέλω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον Ai. 66., ubi haudquaquam componuntur καὶ σοὶ tibi etiam, sed potius καὶ δέλω δέ et vero monstrabo. Non numero El. 621., ubi accentus particulae γε insequentis esse potest. Contrarium est καὶ σοι, γύναι, τάληθες ἔξερω Oed. R. 800. ubi alloquendi formula non mediocriter rectum tenorem tueri videatur. Non affero Oed. Col. 583. Ant. 234.; in quibus sensus haud dubie suadet inclinari, sed in principio versus rectus tonus valuit. — σε etsi omnium facillime toleratur, est tamen, ubi commendetur σέ. Primum in oppositis contrariis. ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλις καὶ φίλους ἐπαξιοῖ — παρασχέιν Oed. Col. 1492 ch. Deinde cum appositum habet aliquod. ὁρῶν σε τὸν δύστηνον Oed. Col. 749. εἴ τίς σε τὸν δέ-

καιον αὐτίκα ἐνθάδε κτείνου 996. Elmsleius σέ scripsit; de codd. non constat. Et sic sane dicitur σὲ τὰν ἀνασσαν Trach. 137 ch. σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύοντα Ai. 71. Denique in *alloquutione*. πρῶτᾳ σε κεκλόμενος, θίγατερ Διός Oed. R. 159 ch. Eadem res in plurativis formis. πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν El. 247., ubi Porsonus transponere verba tentabat, a quo conatu ut abstineamus, ἀδείας ποιητικῆς, cuius nunc et in ἐγὼ exempla vidimus, ratio prohibet; possis interpretari vobis *quidem*, sed nemo tam graviter pronuntiari desideraret. καίτλαν δ' ὑμῖν ὄρω Oed. R. 631. ποίας πάτρας ὑμᾶς ἄν — τίχοιμ' ἂν ἐπὶ φων Phil. 222. εἰ μὴ τι κέντρον θεῶν ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ 1023. ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ ἔλousa Ant. 891. Antitheti species tantum inest, non veritas. — Sed iniuria dubitares, rectene an secus scribatur ὑπερδέδοικά σου Ant. 82. ἀρ' οὐ σοι δοκεῖ El. 604. Iam antiquitus de hoc genere ambigi potuisse docet schol. Il. β. 190., ubi cum scribatur δαιμόνι, οὐ σε ἔοικε κακὸν ὥς δειδίσσεσθαι, interpretes ἢ μὲν ἀκρίβεια, inquit, ὀρθοτονεῖ, ἐγκλίνει δὲ ἢ συνήθεια.

4. Ad τόνωσιν etiam haec spectant. Pro sententiae diversitate eadem pronominis forma eodem versu tenorem mutat. Κρέων δέ σοι πῆμ' οἰδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί Oed. R. 379. Deinde σέ recto tono notatum, quin oppositum aliis vocabulis, omnino vi praeditum in sententia, tamen eliditur. ἢ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε καὶ ἐμὴ καὶ σ' ὁμοῦ στένει Oed. R. 64. ἐγὼ οὐτ' ἐμμαντόν, οὐτε σ' ἀλγινῶ 332. πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἄγχιστος γὰρ εἶ, ἱκέτις ἀφ' ἔγμαι 919. Sic scriptum in scholiis Romanis, unde receperunt Schaeff. Elmsl. Herm. Libri πρὸς σ'. πότερα νομῶεις δυστυχεῖν ἐμ' εἰς τὰ σά, ἢ σ' εἰς τὰ σαντοῦ μᾶλλον —; Oed. Col. 805. τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμῇν ἐμοὶ νεμειεν, ἦν σ' ἐχρῆν ἐχειν Phil. 1051. Brunckius ἦν σ' ἐχρῆν. Flor. Γ. ἦν ἐχρῆν σ' ἔχειν (sic). — Hermannus quam de his sententiam olim protulit ad Phil. 47., tacite mutavit. V. etiam Apoll. de Synt. p. 126.

5. De significatione memoranda haec. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν El. 1200 Triclinius: τὸ σέθεν πρὸς τὸ ὦ τάλαινα, ἔωθεν λαμβανομένου τοῦ ἔνεκα, recte, etsi de adsumendo adverbio non facile nunc quis assentiat. Deinde paulo insolentius dictus dativus commodi reperitur Phil. 1150 ch.: ἄμα γνῶθ', εὐ γνῶθ', ὅτι σοι (sc. πελάσει), κῆρα τάνδ' ἀποφείγειν. v. Herm. Porro dativus significat *quantum ad vos*, vel *quantum vestras res tangit s. refert*. τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι Phil. 1019. Simile, etsi non plane geminum est πῶς — νῦν οὐκ εἰμὶ σοι χολός, δυσώδης; 1020. Hinc est τί σοί; *quid tua*, i. e. *quid ad te verbis opus*. οἶσθ', ὦ παῖ. τί σοί; Phil. 743. si Philoctetae ea verba sunt. Ex huius significationis fonte dativus *ethicus*, quem vocant, explicandus. ὅδ' ἐμὲ ἐγὼ σοι κεί-

ρος Phil. 261. Πάτροκλος, ὅς σοι πατὴρ ἦν τὰ φίλτατα 432. Brunckius Hemsterhusii correctionem secutus σοῦ scripsit. Significatur autem qui patri (etenim scis) maxime diligebatur. ὅδ' ἐοθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε 571. ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλοι νεὸς ὁμοῦ στελχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς 1203. Schol. σοὶ παρέλκειν affirmat. ἤδε σοι κελὴν πάρα El. 655. οὕτως ἔχει σοι ταῦτα 926. Ant. 37. ἐγὼ σοι μάρτυς εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος 1491. μάθ' οὐνεκ' ἐστὶ σοι βρότεον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης Oed. R. 708. παῖδων δυοῖν σοι τῶν μὲν ἀγέτως ἐγὼ ξυναρπάσας ἐπεμψα Oed. Col. 822.

6. Aliquando pronomen locum quasi non suum tenet. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσιν ὃν οὐ τὸν νεκρὸν ἀπείνας Ant. 400. Male distinguunt post θάπτουσιν, quo facto attractio tollitur. Inprimis notabile σέ formulis obtestandi mediis insertum; cuius rei exempla in praepositione πρὸς notavimus. Locum suum quidem tenet, sed paulo minus usitatum in alloquendo vel exclamando in fine versus positum, ut δύστηνε σὺ Phil. 749. V. Toup. ad Suid. t. III. p. 8.

7. Ellipsin indicat μὴ σὺ γε Oed. Col. 1443. cave facias. οὐκ ἔγωγε σε Oed. Col. 1136. sc. θιγεῖν ἐμοῦ θελήσαιμι, v. Hermann. σὲ δὴ, σὲ τὴν νέουσιν ἐς πέδον κάρα, φῆς ἧ καταγρεῖ Ant. 437. Cf. Valck. ad Eur. Phoen. 994. Musgr. ad Hel. 554. Schaefer. ad L. Bos. p. 628., quem nollem advocasse Phil. 1261. (1245 Herm.).

8. Cum particulis componitur. σὺ δέ in alloquendi formulis inprimis tragicum colorem habere indicavimus. σὺ γε una voce, sicut ἔγωγε coalescere ait Etym. M. p. 732, 29. Sed non ab omnibus agnitam esse scripturam ὅφ' ἐν satis docet Apoll. de Pron. p. 68, A., sed ab analogia inprimis dialectorum ipsi quoque commendari videtur. Tamen si illud μὴ σὶ γε excipias, non est, ubi sensus in unam vocem coniungi σύγε postulet, cum ἔγωγε permultis firmetur. Suam enim et legitimam vim γε ubique prae se fert. V. Phil. 246. 892. Oed. R. 335. 445. 931. El. 386. 1135. Nam Oed. Col. 489. rectius nunc scribitur σὺ τε. De casibus obliquis controversia nulla esse potest. σοῦ γε legitur Phil. 520. Oed. R. 1030. Oed. Col. 985. Ai. 1247. σοὶ γε Phil. 339. 654. 1042. Oed. R. 1446. Oed. Col. 654. Ant. 573. Trach. 1241. El. 621. Ai. 529. 1102. σέ γε Phil. 670. 1104 ch. 1379. Oed. R. 1091 ch. 1101 ch. Horum paene otiosam particulam exhibent Phil. 1104. Oed. R. 1091. El. 621. — Sed σὲ δὴ et σέ τοι in anadiplosi reperiuntur, instandi acriter vel contemtim insultandi vi dicta. σὲ δὴ, σὲ τὴν νέουσιν ἐς πέδον κάρα, φῆς ἧ καταγρεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Ant. 437. σέ τοι, σὲ τὸν τῆς αἰχμηλωτίδος λέγω Ai. 1207. σέ τοι, σὲ κολῶ, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος χρόνῳ θρασύναι El. 1437. Asseverat autem simpliciter σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέοντα Ai. 352 m.

Σύαγρος (*ā in arsi*). Σοφοκλῆς μὲν γὰρ ἐν Ἀχιλλέως ἱεραταῖς ἐπὶ κυνὸς ἔταξε τοῦνομα, ἀπὸ τοῦ οὗς ἀγρεύειν, λέγων οὕτως· σὺ δ' ὦ σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος. Athenaeus p. 401, d. Eadem respiciunt Eustathius (apud quem, ut in epitome Athenaei, βρέφος scribitur) p. 1872, 12. et lex. Gr. apud Herm. de Em. R. Gr. p. 320, 8. Est Ach. Am. V. (166 D.).

Συγγενής. 1. *cognatus*. ἄνδρα σοὶ μὲν ἑμπολιν οὐκ ἄντα, συγγενῇ δὲ Oed. Col. 1159. οὐ δὲ ποθ' ἡμῖν συγγενῆς ἦκεις ποθὲν El. 1193. ἄνδρα συγγενῇ Oed. R. 551. ἀνδρὸς αἷμα συγγενοῦς Synd. VIII. 3 (153 D.). Hinc συγγενεῖ χειρὶ Oed. Col. 1389. i. e. *fratris*. Substantive sic dicitur τὸ συγγενές *cognatio*, *generis communio* El. 1461. Oed. R. 814., ubi cum legatur εἰ δὲ τῷ ξένῳ τούτῳ προσήκει Λαῖῳ τι συγγενές, Bothius olim probante quidem Elmsleio Λαῖον coniecit. — 2. *una natus et coniunctus* οἱ δὲ συγγενεῖς μῆρες με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν Oed. R. 1082. μοῖραι male corripbat Coraes ad Plut. Vit. t. I. p. 374. At vide Hermannum et ab Erfurdio testem productum Philemonem Ἀποκαρτεροῦντι p. 294. (p. 360 Meinek.).

Συγγίγνομαι *adsum opitulans*. ὦ θεοὶ πατρώοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν El. 403. Affert Suidas γ. ἀλλὰ νῦν et γ. συγγένεσθε, utrobique omissio γε.

Συγγινώσκω. 1. *fateor*. παθόντες ἂν συγγινώσκωμεν ἡμαρτηκότες Ant. 917. — 2. *ignosco*. σίγγνωτε El. 249. σίγγνωτε κἀνάσχεσθε σιγῶσαι Phaedr. VI. 1 (609 D.). Ζεὺς τᾶν ξυνέγνω Trach. 278. — De scriptura, ξ an σ in codd. exstet, silentium est; attamen editorum alii aliter scripserunt.

Σίγγνοια γ. ξύγγνοια.

Συγγνώμη *venia*. Locutio συγγνώμην ἔχειν maxime *ignoscere* significat. πατήρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει El. 392. ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω Ai. 1301. τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν Phil. 1303. Sed ἦδε τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει Trach. 327. significat *habet, cur ignoscas*. ξ his exemplis versus lege excluditur.

Συγγνωμοσύνη *venia*. μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην Trach. 1255 an. i. q. πάνυ συγγνώντες. Brunnkius ξ.

Συγγνωστός *venia dignus*. συγγνωστόν εἰπεῖν ἐστὶ καὶ τὸ μὴ καλόν Creus. II. 3 (323 D.).

Σίγγονος *patrius (nativus)*. σίγγονον θ' ὕδαρ inc. LXXXII. 4, 1. (758 D.) de fonte quodam in patria loquentis noto.

Συγκαθαρμόζω *una compro*. πεπτῶν' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι Ai. 905. Schol. Pal. κατατάξαι, sed dictum de *sepultura*. Versum refert Moschop. ad Il. β. 312. — ξ metro excluditur.

Συγκάμνω una laboro. σύγκαμν' ἀδελφῶ El. 975. ἴθ', ἔγκονει, σύγκαμνε Ai. 967. Brunckins utrobique ξ, de libris tacetur.

Συγκαταλέγηνμι devincio. ὁδοῦνεκ' ἄτῃ συγκατέλεινται κακῇ Ai. 123. Hic quidem σ Flor. Θ., Hermannus; ceteri editores ξ. In Florr. Γ. Δ. cum Brunckiana collatis inde colligas inesse ξ, de Laurentianis res minime certa.

Συγκатаθω concremo. ἐν νεοσπᾶσιν θαλλοῖς δὲ δὴ λέλειπτο συγκατῆθομεν Ant. 1187. Polynicis corpus.

Συγκατακτείνω una occido. παραπλήκτω χειρὶ συγκατακτὰς — βοτὰ καὶ βοτῆρας Ai. 226 ch. ξ metro excluditur.

Συγκατεύχομαι una precor. ὧν ἐρῶμεν, ταῦτα συγκατευξάμην Ant. 1317. simul precibus carpeto. ξ metro excluditur, de augmento ex codd. non satis constat, sed abiiciendum fuit.

Συγκατοικίω cohabito. ἰσοθῆτε σὺν τοιᾷδε, τῆς δὲ δυσφιλῆς γέρον γέροντι συγκατόικηεν πίνος Oed. Col. 1261.

Συγκατοικίω commiseror. οἷα πάσχω συγκατοικτιουμένη Trach. 532. σὺν ὑμῖν θορηνοῦσα schol., apud quem male scribebatur σὺν ἡμῖν. In communicando maiore vis medii cernitur.

Σύγκειμαι una iaceo. τοῖτον εἰ βαλεῖτέ που, βαλεῖτε χιῖμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκεμένους Ai. 1288. una s. coniunctos significat; συγκεῖμενοι dicuntur, quia de Aiace inhumato proiciendo sermo est. Ceterum, ut videtur, Flor. Γ. Brunckius ξ; Laur. a. Flor. Δ. Θ. σ, ille addito γρ. συνεμπόρους.

Συγκεράννυμι commisceo: tralate passivum (nec aliud quid reperitur) proximam coniunctionem s. contagiosam significat. πενία δὲ συγκαθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ inc. XXVI. siquidem versus Sophoclei sunt, quos Diphilo tribuit Stobaeus XCVI. p. 385. Iure Dind. omisit. De luctu et malo persis dicuntur δειλαλα δὲ συγκεκραμαι δύο Ant. 1295 m. Similis figurae exempla Musgravius collegit, cui adde Boeckh. Expl. ad Pind. p. 204. Τέκμησσαν, οἷκτῳ τῷδε συγκεκραμένην Ai. 879. συμμεμιγμένην schol. — A propria dictione proxime abest παγγελοῦ συγκεραθεῖς Trach. 659 ch. Schol.: λείπει τῷ πῆξ κῶ συγκεκραμένος καὶ ἀρμοσθεῖς. Herculi per metonymiae figuram tribuitur, quod pallii erat, ut applicandi quasi contagione complecteretur artus eius. Hermannus συγκαθεῖς ἐπὶ προφάσει coniungit, conciliatus praedictioni Centauri interpretando. — Hoc loco et Ant. 1295. ξ versui non adversatur, verum vastiorem sonum reddit.

Σύγκλητος convocatus. σύγκλητον τῇδε γερόντων προῦδeto λέσχην Ant. 159 an.

Συγκοιμάομαι concubo i. e. nupsi. τῷδε (τῷ αἰτοσίῳ) συγκοιμώμενην El. 266.

Σύγκолλος conglutinatius. λόγος σύγκолла τὰμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται inc. LXXIV. 2, 2 (746 D.). σύγκолла verbo additum cum prolepsī.

Συγκομίζω una fero. ἐνταῦθα γάρ μοι κείνα συγκομίζεται Oed. Col. 591. coniuncta esse s. una sibi contingere illa Oedipus dicit cum sepultura. — De curanda sepultura, tralatum ab efferendo mortuo dicitur σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ συγκομίζειν Ai. 1027. Brunckius ξ, nescio ex quibus codd.; Florr. tres, Laur. a. Aldus σ. Oedipi versus ξ non fert.

Συγκυρέω (v. κυρέω) obire. τῇδε συγκίρσαι τύχη Oed. Col. 1406.

Συγχέω confundo i. e. everto. τὰ δ' ἄλλα συγχέει πάνθ' ὁ παγκρατής χρόνος Oed. Col. 615. τὸ γὰρ σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχέει χάριν Trach. 1219. Brunckius sine codd. ξυγχεῖ.

Συγχορδία chordarum iunctura. Αὐδῆς ἐφιννεῖ πηκτίδος συγχορδία Mys. IV. 2 (360 D.).

Συγχωρέω cedo. συγχώρει θέλων Phil. 1327.

Συγχωρητέος cedendus. ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα Oed. Col. 1428.

Σῦλάω spolio, adimo. πατρὸς γέρας συλῶντες Phil. 1351. συλῶντα τὰμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν Oed. Col. 926. — οὐ γὰρ ἂν ποτε ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγὼ Phil. 411.

Συλλαμβάνω. 1. Proprie manibus comprehendo. κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερσὶ Αἴ. 303. Hinc proxime abest comprehendendi hominis significatio, cum ut capriatur, tum ut retineatur. συλλαβὼν — ἐμπρησον Phil. 788. ὅδ' ἦν ἄρα ὁ συλλαβὼν με 967. ἐνλλάβετε γ' αὐτόν 991. Laur. c. ἐσυλάβει αὐτόν. Rejl. consentiunt. — 2. Iam aliquid talatae significationis inest in his: ἐκπλεῖ σεαυτὸν ἐνλλάβων ἐκ τῆςδε γῆς Phil. 573. festina te hinc auferre. τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεοπτοματὰ κείται παρ' Αἰδῆ Πόλυβος Oed. R. 971. secum abstulit. Brunckius ex duobus, ut ait, codd. ἐνλλάβων, quibus certe accedit Flor. A. Sed ex optimis Laur. a. Flor. Γ. Aldo retinenda mitior scriptura. τὰςδε συλλαβὼν ἄρας Oed. Col. 1386. Paulo aliter dictum παίδων δὲ τοὺς μὲν ἐνλλάβουσ' αὐτὴ τρέφει Trach. 1143. secum habens. De scriptura consensus esse videtur. — 3. Figurata dicitur ἀδιῦνο, a manu una adhibenda dictum: v. Ruhnk. ad Tim. p. 268. Abresch. Lectt. Arist. p. 46. Bast. in App. Ep. Cr. p. 41. σὺ δὲ σύλλαβε Trach. 1015 m. οὐ τοῖς ἀθύμοις ἢ τύχη ἐνλλαμβάνει inc. XII. (666 D.). — οὐδένα — οὐδ' ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο Phil. 282. quo et casu nominis et genere verbi offensus Buttmannus νόσον ex membr. Br. et B. revocavit. Sed utrumque iam Brunckius satis firmarat Aristophanis versu Lysistr. 313. v. Herm. Ceterum Flor. Γ. συμβάλοιο.

Συλλέγω colligo. συνέλεγον τὰ ξύλα Herc. Taen. II. 1 (218 D.).

Συλλύω. *Proprie una solvo. Transfertur ad rētam una cum alio componendam. εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρε* Ai. 1296. v. Herm.

Συμβαίνω. 1. *Proprie una eo, adste s. concedo aliquo, et concedo universe. ὃν οὐδαμοῦ φησὶ οὐδὲ συμβῆναι ποδί* Ai. 1260. Schol. referens illud ad Agamemnonis dictum v. 1216. aperte ineptit, v. Herm. Adsignificatur autem auxilium in pugnarum discrimine Achivis ab Aiace latum. *Τίλυνθι συμβέβηκεν* Trach. 1142. *migravit.* — 2. Transfertur ad congruendi s. conveniendi significationem. *φανῶ δ' ἐγὼ ταῦτοισι συμβαινόντ' ἴσα μαντεῖα καινά* Trach. 1154. *ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει* 1164. Ita eveniendo ratione aliquid fieri dicitur. *τῶνδε ναμέγεται συμβαίνει χρόνου τοῦ νῦν παρόντος* Trach. 172. — Inde a rebus in aliquem cadentibus deflexum obliuiscere significat. *ἢ πρῶτα μὲν τὰ μητρός — ἔχθιστα συμβέβηκεν* El. 254. — Forte factum ut in hoc verbo scripturam verus respuat.

Συμβάλλω. 1. A propria significatione proxime abest intransitive dictum de viis concurrentibus. *ἐνθα δίοστομοι μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί* Oed. Col. 905. Deinde transitive de miscendo iurgio. *συμβαλεῖν ἔκη κακὰ* Ai. 1302. Sed ratiocinatio et coniectura significatur: *τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις*; Oed. Col. 1472. — 2. Medium est *arbitri se reputare.* *συμβαλοῦ γνώμη* Oed. Col. 1153. — De scriptura non video dissensum.

Συμβόλαιον signum, indicium. *ὥς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο* Phil. 872. *οὐ Brunckii coll. B. T. nec deterius. Non coniungenda enim οὐκέτ' ὄντος σοῦ.*

Σύμβολον indicium. *ἐχορτες — σύμβολον σαφὲς λύπης* Phil. 401. *manifesto proditis iniuriam illatam.* γ. Herm. *μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον* Oed. R. 221. *σημεῖον* gl. Brunckii.

Σύμβολος v. ξύμβολος.

Συμβουλευῶ suadeo, consilium do. *μηδὲ συμβούλευ' ἔτι* Oed. R. 1370.

Σύμβουλος qui consilio iuvant. *οἱ δ' ἠγγέλωσαι κοῦτε σύμβουλον δέχε* Phil. 1305. *Apud Suidam v. ἠγγέλωσαι legitur σύμβουλον.*

Συμμανθάνω conscius fio. *κοῦθεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος* Ai. 856. *Suid. v. συμμαθεῖν.* Sententiae ab Elmsleio et Hermanno perspicue falso explicate quodnam argumentum videatur esse, diximus in *ἐπίσταμαι.*

Σύμμαρτις s. σύμμαρτυς v. ξύμμαρτυς.

Συμμαρτυρέω testis sum alicui. *ξυμμαρτυρῶ σοι* Phil. 436. *Ricc. σι. συμμαρτυρῶ* El. 1215. *Br. ξυμμαρτυρῶ, et sic Florr. videntur dare; at Laur. a., quippe cum Aldina collatus, σι.*

Συμμάχῳ adiutor adsum. τοῖςδε οὐ εἰ *ἐνυμαγήσων*; Phil. 1352. ὅδ', ὡς *ἔοικε* τῇ *γυναικὶ* *συμμαχεῖν* Ant. 736. Haec elegantior scriptura, duarum constructionum mixtarum index, in Brunckii cod. E. reperta fertur, cuius tamen cum exigua fides sit, cum optimi Laur. a. membr. *συμμαχεῖ* exhibeant, nec ubique fideliter Brunckium librorum suorum scripturam retulisse suspicio sit, nollem Hermannus *συμμαχεῖν* recepisset. Ceterum in eo struendi sermonis genere male scribi video uno tenore omnia, virgulis nullis distincta. Sed comparationis indicium ὡς a prioribus distinctione separandum esse consentaneum est; constructionis confusio a verbo defunctum *ἔοικε* exoritur. — Ceterum Aldus *ἐνυμαχεῖ*.

Σύμμαχος. 1. *belli socius.* *ἐνυμάχων* τε τῶν *ἐμῶν* Oed. Col. 1312. τοῖς *σαντοῦ* — *πιστοῖσι* *συμμάχοισιν* 1397. *Ἀχαιοὶς* *ἐνυμαχόν* τε καὶ *φίλον* Ai. 1032. *ἄγειν* τὸν *ἄνδρα* *δεῦρο* *σύμμαχον* *λαβών* 1077. Medium huius et tralatae significationis locum haec tenent: *τί* *βαῖον* οὕτως *ἐντρέπει* *τῆς* *ἐνυμάχου*; Ai. 90. *τοιάρδ'* *αἰέ* *μοι* *ἐνυμαχον* *παρειστάναι* 117. In debellandis enim inimicis suis Minervam sociam sese habuisse Ajax insaniens sibi persuaserat. Ceterum hoc utroque loco Flor. Θ. σ scriptum praefert. — 2. *adiutor.* *ᾔψεσθε* καὶ *μὲ* *σύμμαχον* Oed. R. 135. Flor. Δ. *ἐνυμαχον*, male invecto ante creticum spondeo. *τῷ* *τ'* *ἀνδρὶ* *τῷ* *θανόντι* *σύμμαχος* *πέλω* 245. *ἥ* *τε* *σύμμαχος* *Δίκη* 274. οὐ *τι* *μὴ* *λάχῳ* *τοῦδε* *συμμάχου* Oed. Col. 451. v. Oed. R. 135. *τίς* *ἂν* *με* *τῶνδε* *συμμάχων* *ἔλοι* *βίαι*; 819. *ἔλθῃν* *ἀρωγὸς* *συμμάχους* 1016. sc. *τὰς* *θεάς*. Herm. cum aliis ξ ex edd. vett. intulit contra codd., scilicet ne duo σ concurrerent, quae nihili ratio est. *ἐνυμάχους* *ἔλθῃν* *ἔμολ* 1378. *τὸν* *αἰδᾶν* *ἐνυμάχων*; Ant. 914. Schol. σ. *Μαλιν* *ἐνυμαχον*. *ἥ* *προμηθεῖα* καὶ *τῷ* *λέγοντι* καὶ *κλύοντι* *σύμμαχος* El. 979. *δεῖ* *σ'* *αὐ* *γενέσθαι* *τῷδε* *τᾶνδρῃ* *σύμμαχον* Trach. 1165. Sic Brunckii B. T. Laur. a. Olim *ἐνυμαχον*, v. Oed. R. 135.; sed non idoneam damnandi causam Brunckius habuit. οὐκ *ἔστι* *τοῖς* *μὴ* *δρῶσι* *σύμμαχος* *τύχη* Cam. IV. (302 D.). *ἥ* *γὰρ* *σιωπῇ* *τῷ* *λαλοῦντι* *σύμμαχος* inc. XIII. 2. (667 D.), sententia similis illi Trach. 811.

Συμμετρίῳ v. *ἐνυμετρίῳ*.

Συμμετρίῳ propria mensura hinc et tempore aequare, item ratione expendere et computare. καὶ *μ'* *ἡμᾶρ* *ἤδη* *ἐνυμετροῦμενον* *χρόνῳ* *λυπεῖ*, *τί* *πράσσει* Oed. R. 73. aegre ferebat, nondum redisse legatos, cum iam legitimum videretur itineris tempus exiisse. καὶ *τῷ* *μακρῷ* *γε* *ἐνυμετρούμενος* *χρόνῳ* (ἔφθιτο) 963. non quod vivendo emensus est, tempore, sed longum tempus vita aequando, i. e. senex.

Σύμμετρος v. *ἐνυμετρος*.

Συμμίγῃς mīxtus. ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῇ βοσκήματα Trach. 759. συμμιγῆς ὀλαῖς παγκαρπία Polyid. IV. 3 (464 D.). — ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακά Oed. R. 1281. *coniunctim sunt utrumque tangentia.*

* *Συμμιγνυμι num* Sophocles dixerit, valde incertum, v. κίναδος.

Σύμμικτός mīxtus. συμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα Ai. 53. v. ἄδαστος.

Συμπαλῶ colludo. Νυμφᾶν — οἷς πλείστα σύμπαλῃ Oed. R. 1109 ch. sc. Bacchus.

Συμπαλῶ collido, impingo. πῶλοι — μέτωπα συμπαλοῦσι Βαρκαλοῖς ὄχοις El. 717. Ald. Iunt. συμπαλοῦσι.

Συμπαραινέω comprobo. συμπαραινέσας ἔχω Pel. II. 2 (435 D.). — *consilia do.* καλῶς κακῶς πρᾶσσοντι συμπαραινέσαι Ai. Locr. IV. 3 (14 D.).

Συμπαρυστάτης v. ξυμπαρυστάτης.

Συμπαρίστημι v. ξυμπαρίστημι.

Σύμπας cunctus. στρατός τε σύμπας Phil. 387. τῷ — σύμπαντι στρα- τῷ 1210. 1241. στρατῷ ἐύμπαντι Ai. 1034. ἐύμπαντι Flor. Γ. τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ Phil. 1278. ἐύμπας Ἀχαιῶν λαός Phil. 1227. — *universus.* Ἀσία μὲν ἡ σύμπασα κλῆζεται Mys. III. 1. (360 D.) sc. γῆ. — *Pluralis cunctos significat:* τίσασθε — ἐύμπαντας αὐτοῦς Phil. 1031. κτείνω δὲ τοὺς ἐύμπαντας Oed. R. 813. οἱ σ' — ἱκετεύομεν ἐύμπαντες Oed. Col. 1329. τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν ἐύμπαντες 1642. — *universos:* πέντ' ἦσαν οἱ ἐύμπαντες Oed. R. 752.

Συμπίπτω proprie concurreo rixuando. εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης Trach. 20. ξυμπεσὼν μόνος μόνοις (Τρωσι) Ai. 462. Tralate incido in. κακοῖς τοιοῦσιδε συμπεπτωκότα Ai. 424. συμπίπτει φόνος Oed. R. 113.

Συμπλέκω colligo, coniungo. Tralatum ad nuptias et concubitum τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακεῖς ποτε Troil. I. 2 (548 D.).

Σύμπλους v. ἐύμπλους.

Συμπονέω labore adiuvō. αἰδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες εἰς το συμπονεῖν Oed. Col. 1370. εἰ ξυμπονήσεις Ant. 41. τόνδε συνθάπτειν θέλω καὶ συμπονεῖν Ai. 1358. Br. ξυμπονεῖν, quod codd. certe Florr. habere videntur, si ex silentio Dindorfii coniecturam capias. συμπόνει πατρὶ El. 974.

Συμπράκτωρ qui una facit. συμπράκτωρ ὁδοῦ Oed. R. 116. vine comes. Affert Suidas v. συμπράκτωρ.

Συμπράσσω una facio. τὰ δ' ἄλλα καὶ ἐύμπρασος Ai. 1375. partem curae cape. Mirum omnes codd., etiam Flor Γ. Laur. a. in ἐύμπραττε conspirare. δαί σ' — αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν Trach. 1167. *explendae voluntatis inest adsignificatio.*

Συμπαλῶ v. συμπαλῶ.

Συμπτύσσω complico. κάθηκα συμπτίξασα — δῶρην Trach. 688.

Συμφέρω. 1. *confero*. *ξυνολω* πᾶν ὁσονπερ ἂν σθένω El. 934. i. q. *συμφορήσω*, *faciam a mea parte*. — 2. Paulo aliter dicitur: ὥστε συμ-
φέρειν τοῖς χρεόσοοις El. 1457. *ut me applicem, me conferam ad eorum*
partes, v. Elmsl. ad Eur. Med. 13. Similiter *medium* dicitur. τῇδε γὰρ
ξυνολοομαι Oed. Col. 647. i. e. *γνώμην θήσομαι*, *gratum mihi erit*, *se-*
quar. — 3. A prima aliquid aliquo conferendi significatione illa usitatis-
sima oritur *conducendi*. παῦρά γ' ὥς ἡπλως ἐννέπειν πρὸς ἄνδρα τόνδε
συμφέροι El. 1432 ch. τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων Phil. 131. *quidquid*
conducere visum erit. πὸ συμφέρον ποιῶ 914. ἂ μὴ πλίκαιρα μηδὲ συμφέ-
ρορτα Oed. R. 875 ch. ἂ μὴ σοι συμφέροντα λέξεται Oed. Col. 1188.
quae ad res tuas non conducunt. τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλης φρονῶν εὖ συμ-
φέροντ' αὐταῖς ἀεὶ 1631. Simile sensu sed non plane idem est — ὅποιον
ἂν σοι ξυμφέρῃ, γενήσεται Phil. 655. *quidquid tibi commodum visum erit*,
i. e. *placuerit*. — 4. Aliter ac Buttmanno visum, explicandus versus Phil.
623.: σφῶν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός; non *conducatur vobis deus*, i. e.
utilis, beneficus sit, sed *eodem celat, conspiret vobiscum*. V. Pflugk. ad
Eur. Med. 13. — 5. Inde omnino est *congruere*, ductum ab eventis et
exitu cum primordiis concordante. τίς ἂν ποτ' ᾤεθ' ὥδ' ἐπώνυμον τοῦ-
μὸν ξυνολεῖν ὄνομα τοῖς ἱμοῖς κακοῖς Ai. 426. dictum de nomine Aiacis
ex querentium voce αἰ explicando. Diversa miscet comparando Elmsl.
ad Eur. Herc. 919. — 6. Medii formam καὶ θνήσκοντι συνολεῖ Phil.
1074 ch. eodem modo *conveniendi* s. *congruendi* significatione praeditum
ait Hermannus, de rebus aptis et idoneis dictum. Exstat Elmsleii con-
iectura perlegans *ξυνολεῖς, conscium eris*. Generum verbi distinguendo-
rum non curiosior Sophocle Aristophanes fuit Nub. 589. 593.

Σύμφημι v. **ξύμφημι**.

Συμφιλέω *una amo, amoris consortium habeo*. οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ
συμφιλεῖν ἔφην Ant 519.

Συμφορά. 1. *quidquid fit, geritur, accidit universe*; de *fatis et even-*
tis vitae intellige ἐν τε συμφοραῖς βλοῦ — ἐν τε δαιμόνων ξυλλαγαῖς Oed.
R. 33. v. Brunck. αἱ δὲ συμφοραὶ αἰτῶν πανώλεις Oed. Col. 1018.
Malae enim sortis vis in adiectione demum inest. — De rebus nunc ipsum
gestis interpretor εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς ταῖς νῦν νομίζει — πεπονθέναι
— εἰς βλάβην φέρον Oed. R. 515.; quanquam etiam mala et calamitatem
urbis significari posse animadverto. — *Exitus et eventus rerum* signifi-
catur: τοῖσιν ἱμπεροῖσι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βου-
λευμάτων Oed. R. 44. gl. τὰς ἀποβάσεις. — *Fortunam universe* nulla
adsignificatione video dici: συμφορὰς γὰρ ἂν ἔωθεν εἶην τῶν ἱμῶν τῆς
φιλάτης El. 1440. quod ambigue dictum ad fallendum Aegisthum, v.
ἱμός. φροῶ δὴ ξυμφορὰς ἐν ἑστίαις Trach. 1135. — *Res magna et*

gravis portento tonitruum crebro iteratorum praenuntiata significatur: οὐ γὰρ ἄλλ' ἀφορμῇ πότ', οὐδ' ἄρεν ξυμφορᾶς Oed. Col. 1468 ch. — 2. Sed *laetus casus significatur* κατὰ συμφοραῖσί μου γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὁμμάτων ἄπο El. 1221. Quamquam *conversionem fortunae* interpretaris — 3. *Causa tristis et calamitas*. πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς Phil. 873. τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς; Oed. R. 99. v. Erf. μίαισμα χώρας significatur. τοιάνδ' ἰδεῖν κηλὶδ' ἐμμενῶ συμφορᾶς ἀφικμένην 833. δέλλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον 1347. κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς 1527. ξυμφορᾶς ἐύνθημ' ἐμῆς Oed. Col. 46. v. Reisig. σὲ — οἰκτελομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν 256. ἧ τὴν παλαιάν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς; 602. ὅς τις φόνους μοι καὶ γόμους καὶ ξυμφορᾶς τοῦ σοῦ διῆκας σιόματος 966. ξυμφορᾶς prioribus explicative adiectum. εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με Trach. 242., quod in v. κλέπτω explicuimus. καὶ ξυμφορὰ τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἦις εἰ 320. ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος 324. βαρύναν ξυμφορὰν ἐν ὁμμασιν πατρὸς δεδορκώς 743. κλύουσα' ἔφριξά τāsδε συμφορὰς; 1033. σκέψαι δ' ὅποιος ταῦτα συμφορᾶς ἵπο πέπονθα 1066. οἰμῶμαι — τὴν σὴν ξυμφορὰν El. 779. οἶμοι ταλαίνης ἄμα τῆςδε συμφορᾶς 1170. μέμνε, μὴδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα Ai. 68. concreta, quam dicunt, significatione usurpatum. V. Herm. ἐν τῷ ξυμφορᾶς διέφθάρης Ant. 1214. — Sed non certissima sententia est δεινότητος ἀπομακτῆς τε μεγάλων συμφορῶν Capt. I. 2 (32 D.).

Σύμφορος utilis, commodus. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα τόξον τόδ' ἐξέυρισκε Phil. 287. παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα Oed. Col. 465. θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον 596. εἰπὼν ὅποια ξύμφορα 1349. οὐτ' ἐν χροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν (θέλει) Ach. Am. I. 7. (162 D.) *commode, satis recte teneri non potest*.

Συμφράζομαι v. *ξυμφράζομαι*.

Σύμφρονος v. *ξύμφρονος*.

Συμφυτεύω v. *ξυμφυτεύω*.

Σύμφωνος. *Proprie consonans, resonans ad vocem*. βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἴσται λιμήν, ποῖος Κιθάρων οὐχὶ σύμφωνος τάχα; Oed. R. 421. — *Tralate τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα* Oed. Col. 625. a sonis concinentibus ad *benevolum animorum et amicium habitum* deflexum.

Σύν, εἰν cum. I. De scriptura Elmsleius in praef. Oed. R. p. XII. eam sententiam protulit, post breves vocales σῖν praeferendum nisi verus lex prohibeat; post longas autem et diphthongos ἐν consonas, item initio versuum εἰν. At Porsonus, inprimis atticum ratus εἰν (v. Intpp. Greg. Cor. p. 27.), hoc ubique praeoptavit, ubi incolumi metro fieret. Contra Hermannus unice codicum fidem sequendam esse decrevit praef. ad Ai. p. XIX.; ipse tamen multis locis propter simulacrum quoddam soni

lucundioris, in quo genere nihil dum exploratum est, contra librorum scripturam et ne monito quidem lectore σύν in tragicos intulit. Certam unius scripturae observandae legem ne ego quidem in eo scriptorum fontium dissensu obtrudendum censeo tragicis; video enim de canticis nihil constare, in trimetris autem, cum versus admittat, omnibus versuum locis et σύν et ξύν ferri. *Duas* res solas certas arbitror, alteram, initio senarii versus perpetuo fere ξύν reperiri: El. 265. 944. 1111. 1159. Trach. 256. 560. Ai. 494. 820. 1104. Phil. 268. 908. 1235. 1319. Oed. R. 55. Oed. Col. 283. 335. 1259. 1308. Item in *compositis*: ξύγρολαν Ant. 66. συλλάβετε Phil. 991. ξύμπας 1227. ξύμπαντες Oed. Col. 1642. ξύμπλουν Ant. 536. ξύμφημι El. 1248. Ai. 271. Phil. 1294. Oed. R. 553. 642. ξύναιμον Ai. 714. Ant. 655. ξυνάπτετον El. 21. ξυναρπάσσειν Ai. 827. ξυναρπάσας Oed. Col. 823. ξύνειμι El. 256. ξύνεστι 268. 601. Trach. 198. ξυνών El. 1351. ξυνηγορεῖς Trach. 811. ξυνήδομαι Oed. Col. 1400. ξυνθήματα Trach. 157. ξύροικος El. 775. 808. Contra σύν praetulit Hermannus Oed. R. 146. secundum Flor. A. Θ. Sed retinendum erat ξύν secundum Brunckii, ut videtur, codd. et Laurentianos, item Flor. Γ. Oed. Col. 459. eximendus est, de quo v. προστάτης. Item in composito σύγκαμνε legitur El. 975., sed ξύγκαμνε restituendum secundum Florr. et, ut videtur, Laurr. Nam Phaedr. VI. 1. certa fide non est. Alterum illud est, non videri recte ξ circumferri, cum spondeum aut molossus uno maxime vocabulo confectum creticus finem senarii faciens excipiat. Recte igitur σύνρομου scribitur El. 590. σύν δίκη 600. σύν χρόνω Oed. Col. 1649. σύν νόσοις 1659. σύμμαχον Oed. R. 135., ubi Lips. a. b. Flor. A. ξύμμαχον, vitiatum, ut ipse Hermannus ait, numero tragico, quare male idem retinuit Trach. 1165.; σύμμετρος Oed. R. 1113., quanquam codd. omnes ξύμμετρος tueri videntur; συμμάχον Oed. Col. 451. συμμαχεῖν Ant. 736. σύμμαχος El. 979. σύντομα Ant. 442. Oed. R. 710. συντόμως Oed. R. 810. συντρέχειν Trach. 294. σύντροπος El. 1181. Cetera omnia promiscue haberi video. In *arsi iambica prima* legitur σ El. 294. 631., certe sic Florr. tres, de Laurr. non adnotatur quidquam; sed ξ Ant. 41. 533. Phil. 967. In *thesi secunda* ξ Oed. Col. 947. 1313. 1343.; sed σ Trach. 717. Oed. Col. 821. In *arsis tertia* ξ Trach. 278. Ai. 299. Phil. 764. Oed. R. 585. Oed. Col. 1598.; in *thesi tertia* Ant. 43. Oed. Col. 1329. 1357.; sed σ in *arsis tertia* El. 422., certa sic Flor. Γ. Θ., de ceteris silentium est; Brunckius ξύν; 1477. sic item Florr. tres, Brunckius ξύν; 1483. eadem res. Trach. 394. Br. ξύν. Ai. 30. 752. Br. ξύν, Florr. tres σύν. 766. eadem res. Phil. 539. Oed. Col. 908. 1108. Br. ξύν. Ant. 561. Br. ξύν; in *thesi tertia* El. 1139. In *thesi quarta* ξ legitur Oed. R. 929. Trach. 1184.; σ non reperio. In

thesi quinta ξ exstat Oed. R. 124. Oed. Col. 1290. 1313 ; σ El. 1157. In *thesi denique sexta* ξ reperitur Oed. R. 1184. Haec praepositionis solius maxime exempla apposuimus; sed non modo eadem compositorum a praepositione ratio est, sed et σ et ξ in his peraeque crebro usu teri facile quis intellexerit.

II. Σύν adverbiascit inprimis cum δέ et τε consociatum una significans, etiam pariter. ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς Ai. 938. ὁ δ' ἦν ὁ πρῶτος ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρών 1267. κρηγὴ δὲ κεῖθε· σὺν δ' αὐτῶς ἐγὼ Ant. 85. σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρών El. 291. nisi tmesis exemplis hoc adnumeraveris. Ea certiora duo exempla habet. σὺν δ' ἔλσεται τμητοῖς ἱμάσι El. 736. σὺν δέ νιν Θηρώμεθ' εὐθύς Ant. 428. V. quae Pflugkiius contulit ad Eur. Hel. 106.

III. Σύν praepositio inprimis communionem et consortium una versantium et coniunctorum significat.

I. De hominibus aut pari ordine coniunctis, aut subiuncto alteri altero. νεὼς οἷς σὺν δυοῖν ἄλλοις φύλαξ Phil. 539. ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθήσαι 908. πρὶν ἂν — τὰ πέρ γε — ξὺν τ' ἐμοὶ πέρας φανῆς 1319. ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν πόλισμα 1409. σὺν τοῖς φιλάτοις ἀσχοιοθ' ὁμιλοῦντα Oed. R. 366. cf. ξὺν οἷς τ' οἱ χρεῖν μ' ὁμιλῶν 1184. ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ γένοιτο 929. ξὺν ᾧ περ εἶχον οἰκετῶν Oed. Col. 335. ὦν — ξὺν σφῶν ἐφεύρηκε ἐνθαδ' ἐκβεβλημένον 1259. εἰς Θήβας στόλον ξὺν τοῖςδ' ἀγέλας 1308. οἱ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι ξὺν ἑπτὰ τε λόγχοις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν 1313. τάξεις exercitus, λόγχοι duces significant. σὺν ταῖς παρθένους στένοντες ὠμαρτοῦμεν 1642. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κοῦφις χειρὶ Ant. 43. i. q. σὺν ἐμοί. - Θανεῖν τε σὺν σοὶ 541. ματρὶ σὺν κεραυνῷ 1126 ch. ξὺν παιδὶ σὺν γυναικὶ Trach. 256., ut Hermannus quidem custodiendae legitimae formulae causa scripsit pro eo, quod ante vulgabatur καὶ γυναικί. προσελθόνθ' ὥδε σὺν πολλῷ στόλῳ 496. Captivi enim sūnt. ξὺν οἷς χρήσεις φίλων 1184. ξὺν παιδὶ τῷ σφ' Αἰ. 496. πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τάςδε ἐπικούφιζε 1389 an. τὸν αὐτοέντην — ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ El. 265. ὅπως — ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοικήσεις - Θανεῖν Αἰγισθον 944. ὅπως — ἑμαυτὴν — ξὺν τῇδε κλαύσω καποδύρωμασποδῶ 1111. alloquitur enim Orestis cineres tanquam vivos. ἐκλέλοιπε ταῦτα — Θανόντα σὺν σοὶ 1139. In Phaedra VI. 2. (609 D.) Grotii emendatio ἐν γυναικί haud paulo melior vulgata apud Stobaeum scriptura σὺν γυναικί, ferri tamen σὺν possit si comparatur γυναικί: τὸ γὰρ γυναιξὶν ἀλαχρὸν σὺν γυναικὶ δεῖ σιγᾶν. — Illis exemplis tanquam affine adde ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιεῖ μένος El. 294. i. q. πρὸς: cogitantur autem quasi in unum coniuncti pugnantes. Addenda item formula σὺν θεῷ deo iuvante: βοίλον κρατεῖν μὲν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν.

Ai. 752. τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σφαιροῖσι γὰρ ἐντοχῆς
 ξὺν τῷ θεῷ φανοῦμεθα Oed. R. 146. ξὺν θεῷ ἔπειτα Palam. I. 1 (380
 D.). Hinc aliquantum discrepat ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κωδίζεται Ai.
 376. cum propter oraculum additum, tum quia significat prout deo visum
 est. Affert Suidas v. ξὺν τῷ.

2. Raro de rebus dicitur pari dignitate compositis commixtisve. πεδίον
 ἐπιρρίσσειται ἀκηράτῳ ξὺν ὀμβρῶν (ὁ Κηφισός) Oed. Col. 696 ch. quanquam
 video non continuo aquam imbrum una cum Cephisso fluvio agros fe-
 cundantem, sed etiam ipsius Cephissi aquas intelligi licere; sic ξὺν ab-
 undaret. δός μοι — λέξοι τ' ἀκούσαι τ' ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ Oed. Col.
 1290. χειμῶνι σὺν παλινοστίῳ Inach. X. 11 (272 D.). Paulo aliter his
 dicitur βροτῶν σὺν κακοῖς μεμιγμένων El. 1482. βροτῶν si refertur ad
 θνήσκειν ὁ μέλλων, non hoc spectat exemplum, sed res forte accidens
 praepositione significatur; elegantius autem τὰ βροτὰ i. e. τὰ θνητῶν
 dici putaverim.

3. Longe creberrime dicitur de his quae nobiscum habemus, vel in
 nobis inesse sentimus, vel quae in nos fortuito cadunt, denique de adin-
 mentis vel praesidio adhibito. a. De rebus corpus tangentibus, velut veste,
 armis, vel eis quae gestantur manibus. αἰγλας, ξὺν αἷς Αἰκί' ὄρεα διᾶσ-
 σι Oed. R. 207 ch. ξὺν θ' ἱπποκόμοις κορύθουσιν Ant. 116 an. ἀεικεῖ
 σὺν στολᾷ El. 184 m. πηδῶντα πεδία σὺν νεοφράντῳ ἔλφει Ai. 30. σὺν
 σάκει δὲ κωδωνοκρότῳ παλαιστοι inc. LXX. 2, 1 (738 D.). His proxime
 affine est γῆς — ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν Oed. R. 55. Cogi-
 tatur enim inesse s. adesse populus in terra et urbe tanquam complemen-
 tum necessarium. — b. De animo, dictis, factis. μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ
 πολυγλώσσῳ βοῇ σπείρη ματαίαν βάξιν Ξl. 631. σὺν φθόνῳ est φθονερῶς
 s. διὰ φθόνον, dativus autem alter instrumentalis. ἀνανδον οὐδὲ σὺν βοᾷ
 κλίουσα 1275 m. ταύτῃ σὺν ὀργῇ καμὲ συνθανεῖν Trach. 717. v. ὀργῇ,
 σὶ ὀργῇ vera scriptura esset, ξὺν casui instrumentali additum abundaret.
 ἀνεστέναντες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρεΐδαις οὐλίῳ σὺν πάθει Ai. 913 ch.
 Non puto enim πάθος mala, quae passus sit, s. statum rerum, quo utatur,
 sed macrorum animi significare. κομπῆν δ' ἔστ' ἀτελῇ σὺν ψεύδειν αἰ-
 σχρὸν ὄνειδος Phil. 831 m. i. e. ψευδόμενον. εἴ τι' ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἐλέ-
 σθαι ξὺν φόβῳ Oed. R. 585. ἰκέτις ἀπῆλμαι τοῖςδε σὺν κατεύγμασιν
 920. ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις; Oed. Col. 821. non ποίῳ ἔργῳ
 instrumentali casu, sed τί πρὶν ἡσας ἀπειλὴς ἔτι; σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις
 1108. i. q. ποθομένη. ὅς τότε μαινομένη ξὺν ὀργᾷ βαχχεύων ἐπέπνει
 ῥιπαῖς ἐχθόστον ἀνέμων Ant. 135 ch. quod etiam instrumentali casu aequi-
 paretur. πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι 172. i. e. μισανθρώποις αὐτοχει-
 ρέας: quod si quis eventus s. effecti significans dixerit, non prohibeo. —

c. De rerum statu. ξὺν ἧ (νόσῳ) μὲ ἐκείνοι — προθέτοντες ἐνθάδε ἤχοντο Phil. 268. morbus quasi comes cogitatur. Cf. οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο Oed. Col. 1659., quod si interpretere οὐδὲ νόσῳ ἀλγυνθείς, non intercedo, sed haud peius sic licet οὐδὲ σὺν νόσῳ (morbo vexatum) ὥστε ἀλγύνεσθαι. ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τίλας Phil. 1011. φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ Trach. 186. victorem. οἱ δὲ σὺν γήρῃ βαρεῖς Oed. R. 17. non necessario γήρῃ βαρύνόμενοι, sed γήρῳ προζόντος. Sic explico ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεσθιν φρονεῖν Ai. 1104. iure usum. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταχέως φόβον Phil. 1235. — d. Hinc propendit eventus significatio, factum quasi comitantis. ξὺν τήχῃ δὲ πρόσφερε Phil. 764. bono omine. ὅθ' εἶλον σὺν κακοῖς πράσσειν κακὰ Ant. 561. Codd. et κακῶ et κακῇ, quod et de eventu facti et de consortio cum Antigona interpretabantur. Hos Heymannus sequitur; ego vero sequentis versus sententiam minime id interpretandi genus exigere arbitror. δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν El. 61. Eust. p. 752, 34. σὺν κακῶ μέτει πάλιν 422.

4. Proxime hinc loquendi formulae adverbiales absunt. σὺν τήχῃ Phil. 764. attulimus. ἔρπεις ὥδε σὺν σπουδῇ ταχύς Phil. 1207. i. e. ταχέως σπεύδων. σὺν τάχει μολών El. 860. i. q. ταχέως. 1483. Ai. 840. Oed. Col. 889. 908. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους τοιούσδ' ἔχουσι ἔσπενδον El. 922. i. q. χαίρουσα ἔσπενδον, id quod etiam ad animi habitum referas, ut τῆς ἀπλήστου τῆςδε σὺν χαρᾷ βοῆς 1328. σὺν δόλῃ λέγειν 1030. Trach. 278. Ant. 23. ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν Trach. 200. σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολών 394. ἔμφρων — ξὺν χρόνῳ καθίσταται Ai. 299. ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ πορεύσαν ξὺν χρόνῳ Oed. Col. 1598. βαίον οὐδὲ σὺν χρόνῳ ὁρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦντα — καὶ — Ὀλυμπον 1649. — His adde adverbialiter quidem, sed plane aliter dictum ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας Oed. Col. 283., quod si non cum Reisigio interpreteris proinde, quapropter (sc. ut nunc est, ab eventus significatione ducta formula) sed cum scholiasta ξὺν οἷς ad θεοῖς referas, sensus non constabit commodus. Quid enim esset ξὺν θεοῖς, nisi deorum ope? V. Reisig. Enart. p. LXIV.

5. Si quando ab instrumentali dativo vix differre videtur, interest tamen plerumque illud, ut σὺν rem forte allatam sive adhibitam ad aliquem usum significat. πρὶν τὰ Πέργαμα — ξὺν τοῖςδε τόχοις — πέρας φανῆς Phil. 1319. Iuvant enim excidium tela, non sola efficiunt. ληστάς κτανεῖν νῦν — σὺν πλήθει χειρῶν Oed. R. 123. δρωῖντα γὰρ νῦν — κακῶς εἴληφα τοῦμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ 643. i. e. καὶ τοῦτο τέχνῃ κακῇ. τὸν ἔναγῃ φίλον μήποτ' ἐν αἰετὶ σὺν γ' ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν 657 cl. ἥδε σὺν μέχρῃ δωρὸς τροπὰς καταβέβηκναι Ant. 670. v.

Herm. νέος νέω ξὺν μόρῳ ἔθανες 1252 m. ξυμμόρῳ Laur. a. b. Ald., unde ξίμ μόρῳ scripturam elicias. ξὺν ἀσφαδάσῳ καὶ ταχεῖ πεσήματι πλευρῶν διαψήξαντα τῷδε φασγάνῳ Ai. 820., quod ad effecti trakas significationem, ὥστε πηδᾶν ἄνευ σφαδασμοῦ. ἢ (ἡμᾶς) σὺν δόλῳ κεντήσετε 1224.

6. In his *abundantia sermonis* nulla inest. Inest autem aliquando cum in una sententia colligatur cum verbo ab eadem praepositione composito, vel cuius significatio σὺν pati non videtur. ἦνκα στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἐσπόμην Trach. 560. εἰ δὲ σὺν δίκῃ εὖνεστι EL. 600. si vera scholiastae explicatio; sin Hermannii σὺν δίκῃ εὖνεστι τῷ μένει interpretati, referendum erit ad significationis genus quartum. Male ex abundantia Matthiaeus explicabat Ant. 43.; non melius Schaeferus apud Erfurdium. — Contra *deesse* σὺν videtur EL. 695.: ἔκτος ἐξ Αἰτωλλίας, ξανθαῖσι πώλοισι, i. q. ξανθὰς πώλους ἔχων. Praeterea γ. αὐτός, I. 1. p. 265. vol. I.

Συνάγω conduco. ποίμνας συναγαγὼν Polyx. 1. 2 (468 D.). συνάγοντα τὰς ὀφρῖς inc. LXXIX. 2 (752 D.), vix Sophoclis visum, γ. λέγω.

Συνάδω γ. ξυνάδω.

Σύναιμος γ. ξύναιμος.

Συναινώ una probo, inde etiam adiuvio. σὺ δ' οὐχὶ πέσει καὶ συναινώσεις ἐμοί; EL. 394. Sic Flor. Γ. Θ. De ceteris non constat; Br. ξυναινώσεις. ξυναινέεις; 1271 m. ἐπέπερ εἰσάπαξ συνήνεσα Phil. 122. Sic edd. vet. schol.; idem Laur. a. cum Aldina collatum referre verisimile. Triclin. ξυνήνεσα, quod, si ex silentio fides, nunc etiam Florr. tres tuentur. ἀπερ ξυνήνεσα Oed. Col. 1504. pollicitus sum. ξυναινῶ ταῦτα Lac. II. 3 (337 D.). Scribendum secundam vestigia in cod. Mon. prostantia videtur ξυναινέσω, γ. Dindorf.

Συναιρέω γ. ξυναιρέω.

* Συναίρω. Pro συναίρειν, quod vulgo corrigunt ἐναίρειν, scribendum fortasse συναιρέειν Phryg. I. 2 (649 D.).

Συναλγέω γ. ξυναλγέω.

Συναλλᾶγή interventus, casus. Ἐν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς Oed. R. 34. gl. καταλλαγαῖς, φιλιώσσει, male; sunt a deis praeter solitum immissa νόσου ξυναλλαγή; 960. sc. ἔθανε. Affert Suidas γ. ξυναλλαγή et συναλλαγή, illo loco transpositis vocabulis ξυναλλαγῇ νόσου, hoc loco scripto νόσων. πόλας φανέσης — ξυναλλαγῆς; Oed. Col. 411. quid accidit, ut ita fieret. τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας μολόντ' ὀλεσθῆναι συναλλαγαῖς Trach. 842 ch. mortifero eventu. Male de conciliatione intellexit Brunckius. Ab interveniendo conciliandi significatio prodit. λέγει δ' ἔρις δραμούσα τοῦ προσωιατῶ ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου Ai. 719.

„Idem est, quod τῶν γερότων συναλλασσότων αὐτοὺς διὰ λόγων.“
Herm.

Συναλλάσσω convenio cum aliquo. μὴ συναλλάξαντά πω Oed. R. 1110. ἢ συναλλάξας τί πω; 1130. sc. οἶσθα. ξυνήλλαξας Flor. A. et Brunckii a. (membr.) v. Wyttenb. ad Plut. de Recta Aud. R. p. 42, F. Pflugk. ad Eur. Heracl. 4. Adsignificatur passivo φιλλὰ δμίλλα: καὶ σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφροστίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἢ συνηλλάχθης ἐμοί Ai. 488. In σ consentiunt, solus enim de suo Brunckius ξυνηλλάχθης dedit. Idem ex peioribus libris ἦς, cum ἡ Aldus, Flor. Γ. Θ. Laur. a. tueantur, et εἰ haud dubie ex συνηλλάχθης haeserit. Errorē scribae συναλλαχθῆς Laur. a. b.

Συναντιάζω occurrō. ἐμοὶ κῆρύξ τε καὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς — συνηντιάζον Oed. R. 804. Scribendum vero ξυνηντιάζον ut initio versus, et ex Flor. Γ. A. et fortasse Laurentianis. Suidas ξυνηντιάζε in γ. πωλικῆς.

Συναπόκειμαι v. ξυναποκίω.

Συνάπτω v. ξυνάπτω.

Συναρπάζω corripio. Proprie dictum: βλεῖ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο Ai. 493. ἱ. q. ἐλκυσθεῖσαν ὡς δοῦλην. παῖδοι — τὴν μὲν ἀρετίως ἐγὼ ξυναρπάσας ἐπιμυσα Oed. Col. 823. ξυναρπασθεῖσα βουκόλων ὑπο Tyr. XV. 2. (587 D.) de equa. — Proxime a propria dictione haec absunt: καὶ σφας κακοὺς κάκιστά καὶ πάνωλέθρους ξυναρπάσειαν Ai. 827. sc. αἱ Ἑρινύες, deperdendis et pessumdandis hominibus dictum. πάντα γὰρ συναρπάσας θύελλ' ὅπως βέβηκας El. 1139. de spe in mortuo Oreste temere reposita. — Figurata arripere auditu et mente significat. ὡς εἰ-μαθὲς σου — φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενί Ai. 16. Explicatum dedit Lobeck.

Συνασπιστής v. ξυνασπιστής.

Συναυδάω v. ξυναυδάω.

Συναυλία v. ξυναυλία.

Σύναιλος v. ξύναιλος.

Συνδαίω una occido. ἀλλά με συνδαίξον Ai. 354 m. Enotavit hoc verbum Suidas σφάξον σὺν τοῖς θρέμμασιν interpretatus.

Συνδέτος vinctus, ligatus. συνδέτους αἰκλίζεται Ai. 62. συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταίρους κίνας βοτῆρας 289.

Συνδέω constringo, vincio. τοὺς ζῶντας αὐ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν Ai. 62. ἐμὲ συνδήσας νοεῖς ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆςδε Phil. 1004.

Συνδράω (σδ) facio cum aliquo. τοῖς δρώσι καὶ συνδράωσιν El. 488 ch. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα γυναικεὶς τάδε 1014.

Σύνεδρος assidens ad deliberandum. ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστάς Ai. 736. Media syllaba arseos vi producitur: idque iterum Oed. Col. 1384.: εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαιότατος Δίκη ξύνεδρος Ζητὸς ἀρχαίοις νόμοις. Elmsleio ἔστιν scribendum visum. Custos autem Iovis legum dicitur Iustitia.

Σύνειμι. Ultra praesens non flectitur Sophocli. Ex illis vocabulis est, quae mira constantia ἔ scriptum monstrant; unum enim, quod mitioris scripturae exemplum relinquitur σύνεστιν Oed. R. 303. ex codd. ut videtur omnibus praeter Flor. Θ., corrigendum est.

Usitatissimum est, cum una *versari homines* significat. ὅποι ἤκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν Phil. 481. τοῖσιν Ἀτρεΐς ἐμὲ ξυνόνια παισὶν 1340. φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνὼν ἀδελφός — καὶ πατήρ Oed. R. 457. ἑκείνος οὐκ ἐκὼν, ἐκοῦσι δὲ ξύνεστιν Trach. 198. καὶ μοι θυσιθεράπευτος Ἀίας ξύνεστιν Ἰφιδρός Ai. 604 ch. Ἀπόλλων — ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντός εὐφρων 691 ch. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνειμι El. 256. φίλοιαι τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν 642. πῶς οἴω πάλαι ξυνὼν μ' ἔλθοες; 1351. λέληθεν αὐτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὦν βαρὺς Alet. III. 2 (90 D.). Inprimis crebro usu *participium* est, aliquando cum abundantia sermonis additum ad imaginem rei manifestius proponendam spectanti. εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμοι ξυνοῦσα Trach. 514 ch. καὶ σε προσδιαφθερῶ ξυνὼν Phil. 76. ἃ γ' εἴσει καὶ τὸς ἐκ ταῖταιν ξυνὼν Oed. Col. 1151. ὥς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μάλινι ξυνὼν Ant. 761. γ. μάτρομαι. κοιὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνὼν Ai. 260. ἡμᾶς δὲ — ἡρία ξυνὼν 266. ὅπως μοι Νύσια — ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψις 685 ch. σὲ μὲν κἀκεῖ προσανδῆσω ξυνὼν 842. — Adsignificatur *matrimonium*. τῷ μιᾷστορι ξύνεστι El. 268. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει 350. κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ᾧ τὰ νῦν ξύνει 552. Adsignificatur *tutela et praesidium*. ἐμῶν — Δίκη χοῖ πάντες εὐ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί Oed. R. 275. ἡλίκα εἰσοφῆς πόλιν τέ μοι ξυνοῦσαν εὖνουν τήνδε Oed. Col. 777. — 2. *Versari in aliquo rerum statu*. πόλιν — φρονεῖς δ' ὅμως οἷα νόσῳ ξύνεστιν Oed. R. 303. κακοῖς πολλοῖς αἰεὶ ξυνοῦσα El. 590. εἰ δὲ σὺν δίκῃ ξύνεστι 601. γ. σὺν. — 3. *Rursum de his dicitur, quae adsunt, quasi nobiscum habitantia*. εἴ μοι ξυνέη φέροντι μοῖρα τὰν εὐσεπτον ἀγρέαν Oed. R. 863 ch. χῶ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει Oed. Col. 7. παρὼν ex interpretatione libri deteriores Brunckii B. T. Vat. Farn., partim Tricliniani. ὅτῳ γάμοι ξυνάγεις εἰρέθησαν ἀμώμοι 950. ὥς καὶ τόνδε — αἵται κλονέουσιν αἰεὶ ξυνοῦσα 1246 ch. ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι Ant. 368 ch. τοῖς πύλαι νοσήμασι ξυνοῖσι λυπεῖσθαι Ai. 331. τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς θελεῖ ξύνεστιν ἡμέτερον τεθραμμένος inc. XXX. 2 (688 D.).

Συνεκαῶζω una incolumem praesto. ξέρον — συνεκαῶζειν Oed. Col. 572.

Συνέμπορος v. ξυνέμπορος.

Συνεξήκουσ una audio. ταῦτα πολλοὶ — συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί
Trach. 371. Brunckius ξυνεξήκουον, ut cod. Flor., sed is supra scripto σ.

Συνέπομαι v. ξυνέπομαι.

Συνεργάζομαι v. ξυνεργάζομαι.

Συνεργάτης v. ξυνεργάτης.

Συνέργω v. ξυνέργω.

Συνέρδω v. ξυνέρδω.

Συνέρχομαι v. ξυνέρχομαι.

Συνέστιος v. ξυνέστιος.

Συνετός v. ξυνετός.

Συνεύδω v. ξυνεύδω.

Συνευνάζομαι v. ξυνευνάζομαι.

Σύνευρος v. ξύνευρος.

Συνέχθω odi una s. cum aliquo. οὗτοι συνέχθεν, ἀλλὰ συμμικλῆν
ἐφυν Ant. 519. Vitiose apud Plut. de Dioc. Aclut. ab Am. p. 53, c. vulgo
legebatur συνεχθῆν. Sententiam similibus collatis illustrant Valck. ad
Phoen. 397. Wyttenb. ad Plut. p. 64, c.

Συνηγορέω v. ξυνηγορέω.

Συνήγορος v. ξυνήγορος.

Συνήδομαι v. ξυνήδομαι.

Συνήθης suetus. τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος Phil. 882. Brun-
ckius ξ, quod in Flor. Γ. exstare videtur. ὁ ξυνήθης πότιμος — πατρός
Trach. 88. ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ σύνηθες ὄμμα El. 891. species cui as-
sueveram, i. e. animo observari solita. ψυχῆς Laur. a. Flor. Γ. Sed σ,
ut videtur, omnes: Brunckius ξ.

Συνηρετρέω v. ξυνηρετρέω.

Σύνθακος qui assidet, inde comes. ἔστι γάρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος ἀρό-
ων Αἰδώς ἐπ' ἔργοις πᾶσι Oed. Col. 1269.

Συνθάπτω una sepelio. τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω Ai. 1357.

Συνθέλω una s. idem vello et cupio. ὁμοφρόθῳ, συνθέλω, συμπα-
ρανέσας ἔχω Pel. II. 1 (435 D.). σοῦ μὲν ξυνθέλοντος Oed. Col. 1346.

Σύνθημα v. ξύνθημα.

Συνθηρῶ comprehendo, capio. χεῖρες — ὑπ' ἀνδρός τοῦδε συνη-
ρῶμεναι Phil. 993. ἔλουσαι καὶ συλλαμβανόμεναι schol. Nec hoc nec
συνδήσας v. 1004. de vinculis manibus iniectis intelligi debere iure Butt-
mannus monuit.

Συνθνήσκω commorior. Proprie dictum: πατρί ξυνθανεῖν γεραιῷ
Oed. Col. 1687 m. καμὲ συθανεῖν ἄμα Trach. 717. μηδ' εἰ σε χεῖ θα-

νότι συνθανεῖν ἐμοῦ 795. θανόντι κείνῳ συνθανεῖν ἔρως μ' ἔχει inc. XXXII. 1 (690 D.). — Tralate: ἡ γὰρ (οὐ γὰρ) εὐσέβεια συνθήσκει βροτοῖς Phil. 1429. De sententia fortasse mutila, certe ambigua et ardua ad intelligendum quid mihi videatur in v. *συνήσω* aperui. Certe quod ludicrae dictionis esse *συνθήσκειν*, ad inferos descendere Hermannus dicit, minime mihi ponderis videtur esse.

Συνήμι. I. *Formae*. *praes.* *συνήμι* s. *συνήμι* El. 129 m. Trach. 90. 1111. Oed. R. 346. 988. Ant. 1203. *συνής* Oed. R. 628. Haec unice vera scriptura agnoscitur ex quatuor Brunckii codd. Flor. Γ. Θ. Laurr. tribus et Aldo, qui consensu *συνής*. Brunckii D. T. *συνής*, ipse *συνήεις*, ut Flor. Δ. videtur exhibere, in quo ficto atticismo restituendo ille sibi placebat. v. *ἤμι*. Eadem discrepantia exstat Ant. 399. Br. *συνήεις*, Laur. a. b. Ricc. *συνής*: item El. 1339., ubi nullus cod. *συνήεις* cum Brunckio, optimi Laur. a. Flor. Γ., item Laur. b. Brunckii quatuor, Flor. Δ. Θ. *συνής*, Brunckii duo *συνής*. *συνήεις* Oed. Col. 980. — *aor.* 1. *συνῆκα* El. 1471. Flor. Γ. *συνῆκα*. Ai. 99. *συνῆκας* Oed. R. 360. — *aor.* 2. *ἐύνε* Trach. 865 ch. — Etiam hoc verbum perpetuum videtur sibi depostulare. Quod unum vulgo excipitur exemplum Ant. 1203., in hoc codd. scriptum exhibere *συνήμι* suspiciō est, deditque Brunckius, in *ἤμι* produci solet, exempla pauca dactylicorum numerorum si exteperis. Unum eiusmodi exstat El. 129. — II. *Usus*. Proprie non dicitur, sed tralate de rebus cum mente et intelligentia quasi commissis et invicem inter se accommodatis. Hinc est 1. animadvertere s. considerare. *ἐύνε* δὲ τῇδ' ὡς ἀήθης — χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα Trach. 865. vident' eam? — 2. Hinc noscere. οὐχὶ *συνής*; El. 1339. sc. ὅστις ἐστὶ. Et de audientibus: εἰ πὼν Αἰμονος φθόγγον *συνήμι*, Ant. 1203. Audivisse, i. e. accepisse narrando significat etiam νῦν δ' ὡς *συνήμι* sc. θεοφάτων βάξιν Trach. 90. — 3. intelligere. οἶδά τ' καὶ *συνήμι* τίδε El. 129 m. *συνῆκα* τοῦπος 1471. οὐδ' *συνήμι* ὅν σὺ ποικίλλεις πάλας Trach. 1111. ὡς τὸ σὺν *συνῆκα* ἐγὼ Ai. 99. ἄπερ *συνήμι* Oed. R. 346. οὐχὶ *συνῆκας* πρόσθεν 360. *συνήμι* 988. Adsignificatur recta intelligentia. εἰ δὲ *συνής* μηδέν; Oed. R. 628. μηδεὶν *συνήεις* ὧν ἴδρων εἰς οὓς τ' ἴδρων Oed. Col. 980. ἡ καὶ *συνής* καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φής; Ant. 399. Haec duo posteriora exempla recte interpreteris de sciendo.

Συνήστημι v. *συνήστημι*,

Συνήτωρ v. *συνήτωρ*.

Συνναλω communī habitatione utor, *ita versor*. Proprie dicitur: τοῖσιν ἐχθροτοῖσι *συνναλεῖν* ὁμοῦ Trach. 1224 καὶ πόνους τοῖτοισι *συνναλεῖν* ἐμολ Phil. 880. Tralate: μὴτ' εἰ τῷ πρόσκειμαι χρηστῷ, *συνναλωμὲν* εὐκηλος El. 234 m. Uno v. Flor. Γ. Δ.

Συνναυβάτης v. ξυνναυβάτης.

Συνναύτης *navigacionis consors*. κατέπεφρες, ἀναξ, τόνδε συνναύταν
Ai. 886 ch. Υπο ὦ Flor. Γ.

Συννεύω v. ξυννεύω.

Συννοέω *repulo*: συννοῶν τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφατα Oed. Col. 454.
τε hyperbaton habet, quapropter olim Heathius Brunckius Reisigius τε
καὶ ἐμοῦ scripserunt, Hermannus autem, si quid video, perperam
distinguit.

Σύννοια v. ξύννοια.

Σύννομος *κρη pascens*, inde *consors*. Proprie dictum quamvis in si-
milli: ὡς λέοντε συννόμω Phil. 1422. Tralate dicitur de *coningibus*, v.
Wytttenb. ad Plut. de Amic. Mult. p. 93, E. et Matth. ad Eur. Hippol.
976. αἱ δὲ σύννομοι τᾶξω βλου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί Oed. Col. 341.
Suidas v. σύννομοι haec non emendatissime scripta affert. ἐκ τε σοῦ κα-
κοῖς πολλοῖς ἀεί ξυννόσσα τοῦ τε συννόμου El. 590.

Σύννοια *consciūs sum*. στενγεραὶ ξυνόιασ' εἶναι — ὅσα θρηγῶ El.
93 an. ἐμοῦ συνειδότος Oed. R. 250. ἔ cum Brunckio retinendum videa-
tur secundum codd. Flor. Γ. A. et fortasse Laur. a. αὐτὸς ξυνειδῶς ἢ
μαθὼν ἄλλου πάρα; 704. τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῷ ξυνειδέναι τὸ πρᾶγμα
βουλεύσαντι Ant. 266. ἡνίκ' ἂν τις ἐσθλὸς ἂν αὐτῷ ξυνειδῇ inc. XV.
2, 2 (669 D.). Sententia mutila; apud Stobaeum olim lectum *συνειδῇ*. —
scio. ξυνειδῶς οὐ φορέσεις; Oed. R. 330. Ἄρεος — πάγον ἐγὼ ξυνήδη
χθόνων ὄντα Oed. Col. 952. Libri ξυνήδην, ξυνήδην, ξυνήδην.

Συννοικέω v. ξυννοικέω.

Σύννοικος v. ξύννοικος.

Συνόμνυμι v. ξυνόμνυμι.

Συννοπάζομαι *sequor*, *comitor*. συνοπάζεται δὲ πλῆθος — Θρυγῶν
Laoc. III. 5 (342 D.).

Συνουσία *convictus*. Proprie dictum: ὃ ξυνουσία θρηγῶν ὀρεῖων
Phil. 924. i. e. θῆρες ξυνόντες. Apud Suid. v. κρηβλήτες scriptum ξυνου-
σία, sed cod. Leid. recte ξυνουσία. μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς ξυνουσίας
Oed. Col. 663. Male Hermannus olim vulgatum *συνοσίας* retinuit, quod
non plus duo libri Par. A. (membr.) Ricc. a. prae se ferunt. σοφοὶ
τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ Ai. Locr. II (12 D.). — Tralate dictum
ὅταν δὲ πλησθῆς τῆς νόσου ξυνουσία Phil. 516. — Difficilior sententia
est Oed. Col. 63.: τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὃ ξέν', οὐ λόγους τιμῶμεν,
ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον. Haec de Colono hospes advena Oedipus.
Brunckius non famā magis quam ipso usu nota; Musgravius non sermone
tantum honestata, sed multo magis, quando praeceus consueveris. Longa
verborum ambitu sententiam infuscarunt Hellerus et Deederlinus. Aut

Reisigii vera sententia, *illorum deorum honorem, quae est vera religionis sanctitas, non verbis, sed re magis et factis declarari*, maxime ut Eumenidum sacra spectentur, aut Hermanni non tam sermonibus hominum et sania haec celebrari, quam consuetudine et usu in honore haberi, quibus verbis praecipue de Colono dicta respiciantur, quo eius herois apud alios obscuritas honore populari aliquantum videatur compensari.

Συνοφρυοόμαι frontem et supercilia contraho. ὡς ἀήθης καὶ συνωφρυομένη χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα Trach. 866., tristitiae signum. Brückius §.

Συντάλαιπωρέω miseriarum partem capio. τοῖς γὰρ ἐμπέλους — μό-
νοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε Oed. Col. 1138.

Συντάρσσω conturbo. ἐθρῆαι δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις Ant. 1067. irritantur ad instaurandum bellum.

Συντέμνω tralate brevio, contraho de sermone μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς Ulix. Fur. I. 2 (411 D.). *praecido*, a via praecurrentibus ductum: συντέμνουσι γὰρ θεῶν ποδώκης τοῖς κακώφρονας βλάβηαι Ant. 1090. gl. καταβάλλουσι male; melius schol. σπντιόμως κατακόπτιουσι καὶ βλάπτουσι. Est autem dictum κατὰ τὸ σημαϊνόμενον accusativo addito propter significationem καταλήψεως, quae in praecidenda via inest. — Medium recidendi i. e. irritum faciendi significatione dictum videtur. ἄνευ δορὸς ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα inc XXIII. 16 (678 D.).

Συντίθημι compono. Proxime a propria verbi vi abest ἐν βραχεῖ ξυνθεῖς λέγω El. 663. brevibus dico. Plane figuratam dictionem habent haec: συντιθεῖς γέλων πολύν Ai. 296. irridens. χῶ συνθεῖς τάδε Oed. R. 401. doli auctor. Affert haec Suidas v. ἀγλατεῖν.

Σύντομος brevis. εἰπέ μοι, μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα Ant. 442. συντόμως Laur. a. ex interpretatione, idem supra scripto ὄν Rice. — φανῶ δέ σοι σημεία τῶνδε σύντομα Oed. R. 710. adiectivo ad verbum accommodato, quod substantivo applicari debuit.

Συντόμως breviter. Sic superlativus dictus est. ξυντομωτάτως μὲν ἂν τέχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα Oed. Col. 1575. Sed confestim videtur significari Oed. R. 810.: συντόμως σκήπτρῳ τυπείς. Quippe brevissimum tempus inter enarratas res intercessisse significatur. — De superlativi illa forma iniuria addubitat Reisig. Comm. Cr. p. 389.

Σύντονος intentus, vehemens. συντόνῳ χειρὶ λύει τὸν αὐτῆς πέπλον Trach. 919.

Συντρέχω concurre. Proprie dictum κάθυδρος οὐ κρατὴρ μευλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει Oed. Col. 158 ch. v. κρατὴρ. Tralate dicta sunt εἰπέ, τῷ μόρῳ — συντρέχει Trach. 876 ch. in quale genas mortis

sponte incurrit, i. q. quomodo se interemit, *τὴν θανάτῳ συνέπειν* schol. Et de conveniendo et conspirando: πολλή 'στ' ἀνάγκη τῇδε τοῖτο συντρέχειν Trach. 294. v. Herm. συμπράττειν Vat. et Paris. apud Hermannum.

Συντρόφος una enutritus, inde et cognatus et consors. Proprie dictum: τὸ σύντροφον γένος Ai. 848. ab Aiace Athenienses populares appellantur. εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος El. 1181. *una vivere cogor.* Similiter dictum μηδὲ σύντροφον ὄμμ' ἔχων Phil. 171 ch. ὄμμα male explicat schol., cetera bene: μὴ δὲ ὁρῶν εἰς ἄνθρωπον σύνοικον. vicinū Hermannus, ego potius *vinae consortem* interpreter. Brunckius ξ̄, metro scilicet consulturus. — Tralate: προῦρᾷ κτύπος φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του Phil. 203 ch. *sonitus laboiantis comes*, i. e. proprius ei. De Aiace insaniēte: οὐδέ τι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ Ai. 625 ch. *a sueto et ingenito more et ingenio descivit.*

Συντυχᾶνω 1. offendo, forte invenio. ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μὲν ῥώμῃ κτανεῖν νιν Oed. R. 122. Adsignificatur commercium cum aliquo habitum, qua vi genitivum adiunxit Sophocles: ἐναίσιου δὲ συντύχοιμι Oed. Col. 1479 ch. Triclinianos codd. Farn. et T. quibuscum aliquo modo convenit Suidae v. ἐναίσιος, exhibens ἐν αἰσῶ, Elmsleius et Schaeferus sequuntur ἐναίσῳ scribentes. Sed hoc non semel dictum Sophocli. συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν Ἀτρεΐδων Phil. 320. v. Brunck. ad Eur. Or. 1291. Toupius autem Em. ad Suid. t. I. p. 135. κακοῖν ἀνδρῶν Ἀτρεΐδων corrigendum suadebat. Nec vero veteris interpretis ratio probanda, σὺν σοὶ τυχεῖν explicantis. Cf. ἐντυχᾶνω. — De re, et sorte quidem et fato oblata dicitur μοῖρα τοῦδ' ἐχθλοῖσι συντυχόντα Phil. 677 ch. — 2. Accido, de rebus et quidem infastis. πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος Ai. 306.

Συντύχλα eventus et faustus quidem. νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχλαῖς Ant. 158 an. τῇ προσφάτῃ παρὰ τῶν θεῶν αὐτῷ δεδομένη ἐπιτυχία schol.

Συνωμότης v. ξυνωμότης.

Συναφίς v. ξυναφίς.

Συνωφελία v. ξυνωφελία.

Σύριγξ. 1. Proprie fistula pastoritia. οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων Phil. 213 ch. — 2. Transfertur ad venas sanguinem nigro impetu emittentes. ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἀνὰ φουσῶσι μέλαν μένος Ai. 1391 an. Medicorum vocabulum est; v. Dorvill. ad Char. p. 662. Lips.; similibus dictis illustrat Lobeckius. Sed confundi non debet cum Homérico illo αὐλὸς αἵματος, ipsius sanguinis emissi appellatione, de qua schol. Il. p. 297. Eust. ad Od. x. p. 1917, 13. Etym. M. p. 338, A. et Iacobs. ad Philostr.

Imagg. p. 257. — 3. Ab eadem concubitalis similitudine repetendam, quod modiolum rotæ significat. ἐπ' αὐτὴν ἐσχάτην στέλην ἔχων ἔχρημπε' αἰεὶ σύριγγα El. 711. Retulit in librum suum Suidas v. σύριγγε, explicans καὶ ἡ ὀπή τοῦ τροχοῦ οὕτω καλεῖται. Ita Eur. Hippol. 1224. Aesch. Sept. 187. Suppl. 180. v. Stanl. ad Supplicum l. c. (187). — De tono generis non satis accurate præcipit Arcadius p. 18, 18 sqq. cf. Etym. M. p. 36, 55.

Σῦρος *Syrus*. Σύρων ἔθνος Tymp. II (564 D.). — De tono v. Arcad. p. 69, 5.

Σὺς *aper*. σὺς μέγιστον χρῆμα Meleag. I. 1 (357 D.). Ἄρης σὺς πρῶτον πάντα τυρβάζει κακὰ inc. LVIII. 9, 2 (720 D.). — Tonum docet Etym. M. p. 736, 44.

Σφαγεύς *percussor*. De gladio incubiturus Ajax dicit ὁ μὲν σφαγεύς ἵστηκεν Ai. 802. Affert ἕλφος explicans hinc Pollux VII. 192., qui præter hunc nullum eius fabulae locum usurpavit.

Σφαγή *caedes*. δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγὰς El. 37. Πλαφον, οὐ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας 558., ubi Hermannii coniectura prostat κατὰσφαγὰς, explicari autem recte posse vulgatam diximus v. κατὰ αἶμα' ἀπ' οἰκίας σφαγῆς Ai. 902. Adsignificatur locus caedis inflictæ sive vulnus: ἀμφιθρεπτον αἶμα τῶν ἱμῶν σφαγῶν Trach. 570. ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; 714. virus ex sagitta vulnere instillatum. — De immolandis victimis: πολυθούτους τεύχειν σφαγὰς Trach. 753, πολυθέτους Br. membr. et Harl.

Σφάγιον *hostia caesa*. De pecudibus ab Aiace interfectis dictum χερσὶ οὐδαίικτα σφάγι' αἰμοβαρῆ Ai. 218 an.

Σφάγιος *caesus*. σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ γυναικίῳ ἀμφικεῖσθαι μόρον Ant. 1277 m. σφάγιος μόρος *caedes* est.

Σφαδάξω *gestio*. σὺ δὲ σφαδάξῃς, πᾶσις ὡς εὐφορβίᾳ inc. LXIII. 1 (727 D.). De moribundi palpitatione s. calcitratione (δυσθανατῶν Moeris, δυσανασχετῆν μετὰ τινος ὥσπερ σπασμοῦ Timæus explicat), quæ legitima fertur significatio, non magis Sophocles quam ceteri tragici dixerunt; Aeschylus enim de reluctantē Pers. 190., Euripidis autem correctio a Valckenario proposita σφαδάξῃς pro ἡλάλας El. 838. multum abest ut certa sit, quamvis et ipsi visum et Piersono ad Moer. p. 356. Sed ἀσφαδάστον et Aeschylus et Sophocles ea sententia præditum esse voluerunt. V. Ruhn. ad Tim. p. 272. De τ adscribendo præcipiunt Etym. p. 737, 20. Draco p. 21, 15. horumque fons Herod. π. μὲν. λέξ. p. 23, 7., cuius verba de grammaticorum commentō usu non comprobato cogitare plane vetant.

Σφάξω macto. ὃν τὴν μὲν (πολὺν) σφάζ' ἐπὶ γαίης Ai. 231 an. ἔσφαξ' Flor. Θ. Lips. a. τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε καθόρχαζε 292.

Σφαλερός labi obnoxius. σφαλερόν πύργον ῥῆμα Ai. 159 an. Suidae ood. Ox. et ed. Mediol. v. ῥῆμα pro σφαλερόν habet χαλεπόν.

Σφάλλω. Activi praesens σφάλλοισι legitur Eriph. III. 3. (204 D.); aoristus ἔσφηλεν Ai. 457. ἔσφηλαν El. 408. — Passivi imperfectum ἔσφάλλου El. 1473. Sic membr. Br. Flor. Θ. Laur. a. ἔσφάλου Flor. Γ. Laur. b. et quinque Brunckii codd. ἔσφάλης Flor. Θ. In Flor. Δ. verbum omissum est. — futurum σφαλεῖ Ter. III (513 D.). σφαλήσεται Trach. 716. 1103. — aor. ἔσφαλε Ai. 1115, σφαλῶ Trach. 618. σφαλῆς Oed. Col. 75. σφαλῇ Trach. 296. σφαλεῖαι 724. — 1. Significatio propria pedes fallendi (Liv. XXI. 36.) v. Valck. ad Herod. VII. 16. Verum figurate dicitur de labe et ruina adducenda. ἀμαρτία σφάλλοισι τὴν σινηρίαν Eriph. III. 3. πολλὰ τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς El. 408. Afferunt sententiam Suidas v. πολλὰ τοι et Eust. p. 623, 30. De componendis σφάλlein et κατορθοῦν similibusque v. Cens. Eumen. a Muellero editarum p. 73. — In errorem et calamitosum quidem inducere significatur Ai. 447.; ἡ Διὸς — θαὶ ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἔμην ἔσφηλεν. — 2. Passivum imprimis est labi in infortunium malumve. ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσαντα μὴ σφαλῇ ποτέ Trach. 296. κείνος εἰ σφαλήσεται — συνθανεῖν 716. Inde etiam privari cum infortunio significat. ἀνδρὸς τοῦδε γ' εἰ σφαλήσεται (Ἑλλάς) 1103. — Dein maxime est delinquere. οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοὶ ποτε Trach. 618. ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ἔξ ἰκονσίας θογγὴ πέπειρα 724. ἐν τοῖς δικασταῖς κοῦκ ἔμοῖ τόδ' ἔσφαλε Ai. 1115. οἶσθ' — ὡς νῦν μὴ σφαλῆς; Oed. Col. 75. de violandis religionibus dictum. λέγων τάληθες οὐ σφαλεῖ ποτέ Ter. III. — Denique errare. καὶ μάντις ἂν ἄριστος ἔσφάλλου πάλαι; El. 1473.

Σφέ, σφεῖς, σφί, σφίον etc. v. ε.

Σφηκία nidus vesparum. σφηκιὰν βλέουσιν εὐρόντες τινά inc. CV. 67 (856 D.). — Accentus periecticorum legitimus est; quis praeterea adverterit, ignoro.

Σφηκός attenuatus, coarctatus. τετράπτεροι γάρ, νῶτον ἐν δεσμῷ μισ, σφηκοὶ Aeth. II. 2. (27 D.) apud Photium p. 22, 15. v. ἔσφηκωμένον explicantem ἔσφιγμένον. σφηκοί, οὐ κεχυμένοι εἰς σάρκωσιν, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι Hesychius. Sophocles de formicis dixit; Accentum qui observaverit, non reperio; genus totum enotavit Arcad. p. 50, 5.

Σφήκαμα cuneus galana, cui crista imponitur. φέλας εὐλόφω σφηκώμαι Colch. IV. 2. (314 D.) de viris terra editis.

Σφίγξ Sphinx. ἡ ποικιλοδὸς Σφίγξ Oed. R. 130.

Σφοδρά vehementer. σφόδρ' ἰμείρονσα El. 1042. σφόδρα πείθει Ai. 150 an. — De tono v. Apoll. de adv. p. 562, 2.

Σφραγίς sigillum. σφραγίδος ἔρκει Trach. 612. σφραγίδα πατρός El. 1214. — De accentu et mensura ultimae syllabae observavit Etym. M. p. 184, 4. 518, 16.

Σχεδόν circiter, fere, quodam modo. σχεδόν τι πρόσθεν — τοῦτ' ἐκρηγύθη πόλει Oed. R. 736. σχεδόν τι μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω Ant. 466. σχεδὸν δ' ἐπισταμίαι τι πῆμ' ἔχοντά νιν Trach. 43. non multum absum, quin persuadear, i. e. satis scio. σχεδόν τι τήν σήν οὐ καταισχύνω φύσιν El. 599. Hoc de re certa: v. Schaeef. ad Long. p. 357. Mel. Cr. p. 54. — De tono v. Apoll. de adv. p. 609, 31. 611, 15. Herod. π. μον. λέξ. p. 25, 15.

Σχεθεῖν habere. ἔσχεθε κοῦρον Tham. V. 1. (230 D.), reperit. De eius verbi ratione et tonosi v. εἰκαθεῖν. Addo σέθω apud Apoll. de adv. p. 611, 15. nihil nisi thematici praesentis speciem referre.

Σχέτιλος nefarie audax. ὦ σχετίλια Ant. 47. ὦ σέτλιε Phil. 369. Mira de σχετίλοι ἢ crasi coalescentibus h. l. protulit Buttmannus, v. ὦ Phil. 918. Sic superlativus adverbiascens dictus: σχετιλώτατα πρὸς γὰ πρᾶξιν sc. ἀπέθανε Trach. 876. Schol.: ὡς ἂν τις ἰδὼν ἢ ἀκούων σχετιλιάσει τὴν πρᾶξιν. Hic, ut in thesi iambica, prima syllaba corripitur. — gravis, indignus. σχετίλια γάρ Ai. 871 ch. Memorat Eust. p. 59, 29. Hic quoque arsi cretici prima soluta prima syllaba corripitur videtur; certe si cum Seidlero et Hermanno ultimam solvi putaveris, multum de elegantia versus amittet.

Σχήμα habitus, species. σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει Phil. 223. τύραννον σχῆμ' ἔχων Ant. 1154. Adsignificatur ibi dignitas et magnificientia. — Circumlocutioni adhibetur faciendae: ὦ σχῆμα πέτρας δόρυλον 940. Versum cum sequente Suidas affert v. αὐθις. De Iphig. II. 1. v. νόεω et σώμα.

Σχίζω scindo. σχίζουσι κάρη φορέω πελέκει El. 99 an.

Σχιστός scissus, divisus. σχιστὴ δ' ὁδὸς ἐς ταῦτό Δελφῶν κἀπὸ Δαυλλας ἄγει Oed. R. 733. Notissimus per omnem rerum Graecarum aetatem locus hoc nomine quasi legitimo vocatus: v. Pausan. Phoc. X. 5, 9. C. O. Muellerum Orchom. p. 37.

Σχολή 1. otium. μακραίωνι σχολῇ Ai. 193 ch. Suid. v. ἰδράνων et μακραίωνι. — εἰ τῷ καὶ λογίζεσθαι σχολή 803. τίποτε γὰρ οὐδὲν ἰσθλὸν εἰκαῖα σχολή Iph. I. 1. (288 D.) supina otinatio. Hinc dicitur τῶν δ' ἴσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; Oed. R. 1286. num quid otii a malo habet, i. e. num in qua pausa malū est? — 2. mora. ἤνυστον σχολῇ ταχύν

Ant. 231. *tam celeriter, quam frequenter morando fieri potest.* Libri βραδύς, quae verborum σχολῇ ταχύς explicatio videtur. Veram scripturam schol. servavit. — Ab hac significatione vis adverbialis desumpta, qua σχολῇ via significat. σχολῇ γ' ἂν οἶκους τοὺς ἐμοὺς ἐστελεάμην (σε) Oed. R. 434. ἐπεὶ σχολῇ γ' ἂν ἦξεν δεῦρ' ἂν ἐξηίχουν ἐγώ Ant. 386. Priorē sententiam Suidas retulit v. σχολῇ γ' ἄρ. V. Erf. in ed. mai. — Tonum dicas ex Etym. M. p. 741, 1.

Σώζω. I. Formae. I. Activi praesens σώζω El. 758. σώζεις Phil. 792, σώζει Phil. 134. 297. Ant. 672. σώζῃ Oed. Col. 1212. σώζουεν Phil. 524. σώζει Phil. 756. Oed. Col. 1527. Eriph. V (206 D.). σωζόντων Ai. 645. σώζειν Trach. 683. 1016 m. Ai. 799. Oed. Col. 263. σώζουσα Ant. 189. σώζοντα 1101. — fut. σώσουσι Phil. 1377. — por. ἔσωσα Phil. 373. El. 313. 1313. ἔσωσας 1348. ἔσωσεν Oed. R. 1180. ἔσωσαν Oed. Col. 1105. Scyr. IV. 6 (499 D.). σώσον Phil. 499. Ant. 549. σώσατε Oed. Col. 277. σώσαι Phil. 311. 907. σώσας Oed. Col. 1119. Ant. 1045. 1147 σώσαντος Trach. 85. — 2. Passivi praesens σώζομαι Ai. 515. σώζεται Oed. Col. 1031. σωζέσθω El. 430. Br. Erf. σωζέσθων, ut codd. Ien. Flor. A. Brunckii unus, et, ut videtur, Laur. a. — perf. σεσωσμέθα Trach. 623. σεσωσμένος Ai. 1108. σεσωσμένον El. 1220. Ai. 677. σεσωσμένην Trach. 732. σεσωσμένους Ant. 314. — por. ἐσώθην Oed. R. 1457. σωθῶ El. 60. σωθήναι Phil. 109. Oed. Col. 387. 1347. σωθείς Ant. 331. σωθέντα Trach. 608. — 3. Medii praesens σώζεται El. 981. σώζου El. 1248. — imperf. ἐσωζόμην Trach. 678. ἐσώζετο El. 981. — Erant, qui τ subscriptum censerent quippe ex σωῖζω contracto verbo; adversabantur alii in quibus Didymus, σαῶζω s. potius σαῶζω primitivam formam esse affirmantes: v. Etym. M. p. 741, 27. Gud. p. 214, 28. Barker. ad Etym. M. p. 1086.

II. Usus. I. incolumem praestare s. servare significat: Ἀθάνα Πολιάς, ἣ σώζει μ' αἰεὶ Phil. 134. σώσαι μ' ἐς οἶκους 311. σὺ σώσον 499. μόνον θεοὶ σώζουεν ἐκ γε τῆςδε γῆς ἡμῶς 524. σώσαι (σε) κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδε 907. ὁ δὲ κακ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν (σε) Oed. R. 1180. Ἀθήνας — τὸν κακοῦμενον ξένον σώζειν οἷας τε Oed. Col. 263. ὥσπερ με κάναστήσαθ', ὥδε σώσατε 277. αἶδε γὰρ χέρες Θησέως ἔσωσαν 1105. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας 1119. εἰν περ καμέ τις σώζῃ θεῶν 1212. ἦδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα Ant. 189. σώσον σεαυτήν 549. τῶν δ' ὀρθουμένων σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία 672. schol. comparat Hom. Il. ε. 531. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήρδ' ἔχεις σώσας πόλιν 1045. σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα 1147. κείνου βλον σώσαντος Trach. 85. cf. εἰ τοῖς ἐμμαντὺς τὸν βλον σώζω κακοῖς El. 758. καὶ μὴν ἐγὼγ' ἔσωσ' ἐκείνον οὐκ ὄκηφ El. 313. ἡ γὰρ

ἄν καλῶς ἴσως ἔμμετήν 1313. δς τόνδε καὶ ἴσως ἐκ πολλῶν καλῶν
 1348. σῶζειν θέλοντες ἄνδρα Ai. 799. σῶζε τὴν ἐδφημεῖαν Eriph. V. ἐμ-
 πολὰς — ἡ ὥσαν ἡ κέρθαναν ἡ διώλεσαν Scyr. IV. 6. Sic item passi-
 vum dicitur: εἰ τὸ σωθῆναι γε τὸ ψεύδος φέρε Phil. 109. οὐ γὰρ ἄν
 ποτε θνήσκων ἐσώθην Oed. R. 1457. Maiklandi ad Iph. Taur. 1201.
 conjectura inutilis prōstat, θνήσκειν. ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω
 Oed. Col. 1347. τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἰδοὺς ἄν ἢ σεσωσμένους Ant.
 314. ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθεὶς 331. ἡ σεσώμεθα ἢ πίπτομεν
 Trach. 83. εἰ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους ἰδοίμι σωθέντα 608. σεσωσμένην ἄλ-
 λου κεκλησθαι μητέρα (εἰδόμην ἄν σε) 732. ἐν σοὶ πᾶς ἔγωγε σῶζομαι
 Ai. 515. τάχ' ἄν μ' ἴσως πύθοισθε — σεσωσμένον 677. id quod etiam
 de adipiscenda salute intelligas, θεοῖς σεσωσμένος 1108. ὅταν λόγῳ θανῶν
 ἔργοιαι σωθῶ El. 60. μηχαναῖς σεσωσμένον 1220. De re eodem modo
 dictum φράσω σεσωσμένα (τῶν δόμοις) Trach. 623, δόλῳ — κτήματ'
 οὐχὶ σῶζεται Oed. Col. 1031. — 2. Paulo aliter, de salute adipiscenda
 aut iuvanda dicitur ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σῶζει μ' αἶε Phil. 297. — ὡς
 ἐμοῦ θεοὺς ἄραν τιν' ἔξιν, ὥστε σωθῆναι ποτε Oed. Col. 387. σοὶ τε
 γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σῶζειν Trach. 1016 m. de allevando Her-
 culis malo. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα Phil. 1377. — 3. Rur-
 sum aliter servare dicitur, ut custodiendi insit adsignificatio. τὸ φάρμακον
 — ἐν μυχοῖς σῶζειν ἐμέ Trach. 683. σῶξ' αὐτὰ καὶ φύλασσε Phil. 755.
 tela. τῶνδε τῶν ὀπλῶν, ἃ νῦν σὺ σῶζεις 792. ἀλλ' αὐτὸ (τὸ βέλος) νῦν
 Ἀιδης τε σῶζόντων κάτω Ai. 645. Sic passive dicitur. κειμήλι' αὐτῇ
 ταῦτα σῶζεσθω κάτω El. 430. Transfertur hoc ad custodiendas servan-
 dasque leges. δεδοικὰ γάρ, μὴ τοὺς καθιστώτας νόμους ἄριστον ἢ σῶ-
 ζοντα τὸν βίον τελῶν Ant. 1101. Item ad res arcanas occultandas. ἀλλ'
 αὐτὸς αἰεὶ σῶζε Oed. Col. 1527. — 4. At medium legitimam et suam
 significationem retinet rei sibi servandae retinendaeque quasi in suos
 usus. εἰ φρενῶν ἐτιγγάν' αὐτῇ μὴ κακῶν, ἐσῶζε' ἄν τὴν εὐλάβειαν, ἄσ-
 περ οὐχὶ σῶζεται El. 981. 982. Locutionem hinc sumpsit Eust. p. 479, 26.
 694, 23. Transfertur hoc ad res memoria servandas retinendasque: τοι-
 γαροῦν σῶζον τόδε El. 1248. cave obliviscaris, sed facto potius observa.
 παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσῶζέμην χαλκῆς ὅπως δύναιτον ἐκ δέλτου
 γραφὴν Trach. 679. Male gl. ἀντὶ τοῦ ἴσως. Legitimum est et iure
 deponitur medium, de quo observarunt Erf. l. c. Brunck. et Monk. ad
 Eur. Hippol. 391 (382.). Pors. Suppl. praef. ad Hec. p. XXXIII. Elmsl.
 ad Eur. Baech. 791. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 318. De sententia
 cf. δέλτος.

Σωκῆω valeo. ἰσχύω, δύναιμι Suidas explicat Sophoclis testimonio
 usus El. 118 an.; μοῦνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντιτόπον ἄχθος.
 O.C. 496.

Ram sententiam praeterea antestantur Etym. Ms. apud Villoison. ad Apoll. lex. Hom. v. σώκος. Etym. M. p. 742; 2., Eust. p. 854, 63.

Σῶμα 1. corpus, aliquando etiam mortui cadaver. τῷ σώματι Phil. 51. ἐς χεῖρα σώμα σὸν προκλήνας Oed. Col. 200. φθίνει δὲ σώματος (ισχύς) 616. σώμα βυστάσαι δότε 1107. μυδῶν τε σώμα γυμνῶσαντες εὖ Ant. 406. νηλῆς κυνοσπάρακτον σώμα Πολυνετικούς 1183. τόδ' ἄγγος ἴσθι σώμα τοῦκλινου στέγον El. 1107. ὃ σῶμ' ἀτμῶς καὶ θέως ἐφθαρμένον 1170. εἰπερ γὰρ Ὀρέστον σώμα βυστάξω τάδε 1207. Hoc exemplum vix circumlocutionis eo nomine esse potest praemunit. τοῦμὸν ἐξάραττά σε σώμα Trach. 1184. πῶς ὑπαίδων σῶμα ἐν τῷμῃν τὸ σὸν 1200. σώμα τῷμὸν εἶναι τάφῳ Ai. 1042. κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα 1056. δυσειδὲς σώμα Aload. XI. 9 (109 D.). Ex cod. quodam Regio Paris. Brunckius correxit ὄμμα, quod cum sententia pessime congruit. νοῦν δεῖ πρὸς ἀνδρὶ, σώμα πουλύπους ὅπως πέτρα, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος Iphig. II. 1 (289 D.). Aut sic cum Porsono νοῦν δεῖ pro νόει scribendum, aut cum Bergkio servato νόει corrigendum σχῆμα, et distinguendum post id vocabulum, ut σχῆμα φρονήματος coniungentur. εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὃ νοῦς ἐλεύθερος inc. XXII (677 D.). Quo sensu ἀκόλαστον σῶμα dictum sit inc. CV. 24. (817 D.), non satis clarum est. Elegantem figuram elocutionis monstrat sententia El. 748.: ἐν βραχεὶ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρονσιν. Fictam quandam antiptosisin deprehendere sibi visi sunt schol. et Brunckius, nec melius Schaeferus iungit ἐν βραχεὶ χαλκῷ δειλαίας σποδοῦ. Sed σῶμα σποδοῦ μέγιστον est σῶμα μέγιστον ἔνν σποδωθέν s. σποδοῦ ὄν. — Vis et magnitudo corporis adsignificatur: ὄνομα μόνον δειλααίτες· οὐ γὰρ δὴ τό γε σῶμ', οὐδὲ τὰργα τὰμέ Oed. Col. 267. Nec ad circumlocutionem cum Erfurdio referam illud τῶν δ' ὀρθομένων σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία Ant. 672. Aptā sit explicatio τοὺς ὀρθομένους: at vero in servanda per bella et proelia incolumitate et salute percommode σώματα σώζεσθαι dicuntur, quae interimantur et saucientur sola. — 2. Talem circumlocutionem, a qua ne prosarii quidem scriptores abstinuerunt, rectius in his quaeras: μαντεῖ' ἄγρουσα πάντα — ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος Oed. Col. 356. ἰὼ γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλιάντων El. 1224 m. Via et ratio eius usus ostenditur 1325.: ἦν ἂν ἔμιν ἐν δόμοις τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα. Adsignificatur vis et robur corporis: τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πύπτειν — δυσπραξίαις Ai. 745. Suid. v. τὰ γὰρ et ἀνόνητα. Eust. p. 415, 13, 484, 17. Rursus infirmitas: σμικρὰ παλαιὰ σώματ' ἐνύαζει ῥοπή Oed. R. 961. Sententiam qui attulerint v. ῥοπή. Adsignificatur salus universa et incolumitas. δρώντα γὰρ νιν — κακῶς εἰληφα τοῦμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ Oed. R. 643. Notarunt Erf. ad Ant. 672.

Seidl. ad Eur. Troad. 206. et de prosae orationis usu inprimis Lobeckius ad Phryn. p. 378. — 3. Ita de *Cerberi monstro* dictum exstat *σῶμα τ' ἀνικατόν θηρός* Oed. Col. 1564 ch.

Σῶς saluus. Legitimum de *homine*. οὐ δὲ σῶς ἔσθι Oed. Col. 1212. Libri *σῶν*. Scaligeri emendationem receperunt omnes. Graviter ineptit interpretatio adscripta in Brunckii cod. T., ἤγουν σῶν ἐμέ. De fonte: τάχ' ἂν ἰδοῖς ποτὸν κρηναῖον, εἶπερ ἐστὶ σῶν Phil. 21. si perennat adhuc. — σῶν τε pro ζῶντα olim coniectura Schaeferi fuit (ad Long. p. 346.) ad Trach. 234. Sic corrigi posse videri diximus v. 362. — De forma et accentu (unum enim in *ως* exiens monosyllabum masculinum inflexum est), v. schol. Il. ε. 887., quae haud dubie Herodiani contra Ptolemaeum Ascalonitam disputatio habenda. Hanc in compendium redegit Etym. M. p. 413, 39. Eust. p. 63, 5. 482, 19. 618, II. 959, 9. Phavor. p. 413. Dind. Cf. Goettling. ad Theodos. p. 227. Poppo Thucyd. vol. I. p. 225.

Σωτήρ sospitator, auctor salutis. σωτήρας αὐτοῖς (τοὺς θεοὺς) ἡπλοὺς θ' ἡμῖν μολεῖν Phil. 728. σὲ τὴν μὲν ἦδε γῆ σωτήρα κλήζει Oed. R. 48. Φοῖβος δ' ἅμα σωτήρ θ' ἔκοιτο καὶ νόσου πανστήρωος 150. ἧς (νόσου) αὐτὸ προστάτην σωτήρα τε — μούνον ἐξευρολακομέν 304. σοῦ γε — σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ 1030. τῇδε τῇ πόλει μέγαν σωτήρ' ἀρεῖσθε Oed. Col. 461. ἐπεὶ δὲ τῇδε γῆς σωτήρα σαυτὸν — ἐπεμβάλλεις 464. ὦ μόρος σωτήρ δόμων Ἀγαμέμνονος El. 1346. Praeterea propter singularem verborum iuncturam paulo memorabiliora sunt duo exempla. Νύμφαις ἀλλαισιν ἐπενεῖσθαι νόστου σωτήρας ἐκείσθαι Phil. 1457 an. et longe andacius dictum, quippe in una sententia colligato masculino et feminino εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῃ σωτήρι βαλῇ Oed. R. 81. Eius imparilitatis admonuit Hemsterhus. ad Luc. Dial. Deor. t. II. p. 341 Bip., exsecutus est Lobeckius ad Ai. 323., mox in nova editione Aiakis omnium uberimis doctrinae copiis illustraturus.

Σωτηρία salus. ζῆν — ἄνευ σωτηρίας Phil. 1382. ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ φαίνεται ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας Oed. Col. 729. ἄτην ὁρῶν στείχουσιν ἄστοις ἀντὶ τῆς σωτηρίας Ant. 186. De sententia cf. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 118. πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας 436. σωτηρίαν ἔχοντα τόδ' ἐπίστασο Ai. 1059. Sententiam retulit Eust. p. 111, 33. 399; 35. 667, 47. 1036, 13., respicit p. 493, 21. ἀμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν Eriph. III. 3 (204 D.).

Σωτήριος salulifer. τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι Ai. 766. ἐν δὲ τῷ λέγειν κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια Oed. Col. 800. τὰ κελύου δέ τοι σωτήρι' ἔχρει El. 913. *salus illius, vita deperit*; memorantur pro vita et salute gignendae idonea. Genitivum obiecti ut l. c.

¶ **Ai. 766.** eius inclinationis adiectivis etiam affis Sophocles adiungi voluit, v. λυτήριος. — Hinc *deorum cognomentum est.* Διὸς σωτηρίου σπορδὴ τρίτου κρατήρος Naupl. I. 1 (375 D.), quod illustrat schol. Pind. Isthm. V. 10. μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμη' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις El. 273. — Sed *salvum* manifesto significat Oed. Col. 488.: δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον. Bothio quidem et Reisigio active dici videtur, sed minime recte respiceretur ad illud quod Oedipus sese salutem terrae Atticae afferre dixerat v. 461.; eius enim beneficii in supplicii deorum precatione mentionem fieri ab re est. Iure tamen significationis inusitatae fidei-nasores requirit Elmsleius; cui quae Hermannus opponit Aesch. Ag. 655. Choeph. 234., ut quae *salutem spectantia non salva* significant, non rectius advocaveris quam Soph. El. 913.

Σωφρονέω 1. *prudenti et modesto consilio utor.* οὔτε σωφρονεῖν οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστι El. 299. εἰ σωφρονήσεις — δράσεις τάδε 457. σωφρονεῖν καλόν Ai. 583. πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν; 662. εἴθ' ὕμιν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν 1243. ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται Oed. R. 589. — 2. *sapere et resipiscere.* ἰσωφρόνησας Phil. 1243. οὐ σωφρονήσεις; Ai. 1238. Cod. Ien. εὐφρονήσεις, Mosq. b. Flor. A. εὐφρονήσεις.

Σωφρόνως modeste. οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι Ai. 1054. Codd. Ien. Mosq. b. στρατηγὸς σωφρόνων.

Σώφρων sapiens; maxime ut animi, dictorum et factorum spectetur modestia. οὐδ' ἂν σύ, σώφρων γ' οὐσα El. 357. Cod. Mon. σωφρονοῦσα. τοὺς δε σώφροντας θεοὶ φιλοῦσι Ai. 132. Stob. Serm. XXXVII. p. 63. τοῖς φρονοῦσι σώφρονα Acris. V. 1 (62 D.). πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λόγῳ πατεῖται Phaedr. III. 2 (666 D.). οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μείζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν, οὐδὲ σώφρονος κρείσσον V. 2 (608 D.). σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις inc. XIX. 1, 2 (674 D.). Sic recte correxit inc. XLVII. 2 (705 D.). Piersonus ad Moerin p. 181.: ὕβρις δέ τοι οὐκ ὀπίποθ' ἤβης εἰς τὸ σώφρον ἔκειτο, cum legeretur apud Etym. M. p. 601 extr. ἡβῆσαι τῷ σώφρονι. — Aliquando autem *mentis et intelligendi prudentia* significatur. τὸ γὰρ νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος Trach. 435. οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν Phil. 304. Utitur eo versu Eust. p. 817, 40. 1374, 17. 1632, 36.

• T.

Τάγος imperator. ἀρ' οἶσθα ταγόνος ὄντας, ἄν' λέγης, λέγων; Ant. 1044. α̃ apud atticos poetas perpetuo producitur: v. Dawea. Misc. Cr. p. 245. (202 Lips.); Blomf. gl. Aesch. Prom. 96.; apud Homerum cer-

ripitur II. ψ. 160. Sed ταγή ut omnia feminina perfecti secundi rationem sequentia advocari ad correptionem defendendam non debet. De tono res certa est.

Τάλαττωρος miser. πάτερ ταλαττωρ' Οιδίπους Oed. Col. 14. τὸν ταλαττωρον βλον 91. ὦ ταλαττωρ' Οιδίπους 744. ὦ ταλαττωρε 1282. ἀδελφῷ — τῷ ταλαιπώρῳ Ant. 56. ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος El. 1209. τῶν ταλαιπώρων βροτῶν Scyr. IV. 1 (499 D.). ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαττωρον γένος inc. XXVII. 1, 1 (682 D.). Adsignificatur quaedam indignatio in allocutione ὦ ταλαττωροι Oed. R. 634. — Α πόρος, Antimacho pro πέθος dicto, ducebant: v. schol. Ar. Plut. 33. ubi v. Hemsterhus. Inde simul de accentu constat.

Ταλαττρων miser. ὦ ταλαττρων γίναι Ai. 887 ch. ταλαττρων Flor. Γ. Α. Laur. b. ὦ ταλαττρων Ant. 39. Brunckius ταλαττρων, Laur. b. Ricc. ταλαττρων. Servandum erat, quod codd. plerique, etiam Laur. a. firmant. ἐγὼ — ᾧ ταλαττρων 858 m. ἄκλαντος — ταλαττρων ἄγομαι τάνδ' ἐτοίμην ὁδόν 869 m.

Ταλακάρδιος aerumnosus. ἐγὼ ταλακάρδιος Oed. Col. 545 m.

Τάλαός n. pr. Ἰππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατήρ Ταλαός Oed. Col. 1320. — Nominis proprii accentus ab adiectivo eius formae non videtur deflectere.

Τάλας (ἄν). 1. miser, de homine et genere. αὐτὸς ἄν, τάλας, εὐλόγηται Phil. 290. ἐξέρπων τάλας ἐμμηχανώμην 294. ἀπόλλυμαι τάλας 311. αὐτὸς τάλας θανών 944. φόνον φόνον δὲ ῥύσιον τελεῶ τάλας 947. ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας 1011. τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι 1092 m. τί σ' ἐε' ἐν βίῳ τεύξω τῷ μετόπιν τάλας 1174 m. δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας Oed. R. 1265. ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφην τάλας 1363 m. ἐγὼ τάλας Oed. Col. 751. 967. ἄρα θείῳ κἀπόνῳ τάλας τίχῃ; 1581. sc. τὸν βλον λέλοιπε. κακὸν τόδ', ἄλλο δειότερον βλέπω τάλας Ant. 1281. ἔχω μὲν ἐν χεῖρεσσιν ἀρτίως τέκνον τάλας 1284 m. οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω Trach. 702. πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ ῥέπτων ξαντόν 786. ἔγνω γὰρ τάλας 928. ἐγὼ — ὁ τάλας 994 m. ὠλεκόμαν ὁ τάλας 1009 m. Θῆλυς εὐρημα τάλας 1064. ἐκπεπόρθηται τάλας 1093. οἰχομαι τάλας 1133. τάλαιν' ἐγὼ Ai 334. διόλλυμαι τάλας 825. ἢ που τάλαινα — ἦσει μέγαν κωκυτόν 837. τάλαιν' ἀνύμφεντος αἰὲν οἰκνῶ El. 161 m. εἰ γὰρ ὁ μὲν θανών — κίσεται τάλας 242 m. ἐγὼ δ' — ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι 296. ἢ τάλαιν' ἐγὼ 1127. ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας 1130. ὦ γενεὰ τάλαινα 1405 ch. τίθνησκεν ἢ τάλαινα; 1416. Trach. 874. Non satis certe constat de versu Triptol. IV. (531 D.): οὐδ' ἢ τάλαινα δοῦσα ταρχηροῦ γάρου. — κάμου τάλαινης El. 442. 802. οἴμοι τάλαινης, ὥς ὑπερδέδωκά σου Ant. 82. —

ὅν τῇ ταλαίῃ μητρὶ El. 265. οὐκέτι μοι τόδε λαμπρὸς ἱερὸν ὄμμα
 θέμις ὄρᾶν ταλαίῃ Ant. 871 m. Sic Tricl.; veteres libri *τάλαινα*, sensu
 nullo; nullus enim hic exclamationi locus. — τὴν *τάλαιναν* Ἀλκμήνην
 Trach. 1138. τί μ' αὖ *τάλαιναν* — ἀρίστατε; Ai. 774. *τάλαιναν* μητέρα
 Oed. R. 1373. πατρὶ ξυμβαίνει γεραίῳ *τάλαιναν* (με) Oed. Col. 1688 m.
 πῶς με χρεὶ τὸ σὸν *τάλαιναν* ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος 1709 m. *τάλαιναν*
 Εὐρυδίκην Ant. 1165. Inprimis in *allocutione*, etiam *sui ipsius*, et *ex-*
clamatione frequens. ὦ *τάλαν* Phil. 1181 ch. *τάλας* Ai. 908 ch. Oed. R.
 1211. Ant. 228. *τάλαινα* Oed. Col. 319. 1680 m. *τάλαιν' ἐγὼ* Oed. Col.
 1725 m. ἰὼ *τάλας* sc. *ἐγὼ* Oed. Col. 880 m. φεῦ *τάλας* Ai. 962. ὦ *τά-*
λας Ai. 886 ch. 1004. Trach. 1070. Phil. 339. 1072 m. Sed ἀπόλωλ'
 ὦ *τάλας* Phil. 1172 m. clarum est iure ab Erfurdio in ὁ *τάλας* ex a
 mutatum, et sic nunc Laur. a. a secunda manu et Vat. ὦ *τάλας ἐγὼ*
 Oed. Col. 757. 1340. 1403. Ant. 1196. ὦ *τάλας ἐγὼ*, *τάλας* Oed. Col.
 851. Ai. 960. δύστηνος, ὦ *τάλας ἐγὼ* Phil. 734. ὦ *τάλαινα* El. 380.
 867. 875. 912. Trach. 319. Oed. Col. 1712 m. ὦ *τάλαιν' ἐγὼ* El. 797.
 Oed. Col. 1440. ὦ *τάλαιν' ἐγὼ σέθεν* El. 1200. De his omnibus v. ὦ
 et ὦ, scribitur enim apud alios aliter. ὅμοι *τάλας* Phil. 922. ὅμοι
τάλαινα Ai. 333. Sed de *τάλας* cum οἱ et οἴμοι composito v. οἶκ —
 De *rebus*, non continuo *misericum* interpretari licet, etsi *commiseratio*
 semper inest. τῆς *ταλαίης* νηδύος θρηνητήρια Oed. Col. 1265. *Misera*
 enim eius sors est, qui alendi sui causa stipem mendicatur. οἴμοι *ταλαί-*
νης ἄρα τῆςδε συμφορᾶς El. 1170. ὦ πληρέστατον αὐλῖον λύπας τᾶς ἀπ'
 ἐμοῦ *τάλαν* Phil. 1077 m. Sic vocatur quasi *miseriarum Philoctetæ* con-
 sors. — 2. Paulo selectius dicendi genus haec exempla monstrant. *De-*
testabilem significat ἡ *τάλαινα* διέβορος νόσος Trach. 1074. Idem de ho-
 mine pronuntiatur cum horrore quodam: τὸ δυσπάρεινον λέκτρον — σοῦ
 τῆς *ταλαίης* Trach. 789. *τάλαιν' ὀλεθρία* 875. Deinde *miserationem*
sui ipsius quidem, sed paulo aliam vulgari haec habent. *τάλαινα* Oed.
 Col. 319. Haec sibi Antigona, sitne necne sit Ismene, quam procul pro-
 spicit adventantem, incerta. Ad Ismenen hoc commode referri non pot-
 est. εὐθὺς *τάλαιν' ὡς εἶδον* El. 890. ἄναδόν εὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα ὦ
τάλαινα 1276 m. ὁ Hermannus metri indicio addidit, quanquam incerta
 res in sententia lacunosa. Cum alio similis significationis adiectivo com-
 poni vidimus Trach. 875. Nam Phil. 290. posita post *τάλας* virgula hinc
 segregavit Hermannus, cum quod coacervationi in sermone placido non
 est locus, tum quod verbum *εἰλνόμεν* interponitur. Non persuadet enim
 Dindorf. praef. p. LX. δύστηνον scribi iubens ad πόδα referendum, etsi
 verisimillima eiusdem est et elegans emendatio *τάλαιναν δυστάλαινα*
καρδίαν Trach. 647 ch. pro *τάλαινα*.

Tālis puella, virgo pudica. ἀχνύμενος τῆς μελλογάμου τάλιδος ἦτο μόνον Ἀντιγόνης Ant. 625 an. Veteres libri et Aldus ante τάλιδος scriptum exhibent νύμφης. Verba τῆς μελλογάμου νύμφης Triclinius expulit. Aeolica vox τάλis fertur, et Hesychius explicat ἡ μελλογάμος παρθένος καὶ πατωνομασμένη τινί· οἱ δὲ γυναῖκα γαμετήν, οἱ δὲ νύμφην. Et νύμφη in cod. Dread. a. ad τάλιδος supra scriptum, eodem Zonaras explicandi gratia utitur p. 1711., Photius autem τάλιδος, τῆς μελλογάμου (vulgo μεσογάμου), ex Aristophane documentum petens, p. 567, 17. A τάλω Eustathius repetit p. 962, 35. ex Sophocle memoriter et cum errore afferens μελλόνυμφον p. 699, 26. Apud Suidam v. τάλis scriptum, ut in libris, ut tamen id caput totum a Leidensi cod. absit. Livin. liber p. νύμφης non habet; nec minus tamen bene Triclinii ratio constat, quamquam verisimile est, νύμφης ex interpretatione in verba poetæ invasisse, μελλογάμου non item, quod Pollux III. 45. ex Sophocle afferens μελλόνυμφη interpretatur.

Tālos n. pr. Eius mentio in Daedalo (III. 171 D.) facta narratur apud schol. Apoll. Rh. IV. 1638., apud quem quod scribitur ἐν Τάλω, iure Brunckius correxit.

Ταμίης dispensator. οὐκ ἔστιν πλήν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίης, ὅτε χρὴ τετελέσθαι Ter. V. 4 (575 D.). — τὸν ταμίαν Ἰακχον Ant. 1139 ch. δεσπότην, rectius κύριον apte advocatis aliis poetarum locis explicat Musgr., cui adde Tafel. D'Hucc. Pind. t. I. p. 186. Pfugk. ad Eur. Med. 168.

Ταμιεύεσκον. καὶ Ζητὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορότους Ant. 940 ch. de Danae. schol.: ἀντὶ τοῦ, ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τοῦ Διός, ὃ ἔστιν ἔγκυρος ἦν. Rectius erat deprompsit, quantum cupiebat, elicit, in se auertit: cf. Wyttenb. ad Plut. Praec. Sanct. Tuend. p. 131, D.

Τῶν s. τῶν v. ὧ.

Τανταῖλος n. pr. τὰν Φρυγίαν ξέναν Τανταῖλου Ant. 819 m. Nioben.

Τανταῖλῳ iactare. ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γὰρ πέσε τανταῖλωθεὶς πυρφόρος Ant. 135 ch. Agnoscit Eust. p. 1701, 18. Schol. explicant διασεισθεὶς, et cognatum est τανταῖλζειν, unde Hesychius ἐτανταῖλσθῃ, ἐσιλσθῃ: id et intransitiva potestate praeditum, qua de re idem ἐτανταῖλζεν, ἔτρεμεν. Α τάλαντον ductum proprie librandi significatione uti verisimilis Erfurdii sententia est.

Τανῦν v. τῦν.

Τανῦπος longa s. extenso gressu incedens. σιμνάς Ἐρωῦς τανῦποδας Ai. 824. De eo et similibus Furiarum cognomentis v. Abresch. ad Aesch. Rom. 374 et Wyttenb. ad Plut. de Ser. Num. Viad. p. 17. (t. II. p. 488 Lips.). Duplicem eius vocabuli originationem veteres proquebant. Apollo-

nus lex. Hom. p. 636. *τανύποδα* (scr. *ταναύποδα*) ὁ μὲν Ἀπίων *ταναύποδα*, ὁ δὲ Ἡλιόδωρος *προσχεύετον, τανύποδα, τεταμένη τῇ πορείᾳ χρώμενα τῶν ποδῶν*. Villosionus quomodo haec constituerit, ignoro, Tollii autem ratio, *ταναύποδα* pro *ταναόποδα* corrigendo substituentis et in antiqua scripturae discrepantia Apionem *ταναύποδα*, Heliodorum *ταναύποδα* praetulisse existimantis, minime verisimilis est, et quia vix cuiquam in mentem venire potuit *τανύποδα* adverso metro in Homerum inferre, et quia non satis intelligitur cur bis eandem scripturam posuerit grammaticus. Sed erat una, *ταναύποδα*, ut ante correximus, eamque de *longis cruribus* Apio, Heliodorus de *extenso gressu* interpretabatur. Sic schol. Hom. Od. α. 464.: *τεταμένοις τοῖς ποσὶ βαδίζοντα, ἢ ἰσχνόποδι, ἢ τανόποδα τανὸν γὰρ τὸ ἐπὶ μῆκος*. Eudocia Viol. p. 152. et Aiace Sophoclis: *τανύποδες διὰ τὸ οἶον μακροσκελὲς καὶ οὕτω πλατὺ τῆς διαβίσεως καὶ ταχὺ καὶ εὐκίνητον*. Sophoclem respexisse videtur etiam Hesychius, *ταχύποδας, ἐν τάχει τιμωρομένης* interpretatus, et certo Suidas v. *τανύποδας*, qui scholiasten brevavit, minime apte explicantem *τὰς ἀκοπιάστως ἐπιούσας. συναπτόν δὲ τῷ μαθεῖν τὸ τανύποδας, οἶον ταχέως μαθεῖν τὸ κατ' ἐμέ*, quae postremo plane absurda. Melius pergit: *ἢ καθ' ἑαυτὸ τὸ τανύποδας λεπτόν, τὰς πανταχοῦ τεινούσας τὰς πόδας*, quamquam *πανταχοῦ* ex Sophoclis verbis nemo eliciat. Et certitudo et celeritas ultionis a sceleratis repetenda significatur.

Τανύπολιος longo cortice, i. e. *longo trunco praeditus, procerus. τανυπολίου αἰγέλου* inc. XXXIV. 3 (692 D.).

Τάξις. 1. *statio. Αἰαντος, ἔνθα τάξιν ἰσχύτην ἔχει* Ai. 4. — De locis astrorum dictum videtur *ἐφεῦρε δ' ἄστρον μέτρα καὶ περιστροφὰς τάξεις τε ταύτας* Naupl. V. 3. (379 D.), quamquam me vexat otiosum illud *ταύτας*, rectius *τούτων* dicendum. — 2. *ordo militaris*, in le *exercitus*. οἱ νῦν ξὺν ἐπὶ τάξεσι ξὺν ἐπὶ τὰς λόγχοις τὸ Θήβης πεδὶον ἄμφεστασι πᾶν Oed. Col. 1313.

Τάρασσω turbo. οὐ καὶ τίςδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύρισμον ἔχεις *ταράξας* Ant. 789 ch. i. e. *συνετάραξας. Θεῶν ἄνω ψυχὰς ταράσσει* (ἔρω) Phaedr. IV. 3. (607 D.); siquidem vera est Clementis scriptura Strom. VI. p. 745. Nam Stobaeus LXIII. 25. *χαράσσει*, v. Brunckium. — *δεινὰ ταράσσει σοφὸς βίωνοθέτας* Oed. R. 483 ch. Apud Suidam v. *δεινὰ* legitur *ταράσσομαι*. — Passivum de animo et consilio *turbato: ταράσσομαι φρένας* Ant. 1082. *στασιάζω πρὸς ἑμαντὸν καὶ οὐκ ἔχω οἷον γένωμαι* gl. apud Brunckium. — Significationem *turbando concitandi*, quam vides Ant. 789. eleganter illustravit Ruhkenius praef. ad Schelleri lexicon p. XIV. in v. *turbator*.

Ταρβάλλος *pravidus. μὴ ταρβάλλε θάνατοι* Trach. 963 ch.

Ταρβέω timeo. Intransitive dictum: μή με ταρβήσας προδῶς Phil. 747. ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής Oed. R. 1011. Sic ex Aldina Erfurditius iure, cum in libris scriptum sit ταρβῶ, v. γ.ε. μάλιστα ταρβήσας ἔχω Trach. 37. ὡςθ' ἡδέως εὐδουσάν ἐκπηδᾶν ἐμὲ φόβῳ ταρβοῦσαν 175. Rectius Hermanno φόβῳ ἐκπηδᾶν coniungente φόβῳ ταρβοῦσαν copulat Seidlerus, eamque rationem Porsonus et Reisigius probant Enarr. Oed. Col. p. CXCIX.; quanquam ea certe Oedipi sententia longe aliter intelligenda. ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτέ Trach. 296. quod specie tantum accusativum a verbo suspensum monstrat. Affert Stob. Serm. CV. p. 439. Suid. v. ταρβεῖ. οὐ καλῶς ταρβεῖς 437. ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθὼν 1169. ταρβήσῃ γὰρ οὐ Αἰ. 541. ταρβῶ γὰρ 590. — Transitive dictum: ταρβεῖν μὲν τὰνθυμήματα — τὰπὸ σοῦ Oed. Col. 293. Suid v. ταρβεῖ. ταρβεῖν μὲν ἔργα δεινὴ ἀναγκαίως ἔχει Trach. 720. Unum ceteris memorabilius exemplum est τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον Phil. 1235. i. e. τὸν ἀπὸ σοῦ. V. Lobeck. monogr. fig. gramm. p. 13.

Τάρβος timor. ὃ μή ᾽στι δρῶντι τάρβος οὐδ' ἔπος φοβεῖ Oed. R. 296. Refert Suidas v. ὃ μή ἔστι et v. τάρβη. ἔχει τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι; El. 404. somnium dicitur, quod Clytaemnestram perterrituerat. θυμῷ δ' οὐτις φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ, etc. XLVI. 2. (704 D.) v. φαιδρός.

Ταριχηρός v. ταρχηρός.

Τάρχιχος salsamentum, salsus piscis. νεκρὸς τάρχιχος εἰσορᾶν Αἰγύπτιος Phin. III. (636 D.). Atticos τὸ τάρχιχος dixisse grammatici auctores sunt, gr. Herm. p. 324. Chionide teste usus, eodemque Suidas convenit v. τάρχιχος: v. Piers. ad Moer. p. 369. Sed Athenaeus p. 119. b. c. de industria utrumque Atticorum suffragiis confirmare studuit, locupletissimis sponsoribus Cratete, Platone, Aristophane, comicis poetis prolatis.

Τάρταρος. καλῶ τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρώιον ἔρπος Oed. Col. 1391. Sic Herm. ad Hec. 341. emendavit librorum scripturam τοὺς et τοῦ exhibentium. Id car initia i maiuscula scribatur, intelligi non potest. Rectius ita scribitur ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου Oed. Col. 1570 ch. de Cerbero dictum, quippe προσωποποιῶν habens.

**** Ταρχήρος salsus.** ταρχηροῦ γάρου Tript. IV. (631 D.). Apud Polucem VI. 65. contra senarii legem scribitur ταρχηροῦ. Illa Blomfieldi correctio est in Mus. Crit. Cantabr. quondam prolata; sed ultra ut novaret ἀλοῦσα scribendo, opus non erat.

Τάσσω. 1. colloco. ἐπὶ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἐπὶ πύλαις ταχθέντες Ant. 142. — 2. constituo. σέ νιν τάξω φυλάσσειν Oed. Col. 645. οἱ τεταγμένοι βραβής El. 699. ἄνδρες Φωκίων τεταγμένοι 749. sc. πρὸς τοῦτο.

ἴαμεν — καὶς ἔν' ἡμῖν τέταται Phil. 1166 ch. — 3. *iudeo et mando*, μὴ τάσσει El. 1487. πόλις γὰρ ἡμῖν ἂν μὲ χρῆ τάσσειν ἐρεῖ; Ant. 730. ταχθεὶς τὸδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὑπο Phil. 6. κείνος δ' εἰς ἀπο πολ-
λῶν ταχθεὶς 1129 ch. ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τὰδ' ἔρδω Oed. Col. 855. Inde τὸ ταχθέν est τὸ προσταχθέν. ἐὰν μόνον τὸ ταχθέν εὐ τολμῇ τελεῖν Ai. 524.

Ταύρειος taurinus. ταυρίων κεράτων Trach. 517 ch. αἶμα ταίρειον πιεῖν Hel. VI. 1 (185 D.). Legebatur ante Bruncium ταύρου γ' ἐκπιεῖν, quae propter ἐκπιεῖν verbum vera scriptura esse non potest; otiosum praeterea γε. — Longe aliter a flumine Troezeniae Tauro dictum Ταύρειον ὕδωρ Aeg. VII. (20 D.), unde corruptum Hesychii locum v. Ταύρειον πόμα Critici correxerunt. Dubium vero, πῶμα an ὕδωρ Sophocles posuerit. Athenaeum quidem sequi videtur etiam Eustathius p. 881, 22., apud quem Ταύριον scribitur vitiose. Apud Athenaeum p. 122. f. pro Αἰγῆ scriptum ἐν γαι.

Ταυροκτονέω tauros macto. ταυροκτονεῖ μὲν δάδει' ἐντελεῖς ἔχων — βοῦς Trach. 757.

Ταυροκτόνος tauros necans. ταυροκτόνων λέοντων Phil. 398 ch.

Ταυροπόλα Dianae cognomen. Ταυροπόλα Διὸς Ἀρτεμις Ai. 172 ch. In ea scriptura cum libris conspirant non Photius quidem p. 571, 3., quod olim Lobeckius putabat (is enim Ταυροπόλον, τὴν Ἀρτεμιν) sed Hesychius v. Ταυροπόλαι et Suidas v. Ταυριώνη, nec tentari debet, cum vel apud Photium perfacile a librario peccari potuerit Ταυροπόλαν daturο. A venatione dictum Lobeckius, feritatem et crudelitatem adsignificari Hermannus putat; rem incertissimam et Photii verba docent visam esse, et Lobeckius Aglaoph. t. II. p. 1089.

Ταῦρος taurus. οὔρειον τ' ἀκμήτα ταῦρον Ant. 351. φοιτῶν ἐναργῆς ταῦρος Trach. 11. de Acheloo tauriformi. Cod. Flor. apud Herm. τρύγος. τετραόρου φάσμα ταύρου 506 ch. Eust. p. 573, 27. 1313, 6. 1734, 10. συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους, κίνας βοτῆρας Ai. 290. ταῦρος ὡς βρυχώμενος 315. φοιτᾷ γὰρ ἐπ' ἀγρίαν ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ πετραῖος ὁ ταῦρος Oed. R. 478 ch. ubi occisor fugiens metu cum tauro caeco impetu ruente comparatur; cf. πετραῖος. — De Hel. VII. v. ταῦρειος.

Ταυροσφάγος bubus mactandis constitutus. ἡμέρη ταυροσφάγῳ Trach. 606. sollemnis sacrificii die.

Ταυροσφάγος. Etym. M. p. 747, 49. ταυροσφάγον. τὸν Διόνυσον Σοφ. ἐν Τυροῖ (XVI. 5. 594 D.), ὅτι τοῖς τὸν διδύραμβον νικήσασιν βοῖς ἐδίδοτο. ἢ τὸν ὤμησιν. Eadem Photius p. 571, 13. et Suidas additis ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖρον μετένεγκε τοῦτομα Ἀριστοφάνης. Huius ver-

sum ex Ran. 360. Suidas adscripsit. Eiusdem vocabuli Sophoclei etiam schol. Aristophanis memor est, de vinositate Cratini praeterea intelligi posse addens. Propter *victoriae pretium taurum* Bacchus *ταυροφάγος* nisi in satyrico dramate dici non potuit; *bacchantem* potius et *comissationibus exsultantem* et a Sophocle Deum et a Comico ebriosum poetam appellatum putaverim.

Τάφεϊς sepultor (scio ante Tertullianum dictum hoc non videri). *ἔταν θάνω γ'ὼ καὶ σύ μου ταφεὺς γένη* Oed. Col. 588. *Vespillones* intelligam El. 1480. *κτανὼν πρόθεις ταφεῦσαι*.

Τάφῃ sepultura. *τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς* El. 1201. *ἔασιν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς ἄμοικρον* Ai. 1305. *λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ* 1367. Sed *sepulcrum* dicitur Ai. 1088.: *τόνδε δ' — εἰς ταφὰς θήσω δικαίως*. Eius abusionis viam sternit illud *ὅπως μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσης* Ai. 1069., quod quodam modo sic intelligi licet, ne *sepultura* tibi contingat, i. e. ne ipse moriaris.

Τάφος. 1. *sepulcrum* *ἐπεὶ τιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει* Oed. R. 942. Codd. Trin. Aug. b. Flor. A. *ἐν δόμοις. ὃν (Κιθαίωντα) ἐθίσθην ζῶντι κύριον τάφον* 1453. *σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις* Oed. Col. 412. *ἐν τάφοις θέαθε καὶ κτερίσσοι* 1412. i. e. *θάπτετε καὶ κτερίζετε. κατὸ λατρου τάφου* 1592. *Πολυνέικους νέκυν — μὴ τάφῳ καλύψαι* Ant. 28. *τάφον χώσουσ' ἀδελφεῷ* 80. *Ἐτεοκλέα — τάφῳ κρύψαι* 196. *τάφον κοσμοῦσα* 391. *τὸν ἀντιάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα* 499. *πρὸς ἔγμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταίνου* 842 m. *τάφῳ δ' ἐκείνον οὐχὶ κρύψετε* 1026. *ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατέκτισας* 1056. *κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον* 1088. *παραστάντες τάφῳ* 1200. *ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου τὸν ἄνδρα* Ai. 1019. *ὥστε σῶμα τυμβεύσει τάφῳ* 1042. *ἀεὶμνηστον τάφον εὐφώνετα* 1146 an. *τάφου — τοῦδ' ἐπιψαύειν* 1373., quod etiam de sepultura dictum esse potest. *ἐν τάφῳ πετραῶ* El. 148 m. *σαρκί* sic vocatur, quod Nioben incluserat. *ἐδὲν τάφοις — νέκυν* 435. *οὔτε του τάφου ἀντάσας οὔτε γόων παρ' ἡμῶν* 857 m. *τον additum de sepultura cogitari vetat. ἦλθον πατὴρ ἀρχαῖον τάφον* 881. *τὰ πολλὰ πατὴρ πρὸς τάφον κτερίσματα* 919. *τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ ἀπολείπῃσθαι τάφον* 1160. *communī sepulcro iungi. ποῦ δ' ἔστ' ἐκεῖνον — τάφος;* 1209. *τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος* 1210. *τὸν μὲν [τάφῳ] κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειω* Scyr. VI. 5 (501 D.). Pluralis et singularis discrimen non esse exemplum ostendit Oed. Col. 412.; sed non ex eodem genere sunt Oed. Col. 1412. El. 435. — 2. *Sepultura*; de qua abusione significandi adverterunt Markl. ad Eur. Suppl. 26. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 222., nec infrequens iam apud Homerum. *ἦ μὲν εἰς τάφον λέβητα κοσμεῖ* El. 1392. *τάφον περιστειλοῦντε δυστήνου νεκροῦ* 1149. *τάφου μελεθεῖς τῷδε* 1163. *τῆς μὲν*

κατ' οἶκους — τάφον θοῦ Oed. R. 1447. οὐ γὰρ τάφον νῦν τῷ κασι-
γνήτῳ Κρέων τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει; Ant. 21. τοῦτον
τάφῳ — κτερίζειν 203. τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου 306. κελύνη
ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλευσάι τάφου 486. καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φή-
σεις μετασχεῖν 530. — 3. Plane solitarium est illud Oed. R. 987. καὶ
μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς ταφοί, quod cum de morte dictum sit,
proprie sepulchri statum et conditionem significat. — Tonum notavit Ar-
cad. p. 84, 15.

Τάφος fossa. εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος ἄρδην Ἑκτορος τάφρων
ὑπερ Αἰ. 1258. — De tono existimare licet ex originatione quamvis
inepta apud Etym. M. p. 748, 45.

Τάχᾱ. 1. cito, mox. Ea enim antiquissima et Homero una usitata
significatio. V. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 101. τάχ' εἰσόμεσθα
Oed. R. 84. Ant. 627. ἄ σοι οὐδεὶς ὅς οὐχὶ τῶνδ' ὄνειδιεῖ τάχα Oed. R.
373. βοῆς δὲ τῆς οἷς ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν, ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφω-
ρος τάχα; 421. θέαμα δ' εἰσόψει τάχα τοιοῦτον 1295. τοιγαροῦν τεύξει
τάχα 1519. τὴν δ' αἶψα τάχα Oed. Col. 823. τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμῶζειν
τάδε 824. τάχ' εἰς βάσανον εἰ χερῶν 838 ch. καὶ μείζον ἄρα ῥύσιον πό-
λει τάχα θήσεις 862. οἶον ἐρῶ τάχα 984. ὅθι δατῶν ἀνδρῶν τάχ' ἐπι-
στροφαὶ τὸν χαλκοβόαν Ἀρη μίξουσιν 1049 ch. ἐνθ' οἶμαι — Θησεία —
αὐταρκεῖ τάχ' ἐμμελεῖν βοᾷ 1060 ch. τάχ' ἂν δώσειν (ἐνδώσειν) τὰν δεινὰ
τλάσαν 1078 ch. de quo loco dubitationi obnoxio v. ἄν. τὸ Θήβης ἄστει
δρῶσειν τάχα 1321. δεῖξεις τάχα Ant. 37. ὣν πεύσει τάχα El. 35. Inter-
pretare statim, v. Schneider. ad Plat. Civ. X. p. 596, C. Ruhnck. ad
Tim. p. 151. Schaeef. Append. ad Ar. Plut. ed. Hemsterhus. p. 538.
Lips. τάχ' ἐς δόμους σοῦς τὸν πολυζήλον πόσιν ἤξειν Trach. 184. ὁ καλ-
ιβόας ἐχ' ὑμῖν ἀνδρὸς οὐκ ἀναρῶσαν ἐχ' ὧν καναχὰν ἐπ' ἀνείσειν 637 ch.
τάχ' — ὡς νοσεῖς φράσεις 1231. τάχ', ὡς ἔσκε, μᾶλλον Αἰ. 327. χῶτε
μυθήσει τάχα 1020. οὕτω — τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμῶν κα-
τασβέσει τὴν πολλὴν βοήν 1127. Longe fortior sententia videtur, si
statim concidere Teuceri ferocia dicatur. καὶ σοὶ πρόσεργον τοῦτ' ἐγὼ τὸ
φάρμακον ὀρῶ τάχα 1235. — 2. A tempore cito instante facilis est ad
coniecturam capiendam transitus, cum significatur id, in quod non inter-
posita multa mora s. non haesitante incidat. Sic est fortasse s. facile,
quam significationem unam prosariis concedit Gr. Bekk. An. p. 309, 20.
schol. Dion. Thr. p. 948, 12. Hic διαισαγμόν inesse dicit. ἐξ ἀρισιεῖρας
τάχ' ἂν ἴδοις ποτὸν κρηναῖον Phil. 20. τάχ' ἂν τις ἄκων ἔσχε 305. fieri
potest, ut quis invitatus appellat. καὶ τάχ' ἂν τὸ σὺν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νε-
μειν 1050. χούτος τάχ' ἂν φρονήσιν — λάβοι λῶω 1067. τάχ' ἂν καμ'
ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι Oed. R. 139. ἤλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦ-

νειδος τάχ' ἂν ὀργῇ βιασθέν 523. τὸ δ' ἔπος οὕτω τάχα ἤδοιο μέν. πῶς δ' οὐκ ἂν; 936. τάχ' ἂν που τὸν βοιτῆρ' ἰδὼν πάρος 1116. θεοῖς — τάχ' ἂν τι μνηλοῦσιν εἰς γένος πάλοι Oed. Col. 969. ὡς τάχ' ἂν σαφῇ λέξειεν Trach. 386., quod tamen vel primae significationi accenseri poterit, plane ut εἰ φανήσομαι τάχα κακὸν μέγ' ἐκπράσσα 663., quanquam hoc certe loco metuenti de malo Herculi illato Deianirae et ex amicis solatium quaerente coniecturae species quam maxime convenit. τάχ' ἂν ἐξαίφνης — συγῇ πτήξειαν ἄφωροι Ai. 170 an. τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ καὶ ἔμοι βλέψας λάβοι 338. τάχ' ἂν μ' ἴσως πύθοισθε — σεσωσμένον 676. τάχ' ἂν γένοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι 765. τάχ' ἂν γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξέκοιτ' ἀνὴρ 1021. τάχ' ἂν γελῶν coniungenda videntur; quod si nolueris, cito significabit, qua significatione quidni futurum potius dictum sit, quam optativus, non assequaris. τάχ' ἂν κεραυνὸν πέμψῃ βροντῆς καὶ δυσοσμίας λάβοι Salm. II. 1 (483 D.). De particulis τάχ' ἂν hac maxime significatione coniungi solitis dictum v. ἂν. Optativum eae potentialem potissimum sibi deposcunt, sed participio addi vidimus Oed. R. 523. 1116. Oed. Col. 969. Ai. 1021.; indicativo Trach. 637. 663. Phil. 305. Ceterum τάχ' ἂν etiam cum cito significatur, copulari possunt; v. Ai. 1127. Oed. Col. 1078., quanquam haec sententia habet, de quo dubitetur. — De tono v. Apoll. de adv. p. 563, 5.

Τάχος celeritas. 1. Corporis. τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἔψεται Ai. 801. ἐγὼ μὲν οὐχ' ὅπως τάχους ὑπο δύνουσι ἰκάνω Ant. 223. — 2. Facti. Praeter Ai. 801. quod propter zeugma significandi iam apposuimus, cetera exempla adverbiascentem dictionem habent. διὰ τάχους, ἐν τάχει, σὺν τάχει celeriter. διὰ τάχους θανεῖν Ai. 809. διὰ τάχους ἐλείσεται Trach. 592. — πῶς ἂν μόλοι δὴτ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν; Oed. R. 765. οὐχ' ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει 1131. ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσειτον Oed. Col. 501. ἐν τάχει βουλευτέον El. 16. ἐξέκοιτο τοῦδε γ' οὐνεκ' ἐν τάχει 379. Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν 791. — σὺν τάχει δ' ἀμβλίνεται inc. LXXXIV. 1, 2 (763 D.). μόλετε σὺν τάχει Oed. Col. 889. γθ, ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει 908. σὺν τάχει μολεῖν El. 860. χωροῖς ἂν εἶσω σὺν τάχει 1483. ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί Ai. 840. — ὅσον τάχος, ὅτι τάχος, ὡς τάχος quam celerrime. ὅσον τάχος ἔκπλει Phil. 572. ὅσον τάχος χωρεῖν ἔσω El. 1365. οὐχ' ὅσον τάχος δὴτ' αὐτὸν ἔξεις δεῦρο —; Ai. 964. ἄγετέ μ' ὅτι τάχος Ant. 1306 m. ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι Phil. 912. οὐχὶ δεσπότη τάδ' ὡς τάχος μολοῦσα λέξεις; Oed. R. 945. οὐχ' ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρος; 1154. οὐν τ' γθ' ὡς τάχος πάλιν Oed. Col. 1400. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος 1461. ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου Ai. 575. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος; 590. ὡς νυν τάχος στείλαμεν Thyest. II. 1 (235 D.).

Ταχύνω festino. πέμψω ταχύνασα Oed. R. 861. ἀλλὰ *τάχυτε* Oed. Col. 219 ch. Sic Elmsleius correxit librorum scripturam *ταχύρατε et ταχύρετε. ὡς δύνασαι — ταχύνας* Ai. 1143 an. ἀλλ' οἱ μὲν κολληὴν καπετον χεροὶ *ταχύρετε* 1383 an. Sic Aldus, Flor. Γ. Θ. Laur. a. b. alii; Ven. Flor. A. cum quibusdam minore fide tontibus *ταχύνατε*.

Ταχύρῳστος celerivolutus. ἀελλυατα ταχύρῳστος πελειάς Oed. Col. 1083 ch.

Τάχως celer. 1. *Positivus gradus.* a. *de motu celere.* ἐπ' εὐστόλου ταχείας νῆως Phil. 512 ch. πλέωμεν, δομᾶσθω *τάχως* 522. ὑμεῖς δ' — δομᾶσθαι *ταχεῖς* 1069. ἔρπεις ὡδε σὺν σπουδῇ *τάχως* 1207. δεῦρ' ἀφίξιται *τάχως* Oed. Col. 338. ἀνῆλ — βίβηκεν ἐξ ὀργῆς *τάχως* Ant. 762. ξὺν ἀσπιδάσει καὶ ταχεῖ πηδήματι Ai. 820. *Adverbiascunt* haec. ὡς ἐκ ταχείας ἔσσεις Trach. 394. μή με ναυστολεῖν *ταχύ* Phil. 349. *quamquam utrumque ad celeritatem facti referri potest.* — b. *de facto.* ἦδε (ἡ νόσος) μοι δέξια φοιτᾷ καὶ ταχεῖ ἀπέρχεται Phil. 797. ἦν *τάχως* τις ὀδύβουλεύων λάθρα χωρῇ, *ταχὺν* δεῖ κατὰ βουλεύειν πάλιν Oed. R. 618. *ταχεῖ* — σὺν χρόνῳ Oed. Col. 1598. *celeriter.* κατὰ τοῖςδε τὴν χάριν ταχείαν πρόσθε Trach. 1243. ὧ ταχεῖαι πολέμοι τ' Ἐγυῖνες Ai. 830. sic enim propter ultionis celeritatem vocantur. ὡς ταχεῖα τις βροτοῖς χάρις διαῖξῃ 1245. *τάχως* δὲ βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεσάθη ὁ μοιχός inc. L. 5 (708 D.). *ταχεῖα* περὶ τῶν κακῶν ἁδοιοποιεῖ LVII. (714 D.), in quibus *ταχεῖα* διαῖξῃ, *τάχως* ἐπεσάθη, *ταχεῖα* ἁδοιοποιεῖ coniungenda. — Ita inest *praepropere festinantis* significatio. φρονεῖν γὰρ οἱ *ταχεῖς* οὐκ ἄοφαλῆς Oed. R. 617. φρονεῖν utrique adiectivo applicandum. Sententiam commemoravit Eust. p. 127, 19. 483, 5. 1062, 40. 1317, 52. 1696, 61. — 2. *Comparativi gradus* unum exemplum *adiectivi* exstat, de pedum celeritate dicti. ἡ μὲν ὡς ἰ θαῖσσαν ἡ δ' ὡς ἰ τέκοι παῖδα Oenom. VII. (418 D.). Cetera *adverbiascunt*, et de motu quidem δεῦρ' ἦξα θαῖσσαν Oed. Col. 894.; de facto: οὐ θαῖσσαν οἴοις Trach. 1173. πύκαζε θαῖσσαν Ai. 578. θαῖσσαν ἄν τῆς πλεῖστον ἐχθλοτῆς ἐμοὶ κλύοιμ' ἐχθρῆς Phil. 627.; adsignificatur *libentius factum.* οὐκ εἰς ὀλεθρον; οὐκ ἰ θαῖσσαν Oed. R. 430. *celerius, quam factum adhuc, i. e. non statim?* χάριε — ἔξω θαῖσσαν Oed. Col. 828. μέθετε χερσὶν τὴν παῖδα θαῖσσαν 843. — Alterius comparativi formae, de qua v. Pierson. ad Moer. p. 436. Lob. ad Phryn. p. 76., vestigium non superest. — 3. *Superlativus ipse quoque unum adiectivi exemplum* monstrat, de *facti* celeritate dicti. ὁ μὲν *τάχιστος* τῶν λόγων Oed. R. 1234. Cetera *adverbiascunt*, et de *facti* quidem celeritate explicanda omnia sunt. ὅπως *τάχιστα* — ἔξω μέ που καλύψατε Oed. R. 1458. ῥέψον με γῆς ἐκ τῆςδ' ὅσον *τάχιστα* 1436. ὅσον γ', ἄναξ, *τάχιστα* Ant. 1090. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον *τάχιστα* El. 1425. —

ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστα με Oed. R. 1341 m. — ὡς τάχιστα κτῆνε El. 1479. ἀλλὰ μ' ἐκ γε τῆςδε γῆς πόρθμευσον ὡς τάχιστα Trach. 799. ἀπάμηνσον ὡς τάχιστα Phil. 739. ὡς τάχιστα — βιάθρων ἵστασθε Oed. R. 142. ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον εἰσκομίζετε 1429. οὐκουν τις ὡς τάχιστα — μολῶν — ἀναγκάσει Oed. Col. 901. τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ ἄγειν τινα 937. βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἦκει — ὡς τάχιστα 1230 ch. στρέφαι στράτειμ' ἐς Ἄργος ὡς τάχιστά γε 1418. ὡς τάχιστά μοι μολῶν ἄνακτα χώρας τῆςδὲ τις πορευσάτω 1473. ἔρπεθ' ὡς τάχιστα 1639. οὐκ ἄξειθ' ὡς τάχιστα —; Ant. 876.

Τε *que*. Particula non, ut καί, *coniunctiva*, sed *adiunctiva*; illa pari ordine et dignitate duos coniungit in unum, haec secundariis priori infert, ut illa prior nihilo minus suo iure constet, haec autem per se nihil valeat. V. Hermann. Cens. Med. Elmsl. p. 152. Opusc. vol. III., quibus correctā dedit, quae tumultuaria magis opera fuderat ad Viger. p. 835.: coll. Wellauer. in Iahnii Annal. a. 1832. vol. I. Supplementorum, fasc. 3. Ex τοι asseverandi particula detritum inque eam significandi tentitatem usu paulatim reiectam fuisse verisimile est.

1. Praecipuum illud munus est, ut τε *singulas notiones iungat*, non tam in unum, quam forte alteram alteri illatam nectens. Ἀτρεΐδαί μ' ἦ τ' Ὀδυσσεώς βλε Phil. 314. κακῶν ἀνδρῶν Ἀτρεΐδῶν τῆς τ' Ὀδυσσεώς βλες 321. αἱ Μυκῆναι — ἡ Σπάρτη τε 325. πρὸς νῦν (νύν) σε πατρός πρὸς τε μητρός 466. οἷος ὁμῆς ὅσοισι τ' εἰσέκουσας 470. ὁ Τυδεὺς παῖς ἦ τ' Ὀδυσσεώς βλε 588. πατρῶν ἄγει πρὸς αὐλάν — Σπερχεῖοῦ τε παῦ' ὄχθαις 716 ch. ὦ φέγγος — τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα 855. Τεῦκρος — ἐγὼ τε 1047. ἄσκοπα κρυπτά τ' ἐπη 1099 m. αἰσχρὰς ἀπάτας στιγγόν τε φῶτα 1122 m. πιαταὶ θῆραι χαρόπων τ' ἔθνη θηρῶν 1131 m. Ἥλιον οἱ θ' ἐπ' ἐκείνῳ 1185 m. Ὀδυσσεά στείλοντα τόν τ' Ἀχιλλέως γόνον 1204. σοὶ — τῷ τε σύμπαντι στρατῷ 1210. ἄνδρα πολέμιον ἐχθρόν τε 1287. πολέμιον διςμετῆ τε 1307. ξὺν τοῖςδε τόξοις ξὺν τ' ἔμοι 1319. σὲ τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν 1364. ᾧ μέλαθρον — Νύμφαι τ' ἑνδροὶ 1440 an. ᾧ κρῆναι Λυκίων τε ποτόν 1447 an. ἀγέλαις βουνόμοις τόκοισι τε ἀγρόνους γυναικῶν Oed. R. 26. γῆ τῆςδε — τῷ θεῷ θ' ἅμα 136. σὲ κεκλόμενος — γαιάοχόν τ' ἀδελφεάν 160 ch. ἄλοχοι πολιαί τε — ματέρες 183 ch. παιῶν δὲ λάμπει στονόεσά τε γῆρυς ὀμανλος 186 ch. τὰ σὰ βέλεα — τάς τε πυρφόβους Ἀρτέμιδος αἰγλας 206 ch. Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγῆνορος 268. σε προστάτην σωτήρᾳ τε 304. φονεὺς ὢν — ληστής τε 535. μακρὴ παλαιὸι τ' ἄν μετρηθεῖεν χρόνοι 561. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ' ἄναξ 650 ch. φέουσιν τί' εἶχε — τίνα τ' ἀκμήν ἥβης 741. λόγων ἔργου τε παρτός 865 ch. σὲ τάν τε σὺν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν 905. ἔγχος ἑξαιτῶν πορεῖν γυναῖκα τ' οὐ γυναῖκα 1256. τοῦ τοῦ τῆς τε συμφορὰς 1347.

νύκτας ἡμέρας τε Oed. Col. 624. φυλλάδα — ἀνήλιον τε 683 ch. νάρ-
κισσος — ὃ τε χρυσαινγῆς κρόκος 690 ch. ὦν ἔδρων εἰς οὓς τ' ἔδρων 980
ἐλθεῖν ἄρωγους θυμάρχους τε 1016. παντόπτα Ζεῦ, πόροις — τελειῶσαι
λόχον, σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα 1092 ch. Quomodo post λόχον
interpungi distinctione media possit, ut Παλλὰς Ἀθάνα cum sequentibus
accusativis Ἀπόλλω καὶ κασιγνήται, a verbo στέργειν pendētibz con-
iungatur, non perspicio. ἐλθεῖν μολόντ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν τε 1167. τε a libris
abest, quod defendit Reisigius, v. Herm. Θανεῖν κτανεῖν τε 1390. οἶμοι
κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπρεπείας 1401. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς τὰ
πολλὰ τε στρίψαντα — βέλη 1510. ἀσπίδων — δορός τ' ἐπ' ἀκτοῦ 1522.
Ἐρμῆς ὁ ποιμπὸς ἣ τε νερέερα θεὸς 1545. ὦ χθόνια θεὰ σῶμά τ' ἀνι-
κάτου θηρός 1564 ch. εὐνᾶσθαι κρυῖσθαι τε 1567 ch. Θεσέως Περίθου
τε 1591. τίς ἄρα με πότμος — ἐπαμμένει, σέ τε 1716 m. ἄταφος ἔπιτρε
δέχαι τε πατρός 1729 m. ἀπεχθῆς δυσκλήης τε Ant. 50. πολλῶν μεθ'
ὀπλων ξύν θ' ἐπικοκμοῖς κορύθεισιν 116 an. πατρός ἐνὸς μητρός τε μιᾶς
145 an. ἐκτὸς ἐλπίδος γνῶμης τ' ἐμῆς 330. Θηρῶν ἀγρῶν ἔσθῃ πόντου
τ' ἐκκαλιν φύσιν 345 ch. νόμους παρελθῶν — θεῶν τ' ἔροχρον δίκαν 366 ch.
κόνιν σήραντες — μυθῶν τε σῶμα γυμνῶσαντες εὐ 406. δρᾶν λέγειν τε 503.
ἐκένω τῇδε τε 566. ἀλγεινοτάτης ἐμοὶ μερίμνας — τοῦ τε πρόπαντος
ἀμετέγου πότμου 852 m. αἶται κοιμήματά τ' αὐτογέννητα 856 m. δεινὸν
ἀποσταῖζει ὀνθηρόν τε μένος 950 ch. τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν τὸν νοῦν τ'
ἀμείνω 1077. στέρον φῶπε λιγνὸς — Κιστυλλίς τε ῥᾶμα 1117 ch. κισ-
σήεις ὄχθαι χλωρά τ' ἀκτὰ 1120 ch. τὸν εὐευχοῦντα τὸν τε δυστυχοντ'
αἰέ 1144. ἐνοδῖαν θεὸν Πλοῖτόνι τε 1185. Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς
Trach. 19. τίκει κατευρᾶζει τε 95 ch. Ἀρτεμιν — γέιτονάς τε Νύμφας
214 ch. βομῶνς τέλη τ' ἔγκυρπα 237. αἰόλους ἀπάτοράς τε 299. σοὶ
ταῖςδε τε 343. Οἰνέως κόπην δάμαρτά θ' Ἡρακλέους 405. πᾶμπληκτα
παγκόνιτα — ἄεθλα 504 ch. τόξων πάταγος ταυρεῶν τ' ἀνάμινδα κερά-
των 516 ch. ἄπυρον ἀκτίνος τ' αἰέ θερμῆς ἄθικτον 682. Λοκρῶν ὄρειοι
πρῶτες Εὐβόλις τ' ἄκραι 785. Δίκη τίλοιτ' Ἐρινύς τε 806. πλειρὸν ἄπα-
σαν ὀλένην τ' εὐώνυμον 922. τὸ κείσε δεῦρό τε 925. ἐν πότῳ κατὰ τε
δρᾶ 1008 m. σάρκας πνεύμονάς τε 1043. ἐν οἷς νῦν ἵσθιν οἷς θ' ἤμαρτην
1113. τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν πόλιντας τε πάσας Αἰ. 63.
ταίρους, κίνας βοτῆρας, εὐκερων τ' ἄγραν 290. μένοι ἐμῶν φίλων μόνοι
τ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ 343 m. ἐχθρὸν ἄλλημα τοὺς τε δισσάρχας ὀλέ-
σας βασιλῆς 382 m. πολὺν με δαρὸν τε — χρόνον 409. ναυλόχους λιπῶν
ἔδρας μόνους τ' Ἀρείδας 456. μητέρα — τὸν φύσαντά τε 511. Τελα-
μῶνι — μητρὶ τε 566. δεινὸν ἄρρήτόν τ' ἔπος 760. κυσὶν πρόβλητας
οἰωνοῖς τε 817. αἶτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμόν 835. γερόντι πατρὶ τῇ τε
δυστήνῃ τροφῇ 836. φουσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας ἐκ τε φονίας πληγῆς με-

λανθὲν αἷμα 901. σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα 987. δέος γὰρ ᾧ πρόσκειται αἰσχύνῃ θ' ὁμοῦ 1058. ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἀβούλεται 1060. Μυκήνας — πολυφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν El. 10. ὦ πατρώα γῇ θεοὶ τ' ἐγχώριοι 67. Θρήνων στυγεράων τε γούων 104 m. ματρός ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα κακῇ τε χειρὶ πρόδοτον 125 ch. ἐκ πατρός ταῦτο φύσιν — ἐκ τε μητρός 318. τοῦ τεθνηκότος γ' ὑπὲρ λείψμι' ἂν ὀρθῶς τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ 545. δόμους Ἀτρειδῶν σκηπετριά τ' ἀμφέπειν 641. τελοῦντες ἔκτον ἔρδομον τ' ἴδῃ δρόμον 716. πολλῶν στυγνῶν τ' ἀχέων αἰῶνι 842 m. ἐλπίδων — κοινοτόκων εὐπατριδῶν τε 848 m. ἔως μὲν τὸν καστὴννητον βίῳ θάλλοντά τ' εἰσέχοιον 940. Brunckius θάλλοντα γ' ex Iunt. v. Hermann., id quod Flor. Γ. Θ. videntur habere. ζῶσαιν θανούσαιν τε 973. αὐτοχειρὶ μοι μόνῃ τε 1007. ἀφράστως ἀέλπτως τε 1255 m. ἔλεως αὐτοῖν κλύε ἑμοῦ τε 1369. δεινότατος ἀπομάκτης τε Capt. I. 2 (32 D.). τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς ἐκ τε γενναίων ἅμα γεγῶτας Alet. VI. 3 (94 D.). λέων δράκων τε Ach. Am. II. 2 (163 D.). Πίνδου Λάκμου τε Inach. XI. 2 (265 D.). τριγώνος ἀντιπαστά τε ἐφυμναῖ — συγχορδία Mys. IV. 1 (361 D.). πισσοὺς κίβους τε Naupl. VI. 4 (380 D.). θεῶν πατρῶων τῶν τε φυσάντων ἀπο Ter. VII. 9 (517 D.).

2. Longe rarius integras sententias coniungit τε, et duplici quidem modo; cum enim tenorem sententiarum propagat, tum novas introducit. Ex illo genere haec sunt. μόνον θεοὶ σώζοιεν ἐκ γε τῆςδε γῆς ἡμᾶς, ὅπολ' α' ἐνθ' ἐνθε βουλομένοθα πλεῖν Phil. 525. ὥς — μάθης ἀφ' ὧν διέζων ὥς α' ἔφον εὐκάριδος 531. φορβᾶδος ἐκ τε γᾶς ἐλεῖν 693 ch. cum anacolutho; v. Herm. Ἰδρως — καταστάζει δέμας μέλαινά τ' ἄκρου τις παρ-ἐρῶγεν ποδὸς αἰμοῦξάγῃς φλέψ 813. ὥς παρὼν σὺ γ' ἐμποδῶν ὀχλεῖς σουθείς τ' ἂν οἶκ' ἂν ἀλγύναις πλέον Oed. R. 446. χρεῖη μιγῆναι μητρὶ — τό τε πατρῶον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν 995. ὄντιν' ἀρίτως μολεῖν ἐφιέμεσθα τόν θ' οὐτος λέγει 1055. ὅς μ' ἀπ' ἀργίας πέδας — ἔλαβεν ἀπὸ τε φόρου ἱέρνυτο 1350 ch. ἄκων ἔγλημα φθέγγομαι τ' ἄκων τάδε Oed. Col. 991. μέθεσθε δ' ἤδη χαλρετόν τε 1439. χωρεῖ — θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν — ἀποτρύεται Ant. 338. φέρει κόνιν ἐκ τ' εὐκροτήτου — πρόχου στέφει 426. ἄρχεσθαι θέλειν, δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι — μένειν 666. ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατώκισας 1056. ἦν ζηλωτὸς — λαβὼν τε — μοναρχίαν εὐθύνε 1148. ἔως τις — γυνὴ κληθῇ λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φρονιδῶν μέρος Trach. 148. ἐπιστρατεύει πατρίδα — κτείνει τ' ἀνακτα 363. τόδ' ἄγρος — δεῖξαι λόγων τε πλίστιν — ἐφαρμόσαι 620. τόλμησον οἴκτειρόν τε με 1059. ἦ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνῃ μεταίτιος, σοὶ τ' αὐθις ὥς ἔχεις ἔχειν 1224. σὲ — προστρέπω, καλῶ θ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν Ai. 818. γελᾷ — πολλῶν γέλωτα — ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς 938 ch. σέλας ἔφα κινεῖ φθέγματ' ὀρεσίῳν μέλαινά τ'

ἄστρον ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19. ἐχθρὸς οὔτε φέεται πρὸς χρημαθ', οἷ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν Alod. XI. 5 (109 D.). λιμὸν τῶνδ' ἀπῶσε — χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας ἐφεῦρε Naupl. VI. 2 (380 D.). — Alterius rationis haec exempla reperi, quorum plerisque δέ non minus accommodatum est. προθεῖς τε χεῖρα δεξιάν τὰ τόξα μου — ἔχει Phil. 930. νῦν τ' — ἰκετεύομέν σε πάντες οὔδε πρόςτροποι Oed. R. 40. Ἀρέα τε τὸν μαλερὸν — γωτῖσαι 190 ch. τὸν χρυσομύλειαν τε κιχήσκω — Βάκχον 209 ch. τό τε κατάμεμπτον ἐπιέλογχε γῆρας Oed. Col. 1236 ch. οἷ τ' ὁπάοις — ὀρμαῖσθε An. 1095 ch. v. ὅς. Brunckius ἔ' ἔ' ὁπάοις scribendo locum corrumpit. ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατε Ait. 1161. Quamquam sermone ad alios homines converso malim scribi ὑμεῖς δέ. ἦδε τ' οὐδ' ἂν εἰ κάρι' ἐντακεῖν τῷ φίλειν sc. λόγον κακὸν οἴσεται Trach. 462. πῆξαι σκήπτρον — ἐκ τε τοῦδ' ἄνω βλαστεῖν βρῦόντ' αὐτὸν Thallón El. 413. δέ optime congruit cum sententia. Horum, quae cum sententia absoluta dictum τε habent, minime omnia *que et et* latinis particulis converteris; aliqua enim res ex prioribus consequentes monstrantia praeterea s. ~~prae~~ro interpreteris, velut El. 413. Oed. Col. 1236.; alia ex prioribus argumentationem continentia sic igitur, velut Trach. 462. Oed. R. 40. Ant. 1095. — Eodem modo iudicanda exempla sunt τε in colloquio ad alterius collocutoris sermonem relatum ostendentia. πατρός τε χρηζών μὴ φορεὺς εἶναι Oed. R. 1001. Et praeterea interpretare, v. Schaef. Sed quod Hermannus scripsit contra libros τῆνδε τ' οὐ μακροῦ χρόνου Oed. Col. 825., rectius corrigi τὴν δέ γ' οὐ in v. δέ diximus.

3. Quomodo cum aliis particulis similis significationis colligetur, magna ex parte aliis locis exposuimus. In v. καὶ tractavimus τε καὶ cum iuxta positum, tum aliis vocibus diremptum, item καὶ — τε, τε — τε καὶ, τε καὶ — τε, τε καὶ — καὶ et quidquid praeterea earum particularum varie inter se compositarum reperitur. Quomodo μὴ τε et οὐ τε post illato τε excipiat, in μὴ τε et οὐ τε vidimus.

Sed τε saepe bis, ter, quater, quinque dicitur, et in enumeratione singulorum et simplici et ea, qua καὶ iteratur vel crebrius ponitur, significatione, ut de pluribus idem, vel de uno plura coniuncta praedicet; tum in sententiis integris. Bis ponitur et in enumeratione quidem: ἐν τ' ὀδύναις ὁμοῦ λιμῶ τ' οἰκτρὸς Phil. 185 ch. τὰ θ' ὅπλ' ἀπήτουν τοῦ πατρός τὰ τ' ἄλλ' ὅς' ἦν 362. Φοῖνιξ θ' ὁ πρέσβυς οἷ τε Θησεὺς κόροι 558. ὅσα τέ φωνεῖς ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις 658. οὕτω, σοὶ τ' ἔδοξ' ἔμοι τε δοῦν 876. οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτον οἷς τ' ἐγὼ παθον 1000. ὑπέρ τ' Ἀτρεΐδων τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ 1278. ἐάν τ' Ἀχιλλεύς πᾶσις ἐάν τε μὴ Θέλη 1282. ἦσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν ἐυλογοῦντά σε, αὐτὸν τέ

με 1298. Θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἑμοῖς λόγοις 1360. αὐδὴν τὴν
 Ἡρακλέους ἀκοῇ τε κλύειν λείσσειν τ' ὄψιν 1398 m. πὰ Διός τε φράσων
 βουλευμάτων σοι κατεργήσων θ' ὁδόν 1402 ap. πέρσεις τε Τροίαν σκυλά
 τ' εἰς μέλαιθρα σὰ πέμψεις 1414. πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς ῥαοῖς ἐπ'
 Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῶ Oed. R. 20. ἔν τε συμφοραῖς βλου — ἔν τε
 δαιμόνων ξυναλλαγαῖς 33. σύ τ' εἶπας οἶδε τ' ἄρτίως Κρέοντα — σημαίνουσαί
 μοι 78. τά τε σὰ βέλεα — τὰς τε πυρφόρους αἴγλας 203 ch. τῷ τε δαί-
 μοι τῷ τ' ἀνδρὶ — σύμμαχος πέλω 244. οὐκ εἰ σύ τ' οἴκους σύ τε,
 Κρέων, κατὰ στέγας 637. κράτη σέ τ' εἰδ' ἔχοντα Λαῖον τ' ὀλώλοτα 759.
 μ' ὃ θ' ἡγεμὼν αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἡλαινέτην 804. τὰμὰ τ'
 εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαντον, οὗτος τ' εἰς τὰ Λαίου σταθμὰ 1138. μήτηρ τ'
 ἑμοὶ πατήρ τε 1452. τῆςδε τῆς ὑπέρ τ' ἑμοῦ αἰτῆς τε Oed. Col. 33. τῇ
 θ' αὐτοῦ πόλει ἑμοὶ τε 309. τῆςδε τε μαντεῖα — τά τ' ἐξ ἑμοῦ παλαί-
 ματα 454. αὐτός τε παῖδες θ' αἶδε 463. αὐτόν τ' ἐχέουσι τὰς πορὰς τ'
 οἴχει λαβῶν 1013. τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ — τῷ θεῷ τε 1184, διδοὺς ἑμοὶ λέ-
 ξαι τ' ἀκοῦσαι τε 1290. λιτάς ἔχων αὐτός τ' ἑμαντοῦ ξυμμάχων τε τῶν
 ἑμῶν 1312. Libri αὐτός γε. Reiskius correxit. πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ νῦν
 τ' ἀνακαλοῦμαι 1377. λουτροῖς τέ νιν ἐσθλὰς ἐξήκασαν 1598. λασιανύ-
 χενά θ' ἔππον — ἄζεται — οὐρεῖόν τ' ἀκμήτα κατ' ἄρην Ant. 349. τὰς τε
 πρόσθεν τὰς τε νῦν ἡλέγχωμεν πράξεις 430. Θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θα-
 νόντα θ' ἀγνῶσαι 541. σέ τ' εἰκός — σέ τε 720. χιών τ' οὐδαμὰ λείπει
 τέγγει τε 824 m. οἱ τ' ὄντες οἱ τ' ἀπόντες 1096. σέ τ' οὐκ ἐκὼν κατέκα-
 νον, σέ τ' αὐτὰν 1321 m. αἶ τ' εἴσω στέγης αἶ τ' ἐκτός αὐλῆς Trach.
 201. Εὐρυτόν τε — τὴν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλλάν 352. οἱ τε μέσσαν Μη-
 λίδα παρ λήμαν χρυσυλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας 632 ch. πατρός τ' ἐκείνης
 τ' ὠρφανισμένος 938. τά τ' οὖν πάρος τά τ' εἰσέπειτα Ai. 34. πρὸς τε
 ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε — βουκόλων φρονήματα 53. κείνός τε
 λύπη πᾶς ἐλήλεται — ἡμεῖς θ' ὁμοίως 268. πρὸς τ' ἐφεστίου Διὸς εὐνῆς
 τε τῆς σῆς 488. ὑμῖν τε — κείνῳ τε 563. θυμοῦ τ' Ἀτρεΐδαις μεγάλων
 τε νεϊκέων 705 ch. ὦν τ' ἔπαθ' ὦν τ' ἐδάη El. 164 m. ἔρροι τ' ἂν αἰδῶς
 ἀπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν 241 m. ἔκ τε σου κακοῖς πολλοῖς αἰὲ ξυνοῦσα
 τοῦ τε συννόμου 589. τά τ' ὅττι πρόσθεν ἄλλα θ' εὐρίσκω κακά 925.
 ἔν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδρῆμῳ πόλει 970. ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν ἀφ' ὧν τ'
 ὄνασιν εὐρωσιν 1049 ch. σοφὰ τ' ἄρλοτα τε πᾶις κεκληῖσθαι 1078 ch.
 τάξεις τε ταύτας οὐράνιᾳ τε σήματα Naupl. V. 9 (379 D.). πέπλους τε
 νῆσαι νεοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας Nausic. II. 2 (391 D.). θνητός τ' ἂν ἐκ
 θνητῆς τε φύς Polyx. III. 6 (470 D.). ἔκ τε λύρας ἔκ τε φνόμων inc.
 LXXII. 3 (747 D.). Longe minus frequenter enuntiat et sententiae sic
 colligantur. νῦν δ', ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ ἔχων μὲν ἀρχὰς — ἔχων δὲ λέκτρα
 — κοινῶν τε παίδων κολῶ ἄν — ἦν ἂν ἐκπεφυκότα νῦν δ' εἰς τὸ κείρου

κράτ' ἐνέλαθ' ἢ τύχη Oed. R. 258—263. Ἐν τε γὰρ μακρῇ γῆρᾳ ἐννέδει τῷδε τὰνδρὶ σύμμετρος, ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας ἔγνωκ' ἐμ-
 αυτού 1112. πολλῶν ἀκούων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ — ἔγνωκά σε — τὰ
 νῦν θ' ὁδοῖς ἐν τοῖςδ' ἀκούων μᾶλλον ἐξεπίσταμαι Oed. Col. 557—560.
 πρόσθεν τε γὰρ με τοῖσιν οἰκελοῖς κακοῖς τοσοῦντα — τότ' ἐξέωθεις κατέ-
 βαλλεις. — νῦν τ' αὖθις 769—776. ὅπως μέθης — οὕστινάς τ' ἄγεις
 ἔσω, ὣν τ' οὐδὲν εἰσέγκουσας ἐκμάθης γ' ἂν δεῖ Trach. 335. Sic recte
 pro οὕστινάς γ' Erfurdii, v. Herm. Omittunt particulam Laurr. tres,
 Brunckii B. ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρης, ἃ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χοῇ
 προσαρμόσαι, καὶ ταῦτ' ἄγης 493. ὅτι ὁ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν εἰς τόσονδ' ἐχ-
 θαρτέος, ὡς καὶ φιλήσων αὖθις. εἰς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν
 ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὡς ἀλλὲν οὐ μενοῦντα Ai. 664. — Est etiam mix-
 tum ex illo utroque genus, unum τε ut adnectendo prioribus et conti-
 nuando sermoni constitutum sit, alterum vero partem parti adiungat,
 οἷ τ' ὁπίοντες οἷ τ' ὄντες οἷ τ' ἀπόντες — ὀρμᾷσθε Ant. 1095. i. e. οἱ
 μὲν ὄντες, οἱ δὲ ἀπόντες. ὑμεῖς θ', ἐταῖροι, ταῦτα τῇδε μοι τάδε τιμᾷτε
 Τεύκρῳ τ', ἣν μόλῃ, σημήνατε Ai. 672. Item pars prioribus adnectitur,
 deinde autem nova sententia infertur. πᾶνσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυνᾶκας
 εὐνίον τε πῦρ, φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας Ant. 953 ch. — Ter poni-
 tur τε: ὑπὲρ τ' ἐμμαντοῦ τοῦ Θεοῦ τε τῆςδὲ τε γῆς Oed. R. 253. διδακτὰ τε
 ἄβρῆιά τ' οὐράνιά τε 300., quanquam tertium τε accuratius ad id quod se-
 quitur χθοροσοσιβῇ spectat. τυφλὸς τὰ τ' ὦτα τόν τε νοῦν τὰ τ' ὄρμαιν' εἰ 371.
 φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, εἰν οἷς τ' οὐ χρῆν μ' ὀμιλῶν, οὓς τέ μ' οὐκ ἴδει
 πτανῶν 1184. αὐτός τε χώσα θ' ἦδε πρόςπολοι τέ σοι Oed. Col. 1550. σοί
 θ' ὑποῦργησον τάδε ἐμοί τ' ἀρωγὰ τῷ τε φιλάτῳ βροτῶν El. 453. ὑπὲρ
 τε πόντον — νυκτός τε πηγὰς οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχάς inc. XCIII. 1 (Orith.
 655 D.). — Quater positum non exstat, nisi numeraveris illud inc.
 XCIII. 1., in qua legebatur Φοῖβου τε παλαιόν, quod non constabit,
 nisi παλεόν cum Dindorfio scripseris; sed hoc ipsum infregit Herman-
 nus. v. παλαιός. — Quinquies legitur Trach. 1084—1089.: λέοντα —
 Αἰργαλίαν θ' ἴδραν διφυῇ τ' ἄμικτον ἱκποβάμονα στρατὸν Θηρῶν — Ἐρυ-
 μάνθιον τε Θῆρα τόν θ' ἐπὶ χθονὸς Αἰδοῦ τρεῖς σκύλακα — τόν τε
 χρυσέων δράκοντα μῆλων φύλακα. — De distinctione sic sentio, non
 esse nec cur singulae enuntiatorum partes virgulis usquam separentur
 nec enuntiata ipsa, nisi quodammodo sni iuris sint, id quod ita fit
 maxime, cum verbum priori membro insertum est. In pluribus iterato
 τε enumerandis non magis opus distinctione, nisi cum verbum pluribus
 membris commune primo includatur.

4. De loco quem τε in sententia occupet, haec habeo dicenda. Cum
 vocabula sola, verba et nomina iunguntur, τε copulativum *postponitur*;

cum nomen *praepositionem* additam habet aut *articulum*, legitimus particulae post illa vocabula locus est. De praepositione vide El. 318. 589. 970. Ant. 116. Trach. 1008. Ai. 487. 639. Phil. 185 ch. 466. 693. 1278. Oed. R. 20. 33. 34. 253. 478. 541 (*ἄνευ τε*). 1351. Oed. Col. 33. 557. inc. LXXV. 3. XCIII. 1. De articulo Phil. 314. 321. 588. 855. 1185. 1204. 1210. Oed. R. 206. 905. 1347. Oed. Col. 690. 1545. Ant. 852. 1144. Ai. 382. At multifariam lex collocationis turbatur. Nam saepe non articulum pone sequitur, verum ipsum nomen. αἱ Μυκῆραι — ἡ Σπάρτη τε Phil. 325. τῷ θεῷ θ' ἅμα Oed. R. 136. τοῦ πάλαι τ' Ἀγῆρορος 268. siquidem πάλαι cum articulo iunctum adiectivi vim induit. τὰ πολλά τε σγράπαντα — βέλη 1510. τὸν τοῦν τ' ἀμείνω Ant. 1077. τὸν φύσαντά τε Ai. 511. τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ El. 545. In praepositione Jegem migrari non video, nisi forte Phil. 1296., quanquam is locus ampliorem traiectionem habet: ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων, id est ὃς καὶ ὅτε μετὰ ζώντων ἦν — καὶ νῦν. Sed sunt et alia traiectionis genera. In Phil. 489. facili transpositione sanandus versus videtur Τραχινίαν δειράδα τε καὶ τὸν εὐροον Σπερχεῖόν, pro librorum scriptura τε δειράδα, versum anapaesto vitiante, et Hermanni invento δειράδα: dictum illud ὑπερβάτως pro τε δειράδα καὶ. Inprimis usitata traiectio, cum *bis* ponitur τε. φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν Phil. 1398 an. i. e. αὐδὴν τε τὴν Ἡρακλέους. τοῦτ' ἐγῶδα τῆςδε τε μαντεῖ' ἀκούων συνοῶν τὰ τ' ἐξ ἐμοῦ παλαιφάτα Oed. Col. 453. Plerique codd. τῆςδε γε; probo Hermannum quod τε receperit, improbo distinguentem post ἀκούων et συνοῶν, hanc posteriorem distinctionem ne intelligi quidem posse existimans. τε τὰς ἐμοῦ ad sensum bene Heathius corrigebat; sed eadem receptae scripturae sententia, ὑπερβάτως posito τε. χιών τ' οὐδαμὰ λείπει τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι — δειράδας Ant. 824 m. i. e. χιών λείπει τ' οὐδαμὰ τέγγει τε. ἔρῃοι τ' ἂν αἰδῶς ἀπάντων τ' εὐσέβεια Fl. 241 m. i. e. αἰδῶς τ' ἂν ἔρῃοι. Fortasse scribendum τᾶν i. e. τοῖ ἄν. ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων Oed. R. 541. i. e. ἄνευ πλήθους τε καὶ ὅπου θ' ὁ χείρων τὰν τοῦ μείζον σθένει κάποφθίνει τὰ χρηστά Phil. 454. De hyperbato τε praeter Schaeferum in Ind. Gnom. Gr. s. v. et Meinekium Cor. Crit. p. 10. disservit Wellauerus Addend. ad Vechneri Hellenol. in Iahnii Ann. a. 1832. vol. I. suppl. fasc. I. p. 381.

5. Aliquanto non τε — τε, τε — καὶ, καὶ — τε, οὕτε — τε, μήτε — τε inter se componuntur, sed liberior initur cum aliis particulis consortio. τε — δέ non Homericum modo, sed tragicis etiam usitatissimum anacoluthi genus: v. Schaefer. ad Dion. de C. V. p. 192. Significat autem cum — tum autem, i. e. μὲν — δέ. ὃς μετὰ ζώντων

Θ' οὗ ἦν, ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων Phil. 1296. τε omittunt Laur. a. Vat. Brunckii B. τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν· ἀντιστάνα δὲ ἄτη πατάζει θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα Ant. 1083. ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς ἐφείτ', ἐγὼ δὲ — τελῶ Trach. 284. Brunckius πόσις γ' ὁ σός. ὥς σύ Θ' οἱ θε-
 λεις σπείδης, ἐγὼ δὲ τᾶνδον ἐξαρκῇ τιθῶ 332. σύ γε Brunckius, non me-
 lius Schaeferus ἐγὼ τε. τὰς ἀελ τε παρθένους ἀελ δ' ὀρώσας πάντα τᾶν
 βροτοῖς πάθη Ai. 823. Codd. Ien. Mosq. b. edd. Tricl. et recentiores
 ἀελ Θ'. Prius τε omittit Flor. Γ. ἄρα — ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν, ὀρθῶς
 δ' ὁδοιποροῦμεν —; El. 1087. ὀρθῶς Θ' Laur. b. c. ὅς τ' ἐμὴν γὰν
 — οὐρσας, τὰ νῦν δ' εὐπομπος, εἰ δύναιο Oed. R. 695 ch. γ. Herm.
 Turn. et recentiores γε, male. Sic fit ut τε — μηδὲ sese excipiant.
 Κρόντῳ τε θρόνους ἐᾶσθαι μηδὲ χραιεσθαι πόλιν Oed. Col. 368. —
 τε — ἡ δὲ consociantur, quippe simili significatione praedita. Φερητίδης
 τ' Ἀδμητος ἦδ' ὁ Λωτιεύς Λαπίθης Κορωνός Lemn. I. 1 (345 D.). Sed
 τε — ἡ non videntur componi, siquidem suspecta scriptura est Trach.
 445. τε post μέν correctione ingesturus erat Elmsleius Oed. R. 220.,
 a librariis δὲ aliquoties substitutum affirmans; nec advocare tamen de-
 buit Ai. 1404. (1383.), nec talia pro lubitu invitis libris omnibus iu-
 dicanda.

6. Praeterea una in sententia copulantur τε γάρ, quod παντὶque
 interpretatur Schaeferus App. ad Dem. t. II. p. 579. ad Plut. t. IV. p.
 324. ad Dion. de C. V. p. 409. coll. Herm. ad Trach. 1015. Verum
 hic Trachiniarum versus σοὶ τε γὰρ ὄμμα ἐμπλεον ἢ δὲ ἐμοῦ σώζειν
 unum est enuntiati unius et simplicis exemplum. Sed cum duo τέ ant
 τε — καὶ sibi invicem opponuntur, γάρ prioris membri causam et
 rationem reddens nihil offensionis habet: v. Oed. R. 1112. Oed. Col.
 561. 769. Ant. 1153. El. 1303. inc. LXIII. 2., quae cum in τε tum in
 καὶ recensuimus. δέ τε ferenda sic posita non sunt: v. Herm. ad Vig.
 n. 316. p. 836. Unum, quod apud Sophoclem ferebatur exemplum Oed.
 R. 18., Erfurdcius correxit οἶδε τε ex Suida scribendo, idque firmant
 Flor. Γ. Θ.; in A. particula τε omissa est. — Θ' ἄμα, Θ' ὁμοίως,
 Θ' ὁμοῦ, ἄλλως τε, ἔστις s. ἔς τε γ. l. c. οἶον τε γ. οἶος.

7. Singulatim notatione egent haec. Cum anacolutho semel dictum
 τε, ubi converso sermone alia loquendi ratio sequitur: αὕτη πόλις τ'
 ὄλλουσιν, ἦδ' ἀναστάτους οἴκους τίθῃσιν Ant. 669. Erf. secundum Dresd. a.
 omisit τε. Contra abundat τε cum καὶ aliquando coniunctum proxime.
 βλά τε κοῦχ ἐκὼν Oed. Col. 939. ἐξ ἐμοῦ τε κοῦχ ἄλλου El. 873. γε Er-
 furdcius, sed vide Hermannum. Porro emendatione ἀπὸ τῆς τε Alet.
 VII. 1. (94 D.): τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν τ' ἀπο βλασιόντας. Denique
 vitiose scribitur ἃ τε cum nihil consequens sit, quo τε referatur El.

148 m. Exarandum ὑφ' ἑν in ὅς τε diximus. Multis praeterea locis τε ingerendo peccarunt librarii, aliquando expellendo. Horum in γε particula tractavimus Phil. 29. 439. 1026. Oed. R. 258. 1030. Oed. Col. 261., in δέ Phil. 629. Oed. R. 78. Oed. Col. 825. Trach. 142. Accedant nunc illis haec. Phil. 1164. ἐκόντι τε πράσσειν libri ignorante scho-liasta, nec apta catalexi, eiecit Hermannus. v. 1348. libri olim οὐ τέ σου καθύβρισαν, cum causa opus sit facti reddenda. In Oed. Col. 480. Aldus, membr. Laur. a. b. τρισσάς τε πηγάς, non aptum responso; iure Brunckius γε, plane ut Reiskius correxit v. 1111. El. 1408. εἰ γὰρ Αἰγλοθω θ' ὁμοῦ, quod defendi non potest, nisi post γάρ incidieris: δ' ὁμοῦ Flor. Γ. Δ., γ' ὁμοῦ Herm. Ant. 213. tractavimus in v. πᾶς. v. 217. τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι Brunckius, inepte libri τ', pariter atque Ai. 1291. ubi γε ab Erfurdio restitutum, a Brunckio Ach. Am. I. 8 (162 D.). Contra restituendum τε vidimus Oed. Col. 489. 1312. Trach. 335.

Τέγγω 1. madesco. φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει Τεγγον Oed. R. 1277. νεφέλη — τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν Ant. 526 an. de lacrimis. χιῶν — τέγγει δ' ὑπ' ἥφρυσί παγκλαύστοις δειράδας 825 m. Sic passive dicitur madescere. πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας Ai. 1188 ch. πολλάκι δὴ τοῦμόν ἐτέγγθη κραῖτα Phil. 1442 an. — 2. Cum figura quadam, ut Latina destillare et rorare dicitur. ἥ που ἄδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄγχαν Trach. 845 m. Inde passive dictum est μέλας ὄμβρος χολάζης ἐτέγγετο Oed. R. 1279. defluebat.

Τείνω 1. tendo. τῆναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Phil. 198 an. ναὸς ὅς- τις ἐγκρατὴς πόδα τείνας ὑπέκει μηδέν Ant. 712. — 2. Ab hac significatione tralatum est τὸ μὴ τείνειν ἄγαν Ant. 707. non nimis pertinaciter contra tendere. — 3. Extendendi significationem haec inprimis passivi exempla et figurate quidem dicti monstrant. ἀμφὶ εὐδ' ἐτάθη πάταγος Ἄρεος Ant. 124 ch. ὄμμασι δ' ἀντίχους τάνθ' αἶγλαν, ἃ τέταται τὰ νῦν Phil. 820 ch. obtenditur, i. e. tegit, v. αἶγλη. Hinc de exorientibus poni videmus. νῦν γὰρ ἐσχάτας ὅπερ ὄλκας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπῳ δόμοις Ant. 596 ch. Puellae ipsae Antigona et Ismena ultima propaginis Oedipi lux orta dicuntur. — Eadem vis de sermone producendo intransitive posito verbo inest. μὴ τῆνε μακρύν Ai. 1019. Affert haec Moschop. Dictt. Att. de compositis verbi τείνω agens, et cum aliqua scripturae varietate Gr. de Constr. p. 390. Herm. V. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 65. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 342.

Τειρεσίας n. pr. ὃ πάντα νομῶν Τειρεσία Oed. R. 300. Said. v. νομῶν. — ὃ γεραί Τειρεσία Ant. 978. 1042. ἀνακτ' ἀνακτε ταῦθ' ὀρῶντ' ἐπίσταμαι μάλιστα Φοῖβῳ Τειρεσίαν Oed. R. 285. Τειρεσίῳ παῖς Polyid. VI. v. Φαμενός.

Τείρω vero (cruciatus). προῦγάνη κτύπος ἀνδρός σύντροφος ὡς τειρομένου του Phil. 203 ch.

Τείχος murus. ἐφεῖρε τεῖχος Ἀργείων στρατῶ Naupl. V. 1 (379 D.). τευχῶν καὶ δὴ τοὺς Ἰουσιδεύους θρυγικοὺς ἀποσεισασμένη Past. 451 D. ex Herod. π. μον. λεξ. p. 11, 3., qua de re non exstat apud Brunckium.

Τεκμαίρομαι iudico, coniecturam capio. οὐδ' ὅποι' ἀνὴρ ἔννοος τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται Oed. R. 916. Quippe vetera illa oracula ad irritum cecidisse videbantur. Versum affert Suidas v. ἔννοος, utitur Eust. p. 389, 7. τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι Cedal. I. 1 (307 D.). Hanc vim verbi similibus illustrat Sluiter. Lectt. Andoc. p. 208.

Τεκμήριον documentum, signum. θαρόντος πλάτ' ἔχων τεκμήρια πρὸς-ῆλθες El. 764. Ὁρέστου τοῦθ' ὁμᾶν τεκμήριον 892. ἥς ἡκούσαμεν φήμης φέροντες ἐμφανῇ τεκμήρια 1098. ἐν τῷ δὲ κῆσιαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; Oed. Col. 1506.

Τέκμησσα n. pr. Τέκμησσα — παῖ Τελεΐταντος Ai. 324. ὦ δατα Τέκμησσα 771. τὴν δουρλληπτον δύςμορον νύμφην ὁρῶ Τέκμησσαν 879.

Τεκνολέτειρα luscinae cognomen, quae pullos amisit. τεκνολέτειρ' ὧς τις ἀηδῶν El. 107 an.

Τέκνον. 1. de liberis parentum. πρὸς σ' ὅτι σοι φίλον — ἄντομαι, ἢ τέκνον ἢ λέχος Oed. Col. 251 m. τί γὰρ τέκνον τὸ τοῦδε; Ai. 962. ὁ μὲν Νηρηΐδος τέκνον ἄρτι βλαστάεσκε Scyth. I. 1 (491 D.). — καὶ σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου — ἐκνοῦμαι Ai. 584. κτενὺς νυμφεῖα τοῦ σαντοῦ τέκνου; Ant. 564. ἄχῃ τέκνου κλύουσιν 1232. ἔχω μὲν ἐν χεῖρεσιν ἀντίως τέκνον 1282. Haec praeter Oed. Col. 251., quod indefinite dicitur, omnia filii significationem habent. — τῶν ἐμῶν Ἀιδης τέλ' ἔμεγον τέκνων — ἔσχε El. 532. τέκνων ὅσων δύσνοια μὴ πρόεστι 643. τὰ δ' πρὸς τέκνων διπλῇ φύλοπις 1060 ch. ἢ τοι πρὸς ἄνδρος ἢ τέκνων φοβουμένη Trach. 149. ὡς — τῶν ὧν τέκνων λείποντο πρὸς τόξου κρῖσιν 265. προθέντ' ἀδελφῷ δέϊπρον οἰκείων τέκνων Ai. 1273. τῶν κείνου τέκνων Oed. R. 928. ἐνθα — τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι 1250. μητρῴαν — διπλὴν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων 1257. ἢ τέκνων δῆτ' ὅπης ἦν ἐφ' ἕμερος —; 1375. τέκνων δ' ἀφοῦ 1521. filiae sunt, ut τέκνων — μόνην ξυνορίδα Oed. Col. 898. τῶν σῶν — τέκνων 1045. — γάμοι ἀνόσιοι τέκνων Oed. Col. 950. ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα 1690 ch. εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν Ant. 896. θύλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορῶ 1149. ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσώσονται τέκνων inc. XIX. 1, 1 (674 D.). — τίς ὥδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν Trach. 138. εἶπε δ' ἦν τέκνοισι μοῖραν — νέμοι 161. τοῖς σοῖς τέκνοισι Oed. R. 425. τέκνοισι τέρφθεις τοῖςδε Oed. Col. 1142. τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς 1526. δός μοι χειρὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοισι 1628. τί γὰρ πατρός — τέκνοισι ἄγαλμα μεῖζον —;

Ant. 699. — τέκν' εἰ φανέντ' ἄλπιτα μηκύνω λόγον Oed. Col. 1122. ὅς-
 τις δ' ἀνωφέλεια φινύει τέκνα Ant. 641. Alloquendi vocativorum hanc
 significationem habent hi. τέκνον Οἰνέως Trach. 595. 662. παῖνον Λαρ-
 τίου Ai. 373 m. Πολάρτος τέκνον Phil. 318. 459. Ἀχιλλέως τέκνον 1419.
 τέκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη Oed. Col. 1. τέκνον Οἰδίπου 255. τέ-
 κνον Αἰγύως 1156. 1515. 1535. Διογενὲς τέκνον Ai. 91. Minerva. τέκνον
 ἑμὸν Oed. Col. 216 m. τέκνον Ἀντιγόνη 312. ὦ τέκνον Αἰγύως 944.
 1751 ἀν-ω χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα Oed. R. 158 ch.
 siquidem hoc cum plerisque personae speciem induere dixeris, quod
 mihi quidem non videtur. Λαττιον ὦ τέκνον 1216 ch. — τέκνον Trach.
 68. 82. 1164. 1211. Ai. 751. 796. 924. Oed. Col. 27. 213 m. 330. 333.
 389. 413. 849. 1206. Ant. 1215. φεῦ τέκνον 1285 m. ὦ τέκνον Trach. 76.
 738. 1059. 1136. Oed. Col. 9. 81. 328. 354. 411. 1104. Teucr. III. 1
 (508 D.). ὦ τέκνον, τέκνον El. 1402. ὦ τέκνον, ὦ παῖ Trach. 61. — τέ-
 κνα Oed. R. 1493. Oed. Col. 1483. ὦ τέκνα Oed. R. 1480. 1484. 1501.
 1511. Oed. Col. 343. 1607. ὦ τέκνα, τέκνα Oed. Col. 1457. Eam signi-
 ficationem ad *prolem* universe transferri praeterquam in illo versu Oed.
 R. 158. videmus Camic. I. 1. (299 D.): ἄλλας στραβήλου τέκνον. —
 2. Praeterea amica τέκνον, τέκνα, ὦ τέκνον, ὦ τέκνα compellatio est
 inprimis senioribus usitata aut maiore auctoritate praeditis colloquentibus
 cum adolescentibus aut tennioribus. τέκνον El. 79. 150 ch. 168 ch. Trach.
 970. Phil. 130. 210 ch. 276. 464. 482. 732. 737. 794. 800. 832 ch. 844 ch.
 866. 867. 920. 1279. 1353. 1385. Oed. R. 1098 ch. Ant. 1010. φιλοτατον
 τέκνον Phil. 1285. — ὦ τέκνον El. 469 ch. Trach. 976-m. Phil. 141 ch.
 236. 249. 284. 300. 307. 327. 337. 466. 631. 654. 658. 723. 743. 796.
 822 ch. 834 ch. 863. 886. 902. 1294. Oed. R. 1030. inc. LXXVI. 2
 (749 D.). ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον Phil. 788. Eodem referendum ὦ τέκνον,
 ὦ παῖ πατρός ἐξ Ἀχιλλέως Phil. 260.; nam τέκνον amica Neoptolemi ex
 ore Philoctetae compellatio est, filium eum Achillia esse ex ὦ παῖ do-
 mum agnoscitur. — τέκνα Oed. R. 6. ὦ τέκνα Oed. R. 1. De articulo
 ad τέκνον vel addito vel omisso v. ὁ ἡ τ ὁ. εἰ in thesi corripitur.

Τεκνοῦσα s. τεκνοῦσα quae liberos peperit. ἀναφρος ἡ τεκνοῦσα
 Trach. 307. Haec Aldi et librorum plerorumque scriptura, damnata a
 Brunckio et Hermannō, defensa a Toupio Em. in Suid. t. II. p. 36. et
 Bernhardy ad Dion. Per. 456. 1022., fortasse retineri debuit, certa
 antequam omnes omnium eiusmodi adiectivorum scripturas in numerato
 habuero, non abiciam, cum analogiae species in eo nominum genere
 admodum fallax sit. Ceterum membr. codd. Flor. Par. apud Herm. τε-
 κοῦσα, ex interpretatione; in membra adscriptum in margine γρ. τε-
 κνοῦσα. ἦτοι τέκνα ἔχουσα.

Τεκνός gigno. De liberis: γάμον τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον Oed. R. 1215 ch. de Oedipo dictum eodem filio et marito matris. *Tralale:* νόμοι — ὑπὸ ποδες, οὐρανίαν δὲ αἰθέρα τεκνωθέντες Oed. R. 867 ch. Et medio: μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τε Oed. Col. 624. Significationis enim discrimen non agnosco, cf. Eur. Suppl. 1091. Phoen. 868.

Τεκταίνομαι coniungere, conciliare, a compage fabrilī sumptum. καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλα τὰ μφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται inc. LXXIV. 2, 2 (746 D.).

Τεκτόναρχος non architectum Sophocli, sed qui arti fabrilī praeest significare videtur. τεκτόναρχος Μοῦσα Daed. I (170 D.). Quamquam Pollux VII. 117. ἀρχιτέκτων videtur explicare. V. Μοῦσα.

Τέκτων faber. προσπύσσειτο πλευραῖσιν ἀρτίκολλος ὥστε τέκτονος χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον Trach. 765. ἀρτίκολλος τέκτονος i. e. κολληθεὶς πρὸς τέκτονος coniungenda videri in v. ἀρτίκολλος diximus. τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος Oenom. III. 4 (421 D.).

Τελαμών n. pr. καὶ Τελαμῶνος Ai. 183 ch. τοῦ Τελαμῶνος — οἴκου 203 an. πατρὶ — Τελαμῶν 458. Τελαμῶν 566. Τελαμών, σὸς πατὴρ ἔμός & ἄμα 987. δὲ ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς 1278. Servat nomen proprium appellativi accentum, de quo Etym. M. p. 750, 29. Arcad. p. 13, 17.

Τελαμώνιος Telamonius. Τελαμώνιε καὶ Ai. 134 an. Tritum est hoc adiectivum patronymici vices gerere.

Τέλειος definitus, certus. Ant. 628. τελείαν ψῆφον — κλύων τῆς μελλονίμου. Schol.: τὴν ἤδη τετελεσμένην. τοῦτο δὲ φησιν ὡς μὴ μεταβουλεύσόμενος. ἢ τὴν τέλος ἐπάγουσαν τῇ Ἀντιγόῃ. Harum haud dubie prior vera est explicatio; firmam et irrevocabilem sententiam Creonti stare indicans.

Τελειῶν ad finem perduco. σθένει 'νὶ νικίῳ τὸν εὐαγρον τελειῶσαι λόγον Oed. Col. 1091 ch. Brunckius τελειῶσαι contra libros pariter atque numeri incessum. οὐδὲν εἰργει σοι τελειοῦσθαι τάδε Trach. 1247.

Τελεόμηνος suis mensibus absolutus. τελεόμηνος — δωδέκατος ἄροτος Trach. 821 ch. duodecim anni laboribus pro Eurystheo suscipiendis peragendi significantur, v. Hermann.

Τέλειος postremus. πότμ' ἄρα πρότερ' ἐπιστῆναι, πότμ' ἄρα τέλει περαιτέρω, δύσχευ' ἔμοιγε Trach. 944. Schol. ποῖα χαλεπώτερα καὶ περαιτέρω διενότητος explicat. Sed τελευταία significari, ut utrum Herculis an Deianirae calamitatem potissimum fleat se ambigere dicat chorus satis docuit Herm. secundum Aesch. Agam. 1513.

Τελεώ *ad finem perduco*; *pass. pervenio ad finem*. ὡς σπέριμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὼν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν El. 1502. Affert Eust. p. 881, 34., non nominato quidem auctore.

Τελεσφόρος *exitum adducens*. τελεσφόρος Δίκη Ai. 1369. de *rependinga ultione* dictum. γάσματα — δὸς τελεσφόρα El. 636. *fac ut eveniant*. Paulo aliter dictum ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὐ τελεσφόρον χάριν δοῦναι σφιν Oed. Col. 1486. *Facto gr̃atiam dudum animo conceptam comprobare* vult.

Τελευταῖος *ultimus*. Proprie de re secundum tempus iudicanda: τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν. Oed. R. 1528. Ad sensum simile est τὸν τελευταῖον βλον Oed. Col. 1548. non βλου τελευτήν, sed βλον πρὸς τελευτήν ἀποβλέποντα. ὁδὸν γὰρ ἡμῖος τὴν τελευταίαν ἀναξ' ὠρμητ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς Trach. 154. — τὸν τελευταῖον δ' ὅλον Oed. Col. 480. sc. χεῖ. Sic adverbiascens dicitur ὡς φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν Oed. R. 1183. — Inde transfertur ad res vitæ finem spectantes. ὡς τελευταίαν ἐμοῦ φήμην πύθῃσθε θεσφάτων Trach. 1139. ἢ αὖ τὴν περὶ τῆς τελευτῆς μου φήμην μάθῃτε schol. — Iam tralate ad *extremum* i. e. *grave et intolerandum* significandūm accommodatur. ὅταν — ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν El. 263.

Τελεύτις n. pr. Τέκμησσα, παῖ Τελεύταντος Ai. 324. — παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος Ai. 209 an. Scripturam propter productam primam syllabam suspectam plerisque, Erfurdcius, Lobeckius, Hermannus varie excusarunt; correxere Porsonus παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεύταντος, quod Hermannus nunc et Elmsleius sequuntur, Bentleius Τελλεύταντος scribendo, cuius rationem Brunckius comprobavit addicentibus membranis suis; nunc idem in Laur. a. Flor. G. reperiunt.

Τελευτώ *finio*. τὸ δ' ἐνθεν ποῦ τελευτήσαι με χρῆ; Oed. Col. 477. *quemnam, ad finem adducere*, i. e. *quid facere ad rem perficiendam*. καλῶς τελευτᾷς Trach. 1242. κὰν ἐγίγνωτο πληγὴ τελευτῶσα Ant. 261. — Accommodatur inprimis *vitæ fini* significando, cuius rei origo patet ex Tynd. I. 3i (572 D.): πρὶν — τελευτήσαι βλον. — ἦν γὰρ θάνητος οὐ καὶ τελευτήσας ἀφῆς Ai. 491. πρὶν τελευτήσαντ' ἴδης Ter. X (516 D.). Hoc universe *finem* et *eventum rerum* et consiliorum significari, diceres, nisi illa sententia de vitæ fine, ut de hominis beatitudine recte iudices, spectando Veteribus adeo fuisset in deliciis.

Τελευτή *finis*. γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτήν ὡς κακὴ προσγίνεται Oed. Col. 1200. *male exire*. ἰσοτέλειστος Ἀἰδός — μοῖρα — θάνατος ἐς τελευτάν 1226^{cl.} v. ἰσοτέλειστος. θείσφατος βλου τελευτή 1471. τελευτήν τοῦ βλου μέλλει τελεῖν Trach. 79. παῦλά τοι κακῶν αὕτη τελευτή τοῦδε τάνδρὸς ὑστάτη 1246. παῦλα αὕτη coniungenda, hoc sensu: *haec mihi sola a malis liberatio est, mori*. Nec tamen propterea cum Brunckio et

Hermannō distinctio post αὕτη ponenda. καὶ τὰς τελευτάς εἰκός ἐσθ' οὕτως ἔχειν inc. LVIII. 1, 2 (716 D.).

Τελέω. I. *Formae*. 1. *Activi praesens* τελῶ Trach. 285. Oed. R. 222. τελεῖς Oed. R. 1448. τελεῖ Ant. 3. τελοῦμεν El. 1051 ch. τελεῖτε Oed. Col. 1435., quod etiam pro *futuri* exemplo habeas. τελοῦσι El. 1409 ch. Ald. et codd. τελοῦσι contra verum; correxit Brunckius. — τελεῖν Oed. R. 262. Oed. Col. 13. 882 ch. id quoque quis futurum putet. Ant. 1401. El. 779. 935. Trach. 79. Ai. 524. — τελῶν Oed. R. 1330 m. τελοῦντες El. 716. De Trach. 237. v. τέλος. — *fut.* τελῶ Oed. R. 232; τελεῖ Oed. Col. 886. 1081 ch. τελοῦμεν El. 1435. τελοῦσι El. 1391. τελεῖν Oed. Col. 1630. Trach. 822 ch. τελῶν Oed. Col. 636. Ant. 1052. τελοῦσα Oed. Col. 504. τελοῦνται Oed. Col. 466. τελέουσα emendavit Herm. Trach. 1253 an. Vulgatur τελέως. — *aor.* ἐτέλεσε Trach. 913. τελέσαντα Oed. R. 465 ch. — 2. *Passivi praesens* τελεῖται El. 1455. τελῶνται Oed. Col. 1410. τελείσθαι Ai. 671. τελουμένων El. 1336. τελοῦμενα Phil. 1367. Oed. R. 797. — *fut.* τελεῖσθαι Trach. 1161. — *perf.* τετελέσθαι Ter. V. 4 (515 D.). — *aor.* τελεσθῆναι Trach. 174. 739. — II. *Usus*. 1. *Proprie et suo iure* significat *finis*, *ad finem perduco*; aliquando *effectum* do aptius explicueris. τελοῦντες ἔκτον ἔβδομόν τ' ἦδη δρόμον El. 716. τελοῦμεν ἢ νοεῖς 1427. τελευτήν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν Trach. 79. τὸ γὰρ κέρδος τελῶ γ' ὧ Oed. R. 232. gl. τελέσω, δώσω: *efficiam ut adipiscatur*. τῶν γε σὼν τελεῖς ὑπὲρ 1448. τοιαυτὴ ἔπη γῇ τῇδ' ὅδ' ἄνῃρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο Oed. Col. 636. εἰ σοὶ γ' ἄπερ φῆς ἐμμενεῖ τελοῦντι μοι 654. εἰ τὰδε δοντὶς τελεῖν 892 ch. τὰ γ' οὐ τελεῖ 885. τελεῖ, τελεῖ Ζεὺς τι κατ' ἄμαρ 1081 ch. τὰδ' εἰ τελεῖται μοι 1437. nisi id *exsequi* malis interpretari. τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλῃς φρεσὶν εὖ ξυμπερόντ' αὐταῖς ἀεὶ 1630. κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχούς ἀμιλλητῆρας ἡλλοῦ τελῶν Ant. 1052. τοὺς κυθισιῶτας νόμους σώζοντα τὸν βλον τελεῖν 1101. Sic et *passivum* dicitur. ὃ σοι τε ἀμαρὶ καλὸν ὄρω τελούμενον Phil. 1367. ἔνθα μήποτ' ὀφολίμην κακῶν χρησμάτων ὀρεῖθι τῶν ἐμῶν τελούμενα Oed. R. 797. ἐάν γ' αἰ τοῦδ' ἀραὶ πατρός τελοῦνται Oed. Col. 1410. εἶχον τελεῖσθαι τοῦμόν ὣν ἐγὼ κέαρ Ai. 671. ὡς τελεσθῆναι χρεῶν sc. τὰ μαντεῖα Trach. 173. (λόγον) ὃν οἷχ οἶόν τε μὴ τελεσθῆναι 739. ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφροσῶτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι 1161. τελουμένων εἰπομ' ἂν El. 1336. καὶ δὴ τελεῖται τὰπ' ἐμοῦ 1456. οὐδείς τῶν μελλόντων ταμίας, ὅτι χρή τετελέσθαι Ter. V. 4. — 2. Est etiam *exsequi*, *iussa inprimis et mandata*; quanquam *lubricum de plerisque exemplis*, an *primitivae significationi* accensenda sint, iudicium est. ἱμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν Oed. R. 252. ἤκομεν — ἄν δ' ἀκούσωμεν, τελεῖν Oed. Col. 13. ὡς ἔδν πᾶν τελοῦντι προξένει 406.

Εἰς 2

in omnibus parituro. ἀλλ' εἰμ' ἐγὼ τελοῦσα 504. πόσις τε σὸς ἐφείτ', ἐγὼ δὲ πιστὸς ὢν κελῶ τελῶ Trach. 285. ἐπαίνου τεύξεται — ἴαν μόνον τὸ ταχθῆν ἐν τολμᾷ τελεῖν Ai. 524. — 3. Sic fit, ut aliquando universe interpreteres facere et patrare. ἀφῆτ' ἀφῆτων τελέσαντα Oed. R. 465. ch. Ἀπόλλων — ὁ κακὰ τὰδ' ἐμὰ τελῶν — πάθρα 1330 m. qui in me patravit; potuit etiam qui effecta dedit explicare. δελ' ἐπηπείλει τελεῖν El. 769. ultionem minabitur. ἄκουε δὴ νῦν, ἥ βεβούλευμαι τελεῖν 935. τί — τὰδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν; 1051 ch. ἄνδρες αὐτίκα τελοῦσι τοῦτον 1391. ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτο Trach. 913. Res enim eiusmodi non est, quae ad finem quendam adducatur; fecisse Deianira dicitur. ψυχὴ — τελέουσι ἀεκούσιον ἔργον 1253 an., si vere, ut videtur, emendavit Hermannus. — 4. Paulo selectiore usu haec dicta sunt. Aliquando intransitive de rebus eventientibus dicitur. ἔλακεν — ἀναδοχὰν τελεῖν πόρων Trach. 822 ch. suscipiendis laboribus finem impositum iri, v. Herm. τελοῦσ' ἀραῖ El. 1409 ch. — Dein formulam ὕστερος γὰρ ἄστος εἰς ἀστοίς τελῶ Oed. R. 222. i. e. εἰς τέλος πολιτῶν ἔρχομαι, in ordinem receptus sum, multi illustrarunt, Ruhnken. ad Tim. p. 251. Schaefer. Mel Crit. p. 28. Boissonnadi. ad Eunap. p. 311. Grauert. ad Aristid. Lept. p. 105.

* Τελέως v. τελέω.

Τέλλω orior. ἡλίω τελλοντος El. 689.

Τέλος. 1. finis. ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γένοιτο τῆςδε τῆς μάχης πέρας Oed. Col. 423. ἔχωσαν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ 1527. ὥς δὲ πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο 1627. τὸ τέλος — βίου 1718 ch. τῷ τέλει πίστιν φέρων El. 725. v. ἔχω. τοῦ χρόνου τέλος Trach. 166. finem praestitutum. οὐ γὰρ τι βουλῆς ταῦτὸ καὶ δρόμου τέλος inc. LXVIII. 2 (768 D.). — Adsignificatur eventus. τέλος δ' ἔθθη Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς Trach. 26. οἶον ἂρ' ὁδοῦ τέλος Ἀργούς ἀφωρμήθημεν Oed. Col. 1402. τί μὲν ἀφήσει τέλος; 1467 ch. — 2. Hinc adverbiascentis dictionis exempla multa sunt. τέλος postremo. τέλος δὲ — λόγους ἀνέσπα Ai. 294. πῶς ἂν — τέλος θάνοιμι καὐτός 384 m. τέλος δ' ἀπαστὸς γῆς ἀπορρήφθησομαι 998. τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν σοί Ant. 233. τέλος δὲ — λέγει τις εἰς 268. τέλος δ' ὁ χυμὸς οὐτ' ἀφροθῆναι πως θέλει Ach. Am. I. 6 (162 D.). — διὰ τέλους perpetuo. διὰ τέλους — εὔχου τελεῖσθαι τοῦμὸν ὢν ἐρᾷ κῆαρ Ai. 670. ἐς τέλος postremo. οὐδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν Phil. 407. v. Herm. — Dubitabilis sententia est Oed. R. 198 ch.: τελεῖ γὰρ εἴ τι νῦν ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἡμᾶρ ἔρχεται. ἐπὶ τῷ ἑαυτῆς τέλει ἀβλαβές schol., ineptule de noctis fine interpretatus. Melius schol. codd. Lips., quos Elmsleius sequitur absolute, omnino interpretatus: εἴ τι γὰρ ἢ νῦν ἀφῇ, τοῦτο διὰ τέλους ἢ ἡμέρα ἐπέρχεται. Id Hermanno et insolens et languidum videtur, ut iungi iubeat τέλει ἀφῇ, fini si quid nox

permiserit, quod non intelligo, fassus tamen planius sententiam processitram, si τελειν scribatur, aut μέλλειν γάρ. Unice vera videtur scholiastae ratio. — 3. A *perfecti* et *absoluti* notione ortum illud, quod τέλη dicantur *sacrorum genus omne*. Ita *mysteria* s. *initia*. οὐ πότνια σεμνὰ τιθηνούνται τέλη θνατοῖσιν Oed. Col. 1052 ch. οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη μολῶσ' ἐς Ἄιδου inc. LVIII. 8, 2 (719 D.). v. Lob. ad Ai. 692. Wytttenb. ad Plut. de Aud. Poet. p. 21, F. τελοῦμενοι, οἱ τὰ μυστικά διδασκόμενοι. σύστοιχον δὲ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν τέλος, οὐ χρήσις παρὰ Σοφοκλεῖ. Philemo p. 161. *Sacra* sensu latiore dici verisimile; velut ὀρλίζεται βομῶδες τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Act Trach. 237. τελῖ membr. Ald. Iunt. 1.; et, ut videtur, Laur. a. Ceteri τέλη, a schol. *θυσίαι* explicatum Valckenarius Diatr. p. 157. *lucum* dici vidit, *τεμενίαν φυλλάδα* v. 751. — 4. Ex eadem adsignificatione dictum, cum usurpatur de *nuptiis confectis*. τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν δέλλαιος εἰς Ἄιδου δόμοις Ant. 1226. Musgr. comparat γαμήλιον τέλος Aesch. Eum. 838., *παντελεῖ δάμαρια* Elmsl. ad Oed. R. 930. Pollux III. 38.: *προτελλέσθαι* δὲ ἔλεγοντο οὐ μόνον αἱ νύμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφεῖοι, καὶ τέλος ὁ γάμος. v. Hesych. et Intpp. eius v. τέλειοι et προτέλεια. — 5. Quod legitur *ἔλιπον Ζηρὶ τροπαίῳ πάγχυα τέλη* Ant. 143 an. ab Eustathio explicatum τὰ ὀπλιτικὰ τάγματα p. 686, 19., dictum eodem sensu ab Aeschylo Pers. 47., melius *donā* Musgravius interpretatur; quippe spolia hostium in templis suspendi mos erat. Sunt igitur τὰ θεοῖς τελοῦμενα, *sacrata*. — 6. οἱ ἐν τέλει sunt οἱ ἀρχοντες, quippe *ordinem* significante τέλος: v. Valck. Diatr. c. XIX. p. 202. Ruhnck. ad Tim. p. 251. Intpp. Herod. IX. 106. p. 1113. — κλύειν τῶν ἐν τέλει Ai. 1331. κοῦκ αἰτιῶμαι τοῦτον ὥς τοὺς ἐν τέλει Phil. 383. τῶν — ἐν τέλει κλύειν 913. τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πέλομαι Ant. 67., quod afferunt Eust. p. 686, 18. 789, 13. hic, ut Philemo p. 161. tanquam Euripidis; item p. 818, 59. 881, 29. Moschopolus Dictt. Att. v. τέλος. — 7. φρονεῖν ὥς δεινόν, ἐνθα μὴ τέλη λύει φρονοῖντι Oed. R. 316. i. e. λυσιτελεῖ, v. λύω.

Τεμένιος quod est *luci sacri*. βομῶδες ὀρλζει τεμενίαν τε φυλλάδα Trach. 751. Affert Eust. p. 149, 19. Phavor. 151 Dind.

Τέμενος *nemus sacrum*. λεύσων περὶ πᾶν — τέμενος Oed. Col. 135 an.

Τέμνω *scindo*. Proprie dictum: *κάρα τέμνειν* Phil. 615. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμνω χειρὶ 1192 m. Sic veteres libri, quod referendum ad ὥς v. 1191. Tricliniani *τεμῶ. τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον* Ai. 1158. Affert ea verba Eust. p. 649, 19. *τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας* El. 441. Versum retulit Suidas v. φόβας. διὰ κάρα τεμῶν Synd.

VIII. 6 (153 D.). — *ἰαχάτης δ' ὁρῶ πυρᾶς νεωρῆ βόσταντα τετμημένον* El. 889. *δέλλη δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστομένη καλῶς ὁπώρα Thyest. VI. 4* (239 D.). — *Minus proprie dictum de Inacho fluio undas maris scindente διὰ κύμα τεμῶν Inach. XI. 6* (265 D.). Cf. I. H. Vossium ad h. Oerler, p. 109.

Τεός tuus. τεῶν — δύρασι Ant. 600 ch. Idem his correctione intulit Hermannus. ἀπόγονοι τεαί Oed. Col. 539 ch. Libri τε καὶ τεῶν ἰχθρῶν El. 1080 ch. τῶν libri omnes.

Τέρας portentum. μήποθ' ἡμῖν ἀφεγὼς πελᾶν τέρας τοῖς δρεῶσι El. 487 ch. de somnio. Rem qualemunque miraculi similem significat: ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινῶ τόδε Ant. 372 an. ἄστε μηκέτ' ἂν τέρας νομίζειν ἀνιό El. 1309. τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας Trach. 1121. schol. ἄπιστον γὰρ διὰ δυσφῆρων ὥσπερ ἐμαντεύσω. — Concreta, quam dicunt, significatione Cerberum dici videmus ἀπρόσμαχον τέρας Trach. 1088.

Τερασκόπος prodigiorum interpres, vates. ἰάν με τῷ τερασκόπῳ λήβης κοινῇ τι βουλευσάντα Oed. R. 605. Mirum his qui πρόσσχετε et πρόσσφαγμα defendunt, non venisse in mentem τερασκόπος scribere: v. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 673.

Τέρμα terminus. Proprie de cursus fine assequendo: δρόμον δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα El. 676. — Tralate de vitae fine: τέρμα τοῦ βίου Oed. R. 1530. De salute assequenda: τέρμα τῆς σωτηρίας Oed. Col. 729. De consilio et conatu: ἡ καὶ παρέρστη κατὰ τέρμ' ἀφίκετο; Ai. 48. Ἐρμῆς σφ' ἄγει — πρὸς αὐτὸ τέρμα El. 1389 ch.

Τέρμιος extremus; de locis: ἐλθόντι χώραν τερμῶν Oed. Col. 89. adsignificatur ibi terminus itinerum et laboris. De tempore: τερμῶν — ἡμέραν Ant. 1312 m. vitae finem.

* *Τερμοσύνη v. χρημοσύνη.*

Τερπνός laetus, delectabilis. τὰ τερπνὰ πικρὰ γίνονται Oed. Col. 621. τερπνὸν εἴ τί που πάθοι Ai. 517. τερπνὸν ἀργίας ἄκος Palam. I. 4 (380 D.). ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει inc. LXXXII. 3, 2 (757 D.). — Rarum de homine. αὐτῷ δὲ τερπνός (τέθνηκε) Ai. 946, sibi ut gaudium gigneret.

Τερπνῶς cum delectatione. τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντες ἄνολα τρέφει Ter. VII. 5 (517 D.).

Τέρπω delecto. τὰ τέρποντα Oed. Col. 1219 ch. ῥήματα — τέρποντα 1283. τοῦμὸν εἰ τέρψεις κέαρ Trach. 1236. τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει —; Ai. 470. οὐκ ἂν πλέον τέρψεις inc. XLIV. 2 (702 D.). — φορέας τέρπειν ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρπεται Phaedr. II 2 (605 D.). Passivum enim delectari significare consentaneum, τέρπισθαι δόμῳ Phil. 458. καὶ γὰρ τὰ μὲν κέλονται ἐτέρπονται Oed. R. 785. εἰ τέρποιμεθα Oed.

Col. 703. τέκνοισι τερφοθέε τοῖςδε 1142. οἷς (λόγοις) τοῦ μὴ τέρφει κλύων Ant. 687. κενὴν ἐτερπόμεν σου τέρψιν εὐλογομένου Teucr. III. 2 (508 D.).

Τέρψις *delectatio*. γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣ σ' ἔχει Oed. R. 1477. ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός Oed. Col. 770. τοσαύτῃ τέρψις ἄκοντας φιλεῖν 779. τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενός πεφασμένην 1124. νῦν σοι τέρψις ἐμφανῆς κυρεῖ Trach. 290. τὴν δὲ τέρψιν — αὐτὴ λάβοι 816. ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν Ai. 114. βαθεῖαν κυλλῶν τέρψιν Ai. 1180 ch. v. βαθύς. τίς μοι, τίς ἐγὼ οὐν τέρψις ἐπέσται; 1195 ch. κενὴν ἐτερπόμεν σου τέρψιν Teucr. III. 2 (508 D.).

Τέταρτος *quartus*, τέταρτον Ἰππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ Τυλαός Oed. Col. 1319.

Τετράορος. A curru quatuor equis iuncto deflexum ut *quadrupedem* notaret. ὑπικέρω τετραόρου φάσμα ταύρου Trach. 506. τετρασκελοῦς schol. Cod. Par. τετραώρου. Ex Eustathio p. 573, 27. contra libros omnes τετράορον scripserunt Brunckius et Erfurdus. Illius fortuitus error est; aliis enim locis duobus cum libris conspirat, p. 1313, 6. 1734, 10. Argumentum autem a suaviore sono et vitato homoeoptoto, quod adeo Hermannum paene movit, nullum est. De vocabulo praeterea consuli potest Lob. par. ad Phryn. p. 642.

Τετράπτερος *quaternis alis praeditus*. τετράπτεροι γάρ, νῶτον ἐν δεσμώνμασιν σφηκόι *formicae*, Aeth. II. 1 (27 D.).

Τετρασκελής *quadrupes*. ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ inc. XXIII. 10 (678 D.).

Τετρώριστος *quadrifugis*. τετρωρίστῳ δόφρῳ Amphiar. IV. 2 (791 D., qui recte in incertis posuit, cum manifesto tragici coloris sententia fabulam satyricam, qualis Amphiarus fuit, non deceat).

Τεῦκρος n. pr. ποῦ Τεῦκρος; Ai. 335. 904. Τεῦκρος πάρεστιν Ai. 707. τὸν ἄνδρ' ἀπηῦδα Τεῦκρος — μὴ ἔω παρήκειν 727. πέμπει με — Τεῦκρος 769. ἐκείνον εἶργειν Τεῦκρος ἐξεφέλειται σκηπῆς ὕπανλον 782. ποῦ δ' ἔστι Τεῦκρος — ; 784. πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν Phil. 1046. — Τεῦκρε Ai. 958. 962. 969. 1143. — εἰς χεῖρα Τεῦκρου Ai. 738. αὐδὴν γάρ δοκῶ Τεῦκρου κλύειν 954. ἐκ Τεῦκρου 1220. — Τεῦκρῳ σημῆνατε Oed. R. 675. κακὴν φάτιν Τεῦκρῳ φέροντα 814. Τεῦκρῳ — ἀγγέλλομαι 1355. — Τεῦκρον καλῶ Oed. Col. 335. τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοι λείψω 559. σπεύσαθ' οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν 791. — Accentum nominis proprii diversum a gentili notavit schol. II. φ. 284.

Τεῦχος. 1. Singulari numero *uns* significat Sophocli. Moeris p. 371. τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον ἄντικῶς. σμικρὰ λείψαν' ἐν βρυχεῖ τείχει θανόντος — κομίζομεν El. 1103, πέπυθεν αὐτὸν τεῦχος 1109, καταγνυται τὸ τεῦ-

χος οὐ μύρου πνέον Synd. II. 3 (147 D.). *matula*. — 2. Pluralis *arma* indicat. τὰ τεύχη τὰμά Phil. 370. ὅτε τὰ πάτρια τεύχη παρεδίδουσιν 397 ch. Duobus illud syllabis pronunttandum: v. praef. t. II. τὰμά τεύχη Ai. 569. τὰ δ' ἄλλα τεύχη κολῶ ἐμοὶ τεθάψεται 574. κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σύγμασι inc. CV. 154 (939 D.).

Τεύχω paro. πολυθύτους τεύχων σφαγὰς Trach. 753. de *sacrificiis*. ἔτευξε πρῶτον ἐξ ἐνός δέκα Naupl. V. 4 (379 D.), de Palamede numerorum inventore. — Plane aliter dictum ὦ πούς, πούς, τί σ' ἐγ' ἐν βλεψ τεύξω τῷ μετόπιν Phil. 1173 m. *quid de te faciam*, i. e. quomodo te sustinebo.

Τεχνάομαι arte et sollertiter paro. χειρὸν ἀτεχνήσασθαι Trach. 531. τῆς τεχνωμένης τάδε 924. de Deianira mortem moliente dictum, γένοιτο μεντὰν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου Ai. 86. — De insidiis et dolo dicitur: τεχνᾶσθαι κακὰ Phil. 80. φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεύς τῶν μηδὲν ὁρθῶς ἐν σκότῃ τεχνωμένων Ant. 490. Ipsi deprehendi dicantur, cum deprehenduntur prava consilia.

Τέχνη 1. *ars* universe et *sollertia*. τέχνα γὰρ τέχνας ἐτέρας προὔχει Phil. 137 ch. πρὸς τοῦ διδάσθαι; οὐ γὰρ ἐκ γὰρ τῆς τέχνης Oed. R. 357. de arte *divinandi* dictum, sicut τὴν τέχνην δ' ἔφω τυφλὸς 389. et ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; 562. οὐκ ἐστὶ σοι βροταῖον οὐδὲν μαρτυρῆς ἔχον τέχνης 709. τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων Ant. 985. Similiter dictum etiam ἄλλ' οὐ πατρὶάν τὴν τέχνην ἐκόμπασας El. 1492. — τέχνη τέχνης ὑπερφερόνσα Oed. R. 380. σοφόν τι τὸ μηχανοῦν τέχνας — ἔχων Ant. 363. εἴπερ Ἐρμού τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον Trach. 617. i. e. κηρυκεῖω πιτσιῶς. γένος νάτας ἀρωγὸν τέχνας Ai. 350 m. i. q. ναῦται. οὐ γὰρ βόναυσον τὴν τέχνην ἐκτενέσασθαι 1100. sc. τὴν τοξευτικήν. — 2. Adsignificatur *callida* et *aliquando subdola* ars. Viam sternit, ut in quo *astuti* quidem, sed non *fraudenti* significatio sit, Ai. 739: παντοῖα τέχνη εἰρῆαι — Ἀλκονδ' ὑπὸ σκηναῖσι. v. Wesseling. ap. Erf. l. c. — ἔφιν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς Phil. 88. μηδὲ τῷ τέχνῃ κείνοις μεθεῖναι ταῦτα 760. δρῶντα — κακῶς εἰληφα τοῦμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ Oed. R. 643. Clarum est *fraudis*, etiamsi abesset κακός, significationem in vocabulo τέχνη mansuram. — 3. *opus arte fabrefactum*. κρατῆρες εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχειρος τέχνη Oed. Col. 473. ἐν δ' ἔπλοισ ἀρῶξιν, Ἡφαίστου τέχνη Ach. Am. VI. 1, 2. (168 D.); recte enim Dindorfius Choeroboscum emendavit p. 1267, B.; apud quem τεχνέτου legitur. Nihil usitatus hoc vocabuli τέχνη usu antiquitatum descriptoribus: v. Schaeef. ad Long. p. 362.

Τέχνημα 1. *opus fabrefactum*. ἔκπωμα, φλάνουργου τινὸς τεχνήματ' ἀνδρός Phil. 36. Mirum est, plurali Brunckium offendi potuisse, ut

ἀνδρὸς τέχνημα conlitteret; firmarunt vulgatam scripturam Wakef. SHv. Cr. IV. p. 48. Porz. App. ad Toup. p. 502. ad Eur. Or. 1051. — Translate de homine doloso dictum πανουργίας δεινῆς τέχνημ' ἐχθίστου Phil. 916., quod explicare conati sumus in v. πανουργία.

* Τεχνίτης v. τέχνη.

Τέως ad id usque tempus, interim. τέως δὲ κούφοις πνεύμασι βόσκου Ai. 555. v. πνεῦμα. Non spectat eo quod Suidas refert: τέως Σοφοκλῆς ἀπὲ τοῦ πρότερον ἢ πρὸ μικροῦ (inc. CV. 165. om. D. iniuria, ut mihi videtur). — τέως num lateat in χεῖμωντις ap. Athen. IV. 175. (Thamyr. II. 2. 227 D.), non definio. — De particula jilla v. Ruhnck. ad Tim. p. 256. Butt. Ind. ad Dem. Mid. in v.

Τήκω. 1. Proprie liquefacio; inde passivum *liqueſco*. κηλὶς μηρῶν ἐτήκετο Ant. 995. v. κηλὶς. — 2. Proxime a propria vi verbi absunt haec. καὶ νῦν ὄμβρῳ τακομένην χιὼν τ' οὐδαμὰ λείπει Ant. 824 m. de Niobe in saxum conversa et imbribus diffluente. Et εἰ πόσις μοι καταρὼν ἐτήκετο Ant. 897. = ἐλύθετο. — 3. Plane figuratam dictionem monstrant, quae de *miseriis*, *tabescentibus* usurpantur. Sic maxime passivum dicitur et perfectum alterum. κλαίω, τέτηκα El. 275., quod affert schol. Eur. Phoen. 1606 (1612 M.). ἐμοῦ τακομένης 824 m. Elmsl. ad Ai. 969. coniecit κατὰ μου τακομένης, i. e. κατατηχομένης μου, et minime necessario et vix Graece, siquidem dativo opus, nisi addatur genitivo κατὰ. Sic autem cum tmesi dicitur κατὰ δὲ τακομένοι μῆλες μῆλεσιν πάθαν κλαῖον Ant. 965 ch. — Transitive non dicitur nisi κατὰ τὸ σημαίνον. τιν' αἰεὶ τάκεις ὥδ' ἀκόρετον οἰμωγάν — Ἀγαμέμνονα El. 122 ch. i. e. οἰμῶεις Ἀγαμέμνονα τηκομένη.

Τηλανγῆς procul conspicuus. τηλανγῆ παρ' ὄχθῳ Trach. 521 ch. Nullum compositum adverbii τῆλε dorismum apud tragicos admittit.

Τηλέπορος procul amotus. τηλέπορος ἐν ἄντροις Ant. 970 ch.

Τηλέσκοπος procul conspicuus. τηλέσκοπον πέμψα χρυσέαν ἰδῶν Colch. V. 4 (319 D.).

Τηλέφανης. A procul viso deflectitur ut procul auditum s. ex remoto loco ortum significat. ἀχὼ τηλεφανῆς Phil. 189 ch.

Τηλικόςδε. 1. Proprie ea aetate; inprimis ut de admodum adolescente aut de admodum senē dicatur; illud: τηλικόςδ' ὄρῳ Oed. R. 1508. ἐπεὶ ταῖς τηλικαῖςδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος Oed. Col. 1118. Alterum: ἄνδρα τότε τηλικόςδ' ἀπεστάλην πείσων ἐπισθαι Oed. Col. 739. si quidem Brunckii emendatio verisimilis est. Tricl. τηλικόν contra metrum, libri veteres τηλικόνδε, quod ipsum quoque senem, sed Oedipum, non Creontem significaret: v. Herm. Utrumque coniunctim dicitur: οἱ τηλικοῖδε καὶ διδαξάμεσθα δὴ φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;

Ant. 723. *Aspernatur Creon adolescentis Haemonis imperitiam.* — 2, Tralate dicitur πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὁμῶς καὶ τηλικόσδ' ὧν ἀντιδρῶν πειράσσομαι Oed. Col. 963. *Non senem se Creon dicit, sed viribus infirmum nec valido comitatu; eum enim ablegaverat, μούρον inde et σμικρόν et ἀφανερὸν φῶτα sese appellans v. 879. 962. 1022.*

Τηλικοῦτος i. [q. τηλικόσδε· αἰ σε κηδεύουσα — τηλικοῦτος Oed. Col. 755. *cum miseratione puellae Antigones dictum, v. Schaefer.* ἥτις ποιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ἔβρισεν, καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; El. 604. *cum indignatione procaciae.* — Sed figurate dicitur τοὺς δ' ἔστι τηλικοῦτος ἀλγίστας βαρὺς Ant. 763. *iam gravis ira infansulorum praenuntia est.*

Τηλόθεν *procul, i. e. ex longinquo.* οὐδέ με λήθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσαίνω Phil. 208 ch. τηλόθεν τό τ' Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρεΐδας εἰσορῶν φυλάξομαι 452. *cavebo accedere.* τηλόθεν γὰρ ἡσθόμην βοήν Ai. 1297. *De locis longe distantibus dictum ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου Ai. 203 an., qui ex Salamine Troiam abierunt, dicuntur.* — De tono v. Apoll. de Adv. p. 605, 18. coll. 601, 7. 602, 16.

Τηλωπὸς proprie *ex longinquo conspicuus, inde longinquus.* τηλωπὸν ἰωάν Phil. 216 ch. καὶ τὰ νῦν τηλωπὸς οἶχνεῖ Ai. 561. — De accentu v. οἰνωπός.

Τῆμος *eo tempore, relatum ad ἡμους dum.* ἡμος — ὁ ξένος Θροεῖ ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ὡς ἐπ' ἐξόδῳ, τῆμος Θυραῖος ἤλθον ὡς ὑμᾶς λάθρε Trach. 530.

Τηνίκα v. τοτηνίκα.

Τηνικαῦτα *tum et eo tempore, fortius quam τότε, quippe de finito tempore, die, hora, similibus usitatum.* ὀπηνίκα ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῖν εἴκη, τηνικαῦτ' ὀρμώμεθα Phil. 463. *χῶταν τις εὐ ζῇ, τηνικαῦτα τὴν βίον σκοπεῖν μάλιστα 503. ὅταν δ' ἐκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ' ὅσ' ἂν δγλοῖ θεός Oed. R. 76. γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦτα Ant. 775. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς ἤχορτ' Ὀρέστην, τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς βοῆ παραστᾶσα El. 286. Haec omnia de rebus duabus tempore se consequentibus dicta sunt. Sed duas una colligatas et praesentes significat ὅτ' οὐκέτ' εἰμι, τηνικαῦτ' ἄρ' εἰμὶ ἀνήρ Oed. Col. 394, ὅτι est εὖν ὅτε,*

Τηρῶν observo. καὶ μ' ὁ πρέσβυς — παρασταίχοντα τηρήσας Oed. R. 808. i. q. παραφυλάξας τὸν καιρὸν.

Τητάομαι ptingo. τῶν ἐμῶν τητῶμενος Phil. 383. τῶν σὺν ἀδέλφω ὀμμάτων τητῶμενος Oed. Col. 1202. v. ἀδερχτος. οὐ (ἀνδρός) τητῶμεται 1614. καὶ τῶνδ' μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὰ τητᾶσθαι πέλει El. 257.

μῶροι καὶ φρενῶν τητῶμενοι 1318. Eust. p. 1447, 57. 1749, 39. — De hoc verbo consulendus Valck. ad Adoniaz. p. 201.

Τῖαρά τινα. ψαλίδας τῖαράς καὶ σισυρνῶδη στόλον Mys. V (362 D.).

Τῖθ᾽ αὐτός cicur. τιθασάν δὲ χῆρα inc. LXXIV. '1, 1 (745 D.). Scriptura tenuior apud poetas atticos tuta est; nec omnino recte σ duplicatur: v. Schneider. ad Plat. Civ. p. 589, b.

Τίθημι. I. *Formae.* 1. *Activi praesens* τίθημι Ant. 1151 m. El. 1262 m. Salm. I. 3 (482 D.). inc. CV. 29 (822 D.). τίθης Phil. 982. Ex B. Brunckius τιθεῖς, cuius reliqui et Laur. a. b. Flor. Γ. absque sensu τιθεῖς prae se ferunt. τίθησι Oed. Col. 935. 962. Ant. 670. Alod. XI. 10 (109 D.). Amyc. II (114 D.). — τιθῶ Trach. 333. τιθῆς El. 571. 574. Libri plerique τίθης, ut Laur. b. et Brunckiani praeter D.; Laur. priore loco τίθης, altero τίθης. Florr. tres τιθῆς feruntur habere. Is coniunctivus ad mentem Electrae aptior est, τιθῇ Oed. Col. 1522. — τίθει Ai. 356. — τιθείς Oed. Col. 485. τιθεῖσα Ant. 500. El. 570. — *futurum* θήσω Ai. 1089. θήσεις Oed. Col. 863. θήσουσι Ai. 570. — *aor.* 1, ἔθηκα Trach. 688. ἔθηκας Oed. Col. 1359. 1364. ἔθηκε et ἔθηκεν Phil. 628. Thyest. III. 3 (om. D.). Sed θῆκε cum post consonam legatur et in medio quidem senario Oed. Col. 1502. Heathii et Pierisoni (Veris. p. 62.) emendationem transpositionem tentantium Brunck. et Elmsl. probarunt, Reisigius et Hermannus ἦκε scripserunt. — *aor.* 2. θῶ Oed. Col. 481. Ant. 1323 m. θῆς Trach. 1244. θέβη Alet. VI. 1 (93 D.). θέειν Oed. Col. 869. θές Tript. VIII (535 D.). θείναι Ant. 8. θεῖς Ai. 739. θέντες Trach. 801. — 2. *Passivi* nulla pars exstat. — 3. *Medii praesens* τίθεμαι Phil. 1434 an. τίθεσθαι Phil. 449. Sed μέγα τιθέμενος Phil. 513. Hermannus μετατιθέμενος correxit, — *futurum* θήσομαι Phil. 586. θήσεται Trach. 612. — *aor.* 2. ἔθου Trach. 904. Ai. 13. 532. Phil. 865. Oed. Col. 547 ch. 1141. inc. LXXXII. 2, 1 (756 D.). ἔθεσθην Oed. R. 1453. ἔθεσθε Oed. R. 134. Phil. 528. — θέλμην Ant. 188. — θοῦ Phil. 471. Oed. R. 1448. Oed. Col. 467. θέσθε Ai. 1385. Oed. Col. 1412. Ant. 151 an. — θέσθαι Phil. 800. 1408. Oed. R. 633. Creus. VI. 1 (321 D.). inc. XXVIII. 1. (686 D.), sed incerta scriptura sententiae causa. — θέμενοι Trach. 1255 an. El. 1428 ch. — H. *Usus.* A. *Activum* 1. proprie significat ponere et collocare, de rebus, in quas loci notio convenit. τοῦ τόπου (κρατῆρα) πλήσας θῶ; Oed. Col. 481. κλῶνας ἐξ ἀμφοῶν χειρῶν τιθεῖς ἑλλάς 485. τὸν ἀντάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα Ant. 500. cf. εἰς ταφάς ἐγὼ θήσω δικαίως Ai. 1089. κῆθηκα. — καλλὴ ζυγαστρῶ δῶρον Trach. 688. ἐν μέσῳ σκάφει θέντες σφε 801. ὥς — ἐς πυρᾶν με θῆς 1244. εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιᾶν φιλοφρόνως θές Ai. 739. — 2. Eandem

collocandi vim, sed tralate dictum ostensam videbis his exemplis. τὰμα τεύχη μὴτ' ἀγωνάρχας τινὰς θήσουσ' Ἀχαιοὺς μὴδ' ὁ λυμεὼν ἐμὸς Αἰ. 570. *praemium ponent.* τῷ καλλικροταβοῦντι νικητήρια τίθῃμι Salm. I. 3. Et aliter dictum θές θ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους Tript. VIII. v. Valck. ad fr. Callim. p. 246., quam locationem medio genere verbi proferri debuisse dixeris, cum propter reflexivam, quae inest, vim, tum propter figuratam loquendi rationem. — 3. Hinc est *constituendi tralata* significatio; cum aliis, velut φασὶ πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγόν Ant. 8. *edictum proposuisse.* τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς El. 570., quibus adde τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς Trach. 26. quod ad *efficiendi* significationem scrutantes ducit, sed a signo et termino ponendo, ut Homericum σῆμα τιθέναι, desumptum est — tum sibi, velut εἰδόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὔσαν τιθῆς El. 574. Et hinc repetenda *mente constituendi et existimandi* significatio, cui longe rectius *medium* concederetur. δαιμόνιον αὐτὸ τίθημι ἐγὼ El. 1262 m. οὐ τίθημι ἐγὼ ζῆν τοῖτον Ant. 1151. *exauctorantem* τίθῃμι τὴν ἀκουσίαν inc. CV. 29., si de incerta sententia coniecturam, facere licet. — 4. Denique *efficere* i. e. *gignere*, et *facere* s. *reddere* significat, qua de homine dictum significatione inprimis duos accusativos sibi depostulat. καὶ μείζον ἔρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις Oed. Col. 863. γ. ῥύσιον. ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων — ἀλκῆς ὅδε — γυιόνων αἰεὶ τίθῃ 1522. *efficiat, ut arceantur.* οὐδ' ἐχὼ πᾶ θῶ Ant. 1323 m. τί ποιήσω Triclinius explicat. ἔρα μὴ πῆμα σαιντῇ καὶ μετάρνοιαν τιθῆς El. 571. τῶν ἀμηχάνων δ' ἔρως πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν Thyest. III. 3. — ἐχίδνης, ἣ μ' ἔθηκεν ὥδ' ἄπουν Phil. 628. τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης 980. μὴ γὰρ αἶδε δαιμόνες θεῖν μ' ἄφρων τῆςδε τῆς ἀράς ἔτι Oed. Col. 869. καὶ σ' ὁ πληθύων χρόνος γέρονθ' ὁμοῦ τίθῃσι καὶ τοῦ νοῦ κενόν 935. ἐρημῖα με — σμικρὸν τίθῃσι 962. πατέρα τόνδ' ἀπήλασας κᾶθηκας ἄπολιν 1359. σὶ γὰρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἐντροφον 1364. ἥδ' ἀραστάτους οἴκους τίθῃσι (ἡ ἀναρχία) Ant. 670. μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς αἵτης τίθει Αἰ. 356. ὥς — ἐγὼ δὲ αἶνδον ἐξαρκῇ τιθῶ Trach. 333. τίς δὴ ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείῃ βροτῶν ἢ σμικρὸν Alet. VI. I. δυσειδὲς σῶμα — γλώσση σοφὸν τίθῃσι Aload. XI. 10. σαγόνας τε δὴ μαλθάκας τίθῃσι Amyc. II. — B. Medii usus aliquando in activi rationes invasit. 1. Legitimum est, cum reflexive significat. ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῇ Phil. 528. me vobis amicum addidistis. οὐτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῇ χθονὸς θείμην ἐμαντῶ Ant. 188. Item cum apud mentem constituere significat. Κιθαιρῶν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον Oed. R. 1453. apud se destinarunt. — 2. Deinde in eis locutionibus, quae ponendi et deponendi vim figuratam habent. κατὰ γνώμην ταύτην τίθεμαι Phil. 1434, calculum

aditio. V. Intpp. Thomae v. τίθεμαι, Toup. Em. in Suid. t. I. p. 200. qui ipse quoque male ex Sophocle correcturus erat Aristophanem, ut ex hoc illum Elmsleius ad Eur. Heracl. 1053. — σήμ' ὁ κείρος εἰμαθὲς σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται Trach. 612. oculos convertet. — εὐκλεᾶ θέσθαι βλον Phil. 1408. deponere i. e. fungi vitā. — εὖ et καλῶς θέσθαι rem bene ordinare, pulchre conficere, quam tam ipsam formulam non Sophocles quidem, verum Euripides active verbo enuntiavit, nec ratio est εὖ et καλῶς ita separare cum Elmsleio ad Med. 896., ut εὖ θέσθαι, sed καλῶς et θέσθαι et θεῖναι dicatur; recte igitur Matthiae ad Eur. Med. 914. adversatur, nec mutari eius loci scriptura potest. Ceterum de ea formula observarunt etiam Valck. ad Eur. Hipp. 708. Wyttenh. ad Plut. Praec. Sanit. tuend. p. 129, D. — τὰ πρὶν αὖ θέμενοι El. 1428 ch. τὸ νῦν παρεστὸς ρείκος εὖ θέσθαι χρέων Oed. R. 633. componere, finire. ἦν παρὸν θέσθαι καλῶς αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσοῇ φέρων Creus. VI. 1. Dubia sententia est inc. XXVIII. 1. ubi cum legatur καὶ θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβερνήτην, Brunckius κεὖ θέσθαι correxit, quod ferri non potest. — 3. τίθεσθαι frequens est in circumlocutione verbi efficienda, adhibito maxime substantivo. πρὸ τοῦ θανάτου τήρδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν Oed. R. 134. i. e. ἐπιστρέφεσθε. τῆς μὲν — ἐν θέλεις τάφον θοῦ 1448. i. q. θάπτει. θοῦ νῦν καθαυτὸν τῷδε δαιμόνων Oed. Col. 467, i. e. ἰλάσκον, quoniam καθαίρειν sic non dicitur. ἔθου φόνον 547. ch. i. e. ἐφόνευσας. εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον 1141. i. e. ἐμήκυνας μᾶλλον τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν Ant. 151 ch. i. e. ἐπιλάθεσθε. μεγάλην μὲν ἔμοι τοῦτων θέμενοι συγγνωμοσύνην Trach. 1255 an. i. e. συγγνώμης μεγάλως. ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήρδε Ai. 13. i. e. ἐσπούδασας περὶ τούτου. πρόνοιαν, ἦν ἔθου 532. Similiter sed non plane eodem modo dictum οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λῶβαν Trach. 993 m. i. e. ἐλωβήσω. Iure his formulis medium deponit Elmsl. ad Eur. Bacch. 720. Sed aliter dictum ὦν ἔθου καὶ πρᾶσιν inc. LXXXII. 2. 1., quod non recte ἐάνησαι et πέπρακας explicueris; est enim mercatum instituire. Omnia autem illa praeter λῶβην θέσθαι ad reflexivam significationem revocare licet. — Sed verbum etiam adiectivo addito τίθεσθαι circuitu quodam reddi videmus. οὐ μὲν σ' ἐνορχόν γ' ἀξιώ θέσθαι Phil. 800. iure iureiurando mihi obstringam; iure medium propter reciprocam vim verbi dictum. Aliter dictum, sed item cum circuitu σὲ θήσομαι τῷδ' αἵτιον Phil. 586. non reddam, id enim θήσω foret, sed dicam esse. — 4. Item significat cogitantem et iudicantem aliquo quasi loco censere et numerare, quanquam simili ratione active dici τιθέναι vidimus. ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα —; Phil. 449. ἐν παρέργῳ θοῦ με 471. Simile est πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερῇ ἔθου Phil. 864. i. q. ὀλιγόρησας πάντων τούτων.

Cf. Valck. Diatr. p. 8. — 5. Sed plane καταχρηστικῶς dictum pro activo ἐν τάφοις θέσθαι Oed. Col. 1412. τρέποδ' ἀμφέπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπὶ κείρον Ai. 1385 an.

Τιθνήσκειμαι curo. οὐ πότναι στυγὰ τιθνηροῦνται τέλη θνατοῖσιν Oed. Col. 1054. de administrandis initiis. τιθνήειν ex Sophoclis Niobe frustra vindicare studuit Lennep. ad Phalar. Epp. p. 19. (23 Līps.); refutavit hoc Valck. Ann. ad Phal. p. X. (XII L.).

Τιθῆννῃ nutrix. παῖς ἄτεγ ὡς φέλλας τιθῆννας Phil. 696 ch. Διώνυσος — θελαῖς ἀμφιπολῶν τιθῆννας Oed. Col. 686 ch. v. Reisig. Enarr. p. C. Valck. ep. ad Roev. Opusc. t. I. p. 394. — De accentu generis monuit Arcad. p. 111, 15.

Τίκτω. Non legitur nisi *activi* praesens imperfectum et aoristus, *medii* aoristus *generandi* significatione, a propria sibi suscipiendorum liberorum notione orta. ὃν (ἰὸν) τέκετο θάνατος, ἔτικε δ' αἰόλος δρύκων Trach. 831 ch. Iniuria in iunctis τίκτειν et τίκτεσθαι haeserunt interpretes, ut Lobeckius adeo ἔτρεφε δ' αἰόλος δρύκων coniecerit ad Ai. p. 327. — 1. Proprie significat *pario*, de matre. ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ El. 523. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν 760. οὐ δὴ μόνον τίκτουςιν αἱ θνητὰ θεοὺς inc. XCIX. 2 (778 D.). — τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων —; Oed. R. 1098 ch. ἔτικτε γάρ μ', ἔτικτεν Oed. Col. 986. τὴν δ' Ἰδυῖα πρὶν ποτε — τίκτειν Scyth. I. 3. (491 D.) lacunosa sententia. — οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται El. 761. Stob. Serm. LXXVI. 5. τέκει; ut Flor. I. Aug. b. Tricl. τέκοι, quod in Brunckii D. supra scriptum, male quidem, cum praesens προσγίγνεται non patiat. ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ Trach. 815., quod rationem monstrat participii substantivi modo dicti. τεκοῦσα τέλμων; Oed. R. 1175. ἔνθα — τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι 1250. τεκοῦσά με Oed. Col. 987. ἡ δ' ὡς ἱ τέκοι παῖδα Oenom. VII. (418 D.) v. l. — Hinc inprimis tritum ἡ τεκοῦσα matrem significans. εἰ τὰδ' ἡ τεκοῦσα πνύσεται El. 462. τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν 603. οἴκτερε τὴν τεκοῦσαν 1403. τίς ἡ τεκοῖσα; Trach. 310. δός μοι — εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν 1056. εἰ μὴ ἄνθρι ζῶσ' ἡ τεκοῦσα Oed. R. 985. τὴν τεκοῖσαν ἤρσεν 1497. Cf. Lobeck. ad Ai. 358. Erf. ad Ai. 351 (= 358). Matth. ad Eur. Alc. 167. Aliquando etiam ἡ τίκτουςα sic dicitur. τῆς δὲ τίκτουςς μέλειν El. 334. τὴν δὲ τίκτουςαν λίποι τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύς τεκνον παιδουργίαν Oed. R. 1247. Sed οἱ τεκόντες *parentes* sunt: v. Valck. ad Phoen. 34., nec is accentus mutari potuit, ut in multis participiis in appellativa degemerantibus fit: cf. Lob. ad Phryn. p. 322. τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἡδιστον βλέπειν Oed. R. 999. Habet versum Stob. Serm. LXXIX. 20. πτερεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος 1176. ubi quasi per incertum de vaticinio rumorem de parentibus di-

citur quod de *patre* solo praedictum fuerat. τοὺς τεκοῦσι γὰρ οὐδ' εἰ πορεύεσθαι, δὲ πόρου μήμην ἔχειν Oed. Col. 509. πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας Acris. V. 2. (62 D.) non puto *matrem* et *patrem*, sed *parentes* significare, addito ἐκ παραλλήλου simili vocabulo. At ὁ τεκὼν semel de *patre* dictum, ut tamen *parens* intelligatur universe. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον Oed. Col. 1110. — 3. Transfertur, ut Latinum *gigno*, ad res ab auctore aliquo vel causa repetendas. Propius absunt a propria dictione haec: ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλην ἃ νέορτος ἄδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν Trach. 889 ch. ὃν αἰόλα Νύξ ἐναριζομένη τέκεται κατενύζει τε — Ἄλιον αἰτῶ Trach. 95 ch. οὐδέ νιν (νόμους) θανάτῳ φίσις ἀνέρων ἔτεκεν Oed. R. 869 ch. At remotius haec: χάρις χάριν γὰρ ἔστιν ἡ τέκτουσ' ἀέ Αἰ. 518. Proferunt eam sententiam Thomas p. 913. Suidas v. χάρις et Phav. p. 1858, 55. Similibus illustrat Lobeckius. τέκεται γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκατά σχολή Iph. I. 1 (288 D.). τέκτουσι γὰρ τοι καὶ τόσους δυσθυμίαι Tyr. XII (584 D.). Et paulo aliter: σὴ δυσθύμῳ τέκτουσ' αἰεὶ ψυχῇ πολέμους El. 211 ch. αὐδῶ — μὴ τέκεται σ' ἄταν ἄταις 228 ch. — Reliquus unus locus est. σὺ δ' ἐμπολήσας ἡ τεκὼν αὐτῷ δίδως; Oed. R. 1025. Cum graviter asseverasset paulo ante nuntius, non esse ex se genitum Oedipum, sic potius dicendum fuit: *verene igitur tu non es pater meus?* Quare Hermannus recepit Foertschii emendationem Obs. crit. in Lysiae oratt. p. 12.: ἡ τυχὼν, apte comparantis v. 1039.

Τιμῶν honoro, colo. 1. Sic simpliciter. θεοὺς τιμῶντες Oed. Col. 278. οἱ τὰν Ἰππῶν τιμῶσιν Ἀθάναν 1073 ch. ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεοῦς; Ant. 288. εἰ τοὶ σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ 512. ὥς — τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρὶ 640. τὰ ἐκ πασῶν τιμᾷς ὑπερτάταν πόλεων 1124 ch. — καὶ τοὶ σ' ἐγὼ τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὐ Ant. 895. — τῷδε — τιμᾶν ἅπαντας οὐκ ἀνδρείας χρεῶν El. 971. — σοφός γ' ὁμοίως καὶ ἴσου τιμώμενος (ὁ μάντις) Oed. R. 563. ὃ γῆς μέγιστα — τιμώμενοι 1223. οὐ λόγοις τιμώμενα Oed. Col. 63. ὄλβον — μηδαμοῦ τιμώμενον Alet. VI. 2 (93 D.). τῷ καλῶς τιμωμένῳ inc. XX. 1 (675 D.). — ὅσοι περ πρώτοι καλοῦνται καὶ τετιμῆνται δοῦν Oed. Col. 1306. — τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης Oed. R. 1202 ch. ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται Ant. 210. — 2. Paulo minus vulgaria haec sunt. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῇ τιμᾷς χάριν; Ant. 510. cum quodam oxymoro: v. δυσσεβῆς. Significat impiam in Eteoclem esse Antigonom, quod eum non magis honoret, quam Polynicen. Intpp. plerique ἐκείνῳ de Eteocle dici non perspexerunt. — Longe aliter dicitur ὑμεῖς θ' εἰταῖροι ταῦτά τῇδε μοι τάδε τιμᾶτε Αἰ. 673. Recte explicueris πείθεσθε, ποιεῖτε, *mandata exsequimini*, ut scholiastae. Lobeckio decepto prava scriptura δυσσεβεῖ Ant. 510., magis placebat interpretari νέμειν, honoris causa tribuere.

Τιμή honos. τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νεύμειν Phil. 1051. ὡς αὐτίκ' Ἀργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξον ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν Oed. Col. 382. κοῦποτ' ἐκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων Ant. 208. οὐχ ἴδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχέιν; 695. quod praemium significans, quasi pretium, proxime a vetustissima vocabuli vi distat. τῆς σῆς οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν El. 256. γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχεις Eriph. VIII. 1. ὦ γλῶσσα Dindorf.; ἡ γλῶσσα et ἔχει Brunckius. Dindorfio correctionis ratio sic constat, ut priorem versum a mirante vel indignabundo pronuntiari, alterum responsum continere putemus. Brunckii correctio anacoluthon orationem efficit, nisi pro ὅπου scribatur ἐκεῖ. — κοῦδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανῆς Oed. R. 909. i. e. ἐμφανῶς τιμᾶται. Θεοὺς τιμαῖς σεβέξω Oed. Col. 1011. Sic Turnebus; libri omnes cum Aldo τιμάς videntur referre. τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν Ant. 741. τῷ τεθνηκότι τιμάς προσάπτειν El. 348. καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπέλκει Ai. 655. i. e. τοῖς τιμωμένοις, s. τοῖς τιμῆς ἀξιωμαίοις. τοῖς φίλοις τιμάς νέμειν 1330. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὐρύσκει φίλους, αὐτοῖς δὲ τιμάς Aload. XI. 2 (109 D.). γένοιτο κἄν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνὴρ inc. LVIII. 3 (718 D.).

Τίμιος honoratus. εἰ γὰρ αἱ τοιαύδε πράξεις τίμιαι Oed. R. 895 ch. γενεῖ τίμιος (ἡ Δανάη) Ant. 939 ch. — ἐμοὶ δὲ — οὐδὲν κτήμα τιμώτερον 698. — ὃ μέγιστος Παλλάδος καλούμεναι πασῶν Ἀθῆναι τιμωτάτη πόλις Oed. Col. 108.

Τιμωρέω. Activa forma et media usu apud Sophoclem confunduntur. Cum enim illa legitimam vim illam habeat, ut sit *adesse alicui*, maxime vindicem, quo sensu legitur γῇ τῇδε τιμωροῦνται τᾷ Θεῷ θ' ἅμα Oed. R. 136., eodem modo dici mediam reperiis El. 341.: ἐμοὶ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης et 391.: πεσοῦμεθ', εἰ χρ'· πατρὶ τιμωροίμενοι. Medium contra cum suam ditionem ulciscendi se poena alicui infligenda habeat, quemadmodum recte dicitur τῷ δὲ σύμπαντι στρατιῷ λέξω τάδ' ἐλθὼν, ὅς σε τιμωρήσεται Phil. 1242., in eam activum invasit. τοὺς αὐτοκτενὰς χειρὶ τιμωρεῖν τινός Oed. R. 107., et de interfectore et sicario τάχ' ἂν καὶ ἂν τοιαύτη χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι 140. (sc. ὁ κτανὼν Λάϊον).

Τιμωρὸς vindex. πατρὶ τιμωρὸν φόνου El. 14. σὲ πατρὸς ἦξεν ζῶντα τιμωρὸν ποτε 801. ὡς φανόμενος τιμωρὸς αὐτός 1145. Cum eleganti metonymia eo, quod vindicis est, ad vindictam traducto: ἐχρῆν — τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τοὺς δὲ τὴν ἐναντίαν δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῇ τέλει Alet. VII. 9 (94 D.).

Τινάκτωρ concutiens. Ποσειδάωνα τινάκτωρα γαλας Trach. 501 ch.

Τινάσσω quatlo. τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσω καὶς Διός Trach. 510 ch.

— *Τίτω* (50). Ex utroque genere verbi, activo et medio, non legitur quidquam praeter *practens* fut. et horientem. In Activi sua significatio constat persolvendi s. petulendi, cum univérse, velut de beneficio, quod cum tributo confertur, ἐκείνης διακόμενῃ ἀρχιμέρος γῆ τῆδε καὶ μοι θασιμὸν οὐ σμικρὸν τίωσι Oed. Col. 541. q. tum de rependendo et bono et malo. Illud unum exemplum habet εὐ παύειν, παθόντα δ' οὐκ ἐκλύτισταί τῶν Oed. Col. 1205. Longe copiatius est de malo, et pōēn persolvenda et patienda vindictae, φόνοι φόνοι δὲ ῥύσιον τίωσι Phil. 941. v. ῥόσιος. οὐ μὴν γ' ἴσῃ τιταί Oed. R. 810. οὐδὲ μοι τιδὸς τίωσι ῥηχτάς ὡς προῖα θῆ τὸ τίειν Oed. Col. 1229. ch. v. Herm. κείνος δὲ τίωσι ὅρθε καὶ ἀλὴν δέκῃ Ai. 113. ἴδοι τοι τίουσά γ' ἄλλαν δέκῃ EL 290. τοὺς δ' ὄντας εὐλόως — δέκῃ κακῶν τιμωρὶν ἐπαυτῇ τίειν Aist. VII. 9 (94 D.). — 2. Medium est vindicta afficere, ἰδεῖσθαι, et de hominibus et de scel- lera dictum, τίσασθε, τίσασθ' ἄλλὰ καὶ χρόνον πᾶσι θυμῶν τῶν αἰτόντων Phil. 1030. πόνερα πυθάνοι ἄν, ἀπατήρια, ὃ κλέων, ἢ τίνοί τιν ἐθὶ αἰώς Oed. Col. 998. τὸν αἰτίον τίνοί τιν 1006. ὡς αὖ πόλεμος δέκῃ τίσαντ' Ἐμνός τε Trach. 806. οἶν καὶ ζῶν πακοὺς γ' καὶ θανάτ' ἔτιοι μῆ 1101. — ἐνυχλοῖς μαχναῖς τίλυντο λάβαν Ai. 181. ch. τίλυνθε πᾶ τρὸς φόνον ἡμετέρου EL 116. τίσασθε omittit Suidas v. Περασφόνῃ.

Τίρυνθος Tirythius. Τίρυνθίαν πρὸς αὐτὴν Trach. 269.

Τίρως urbs. ἐπαντίε Τίρυνθι Trach. 1142.

Τίς pronomen interrogativum qui et quis significans.

I. In questione directa L. substantivus et adiectivus dictum. ἴδιον. sing. τίς-σε — προκίχας, τίς προσήγαγεν χρεῖας, τίς ὁμή; τίς ἀνθρώπων ὃ φιλλετατος; Phil. 236. τίς ὃ κύθος αὐτοὺς ἔκτε —; 599. τίς ἐξήρ; 964. τίς ὡς ἐν αὐτοῖς τρέφεται —; 1146 m. ἢ δ' ἐμαρτύει τίς ἦν; 1209. τίς ἔσται μ' ὀδυκωλύσω τάδε 1226. τίς αὖ παρ' ἑντροῖς θόρυβος ἵσταται βαῖς; 1247. τίς ὃ πρόπος τῆς συμφορᾶς; Oed. R. 99. τίς ποτε ἔβας —; 151. ch. τίς φῆρ' ὡς ἄν ὀργίζοντο —; 339. τίς δὲ μ' ἐκφύει βροτῶν; 437. τίς, ὅντιν ἂ θεοπέπταια δειλὰς εἶπε σπέρτα ἀρρητ' ἀρρητων τελευαστά —; 463. ch. καὶ τίς ἦρ' λόγος; 684 m. καὶ τίς χρόνος τοῖς ἐσὶν οὐτέτηλινάως; 735. τίς ἦν ποτὶ ὃ λῆτας; 754. τίς τοῦδε γ' ἀνδρὸς ἐσται ἀδελφεός; τίς ἐχθροῦσθ' ἄλλον ὡς γένοντ' ἀνὴρ; 815. 816. τίς ποθ' ἢ προσθυμῆ; 838. τίς — ἀνὴρ Θεῶν βέλῃ φηγὰς ἀνάντων; 893. ch. αὐτός δὲ τίς ποτ' ἄστυ; 954. τίς ὡς ὅντιν εἶπε; 1006. de elliptico illo genere dicendi v. αἰεὶ. τίς αἰ, τέκων, τίς σ' ἔτι κτε —; 1098. ch. τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον θᾶς εἰδαιμονίας φέρει —; 1189. τίς ἀδελφεός; 1204. ch. τίς ὡς ἐν αὐτοῖς, τίς ἐν ἄγροῖς πόσις ἔδωκε —; 1205. ch. τίς-σε — προσέβη μανίας, τίς ὃ παθὴός — δαίμων —; 1299. an. τίς σ' ἐπῆρε δαίμωνων; 1328. τίς μοι φανέται πλοῦτος ἐνδοξός; —; 1420. τίς

ἐν βροτοῖσιν ὠλβισθη ποτὶ, XXIV. 1 (679 D.). τὰ ἀρτὰ κούρις ἢ τις
 ἡμερος τοῦδε ξυνήψατο LIII. 1 (710 D.). τὺ χάρις EVIII. 7, 2 (718 D.).
 τὺ ποτ' ἐν δόμοις βοή; CV. 26 (819 D.). τὺ οὐτός; Oed. R. 1041.
 Oed. Col. 1254. — τὺ κέρδος δέ μοι τὺ τοῦτον εἰς Τρόλαν μολεῖν
 Phil. 112. τὺ τοῦθ'; δ' μὴ νέως γε τῆς ἐμῆς ἐνι; 644. τὺ δ' ἔστιν οὕτω
 ποχμὸν ἐξέλφης —; 741. τὺ σοι; 743. τὺ ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἡμῶν
 ἔσται; 1078 m. τὺ γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίης ἀπατώμενον; El. 164 m.
 καὶ τὺ μέτρον κακότητος ἔφν —; 229 m. τὺ μοι κέρδος γένειτ' ἄν —; 352.
 τὺ δεινόν; Trach. 459. non opus enim adverbii scenti modo dictum pu-
 tari. τὺ δ' ἐστὶ χρεῖας τῆςδ' ὑπεσπανισμένον; Ai. 727. τὺ δ' ἐστ' ἐκείνης
 ὑμῖν εἰς φόβον φέρον; Oed. R. 991. τὺ γὰρ κακῶν ἄπεισι; 1496. τὺ δ'
 ἔστι τοῦτο; Oed. Col. 46. τὺ ποτ' αὐτίκα κύφου; 225 m. τὺ δὴτα δόξης
 — ὠφέλημα γίγνεται; 259. τὺ δὲ τεθίσπισται; 389. τὺ δ' ἔστιν — κιν-
 ῶν; 726. τὺ τοῦργον; 891. τὺ δ' ἔστι σοι; 1171. τὺ σοι — κέρδος
 ἔρχεται; 1422. τὺ δ' ἐστὶ τάξιμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς; 1459. τὺ δ' ἐστὶν —
 νέοντον αὖ; 1503. τὺ γὰρ γένου' ἄν ἕλκος μεῖζον, ἢ φλόος κακός; Ant.
 647. τὺ γὰρ — ἀγαλμα μεῖζον, ἢ τὺ πρὸς παίδων παῖρ'; 699. τὺ δ'
 ἔστιν — νέον; 978. τὺ δ' ἔστιν αὖ κύκλιον ἐκ κακῶν εἶ; 1266. τὺ δ'
 ἔσται; El. 909. 1101. 1228. Trach. 338. 662. 735. Ai. 881 ch. 1297. Phil.
 723. 884. Oed. R. 319. 938, 1144. Oed. Col. 312. 1156. 1674 m. Ant.
 20. 237. 383. 984. τὺ τόδε xtra adverbiascentem rationem non dicitur,
 verum τὺ τοῦτο; Oed. Col. 514 m. 548 m. 552 m. — *Gentili ubi usita-
 tiorem formam τοῦ in ὃ ἢ τό tractando memoravimus; relinquantur al-
 terius pauca exempla.* τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσασα El. 871.
 τίνος ποτ' ἔστιν ἢ ἐνὶ βροτῶν; Trach. 309. τίνος βόη πάραυτος ἐξέβη
 τῶσους; Ai. 876. τίνος πότ' ἀρ' ἔρξε χρεῖς θύραδός; 889. τίνος χάριν
 τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον; 1028. τίνος γὰρ ὥδε τὸν μέγαν χόλον καὶ αὐ-
 τὸν ἐγκαλὼν ἐγγλύθας; Phil. 327. τίνος δ' Αἰρεῖται τόδ' ἄγαν —
 ἐπεστρέφοιτο πράγματος χάριν; 594. τίνος φώνημα; 1279. παρὰ τίνος
 δ' ἀφιγμένος; Oed. R. 935. τίνος πολιτῶν τῶνδε κακὰ πολὺς στέγης;
 1166. ἐκ τίνος φόβου ποτὶ — μ' — ἔρχεαι; 891. τίνος; 1725 m. τίνος
 χρεῖας —; 1752 an. τίνος νόμου δὲ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω; Ant. 899. —
Dati ubi item plura exempla alterius formae sunt, nec huius loci. τίνι
 σιόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; Phil. 243. τίνι τρόπῳ καθέσεται; Oed. R.
 10. τίνι γὰρ ποτ' ἄν — πρόσφορον ἀκούσσαιμ' ἑλπός; τίνι φρονοῦντι καθῆται;
 El. 219—221 m. ἐν τίνι τοῦτ' ἐβλαστ' ἀνθρώπων; 231 m. τίνι τρόπῳ
 θανέιν σφε φῆς; 875. — *Accusativus.* ὡς τίνι δὴ ὅδεξ παλάμην ποιεῖ;
 Phil. 1191 ch. τίν' ἐρηκας λόγον; 1221. τίν' ἡμῖν ἦκεῖς τοῦ φόβου φη-
 μῃν φέρον; Oed. R. 86. ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνι; 1124. τίν'
 ἄν σοῦ πατρὸς ἐκλυθοίμαν; Oed. Col. 205 ch. τίν' ἦκεῖς μῦθον — πατρὸς

φέρουσα; 358. *τὴν αἰδῶν βύμμαχον*; Ant. 914. *τίνα νοῦν ἔσχεις*; 1213. *τίνα θροεῖς λόγον*; 1273 m. *τίνα λέγεις νέον μοι λόγον*; 1275 m. *τὴν αἰεὶ τάκεις ᾧδε* — *αἰμωγῶν*; El. 121 m. *τὴν αὖ σὺ τήνδε* — *φωνεῖς φάτιν*; 320. *τίνα — τόνδ' ἐπηράσω λόγον*; 380. *τὴν — ἰδοῦσα πλοῖτιν — θάλλει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρὶ*; 875. *εἰς τὴν ἐλπίδων βλέψας* ἔτ' ὀρθήν; 946. *τίνα φοβεῖ*; *τὴν ἄγνοεῖς*; 1467. *τὴν εἶπας — τόνδε μοι λόγον*; Trach. 183. *τὴν εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόσπεγον*; 375. *πρὸς τὴν ἐννέπειν δοκεῖς*; 401. *τὴν ἐξηγάγας — λόγον*; 738. *τὴν οὐ παλαῖονα* — *ἐκβάλλει Θεῶν*; inc. XXIII. 13 (678 D.). — *τί μοι ἦ νέον ἦ — πάλιν ἐξανύσεις χρέος* Oed. R. 155 ch. *τί δῆτα χρηΐεις*; 622. Oed. Col. 649. *τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω*; 651. *τί μέλλεις κομίζων* — *ἔσω*; 678 ch. *τί μου δρᾶσαι βεβουλεῦσαι πέρι*; 738. *ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι*; 766. *τί μοι λέγει*; 954. *τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἀνθρώπος* —; 977. *ὠδοιπόροις δὲ πρὸς τί τοὺςδε τοὺς τόπους*; 1027. *τί δ' ἄλγος ἔσονται — με λαμβάνεις*; 1031. *τί τοῦτ' ὀγκᾶιον ἐννέσεις κακόν*; 1033. *τί χρημὶ δρῶντα*; 1129. *πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς*; 1144. *τί δ' — ἁμαρτάνω*; 1149. *τί προς- χρηΐζων μαθεῖν*; 1155. *ὥς πρὸς τί χρεῖας*; 1174. *τί γῆς*; 1233. *τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτόν* — *ἢ προσήγορον ἔτ' ἔστ' ἀκούειν* —; 1337 m., de quibus recte intelligendis v. Herm. *τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος*; 1419. *ὥς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτίσων μοι τῶν*; Oed. Col. 71. *τί τόδ' ἀπεννέπεις* —; 209 ch. *τί γερῶνω*; 213 m. *τί πάθω* —; 216 m. *τί λέξω*; 311. *τί φῶ*; 316. *ὅπως τί δράσῃ* 399. *ἀλλ' ἐς τί*; 528 ch., de quibus verbis recte supplendis (possunt autem varie) v. Herm. *τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν*; 548 m. *τί γὰρ πὸ μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπον νοοεῖς*; 604. *τί δράσετε*; 826. *ἀλλ' ἐς τί τρέφει*; 864. *τί δῆτ' ἀφανφῶ φωτὶ προστάσεις ποιεῖν*; 1022. *καίτοι τί φωνῶ*; 1134. *τί προσχρηζόμενα τῷ θακῆματι*; 1162. *τί μὲν ἀφίσει τέλος*; 1467 ch. *τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστόν ἐμφῆναι φρενὶ*; 1485. *ὥς τί ῥέξομεν*; 1722. *τί δῆδ' ὑπερνοεῖς*; 1738 m. *τί τοῦτ' αὖ φασὶ — κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρετίως*; Ant. 7. *τί δὲ — λόουσ' ἂν ἦ φαπτούσα προσθελεμὴν πλέον*; 39. *τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφειλοίμ' ἰγῶ* 548. *τί τόνδ' ἂν εἰποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόρους γῆσαι* —; 642. *τί χρημα*; 1036. *τί δῆτα χρὴ δρᾶν*; 1086. *τί δ' αὖ τὸδ' ἄχθος βασιλείων* — *ῥεῖς φέρων*; 1157. *ὅπως πάθῃς τί χρημα*; El. 382. *τί ταῦτα, πότερον εὐτυχεῖ λέγω, ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ*; 756. *quo nomine compellem?* *ἐς τί μοι βλέψασα* —; 875. *τί γὰρ κελεύεις*; 930. *τί δ' ἐξερευνηῖς, καὶ τί βουληθεῖς πάρε*; 1089. *τί λέξω*; 1165. *τί δ' ἔσχεις ἄλγος*; *πρὸς τί τοῦτ'*, *εἰπὼν κυρεῖς*; 1167. *τί δῆ ποτ' — ἐπισκοπῶν στένεις*; 1175. *τί δρῶσα*; 1186. 1250. *τί μὴ ποιήσω*; 1268. *τί νῦν πρᾶσσουσιν*; 1391. *οὐ δ' ἐκτός ἤξας πρὸς τί*; 1394. *τί λείψω*; 1467. *τί γὰρ — κέρδος φέροι*; 1477. *τί δ' ἂν με καὶ κρήναις*; Trach. 313. *τί χρὴ — μολόντα μ' Ἑρα-*

κλεί λέγειν; 392. οὐ δ' εἰς τί δὴ με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις 462. πρὸς τί δ' ἰσοπορεῖς; 417. τί δὴτ' ἂν ἄλλο γ' ἐντέποις; 627. τί δέ — καὶνὸν ποιηθὲν λέγεις; 870. τί πάθω; τί δέ μετσομαι; 969 m. ὡς πρὸς τί πῶστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; 1172. ἢ μὴν τί δράσιν; 1176. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα; Ai. 40. τί μὴ γένηται; 77. πρὶν ἂν ἐκδράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλεον; 107. τί δὴτα — ἐργάσῃ; 109. τί χρῆται δρᾶς; 281. τί ποτε μενοῦν 384. καὶ νῦν τί χρῆ δρᾶν; 452. τί γὰρ — ἡμέτερά τέρεπιν ἔχει —; 470. ἢ τί μοι λέγεις; 528. τί δὴτ' ἂν — ὠφελούμῃ σε; 533. τί ποτε δραστεῖς φρενί; 582. τί δ' εἰδώς —; 734. οὗτος τί κρύψει; 991. τί γὰρ σ' ἔδρασαν; 1304. τί ποτε ποιήσεις; 1335. τί δὴτ' ἀνάγας; Phil. 54. τί οὖν μ' ἀνάγας ἄλλο πλην ψευδῆ λέγειν; 106. τί χρῆ, τί χρῆ με — στείγειν — πρὸς ἀνδρ' ὑπόπτευν; 135 ch. τί δὴτα δεῖ στυπεῖν; 426. τί φησὶν; 574. τί γὰρ ἐπ' ἄλλ' ἐρῶς λαβεῖν; 647. τί ποτε πέπονθα; 730. τί δὴτα δρᾶσω; 747. τί παραφρονεῖς αὐ; 804. πρὸς τί μενοῖμεν πρῶσιν; 825 ch. τί δὴτα δρῶμ' ἐγώ —; 883. τί ποτε λέγεις; 902. τί εἶπας; 905. τί με νοεῖς δρᾶσαι ποτέ; 906. τί με — δέδρακας; 911. τί δ' ἐργαστέεις; 989. τί μ' εἰργασαι; 1157 m. τί τοῦτ' ἔλκεας; 1158 ch. τί θραεῖς; 1170 ch. τί σ' ἐπ' ἐν βίῳ τεύξω; 1173 m. τί φέξαντες ἄλλο — κάτω γνῶμι τῶν πάρος —; 1186 ch. τί χρῆμα δράσεις; 1225. τί λέξεις; 1227. τί με, τί δὴτ' ἔχεις ἄνω —; 1332. τί φῆς ποτέ; 1366. τί δὴτ' ἂν ἡμεῖς δρῶμεν —; 1379. τί τοῦδε χάριμα μεῖζον ἂν λάβοι —; Tyrph. I. 1 (563 D.). *Exempla τί γάρ, τί δέ, τί δὴτα in tenore sententiae perpetuae exhibentia in prioribus una apposimus. Aliquando eae formulae separatim ponuntur, ut ellipseos quodam genere ad priora recurratur adsumenda, certe τί γάρ; Phil. 1391. sc. ποιήσω. Oed. Col. 544 ch. sc. ἄλλο ἐποίησας s. σοὶ γέγονε, plane ut 547. 551. sc. ἔχει. — Adde τί δρᾶς; Phil. 962. Ai. 74. Oed. R. 1668. Oed. Col. 833. 838. τί δρᾶμεν; Phil. 951. 962. τί δρᾶσω; Ai. 796. 903. 1003. Phil. 896. 957. 1052. 1334. Oed. Col. 1256. τί φῆς; Phil. 793. 794. 939. 1221. 1226. Bl. 309. 685. 845 ch. Trach. 348. Ai. 778. 781. Oed. R. 330. 655. 957. Oed. Col. 1101. Ant. 248. 1275. τί φωνεῖς; El. 1341. Trach. 889. τί χρῆ ποιεῖν; Trach. 384. 389. 595. Phil. 937. — Longe rarior pluralis numerus. Nominativus legitur his locis. αὐτοὶ δέ — τοῦ πότ' εἰσὶ καὶ τίνες; Trach. 241. τίνες νόσοι —; 878 ch. τίνες πότ' εἰς γῆν — κατέσχετε; Phil. 220. ἢ τίνες λόγοι; El. 1335. — Genitivus: τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσσις ἀρνησάτοισι πέπτωκα —; El. 1468. τίνων ἀνδρῶν πόλιν; Oed. Col. 2. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν ἐθέλαμεν κλύων; 41. — Dativus: χώρους μάλιστα πρὸς τίς ξύναυλος ὄν; Oed. R. 1126. — Accusativus: τίνας πόθ' ἔδρας τάδ' ἐλαὶ θαλάσσει; Oed. R. 2. τίνας χώρους ἀφίγημαθα; Oed. Col. 1. τίν' εἶπας; Trach. 1193. Haec membr. Hart*

πρὸς γ' ἂν ἐκείνῃ τε δρᾷ Oed. Col. 48. ποῦτε ἔχωσι τε φῶ 318. τε γὰρ δρᾷν ἐν τόχῃ βασιλευσάν. El. 16. ἔγνωτε τί σοι χρεὼν ἀποδρᾷν Phil. 143. ch. ὡς μέθῃ τί μοι καύταρον βασιλευμὶ ἀπὸ Ἀργείων ἔχῃ 555. οὐκ οἶδά πε τί φησὶ 576. ὅρα τί ποτὶς 585. Semel pronomen ita dictum reperio. ἔως ἂν ἐκμάθῃ πῶς λόγους ἐρῶναι Oed. Col. 115. Item cum cum ὅτι coniunctum astat. ὡς πῦθαι δ' ὅτι δρᾷν ἢ σὺ φησὶν ἐγὼ δὲ βασιλευμὴν πόλιν Oed. R. 72. His adde duo exempla, quae Hermannus mutanda distinctione huc fecit adnumerari. ὥστε μὲν ὠδύειν, τίς γῆς Ai. 781. Mala quidem libet τί γὰρ a prioribus plane sciuntur. Affert et Eust. p. 842. 48. τί δ' ἔχας ἄλλος; πρὸς τί τοῦτ' (ἀπὸ) κρητὶ; El. 1167. Olim post; ἄλλος; signo interrogandi distinguebatur.

III. De proprietate sermonis in hoc pronomine

1. primum notabile, quod cum breviloquentia dicitur, duobus sententiis contractis in unum. τίνες ποτὶ εἰς γῆν τήνδε ναυτῶν πλάτῃ κατέχευε Phil. 220. i. q. τίνες ἵστε, οὗτινες κατέχευε. τίς ὁ πόθος αὐτοῦς ἵκτε; 597. τί τοῦτ' ἐλέας; 1158 ch. τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐνέπεις κακόν; Oed. R. 1033. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομα ἂν εὐξαίμην κλύων; Oed. Col. 41. i. e. τίνες εἰσὶν, ὧν τὸ σεμνὸν ὄνομα κλύων εὐξαίμην. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; 68. τίς ὁ πολύπονος ἄγει; 205 ch. τί τοῦτο; 514 m. sc. ἐρᾷς πυνθέσθαι. τί γάρ τὸ μῆζον ἢ κατ' ἀνδρῶπον νοαίς; 604. τί δ' ἂν θείοις τὸ πιστὸν ἐμφύει φρενὶ; 1485. τί τὸδ' ἐπέληξας; 1727 m. τί τὸδε μὲν αὐθις; 1728 m. τίς εἶπας — τόνδε μοι λόγον; Trach. 184. τίς, ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον; El. 380.

2. Similis plane ratio est duarum interrogationum more inprimis Graeco una coniunctarum. ὅπως πάθης τί χρεῖμα; El. 382. ὅπως τί δρᾷς; Oed. Col. 399. ὡς πρὸς τί χρεῖας; Oed. R. 1174. ὡς πρὸς τί λείων ἢ καταρτίων μολεῖν; Oed. Col. 71. ὡς τί βέβομεν; 1722 m. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Trach. 1172. — τίς πόθεν μολῶν σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών; Trach. 420.

3. Deinde τίς aliquando ita superis, ut accuratius perconstantia vocis provinciam suscipiat. καὶ τίς πρῶτος τοῖσδ' ἔστιν ἀντιπαύσθαι; Oed. R. 735. i. q. πρῶτος. Vide Valck. ad fragm. Callim. p. 23. Contra plane incertae coniecturae capiendae, aliquando constituntur. τί με κατὰ νόμον ποτὶ διμυπολὴ λόγῳ πρὸς σ' ὁ ναυβάτης; Phil. 574. Videtur enim κατὰ forte explicandum esse.

4. Deinde interdum, ut τῶς, πόνε, πόλεος et similia optandi sententiam proponit, utinam aliquis significans. Cf. Schaefer. ad Oed. Col. 1100. Markland. ad Eur. Suppl. 796. Matth. ad Alcest. 218. τίς ἂν σέθεν σπε πόνε; ἀγρίου ἀνδρὸς ἰδεῖν δαίτη; Oed. Col. 1102. τίς ἂν δῖπᾷ μοι;

τῆς ἐν φιλοπόνοῦ ἀλλοδαῦν ἔχον ἄνθρωπος ἄγχις τοῦ τῶν ὠιδόντων ἀνδρός. Ai. 866 ch. legere ha. ab. et. 866 et ha. antiquibus omnino illi de 866. In particulari de notavimus de de interrogandi pronomini adeo constanter addito, ut si quando omisso eo hiatus nascatur, is librariorum imperitiæ tribuendus videri possit aut fortuitis erroribus. Ea Porsoni sententia fuit ad Phoen. 892. Certe τὶ οὐ non plus bis legitur apud Sophoclem, Phil. 160. Ai. 866, ceterorum tragicorum exempla Martinius collegit l. c. τὶ 86 τὶ bis, Phil. 723. 743, ut tamen hoc altero loco cod. optimorum unus Flor. T. et δ' ἔστιν exhibeat, quod in v. δ' εἰ adnotare neglexi. Praeterea ferebatur τὶ εἰπας Phil. 905. Trach. 1193. Priore loco γ cod. Brunckii B. inserit, μ Valckenarius et Porsonus. De alterius scriptura τὶ, τὸς, τὶ μ, qd Hermannus dedit, τὶ iam monitum.

IV. De quorundam locorum scriptura singulatim dicendum. Phil. 817. Libri pterique τὶ δ' ὁ ἄλκων πορνείας contra legem versus. δὴ Harl. omittit. Triclinius et codd. Vat. et B. de inserit, de omittit, ieiune admodum. Hermannus et τὶ δὴ correxit. Flor. 1. Laur. a. et δὴ habent. Oed. Col. 66. Elmsleius dedit ἄγχις τὶς ἀδριανός, quod etiam codd. quondam referre aut; refutat Hermannus, et sane clarum est imperium regale populari opponi. Oed. Col. 1746 m. libri ἡλῶν γὰρ ἐς τὶ με δαίμων τὶ δὲ γ' ἡλῶν, syllabis antistrophici versus non aequatis. Brunckius τὶ τὶς ἡμῶν, Elmsleius τὶς ἐδὲ δὴ με, melius Herm. τὶς τὶς τὶς μ. Ant. 1313. Aldus τὶ γῆν πρῶτον, et codd. omnes videntur in ea scriptura conspirare. Sensus perspicue postulat τὶ. De loco Trach. 877. 878. varie coniectare licet; τὶς ibi delevit Hermannus, vel τὶς, non τὶς sensus videtur postulare. In Synd. V. 3 (150 D.) cum Bergkio scribendum videri τὶς, et τὶς οὐ πρῶτον, δὲ εὐνοῦν, pro τὶς et τὶς εὐνοῦν, significavimus v. v. Relinquitur illud multis modis memorabile τὶς γῆν, Sic enim Hermannus scripsit Oed. R. 1471, cum libri τὶς γῆν referant. Id cum λέγω τὶ v. 1475. coniungendum affirmat vertendamque fallere an recte auguror. Nec placet autem τὶ inclinatum a principio poni, quod eiusmodi exemplis, qualia sunt τὶς vulgo ab initio sermonis poni solitum, cum quidam significat, defendi non potest, nec recepta scriptura mutari debuit. Cum vehementer desiderasset filias Oedipus sibi amplectendas dari, fientes venire sentiens mirabundus ait τὶς γῆν, non ecquid dico, sed quid dico? Incertus haec dicit, cum paulo confirmatiore animo atq; coepit, λέγω τὶ dicit. Eadem mirationis significatio in τὶς γῆν inest Trach. 862 ch. Prudenter fecit Hermannus, quod τὶς γῆν Oed. Col. 316. non mutavit; lacunam autem consuetudine necessarium non est. Illud τὶς γῆν neminem praeterea patrum nactum est nisi Boeckhium Expl. Pind. Pjth. IX. p. 329; idem

βλέβην προσθῆ Cregus. VI. 2 (321 D.). οὐκ — τις ἄν πέλασιν Niptr. I. 2
 (401 D.). κλέπτω ὅταν τις — ἐφενρεθῇ inc. XVI. 1 (669 D.). ἡνίκά ἄν
 τις ἐσθλὸς ἦν αἰνῶ ξημειδῇ 2, 1. ἦν τις ἀρχηται καλῶς LVIII. 1, 1
 (715 D.). ὅταν τις ᾄδῃ CV. 69 (858 D.). — neutr. τι. εἰ τι σοι κατ'
 οἰκόν ἐστι προσφιλές Phil. 467. εἰ τι σέβει ξένον 1148 ch. πρὸς δίκας τι
 Oed. Col. 551. m. τι θέσφατον 973. εἰ γὰρ τι πιστόν ἐστιν 1333. —
 gen. Formas. του exempla in ὅ ἢ τό recensuimus, pauca productionis
 relinquuntur. προσπόλων τινός El. 78. ἄλλο τινός Ai. 483. non potest
 enim priorum πατρός adsumi. καὶ τινος κήδεϊ πάρος Phil. 617. εἰ ἄλλον
 τινός Oed. R. 1162. ἢ π. οἰωνῶν τινος Ant. 694. τινός masc. Oed. Col.
 1619. El. 285. — Dativi formam. τῷ ὅ ἢ τό posuimus. τιῷ Ai.
 438. 490. 1117. Phil. 369. ἀσθρόων τιῷ Oed. Col. 1519. Ant. 650. —
 Accus. τινά, ἐπακτιζέωιν σινά Phil. 1304. προσφονεῖν τινά Oed. R. 238.
 818. πέμψασθαι τινά Oed. R. 556. εἰ τιν' ἄν δοκίμῃ ἐλέσθαι 584. πέμ-
 ψον τινά 860. δηλοῦν τινά (βοῶ) 1287. νῦν τίς ἤκειν λόγος Oed. Col.
 132 an ἄγειν τινά 937. κοῦσαι τινά Ant. 28. 204. οἰεῖ τινά 747. προσ-
 θῆναι τινά El. 921. πέμπεις τινά Trach. 55. ὅρα ἀν' ἧδ' — ποδῶν
 κλοπῇν ἀρῆσθαι Ai. 241 ch. μὴ χάρειν τινά 773. εἰ τινά δύναμει εὐ-
 ρεῖν Camio. I. 1 (299 D.). — τι. εἰ τι χρηΐεις Phil. 49. ὅταν τι θρῆς
 111. ἐάν μοι τοῦ χρόκου δοκῇ τι κατασχελάειν 126. εἴπερ καὶ γὰρ τι
 φρονῶ 192 an. καθεῖ τι — διακοιῦσθαι 286. ἴδει τι καὶ ποτόν λαβεῖν
 292. εἰ τι σέβει ξένον 1148 ch. εἴ πε νῦν ἄφῃ Oed. R. 198 ch. ἐμνήσας
 οὖν ἐμοῦ τι 564. χρηστὴ τι βουλευσάντα 606. εἰ σε τι δέδοκα 644. εἰ δ'
 οὖν τι κίχτεράποιο 851. ὅπως — εὐ πράξαμῃ τι 1006. εἰ χρηΐ τι κάμῃ
 — σταθμᾶσθαι 1110. ἀνειδιῶν τι 1423. πειθοῦ τί μοι 1434. τι πράσσει-
 τον Oed. Col. 501. θρῶν τι 736. τάχ' ἄν τι μνηλούσιν 969. i. e. μὴδ' ἄν
 τινά ἔχουσιν. προμνήται τί μοι γνώμα 1077 ch. τελεί Ζεὺς τι κατ' ἄμαρ
 1081 ch. ὃν γ' ἐγὼ ψέξαμῃ τι 1174. φώνησεν τι 1274. ἱκετεύω σε πει-
 σθῆναι τί μοι 1416. εἰ τι μοῖρα μὴ κυχάμῃ 1451 ch. ἔχεις τι Ant. 9.
 ἀπείρ τι θώσας 315. βούλει λέγειν τι 753. cf. λέγω τι Oed. R. 1475. τῶν
 προκειμένων τι χρηΐ πράσσειν 1315. Adus τί, et sic etiam Laur. a., ut
 videtur, sed minus apte. εἰ πῖ σοι πρὸς κερδὸν ἐννέπην δοκῶ Trach. 59.
 μύθοις γ' εἰ τι πιστεύειν χρεῶν 67. ὥς τι δρᾶσων εἰρε 159. ἄπως —
 πρὸς σοῦ τι κερδάνομι 190. εἰ τι καὶ φέρεις 227. εἰ τι δρᾶσεις 394. εἰ
 τι χρηΐεις ἱστορεῖν 396. εἰ τι χρηΐεις 415. εἰ μὴ τι λέξεις παιδί τῷ σαυτοῦ
 729. καὶ τι κινῆσαι στέγη 864. χρεῖα σηματοῦσά τι 867. εἴ τι χρηΐ —
 πράσσειν 1145. εἰ δύνασθαι τι (ἀρῆγειν) Ai. 322. εἴπερ τι Κάλχας εὐ
 φραγῶν μακροχρόνιος 733. δρᾶν τι El. 297. 328. δοκοῦσά τι φρονεῖν 1044.
 Μύρου γ' ἐπιστρέφου τι Capt. VIII. 17 (157 D.). εἰ τι χρηΐ θροτὸν λέγειν
 Lac. II. 1 (337 D.). — Pluralis nominativus, εἰ τινες βουλευουσιν El.

638. ἡ γὰρ τινες νύκτον τοὺςδε τοὺς τόπους; Oed. Col. 64. — Ceteri casus sic nude non dicuntur.

2. Substantivè dictum τις cum adiectivo, pronomine, participio iunctum. nom. τις — Αἰδῶ παρακείμενος Phil. 849 ch. ἄσημός οὐδ' ἔστις τις ἦν Ant. 252. τις ἄλλος Ai. 439. Oed. R. 1118. Oed. Col. 437. 489. κείνου τις ἔγγενης Oed. R. 1168. τις ἐμφυγῆς ἐμοί Ai. 1131. ἀποικτιρῶν τις Tyr. XV. 8 (587 D.). αὐτός τις Crens. VI. 2 (321 D.). — acc. τοὺς καίον Phil. 52. τι θεινόν 218 ch. καὶ τι πρόσδοκῶ νέον 773. μὴν τι βουλεύει νέον 1213. τι — ἀπεργῆς Oed. Col. 1477 ch. ὡς τι σήμερῶν νέον Ant. 242. σοφόν τι 362 ch. θελεις τι μείζον 493. εἰ τι καίριον λέγει 720. πολὺ τι El. 210. ἄρξασθαι τι λυπηρόν 542. ὡς τὸ δρωσίων κακόν Ai. 319. δρῶν τι χρηστόν 463. τεργνόν εἰ τι πόνυ πάθῃ 517. τι κεδνόν 648. μέγ' ἂν τι κομπύσιαις 1101. αἰετὶ τι — χυθόμενον Phthiot. II. 3 (622 D.). εἰπῶ τι θῆτα πᾶλλο Oed. R. 364. plur. τοὺς χρόνῳ πάλαιαι Oed. Col. 111. Horum pleraque scio etiam pro adiectivis haberi posse. πᾶς et εἷς v. infra tractabimus.

3. Cum genitivo partiendi nom. sing. τις Θῶν El. 686. Trach. 119 ch. Ai. 450. Oed. Col. 1212. Styr. IV. 2 (499 D.). Θεῶν τις Ai. 1036. Oed. Col. 1502. Ant. 594 ch. τις — βοτῶν Oed. Col. 1660. El. 886. τις τῶν ἰνδον ὄντων El. 810. φλλῶν τις 1114. τις αὐτῶν El. 707. 1452. Trach. 461. τις στρατοῦ Ai. 1154. δαιμόνων τις Oed. R. 1258. παίδων τις Oed. Col. 417. τις προσπόλων 901. ἀνθρώπων τις Ant. 1035. τις ἀνθρώπων inc. XXVII. 4; 1 (685 D.). τῶν Λατῶν δήπου τις ὠνομάζετο Oed. R. 1042. τις ὑμῶν 1047. τῶν Λατῶν τοῖσιν τις ἦν γεννημάτων 1107. de quo versu post etiam agendum erit. — τι τῶσιν Phil. 648. — genitivus. προσπόλων τινός El. 78. — dativus. ἀνθρώπων τινί Oed. Col. 1519. — accusativus. τινὲς ἐλχόντων Phil. 687 ch. ξένων — μετ' αὐτῶν τινά Oed. R. 817. v. Intprp. πόλιν ὀθενόσαν, εἰ τινὲς Ἑλλάδος, μέγα Oed. Col. 738. τινά — ἐταίρων 1404. τινά στρατοῦ Ai. 1375. τινὲς ἀνδρῶν El. 20. τινὲς ἀθλητῶν Past. III. 1 (445 D.). — βελῶν τι Phil. 1190 m. λέγω τι τούτων — πεπραγμένον Oed. R. 1140. νοῦς τι τούτων Oed. Col. 1038. τούτων τι Ant. 35. τι τῶνδε El. 381. τι τῶν Ὀρεστίων κακῶν 1106.

4. Cum praepositione; similis ut insit partiendi notio. τις — ἐξ ἄλλης χθονός Oed. R. 230. ἄρ' ἂν τις αὐτῶν πάμπας ἐξ ὑμῶν μύλοι; Oed. Col. 70. Tamen in illo exemplo nullè poni posse video τις; in hoc non necessario τις ἐξ ὑμῶν contingi.

II. Adiectivi vices gerit. nom. sing. τις. οἰκιστοὺς ἐστὶ τις τροφή Phil. 32. τις ὁρμος 302. μὴ νῦν μὲν τις εὐχέρης παρῆς 516. φόβος τις 565. μάντις ἦν τις εὐγενής 600. τις — αἰμοδύραχς φλέψ 813. λήθη τις

866. οἶκτος. δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις 953. ὡς μ' ὑπῆλθε τις φόβος 1215. ἄγγελός τις Oed. R. 116. οἰκὺς τις 756. τις θυνάτηρ 1101 ch. πλανάτας τις ὁ πρέσβυς Oed. Col. 124 ch. χῶς τις πλείστ' ἀνὴρ 569. εἰ τις γῆ 1010. ὦ τις οἶκ ἐν κηλὶ κακῶν ἐννοικός 1135. εἰ τις ὕμιν ἐγγενής ἐστί 1169. βόρειος ὡς τις ἀκτὰ 1242 ch. τις — νόθος 1410. τις ὀμβρία χάλας ἐπιφράσσα 1498. τις — πομπός 1657. πόθος καὶ κακῶν ἅψ' ἦν τις 1694 m. γνώμη — εἰ τις κατ' ἐμοῦ νεωτέρου πρόσεστι Ant. 715. οὐτ' ἐπινημφιδίος πῶ με τις ὕμνος ὕμνησεν 809 m. εἰσέβειά τις 864 ch. ἁμοιυρία τις δύναισι δεινὰ 941 ch. ἥ τις πτηνὸς οἰωνός 1069. εἰ τις Αἰτωλὶς γυνὴ Trach. 8. ἀκτὴ τις ἔστ' Εὐβοίης 236. γενναία δέ τις (εἰ) 308. Εὐρύτου σκοπὰ τις ἦν; 315. εἰ τις ἐστὶ πλείς 585. ἀκτὴ τις ἀμφικλυστος — ἐστίν 749. ἀνεμόεσά τις — αὔρα 949 ch. ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις 960 ch. κυνὸς — ὡς τις εὐρεῖος βάσις Ai. 8. τις ὀπήρ 29. πληγὴ τις 272. περὶ τις ζητητέα 465. οὐπὼ τις ἐδρεψεν αἰὼν 630 ch. τάχ' ἂν τις ἐκπεύρας μέγας χειμῶν 1127. ἔσται μεγάλης ἱριδός τις ἀγών 1142 an. ὡς ταχέϊα τις βροτοῖς χάρις διαφύει 1245. Sic eleganter plerique libri in hisque Flor. Γ. Θ. Laur. a. Alii et Stobaei editiones praeter principem CXXVI. 3. τοῖς βροτοῖς τεκνολέτωρ ὡς τις ἀγῶν El. 107 an. ἀπὸ τοῖς τοῖς ἀγαθὰ 182 m. v. τοῖς τοῖς. μάτηρ ὥς τις πιστὰ 227 ch. εἰ τις ἔστ' ἐκεί χάρις 348. λόγος τις — ἐστίν 409. εἰ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή 879. νομάς δέ τις κερᾶσσα — καθείρομεν ἑλαφος Aload. XII. 1 (110 D.). ἔκαστε γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονή Theset. IV. 1 (237 D.). τις ἐκάλει γὰρ Εὐβοίας VI. 1 (239 D.). ὡς τις ὄρος ἐλπίστριος Coph. II (334 D.). ἐστίν τις Αἰα inc. XCIV (774 D.). τις προσηγῆς στρατοῦ Polyx. III. 1 (470 D.). — Θεοτόκης τις ἦν Phil. 440. — τι. φύλλον τι 645. εἰ τι σπὶ πάρεξ ἔλφος 737. εἴπερ εἰ γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος Oed. R. 369. εἰ τι κέρδος ἐν κακῶις Ant. 1308. ἐμπάει τί μοι ψυχῇ σὺνθεες ὄμμα El. 890. αἴστιν τι δεινὸν πῆμα Trach. 46. δέος τι Ai. 1063. εἰ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς Epig. II. 3 (195 D.). — γεν. ἢ ἀπὸ μαντείας τινος Trach. 238. κακοῦ τινός 448. τινός οἴκτου 859. ἥ πού τινος τίχας ἀκάρπτων χάριν Ai. 176 ch. Θεοῦ τινός 937. φλαυρούργου τινός τεχνήματ' ἀνδρός Phil. 35. ὑψηλικοῦ τινός Oed. R. 1260. προσηγῆτος τινός 1292. ὡς δεινὸς τινός φόβου φανέρκος Oed. Col. 1647. — Dativus. ἀκτὴ τινὶ Ai. 294. πὺν τάχει τινὶ 840. ἀφανεῖ τινὶ μόρῳ Oed. Col. 1679 ch. — Accusativus τινα. οὐδέ τινα — πᾶσι κακῶν Phil. 167 an. ἥ τινα σκολὴν 309. φρόνηται — λῶν τιν' ἡμῖν 1068. ἀλλήν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν Oed. R. 42. ἀροτὸν — τινὰ 270. εἰ τιν' ἄλλην μακτικὴν ἔχεις ὁδὸν 311. δειλὴν ἢ μορῶν ἰδῶν τιν' ἐν μοι 537. λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ 921. παῖδά μοι τινα δοῦς 1142. Θάλασσαν εἰ τινα βλέπεις Oed. Col. 9. siquidem recte sic pro Θάκοισιν emendavit Seidlerus. βροτὴν τινα 95. καταστροφὴν

τινά 103. *Λατὸν ἴστε τίν' ἀπόγονον;* 220 m. Sed iure Reis. Elmsl. Herm. ἀπόγονον eiiciunt, τινά ut substantivum dictum sit. τοῦ τιφλοῦ τίν' ἐντροπήν ἔξιν 300. ἐμοῦ θεοῦς ὦραν τίν' ἔξιν 386. σπῆτιν τινά 507. δεινὴν τινά πρᾶξιν 566. τινά — φόβον νεωρῇ 733. πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινά 921. τιν' — ἄνδρα 1158. βραχύν τινά — μῦθον 1164. φωνήν — τινά 1285. τιν' ἀπλαν γὰν 1682 m. πατρῶον δ' ἐκτίλεις τίν' ἀθλον Ant. 849 ch. τὸν ἐμῶν Αἰδης τίν' ἕμερον τέκνων — ἔσχε δαίευσθαι El. 532. Verba τίν' ἕμερον non addito nomine poetae ad rationem accentus in τίν' comparentis explicandam affert Gr. Herm. Ms. in libro de Em. R. Gr. G. p. 67. αἶε τιν' ἐκ φόβου φόβον κρέφω Trach. 28. εἰ πατρός νέμοι τίν' ὦραν 57. τιν' ἄνδρα 178. τιν' οἰστρον 1244. πειράν τιν' ἐχθρῶν Ai. 2. τινά — μορφάν ἔχων 179 ch. τιν' αἰδῶ — λάβοι 338. τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθροπίων 393 m. πέμψον τίν' ἡμῖν ἄγγελον 813. δοῦπον αὖ κλύω τινά 858 ch. κολλήν κάπετόν τινά 1144 an. εἰ μὴ γοῦν κατακτῆσει τινά 1235. ἄλλον τίν' ἄξιος ἄνδρα 1239. τιν' ἴασιν Thyest. III. 3 (236 D., apud Brunckium deest). ἀστραπὴν τινά Oenom. III. 2 (421 D.). σφηκιὰν βλέουσιν — τινά inc. CV. 67 (856 D.). — τι. ἡ φύλλον εἰ τι νῶδιον κάτοιδ' ἐπὶ Phil. 44. τι δεινὸν ἰσχύος θράσος 104. καὶ τι καὶ βορᾶς ἐπωφελήμα σμικρὸν 274. ξύλον τι 294. εἰ μὴ τι κέντρον θεῖον 1028. τι μεγα — κακόν 1249. ἔχων τι σύμβολον Oed. R. 221. εἰ τι — δειματός γ' ἔχει μέρος 294. ἠὔδας τι — ἐκλυτήριον 392, quod non minus recte substantivum dicti exemplum putes. κτῆμα τὴν αὐθαδῆαν εἶναι τι 550. εἰ δέ τι προσφθιτέρον ἔτι κακοῦ κακόν 1364 m. τι χροῖος Oed. Col. 234 ch. δαίμ' ἐμοὶ φέρονσα τι 361. εἰ τι μῆκος — ἔθου πλέον 1141. μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχοντι τι 1743 ch. τι καὶ χαλάνουσ' ἔπος Ant. 20. ἐς κακὸν πέσιμι τι 240. τι πῆμ' ἔχοντα Trach. 43. μέγα τι σθένος 497 ch. θράσος τι 723. ἄσπετον τι θαῦμα 957 ch. ἔπος τι El. 539. τι κέρδος Alet. VII. 7 (94 D.). κακόν — δρᾶν τι C. 6 (779 D.). — Pluralis nom. Πάσης — ἄνδρες τινές El. 1096. ἀγωνάχαι τινές Ai. 569. — gen. πρὸς τινῶν ὁδοιπόρων Oed. R. 292. — acc. φρένας εἰ τινὰς ἔχεις Phil. 1115 m. τοὺς αὐτοῦτας — τινάς Oed. R. 107.

III. *Adverbialiter accusativus τι.* Cuius usus, cum verbo iungitur pronomem, via facilius intrari potuit obiectiva structura praemonstrante, velut Phil. 126. Oed. R. 564. alia, quae in τι substantive dicto attulimus. βούλει λάβωμαι θῆτα καὶ θίγω τί σόν; Phil. 751. εἰ τι καὶ οἰκτεῖρετε 1031. εἴπερ τι τοῦ σάντου βίου κῆδει Oed. R. 1060. ἐν-αλλάξας τι πῶ (sc. οἰσθα) 1130. εἰ μὴ δοκῶ τι μειώσας ἔχειν Oed. Col. 104. εἰ τι πημαίνεις ἐμὲ 841. ῥήματ' ἢ τέφρατά τι ἢ δυσχεράντα 1283. εἰ τι τῶμ' γ' ἀνδρὶ — μεμπτός εἰμι Trach. 445. εἰ με πημαίνεις τι Ai. 1293. οἶμαι τι κάκισθ' ἐμὸν πέμψαι τάδε — δριεργατά El. 451.

χρηστικῇ ἐν ἡρώσει τι με παρηγορεῖται κἀκὼν δὲ δομᾶσθαι λόγον Hellen. I. 1 (188 D.). Sed coniungitur etiam cum antecedentibus et adverbis aliis. τι πεπαιμμένος μηδὲν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται Ai. 273. πολὺ γὰρ τι κακῶν ὑπερεκτιθῶ El. 240. ἀν. σχεδὸν τι Ant. 466. σχεδὸν τι πρόσθεν Oed. R. 736. — οὐ γὰρ τι σ' ἤδη μῶρον φωνήσονται Oed. R. 433. — μή τι με πολὺ πονοῦ ὥδ' ἰδῶν — ἀποστερήσης El. 1267 m. ὀλβύντο μή τι πάντες οἱ κακοί Trach. 382. μή τι θαυμάσης Creus. IV. 1. (325 D.), quāquam hinc τι bene ad θαυμάσης referri poterit. μή τι καὶ δὴ λᾶτον τυδὴρόν; ὁδὲ Ant. 278. μή τι καὶ κατέσχετόν κρυφῇ καλύπτει 1238. ὃ τῶρ πρὸν Phil. 1266. ὃς τι μὴν El. 807. ὃς τι πῶ Ai. 106. Oed. Col. 1342. ὃς τι μὴ, οὐ. ὃς μὴ γέ, οὐ. τι πού. ὃς δὴ τι, οὐ γὰρ τι, οὐ γάρ τι πάσας γέ. v. loquuntur. — Cum particula coniungitur τις. Earum partem, τι adverbiascentibus habentem, cum modo recensuimus, tum ad οὐ quærentes ablegavimus. Pariter et τις et εἷς τι v. εἷς. el μὲν τίς οὐν ἔπεισιν Niptr. II. (462 D.), εἷς τι μὲν ὅλ' Oed. R. 294. εἷς δὲ μὴ τι, εἷς μὴ τι, εἷς τι καί, εἷς τι μὴ, εἷς τι πού v. εἷς. εἷς πέρ τι v. εἷς. μὴ — τις et μὴ τι interpositis vocabulis, οὐ — τις et οὐ — τι v. in μὴ et οὐ.

Η μὴ τις s. μὴ τις. ὅπως με μὴ τις ὄρεται βροτῶν Trach. 797. ἔρθε μὴ τις εἰσέδω 899. ἔρθε μὴ τις ὄρεται Ai. 643. οἶδ' ἔγω σε μὴ τινα ἐν-θεῖν ἀπείσωντα Oed. Col. 662. Haec inrē seorsim scribuntur, quoniam non significant neminem, sed haud quēquam; unum Oed. Col. 662, utramque interpretationem patitur. At rectius videtur cum Hermanno scribi. ὅς τε μὴ τις εἰσδὼν στέρεται γυναικῇ Trach. 573. Non assero, quae in μὴ quærenda sunt, cum μὴ cavendi vim habet, nē significans, ut Ai. 965, nec cum interrogative dicitur cum coniectura, velut Oed. Col. 1496. v. μὴ.

ὁ ὅς τις s. ὅς τις. ὅς τις ἄλλος Oed. R. 819. ἔκαστος δ' αὐτοχείρ τιν ὅς τις 1333 m. ὅς τις ἀνθρώπων Ant. 1031. ὅς τις εἶδ' ὅς οὐ Ai. 712. ὅς τις τῶν ἀνδρῶν τούτων 1041. — ὅς τις ἀνὴρ El. 181 m. ἄλλος δ' ἄνθρωπος 282. ἔμολ' δ' οὐ τίς ἐς ἐστ' 837 m. ὅς τις ἡμῶν ἐστίν 937. τοὺς ἔνεστιν οὐ τις ἡμῶν ἔργου 1320. νῦν οὐ τις ἀνδρῶν ἔδον 1361. Sic ea, quae recensimus, inconstantia Hermannus; nec refert utro modo scribatur praeter El. 1320, quod necessario divisim exarandum erat. Nominativi praeterea haec exempla sunt. ὅς τις ἀνθρώπων Tyr. X (582 D.). ὅς τοι μέτρον μέγας inc. 788 D. (apud Brunckium non legitur). Sed El. 503 ch. iare propter metrum οὐ τίς πῶ pro οὐ τίς πῶ Herman-nus scripsit, quod ipsa ὕψ' ἐν coniungi bene potuit. — οὐ τις s. οὐ τις; potius, alterum enim sensus non fert, cum significetur haud quidquam, legitur Phil. 848 ch. — οὐ τίνα s. οὐτίνα; ἄλλον δ' οὐτίνα

ἐγὼ οἶδα Phil. 676 cl. διὰ αὐτὴν Τροία πρὸς αὐτὴν ἀπέχθη Ai. 419 m. Ἐμὴν οὕτω ἐκφραζομένη El. 268. Hoc postremum aptius divisim scribi puto.

ὁ γὰρ τε καὶ σὺ — ἔχης ἐν γλῶσσῃ Αἰσίδαους Phil. 322. καὶ τε καὶ βοῶνς μένος πρᾶξασθαι Phil. 274. — τε πω v. supra Oed. R. 1130.

V. *Proprietas sermonis in pronomina τις.*

1. Libentius tragicos dicere θεῶν τις, πλὴν τις, βοῶν τις, ἄνθρωπον τις, quam φείος τις, θεός τις, ἀνδραπόδες τις adnotavit Elmsl. ad Eur. Med. 241. et ad Soph. Ai. 998 (977 H.). Quod etiam sic generatim dici non debuisse ostendit Herm. ad Ai. 977, ubi θεῶν τινος legitur, quod θεῶν dici vix potuit, tamen neuter satis ad diversam substantivorum et adiectivorum indolem attendit. Nam etiam φείος iam in substantivi usum deflectum est plane, longe saecus habet in aliis adiectivis, velut βοῶνς, ut βοῶνς τις indictum videri in ea voce significavimus. In universum autem recte Elmsleius: γ. Reisig. C. Cr. ad Oed. Col. 243. p. 223. Matth. Add. ad Eur. t. VII. p. 506.

2. Contra usum nostrum τις coniungitur παραστειλῆς, cum εἴς, ἑκάστος, πᾶς, ποῖος, πόσος εἴς τις εἰς ὧν λήθην Oed. R. 246. λέγει τις εἰς Ant. 269. — θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἰς τις Oed. R. 118. εἰς γὰρ τις ἢ ἑκάστος οὐδεὶς γαμήριος Ant. 262. Unum hoc uerbo quem significat, — De πᾶς τις, quod aliquando omnes ferme interpretentur, v. Elmsl. ad Eur. Med. 548. Intpp. Greg. Cor. p. 7, 8. πᾶς γὰρ τις ηἴδα τοῦτο γ' ἡμῖν ἐπιτόρων Oed. Col. 25. τήνδ' ὅν ἐκείνῃ πᾶς τις αἰτίαν νέμει Ai. 28. τοιαῦτά τοι νῦν πᾶς τις ἔχει βορᾶν El. 972. — ποῖός τις qualis fere, quanquam fere illud pingue, quid sonat et vix ferendum, ποῖόν τινα (μῦθον αἰτεῖ) Oed. Col. 1165. ποῖόν τι κινδυνεύεις; Ant. 42. — πόσος τις quantus fere, πόσον τιν' ἦδη δῆθ' ὁ Λαῖος χρόνον ἔργει Oed. R. 558.

3. Ex illo στοχασμῷ ethicus pronominis usus proficiat, secundum quem et nominibus et adverbis applicatur, ut res loquentem propius tangere isque eam considerare sive reputare apud se significetur. Miscuit in hoc usu advertendo Abresch. ad Aesch. Pers. 262. ὅθι σὺ, μὴ νῦν μὲν τις εὐχόμενος παρῆς Phil. 515. τοὺς αὐτῶντας χεῖρ' ἀμωρεῖν τίνας Oed. R. 107. Sic libri omnes, τινὰ Suidas. v. ἐπιστάτης, iniuria probatum Schaefero, Erfurdio, Elmsleio, Reisigio. C. Cr. in Oed. Col. p. 319. Longe elegantius τινὲς, esse enim quosdam percussores, quantumvis adhuc incomptum sit, quinam sint, significatur. Sic plane ὅταν δ' ὁ κύνριος παρῇ τις Oed. Col. 290. is aliquis, penes quem potestas est. πλυνάτας τις ὁ πρῶτος Oed. Col. 124 cl. i. e. quantum ego περὶ αἵματος, error. ἀλλ'

ἀ μοιριδία τις δύναισις δεινὰ Ant. 941 ch. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάρσις Trach. 960 ch. τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαθήῃ Ai. 1245. i. e. *quam, quod mirere, celeriter*. — εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν Oed. Col. 104. πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτέσω El. 210 an. Adde οὐ γάρ τι *certe non* Oed. R. 433. μὴ τι με πολύπονον ᾧδ' ἰδῶν El. 1267 m. μηδέν τι Ai. 273. σχεδόν τι Ant. 466. Oed. R. 736.

4. Aliquoties τις de una, sed quasi incerta qualicumque subiecta notatione dicitur, velut nostrum *man.* ὦρα τίν' ἤδη — ποδοῖν κλοπᾶν ἀρῶσθαι Ai. 241 ch. τοῦτό τις φρονῶν ἵστω 413 m. τοιαυτ' ἐρεῖ τις 504., quod quidem dissimile ceteris exemplum. εἰς ἕκαστος explicat Eust. p. 1464, 53., illud Aiaceis v. 241. documenti causa adhibens: coll. Valck. ad Herod. VII. 109. p. 1019. Huic, cum non minus recte *ego* interpretari possimus, simillimum est ποῖ τις οὖν φύγη Ai. 398 m., quod quid sit statim sequentia docent ποῖ μολῶν μένω. Nec tamen *ego* Latine reddendum, non magis quam σύ, etsi de secunda persona dictum, τοῦτ' εἰς ἀντὶν τοῦπος ἐρχεται τινι Ai. 1117.

5. Semel κατὰ τὰ σημαίνόμενον dictum video τις. τῶν Λατῶν τολύων τις ἦν γεννημάτων Oed. R. 1167. Intelligitur enim παῖς. V. Pors. et Schaefer. ad Eur. Phoen. 1730. Schaefer. ad Ar. Plut. ed. Hemsterhus. p. XXXIV. Lips.

6. Aliquando *ellipsis* patitur τις de incerto qualicumque subiecto dictum. Eximendos hinc esse docuit exempla Oed. R. 314. 611. Trach. 93. Ai. 154. Matthiae Gr. Mai. §. 295. 2. p. 591. et unum Oed. R. 314. etiam Herm. I. c., cum olim minus recte et ipse iudicasset de Ell. et Pleon. p. 106. (p. 154. Opusc. t. I.) et Porsonus ad Eur. Or. 308. — Nec necessario huc advocaverit El. 761. Rectius autem haec quis exempla ponat. ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ', ἃ βούλεται, πάρα Ai. 1060. ἐπεὶ φανῇ Oed. Col. 1228 ch. ὡς ἐπ' ἐξέδω κλύω τῶν ἰνδοθεν χωροῦντος El. 1314. Plurima aliorum scriptorum collegerunt Periz. ad Ael. V. H. X. 21. Hemst. ad Luc. Nigr. t. I. p. 63. Markl. ad Lys. p. 439., et quos conduxit Fisch. ad Well. t. III. p. I. p. 263. et Apitz. ad Trach. 91.

7. Contra abundare videatur: ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὶν τάχει τινι Ai. 840. Certe si abesset τινι, nemo desideraret.

8. ἄλλος ad τις adiiciendum minime omittitur, etsi visum multis, velut Schaefer. ad Dion. de C. V. p. 100. Bast. ad Greg. Cor. p. 360. Blomf. ad Aesch. Pers. 871. Agam. 991. Nam οὐ χερός, οὐ ποδός, οὐ τιος ἄρχων Phil. 844. significat omnino non potens est cuiusquam. Item falso huc advocant Trach. 8., et de ποῖος idem iudicant Oed. Col. 475. de τίς Trach. 389.

9. Iteratur τις cum eleganti priorum quasi recordatione, ut necessarium tamen non sit: v. Porson. ad Hecub. 1161. addend. (p. 100.

Lips.). Herm. ad Trach. 940. ad Eur. Alc. 79. Schaef. Ind. ad Greg. Cor. v. τις. Cens. Eumen. a Muellero editarum p. I. p. 26. εἰ τις δι' οἱ ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται Trach. 940. Erf. τὰς ἡμέρας, re non intellecta. ὅσα λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει Ant. 685.; dissimile hoc alterius.

10. Cum adiectivum est, *postponitur* frequentius, quam *praeponitur*, nec hoc offensioni cuiquam esse potest, cum medium inter duo vocabulo paulo ponderosiora locum occupavit, quorum alterutro applicetur; aliquando tamen ita praemittitur ut vox levissimi ad sententiam momenti praecesserit: cf. Herm. Cens. Med. Elmsl. v. 179. ad Vig. p. 893. ὅρα σύ, μὴ νῦν μὲν τις εὐχερὴς παρῆς Phil. 515. ἢ σέ γέ τις θυγατὴρ Oed. R. 1101 ch. οὔτε — πῶ μέ τις ὕμνος ὕμνησιν Ant. 809 m. τις ὀπίηρ Ai. 29. — καὶ τι καὶ βορᾶς ἐπωφέλημα Phil. 274. Necessario excipiuntur εἰ τις, ἢ τις, μή τις, οὐ τις, et quae sunt horum similia.

VI. De scriptura paucorum locorum seorsim dicendum. In Phil. 684. pro οὐτ' ἔρξας τίς οὔτε τοσούτους secundum Eust. p. 763, 2. scribendum videri potest οὐτι ῥέξας τίς οὔτε, quod etsi antistrophico versui non satis congruit, is tamen ipse varia difficultate premitur; v. Herm. et nostra v. κατενιάζω. Cedal. III. (308 D.). quod vulgo legitur ὅτι ἂν τι γίνηται, τὰ πάντ' ὄνου σκιά, sensu cassum est, nisi post ὅτι incidas et ἦν corrigas, ut mutila sit sententia; longe autem aptius corriges ὅταν τι, etsi ne sic quidem sensus satis expeditus est. Trach. 503. recte Hermannus τίνες pro τινές scripsit, ut tamen de eo vocabulo iterando ambigam, cum omisso ἴσαν antistrophico, ut fecit Heathius, versus constet. ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ rectius quam ἐν τινι σχολῇ legitur Oed. R. 1286.; schol. ἐν ποίῳ διατριβῇ. v. Herm. et nostra v. σχολή. Item melius ex schol. et codd. Par. Aug. τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσων Ant. 158 an., id quod commoto et audiendi cupido chori animo longe convenientius est, quam τινὰ δὴ mirifice languidum.

Τίσις vindicta. μοιριδία τίσις Oed. Col. 228 ch. v. τίνω et Herm. l. c. ὀρμωμένῳ πρὸς κασιγνήτου τίσις 1331. τίσις δ' ἄνωθεν εἶσαν αἱματοφόρος inc. CV. 20 (813 D.). De Ai. 400. v. τοιοῦδε.

Τιτάν Titan. Τιτάν Προμηθεύς Oed. Col. 56.

* Τλημοσύνη v. χρημοσύνη.

Τλήμων l. miser. Nam patientis significatione, quae prima est, apud Sophoclem non legitur. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεισιν Phil. 161 an. καίπερ ὦν ἀκράτωρ ὁ τλήμων 484. ἀπόλωλα τλήμων 911. ὦ τλάμων, τλάμων ἄρ' ἐγώ 1089 p. τεκοῦσα τλήμων; Oed. R. 1175. ὦ τλάμον Οἰδιπόδα 1194 ch. τλάμων Laur. b. Elmsleius. ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων 1267. Pal. ἢ τλήμων. Dresd. a. D. τλάμων. ὦ τλήμον 1299 an., quod

τλᾶμον scribi requiras, cum in eisdem anapaestis *μαλίστων* et *δύστατε* legantur. Ant. 1228. inc. LXII. 1 (726 D.). — *ποῖ γὰς φέρομαι τλᾶμων* Oed. R. 1310 an. *ἐγὼ τλᾶμων* 1333 m. *ὦ τλᾶμων* Oed. Col. 185 ch. 203 ch. *μοχθοῦσα τλήμων* 352. *τλήμων* 982. *τλᾶμων ὅδε* 1241 ch. *ποῖ δῆτ' — αἰῶνα τλᾶμον* ἔξω; 1734 m. Sic Hermannus meteo duce emendavit. *Libῆτι τλᾶμων. τλήμων, μινεῖς αὖ;* Ant. 229. *ἄδ' ἅ τλᾶμων* Trach. 838 ch. *οἱμοι ἐγὼ τλᾶμων* 982 an. *ὦ τλήμων Ἑλλάς* 1102. *ἐγὼ δ' ὁ τλᾶμων* Ai. 596 ch. *ὦ τλᾶμων πάτερ* 628 ch. Bruckius ex uno cod. Barocc. *τλᾶμον. ἰὼ τλήμων* 877. Exclamatio est Tecmessae, quae Aia-cem invenerat, diverbiorum legi adstricta. *τλήμων Ὀρέστης* El. 592. *ὁ τλήμων* 732. 1469. Oed. R. 962. 1286. — *ἐν ὑμῖν, ὡς θεῶ, κείμεθα τλᾶ-μονες* Oed. Col. 248 m. — *τλημονέστατον λόγον* Phil. 363. — 2. Ad-significatur, sicut in *κακοδαίμων, δύστηνος, πάλας περδιῖ* et *νεφάρτι* hominis notio: v. Ruhnk. praef. ad Schelleri lex. p. XI. Male tamen huc adnumerant Oed. R. 1175. *ἦ δ' ὅδε τλήμων, ὥστε τῷ μιά-στορι ἔννεστι* El. 267. Suid. v. *τλήμων* versus hunc et sequentem affe-rens *τολμηρός, ἤγουν ἀναιδής* explicat. *εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν ἔβλαστε* 431.

Τλήναι. Ultra hunc enim aoristum Sophocli non flectitur, duo fu-turi exempla si exceperis Ai. 458. inc. XXXVIII. 2 (696 D.). Universe significat *a se impetrare*, de re gravi, magna, ardua dici solitum. 1. de consilio capessendo vel re ferenda, cui firmitate animi opus. v. Iacobs. ad Anth. Gr. III. 2. p. 368, Wunderlich. Obs. Crit. in Aesch. p. 152. ὅμως δὲ *τλήθαι* Phil. 473. *οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ἔρμασιν μόνην θέαν ἄλλον λαβόντα, πλὴν ἐμοῦ, τλήναι* τᾶδε 533. non *perpressurum*, sed *obduratu-rum vel adversus obtutum mali*. *τλήναι σ'* εἰκινῶς ὥδε *τᾶμα πῆματα μει-ναι* 858. ὅσοι τόδ' *ἔτελασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον ἀπῶσαι* 1186 m. ad-significata crudelitate facti. *οὐτ' ἂν μετ' ἄλλον δρωῖντος ἂν τλαίην* τότε Oed. R. 602. *πῶς ἔτλης — σὰς ὄψεις μαρᾶναι* 1327. *ἔτελα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξει δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς* Ant. 935. *μούνος Ἐλ-λήνων ἔτλη θῦσαι* (τὴν σὴν ὁμαιμον) El. 521. *τλήναι σε δρωσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω* 931. *audere*. *εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη* Trach. 71. *ἄμοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη — φράσαι* 157. *καὶ ταῦτ' ἔτλη χεῖρ γυναικίᾳ κτεῖσαι*; 894. *ausa est*. *ἂ πρόσθεν οὐτος οὐκ ἔτλη ποῖ ἂν* Ai. 405. *οὐδεὶς ἂν — τλαίη βλέπειν φρυῶντ' ἄνω πρὸς ὄνας* 900. Hoc exemplum medium quasi primitivae et secundariae significationis tenet, πρὶ δὴ τὰ θειὰ ῥήματα — *τλήναι καθ' ἡμῶν — χανεῖν*; 1206. *τὸν ἄνδρα — μὴ τλῆς ἀθανάτων — βαλεῖν* 1312. *οἷδ' ἔτλης παρῶν — τῷδε ἐφρυβόσαι* 1363. — *πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσαδῆν* Ai. 458. *πῶς δὴτα τλήσει πρῶγμ' ὑπεξελθεῖν τέδε*; inc. XXXVIII. 2. — 2. *Perferendarum miserationum aut rei luctuosae significa-*

tionis exempla non plus duo certa reperio. τὰν δεινὰ τλάσαν (πάθη) Oed. Col. 1079 ch. τλάσας χερὶ τὸ γενναῖον φρενὶ χωρεῖν 1636. quod generosum decet, subeuntes. v. γενναῖος.

Τλητός *ferendus*. οὐκ ἔστι τοῦδ' ὄντος τλητόν Ai. 461.

Τμητός 1. *sectus*. τμητοῖς ἱμάσι El. 737. — 2. *trahate sulcatus*. τμητοῖς ὁλοκοῖς ἐγκυρῶσαι El. 852 m. Affert Suidas v. τμητοῖς. De *loris fremurum* hoc etiam interpretantur, quod minime convenit in ὁλοκοῖς v. l. c.

Τοὶ particula sententiae gravius confirmandae constituta, *sine*, *utique*, aliquando etiam sententiam cum praecedente connectens, sic igitur; plerumque autem Latine non commodissime veritas. Sed etiam singulis vocabulis adiungitur propius. Inprimis gnomis proprium est: v. Valck. ad Eur. Phoen. 1455. Porson. ad Hecub. 232.

1. Sic simpliciter dictum. ἐξ Ἰλλου τοι δὴ τὰ νῦν γε τανυστολῶ Phil. 245. τοῖσι γενναίοις τοι τὸ εἶς αἰσχρὸν ἐχθρόν 473. ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μίως 478. ἢ τοι καίριος σπονδὴ — ὕπνον κάνιπυλιν ἤγαγεν 633. κἄγώ τοι ποτε — ἐπηξίωσα 790. καιρός τοι — κράτος ἔρρνται 826 ch. μάλα τοι ἄπορα ἥνικυοῖς ἐνιδεῖν πάθη 843 m. οὐδὲς τοι 844 ch. τὸ τοι σύνθετος ὀρθώσῃ μ' ἴθος 882. ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν 1125 ch. δὲνὼ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσα Oed. R. 746. τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων 1193 ch. τὸ τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λήγον χερῶν — ἄκουσέμ' ἀκούσαι Oed. Col. 517. τοῖς τοι δίκαιοις χὰ βρύχους νικᾷ μέγαν 884. τὰ τοι κακῶς εὐρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μὲνύεται 1189. ἐμοὶ τοι — ἡ εὐννοια βουλεύει πάλαι Ant. 278. αὐθαδία τοι σκαῖότητ' ὀφλισκάνει 1015. ὅπως τοι πρῶτον ἄγγελας — κερδάναιμι Trach. 189. ἔργονέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντα 233. καὶ συμφορὰ τοι 320. ἦδε τοι τίχη κακὴ μὲν αὐτῇ γε 326. τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας 1121. φορῶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται 1202. τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ σμικροῖς ἀπιστεῖν 1218. παῦλά τοι κακῶν αὐτῇ 1245. τὸ τοι διπλαζον — μείζον κακόν Ai. 261. ἀνδρὶ τοι χρεῶν μνήμην προσεῖναι 516. κάρτα τοι φιλοκτιστον γυνή 577. ἴσως τοι — θανόντ' ἂν οἰμώξειαν 942. τοῖς θανούσιν τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγεῖλιν 967. τόν τοι τύραννον εἰσεβῆιν οὐ ῥάδιον 1329. κρατεῖς τοι 1332. ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἄλιν δίκην El. 290. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλιν ἤδη — βροτοῦς 407. Afferunt Suidas v. πολλά τοι et Eust. p. 623, 30. πρὸ τῶνδ' ἐμοὶ μ' ἔχει 485 ch. σὺ τοι πρῶτη θάνοις ἂν 572. σὺ τοι λέγεις νῦν 614. ὕψ' ἡδονῆς τοι διώκομαι 859. τοῖς αὐτοῖσι τοι οὐχ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παρασταεῖ 905. θαῖμά τοι μ' ὑπέρχεται 916. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ 933. τοιαυτὰ τοι νῶ πᾶς τις ἐξερεῖ 972. ὅπως τὸ συγγενές τοι κἂν' ἐμοῦ θορήγων τίχη 1461. Sic Brunckius ex suo et D., quibus accedunt Harl. Lips. a. b. Mosac. a. b.

Livin. v. Flor. I. Rell., etiam Laur. a. b. τε, Triclinius γε. τοιαῦτά τοι σοι πρὸς χάριν — λέγω Aeth. I. 1 (26 D.). πάντα τοι συντέμνεται Κύπρις — βουλευματα inc. XXIII. 16 (678 D.).

2. In allocutione et admonitione. σύ τοι, σί τοι κατηξίωσας, ὦ βαρὶ-
ποτμε Phil. 1084 ch. σέ τοι, σέ τὸν τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω Ai. 1207.
σέ τοι κυκλήσκω τὸν αἰένυπνον Qed. Col. 1574 ch. σέ τοι, σέ κρίνω, καὶ
σέ El. 1439. σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα Ai.
352 m.

3. Coniungitur cum particulis aliis, et ut postponatur quidem,
cum his.

ἀλλὰ — γάρ τοι interposito aliquo vocabulo. ἀλλ' ἤδὺν γάρ τοι
κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν Phil. 81.

ἀλλὰ — γέ τοι eadem lege tenentur. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μή
πολλοὺς ἔτι τροχούς ἀμειλητῆρας ἡλίου τελῶν Ant. 1051. ἀλλ' εὖ γέ τοι
τόδ' ἴσται 1097.

ἀλλ' οὐδέ τοι. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείσθαι τὸ δρᾶν
Phil. 1236.

ἀλλὰ τοι cum sic dicuntur, tum ut medium interponatur aliquid.
ἀλλὰ τοι θεῶν ἀρὰ μενεῖ σε Trach. 1229. — ὅλλα καὶ τοι ταυτὸν τόδ'
ᾄρει δρῶντα Phil. 1239. ἀλλ' ἴσθι τοι Ant. 469. ἀλλὰ θεός τοι 828 ch.
ἀλλ' οἴχεται τοι Ai 730. Item post infertur γε. ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά
γ' ἄξιον δίκην El. 290.

γάρ τοι iunguntur perpetuo. τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματα — παρέσχε
φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις Oed. Col. 1283. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθῃς ὄκνον
πολὺν Ant. 243. φεύγουσι γάρ τοι χοῖ θρασείς 576. τὸ γάρ τοι — ἀπι-
στεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν Trach. 1218. τὰ σκληρὰ γάρ τοι — δάνει,
Ai. 1098. Versum affert Eust. p. 801, 57. ἐν παντί γάρ τοι σκορπίος
φρουρεῖ λίθῳ Acris. I. 2 (35 D.). λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διεξοδοὶ Θη-
λείαν ὄρνιν Oenom. V. 1 (424 D.). τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυ-
μίαι Tyr. XH (584 D.). ὄρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδινὰ
παίδων inc. XVI. 1, 1 (670 D.). διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ
εὐκ ἂν πλέον τέφραιας XLIV. 1 (702 D.). τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγχε
μητέρα L. 1 (708 D.).

γέ τοι. σός γέ τοι καλούμενος Oed. Col. 1326. εὖ γέ τοι κάτισθι
Ant. 1051. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται Trach. 1202. ὥρως γέ
τοί νιν πᾶν καταστιάξει δέμας Phil. 812. Infertur ἄν Ai. 530, v. infra.
Infertur δὴ. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζετο Oed. R. 1171.

δέ τοι. ἐάν δέ τοι λεησθῇ Ant. 327. ἡ δέ τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ
γε Trach. 326. Certe ἡ δέ longe magis placet quam languidissimum
illud ἦδε, quod apud Hermannum scriptum video. ὁρῶ δέ τοι νιν Ai.

1136. ὕβρις δὲ τοι οὐ πῶποτ' ἡβῆς εἰς τὸ σῶφρον ἔκετό inc. XLVII. 1 (705 D.).

εἴ τοι. εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδλίαν Oed. R. 549. εἴ τοι νομίζεις — οὐχ ὑφείξεν τὴν δίκην 551. εἴ τοι σφε τιμῆς ἐξ ἴσου τῷ δυσ-στέβει Ant. 512.

ἐπεὶ τοι nam profectō; v. Porson. ad Med. 675., qui καὶ quidem, sed non γε post illas particulas inferri docet, et Stallbaum. ad Plat. Hipp. Mai. p. 288, c. ἐπεὶ τοι τὴν μὲν αὐτὴν ἡμέραν — οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαλνετ' ἀφελῶν Oed. Col. 434. Inferitur ἄν ut cum particula τοι coalescat El. 315. v. infr.

ἦ τοι aut profecto. ἦ τοι μαντεῖαι βροτῶν οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὄνελ-ροις El. 488 ch. Inferitur alterum quoddam ἦ (aut profecto — aut): ἦ τοι πρὸς ἀνδρὸς ἦ τέκνων φοβουμένη Trach. 149. ἦ τοι κλύουσα παι-δὸς ἦ τύχη παρά Ant. 1167.

ἦ τοι post illato ἄν coalescens. ἦ τᾶν οὐκ ἄν ἦν Oed. Col. 1368. Hermannus ἦτᾶν scripsit ὅφ' ἦν, quod non minus videtur probabile.

ἴσως τοι spero profecto. ἴσως τοι — θαυρόντ' ἄν οἰμώξειαν Ai. 942.

ὅπως τοι. ὅπως τοι — πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι Trach. 189. ut certe significat: v. Herm.

Sed multae eiusmodi consociationes aliis locis quaerendae.

ἀλλὰ et ἀλλὰ γε μέντοι v. μέντοι, γε μέντοι v. μέντοι.

καίτοι s. καὶ τοι v. l. c. καίτοι γε ibid.

μέντοι, μεντᾶν, μέντοι γε v. μέντοι.

μή τοι v. μή. μή τοι γε ibid.

οὐ τοι et οὐτοι, οὔτοι — γε, οὔτοι — μή, οὔτοι μή — ποτέ, οὔτοι — οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐ τοι — γε, v. οὐ.

4. Praeponitur particulis longe paucioribus, nisi quando inter duas medium locum teneat, numeres; ea modo enumeravimus.

τοι ἄν cum in juxta ponuntur, crasi coalescunt; ea cum in libris saepe non recte exprimitur, sed quasi vocalis elidatur, τ' ἄν scribi soleat, varios olim errores peperit: cf. Etimol. ad Oed. Col. 1351. Is tamen aliquando iniuria earum particularum patronus existit, velnt γ' ἄν Oed. R. 1445., cum plerique codd. τ' ἄν prae se ferant, τᾶν correxit; rectius Hermannus secutus Flor. F. Laur. b. Hinc exortus Monkius est, qui El. 1270. pro καὶ restitutum ibat τᾶν, etsi nihil est, quod eiusmodi mutationem suadeat. χειρὶ τᾶν θυγῶν δοκοῦμ' ἔχειν σφας Oed. R. 1469. δ' ἄν plerique codd. et Triclinius. τᾶν Laur. a. a secunda manu, Pal. Flor. O. Trin. Mosq. a. Aug. c. Aldus. οὐ τᾶν (οὐτᾶν) ποτ' ὁμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῆσθετο Oed. Col. 1353. Ζεὺς τᾶν συνέγνω Trach. 278. Eli-

sione, quae ferebatur, ne Porsonus quidem ad Med. 863. et Schaeferus. l. c. commoti sunt. *φύγοι τῶν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα* Ai. 451. Vulgatur γ' ἄν. Mosq. a. τ' ἄν, quanquam ceterorum nullus adstipulatur. Sane γε iuxta et καί positum otiosum est. *πρέπον γε τῶν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τάδε* 530. τ' ἦν ἄν Brunckius. τ' ἄν ἦν plerique codd., in his Flor. I. Laur. a., γ' ἐτ' ἄν ἦν Laur. b. Sed controversum est *ἔρροι τ' ἄν αἰδῶς ἀπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν* El. 241. Eximenda plane sunt El. 306. ubi τῶν ferri non potest, et 1270., de quo iam diximus. Adde *ἐπεὶ τῶν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ* El. 315. Laur. a. *ἐπειτ' ἄν*, adscriptum autem ad marginem *ἐπεὶ τοι ἄν*, haud dubie ab eo, qui crasin explicaturus esset. *ἦ τῶν* Oed. Col. 1368. *μεντῶν* Ai. 86. Ant. 683. *τοι ἄρα* in τᾶρα coalescit, ipsum quoque ab Anglis post Elmsleium ad Arist. Achara. 323. aliquando iniuria poetis atticis reddi solet. Pro *τοι ἄρα*, quae Kuehlstaedtii sententia fuisse videtur de dial. tr. p. 44., dici non potest, quod ἄρα interrogativum nisi alloquendi formulis perraro, particulis atonis aut encliticis nunquam postponitur. Nec unquam τᾶρα scribi debeat; nam etsi verissimum est ἄρα, cum longa syllaba opus sit, pro ἄρα poetis atticis non semel usurpari, tamen producitur ᾠ in τᾶρα necessario propter crasin factam, etiamsi in ἄρα corripitur; nisi igitur etiam *τοῦπος* et *τοῦργον* probaveris, τᾶρα abiicies. Quae Lobeckius olim ad Porsonum (ad Med. 863.) refutandum scripsit, eatenus vera sunt, quod is τ' ἄν, τ' ἄρα defendebat, de productione post elisam vocalem securus; cetera quamvis dubitanter impugnavit Buttm. Gr. Mai. p. 124. not. **) et haud dubie a Viro Summo dudum improbantur. Certa exempla haec sunt. *χωρήσομαι τᾶρ, οἵπερ ἐστᾶλῃν ὁδοῦ* El. 396. Codd. τ' ἄρ. *δυστάλαινα τᾶρ ἐγώ* Oed. Col. 1444. De codd. tacent, sed τ' ἄρ' habere verisimile. Adde *οὐτᾶρα* s. *οὐ τᾶρα* Trach. 321. Phil. 1237. Scribendum τᾶρα videri Ai. 1347. in v. ἄρα diximus. Sed iniuria Reis. et Elmsl. τᾶρα intulerunt Oed. Col. 539.

τοίγαρ, τοίγαρ οὖν et *τοίνυν* quippe ab initio sententiae poni, quanquam *τοίνυν* raro (v. Lob. ad Phryn. p. 342.) solita, sui iuris vocabula iubemus esse.

τοι δὴτά — γε male scribebatur Phil. 245. Buttmannus δὴ τὰ νῦν γε separatis male iunctis syllabis correxit.

5. Praeter ea, quae iam suis locis tetigimus, de horum scriptura disputandum paucis. Aperte vitiose legitur Alet. VI. l. (93 D.): *τις δὴ ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θειή βροτῶν ἢ σμικρὸν ἢ τοι μηδαμοῦ τιμωμένον*. Hoc enim post *σμικρόν* illatum plane contrarium quiddam expectari iubet. Ceterum ἢ *τοι* Brunckio deberi puto articuli eleganter dicti ignaro, apud Stobaeum enim nulla cum scripturae discrepantia ἢ *τόν*

legitur. Deinde Oed. Col. 501. pro ἐν τάχει τι πράσσειτον Bornemanus ad Xen. Sympos. p. 201. τοι corrigebat, τι languidum ratus; quod non opus refutare. Denique codd. plerique et codd. Iuntinae ἀλλ' ἐξερῶ τοι πᾶν El. 370., quod non ineptum, nisi melius quid prostaret, σοι enim Aldus, Brunckii cod. unus (nescio quis; vix adducor ut dubitem ex ingenio illum emendasse), Laur. a. b. supra scripto τ, Flor. A.

Τολγαρ igitur, proinde. Cum futuro. *τολγαρ* — κλαύμαθ' ὑπάρξει Ant. 922 an. *τολγαρ ποιήσω* Trach. 1239. *τολγαρ τὰ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοὺς εἴκειν* Ai. 651. *τολγαρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω* El. 29. Cum imperativo: *τολγαρ σὺ δέξαι με* El. 1156. Cum optativo vero: *τολγαρ σέ τ' αὐτὸν* — Ἕλιος δολὴ βλον τοιοῦτον οἶον καμὲ γρηᾶναλ ποτε Oed. Col. 872. *τολγαρ σφε* — κακοὺς κακῶς φθείρειαν Ai. 1368. Cum praesente: *τολγαρ σ' ὁ δολμῶν εἰσορᾷ μὲν οὐ τί πω ὥς ἀντίκα* Oed. Col. 1372. *τολγαρ τὸ σὸν θάκημα* — κρατοῦσιν 1382. *τολγαρ δὲ ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν* Ant. 981. Iniuria Valck. ad Phoen. p. 321., quem Brunckius sequitur, *ἐνανκληρεῖς*, peius Ald. et membr. *ναυκληροῖς. τοιγὰρ Ἰὼ δεῖ φυλάξαι* Herc. Taen. I (217 D.). Sic Dind.; Athenaei libri IX. p. 375, d. *τοιγαριώδη φυλάξαι*.

Τοιγαροῦν proinde igitur. Cum futuro: *τοιγαροῦν τεύξει τάχα* Oed. R. 1519. Cum praesente: *τοιγαροῦν* — εὐ φρονῶ τὰ σά Ai. 485. Cum imperativo: *τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον* — πρᾶγμα Phil. 341. *τοιγαροῦν σωζον* τάδε 1248.

Τολῶν igitur. τούτου χάριν *τολῶν* σε προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι Oed. Col. 405. *ἔπειμι τολῶν* El. 1039. Oed. R. 444. *τῶν Λαίου τολῶν* τις ἦν γεννημάτων 1167. *πᾶν τολῶν*, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτιη, κλέοι τις ἂν Trach. 71. *τοιαῦτα τολῶν* εἰσορῶν ὑπέρποκον μηδὲν ποτ' εἴπης — ἔπος Ai. 127. — Adsignificatur lenis cum indignatione *irrisio*: τὰ λῶστα *τολῶν* ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι Oed. R. 1067. Optima cupientem Oedipo sese suadere dixerat Iocasta.

Τοῖος talis. In diverbiis semel legitur Ai. 559.: *τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοι λείψω.* In anapaestis item semel. *τοῖαν φρέκην παρέχεις μοι* Oed. R. 1306. In melicis: *τοῖος ἀμφὶ πᾶσι ἐτάθη πάταγος* Ant. 124 ch. *τοῖας ἐρέσουσιν ἀπειλὰς* — Ἀτρεΐδαι Ai. 246 ch. *τοῖά μοι* — ὑπεσιτέναζες ὠμόφρων ἐχθροδὸν Ἀτρεΐδαι Ai. 910 ch. — Oenom. III. 1. (421 D.) iure Brunckius videtur scripsisse *τοῖαν Πέλοψ* — ἰωγαθηρατηρίαν — ἔχει pro *τοιάνδ'* ἐν ὄψει.

Τοιόσδε talis. 1. universe de rei hominisve aut forma aut indole ac ratione. ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίοτομος πέτρα *τοιόσδε* Phil. 17. *φίλος γ' ἂν, χὼ λόγος τοιόσδε μου* 1371. *τοιάνδ'* ἔδραν Oed. R. 13. *ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε* = σύμμαχος πέλω 244, διὰ τύχης *τοιόσδ'* ἰών 773. *τύχη τοιόσδε*

777. τοιῶνδε δ' ἐκφύς 1084. τοιόνδ' ἀλήτην Oed. Col. 50. τοιόνδ' ἔμὸν φρόνημα Ant. 267. τοιάδ' — ἐπέρχεται φάτις 696. τοῖδε — τόσω 728. τοῖδε — τόμῳ 904. τοιόνδε χρῆσμον El. 38. λόγῳ δὲ χρῶ τοιῶδε 44. τοιοῦδ' ἀνδρός Phil. 235. εἶδ' ὧφελεις τοιάδε τῇν γνώμην εἶναι El. 1010. τοιόνδε — μνηστῆρα Trach. 15. ἐν οὖν ῥόπῃ τοιῶδε κειμένῳ 82. τοιόνδε κείται προπετής 698. τοῖδε φίλτρῳ 1132. εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελ-
θὼν 1170. τοιάνδ' αἰέ μοι σύμμαχον παρεσιάναι Ai. 117. ἐν τοιῶδε κεί-
μενος κακῇ τύχῃ 316. πείρά τις ζητητέα τοιάδε 466. ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ'
ἐμοὶ οὐκ οὐκ ἀτιμάσαιμ' ἂν 1317. — ἐν τοιοῖςδε βόσκειται χώροις Trach.
143. τοιοῖςδε λόγους ψευδῶν πλάσσων Ai. 148 an. γόους τοιούςδε 313.
φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται λόγοις 323. τοιοῖςδε τοῖς λόγοισιν 763.
τοιῖδε — φῶτες ἐμπληκτοὶ βοροτοῖς 1337. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ πτᾶ-
σθαι φίλους; 1339. ἡμεῖς τοιοῖδ' ἐρμυεν, ὥς μὲν σοὶ δοκεῖ, μῶροι Oed.
R. 435. μῶροι epexegetesin facit. τοιοῖςδε — νόμοις τήνδ' αὔξω πόλιν
Ant. 191. τοιούσδ' ἰδοὺς ἂν Ai. Loc. IV. 2 (14 D.). Incerta sententia
est τοιόνδ' ἔμὸν Ἰλιούτων ἀμεμφίας χάριν Inach. VI. 2 (259 D.). In
Oenom. III. I. sciendum τοῖαν. — 2. Speciatim significantur magna
et gravia, turpia, contemnenda, nefaria. Illud primum: οὐκ οἶδα τοι-
οῖδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη El. 679. ἀνδρὸς — τοιοῦδε Oed. Col. 638.
τοιοῖςδ' ἐπαινοῖς El. 964. τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν — φίλου Ai. 921.
Alterum: τοιόνδε — Παλλὰς φυτεύει πῆμα Ai. 932. τοιάνδε — κηλὶδ'
ἐμυαυτῇ συμφορᾷς ἀφιγμένην Oed. R. 832. τοιάνδ' ἐγὼ κηλὶδα μνηστῆρας
ἐμὴν 1384. — κακοῖς τοιοῖςδε Ai. 425. τοιοῖςδ' ἐν πόνοις 1295. τοιῶςδ'
ἀράς Oed. R. 295. Oed. Col. 1377. τοιοῖςδε πῆμασι Oed. R. 1319. τοιάδε
κακά El. 280. τοιάδ' ἄρῃναι Ant. 894. de gravi poena. — Turpia di-
cuntur, cum vestitus: ἐσθῆτι σὺν τοιῶδε Oed. Col. 1260. tam facta:
τοιῖδ' — οἰκούρι ἀντίπεμψε Trach. 537. τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον φανεῖν
Ai. 404. — Nefaria: τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα El. 205 m. τοιόνδ' ἄγος
Oed. R. 1426, αἱ τοιαῖδε πράξεις Oed. R. 895. — Contemnenda, s. ho-
mines potius abiecti: τοιοῦτος ὢν τοιῶδ' ὀνειδίζεις σποράν Ai. 1277.
suam nobilitatem cum inhonestis Menelai maioribus Teucer comparat.
ὄφελεις μάγον τοιόνδε μηχανοψόφον Oed. R. 387. τοιοῦδ' ἐπ' ἀνδρός Oed.
Col. 392. τοιούσδ' ἀλήτας Oed. Col. Col. 953. — Ceterum nefarii et
impii significatio inesse non videtur Oed. Col. 1380.: εἰ τυφλοῦ πατρὸς
τοιῶδ' ἔφυτον. Edd. vett. τοιάδ' absque sensu, codd. omnes et Tricl.
τοιῶδ'. Sententia ab Hermanno sic explicata neu leve esse ducatis, si
miseri caecique patris tales estis tamque impii filii neque verbo ἐκατιμά-
ζον accommodari potest, nec convenit ad sequentia αἶδε γὰρ τάδ' οὐκ
ἔδρων. Quibus verbis cum Antigona et Ismene significantur, minime
dicuntur non leve duxisse, sed patrem debito honore affecisse; hoc quod

filii non fecerint, impietas illa est. Sic corrigendum arbitror τοιοῦτον δὲ, *talem* i. e. *tam miserum patrem filii cavele contemnere*. — 3. Selectiorem loquendi usum unum habet Ai. 448.: ὥςτ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς, i. e. ὥδε ἐν βοτοῖς. Comparat Herm. Aesch. Prom 112. Choeph. 40. — Versus explendi causa Hermannus scripsit εἰ τὰ μὲν φθίνει, φλοῖ, τοιοῖσδ' ὁμοῦ Ai. 400 m. *talibus, qualia cernitis*. Libri τοῖσδε, Elmsleius τὰδε τε. Sed certa locum emendatione persanavit V. S. Lobeckius, scribens τῶσις δ' ὁμοῦ πέλας, ut ea abiicienda sint omnia, quae in v. ὁμοῦ scripsimus.

Τοιοῦτος *talis*, communi usu magis tritum, quam τοιοῖσδε, quod recte observavit Apoll. de Synd. p. 110. — 1. Universe de *hominis* vel *rei* ratione et indole dictum. οὐ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιούτος εἰμ' ἐγώ Phil. 1038. τοιούτος ἦσθα τοῖς λόγοις 1255. τοιούτων αὐτοῖς Ἄρεος εὐβουλον πάγον ἐγὼ ἐννέηδ' χθόνιον ὄντα Oed. Col. 951. sc. qui talia non admitteret. τοιούτον ἦν τὸ πῆγμα Ant. 403. τοιούτον Θράσος El. 983. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δὲ αἰῶνος μένειν 1013. τοιαύτην ὁδὸν 1310. τοιαύτην δέλητον Trach. 46. τοιούτον ἐκβέβηκεν, οἶον — ἱμῖν θαῦμ' ἀνελπιστον μαφείν 669. τοιαύτην γλῶσσαν Ai. 1097. τοιούτον λόγον 1132. τοιούτον ὄντα 1354. τοιούτος ὢν Cris. I. (650 D.) a Venere dictum Paridi non aliter explico quam *si talem te praestiteris, τὸν θεὸν τοιούτον ἐξεπίσταμαι* inc. XLIX. I (707 D.). — τοιαῦτα φωνεῖν Phil. 80. δεῖ δ' οὐ τοιούτων Oed. R. 406. τοιαῦτ' ὀνειδίζει 441. αἱ τοιαῦται φύσεις 674. τοιαῦτα φῆμαι μαγικαὶ διώρισαν 723. σημεῖα τοιαῦτα 1059. αὐδῶν τοιαῦτα 1271. τοιαυτὰ σοι ταῦτ' ἐστὶ Oed. Col. 62. καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔφη 635. τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί 785. τοιαῦτα μέντοι καὶ τὸς εἰβήην κακὰ 1001. τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με 1006. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δις χρηῖζω κλύειν 1210. κακοῖσας γ' ἐμοῦ τοιαῦτα 1355. τοιαῦτ' ἀρῶμαι 1391. τοιαῦτ' ἐνιμε — γέρον 1398. τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότες ἐκδιδάσκωμεν 1536. τοιαῦτα — λύγδην ἔκλαον πάντες 1616. τοιαῦτα — κηρύξαντ' ἔχιν Ant. 31. τοιαῦθ' ἑλίσσων 231. λόγοις τοιούτοις 687. τοιαῦτα — φθίνοντ' ἀσήμεων ὀργῶν μαρτυρήματα 999. χρη' μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος El. 35. τοιαῦθ' ὑλακτεῖ 291. ἐν τοιούτοις 299. τοιαῦτα ποιεῖν 329. τοιαῦτα τοῦ παρόντος — ἔκλον 416. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα 686. τοιαυτὰ σοι ταῦτ' ἐστίν 751. τοιαῦτα πράσσειν 902. τοιαυτὰ τοι νῶ πᾶς τις ἐξερεῖ 972. ἐν τοῖς τοιούτοις 978, 1330. φρονεῖ τοιαῦτα 1045. τοιαῦτ' ἐφραζε Trach. 169. καὶ τοιαῦτ' ἔδρων 681. κᾶδρων τοιαῦτα 685. τοιαῦτα δ' ἂν λέγειν 726. τοιαῦτα πατρὶ βουλευσάσ' ἐμῶ — ἐλήφθης 804. in quibus si quis rei nefariae adsignificationem quaerit, non repugno. τοιαῦτα τὰνθάδ' ἐστίν 939. τοιαῦτα νέμει Ζεὺς 1018 m. cum aliqua indignatione dictum. τοιαῦτα τάλιν εἰσορῶν Ai. 127. τοιαῦτα

λέγων 156 an. ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ 164 an. τοιαῦτ' ἐν ἰδοῖς — σφάγια 217 an. τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει 320. τοιαῦτ' ἐρεῖ τις 500. τοιαῦτ' — ἐρεῖ 996. τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον 1000. τοιαῦτ' ἀνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει 1135. δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με 1303. τοιαῦτά τοι — λέγω Aeth. I. 1 (26 D.). ἐκ τῶν τοιούτων χρή τιν' ἴασιν λαβεῖν Thyest. III. 6 (236 D.). φέλων τοιούτων inc. LXXI. 2, 1 (741 D.). — 2. Adsignificatur res gravis et misera. τοιοῦτος αἰὼν Trach. 34. κοῖπῳ τοιοῦτον — προὔθηκεν 1037. θέαμα — τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγρόντ' ἐποικίλασι Oed. R. 1296. βίον τοιοῦτον — γηρεῖναι ποτε Oed. Col. 874. ἐν τοιαύτῃ — στήλῃ Ant. 879. — ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ἀβρισην El. 603. τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθῃ 1259. τοιούτοις κακοῖς Ai. 428. Sic libri et Elym. M. p. 27, 23. Edd. quaedam τοσούτοις. τοιαῦτ' Ἀτρεΐδαι με — δεδράκασι Phil. 314. τοιαῦτ' ἀκούσας — κακὰ 382. τοιαῦτ' ἐπη Oed. R. 339. πῶς ἐτέλῃς τοιαῦτα σὰς ὄψεις μαρῶναι 1327. τοιαῦτ' ὀνειδιῖσθε 1500. θεοῦ τοιαῦτα χιμῶζοντος Oed. Col. 1500. τοιαῦτά σου — ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματι βέβαια Ant. 1071. — Turpia et contemnenda: τοιοῦτος ὢν Ai. 1277. τοιαῦτ' ἀμαρτάνουσι ἐν λόγῳς ἐπη 1075. τοιαῦτ' ὀνειδῇ λαμβάνων Oed. R. 1494. τοιοῦτος ὢν Cris. I. (650 D.). — Infausta: οἷον εἴθ' ὁδοῦ τέλος Ἄργοντες ἀφωρμήθημεν. — τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαι τινα ἔξεστι Oed. Col. 1404. — Nefaria: τοιαύτῃ χειρὶ Oed. R. 140. — Nefanda: αἰδῶν τοιαῦτά Oed. R. 1271. τοιαῦτ' ἐφρυγῶν 1275. — De contrariis raro dicitur; semel de potente: τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλευὼν ἐλαῖν ἄλυπος ἄτης ἐξ-απαλλαχθήσεται; El. 889.; semel de beneficii auctore cum laude ponitur: ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιοῦτοισιν εὖ Oed. Col. 648. — 3. Singulatim ad-vertenda haec. τοιαῦτα semel, sed ut obiective cum verbo coniungatur, adverbiascit Oed. R. 1327. Aliquoties cum articulo ponitur, Oed. Col. 648. 1210. 1536. Thyest. III. 6. haec et talia significans. Deinde, ut mos Graecis, sermonem iam absolutum spectat, El. 291. 972. Trach. 168. Ai. 156 an. 500. 996. 1135. Oed. R. 1271. 1275. Oed. Col. 1391. Ant. 231. Aeth. I. 1. Omnino enim, velut αὐτός ipsum, ad priora et iam mente, dictis, factis agitata respicit. Hinc dicitur, cum sermone defungimur, καὶ ταῦτά μεν τοιαῦτα El. 686. Sed semel ad rem adhuc proferendam refertur. χρή μοι τοιαῦτ' ὁ Φοῖβος, ὃν πέσει τάχα El. 35. — 4. τοιοῦτον, non τοιοῦτο tragicis dici Elmsleius observavit ad Aesch. Prom. 800. Oed. R. 734. Oed. Col. 789.; Sophocli illud certe solum convenit, quippe insequente vocali Trach. 1037. Oed. Col. 1404. De correpta prima syllaba, cum in thesi posita reperitur, v. Boeckh. Not. Crit. ad Pind. p. 492. Apud Sophoclem constanter theticas senariorum partes occupavit, si exceperis El. 983. Ai. 1152. Oed. R. 674. Oed. Col. 648. 1210. In melicis semel legitur Trach. 1018.; in anapae-

stis quater; Trach. 1259. Ai. 156. 164. 217., semper producta syllaba prima.

Τοκείς *parens*. ἀνευ τοκέων El. 180 m.

Τόκος *partus*. πλήν ὅταν τόκος παρῇ Oenom. V. 2 (424 D.). τόκοισι τε ἀγόροις γυναικῶν Oed. R. 26. οὔτε τόκοισιν ἰστων καμᾶτω ἀνέχουσι γυναῖκες 173 ch. — Hinc *prolem*, maxime *filium* significat. ὁ Λαέρτου τόκος Phil. 610. τῷ Πολίαντος τόκῳ 1214. Θησεύς — τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος Oed. Col. 69. Οἰνέως τόκος Τυδεύς 1317. τὸν Ἀλκμήνης τόκον Trach. 180. — De tono v. Arcad. p. 50, 20.

Τολμάω. 1. *a me impetro, sustineo*. De hac universa et primitiva verbi vi, qua simillimum est εἰλῆναι, consuli possunt Wyttēnb. ad Plat. Phaed. p. 273. Monk. ad Eur. Alcest. 284. et quos Stallbaumius testes producit ad Plat. Phileb. p. 18. τόλμα Phil. 82. τόλμα — ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον ἀποσιγγεῖν Oed. Col. 184 ch. οὔτε γὰρ σὺ τὰμ' ἐπη τολμᾶς ἐπικνεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους El. 1040. ἐὰν μόνον τὸ παχθὲν εὐ τολμᾷ τελεῖν Ai. 524. — τόλμησον, οἰκτιρόν τε Trach. 1059. τόλμησον Phil. 479. — πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; Phil. 110. de *impudentia facti* dictum, ut etiam *secundae significationis* exemplis accenseri possit. — 2. *audeo*. κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταλμην ἐγὼ μήτ' ἐκμάθοιμι, τὰς τε τολμώσας σιγῶ Trach. 580. δεινὰ τολμᾶν Ant. 906 — κοῦδεὶς ἐτόλμα ἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν Trach. 782. ἐτόλμας τοῦδ' ἐπεμβαίνειν νόμους; Ant. 445. — τόλμησον εἰπεῖν Trach. 403. ἢ τολμήσῃσιν ἀντ' ἐμοῦ τινὶ δοῦναι τὰ τεύχη Phil. 369. τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τὰςδε; Ant. 248. — τίς δὲ τολμήσει κλύων τὰ τοῦδ' ἐπισθαι ἀνδρὸς Oed. Col. 1429. Hinc πᾶν τολμᾶν de *audacissimo et impudentissimo* quoque in proverbium abiit. ὦ πάντα τολμῶν Oed. Col. 765, quod παρῶδων ridet Arist. Nub. 375. ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γίνασθαι Epig. II. 1 (195 D.). — 3. Semel de *tolerando malo* dictum. πικρὰν δοκῶ με πείραν εἶναι τολμήσειν ἐτι El. 463.

Τόλμη *audacia*; aliquando *impudenter facta* significantur. πῶς οὖν ὁ ληστής — ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; Oed. R. 125. ἢ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον 533. τόλμης τῆς παρεστῶσης τὰ νῦν Oed. Col. 1034. τόλμας χέριν Ant. 368 ch. κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταλμην ἐγὼ Trach. 579. ποταῖσι τόλμας ταῖςδε Ai. 46. ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς 983. Eust. p. 409, 45. (quem falli τόλμη formam ferentem iniuria existimat Hermannus) ex duabus formulis exclamandi ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμη πικρᾶ, et ὦ δυσθέατον ὄμματος καὶ τόλμης πικρᾶς in unam illud coisse putat; nec reprehendo, sed quomodo eam simpliciore Hermannus dicat, quam Enfordtii rationem et Brunckii, ὄμμα τόλμης πικρᾶς coniungentium, non perspicio. Nam Brunckius sic certe non intellexit, ut vult Her-

mannus, ὃ δεινοῦ θειάματος ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς, sed ὄμμα *spectaculum* significare, idque *luctuosae audaciae plenum*. — Adverbiascit ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται Crens. I. 1 (322 D.). Mala Elmsleii coniectura (ad Med. 388.) exstat, τόλμης, quasi poetas semper idem dixisse oporteat et eodem modo. — Apud tragicos et veteres Atticos universe restituendum ubique τόλμῃ, ut *πρύμνη*. Utrūque enim probat Phrynichus App. Soph. p. 66, 23. scribens τὸ λ μ η καὶ τὸ λ μ α, πρὺ μ ν η καὶ πρῦ μ ν α, ν ᾱ ρ κ η δὲ διὰ τοῦ η. Suidas νύ μ φ α, νύ μ φ η ὡς τὸ λ μ α, τὸ λ μ η scribens, alteri plurimos, alteri antiquiores testes tribuere videatur; τόλμῃ ex libris fere evanuisse adnotavit Vir Summus ad Phryn. p. 331., quem nollem alterum solum probasse, sicut Hermannum video facere ad Ai. 983. Cf. Schneider. ad Plat. Civ. IX. p. 585, a. Dind. praef. Scen. Gr. p. XXVI. — De tono v. Arcad. p. 96, 18. 110, 2.

Τολμήεις *audax*. ὃ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήσατε Phil. 972. Hanc fibrorum vett. scripturam Buttmannus restituit, quem v. Gr. Mai. vol. I. p. 267. cf. Etym. M. p. 807, 5. Tricl. Brunck. Erf. *τομλίστατε*. In Laur. a. pro explicatione adscribitur *τολμήεσται*.

Τολμητὸς quod quis audeat. ἀλλ' ἐστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ τολμητά Phil. 630.

Τολύπη. τὰς δὲ ταινίας ὀλοστήμονας τολύπας Σοφοκλῆς ὠνόμασιν (inc. CV. 132. 920 D.). Pollux VII. 32. v. ὀλοστήμων. — De tono v. Arcad. p. 162, 19.

Τομᾶν *secturam desidero*. Θρηγεῖν ἐπωδὰς πρὸς τομῶντι πῆματι Ai. 579., quae verba inde profert Eustath. p. 796, 59. A vulneribus secundo sanandis deflexum ad grave et immedicabile animi malum; cf. Lobeck. l. c. Boeckh. Not. Crit. ad Pind. p. 468.

Τομή *sectura*. ὁπὸν ἀργινεφῇ στάζοντα τομῆς Rhizot. I. 2 (479 D.). ἐν τομῇ ξύλου Trach. 697. De vulnere infligendo: στονόεντος ἐν τομῇ αἰδάρου Trach. 883 m. Sed ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς Rhizot. I. 5. (479 D.) ipsas ῥιζὰς τὰς τμηθείσας significat.

Τομός *secans, scindens*, inde *acutus*. ὃ μὲν σφαγεὶς ἐστικεν ἢ τομώτατος γένοιτ' ἂν Ai. 802. — τομόν, τὸ τμητικόν, δευτέρως, οὕτω Πλάτων. Photius p. 594, 18., quod exscripsit Suidas; v. de vocabulo rariore Lobeck. ad Ai. 814 (= 802.).

Τόξενμα proprie dictum de arcu et sagittis: *πεφραγμένον* ὡς — Σκίθης τοξέμμασιν Naupl. II. 2 (476 D.). — Tralate de telis dictorum, animum quasi ferientibus. τοιαῦτά σου —, ὥστε τοξότης, ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα Ant. 1072. v. βέλους et τοξένω.

Τοξεντὸς *sagittae telo ictus*. τοξεντὸς ἐκ Φοίβου θαμέλις Phil. 335. τοξεντὸς θαμέλις coniungenda.

Τοξένω proprie dictum non legitur; a iactu autem s. tela mittendis transfertur ad petendi notionem: ὅστις καθ' ὑπερβολὴν τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ παντ' εὐδαίμονος ὄλβου Oed. R. 1196 ch. quasi felici iactu potitus est felicitate. Cf. Abresch. ad Aesch. Suppl. 455. et v. τόξευμα. πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύει ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 1021. Ad sententiam Brannkius contendit Eur. Ion. 1431.

Τόξον. 1. Proprie dictus singularis arcum significat. γαστρί μεν τὰ σύμφορα τόξον τόδ' ἐξεύρισκε Phil. 288. ὦ τόξον φέλον 1113 m. θαυμαστά γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθαίνει inc. CV. 181 (963 D.). — 2. Tralate dictum πρὸς τόξου κρίσειν Trach. 265., quod de sagittariae artis peritiam dictum, accurate tamen significat iudicium s. comparisonem in arcu versando nitentem. — 3. Pluralis arcum et sagittas una potissimum significat. εἰ γὰρ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται Phil. 68. εἰ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθάνεται 75. αἰρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τυροίαν 113. ἢ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξα 650. τὰ τόξ' ἐλὼν τάδε 752. 919. θύραν τήνδ' ἄλλως ἔχομεν τόξων 829 m. ἀπόδος τὰ τόξα 912. τὰ τόξα μου ἐρὺ λαβὼν τοῦ Ζητὸς Ἡρακλέους ἔχει 930. θῆξ' ὀρειβάτην τόξοις ἐναλίων 944. μεθείς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοί 963. ἄφες μοι — τὰ τόξα 969. ἔλαβον τάδε τὰ τόξα 1216. τὰ τόξ' ἔκλεπτες 1256. κτανεῖν τόξοις 1287. τὰ μὲν δὲ τόξ' ἔχεις 1292. τὰ πέργαμα ξὺν τοῖσδε τόξοις — πέρσας 1319. Πάριον — τόξοις τοῖς ἐμοῖσι νοσοφίῃς βλου 1413. σκύλα — τόξων ἐμῶν μνημεῖα 1418. τοῖς ἐμοῖς — τόξοις ἀλῶναι 1416. παλίντονα τόξα — τινάσσω Trach. 510 ch. τόξων πάταγος 515 ch. τόξ' ἀπέσκη Troil. III. 3 (552 D.). Sic Hesychium v. ἀπέσκη, apud quem τόξον legitur, emendarunt ex Gr. Bekk. Anecd. p. 422, 33. — 4. Est ubi sagittas solas significet. εἰ μοι τὶ τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον παρεξήνηκεν Phil. 648. v. Butt. Nec tamen cum Hermanno de arcu et sagittis et quidquid ad arcum pertineat dictum puto; arcus nec παραβύνηναι nec ἀπαμελῆσθαι potuit, sed sagittae; haec demonstrans τῶνδε dicit, quae harum sunt. Item arcum solum. πλὴν ἐξ ἀκυρόλων εἰ ποτε τόξων πτανοῖς τοῖς ἀνύσειε γαστρί φορβάν Phil. 702.

Τοξότης sagittarius. πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύει ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 1020. Mendose Aldus et membr. τοξότου. τοιαῦτά σου — ὥστε τοξότης, ἀφῆκα — τοξεύματα 1071. — De tono v. ἀλήτης.

Τοπάζω suspicor. ἃ δὲ δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν οὐκ ὥς θέλω Erig. I. 2 (225 D.). V. Etym. M. p. 762, 12. Phot. p. 595, 7.

Τόπος locus. τόπον — ὄντω καίται Phil. 144 an. τίς τόπος ἢ τίς ἔδρα 157 ch. πρόσχωρος τόπος Oed. R. 1127. τὸν Κεθαίρωνος τόπον 1134. ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μοι οὐσά ποι Oed. Col. 26, ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον 56. τὸν τόπον δ' ἵνα χρησται μ' ἐφευρεῖν 504. εἰς ἐπύριον τόπον Ant. 1097. Est πεδὶον ἄκρον, ubi iacebat exanimis Polyni-

cis corpus, v. Herm. πάντα — τόπον El. 887. τὸν ἀνὴρ ἐν τόπον Τροίας ἐπελθὼν Ai. 432. οὐδεὶς ἐπίσταται με σύμμαθεῖν τόπος 856. ῥεῖτων τόπος inc. CV. 151. (936 D.), v. ῥεῖτά. — κατοικεῖ τούδε τοὺς τόπους Phil. 40. ἢ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων 204 ch. ὠδοιπόρεῖς — τοῦςδε τοὺς τόπους Oed. R. 1027. ἢ γάρ τινες ταλοῦσι τοῦςδε τοὺς τόπους; Oed. Col. 64. οἰκητῆρα — τόπων τῶν ἐνθάδε 633. ἐν τόποις τοῖςδε 1024. μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις 1520. χωρεῖν τόπων ἐν τῶνδε 1637. μήτε πελάξω ἐς τοῦςδε τόπους 1758 an. αὖρα, ἥτις μ' ἀποικισμῶν ἐκ τύπων Trach. 951 ch. τὸν τε χρυσέων δράκοντα μῆλων φύλακ' ἐκ' ἐσχάτοις τόποις 1090. Locum tetigit et explicuit Valck. ad Eur. Hippol. 1053.

Τόσος tantus. οὐποτε γὰρ φρενέσθην γ' ἐπ' ἀριστερά — ἔβας τόσον Ai. 184 ch. τόσον Flor. I. contra metrum. ἀρ' ἔστι ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά; 270. Suid. v. ἐξ ἀπλῶν. Formulam illustrat Iacobs. Lectt. Stob. p. 146. καμὲ χρὴ φράσαι τόσον Trach. 53. Par. B. Vat. Par. ap. Herm. Laur. a. τὸ σόν, non male quidem, sed longe minus elegantiam quam scriptura vulgata sensu, in qua recte modestiae significationem Hermannus cerni dicit, quanquam minime simile est quod affert Trach. 569. (566 H.). Apitzium non intelligo; qui cum Hermannum vituperet, aut idem tamen proferre videtur, aut ineptit magnopere.

Τοσόνδε tantus. χρόνῳ τοσόνδε Phil. 595. τοσόνδ' ἐγγὺν 742. μῆριν τοσόνδε Oed. R. 699. τοσόνδ' ἄχος 1355. Oed. Col. 1709 m. ἐς τοσόνδ' ὕβριν Oed. Col. 1033. τοσόνδε — λόγον Ai. 1028. Adverbiascunt haec: κλαῦσαι — τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρεται El. 278. μήπω τοῦ τοσόνδ' εἶην κενή 395. τοσόνδ' ἐθήσει τῶν ἔμῶν πορθμῶν Trach. 567. τοσόνδε μισεῖν Ai. 1314. τοσόνδ' εἶναι φίλος 1356. — καὶ ἐθρεψάμην τοσόνδ' ἐς ἡβης El. 14. cum inversione praepositionis. ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου 949. ὅτι ὃ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρκτός, ὡς καὶ φιλήσω αὐτίς Ai. 666. πῶς πόθ' αἱ πατρῷαι ο' ἄλοκες φέρον σὺν' ἰδυπάθησαν ἐς τοσόνδε; Oed. R. 1212 ch. — Pluralis semel tot significet. παιδὲ μὲν τοσοῖςδε πληθύεις Trach. 54. — Selectiore quadam vi praeditum vocabulum haec habet exempla. τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον Ai. 757. i. e. tantam magniloquentiam sermone iactabat. ἢ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον Oed. R. 532. ubi cum τόλμης πρόσωπον imprudentiam significet, τοσόνδε ad sensum dictum est, cum expectes τοιόνδε. — οὐ γὰρ ἐξ ἐνός ποδὸς ἡμᾶς τοσούςδε πρὸς βίαν χειρώσεται Phil. 92. non qui tot sumus numero, duo enim erant, sed certe nos viribus valentissimos solus non superabit.

Τοσοῦτος tantus. 1. Sic simpliciter dictum, cum substantive tum adiective. χρόνῳ τοσοῦτον, ἐς ὅσον Phil. 1065. τοσοῦτόν γ' ἔστι μοι τῆς ἐλπίδος Oed. R. 836. γ' omittendum censeas, cum non legatur in

Flor. Γ. Δ. Laur. a. a prima manu, Pal. πλέον. — ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν 1191 ch. τοσοῦτόν γ' ἴσθι 1289. τοσοῦτον γ' οἶδα Oed. R. 1455. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδέν Ant. 97. χρόνον τὰδ' ἦν τοσοῦτον 411. φορβῆς τοσοῦτον — προθίεις 771. τοσοῦτόν γ' οἶδα κάμαντήν οἷτι ἀλγῶ El. 324. τοσοῦτον ἔχθος 1023. τοσοῦτον εἶπε Trach. 566. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεύς —; 1130. τοσοῦτων δὴ σ' ἐπισκήπτω 1211. τοσ' ὕϊόν γ' ἐξεπλάσασθαι δοκῶ Ai. 436. γε omittit Flor. Γ., sed agnoscit cum ceteris libris Suidas v. τοσοῦτον. τοσοῦτον οἶδα 735. — τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος Trach. 800. τοσαῦτα φωνήσασα 919. τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι Ai. 666. τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶπε 767. τοσαῦτά σ' ὦ Ζεῦ, προστρέψω 818. τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσέκουσαμεν Oed. Col. 1641. — 2. Locutionibus adverbiascentibus adhibentur haec. μὴ τοσοῦτον ὥς δάκνει θυμῷ δύσχοργος Trach. 1107. οὐκῶ τοσοῦτον ἡπατημένος κυρῶ Oed. R. 594. οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ὥομην τὰ σὰ κρηγίματα Ant. 449., quanquam hoc quidem obiective a verbo suspenditur, sicut σθένειν τοσοῦτον Ai. 1042. — ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβῶτος Oed. R. 771. ad ἔλ usque spei. ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν Oed. Col. 752. εἰς τοσοῦτον ἤλαθον Ai. 716. — 3. Singulatim advertenda haec. Sermoni finito apponitur τοσοῦτος Trach. 566. 800. 919. Ai. 767. 818. Nam Oed. Col. 1641. τοσαῦτα εἰσεκούσαμεν coniungenda puto. τοσοῦτον pro τοσοῦτον μόνον dicitur, nisi praeterea adieceris Oed. R. 1191. Ai. 735.: καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος, τὸν ἄνδρα, τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον Oed. R. 836. μόνον enim tanto Intervallo diremptum ad τοσοῦτον non magis retrahi poterit, quam Oed. Col. 794.: τῆς ἐμῆς χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐθανεῖν μόνον, quanquam hic quidem non remotior locus, sed locus ipse prohibet. Cf. Valck. ad Phoen. 1458. ad Hipp. 804. 1250. Abresch. ad Aesch. Eum. 201. Locell. ad Xen. Eph. p. 147. Lobeck. ad Ai. 747. — τοσοῦτο tragicis indictum esse animadvertit Elmsl. ad Oed. R. 734. Eur. Med. 254. Utrumque adhuc probabat Valckenarius ad Hippol. 1250. Unus versus de scriptura controversus. καίτοι τοσαύτη τέρεψις ἀκοντίας φιλεῖν, ὥςπερ τις εἰ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη — Oed. Col. 779. Sic plerique libri et schol. Brunckius, Reisi-gius, Elmsl. τίς αὐτῇ, interrogationis signo post φιλεῖν distinguentes; id de coniectura Tyrwhittus repperat et est in codd. Par. B. T. Vat. Farn. deterioribus omnibus et tribus quidem horum Triclinianis. Elegantia scripturae eius quaedam est, sed nec necessaria et fucata illa.

Τότε. 1. Temporis definiti significandi particula; tum s. tunc. a. Cum praeterito aliquo dictum praecipuam provinciam habet. ἀλλ' ἦν φύσει γε, τὸν δὲ τοῦν ἡσῶσαν τότε El. 1012. τότε ἄσμενοι μ' ὥς εἶδον — εὐδοντα — λαπόντες ἔχοντο Phil. 271. πόταν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς — στήναι τότε; 277.

ἐρεε — τότε ἂν εἰδυμένους 695 ch. τότε οὖν ὁ μάντις αὐτός ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; Oed. R. 562. πῶς αὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ἤδα τάδε; 568. τότε οἶσθα παῖδά μὲ τινα δούς 1142. ὅς τότε ἦν νέος 1145. τότε γὰρ ἂν θανάτῳ οὐκ ἦν — τραγῶνδ' ἄχος 1354. θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνευσεν Oed. Col. 432. οὐδέ σοι τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότε ἦν φίλον 775. ἀλλ' ἀγένητος τότε ἦν 977. ὅς τότε μαινομένην εἶν ὄρμη — ἐπείκει Ant. 135 ch. τότε ἄλλος' αὐτὸν ὄμμα, θατέρω δὲ νοῦν ἔχοντα — ἦκα 271. τότε ἔχοντα coniungenda esse clarum. οὐ τότε' ἀλλεῖς ἴσαν 511 ch. τότε ἦν χερὰς — πάταγος 515 ch. Certe hoc a recordantibus quasi per mirationem dicta rectius sic quam: ἔπειτα expli- cueris, quod utique languidum. — h. Eandem vim tuetur correlativis εἰ, ἐπεὶ, ἥντινα, ὅτε eorumque compositis ex adverso positum. Cum praeteritis, ἐπεὶ δ' ἀπώμει — τότε — ὀφθαλμὸν ἄρας εἶδε με Trach. 791. ἥντιν' ὀφρύουσά κεν ἠδῶτο — τότε ἀντιφωνεῖ δαδὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔπος Ai. 760. Nam ἀντιφωνεῖ praesens pro praeterito narrantis est, plane ut ῥόδον γὰρ ἦρος τῶν τελευταίων ἀπὸ ὀρμῆς ἀπ' οὐκων Ἡρακλῆς, τότε ἐν δόμοις λείπει παλαιὰν δέλτον Trach. 155. — ἥντιν' ἤδη μεστός ἦν θυμού- μενος, — τότε ἐξῆς Oed. Col. 774. — τότε εἶδες, ὅτε θεοὶ μ' ἐπώ- τουνται μολεῖν El. 1256. Eximendus versus Trach. 271, in quo ὡς εἰ τότε coniungi non debent, et Ai. 1396. subditicius ille. — Cum futuro vel de re futura, in qua designanda etiam optativo locus est: αἱ μοὶ λέγουσι τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε El. 405, nisi hoc causae et consequentis nexum exhibet, χρόνον προτάξας ὡς τελεῖται ἥντιν' ἂν — ἀπὸ — τότε ἢ θανάτῳ χρεῖν ἔφα Trach. 165. Similem obliquae orationis figuram, videbis Oed. Col. 782.: ὥσπερ τις εἰ σοι λιπαροῦνται μὲν τυχεῖν μηδὲν δε- δοῖν — πλὴν δ' ἔχει. θυμὸν ὦν χοῦτος, τάπε δοροῖτο. — ἐπειδὴν πνεῦμα τοῦν πέρφας ἀνῆ, τότε στελοῦμεν Phil. 636. ὅταν γὰρ εὖ φραγῆς, πρόθ' ἤρῃαι σὺ τῇ El. 1027. ὅταν παρανοῖα φράξῃ, τότε ἔχοντα τῶνδε μεμνησθαι χρεὼν 1243. ὅταν γὰρ εὐπυχῆσωμεν, τότε χαίρειν παρῆσται 1291. ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, — τότε ἐλαχίστων πάντ' ἐπιστήσοι Oed. Col. 201. ὅρα σὺ — ὅταν δὲ πλησθῆς τῆς εἰσόδου βασιλείας, τότε ἀνέλθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς Phil. 517. — c. Item quando cum anti- cipo apponitur nominis tanquam adiectivi vices gerens, τῇ τὰθ' ἡμέρῃ El. 1123. Ai. 492. quam tamen rectius hanc ἔρεσται, quam illam διαστῇ interpretaberis. τῇ τὸτ' ἐν χρόνῳ Oed. R. 564. 1030. Oed. Col. 1162. — d. Iteratur. θεὸς τότε ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχον ἔκπλησεν Ant. 1250. — 2. Sempel dictum repetitio de re alteram consequente (λέξις, γυν). καὶ μ' ἰθαλπε· καὶ τότε ἱθαλγῆς χρόνῳ τυφὸς αἰετὸς οὐραγῆς — πῶς πλὴν παρῶν Ant. 413. — 3. Hinc dialectica oritur significatio, res cau- sarum et consequentium vinculo connexas indicans. τότε ἂν τις εἰσέλθοιτο

Τραπεζα, mensa. οἱ ποδοὶ ἥντι χωρὶς ἐστέθην βορᾶς τραπεζα Oed. R. 1464. De communione mensae dictum v. Wyttenb. ad Plut. de Disc. Adul. et Am. p. 70. E. κεναὶς δ' ἀμφιόταται τραπεζαίς El. 185 m. Eust. p. 1692, 57., οὐ δὲ πλοῦσι τραπεζα κείθω 354. προστήναι μέσην τραπεζάν μὲντε αὐτὰ καρχήσι Tyr. VII. 2 (580 D.). τραπεζῶν βασιλῆων τραπεζῶν mensae inforo. ἀπυρόκαυτος οὐ τραπεζοῦται κύλις Tript. IX. 3. (541 D.).

Τραχῖνία, τρ. λέγεται ὁ τόπος ἐνθα καὶ οὐκα ἐγκαλεῖται, παρὰ τὸ τε ῥῶσ αὐτὸν εἶναι. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν (τῷ ἑτέρῳ Zonaras addit p. 1742.) τῷ Ἀμφικράτῳ ἐπὶ τῆς αἰῶν ἐκείῃ τὴν λέγειν. Schol. Aelian. H. An. III. 10. Usitatam illam vocabulī significationem agnoscunt etiam Photius p. 598, 13., Hesychius, Suidas, hic quidem etiam de caseis siccandis memorans, Bapolyde. et Aristophane, auctoribus usi. Cf. Jacobs. ad Aelian. H. An. p. 102.

Τραχῖς urbs. ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχύνι τῇδ' ἀνέστατο· — ναύομεν Trach. 39.

Τραχίνιος Trachinius. πρὸς μέσην Τραχυῖαν ἀγορᾷ Trach. 370. ἐν μέση Τραχυῖαν ἀγορᾷ 422. καὶ τίς ποσσὺντος θαρμακεύς Τραχυῖαν, 1130. Τραχυῖαν διερχόμεν Phil. 469. Brasteres Strabo dicit IX. p. 433. τοῦτον καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ Τραχυῖαν φθόνων ἀγορῇν. Elmal. ad Heracl. 194. ad Phthiotides, fabulam, refert. (IV. 625.) simul corrigens τῶν Τραχυῖαν. Sed geographi verbis accuratius consideratis nec ille praestorvīdisset, nec Sophocleorum reliquiarum editores fugisset, quinque convenire nris Trachinis mentionem, sed illud potius dici, Sophocleῶν Τραχυῖαν ἐκείνην τοῦ ποσσὺντος nomina confudisse, ut quae Trachinia esset, Phthiotis illi appellaretur. Quare hoc ex Sophocleis plane eliminandum dico.

Τραχῖς αἶμα. τραχὺς χαλὼντος κέρας ἐκονίσταται, Inach. 278 D. apud Braneikium enim est inc. (CV.) 107. τὴν τραχῖν. Τρεῖς ἀνὰ. ἡμέραι τρεῖς Oed. R. 718. τρεῖς ὄμιλοι ἐκείνους χρόνους 1136. ὁ πρὸς αὐτὸν 1398. ἐν ποσσὺντος μορμακίῳ (Trach. 101) ὡς, ἂν, ἐκ, πρὸν, ὅ, ἐν αἰέτην 731. τρεῖς ὄμιλοι ἀνταρκακίῳς Αἰ. 1288. τὸν τριῶν μέση λαβὼν εἶσαυκ. Amphitr. II. (124 D.). καὶ τῶν τριῶν ἐν οἶσσομαι inc. LXXXII. 1 (755 D.).

Τρέμων, tremens, timens. Incessum propria et tralata significatione dictum πορῶν, ὡς, τρέμονες λέγειν Oed. Col. 128. cl. Sed alteram sententiam haec monstrant, καὶ δὲ ἐκ, θιῶν τρέμοντες Oed. Col. 257. τῶντων θιῶν πάλαι τρέμων, τὴν ἀνδρ' ἔφραγε μὴ κτάραι Oed. R. 947. ἀνδρ' πρὸς αὐτὸν δίκης αὐτὸν τρέμων, 1014.

Τρέπω, I. Activum, verbe proprie dictum, καὶ δὲ, αἰῶν, τρέπων, ἔφαγε, Αἰ. 291. supinum guttur feriebat. ἔσαντων χεῖρα, ὄμμα, ἀνταρκακίῳς

Rhizot. I. E. (479 D.) *retrospectiens*. — Tralate: οὐκ οἶδ' ὅπου γρή τα-
πορον τρέπειν ἱπὸς Phil. 885. ἐκ' ἐχθροῖς χεῖρα ποτιῶν τρέπειν Ai. 758.
δρᾷ οὖν τὰδ' ἐλθὼν, μὴδ' ἐκ' ἄλλοισιν τρέπετ' Ant. 1094. gl' αὐτόν. μὴ
μεταβάλλου. Sic scribendum foret ex Brunckii E. et Aug. b. τρέπον,
quod ipsum Schaefero placet. Nec est id quod ἐπ' ἔτρεπε, *committe*, sed
converte, *dirige in alios*. — 2. Mediam, quod passivum omnes dicerent,
nisi τραπέσθαι iuxta ac τραπῆναι et eodem sensu usurpatum exstaret,
esse convertere s. *converti*, ad faciendum maxime aliquid significat. ὅταν
— τις εἰς τὸ παθεῖσθαι τραπῇ Oed. Col. 1537. πρὸς τὸ κέρδιον τρα-
πεῖς γυνῆς Ai. 736. ἀλλ' εἰ τί τρέπει; Oed. Col. 864. In prioribus
illis duobus exemplis *mutati consilii* significatio inest. Cf. Wyttenb. Ep.
Cr. p. 235. De *mutato animo* dici videtur etiam νόει πρὸς ἀνδρὸς σχῆμα,
πύλλοιτος ὅπως πέτρα, τραπέσθαι γηλοῦ φρονήματος Iphig. II. 2. (280
D.) v. σῶμα.

Τρέφει σέβας. ὁ νόταρχος, Ἰπλιωτικὸν τρέφος Ach. Am. V. (166 D.).
Sic Athenaeus p. 401, d. Epitome autem et Eust. p. 1872, 12. βρέφος
quod de cane venatico in monte Felib enutrito apum non est.

Τρέφω. I. *Formae*. R. Actiui praecedens τρέφω Oed. R. 356. Ant.
888. Trach. 56. τρέφει Trach. 117 ch. 1143. Ai. 498. 5103. Ter. VII. 5
(617 D.). τρέφουσι Herc. Taen. 219 D. (ap. Brunck. deest); legitur
quidem στρέφουσι apud Steph. v. χύρω, sed haud dubie recte emendavit
Jacobs. ut ὁ adhaeserit verbo, cum scriptum fuisset ἐν Ἡρακλῆϊ v. i. e.
στυριῶν. — τρέφειτε Phil. 784. — τρέφω Oed. R. 818. Oed.
Col. 924. 947. Ant. 1676. Trach. 814. El. 593. — τρέφω Ant. 529.
— perf. τέτροφε Oed. Col. 186. — fut. θρέψω Ant. 666. —
aor. ἔθρεψε s. ἔθρεψεν Oed. R. 323. Ai. 630 ch. — 2. *Passivi* praee-
cedens τρέφει Oed. R. 374. Oed. Col. 866. τρέφεται Phil. 1145 m. —
perf. τεθραμμένος inc. XXX. 2 (688 D.). τεθραμμένος Oed. R. 97.
— aor. ἐτραφή Ai. 554. τραφή Ant. 971 ch. — τρεφάει inc. CV.
124. (911 D.); quamquam non constat hanc ipsam verbi partem Sopho-
clum posuisse, cum Eustathius poetae dicta secundum usus suos immu-
taverit. τραφείς Ai. 1000. 311 Oed. R. 1123. 1380. — 3. *Medii*
solum exstat θρεψαίμενος R. 1143. 867. I. XXXVII. 1. 101

II. *Uerbi*. R. Alendi
ἐκείν. παίδων δὲ τοὺς μὲν
χάραις ὡς τεθραμμένον χθ
Oed. R. 97. 98. πόλει τῇ
Oed. Col. 947. τρέφων δὲ
μάλιστα ἐνηγίασε El. 593
Taen. 219 D. Item passiv

propria maxime in haec

αὐτῇ τρέφει Trach.

ἐλαύνειν, μὴδ'

ἔθρεψε 323.

529. ὅδ'

τρέφει

ἵταται

Phil. 1145 ch. *vescitur*, i. e. *εἴη ἀπὸ τούτων*. δούλος οὐκ ἀνθρώπος, ἀλλ' οἶκος τραφεὶς Oed. R. 1123. v. οἶκοι. κάλλιστ' ἄνθρωπος εἰς τὴν γὰρ ταῖς Θήβας τραφεὶς 1380., qualia exempla ad significandam circumlocutionem viam aperiunt. τράφη θυέλλαιον ἐν πατρῷας Βορρῆας Ant. 971 ch. τὸν Ἀχιλλέα τραφῆναι ἐν τῷ Πηλῷ inc. CV. 124. — 2. Tralate dicitur de homine ita aliquando, ut *ἔχειν* significat. Θῆβαι — οὐ γὰρ φιλοῦνται ἔνδρας ἐκδικοὺς τρέφειν. Oed. Col. 924. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἔχρηκ' ἡμεῖς ἀκοσμία θρέψω, κάρτα τοὺς ξέω γένοιντο Ant. 656. Item *κατέχευε*, a sustinendo sumptum. τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἀνὴρ τρέφει Ter. VII. 5. Etiam *διασώζειν*. μῖσος τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον — βλάψαι ποτ' ἂν Oed. R. 374. *Unum intercedere diem* sit, quo nocendi potestas ei concedatur adhuc. Illi ex Tereo verbiq. similibus sententia, sed non gemina est Trach. 117 ch.: οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει τὸ δ' αἰεὶ βιότου πολὺπονον, i. e. *ἔχει, habet, occupavit*, modo quod hoc de vitæ sorte et gestis, illud de animo dictum est. — 3. Similis tralatio rei significandæ adhibetur, ut plerumque commode interpreteris *ἔχειν*: cf. Abresch. ad Aesch. Enmen. 525. Sic de morbo dictum πῶς ἂν — τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τήν νόσον; Phil. 784.; de rerum statu et conditione οὐκ λατρεῖας ἀνδ' ὅσον ζήλου τρέφει Ai. 498. ἄταν, ἂν οὐπὺ τις ἔθρεψεν αἰὼν Αἰαντιδῶν 630 ch.; de animi et ingenii rebus: αἰεὶ τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω Trach. 28. ἐν οἷς ὁ νοῦς θεία ἐνέδωκεν ἡμέρᾳ τεθραμμένος inc. XXX. 2. *fausto* quasi *die procreta et enutrita mens*, quod *ἔχειν* explicare non licet quidem, sed viam a propria vi ad tralatum repudiandam monstrat. τῶνθε γὰρ ἰσχυρὸν τρέφω Oed. R. 356. ἀγὰρ ἐν ἐλπίδι τρέφω Ant. 888. quasi καὶ ταύτην subaudiatur, *spero*; ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὥς δεινὸν τρέφει Ai. 1103., quod sic intelligendum, linguae acerbicatem, etiam signum animi iam ferocientis sit, tamen ad ipsam inaciditiam loquentis augendam aliquid conferre, quod verum esse omnes sciunt. Huic contrarium est de dictis et ceremoniis ἔχειν — γὰρ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχουμένῳ Ant. 1076. Eodem spectat ἄγαν γὰρ ἄλλως ὀνόματος τέ δέ τρέφειν μητρῶον —; Trach. 814. i. e. *ἔχειν, possidet*. A *sumptum* haud dubie denique sumptum ὅτι καὶ πόλις τρέφειν, Oed. Col. 186 m., *ἔχει, i. e. doceat, αὐτῇ*. — 4. Aliquando *ἔχειν* a *trahere* sumptum abest, ut commode explices γένηται τὸν τράφειν Phil. 3. οἷος ἐξ οἴου τράφεται ἀπὸ ὑψηλῆς ἐκμυρεῖς 1208. Haec illud *ἔχειν* a *trahere* sumptum abest, ut commode explices γένηται τὸν τράφειν Oed. Col. 809. — ἔχειν a *trahere* sumptum abest, ut commode explices γένηται τὸν τράφειν Oed. R. 1143. *ἔχειν* a *trahere* sumptum abest, ut commode explices γένηται τὸν τράφειν Oed. R. 1143. *ἔχειν* a *trahere* sumptum abest, ut commode explices γένηται τὸν τράφειν Oed. R. 1143. *ἔχειν* a *trahere* sumptum abest, ut commode explices γένηται τὸν τράφειν Oed. R. 1143.

proxime abest: ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χεῖρον ποιεῖ ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βόθρον πεσὶν Ai. 1062, a cursu navis ad eventum et sortem civitatis traducta locutione. — λέγει δ' ἴσθις δραμοῦσαι τοῦ προσωτάτω Ai. 718. nil extremum progressa.

Τρέω *timeo* (tremendi enim significatione propria non legitur). εἰς-ἀπὰς τρέδης Oed. Col. 1421. τρέσσητε μὴδὲν 1734 ch. μέλασμα τοῦτο μὴ τρέδῃς Ant. 1029. τέδε μὲν οὐ πῶς ἀζιώσω τρέσαι περισσὸν ἀχθῶς ἔνδον γυναικῶν δὲ El. 1232 m. Ante Herm. post τρέσαι incidebatur, περισσὸν ἀχθῶς ut nominativus esset.

Τριβή *mora*. μὴ τριβᾶς ἔτι Ant. 573. Toupius Em. ad Suid. t. III. p. 163. τριβᾶσ'ετ' coniciebat infelicitur; firmarunt vulgatum ellipsis genus Br. et Erf. οὐ μακροῦ χρόνου τριβή 1065. Par. ap. Herm. τριβή, sed verba illa extra tenorem sententiae in medio posita sunt. χρόνου τριβή Tyr. XIV. (386 D.). — ἀνὴρ οὐδ' ὥς τοῖσιν, εἰς τριβᾶς ἑλὼν Oed. R. 1160. Schol.: εἰς βοᾶντοῦτα καὶ διατριβᾶς καὶ ἀναβολάς. Inepte aliquis apud Heathium explicat de fustuario supplicio.

Τρίβω *tero*. Proprie dictum τρίβει γὰρ μέντοι μάλα καὶς ἐπ' ὠλένης Pand. I. 2. (429 D.), sic enim nunc emendandum censeo, quod olim γ. γέμω minus recte tractavi, τρίβει γέμοντά. Passive dictum, *premeris*, i. e. amplexu tenebis tenellam mulierem. — Transfertur ad degendam vitam. οὐδ' ἄλλος — δυστυχὴ τρίβει βίον El. 592.

Τρίγωνος *tribus clavibus fixus*. ἐν ἡλατα ξύλα τρίγωνοι Ichneut. I. (295 D.).

Τρίγωνος *trigonum*, musici instrumenti genus. πολλοὶ δὲ Φρύγ' τρίγωνος Mys. IV. 1 (361 D.).

Τρίδουλος *ter servus*, i. e. humillima progenie ortus. οὐδ' ἐν τρίδουλος ἔγωγε μητρὸς φανὸ τρίδουλος, ἐμφανὲς κακὴ Oed. R. 1063. τὸν ἐκ προμόνων δούλων explicat Eustathius Sophoclis: Illa verba usurpans p. 725, 36. Hunc vocabuli huius et similium usum illustrarunt Jacobs. ad Achill. Tat. I. 923. Dind. ad Arist. fr. p. 20A. Blomf. gl. Choeph. 308. et in primis Vir. Summips Aglaoph. p. 764. not. 109.

Τρίτοτος *tertium* dixisse Sophocles videri possit secundum Hesychium verba τρίτος τριπλῶς ἐνδόν. Εὐριπίδης Εὐχόσαι καὶ Σοφοκλῆς Χαρίτων τριπλῶς ἐνδόν. (Sisypli. I. 490 D.). Quae postrema verba si grammatici sunt, quantum poetico sermone paulo magis accommodata, tertius *tertius* Sophocles et Euripides τρίτος τριπλῶς ἐνδόν fixere. Sed non minus recte post Εὐχόσαι posita distinctione Sophocli verba Χαρίτων τριπλῶς ἀντιπῶνται, ut τρίτος ἐπ' ἐπιπλῶς ἐνδόν sensus affinis grammaticis conveniant.

Τριτάτος τρίτος. Ἰδὼν τριτάτον συνέλαα Trach. 1083.

Τριήμερος trimēstis. χρόνον τριήμιον Trach. 163. Erf. secundum Wakef. τριήμερος: sed v. Herm.

Τριόδος tritium. κάουδ' ἑγὼς τριόδους Rhizot. H. 14. (490 D.) de Hecate; v. κάω.

Τριπαῖν. Phibius p. 602. b. et Wym. M. p. 766. 40., modo quod hic penihlectitur: τριπ' α' α' α' ἡ ἐμνεία πνοή. οὕτως Δοφοκλῆς (inc. CV. 167. 930 D.). Bruckius τριπαῖν' corrigebat; quod in ep. rariissimorum vocabulorum apud Sophoclem (copia eo minus imitari audeo) quod sic ordinem litterarum apud Photium plerumque accurate custodiri solitum violari necesse est.

Τριπάρθενος. ζεύγος τριπάρθενον num de ternis Gratiis Sophocles dixerit, non satis certum. V. Skyp. 1. (490 D.) et cf. τριφυγός.

* Τριπλοῦτος v. τριπόλιτος.

Τριπλοῦς triplex. ἐν τριπλαῖς ἀμαξίοις Oed. R. 716. Male διπλαῖς schol. codd. Lips. hic et v. 730. Laur. a. b. Flor. G. ex perperam intellecto v. 733. Semper enim de ὄδῳ ἀμαξίῃ dicitur: πρὸς τετραῖς ἀμαξίοις 730. τριπλῆς καλλιόου πρὸς 800. ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς 1399.

Τριπόλιτος. πατὴρ τριπόλιτον οἶκον Ant. 851 m. Et sic, et οἶον et οἶον scripta circumferuntur; quamquam οἶον aut fortuitus error, aut ab eo profectum est; cui optime convenire ad hoc vocabulum videretur τριπόλιτος, ter conditus. Cum κτείν' apud poetas toties sit reddere, sinthillina origine procreatum τριπ' ὄλεσ' ὅς τριπλὴν quasi unum alteri et huic tertium superimpositum significare conimode videtur, sed metro accommodatio est ingeniosa Hermannii correctio τριπλοῦτων.

Τριπύς tripus. ὑψίστου τριπύς ἀμφικύβον' λουτρῶν δατὸν φέει ἐπικάριον Ai. 1384 an. v. Herm.

Τρίς ter. δις ταῦτά βούλει καὶ τρίς ἀνακολεῖν μ' ἐπη; Phil. 1222 δις αἰετέιν ἐπὶ καὶ τρίς Ai. 428. τρίς ἐντα. — κλυτὰς τιθείς Oed. Col. 484. Bruckii membr. et Aldas mendose τρίς. ἐν' ὀδὴν αἰετῶν καὶ τρίς ἐκβάλλει θείων; inc. XXIII. 13. (678 D.) de sententia cf. Stanb. ad Aesch. Eum. 592.

Τριτάθλιος miserimus. ἐξήκοε τὸν τριτάθλιον Ζῆν καὶ Oed. Col. 373. Inest eadem, quae in καλῆς; κλητῶν, ὀδυνηνός insinuat et perfuril adsignificatio.

Τριτάθλιος ventisstinus. ὡς τριτάθλιος κείνῳ βροτῶν inc. LVIII. 8. Ai. (719 D.) de epoptis mysteriorum dictam.

Τριτόνοδος ter fusus s. libatus. χοῆται τριτόνοδον τὸν αἶμα στέφει Ant. 427., lacte, vino, melle, ut mos in iustis faciendis. v. Hofm. Od. 1. 26.

Τρισσάς tres, terni. τρισσάσι ἀλεξιμαφοῖ προφάνηται μοι Oed. R. 168 ch. τρισσάς γε πηγάς Oed. Col. 489. *ternas libationes sunt, sed ex sola aqua, quippe Furiis datae.*

Τρίτος tertius. κόμας ἐμὰς καὶ τῆδε καὶ σαντοῦ τρίτου Ai. 1153. οὐκ οὖν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος; Oed. R. 581. τρίτης μητρός 1062. δυσμόρον τ' ἐμοῦ τρίτης Oed. Col. 332. τρίτος δ' Ἐτίουλος 1318. — εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ Oed. R. 283. τὸ γινναῖον τρίτον Oed. Col. 8. νῆ τὸν Εὐφάταν τρίτον Lac. III. 1 (339 D.). σπανδὴ τρίτον κρατήρος Nauph. L. 2 (375 D.). — *Adverbiascunt tertium significantia haec; τρίτον δέ Ant. 55. καὶ μοι τρίτον ῥίπτοντι Δωκεὺς ἀνὴρ ἀγχού προσηψεν Acris. XII. 1. (69 D.); quamquam ai τρίτον ῥίπτοντι coniungimus, mere obiectiva dictio erit.*

Τροία Troia. ἄνδρα — οἷον οὕτω Τροία — δέχθη Ai. 420 m. ἔχθαι δὲ Τροία πᾶσα 454. — τὰ Τροίας πιδία πορθέσαι Phil. 908. σ' ἐξ τὸ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ 1281. πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐλῶν αὐτὸς μάλης 1316. ἐν Τροίας 1321. πρὸς τὰ Τροίας πιδία 1362. μῆδ' ἐπιμνησθῆς ἐν Τροίας 1387. ἐλῶν τὸ Τροίας πιδίον 1421. τὸν αὐτὸν εἰς τόπον Τροίας ἐπιδιῶν Ai. 433. λυγρᾶς μνήματα Τροίας 1189 ch. τὰ Τροίας εἰσορῶν ἰδέσθαι Synd. VII. 1 (152 D.). — ἐπὶ Τροίᾳ Phil. 197 an. τὰς Τροίᾳ πέργαμα 353. 607. ἐν Τροίᾳ δέ μοι πολλοὶ μὲν ἔχθροί Ai. 1000. — αἰρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα Phil. 113. ἐς Τροίαν σε πλεῖν 903. ἐς Τροίαν μ' ἄρει 929. Τροίαν σ' ἐλεῖν δεῖ 986. Τροίαν δίδωμι πᾶσαν 1325. τὴν πολύστονον Τροίαν ἐλόντα 1331. εἰς Τροίαν μολεῖν 112. 1347. τὴν Τροίαν ἰδεῖν 1378. πέργαμις τε Τροίαν 1414. ἀμφὶ Τροίαν Ai. 410 m. ἀνὰ τὰν ἐθρώδη Τροίαν 1169 ch. ὅσοι Τροίαν ἀπικόμεσθα 1320. — De tons v. Etym. M. p. 770, 8 sqq.

Τροπαῖον tropaeum; quanquam de victoria et victorinae monumentis trahite dictum est. πλάης ἄγων τροπαῖα κάμφοθίστα Trach. 748. κοῦδεῖς τροπαῖ' ἔσθησε τῶν ἐμῶν χειρῶν 1092. — Accentus peninflexus veteribus Atticis, nec Thucydidi modo, cui tragici sociandi, sed Aristophani etiam consensu grammaticorum tribuitur; v. schol. Arist. Plut. 453. schol. Thucyd. I. 30. Greg. Cor. §. 8. Eupolin, Cratinum, Aristophanem antestati praeter Thucydidem, de quo in confesso res est; Porphyrius π. προσφδ. ap. Villos. Anecd. vol. II. p. 104., Etym. M. p. 769, 14. Eust. p. 531, 34. Et hic quidem ἀσυνήθως, i. e. contra recentiorum usum receptum id fieri dicit, Porphyrius contra analogiam, quippe cum σπῆλαιον, ἱερμαῖον, ἑλαιον, δέρμαῖον et similia omnia μονογενῆ in αιον exsuntia propenacuuntur; contra schol. Aristoph. l. c. plane convenire ad legem sermonis ait, haud dubie quod neutrum adiectivi τροπαῖος eundem tonum custodire nonnullis consentaneum visum est. Arcadio

penisflexus accentus solus atticus vocatur p. 120, 22. Librorum etsi in eo rerum genere exigua fides est, tamen Trach. 1092. verus accentus in Laur. a. servatus est. Cf. Elmsl. ad Eur. Heracl. 403.

Τροπαῖος. Bis Iovi cognomentum additur, semel ut *victoriae auctorem* significet, Ζητὶ τροπαίῳ Ant. 143 an., semel ut *averruncum*, ὦ Ζεῦ τροπαίῳ Trach. 302. v. Wytt. ad Plut. Sept. Sap. Conviv. p. 149, d. — Mira sunt, quae de tono vocabuli profert Elmsl. ad Eur. Heracl. 403., quasi quisquam de penisflectendo dubitaverit: v. Arcad. p. 42, 28. coll. Porphyr. ap. Villos. An. Gr. II. p. 104.

Τροπή fuga. Ἡδε (ἀναρχία) σὺν μάχῃ δορός τροπὰς ἀταβήγγυος Ant. 671. ἐν τροπῇ δορός Ai. 1254. Utrobique δορός active dictum, *fuga* quasi *hastae opera facta*.

Τρόπις carina. Nāvem significat ἀπενθύνουσαν οὐρανὸν τροπῶν Synd. VI. 2 (151 D.). — De tono v. Arcad. p. 33, 5. v. not.

Τρόπος 1. *modus, ratio*, cum faciendi tum rerum conditionis. τίνι τρόπῳ καθέσται; Oed. R. 10. i. q. πῶς διάκεισθε ἄστε ἐνθάδε καθέσταιναι, non πῶς διάκεισθε simpliciter, quod Elmsleio et Matthiaeο, nec quare advenistis, quod Brunckio placet. τίς ὁ τρόπος τῆς συμφορᾶς; 99. ποῖω τρόπῳ; Oed. Col. 475. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβών; Ant. 397. Recte interrogandi signum post τρόπῳ delevit Hermannus. ποῖω δὲ κατέλυσας ἐν φοναῖς τρόπῳ; 1298. Memorat Eust. p. 548, 42. τρέπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διεποιμι Trach. 21. τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῆς; 875. ὅτῳ τρόπῳ πατὴρ δίκας ἀρόμεν El. 33. τῷ τρόπῳ δολώται; 669. Pluralis eo sensu rarior τρόποις ποιοῖς; Oed. Col. 469. ναυκλήρου τρόποις μορφήν δολώσας Phil. 128. Hoc ut exquisitius poeta praetulit; significantius, quod visum Buttmannō, non est, nec morum ulla notatio inest, sed solius habitus, cuiusmodi navitarum solent esse. Ceterum Tricl. τρέπον, sed alterum libri omnes tumentur. — 2. *mores et habitus animi sequae gerendi*. νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταλείψας τρέπονς Ai. 723. *mutatio animo*. ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε καταστάσις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου 1225. Totam sententiam, novem versus Stobaeus retulit Hl. 5. οὐκ ἐμὸς τρόπος λέγεις El. 389. οὐτ' ἐγὼ τοῦδε σοὺς τρόπους (τολμήν ἂν ἐπαινεῖν) 1040. Stobaeus p. 31, 24. (Grot. p. 13.) tanquam ex Euripidis Phaedra, depromptos versus affert.

Τροφεῖον. Pluralis victum significat, αἱ δὲ σύντροφαι (Aegyptiae mulieres) τάξω βίαν τροφεῖα πορναίχους αἰὲ Oed. Col. 342. Nullus veterum doctorum eam vocabuli vim tetigit.

Τροφεῖς. Proprie dicitur qui educando et nutriendo puero operam dat. ᾧ τροφεὺς τοῖμου πατρὸς Phil. 344. Phoenix Achilles; Tralate dici videtur Aa. 859. ubi cum mox certus Ajax invocasset luem, pa-

etiam Salamina, Athenas et populares suos Athenienses, fontes et flumina camposque Troianos, omnia una comprehendit *χαλκεῖ ὦ τροφῆς ἐμοί* dicens, quod male, me iudice, schol. Pal. explicat, ὦ ἀνὰ θρησκύμωτος με, ἐδιδέσθην οἱ γυρεῖς. Sunt potius loca illa ante memorata, quibuscum quasi vivendo consueverat, quamquam *τρέφεσθαι* non ad omnia convenit optime. At est poetae oratio. Ceterum Brünckius prius *τροφῆς* (s. *τροφῆς*, hoc quidem male), et Flor. I. A. videntur tueri, cum ex solo Θ. *τροφῆς* enotatum sit.

Τροφή 1. nutritus. *μαστῶν ἀποστῆς καὶ τροφῆς ἐμῆς* El. 766. — 2. educatio, alimonia, tenerae inprimis aetatis. *οἶμοι τάλαρα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτων* 1132. *ρέας τροφῆς στερηθείς* Ai. 506. *ἐς ἄγαν ἡβας τροφῆς ἔλγες* Oed. Col. 347. i. e. *ἡβῆς ἔμμεν. παιδείου τροφῆς* Ant. 909. — Sed etiam *alimonia* universe dicitur, i. e. *νίκης κωμωδῆς negotium. καὶ κέτι τὴν δεσπόητον ἔξει ἄμφ' ἐμοί τροφήν* Oed. Col. 1610. *τροφῆς ἄχαρον* Ai. 560. Sic pluralem intelligo Oed. Col. 339. *ὦ πάτερ ἐκείνω τρεῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεκασθέετε καὶ βλου τροφῆς*, quod sequentibus versibus deinde pluribus persequi poetam videmus viros domi sedere, mulieres in publico victum quaerere. — 3. *Hinc vitæ et victus rationem significat. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς* El. 1174. *δοῦλιόν γ' ἔξιν τροφήν* Ai. 494. *ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατοικοῖης, τροφήν* Oed. Col. 363. *πῶς γὰρ — βλου δέσποισιν ἔξαιεν τροφῆν*, 1684 m., quod minus exquisite de victu dici putaveris. — *μαστῶν κικλίστορες ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς σαῖσιν ἤκειν* Oed. Col. 1267. — 4. *Victus ipse τροφᾶς κηδομένους* El. 1049 ch. *οὐδ' ἔσδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή*, Phil. 32., quod amplius dictum quam de solis edulibus, v. *οἰκοποιός οἶκ' ἔχων τροφήν* 941. *εἰ πατήρ τροφήν ἔχει* Oed. Col. 363. *ἐκ ταῖνδε καὶ τροφᾶς ἔχω βλου* 447. *victum necessarium vitæq. sustentandæ. Hinc tela*, quibus Philoctetes ad victum quaerendum utebatur dicuntur. *τὰν ἐμῶν μελέου τροφῶν* Phil. 1111 m. — 5. *Samel τρεοφῆς*, quam dicunt, *τοῦ ἐκ τε θρασυμῆνους* significatione dicitur, v. *τέσσαρ' ἐκδομοῦ τοῦ πάλαι νέα τροφή* Oed. R. 1. De rara hac vocabuli vi monens Musgravius comparavit Eur. Cycl. 189.

Τροφός nutritus. Universe dictum, non propria sua vi: *οὐδ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἰπὼ τροφός* El. 1136. *εἰ δ' ἐξέφρον' αὖτε μὴ μαντῶ τροφός τοῖς παῖδας* Oed. Col. 1367. *αὐτὸς ἐμὰ τροφός* 1369. — *Mater* sic vocatur: *γέροντι πατρὶ τῇ τε διδοτῇ τροφῇ* Ai. 836. — *Urbe pueri*: *ἡ δ' αὖτις πλεονέκτης οὐκ ἔστιν ὅσον ἂν οὐδ' ὅσον πάλαι τροφός* Oed. Col. 764. — *Hinc etiam regiones, quibus aliquis emigravit est, eo nomine compelluntur*: cf. Stalb. ad Plat. Civ. V. p. 470, d. *Κυδαλίων* — *μη*

οὐ σέ γε καὶ πατριώτῃαν Οἰδίπου καὶ τροφὸν καὶ μητρίαν Ὀed. R. 1092 ch.

Τροχηλάτης auriga. τὸν τροχηλάτην παύω Oed. R. 806. De tono v. ἐργαίης.

Τροχήλατος rotis actus. ἐν τροχηλάτων δίσκων El. 49.

Τροχός et τροχός. 1. rota. γῆ — οὐδ' ἐπημαρτυμένη τροχοῖσιν Ant. 252. τροχῶν βάσεις El. 708. Cum figura dictum est ὁρμῶς αἰεὶ πόντος ἐν πυκνῷ θεῶν, τροχῷ κυκλεῖται inc. LVI. 2. (713 D.), de fortuna mutabili et varias vicissitudines passa. — 2. τροχὸν δὲ τὸ τεῖχος, ὡς Σοφ. Ἡρακλεῖ (Herc. Taen. III. 3. 222 D.). Κυκλώπειον τροχόν. Quippe urbem gyro circumdabat. — 3. Praeterea unum est sententia controversa exemplum, εὐ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλὰς ἐν τροχοῖς ἀμυλλητήρας ἤλιον τελῶν Ant. 1052. Hoc contra Erfurdium (is τροχούς dederat Ammonium secutus p. 137., qui τροχὸν rotam, τροχὸν δρόμον interpretatur, et convenit schol. Eur. Med. 45. et Etym. M. p. 769, 50.), defendens Schaeferus circumactum, rotarum curvus solaris explicat, quod ipsum tamen ut τροχούς scribatur postulare animadvertit Hermannus. Praeterea diversissimam comparat Schaeferus, ξυρὸν τύχης, πολλὰ πειρά, πολλὰς χεῖρας, Sed nam Hermannus τροχούς recte defenderit, addito ἀμυλλητήρας idem significari affirmans, atque τροχῶν ἀμύλλας, ambigo. Nam quod dicit, τροχούς vix aliter atque de diebus posse intelligi, sed huius ipsius horae proxima momenta dici, mihi quidem argutari videtur, cum adeo sollicitum esse de sermonis proprietate poetam non deceat.

Τρόπαιον. ἀχάλεντα τροπαια, τὰ Φωγία πυρῖα. Σ. Φινίθεντιον (V. 3. 640 D.). Hesychius, cuius codex φινίβω, i. e. Φινίβ. Igniaria ea dixisse videtur, quibus lignis collisus ignis eliciebatur.

Τρόπῳ perford. ἐν λόγῳ προσηλὴ μολὶς δὲ ἀπὸς τροχέου τροπῶμενον The. LXX. 1, 2 (788 D.).

Τροσάνορ viros fatigans s. truciens. οὐδὲ μὲ κίθει βαρεία τήλοσιν ἀπὸ τροσάνορ Phil. 208 ch. Schol. ἐλπίονος, ἡ καταπρόσασ τοῦ ἐλδοῦ, et ἡ τρήκουσα τὸν ἄνδρα. Gravis auditibus dicitur, nec innumbri vix intelligi potest.

Τρόχος pahnus. τρέχει καλὸφθεῖ Θεσσαλὴ ἀπληγίδος inc. GV. 51 (843 D.). V. Barker Ann. ad Etym. M. p. 1127.

Τρόχῳ crucio. ἀλλὰ μοι δὲσμέδω γὰ φθίνουσιν τρέχον πυλάσ Oed. R. 666 ch. ψυχα Hermannus defecit subente metro et scholasta altero suadente. — Passivum. ἐνθυμῶσι τῶν αἰσ. ἀναδρόντοσι τρέχουσαι Trach. 110 ch. γ. ἐνδύμιος ἐρηγέμιος καὶ χροῦν τρεχόμενος Al. 899 ch.

Τρωάς Troiana, *Troas*. τὰν ἐμὰ στυγαδὶν *Τρωάδα γαίαν* Phil. 1160 m. ἐν γῇ πολεμικῇ τῇ Τρωάδι Ai. 806. ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος; 963.

Τρωϊκός Troianus. τὸ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν πόλισμα Phil. 1409. τὰ Τρωϊκὰ πεδία Ai. 849.

Τρώς Troianus (homo). πρὸς ἱερῶν Τρώων Ai. 462. οὐτάρα Τρώων, ἀλλὰ σοὶ μαχοῦμεθα Phil. 1237. — Tenorem accurate docet Etym. M. p. 770, 20.

Τυγχάνω. I. *Formae. praes. τυγχάνω* El. 31. Trach. 369. Ant. 1171. *τυγχάνεις* Oed. Col. 1361. 1479 ch. 1491 ch., ubi libri addunt, Hermannus, sed eo rectius carmen disposuit partim Seidlerio duce C. Matthiae Qu. Soph. p. 163., ut servaret *τυγχάνεις* El. 576. 962. 1044. *τυγχάνει* Ai. 9. Oed. R. 757. Trach. 622. El. 46. 305. 559. 1449. — *τυγχάνης* El. 1042. *τυγχάνοις* El. 573. Hanc quamvis deteriorum librorum scripturam sensus veram esse arguit; *τυγχάνεις* Florr. tres, Laur. a. b., alii et Aldus. — *τυγχάνειν* Ant. 464. Trach. 725. 1106. El. 1480. — *τυγχάνων* Oed. Col. 1487. inc. LXXXII. 3, 3 (757 D.). *τυγχάνουσα* Iph. III. 4 (293 D.). — *imperf. ἐτύχων* Ai. 735. *ἐτύχανες* Oed. R. 348. El. 519. *ἐτύχανε* Oed. Col. 1351. El. 981. — *futurum τεύξομαι* Phil. 1079 m. *τεύξει* Oed. R. 1519. Oed. Cql. 1108. El. 952. 960. Codd. *τεύξη*, modo quod τ non subscribitur in Florr. Oed. R. 1519., in quo fortasse vera scriptura latet. *τεύξεαι* Ant. 774. Ai. 523. — *aor. coni. τύχη* Oed. Col. 483. Ai. 729. Supra scriptum *τύχοι* in Mosq. b. Lips. b., in tenore verborum est in Flor. Γ., nec minus Graecum est, sed iusta modorum consecratione postulari cum Hermannus non dixerim; optativo enim sic tantum opus foret, si praeteritum ἀπαύδα non praesentis aut futuri, sed praeteriti aliquem infinitivum regeret El. 1461. Phaedr. V. 3 (608 D.). — *τύχοιμι* Phil. 223. Oed. Col. 1526. *τύχοις* Oed. Col. 566. 784. *τύχοι* Phil. 276. 507 ch. Oed. R. 87. 1479. — *τυχεῖν* Phil. 1299. Oed. R. 508. 1435. 1450. Oed. Col. 780. 1170. Ant. 461. 661. Ai. 88. 907. 946. El. 356. *λαχῶν* est in Flor. Δ.; similiter pro *λαχεῖν* Bruncius *τυχεῖν* contra omnes libros intulit Antig. 695. El. 787. Alod. XI. 8. (109 D.). — *τυχών* Phil. 615. Oed. R. 413. 677. 1039. — II. *Usus*. A. *Transitive* dictum I. principio significavit *collinare*, a iacientibus et ferientibus scopum illud desumptum. *Proprie* sic non dicitur, verum *tralate* et cum *genitivo* quidem aut *subaudiendo* casu illo. *εἰ μὴ τι καιρῶ τυγχάνω* El. 31. i. e. *nisi opportune s. recte videor loqui*. *ποίας πάτρας ἔμας ἂν ἡ γένους ποτὲ πέποιθ' ἂν εἶναι*; Phil. 223. ac τοῦ δεῖναι, *recte appellem*. *καὶρα τίμνειν* ἐπεῖτο — *μὴ τυχών* 615. *nisi recte coniecisset*. Cum *occasativo* ea fi

dictum non reperietur. — 2. *nauicisci*, *assequi*, *fieri* consueverunt. Sic gentium aduocatus: τοῦ ποτὲ τεύξομαι σκοτούμενος μέλειος πόθῳ ἐπιτέθωγ Phil. 1079 m. τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τῆς τυχῆς τυχεῖν El. 356. εἰ δὲ τις γε τυγχάνωσις 578. πολλῶν δὲ ἦτοις — ἄξιος τυχεῖν 787. τῶνδε — μηκέτι ἐλπίσθαι ὅπως τυῖται ποτὲ 952. γάμων ἐπαύλων τυῖται 960. ὧν τότ' αἰδοῖται τυγχάνειν 1480. ἐπιλοίας τυχῶν Oed. R. 423. καὶ τοῦ μετὰ χάριτος ἡδὲ λυτῶς τυχεῖν; 1435. ὅταν δὲ τούτων γῆ μελίμενυλλος τύχη; Oed. Col. 483. τῆςδ' αὖ ἡδοῆς τύχης 784. χάρις, ἥπερ τυγχάνων ὑπεσπάρχη 1487. i. e. quae volebam, consecutus promissi. v. Herm. τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν Ant. 461. τῆς (ἀρχῆς) σὲ τυγχάνων πρέπει. Trach. 725. ὡς δάμας τυγχάνειν 1106. ἐπαύλου τυῖται Ai. 523. ἄξιος θάρσυνον τυχεῖν 967. ὧν γὰρ ἡράσθη τυχεῖν ἐπύσαστο 946. ὡς ἐρῶ τυχεῖν Alced. XI. 8. Deest epim. τούτων. ὁ μέγιστος τυγχάνουσα πενθερῶν Iph. III. 4. ὡς τύχη Phaeac. V. 3. At census quantum additum habet: ἕσσα μνηστῆς πῶν ἐμῶν τύχης φάτω Phil. 507 ch. αἰτέις δ' τυῖται Oed. Col. 1108. τεύξεται τὰ μὲν θαυνοῖν Ant. 774. καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων inc. LXXXII. 3, 3. De hoc casu addito monere opus visum Brunckio ad Oed. R. 598. Eur. Med. 759. Valekenario ad Hippot. 806. Hermannus quidem ad Vig. p. 744. ed. h. et p. 762. id. II. sententiam mutavit, ut quae olim de accusativo tolerando dissenserat improbaret, et ad attractionis vim confugeret, ex qua Phil. 507. Oed. Col. 1108. explicarentur. Sed assentior Schneidero ad Plat. Civ. p. p. 481, C. Utrouque modo dictum gentilium etiam personae additum patitur, indicantem, unde quid nauiciscamur. ὧν δὲ σοι τυχεῖν ἐπείμει Phil. 1298. δευεῖ αὖ σοι τοῦτο προσοχρῆος τυχεῖν Oed. Col. 1179. Et ἐκ praepositio. οὐκ ἔστ' ἐπείμειν τούτων ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν Ant. 661. Sed unde sine casu dicitur: τὸ γὰρ τυχεῖν αὐταῖσι πᾶν ἐπαυδ' ἐστ' Oed. R. 598. τοιγαροῦν τυῖται νῆρα II. 19. εἰ σοι λυτῶνται μὲν τυχεῖν μνηστῆς ἰδοῖσθαι Oed. Col. 760. — Hinc aliquando copiose explicentis inueniunt, de re forte oblata vel inasperata. σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνώτος Oed. R. 677. ᾧ γὰρ κατ' ἄλλου μ' ἐλπίεις, οὐδ' αὐτὸς τυχεῖν 1039., quod prius diuinitum, alimilimum autem v. 1025. οὐδ' ἐπαύλους ἡ τυχῶν μ' αὐτῷ δέδωκε, si recte sequitur emendationem Boerschii Hermannus; libri τῆς αὐτῆς ἀπαρτίδος autem habendi via proxime abest. ἐμοῦ δὲ μήποτε ἀπαισθήσθαι τόδε πατρῶν ἔστι ζῶντος οἰκτοῦ τυχεῖν Oed. R. 1450. Habebat, dum loquebatur, Thebis, non est igitur nauicisci, sed amplius nauicisci, i. e. habere. Sic et μὴ φορῶν ἐπύσασθαι αὐτῇ μὴ κακῶν El. 981 non de mutata in peius sententia, sed peruersa mente uniuerse dictum. — B. *transitiuus* usus. 1. Cum participio dicitur de re forte facta. εἰ τύχοι κατ' ὁρῶν ἐπείμειν Oed. R. 87. καὶ ὁμοίως τυγχάνειν πᾶν τῶν παρῶν 757. καὶ σὲ τῆςδε τῆς ἰδοῦ θαλῶν ἄμυσον ἡδὲ φρονήσας τύχοι 1479.

ελπίαν — μὴ τυχάνω ἀντὶν — πρόσπεμψας ἐμὰ Oed. Col. 135h. ὅτ' ἐν
 πόλει καὶ τῶν βεβηκότων τυγχάνοις κακῶν ἐμολ. 136l. εἰ τι γὰρ ματὲρ πυρ-
 χάνεις ἀφ' ὧν γένοιτο. 1478 ch. Προϊδωνία. ἀπὸ τυχάνεις. βούθυσαν ἐστὶν
 ἀρχῶν. 1489 ch. πυγχαῖον γε κληθρὸν ἀνασπαθῶν πύλης χαλῆσαι. Ant.
 117l. (πρὶν παρὼν αὐτὸς τυχῇ Ai. 729. παρὼν ἐτύχχανον 785. ὁ τοῦδε
 τυγχάνω μαθὼν πάρα Trach. 369. τὸ κατάγμα τυγχάνει ὀφθαλμοῦ πως. 692.
 ἵππός τε τυγχάνει βυλῶν El. 559. νῦν γὰρ εὐτυχούσα τυγχάνεις. 962i
 ὅτ' ἦν σφόδρ' ἐκείρουσα τυγχάνεις. 1052. εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
 φρονεῖν. 1054. — 2. Sed saepe nihil est, nisi similitudo verbi circumlocutio
 quaedam et verborum ambitus: εἰ φρονεῖς ἐτύχχανες El. 519., τί. quid
 φρονεῖν ἐτύχχανες, cf. 981. ἀδελφὰ πάρος. ἔργα. δρῶσα τυγχάνεις 576.
 in q. δρῶς) non est enim conjecturae de re sorte facta locus. τὰ γὰρ ἐν
 δρῶσαι ὡς ἔχοντα τυγχάνει Trach. 622. ἡ δὲ λὸν δ' ἔν ἐκτὸς ὧν τυχῇ
 Ai. 88. εἰ δ' ἐτύχχανες βλέπων Oed. R. 348. θανὼν γὰρ τὸν ἦν πρῶτον
 τυχῶνς λέγει Oed. Col. 1566. ἐνομοματίας. μὲν ἂν τυχῶμι λέγει Oid.
 μου. διωλόντα 1576. quae duo a recte coincident, quasi colligantur sen-
 tentia delicta sunt. αὐτὸ δ' εἰ δὸν ὦν μῶγε δρῶσα τυγχάνει Ant. 465. —
 3. Raro cum participium tale omittatur, Atticistae, ut inest, caveant
 (Phryn. p. 277.), (Porcius ad Hec. 782. nunquam abesse deinceps,
 quanquam iam ante eum Locellus ad Xen. Ep. p. 266. de ea libertate
 huius monuerat. Merita adversantur Erf. et Schaeff ad Hec. l. c. (p. 100
 metrychunon ad L. Bos. p. 785. Elmsl. Mus. Cr. Cant. 411. p. 351. Hinc
 doxi ad Plat. Gorgias. 111. p. 191. Lobeck. ad Phryn. p. 277. multa
 alia antiquatissima locutorum exempla proferentes; de Platone insuper
 consuli potest Schneiderus ad Civ. p. 369. B. ἔνδοξον γὰρ. ἀφ' ἧς ἄγν
 τυγχάνει Ai. 9., cuius sententiae explicandae rationem alienissimam a
 sensu commentus Porcius est, sed non hanc quidem ceteris exemplis
 accommodandam, ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορεῖται El. 46. νῦν
 δ' ἐγγύθι τυγχάνει 305. εἰ σοι χαρὰ τυγχάνει, τὰδε El. 1449. πρὶς 4. In-
 persunalis περιέχουσιν αὐτὸν praeterea exenitio, nititur. ὁ γὰρ — καὶ τί καὶ
 βόας ἐπωφελήμα σμικρόν, ὅτ' αὐτοῖς τυχῇ Phil. 275. Schol. et ceteri
 in pp. recte, credo, hoc exsecrantem. Rhilogetes dicere existimant
 quae ipsi obtinent. Hermannus id frigidum visum, ut explicet, quae
 forte aspietent. 1011. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

Τυμβήσιν sepulchris: ἐν δὲ κοιταῖς τυμβεύοντες Ant. 1295.
 Τυμβεύω. Transitive res sepulchrales confidere significat: nam οἷον
 τυμβεύσαι τάφῳ Ai. 1042. est sepulcro condere: quae verba laudantes apud
 Kinsastia p. 19, IL 687, 59; et περὶ τυμβεύσαι χάρις Bl. 398. et iusta
 stipendia faceret. Ab intransitive dictum idem sepellunt, εἰς χθὲν ἀφ'
 οὗ ἐν τοιαύτῃ ζωῇ τυμβεύσει στέγη Ant. 879. Hanc vulgatam scrip-
 pturam ex codd. Lahr. la. b. Vat. Aug. Paris. corrigi oportet. scribique
 τυμβεύειν. Sed proinde χθὲν scholiasten secutus, quoniam dubie
 locutionem recte tenuerit Hermannus et χθὲν, dubio. Αἰχία
 τυμβεύει, τυμβεύσει correctori debetur, qualis quaedam in Bruckianis
 glossis legitur ἐν αἰχίᾳ τυμβεύει. Præterea ζωῇ, a multis scribi et Græc.
 notavit Is. eod. Aug. Vat. subministrant, scilicet ab illis correctoribus
 profectum, quibus τυμβεύειν active dici vellent. In his Hermannus nonnisi
 animum nolentem professus est, et inam acumen, quod quaerit, amittit. ele-
 gans videtur, nec adversatur finis verbi τυμβεύειν, quoniam intransitive di-
 ctum videatur.
 Τυμβήσιν sepulchris: τυμβήσιν πένον Ant. 255. sepulchro similit. τυμ-
 βήσιν: Κινητήσιν Ant. 1038. de iuvene aenea Dapact.
 Τυμβὸς sepulchrum, tumulus. ὁ τυμβὸς δὲ σπυγὼν ὁ πᾶς Oud. Col. 403
 γ. σπυγὼν. ἐπὶ τυμβόν 1542. τυμβόν θελομεν προσδεῖν παρὸς
 1063 and κατὰ τὸν τυμβόν περὶ τὸν τυμβόν Ant. 877. vel scilicet titulo
 simili, in quo Antigone conderetur. De eadem Antigone ipsa loquitur:
 τυμβὸς, ὁ τυμβών, ὁ κατὰ σπυγὼν αἰχίᾳ 892. τυμβόν ἐφ' ὅθεν περὶ
 χάριτος 1188. παρὸς τυμβόν. σπυγὼν: Bl. 51. τυμβὸς παρὸς αἰχίᾳ
 μηδὲν 424. ὅπως περὶ τυμβόν ἐκλέχου χάριτος 759. In Equidem
 aptius diceretur τάφος: τυμβὸς προσδεῖν ἄνδρα 888. τυμβόν, ἡδὲ τὸν
 αἰχίᾳ ἐκλέχου μένος 1124. inferno tumulo: conatus.
 Τυμβόχρατος in tumuli modum aggestus: πρὸς ἔργα τυμβόχρατος ἔργα
 χρατὰ τάφου Ant. 831 in. IV. Blomf. gl. Aesch. Sept. 1024.
 Τυμβὸς malleus. τυμβὸς βίβλος in. LXXII. 2, 3 (743 D.) Quod
 sequitur καὶ πλεονάζει in interpretando adiectum nec a poeta est: reliqua
 in trimetros redigere frustra studuit Gatakerus. V. αἶμα.
 Τυμβὸς figura: σπυγὼν πένον Phil. 29. nullum vestigiū: ὁ
 ἄλγος de vestigio humi impresso. κτύπος Ma. Morell. Ven. Paris. Laer.
 Vat., adscriptum idem cum nota γρ. in Flor. I., ut contra videret
 in Rico, qui in tenore verborum κτύπος refert. Argutus in hoc de
 fendendo: Wunderus. V. Hermannus. ὁμοειδὲς τυμβόν Thyest. VI. 6
 (289 D.). Librorum scriptura est ὁμοειδὲς τυμβόν βούχρατος: Traub. 12,
 cui nunc subrogatam videmus elegantiorē τυμβόν βούχρατος: ex Sten-
 nis plerisque est melioribus libris. X. p. 458.

τύπτω *ferio*. πεφόδημαι λιθοβόλουτον ἄρα ξυκαλγῶν μετὰ τοῦδε τυ-
πείς Ai. 248 ch. de lapidatione. σκήπτρῳ τυπείς ἐν τῆσδε χειρὸς Oed.
R. 811.

τύπωμα. τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρώεος χειρὶν El. 54. *vis acumin*
cum Orestis, quae ferebantur, cimeteribus. Affect Suidas v. τύπωμα, Eust.
p. 604, 27. 1169, 32.

τυραννεύω dominor. τυραννεύω χθονός Oed. Col. 450.

τύραννός *rex sum*. εἰ καὶ τυραννίς Oed. R. 406. dominor, quae
significatione non differt a τυραννεύω: Διὸς τυραννὴ πνευμένων (Κύπρις)
inc. XXIII. 15 (678 D.).

τυραννίς *regnum, dominatio*. εἰς πλοῦτα καὶ τυραννί Oed. R. 390.
ληστής τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος 535. τυραννίδα θηρῶν 541. πῶς
θῆτ' ἐμοὶ τυραννίς ἡδέων ἔχειν ἀρχῆς ἀλέπτου — Ἴφν; 592. πάρος τοῦ-
μῶ πάθου προῦθ' ὅσω τὴν τυραννίδα; Oed. Col. 420. ἡ τυραννίς πολλὰ
τ' ἀλλ' εὐδαιμοναῖα Ant. 502. τῆς ὑπερβίας τυραννίδος θάλασσαν ἡδέιστην
ἴδραν Alod. XI. 3 (109 D.). τὴν Διὸς τυραννίδα Colch. II (312 D.).
ὁ κρείστων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι Polyx. III. 3 (470 D.). Paulo aliter et
elegantius dictum τυραννίδος οὕτω πεισούσης Oed. R. 128., quod cum
Labe rege una quasi regnum Thebarum interciderat. Sed Acris. X. v.
τύραννος.

τύραννος 1. *rex*. τὸν τύραννον Οἰδίπουν Oed. R. 514. Hinc fa-
bulam nomine suo donatam putant, et respicere videtur Eustathius p.
1839, 10. τὸν τύραννον τοῦτον ὀλλυσθαι 799. τὰ τοῦ τυράννου δάμαρ
ἰσὺν Οἰδίπουν 925. τύραννον αὐτὸν ὀυπιχαίρειοι χθονὸς τῆς Ἰσθμίας ἀνέ-
σουσιν 939. ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς —; 1043. καὶ τύραννος ὢν ὁμῶς
Oed. Col. 855. ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος 1340. τὸν τοι τύραννον εὐαιβεῖν
οὐ ῥᾷδιον Ai. 1329. Sententiam memorant Stob. Serm. XLIX. 12. Kust.
p. 1614, 25. τοῦ τυράννου δάμαρ Ἀλγέσθων El. 651. ὅστις δὲ πρὸς τυ-
ραννον ἐμπορεύεται, κείνου ὅτι δοῦλος inc. LIV. 1 (711 D.). — ὡς ἐπὶ
ἡμῶν φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις Oed. R. 1095 ch. εἰ ψῆφον τυράννων
καὶ κράτη παρῆσαν Ant. 60. τὸ δ' ἐκ τυράννων (γένος) 1043. σοφὸς
τύραννος τῶν σοφῶν θυνομένη Ai. Loc. II (12 D.). Adde Acris. X.
(67 D.), ubi cum secundum Hesychium legatur ὡς καὶ τυραννίς πᾶς ἐγ-
γίγεται θυγεῖν, Brunkius probabiliter emendavit ὡς καὶ τυράννον πᾶς
ἐφίεται θυγεῖν. — 2. *Regiae stirpis homines qualescunque, et regali*
habitu et adspectu. De illa significatione confer Dorvill. ad Char. p. 34.
μή τῶν τυράννων. Εὐρύτου σκορά τις ἦν; Trach. 315. Sic Schaeferus
distinguit, cum in libris omnia ubi tenore legantur, in duobus codicibus,
Brunkii τοῦ pro τῶν, Brunkius insigni temeritate μὴ τοῦ τυραννέοντος
τοῦ Εὐρύτου σκορά; Sed Hermannum non probo, qui de solius Eurypidi prole

agi affirmat; quidni enim Deianira formam Ioles mirata roget aptissime num forte regia stirpe mulier sit? Apitzius vulgatae rationi patrocinator miram orationis figuram excogitavit, μή τῶν τυράννων Εὐρύτου σκορά idem esse quod μή τις τύραννος Εὐρύτου σκορά, documenti causa Hermannum ad Med. 41. et Bernhardyū Synt. p. 61. memorans, qui de tali portento ne hiscunt quidem. — πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσερχῶν El. 654. regalem Clytaemnestrae adspectum nuntius miratur. — 3. Latius serpit significatio dominatoris universe. ὃ τύραννε τῶς ἐμᾶς φρενός Trach. 216 ch. tibiam dicit, ad saltationem puellas excitantem: v. schol. et Herm. — 4. Contra contrahitur angustius ad reddendam iniusti et gravis domini. ὕβρις φντεῖται τύραννον Oed. R. 873 ch. v. Herm. Sententiam retulit Stob. Serm. XLIX. II. Suid. v. ὕβρις. — 5. Aliquando adiective dicitur, de regalibus; eam primitivam significationem fuisse in ea incertitudine, quaenam olim apud Graecos substantiva, quaenam adiectiva fuerint, Hermanno (ad Med. Elmsleii 41.) eo minus credendum duco, quod placet repeti vocabulum a κόρανος: v. Eberti Diss. Sicul. p. 44.; cf. Elmsl. ad Eur. Med. 1099. καὶ ζῆ τυράννον σχῆμα ἔχων Ant. 1154. v. Bergl. ad Alciph. I. 34. p. 140. τύραννος εἶναι μάλλον, ἢ τυράννα δρᾶν Oed. R. 588. βασιλικά ποιεῖν gl. Br. Affert Eust. p. 611, 22.

Τυρβάω turbo. Ἀρχῆς — πάντα τυρβάζει κακὰ inc. LVIII. 9, 2 (729 D.). varia miscet. Sed proturbari s. effundi τυρβάζεσθαι dici videtur fac. CV. 141. (905 D.): πολλὸς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται.

Τυρσηνικός Tuscus. χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς Ai. 17. τῆς δ: v. Lobeck. et Herm. Affert haec Eust. p. 1139, 60. 1140, 4. Τυρσηνικός κόλπος Tript. I. 2. (527 D.), cum in itineribus Triptolemi recensendis inter Oenotriam et Liguriam interponatur, Tyrrhenum haud dubie s. inferum mare dicitur.

* Τυρσηνός s. Τυρσηνία λίμνη a Sophocle dictum ex verbis inc. CV. 48. (840 D.) minime efficitur. v. ἄοργος.

Τυρσηνός Tyrrhenus. Τυρσηνῶσι Πελασγοῖς Inach. II. 4 (256 D.).

Τυφλός I. caecus. Proprie dictum: τυφλὸν μὲ ὠνελθισας Oed. R. 412. τυφλόν — γὰρ ἐκ δέθορκότος 454. με τὸν τυφλόν 1324 m. ζῶν τυφλός 1368. τυφλός τε καὶ κλύων μηδὲν 1389. τυφλοῦ γέροντος Oed. Col. I. φύλασσε τὸν τυφλόν 21. τοῦ τυφλοῦ τινὲ ἐτίσθην ἢ φρονεῖν 300. τυφλοῦ πατρός 1380. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὐτὴ κλέετο ἐκ προσηγυτοῦ πέλει Ant. 976. τυφλός — οὐδὲ δρᾶν Ἀρχῆς inc. LVIII. 9, 1 (720 D.). πόρρω δὲ λείψων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός LXX. 1, 3 (737 D.). — Figuratam dictionem haec monstrant: τυφλὸς τὰ εἰ ὥτια τὸν τε οὐδὲν τὰ εἰ ὁμμαί εἰ Oed. R. 371., quo dicto Suidas utitur v. τυφλός,

Lex. Soph. II.

fii

propter zengua memorabili. Ex alio genere est τὴν τέχνην δ' ἔφω τυφλός 389. — 2. caecus, i. e. νοη' vīsus, *latus*, *clandestinus*. τυφλὴς ἄτης Trach. 1094. τὸ δ' ἐς αὐριον αἰεὶ τυφλὸν ἔρει inc. XXVII. 4, 3 (685 D.). Ab Aeschylō deprompsisse hanc sententiam Sophoclem putat Toup. Em. in Suid. t. II. p. 286. — 3. cum apud Sophoclem perpetuo in thesi iambica legatur uno exemplo excepto inc. XXVII. 4, 3., non producitur usquam; nam de hoc versu, qui cantici est, iudicari certo nequit. Accentus adiectivi verbalis est α τυφω ducti Arcad. p. 53, 27.

Τυφλώ εωπεσο. ἔλκος τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος Ant. 961 ch. Locus totus varia scripturae et sensus ambiguitate plenus.

Τύφω *supinum* cleo. κηκὶς μηρίων ἐτήκετο κτύπε κἀνέπτε Ant. 996.

Τυφώς turbo. ἐξαίφνης χθορός τυφὸς αἰέρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος, πμπλησι πεδίων Ant. 414. Tangit Eust. p. 151, 19. 345, 41. 1196, 50. Eudocia Viol. p. 407. Phav. v. Τυφώα. — Τυφῶ s. τυφῶ ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος Σοφοκλῆς (inc. CV. 168 D.) Hesychius. Hoc sive monstrum terrae progeniem sive turbinem significavit, cum ad τυφώς referatur, necessario accipiendum τυφώ.

Τύχη 1. *fortuna*, qua res humanae reguntur. Universe haec dicitur: κοσμοῖς, τὸ δ' ἄλλως ἐκ θείας τύχης Phil. 1310. cf. ἀρα θεία κἀπόρους τάλας τύχη; Oed. Col. 1581. πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θεία τύχη —; Eriph. IV (205 D.). — καὶ σ' εἰλε θηρώσθ' ἡ τύχη Oed. Col. 1030. τοῦτο γὰρ τύχη κρῖνει Ant. 328., quamquam non minus bene de *eventu* pariter atque *casu* interpretari licet, velut de casu etiam vel re, forte facta πολεμ. ἐξήμερος προὔβηται τύχη; 383. φρόνει βεβῶς αὐτὸν ἐπὶ ξυροῦ τύχης 183. τύχη γὰρ ὁρθοῖ καὶ τύχη μετατρέπει τὸν εὐτυχοῦντα τὸν τε δυστυχοῦντα 1143. Haec sententia proxime abest a *dene Fortunae* mentione, τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρεὶ τῆς τύχης κρῖνειν πάρος Trach. 721. i. e. οὐ χρεὶ κακῶς ἐλπίζειν. οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται Phaedr. I. 2 (603 D.). *Casum* intelligi praeter illa supra allata patiuntur haec. ἀνθρωπος, ὃ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ Oed. R. 977. Adde *adversitatis*: ἡ τοι κλύουσα παῖδος ἡ τύχη πάρα Ant. 1167. τύχη δέ πως πρὸς ταῖς ἐρημισθεῖς πέδον Phil. 542. *Eventum* explicueris μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη Oed. R. 689 m.; *quid sit gestum*, quo *perventum* Iocasta quaesituram se dicere videtur. — *Notam fortunam dici* video his locis: ἔν τυχῇ δὲ πρόσφερε Phil. 764. ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς 1058. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῃ σωτήρι βάλῃ Oed. R. 80. cum *fausto nuntio*, οὐκ ἔσσι τοῖς μὴ δρωσι σύμμαχος τύχη Camic. IV. (302 D.), cui sententiae simillima alia est οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ἐλλαμβάνει inc. XII (666 D.). De hac significatione praeterea adnotavit Seidlerus ad Eur. El. 588. — *Mala et infesta fortuna* significatur: νῦν δ' εἰς τὸ κελου κρατ. ἐνέλαθ' ἡ τύχη Oed. R. 263. —

2. *Dea Fortuna dici videtur* Oed. R. 1080.: *ἐγὼ δ' ἔμμαντὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων*, quem versum refert Plut. de fort. Rom. p. 318, D. Minuscula initiali Hermannus scribit, sed non minus recte maiuscula habet, quam toties in *Δίκη*, *Ἐρινός*, *Αἰδώς*. — 3. *Fortuna homini obtingens*, i. e. sors vel casus fortuna oblatas. Universe s. medie dicitur: *ἐνέχει τύχη τῷδ' ἀπὸ μέλλοντος* Phil. 1086 ch. *πολον γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην*; Oed. R. 102. — *διὰ τύχης τοιάσδ' ἰών* 773. *πρὶν μοι τύχη ταῖα* — *ἰδ'* — *ἐπέστη* 776. *ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης*, ὅς ἐστι 1036. *σκέψασθε* — *τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν* Ai. 1007. *ἦν ὅδ' ἔλληχεν τύχην* 1037. — *ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας τοῖς ἀναγκαῖον φέρειν* Phil. 1301. *πρῶτα μὲν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας* 1404. Adde selectiores formulas hasce: *τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης* El. 48. *fatali necessitate*. Dubium an hoc in mente fuerit Eustathio p. 651, 30. Versum retulit Suidas v. *ἐξ ἀναγκαίας τύχης*, *violentam mortem explicans*. Aliter dicitur *τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν* Ai. 480. Eust. p. 651, 30. 1089, 37. *Captivitatem* s. *servitutem* pro suis rebus intelligi Tecmessa vult, nec tamen per se quidquam nisi *fatalis sors* dicitur. *πρόστη' ἀναγκαίας τύχης* Ai. 790. Eust. p. 651, 30. 1089, 37. Suid. v. *πρόστητε*. Significatur *ἀντιτάττεσθε πρὸς τὴν τύχην*, quod si quis de mala fortuna dici decreverit, qualis sane intelligi debet, non repugno. Ceterum v. *ἀναγκαιός*. — *ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν*; Ai. 102. *quoniam fortuna utilis, quid agit?* — Adverbiascit *πρὸς τῆς τύχης ὁλωλεν* Oed. R. 949. *non fortuito, sed ἀπὸ φυσικοῦ θανάτου*, quae glossographi verba sunt. *πρὸ τῆς τύχης* Tricl. et codd. quidam absurde. — *Felix sors* s. *fortuna* dicitur: *ὄρεσθαι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσθητὴν τύχην παρῆσθαι ἡμῖν* Oed. R. 52. *αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν* 442. Quenam ea sit, v. Hermann. *θεῶν τύχην τις ἐσθλήν ἦκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ* Oed. Col. 1502. — *οὐ ζήλω πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπιβλέπων* Oed. R. 1526. *οὐ χυρὴ ποῖ' εὐ πρῶσσοντος ὀλβίους τύχας ἀνδρός* Tynd. l. 1 (572 D.). — At *calamitas* significatur: *ἀναιδον τῇδε συγκυρῆσαι τύχῃ* Oed. Col. 1406. *ἥδε τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ* Trach. 326. *ἐν τοιαύτῳ κείμενος κακῇ τύχῃ* Ai. 316. *ὥμοι βασιλεῖς ἔρα τῆς ἐμῆς τύχης* 959. *μὴ στένειν τύχην* inc. XXVIII. 2 (686 D.). — *ταῖς ξυναλγοῦσιν τύχαις* Ai. 276.

Τῶς sic. *ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ αὐτοσφεγῇ πλάνοντα, τῶς αὐτοσφεγῆς πρὸς τῶν φίλων ἐκρόνων ὀλοαίτο* Ai. 829. Hoc adverbium a tragicis imperitissime abiudicavit Monkius ad Eur. Hippol. 114., etsi satis multa exempla eius Aeschylea iam Abreschius collegerat ad Suppl. 67.; collegit iterum Elmsl. ad Eur. Med. 313. Sophocleum diserte testatur Eust. p. 429, 32. Phavor. p. 431. Dind., totam sententiam retulit Suidas v. *τῶς*. — Assentum enormem ostendit Apoll. de Adv. p. 582, 17.

‘Υβρῶ 1. *superbe et contumeliose ago*. αὐτὴ δ’ ὑβρίζειν — ἐξηπλάτατο Ant. 476. πρὸς ταῦτ’ Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω Ai. 950. ὅπου δ’ ὑβρίζειν — πάρα 1060. δς ἐν κακοῖς ὑβρίζει τοῖσι τῶν πέλας 1130. θαρσῶν ὑβρίζεις 1237. ὑβρίζει El. 784. ὑβρίων ἀντίκ’ ἐκ βάθρων ἐλῶ inc. CV. 158, 1 (938 D.). — 2. *superba contumelia afficio*. τί με οὐκ ὀλομένην ὑβρίζεις —; Ant. 833 m. ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὑβρίσεν El. 603. οὔτοι σ’ Ἀχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ὑβρίσῃ στυγναῖσι λῶβαις Ai. 557. ὑβρίσῃ Brunckius ex paucis libris, alterum soloecum ratus; sic et Mosq. b. Ien. Flor. Δ. ὑβρίσῃ Elmsl. et Herm., futurum ὑβριεῖ esse decernentes defendunt, quod non certissimum. Sed v. οὐ μὴ. — οἶμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα Ai. 360. ὅθ’ ὥδ’ ἔχων πρὸς τῆςδ’ ὑβρίζει μητρὸς El. 780. (ὑ in thesi; v. Ai. 557.).

‘Υβρις 1. *superbia ad facta contumeliosa, immania, insolentia stimulan*; v. Plat. Phaedr. p. 238. A. coll. Nitzsch. ad Odys. I. 7. ὅτ’ ἐς τόνδ’ Ἀτρεΐδαν ὕβρις πᾶσ’ ἐχώρει Phil. 396 ch. ὕβρις φτενεῖ τύραννον, ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν — ὥρουσεν Oed. R. 873 ch. Quam sententiam qui laudaverint, v. τύραννος. ἐς τοσόνδ’ ὕβριν ἤκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης τὰ νῦν Oed. Col. 1033; *facti audacia cum mentis, qua genitum est, superbia coniungitur*. ὅταν — ἴδω δὲ τοῦτων τὴν τελευταίαν ὕβριν El. 263. ἐγὼ δ’ ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω 513. οὐχ ὕβρις λέγω τάδε 869. non ut insolenter te rideam. ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες Trach. 279. ἐχθρῶν δ’ ὕβρις ὥδ’ ἀτάρβητος ὄρμῃ Ai. 195 ch. νῦν δ’ ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ’ ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσέειν 1040. ὕβρις δὲ τοι οὐ πάποθ’ ἤβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο inc. XLVII. 1 (705 D.). *adulescentium vitium est, et cum ea aetate una occidit*. — 2. Aliquando non potest nisi de *superbe vel contumeliose factis* intelligi. ἀρ’ οὐχ ὕβρις τάδ’; ὕβρις Oed. Col. 887. chorus rogat, Creon respondet. πρὶν ἂν — τήνδε δηλώσῃς ὕβριν Ant. 309. *rationem facinoris*. ὕβρις δ’, ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρω 478. ὅσην κατ’ αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσται ἰών Ai. 297. ἄρξαισι Φρυγὶ τὴν κατ’ Ἀργείους ὕβριν Lac. II. 2. (337 D.); *raptum Helenae dici puto*. — 3. Selectiore significatione semel praeditum est. Nutricem mortis Deianirae nuntiam chorus rogat ἐπείδεε, ὦ ματαία, τάνδ’ ὕβριν; Trach. 884., quasi *contumeliose factum in se ab ipsa commissum*, i. e. immane facinus universe; simili modo foedus Orestis interitus ἄσκοπος λῶβῃ dicitur El. 843. — ὕ in thesi corripitur; producitur in arai iambica Oed. Col. 887. Ai. 297., melica Oed. R. 873.

‘Υβριστής *insolens, contumeliose superbus*. πρόσθεν οὗτος ἦν αἰθῶν ὑβριστής Ai. 1067. μὴ — ἐν θαλασσῇ ὑβριστῆς γένῃ 1071. De Centauris

dietum στρατον θηρῶν ὑβριακήν, ἄναμον, ὑπέροχον βλαν Trach. 1086. — Accentum generis expositum v. Etym. M. p. 436, 12.

Υγής (ῥ) *sapius*, ὡς μηδὲν ὑγίης μηδ' ἐλείθερον φρονῶν Phil. 994.

Υγρός 1. *humidus*. παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥέεθρων Ant. 1111 ch. Codd. plerique, etiam Laur. a. b. ὑγρῶν ῥέεθρον. ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον Ai. 1265. de gleba pro sorte in urnam aqua plenam coniecta; v. Apollod. II. 4. Paus. IV. 3, 3. cf. βῶλος. — 2. *Tralate mollem et flexilem* significat. ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶνα — παρθένω προσπίσσεται Ant. 1221. *Languescentem* Hermannus interpretatur. Copiose illustrat Valck. ad Phoen. 1448., cf. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 228. ὤ in thesi corripitur.

Υδρα *hydra*. Λερναίας ὕδρας Trach. 571. δεινότητῳ μὲν ὕδρας προσ-
τακῶς φάσματι 833 ch. Λερναίαν θ' ὕδραν 1084. ὤ in arsi melica
Trach. 833. producitur.

Υδωρ (ῥ) *aqua*. στατὸν εἰς ὕδωρ Phil. 708 ch. ὕδατος μελίσης (χοῦ) Oed. Col. 482. ῥυτῶν ὑδάτων 1595. *perennis aquae*. λέων δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ Ach. Am. II. 2 (163 D.). τὸ βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ Phin. IV (637 D.). ὄρκους ἐγὼ γυναῖκος εἰς ὕδωρ γράφω inc. XXXVI (694 D.). ὦ γῆ Φεραία, χαῖρε, σύγγονον θ' ὕδωρ, Ὑπέρεια κρήνη LXXXII. 4, 1 (758 D.). — μίσγει δ' ὕδασι τοῖς Ἀχελῷου Inach. XI. 4. (265 D.), de Inachi cursu. — Una cum ceteris in ὤρ substantivis gravatur: Herod. π. μον. λξ. p. 32, 14. unum ἐχώρ excipit.

Υἱός *filius*. δεινῶς δακρυῦσαι κάπικωκῦσαι δοκεῖ τὸν υἱόν — ὦδ' ὀλω-
λότα El. 796. τὸν Μηλιᾷ Πολύαντος υἱόν Phil. 5. Πριάμου μὲν υἱός 601. τὸν Ἀτρέως ἔχθιστον υἱόν 1363. υἱὸς καὶ πόσις Oed. R. 459. τὸν πόντιον γαυόχορον Ῥέας φίλον υἱόν Oed. Col. 1075 ch. — κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱέσι στυγῶ Ant. 567. Hoc pro υἱάσιν Hermannus restituit ex Dresd. et Laur. c. quanquam tenuis fidei libris, monitu Lobeckii ad Phryn. p. 69. Displicet Bothio, quippe qui solus sibi sapere videatur.

Υλακτέω (ῥ) *tralate clamo, vociferor*. τοιαῦθ' ὑλακτεῖ El. 291.

** Υλάω *clamo*. βοᾷ τις ὧς ἀκούει· ἢ μάτην ὑλῶ Acris. I. 1 (58 D.). Sic recte Hermannus El. D. M. p. 50. Apud Stob. VIII. 2. legi-
tur ἱλακτῶ.

Υλη (ῥ) 1. *silva*. φοντῆ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλην Oed. R. 477 ch. κατ' ἀγρίαν ὕλην ἄσιτος τηλέπους τ' ἀλωμένη Oed. Col. 350. *Arbores silvestres* potius quam *silva ipsa*, dicitur Ant. 416.: πᾶσαν αἰκίῳ φόβην ὕλης πε-
διάδος. Sic intelligo πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρόρου δρυὸς κείραντα Trach. 1185., non de lignis. — 2. *materies*, et *aes* quidem s. *ferrum* aperte dicitur inc. LXXII. 2, 5. (743 D.): οἱ παρ' ἄκμονι τυπᾶδι βαρεῖα — ὕλην ἔψυχον δημιουργοῦντες. v. ἄκμων. — Accentum notavit Herod. π. μον. λξ. p. 39, 31.

‘Υλῆεις *silvester*. ἢ ὑλᾶεν ἐπεσι πόντου πρόβλημα Ai. 1197 ch. ὑλῶεν Flor. Γ.

‘Υλλος n. pr. ὄνπερ εἰκός, ‘Υλλον (πέμπεις) Trach. 56. Accentum commemorat Herod. π. μον. λέξ. p. 11, 17,

‘Υλοτόμος *lignator*. ὅπως δρῶν ὑλοτόμοι, σὺλζουσι κάρφα φονίῳ πελέκει El. 98 an,

‘Υμέναιος (ὅ) *hymenaeus*, carmen nuptiale, hinc *nuptiae*. ὅταν καταβῇ τὸν ὑμέναιον, δν δόμοις ἄνοχρον εἰσέπλευσας εὐπλοίας τυχών Oed. R. 422. de infausto matrimonio fausta portendere viso. οὐδ’ ὑμεναίων ἔγκληρον Ant. 807 m.

‘Υμέτερος (ὑ) *vester*. ὥς τις ἀφ’ αἵματος ὑμετέρου προφανείσα Oed. Col. 246 m.

‘Υμνῶ proprie cano. οὐτ’ ἐπινυμφιδίος πῶ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν Ant. 810 m. Transfertur inde ὁ δ’ εἶπε πρὸς με βαλ’, αἰεὶ δ’ ὕμνούμενα Ai. 285. i. e. τὰ πολυθρόνητα ἐκῆνα, sermonibus celebrata. At deplorare, lamentari significat: ζῶσα δ’ ἐν κατηρεφεί στέγῃ — ὑμνήσεις κακὰ El. 374. κακὰ enim τὰ σεαντοῦ intelligo. Utuntur eo dicto Suidas γ. ὕμνος et ὑμνήσεις, Eust. p. 634, 11.

‘Υμνος *cantus*. ἐπινυμφιδίος — ὕμνος Ant. 809 m. — Accentum enotavit Arcadius p. 62, 21.

‘Υπαγκάλισμα *amplexus*. δὴ οὐσαι μένομεν μιᾷς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα Trach. 537. De ea formula v. Bergler. ad Alciph. I. 38. et Miscell. Obs. vol. V. p. 59. De vocabulo rariore universe consuli potest Elmsl. ad Eur. Heracl. 42.

* ‘Υπάγω Ant. 350. v. ἄγω.

‘Υπαί v. ὑπό.

** ‘Υπαίθρειος. Cum Ant. 355 ch. in libris legatur *δυσαύλων πάγων αἰθρία* καὶ *δύσομβρα* φεῖγειν βέλη, i. e. *δύσανλοι πάγοι αἰθριοι*, versu duobus syllabis antistrophico breviorē, probabili coniectura, cui etiam Dindorfius calculum adiecit praef. Scen. Gr. p. XVII., Boeckhiius corrigē *δυσαύλων πάγων υπαίθρεια*, quod minus insolens videbitur propter *Ἐφέσιος*, *Βοσπόρειος*, ἐντύχεια a Sophocle posita. Ad sensum contendī potest Aesch. Agam. 355.

‘Υπαίθρα succendo. πῶς υπαίθρων σῶμ’ ἂν ἰψήην τὸ σόν; Trach. 1200. Transfertur ad amatoriam cupiditatem. *μηροῖς υπαίθρων τὴν Διὸς τυρανίδα* Colch. II (312 D.). i. e. *Δία τυραννον θάληων* ἔρωτι, de Ga-nymede dictum,

‘Υπαίσσω v. ὑπάσσω.

‘Υπακούω *pareo*. υπακούουσαν ἑλὴν ἀψυχον ino. LXXII. 2, 5 (743 D.). *aes s. ferrum malleo subactum* dicitur,

Ὑπαντάω obviam fio, offendo. ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὕπαντίσας Phil. 710 ch. Insolentior dativus est.

Ὑπαρχή principium. ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ Oed. R. 132. rem, qualis initio erat, rursus in lucem proferam; i. e. de integro quaeram.

Ὑπαρχος dux alteri parens. ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπλευσας Ai. 1084. Affert Suidas v. ὕπαρχος.

Ὑπάρχω praesto sum, adsum. ὅθεν εὐμάρει ὑπάρχοι Phil. 697 ch. Libri plerique ὑπάρχει; quod propter coniunctum ἐξαιρέη correxit Hermannus secundum cod. Ven., et concinunt Laur. a. Vat. τοίγαρ τούτων τοίοις ἄρουσιν κλαίμαθ' ὑπάρχει Ant. 923 an. ἢ δὲ νῦν ἴσως πολλῶν ὑπάρχει κῆρος ἡμέρα κακῶν El. 907. Suid. v. κῆρος. Sed significat etiam esse simpliciter. πολλῶ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρώτων ὑπάρχει Ant. 1328 an. Sic dicto participium adiungendum videri possit; sed non certius custoditur hoc, quam in verbo τυγχάνω. ὑπάρχει γὰρ σε μὴ γινῶναι τινα El. 1332. est ita, ut nemo te noverit, i. e. novit te nemo. Sed ad priorem et legitimam significationem revocandum σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει προσφιλοτάτης ἐμοί Phil. 223. praesto adest, i. e. oculis meis ostenditur. — Transitive, ut originem dare, initium facere significet, Sophocli non legitur, cum El. 907. commodè aliter explicetur. Is locus fortasse emendatione egere visus Valckenario, erudite agenti de illo significandi genere ad Phoen. 1576.

Ὑπασπίδιος quod armorum est. τὸν ὑπασπίδιον κόσμον Ai. 1386 an. τὸν ἐνόπλιον schol. Arma sunt praeter clipeum, proprie autem lorica et fortasse ocreae, quippe clipeo tegi solita.

Ὑπόσω εἰδατο. ὑπόψας διὰ θυγῶν Ai. 294. Sic post Brunckium ex membr. et aliis libris editum, et congruunt Flor. A. Θ. (ιστόνατος, sicut Laur. a, a secunda manu. A prima manu idem et Laur. b. ἀκτάτης, Flor. Γ., nonnulli Brunckii codi. et Alius ἐπύψας aut ἐπαίψας), quod quatuor versibus post iteratur, sed aptius quam hic, cum de exequente, non introeunte sermo sit.

Ὑπᾶτος ultimus. φανήτω μόνων ἡ καλλίστη ἐμῶν — περιμένη ἄμραν ὕπατος Ant. 1313 m.

Ὑπανυλος qui intra aulam (tentorium) versatur, ἐκείνου ἔργον — σκητῆς ὕπανυλον Ai. 783. Tangit hoc Suidas v. ὕπανυλον, scholiasten exscribens.

Ὑπεικᾶσθαι cedo, pareo. ἐγὼ μὲν οἶν οὐκ εἶν — ποίνετος ὕπεικᾶσθαι El. 353. Suidas v. ὑπεικᾶσθαι, v. εἰκαθεῖν.

Ὑπεικτικός s. ὑπερεκτικός ποιῆς, παρεκκλιν. ἀρχοντὸς αἵμα, ὡς ὕπεικτόν. Ai. 653.

Ὑπέλω cedo, remitto. βαρῖαν — φάτιν — κοῖχ ὑπέκουσαν κακοῖς Phil. 1035. καὶ γὰρ ὑπέκει τὸν κασίγνητον μολεῖν Oed. Col. 1186. *cede, ut sinas venire*. ὅσα δένδρων ὑπέκει Ant. 709. πόδα τένας ὑπέκει μηδέν 712. de pertinaci navigatore. ὑπέκει καὶ φρόνησον ἐν Αἰ. 364. τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπέκει 655. Ζεὺς — ὑπέκει καὶ Θέλων ἐγκλίεται Phaedr. IV. 5 (607 D.). *amori*. — Praeter haec praesentis exemplum unum futuri exstat. ὡς οὐχ ὑπέλξων οὐδὲ πιστεῦσάν λέγεις Oed. R. 625. *parendi inest adsignificatio*.

Ὑπείμι subsum (inum). ὑπείμι μοι θράσος EL. 470 cb.

Ὑπείπῃν indicare. ἄρτε' οὐκ ἂν αἰδρὶς ὑπέπῃς Αἰ. 212 an. Praepositio abundare visa Brunckio, sed dicendo suggerere significat.

Ὑπεκπέπω clam ablego. οὐ τὸ Φωκίων πίδον ὑπέκπέμφθηκ σὴ προμηθεῖα χειρῶν EL. 1342.

Ὑπεκτίθῃμι clam amoveo. ἥτις ἐκ χειρῶν κλέψας Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπέκτεθον EL. 289.

Ὑπεκτρέπω. Activum dimoveo, avertio, quasi gressum significat. ὦν (εἶν ὠραίων) ἀφαρπαῖζεν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' (τῶν παρηρησάντων) ὑπεκτρέπει πόδα Trach. 546. Cod. Harl. ὑπεκτρέχειν, Ad. et fortasse codd. plerique ὑπεκτρέπουν, praeter Iunt. 2. et schol. ex quibus exquisitius ὑπεκτρέπει Erfurditius sumpsit; idque nunc firmat Laur. a. — Medium est se avertere, i. e. refugere. ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδὲν ὄνθ' — ὑπεκτραποῖμην μὴ οὐ συνεκασάμην Oed. Col. 572. v. Herm.

Ὑπεκτρέχω. Excedere adsignificata effugiendi notione est τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνον τέλος Trach. 166. Ea effugiendi vis sola inest Ant. 1073.: τῶν σὺ (ταξενμάτων) θάλλπος οὐχ ὑπεκδραμῶ.

Ὑπεκφεύγω effugio. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν Ant. 549. ὅπως μίλαμα πᾶσ' ὑπεκφύγη πόλις 772. Cod. Par. ap. Herm. ὑπεκφεύγη, Aldus et plerique scripti ὑπεκφύγοι, sed vera lectio est in Aug. b. Dresd. a. T., et his longe praestantiores Laur. a.

Ὑπεμβρύω praegnantem facio. ὡς κόρην Πλευρώνιαν ὑπεμβρύωσαν inc. L. 4 (709 D.). Male apud Clementem Alex. olim legobatur ἐπημβρύωσαν.

Ὑπεκκίεω tollo, adsignificato facto clandestino. τοῦπίπληκ' ὑπέκκλων αὐτός Oed. R. 227. Rinsléfius explicat crimen confitendo diluens, non recte, rectius tamen Hermannō sic interpretato subterfugiens, accusationem sui ipsius, quod in αἰρεῖν non magis, quam in compositis eius verbi inest. Si quis exsul propter factum ex civitate abijt, crimen una cum eo de civitate tollitur, et quidem non tam palam et multo rumore, quam tacite et nemine sentiente. Aliam etiam explicandi rationem ex-

cogitavit Hermannus ad El. 1410 ch., ubi quod legatur, illi totum dissimile est: *πολύρρητον γὰρ αἶμα' ὑπεξαίρουσι τῶν κτανόντων οἱ πάλας θαρόντες*. Hermannus „*ὑπεξαίρειν* est occulta et recondita promere Oed. R. 227. Eur. Hipp. 633.“ Longe melius scholiastes *ἐκχέουσι*. *Ἐξαίρειν* et *ὑπεξαίρειν*, hoc rem etiam factam significans, est morte s. occisione de medio tollere, ab eximenda s. eradicanda stirpe sumptum.

Ὑπεξέρχομαι devilo. ὦ γλῶσσα — πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ὑπεξελεθεῖν τόδε; inc. XXXVIII. 2 (696 D.). Cum de aperiendo arcano sermo sit, valde blanditur Brunckii emendatio *ἐπεξελεθεῖν*, perficere. Sed etiam illud, si *τλήσει* Latine reddideris tolerabis, i. e. poteris efficere aliquo modo explicari potest.

Ὑπέρ (Ἦ). I. *Adverbialiter* cum casu caret. *πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστάς ὑπέρ* Ant. 514. sc. *αὐτῆς* s. *γῆς*, quamquam his subaudiendis opus non est. Verum iniuria quidam huc referunt Oed. R. 164. — II. *Tanquam praepositio* A. Cum genitivo casu I. *super* s. *supra* significat, altiore aliquid altero versari loco indicans. Hoc et ad statum quiescentis et ad motum incedentis accommodatum est. *Ὀϊκας ὑπὲρ ὄχθων* Phil. 719 ch. *Διχαλων ὑπὲρ ῥεέθρων* μολοῦσα Ant. 105 ch. *στάς δ' ὑπὲρ μελάθρων* 117 ch. *νεφέλη δ' ὀφρῶν ὑπὲρ* 524 an. *τράφη — ὁρθόποδος ὑπὲρ πάγου* 972 ch., quod huius loci est, sive ὄρος ὑψηλόν cum scholiaste, sive glaciem firmiter concretam eum Hermanno intelligas. *σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέρουσ' ὅπως λιγνύς* 1113 ch. sc. *Βάχρον ἐπιφανέντα*. *Ἰκαρίων ὑπὲρ πελαγίων* μολῶν Ai. 688 ch. *πηδῶντος Ἐκτορος τάφρων ὑπὲρ* 1258, ὡς ἂν ποταμὸν ὑπὲρ ἀτρυγέου γλαυκᾶς ἐν οἴδμα λίμνας Oenom. IV. 2 (423 D.). — 2. Deinde significat *pro*, in *gratiam* alicuius. *ἀπανδῶ — ὑπὲρ τ' Ἀτρεϊδῶν* τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ Phil. 1278. *ὑπὲρ γὰρ οὐχὲ τῶν ἀπωτέρω φάων, ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος* Oed. R. 137. ὦν ὑπὲρ — *εὐῶπα πέμψον ἄλκην* 187 ch. *ἐπισκήπτω τελεῖν ὑπὲρ τ' ἑμαυτοῦ τοῦ θεοῦ* τε *τῆς δὲ* τε *γῆς* 253. *ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὑπὲρ* 1448. *τῷδε τῆς ὑπὲρ τ' ἑμοῦ αὐτῆς θ' ὀρώσης* Oed. Col. 33 *πατρός ὑπὲρ τοῦμοῦ μόνον ἄντομαι* 243 m. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε Ant. 744. *τοῖ τεθνηκότος γ' ὑπὲρ λέξαιμ' ἂν* El. 544. ἥς ἔθνησθ' ἔπερ Trach. 705. *τοῦ μηδὲν ἀντίσθης ὑπὲρ* Ai. 1210. *καλόν μοι τοῦδ' ὑπερνονημένῃ θανεῖν — μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός* 1290. — 3. Hinc aliquando est *de*, οὕτως ἄρ' ἀνδρός ἀθλοῦ πύσσεσθ' ὑπὲρ; Oed. R. 1444. De Oedipo oraculum consulturi erant quid faciendum esset. ὑπὲρ — *τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ* (sc. *λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς*) El. 544. cum Zeugmate praepositionis. — 4. Hinc proxime abest *causae*, cur quid fiat, significatio, ut Latine reddatur *propter*, *ποίας δὲ καὶ γυναικός ἐκφοβείσθ' ὑπὲρ;* Oed. R. 989. *τοῖσιν ἄγουσιν κλαίμαθ' ὑπάρξει βραδυ-*

ἐπὶ τοῦ ὑπερ Ant. 923 an. Et hoc quidem exemplum de significationem respuit; prius illud admittit, quippe exiguo diremptam discrimine. De causa interpretandum, non de s. quod attinet, ut Erfuratio visum, nec pro, ut Hermannio, nec ὑφ' ἐν scribenda ὑπερορνημένης, quod Musgravio et aliis quibusdam in mentem venit, Oed. R. 164 ch.: εἴ ποτε καὶ προτέρας ἅτας ὑπερ ὀρνημένης πόλει ἡνδοῦν ἐκποπτεῖν φλόγα πῆματος, ἔλθετε καὶ νῦν. propter calamitatem, i. e. cum olim urgeret calamitas, ut eam averteretis sicut olim adfuisstis, ita nunc adeste. — B. Cum accensativo I. ita significat super, ut motus locum aliquem excedens vel ulterius tendens indicetur. μολεῖν — Παρηγάτων ὑπὲρ κλιτὸν ἢ στονόεντα πορθμόν Ant. 1129 ch. ὑπὲρ τε πόρτον πάντα inc. XCIII. I. s. Orithyiae 655 D. — 2. ultra, de rebus aliquem modulum excedentibus. σοφόν τε τὸ μηχανόεν τέχνης ὑπὲρ ἑλπίος ἔχων Ant. 363 ch. — III. Anastrophēn adverbium patitur Ant. 514., quippe casui postpositi visum subaudiendo. Praepositio sic semper ea afficitur, cum extremum trimetri locum occupavit, El. 544. Trach. 705. Ai. 1210. 1258. Oed. R. 989. 1444. 1448.; anapaestici versus Ant. 524. 923., melici Oed. R. 188. Sed in medio versu anastrophe comparet Oed. Col. 243. — De scriptura ambigendum Ant. 595 ch., ubi cum libri plerique ὑπὲρ, Laur. a. ὑπερ, Aug. versum plane omittat, plana simul et nitida sententia secundum scholiastam Hermannus δπερ scripsit.

ὑπερᾶλγῶ doleo de. ἀπάτης λεχέων ὑπερᾶλγῶν Ant. 626 an. ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης schol. Alias graviter dolere significat; v. Herm.

ὑπερᾶλγής gravi dolore plenus. τὸν ὑπερᾶλγῆ χόλον El. 171 ch. Respicit Suidas v. ὑπερᾶλγῆ χόλον.

ὑπεράχθομαι graviter s. nimis dolere. μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπελάθου El. 172 ch. ὑπεράχθου Monkias, insociabili epicorum formarum odio incensus, ignarus tragici sermonis. V. praef. vol. II.

ὑπερβαίνω egredior, i. e. violo. ἐτόλμας τοὺςδ' ὑπερβαίνειν νόμους; Ant. 445. νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους 477. ὅστις δ' ὑπερβᾷς ἢ νόμους βιάζεται 659.

ὑπερβάλλω. Activum significat praecurrere. ὡς ὑπερβάλλοι χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυγάμαθ' ἐπικρά El. 707. — Medium figurate superare. φιλτροῖς ἐάν πως τῇνδ' ὑπερβαλώμεθα τὴν παιδα Trach. 581. Memorat Eustathius p. 799, 3.

ὑπερβᾶσθα egressio, velut legis, inde facinus nefarium. τιάν, Ζεῦ, θύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβᾶσθα κατὰχοι —; Ant. 601 ch. Ald. Turn. Br. Erf. secundum plerosque, ut videtur libros, et scholiastam ὑπερβασιλε, Longe elegantior est altera scriptura, in Laur. a. Ricc. Iuntt. Steph. reperta.

Ἑπερβολή *exsuperantia*. Adverbiascit ὅστις καθ' ὑπερβολὴν τοξένους ἐκράτησε τοῦ πᾶντι εὐδαίμονος ὄλβου Oed. R. 1196 ch. *nimumi prospero inactu potitus felicitate*. De hac et simili formula eis ὑπερβολήν v. Valck. ad Hipp. 938.

Ἑπερβριθής *gravissimus*. ἄγαν γ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤρυσαν (θεοί) Ai. 931.

Ἑπερδέδοικα *timeo pro*. ὡς ὑπερδέδοικά σου Ant. 82.

Ἑπερδύχος *iustissimus*. τὰ σκληρὰ γάρ τοι κἄν ὑπέρδυσ' ἦ, δάκεται Ai. 1098. Versum affert Eust. p. 801, 57.

Ἑπείρεια n. pr. Ἑπείρεια κρήνη, νῆμα θεοφιλέστατον inc. LXXXII. 4, 2 (758 D.).

Ἑπερχθαίρω *graviter odi*. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερχθαίρει Ant. 128 an. Utitur ea sententia Libanius Epitaph. Iuliani t. I. p. 561. Reisk.

Ἑπερθεὶν *amplius*, τότε πέρα, τότε δ' ὑπερθεῖν (sc. ἐπειρώμην μόγῳ) Oed. Col. 1742 m. v. Herm.

Ἑπερίστημι. Medium defendendo adesse significat, ab adsistentibus desumptum. ἄς φίλος οὕτως ἀνὴρ ὑπερίσταται El. 181 m. Apud Suid. v. οἰκονομῶ legitur περισταται, sed vera scriptura exstat v. ὑπερίσταται.

Ἑπερίτωρ *scientissimus*. κἀγὼ τοῦδ' ἱγίωρ, ὑπερίτωρ Ei. 840 m. Affert Suid. v. ἱγίωρ.

Ἑπέροπος *superbus*. ὑπέροπον μὴδὲν ποτ' εἶπες αὐτὸς εἰς θεοῦς ἔπος Ai. 127. Apud Stobaeum Serm. XLIII. p. 153. ὑπέρογκον legitur; in cod. Flor. Γ. ὑπέρομπον, quae perpetua est in libris confusio; nec discrepant grammatici consensu a κόμπος repetentes, etsi est a κόπτω, quod ad Aiakis versum monuit Heathijus.

Ἑπερτάομαι *adquiro*. πολὺ γὰρ τι κακῶν ὑπερκετήσω El. 210 an. Schol. ἐκτέσω explicat; clarum est autem nimiam quandam et qua opus non fuerit mali ab ipsa quaesiti accessionem significari.

Ἑπερμαχέω *pygno pro*. Proprie dictum πόλεως ὑπερμαχῶν ὅλωλε τῆςδε Ant. 194. Τράlate σὺ ταῦτα — τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί; Ai. 1325. illum defendens contra me pygnas?

Ἑπερμάχομαι *pygno pro*, vindico. ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ', ὥς περὶ τοῦ μοῦ πατρός, ὑπερμαχοῦμαι Oed. R. 263. v. Herm.

Ἑπερνοῶ *insuper cogito*. τί δῆτ' ὑπερνοεῖς; Oed. Col. 1738 ch. Insolens visum vulgo pluribus vocabulum et illa Heathii interpretatio; quare Graserus ὅπερ νοεῖς; Hermannus ὑπερνοεῖς, quod mihi quidem valde placet, et ὅπερ νοεῖς coniecerunt; sed quod Hermannus huic alteri coniecturae commendandae addit, non id agere chorum, ut comperiat, quid cogitent virgines, sed ut consoletur illas, ad nihilum reoidit, si

cogitaveris ad consolandum aliquem primum opus esse scire, quam in re consolatione indigeat.

Ὑπερόπτης *superbus, contemtor*. σφᾶς ἐσιδὼν πολλῇ ζέυμυτι προσ-
νισσομένους χρυσοῦ καναχῆς ὑπερόπτας Ant. 130 an. Sic Herm. coniecit
secundum gl. cod. Aug. et Triclinii, qui adscribunt ὑπερχρονας, firma-
vitque emendationem Laur. a. in quo ὑπερόπτας supra scriptum. Ceteri
libri et edd. vett. ὑπεροπτίας absque ullo sensu. Brunckius ὑπεροπτίας
secundum Vauvill.; Dorvillius ad Char. p. 572. ὑπεροπτίας, inter sin-
gula nomina interpositis virgulis.

* Ὑπεροπτία v. ὑπερόπτης.

Ὑπέροπος *superbus*. εἰ δέ τις ὑπέροπα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται
Oed. R. 883 ch. Adverbiascit, sed obiecti vice suspensum a πορεύεται.
Glossa Brunckii καταφρονητικῶς explicat. Affert haec cum pluribus ver-
sibus non emendate scripta Suidas v. ὑπέροπα.

Ὑπέροχος *eximius*, sed ut in malam partem de insolente dicatur.
ἱποβοίμονα στράτον Θηρῶν ὕβριστήν, ἄνομον ὑπέροχον βλαν Trach. 1086.
Sic haec distinguenda censeo, cum vulgo et post Θηρῶν et post ἄνομον
inacidi soleat. Libri ὑπέροχον. Illa emendatio est Bentleii et Clarkii,
huius ad Il. β. 426.

Ὑπερέτομαι *superinvolo*. Πολυνεῖλης — ὀξεία κλέζων αἰετὸς ἐς γὰν
ὡς ὑπερέπτα Ant. 113 an. De lacuna et sensu explendo v. Hermann.

Ὑπερπηδάω *supersilio i. e. egredior, devito*. Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ
ὕπερπηδᾷ βροτὸς inc. I. (656 D.). Sophoclis esse constat ex Theoph.
ad Anthol. p. 110. Wolf.

Ὑπερπλήρημι *praeter modum impleo*. Proprie dictum ἀνὴρ ὑπερ-
πλησθεὶς μέθης Oed. R. 779. Tralate ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλήσθῃ
μάταν Oed. R. 874 ch. de insolente recti fastidio.

Ὑπερπονέω *laboro pro*. σφῶ δ' ἀντ' ἐκείνων τὰ μὰ δυστήνου κακὰ
ὕπερπονείτον Oed. Col. 346. Eadem vi, sicut ipsa, πονεῖσθαι, media
s. deponentialis forma praedita. καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένη θανεῖν
προδῆλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός Ai. 1289.

Ὑπερπόντιος *transmarinus*. φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος Ant. 781. de vi
amoris. Comparat Erf. Soph. inc. XXIII. (678 D.) et Eur. Hippol. 1272.

Ὑπέρτατος v. ὑπέρτερος.

Ὑπερτελής *qui defungitur*. ἥνικ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελής ἔφυ Trach. 36.
cum laboribus suis functus sit. ὑπερτελής, ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικομένη.
Hesychius. Cf. Abresch. ad Aesch. Agam. 294.

Ὑπέρτερος *superior*. Proprie nec hoc nec ὑπέρτατος dictum legitur;
proxime tamen ad propriam vim accedit ἐξ ὑπέρτερας χερὸς victorem si-
gnificans El. 447. si victrici manu, quod Hermanno placet. Deinde natio.

rem significat. *ἔφρασας ὑπερέτεραν τῶς πάρος ἔτι χάριτος* El. 1256 m.; et *amplius s. praeterea*, οὐδὲν οἷδ' ὑπέτερον Ant. 16. *Amplius i. e. plura et certiora dici reperies etiam* Ant. 627.: τάχ' εἰσόμειθα μάντεων ὑπέτερον, quae verba Enstathius attolli p. 711, 61. — Superlativus *simum* significat, tum quod alia excedit universe, velut de labore et aerumina, μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν Oed. Col. 105., tum honoratissimum: σέβας ὑπέτατον Phil. 400 ch. κλέος ὑπέτατον 1333. Θεῶν τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν Ant. 338. φρένας πάντων, ὅς' ἐστὶ, κτημάτων ὑπέτατον 680. Lanr. c. ὑπέτερον. τὰν ἐκ πασῶν τιμῶν ὑπερτάταν πόλεων 1125 ch. τῆς ὑπερέτης τυραννίδος Aload. XI. 2 (109 D.).

ὑπερτίμῳ praecipue honoro. πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην ἔκρυπτον αὐτόν —; Ant. 284.

ὑπερτρέχω *excurro*, inde *excedo s. violo*. ὥστε — Θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ἱπερδραμεῖν Ant. 451.

ὑπερφέρω *supero*. τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ Oed. R. 381. *ars ante alias artes eminens*, v. Herm. Versus hosce asserunt Stob. Serm. XLIX. 10. et Suidas v. *πλεονεξία* et *πολίζηλος*. εἰ τις γῇ θεοὺς ἐπισταται τιμαῖς σεβρίζειν, ἥ δὲ τοῦθ' ὑπερφέρει Oed. Col. 1011. τοῦτο in Laur. b. Par. A. (membr.) repertum adverbiascit. Ceteri codd. τοῦθ', quod in Par. A. supra scriptum.

ὑπέρφρων *superbus*. πολὺν κέκραγας ἀνδρὸς ὥδ' ὑπέρφρονα; Ai. 1215.

ὑπερχλιδᾶω *superbio*. ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς Trach. 280.

ὑπέρχομαι *subeo*. Proxime abest a propria dictione ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν Oed. Col. 1464 ch. de timore crines erigente dictum. Magis distat, cum de insidiantie et clandestinos dolos tentante dicitur. εἰ — ταύτης (ἀρχῆς) Κρέων — λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐμβαλεῖν ἐμειρεται Oed. R. 386. A luctantibus eam formulam sumi adnotat scholiasta; v. Toup. Em. in Suid. t. I. p. 193. t. II. p. 301. οἶός μ' ὑπῆλθες, ὥς μ' ἐθρηάσω Phil. 995. Libri veteres οὐά, Porsonus οὐως. Illud Triclinius dedit. Magis mirere, οὐά etiam apud Suidam legi v. ὑγέας, certe in cod. Leid. et edd. vett. Ut hoc, ita aliud genus sumptum a clam subrependo fallentibus, cum de affectione s. motu animi subeunte s. se insinuante usurpatur, sicut etiam ἐπέρχομαι, ὑφέρπειν, ὑποδύναί, cf. Valck. ad Phoen. 1378. (p. 464. 465. = 395. 396.). ὥς μ' ὑπῆλθε τις φόβος Phil. 1215. θαυμά τοι μ' ὑπέρχεται El. 916. ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος 1101.

ὑπέχω *sustineo*. τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι Trach. 1264 an. De Hercule dictum grave malum patiente. Suidas: ὑπέχει, ὑφέσταται. Hesychius: ὑπέσχηκός, ὑποστάς. Hinc est οὐχ ὑφέξω τήν δίκην Oed. R. 552. non dare poenas.

Ὑπήμεος *vento non expositus*. καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήμεοι Ant. 407. Boissonadus coniecit ἀπήμεροι. Est in quem ventus non incidit.

Ὑπηρετώ. Proprie *famulor* s. ministro. A qua significatione non multum distant haec: ἔρπον ἤδη οὖν τὰ λοιπὰ ὑπηρετεῖν, Phil. 15. ὑπηρετῶ δ' ἐγώ 978. οἷς οὐ ταῦθ' ὑπηρετεῖς 1012. In his *exsequendi* potissimum significatio inest. At *partem capienti* et *adiuvandi*: καὶ μὲν ὑπηρετεῖν καλεῖς El. 984. Similiter dictum ἔργοις ἀποστοῖς ὑπηρετῶν Oed. Col. 284. *impis factis te administrum praebens*. Dein est *servire* i. e. se *accommodare*, *facere quod convenit et postulat ratio*. τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν Oed. R. 217. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι El. 1298. Sic Elmsleium (ad Heracl. 1017. Oed. Col. 491.) secutus Hermannus vulgatum ὑπηρετοίην corrigit, quod schol. Iohans. Atticum esse vulg.

Ὑπηρετήμα *instrumentum*. ὦ φιλτάτοι μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρετήμα El. 1350. Nisi sueto more Graecorum πόδες et χεῖρες coniungerentur, *suavissimum pedum famulitium* s. *instrumentum* nobis ridiculum videretur utique.

Ὑπηρετής *administer*. οὐκ ἐγὼ Φοίβου γ' ἀπ' αἰτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἀπο Oed. R. 712. ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρετής πάγει (δει) Phil. 53. *adiutorem* explicat Hermannus, quo non opus; non magis opus Musgravi quamvis eleganti coniectura οἷς.

Ὑπἄλλω. σοὶ δ' ὑπἄλλουσι στόμα Ant. 505. Eust. p. 1834, 34. τὸ σοὶ δ' ὑπἄλλουσι στόμα, ἡγουν ὑποβάλλουσι, κλείοντες οἷα ὀδὰς ἐν χεῖλεσι φύντες. Altera huius explicationis pars cum prima conciliari non potest. Ad hanc fere redit Hemsterhusii ratio ad Tim. p. 72. *Ruhnke: tibi subiciunt, subvolunt quasi atque adeo obnoxium habent os dicendique libertatem*. Scilicet a cauda premenda fertur deflexum, v. Eur. Oedip. XVI. et, qui hoc servavit, Erotian. p. 278. c. Battm. Lexil. vol. II. p. 150. Schol. Antig. I. c.: διὰ σὲ τὸ σῶμα ουστέλλουσι καὶ σιωπῶσιν, ἢ σφρέφουσι τοὺς διὰ τοῦ στόματος λόγους. Hoc Hermannō placet, *explicant os torquent secundum te (nach dem Munde reden)*. Sed de *prementibus* vocem et *prae timore assentantibus* tacendo rectius intelligit Battm. l. c.

Ὑπὸσχέσθαι *promitto*. ὑπέσχετο τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοὺς τάνδε δηλώσειν ἄγων Phil. 611. αἱ δ' ἐπέσχετο ποῖ καταθήσεις; Oed. Col. 227 m. χάριν δοῦναι σφιν, ἥπερ τυγχάνων ὑπὸσχόμεν 1487.

Ὑπνος. I. *somnus*. ὕπνον δὲ ἀμφιερήτος αἰγίλου πέμπει πρὸς Phil. 18. ὄρα, καθ' ὕπνον μὴ κατὰ νύκτας κυρῇ 30. αἰώσιππον — ἐξ ὕπνου στήναι 277. ἡ τοι καλῶς σπουδῇ — ὕπνον κατὰ πᾶσαν ἡγᾶται 634. λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος με 756. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου ἔχειν 810. ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ 815. ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδαιμονίας ὕπνος

ἄπνος λείσσειν 837 ch. γ. εἰδρακής. ἀλεῖς δ' ὕπνος ἰσθλός 847 ch. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον 855. τὰν (δύνασιν) οὐθ' ὕπνος αἰρεῖ πόθ' ὁ παντογῆρος Ant. 602. καθ' ὕπνον ὄντα Trach. 966 ch. οὐ μὴ ἔιγρηϊς τὴν ὕπνῳ κάτοχον 974 ch. μὴ σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον 986 an. ὁ παγκρατὴς ὕπνος Ai. 660. ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὐκ ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἠδύν El. 770. ἐκείνης ὕπνος λατρὸς νόσου Eriph. VI. (207 D.). ὕπνου φυλάξεις Naupl. V. 8 (379 D.). — Deum quasi Somnium chorus invocat: Ὑπν' ὀδύνας ἀδαῆς, Ὑπνε δ' ἀλγέων Phil. 816 ch. — 2. Transfertur ad incuriam et negligentiam significandam: ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὐδοντα μ' ἐξεγέλετε Oed. R. 65. Schaeferus olim ad Mosch. Idyll. p. 235. ed. Mans. coniiciebat ὕπνου, post vulgatam defendit ad Oed. Col. 307. — Accentum notavit Arcad. p. 62, 13.

Ὑπό et ὑπαί (ῥ). I. De forma. ὑπαί duobus firmatur exemplis El. 701. Ant. 1022. Tertium recte ex Triclinio restituit Brunckius γὰς ὑπαί κείμενοι El. 1409 ch. Libri ὑποκείμενοι. Anastrophe non patitur: v. Apoll. de Synt. p. 309. Herod. apud Io. Alex. τον. παραγγ. p. 27. At ὑπό vocabulo recto postpositum saepe anastrophe afficitur, maxime cum extremum versus locum occupavit: Phil. 6. 334. 579. Oed. R. 949. 1131. Trach. 1066. 1150. El. 543. Ant. 223. 494. Synd. II. 4 (147 D.). Tyr. XV. 2. (587 D.); et substantivo et adiectivo medium insertum Oed. Col. 741. Sed adiectivo praecedente suum accentum retinet: Phil. 286. Oed. Col. 392. 412. 679 ch. 687 ch. 896. 1015. Trach. 536. 1027 m. 1094. Ai. 345 m. 493. 1199 ch. 1300. De Ai. 223. γ. ὑποκλῆζω. Rarum autem in fine versus ita poni praepositiones, ut vocabulum ab ea pendens sequenti contineatur; ita fit Trach. 536. Tyr. XV. 6. (587 D.), sed priore loco medio inseritur adiectivo et substantivo.

II. Usus. Tanquam adverbium semel dicitur in tmesi. ὥς μήτε κροῖσσης μὴθ' ὑπὸ χεῖρῳ βάλῃς inc. CV. 140. (927 D.), de fraudulento mentientibus. Cum praepositio est A. cum genitivo coniunctum quae antiquissima videtur et praecipua fuisse significatio, ut aliquid alicunde venire vel emitti, cum inferiorem locum tenuerit indicetur (v. Herm. ad Eur. Hec. 53.), ea apud Sophoclem non reperias. Sed 1. statum manendi loci aliquo inferiore aliis significat, ut Latinum sub. αἰτοῖσα τοὺς ὑπὸ χθονός Ant. 65. καὶ νῦν ὑπὸ γαλας — πᾶμψυχος ἀνάσσει El. 829 ch. ζῶπιν οἱ γὰς ὑπαί κείμενοι 1409 ch. ὑφ' εἵματος κρυφίς Ai. 1124. μᾶς ἐπὶ χλαῖνης Trach. 536. τὸν θ' ὑπὸ χθονός Ἄιδον τρέχοντα σκύλακα 1087. ὑπὸ στέγης ἔσω Ant. 1233. Hinc transfertur ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε Ant. 688., clausi, quasi tenebris et caligine tecta. σοὺ διοφασεται μόνος ὑπ' ὀφφανιστῶν μὴ φιλῶν Ai. 507. subtilitas illorum imperio. Apud Suidam γ. ὀφφαντα legitur ἀπ' ὀφφανιστῶν contra sensum loci. —

2. Dicitur etiam de motu *versus aliquem locum*. παῖσον ἐμὰς ὑπὸ κλῆθος Trach. 1027 m. βῆς ὑπὸ γᾶς Inach. XI. 5. (266 D.), quamquam probabilis nunc scribitur ὑποβάς tribuiturque id Straboni versiculos illos commemoranti. — 3. Altera significatio praecipua *moralis* est, ut ita dicam; *causam enim efficientem valentemve aliquo* indicat, nec de animatis solis Graece ὑπό dicitur, sed de efficacibus qualibuscunque. Verbis inprimis accommodatur *passivis*. ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὑπὸ Phil. 6. Cod. Ven. et Vat. πάρα, Ricc. ὑπερ. λέγεται χρῆναλ·σφ' ὑπὸ τῶνδε θαμῆναι 200 an. sc. Τροίαν ὑπὸ τῶν τόξων. Minime hoc pro dativo instrumentali dici putandum est. ἄ' γὰρ ἐπ' αὐτῶν ἐξεληβήθη 330. ὑφ' ὧν ἐφερβόμην 945. χεῖρες — ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι 993. ὑφ' οὗ (λοιμοῦ) κενόυται δῶμα Καδμείου Oed. R. 29. ἀνδρῶν ὑπο πάντων κελυσθεὶς Oed. Col. 741. ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω 854. οἶων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις 1017. ὑφ' οὐπὲρ ἐξεληλάσαι 1390. ὑφ' ἡδοῆς τοι — διώκομαι El. 859. ὁδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ἐπ' ἀγγέλων — ἐκ δόμων πορεύεται Trach. 390. siquidem πορεύεσθαι proprie est *inveniri in via faciendum*; cf. βούς ὑπὸ σμικρᾶς ὁμῶς μάστιγος ὁρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται Ai. 1233. τυφλῆς ὑπ' αἵτης ἐκπεπόρθηται Trach. 1094. καὶ μέγας ὁρθοῖτο ὑπὸ μικροτέρων Ai. 161 an. ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ 164 an. οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς 282. βίβη ξυναρπασθεῖσαν Ἀργεῖων ὑπο 493. cf. ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὑπο Tyr. XV. 2 (586 D.). ἐδειματούμενη οὐ φέλλης ὁμῆς ὑπο Synd. II. 4 (147 D.). τρίψει γε μέντοι μαλθακῆς ὑπ' ὀλένης Pand. I. 2. (429 D.), si haec recte emendavi in v. τρίβω. Deinde Hermannus ingeniosa coniectura scripsit οἰμωγὰς ὑπ' ὀχέται. Phil. 190 ch., cum in libris nullo sensu legatur ὑποκείται. — *Neutrā comitatur ὑπό*. ὑφ' ἧς θαρσύν El. 436. πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὑπο Trach. 1150, in qua sententia nonnulli inanem abundantiam animadvertere visi sunt; sed v. Herm. τέθηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὑπο Phil. 334. σπερμάτων — ὑφ' ἐν·θάνοι μὲν αὐτός Oed. R. 1246. — σκέψαι δ' ὅποιος ταῦτα συμφορὰς ὑπο πέπονθα Trach. 1066. ὑφ' οὐ φρονέως ἄρ' ἐξέπνευσας Ai. 1004. πολλὰ ἐγὼ κέλων ὑπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά Phil. 579. πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦτο ὑπο Oed. R. 949. ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον εἰδότεων ἀπωλλύμενη Oed. Col. 275. θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄγκυας ὁ καλλίβοτρυς καὶ ἡμαρ αἰεὶ ναρκισσός 687 ch. πέπονθα δεινὰ τοῦτο ὑπ' ἀνδρὸς ἀφτίως 896. αὐτάδελφον — μὴθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν εἰας' ὀλέσθαι, μὴθ' ἐπ' οἰωνῶν τινός Antig. 694. De scriptura controversum est τίς δ' ἂν τοιοῦτο ὑπ' ἀνδρὸς εὐ·πράξιεν ἂν; Oed. Col. 392. Laur. b. et a prima manu Par. A. τί δ' ἂν, Laur. a. b. Par. F. Ricc. a. b. praepositionem omittunt. Hinc exquisitiorem scripturam Hermannus concinnavit τίς δ' ἂν τ' τοιοῦτο ἀνδρὸς εὐ·πράξιεν ἂν. — Quando

verbis transitivis accomodatur ὑπό, ita fit, ut illis verbis aliqua tamen passio causa extra nos posita effecta significetur. καὶ ταῦθ' ἰφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδώς πλέον οὐδ' ἐκδιδαχθείς Oed. R. 37. Ea duo verba ἐκ παραλλήλου composita tere idem significant. μή μ' ἀξιώσης βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν Ai. 490. i. e. λουδορεῖσθαι, οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰχμαστους λόγους — ταῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρετῶς; 1300. εἰτά σου τὰδ' ἐξήκουσ' ὑπο El. 543. — Nonnunquam etiam verbum quaecunque aut plane deest, aut non recte colligabitur cum praepositione, ut aliquid aut subaudiatur, aut genus loquendi κατὰ τὸ σημαίνονμενον exstet. χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἦεν El. 701. i. e. ὀρμηθέντες πρὸς τὸ ἥσσειν. ὑπ' ἀγρίας ἄεσσα λύπης ἢ γυνή Oed. R. 1073. Ἰδεσθὲ μ' οἷον ἄρτι κῆμα φουρίας ὑπὸ ζέλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται Ai. 345 π. βωμοὶ γὰρ — παντελεῖς πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς ἐκ. ὕ θυμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου Ant. 1004. ὑπὸ βορᾶς i. e. βεβρωκότων οἰωνῶν. ἀνάγκης — ἰφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορος inc. XXXVIII. 4 (696 D.). Sic explico τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς Oed. Col. 412. subaudiens βαρυνθήσονται ex v. 410., ubi legitur ἔσται πᾶς ἄρα τοῦτο Κάδμειος βόρος. Unum relinquitur scriptura ambiguum, sensu difficile: κοῦδὲ μαντικῆς ἀπρακτος ἔμιν εἰμί, τῶν ὑπαὶ γένους ἐξημπολόημαι κάκπεφότεμαι πάλας Ant. 1022. Libri plerique τῶνδ', codd. Aug. Pat. τῶν δ'. Brunckius et Hermannus τῶν, hic quidem dubitante secutus. Ita τῶν refertur ad μάντιν, id quod dictione κατὰ τὸ σημαίνονμενον ex μαντικῆς desumendum erit. Menoeceum spectans, qui olim secundum Tiresiae vaticinium pro incolumitate Thebarum se interemerat. Sic τῶν ὑπαὶ γένους ἐξημπολόημαι erit ὑπ' ὧν ἐξημπολόημαι, prole mea ostēditus sum. Verum clarum est, Haemonis pertinaciam tangi a Creonte, non res priorē tempore factas. Hinc probō Hermannī rationem nunc ab ipso reiectam, ut τῶν ὑπαὶ γένους sit ὑπὸ τῶν γένους. Scribendum autem τῶν δ' aut τῶν α'. — 4. Ex illa efficacia causae significatione orta illa ratio est, cum ὑπὸ applicatum nominibus propter explicatur et prae. Illud unum exemplum habet. ὑπ' ἐλπίδων ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν Ant. 221. Alterum satis multis firmatur. ὑπ' ἀνάγκης βοᾷ τηλωπὸν ἰαῶν Phil. 215 ch. ἐγὼ μὲν οἶχ ὅπως τάχους ὑπο. δύσπρους. ἰαῶν Ant. 223. μή σιν — τὰς φρενας ὑφ' ἡδοῆς γυναικὸς οὐκ ἐκβάλῃς 644. ἢ πού πολὺν γέλωθ' ἔφ' ἡδοῆς ἄγεις Ai. 375. καίπετα δ' ὑφ' ἡδοῆς μήτηρ El. 1142. Adde de prohibente aliquid obstaculo dictum Οἰδίπους, ὑφ' οὐ οὐκ ἦν τὸ κτελεῖς ἐκτεάσασθαι κακόν Oed. R. 1252. — 5. Sequuntur aliae locutiones adverbiales. εἰπὲν μνήμης ὑπο Oed. R. 1131. memoriter, quasi auctore memoria. Pro dativo instrumentali, quem dicunt, subrogatur οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ', ὡς κακόν, πιστώσομαι Oed. Col. 656. Diversissima com-

parat cum hac sententia Matth. ad Eur. Hippol. 1289. Sed non obsto, si quis vocabuli vim a loco significando translatam agnoscat, cum *adigere* aliquem iuri iurando persimile sit *subigendo*, ut vim eius persentiscat. Verum num sic explicem οὐκ οὐκ ἐλάσεις οὐδ' ἐπ' εὐφρήμου βοῆς θύσαι με El. 620., ut idem sit quod εὐφρήμω βοῇ, sicut visum Matthiaeo l. c., an cum Hermanno μετὰ s. σὺν (unter), hoc sensu, ne cum silentio quidem i. e. nullis clamoribus turbatam *satra* facere sines, dubius haereo. Videtur sane a musicis instrumentis accinentibus sumptum esse, quod bene perspexit Wesselingius ad Herod. I. 17. p. 18. cf. Wyttenb. ad Plut. de Recta Aud. Rat. p. 41, D. Item a comitandi notione deflexum ἦν ἐπ' ἀγροῦς ὁρᾷς Trach. 418., quod schol. explicat προσποιῇ ἀγροῦσθαι inepte, ut Reiskius coniiceret ἐπ' ἀγροῦς στέγεις, Erfurditius ἐπ' ἀγροῦς περὶς, hoc quidem prorsus absurde. Recte Hermannus explicat quam cum ignorantia i. e. ignorans, quae sit, *vides*. Senserat Musgravius, non omnia tamen apta comparans: cf. Fritzsche. Qu. Lucian. p. 137. — B. Cum dativo ὑπὸ sub significat I. de locis dictum, ut nihil discrepet dativus genitivo. ὑπὸ στέγῃ Phil. 286. Tymp. I. 2 (563 D.) εἰρεῖαι — Ἄνωθ' ἐπὶ σπηραῖσι Ai. 741. χλωραῖς ὑπὸ βύσσαις Oed. Col. 679. quasi comalli tecta. Similis adsignificatio reperitur in περὶ ὀιδμασίν Ant. 337 ch. quasi fluctus subiens, ut tegi illis videatur vel mergi; minus recte Hermannus inter fluctus. Brunckius ἐπ' οἰδμασίν ex cod., ut ait, suo E. Hinc proxime distant haec. Ἐρρέτω Ἴλιον οἷ δ' ἐπ' ἐκείνῳ πάντες Phil. 1185 m. Cogitantur enim infra muros assidere. ὕψ' αἰματηραῖς χεῖρεσσιν Ant. 963 ch. τὸν — ὦ Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῷ φθλοῦν κεραιῶν Oed. R. 202. Fulmen superne demissum cogitatur. ὑπὸ κουραῖς ἀτμός διατεταμένη φόβην Tyr. XV. 6. (587 D.) quasi tonsori subiecta. οὐδ' ὑπὸ ζυγῶ-λόφον δαίσεως εἶχον Ant. 291., quod sententiam figuratam, verba proprie dicta habet. — 2. De motu alicunde ex loco inferiore prodentis explicaverim Ant. 825 m.: χιών τ' οὐδαμὰ λείπει τέγγει δ' ἐπ' ὀφρύσι παγνυλίστοις δειρώδας. Haec enim de Niobe dicta sic sunt, ut rigari saxum intelligamus lacrimis illius ex oculis destillantibus. — C. Cum accusativo I. sub significat de motu aliquoersum instituto. φοιτᾷ γὰρ ἐπ' ἀγροῖαν ὕλαν Oed. R. 477 ch. παύσας' ὕψ' ἡπαρ αὐτόχειρ αὐτῆς Ant. 1299. ὁρῶμεν αὐτὴν — φασγάνῳ πλεῖραν ὕψ' ἡπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην Trach. 927. Cum prolepsī dictum γενοῖμαν — ἄκραν ἐπὶ πλάνα Σούριαν Ai. 1199 ch. Cogitatur iam pervenisse. Motus prope accedens aliquo dicitur El. 710.: κείνος δ' ἐπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἐχομπέ' αἰεὶ σύρματα. — 2. Tralate dicitur de eo, qui sub alterius ditione versatur. ζῶης μὲν καθ' ἑαυτὸν ἐχθρῶν — ὅσον νῦν ὑπὸ χεραυταῖς El. 1081 ch. ὑπόχειρ Musgravius et Hermannus coniecerunt. Illu-

strarunt eam formulam Wyttenb. ad Plut. de Recta And. R. p. 43. F. Lennep. et Valck. ad Phal. Ep. 110. p. 320. et p. XXIII.

‘Υποβάλλω *subiicio*, *confinco*. εἰ δ’ ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς Ai. 187 ch. ὑποσπείραντες schol., non recte. Mendaciter confictas res Aiaci ita dicuntur subiicere, ut ei crimini dentur. Affert Suidas v. ὑποβαλλόμενοι, explicans πειθόμενοι, ἢ ὑποβλήτως λέγοντες, ἢ ἰδιοποιούμενοι. Quarum interpretationum media vera est.

‘Υπόβλητος *subditicius*, *adulterinus*, *fictus*. τὸ σὸν δ’ ἀφίχται δευρ’ ὑπόβλητον στόμα Oed. Col. 798. *fallacias loqueris*. οὐδείς ἐρεῖ ποθ’ ὡς ὑπόβλητον λόγον — ἔλεξας, ἀλλὰ τοῦ σαντοῦ τρόπου Ai. 476. Utramque sententiam apposuit Suidas v. ὑπόβλητον, alteram significat Eust. p. 106, 7., cum ὑποβολιμαίους λόγους ab Sophocle dictos ait. εἰ in arsi producitur utrobique.

‘Υποδῆσαι *expavescere*. μέγαν αἰγύπιον δ’ ὑποδελσαντες Ai. 169 an. δ’ in libris omisum praeter Flor. A., Brunckius ex emendatione Dawsonii restituit.

‘Υποδύω *subseo*. ἀλλὰ μοι ἄσκοπα κρυπτά τ’ ἔκη δολεῖας ὑπέδου φρενός Phil. 1099 m. *fallaciter sese insinuando decipiendi sensus inest*. Dativus non insolentior est, quam in ἐμοὶ γὰρ οἴκτος δεινός εἰσέβη Trach. 297. Buttm. *δολεῖας* et *φρένας* coniecit.

‘Υποζεύγνυμι. *Passivum subeundi laboris vi praeditum exstat*. καὶ γὰρ ‘Θελοντὴς τῷδ’ ὑπεζύγην πόνῳ Ai. 24.

* ‘Υπόκειμαι. Phil. 190. pro ὑπόκειται Hermannus ὑπ’ ὀχεῖται, El. 1409. pro ὑποκείμενοι Brunckius ὑπαὶ κείμενοι correxit; de utroque v. ὑπό a. ὑπαί, de altero etiam v. ὀχέω.

‘Υποκλέπτω *surtipio*. τοὺς εἰνὰς ὑποκλεπτομένους El. 114 an. τοὺς τ’ εἰνὰς Lips. b. Triclinius τοὺς τὰς εἰνὰς. Certe aut syllaba una aut anapaesti duo cum syllaba desunt. Schol. Ien. λάθρα κλέψαντα interpretatus de Aegistho intelligit, quod et recentiorum quidam fecerunt. Sed hoc alienissimum a sensu, qui his verbis, ut praecedentibus τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας et sequentibus τίσασθε πατρός φόνον Agamemnonem significari iubet, cui furto proditus torus ereptus sit. Elmsleius εἰς τοὺς εἰνὰς coniecit.

‘Υποκλήζω *clam nuntio*, de fama spargenda. ἀγγελίαν — τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑποκληζόμεναν Ai. 223 m. Libri omnes praeter Brunckii D. et Suidas v. ὑποκληζόμεναν, ut scripsimus aut cum diaeresi. Id Brunckius exemplis ad sententiam minime aptis firmatum ibat, sed non minus tamen recte constat quam ὑπο κληζόμεναν, quod recepit Hermannus.

‘Υπολείπω *relinquo*. ὁπότεν θνοφερα κῆς ὑπολειφθῇ El. 91 an. cum cessat, finitur.

Ἐπομένω *maneo*, adsignificata cura. ἔτι γὰρ ὑπομένεις Oed. R. 1323 m.

Ἐπομνήσκω *admoneo*, in memoriam redigo. πάλιν παλαιὸν ἄλγος ὑπέμνασας Phil. 1155 m. ὑπέμνασάς με Buttm. cum Triclinianis, vitiatō metro.¹

Ἐπόμνυμι. Qua significatione iuris Attici vocabulum inprimis media forma legitur, ea non exstat apud Sophoclem. ἡ φῆς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Calch. III. (313 D.) iureiurando addito affirmas?

Ἐπόπτερος *volucer* (pinnatus). τὰς ἐποπτέρους βάλλων πελείας Phil. 288.

Ἐποπτεύω in suspicionem voco. οὐδ' ὑποπτεύουσιν ὧδ' ἠνθισμένον El. 43. ὑποπτεύουσιν Livin. v., ὑποπτεύουσιν Flor. Γ. Ven. Ald. Illud in ceteris codd. exstat.

Ἐπόπτης *suspiciens*. τί χρῆ — στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἀνδρ' ὑπόπται; Phil. 136 ch.

Ἐπόπυρος *ignitus*. παγὰς ὑποπύρους Naupl. IV. (378 D.) fallaces ignes Sophocles dixit, quibus Nauplius Graecos in saxa litoris Euboioi illexit.

+ Ὑπορφος v. ὑπορφος.

Ἐποστανίζομαι *indigeo*. τί δ' ἐστὶ χρεῖας τῆςδ' ὑπεστανισμένον; Ai. 727. quid iusto parcius, id est tardius, factum est in hoc negotio: ἡγουν τῆς σῆς ταύτης χρεῖας τί ἐστὶ τὸ ἑλλοπές schol. Altera explicatio δεόμενον τῆς τοῦ Αἴαντος παρουσίας a re aliena.

Ἐπόστερος *domi s. intus versans*. τὰ δ' ἄλλ' ἐρῆμα κοῦδέν ἐστ' ὑπόστερον; Phil. 34. De antro Philoctetae loquuntur. βεῖβασιν ἄρτι δωμάτων ἱπόστεγοι El. 1378. sen. chor. τίς εἰςδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστερον λαθραῖον; Trach. 375. Num recte vulgo distinguatur virgula post ὑπόστερον, admodum dubito, cum sic verba componi posse videam τίνα πημονὴν λαθραῖον εἰςδέδεγμαι ὑπόστερον;

Ἐποστενάζω *ingemisco*. ἀπόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπεστενάξε ταῦρος ὡς βρυχώμενος Ai. 315. ἐκποδὼν μὲν ὦν ὑπεστενάξον 980.

Ἐποστένω *ingemisco*. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς ὑποστενούσης ἔκδον αἰσθέσθαι El. 79. Affert Eust. p. 642, 34. θυρῶν αἰσθέσθαι a foribus audire iungenda.

Ἐποστρέφω. Activum convertendi vi praeditum, ἰδοὺ μ', ἀναταράσσει — μ' ὁ κισσὸς ἄρτι Βακχίαν ὑποστρέφων ἄμελλαν Trach. 219 ch. concertationem cum Bacchis quasi retro ad me vertens, i. e. me convertens ad concertandum. Passivum, quod et medium vocant, animatum convertere ad aliquid, s. respicere, curare significat. πολὰς μερίμνης τρυφ' ὑποστραφεῖς λέγεις; Oed. R. 728. i. e. φρονεῖς. Eadem vi dicuntur στρέφεισθαι et ἐπιστρέφεισθαι. Quod in cod. Pal. legitur ὑπο στραφεῖς, non plane dis-

placet Elmsleio. — καὶ ὑπεστρέφατο πανδημεί vulgo inc. CV. 110. 1. Sophoclis habitum; sed v. κίναδος.

‘Υποστροφὴ *conversio*. πῶλοι — ἐκ δ’ ὑποστροφῆς τελοῦντες ἔκτον ἔβδομόν τ’ ἤδη δρόμον El. 715. Schol. ἐξ ὑπαντήσεως, ὡς ἐκείνων ὑποστροφόντων, quod Hermannus pariter redarguit atque Brunckii rationem ἐξ ὑποστροφῆς συμπαλοῦσι coniungentis, quae ferri non potest, nisi cum Passovio transpositio versuum tentetur. Sed ἐξ ὑποστροφῆς sc. τῶν περὶ τὴν στήλην καμπτόντων iteratis vicibus, iterum iterumque significat, quod quid sit, addita τελοῦντες ἔκτον ἔβδομόν τε δρόμον declarant.

‘Υποτείνω *intendo*. τὸ γὰρ εἰσλεύσασιν οἰκεία πάθη — μεγάλας ὁδύνας ὑποτείνει Ai. 255 an. *intendat et auget*. Afferit Suidas v. ὑποτείνει.

‘Υπουλος. Proprie *cicatrice obductum*, sed non *persanatum* significat. Hinc transfertur οἶον ἀρά με κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε Oed. R. 1396. Hoc non melius scholiasta intellexit Eust. p. 1097, 23. 1558, 55., de vocabulo ὑπουλον disserens idem p. 1496, 35. κακῶν cum ὑπουλον iungi docuerunt Musgr. et Brunckius, *speciem extrinsecus pulchram, intus morbis latentibus* (i. e. foedis facinoribus) *plenam*. Bene explicat Suidas, Sophocleae fortasse sententiae memor. — ὑπουλον εἶπε Σοφ. τὸν δούρειον ἔκπον Eust. p. 1496, 35., scilicet quod pacis specie exitium Troiae includebat. (inc. CV. 169. 952 D.).

‘Υπουργέω *insevio*, *operam navo*, *gratificor*. δεῖ σε — ὑπουργεῖν Phil. 53. τί σοι χρεῶν ὑπουργεῖν 143 ch. εἴ τε τὸν φίλον τοσαῦθ’ ἱπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὡς αἰὲν οὐ μένουντα Ai. 681. σοὶ δ’ ὑπουργήσον τάδε ἐμοὶ τ’ ἀργαῖα El. 453.

‘Υπουργία *ministerium*, *beneficium*. καὶ σφῶν ὁ νῦν ἔπαυος — οὐκ ἐλάσσονα ἔτ’ ἄλλον οἶσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας Oed. Col. 1415. Precatur Polynices, ut qua cura adhuc senem patrem prosecutae sint, eandem Thebas reduces in se mortuum conferant.

‘Υποφέρω *affero*, *excito*. εἰ τῶν φανερώς οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν ἐλπίδ’ ὑποίσεις El. 823 m. εἴπερ ὑποβάλοις καὶ υποθήσοις (scr. υποβαλεῖς καὶ υποθήσεις) ἐμοὶ ἐλπίδα schol.; alius *υπενέγκης*, *υποβαλεῖς*.

‘Υποφόνιος *caedem expians*. μελαγχαιτα δ’ ἄμμιγα νιν αἰκίζει ὑποφόνια δολόμυθα κέντρ’ ἐπιζέσαντα Trach. 836 ch. Libri plerique Νέσσου δ’ ὑπο φοῖνια, cod. Par. apud Herm. ὑποφοῖνια, Tricl. Νέσσου γ’ ὑπο, omisso φοῖνια. Scilicet senserat ille, ἔπο ad μελαγχαιτα nimio diremptum intervallo referri non posse, sed Νέσσου, quod scholiastam legisse certum non est, nihil esse nisi inanem vocabuli μελαγχαιτα explicationem intelligitur ex inepta illa copula τε. Igitur ὑποφόνια Hermannus scripsit, quod vocabulum Harpocratio, Suidas et Fr. Bekk. An. p. 313, 5. explicant.

* Ὑποφρος κρυφαῖος explicatum ab Erotiano p. 374. ex Erigone (Π. I. 226 D.), cuius versus prior corruptissime scriptus affertur, et ex Iphigenia (III. 5. 294 D.) commemoratur. Corrigo ὑποφρον, quod recte defendas simili vocabulo ὑπόσκιος.

* Ὑπτιῶζω resurpino. κἀρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε Phil. 811.

* Ὑπτιος surpinus. ὑπτιος μέσης ἀπήνης — ἐκκυλινδεται Oed. R. 811. ὑπτία δὲ κλίνομαι δέισασα πρὸς δμῳαῖσι Ant. 1173. Ad corpus pertinet etiam ῥυτῆρι κρούων γλοιτὸν ὑπτίου ποδός inc. CV. 153, 2. (938 D.) planta pedis, v. ῥυτῆρ. Sed de nave eversa dictum ὑπτίους — σέλμασιν ναυτίλλεται Ant. 712. v. Intpp.

* Ὑστερος posterior. 1. De locis. ὑστέρας δ' ἔχων πώλους El. 724. v. ἔχω. Minime intelligi posse de equis minus validis, quod Hermanno visum, perite ostendit C. Matthiae Qu. Soph. p. 71 sqq. In explicando verbo ἔχων uterque errare videtur, quod inprimis mirare in viro ἐπικυτάτῃ, v. ἔχατος. — 2. De tempore. χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ Trach. 18. εἰς τὸν ὕστερον 80. τό γ' Reiskius, sed v. Herm. καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πρῶσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολῆ 92. serius venienti. Quomodo ὑστέρῳ ἐπεὶ πύθοιτο coniungi Apitzius voluerit, non dispicio. ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοῖς τελῶ Oed. R. 222. ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ Oed. Col. 620. — 3. De dignitate. πρωτογόνων ἴσως ἀνδρῶν οὐδενὸς ὕστερος Phil. 181 ch. οἱ τὸν ἄθλιον Αἰαντ' ὄπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκη Ὀδυσσεὺς ἔκριναν 1351. Eodem refer illud ὃ μισρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον Ant. 742., quod suam dignitatem mulieri postponit. — 4. Adverbiascens ὕστερον nec dicitur nisi de tempore. κοῦποτ' αὐθις ὕστερον Ai. 845. ὃς ἤδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν — ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι Phil. 1091 m. πεσόντες ὕστερον Oed. R. 50. μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμι ἂν οἴνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον 858. ἄλλο δ' οὐποθ' ὕστερον (σ' ἔχω προσειπεῖν) 1072. Adde εἰς ὕστερον. ὦν εἰς ὕστερον φεῦσαι φανόμεθα Ant. 1179. — Superlativus ὕστατος de tempore postremis dicitur: τοῦθ' ὅμιν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ Ai. 851. ὁθούνεχ' ὕσάτην ἐπεμψ' ἐγὼ Trach. 568. παῦλά τοι κακῶν αὕτη τελευταῖα τοῦδε τάνδρός ὕσάτη 1246. Et de dignitate: γέννημα τῶν ἐκείθεν οὐκ ἐν ὕσάτοις Trach. 314.

* Ὑστεροφθόρος postea perdens. τοίτων σε λωβητῆρες ὕστεροφθόροι λοχῶσιν Αἰδου καὶ θεῶν Ἑρινύες Ant. 1061. Commemoratur hoc Eust. p. 763, 39. 768, 55., schol. explicat αἱ ὕστερον μέλλουσαι βλάβαι. Simili sensu Furia ὕστερόποινος dicta Aeschilo Agam. 58., utrique tragico μνήμων. Confudisse ὕστεροφθόρον et τανύποδα videtur Stanleius ad Aesch. Prom. 515. et Sept 797., cum ὕστερόποδα Furiam dictam Sophocli affirmat.

‘Υφαίνομαι (ὕ) *texō*. Pro ὑφαίνω enim manifesto dictum μήδεα παντοδαπῶν βουλῶν ἀδαμάντιναις ὑφαίνεται *χερσίαν Αἴσα*, si quidem hoc Sophoclis est, quod vulgo fertur Phaedr. I. 3 (604 D.).

‘Υφαίρω *adimo*, *subduco*. ὑφηρεῖθι σου κάλαμος ὥσπερ ἐλέρως Capt. III. (34 D.).

‘Υφῆλος *submarinus*. Ἰρεβος ὑφαλον Ant. 585 ch. v. Ἰρεβος.

‘Υφαντός *textus*. Ἐρυνίων ὑφαντὸν ἀμφίβληταρον Trach. 1041. a *Furris textum*. V. Schaefer. Mel. Crit. p. 137.

‘Υφείρω *subrepro*. De *sparsis rumoribus* ὑφείρω γὰρ πολὺ Oed. R. 786. Libanium vol. I. p. 784. contendit Musgr. De *oborta laetitia* χαρὰ μὲ ὑφείρω δάκρυον, ἐγκαλουμένη inc. CIII. (786 D.). Sic si Sophocles scripsit, ut Dindorfio visum, cetera apud schol. Od. τ. 471. χαρὴν ὑφείρω, apud Eustathium p. 1872, 65. etiam ἐγκαλούμενον legatur; mirabile quidem non est, quod integrum senarium ab Aeschylō sumpsit Agam. 261., sed sane suspiciosum.

‘Υφηγέομαι *praeceo*. ὑφηγοῦ El. 1494.

‘Υφηγητὴρ *dux*. εἴρω — ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων Oed. Col. 1584. ὑφ’ ἡγητῆρος cod. optimus Laur. a. cum pessimis et Triclinianis Vat. Farn. Par. T. Illud in Par. A. B. F. Ricc. scriptum. Cf. Reisig. C. Cr. p. 391.

‘Υφηγητής *dux*. Proprie dicuntur haec: ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς πύλαις διπλαῖς ἐνῆλατο Oed. R. 1260. Sic codd. omnes; gl. ὁδγον. Comparat Brunckius Oed. Col. 1584. Oed. R. 966. οὐ γὰρ ἂν οἰσένοι τοῦτον δέμας ἐρῆμον ἔρπειν, οὐδ’ ὑφηγητῶν ἄνευ Oed. Col. 503. Libri veteres ὑφηγητοῦ δ’ ἄνευ, mendose; Triclin. et codd. et edd. ὑφηγητοῦ γ’ ἄνευ, quae est mendosae scripturae non optima correctio, cum οὐδὲ et γε sic coniuncta absurda sint. Illud Hermannus dedit. Cod. Vat. ὑφ’ ἡγητοῦ. — Translationem monstrat ὦν (ὁρνέων) ὑφηγητῶν ἐγὼ κτανεῖν ἐμελλον πατέρα τὸν ἐμὸν Oed. R. 966. Georg. Lescap. in Matthaei Lectt. Mosq. I. p. 63. affert ὑφ’ ἡγητῶν δ’ ἐγώ.

‘Υφίημι. Activum est *mittere subornatum*, fallendi causa. ὑφείς μάγον τοιῶνδε μηχανοδόρφον Oed. R. 387. Affert versus Suidas v. μηχανοδόρφος et ὑφείς, explicans ὑποβαλὼν. Medium *clam immitti*, i. e. *subreperere* significat. ἥ κατ’ οἴκους ὡς ἐχιδνὴ ὑφειμένη λήθουσα μὲ ἐξέπειγες Ant. 527. ὑφημένη invitis libris Brunckius correxit, quod apud Graecos vix usquam legitur. Sed longe aliter dictum πῶν δ’ ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ El. 327. ὑφειμένος, καθεμένος, ταπεινός Hesychius. Suidas v. ὑφειμένοι versus Euripidi tribuit. Demissam sese et potentioribus parentem vivere ait, quasi contractis s. pressis velis navigantem.

Ἵψίστημι πρόπονο. γνώμας ὑπεστήσας σοφάς Ai. 1070. Versum cum insequente ad se transtulit Stob. Serm. CXXV. 13.

Ἵψανχέω. ὅ ψ α ὕ χ εῖ ν, μεγαλανυχεῖν. Σοφοκλῆς. Hesychius et Phryn. App. Sophist. p. 68, 4.; cf. Phot. p. 635, 12., qui ἱψηλοφρονεῖν interpretatur.

Ἵψηλός αἰττος. Proprie dictum ἐφ' ὑψηλαῖς σπικλάδεσσιν Laoc. Π. 3 (341 D.). Transfertur ad magniloquentiam ὑψηλ' ἐκόμπεις Ai. 1209. Suum fecit Suidas v. ὑψηλοτέρας. Deflectitur etiam ad sanctitatis et reuerentiae δεύθης significationem. ὑψηλὸν ἐς Δίκας βύθρον προετίπεις, ὦ τέκνον, πολὺ Ant. 847 ch.

Ἵψίβατος αἰτε positus, i. e. allis pedibus. ὑψίβατον τρίποδ' ἀμφιπυρὰν λουτρῶν ὁσίων θείῳ ἐπικαιρον Ai. 1583 an.

Ἵψικερως alticornis. ὑψικερῶ τετρακόρον φάσμα ταύρου Trach. 506 ch.

Ἵψικόμπως inotanter. ὑψικόμπως κἀφρόνως ἡμετέρω Ai. 753.

Ἵψηλέτης altivolus. γεναίμαν αἰετὸς ὑψηλέτας Oenom. IV. 1 (423 D.) Tono distingui ab ὑψηλετής *superne demissus* s. *decidens* docet Suidas v. ὑψηλέτης, et docta haud dubie Herodiani illa disputatio apud schol. II. 201., quae fuisse ostendit, qui inflecterent quasi ex ὑψηλετής contractum. Haec breuiata legis apud Etym. M. p. 786, 8.

Ἵψίπολις in ciuitate honoratissimus. νόμους γεραίρων (παρεῖρων) χθονὸς θεῶν τ' ἱεροκρον δίκαν ὑψίπολις Ant. 356 ch.

Ἵψίπους alle incedens. νόμοι πρόκεινται ὑψηλοδὲς οὐρανῶν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες Oed. R. 866 ch. caelestes interpretatur Hermannus.

Ἵψηλυργός turritus. τήν θ' ὑψηλυργὸν Οἰχαλίαν Trach. 353.

Ἵψιστος altissimus. Proprie dictum τὸν Οἰκῆς Ζηνὸς ὑψιστον πάγον Trach. 1181. Tralate ἀπώμοσ' ἄγνοῦ Ζηνὸς ὑψιστον γέβας Phil. 1273. v. ἄγνος et Censuram Eumenidum Muelleri p. 61.

Ἵψοῦ sublime. Cum figura dictum ὑψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἔγαν λυπαιοι Oed. R. 914. Illustrant Interpretes, commemorat Eust. p. 143, 15. 1007, 52.

Φ.

Φαγεῖν v. ἐσθίω.

Φαέθω luceo. φαέθων Ἄλιος El. 814 ch. Afferit Suidas v. κεραυνός et φαέθων. Transfertur hinc ad rerum diurnarum significationem. τοιά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέαζες ὠμόφρων ἐχθοδόλ' Ἀτρεΐδαις Ai. 911 ch.

Φαιενός lucidus. ὦ φαιενῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας Ai. 843. — Ἰρεθος ὦ φαιενότατον, ὥς ἐμοὶ Ai. 389 m. Suid. v. ὥς ἐμοὶ κριτῇ et ἰω σκότος,

quo posteriore loco vulgo scriptum circumfertur *φαινώτατον*, sed cod. Leid. *φαινώτατον*. — Formam apud tragicos non rarissimam firmarunt Valck. et Matth. ad Eur. Phoen. 84. Variis Graecorum dialectis grammatici tribuunt *εν* pro *ει* dictum, Argivorum Etym. Gud. p. 169, 50. Reginorum Etym. M. p. 135, 45. cf. Koen. ad Greg. Cor. p. 355. Dindorf. praef. ad schol. Aristoph. t. III. p. XIV.

Φαίδριμος nilens. ἀμφὶ φαίδριμους ὤμοις Niptr. V. 4 (403 D.).

Φαιδρός serenus, hilaris; de vultu dicitur. *φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με* Oed. Col. 320. v. *σαίνω*. *φαιδρῶ προσώπῳ* El. 1289. ὥς γέλῳτι *φαιδρὸν τοῦμόν ὄψεται κύρα* 1302. Cod. Brunckii C. *τοῦμόν φαιδρὸν*, quod quamvis minus rotundum, tamen nescio an sit praefendum, cum etiam in Flor. Γ. Laur. a. repertum sit. *φαιδρῶ* Trich. et codd. Ien. Aug. b., hic supra scripto *ον*: tuetur *φαιδρὸν* Eust. p. 455, 44. *θυμῷ δ' οὕτως φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ* inc. XLVI. 1 (704 D.). *Θύμῳ τάρβους* videtur *ἐν θυμῷ ταρβοῦσα* significare; *φαιδρὰ χορεύειν* certe coniungenda.

Φαίκος. *φαίκεῖ*, ἀκμάζοντι καὶ λαμπρῶ. οὕτως Σοφοκλῆς. Photius p. 637, 1. ἀκμάζοντι, ἐνεργῶ, ἀπὸ τοῦ φαίνειν, οἷον λαμπρόν. Hesychius. Sic vix dubitari posse videtur, quin adscita diaeresi scribatur *φαίκος*.

Φαίνω. I. Formae. 1. Activi praesens *φαίνεις* El. 24. *φαίνειν* Oed. Col. 724. *φαίνων* Trach. 238. — imperf. *ἐφαίνεις* El. 1351. — perf. 2. *πέφηνας* Oed. Col. 330. *πέφηνας* El. 636. *πεφηνότος* El. 1252 m. — fut. *φανῶ* Oed. R. 132. 710. 1059. Trach. 1154. *φανῆς* Ant. 325. Ai. 1341. Trach. 1148. Ante Brunckium mendose *φανῆς* legabatur; illud firmat cod. Harl. et quadamtenus Laur. a., in quo *φανῆς*, cum alias adscriptum monstret. *φανῆ* Oed. R. 725. 853. 1229. Ant. 1065. *φανοίην* Ai. 306. Libri plerique *φανείην*, quidam *φανείη*, quod iniuria probabat Pors. ad Hecub. 848. *φανοίην* Piers. ad Moer. p. 326. de coniectura, quam Brunckius dein cod. E. firmatam reperisse sese affirmat; habet idem Flor. Δ. Scilicet leges obliquae orationis non perspicientes errarunt ei, qui *φανοίην* optativum aoristi esse rebantur. *φανῆν* Trach. 609. — aoristus *ἐφήνα* Phil. 297. — 2. Passivi (vulgo etiam hoc *medii* nomine appellant) praesens *φαίνε*, Phil. 731. Oed. R. 582. Hic quidem *ῆ* in Flor. Δ. comparere fertur. Oed. Col. 942. *φαίνεται* Oed. R. 686 ch. *φαίνοντο* Oed. Col. 729. inc. LXII. 2 (726 D.). Sed *φανόμεναι* Oed. Col. 1679. haud dubie recte correxit Herm., *φερόμεναι* scribendo. — imperf. *ἐφαίνου* Oed. R. 737. *ἐφαίνετο* Oed. Col. 437. 636. Phil. 873. — perf. *πέφασμαι* Oed. R. 1184. Oed. Col. 1540. *πέφασται* Ant. 617 ch. *πέφανθαι* Oed. R. 692 ch. Ant. 558. *πεφασμένον* Oed. R. 838. *πεφασμένην* Oed. Col. 1124. — fut. *φανήσομαι* Trach. 663.

φανήσεται Oed. R. 453. 457. Oed. Col. 668. φανοῦμαι vulgo medio tribuunt, cuius rei causa nulla est; Phil. 894. Oed. R. 1437. φανῆ El. 359. ἧ libri puto omnes, certe Florr. tres. Phil. 1053. Flor. Γ. ἧ. Oed. R. 336. Florr. tres φανῆ omisso τ, quod fortasse vestigium veri sit. Oed. Col. 51. 808. φανῆται Oed. R. 1420. Ant. 658. φανοῦμεθα Oed. R. 146. Ant. 1180. Ai. 1220. in codd. Brunckii quidam φανοῦμεθα, T. φαινοῦμεθα, cum hoc Flor. Γ., cum illis Θ. conspirat. φανοῦμενος El. 1146. — aor. 1. ἐφάνθη Oed. R. 1485. ἐφάνθη Ant. 103 ch. ἐφάνθη Oed. R. 525. φανθέν Trach. 740. — aor. 2. qui nec significatione nec canticorum et diverbiorum consuetudine ab altero usquam discrepat, sed sola versus faciendi commoditate aut necessitate distinguitur, ἐφάνην Oed. Col. 978. Ai. 726. ἐφάνης Oed. Col. 77. ἐφάνη Ant. 453. El. 151 ch. 835 m. Trach. 859 ch. φανῶ Oed. R. 1063. φανῆς Phil. 517. 1319. φωνῆς supra scripto ᾠ Laur. a. Trach. 1119. φανῆ Trach. 250. 616. Oed. Col. 1228 ch. Ant. 177. inc. LVI. 7 (713 D.). φανῶσι Oed. R. 1231. φανέην Trach. 1311. φανέης Ai. 170 an. φάνθη Ai. 682 ch. φανῆτω Ant. 1311 m. φανῆται El. 167 m. 1266 m. Phil. 521. φανές Trach. 433. Ai. 457. 865. 999. Phil. 750. 1432 m. Oed. Col. 978. φανέν nom. Ant. 101 ch. φανείσα Oed. R. 474 ch. φανέντος Oed. Col. 1648. Ach. Am. I. 3 (162 D.). φανέσας Oed. Col. 411. φανέσας 515 ch. φανέντα acc. sing. Trach. 185. 227. Ai. 459. Oed. R. 1383. φανέν acc. Oed. R. 848. φανέντες El. 1286. φανέντα acc. pl. Ai. 632. Oed. Col. 1122. Par. A. et edd. ante Brunckium ἐμφάνεντα, praeter Iunt. 2., quae cum libris ceteris et scholiasta φανέντα tuetur.

II. Usus. A. Activi 1. primaria significatio est in lucem edendi et spectandum praebendi. ἔφην ἄφαντον φῶς Phil. 297. ignem. στελεῖν χιτῶνι τῷδε καὶ φανεῖν θεοῖς θυτῆρα καινῶ καινὸν ἐν πεπλώματι Trach. 609. Hinc κατὰ τὸ ὑπονοούμενον profertur τὰ δ' αὐτὸς εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακά (ἢ στέγη) Oed. R. 1229. Significatur enim foedus Oedipi adspectus mox foras prodituri. — 2. Hinc est ostendere, palam facere, cum dictis tum factis. ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ Oed. R. 132. ὦν γὰρ ἂν θεὸς χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ 725. οὔτοι — λατὺ φόνον φανεῖ δικαίως 853. ὅπως — οὐ φανῶ τοῦμόν γένος 1059. εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανείτε μοι τοὺς δρῶντας Ant. 325. ἐξήκεις δ' ἵνα φανῆς ὁποῖος ὦν ἀνὴρ ἐμός καλεῖ Trach. 1148. σημεῖα φανῆναι ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς El. 24. πῶς οὕτω πάλαι ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες 1351. sc. σὲ τὸν ξυνόντα, ὅστις εἶης. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θῆμέρε φανῆς Ai. 1341. Facto probare, ratum facere explicueris. νῦν σοι τὰ ἁμπρὸς ταῦτα δεῖ φανῆναι ἔφη Oed. Col. 725. Aliquantum dissimile est εὐκταῖα φανῶν, ἢ ἀπὸ μαντίας τινός; Trach. 238. sc. βωμούς τέλη τ' ἔλκαρπα. — Dicta respiciuntur hisce: φανῶ δὲ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα Oed. R. 710. τὸ

δελν' ἐπηπείλησ' ἔπη, εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος Ai. 306. φανῶ δ' ἐγὼ τούτοις συμβαλὼντι ἴσα μαντεῖα καὶνά Trach. 1154. — 3. Solitario exemplo semel significat oriri, *palam* fieri, de re audienda, quippe *lamentatione*. Similia sed de *visu percipiendis* observavit et recte explicuit Seidlerus ad Eur. El. 1231. φανῇ γὰρ — ἀνδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κακίματα Ant. 1065. — B. Activo proximum medium est, uno firmatum exemplo, quod *tanquam sumi ostentandi* vi dictum videtur. τὰ τόξα μου — ἔχει καὶ τοῖσιν Ἀργείοις φήνασθαι θέλει Phil. 932. — C. Passivum vulgo iniuria medium dicitur, cuius vis uno φήνασθαι cernitur; φανοῦμαι enim non minus bene passivi futurum habebitur. Ceterum perfecta activi πέφνηα et passivi πέφασμαι eadem significatione, quae intransitiva est, dicuntur; is autem passivi formarum usus ad veram passionem accommodari recte potest. 1. *apparere*, de rebus visui patentibus, unde de hominibus dictum aliquando venire aut venisse interpretari licet. σὺ τοῖς ἑμοῖς ὅπλοις κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ; Phil. 1053. χρόνιός τε φανείς 1432 an. σχεδόν τε πρόσθεν ἢ σὺ τῆςδ' ἔχων χθορὸς ἀρχὴν ἐφαίνου Oed. R. 737. advenisti et potitus es. πεφασμένου δέ (βοτῆρος) 838. πόσιν — φανέντα οὐν κράτει νικηφόρῳ Trach. 185. τὸν κήρυκα — φανέντα χαρτὸν 227. εἰ σὺ φανείης Ai. 170 an. ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανείς —; 457. πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι 682 ch. ἢ φάνην ἐγὼ βραδύς 726. τὴν ἀφ' ἡλλου βολῶν κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς 865. οὐκ ἄξιοι φανῆναι El. 867 m. σοῦ πεφηνότος 1252 m. ἐπαξιώσας ὥδέ μοι φανῆναι 1266 m. φανέντες ἢ κεκρυμμένοι 1286. αὐτοῦ μὲν, οὐπερ καφάνης Oed. Col. 77. ubi *primum te conspexi*. τέκνον, πέφνηας; 329. τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηχανῶν λόγον 1122. Inde dicitur de nascentibus. εἰ δ' αἶ φανείς δύστηνος, ὥς ἐγὼ φάνην Oed. Col. 978. ἐπεὶ φανῇ 1228 ch. — Ut illa de homine, ita de re dicuntur haec: ακτίς ἀέλλου, τὸ κάλλιστον ἐπαπύλῳ φανὲν Θῆβα — φάος, ἐφάνθης ποτέ Ant. 101—103 ch. δέλνου τινὸς φόβου φανέντος Oed. Col. 1648. εἰ μὲν πέφνηεν ἐσθλά El. 636. (φάσματα ὀνείρων). χρόνος φνεί τ' ἀδελὰ καὶ φανέντα κρύπτεται Ai. 633., quanquam hoc generatim dictum non oculis oblata solis significat. πάγου φανέντος Ach. Am. I. 2. ὅταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτῃ φανῇ (σελήνης ὄψις) inc. LVI. 7. — 2. De rebus sentiendis qualibuscunque dicitur οὗτοι σοὶ μούνα — ἄχος ἐφάνη βροτῶν El. 151 ch. oblatus dolor est. ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε — τέρωιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην Oed. Col. 1124. — 3. *in lucem edi* i. e. *palam fieri, manifestum reddi*. λόγος — ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς Trach. 1. ἔλαμψε γὰρ — ἀρίτως φανείσα φάμα Oed. R. 474 ch. τοῦ πρὸς δ' ἐφάνθη — ὅτι — ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι; 525. κακὸς φαίνει φίλος 582. ὥς φανὲν γε τοῦπος ὡδ' ἐπίστασο 848. κούδεις οἶδεν ἐξ ὅσων φάνη Ant.

453 (τὰ θεῖα νόμιμα). κλεινὸν ἔπος πέφανται 617 ch. τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; Trach. 740. Persaepae ostendi interpretabimur commode, aut manifesto apparere qualemcunque, quae significandi genera saepe tenui discrimine dirimuntur. οὕτω γὰρ φανεῖ πλειστοῖς κακῇ El. 359. tute te talem praestabis plurimorum iudicio; quod si quid videris, δόξεις, interpretetur, non intercedo. ἐφάνη γὰρ μελέτωρ 835 m. oblatu est, non oculis; sed ut facto se vindicem probaret. ὡς φανοῦμενος τιμωρός 1144. Ζεὺς δτου πράκτωρ φανῇ Trach. 250. Κῦπρις — τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ 859 ch. εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς 1119. οὐ γὰρ ἂν ποτε κακὸς φανέην 1241. δοῦλος — ἀντ' ἐλευθέρου φανείς Ai. 999. ὅρα σί, μὴ — τότ' οὐκέτ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τοῖς φανῆς Phil. 517. αἰσχροὶ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον ξένω φανῆται 521. δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς 750. ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου — ἐφαίνετο 873. αἰσχροὺς φανοῦμαι 894. πρὶν — τὰ πέργαμα — πέρουας φανῆς 1319. ἡ γὰρ εὐνυχίς σὺν τῷ θεῷ φανοῖμεθ', ἡ πεπτωκότες Oed. R. 146. ὧδ' ἀτεγκτος κατελεύτητος φανεῖ; 336. εἰτα δ' ἐγγενῆς φανήσεται Θηβαῖος 453. φανήσεται παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνών 457. παραφρόνιμον — πεφάνθαι μ' ἂν 692 ch. οὐδ' ἔαν τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τριδούλος, ἐκφανεῖ κακῇ 1063. ὅστις πέφασμαι φῖς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρεῖν 1184. hominibus talis ostensus sum, potest autem de re praefacta non minus recte explicari, ut τὸν ἐκ θεῶν φανέντ' ἀναγνον 1383. ὅπου θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος 1437. ὅς ἔμιν — πατήρ ἐφάνθην 1485., quod cave confundas cum Oed. Col. 978. 1228. κοῖν' αἷμιος ἐκ γ' ἐμοῦ φανεῖ Oed. Col. 51. οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνειτ' ὠφελῶν 437. ἐγὼ γὰρ ἡγεμῶν σφῶν αὐ πέφασμαι 1540. πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῇ Ant. 177. τὴν μὲν ἀρτίως ἄρουν πεφάνθαι 558. ὧν ἐς ὑστερον ψεύσται φανοῖμεθα 1180. — Haec de hominibus praedicantur; de rebus illa: τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἶ φανῶσ' αὐθαίρετοι Oed. R. 1231. τίς μοι φανείται τίσις Ἰνδικος; 1420. i. e. παρ' ἐμοῦ. ποίας φανείσης — ξυναλλαγῆς; Oed. Col. 411. τὰς δειλαίας τὰςδ' ἀπόρου φανείσας ἀλγηδόνας 515 ch. ἐξ ὕμῶν — φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα 729. φανήτω μόρων ὁ καλλιστ' ἐμῶν — τερμῖαν ἔγων ἀμέραν Ant. 1311 m. ὁ τῆςδ' ἔρωας φανείς Trach. 433. exortus. ὅπως ἂν ἡ χάρις — ἐξ ἀπλῆς διπλῇ φανῇ 616. — Eadem vi dictum participio coniungitur. εἰ φανήσομαι τάχα κακὸν μέγ' ἐκπράξασα Trach. 663. καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη γῇ τῇδ' ὅδ' αἶνῃς ὡς τελῶν ἐφαίνετο Oed. Col. 636. sese talem ingerebat. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ 808. φανέται κἄν πόλει δίκαιος ὧν Ant. 658. — 4. Inde prope abest, quod videri significat, qua vi olim participium debere cum verbo iungi creditum est secundum Wolffium ad Dem. Lept. p. 259. cf. Schoemann. ad

Isaem p. 442., quibus iure adversantur Bernhardy Synt. p. 477. Schaefer. ad Plut. Vit. t. V. p. 50. 141. Iam vetus opinio fuit *φαλνέσθαι* sic simpliciter pro *δοκεῖν* dici: v. Lecap. in Matthaei Lectt. Mosq. t. I. p. 77. cf. Schaefer. App. ad Aristoph. Plut. Hemsterhus. p. 497. Lips.; verum *φαλνέσθαι* de persuasione alicui *apparente et manifesta*, *δοκεῖν* de incerta opinione dici puto. Participium adiungi verbo *φαλνέσθαι*, cum ostendi qualemcumque, s. sese praestare significat, vidimus; cum interpretamur *videri*, participium non habet apud Sophoclem nisi semel. ἐν κακῷ δὲ τῷ φαλνεί κυρῶν Phil. 731. Infinitivum item semel. ἀκομίσαι φαλνόν ἄν εἶναι inc. LXVI. 2. Sed caret etiam utroque. ἄλλος ἔμοιγε — φαλνεται Oed. R. 686 ch. ἀφ' ὧν μὲν εἰ, φαλνεί δίκαιος Oed. Col. 942. si ex ortu coniciendum est, iustum te esse quis persuasum habent. Sic explico *φανήσεται μακρόν τὸ δειγὸν πέλαιος* Oed. Col. 668., nec impedio, quominus prius allatorum exempla Phil. 521. El. 359. huc trahantur. — 5. Ambitum quendam orationis non necessarium facit *φανείς* Trach. I., cum una adsit ἀνθρώπων, circumlocutionis quoddam genus *πέρσαι φατῆς* Phil. 1319. φύσας φανεί Oed. Col. 808.

Φάλαρα phalarae. κατ' ἀμπυκτέρια φάλαρα πύλων Oed. Col. 1070 ch. v. ἀμπυκτέρια.

† Φάμενός n. pr. ξουθός Φαμενός Τειρεσίον παῖς Polyid. VI., deest etiam apud Dindorfium repertum apud Herod. π. μον. λέξ. p. 8, 35.; ubi cum de nominibus in *νος* oxytonis agatur, sic legitur *φαμενός Σοφοκλῆς· μάντεσσι ξουθός φαμενός τεϊρεσίον παῖς*, quod mutata distinctione corrigendum *Φαμενός Σοφοκλῆς Μάντεσσι ξουθός Φ. Τ. π. Μάντεες* autem Polyidum fabulam alio nomine dictam satis constat; v. Bergk. Comm. de Fragm. Sophoclis p. 24., qui adolescens doctus et ingeniosus in eandem ac nos incidit emendationem.

Φάνερός manifestus. τοῦργον παρῆναι φατερόν Phil. 1275. *φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ περὶ εἰς ἦλθε κόρα* Oed. R. 607 ch. schol., quem Hermannus vituperat, sensum explicuit, non verba; nam progrediendo quasi adversum Oedipum manifestam fecit eius sapientiam *πρὶν κείνος* — *φανερός ἐμφανῶς σταθεῖς δέλξη θεοῖσιν* Trach. 605. *Κύπρις ἀνανδός φανερὸν τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ* 858 ch.

Φανερός manifestus. τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς Ἄιδαν El. 822 m.

Φανοτεύς n. pr. παρ' ἀνδρός Φανοτέως ἦκων El. 45. *Φανοτεύς δὲ Φωκεύς* 660. Erfurditius Phanoteum cum Strophio confundens non proprium illud nomen sed gentile existimat ab urbe illa sumptum, quam etiam Panopeum dictam fuisse scimus. Refutavit hoc Hermannus una illustrans loquendi formulam ἀνδρός Φανοτέως, viri cuiusdam, nomine *Phanotei*.

Φάος lux. Inprimis de solis et diurna luce, aliquando de vitali dicitur, neque usu discrepat a vocabulo φῶς, hoc ut minime diverbiis potissimum, illud canticis reservetur. *Diverbiorum* haec sunt: ὡς μηκέτ' ὄντα κείνον ἐν φάει νόει Phil. 413. vivum. ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσοῦν ἐμοὶ φάος μόνος δίδωκας 659. *Melicorum* haec: οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἐτι Phil. 1196 m. vivus. v. Valck. ad Eur. Phoen. 1349. Porson. Adv. p. 230. ἀκτὶς ἑλλου, τὸ κάλλιστον — φανὲν Θήβα τῶν πρότερον φάος Ant. 102 ch. ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος Ai. 388 m., quod proxime a figurata dictione distat, cum perduto homini Aiaci mors et inferorum tenebrae pro sole et luce esse dicantur. v. Seidler. ad Eur. Troad. 566. Tralatam illam de *faustis rebus* et *prosperis* significationem haec melicorum exempla ostendunt: νῦν πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος Ai. 695 ch. v. λευκός. νῦν γὰρ ἰοχάτας ὅπερ ἔλκας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπῳ δόμοις Ant. 596 ch. v. ἔλκα et Hermann. l. c. Cum in sententia incerta praeterea, an Sophoclis sit, dicatur *Αἰας δ' ἐξελαμψεν ὄσιον φάος*, quod ad Aiaceum Locrum referunt (I. 2. 11 D.), et num trimetrorum illud an canticorum sit, et quo sensu dictum sit, non certissimum est; quanquam *δίκης φῶς* etiam Euripidi Suppl. 564. dictum est. In *anapaestis* semel reperitur, et proprie quidem dictum. ὦ φάος ἄγνόν El. 86. v. ἄγνός. Hoc Suidas affert v. φάος.

Φαρκίς. φαρκίδα, τὴν ἐκ τοῦ γήρως ῥυτίδα οὕτως Σοφοκλῆς. Photius p. 640, 18. Vitiosum φαρμακίδα correxit Brunckius secundum uberiorem Hesychii explicationem v. φαρκίς (inc. CV. 172. 955 D.)

Φαρμάκεις *veneficus*. τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; Trach. 1130.

Φάρμακον 1. *medicamen*, et propria et tralate dictum. καὶ σοὶ προσηρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ τάχα Ai. 1234. ὅστις — μείζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον Ter. IV. 4 (516 D.). πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ inc. LXVII (733 D.). — 2. *medicamen grave et venenatum*. τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον — ἐν μυχοῖς σῶζειν Trach. 682.

Φαρμακῶν. τὰ βαφεῖα φαρμακῶνας Σοφοκλῆς ἔφη (inc. CV. 173. 956 D.). Hesychius v. ἀφάρμακον.

Φάρος *pallium* et *stragula*. ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δειντοῖς τοῖς Ἑρακλειοῖς στρωτὰ βάλλουσαν φάρη Trach. 912. ἀλλὰ νῦν περιπτυχεῖ φάρεα καλύψω τῷδε Ai. 899. καὶ δὴ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι Cris. II. 2 (331 D.). ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει Ter. 525 D.; apud Brunckium non reperitur, inventum apud Herod. π. μον. λέξ. p. 36, 23., exscriptum a Dracone p. 35, 5. et gr. Herm. p. 444., ut ostenderent corripi ᾱ apud Sophoclem, alias produci solitum. νῶτον καταστάζοντα βύσσων φάρος Laoc. II. 3 (342 D.). — ἀναιδείας φάρος Inach. X. 3 (274 D.). He-

sychius, explicans *χιτών*, παρὰ τὸ *χλαῖνάν τ' ἡδὲ χιτῶνά*, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει.

Φασγάνον ensis. ἀμφιπλήγι φασγάνῳ Trach. 926. μόνη με δὴ καθέλει φασγάνου δίχα 1052. πλευρὰν διαβρήξαντα τῷδε φασγάνῳ Ai. 821. Αἶας — νεοσφαγῆς κείται κρυφαῖῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς 883.

Φᾶσις *fluvius*. οἶμαι γὰρ οὐτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν εἶναι κα-
θαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα κεύθει Oed. R. 1227. Sententiam attigit Eust. p. 1231, 9.

Φάσκω dico. Imperfecto tenus flectitur. Act. praes. φάσκειν δ' αὐ-
θὴν τὴν Ἡρακλέους — κλύειν Phil. 1397 an. φάσκειν ἔμ' ἤδη μαρτυκῇ
μηδὲν φοροεῖν Oed. R. 462. φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους δῶδ' an
El. 9., quae tria infinitivi exempla imperativum vi aequant. — φάσκων
δ' οὐδὲν ὧν λέγει, ποιεῖ El. 311. τὰ πάντ' αἰὶ φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι
μηχανᾶν θεοῦς Ai. 1016. — imperf. ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ Oed. R. 110.
ὥς ἔφασκεν 114. ληστὰς ἔφασκε — κτανεῖν νιν 122. ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν
ἄνδρας ἐνέπειν 842. τοῖς δ' ἔφασκ' εἶναι κράτος Oed. Col. 1334. μετα-
τιον μόνον — ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους Trach. 260. Ἰόλην ἔφασκες —
ἄγειν 419. κλύειν ἔφασκον 425. δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;
428. ἦ μοι — ἔφασκε μόχθων — λύσιν τελεῖσθαι 1160. σώματα πλάττειν
— δυσπραξίαις ἔφασχ' ὁ μάντις Ai. 747. — Imperf. pass. ὥς ἐφάσκετο
Phil. 114;

Φάσμα species. ὑψικερῶ τετραπόρου φάσμα ταύρον Trach. 507 ch.
δεινотάτω μὲν ὕδρας προστετακώς φάσματι 834 ch. *hydrae species pro*
hydra, haec pro *hydrae veneno* dicta est. Wakef. στάγματι coniecit,
scholiasta ὑφασματι legisse videtur; v. Herm. *Rei spectandae* (ne dicam
spectaculi) significatio est *δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθίνου μὲν οὐ πεπωκός*
El. 1458. — *Visum nocturnum* significatur: τόδε φάσμα νυκτὸς εὐ κα-
τασχήσει El. 492 ch. ἃ γὰρ προσείδον νυκτὶ τῇδε φάσματα δισῶν ὄνελ-
ρων, ταῦτα — δὸς τελεσφόρα 634.

Φᾶτ' ἔγω loquor, dico. κοῦδὲν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἂν Ai. 702 ch. Sic
nunc Hermannus, non propter vitandum dorismum, quae Lobeckio olim
emendandi causa fuit, sed ut metra elegantius exaequantur; libri
omnes et Suidas φατίσσαιμι. φωνῇ γὰρ ὁρῶ τὸ φατιζόμενον Oed. Col.
138 an. In lemmate scholii τὸ φανταζόμενον scriptum, explicatum τὸ
λεγόμενον παρ' ἡμῶν. Ab voce cerno sententiae significationem Reisigius
interpretatur; Hermannus vero acumine frigidissimo τὸ φατιζόμενον ab-
solute dictum existimat, ut τὸ λεγόμενον, quod vulgo dicunt, qua de re
post ὁρῶ virgula posita distinxit. Mihi componenda videntur τὸ φωνῇ
φατιζόμενον, quod si quis a verborum collocatione impugnet, ei argu-
menti tribuendum quidquam esse nego.

Φάτις 1. dictum, sermo. βαρβαρίαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ' εἶπε Phil. 1034. τὴν αὖ σὺ τήνδε — φωνεῖς φάτιν; El. 321. τήνδε προσφωνεῖν φάτιν 1204. — 2. vaticinium et oraculum. ὦ Διὸς ἀδυσπένης φάτι Oed. R. 151 ch. ἐπ' οἰωνῶν φάτιν 310. ἧ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδαλῶθη φάτις 1440. His aliquantum simile est τήνδ' ἀποστερεῶν φάτιν Oed. R. 328. A Tiresia enim vate responsum exspectabant salutare. — 3. nuntius allatus. ὥς — ἡδεῖας φάτιν φέρομεν αὐτοῖς El. 56. κακὴν φάτιν Τεύκρω φέροντα Ai. 813. τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν 837. — 4. fama, rumor. πᾶν ἐπιδάμουν φάτιν — Οἰδιπόδα Oed. R. 495 ch. ὥσπερ ἡ φάτις 716. ὥς φάτις ἀνδρῶν Ant. 823 m. ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ Ai. 957. — τοιούτ' ἐρεμνὴ σὺν' ἐπέρχεται φάτις Ant. 696. ὦ μεγάλα φάτις Ai. 173 ch. κακῶν — Ἀργεῖων φάτιν 186 ch. μὴ με — κακῶν φάτιν ἄρῃ 191 ch. Confunduntur locutiones duae, v. Herm. coll. Reisig, Comm. Gr. ad Oed. Col. p. 226. — 5. Semel ut λόγος rem ipsam significat, quippe qualis alijs narrari potest nuntiarive. δέχομαι φάτιν ἀφραστον ἀξύνβλητον ἀνθρώπου μαδῶν Trach. 690.

Φαῦλος facilis. τὰς θεῶν — σκαλοῖς δὲ φαῦλον κἄν βραχέϊ διδάσκαλον (ἐξέπισταμμε) inc. XLIX. 3. (707 D.) de perversis oraculorum estimatoribus dictum, v. διδάσκαλος. — Si Photio fides, inaudito modo φαῦλον παρρησίαν Sophocles dixit. Sic enim ille p. 643, 7. et Etym. M. p. 789, 43.: φαῦλον — τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Σοφ. Αἰχμαλωπτῶν (VIII. 18. 39 D.): εἰ μικρὸς ὦν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω. Congruit Hesychius, qui praeter alia explicandi vocabula etiam ἄδρῶν et μέγα ponit. Equidem grammaticos inani antitheti captandi specie deceptos crediderim, ut μικρὸν necessario τῷ μεγάλῳ ὀppῶνι debuisse putarint, Sophoclem autem tale quid posuisse, μὴ θαναμάζει, εἰ μικρὸς ὦν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω: parvos enim parva decet. — De accentu v. Arcad. p. 53, 9.

Φέγγος lux, inprimis solis ac diei. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον Phil. 855. νεάτον δὲ φέγγος λευσσοῦσαν ἀέλλου Ant. 802 m. ἔνθα μήποθ' ἡλίου φέγγος προσόψει El. 373. ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰαντὴς κύκλος τῇ λευκῶ πώλῃ φέγγος ἡμέρῃ φλέγειν Ai. 658. μῆδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου Trach. 603. Ad tralatam dictionem inclinat φέγγος οὐκέτι ἐστὶ μοι 1134. perii, quod deflexum ab eiusmodi locutionibus, qualis est Ant. 802.

Φεῖδομαι pereo. φεῖδου μηδὲν ὥνπερ ἐννοεῖς Ai. 115. μὴ φεῖδεσθε πανδήμου στρατοῦ 831. φείδοντο κέντρων οὐδέν El. 706. μὴ φείσῃ βλου Phil. 739.

Φενῶνίζω decipio. Gramm. Darmst. in Act. Monac. II. p. 516.: ἐστὶ δὲ τὸ φενακίζειν εἰπεῖν καὶ περὶ τοὺς φηληκας. Σοφ. ἐν Ἰάμβῳ.

Hermannus suspicatur ἐν Νιόβῃ, opusc. t. III. p. 41., ut sit inc. 792 D., a Brunckianis abest.

Φεραιός *Pharæus*. ὁ γῆ Φεραία inc. LXXXII. 4, 1 (758 D.). De accentu generis vocabulorum v. Arcad. p. 43, 18.

Φερβόω *pasco*. παρῆξ δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην Phil. 945. Inde passivum s. medium *vescor* i. e. sino me pasci. ζῆ, πῶς, φέρβου Dan. VI (181 D.).

Φερέγγυος *sponsor*. τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος El. 930. *quae ego praestare possim*. Utitur ea sententia Suidas v. φερέγγυος.

Φερητίδης *Pheretida*. Φερητίδης τ' Ἀδμητος Lemn. I. 1 (345 D.).

Φέριστος *optimus*. ὁ φέριστε δεσποτῶν Oed. R. 1149.

Φέρω. I. *Formae*. 1. *Activi praesens* φέρω Oed. R. 93. 168 ch. 590. Oed. Col. 421. Ant. 533. El. 861. 1339. φέρεις El. 397. Eandem scripturam pro vulgato φέρει Trach. 227. ex Suida v. χαρτόν Hermannus recepit, eaque nunc codice Laur. a. firmatur. φέρει Phil. 109. Oed. R. 520. 983. 1190 ch. Oed. Col. 783. Ant. 425. 460. 1077. El. 84. 278. 1031. Trach. 66. 963 ch. Ai. 149 an. 286. 789. 853 ch. inc. LXI. 2 (725 D.). φέρουσι s. φέρουσιν El. 715. 749. Oed. Col. 60. — φέρης Trach. 493. 599. Sic tres Brunckii, Laurr. duo, Iunt. 2. Reliqui et edd. vett. φέρεις. φέρη inc. XV. 1, 2 (669 D.). — φέρους Oed. R. 1445. Laur. b. Flor. Δ. φέρεις. Oed. Col. 657. φέροι. El. 1478. Flor. Γ. Δ. φέροι, quod ferri propter ἄν non potest. φέρομεν El. 57. φέρωμεν Brunckius non necessario, idque nunc in Flor. Γ. repertum. — φέρει Phil. 300. 431. 1438 an. Oed. R. 390. 534. 536. 1142. El. 229 m. 302. 368. Trach. 886 ch. φέρτω Ai. 1387 an. — φέρειν Phil. 1301. Oed. R. 675. 764. 1211 ch. 1293. 1320. Plerique codd., et in his Laur. a. Flor. Γ. Δ. Pal. φορεῖν, quod defensum a Valckenario ad Eur. Hippol. 316. Brunckius et Hermannus servarunt. 1415. Oed. Col. 1691 ch.; Hermannus delevit, ex interpretatione sequentium μηδέ γ' ἄραν φλέγεσθον orta ratus. Ant. 1028. Ai. 786. v. ἐλπίζω. El. 439. 1077. Actis. XI. 2 (68 D.). Thyest. III. 5 (236 D.). Ter. XI. 2 (521 D.). Phaedr. VIII. 3 (611 D.). — φέρων Phil. 999. 1251. Oed. R. 86. Oed. Col. 288. 585. 765. 1478 ch. Ant. 1069. 1157. 1264. Trach. 561. 619. 755. Ai. 431. 776. El. 656. 725. Creus. VI. 2 (321 D.). Niptr. V (404 D.). Past. VI. 1 (448 D.). φέρουσα El. 1058 ch. Oed. Col. 359. 361. φέρον nom. Oed. R. 991. Oed. Col. 1232 ch. 1691 ch. φέροντι Oed. R. 863 ch. φέροντα acc. sing. Ai. 768. 814. Oed. R. 1094 ch. Oed. Col. 6. φέρουσαν Trach. 108 ch. El. 319. φέρον acc. Oed. R. 517. φέροντες Ant. 290. El. 1098. 1102. 1316. — futurum οἶσω Trach. 123 ch. οἶσεις Trach. 1173. Oed. Col. 163 ch.; sic in Laur. a. ad vulgatum ἔχεις supra scriptum, et me-

LEX. SOPH. II.

rito. receperunt Elmsl. Herm. οἷοι Oed. Col. 1415. οἷοιτε Oed. R. 639. οἷοισι Phil. 875. οἷοειν El. 352. — *aor.* ἤνεγκαν El. 13. Sed ceterae aoristi partes ad ἤνεγκον referendae, quod ipsum legitur Oed. Col. 525 m. 908. Tyr. XVI. 3. (592 D.), hoc quidem enotatum ab Antiatt. B. p. 98, 11.; omnino v. grammaticos ab intpp. Greg. Cor. excitatos p. 150. ἐνεγκῇ Trach. 570. ἐνέγκοι 771., quod cum ex Tricl. et Iunt. 2. Hermannus olim recepisset ob sonum nescio quem suaviorem, cum in ceteris libris ἐνέγκαι, ἐνέγκας, ἐνέγκαις, ἐνέγκοις, omnia vitiose legantur, nunc firmatur libris Laur. a. b. Idem exstat Aload. VII. 4 (105 D.). ἐνεγκεῖν Phil. 861. Oed. Col. 1595. ἐνεγκῶν El. 682. — 2. *Passivi praesens* solum legitur, cuius nonnulla exempla vulgo sine idonea causa medio verbi generi adiciuntur. φέρομαι Oed. R. 1309 an. Ant. 796 an. φέρε El. 910. φέρεται El. 101 an. Trach. 964 an. Rhizot. II. 3. (480 D.); in cod. φέρε scriptum. φέρουτο Ai. 1053. φέρεσθε Ant. 634. — 3. *Medii praesens* φέρεει Phil. 117. φέρεται Oed. R. 501 ch. φερομένα El. 468 ch. φερομένην 1085 ch. — *futurum* οἷσομαι inc. LXXXII. 1 (755 D.) οἷσαι El. 957. Hoc ut φέρεει in codd. plerisque ἦ scribitur; tamen οἷοι El. 957. Flor. A. φέρῃ Phil. 117. Flor. Γ. — *aor.* ἤνεγκατο Trach. 462. ἐνεγκον Oed. Col. 469. ἐνεγκοῦ contra libros cum Elmsleio restituere Hermannus ausus non est, eique assentior. Etsi enim attice inflecti eos imperativos testantur grammatici (schol. Ar. Plut. 103. Suid. v. πιθοῖ), tamen cum alteram tonosin ἀναλογώτερον vocet Apollonius apud schol. Aristoph. l. c., ne hanc quidem documentis plane destitutam fuisse colligas.

II. *Usus.* A. *Activae formae.* 1. *Primitiva significatio ferendi i e. portandi*, maxime *παινίβις*, his exemplis firmatur: οἰονοῖ σ' οἶδε Phil. 875. ἡνώγει ἑνῶν ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρά Oed. Col. 1545. χειρὶν εὐθὺς διπλῶν φέρεει κόνιν Ant. 425. οἶδ' εἰ θέλονσ' οἱ Ζητὸς κτεῖοι βορὰν φέρειν τιν ἀρπαζόντες ἐς Διδὸς θυρόν; 1028. φέρων ἀρόσιον ὑορὴν ἐπιτοῦχον ἐς πόλιν 1069. Est enim odor cadaveris putridi, a volucris discepti. τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τὰδε φέρων 1264. ὅθεν σε πατρὸς ἐκ γόνων ἤνεγκα καὶ ἐσώσα El. 13. ἐντάφια χειρὶν φέρουσαν 319. τῷ γέμεις τίδ' ἔμπυρα; 397. λυτήρ' αὐτῇ ταῦτα τοῦ γόνου φέρειν 439. μέγιστον σῶμα δειλαῖς σποδοῦ φέρουσιν 749. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψανα 1102. φέροντες οἱ ἄν οὔτε τις δόμων ἀπώσασιο 1316., cum ambiguitate de industria quaesita; et cineres enim Orestis se ferre simulabant, et caedem parabant. φέρον ἐπ' ὤμοις Trach. 561. ἐὰν γὰρ — αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν ἐνέγκῃ χειρὶν 570. ὅπως γέμης μοι τόδε — πέπλον 599. τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγρος — δεῖξαι φέρων 619. τὸ σὸν φέρων δώρημα 755. ποταῖς ἐνέγκοι τόδε μηχαναῖς πέπλον 771. μίαν — ἢ τὸν ἐκασπιδιον κόσμον φερέτω Ai. 1387 an. ὤμοις ἀθροῦσιν ὄργανον φέρων Niptr. V. De

gestando, sed non proprie dictum intelligo etiam *πρὶν μὲν φέρων γνάθοισιν* Past. VI. 1., quasi *frigus ex febre malis crepitantibus circumferens*. — Inde de *manu ingerenda* dictum οὐ θαύσον οἷσιν —; Trach. 1173. Et de *gressu incidentium* ἄσπορον φέρει βάσιν Trach. 963. Hinc locutio est *πῶλοι βλεφάρον φέρουσιν* El. 715. de rectore auferendo dictum (*durchgehen*). *φοροῖσιν* Plut. π. πολυπραγμ. p. 521, C. placebatque Porosmo advers. p. 210., alienissima conferenti; quanquam ne Hermannii quidem de inceptivo φέρω, continuativo φορῶ disceptatio propter nimiam codd. inconstantiam, in qua emendandi finem vix repereris, tota probari potest. Hic quidem cum libris conspirant Suidas v. ἄστομοι et Zonar. p. 313., idemque eodem modo Euripides dixit Hippol. 1224. — 2. Iam *trahere* dictum significat *ferre* i. e. *sibi ferre*, *capere*, *potiri*, qua vi dicto medium constitui debuisse videtur, sed tenui usu est. *νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνεν φόβου φέρω* Oed. R. 590. ἄξιος γὰρ — φέρειν ἢ τῆςδε καὶ μελὶς χάριν 764. εἰ μοι ξυνηλὴ φέρουσι μοῖρα τῶν εὐσεπτῶν ἀγγελῶν 863 ch. v. Hermann. Hinc via patet ad *habendi* s. *possidendi* significationem. *τίς ἀνὴρ πλέον τῆς εὐδαιμονίας φέρει*; 1190 ch. cf. οὐκ ἂν πέρα γ' ἂν οὐδέν ἢ λόγῳ φέροις Oed. Col. 657. — τοῦ μικροῦ δ' ἔτι μῖον φέρουσα Oed. Col. 6. de *stipe mendicanda*; ad quem locum de medio et activo, nisi illud significet *meritam ac debitam mercedem ferre*, perpetuo confusus recte contra Hermannum disputat Reisigius. *κατὰ παντός ἂν φέρων λόγου δικαίον μηχανήμα ποικίλον* 765. πῶς ὅδ' οὐχὶ καὶ θανάτῳ κέρδος φέρει; Ant. 460. πᾶσαν εὐκλειαν φέρειν Ai. 431. *domum reportans*. τούτων ἐνεργῶν πάντα τὰ πινυλκία El. 682. δύο φέρειν ἐν ἐνὶ λόγῳ 1077 ch. *duplicem laudem ferre*. λέβητας ἐκτιθεὶς φέρειν Acris. XI. 2. scil. in praetorium. — Hinc sunt haec φέρουσι τοῦτομα τὸ τοῦδε Oed. Col. 60. sc. οἱ Κολωνεῖς τὸ τοῦ Κολωνοῦ. τὸν τοῦν ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἢ νῦν φέρει Ant. 1077. *κἂν καλὸν φέρῃ σιόμα* inc. XV. 1, 2. *etiamsi pulchre* i. e. *eloquenter dicat*; cf. *γλώσσαν εὐφημον φέρειν* Aesch. Choeph. 574. et Jacobs. ad Achill. Tat. p. 425. — 3. *Ferre* i. e. *afferre* de causis et consequentibus; inprimis sic de *commodis parientibus* dicitur. εἰ τὸ σωθῆναι γε τὸ ψεῦδος φέρει Phil. 109. ταῦτα γὰρ φέρει νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν θρωμένων El. 84. ἔστιν ἐνθα καὶ δίκη βλάβην φέρει 1031. τί γὰρ — θνήσκειν ὁ μέλλον τοῦ χρόνου κέρδος φέροι; 1478. τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ σὶν ἀσχύνῃ φέρει Trach. 66. ὅτ' οὐδὲν ἢ χάρις χάριν φέροι Oed. Col. 783. *γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴν φέρει* Ai. 286. ὁ νῦν ἔπαυτος οὐκ ἔλασσονα ἔ' ἄλλον οἷσι 1415. εἰδῶς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει inc. LXI. 2. *Augendi* significatio inest: καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλλος εἰς μέγ' οἴσετε; Oed. R. 638. et brevius alio modo *πόνος πόνῳ πόνον φέρει* Ai. 853. — 4. Ea tota significandi ratio orta fortasse videatur a comme-

moratione venientium et secum quid ferentium. ἐπέφηρα φέροντα τοῖς ἐμοῖς
 τυράννοις Oed. R. 1094 ch. ἤκω — φέρων ὄρεσιν ἀστροῖς Oed. Col. 287.
 ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἤκειν φέρων; 585. εἴ τι γὰρ ματέρη τυγχάνεις
 ἀφεγγές φέρων 1478 ch. Cogitandum quasi de Iove καταιβάτη. εἴ μοι
 τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσιν δῶρα El. 352. ἦν — αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην
 πρὸςθῃ φέρων Creus. VI. 2. His similia sunt, quanquam non de ho-
 mine dicta εὐτ' ἂν τὸ νέον παρῇ κούφας ἀφροσύνας φέρον Oed. Col.
 1232 ch. καθ' ἡμέραν τὴν νῦν ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει Ai. 789.
 Omnium autem maxime proprie dicuntur haec. τοιοῦσδε λόγους — εἰς
 ἅτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς Ai. 149 ch. ἤκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων Oed.
 R. 86. φέροντες ἐμφανῇ τεκμήρια El. 1098. ὡς λόγων ἐπιστολάς φέρης
 Trach. 493. σοὶ φέροντι τάςδ' ἐπιστολάς Ant. 768. Hinc simul fons
 petendus eius significationis, cum de sermone serendo dicitur. ἀδεία μὲν,
 ἀντία δ' οἴσω Trach. 122 ch. tecum communicabo. λόγον εἴ τιν' οἴσεις
 Oed. Col. 163 ch. i. e. διαλεχθῆναι βούλει, v. Elmsl. — Inde nuntium
 afferre significat. ὦ πόποι, ἀνάρηθμα γὰρ φέρω πῆματα Oed. R. 168 ch.
 τίς ἤκεις μῦθον — φέρουσα Oed. Col. 359. δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι 361.
 φέρω δ' ὅμως 421. Male intellectum hoc a quibusdam; v. Lobeck. ad
 Ai. 798. τί δ' αὖ τὸδ' ἄχθος βασιλέων ἤκεις φέρων; Ant. 1157. ὅπως
 — ἡδέϊαν φάτιν φέρωμεν αὐτοῖς El. 57. σοὶ φέρων ἤκω λόγους ἡδέϊς 656.
 φέρω γὰρ ἡδονάς 861. φέρουσ' ὀνείδη 1058 ch. λόγους δ' ἄκουσον, οἷς
 ἤκω φέρων Phil. 1251. εἴ τι καὶ φέρεις Trach. 227. ἤκει φέρων Αἴαντος
 ἡμῖν πρᾶξιν Ai. 776. τήνδε δ' ἔξοδον ὀλεσθῆναι Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν
 786. v. ἐλπίζω. κακὴν φάτιν Τεύκρω φέροντα 814. — 5. Ferre i. e. per-
 ferre, aliquando pati, tolerare. οὐκουν Ἀτρεΐδαι τοῦτ' ἔκλυσαν εἰσπόρως
 οὕτως ἐνεγκεῖν Phil. 861. τὰς μὲν ἐκ θεῶν τίχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον
 φέρειν 1301., quam sententiam varie Sophocles ingessit. ὡς ῥᾶστα τὰ-
 ναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν Thyst. III. 5. χρεὼν τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας
 εὐπετῶς φέρειν Ter. XI. 2. νόσους δ' ἀνάγκη τοὺς θεηλάτους φέρειν
 Phaedr. VIII. 3. — τίς ποτ' ἂν φέροι; Trach. 1221. τῶνδε γὰρ πλεόν
 φέρω τὸ πένθος Oed. R. 93. καὶ δὲ τοιαῦται φύσεις αὐταῖς δικαίως εἰσὶν
 ἄλγιστα φέρειν 675. v. Dawes. Misc. Crit. p. 80. Lips. ῥᾶστα τὸν βίον
 φέρει 983. πῶς αἱ πατρῴαι σ' ἄλοκες φέρειν — οἷγ' ἐδανάθησαν ἐς το-
 σόνδε; 1211 ch. τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν 1293. διπλᾶ σε περθεῖν
 καὶ διπλᾶ φέρειν κακὰ 1320. Hermannii disputatio φορεῖν defendentis
 minime probabilis est; φέρειν autem, cum πρωθυστερῶ usus poeta
 videatur, haudquaquam absurde dictum. τὰμὰ γὰρ κακὰ οἰδεῖς οἷός τε
 πλὴν ἐμοῦ φέρειν 1415. ἤνεγκον κακότετα Oed. Col. 525 m. ἄς (ἐνυμφο-
 ρός) — ἤνεγκον ἄκων 968. πόλα πόλις ἂν εὐδ' ἐνέγκοι; Aload. VII. 4.
 Hoc ab onere imposito ferendo desumptum, cuius apertius quoddam in-

dicium est καὶ συμμεταλω καὶ φέρω τῆς αἰτίας Ant. 533. — Sic cum adverbio dicitur ἀλγεινῶς φέρων Phil. 999. ἄνδρες μάλιστα φέροντες Ant. 290. Dativum illi exemplo causae significandae additum illustravit Krueger. ad Xenoph. Anab. p. 22. — 6. Intransitive dici videtur τὸ φέρον ἐκ θεοῦ Oed. Col. 1691 ch. *res a deo oblatæ s. illatæ*. — 7. De proprietate sermonis haec adnotanda. Sunt quaedam formulae a variis verbi significationibus quodam circuitu repetendae. θυμὸς ἡδονὴν φέρει El. 278. ab *afferendi* i. e. *gignendi* ductum vi. A via aliquo versum ferente duci videtur πεπονθέμαι λόγῳσιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον Oed. R. 517. 'οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν ἢ ζημεῖ μοι τοῦ λόγον τούτου φέρει 520. τί δ' ἐστ' ἐκείνης ἔμιν ἐς φόβον φέρον; 991. Ab *inferendo* dicitur οὐδ' αὖ γ' εἰς θυμὸν φέρω El. 1339. *ne suspicor quidem*. Ab *afferendo* denique, καὶ αἰσέας: τῷ τέλει πλοῖον φέρον El. 725. i. q. *πιστεύων*. νῦν γ' ἂν τῷ θεῷ πλοῖον φέροις Oed. R. 1445. — Deinde φέρων cum quodam verborum ambitu additur, ut ἄγων, ἔχων, λαβών, v. l. c. τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγρος ὥς ἔχει δεῖξαι φέρον Trach. 619. ἦν — αἰτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην πρόσθῃ φέρον Creus. VI. 2. — Denique *imperativus* φέρε hortandi causa sermoni praefigitur. καὶ τέ μέτρον κακότητος ἔφν; φέρε El. 229 m. *dic agendum*. φέψ' εἰπέ Oed. R. 390. Trach. 886 m. El. 302. φέψ' εἰπέ δὴ τὸ δεινόν El. 368. φέψ' εἰπέ πρὸς θεῶν Phil. 431. Oed. R. 536. φέψ' εἰπέ νῦν 1142. φέψ' εἰπέ δὴ μοι Ant. 530. φέψ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθης Phil. 300. φέρε νῦν στείχων χώραν καλέσω 1438 an. De hoc coniunctivo insuper addito v. Elmsl. ad Kur. Med. 1242. — B. *Passivi* usus longe simplicissimus. 1. *Ferri* proprie i. e. *gestari* significat. αἰαὶ ὅδ' ἀναύδατος φέρεται Trach. 964 an. — 2. *Ferri* i. e. *cursu ferri* vel moveri et devenire. ποῖ γὰς φέρομαι τλάμων; Oed. R. 1309 an. δι' Ὀλύμπου πολλὴ φέρεται καὶ γῆς Rhizot. II. 3. Figuratam ex eodem genere dictionem videmus El. 910. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρε, item νῦν δ' ἦδη γὼ καὶ τὸς θεσμῶν ἔξω φέρον Ant. 796 an. — 3. *Ferri* i. e. quasi *circumferri*, *exstare*. οὐτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιεν ἂν Ai. 1053. — 4. *Ferri* i. q. *afferri*, *monstrari*. κοῦδεῖς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης ἢ μοῦ φέρεται El. 101 an. — C. *Medium*. 1. *secum ferre* significat. Δίκα, δίκαια φερόμενα χερσὶν κρᾶτῃ El. 468 ch. Et *secum auferre* secundum verisimillimam Hermannii emendationem ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν ἐν ἄφαντι τινὲ μόρῳ φερόμεναι Oed. Col. 1679 m. Legebatur φαίνόμεναι, Reisiglus παρόμεναι aut σφ' ἀγόμεναι. — 2. *sibi ferre*, aliquando ut *potiaris*. δύο φέρε δωρήματα Phil. 117. εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω θαπόντος οἶσσι El. 957. τῶν δὲ φερόμεναι ἄριστα 1085 ch. v. Herm. ἔμοι γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος μελῶν φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγομένου Ant. 634. λύσω γάρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἐν οἴσομαι inc. LXXXII. 1.

Sic explicandum κοῦπω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν ἡρέγκατο Trach. 462. Hinc translatum est ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ γ' ὧ φέρεται Oed. R. 501 ch. *sapientior sit*, ab auferendo, opinor, praemio ducta locutione. *Manibus ferendae* ad nostros usus rei significationem unus versus habet ἐξ αἰερίτου χούς κρήνης ἐνέγκου Oed. Col. 471.

Φεῦ *heu*, interiectio cum *doloris*, tum *commiserationis*, aliquando *gaudii* vel *mirationis* significandae. Hanc certe vim deprehendere videor in φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρός Phil. 234. *heu quam dulce*. Ceterum et canticorum et diverbiorum promiscuum est, et intra versuum ambitum ponitur, et mediis interiicitur, et iteratur, et cum aliis consimili vi particulis coniungitur. Diverbiorum, sed extra versum haec sunt. φεῦ Phil. 1007. Ant. 323. 1034. El. 1009. Intra trimetros haec constant. Phil. 1286. Ai. 1245., quod *mirantis* videtur. Melicarum partium sunt El. 819. 832. Anapaestorum, sed intra versum, unum Trach. 983. — *Iteratur* φεῦ φεῖ et intra trimetros quidem, Phil. 426. Oed. R. 316. 964., quod *indignantis* esse censendum. El. 754. 1165. In melicis intra versum constat Oed. R. 1324., ubi Brunckius secundum Trich. semel scripsit φεῦ, quod geminatur in libris. Oed. Col. 1745. Ant. 1262. 1294. Ai. 937. Trach. 1013. Sed versum sola duo φεῦ φεῖ efficiunt Oed. Col. 523., exclamationem melicis similem mediis trimetris insertam El. 1151., quae ante Hermannum illa aliter descripta ferebantur. Deletum ab Hermanno φεῦ φεῖ explicando αἰαῖ adscriptum Oed. R. 1308. Anapaesti unum exemplum et intra versum quidem positarum vocularum habent Oed. R. 1303. — *Componuntur* φεῦ δῆτα El. 833. in melicis. φεῦ τάλας Ai. 962. in diverbiis. παπαῖ φεῦ Phil. 774., quae melicis similis exclamatio est trimetris interposita. φεῦ παπαῖ Phil. 781. intra trimetrum. αἰαῖ φεῦ Oed. Col. 1666 m. syllaba exuberante, qua de re Elmsleius in sequentibus πάρεστι pro ἔστιν correxit, Hermannus φεῦ delevit, id quod rectius putandum. — Denique cum *integra sententia* dicitur. φεῦ τῆς ἀνολας, ὥς σ' ἐποικτεῖρω πάλας El. 908., quanquam fortasse rectius φεῦ distinctione a sequentibus segregatur, ut τῆς ἀνολας ἐποικτεῖρω σε coniungantur, id quod fecit Hermannus. φεῖ τῆς ἀνίμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς El. 1174. De genitivo v. Schaefer. ad Greg. Cor. p. 138. φεῦ φεῖ, μάτερ ἀθῆλλα, φεῦ τέκνον Ant. 1285 m.

Φεύγω. I. *Formas. praesens* φεύγεις Oed. R. 1010. Synd. VII. 3 (152 D.). φεύγει inc. XVI. 1, 1 (670 D.). φεύγουσι Oed. Col. 1026. Ant. 576. φεύγης Phil. 637. φεύγειν Oed. Col. 596. 1424. Ant. 356 ch. inc. LXXVI. 2 (749 D.). φεύγοντος Ant. 256. φεύγοντες Oed. Col. 1066 ch. Phryg. I. 5 (649 D.). — *imperf.* ἔφευγον Oed. R. 796. ἔφευγε 948. —

perf. *πέφευγα* Oed. R. 356. *πέφευγα* Ai. 102. *πεφευγέναι* Phil. 1033. Ant. 433. *πεφευγότες* Ant. 403. — *ful. φεύξομαι* Phil. 1390. *φεύξεσθαι* Oed. R. 355. — *por. φύγω* El. 1495. Oed. Col. 832. 1735 m. *φύγης* Trach. 764. *φύγη* Ai. 398 m. Triclin. *φύγοι. φύγητε* Phil. 778. *φύγοι* Ai. 451. Phaedr. VIII. 1 (611 D.). *φυγῆν* El. 687. Oed. R. 623. 823. Acris. X (67 D.). inc. LXXI. 2, 2 (741 D.). *φυγών* El. 591. Oed. R. 118. *φυγόντι* 824. *φυγόντες* Oed. Col. 1028. Relinquitur unum Ant. 263. ubi *ἔφευγε*, librorum scriptura, versum perdit, *ἔφυγε* a pluribus in-
 vectum temporis causa minus bene constat; quare Hermannus *ἔφλεγε* dedit ingeniosa coniectura. — II. *Usus*. 1. *fugere* significatur simplici-
 ter. *εἰς τις, ὃς φρόβῳ φυγόν* Oed. R. 118. *τὴν Κορινθίαν — χθόνα ἔφευ-
 γον* 796. *τοῦτον Οἰδίπου πύλαι τρέμων τὸν αἰδῶ ἔφευγε μὴ κταίνοι* 948. De *devitando* quominus cogitemus, obstat *τρέμων. εἰ δ' ἐγκυματῆς φεύ-
 γοναι* Oed. Col. 1026. *ῥιμφαρμάτοις φεύγοντες ἀμύλλαις* 1066 ch. *αἰ-
 σχρὸν τὸ φεύγειν* 1424. Significatur *perflugium* petendum: *ποῖ φύγω;*
 O d. Col. 832. 1735 m. *ποῖ τις οὖν φύγη* Ai. 398 m. *Exsiliium* signi-
 ficatur: *θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι* Oed. R. 623. *εἰ με χρεὶ φύγειν*
 823. — 2. *effugere*, cum proprie tum figurate dictum, ἢ *πέφυγέ σε;*
 Ai 102. *φύγοι τὰν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα* 451. ἢ *μὴ φύγω σε;* El.
 1495. *οὐς φυγόντες* Oed. Col. 1028. Tralate dicuntur haec. *δοκοῖμ' ἂν
 τῆς νόσου πεφευγέναι* Phil. 1033. *morbi effugium habere*, v. Nitzsch. ad
 Hom. Od. I. 16. Jacobs. ad Aelian. H. Anim. p. 335. *τὸ μὲν γὰρ — ἐκ
 κακῶν πεφευγέναι ἥδιστον* Ant. 434. *χεῖρα σὴν μόλις φυγών* El. 591. —
 3. Tenui saepe discrimine dirimitur *devitandi* significatio. *ὅταν φεύγης
 κακὰ* Phil. 637. *vitare studeas. αἰτλαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι;* 1390.
καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; Oed. R. 355. *vindictam conviciorum.*
*Haec dicenti Oedipo Tiresias respondet πέφευγα v. 356., se immunem
 a poena professus. εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἶκους μολεῖν* 1010. *οὐδὲ
 σοὶ φεύγειν καλόν* Oed. Col. 596. Hermannus de exsilio interpretatur,
 et sponte sane in eo mansurus Oedipus erat, sed vitaturus, ne a The-
 lanis in civitatem restitueretur. *δύναιτ' ἂν αὐδ' ἂν λοχῶν φυγεῖν* El.
 687., quod si quis *effugere* interpretatur quasi *consectantem*, non in-
 tercedo. *ἄγὼς φεύγοντος ὥς* Ant. 256. *δίσκομβρα φεύγειν βέλλη* 356 ch.
δομήν ἀπ' αὐτοῦ, μὴ βέλλη, πεφευγότες 408. *τύραννον πᾶς ἐφλέται φυγεῖν*
 Acris. X. *αἰσχρὴ μὲν — οὐδ' ἂν εἰς φύγοι* Phaedr. VIII. 1. *φεύγοντες
 ἄτας* Phryg. I. 3. *γυνὴ φεύγει πικρὰν ὥδινα παιδῶν* inc. XVI. 1, 1. *οἱ δ'
 ἔχοντες εὐχονται φυγεῖν* LXXI. 2, 2. *χρεὶ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι, φεύ-
 γειν μηδένα* LXXVI. 2. — 4. Adsignificatur *refugientium timor*, *μὴ φύ-
 γητε μηδαμῇ* Phil. 778. *μὴ φύγης τοῖμόν κακόν* Trach. 794. *φεύγουσι
 γὰρ τοι χοῖ θρασεῖς, ὅταν πέλας ἦδῃ τὴν Ἀἰδὴν εἰσερῶσι τοῦ βίου*

Ant. 576., quod a militibus prae mortis metu ex acie fugientibus desumptum ceteris exemplis propius abest a primitiva significatione. ἐγφῶδ' ὁ φεύγεις Synd. VII. 3.

Φευκτός *evitabilis*. οὐκ ἐδήλωσας — ἀγγελλαν ἀτλατον οὐδὲ φευκτὰν Ai. 222 ch.

Φεῦδεις *effugium*. "Λίδα μόνον φεῦδεν οὐκ ἐπόζεται Ant. 359 ch.

Φηγός *fagus*. τὴν παλαιὰν φηγόν Trach. 171. de quercu Dodonae vaticinante, quam δρῦν vocat v. 1158.

Φήληξ. Gramm. Darmst. in Actis Monacens. t. II. p. 515. ἔστι δὲ τὸ φενακίζειν εἰπεῖν καὶ περὶ τοὺς φήληκας. Σοφοκλῆς ἐν Ἰάμβῃ (f. Μόβῃ). καὶ φήληκας δὲ φαμέν τοὺς πλανῶντας τὴν ὄψιν ὡς πεπελ-
ρους (inc. 792 D.). De ficubus maturitatem mentientibus dicitur.

Φηλήτης *fallax*. ὄρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρὺς inc. XVI. 2 (671 D.). Antiqua est scribendi eius vocabuli discrepantia; qui enim φηλοῦν, φηλωθεῖσα, φηλώσομεν, φῆλος consensu exhibent lexicographi veteres, eidem et φηλήτης et φηλήτης proferunt, falsam antiphrasin a verbo φιλεῖν ingerentes; ita Suidas et Etym. M. p. 794, 10. Rectius fortasse Trypho l. c., is enim alterius ab ὑφειλέτης originationis auctor habendus, quanquam illud de extrito ῥ secundae syllabae non illi puto tribuendum, sed male intelligentibus. Verum φῆλος sui iuris vocabulum est. De accentu docent Etym. M. p. 794, 1. Suid. v. φηλήτης.

Φήμη 1. vox audita, inprimis ex qua de re futura conicias, inde etiam vaticinium. εἴτε του θεῶν φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἰσθαῖ που Oed. R. 43. τίν' ἡμῖν ἤκεις ἐκ θεοῦ φήμην φέρων 86. Ἐλαμψε γὰρ — φάμα Παρνασσοῦ 475 ch. φῆμαι μαντικά 723. Hanc primitivam cum aliis eius vocabuli significationibus copiose illustrat Wyttenb. ad Julian. Or. in Const. p. 150. Lips. — 2. dictum, sermo. βαιάν μοι — πέμπε λόγων φάμαν Phil. 835 ch. Probendam duco hanc Triclinianorum scripturam; veteres libri omnes φήμαν. — 3. Hinc nuntium significat. οὐ δὴ ποθ' ἤς ἠκούσαμεν φήμης φέροντες ἔμφανῃ τεκμήμια; El. 1098. φήμας λάθρε προῦπεμπες 1144. ἀέλπτον ὁρμὲ ἔμοι φήμης ἀράσχοι τῆςδε Trach. 203. ὡς τελευταίαν ἐμοῦ φήμην πύθῃσθε Θεοφάτων 1140. — 4. fama. τῆςδε τῆς φήμης ἀπο El. 65. fictum ru morem potius, quam narrationem, ut Hermannus, interpretor. ὃ χθονία βοροῖσι φάμα 1055 ch. v. Herm. Inde personae vim induit. χρυσέας τέκνον ἑλπίδος, ἄμβροτε Φάμα Oed. R. 158 ch. Suid. v. φήμη. — De tono v. γνώμη.

Φημί. 1. Formae. Praesens φημί et φημι inclinatum, item φαμί Phil. 806. 982 bis. 1375. Oed. R. 362. 366. 1471. Oed. Col. 318. Ant. 439. 557. 716. 1305 m. Trach. 124 ch. — 417. 862 ch. El. 1200. — φῆς Phil. 793. 794. 939. 1017. 1221. 1226. 1366. Oed. R. 330. 554. 655. 746.

803. 957. 1233. 1336. 1520. Oed. Col. 535 ch. 654. 944. 1101. Ant. 248. 399. 438. 702. El. 309. 548. 665 bis. 845 m. Trach. 348. 742. 875. 974 an. Ai. 778. 781. 1076. 1087. 1213. 1260. Colch. III (313 D.). Tonum docet Etym. M. p. 792, 10. 15. Idem satis perspicue de τ secundum παράδο-
σιν quamvis contra sanio-rem rationem adscribendo disputat, et convenit ei cum Eustathio p. 1578, 17. Hanc scripturam probant Valck. ad Hipp. 338. Buttm. Gr. Mai. p. 564. et Hermannus, hic quidem non diserta commendatione usus, verum eam consuetudinem scribendi secutus. Improbant Matth. Gr. Mai. p. 410. et Elmsl. ad Eur. Med. 674., nec, donec clariorum sponso-
rum quam Etymologi et Eustathii nomina citentur, varia variorum et multa inepta citra fidem coacervantium, a me impet-
trabo, ut tam abnormem rationem omnibus probatam existimem. — φησέ, φησέν, φησι, φησιν Phil. 574. 576. Oed. R. 703. 1181. Ant. 729. Trach. 248. Ai. 1305. 1393 an. El. 311. — φάμεν Phil. 1062. — φασέ, φασέν, φασι, φασιν Trach. 70. 74. Phil. 89. Oed. Col. 261. 393. 416. 1158. 1166. 1566. Ant. 7. 27. 31. — φῶ Oed. R. 1367. Oed. Col. 316. 318. — φαίη Trach. 1062. El. 538. — im-
perf. ἔφη Oed. R. 349. ἔφη Trach. 171. Ai. 744. Oed. Col. 1761 an. — fut. φήσεις Ant. 535. — II. Usus. 1. Simpliciter dicere significat. τί φησιν, ὃ παῖ; Phil. 574. τί φής ποτε; 1366. ἀνὴρ — οἷον σὺ φής Oed. R. 803. εἰ γὰρ οὗτος εἴ ἔν φησιν οὗτος 1181., quod etiam de
affirmante licet intelligas. πρὸς δ' ἐκείνοις τί φής; 1233. ὅπως περ καὶ σὺ φής 1336. οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεύσθαι καλῶς 1367. τί φῶ; Oed. Col. 316. Cum v. 319. inferatur τάλαινα, hoc olim Herman-
nus τάλαινα erat scripturus ad Hec. p. 73.; sequitur enim vocalis. Ita antistrophicae similis responsio fieret. Elmsleius τί φημί scribi vult, fortasse illo τί φῶ in quaestione directa offensus. οὐκ ἔχω τι φῶ 318. ὥς τὴν παλαιάν φηγὸν αὐδῆσαι ποτε — ἔφη Trach. 171. τί νιν τρόπῳ θα-
νείν σφε φής; 875. ὥς ἔφη λέγων Ai. 744. τί φής ὠνθροπε; 778. quid fers? τοῦ κασιγνήτου τί φής El. 309. Adsignificatur aliquando, sicut in λέγω, dici velle, in mente habere. ὥστε μ' ὠδίνειν τί φής Ai. 781. οὐκ οἶδά πω τί φησί Phil. 576. γράζεις δὴ τί φής Oed. R. 655. De formula τί φημί et τί φής adhuc dicendum erit postea. 2. Hinc est φασέ di-
cunt et vulgo dicunt, ferunt. οὐτ' αὐτὸς οὐτ', ὥς φασιν, οὐκ φάσας ἐμέ Phil. 89. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίνεσθαι κράτη Oed. Col. 393. φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα — προσιπτόντα πως βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος 1158. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ' αἰτεῖν 1166. θηρός, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυζέστοις εἰνᾶσθαι 1566 ch. τί τοῦτ' αὐ φασὶ παν-
δήμῳ πόλει κήρυγμα θῆναι Ant. 7. ἀστοῖσι φασιν ἐκκηρυχθαι 27. τοι-
αῦτά φασιν τιν' ἀγαθὸν Κρέοντα — κηρύξαντ' ἔχειν 31. οὓς φασ' Ὀρέ-

στην ἡμιν ἀγγεῖλαι βίον λελοιπόθ' ἐπιτικοῖσιν ἐν ναυαγίοις El. 1435. *Αὐδῇ γυναικὶ φασὶ πιν λάτρην πορεῖν* Trach. 70. *Εὐβοῖδα χώραν φασὶν* — ἐπιστρατεύειν αὐτόν 74. — 3. Aliquando fortius significat: primum dicere i. e. affirmare. ὥς σὺ φῆς Phil. 1017. Oed. Col. 944. Ai. 1213. φημί δ' οὐ σε μανθάνειν Phil. 1375 καὶ τοῦργον ἄν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι Oed. R. 349. φορέα σε φημί τάνδρῳ — κυρεῖν 362. *λεληθέναι σε φημί σὺν τοῖς φιλτάτοις αἰσχισθ' ὁμιλοῦντα* 366. τὸ δὲ πάθῃμ', ὅποιον φῆς παθεῖν, δίδασκε 554. φορέα μέ φησι Λαῖου καθεστάναι 703. *εἰ τὰς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας εἶναι* Oed. Col. 261. ὥς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον 416. ταυτὰ μ' ἔφη πρῶσσορτα κακῶν χώραν ἔξιν αἰὲν ἄλυπον 1761 an. φησὶν γε El. 311. ἥ καὶ ξινὴς καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῆς; Ant. 399. τῷ παιδε φημί τῷδε, τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πιφάνθαι 557. ὥς φῆς σὺ, κοῖδ' ἐν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν 702. φῆμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ 716. φάμ' ἔνιμον 1305 m. ὥς φησ' αὐτός Trach. 248. ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῆς; 742. τὸδ' οὐδ' ἂν εἰς ποτὲ τόδ' ἄνδρα φατὴ πρῶσθ' ἰδεῖν δεδρακότα 1062. ἥ σὺ φῆς ἔργον τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβῶν; Ai. 1076. ὃν οὐδαμοῦ φῆς οἰδὲ συμβῆναι ποδὲ; 1260. φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρῆναι 1393 an. ἥ φῆς ὑπομνὸς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Colch. III., quod si ἀνθυπουργήσιν legeretur ad aiendi significationem referendum ducerem. *Affirmandi cum suasionē quaedam vis inest in φημί γὰρ οὐκ ἀποτρέψειν ἑλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρηρὰ σε* Trach. 124 ch. — Deinde aiendi significatione haec exempla praedita videntur. φημί Phil. 982. ὅδ' ἂν οἶτος λέγῃ σοι, ταυτὰ σοι χημῖς φημέν 1062. φῆς τὰδ' οὖν; Oed. R. 1520. καὶ φημί κἀπόφῃμει Oed. Col. 318. *εἰ σοὶ γ' ἄπερ' φῆς ἐμμενεῖ τελοῦντι μοι* 654. adiuvis, non affirmas. φῆς ἡ καταρνέῃ μὴ δεδρακέναι τῷδε; Ant. 438. φημί δοῦσαι 439. φήσεις μετασχεῖν 531. φημί Trach. 417. φατὴ δ' ἂν ἡ Θαναῦσα El. 538. *πάτέρω φῆς κτεῖται* 548. Hinc est οὐ φημί nego. οὐ φημ' ἔάσειν El. 1200. Phil. 806. οὐ φημ' ἔγωγε 982. οὐ φησ' ἔάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς ἄμαρτον Ai. 1305. οὐ φησι Θήβης τῆςδ' ὁμόπολις λέως Ant. 729. Notavit Valckenarius ad Phalar. p. XVIII. (XXI. Lips.). Ex eodem genere locus est εἰτε μὴ σὺ φῆς, εἰδ' ἕτερος στρατηγός Ai. 1087. sive tu vetueris, sive dux alter. — 4. Seorsim pono formulas πῶς φῆς, *τὲ φημί, τὲ φῆς*. Harum prima semper mirationem significat. Oed. R. 746. Oed. Col. 535 m. Trach. 973 m. Eadem vi praeditum *τὲ φημί* Trach. 862. Oed. R. 1471., quod ab Hermanno *τὲ φημί* scriptum est, v. τίς. Item *τὲ φῆς* Trach. 348. Phil. 1221, 1226. Oed. R. 330. 957. Oed. Col. 1101. Ant. 248. et fortius illo *τὲ φῆς; τὲ φῆς, ὃ εἶνε* El. 665. Sed *τὲ φῆς* inprimis eleganter ab eo dicitur qui responsi impatiens alterum identidem monet, ut loquatur. *τὲ φῆς παῖ; τὲ φῆς; Phil. 793. 794. τὲ φῆς; σιω-*

πῆς; 939. *quid ais Latini loquuntur*, i. e. οὐ φήσεις; In sermone alterius interrogatione interrupto idem dici videmus El. 845 ch. — 5. Cum abundantia sermonis dictum ὡς ἔφη λέγων Ai. 744. Illustrant distinctius Abreschio ad Aesch. t. I. p. 168. Fischerus ad Well. vol. IV. p. 47. Lobeckius l. c. Heindorfius ad Plat. Soph. t. IV. p. 363.

Φθέγγομαι loquor. βλέπ' εἰ καίρια φθέγγει Phil. 850 ch. v. Herm. ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται; Oed. Col. 885. φθέγγομαι τ' ἄκων τάδε 991.

Φθέγμα 1. vox proprie dicta varie. φθέγμα δ' ἐξαίτης τινὸς ὁθῶν-
ξεν αὐτόν Oed. Col. 1619. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμῶεν φρόνημα — ἐιδό-
ξατο Ant. 352 ch. de homine rationis et orationis compote. νυχίων
φθεγμάτων ἐπίσκοπε 1134 ch. Bacchus dicitur, Bacchicarum exclama-
tionum quasi praesul. ὃ φθέγμα ποθεῖν ἐν ἐμοὶ πέμψας Phil. 1431 an.
ὃ φθέγμ' ἂν οὐτ' ἂν εὖρες Ai. 1123. qui sileret plane. De voce autem:
ἡλίου σέλας ἔφα κινεῖ φθέγματ' ὀρνέθων σαφῇ El. 18. σαφῇ κινεῖ
coniungenda. — 2. dictum. ἔχθιστον φθέγμα τοῦθ' ἦκει πατρὶ Oed. Col. 1179.
ingratissimum ad audiendum est. — 3. In circumlocutionis dicitur ambitu.
ὃ φθέγμ' Ἀθάνας Ai. 14. i. e. εἰ Ἀθάνα, sed recte illud; non videbat
enim Minervam, quam insaniens Ajax oculis obtueri sibi videbatur. ὃ
φθέγμ' ἀναιδές, ἧ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ; Oed. Col. 867. i. e. ὃ σὺ
ἀναιδέστατα φθεγζάμενε. V. Valck. Diatr. p. 91, 6. Paulo aliter illud
habet ὃ φθέγμ', ἀφίκου El. 1216., quippe cuius adhuc nuntios et polli-
citationes audiverat, φήμας λάθρα προπέμποντος v. 1144., non ipsum
viderat.

Φθελω perdo, pessumdo. φθελει τὰ πάντα κνώδαλα Trach. 713.
(ὁ ἄτρακτος). φθελει γένος Pel. III. 1 (438 D.). σφ' Ὀλύμπου — πα-
τῆρ — καὶ τελεσφόρος Δίκη κακοῦς κακῶς φθελειαν Ai. 1370. Tralate
dicitur τοῖς θεῶν νόμους φθελούς ἄν Ai. 1323. — Passivum est *perdi*
et *interimi*. Proprie dicuntur haec. δεσπότησαι τοῖς πύλαι — ἐφθαρται
γένος El. 755. ἐφθαρμένος γὰρ — εὐρίσκομεν λείας ἀπάσας Ai. 25. τῷ
πότμῳ τῷ νῦν φθερεῖσθαι Oed. R. 272. Deslexum est ad corpus trislitium
et iniuriis foedatum. ὃ σῶμ' ἀτμῶς καθέως ἐφθαρμένον El. 1172. ad
terram pestilentia et sterilitate pessumdatam γῆς ὡδ' ἀτμῶς καθέως
ἐφθαρμένης Oed. R. 254. Inprimis autem Graece dicitur de navigantibus
cum damno suo. δηλαδὴ χειρὸν φθαρῆναι κλέγμους ὑμᾶς χρεῶν Oed. R.
1502. v. Brunck. l. c. Bergl. ad Alciph. I. 13 (p. 83. W.). Abresch. ad
Aesch. Pers. 450. Lennep. ad Phalar. p. 351 (383 L.).

Φθινάς labefaciens, οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις Ant. 813 an.

Φθίνω (φθίω). I. Formae. 1. Activi praesens φθίνεις Ai. 984.
φθίνει Trach. 674. Ai. 400 m. Oed. Col. 616. Ant. 691. inc. LVII. 3

(705 D.). Eadem scriptura librorum est El. 1406 ch., in nonnullis semel, in aliis bis posito *φθίνει*, quod Hermannus *φθίνειν φθίνειν* correxit, quoniam active dictum verbum nec ipsi nec Valckenario Diatr. p. 6. defendi posse videbatur; in glossis explicatur *φθίλλει*. — *φθίνουσα* Oed. R. 25. 666 ch. ubi Dindorf. praef. ad Sophocl. p. LVIII. *φθινάς* coniecit, locum a metro parum certum alii aliter emendarunt. *φθίνοντος* Trach. 555. *φθίνοντι* 1229. *φθίνουσαν* Trach. 545. *φθίνοντα* plur. Oed. R. 906. Ant. 1000. — *aor. φθίλον* Oed. R. 202 ch. *φθίλας* Trach. 1032 m. Oed. R. 1198 ch. (*κατὰ μὲν φθίλας*). — 2. *Passivi* non a *φθίνειν* quidem, sed ab inusitato post Homerum *φθίλειν*, unde etiam *ἔφθισα* gignitur, profecti *aoristus ἔφθιτο* Oed. R. 962. *φθίμενος* Trach. 1151. *φθιμένης* Ai. 141 an. *φθιμένης* Ant. 830 an., quod recte nunc correctum est *φθιμένῳ*, cum id et a scholiasta firmetur et in Laur. a. supra scriptum reperiatur, in tenore verborum autem in Ricc. Sed Codd. Aug. Par. Livin. v. *φθιμέναν*, Tricliniani *φθιμένην*. *φθιμένων* Ant. 590 ch. v. *φθιτός*. Medium huius verbi nullum agnosco. — II. *Usus*. I. *Aoristus activi transitive significat perdere*. *τὸν μέλεον φθίλας* Trach. 1032 m. *τὸν — ὑπὸ σῶ φθίλον κερυνῶ* Oed. R. 202 ch. *κατὰ μὲν φθίλας τὰν γαμφώνηχα παρθένον χρησιμωδόν* 1198 ch. — 2. *Ceterae verbi partes intransitive dicuntur; de pereuntibus κάπτις ἀπ' ἔργων ἐκλειστάτων φθίνει* Ant. 691. *Νέσσου φθίνοντος* Trach. 555. *ἐνήγ' ὁδ' ὡς ἔοικεν οὐ τέμνει ἔμοι φθίνοντι μοῖραν* 1229. *ὅσας ἀνδρῶν μοι κατασπείρας φθίνεις* Ai. 984. De genere toto ὡ γυνεὴ τάλαινα, νῦν σε μοῖρα καταμερία φθίνειν, *φθίνειν* El. 1406 ch. — *Passivum*. *τόσοις ὁ τλήμων — ἔφθιτο* Oed. R. 962. *φθιμένῳ τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχὼν μέγ' ἀκούσαι* Ant. 831 an. *ὅστις Αἰδου φθιμένος οὐκ ἔτι πέλοι* Trach. 1151, qui haudquaquam pleonasmus existimandus est; dissimilis sententia Eur. Alc. 1002. Suppl. 44. sed cf. Monk. l. c. et Markl. ad Suppl. 107. Haec enim Homericis dicta sunt. — De re consumpta et evanida dictum *ἔδεσθ' ἐξ αὐτοῦ φθίνει* Trach. 674. — De terra sterilitate et pestilentia pessumdata πόλις — *φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις* Oed. R. 25. 26. γὰ *φθίνουσα* 666 ch. Paulo aliter *φθίνει μὲν ἰσχυρὸς γῆς, φθίνει δὲ σώματος* Oed. Col. 616. Tangit hoc Valck. a Diatr. l. c. — De aetate deflorescente ὁρῶ μὲν ἤβην, τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν Trach. 545. — De auguriis sine effectu observatis *φθίνοντ' ἀσχημῶν ὀργῶν μαντεύματα* Ant. 1000. v. Herm.; errat Musgravius. — *Nox proxime praeterita dicitur τῆς νῦν φθιμένης νυκτός* Ai. 141 an. — De occidentibus s. sublatiis rebus humanis *εἰ τὰ μὲν φθίνει* Ai. 400 m. ἔβρις δὲ τοι — *ἐν νέοις ἀνδρῶν καὶ φθίνει πάλιν* inc. XLVII. 3. — De oraculis irritis et contemptis

φθίνοντα γὰρ Λαίου θέσφατ' εξαίρουσιν ἤδη Oed. R. 906 ch. Schol. φθίνων legi adnotat.

** Φθιτός mortuus. In libris omnibus est ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδῶν οἶκον ὄρωμαι πύματα φθιμένων ἐπὶ πύμασι πίπτοντα Ant. 590 ch. Herm. φθιτῶν metri indicio correxist. Polynices et Eteocles intelliguntur; v. Herm.

Φθιώτις Phthiotis terra. Strabo IX. p. 433. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχύναν Φθιωτίν εἰρκεν (Phthiot. IV. 625 D.). v. Τραχύνος.

Φθογγή vox. βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά του Phil. 205 ch. πᾶ μοι φθογγά φοράδην; Oed. R. 1310 an. Inseritur in libris διαπέτταται, διαπέπταται, διέπταται, metro adverso, pleraque barbara insuper. — De tono v. Arcad. p. 104, 20.

Φθόγγος vox. ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίτης πικρόν Oed. Col. 1606. γόνων γὰρ οἱ ἀσήμεοι φθόγγοι 1665. κἀνακωνκύνει πικρᾶς ὄρνιθος ὀξύν φθόγγον Ant. 420. ἀγνώτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων 988. παιδός με σάλπει φθόγγος 1199. εἰ τὸν Αἴμορος φθόγγον συνήμι 1203. Adsignificatur sermo, καὶ με φθόγγος οἰκίου κακοῦ βάλλει δι' ὧτων Ant. 1172. audis mentionem factam.

Φθονερός invidiosus. μὴ φθονεράν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδυνάν Phil. 1126 ch. v. γλώσσα. φθονεράν γὰρ ὁδοί Creus. III. 4 (324 D.).

Φθονεῖν invidio. φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάνειν, μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν Oed. R. 310. adsignificatur reticere propter invidiosum animum. — ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν 624. quae mea sit in te invidia; bene sic schol. alter et Brunckius, v. Herm. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν Ant. 549. — φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλητα τοῖς φθονομένοις νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ πρὶ τοῖς καλοῖς πλέον Epig. I. 1 (194 D.).

Φθονήσεις invidia. φορᾶς γέ τοι φθονήσεις οὐ γενήσεται Trach. 1202. non invidabitur. Cod. Par. apud Herm. φθονήσεται, quae est interpretatio.

Φθόρος invidia. ὃ πλοῦτε καὶ τυραννί — ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόρος φυλάσσεται Oed. R. 382. quantae invidiae expositae estis. ἔρις, μάχαι, καὶ φθόρος Oed. Col. 1236 ch. τῷ λόγῳ δ' οὐ χρηὶ φθόρον προσεῖται Trach. 249. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόρος ἔρπει Ai. 157 an. Sententiam afferunt Etym. M. p. 81, 28. Eust. p. 992, 4. 1093, 50. schol. Aesch. Suppl. 494. Thucydidie VI. 16. et 78. Suidas v. φθόρος; totum locum apposuit Stob. Serm. XLIII. 18. σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῃ βοῇ El. 631. Selectior sensus est, cum invidia decorum ad ultionem proclivis significatur. δέδορκα φάσμι ἄνευ φθόρου μὲν οὐ πεπτωκός El. 1458. Schol. obscure ἐφθονήθη καὶ ἔπεσεν ὁ Ὀρέστης. Brunckius ex Tyrwhitti coniectura ἄνευ φθόρου μὲν, εὐ πεπτωκός, explicans spectaculum felici

casu (modo absit invidia verho) oblatum. Hoc dicit: video corpus non sine deorum invidia prostratum. τὸν φθόρον δὲ πρόσκυρον Phil. 765.

Φθορά eritium. σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν Oed. Col. 370. εὐνῆς ἀπομύζοντα τῆς κάτω φθοράν Ant. 1209.; sic loquitur, quod Haemonis sponsa Antigona iam apud inferos agebat, sed hoc non cogit, ut εὐνὴν cum Musgravio coniugem interpretemur.

** Φθορεὺς corruptor (adulter). ὥς ὁ Στρίφας πολὺς ἐνδολος ἐν σοὶ παρταχοῦ, μητρὸς φθορεὺς Synd. IX. 7 (155 D.). Ulixen eo convicio peti dubitare non sinunt et quae de homine tragici dixerunt, et quae de fabula n'ta s'nt. Sed legitur apud schol. Ai. 190. μητρὸς πατῆρ. Emen-davit P. Leopardus Emend. XIII. 5 Cf. Bergl. ad Ar. Nub. 289.

Φιλᾶδελφος sororis amans. φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη Antig. 523 an. lacrimas pietatis in sororem testes

Φιλανδρος. Hermogenes de formis orat. p. 412.: φίλανδρόν που τὴν Ἀταλάντην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλου πρίγκματος ταυτομένων τοῦνομα τοῦτο. (Meleag. II. 4. 356 D.).

Φιλάργυρος avidus pecuniae. τὸ μαρτικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος Ant. 1042. φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βαρβάρων γένος Ter. II. (512 D.).

Φιλαυλος tibiarum cantus amans. φιλαύλους τ' ἠρώδιζε Μούσας Antig. 954 ch. Commemorat Eust. p. 11, 19.

Φίλει. Praeter praesens semel legitur aoristus ἐφίλησα El. 1355., futurum bis, φίλησω Oed. Col. 1133. φίλησων Ai. 665. Significat I. amare; de hominibus, nec de amatoria tamen cupiditate dicta haec sunt. ἀκορτας φιλεῖν Oed. Col. 779. Adsignificantur ibi amoris documenta data. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τάνδρος ἔχετε 1613. φίλει κτείνους Ant. 520. λόγοις φιλοῦσαν 539. τούτῳ φιλεῖν χρή El. 969. μέ-λιστα σ' ἀνθρώπων ἐγὼ ἤχθηκα κάφιλησ' ἐν ἡμέρῃ μιᾷ 1355. ὥς καὶ φίλησων αὐθις Ai. 665. Amatoriae cupiditatis significandae unum exem-pleum ei κάμ' ἐνταυτέῃ τῷ φιλεῖν Trach. 463. De diis dictum benevolen-tiam in homines ostendentibus τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι Ai. 133.— De rebus dilectis vel cupitis haec: βλοτον, δὲν πλεῖστον φιλεῖ Oed. R. 612. εἶπερ ξὴν φιλεῖς Oed. R. 999. οὐκ ἐξ ἀπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν Ant. 312. τὸ δ' ἐκ τυράννων (γένος) ἀισχροκέρδειαν φιλεῖ 1043. τὰδικεῖν φιλῶν 1046. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ Ai. 1097. τὸν Ἀιδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν Iobat. I. 2 (280 D.). — 2. inclinare ad aliquid; inde solere adsignificatur, v. Piers. ad Moer. p. 382. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν προᾶγμ' ἀνὴρ πρῶσσαν μέγα El. 312. Suid. v. ὀκνῶν. Eust. p. 819, 26. οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐδ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πρῶσσειν 901. φιλεῖ γὰρ πρὸς τί χρησιὰ πᾶς ὁρᾷ 960. Suidas v. φιλεῖ. ὧν ἀγαυπάζειν

φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος Trach. 545. τοῖς θανοῦσι τοι φιλοῦσι πάντες κει-
 μένοις ἐπεγγεῖαν Ai. 958. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἰγώ 1340.,
 quod omnium proxime abest a significatione *amantis facere*, nec prohibeo
 quominus ita quis explicet; sic viam et transitum ad alteram rationem
 praeinuniverit. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ Oed. R. 569. ἃ μὴ
 φρονῶ γάρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520. ἐμπόρων ἐπηφλεῖ πλατᾶσθαι
 Oed. Col. 305. οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους πρέφειν (αἱ Θῆβαι) 779.
 φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς — ἥρῃσθαι κλοπεὺς τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκοτῶ τεχνω-
 μένων Ant. 489. φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ θέπειν 718. φιλεῖ γὰρ ἡ δίκ-
 κλεια τοῖς φθονουμένοις νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς — πλέον Eriq. I. 1 (194 D.).
 τῷ γήρε φιλεῖ χῶ τοὺς ἐμαρτεῖν Thyest. V. 1 (238 D.). φιλεῖ γὰρ ἄν-
 δρας πόλεμος ἀγρεῖν τεούς Scyr. III. (498 D.). τοὺς εἰγενεῖς γὰρ κῆρα-
 θοὺς φιλεῖ Ἄρης ἐναλφειν Phryg. I. 1 (649 D.). φιλεῖ δὲ — ἄκων ἀκούειν
 οὗς ἐκὼν εἶπεν λόγους inc. XIV. 3 (668 D.). — 3. *deosculari*: φιλήσω
 ἱ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κῆρα Oed. Col. 1133.

Φίλημα suaviū. φιλημάτων ψόφος Salmon. I. 1 (482 D.).

Φιλητέος amandus. εἰ φιλητέον, φῖλει Ant. 520.

Φίλιος amicus. ὦ φίλα γενέθλα El. 219 m. γεγαυὶν ἐς χεῖρα σῶμα
 σὸν προκλίνει φίλιαν ἐμάν Oed. Col. 201 m.

Φίλιππος *amans equorum*. φιλιπποις Θρηξί Ter. XIV. (523 D.).
 Τιοιανὶ φίλιπποι καὶ περουλκοί inc. LXX. 2, 1 (738 D.). — De inter-
 aspirando vocabulo v. Lehrs Aristarch. p. 330.

Φίλιστος v. φ'λος.

Φιλόζωος *vitalis amans*. Gr. Bekk. Anecd. p. 347, 25.: Σοφοκλῆς δὲ
 τὴν εὐθείαν εἶπεν ἀείζωος γενεά. ἀπὸ δὲ τῆς ζωὸς διουλλάρου εὐθείας
 φιλόζωος εἶπεν. (inc. CV. 173 b. Dind. omisit; erit secundum eius
 numeros inc. 974.).

Φιλοκίστος *proclivis ad miserandum*. κῆρτα τοι φιλοκίστιον γυνή
 Ai. 577. Hermannus ita explicat, quasi lamentatione mulierum facile
 hominum commiseratio moveatur, vituperans Eustathium p. 1129, 43.
 1185, 36. et interpretes Sophoclis facile mulierem misericordia affici ex-
 plicantes. Hoc quidem non optime dicitur, illud autem alieissimum.
 Minime sollicitus Ajax erat de hominum aliorum miseratione movenda,
 quia de re tentorium claudi iubere non potuit; sed dedignabatur Tecmes-
 sam in publico luctum ostendere, eaque de causa dicit *claudē domum*,
mulieres enim nimium ad fletum proclives sunt; ut patrum certe flere in-
dignum putem.

Φιλοκῆτης n. pr. ὁ τοῦ Πολαντος παῖς Φιλοκῆτης Phil. 263. ἔδ'
 ἔσι' ὁ κλειρὸς σοι Φιλοκῆτης 571. — Φιλοκῆτα 430. — τὴν Φιλοκῆτον

σε δὲ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων 54. δόλω Φιλοκτήτην λαβεῖν 101. σὺ δ' ὦ Πολύαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω 1245.

Φιλόπονος laboriosus. φιλοπόνων ἀλιαδῶν Ai. 866 ch. — Buttmannum, qui philologos defendit gr. Mai. vol. II. r. 370., etiam φιλοπόνος scripturum consentaneum est; non minus enim recte hoc a πένομαι quam illud a λέγω repetatur. At nominale utrumque est; v. Arcad. p. 89, 16. Schneider. ad Plat. Civ. IX. p. 582, E.

Φίλος. I. Positivus. I. adiective dictum de homine amicum, dilectum, gratum, acceptum significat, quae nimis curiose distinguere ab re est. ἔμοι — καὶ θεοῖς εἶη φίλος Phil. 390. εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον (ἔστι) 874. σοὶ που φίλος γ' ὦν 1371. Κρέων ὁ πιστός, οὗξ ἀρχῆς φίλος Oed. R. 385. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὐτῷ φίλος; Oed. Col. 310. ὦ πάτερ, ὦ φίλος 1697 m. φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι φίλου μέτα Ant. 73. τοῖς φίλοις δ' ὀφθῶς φίλη 99. φίλοις substantivum, φίλη adiectivum est. οὗτοι πόθ' οὐχθρός — φίλος 518. φίλη μὲν ἤξεν πατρὶ 889. φίλος οὗτις ἀνὴρ El. 181 m. οὔτε γὰρ ποτε μητρὸς σὺ γ' ἤσθα μᾶλλον ἢ καμοῦ φίλος 1135. ἃ δέ οἱ φίλα δάμαρ Trach. 647 ch. ὅστις καὶ φίλος Ai. 900. ὅσον τότ' ἐχθρός ἦν, τοσσόνδ' εἶναι φίλος 1356. πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρῆναι 1392 an. φίλη γ' οὗ τοῦδε τοῦ προφερέτερον Niob. VII. 4 (399 D.). οὐδὲ — Ζεὺς — φίλος βροτοῖς ἂν ἐλθὼν ἐς λόγον δίκην ὄφλοι Polyx. III. 4 (470 D.). — φίλας τιθήνας Phil. 696. φίλου μετ' ἀνδρός τοῦδε 1361. φίλου παρ' ἀνδρός El. 657. παρὰ φίλου — ἀνδρός 661. φίλης — προξένου 1443. — πατρὶ μ' ὡς δεῖξις φίλῃ Phil. 490. — τὸν πόντιον — 'Ρέας φίλον νιόν Oed. Col. 1075 ch. — ὦ φίλα γύναι Trach. 221 ch. φίλη δέσποινα 429. Ai. 38. Ant. 1177. ὦ φίλη δέσποινα Trach. 472. ὦ φίλ' Ἀίας Ai. 525. ὦ φίλον κάρα Oed. Col. 1637. — πολλοὶ τῶν φίλοι Ai. 1338. εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε Phil. 229. ἦ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρωῖντες φίλοι; Ant. 630. Schaeferus φίλα corrigebat, v. Herm. — εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας Trach. 904. ἐπ' ὄφρα-ριστῶν μὴ φίλων Ai. 503. — ἀνδράσιιν φίλοις Ai. 478. ἐν ἀνδράσιιν φίλοις Oed. Col. 619. — Ἀτρεΐδης πρὸς φίλους Phil. 361. ξυνασπιστὰς φίλους Oed. Col. 380. — ἀνδρες φίλοι Ai. 706. φίλοι δὲ ναῦται Phil. 527. φίλαι γυναῖκες Trach. 224. ἰὼ φίλοι ναυβάται Ai. 342 m. — Res significat gratas acceptasque: ὦν οὐ σοὶ φίλον Oed. R. 862. πρὸς σ' ὅτι σοὶ φίλον Oed. Col. 250 m. τὸ συγγεγὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον 775. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον 968. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον 1110. ἔστω δ' οὖν ὅπως ἔμῃν φίλον 1207. καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον 1695 m. de constituenda scriptura v. Hermann. τίς βλος μοι — φίλος; Ant. 544. ἰστόφει τί σοὶ φίλον El. 308. ὅπως καὶ σοὶ φίλον 1293. εἰ δὲ μὴ στί σοι φίλον Ai. 1379. — φίλης χθονός Phil. 242. φίλης νευρᾶς 992. οὐ

φίλης δαμῆς ὑπο Synd. II. 4 (147 D.). — ἐμὴν γὰρ φίλῶν Oed. R. 694 ch. — ὦ τόξον φίλον Phil. 1113 m. τῷ γὰρ πλάκις ἀγροτόμοι πᾶσαι φίλαι Oed. R. 1103 ch. τὰ τεργῆνὰ πικρὰ γίγνεται καὶ οὐδὲς φίλα Oed. Col. 621. ὅτῳ δὲ μὴ τὰδ' ἔστιν ἐν γνώμῃ φίλα Ai. 1017. οὐ τὰβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα φίλα inc. LXIV. (728 D.). — φίλων χειρῶν Phil. 1113 m. — ἐν φίλοις χερσὶν 1127. Codd., ut dedimus, solus Aug. φίλει, quod ipsum ex φίλοις depravat. Brünckins φίλῃσι de suo, et hoc in Florentinis est, siquidem hi cum editione Brünckii satis accurate collati sunt. — ὦ φίλοι βραχίονες Trach. 1080. Quomodo illud φίλη γὰρ ἡ Θεωρὶς (Θεωρὶς) intelligendum sit, quod ex Sophoclis quodam στασίμῳ affert Athenaeus XIII. p. 592, b., non satis patet. Ineptit Athenaeus; non persuadet Welckerus (Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1834. p. 613.). Est inc. 975. — 2. Substantivum est inprimis ut de homine dicatur. ὅς — φίλος τ' ἐμός Phil. 419. φίλος μέγιστος 582. παντός — κτήριος κρείσσων φίλος 669. ἀνὸς φαίει φίλος Oed. R. 582. ἐὼ φίλος 1321 m. φίλος κακός Ant. 648. — ὡς φίλου προκηδομένα Trach. 961 ch. τοιοῦδε — φίλου Ai. 921. φίλον δέσας Oed. R. 233. φίλον κακῶς πράξαντος ἐκποδῶν φίλοι inc. XCII. (773 D.). Alio loco ἀνδρός; corrigendum videri diximus, ut legitur apud schol. Soph. El. 188. et Diogenianum I. 79. — εἰπόντι τάλῃθ' φίλῳ Ai. 1307. — ἐς τε τὸν φίλον τοσαύτ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι Ai. 665. ἐλπίσαντες — ἄγειν Ἀχαιοὺς ξυμμαχόν τε καὶ φίλον 1032., quod non minus recte adiectivum esse putes. φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω 1310. σ' ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον Phil. 667. φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐμβαλεῖν Oed. R. 611. τὸν ἐναγῇ φίλον 656 ch. μελίζονα φίλον Ant. 183. οὐτ' ἂν φίλον πότ' ἄνδρα δυσμενῇ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ 187. ἄνδρα δυσμενῇ coniungenda. λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην 539. τὸν φίλον τιμᾶσιν ἐξ ἴσου πατρὶ 640. — ὦ φίλη El. 423. 457. 904. 974. ὦ φίλα Oed. Col. 1716 m. Ricc. ὦδε φίλα, supra scripto σέ τ' ὦ φίλα, quod ceteri libri ministrant. φίλα 1722 m. — τοῖν μοι φίλων Oed. R. 1472. — φίλων γὰρ οἱ τοιοῦδε νικῶνται λόγοις Ai. 323. Sic Stobaeus Serm. CXIII. 8. et Flor. A. Ceteri et optimi codd. νικῶνται φίλοι, quod si pro vocativo habeatur; per se bonum est, sed omni vi caret illa compellatio. — ἐκποδῶν φίλοι inc. XCII. v. supra. — τῶν ἐμῶν φίλων Phil 507 ch. γνώμῃ τε φίλων 1453 an. τῶν ἀπωτέρω φίλων Oed. R. 137. εἰ κακός δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλησόμαι 522. ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα θηρᾶν 541. βλεῖ φίλων Oed. Col. 858. νοουθετούμενοι φίλων ἐπωδαῖς 1196. ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων 1584. οἱ προπέμψαντες φίλων 1663. μῦθος — φίλων Ant. 11. i. q. περὶ φίλων. τοῖς θέλουσι τῶν φίλων 761. φίλων ἀκλαυστος 840 m. οὐδείς φίλων 873. ὦδ' ἐρήμιος πρὸς φίλων 910. τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μήμην ἔχειν El.

LEX. SOPH. II.

M m m

338. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; 401. ὥς τε μηδένα γινῶται φίλων 746. τὰ τῶν φίλων κακά 793. παρουσίαν — φίλων 936. φίλων τις 1114. ἰδὲ στέγει φίλων ἐρῆμοι 1397. ξὺν οἷς χρῆζεις φίλων 1184. φίλων — λόγοις Ai. 323. v. supr. μόνοι ἐμῶν φίλων 342 m. ἄφρακτος φίλων 893 ch. τίς σε βαστάσει φίλων 903. τῶν φίλων νικώμενος 1332. — φίλων τε μέμψιν Oenom. I. 3 (419 D.). φίλων τοιούτων inc. LXXI. 2, 1 (741 D.). — ἀρκεῖν φίλοις El. 314. τοῖς φίλοις εἶναι κακὴν 387. οὐ γὰρ ἐν φίλοις ὁ μῦθος 628. φίλοις τε ξυνοῦσαν 642. Aegisthum dicit. φίλοις μέγα πένθος εἴρηται Ai. 608 ch. εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν 1330. φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ — ἄχος Oed. R. 1334. τοῖς φίλοις δ' ὄρθῳς φέλλη Ant. 99. — φίλους προδοῦσα σούς El. 360. αἰσχύνειν φίλους 508. φίλους ἀνῶν Ai. 259. τοιοῦνδε — κτᾶσθαι φίλους Ai. 1339. ἰδεῖν φίλους Phil. 661. ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγὰν 1130 ch. πρὸς δὲ τοὺς φίλους οἱ' ἀπαμείβει ῥήματα Oed. Col. 817. πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους 854. καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ — χάριν παρασχέιν 1493 ch. πρὸς τοὺς φίλους στείλοντα τῶν ἐχθρῶν κακά Ant. 10. τοὺς φίλους ποιούμεθα 190. ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν 434. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὐρίσκει φίλους Aload. XI. 1 (109 D.). — φίλοι Phil. 814. Oed. R. 1329 m. 1339 m. Oed. Col. 1674 m. El. 965. Ai. 308. 400 m. 790. 880. ὦ φίλοι Ai. 321. Oed. R. 1342 m. φίλαι Oed. Col. 1734 ch. Trach. 175. 297. 528. 550. 1033. El. 299. 461. ὦ φίλαι El. 1273 m. 1398. Trach. 575. Oed. Col. 1718 ch. Creus. III. 1 (324 D.). De re substantive perraro dicitur. τὸ φίλον σέβασθαι Oed. Col. 187 ch. εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα Trach. 372. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας Phil. 1163 ch. — II. *Superlativus*. Comparativus enim apud Sophoclem non legitur. Illius forma φίλιστας unum exemplum habet adiective quidem dictum, πρὸς τῶν φίλισταν ἐκγόνων Ai. 829., v. ἔκγονος. φίλιστας autem 1. adiective dicitur et maxime quidem de hominibus. ὦ φιλάτου παῖ πατρός Phil. 242. — ἀδελφῷ φιλάτω Ant. 81. — Ὀρέστα φιλάτε El. 798. ὦ φιλάτ' Αἴας Ai. 956. 975. φιλάτ' Αἴας 994. φιλατον τέκνον 1285. ὦ φιλάτον γυναικὸς Ἰοκάστης κᾶρα Oed. R. 950. ὦ φίλαι' Αἰγέως παῖ Oed. Col. 613. ὦ φιλάτη — Ἀντιγόνη 1417. ὦ φίλατ' Αἴμον Ant. 568. — ὅς — πατρός ἦν τὰ φίλατα Phil. 432. — σωμάτων ἐμοὶ φιλάτων El. 1224 m. φιλάτων τ' ὀπαόνων Oed. Col. 1105. — ὦ φίλτατοι γέροντες Oed. Col. 728. ὦ φιλάται γυναῖκες El. 1218. 1300. De rebus: φιλάτης μορφῆς El. 1147. συμφορᾶς — τῆς φιλάτης 1441. — φιλάταν ὁδόν El. 1265 m. φιλάτην ἔχων πρόσοψιν 1278. — ὦ φιλάτον φῶς El. 1215. 1346. φίλατον 1215. ὦ φιλάτον φᾶνγμα Phil. 234. ἀνέμων ὁ φιλάτος 237. ὦ φιλάτον μὲν ἡμαρ 526. — ὦ φιλάται μὲν χεῖρες El. 1349. ὦ φιλάτ' ἔρη Oed. Col. 1110. — 2. *Substantive* dictum de hominibus: φιλάτου

βροτων El. 891. ὃ φιλάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἔμοι 1115. Ἀθάνας, φιλάτης ἔμοι θεῶν Ai. 14. — σὺν τῷ φιλάτῳ βροτῶν πάντων El. 454. — φιλάτε ξένων Πυλάδῃ El. 15. ὦ φιλάτ' ἀνδρῶν προσπόλων 23. — φιλάτῃ El. 859. φιλάτε 1152. ὦ φιλάτ' ἀνδρῶν Trach. 231. ὦ φιλάτα Oed. Col. 466. 895. 1171. φιλάτε ξένων 1549. — σὺν τοῖς φιλάτοις Oed. R. 366. — τὰ φιλάτ' ἐγόνονι ἑμαῖν Oed. R. 1474. — De re dicti vocabuli rara exempla sunt. ὃ φιλάτ' εἰπὼν Phil. 1274. ἔχω τὰ φιλάτα Oed. Col. 1112., quanquam hic filiae significantur, non dicuntur tamen. μὴ ἔλῃ τὰ φιλάτα El. 1199. — De scriptura controversum videri praeterea unum exemplum possit. In libris omnibus legitur ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω, Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Ai. 706., quod aliter ab absurditatis reprehensione non potest vindicari, nisi in sequentibus Τεῦκρος πάρεστιν dictum putaveris pro Τεῦκρον παρῆναι. Sane verisimillima elegans est Musgravii correctio φίλον τὸ πρῶτον, recte observantis a laetis rebus nuntios solere incipere narrationes. — Denique de sermonis proprietate adnotandum, φίλους proximos consanguineos significare El. 360. 508. Oed. Col. 817., at coniugem El. 642. Πάτροκλος, ὃς σοι πατὴρ ἦν τὰ φιλάτα Phil. 432. carissimum significat; alias uxorem et liberos, v. Valck. ad Phoen. 437. 1467. Brunck. ad Oed. R. 366. Boeckh. ad Plat. Min. p. 123. Et sane liberi dicuntur ἔχω τὰ φιλάτα Oed. Col. 1112.; at mater σὺν τοῖς φιλάτοις ἀλοχισθ' ὁμιλοῦντα Oed. R. 366.

Φιλότης benevolentia. μὴ φιλότῃ ἀπόση Phil. 1107 ch. πατὴρ — φιλότῃ θυγῶν Ai. 1389 an. ὃ παντοῖας φιλότῃτος ἀμειβομένη χάριν El. 132 m.

Φιλοτήσιος amicus, benevolus. τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῇ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτῃ El. 1062 ch. discordia intercessit.

Φιλοφρόνως comiter. εἰς χεῖρα Τεῦκρου δεξιὰν φιλοφρόνως θείς Ai. 738.

Φίλτρον philtum. φίλτροις ἐάν πως τήνδ' ὑπερβυλόμεθα τὴν παιδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἑρακλεῖ Trach. 581. τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον 1132.

Φίλως amice. τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπὼν Oed. Col. 762. αὐτὴν ὥς ἰδεῖσθαι φίλως Trach. 625. προσηγορεῖν φίλως El. 1463. Ald. Iunt. l. et plerique codd. φίλος, in Aug. c. supra scripto ἤγουν φίλε; in Aug. b. Lips. a. ad ultimam syllabam supra scriptum ῶ: sed φίλως Laur. a. a prima manu, Flor. A. Θ., Livin. v. Triclinius, supra scriptum etiam in Flor. Γ', qui in tenore verborum φίλον monstrat.

Φινείδης Phineus φίλιος. δισσοῖσι Φινείδῃς Ant. 959 ch.

M m m 2

Φτεῦα γίγνο. τίς δ' ὁ φτεῦσας πατήρ; Trach. 310. ὁ φτεῦσας πα-
τήρ Ai. 1275. Solenni errore φτεῦσας, quod τ̄ corripit; multos libros
occupavit, etiam Florr. tres, Laur. a. b. ὅστις δ' ἀνωφέλῃτα φτεῖναι τέκνα
Ant. 641. Etiam hic codd. omnes φτεῖναι. Illum Aiacis versum Mo-
schopolus antestatur Dictt. Att. v. φτεῖναι.

Φλαῦρος malus, pravus. De conviciis κλύοντι φλαῦρα Ai. 1302.,
quod illustravit Lobeckius. De infamatis οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρα Oed.
Col. 1431. De perversis et ineptis φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου Ai. 1141.;
de facto eiusmodi γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὅς τέος πέσῃ Oed. Col.
396. — Inepta sunt, quae de φλαῦρος et φαῦλος distinguendis habet
Eranius p. 174.

Φλαυροῦργος malus artifex. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυροῦργον τι-
νὸς τεχνήματ' ἀνδρός Phil. 35. Tricl. et libri, ut videtur, plerique φαν-
λοῦργον, Cod. Par. ap. Herm. φαλουργοῦ, edd. vett. φανλούργου, Mo-
schop. Dictt. Att. v. φαῦλον, δέπας φανλούργοῦ τέχνης. Suidas v.
φλαυρότατον, φλαυροῦργοῦ τινος περὶ τεχνήματ' ἀνδρός, Cod. Leid.
παρατεχνήματ' ἀνδρός. Hinc a Brunckio inde iure receptum φλανοῦργον,
quod nunc firmant Flor. Γ. et Laurr. tres, in a. duplici, ut videtur
accentu.

Φλεγέθω splendo. ὦ λαμπρᾷ στεροπῇ φλεγέθων Trach. 99 ch. de
Sole.

Φλέγω. 1. Proprie et intransitive quidem fulgeo et luceo; de sole
ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος τῇ λευκοπόλῃ φέγγος ἡμέμψι φλέγειν Ai.
658.; de fulgure οὐράνια γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν Oed. Col. 1466 ch.;
de igne ἀμφὶ μὲν νεῶν ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἰδωλοῖς πυρὸς φλέγοντος
Ai. 1257, φλέγει δὲ μυκτῆρ Colch. VI. 2 (320 D.) de lυbus quidem
ignem spirantibus; de face ardente πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πένκῃ
Oed. R. 213 ch. — 2. Figurata et transitive quidem dictum significat
uro i. e. crucio. ὅς νῦν — φλέγει με περιβόητος ἀντιῶων Oed. R. 192 ch.
Hinc urī i. e. aegre ferre, maerere dicitur φλέγεσθαι. μηδὲ γ' ἄγαν
φλέγεσθον Oed. Col. 1692 ch. μὴ ἄκρως φλέγεσθε, τὸ ἐκ θεοῦ πεμφθὲν
δυσανασχέτως φέρονσαι schol. Cf. Abresch. ad Aesch. Sept. 519. Suppl.
675. Dissimilem sententiam Reisigius comparavit ἄταν οὐρανίαν φλέγων
Ai. 194 ch., quod est in immensum accendens, i. e. augens. Versum
Suidas affert v. φλέγων. Delendi vim, quasi concoremandi habere videtur
πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαρτυρεῖ τε καὶ φλέγει Ai. 701 ch. Branchius cum
Heathio, quod Porsonus probat Advers. p. 192., omisit τε καὶ φλέγει,
et desunt ea verba apud Stobaeum Ecl. I. 9, 24. Lobeckius φλέγει τε
dedit. Hermannō in strophico versu aliquid excidisse videtur. Reisigius
in malam emendationem incidit Comm. Cr. in Oed. Col. p. 364.: πάνθ'

ὁ φλέγων χρόνος μαραίνει et πάνθ' ὁ χρόνος φλέγων μαραίνει. — De Ant. 263. v. φεύγω.

Φλέψ verrea. μέλαινα εἴ ἄκρου τις παρέβδωγεν ποδὸς αἰμοφθαγῆς φλέψ Phil. 814.

Φλογίζω exuro, concremo. οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητῆς βροντᾷς αἰγᾷς μὴ εἶσι φλογίζων Phil. 1184 m. Passivum est, non medium φλογιζόμενον Ἄλιον αἰτῶ Trach. 95 ch. proprie enim incensum, i. e. lucentem significat.

Φλογιστός crematus. τοῦμὸν ὡς ἐξήκει δέμας φλογιστὸν ἤδη καὶ κατην-θρακωμένον El. 58. Affert Suidas v. φλογιστόν.

Φλοῖστος aestus maris. φλοῖσθον μετὰ κόπον Palam. I. 3. (380 D.) post laborem navigandi.

Φλόξ flamma. φλόξ αἵματινὰ καπὸ πιέτρως δρυὸς Trach. 763. μη-ρῶν φλόγα Ant. 1007. De sole dictum τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ὀψασά πως — ἐς μέσην φλόγα, ἀκτὴν ἐς ἡλιῶτιν Trach. 693. τὴν γοῦν πάντα βόσκουσιν φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἥλλου Oed. R. 1425. Tzetzes Exeg. Iliad. p. 98, 10. et Chiliad. XII. 492. p. 233. memoriter affert τὴν πάντα γοῦν βόσκουσιν ἡλλου φλόγα. — Tralatam dictionem de urente malo habet ἡνύσατ' ἱκτοπλίαν φλόγα πῆματος Oed. R. 166. Suid. v. ἡνύσατε.

Φοβερός pavidus. ἱκτέταμαι φοβεράν φρένα Oed. R. 153 ch. Affert Suidas v. φοβερά.

Φοβέω. 1. Activum est motum incutere. πόνος ὁ μὴ φοβῶν Phil. 852 ch. opera metu vacua, v. πόνος. ὃ μὴ ἔστι δρυῶνι τάχος οὐδ' ἔπος φοβεῖ Oed. R. 296. Affert Suidas v. ὃ μὴ ἔστι et v. τάχος. τοῦτο μὲν εἰσαεὶ φοβεῖ 1013. — 2. Passivum metuerе. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ —; Phil. 1234. καὶ μὲν φοβεῖται Oed. R. 227. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄν-θρωπος —; 977. φοβοῦμαι τὸ προσέρχον Ai. 225 ch. τίνα φοβεῖ; El. 1467. ἥ τοι πρὸς ἀνδρὸς ἥ τέκνων φοβουμένη Trach. 149. de illis sollicita. ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μή — 547. δίδαξον ἐξ ὅτου φοβεῖ 668. τῷ φοβου-μένῳ Acris. I. 2 (58 D.). φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς Androm. III. (130 D.). — τὸ δεινὸν δέφοβεῖτο Oed. R. 722. μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ μεφόβημαι Ai. 139 an. πεφόβημαι λιθόλευστον Ἀρη ξυνυλγῆν μετὰ τοῦδε τυπέως 247 ch. Paulo selectior verbi ad sententiam accommodandi ratio cernitur in εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο Trach. 1201. et εἰς τὰ μητρός μὴ φοβοῦ νυμφεῖματα Oed. R. 980.; adverbiascit utrumque.

Φόβη coma. ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ἐπῆλθε κρυτὸς φόβαν Oed. Col. 1464 ch. cf. Valok. ad Phoen. 1291. τεμουσα κρυτὸς βοστρήων ἄκρας φόβας El. 441. extremos oincinnos; in vetere enim lactu non totam cae-sariem, sed partem capillorum abscissos esse monuit Brunck. ad Eur. Or. 128. Affert versum Suidas v. φόβας. — ἰὺδα ἐμὴ. ὑπὸ κουραῖς ἀνέ-

μως διατετυλμένη φόβην (διατετυλμένης φόβης) Tyr. XV. 7 (587 D.). κλάουσα τὴν πάρος φόβην ib. 10. — Cum figura, velut Latinum coma, de frondibus arborum dictum est Ant. 415.: τυφῶς — πῖμπλοι πεδίῳ, πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος, quae verba Eustathius commemorat p. 1944, 49. — Accentum generis notavit Arcadius p. 104, 11.

Φόβημα *terriculamentum*. ἰγχείων φόβημα δατών Oed. Col. 704 ch. de olea, v. schol.

Φοβητός *formidolosus*. χῶρος — οἵκετι φοβητός ὑμῖν Phil. 1139 ch.

Φόβος *metus*. φόβῳ φυγῶν Oed. R. 118. ἄνευ φόβου 590. ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην 974. ἀλλὰ τῆς ζωσσης φόβος (ἰστέ) 988. τί δ' ἔσ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φόρον; 991. τοῦδε τοῦ φόβου σ' — ἐξελευσάμην; 1002. ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὁρμάτων εἰληφότηας φόβον νεωρῇ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου Oed. Col. 734. Affert Suidas v. νεωρῇ. ἐκ τίνος φόβου 891. ὥς πάντας θρόβιαι στήσαι φόβῳ δέλουσας ἐξαλφνης τρέχας 1621. Et Reisigius et Elmsteius male coniunxerunt φόβῳ δέλουσας: meliora docuerunt Hermannus l. o. et Wunderus Advers. in Soph. Philoct. p. 52. ὡς δεινοῦ τινοῦ φόβου φανέντος 1648., quod de causa formidinis, terriculamento intelligi malis. ὅστις — ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει Ant. 180. δς πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν 270. εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλήσοι φόβος 501. ἀνέπτυν φόβῳ 1292 m. ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ Trach. 24. ἀεὶ τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω 28. ἐκπηδᾶν φόβῳ ταρβοῦσαν 175. μηδὲν φόβου πρόβλημα, μηδ' αἰδοῦς ἔχων Ai. 1055. ἥ φόβος τις εἰργέειν; Phil. 565. ὡς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος 1215. cf. ὡς μ' ὑπέρχεται φόβος El. 1101. ἐὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον Phil. 1235. v. σός. ὅτι πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν El. 419. ἀπήλλαγμα φόβου πρὸς τῇδ' ἐκείνου τε 773. φόβον πρὸς τῆςδε coniunguntur. μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός inc. XLI. 1 (699 D.). — *Rarus pluralis*. Is *formidines* significat: ἦν φόβους λέγει Oed. R. 917. *metum*: καὶ μὴν φόβοισι γ' αὐτὸν ἐξελευσάμην Ai. 527. ἄρχειν ἐὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ ἄτρεστον εἶδοντα Oed. R. 585.

Φοῖβος *Phoebus deus*. Cum Apollinis nomine hoc eiusdem dei vocabulum Sophocli non copulatur, verum Aeschilo Psychost. 264. — *nom.* ἀγωνας ἡμᾶς Φοῖβος — ἀναξ Oed. R. 96. ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος; ἀξίως δὲ αὐτὸ πρὸ τοῦ θανόντος τῆνδ' ἔθισθ' ἐπιστροφῇ 133. Φοῖβος — σωτήρ θ' ἔκοιτο καὶ νόσου παυστήριος 149. Φοῖβος — πέμψασιν ἡμῖν ἀντίπεμψεν 305. Φοῖβος — ἄτιμον ἐξέπεμψεν 788. ταρβῶν γε μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής 1011. τυτὲ ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ; Oed. Col. 415. τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφαθ' ἅμοι Φοῖβος ἦνυσέν ποτε 455. εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς ᾗ Διὸς Φοῖβος σαφής 629. Suidas v. σαφής, q. v. Φοῖβος εἰ προὔπεμφέ σε 671. καὶ Ζεὺς — καὶ Φοῖβος Ai. 186 ch. χρῆ μοι τοιαῦθ'.

ο Φοῖβος El. 35. — voc. Φοῖβε προστατήριε El. 627. ἤϊε Φοῖβε 1096 ch. — gen. τὰ Πυθικά — Φοῖβον δώματα Oed. R. 71. τοῦ πέμψαντος Φοῖβου 279. Φοῖβον γ' ἀπ' αὐτοῦ 712. Φοῖβου τε αὐτοῦ Ζηρός, ὃς κείνου πατήρ Oed. Col. 797. τοξεντός ἐκ Φοῖβου δαμείς Phil. 335. Φοῖβου παλαιὸν κῆπον inc. XCIII. 3. s. Orith. 655 D. — dat. ἀνακί' ἀνυκτι ταῦθ' ὀρώντ' ἐπισταμαι μάλιστα Φοῖβῳ Τειφισίαν Oed. R. 285. Φοῖβῳ τε κάμοι Oed. Col. 86. — accus. Φοῖβον ἐκαβόλον Oed. R. 162 ch.

Φοινίκιος Phoenicius. Hesychius : Φοινικίοις γ' ἄμασι ν, Σοφ. Πωμίαν (VI. 12. 460 D.). ἐπεὶ δακεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομμένας.

Φοῖνιξ (ἵκος) n. pr. φορῶνδοι διώκοντές σε — Φοῖνιξ θ' ὁ πρέσβυς οἷ τε Θησέως κόροι Phil. 558. ἥ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χοί ξυνναυβάται οὕτω καθ' ὁρμὴν δρωσιν Ἀτρεΐδων χάριν; 561. — Nomen gentis est. Φοῖνιξ ἀνὴρ, Σιδώνιος κάπηλος inc. LXXXII. 2, 1 (756 D.). De vero accentu quae Schaeferus monuit ad Philoct. 562 (= 558.), nemo dum audire dignatus est. V. quae in v. κῆρυξ exposuimus, et illustrissimum de φοῖνιξ, κῆρυξ, τίτις praeceptum considera Choerobosci ad Theodosium p. 1429. Bekk. Veram tonosin Phil. 558. duo codd. omnium optimi Laur. a. Flor. Γ. servarunt.

Φοίνιος cruentus. Proprie dicta haec sunt. φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκίον αἶμα Phil. 772. φοινίωσι χερσίν Oed. R. 466 ch. φοίνιας — γλῆνας γένει' ἱεγγον 1276. φοίνιου σιαλάγματος Ant. 1224. φοίνιου δὲ χεῖρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος El. 1412. χεῖρα φοίνιαν Ai. 759. φοίνιας πληγῆς 901. ex vulnere. φοίνιον μάσθλητα Andromed. VII. 4. Proxime hinc distant haec. φοίνιος Ἄρης El. 96 an. Respicit hoc Suidas v. φοίνιος. φοίνιας ἐχθρὰς ἐχίδνης ἰός Trach. 767. κατ' αὐτὸν νιν φοίνια θεῶν τῶν νεφετέρων ἀμυῖ κόνης Ant. 597 ch. Aldus habet φοίνια. Paulo remotiora illa sunt, quae funestum statum significant φοίνιου σάλου Oed. R. 24. de pestilentia dictum, cuius calamitas cum cruenta strage comparatur. Ἰδεσθὲ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοίνιας ὑπὸ ζάλης ἀμφώφορον κυκλεῖται Ai. 345 m. funesta calamitate se quasi cruento fluctuum aestu circumdari Ajax dicit; ad sanguinem armentorum circumfusus, ut Hermannus, non reffero. — De Trach. 836. v. ὑποφόινιος.

Φοίνισσα cruento. μάσχι φοινιχθεῖς Ai. 110. Intransitive rubesco. φοινιξαντα γογγύλον μόρον (ὄψει) inc. XL. 2 (698 D.).

Φοιτιάς incessens, grassans. κάνασσήσεις φοιτῦδα δεινὴν νόσον Trach. 976 an.

Φοιτάω vagor, grassor. φοιτῶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν Oed. R. 476 ch. φοιτῶ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἔκλυτων πορεῖν 1255. καίεται explicat Erf.; melius ruit interpretaberis. φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσων νόσοις Ai. 59. Haec

duo de *insanientibus*, illud de calamitoso, hoc de furente, non tamen ut eo vocabulo indicium insaniae fiat. Cf. Stanl. ad Aesch. Prom. 600. Sed de *Amore maria terrasque pervagante* potentiamque exserente φοιτῆς δ' ὑπερπόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς Ant. 781 ch. De morbo incessente ἦδε μοι ὀξεία φοιτῆ καὶ ταχεῖ ἀπέρχεται Phil. 797. Verum accedere a sese *ingerere* significat, fortasse ut adsignificetur adspectus foeditas Trach. 11.: φοιτῶν ἐναργῆς ταῦρος, de Acheloo Deianirae proco.

Φονάω *caedem cupio*. φονᾶ, φονᾶ νόος ᾤδη Phil. 1193 m. θανατιᾶ, θανάτου ἐπιθυμεῖ schol. Melius Galenus in gl. Hippocr. φονᾶ, φονεύειν ἐπιθυμεῖ, et Hesychius φονᾶν, τὸ ἐπὶ φόνον μαίνεσθαι. Semel ipse enim occidere cupiebat. Recte Hermannus φορώσαιον ἀμφιχαρῶν κύκλῳ λόγχαις secundum schol. restituit Antig. 117 ch. Libri φορῶσαιον.

Φονεύς *intersector*. φορέα σε φημι τάνδρος — κυρεῖν Oed. R. 362. φαίνεται — πατὴρ ὁμόσπορος τε καὶ φονεύς 460. φονεύς ὦν τοῦδε τάνδρος 534. οὐ γὰρ δὴ φονεύς ἀλώσομαι 576. φορέα με φησὶ Λαίου καθέσθαι 703. φορέα γενέσθαι πατὴρ 721. ὥς — φονεύς δ' ἐσολμῆν τοῦ φιτεύσαντος πατὴρ 793. πατὴρ τε χρεῖζων μὴ φονεύς εἶναι 1001. οὐκ οὐν πατὴρ γ' ἂν φονεύς ἦλθον 1357 m. φορέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν Trach. 1197. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατὴρ ξύνειμι El. 255. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατὴρ ξύνει 350. δουλεύειν — φονεῦσι πατὴρ 806. ὁ θούνεϊ εἰμι τοῖς φονεῦσι σύντροφος 1181. — Cum figura dicendi *gladius*, in quem Ajax incubuerat, eius φονεύς dicitur: τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος — ἐφ' οὐ φονέως ἄρ' ἐξέπνευας Ai. 1005. V. Musgr. ad Eur. Ion. 1252. — Tralate item Polynices ab Oedipo, quem crudeliter laesisset, eo nomine appellatur. σοῦ φονέως μεμνημένος Oed. Col. 1363.

Φονεύω *occido*. τὸν μὲν — ξένοι ποτὲ λησταὶ φονεύουσι Oed. R. 716. ἔξω μὲ πού καλύνει ἢ φονεύσατε 1411. καὶ γὰρ ἀλούς ἐφόνευσαν καὶ ὤλεσαν Oed. Col. 553 m. καὶ τίς φονεῖ; τίς δ' ὁ κείμενος; Ant. 1159. πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν με χειρὶ φονεύει Ai. 403 m. ὅτῳ τρόπῳ δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα El. 34.

Φονή *occisio*. τὸν — αὐτάδελφον ἐν φοναῖς πεπτῶτ' ἄθακτον Ant. 692. πότῳ δὲ ἀπέλυσαι ἐν φοναῖς τρόπῳ; 1298. — De *avibus* dictum cum infausto omine sese rostro et ungue incessentibus σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φονοῖς ἔγνωι Ant. 990. Schol. ταῖς αἱμακτικαῖς, ut φοναῖς adiectivum esse crediderit retuleritque ad χηλαῖσιν. σπῶντας ἐν χηλαῖσιν φοναῖς est ἐπὶ φόνῳ, φονεύοντας ἀλλήλους.

Φόνιος *necans*. φόνιος Ἀΐδας Oed. Col. 1686 m. *crucentus*. φονῆ πελέκει El. 99 an. Tralate Κερταύρου φονῆ νεφέλα χρεὶ δολοποῦς ἀνάγκη (σφε) Trach. 828 ch. τῷ αἵματι schol.; hinc iure dativum reposuit Brunkius, cum legeretur φονῆ νεφέλα. Cod. Par. φονῆαν νεφέλαν, edd.

vett. et codd. Flor. Harl. φοῖνα νεφέλα, sed veram scripturam Laur. a. retinuit. Falso autem schol. explicat, non rectius alii recentiores interpretes; v. νεφέλη. Bene Erf. de morte, cogitandum enim illud Homeri θανάτω μέλαν νέφος. — De Trach. 836. v. ὑποφόνιας, de Ant. 117. v. φονάω.

Φόνος. 1. caedes, qua significatione uterque vocabuli numerus pariter dicitur. ἰούς — προπέμποντας φόνον Phil. 105. φόνον φόρου δὲ ῥύσιον τίσω 947. v. ῥύσιον. φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας Oed. R. 100. τῷδε συμπέπτεται φόνῳ 113. quia memorasti caedem, τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόρου 266. φόνον τὸν Λατίον 450. τὸν γε Λαίου φόνον 852. ἀπὸ τοῦ φόνου ἔρρύτο 1351 m. ἔθου φόνον — πατρός; Oed. Col. 547 ch. εἴην πως διακαλύσωμεν ἰόντα φόνον τοῖσιν ὁμαλμοῖς 1768 an. πατρὶ μνηστῆς φόνου Ant. 1162. Laur. a. φόνῳ, οὗ supra scripto, nec deterius illud. χεῖρα μαιμῶσαν φόρου Ai. 50. γ. μαιμάω. ἔχειρε πολύκερον φόνον 55, ἐν δ' ἐρεπλοῖς — ἔξετ' ἀρνείου φόνου 302. Memorat Eust. p. 1383, 8. νεοσφαγῇ — προσλείσσαν φόνον 542. στρατῷ σύμπαντι βουλευσας φόνον 1034. πατρὶ τιμωρὸν φόνου El. 14. τίσασθε πατρός φόνον ἡμετέρου 116 an. λυτήρ' αὐτῇ τοῦδε τοῦ φόρου φέρειν; 439. φόρου πότ' αὐτὸν πράκτορ' ἔξεσθαι πατρός 941. τὸν αὐτόχειρα πατρώου φόνου 943. ὦ — προὔστην φόνου 968. v. προὔστημι. κἀνασώσασθαι φόνου 1122. ἐν πατρός φόνῳ 1344. — πατρός ἐκ φόνων El. 11. φόνους πατρώους 769. Oed. Col. 994. δ — τοῦ δαυσσέροντος παρὰ Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνελόμην Trach. 555. His dissimile φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι Oed. Col. 1235., et versum huic ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διήκας στόματος Oed. Col. 966. In illo grammatica ratio pluralem numerum postulat, in hoc Graeci ut Latini sermonis consuetudo. — 2. nex capitis dammati significatur. φόνον προκείσθαι δημόλειστον ἐν πόλει Ant. 36. — 3. cruor caede fusus. οὐδ' ἄνεσσαν φόνου μυδῶσας σταγόνας (αἱ γλῆκαι) Oed. R. 1278. Verum ambigo utrum sic an de caede intelligam δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χαλῆσθαι φόνῳ Ai. 43. — De Ai. 61. v. πόνος et λωφάω.

Φορά latio. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται Trach. 1202. non detrectabo te efferre. πιστοὶ με κωχεύουσιν ἐν φορῇ δέμας Camio. V. (303 D.). Apud Hesychium v. κωχεύουσιν cum scribatur ἔμφορα-δέμας, paulo emendatius in Etym. Ms. ap. Ruhn. in Auctario ἐν φοραὶ δέμας, Ruhnkenius ἀμφορεὶ δέμας infeliciter, longe certissime Dindorfius correxit, quod posuimus.

Φοράδην raptim. πᾶ μοι φθογγὰ φοράδην; Oed. R. 1310 an. v. Herm.

Φορβάς nutrienda. φορβάδος ἐκ τε γᾶς ἔλκν Phil. 693 ch. Commemorat Eust. p. 559, 13. 775, 6. 862, 64. 978, 4. 1088, 35. ἐξ Ὠλένου

γῆς φορβάδος κομίζομαι Hippon. II. (285 D.). — *Mulierem corpore quac-
stam facientem φορβάδα dixisse fertur Sophocles Phoen. II. (645.):*
Eustathius enim p. 1088, 36. φορβάς γυνή παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φοίνικι
ἢ πολλοῖς προσομιλοῦσαι τροφῆς χάριν.

Φορβειά *capistrum*. φουᾶ γὰρ οὐ μικροῖσιν αὐλλίσκοις ἔτι, ἀλλ' ἀγροῖαις
φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ inc. LXXX. 2 (753 D.). Cicero ad Att. II. 16.,
cui versum debetur notitia, figurata dictione illis usus est de *homine*
modum excedente, eademque ratione utitur parte quadam sententiae Lon-
ginus π. ἰψ. c. III. 2. de inflato ac tumido dicendi genere Clitarchi lo-
quens; quomodo Sophocles posuerit, non satis constat. De φορβειᾷ
consule Intpp. Hesychii in v. (t. II. p. 1519.) et Wyttēb. ad Plut. de
Disco. Adul. et Am. p. 56, e. — Accentus perieictici est et notatur ab
Arcadio p. 98, 23.

Φορβή *alimentum, cibus*. ἡ πὲρ φορβῆς νόστον ἐξηλέλυθεν Phil. 43.
φορβῆς χρεῖε 162 an. Suid. v. ὄγμος. — φορβάν ἱερᾶς γᾶς σπόρον 700 ch.
εἰ ποτε — ἀνίσσει γαστρὶ φορβάν 704 ch. οὐ φορβάν ἔτι προσφέρειν
1095 m. φορβῆς τοσοῦτον, ὥς ἄγος, μόνον προθείς Ant. 771. ὄρτισι
φορβῇ παραλλοῖς γενήσεται Ai. 1044. τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν Po-
lyid. V (465 D.). v. γλαμυρός;

Φορῶν *fero, porto*; de usitatis inprimis et quotidianis dici solitum;
de testibus ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταῦτά El. 261. στολάς ταύτας φο-
ρεῖν Oed. Col. 1359. de scipione gestari regibus solito σκηπτρον οὐφόρει
ποτὲ αὐτός El. 412. de victu mendico circumferri solito ἀδελφὰ τούτοι-
σιν φορεῖ τὰ τῆς ταλαίνης νηθύος θυροπήγρια Oed. Col. 1264. de facie γέ-
νειον — διηλιφὲς φοροῦντα Synd. III. 2 (148 D.). Hinc transfertur ad
nomen gerendum. σαφῶς Σιδηρῶ καὶ φοροῦσα τοῦνομα Tyr. I. (573 D.)
ad mores usitatos alicui μὴ γυν' ἐν ἡθος μοῦνον ἐν αὐτῇ φόρει Ant. 701.
Sed mere intensivum est diciturque de magna rerum apportandarum
mole φαρεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχεῖτω βαδὺν κρατῆρα Synd. IV. 1. (149 D.)
agitur enim de *explenda* alicuius voracitate. Deinde plane idem quod
φέρειν significat πᾶ δὲ φορεῖ νιν Trach. 961 ch. de Hercule aegro in do-
mum inferendo; φέρει metro non minus conveniens, si legeretur, nemo
reprehenderet. Et propter hanc ampliavorum et simplicium frequentem
confusionem fortasse scribendum erit φέρειν Oed. Col. 1359., cum φο-
ρεῖν non sit nisi in libris exigua fide Laur. b. Ricc., quibus unus paulo
maior testis accedit Par. a. (membr. Br.) v. Virum Summum parerg. ad
Phryn. p. 585. — Passivum est ferri cum vi quadam et impetu. φο-
ρούμενος πρὸς οὐδας El. 742.; paulo aliter dictum κόνις δ' ἄνω φορεῖτο
El. 705.

Φόρημα ομια. δυσχέρεια πολλή ταύδε ποῦ φορήματος Phil. 472. Affert cum tribus aliis versibus Suidas v. φορά. Cod. Harl. φορήματος.

Φόρκος n. pr. Σιωήνας εισαφικόμην Φόρκου κόρας inc. LXX. 4, 2 (407 D.). v. θροίω. De hac forma v. V. S. in Aglaoph. t. II. p. 863. Muetzell. de Km. Theog. Hes. p. 228.

Φορμικτός cum cithara pulsus coniunctus. καὶ πεζὰ καὶ φορμικτὰ Ai. Locr. V (15 D.). v. πεζός.

Φόρτος ομια. κέρην — παρεισδέδωμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος Trach. 534. v. Herm. — Tonum notavit Arc. p. 79, 12.

Φραγμός obturatio. εἰ τῆς ἀκουούσης ἐτ' ἦν πηγῆς δι' ὧτων φραγμός Oed. R. 1387.

Φράζω et φράζομαι. I. Activum praeicipue est dicere. Formas, cum praeter praesens imperfectum futurum et aoristum nullae legantur nec quidquam sit cur in eis haereas, una cum significatione tradenda distinguam. ὥς — ἐγὼ δὲ φράζω Phil. 25. εἰ τι χρῆσεις, φράζει φράζει δυνάμει λόγῳ 49. φράζει μοι 137 ch. φράζει Oed. R. 9. τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζει 548. φράζει δὴ τί φής 655. τὸν δὲ Λαῖον, φύσιν τίν' εἶχε, φράζει 741. φράζ' ὅτου χρῆζων ἀφίξει 932. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράζει Ant. 1086. σαφῶς μοι φράζει πᾶν ὅσον νοεῖς Trach. 348. ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράζω 533 ch. φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν — ἀμφιδύσεται 601. τῷ παιδί φράζω τῆς τεχνωμένης ταύδε 924. καὶ μοι τις ὁπτήρ — φράζει τι κἀδήλωσεν Ai. 31. ὑμῖς δ' ἂ φράζω δρᾶτε 676. — τοιαῦτ' ἐφραζε — ἐκτελευτᾶσθαι Trach. 168. — πάντα γὰρ φράσεις μάτην Phil. 1264. ὥς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω 1320. τὰ Λιός τε φράσων βουλευμένα σοι 1401 an. οὐ φράσεις; Oed. R. 330. πρὸς σοὺ γάρ, οὐδ' ἐμοὺ φράσω 1434. ἔστ' ἔποικος, ὃς φράσει Oed. Col. 507. ἐγὼ φράσω 552. φράσω δὲ καὶ τοῖσδε 787. φράσω δ' ὅμως Ant. 234. οἱ φράσουσ' ἐμοί Trach. 456. πᾶν σοι φράσω τάληθές 474. φράσουσα χερσὶν ἄτεχνάσμεν 531. ὑμῖν φράσω 551. φράσω σισωσμένα 623. τῆς μητρὸς ηὐα — φράσων ἐν οἷς νῦν ἱστῆν 1112. τάχ' ὥς Ἰοικας, ὥς νοσεῖς φράσειν 1231. Sic Hermannus elegantiarum commixtione; sed cum librorum scriptura φράσεις sensu probabilis, a sono minus suavi argumentum nullum censendum sit, illa servanda videtur. ἐν σοι φράσω Ai. 1119. ἢ γ' ἔγωφράσω El. 555. τῇδε γὰρ καγὼ φράσω 633. τὸ πᾶν φράσω 670. — φράσης μοι μή πέρα Phil. 332. τὸ σὲν φράσον αὐθις πύλιν μοι πρᾶγμα 341. ποῦ νυνὼν εἴης φράσαι 540. πρὶν φράσαιμὶ σοι 547. τόνδε μοι πρῶτον φράσον, τίς ἱστῆν 569. οὐκ ἂν φράσαις, ἦντινα — κέλευθον ἔρπεις 1206. οὐδὲν εἰχ' εἰδὼς φράσαι Oed. R. 119. μή παρῆς τὸ μή οὐ φράσαι 283. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι 343. αὐθις φράσον 361. ὦ πρὸς θεῶν — φράσον 1037. ἦν φράσω 1159. Trach. 669. σκοπὸς προσήκεις τῶν

ᾠδηλοῦμεν φράσαι Oed. Col. 35. ὃν σε προστρέπω φράσαι 59. δεῖτε βρα-
 χέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι 576. οὐδ' ἂ μὴ κτεῖς φράσας 1276. μᾶτην γὰρ
 οἷδεν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι 1453 senar. chor. οὐθ' ὁ μῦθος ἐν
 βράχει φράσαι πάρεστιν 1579. οὐδ' ἂν εἰς βροτῶν φράσειε 1653. φράσαι
 θέλω σοι πρῶτα τὰμαντοῦ Ant. 238, ὄρσεις με τὰκίνητα διὰ φρενῶν
 φράσαι 1647. τὰ διὰ φρενῶν ἀκίνητα iungantur oportet. οὐ κατοῦδα, πλὴν
 ἐπὶ μικρὸν φράσαι El. 406. χῶ φράσας ἀζήμιος 1091. ἐγὼ φράσαιμι ἂν
 1194. ἔφρασας ὑπερτέραν τὰς πάρος ἔτι χάριτος 1257 m. πρὸς θεῶν φρά-
 στον 1338. μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι (οἶμαι) 1439. καὶ με χηὴ
 φράσαι τόσον Trach. 53. φράσον τότδε — τίς ποτ' ἐστιν ὁ ξένος 429.
 ἀλλ' ἐκείνῳ μοι φράσον Ai. 94. ὡς φράσω τάδε 720. οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶσαν
 φράσαι 1244. — Aliquanto minus vulgaria significantur hisce, *aperire*:
 ἂ μοι πρόσθεν οὐκ ἔγλη ποτὶ — φράσαι Trach. 158. τοῖτον δὲ φράζε-
 μή ποτ' ἀνθρώπων τινί Oed. Col. 1518. *nuntiare*: τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς
 ἔσω φράσειεν ἂν ἡμῶν — παρναῖαν; El. 1092. *suadere*: ὁδός ἦν ὁ φρά-
 σας El. 190 ch. Alfert Suidas v. φράσας. — ὅταν παρναῖα φράζῃ 1243.
 σοὶ δ' ἐγὼ φράζω Trach. 468. *Interpreteris etiam κελύω. significare*
 (*meinen nos dicimus*): ἡ τότδε φράζεις; Oed. R. 1120. Denique cum
 λέγειν ita componitur, hoc ut *memorare*, φράζειν ut *accusativus ex-*
ponere significet. φράσον δ' ἄπερ γ' ἔλεξας Phil. 555. — 2. *Medium est*
cogitare, reputare apud se. Nota monet Ammonius p. 144. ἀφ' οἷδεν ἀν-
 θρώπων τις; ἔρα φράζεται; Ant. 1035. ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου τὸν
 ἄνθρωπον Ai. 1020. φράζου μή πόρῳ φωνεῖν El. 206 ch. πρὸς ταῦτα φράζου
 El. 373. *cavere adsignificatur*.

Φράσω *munio*. ἀσπίδιτην ὄντα καὶ πεφραγμένον, ὡς ἀσπιδουῆχος ἢ
 Σκύθης, τοξέυμασιν Naupl. II. 1 (376 D.).

Φρενόθεν *ex animo*. οὐποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά — ἔβας
 τόσσον Ai. 182 ch. — De sana mente schol. Pal. interpretatur, ἡγρουν
 οἰκροῦν, ἀπὸ οἰκείας γνώσεως. — Tenoris legem posuit Apoll. de adv.
 p. 605, 1.

Φρενομόρως *dementer*. μᾶτηρ γιν' ὅταν νοσοῦντα φρενομόρως ἀκούσῃ
 Ai. 615 m. *insanientem*. φρενομόρως Ald. Lips. a. b. Laur. a. a corre-
 ptore et alii quidam libri. Illustrat formulam Lobeckius.

Φρενῶ *moneo, doceo*. εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμασι
 θούλαις Trach. 52. κλάων φρενώσεις, ὦν φρενῶν αὐτὸς κενός Ant. 750.
 Aug. b. ὦν αὐτὸς φρενῶν κενός. Illustravit vocabulum Abresch. ad Aesch.
 Choeph. 114.

Φρήν. 1. *Propria praecordiorum significatione semel pluralis legitur*.
 ὀρῶμεν αὐτήν — πλευρῶν ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην Trach. 927. —
 2. *Tralate primum mentem et animum, i. e. cogitandi et sentiendi mo-*

dum et rationem significat; nec hac nec aliis significationibus quidquam singularis a plurali numero differt. δὲ λέρας φρενός Phil. 1099. οἱ γὰρ ποτ' εὖρουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα 1265. ἐκτέταμαι φοβεράν φρένα Oed. R. 153 ch. τῷ ἀπ' ἐμῆς φρενός τί ποτ' ὀφλήσει κακίαν 511 ch. ἐξ ὁμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενός κατηγορεῖτο τοῦ πλάγημα τοῦτό μοι; 528. ψυχῆς πλάγημα κἀνακλήσεις φρενῶν 727. εἰ αὖ τῇμῃ συμπαρτοστήσει φρενί Oed. Col. 1342. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; 1485. τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενί χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε 1636. ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενός; νοσεῖ πόλις Ant. 1002. ὄρσεις με τὰ κίνητα διὰ φρενῶν φράσαι 1047. ὥς μὴ ἔμπολῃσιν ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα 1050. ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει φρενός αἶ' μοι μόναί παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι El. 79). ποθομένης γὰρ φρενί πυρθάνομαι Trach. 103 ch. ὦ τύραννε τῆς ἐμῆς φρενός 217 ch. ἀτηρᾷ φρενί 263. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροίμ' ἂν — πανδίκῃ φρενί; 293. λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός 535. ἴσται φρενός σοι τοῦτο κηλήτῃσιν τῆς Ἡρακλείας 572. ἔλεω φρενί — κατείνετο 761. ἐπὶ μοι μελέω βάρος ἀπλήτον ἐμμέμονε φρήν 978 m. ξυναρπάξω φρενί Ai. 16. οὐδεὶς ἐρεῖ πόθ' ὥς ὑπέβλητον λόγον — ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός; 477. ἔχειν δ' ἂν οἶκτον — φρενί θέλοιμ' ἂν 521. τί ποτε δραστήεις φρενί 582. φρενός οἰοβώτας 607 ch. v. Herm. περισκελεῖς φρένες 636. εὐδούσῃ φρενί Tymp. I. 3 (563 D.). *securō animo*. τοὺς — σοφωτάτους φρενί Ai. Loer. IV. 1 (14 D.). Θῆς δ' ἐν φρενός δέλοισαι τοὺς ἐμοὺς λόγους Triptol. VIII (535 D.). — *Plur.* σιγᾶν κελεύω, μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν Phil. 863. *attentum esse*. γράφου φρενῶν ἴσω 1309. ποῖ φρενῶν ἔλθω; Oed. Col. 311. *quid cogitem?* τόδε — παραλλάσσει φρένας χρηστός Ant. 298. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὡτ' ἐγὼ 319. φρενῶν Ἐρινύς 599 ch. διτῷ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἅταν 619 ch. δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾶς 787 ch. ἵνα — γῇ τρέφειν — τὸν νοῦν δ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἣ νῦν φέρες 1077. ταραύσσομαι φρένας 1082. ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἀμαρτήματα 1247 m. ἐμέ γ' ἅ σιστόσσι ἄραρε φρένας El. 144 m. εἰ φρενῶν ἐτύγχανε — μὴ κακῶν 980. τοῦμόν φρενῶν ὄνειρον 1382 sen. chor. λῶους φρένας — ἀμείψασθαί ποθεν Trach. 733. φῶτε παντουργῶ φρένας Ai. 440. ἄνδρα γενναῖον φρένας Phaedr. II. 2 (605 D.). δυσάλητος φρένας inc. XXX. 2, 2 (689 D.). σῶν τε μαργότης φρενῶν LXII. 2 (727 D.). ἀνθρώπου φρενῶν LXXXII. 3, 1 (757 D.). — 3. *et rectam et sanam mentem, item rationem, i. e. facultatem recte sentiendi et cogitandi significat.* καὶ μὴ τὸδ' ὅμμα καὶ φρένες δῖαστροφοὶ γνώμης ἐπῆξαν τῆς ἐμῆς Ai. 442. γνώμη φρενῶν Oed. R. 524. εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας 1511. *si iam mente valeretis.* οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ Oed. Col. 809. *ad sanam mentem redibis.* κατορθοῦντος φρένα 1484. *mentis compotem, ut ἐπήβολον φρενῶν* Ant. 483. φρενῶν ἐπήβολον κυλῶν

σε Alc. I. 1 (95 D.). μή — τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡφονῆς γυναικὸς οὐνεκ' ἐκβάλῃς Ant. 644. θεοὶ φέουσιν ἀνθρώπους φρένας 679. ὦν φρενῶν αὐτὸς κερὸς 750. ποῦ πότ' εἰ φρενῶν; El. 382. *sammi' es?*, quod cave commisceas cum talibus, quale legimus Oed. Col. 311. φρενῶν τητώμενοι El. 1318. φρένας εἰ τινας ἔχεις Phil. 1115 m. — 4. *consilium* aut *voluntas* adsignificatur. τὸν ἀνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ χάριν παρασχεῖν Oed. Col. 1184. οὐκ οὐν πάρος γε οὔτ' ἀπεισιτάτων φρενός Ant. 980. — De sermonis proprietate praeterea unum advertendum. ὡς — στόμια δέχεται τὰμά, μηδὲ πρὸς βλαν — φύση φρένας El. 1455. *ne superbum pariat animum*, quod diversissimum est ab Oed. Col. 809.

Φρίκη horror. *τολὺν φρίκην παρτέχεις μοι* Oed. R. 1306 an. ὀρθόκρωος φρίκη inc. CV. 134 (922 D.). — Accentum enotavit Arcad. p. 106, 10., accuratius docet Herod. π. μον. λξ. p. 14, 8.

Φρίσσω horreo. Proprie dictum de *cristis galearum* φρίξας εὐλόφω σφηκώματι Colch. IV. 2 (314 D.). Transfertur ad horrorem territi ὥστε φρίξαι El. 1400 ch. Ante Hermannum φρίξαι vulgabatur. κλύουσ' ἔφριξα τάςδε συμφοράς Trach. 1033. ἔφριξ' ἔρωτι Ai. 678 ch. Memorat Eustathius p. 473, 10. et schol. II. δ. 282., paulo insolentius de subita laetitia dictum illustrat Musgr. ex Eur. Hel. 640 (632. Pflugk. q. v.). Cum quarto casu positum aliquando *exravescenti* vim habet. τὸ σὸν φρίσσω στόμια Ant. 984.

Φρονέω. Praeter praesens aoristus apud Sophoclem pauca exempla habet, φρονήσαν Ai. 364. Ant. 49. 1010. φρονήσαι Phil. 1087 ch. φρονήσας Oed. R. 649 ch. Ant. 1018. φρονήσαντα Alc. I. 1 (95 D.). — 1. Usitatissima significatio est cogitandi et sentiendi. ὃ μηδὲν ὄντως μηδ' ἐλευθέρον φρονῶν Phil. 994. κἀν τὰ λοιπὰ οὕτω φρονῆς 1243. παθὼν ἔγνωσ' ἂν οἶά περ φρονεῖς Oed. R. 403. οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς 550. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς ῥᾶ ἀσφαλεῖς 617. πιθοῦ θέλησας φρονήσας τε 649 ch. φρονοῦσ' ὅτι ἔργοις πεπονηθὼς ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι Oed. Col. 876. ἔσον φροῶν Ant. 370 ch. τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς 506. φρόνει νιν ὡς ἤεοντα Trach. 288. ἐπεὶ σε μαρθάνω θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ 473. τὸ δ' ὦδ' ὀρᾷν φρονοῦντα 1221. τοῖτό τις φροῶν ἔστω Ai. 413 m. μωρὰ μοι δοκεῖς φρονεῖν 591. ἄστις — μή κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ 748. οὐ κατ' ἀνθρώπον φροῶν 764. τίνα φρονοῦντι καίμια; El. 221 m. φρόνει τοιαῦτα 1045. τοῖς φρονοῦσι σάφρονα Acris. V. 1 (62 D.). ψυχὴ φρονοῦσα τοῦνδικον Alet. I. 1 (88 D.). καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἔσα Colch. I (311 D.). θνητὰ φρονεῖν Ter. V. 1 (515 D.). εἰς ὀρθὸν φροεῖν Triptol. IX. 7 (543 D.). καλῶς φρονεῖν explicatum Antiatticistae p. 92, 1. Eodem spectat illud Erotiani gl. Hippocr. p. 210. φρορεῖν λέγον οἱ

παλαιοὶ τὸ νοεῖν. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀλωάδαις καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ (VI. 3. 121 D.). Legitur Ἀχαιάδε, ex Ἀλειάδαις corruptum illud, quae ipsa vulgaris corruptela est Ἀλωαδῶν nominis; correxit Brunnkiius, idem etiam minus. verisimiliter Ἀχαιῶν συλλόγῳ coniectans. Male καταφρονεῖν hinc Sophocli tribuunt. Sic dicitur εὐ φρονεῖν El. 386. ὅταν εὐ φροῇς 1027. οἱ φρονούντες εὐ Αἰ. 1231. εἴην οἶκ ἄν εὐ φρονῶν 1309. οὐκ εὐ φρονεῖς Oed. R. 552. λέγοις ἄν εὐ φρονῶν 570. οὐ γὰρ φρονούντ' ὅ' εὐ βλέπω 626. εἶπον ἄν ὅ' οὐκ εὐ φρονεῖν Ant. 751. εὐ φρονεῖν σοφώτερος Polyx. III. 7 (470 D.). εὐ φρονήσαντα Alc. I. 1 (95 D.). Cf. Nitzsch. ad Odys. VII. 73. καλῶς. οὐκ ἄν γένοιτο νοὺς κακὸς καλῶς φρονῶν Oed. R. 600. οὐ καλῶς φρονεῖ Trach. 442. εἰ καλῶς φρονῶ inc. LVIII. 6 (718 D.). κακῶς. φρονεῖν κακῶς El. 337. 540. Item cognatae locutiones sunt μέγα φρονεῖν, μεῖζον, μικρὰ σ. μικρόν, μηδὲν φρονεῖν. νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὐ φρονῶ Αἰ. 1067. μέγ' ἔστιν φρονεῖν 1104. φρονεῖ γάρ, ὡς γυνή, μέγα Oed. R. 1078. οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγα Ant. 475. Affert eam sententiam Enst. p. 55, 27. φρονεῖτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα Ant. 765. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ μικρόν φρονεῖν Αἰ. 1099. φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν Oed. R. 462. Quomodo *superbiendi* notio a rebus magnis aut nimis cogitandis apta sit, patet. Affine est etiam εἰ τι δὴ πλέον φρονεῖς, quod amplius quid velle, nec rectius sapere cum Hermanno, nec ὠφελιμώτερον ἔμοῦ cum scholiasta explicuerim, sed Neoptolemum impatientiam et mutabilitatem Philoctetae pertaesum hoc dicere arbitror. εἰ τι δὴ περισσὸν ἐξαίφνης ἐνοεῖς, si iam noua et mira praeter ordinem sapis. — A generali cogitandi notione suspenduntur *reputandi* apud se et intelligendi. Illa his exemplis firmatur. Θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἥλέκτρα, φρόνει El. 1162. φρόνησον — πατήρ ὡς νῶν ἀπεχθὲς δυσκλεῆς τ' ἀπώλετο Ant. 49. ταῦτ' οὖν, τέχρον, φρόνησον 1010. Affinis est significatio cordi sibi esse *sinnendi*; est enim hoc recte *reputare*. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω El. 1037. — Altera *intelligendi* vis haec documenta habet. φρονῶ δὴ ἐνμφορὰς ἐν ἔσταμεν Trach. 1035. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν Αἰ. 922. εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως Oed. R. 302. ἂν οἶκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φροσθ'; Oed. Col. 795. φρονῶ 1738 m. v. Herm. Aliquando recte interpreteris *scire*. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοὶ λῶον φρονεῖ Oed. R. 1038. φρόνει βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης Ant. 970. σαφῶς φρόνει Phil. 799. In mente habere s. velle explicuerim ἃ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φιλῶ λέγειν μάτην Oed. R. 1520. — 2. Altera vis verbi praecipua ea est ut *animatum* esse significat. δηλώσαιμ' ἄν οἱ' αὐτοῖς φρονῶ El. 326. ὧδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε ταῦτα δρᾶν Trach. 490. εὐ additur. φρονοῦσά γ' εὐ Oed. R. 1066. τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλης φρονᾶν

εὐ ευμάρει' αὐταῖς ἀεί Oed. Col. 1631. εὐ σοι φρονήσις εὐ λέγω Ant. 1018. Paulo aliter dictum εὐ φροῶ τὰ σά Ai. 486. tibi bene cupio. Inepte εὐφρονεῖν, quod scilicet innectim scriptum *savere* significet; et εὐ φρονεῖν, quod et hoc et *prudētem esse*; distinguit Abresch. ad Aesch. Agam. 359. — 3. Tertium *prudētem s. peritum esse* item *sapere* significat. φρονεῖν ὡς δεινόν Oed. R. 316. μὴ — φρονῶν γ' ἀποστραφῆς 326. οὐκ ἂν παρελμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν Oed. Col. 1662. τοῖς δ' ἐγὼ ὁδοῦν φρονεῖν Ant. 553i ὅστις γὰρ ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ 703. διδασκόμεσθα δὴ φρονεῖν 723. πολλῶ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει 1327 an. μεγάλοι δὲ λόγοι — γήρῃ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν 1332 an. *Prudens moderatio* dicitur, ἡ σωφροσύνη. ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνῃ Trach. 312: v. Herm.; iniuria enim Schaeferus App. Cr. ad Demosth. I. p. 744. *elato animo esse* explicat, cui perpetuus fletus minime convenit. τῶν γὰρ ἐν καλῶ φρονεῖν El. 376. ὡς — τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν ἢ μῶραν λέγης 878. εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι φρονεῖν 1045. *aliquid sapere*, cf. εἴπερ κἀγὼ τι φροῶ Phil. 192 an. Additur εἰ. εἴπερ τι Κἄλχας εὐ φρονῶν μαρτυρεῖται Ai. 733. οἷ et μὴ φρονεῖν est *imprudētem s. insipientem esse*. ὅσῳ περ μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη Ant. 1038: ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιτος βλος, τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κἀγὼ ἀνώδυνον κακόν Ai. 550. 551. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτε Oed. R. 328, i. e. ἀγασταί, nisi hoc ad *inscientiam* factorum refertur, quae in illis inerat. Hinc est εἰ φρονῶν ἐπρασσον Oed. Col. 272. *si prudens fecissem*, i. e. volens et dedita opera. — 4. Postremum significat *mentis esse compotem*. φρονοῦντα γὰρ οὖν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ Ai. 82. ἀνὴρ φρονεῖν ἵοικεν 337., quae sic dicuntur, ut *insanine* contraria sint. Paulo alia sunt τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὃ σ' ἱστορῶ Trach. 403. *si integra mente ueris*. ἢ χρῆν σ' ἀργεῖν, εἰ φρονοῦς ἐτύγχανες El. 519. παρὸν φρονησαι Phil. 1087 ch. Ex hoc genere versus est ἡμῶς δὲ τοῖς βλέποντας ἄντα ξυνών Ai. 266., quemadmodum quidem ex scholiasta rescripsit Hermannus, id quod nunc pro discrepante scriptura in Laur. a. repertum. Verum libri omnes φρονοῦντας, defensum illud a Lobeckio, cui βλέποντας ab interprete aliquo profectum videretur.

Φρόνημα 1. *animus*. ἐμπέδοις φρονήμασιν Ant. 169. *non mutata fide*. παντος ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην 176. τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα 207. τὰ σκληρὰ ἄγαν φρονήματα πλείπειν μάλιστα 469. γνηστοῦ φρονήματος Iphig. II. 2 (289 D.). — 2. *consilium*. καὶ φρόγμῃ καὶ ἀρεμείῳ φρόνημα — ἐδιδάξατο Ant. 353. — 3. *superbia*, v. Wyttenb. ad Plut. de Educ. Puer. p. 1, C. ἀνδρὸς οὐδενὸς φρόνημα δέλοασα Ant. 455. Violenta enim Creontis edicta tanguntur.

Φρόνησις *animus*, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω Oed. R. 664 ch. Adsigni-

ficatur consilium capiendum: χούτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λῶμα τὴν ἱμῖν Phil. 1667.

Φρόνιμος *prudens*. ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα Oed. R. 692. Apud Suidam v. παραφρόνιμον legitur ἐπιφρόνημα, in cod. Leid. ἐπὶ φρόνημα. τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνούς El. 1048 ch. — *mentis compos*. καὶ νῦν φρόνιμον νέον ἄλγος ἔχει Ai. 252 an. calamitas Aiakis ad sanam mentem reducis sic longe exquisitius dicitur secundum codd. Lips. a. b. Flor. Θ. et Suidae editionem Mediol. v. φρόνιμον, quam scriptura φρόνιμος adscita, quae in plerisque codd., scholiis et Suidae Ms. apud Pors. Adv. p. 186. reperitur. Laur. a. φρόνιμος, supra tamen scripto v.

Φροοῦντως *prudenter*. λέγειν φροοῦντως Ant. 678.

Φροντίζω *curo*, μὴ φροντίσης Phil. 1390. — *reputo*. φροντίζεθ' ὡς τοῦτοις τε καὶ σοφωτέροις — πλείοσιν μαχοῦμενοι El. 1362.

Φροντίς 1. *cura*, *cogitatio*. ἔχε — φροντίδας νέας Phil. 211 ch. ὅρα — πῶς δέ μοι τάντεῦθεν φροντίδος 824 ch. De distinguenda sententia v. Herm. τάντεῦθεν φροντίδος sunt quae adhuc procuranda supersunt. τὸ δ' ἁλώσιμον ἐμῇ φροντίδι 851 ch. quod cogitatione assequi possum. πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνους Oed. R. 67. οὐκ ἐν φροντίδος ἔγχοις 170 ch. v. ἔγχοις. τὸ γὰρ τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυτύν 1390. τὸ τὰς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἰέντες Oed. Col. 131 ch. *religiosae silentium tenentes*. ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ 167 an. τοῦ τιφλοῦ τὴν ἐντροπὴν ἢ φροντίδ' ἔξιν 301. τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ El. 601. πόλις δέ μοι δέι' πρὸς γε τήδε φροντίδος —; 602. τάςδε φροντίδας μεθεῖς Ai. 479. φροντίδες κεναί Scyr. V. 3 (560 D.). κακὸβουλος φροντίς inc. LVIII. 7, 3 (718 D.). — 2. *sollicitudo*. ἔω τις — λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίζων μέρος Trach. 148. Hermannum φροντίζων ἐν νυκτὶ coniungentem non probo, sed sententiam eam sequor, quam Sophocles paulo aliis verbis in Tereī fr. VII. proposuit. πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίζων ἐπιστάσεις Ant. 225. quas sollicitudinum potius quam deliberandi moras cum Hermanno dixerim. — De accentu v. Lobeck. de mut. termin. nominum p. 7. cf. schol. Il. ῥ. 40. Iust. p. 907, 12. 1093, 64.

Φροῦδος *qui abiit*. Proprie de discedentibus aut iter facientibus dicitur. φροῦδοι δῶκοντές σε — Φοῦνός θ' ὁ πρέσβυς οἷ' τε Θησέως κύροι Phil. 557. φροῦδος ἐστὶν Ἀργείων στρατός Ant. 15. ἢ γυνὴ κάλιν φροῦδῃ 1230. ἐγγελῶσα φροῦδος El. 797. φροῦδος ἀρετῶς Ai. 722. Transfertur ad eos qui mortui haec loca reliquerunt. Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος Phil. 423. φροῦδος ἀκαρπασθείς El. 838 m. φροῦδος αἰνὸς εἰ Θαρῶν 1141. Deinde ad qualescunque res, quae tolluntur et evanescent. φροῦδα τάπειλῆματα Oed. Col. 666. φροῦδον γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος Ai. 257. Affect Eustathius p. 487, 2. 610, 8. Suidas v. φροῦδα. — τὰ πολλὰ

φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημνία Ai. Locr. IV. 6 (14 D.). τοὺς φροῦδος Scyr. V. 3 (500 D.). — Accentum observavit Arcad. p. 47, 26., et consequitur is ex tita illa originatione, quam tradit Etym. M. p. 801, 2. cf. Eust. p. 487, 2. 805, 45.

Φρουρά custodia. οὐδέ μ' ὄμματος φρουρά παρήλθε τόνδε μὴ λείσσειν σιόλον Trach. 225. Oculos suo observandi munere functos esse dicit.

Φρουρέω custodio. Proxime a propria dictione abest ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ Capt. IV. (35 D.) et οἷων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις Oed. Col. 1017., quod unum est passivi exemplum. Minus proprio sermone dicuntur haec. καὶ σε τῆςδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας. τίχοι Oed. R. 1419. φρουρήσουσ' ὅπως Ἀγισθοῦς ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολῶν ἔσω El. 1394. καὶ ὡς λαθροῦτον ὄμι' ἐπεισ-ασμένη φρουροῦν Trach. 911. τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμα Phil 151 ch. nutum observare. — Hinc rursum distat aliquantum οὐ — τὸ σὸν μελίσθω βάνει φρουρῆσαι χρεός El. 74. *curare, fungi.*

Φρούρημα quod custoditur. βουκόλων φρουρήματα Ai. 54.

Φρούγμα frenitus (equorum). ὡς ὑπερβάλοι χροάς τις αὐτῶν καὶ φρούγμαθ' ἐπικά El. 707. Illustrat Wytténb. ad Plut. de Educ. Puer. p. 1, C.

Φρύγιος Phrygius. πᾶς τοῦ Φρυγίου Τελεέτατος Ai. 209 an. τῶν Φρυγῶν ξέναν Τατιάου Ant. 818 m. Nioben.

Φρυκτωρία signum fuce accensa datum. στρατῶ φρυκτωρίαν ἰδεῖε Naup'. V. 6 (379 D.).

Φρύξ Phryx. Gentis nomen de homine tritum. παῖρός, εἴπερ τιος, σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν Ai. 483. αὐτὸν — ἐξέυρομεν ζητοῦντες ἐχθρῷ Φρυγῶν 1013. In cod. Mosq. b. legitur ἐχθρῷ Φρυγῶν ζητοῦντες. ἀρχαῖον ὅντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα 1271. ἄρξαι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ἔβριν Lac. II. 2 (337 D.). συνοπάζεται δὲ πλῆθος — Φρυγῶν Laoc. III. 6 (342 D.). — Rarum de rebus. πολλὸς δὲ Φρύξ τρίγωνος Mys. IV. 1 (361 D.).

Φυγὰς profugus. φυγὰς ἀπεινοῦτο El. 766. ἐκτὸς οἴκων, κατὰ γῆς ἄλλης φυγὰς — ἀπώλου 1125. utrumque de Oreste clam emissio dicitur; de fugato exercitu τὸν Λεύκαστιν Ἀργύθεν φῶτα βάντα — φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ Ant. 108 ch. Sed exsulem vel exartem licet interpretemur. εἰ τοὺς κτανόντας Λαῖον — γῆς φυγάδας ἐκπεψαίμεθα Oed. R. 309. τὸ κοῖλον Ἀργος βὰς φυγὰς Oed. Col. 379. καὶ ἐκκρήχθην φυγὰς 431. φυγὰς σφιν ἔσω πτωχὸς ἡλώμην ἐγὼ 445. γῆς ἐκ πτωχίας ἐξελέλαμαι φυγὰς 1294. φυγὰς κατελθὼν Ant. 200. φυγὰς πατρίας ἐξελέλασαι χθονός Synd. VIII. 2 (153 D.).

Φυγγάνω *fugio*. οὔτε με φυγγάνει *El. 130 m. non fugit me, figurate dictum. Retulit Suidas v. φυγγάνει.*

Φύγη 1. *fuga* proprie dicta. φυγῆ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλλῶν πελᾶτε *Phil. 1134 m. v. Hermann. ἀελλᾶδων ἔκπων σθεναρώτερον φυγῆ πόδα νομῶν Oed. R. 468 ch. ἐκ δ' ὀρμωμένου πατρὸς φυγαῖσιν ἤμπλακε Ant. 1219. — 2. exsiliium. ἱμοὶ ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆςδε γῆς Oed. R. 659. — 3. fuga figurate dicta. φυγὴν δέ του μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνροσίου βορρῶν Oed. Col. 281. neminem dum roeniam evasisse. ἰόσων δ' ἀμυχάνων φυγὰς συμπεφρασται *Ant. 360 ch. medicinam s. curationem.**

Φύλακτος *custodiendus, observandus*. μή σοι πρόνοι' ἢ τοῦ θεοῦ φυλακτέα *Oed. Col. 1182. Miris modis Bothius et Reis'gus editionum veterum scripturam codicum fide destitutam μαι defendunt, v. Herm.*

Φύλαξ *custos*. Proprie dictum ὅς ἦν νεῶς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοις φύλαξ *Phil. 539. φύλαξ δέ μου πιστὴ κατέστη Oed. Col. 356. φύλαξ ἐλέγχων φύλακα Ant. 260. Adde τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα Trach. 1090. Χρῆσις πελασθεὶς φύλακος, ὅς τὸν ἀκαλυφῇ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφει *Phil. 1311. τρέφουσι κρήνης φύλακα χωρίτην ὄφιν Herc. Taen. IV (219 D.). De Cerbero: εὐνᾶσθαι κυλῶσθαι τ' ἐξ ἄντρον ἀδάματον φύλακα παρ' Αἰδῆ Oed. Col. 1568 ch. — Transfertur in his. πάλαι φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίῃ *Ai. 36. τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοι λείπω 559. et de rege civitatis custode χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ Oed. R. 1418.***

Φύλαξις *custodia*. ὕπνου φυλάξις *Naupl. V. 8 (379 D.).*

Φυλάσσω. *Praeter praesens activi, cuius frequentissimus usus, futurum activi semel legitur φυλάξει Oed. Col. 673. aoristus ἐφύλαξα Ai. 531. φυλάξει *El. 1496. Herc. Taen. I. (217 D.); praesens passivi φυλάσσομαι inc. LXXXI. 2 (754 D.). φυλάσσεται Oed. R. 382. Ai. 535. futurum φυλάσσεται *Phil. 48.; medii praesens φυλάσσεται Oenom. I. 2 (419 D.). futurum φυλάξομαι *Phil. 453. El. 1000. aoristus φυλάξω μεσθα inc. C. 10 (779 D.). φυλάξει Oed. Col. 159 ch. — 1. Activi et passivi propria est custodiendi significatio. σωῖς' αὐτὰ καὶ φυλάσσει (τὰ τόξα) *Phil. 755. ὅς τὸν ἀκαλυφῇ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφει 1312. ὡς λέοντε συννόμῳ φυλάσσετον, οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδε 1422. φυλάσσει τὸν τυφλόν Oed. Col. 21. φυλάσσει πατέρα τόνδε 509. σέ νιν τάξω φυλάσσειν 645. ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα *Ai. 531. ἔξ' αὐτὸν καὶ φυλάσσει 1159. εἰ σταθμοῖσι ποῖσδε μὴ κύρουν ἐγὼ πύλαι φυλάσσων *El. 1324. πλείον φυλάσσων αὐτόσδε ἢ φυλάσσεμαι inc. LXXXI. 2. τοίγαρ ἰὼ δαί φυλάξει *Herc. Taen. I. καὶ μὴν πέλας γε προστόλοις φυλάσσεται *Ai. 535. φυλάσσεται στέβος *Phil. 48. Adsignificatur tutela et incolumitas**********

data. οὐδ' ὅτι τοῦμὸν φυλάξει σ' ὄρομα μὴ πάσχειν κακῶς Oed. Col. 673. *observare retinentem* φυλάξει δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν El. 1496. τὸ σὸν μόνον πιστὸν φυλάσσω Oed. Col. 632., quod de *promissis stando dictum* et priori dissimile est et altero *σκαισούναν φυλάσσω* Oed. Col. 1215 ch. i. e. *σκαῖος ὢν*, sed a *retinendi* notione omnia profecta sunt. Postremo simile est ὃ πλοῦτε καὶ τυραννὶ — ὅσος παρ' ἡμῖν ὁ φθόρος φυλάσσει Oed. R. 382. γ. Herin. *observare parentem* φυλάσσει πρῶτα μὲν τόμον Trach. 613. πέμπει με σοὶ φέροντα τάςδ' ἐπιστολάς Τεῦχος φυλάσσειν Ai. 709. *Praestituendi iubendive inest adsignificatio* Oed. Col. 816.; μηδὲ με φύλασσε ἐφορῶν ἐνθα χυρὴ ταλεῖν ἐμέ. — 2. Medium, de cuius vi egerunt Dawes. Misc. Cr. p. 78. coll. Dorvill. ad Char. 442. Heindorf. ad Plat. Gorg. t. II. p. 323., cum *apud se servare et custodire* significat, tum *cucere*. Illius significationis exemplum est τὰ μὲν λειγμέρα ἄφ' ἧς ἐγὼ σοὶ κατέλῃ φυλάξομαι El. 1000. Alterius haec. *δισσὰ γὰρ φυλάσσειται* Oenom. l. 2. εὐ φυλάττει Oed. Col. 159 ch. ταῦτ' οὖν φυλαξόμεσθα inc. C. 10. τό τ' Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρεΐδας εἰσορῶν φυλάξομαι Phil. 48.

Φυλλὰς foliorum proventus, frondes. τὰν ἄβατον θεοῦ φυλλάδα μυριόκαρπον Oed. Col. 682 ch. Affert Eust. p. 1547, 12. Hinc eo nomine *lucus arboribus densus* dicitur. βωμοὺς ὀρῆζει τεμενέαν τε φυλλάδα Trach. 751. Utitur his verbis Eustathius p. 149, 10. Sed *stratum foliorum* est *στεινὴ γὰρ φυλλὰς* Phil. 33., quae verba Eust. retulit p. 778, 54., eodemque pertinet, quod *χαμαὶ στρωτάς φυλλάδας* commemorat p. 434, 11.

Φύλλον folium. φύλλον εἶ τι τῷδονον κάτοιδ' ἐπου Phil. 44. φύλλον τί μοι πάρεστιν, ὃ μάλιστα ἀεὶ κοιμῶ τόδ' ἔλκος 645. Eadem sententia dictum est ἡπλοῖσι φύλλοις 691 ch. γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας Oed. Col. 706 ch. Tricliniani *θαλλόν* ab interpretis manu; *θαλλός* enim de olea atticis inprimis usitatum. ἐν φύλλοισιν αἰγέλου μαχρᾶς Aeg. VI. 1 (24 D.). Legebatur olim ἐν φύλλοισιν apud schol. Hom. Od. η. 106. — Accentum enotavit Arcad. p. 122, 15.

Φύλον gens. τὸ δ' ἄλλο φύλον ἐξεστημένον ἀγοραῖσι θακεῖ Oed. R. 19. ἐν φύλῳ ἀνθρώπων Ter. VIII. 1 (518 D.). — *Avium genus* eo nomine dicitur Ant. 342 ch.: *κουφονούων τε φύλον ὀρῶσαν ἀμφιβαλὼν ἄγει*. — De mensura primae syllabae observat Etym. M. p. 802, 16., unde simul de accentu constat ab Arcadio enotato p. 122, 16.

Φύλοπις rixa. τὰ δὲ πρὸς τέκνων, διπλῇ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ El. 1061 ch.

Φύξιμος qui effugit. καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδαίς Ant. 783 ch.

Φύσα *flatus*. φυσᾷ γὰρ οὐ μικροῖσιν αὐλάτοις ἐτι, ἀλλ' ἀγροῖαις φύσαισι φορβεύς ἄτερ inc. LXXX. 2 (753 D.). Male penacuitur apud Etym. M. p. 802, 54. et Hesychium v. φύσα.

Φυσῶν *efflo*. φυσῶντ' ἄνω πρὸς ἑῖρας Ai. 901. ἔτι γὰρ θερμαὶ σίριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος 1391 m. — *in flo de tibiis*: φυσᾷ γὰρ οὐ μικροῖσιν αὐλάτοις inc. LXXX. 2. (753 D.), quae locutio translata ad eum est, qui vehementiore aliquo animi impetu utitur. V. Intpp. Longini p. 10. Weisk. — Aut de *anhelando* aut *sufflando* explicandum τὸ δυσχερότερον αἷμα φυσῶν Ἀρης El. 1377 ch. Reiskius Ἀρη coniectans explicat *sanguis Martem spirans*. — Passivum propria *adflandi* significatione dicitur. γγαῖας ἀπάρθης πάππος ὡς φυσώμερος inc. CV. 139 (748 D.).

Φυοῖά *efflo*. φυσῶν ὀξείαν ἐκβάλλει πνοήν — φοιτῶν σταλάγματος. Schol. τουτέστιν αἷμα ἐξέπνευσε.

Φύσις . I. *natura* i. e. *indoles ingenuita*, cum animi tum corporis et non rerum qualiumcunque minus quam hominis. ἔξοδα καὶ φύσει σε μὴ περυκότα τοιαῦτα φερεῖν Phil. 79. De hac pleonasmī specie Erfurdius adnotat Wopkensium egisse Lectt. Tull. p. 287., Batonem ipse addens apud Athenaeum p. 163, c. εὐγενής γὰρ ἡ φύσις καὶ εὐγενῶν — ἡ σή 862. τὴν αὐτοῦ φύσιν ὅταν λιπὼν τις δρῇ τὰ μὴ προσεκότα 890. α *sua natura desciens*. καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν οὐ γ' ὀργάνειας Oed. R. 335. τὸν δὲ Λάϊον φύσιν τίς εἶχε φράζε 740. *qua forma fuerit*, de qua significatione exposuerunt Valck. ad Herod. VIII. 38. et Dissen. Expl. ad Pinl. p. 404. Quanquam Valck. diversa miscet. οὐδὲ νιν θνατὰ φύσις ἀνέρων ἔτιτεν 869 ch. cum metonymia dictum. ὦ πάντ' ἐκαίω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεκασθέντε Oed. Col. 339. Haec attigit Eust. p. 31, 12. ὅσον φύσις δίδωσιν αὐταῖν 446. ἐξεπύδονται φύσιν 1196. v. ἐξεπύδω. πρὸς ἀνδρὸς τηλικούδε τὴν φύσιν; Ant. 723. σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν El. 599. ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσω τότε 1012. v. τοῖς. ἡ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν 1114. *consanguineus*. πρὸς μὲν γὰρ φύσιν Trach. 307. *quantum ex forma et specie corporis coniectare licet*. γυνή δέ, Θῆλυς οὖσα κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν 1051. memorabili verborum componendorum ratione. Schol. subaudiri ἔχουσα vult. Reiskius coniecit Θῆλυν σχοῦσα, quod esset *naturam nata*; Mudgins longe melius Θῆλυς κοῦκ ἔχουσα ἀνδρὸς φύσιν; Valckenarius ad Herod. VIII. 38. φύσις. Ego non attractionem, ut Hermannus, sed duas locutiones confusas videor agnoscere, κοῦκ ἀνῆρ φύσιν οὖσα et κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν ἔχουσα. Comparat Hermannus ὅστις ἀνδρώπου φύσιν βλαστῶν Ai. 747., quod afferens Eust. p. 415. γεγώς pro βλαστῶν hab. t. Id mihi dissimilimum videtur, cum nihil sit nisi *procreatus secundum hominis naturam*,

i. e. homo natus, ut φύσιν adverbiascat. μή τοι φύσιν γ' ὑσπλαγχρος ἐν κείνου γηγώς Ai. 467. κἀπομοιῶσθαι φύσιν 545. ἅπαν τὸ χρηστὸν γηγιόταν ἔχει φύσιν Aloud. X. 2 (108 D.). ἔβλεψα τὴν γυναικεῖαν φύσιν Ter. VII. 2 (517 D.). ὁδὸς αὐτὴ πόρος — μεταλλάσσει φύσιν inc. LVI. 2 (713 D.). Ha significatione unicum pluralis numeri exemplum praeditum est. αἱ δὲ ταιαῦται φύσεις αὐταῖς — εἶσιν ἄλγισται φέρειν Oed. R. 674. Hoc illustravit Valck. Diatr. p. 76, b. Item huc adnumero metonymias exemplum ad secundam significationem viam praemuniens, τὴν φύσιν δ' Ἰδεύας — ἐξ ἧς ἔβλαστες Phil. 1294. quali natura praeditus pater fuerit. — 2. natura i. e. genus animantium quoddam. πόρτου τ' εἰναλίαν φύσιν Ant. 345. Lucretiana I. 16 et 57. comparat Musgravius. Huic simile, sed de homine dictum est θνητὴν δὲ φύσιν δαῖ θνητὰ φρονεῖν Ter. V. 1 (515 D.). — 3. generatio, origo. Aetas spectatur: ὣν φύσει νεώτερος Oed. Col. 1297. Orijo ipsa: τὴν σὴν ὁμαιμον, ἐν πατρὸς ταῦτοδ φύσιν El. 317. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν —; Oed. Col. 271. natalibus nefariis. εἰ γὰρ δὴ τὰ γ' ἔγγετῇ φύσει ἄνοσμα θρέψω Ant. 655. ἔγγετῇ φύσει coniungenda, non φύσει ἄνοσμα. Sic nobilitatem aut ignobilitatem generis spectat. κίρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν Ἰόλῃ καλεῖτο Trach. 378. οὐ μαθὼν δὲ εἰ φύσιν Ai. 1238. servus quippe et barbarus. ἧ φύσει μὲν ἦν βασιλεια 1280. Iure igitur quod Oedipus dicit Oed. Col. 212 m. δεῶν φύσει (ἧ ἐμή), schol. explicat γέννα. — 4. ratio, genus faciendi dependivae. ταύτην γὰρ ἔχειν βιωτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν Phil. 165 an. — Unum relinquitur δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέγματα El. 676., quod de cursu a victore perfecto dici omnes conveniunt, de explicando ambigunt. Schol. unus vicies Oresten, viginti annos natum, stadium percucurrisse ait, ridicule quidem; alter εἶον οὐκ ἐκλείπων, inquit, τὰ τέγματα, ἀλλ' ἴσος φανεὶς τοῖς τέγμασι κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν; tertius ὁμοίως καὶ ἴσως τεθνασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὥς ἐπὶ τῇ μορφῇ. Brunckius Erf. Herm. Musgravii coniecturam receperunt τῇ ἀφύσει, quod ille quidem cum frigido acumine secundum similem sententiam Antipatri Sidonii epigr. XXXIX. ita explicat, ut sit tam celeriter cursum peregissee, ut via quidquam temporis inter initium et finem intercesserit; Hermannus autem cursum aequare careeribus dicit esse percursio stadio terminare cursum ibi, ubi coeptus erat, quae, si quae alia, contorta oratio est et obscurissima. Proxime ad verum accessisse videtur scholiastarum is qui scripsit ἀρμόδιως τῇ ταυτοῦ φύσει δραμίων. Φύσει non ablativus s. instrumentalis casus videtur, sed dativus; significat autem δρόμου φύσει ἰσοῦν τὰ τέγματα pedum pernicitati et cursus celeritati aequare s. convenientem reddere i. e. nassequi metam.

φῦτάλμιος γενίταρ. μητρί καὶ φυνταλμῷ πατρί inc. CV. 174 (957 D.).

v. Blomf. gl. Aesch. Ag. 318. Tittm. ad Zonar. vol. II. p. 1827. Translate dicitur ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ ἡῶτα φυτάλμιος Oed. Col. 149 ch. cuius sententiae explicationem a schol. datam, ἀπὸ φύλης, ἀπὸ γειέσεως, ἐξ ἀρχῆς, quam repetiit Suidas Sophoclis sententiam referens v. φυτάλμιος, bene contra Elmsleim defendit Hermannus. Ut σῶμα, φρένας, ὀδόντας φύειν s. γεννᾶν dicatur qui sua natura augeant corporis habitudine vel mentis virtute, ita quasi *genitor caecorum oculorum* appellatur, qui caecus natus est; et sic sane quaerere solemus caecum videntes, num ingentem caecitatem circumferat, an casu aliquo oculis captus sit.

Φύτευμα *fetus (planta)*. φύτεμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιος Oed. Col. 703 ch. *olea*.

Φυτεύω *gigno*. 1. Inprimis de *parentibus* usitatum est. οὐδὲν ἔγω τοῦ φυτεύσαντος οὐ δρῶς Phil. 892. v. ἔγω. τοῦ φυτεύσαντος πατὴρ Oed. R. 793. 1514. οὐποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασιν γ' ὁμοῖ Oed. R. 1007. ἢ μὴ μίσημα τῶν φυτευσάντων λάβης; 1012. τὸ γάρ, ὃ φυτεύσαμεν, ὁλώλαμεν 1504. τοὺς φυτεύσαντας σέβειν Oed. Col. 1379. τοῦ φυτεύσαντος κλύειν Trach. 1234. ῥῆσις βραχεία — πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας πρέπει Acris. V. 2 (62 D.). — 2. Transfertur ad qualemcunque rem effectam s. partem. τοιόνδε μέντοι — Παλλὰς φυτεύει πῆμα Ai. 933. ἱβρις φυτεύει τίραννον Oed. R. 873 ch. *meus* enim iniusti dominatoris significatur. — 3. Medium locum duae sententiae occuparunt, de *genito* quidem *homine*, sed non *parentibus* dicto vocabulo. ὦ γίμοι, γίμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀρεῖτε ταυτὸν σπέρμα Oed. R. 1404. καὶ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθεὶς Oed. Col. 1326., quod unum simul *passione* formae exemplum.

Φυτοσπόρος *parens*. ἡμέτερος οὐκ ἐπειθε τὸν φυτοσπόρον τὴν παιδα δοῦναι Trach. 358.

Φυτουργός *genitor*. τοῦ φυτουργοῦ πατὴρ Oed. R. 1482. Accentum generis enotavit Arcad. p. 87, 18. cf. Etym. Gud. p. 256, 11.

Φύω. I. *Formae*. 1. *Activi praesens* φύει Ai. 632. inc. LXXXII. 3, 2 (757 D.). φύουσιν Ant. 679. — *perf.* πέφυκα Phil. 554. Oed. R. 1082. El. 598. Aload. IX. 2 (107 D.). πέφυκας El. 1162. Oed. Col. 916. Ant. 38. 684. v. Herm. Phlthdt. II. 1 (622 D.). πέφυκε et — εν El. 314. Trach. 377. 440. Ant. 436. inc. XLHL. 2 (701 D.). πεφύκατον Oed. Col. 1371. πεφυκέας Phil. 1358. Trach. 719. Ai. 1074. Alet. VII. 4 (94 D.). Creus. V. 1 (326 D.). πεφυκώς Phil. 1228. Oed. Col. 1296. πεφυκός Alet. IV. 3 (91 D.). πεφυκότα Phil. 79. πεφυκόσιν El. 977. — *fut.* φύσει Oed. R. 438. Amphiar. V (118 D.). — *aor.* I. ἔφυσας Oed. Col. 1191. ἔφυσεν inc. LXXXV. 1 (764 D.). ἐφύσαμεν Trach. 31. Ibi enim

καφύσαμεν secundam membr. (Par. A.) Ald. et ab vett. edd. Hermannus recepit, conspiratque nunc Laur. a. Ceteri codd. καφύσα μέν. ἐφύσατε Oed. R. 1404. Ἰφυσαν Oed. R. 436. — φύση El. 1455. φῦσαι Ant. 643. φύσας Oed. R. 1019. Oed. Col. 808. El. 473 ch. φύσαντος Trach. 1175. Oed. Col. 447. φύσαντι 1115. φύσαντα Trach. 1026 m. Ai. 512. Oed. Col. 428. φύσαντες Trach. 1258 an. Ant. 638. inc. XIX. I, I (674 D.). φυσάντων Ter. VII. 8 (517 D.). — aor. 2. ἔφυν Phil. 88. 531. 898. 1041. 1063. Oed. R. 587. 601. 822. 1015. 1359 m. 1363 m. Oed. Col. 747. Ant. 79. 519. 858 m. 896. El. 465 ch. 929. ἔφους El. 333. 985. Oed. R. 9. 440. 627. Oed. Col. 204 ch. Codd. uno excepto Par. F. σ' ἔφυν aut ἔφυν, Tricliniani ex manifesta correctione τίς σ' ἔφουσε. Vera scriptura etiam in Laur. a. appicta est praefixo γρ. Ant. 1039. Ale. II. 1 (om. D.). ἔφυν Phil. 326. 1412. Oed. R. 389. 458. 593. 1365 m. Ant. 497. 558. 571. El. 229 m. 849 ch. 1003. 1241 m. Trach. 36. 489. inc. X. 3, 2 (663 D.). ἔφυνον Oed. Col. 1381. ἔφυνεν Ant. 62. Oed. R. 435. φῦναι Ai. 1354. Oed. Col. 1227 ch. 1446. Ant. 717. φῦς Oed. R. 1184. Polyx. III. 6 (470 D.). φύντε Ant. 145 an. φύντες Aload. XI. 5 (109 D.). — 2. *Medii et praesentis* quidem unum exemplum est φύετα Aload. XI. 4 (109 D.). ὃ praesentis producitur Aload. XI. 4., corripitur Ai. 632. inc. LXXXII. 3, 2.; reliquarum formarum producitur. — II. *Usus.* 1. *Partes active* significantes, praesens aoristus primus et futurum activi *gignendi* potestate dicuntur. Et universe quidem haec dicta. πόρους αὐτῶ φῦσαι Ant. 643. θεοὶ φύουσαν ἀνθρώποις φρένας 679. ἅπανθ' ὁ μακρὸς — χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται Ai. 633. χῶρος — ἔστιν ἀνθρώπου φρενῶν, ὅπου τὸ τεργνὸν καὶ τὸ πηδῆνον φύει inc. LXXXII. 3, 2. Inde φρένας et νοῦν φῦσαι dicuntur, quae *mente augescunt*, etiam *superbia*. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανῇ φρένας ποτε Oed. Col. 808. ὁ ἀλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει Amphiar. V. ὡς — ~~ποτὶ~~ πρὸς βίαν ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν φύση φρένας El. 1455. *ne cum suo damno superbiere velit.* v. Lobeck. ad Ai. 1066, Wesseling. ad Herod. V. 91. — Speciatim haec de *parentibus* dicuntur, et de uno quidem: τὸν φύσαντ' οἰκτείρας Trach. 1026 m. Αἰὼς — τοῦ με φύσαντος κάρα 1175. οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι πατέρες 1258 an. unus enim Iupiter est. καὶ μητέρ' ἄλλη μῦθρα τὸν φύσαντ' αὖτε καθέλειεν Αἰδον θανατόμους οἰκτόρας Ai. 512. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἑσού τῷ μηδενί; Oed. R. 1019. τὸν φύσαντ' ἐμὲ — οὐκ ἔχον Oed. Col. 428. ἀντὶ τοῦ φύσαντος ἐλλέσθην θρόνους καὶ ἀκῆπτρα κραίνειν 449. γονὰς κατηκόους φύσαντες 638. ἐμφύντε τῷ φύσαντι 1115. Ἰφυσας αὐτόν 1191. οὐ γάρ ποτ' ἀμυσσῆι γ' ὁ φύσας Ἑλλάνων ἄναξ El. 473 ch. Wakef. Silv. Cr. t. III. p. 93. σ' ὁ φύσας coniecit praeter necessitatem quidem παῖδας γάρ, οὓς ἔφουσε inc. LXXXV. 1.

De utroque parente: τοῖς γονεῦσιν, οἳ σ' ἔφυσαν Oed. R. 436. Nilil enim cogit de Laio solo intelligere. κἀφύσαμεν δὴ παῖδας Trach. 31. τῶν τε φυσάντων ἄπο Ter. VII. 8. ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσωῶνται τέκνων inc. XIX. 1, 1. Hinc de nuptiis, quibus quis procreatur, verbum illud usurpatur. ὦ γάμοι, γάμοι, γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς Oed. R. 1404. Tralate dicitur ἦδ' ἡμέτερά φύσει σε καὶ διαφθερεῖ Oed. R. 438. δείξει σε, ὅθεν ἐγεννήθης gl. Brunckii. — 2. Intransitivi usus partes, perfectum et alter aoristus activae, praesens mediae formae praecipuam illam vim habent ut aliqua natura et indole injenita praeditum esse significant. ἔξοδα καὶ φύσει σε μὴ πεφνύκτα τοιαῦτα φανεῖν Phil. 79. ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς 82. εἰ μὴ κακὸς πέφνυκα 554. νικᾷν γε μέντοι πανταχοῦ χορῆζων ἔφιν 1041. σοφὸς πεφνύκως οὐδὲν ἔξανδῶς σοφόν 1228. δόξεις ὁμοῖος τοῖς κακοῖς πεφνύκται 1358. οὐκ οὖν σὺ ταυτὶ ἄριστος εὐρίσκειν ἔφες; Oed. R. 440. οὐτ' αὐτὸς ἐμείζων ἔφυν τίραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τίραννα δοῶν 570. ἀλλ' οὐτ' ἐραστῆς τῆςδε τῆς γνώμης ἔφυν 601. εἰ μὴ πλείστον ἀνθρώπων ἔφυν κάκιστος Oed. Col. 747. εἰδ' ἐιργῆς πέφνυκας Ant. 38. γυναιχ' οὐ ἔφινμεν 62. ἔφυν ἀμήχαρος 79. οἵτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν 519. φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλείων 717. ταύτης σὺ μέντοι τῆς τόσου πλήρης ἔφες 1039. οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφνύκται Ai. 1074. ὅστις σε — μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι 1354. πέφνυκεν ἱσθλός El. 314. εἰ γὰρ πέφνυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἔδρις 598. σὺ γὰρ ὡδ' ἄφρων ἔφυν 929. γυνὴ μέν, οὐδ' ἄνῃρ ἔφες 985. ἐχθρὸς οὕτε φύνεται πρὸς χρηματ', οἳ τε φύντες ἀρνοῦνται στιγεῖν Aload. XI. 4. 5. τὸ γὰρ καλῶς πεφνύκως οὐδεὶς ἂν μιᾶν λόγος Alet. IV. 3. τοῦνδικον πεφνύκται Creus. V. 1. ἡ δὲ μωρία μάλιστα ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυν inc. X. 3, 2. Sic igitur τοῖς καλῶς πεφνύκωσιν El. 977. egregia indole praeditos significat. — Hinc speciatim vi nascendi φῦναι dicitur. Θνητοῖ πέφνυκας πατρός El. 1162. καὶ ἥς ἔφυν γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις Oed. R. 458. τῆς γὰρ πέφνυκα μητρός 1082. πέφρασμαι φῦς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν 1184. ὧν ἔφυν ἄπο 1359 m. ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν 1364 m. δέδρακας οὐτ' ἐμοῦ καταβίβας οὐθ' ἂν πέφνυκας αἰτός Oed. Col. 916. ἀπ' ἄλλου, κοῦκ ἐμοῦ πεφνύκατον 1371. εἰ τυφλοῦ πατρός — ἔφιντον 1381. v. τοιόςδε. πατρός ἐνός μητρός τε μιᾶς φύντε Ant. 145 an. οἶων ἐγὼ ποθ' ἃ ταλαίφρων ἔφυν 858 m. εἴπερ πέφνυκα Aload. IX. 2. ἐκ Ορηγῆς τε φίς Polyx. III, 6. Explicatius idem dicitur, ut viam verbi a prima significatione tradnoendi agnoscat, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφιν Oed. R. 1015. Aliter dicuntur haec. μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον Oed. Col. 1227 ch. non natum esse. ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυν Ant. 558. Rursus aliter γονῇ πεφνύκως — γεραστέρῃ Oed. Col. 1296., maior natu. — Ab altera inde parte primitive significandi illa vis exoritur, qua φῦναι nil nisi esse

aliquid quaecumque indicat. ἤνελ' ἀδ'λων τῶνδ' ὑπερτελής *ἔφν* Trach. 36. ἄρ' ἀνώννμος πέφυκεν 377. τοῦ τῆςδ' ἔρωτος εἰς ἅπανδ' ἤσσω *ἔφν* 439, ἣτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι 719. πρέπων ἔφης πρὸ τῶνδε φωνεῖν Oed. R. 9. τὴν τέχνην δ' ἔφν τιφλός 389. ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔφουμεν — μῶροι 435. πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν ἀρχῆς ἀλίπου καὶ δυναστείας *ἔφν*; 593. ἔφης κακός 627. i. q. εἰ. ἄρ' ἔφην κακός 822. εἰ δέ τι πρεσβύτερον *ἔφν* κακοῦ κακόν 1365 m., quod cum metrum dochmiacum evertat, Hermannus *ἔτι* scripsit, ut simul idem eodem strophae et antistrophae loco ponatur vocabulum. τίς ἔφης βροτῶν; Oed. Col. 204 ch. ταῦτα δ' ἐν τῷ διαίονι καὶ τῇδε φῦναι χυτέρω 1446. πάντα ταῦδ' ἤσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας Ant. 436. καὶ σοὶ τίμ' ἀφανδάνοντ' *ἔφν* 497. Αἰδὶς ὁ παύσων τοῖςδε τοὺς γέμους *ἔφν* 571. εἰ τέκνων μήτηρ *ἔφν* 896. ὅτι χῆ Σκυρὸς ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ *ἔφν* Phil. 326. εἰ μὴ γὰρ κακὸς γνῶμην *ἔφν* 898. ὡς *ἔφν* οἴκτου πλέως 1063., quod etiam ad primam significationem retuleris; certe viam transferendi verbi monstrat, sicut σὺ δ' οὐ πέφυκας πάντα προσκοπεῖν Ant. 684. non is es, qui possis. — Πάριν μὲν, ὅς τῶνδ' αἰεὶος κακῶν *ἔφν* Phil. 1412. καὶ τί μέτρον κακότητος *ἔφν*; El. 229 m. πατρός, οὐ σὺ παῖς *ἔφν* 333. εἰ μὴ γὰρ παρὰφρων μάντις *ἔφν* 465 ch. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις *ἔφν* κέρδος λαβεῖν ἄμεινον 1003. ἄμέτερον οἶον *ἔφν* κακόν 1241 m. δυστυχεῖς πεφυκέναι Alet. VII. 4. ἀνδροκτόνον γυναικὸς ὁμογενὲς *ἔφν* Alcma. II. 1. νέος πέφυκας Phthiot. II. 1. ἴσον κακὸν πέφυκε inc. XLIII. 2. — Cum dativo positum de fatali necessitate vel obtingente sorte dicitur; v. Valck. ad Eur. Phoen. 923. ὅτι χαλεπὸν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀελ. Trach. 440. πᾶσι θρατοῖς *ἔφν* μόρος El. 849 ch. — 3. De pleonasmō dictionis φύσει πεφυκέναι Phil. 79. v. Eifurdt. l. c. et Meinek. ad Menandr. p. 394.

Φωκεύς Phocensis. ὅτι ξένος μὲν εἰ Φωκεύς El. 45. Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς 660 v. Φανοτεύς. ἄνδρες Φωκῶν τεταγμένοι 749. ἔτι Φωκῆς ματεύουσα ἄνδρες Αἰγισθόρ τιτες 1096. Brunckii haec correctio in Laur. a. post reperta est; olim Φωκεῖς legebatur, et sic Florr. tres. τὸ Φωκῶν πέδον 1341. οἱ Φωκῆς ξένοι 1434. Sic Brunckius, et supra illud scriptum in Laur. a.

Φωκὶς Phocis terra. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῆζεται Oed. R. 733.

Φωρέω. Praeter praesens, cuius creberrimus usus est, futurum legitur φωνήσονται Oed. R. 433., imperfectum ἐφώρει Trach. 381., aoristu φώνησαν Oed. Col. 1274. φωνήσατε Trach. 201. Phil. 229, φωνήσαι Oed. Col. 1404. φωνήσασα Trach. 919. φωνήσαντος Oed. Col. 1641. Significationum 1. prima est, vocem mittendi. ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοῇν Oed. Col. 490. voce submissa utens. μηδ' ἂ μὴ θέμας λεύσασιν δικαιοῦν, μηδὲ φανοῦντων κλύειν 1638. φωνήσατ' ὃ γυναικας Trach.

201., quibus verbis Deianira mulieres ad ordiendum cantum hortatur. Addo αὖ λέγῃς δέ, μὴ φῶναι μέγα Phil. 570. *cave elata voce proferas.* — 2. Proxima est vocandi invocandique vis. *Αἴαντα φωνῶ* Ai. 73. *ἔρποντε φωνεῖς, ἣ λελεμμένῳ λόγου;* 539. *Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ* Oed. Col. 1482., adsignificata precatatione. — 3. Item alloquendi. *καλούμενον φωνήσατε* Phil. 129., nisi *κακούμενον* cum Brunckio scribere praestat. — 4. Deinde *inbendi*, quod *elata voce* fieri solet. Sic cum accusativo et infinitivo dicitur. *οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χειροῖν μὴ συγκομίζειν* Ai. 1026. — 5. Usitatissima est loquendi et dicendi. *τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακὰ* Phil. 80. *οἷά τε φωνεῖς* 658. *οὐδὲν — δρᾶς, οἷδὲ φωνεῖς* 893. *δεινὸν γε φωνεῖ;* 1209. *οὐ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασεῖς σοφά* 1229. *πρέπων ἔφνυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν* Oed. R. 10. *οἷτι δρῶν ἣ τί φωνῶν — ῥιπσαίμην* 72. *οὐ γάρ τί σ' ἤδη μῶρα φωνήσοντα* 433. *δειρὸ μοι φῶναι βλέπων* 1121. *ὥστε πᾶν ἐν ἡσυχῇ — ἔξεσι* Oed. Col. 83. *ἵνα πᾶσι νόμος, φῶναι* 167 an., quod huc retuli, quia de *responsō* dictum est; alias de *voce mittenda* explicaverim. *τίνος εἰ σπέρματος — φῶναι* 215 ch. *οὐ σθένοιμεν ἂν φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων* 258. *καίτοι τί φωνῶ;* 1134. *φώνησον, ὦ πάτερ, τι* 1274. *τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν* 1641. *φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν* El. 206 ch. *φωνοῖσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ* 280. *τί ν' αὖ σὺ — τήνδε φωνεῖς — φάνην;* 321. *πρὶν γε φωνεῖν* 980. *εὐφημία φῶναι* 1202. Ai. 355. 588. *τί φωνεῖς;* 1341. Trach. 888 ch. *φωνεῖ δέ* Trach. 266. *οὐδὲν — φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν* 346. *τῆς ἐκείνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφῶναι* 381. *proferebat, indicabat. πάντα δὲ φωνεῖν χραιών* 746. *τοσαῦτα φωνήσασα* 919. *τοιάδ' ἄνδρα χορήσιμον φωνεῖν* Ai. 405. Eximendus versus est subditiicius Ai. 1396. *Narrandi vel indicandi adsignificatione praeterea praeditum verbum est in versu etiam de scriptura memorabili. οἷον αἶψ' ὁδοῦ τέλος Ἀργούς ἀφωρμήθημεν — οἷον οὐδὲ φωνῆσαι τινα ἔξεσθ' ἑταίρων* Oed. Col. 1404. Hanc librorum omnium scripturam advocato similium verborum, ut *λέγειν*, exemplo, quae ipsa quoque aliquando cum accusativo coniungantur, Schaeferus defendere frustra studuit; quippe id sic tantum fit, ut *alloqui* aut *dicere* in *aliquem aliquid* significant. Reisigii ratio *ἑταίρων* obiectiva pro *περὶ ἑταίρων* dici existimantis, linguae quidem legibus accommodata est, sed neque apta sententiae, cum non quid alii de sociis, sed quid ipsi inter se loquantur, spectandum sit, nec satis ad intelligendum facilis, cum audientes legentesve haud dubie *ἑταίρων τινά* tanquam partitive dictum coniuncturi sint. Merito igitur Br. Elmsl. Herm. Tyrerhitti emendationem receperunt, *τινί*, quod certe necessarium videbitur, nisi corrigatur *ἑταίροις*. — Contra ponuntur *δρᾶν s. δρασεῖν* et *φωνεῖν* Oed. R. 72. Phil. 893, 1229.

Φωνή vox. Proprie dicitur πολλά δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ἑρμαίων ὄρος παρέπεμψεν ἔμοι στόνον ἀντίτυπον Phil. 1444 an. φωνῆς δ' ἀπωθεν ὄρθιων κοκυμάτων κλίει τις Ant. 1191. Sic dicuntur ἀελλάδες φωναί Phaedr. IX. 3. (614 D.), v. ἀελλάς, et ἡ τῆς κέρκιδος φωνή positum a Sophocle videtur Tr. 522 D. (Br. omisit); v. Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 548. — Transfertur ad *facilitatem loquendi et sermonem ipsum*, εἰ φωνὴν λάβοι Kl. 538. v. Abresch. ad Aesch. Agam. 31. — φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι Phil. 225. οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔει γενήσομαι πρόσφθεγκτος; 1055. τὰ πολλὰ — ῥήματα — παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινα Oed. Col. 1285. *sermonem eliciunt*. Sed ad primam significationem refero φωνῇ γὰρ ὁρῶ τὸ πατιζόμενον Oed. Col. 137 an. v. φατίζω. — Tonum obseivavit Arcad. p. 112, 22.

Φώνημα vox. Proprie videntur haec dici. ὡς εἰμυθέες σου — φώνημι ἀκούω Ai. 16. τίος φώνημα; Phil. 1279. Translate haec. ὦ φώνητον φώνημα Phil. 234. non enim voce, sed *sermone* Graecos agnoverat Philoctetes. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν Oed. R. 324.

Φωρῶα deprehendo. τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχυρὰ φωράσεις βροτῶν inc. LXVI. 2 (732 D.).

Φῶς vir. Quae de distinguendis φῶς et ἀνῆρ disputat Nitzschius ad Hom. Od. IV. 247. nec apud atticos poetas valent quidquam, et Homericis inprimis appositionis exemplis talibus refelluntur, qualia sunt Μαχάσση δούρο κάλλισσον, φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν Il. δ. 193. Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν, φῶτ', Ἀντίχορος υἱόν φ. 545. φῶδ' Ἡρακλῆα Od. φ. 26. — κτείπος φωτός σύντροφος ὡς τειρομένου Phil. 203 ch. φωτὶ δυσμόμφ 273. ἀταξίου μὲν φωτός ἐξέρησομαι 437. στυγρόν τε φῶτ' ἐχθοδοπόν 1122 m. φωτός ἀνδρῶν βροτῶν Oed. Col. 282. φωτῶν ἀθλίων ἰκτῆρια 927. ἀφανρῶ φωτὶ 1022. μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν ἐνὸς ποιῆσαι φωτός ἀσθεμιστέων 1037. ὦ σκῆπτρα φωτός 1111. i. e. ἐμοῦ, pro τοῖδ' ἀνδρός dictum. τὸν λεύκασπιν Ἀγρόθεν — φῶτα βάντα πανσυχίαι Ant. 107 ch. παῖς ἀπ' ἄλλον φωτός 901. marito, ut πάντων ἀρίστου φωτός ἐστερημένην Trach. 176., quanquam hoc recte virum vertas. φωτὶ πανουργῶ Ai. 440. οὐκ ἂν ποτε δέξην κατ' ἄλλον φωτός ὡδ' ἐψήφισαν 444. ἔγνωκα — φωτός ἦπατημέτρη 794. βλέπω γὰρ ἐχθρόν φῶτα 1021. οὐ γὰρ οἱ πλωτῆς οἶδ' εὐρίνωτοι φῶτες ἀσφαλίστατοι 1230. μέμνησ' ὁποῖω φωτὶ τὴν χάριν δίδως 1333. τοιοῦτοι μέντοι φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτοῖς 1337. — Unum paulo ceteris memorabilius exemplum est τοὺς δὲ διαμίλους ἥκλεισθ', ἄστα φῶτας Ai. 293. *tanquam homines enim significat*. — De tono v. schol. Il. β. 565.

Φῶς. 1. lux propria dicta, inprimis solis et diurna. ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαμι νῦν Oed. R. 1183. τὸ (ζῆλος) μίτη γῇ μὲν ὁμβροσ

ιερός μήτε φῶς προσδίδεται 1428. ὃ φῶς ἀπεργές Oed. Col. 1546. Caecus haec Oedipus dicit cui lux iam nulla luceat. ἔλα καὶ Λαρία; οὐ γάρ τι φῶς ἀλλάξει δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς Ant. 935 ch. Hic unus locus extra diverbia φῶς habet. — *Ignis lucens* significatur Phil. 297.: ἔφηρ' ἄφαντον φῶς. — 2. *Transfertur inprimis ad lucem vitalem et superiorum*. πεισθήσομαι γὰρ καὶ Ἰδίου θανὼν πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Phil. 621. πατὴρ; — ἐλθόντος εἰς φῶς El. 411. ὅστις φῶς ὀλεῖ Oed. R. 367. νῦν, τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Scyr. VI. 5 (501 D.). καὶ μοι γὰρ ἂν πατήρ γε θαυρῶν χάριν ἀρήξει ἂν εἰς φῶς ib. 7. Deinde de re publica facienda et homine publice prodeunte dicitur. οἷδ' ἂν ἀραπύξαι πρέπει πρὸς φῶς El. 630. δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν εἰς φῶς ὃ λέξει Phil. 577. τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακίᾳ Oed. R. 1229. πάνι' ἐκκαλέπιων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει inc. V. (657 D.). εἰτα πῶς ὁ δῦςμορος εἰς φῶς τὰδ' ἔρξας εἰμι; Phil. 1337. — *Dies ipsa dicitur ὃ φιλτατον φῶς* El. 1215. laetissima, quippe qua venerat Orestes. *Salus et qui salutem attulit* significatur: ὃ φιλτατον φῶς, ὃ μόνος σωτὴρ δόμων El. 1346. v. γάος. Haec duo exempla iniuria componit Schaeferus ad El. 1224. (1215.), cum sint dissimillima. Denique *lux dicitur decus et honos*. ὃ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννύς γένους Scyr. II. (497 D.). — De accentu v. schol. II. β. 565.

X.

Χαίρω proprie hio. λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἔλκος οἶδά πω χατόν Past. VI. 6 (449 D.). *Tralate de effulicento sermone dictum ut dñ tā deivā ῥήματ' ἀγγέλλουσι μοι τλῆναι καθ' ἡμῶν ὥδ' ἀνοιμωκτὶ χαρεῖν*; Ai. 1206., quod *hiscere* latine reddidit Attius in Armorum iudicio, v. Lobeck. p. 402. Respicit sententiam Eust. p. 1778, 20.

Χαίρω. Praeter praesens nulla verbi pars apud Sophoclem legitur. I. Una principalis est *gaudenti* significatio. τὰ μὲν παροῦργα καὶ παλιν-τιμῆν χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἰδίου Phil. 447. τὸν πῶσι χαίρω Oed. R. 596. ταύτην δ' ἔατε πλουσίῳ χαίρειν γένει 1070. ἐὰν δ' ἀπῇ τούτων τὸ χαίρειν 1155. τὰ μὲν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν El. 1263. χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἑλευθέρως 1292. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; 1335. ἡ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας 1448. χαίροις ἄν, εἰ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε 1449. τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ σιέρεσθαι Trach. 135 ch. πῶς δ' οἶκ' ἐγὼ χαίρομ' ἄν —; 292. ὅτι χαίρειν πέφυκεν οἷχ'ι τοῖς αὐτοῖς ἀέ 440. κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ 761. οὐ γὰρ ἂν γροῖγς ἐν οἷς χαίρειν

προθυμίᾳ καὶ ὁ τοιῷ ἀλγείῳ μάτην 1109. καὶ πῶς δὲ κλύων τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον Ai. 152 an. ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης 552. μὴ χαίρειν τινά 773. μὴ χαῖρε — κέρδουσιν τοῖς μὴ καλοῖς 1328. μόνῳ δὲ χαίρειν κοῦ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ Alod. XI. 11 (109 D.). ἰδοὺ χαίρων Iol. I. 1 (282 D.). χαίρειν ἐπ' αἰσχροῖς ἡδοναῖς οὐ χρεῖ ποτε inc. XI. 2 (665 D.). φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐστερημένοι χαλρουν inc. LXXI. 2, 2 (741 D.). Hac significatione cum *dativo* dicitur, El. 1335. Trach. 761. Oed. R. 596. 1070. aliquando addito ἐν Trach. 1109. ἐπὶ inc. XI. 2., aut *participio* actionis aut status indice, Trach. 292. Ai. 152. Phil. 447.; sed cum *participio* pro *infinitivo* obiective dicto, quod σχῆμα Ὀρθωπικόν dicunt (v. schol. Il. ζ. 479. Etym. M. v. χαίρω, Valck. ad Eur. Phoen. 711. Schaeef. ad L. Bos. p. 26. Monk. ad Eur. Hippol. 1335.), apud Sophoclem non legitur χαίρω, etsi apud Euripidem exstat, item apud Cratinum γέγηθα, apud ipsum Sophoclem ἡδομαι. Adverbiascit enim accusativus Ai. 112. El. 1448. — 2. χαῖρε *salutandi* formula. ὦ χαῖρ' ἄνασσα El. 656. χαῖρ' ὦ πάτερ — χαῖρε 1353. 1354. ὦ χαῖρ', Ἀθάνα, χαῖρε Ai. 91. οὐ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε Oed. Col. 1139. ὦ γῆ Φεργία, χαῖρε inc. LXXXII. 4, 1 (758 D.). Huc spectat eodem sensu dictus infinitivus χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προϋνέπω Trach. 226. — Item *valadicentibus* usitatum est. τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρετε Trach. 918. χαίρετ', ὦ τροφῆς ἱμοί Ai. 850. utrumque a *morituris* dictum. χαῖρ' ὡς μέγιστα, χαῖρε Phil. 460. χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξυμφορὸν ἱμοί 1439 an. χοῖρ', ὦ Ἀθήνιον πέδον ἀμφίταλον 1450 an. χαίρετόν τε Oed. Col. 1439. Ad humanissimam illam consalutationem quomodo perventum sit, docet Phil. 1049.: χαῖρε τὴν Ἀθήνιον πατῶν. — 3. De *sermonis proprietate* duae res commemorandae sunt. Primum quod χαίρειν Graeci iubebant *eos*, quibus nihil secum esse volebant. Sic dicitur ἐρπύτω χαίρονσα Trach. 816. Verum num sic dicatur χαίρειν, Ἀθάνα τὰλλ' ἐγὼ σ' ἐρπεμαι Ai. 112. dubium est. Hermannus nunc interpretatur ad hunc modum; olim ad Vig. p. 768. *contentam* esse, quod sequutus est Lobeckius. Ex vetere interprete lux nulla peti potest. Musgravius *αἰρεῖν* coniecitabat. Ceterum de hac et similibus formulis rectius Heindorfium consules ad Plat. Theaet. t. II. p. 431, quam Blomf. ad Aesch. Agam. 555. — Alterum est, quod qui cum malo suo aliquid faciunt, οὐ χαίροντες id facturi dicuntur; v. Hemsterhus. et Locell. ad Xen. Ephes. p. 270. Valck. ad Herod. III. 36. Monk. ad Eur. Hippol. 1089. Elmsl. ad Aristoph. 563. ἀλλ' οὐ τοι χαίρων δὲς γε πημορὰς ἐγὼς Oed. R. 363. ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὀλυμπον, ἴσθ' ὅτι χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δειννάσεις ἐμέ Ant. 755. ἀλλ' οὐ τοι χαίρων Phil. 1283.

Χαίρει *caesaries*. πολυῶς ἄμυγμα χαίτας Ai. 621 ch. v. ἄμυγμα.

Χάλαζα grandio. ἥ τις ὀμβρὺτα χάλας* ἡπιόφρασσα Oed. Col. 1499. Transfertur ad sanguinem ex effossis oculis ubertim stillantem. μέλας ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς (αἱματός τ', αἱμάτων) ἐτέγγετο Oed. R. 1279.

Χάλαω remitto s. laxo. χαλῶ κρεμαστήν ἀρτάτην Oed. R. 1266. τυγχάνω γε κλῆθ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα Ant. 1172., adsignificata apertura. Sic relegere eo verbo dicitur. χαλῶτε πᾶν κάλυμ' ἀπ' ἐγθαλμῶν El. 1460: Manus iniectam abstinere s. omittere: χαλῶν λέγω σοι Oed. Col. 844. Tralate dictum ὅτε νῦν χαλῶς Oed. Col. 203 ch. Schol.: ὅτε νῦν εἰκεις καὶ οὐκ ἀντιτείνεις τῷ ἐξελθεῖν, λέγει δὲ ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Cum enim monitis chori cedit, suam ipse perveracitiam omittit.

Χαλδαῖος Chaldaeus. Κόλχος τε Χαλδαῖός τε καὶ Συρῶν ἔθνος Tymp. II. (564 D.). — Accentum notavit Arcad. p. 43, 17.

Χάλεπός, gravis. τὰ δὲ νῦν ἱσιῶται — χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων τῷ τῆνδ' αἶτην ὑπέχοντι Trach. 1263 an. — Accentum observavit Arcad. p. 67, 6.

Χαλνῖός frenum. τὸν ἀκροσῆρα χαλινόν — πῖσας Oed. Col. 718 ch. πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός 1069 ch. σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμολέμους ἔππους καταρτινθείας Ant. 473. — De celeri fuga facienda dictum φυγάδα πρόδρομον δευτέρῳ κινήσασα χαλινῷ Ant. 109 ch. De re difficili ad regendum πολλῶν χαλινῶν ἔγγον οἰάκων θ' ἄμα inc. LV. (712 D.). — Accentum, qui perieciaticum est, observavit Etym. M. p. 805, 16. Arcad. p. 65, 18.

Χάλκασπις athenens clipeum gerens. ὁ χάλκασπις ἀνὴρ Phil. 716 ch. Hercules; qui quomodo eo nomine condecoretur, vide ab Hermanno expositum.

Χάλκεος et χάλκειος athenens. χαλκῆς ἵπαλ σάλπιγγος ἦταν El. 701. λέβητι χαλκῷ Trach. 553. χαλκῆς ὅπως δύνειπτον ἐκ δέλτου γραφήν 680. χαλκοῖς βάθυοισι Oed. Col. 1587. v. βάθρον et ὁδός. χαλκίων ὕπλων inc. LXVI. 1, 2 (731 D.). — χαλκίοισι κάδοις Rhizot. I. 3 (479 D.). χαλκίοις ἦμα θεπέντοις ib. 7. Haec iure sic scribuntur, pronuntiatur autem cum synizesi. — χάλκειον κόρα Salm. I. 3. (482 D.); sic certe legitur, nec spernendum arbitror. — Ineptissima olim scriptura prostabat ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκῶς — πρόχον Ant. 426., quam cum χαλκῶς scribendo emendasset Piersonus ad Moer. p. 296., ea scriptura reperta est in codd. Aug. Dresd. a. Laur. a. Ricc. Vat.

* *Χαλκῆς v. χάλκεος.*

Χαλκεύω cudo. αἶψ' οὐκ ἔρινός τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; Ai. 1013. Suid. v. Ἐριννίων habet ἐχάλκευσεν.

Χαλκήλατος ex aere factus. χαλκηλάτους λέβητας Acris. XI. 2 (68 D. χαλκηλάτοις ὅπλοις Colch. IV. 3 (314. D.).

Χαλκοβόας aerisonus (de voce). τὸν χαλκοβόαν Ἀρη Oed. Col. 1050 ch.

Χαλκοδέτος aere vinctus. ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς Ant. 936 ch.

Χαλκοθώραξ aere loricated. χαλκοθώραξ Ἐννάλιος Ai. 179 ch.

Χαλκόπλευρος aereo latere (i. e. aereus). τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χειροῖν El. 54. urnam. Affert versum Suidas v. τύπωμα et Eust. p. 624, 27.

Χαλκόπληκτος aut aere feriens aut ex aere cusum significat. ἡ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφήκης γένις El. 475 ch. Dorismum ex cod. Ien. recepit Herm.; vulgaris scriptura mirum est quod ex Flor. Γ. Θ. enotetur, non item ex Δ., cum codd. illi cum Brunckiana editione collati sint, in qua est χαλκόπληκτος. Cod. Μον. χαλκόπληκτος. — Scholiastarum unus ἢ ἰλοῦσα αὐτόν explicans activam vim adiectivi agnoscit; melius alter ἢ ἀπὸ χαλκοῦ ἡλασμένη, σφινγέλαιος interpretatur.

Χαλκόπους aeripes. χαλκόπους Ἐρινύς El. 482 ch. Sic dici videtur propter exitiosum incessum. Sed χαλκόπους ὁδός Oed. Col. 57. sic dicitur propter firmitatem fundamentorum aereis gradibus substructorum, v. ὁδός. — Electrae illud asserunt Eust. p. 763, 38. et Suidas v. χαλκόπους, hic non addito poetae nomine.

Χαλκός aes. λάμπει γὰρ ἐν χρεῖταισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς χαλκός — στέγος inc. LXXII. 1, 2 (742 D.). — vas aereum. ἐν βραχεὶ χαλκῷ El. 743. — Accentum v. ap. Arcad. p. 50, 10.

Χαλκοσκελὴς aereis cruribus. χαλκοσκελεῖς γάρ (βοῦς) Colch. VI. 1 (320 D.). Lacunosa sententia est, nam ex trimetris desumptam non caecutientes iam illud quod sequitur πνευμάτων ἀπο docere potest.

Χαλκοστόμος aereo ore praeditus. χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς Ai. 17. i. e. οἰλίπυγος. Affert Eust. p. 1239, 60. 1140, 4. Suid. v. κώδων, schol. Thuc. IV. 134. schol. Soph. Oed. R. 124. Num sic dicatur propter soni vehementiam an quod ex aere confecta sit, incertum relinquit Herm.

Χαλκοῦς v. χάλκεος.

Χαλκῶδων n. pr. ἢ πρὸς τὰ Χαλκῶδοντος Εὐβολίας σταθμά Phil. 487.

Χάλυψ (ῥ) chalybs. χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον Trach. 1250 an. v. λιθοκόλλητος. — Accentum v. ap. Arcad. p. 94, 20.

Χᾶμαικότης humi cubans. τῶν ὀρεῶν καὶ χαμαικοιτῶν — Σειλῶν Trach. 1156. Sequitur Sophocles Homerum Il. π. 234., cf. Spanhem. ad Callim. hymn. in Del. 284. p. 496. et Valck. Diatr. p. 171, a.

Χᾶρά gaudium. ἡ γὰρ ἐκτός καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά Ant. 388. v. ἐκτός. λεωπαίητον ἀντρέπων χαράν 1261 m. ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν Trach. 129 ch. καταστεφῇ στεῖχονθ' ὀρῶ τέτ' ἄνδρα πρὸς χαράν λόγων 178. Sic libri praeter Laur. b., in quo χάρον, et scholia-

stes. Bruckius illud ipsum *χάρην* coniectura reperit, recepit Erfurdinus. Ne commodum quidem sensum in ea coniectura inesse crediderim, sed otiosissimam sententiam *coronatum hominem adventare video aliquid dicturum*. πρὸς *χαρὰν λόγων καταστροφῇ* Hermannus coniungit, *coronatum ad laeta verba interpretatus*; eodem modo verba coniungit Anglus editor schedarum Elmsleii, sed *coronatum propter laetum nuntium interpretatur*. Tertium quis rationem inierit, πρὸς *χαρὰν λόγων* ut sit ὥστε σε *χαλρεῖν τοῖς λόγοις*. ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ *χαρὰν* 200. ἐγὼ σφ' ἀπειργῶ τῆς ἀνηκέστου *χαρᾶς* Ai. 52. *χαρᾷ* δὲ *πληρημὴ* εὐθὺς ὄμμα δακρύων El. 894. ἐγὼ δὲ σὺν *χαρᾷ* λόγους τοιούτους ἔχων ἱσπευδον 922. οὐ ποτ' ἐλλήξω *χαρᾶς* δακρυόεσσοῦσα 1304. Hanc librorum scripturam recte contra Schaeferum *χαρᾷ* conicientem Mel. Cr. p. 113. defendit Hermannus interpretatus *συνεχῶς χαίρῃσιν δακρύουσα*. τῆς ἀπλήστου τῆςδε σὺν *χαρᾷ* βοῆς 1328. ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ *χαρᾷ* inc. LXXXVIII. (768 D.). *χαρὰ* μὲ *ὑφέρπει* CHH. (786 D.). Et apud schol. Od. τ. 471. et apud Eust. l. c. legitur *χάρμ' ὑφέρπει*, apud illum quidem aperto vitio, cum sequatur *ἐκκαλουμένη*, sed apud Eustathium *ἐκκαλούμενον*. Verum eundem versum Aeschylus habet Agam. 261.

Χάραγμα morsus. *πληγέντ' ἐχιδνῆς ἀγρίῳ χαράγματι* Phil. 267.

Χαρακτήρ effigies. *χαρακτήρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Λάκωνος ὁσμάσθαι λόγον* Hel. I. 1 (186 D.). Sermo aliquid *Laconicum sonuisse* dicitur.

Χάρασσω v. *ταράσσω*.

Χάρομαι *morem gero*. *θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρῶσθαι κενά* El. 323.

Χάρμια. De forma vocabuli notandum accusativum *χάρμια* Sophocli dictum non esse, pluralem *χάρμιας* semel dictum ferri pro *χαρὰ* apud Erotianum gloss. Hippocr. p. 390. (inc. CV. 175. apud Dind. non reperio). 1. Significat *gratiam* i. e. cum *amici amici* atque *grati*, tum *qua quis floret apud alterum*. ἡ *χάρμια* μὲν τῆς *προμηθείας* — *προσφιλῆς μενῆ* Phil. 563. *διπλὴν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσεται χάριν* 1356. *χὴ χάρις προσκίεσται* Oed. R. 232. οὐ ποτ' ἐκβαλῶ *χάρμιν* τὴν τοῦδε Oed. Col. 642. ἐν οἷς γὰρ *χάρμια* 1749 an. v. Herm. ὅπως — *κτώμενη χάριν* Trach. 190. *καπ' ἐμοῦ κτήσεται χάριν* 471. ὅπως ἂν ἡ *χάρμια* — ἐξ ἀπλῆς *διπλὴ φανῇ* 615. τὸ γὰρ τοι — *σμηκοῖς ἀπιστιῶν τὴν πάρος συγγεῖ χάριν* 1219. εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ *χάρμια* El. 348. ἔγνωκα γὰρ — *τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη* Ai. 795. *gratia pristina me excussam animadverto*. τοῦ *θανόντος* ὡς *ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαφθῇ* 1246. ὅς οὔτε τοῦπιεικὲς οὔτε τὴν *χάρμιν* ᾗδει inc. LII. (709 D.). *ἀμνήμονος γὰρ ἀνδρὸς ὀλλυται χάρις* CH. (780 D.). Legitur apud Io. Damasc. App. ad Stob. p. 31. Gaisf. *ἀπόλλυται*, quare nonnulli non hunc sed proxime praecedentem versum, cui *Anaxandridis nomen* prae-

fixum, Sophocli tribuunt: οὐχὶ παρὰ πολλοῖς ἡ χάρις τίκεται χάριν. — 2. *gratum factum, beneficium universe*. ἄξιος γὰρ — φέρειν ἦν τῆςδε καὶ μελέω χάριν Oed. R. 764. ἀπάτα — πόνον, οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν Oed. Col. 231 ch. v. Herm. νεύσατε τὰν ἀδόκητον χάριν 249 m. ἐν βραχεὶ δὴ τήνδε μὲν ἔξαιτέ χάριν 592. ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέροι 783. cum *ingratum beneficium foret*. σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις 1108. μηδ' — ἀπερδῇ χάριν μετὰσχοιμὲ πῶς 1481 ch. ὡς χάρις μέν, ἦν κτάνη, λύπη δ', ἐάν ζῶ El. 811. Oppositum λύπη ostendit, quae significatio in vocabulo insit. ἔφρασας ὑπερτέρων τῆς πάρος ἔτι χάριτος 1258 m. rem etiam gratiorem. πρόσνειμαι δέ μοι χάριν βραχέϊαν Trach. 1207. καπὶ τοῖςδε τὴν χάριν ταχέϊαν — πρόσθεις 1242. adde celeriter. χάρις χάριν γὰρ ἔστιν ἡ τίκτουσ' αἰ. Ai. 518. Respicit Thomas et Suidas v. χάρις, Phavor. p. 1858, 55., similia confert Lobeckius. Ceterum hic χάρις *beneficium* est, χάριν autem τὴν ἀντίχαριν significat, ut explicat Thomas. Huc accensendae locutiones πρὸς θέσσαι χάριν gratificari Oed. Col. 771. δοῦναι χάριν gratificari. μέμνησ' ὁποῦ φωτὶ τὴν χάριν δίδως Ai. 1333. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῇ τιμᾶς χάριν; Ant. 510. v. Herm. Item morigerari, concedere Oed. Col. 859., ubi est ὀργῇ χάριν δοῦναι, v. V. S. ad Phryn. p. 18.; similiter dictum τὸν ἄνδρ' ἑασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ χάριν παρασχεῖν Oed. Col. 1185. πρὸς ἀρκέσσαι χάριν placere. οὐ γὰρ τις ἂν δύναιτο πρῶρα τῆς στρατοῦ τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν Polyx. III. 2. (469 D.) cum zeugmate nominis. Eodem refero, cum iucunditatem χάρις significat. ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν τίς χάρις inc. LVIII. 7, 2. (718 D.); proprie enim aliquem beneficio aut re grata se affici sentire significatur. — 3. *gratia debita et relata*. ὃ παντοίας φιλότῃτος ἀμειβόμεναι χάριν El. 132 m. ἱερῶν οἶων οἶαν ἐπὶ μοι μελέω χάριν ἡνύσω Trach. 991 an. τελεσφόρον χάριν δοῦναι σφιν (θέλω) Oed. Col. 1487. δικαίαν χάριν παρασχεῖν καθῶν 1494 ch. ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν Ant. 331. σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆςδε καὶ μελέω χάριν Ai. 1350. cf. οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν — ἂν νείμειν ἀξίαν χάριν Scyr. IV. 3 (499 D.). καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ Oed. R. 1004. ἡ φῆς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Colch. III. (313 D.). His adde Ai. 518., quod ante apposuimus. — 4. *Adverbiascunt εἰς χάριν et πρὸς χάριν*. οὐδὲν εἰς χάριν πρῶσσω Oed. R. 1353 m. ut a me gratiam iniret, i. e. gratum. οἰωνοῖς βλακὴν θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς Ant. 31., quod mediam partem propriae et adverbiascentis dictionis tenet et huic viam praemuniat, v. Herm. ἀντίφρονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκός Phil. 1141 m. ad vescendum ut volupe est. τῷ κατὰ γῆς — πρὸς χάριν (αἰράσσειν) Oed. Col. 1773 an. placiturum. Longe aliter ὅτ' πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς Oed. R. 1152. et

πρὸς χάριν τε τοῦ βίβλ. Aeth. I. 1. (26 D.) dicta; illud est comitate adhibita (mit Güte) hoc videtur φιλοφρόνως s. ἐκὼν significare. — 5. Adverbiascit etiam χάριν cum genitivo dictum, in gratiam alicuius, inde alicuius aut hominis aut rei causa significans, quanquam minime semper gratia adsignificatur, quae Ammonii doctrina est p. 53. δρωσιν Ἀτρεϊδῶν χάριν Phil. 562. τίνος δ' Ἀτρεΐδας τοῦδε — ἐπιστρέφοντο πράγματος χάριν; 595. τοῦ χάριν; 1018. τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ' ἔβημεν Oed. R. 147. δυσπότμου χάριν χλιδᾶς 888 ch. συμφορᾶς χάριν Oed. Col. 256. εἰσοίας χάριν 391. τούτων χάριν 396. τούτου χάριν 405. οὐ χάριν 894. τοῦ τε γενναίου χάριν 1046. τόλμας χάριν Ant. 368 ch. τοῦ κέρδους χάριν 1034. ὅτου χάριν Ai. 12. τῆςδε τῆς ἄγρας χάριν 93. Ὀδυσσεὺς χάριν 933. τίνος χάριν 1028. τοῦδε τοῦ φόβου χάριν El. 419. τοῦ, χάριν τίνος ἔθυσεν αὐτὴν 524. ἧς ὁ πλοῦς ὁδ' ἦν χάριν 531. οὐχὶ Μενέλεω χάριν 566. Δελφικῶν ἄθλων χάριν 672. ἀμειφίας χάριν Inach. VI. 2. (259 D.) si de mutila sententia suspicari licet. — Paulo aliter χάριν dicitur in his exemplis. ἔκους μικροῦ χάριν φυγὰς σφιν ἔξω πτωχὸς ἡλώμην Oed. Col. 444. cum res in paucis verbis verteretur, quominus exsul abire cogeretur. καὶ μοι γὰρ ἂν πατήρ γε θαυρῶν χάριν ἀνῆκετ' ἂν εἰς φῶς Scyr. VI. 6 (501 D.). V. Valck. ad Herod. VI. 63. Stallb. ad Plat. Civ. p. 12. Blomf. gl. Aesch. Pers. 343. Eodem enim modo ἕνεκα et ἕκατι dicuntur: v. quae Pflugkius conguessit ad Eur. Hel. 1182. — Maxime illud memorabile, quando χάριν sic dictum cum adiectivo coniungitur. τὴν σὴν δ' ἦκα χάριν Ai. 1399 an. κείνου τε καὶ σὴν ἐξ Ἰσσοῦ κοινὴν χάριν Trach. 485. ἧ ποῦ τινος νίκας ἀκάρπτωτον χάριν Ai. 176 ch.

Χάρμα gaudium. τί τοῦδε χάρμα μείζον ἂν λάβοις ποτέ; Tymp. I. 1 (563 D.). De inc. CIII. v. χαρά.

Χαρμονή gaudium. βόσκου νέαν ψυχὴν ἀτάλλων μητρὶ τῇδε χαρμοσύνην Ai. 556. — Accentum generis quanquam male notavit Arcadius p. 112, 12.

Χαρναβῶν n. pr. καὶ Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τὰ νῦν inc. 528 D.; apud Brunckium enim non reperitur versus ex Herod. π. μον. λξ. p. 9, 29. notus. De eo dixit Lobeckius Aglaoph. p. 251. et 1351.

Χαρσός fulgidis oculis praeditus. χαρσῶν τ' ἔθνη Θηρῶν Phil. 1131 m. — Accentum docet Arcadius p. 67, 14.

Χαρτός laetabilis. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε El. 1449 Suid. v. χαρτόν, apud quem τυγχάνει scriptum. τὸν κήρυκα — χρόσφ φαρέντα χαρτόν Trach. 227. Hanc distinctionem codd. ut vett. librorum recte contra recentiorum doctorum eos defendit Hermannus, qui χαρτόν εἰ τε καὶ φέρεις a Turnebo profectum vulgaverunt.

Χεῖμα hiems. πάγου χυθέντος οἷα χεῖματι Phil. 293.

Χειμάζω tempestatem ciere. Θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντος Oed. Col. 1500. de *vahementia fulminum et tonitruum dictum.* Figurata infortunio agitare. ὡς τὸδ' αἶμα χειμάζον πόλιν Oed. R. 101. Laur. f. Vict. Flor. Δ. χειμάζει, supra scripto in Flor. Δ. οῖ, ut vulgatae τῇ supra scriptum in Laur. a. Mirum est, ne Hermannum quidem vim pronominis intelligere voluisse, ut τάδε, alii τήνδε scripserint, v. ὅδε. — Passivum proprie est *hiemes vel procellas tolerare.* ἔνθα πηλαμὸς χειμάζεται Past. IV. 1 (446 D.). Tralate malis agitari. — φωνῆς — Ἐρμασον ὄρος παρέπεμψεν ἔμοι στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ Phil. 1446 an. Dolores enim ex vulnere spectari puto. Inde perterreri. τὰς αἰς ἀπειλαῖς, αἰς ἐχειμάσθην τότε Ant. 387. De tota significatione figurata rectius quam Monkium ad Hippol. 315. consules V. S. ad Phryn. p. 388.

Χειμάμννα. Grammaticus apud Bachmann. Anecd. vol. I. p. 415. 5. et sine poetae nomine Hesychius: χειμάμννα παρὰ Σοφοκλεῖ ἢ παρ' Ὀμήρῳ ἀλεξάνεμος (inc. CV. 176. 958 D.).

Χειμάβρους torrens. παρὰ ῥεῖθροισι χειμάβρους Ant. 708. Eust. p. 1409, 38.

Χειμέριος hiernus et procellosus. βόρειος ὡς τις ἀπὸ κυματοπλῆς χειμερία κλονεῖται Oed. Col. 1243 ch. κυματοπλῆς χειμερία dici, quae χειμῶνι κύμασι πλήσεται, olim significavimus. χειμερίῳ νότῳ Ant. 335 ch. — Cum figura dictum χειμερίῳ λύπῃ Phil. 1179 m. gravi, calamitosa.

Χειμῶν. 1. *hiems.* υποσσιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρῳ Θέρεσι Ai. 656. χειμῶνι δ' ἤδη τὰμὰ τ' εἰς ἔπανλ' ἐγὼ ἤλαυνον Oed. R. 1138. — 2. *tempestas, procella.* ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν Ai. 1122. tempestatem enim procellosam, qualis est hiems, non ipsam hiemem dici puto. ἦν δ' ἐν κατῷ χειμῶνος εἶχετο 1124. μικροῦ νέφους — τις ἐκπνεύσας μέγας χειμῶν 1128. φυλλάδα — ἀνήμερον τε πάντων χειμῶνων Oed. Col. 684 ch. — 3. Tralatum a tempestate dicitur de *pygnantium procella*, δορός τ' αὖ ἐν χειμῶνι Ant. 666. cf. Valck. ad Phoen. 248. de *insania* Aiakis iniquitate Deorum, velut repentinus nimbus, immissa Αἴας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας Ai. 206 an. — Num quid simile lateat in sententia corruptissime scripta Tham. I. 2. (227 D.) ubi χειμῶντεως legitur, quod emendare conati sunt χειμῶνων πλέως, ego non definio; quam priora verba οἶχετο γὰρ κροτητὰ πηκτῶν μέλη adversari videntur. Denique χειμῶνι σὺν παλινσλή, quod posterius vocabulum Harpocratio ζοφερόν explicat ex Inacho X. 11. (272 D.) ad *hiemis* significationem spectare videtur; possit tamen etiam ad *nimbium* et *tempestatem* referri, quippe nubila caelo obducentem.

Χεῖρ. De forma notandum, pleniores et tenuiores formas obliquorum casuum χεῖρός, χεῖρ', χεῖρα, χεῖρες, χεῖρῶν, χεῖρας et

χερός, χερί, χέρια, χέρεις, χερῶν, χέριας sola versus commode faciendi momento discerni; *dualem* plerumque tenuiore sono *χεροῖν* uti (nam *χεῖρε* apud Sophoclem exemplo caret), Ai. 609. nam El. 199. dubitabile esse videbimus; *dativum* autem *pluralis* numeri, si exceperis *χεῖρεσσιν* Ant. 964. 1283., semel quidem in senario melicis interposito repertum, non dici nisi *χεροῖ* s. *χεράν*. *χεῖρεσαι* de tragicis plane ex-
 emturus erat Monkius ad Eur. Alcest. 766., praeter hunc locum semel legi affirmans Antig. 1283. Iure adversatur Hermannus. — 1. *Propriam* manus et *manuum* significationem in his videbis. nom. *sing.* *φούρτα* δὲ *χειρ* *στάζει* *Θορήλης Ἀρεος* El. 1412. *ταῦτ' ἔλη χειρ γυναικεία* *κίλσαι*; Trach. 894 ch. Adsignificatur *patrandi audacia*. — *gen.* *ἔμβαλλε χερὸς* *πίστω* Phil. 802. οὐ *χερός*, οὐ *ποδός*, οὐ *τινος ἄρχων* 848 ch. *δέχου* δὲ *χειρὸς* *ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε* 1271. *τῆς ἐμῆς χειρὸς θυγῶν* Oed. R. 760. de *supplice*. *σκήπτρῳ τυπείς ἐκ νῆσδε χερὸς* 811. *ἄτρωτον οὐ μεθ' ἧ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερὸς* Oed. Col. 910, quod *translationis* viam munit ad *potestatem* et *vim* significandam. *τὰ πολλὰ τε στράψαντα χερὸς τῆς ἀνικήτου βέλη* 1511. *δός μοι χερὸς σῆς πίστω ἀρχαίαν τέκνους* 1628. *πότιρα πα- τρώας ἢ πρὸς οἰκείας χερὸς*; Ant. 1161. *μνημ' ἐπίσημον διὰ χερὸς ἔχων* 1243 an. *ἦν χερὸς, ἦν δὲ τόξων πάτερως* Trach. 515 ch. *δώρημα — τῆς ἐμῆς χερὸς* 600. Cogitatur enim ab ipsa *textum* et *tinctum pallium*. σφ' ἐξ ἐμῆς *θανεῖν χερὸς* 1123. *δόλοισι κλέψαι χερὸς ἐνδίκους σφαγῆς* El. 37. *μαρτυ* enim *caedes* *patratur*. *ἔξολίσσω χερὸς ὄμμα τρέπουσα* Rhizot. I. 1 (479 D.). — *dat.* *συντόνῳ χερὶ λύει τὸν αὐτῆς πέπλον* Trach. 919. ὦ *πολλὰ — καὶ χερὶ καὶ νώτοις μοχθήσας ἐγὼ* 1036. Sic e cod. Harl' et edd. vett. Herm.; Br. ex Triclinianis *χεροῖ*. Verum cum hoc etiam in Laur. a. Vat. reperiri videatur (quanquam vitiose scriptum *χεροῖ*), nunc servandum erit. *χερῶ χερὶ* Ai. 115. *παραπλήκτῳ χερὶ συγκρατατὰς βοτὰ καὶ βοτήρας* 226 ch. *κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβῶν χερὶ* 303. *πᾶς δὲ στρατὸς δόπαλτος ἂν με χερὶ φονεῖοι* 403 m. *ἐξ οὗ χερὶ τοῦτ' ἐδεά- μην τὸ δῶρον* 646. *τίνος πότ' ἀγ' ἔπραξε (ἔρξε) χερὶ δύσμορος*; 889. *θυμὸν γένοιτο χερὶ πληρῶσαι* Phil. 324. v. *θυμός*. *ἐπιθύνειν χερὶ (τὰ τόξα)* 1048. *χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν* 1110 m. Laur. a. Ald. *χερὶ* contra *metrum*. *κράτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερὶ* 1192 m. *αἷ ψάσας χερὶ* Oed. R. 1510. *συγγενεῖ χερὶ θανεῖν κτανεῖν τε* 1389. *μῆθ' ὀφειλόντων ἡμέρη διπλῇ χερὶ* Ant. 14. *διπλᾶς ὄψεως ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῶ χερὶ* 52. *ἦ τις ἀργία χερὶ θέρος θερισθῇ* Tyr. XV. 3 (587 D.). ὥστε *μαλ- θακῇ κοπὴς ἐν χερὶ* inc. LXXXIV. 1, 2 (762 D.). — *accus.* *χεῖρα δ' εἶχον ἐργάται* Phil. 97. *προθεῖς τε χεῖρα δεξιάν* 930. *χεῖρα δεξιὰν ὄρες κώπης ἐπιψαύουσας*; 1238. *δεξιὰν πρότεινε χεῖρα* 1276. *μέθεες με — χεῖρα* 1285. *γεραίων ἐς χεῖρα σῶν, σὸν προκλήνας φίλαν ἐμὴν* Oed. Col. 200 m.

χέρα — *δεξιὰν ὄρεξον* 1132. *ἀνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντι-
 έχοντα κρατός* 1647. *ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι* Trach. 1171.
πρὸς τί — ἦξεν χέρα; Ai. 40. *δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ* 43.
πῶς ἐπίσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; 50. *ἧ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαιον ἥχμασας
 χέρα*; 97. *ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν* 446. *εἰς χεῖρα Τείαρου δεξιὰν
 φιλοφρόνως θεῖς* 738. *ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινῶσαν τρέπειν* 759. *προγυμνά-
 σαι χέρα* Past. VI. 9 (450 D.). *ὥς μήτε κρούσης, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλης*
inc. CV. 140 (927 D.). — dunl. ἃ βυστάζω χερσὶν Phil. 651. *πρόχειρον
 εἰ τί σοι πάρα ἔϊφος χερσὶν* 737. *οὐ γὰρ ἔχω χερσὶν τὰν πρόσθεν βελῶν
 ἀλκὰν* 1135 m. *λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χερσὶν ἐμαῖν χραίνω* Oed. R. 821.
τάδ' ἐν χερσὶν στέφη λαβούσῃ 912. *χερσὶν ψαῦσαι μ' ἴασον* 1466.
μέθετε χερσὶν τὴν παῖδα θῦσσον Oed. Col. 842. *καὶ τὸν ἐν χερσὶν κατεῖ-
 χον* 1696 m. *μόρον κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλων χερσὶν* Ant. 57. *μύ-
 θρους αἶρειν χερσὶν* 264. *ἄβινας χερσὶν ἐλόντες* 1096. *τύπωμα χαλκόπλευρον
 ἡρμένον χερσὶν* El. 54. *θανάτους αἰκίεις διδύμωιν χερσὶν* 199 m. Ante
 Brunckium vulgabatur *χερσὶν contra numeri, siquidem anapaesticus est,
 legem*; *χερσὶν* Livin. v., sed solus, ut de illius mensurae veritate dubi-
 tandum videatur. *ἐντάφια χερσὶν φέρουσιν* 318. *τούτων μὲν, ὧν ἔχεις
 χερσὶν — μηδέν* 423. *ἡνίας χερσὶν ἔσεισαν* 703. *νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα
 βυστάζω χερσὶν* 1118. *χερσὶν κλέψασα ταῖνδε* 1121. *νεοκόνητόν αἶμα χει-
 ρὶν ἔχων* 1386. Codd. omnes manifesto vitiatō numero dochmiaco *χερσὶν*,
 Triclinius *χειρῶν*. *χερσὶν — ἄφυκτ' ἔχων βέλη* Trach. 264. *χερσὶν ἦκεν
 κομήτην ἰόν* 563. *χερσὶν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν* 1055. *ὅπον — μὴ
 ποτιπαύων χερσὶν* 1194. *ὥστε καὶ χερσὶν κολῶν ἔρυστά διεπεραιώθη ἔλφη*
Ai. 716. τόνδε τὸν νεκρὸν χερσὶν μὴ συγκομίζειν 1026. *ἐν χερσὶν ἔχων
 κόμας ἐμάς* 1152. *ὅταν χερσὶν κρύσταλλον ἀρπάσῃσι παῖδες* Ach. Am. I. 3
 (162 D.). *οὐτ' ἐν χερσὶν τὸ κτῆμα — μένειν* ib. 7. *πῆλὸν ὀργάζειν χερσὶν*
Pand. II. 3 (432 D.). — plur. nom. αἶδε γὰρ χεῖρες Θηρώως ἔωσαν Oed.
 Col. 1104. — *gen. ὧ τόξον φίλον, ὧ φίλων χειρῶν ἐκβεβιασμένον* Phil.
 1115 m. *οὐ μὲν ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χειρῶν* Oed. R. 123.
δῶρον — τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβὼν 1022. *αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἀπο* 1400.
δι' ὁσίων χειρῶν θιγὼν Oed. Col. 471. *τάχ' εἰς βάσανον εἰ χειρῶν* 839 ch.
τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων Ant. 1264. *ὀρῶ πρὸ χειρῶν Πολυτίδου τοῦ
 μάστιγος* Polyid. I. 1 (462 a. D.). *σθένος χειρῶν* inc. XXI. (676 D.). —
dat. χερσὶ βυστάσασα El. 893. *ἐν φίλαισι χερσὶ — λουτροῖς ἐκόσμησα* 1127.
ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεῖς 1130. *ἔχω σε χερσὶν*; 1217. *de amplexante
 dictum. χερσὶν ἀτεγγησάμην* Trach. 531. *ὅς — ποταμὸν Εὐήνον βρο-
 τοὺς μισθοῦ πόρευε χερσὶν* 557. *ἡμῆ — ψαύει ματαιαῖς χερσὶ* 562. *ἐὰν
 γὰρ — αἶμα — ἐνέγκῃ χερσὶν* 570. *ὅσπερ χερσὶν εὐθύων ποταμῶν* Ai. 638.
gestas. κολῶν κάπτεον χερσὶ ταχύνετε 1383 an. *κραταιαῖς μετὰ χερσὶν*

ἴσχω Phil. 1097 m. ὅσον μὴ χερσὶ καίνων Oed. R. 348. ἀρρήτ' ἀρρήτων
 τελέσσαντα φονίαισι χερσὶν 466 ch. νῦν — ἔρριψεν ἄλλων χερσὶ εἰς ἄβα-
 τον ὅρος 719. τὸ δὲ πατρῶον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλείν 996. χερσὶ τῶν
 θυγῶν 1469. ἃ — χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει Oed. Col. 720 ch.
 ψαΐσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων 1635. χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει
 κόνιν Ant. 429. ὑφ' αἱματηραῖς χείρεσσι 964 ch. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν
 ἀρτίως τέκνον 1283. ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶ κέντρα Phaedr. III. 4
 (606 D.). Legebatur χερσὶν, sed suavius sonans χερσὶ cod. Reg. apud
 Bruncium suppeditavit. ἔχω δὲ χερσὶν ἄγραν (ἀγρίαν) βρῆλαχον inc.
 CV. 71 (860 D.). — accus. οὐχ ὡς τόχος τις τοῦδ' ἀποστρέφει χέρας;
 Oed. R. 1154. τὰς ἀδελφὰς τύδε τὰς ἐμὰς χέρας 1481. ὄρετον — χείρας
 Oed. Col. 850. πτύσας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας 1607. amplectatus. ἐς χεῖρας
 λαβεῖν El. 1109. χέρας ἐφοκτόρους Ai. 10. τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
 δεσμοῖς ἀπενθύνοντα 71. ἐν τοιοῖσδε χείρας αἰμάζει βοτοῖς 448. — vocat.
 ὃ φέλλεται μὲν χεῖρες El. 1349. ὃ χέρες, χέρες Trach. 1079. ὃ χεῖ-
 ρες, οἷα πάσχετε Phil. 992. — 2. Translationem vocabuli inprimis in sin-
 gularem numerum cadere monendum est, ut panca sint eius in duali et
 plurali numero exempla. Omnis eius notio bifariam dividitur, altera pars
 ut locum, altera ut usum manuum spectet. Illius generis sunt χερὸς εἰς
 τὰ δεξιὰ Triptol. I. 1. (527 D.) et κλώνας ἐξ ἀμφοῖν χερσὶν τιθεὶς ἐλάας
 Oed. Col. 484., quorum illud *dextrorsus*, hoc *utraque parte* significat. —
 Sed *usus manus* sic aliquando simpliciter significatur. Ἔρωτι μὲν γοῦν
 ὅστις ἀνταρτίσται πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας Trach. 442. εἰς χεῖρας ἦλθον
 πατρί Oed. Col. 979. Hinc τῶν χερσὶν dicuntur *praesentia* Ant. 1325 m.
 Deinde sic auctor rei alicuius, aut qui curat, regit, dat circumlocutione
 significatur. κακῇ δὲ χερὶ πρόδοτον El. 125 ch. εἰ ξένος ἄτερ ἐμῶν χε-
 ρῶν κέκευθε 854 m. sine mea cura. Flor. Γ. χερῶν, contra numeri le-
 gem. — ὅπως τὸ λοιπὸν αἰτὸν ἀφνεωτέrais χερσὶ στέρωμεν El. 450. co-
 rpiusius. οὐ — ὑπεξέπεμφθην — χερσὶν 1342. ἥ σε πολλὰ δὴ — λιπα-
 ρεῖ προὔστην χερὶ 1370. — καὶ ὅδ' ἀπ' ἄλλης χερὸς ἵσταρξεν μέγα;
 Oed. R. 1023. donum alterius. — σὴ κυβερνῶμαι χερὶ Ai. 35. a te regor.
 πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν Phil. 146 an. Non probo Hermannii ex-
 plicationem, v. προχωρῶν. παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν 1330. i. e. πρὸς
 ἱασόμενον. Inde πλήθει γένος Oed. R. 123. armatam multitudinem indi-
 cat, et σὺν τῇδε χερὶ Ant. 423. nihil amplius est, quam σὺν ἐμοί. —
 Deinde adsignificatio fit *fortitudinis*. εἰς ἔλεγχον χερὸς — μολῶν Oed.
 Col. 1299. ἐκείνος πᾶντ' ἀριστεύων χερσὶν Trach. 488. κοῦδεις τροπαί;
 ἔαττει τῶν ἐμῶν χερῶν 1092. ἥ χερὶ βολθεῖς Ai. 130. ὄρξας — ἐν ἀπό-
 βοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας 359. οὐδ' ἔργα μείω χερὸς ἀρκέσας ἐμῆς —
 ἀπόλλυμαι 434. θεοῖς γὰρ ὅδ' ἰδοῖέ που, καὶ σὴ μάλιστα χερὶ 485.

τὰ πρὶν δ' ἔργα χειρῶν μεγάλως ἀρετᾶς 609 ch. Plerique codd. ἀμέτρως habent *χειροί* aut *χειρὶν*, in his Laur. a. Flor. Γ.; Triolinus et Flor. Δ. *χειρῶν*. — Adsignificatur *vis*, *efficacia*, *potentia*. *σθένεις δ' ἔλαττον τῶν ἐναντίων χειρὶ* El. 986. — *εἰρλόσκομεν λείας* — *κατηραρισμένας ἐκ χειρὸς* Ai. 27. *vi illata*, non *cominus*, quod Hermannus placet. *χειρὶν παρην-θύνοντες* 1048. *vi nostra usi ad regendum*. *μόνος παρέστης χειρὶν* 1363. *ut vi opem ferres*. *χείρα σὴν μόλις φυγών* El. 591. *eandem tua manu destinatum*. *πότερα χειρὶν ἢ λήμῃ βλον;* 1186. *manu illata*, i. e. *contumelia manus*. *καὶ χειροὶ καὶ λύμαισι* 1187. *οὐδὲ τοι σῇ χειρὶ πέθεσθαι τὸ δρᾶν* Phil. 1236. *τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν* Oed. R. 107. *καὶ μὲν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θάλλοι* 140. *εἰ δέ τις ὑπέροπτα χειρὶν ἢ λόγῳ πο-ργύεται* 883 ch. *violenter aut facit aut sentit*. *τὸ μὲν τις οὐ νέος οὔτε γήρῳ σημάτων ἁλίωσει χειρὶ πέσας* Oed. Col. 708 ch. — *Victoria et opes praevalentes significantur*. *καὶ ποῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χειρὸς ἐχθροῖσιν* — *ζῶντ' ἐπεμῆναι ποδὶ* El. 447. *ζώης μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τῶν ἐχθρῶν* 1080 ch. *Contrarium est ἔσον τῶν ὑπὸ χεῖρα ναίεις* 1081 ch. *subiecta*, *inferior*. Eust. p. 1083, 17. et libri ὑπὸ χεῖρα, illud Hermannus dedit metri causa, dubitans tamen, an forte ὑπόχειρ scripserit Sophocles. In potestate esse alicuius aliquid his exemplis significari videmus. *ἄγε με διὰ χειρῶν οἴτῳ λαβών* Ant. 907. *δός μοι — εἰς χεῖρα τῇν τεκοῦσαν* Trach. 1056. *ὦ δύσμορος, δὲ χειρὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας* Ai. 365 m. *elabi mihi sivi*. *τάχαθὸν χειρῶν ἔχοντες* 943., quod proxime a propria dictione abest. *ἦτις ἐκ χειρῶν κλέψας* Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου El. 288. — 3. De sermonis proprietate praeterea observandum, *χειρὶ*, *χειρῶν* aliquando *abundare* videri. In propria illud dictione fit Ai. 303.: *πῶρην ἀπρὸς ὄνυξι συλλαβῶν χειρὶ*, cf. Reisig. Comm. Cr. in Oed. Col. p. 266. Lobeck. l. c. p. 267 sqq. Spreta figura ὅλου κατὰ μέρος συλλαβῶν πέρι coniciebat Wakef. Silv. Cr. t. II. p. 24. Aliquid simile habet *εἰ τί σοι εἶφος πάρα χειρῶν* Phil. 737. *ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην τὸ δῶρον* Ai. 646. v. Schaef. l. c. et ad Theocr. VII. 25. Magis ad tralatam dictionem inclinant haec. *χειρῶν ἄφυκτ' ἔχων βέλη* Trach. 264. non est enim *manu tencere*, sed *possidere*. *εἰσιν ἃ πρόμαντις Δία δίκαια φερομένα χειρῶν κρήνη* El. 463 ch. *secum asserens*. — De usu articuli vocabulo *χείρ* modo additi, modo omissi v. ὁ ἡ τό.

Χείριος qui in potestate alicuius est. *χειρὶαν ἀφελς τῷτ* Ai. 490, Suid. v. *χειρὶαν* habet ἐφῆς.

Χειροδαίκτης manu caesus. *χειροδαίκτη σφάγι' αἰμοβαφῇ* Ai. 218 an.

Χειρόδεικτος digito monstratus. *εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς* Oed. R. 901 ch. *Persuasum chorus habet oraculi veracitatem ostensum iri*.

Χειρόμακτρον mantile. Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἱκεκαρμένον Oenom II. (420 D.) v. ἐκκέρω.

Χειροποιέομαι manu perficio. αὐτὴ πρὸς αἵτης χειροποιῖται τάδε Trach. 887. V. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 621.

Χειροτέχνης artifex. τίς ὁ χειροτέχνης ἱατροῦ Trach. 996 an. Mire explicat Passovius; v. Hermann.

Χειρώ s. χειρούμαι potius, est enim ex illis deponentibus mediis, quae partes quasdam passiva et forma et significatione monstrant. Active significat *subigere, in potestatem redigere.* Ζεὺς τὰν συνέγνω σὺν δίκῃ χειρομένῳ Trach. 279. sc. Ἡράκλει τὸν Ἴφιτον. τὴν γε δοῦσαν τὰδε χειρώσομαι καὶ τῶνδε 1099. οὐ γὰρ — ἡμᾶς τοσοῦςδε πρὸς βίαν χειρώσεται Phil. 92. τὴνδ' ἐχειροῦμην ἄφραν Oed. Col. 954. αὐτόν τ' ἐχέλου 1013. — Passivum est *subigi.* χειρωθεὶς βλεῖ Oed. Col. 907. ἀφράστω τῇδε χειρωθεὶς πέδη Trach. 1046.

Χελῶμα subactio. Λάϊος — ἄφαντος ἔχῃ θανάστῳ χειρῶματι Oed. R. 560.

Χελῶν nequior. ὅπου θ' ὁ χελῶν τὰγαθοῦ μείζον σθένει Phil. 454. ὅπου — νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χελῶνα Eriph. III. 2 (204 D.).

Χελῶν n. pr. καὶ θεὸν Χελῶνα Trach. 712.

Χειρῶναξ onifex. πᾶς ὁ χειρῶνα λεώς inc. LX. 2, 1. (724 D.) apud Plut. Mor. p. 99. a. et Clem. Protrept. p. 78. Hinc Hesychius χειρῶναξ λεώς affert et Pollux. II. 151, χειρῶνακτες παρὰ Σοφοκλεῖ. Recte Dindorfius in Poet. Scen. peninflexo accentu scribi curavit, v. Lobeck, parrerg, ad Phryn. p. 674. Nam ipsum illud, unde contractum est, χειρῶναξ sic scribi debuit, non penacute, ut fit apud Etym. M. p. 870, 53. Cognata enim ἀνακες ἀνάκειον mediam corripunt.

Χελώνη testudo. τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται Inach. 278 D. apud Br. non reperitur. Secundum Elmsleii emendationem in Edinb. Review XVII. p. 237., cum περὶ τῆς ἀποταυρουμένης Ἰοῦς dictum affirmet Erotianus p. 200., τραχὺς χελώνης κέρχνος enascentium cornuum duritiem testudini similem significare videtur.

Χέρνιψ malluvice. οὔτε δαιτὸς οὔτε χέρνιβος θινῶν inc. L. 7 (708 D.). aqua lustralis. μήτε χέρνιβας νέμειν Oed. R. 240. Illustrant ex Athenaeo IX. p. 409. Brunckius, Wolfius ad Dem. Lept. p. 376. et ex tragicis similia comparavit Erfurdt. — Contra rationem et Arcadii praeceptum p. 94, 19. acui iubent Suidas Gr. Hermanni p. 321, 14. Verum admodum ambiguum est, fueritne ea tonosis antiquorum; in tragicorum certe carminibus circumferri solitam accurata disputatione Athenaeus, ipse acui improbens, ostendit p. 409, a.

Χερόπληκτος manu percussus. χερόπληκτος δ' ἐν στίχοις πεισδύται δοῦποι Ai. 619 ch. Lob. Erf. invitis libris χερόπληκτος dederunt, quos dubito an non recte reprehenderit Herm.

Χερσαῖος terrestris. βρύτον δὲ τὸν χερσαῖον Triptol. VI (533 D.). Sententia mutila.

Χερσεύω. Hesychius: Σοφ. Οἰρεῖ (recte sic Dind. fr. 417., in cod. est ^{οἰρεῖ}) *κείμενος μὲν βουστάδας* **. *ἐπὶ χέρσου, ἥ ἀπὸ χειρὸν ἔχει, ἥ οὕτως ἐμβατεύει.* Post βουστάδας lacunam indicavit Dind.; excidisse enim aliquot verba, in quibus χερσεύει fuerit. αὐλάς excidisse videri posse in v. βουστάς significavimus; verum nescio an praestet βουστάδος αὐλῆς ἐπὶ χερσεύει scribere, ut reliqua explicandis prioribus adiecta sic emendantur: *ἥ ἐπὶ χέρσου ἔχει, ἥ οὕτως* (i. e. *ἐπὶ χέρσου*) *ἐμβατεύει.*

Χέρσος substantivum terram universe significat: ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ inc. XXIII. 10 (678 D.). Tanquam adiectivum de solo duro et lapidoso dicitur *στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἀρῶξ οὐδ' ἐπημαξέμενη τροχοῖσιν* Ant. 251. Olim cum χέρσον substantivum esse crederent, pleonasmī species visa est γῆ χέρσος. Transfertur ad *innuptam, quae sine prole manet. δηλαδὴ χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ἡμᾶς χρεών* Oed. R. 1502.

Χεῦμα fluctus. χεῦμ' ἐκρήατον Oed. Col. 472. *aqua fontis est.* V. Iacobs. Lectt. Stob. p. 6.

Χέω fundo. Proprie dicitur activum et medium. ἡ τοῖςδε κρῶσσοις — χέω τάδε; Oed. Col. 479. πατὴρ δὲ χέοντες λουτρά El. 84. — *χοῶς χέυσθαι σπάντα πρὸς πρῶτην* Ξω Oed. Col. 478. quibus verbis cum continuentur, quae v. 479. inferuntur, medio et activo discrimen sensus non est. *Passivum proprie dicitur: ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν* Trach. 701. *πάγου χυθέντος* Phil. 293. de frigore hierno, inprimis *pruina fusā.* Sed transfertur ad *morbum per viscera fusum et urgentem κέχνται νόσος* Trach. 850 ch.

Χηλαργός celeribus ungulis praeditus. χηλαργός ἐν ἀμύλλαις El. 850 m. Suidas, dorismum perpetuo obliterare solitus *χηλαργοῖς* in h. v. In cod. Ien. adnotata var. script. *χηλαργαῖς.* — De teno qui accurate praeciperit non novi.

Χήλευμα. Hesychius: κεχῆλωμαι, πόδας δέδεται, συνέσφραγμαί τοὺς πόδας. καὶ χήλευμα τὸ σπαρτίον. Σοφ. Πανδύργη ἡ Σφυροκόποις (II. 2. 431 D.). Brunckius *χήλωμα* scripsit, nec absimile illud veri, etai *χηλεύω* eadem qua *χηλόω* significatione praeditum esse potuit; cuius rei Hesychius testis est, *χηλεύει* interpretatus *πλέκει, ῥάπτει.* Verum utrum *κεχῆλωμαι* an *χήλευμα* s. *χήλωμα* Sophocles dixerit, si quis mo-

rem Grammaticorum, iapriaris Pollucis et Hesychii, voces communi origine non satis distinctis auctoribus componendi noverit, dubium videbitur.

Χηλή unguis. σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς Ant. 990. — Accentum notavit Arcadius p. 108, 10.

Χήν anser. τιθασὸν δὲ χῆνα inc. LXXIV. 1, 1 (745 D.).

Χηρεύω orbatus sum. μέλειος μέλω ποδὶ χηρεύων Oed. R. 479 ch. de profugo hominum commercii orbo.

Χῆρος viduus. οἰκτεῖτω δὲ νῦν χῆρον παρ' ἐχθροῖς παιδὰ τ' ὀρφανὸν λιπών Ai. 638. Accentum enormem visum docet ἐτυμολογῶν Etym. M. p. 811, 31.

Χθόνιος 1. quod alicuius terrae proprium est. τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὐβούλον πάγον ἐγὼ ξυρήδῃ χθόνιον ὄντα Oed. Col. 952. Eadem significatio spectatur, cum αὐτόχθονας, *indigenas antiquissimos* indicat. γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθιδᾶν Ai. 201 an. Sed minime simpliciter ἐχωρῶν explicuerim, ut Hermannus, sed quasi qui *radices in patrio solo fixerint altissime* intelligendos puto. — 2. *infernus*. Deorum cognomen est: ὦ χθόνι' Ἐρμῇ El. 111. πομπᾶιον Ἐρμῆν χθόνιον Ai. 819., quod memoravit Eust. p. 561, 35. ὦ χθόνια θεία Oed. Col. 1564 ch. *Furiae*. κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος 1602. v. Valck. ad Eur. Hipp. 1201., quem locum a Suida v. *χθονίας βρονταῖς* spectari potuisse puto, non Sophoclis dictum, quod Hermannus ipsum. Verum argutatur Doederlinus eo usus argumento, quod *χθόνιος* saepe nihil aliud quam *terribilem* significet, nescio quem sponsorem eius sententiae secutus; nam Miscell. Obs. vol. II. t. I. p. 95. collecta exempla omnia alias rationes habent. — Deinde *χθόνια* omnia dicuntur, quae ad inferos pertinent. Sic *χθονία φάμα* est eo permeans El. 1055 ch. *χθόνιον ἔσταν* Oed. Col. 1724 m. locum dici videmus, quo *Oedipus terra absorptus quasi victima cecidit*; nisi penetrabile forte significatur. Par. A. Rico. edd. ante Brunck. *χθονίας*, adverso metro. χάρις ἧ (ἧ Herm.) *χθονία ξυναποικιῖται* Oed. Col. 1749 an. quae apud inferos relinquitur; v. Hermann.

Χθονοσιβής terrestis. οὐγανία τε καὶ χθονοσιβῆ Oed. R. 301. Affert Suidas v. *χθονοσιβῆ*.

Χθών. 1. *terra*, i. e. *solum terrestre*. σπῶνταίχον χθονός Oed. Col. 697 ch. v. στεροῦχος. Affert Eust. p. 309, 36. *χθονός* λαχὼν τοσεῦτον, *ἐθανεῖν μόνον* 794. σῆς ἐπιμβαλῶν χθονός 928. τύμβον — ἵνα μοιρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῇ χθονί 1543. *χθονός* τυφῶς αἰέρας σκηπτὸν Ant. 413. ἐν γὰρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ Ai. 890. ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχοι χθονός El. 750., quod ad reliquias terra condendas refero, nec de patria cogitandum puto, plane ut τύμ-

βοῦν ὀρθόκερνον οἰκίας χθονὸς χώσαντες Ant. 1188. κατέφηκται χθονὶ
 Trach. 695. χθονὶ ῥέπτων ἐαυτὸν 786. *humī abiectus*. πόλις — φθίνουσα
 μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός Oed. R. 25. οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτὰς χθονός
 αὐξεται 172 ch. — 2. Hinc transfertur ad loca *inferorum significanda*
cum praepositionibus coniunctum. Viam et rationem monstrat Ἐπεικλέα
 μὲν — κατὰ χθονὸς ἔκρυψε Ant. 24. — αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς ἐγγυ-
 γνοίαν ἴσχειν 65. τὸν θ' ὑπὸ χθονὸς Ἰδίου τρέφανον σκύλακα Trach.
 1097. — 3. *terra universa*. ἐπ' ἴσχατα χθονός inc. XCIII. 1 (Orith. 654
 D.). Sic intellige πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ κτείνουσα Trach.
 808. *omnium, quolique in terris sunt, i. e. vivunt*. — 4. *terra singularis*.
 ἀκτὴ — τῆς περιφύτου χθονός Αἰήμου Phil. 1. ὦ φύλλης χθονός 242.
 Scyri. πρὸς Οἰταίαν χθόνα 477. χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν 660. ὦ Αἰμυρία
 χθών 974. προσκύνας χθόνα 1394., quae duo etiam prima significatione
 dicta esse possunt. τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός 1361. μίσμα χώρας, ὡς τε-
 θραμμένον χθονὶ ἐν τῇδε Oed. R. 97. ἐξ ἄλλης χθονός 230. Hanc li-
 brorum scripturam idonea ratione explicuit Erf., ut recipienda Her-
 manno non videatur fuisse duplex coniectura quamvis elegans Vauvil-
 lersii altera, altera Neuii, ἧ 'εἰς ἄλλης χειρός. τὴν Κορινθίαν — χθόνα
 ἔφευγον 795. ὡς ἄλλην χθόνα δοκῶν ἀπολασιν 1178. ὡς ἐκ χθονός ῥέψων
 ἐαυτὸν 1290. χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδός Oed. Col. 57. ἐμῶς
 χθονὸς ἔκθορε 233 ch. χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες 732. ἐκπεσεῖν
 χθονός 770. κοῦκ ἐξελάτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός; 827. ὃν ξένης ἐπὶ
 χθονός ἐν σφῶν ἐφεύρηκα 1258. τήνδε Καδμείαν χθόνα Ant. 1147. ποῦ
 κλύεις τιν ἰδρῦσθαι χθονός; Trach. 68. Non prohibeo tamen, si quis
 ad *universae terrae significationem* hoc referre velit. χθονὸν μολόντ' ἄπο
 Ἑλλαντίδος Ai. 420 m. τῆσδε ἀπ' Ἰδαίας χθονός 429. κατ' Ἰδαίαν χθόνα
 Polyx. I. 1 (468 D.). v. Ἰδαίος. πατρώαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα ἴδῃς Ai.
 833. κακὸς κακῶς ἄθαρτος ἐκπέσοι χθονός 1156. χθονὸς τῆσδ' ἐκτός
 El. 374. τὴν Μυκηναίαν χθόνα 415. ἐπεὶ τῆσδε χθονός ἐξῆλθεν 767, τὴν
 Ὀμφαλίαν ἐξαίρει χθόνα Σκείρωνος ἀκτῆς Aeg. I. 4 (19 D.). ἐπιοιοῖν ἢ
 κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; Andromed. II (129 D.). sc. τήνδε. φρυγὸς
 πατρώας ἐξελέλασαι χθονός Synd. VIII. 2 (153 D.). χθονὸς Ἀργείας
 Inach. X. 9 (270 D.). Ἀνακτόρειον τῆσδ' ἐπώνυμον χθονός inc. XCVI
 (775 D.). — 5. *Adsignificatur civitas*. Dixerunt de hoc vocabuli usu,
 quanquam non satis distincte, Kuster. ad Arist. Thesmoph. 115. Markl.
 ad Eur. Suppl. 1. Valck. ad Phoen. 6. Seidler. ad Troad. 4. τῆσδ' ἔχων
 χθονὸς ἀρχὴν Oed. R. 736. τύραννον αὐτὸν οὐπὶχώριοι χθονός τῆς
 Ἰσθμίας στήσονσιν 939. τυραννεύειν χθονός Oed. Col. 450. ὅτι σφ' ἀν-
 άρχη τῇδε πληρῆναι χθονὶ 611. ὡς πόλις — κακῶν ἀνατος τῆσδ' ἀπαλ-
 λαχθῆ χθονός 792. τοῦ κρατοῦτος — χθονός 930. τῆσδε δημοῦχος χθο-

νός 1350. νόμους γεραίων χθονός Ant. 365 ch. τῆςδ' ἄρχειν χθονός 732. *Patria* adsignificatur, et *solum* quidem *patrium*: σῆς ἐπεμβαίνων χθονός Oed. Col. 928., *patria* *civitas*: οὐτ' ἐμοῦ καταξίως — οὔτε σῆς χθονός Oed. Col. 916. Aut sic, aut de *civitate* intelligendum οὐτ' ἂν φλιν πότε ἄνδρα δυσμενῇ χθονός θείμην ἐμαντῶ Ant. 187. — De articulo ad χθών omitti solito dictum in v. ὁ ἡ τό.

Χίλιοι *mille*. εὔπε πεντηκοτάδας εἰς χίλια Naupl. V. 5 (379 D.) de Palamede exercitus ordinatore dictum.

Χίμαιρα *capra*. θαλλὸν χιμαίραις προσφέρων Past. III. 2 (445 D.). — Accentum enotavit Arcadius p. 97, 5.

Χιονόκτυπος *nivibus pulsatus* (tectus). Κυλλαντίας χιονοκτύπου πτραίας ἀπὸ δειράδος Ai. 681 ch. Tres Iohns. codd. et Laur. b. χιονοτύπου, Flor. A. χιονοτύπου habent.

Χιτών *vestis*. χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα Trach. 577. στελεῖν χιτῶνι τῷδε 609. προσπύσσετε — χιτῶν ἅπαν κατ' ἄεθρον 766. ἄστολος χιτῶν Hel. IV. 1 (inc. 791 D.). χιτῶν ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν Polyx. VI. 1 (473 D.) — De accentu v. Arc. p. 15, 19.

Χιών *nix*. λευκῆς χιόνος πτέρυγαι Ant. 114 an. Eust. p. 1055, 28. καὶ νιν ὄμβρῳ τακομένην — χιών τ' οὐδαμὰ λείπει 824 m. — Accentum Arcadius docet p. 16, 13.

Χλαῖνα *pallium*. μένομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα Trach. 537. De hac formula v. Bergl. ad Alciph. I. 38. et Miscell. Obs. vol. V. p. 59.; eadem usus Euripides Peliadibus fr. 6. — καταρβύλοις χλαίναις Troil. III. 12 (559 D.). Sic certe interpungendum apud Hesychium v. καταρβύλοις, ut ποδήρεων, quod sequitur, explicationis causa adiectum sit, ἀσπάθητος χλαῖνα inc. CV. 59 (849 D.). — Tonum observavit Arcad. p. 96, 23.

Χλαῖνιδιον *palliolum*. λεπτοσπαθῆτων χλαινιδίων ἐξεπίλους Niptr. VI. 1 (400 D.).

Χλιδαῖο *superbio*. δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδαῖς El. 352.

Χλιδή 1. *luxuries*, τρυφήν grammatici explicant: v. Pierson. ad Moer. p. 408. Ruhn. ad Tim. p. 276. ζῶμα τοῦμόν, οὐ χλιδαῖς ἡσκημένον El. 444. Eust. p. 1835, 52. — 2. *superbia*. δυσπότμον χάριν χλιδαῖς Oed. R. 888 ch. τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠβλοσθι ποτὲ — ὀγκωθείς χλιδῇ inc. XXIV. 2 (679 D.). *Magnificentia* opum *superbientes* cogita. — 3. *decus*, *deliciae*. τίμβρον — λοιβαῖοι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς στέφαντες El. 52. *comam detonsam consecrantes*. — V. Eust. p. 692, 58.; affert etiam v. 51—53. Suidas v. χλιδή. — De accentu praecipit Arcadius p. 105, 27.

Χλωραίνομαι vireasco. χλωρανθεῖς, ἀπὲ τοῦ χλωρός γενηθεῖς οὕτως Σοφοκλῆς (inc. CV. 177. 959 D.). Suidas.

Χλωρός proprie viridus. χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις Oed. Col. 679 ch. χλωρά τ' ἀπὸ πολυστάφυλος Ant. 1120 ch. pallidus. ἀμφὶ χλωρὰν ψάμα-
θον Ai. 1043. Adde secundum elegantem correctionem Bergkii Comm. de fragm. Sophocl. p. 12. Thyest. VI. 4. (239 D.): κεκλημάτωται χλωρός οἰνάνθης δέμας (βότρυν). Scribitur vulgo χῶρος. Tralate dicuntur haec. ἀδινῶς χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχραν Trach. 844 ch. Eustath. p. 217, 1.: ἐπεὶ δὲ καὶ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλεῖον, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπίδης φησί. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις χλωρὰν ἄχρην δακρύων ἔφη. Videntur tamen, ut Homericο θαλερὸν δάκρυ ubertim fluentes lacrimae significari. — ἐκ δὲ χλωρὸν αἱμὰ που πέπωκεν ἤδη Trach. 1044. Decolorem Cicero vertit; sed vivum s. animantem significat, de quo genere χλωρὸν γόνυ explicans dixit Valck. ep. ad Roev. p. 340. Opusc. t. I. Lips. — Accentum enotavit Arcad. p. 69, 12.

Χροᾶω lanuginem gero. χροᾶζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα Oed. R. 742. i. e. χροᾶζων ὥστε ἄρτι λευκανθὲς γίγνεσθαι τὸ κάρα, *canescens*. Suidas edd. vett. v. ἀπεισάται habent χηράζων.

Χρόη modiolus rotæ, cui axis immittitur, inde axis ipsa. ὡς ὑπερβάλοι χροάς τις αὐτῶν El. 707. ἔθρανσε δ' ἄξονος μέσας χροάς 737. Eust. p. 598, 13. — Hoc voluisse Arcadium dare patet, cum inter 'penacuta a duobus consonis et priore quidem aspirata incipientia deinceps scripta videamus χλόη αἱ χωνίδες ἀρμάτων p. 103, 17. Emendandum χνόη ἢ χοῖνις s. ἢ χοινίκη.

Χροῦς. χροῦς παρὰ Σοφοκλεῖ (inc. 961 D. apud Br. deest), Herod. π. μον. λέξ. p. 14, 25. Num lanuginem an aliud quidpiam significarit poeta, non liquet.

Χοή 1. flumen s. fluentum. Ἀχέροντος — ἄρσανας χοάς Polyx. II. 3 (469 D.). — 2. aqua lustralis. φνῶν ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν Oed. Col. 1595. — 3. libatio. Medium huius et primitivæ significationis locum occupavit illud ἱερὰς ἐξ αἰερίτου χοάς κρήνης ἐνέγκου Oed. Col. 470. Hunc et tres alios versus affert schol. Arist. Acharn. 972. (960.), male tamen explicans de inferiis. — χοάς χέασθαι Oed. Col. 478. χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει Ant. 427. καπιτυμβλους χοάς ἰδοῦκα 893. πατρὶ τυμβεύσαι χοάς El. 398. Versum habet Georg. Le-cap. apud Matth. Lectt. Mosq. p. 63. τάςδε δυσμενεῖς χοάς οὐκ ἄν ποιε — τῷδ' ἐπέστεφεν 433. — De omni vocabuli usu docte disputavit Iacobsius Lectt. Stob. p. 6.

Χοῖρος porcus. χοῖρον ὥς τε δεσμῖον Herc. Taen. I (217 D.). Libri Athenaei p. 375, d. χοῖρος ὥς τε δεσμῖον.

Χολή fel. μετάρσοι χολαὶ διεσπείροντο Ant. 997. πικρὰν χολὴν κλύουσι φαρμάκῳ πικρῷ inc. LXVII (733 D.). Versum ter memorans Ptolemaeus p. 463, f. 468, b. 923, a. ternis modis posita verba refert, v. φάρμακον.

Χόλος ira. τίνος γὰρ ὥδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; Phil. 328. χολῶ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων Ai. 41. Θεοῖσιν ὥς καταλλαχθῇ χόλου 731. ὦν ἔχων χόλον Trach. 268. ἐ τὸν ὑπερῳαλγῇ χόλον νέμουσα El. 171 ch. Respicit Suidas v. ὑπερῳαλγῇ χόλον.

Χολώω ad iram stimulo. ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν σά μάτηρ Trach. 1027 m. — passivum irascor. καὶ γὰρ χολωθείς Phil. 374. αὐτῷ χολωθείς Ant. 1220.

Χορδοτόνος chordis tensus. χορδοτόνον λύρας Tham. IV. 2 (232 D.).

Χορεύω salto. νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι Ai. 686 ch. οἷτις παιδρὰ χορεύει — θυγάτηρ inc. XLVI. I (704 D.). κατὰ Κορυβάντεσσι χορεύσατε LXX. I (740 D.). Tanquam pars cultus Deorum τὸ χορεύειν memoratur Oed. R. 896 ch.: εἰ γὰρ αἱ τοιαῦτε πράξεις τίμαι, τί δέῃ με χορεύειν; — Active dicitur saltationibus s. choreis celebrare. αἶ σε μαίνεται πάννυχος χορεύουσι Ant. 1138 ch. Illustravit Brunckius. Inde passive dictum est ἀπείρων, ὃ Κισθαίων, οὐκ ἔσει, μὴ οὐ σέ γε — καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν Oed. R. 1093 ch. saltationibus impleri et celebrari.

Χορηγός dux. ἐν τῶν πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων Ant. 1133 ch. μυστικόν τινα λόγον in hoc Bacchi cognomine odoratur schol., durius λέγον increpat Eust. p. 514, 45. Non esse talia ex mystica Theologia repetenda et Naekius docuit, quem Hermannus advocavit, et Lobeckius Aglaoph. t. I. p. 218., qui illam Naekii disputationem non legerat.

Χοροποιός choreas instituens. ὃ Θεῶν χοροποι' ἄναξ Ai. 683 ch. Pan est. Illustravit Lobeckius.

Χορός chorea. χοροὺς ἴστησι El. 272. Θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς πάννυχους πάντας ἐπέλωμεν Ant. 152 ch. Sic etiam per metonymiam intelligendum οὐδὲ Μουσαῖν χοροὶ νῦν ἀπεστήγησαν Oed. Col. 698 ch. i. e. Μοῦσαι ἐκὼ χορεύειν φιλοῦσι. — concilium. ὃ πινότηρης τοῦδε μάντεως χοροῦ Amphiar. II (116 D.). — turba. χορός δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεφρόθει inc. XLII. I (700 D.).

Χραίνω inquino. λέχη δὲ τοῦ θανάτου ἐν χειρὶν ἐμαῖν χραίνω Oed. R. 822. Ibi adsignificatur impuritas facti, verum plane proprie dicitur δοκῶν ἐν ἱμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ Ai. 43., quod quidem medium generis verbi est. Passivum μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν Oed. Col. 369. rursum

de scelesto facinore usurpatum est, de qua vi cf. Ruhnk. ad Tim. p. 276. et Pors. ad Or. 909.

Χράομαι χρῶμαι. *Formarium* praeter praesens *imperfectum* legitur *ἐχρήτο* Trach. 902. *perfectum* *κεχρημένοι* Phil. 1248. mendose Ald. et membr. Br. *κεχρημένου.* *futurum* *χρησόμενον* Phil. 1118 m. *aoristus* *ἐχρήσατο* Oed. R. 117. Creditur etiam *χρησθεις* pro *χρησάμενος* dici Ant. 24. v. *χρήζω.* — Significat 1. *uti.* *ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσας* ἄν Oed. R. 117. *ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρήται* 878 ch. *τούτων δίδωμί σοι κρήνῃ χρῆσθαι* Oed. Col. 647. *τόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ πάντ' ἐνεστὶ σοι* Ant. 213. *πάρεστι χρῆσθαι τάνδρῃ* Trach. 60. *οὐκ εὐμαρίεα χρώμενος πολλῇ* 193. *οἷς (ὀργάνοις) ἐχρήτο δειλατά πάρος* 902. *λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδε* El. 44. *εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῆδε χρῆσθαι (λόγοις)* 363. *οὐ δ' οὐδ' χρῶ χεῖρ* Ai. 115. *ζῶντι ποδὶ χρώμενον* inc. LXVIII. 3. (751 D.), si haec Sophocles scripsit. *σοι οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον* Phil. 1118 ch. De addito *ἐπεξηγητικῶς* accusativo *τὸν Ἡράκλειον ἄθλον* v. Hermann. His insuper adiunge locutionem *ὀργῇ χρωμένη* Oed. R. 1241. *irata, furore percita.* — 2. *Perfectum* *κέχρημαι* *egere et desiderare* significat. *τί μ' ἐγκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένος;* Phil. 1248.

Χράω oraculum edo. *χρή μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος* El. 35. Vulgabatur olim *χρή.* Veram scripturam iam Brodaeus retulit ad Eur. Hel. 523. Libri consentiunt omnes, *χρή* aut *χρή* praebentes, praeter Harl. ap. Pors. Adv. p. 212., qui cum *χρᾶ* habere feratur, inconsiderate Blomfieldus scribi voluit *τοιαῦτ' ἐχρα μοι Φοῖβος.* Suidas v. *χρή μοι* et Eust. p. 89, 24. 751, 57. 1179, 38, vulgatam scripturam sequuntur. Etym. M. p. 814, 7. memoriter affert *τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος χρή.* — *πύθου τὰ χηρησθέντα* Oed. R. 604. *μαντεῖ' ἄγουσα πάντα — ἃ τοῦτ' ἐχρήσθη σώματος* Oed. Col. 356., in quo genitivo ellipsin quaerebat Musgravius, cui iure Hermannus adversatur de Ell. et Pleon. p. 155.

Χρεῖα 1. *necessitas.* *ὦν γὰρ ἄν θεὸς χρεῖαν ἔρευνᾷ* Oed. R. 725. Quod schol. unus scribit, *ἦγουν ἃ γὰρ ὁ θεὸς ζητῇ, πρέποντα κήρας ζητεῖσθαι* iure probans Hermannus, tamen *quarum rerum usum quaerit deus* interpretatur, etsi manifesto significant *quidquid deus quaestione egere iudicaverit.* *ἢ ἴσταμεν χρεῖας* 1443. *ἢ ἄν — μὴ χρεῖα πολεμῶμεν* Oed. Col. 191 an. Eodem referendum est *τί δ' ἐστὶ χρεῖας τῆςδ' ὑπεσπανισμέρον;* Ai. 727. *quid huius negotii iusto tardius factum est?* negotium autem necessitas imposuerat, necessarium factum erat. — 2. *desiderium rei necessariae.* *θανόντ' ἄν οἰμώξειαν ἐν χρεῖᾳ δορός* Ai. 942. *φορβῆς χρεῖας* Phil. 162 an. *τίς σε — προσέσχε, τίς προσήγαγεν χρεῖα;* 237. *λαβὼν ὅτου σε χρεῖα καὶ πόθος μάλιστα ἔχει* 642. *ὡς πρὸς τί χρεῖας;* Oed. R. 1174. *cuius rei causa?* *τοῦ με χρεῖας ὡδε λιπαρεῖς τυχεῖν;* 1435.

λέγ' — αὐτὸς ὢν χρεῖα πάρει Oed. Col. 1282. τίος, ὃ παῖδες, χρεῖας ἀνύσαι; sc. προσπίπτειτε 1752 an. Brunckius in ed. tertia de coniectura χρεῖαν. Reisigius et Elmsleius post χρεῖας distinguunt, ὥστε ἀνύσαι intelligentes. Hermannus duas in unum locutiones confusas esse censet. Mihi componenda videntur ἀνύσαι χρεῖας, secundum sensum dictum quidem, quia significatur idem quod τυγχάνειν s. ἐπιτυγχάνειν. — 3. inopia. ἐπὶ παντὶ τῷ χρεῖας ἱσταμένῳ Phil. 175 ch. i. e. ἐπὶ πάσῃ τῇ παρουσίᾳ χρεῖα, quod et qualemcunque inopiam et desiderium significare potest. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχει' ἐν χρεῖα φιλῆς νευρῶς 992. — 4. usus. λίμπει γὰρ ἐν χρεῖαισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς χαλκός — στέγος inc. LXXII. 1, 1 (742 D.). domum usu tritam i. e. habitatam splendere velut aëna dicit. — Accentum docet Arcad. p. 98, 16.

Χρέος 1. res necessaria et desiderata. τί μοι ἢ νέον ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ξανύσεις χρέος Oed. R. 157 ch. Optant, sed ambigunt, num nunc, ut olim, cum Sphinx instabat, nomen divinum sibi affuturum sit. πρὸς σ' οὔτι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι, ἢ τέκνον ἢ λέχος ἢ χρέος ἢ θεός Oed. Col. 251 m. Possessionem significari putat Brunckius; v. Herm. — 2. debitum, inde culpa. μὴ τι πέρα χρέος ἐμὲ πόλει προσάψῃς Oed. Col. 234. Timet, ne inquinetur male ominata Oedipi praesentia. — 3. Hinc est quod, ut expleatur, alicui curae cordique est officium. σοὶ δ' ἤδη — τὸ σὸν μελέσθω βάρτι φρουρῆσαι χρέος El. 74.

Χρεῶν sc. ἐοίε. Num participium verbi χρῆναι sit, discepsavit Wolfius Analect. Literar. vol. II. p. 470. Significat 1. oportet. εἰαν χρεῶν ἐκῆλον εὔδειν Phil. 757. τὸ — ρεῖκος εὖ θέσθαι χρεῶν Oed. R. 633. οἶον (βίον) βιωρὰ σφω πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν 1488. χέρσους φθαρῆναι καγάμους ἐμῆς χρεῶν 1502. ἠπιστάμην ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διατῆσθαι χρεῶν Oed. Col. 932. πρῶτος δ' αἰτίζειν οὐδὲν ἀνθρώπων χρεῶν 1155. Suid. v. πρῶτος. — μύθοις γ' εἴ τι πιστεύειν χρεῶν Trach. 67. πάντα δὴ φωνεῖν χρεῶν 746. ἀνδρὶ τοι χρεῶν μνήμην προσεῖναι Ai. 516. μητέρ' εἰ χρεῶν ταύτην προσανδᾶν El. 265. τῷδε — τιμῶν ἀπαντίας οὐνεκ' ἀνδρείας χρεῶν 971. εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεῶν 1094. τότ' ἔργων τῶνδε μεμνησθαι χρεῶν 1243. ταῦτα — χρεῶν ἐπαινεῖν Ter. VII. 12 (517 D.). ὅμως χρεῶν τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπειρώς φέρειν XI. 1 (521 D.). — 2. Adsignificatur fatalis necessitas. τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεῶν τόξοις ἀλῶναι Phil. 1425. Similiter eventus fatalis praedictionis significatur. ὡς τελεσθῆναι χρεῶν Trach. 173. — 3. Adsignificatur expediendi s. conducendi notio. τὸ μοι ἔννεπε τί σοι χρεῶν ὑπουργεῖν Phil. 143 ch.

Χρῆ i. q. χρεῖα necessitas. τὸν τόπον δ' ἵνα χρῆ' σται μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν Oed. Col. 505. Sic libri, modo cum inutili ac-

centu ^ῥσται. Brunckius audacter *ἔνα τὰ χρεῖ' ἰφενέω*, Schaeferus et Burgesius *ἔν' ᾧ χρεῖ' ῥσται μ' ἰφενεῖν*, τόνδε β. μ., Doederl. in Spec. p. 42. *ἔνα ἔσται μ' ἰφενεῖν τοῦτο*, Elmsl. *ἔνα χρεῖ' στέμμ' ἰφενεῖν*. Sed schol. l. c. *χρεῖ' ῥσται μ' ἰφενεῖν*, *χρεῖ' ἔσται*, κατὰ συναλοιγὴν (legitur *συναλοιγὴν*) *χρεῖ' ῥσται* — δηλοῦται δὲ ταῦτόν τῳ δεξιῳ, haud male, modo quod haud dubie cum Wolfio Anal. Lit. vol. II. p. 456. Reisigio in Syntagm. Crit. p. 32. et Dindorfio ad Aristoph. Fragm. p. 150. scribendum *χρεῖ' ῥσται*, nec crasis ea potius est, quam aphaeresis literae in eo maxime verbo deteri solitae. Addit schol. particulam ex Sophoclis Triptolemo sumptam, *χρεῖ' ῥσται δέ σ' ἐνθιέδ' αὐθις* (M. 1. 537 D.), et Suidas v. *χρεῖ'*, apud quem ter falso *χρεῖ'σθαι* scriptum, ab Hermanno emendatur ad Oed. Col. l. c. duo alia, Aristophania *ἡν*, alterum Phlerecratis. De forma *χρεῖ'* dubitari non potest, v. *βασιλῆ*.

Χρή. I. Formarum praesentis indicativi et infinitivi exempla trita illa nec ulli obnoxia dubitationi non tango. *coni. χρεῖ' Phil. 987*. Sic Brunckius, nec sinebat aliter particula *ῥν*. Sed optimi codd. Flor. Γ. Laur. a. et omnes, ut videtur, ceteri *χρεῖ'*. *opt. χρεῖ' Trach. 161*. codd. omnes et Aldus *χρεῖ' ῥ*, ut v. 166. Oed. R. 555. Ald. *χρεῖ'*, Aug. *χρεῖ'* Flor. Γ. *χρεῖ' ῥν*, Laur. a. cum Aldo conspirare, sed Flor. Δ. Θ. cum Brunckii correctione *χρεῖ' Trach. 791*. Ald. *χρεῖ' ῥ*, et sic vel *χρεῖ' ῥ* codd., modo quod Flor. Γ. ῥ, Flor. Δ. *χρεῖ' ῥ με*. Oed. Col. 269. Ald. et codd. *χρεῖ' ῥ*. Ant. 875. Laur. a. *χρεῖ' ῥ*, et codd. ceteri et Aldus ut v. 269. notavimus. Mirum sane vix ullo loco verae scripturae relictum esse vestigium. — *Imperf. ἐχρεῖν*, quod nisi metrum cogat, plane extirpaturus videtur Matth. ad Eur. Hec. 228., uno loco metro poscitur Alet. VII. 5. (94 D.), uno praeterea legitur σ' *ἐχρεῖν*, ubi οὐ *ἐχρεῖν* contra posito *ἐμολ* fortasse melius conveniret, Phil. 1051. In Flor. Γ. scriptum *ῥν ἐχρεῖν σ' ἔχειν* (sic). *χρεῖν* exstat El. 519. 569. 1497. Trach. 1123. Phil. 428. 1347. Oed. R. 1184. 1185. De accentu disputat Etym. M. p. 814, 49. Gud. p. 569, 42. At Etym. M. p. 128, l. secundum Zenobium veteres Attici adscripsisse τ et inflexisse, recentiores acuisse et ab adscribendo τ abstinuisse dicuntur. Adverbia non esse *χρή* et *δεῖ* ostendit Apoll. de adv. p. 539, 22. 1. *χρή oportet*, non adsignificata re ulla. *ποῦ χρή τίθεσθαι ταῦτα* —, Phil. 449. *χρεῖ' δ' ἐπὶς ὄντα πημάτων τὰ δειν' ὄραν* 502. *οὐκ οἶδ' ὅποι χρή τάπορον τρέπειν ἔπος* 885. *οἶδ' ῥν χρεῖ' με κἄν παθεῖν κακόν* 987. *οἷα χρή παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι* 1343. *ταῦτα χρή κλέειν ἐμοῦ* Oed. R. 235. *ἄ γ' ἤξει καὶ οὐ χρή λέγειν ἐμολ* 342. *ὥς χρεῖ' μ' ἐπὶ τὸν σεμνόμεντον ἄνδρα πέμψασθαι τινα* 555. *καὶ χρή με παρτελῶς θανεῖν* 669. *εἰ με χρή φυγεῖν* 823. *εἰ χρή τι κἀμὲ — σταθμαῖσθαι* 1110. *φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρεῖν*, ξὶν

οἷς τ' οὐ χορὴν μ' ὁμιλῶν 1184. 1185. ἡ χορὴ σε μέμνειν ἢ πορεύεσθαι πόλιν Oed. Col. 80. ἀστοῖς ἴσα χορὴ μελετᾶν 160 an. τὸ δ' ἐνθεν πῶς τελευτῆσαι με χορῇ; 477. ἄνεν γνώμης γὰρ οὐ με χορὴ λέγειν 600. μὴ δίδασχ' ἃ χορὴ με δρᾶν 660. ἐνθα χορὴ ναλεῖν ἐμέ 816. εἰσόμεσθ' ἃ χορὴ ποιεῖν 1041. τοῦδε χορὴ κλέειν 1119. Ant. 662. ὥτι χορὴ ποιεῖν λέγε Oed. Col. 1514. τλάσας χορὴ τὸ γενναῖον φρενὶ χωρεῖν 1636. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς φέρειν χορὴ 1692 ch. οὐδ' ἔχω πῶς με χορὴ τὸ σὸν πάλαιναν ἀφαιεῖν — ἄχος 1708 m. πενθεῖν οὐ χορὴ 1750 an. ἐνιοεῖν χορὴ τοῦτο μέν Ant. 61. οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χορὴ 89. χορὴ γυναικάς εἶναι τάςδε 574. οὕτω — χορὴ διὰ στέργων ἔχειν 635. οὐ τὸν χρόνον χορὴ μᾶλλον ἢ τᾶρκα σκοπεῖν 725. πόλις γὰρ ἡμῖν ἄμ' με χορὴ τάσσειν ἐρεῖ; 730. ἄλλω γὰρ ἢ μοὶ χορὴ γε τῆςδ' ἄρχειν χθονός; 732. εἴτε χορὴ θανεῖν, εἴτε — 876. τί χορὴ με — εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν; 913. τί δῆτα χορὴ δρᾶν; 1086. τι χορὴ πράσσειν 1315. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοις χορὴ μέλειν 1316. καμὲ χορὴ φράσαι τόσον Trach. 53. φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύνειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χορῆναι σε 126 ch. εἶπε μὲν λέχους ὅτι χορὴ μ' ἐλέσθαι κῆρσιν 161. εἰ με χορὴ μέτειν — ἰστειρημένην 175. τοῦ λόγου δ' οὐ χορὴ φθόρον προσεῖναι 249. τί χορὴ μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν; 392. ἃ τ' ἀντι δώρων δῶρα χορὴ προσαρμόσαι 494. ἀλλ' εἰδέναι χορὴ 589. τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χορὴ τῆς τύχης κολεῖν πάρος 721. εἰ χορὴ μαθεῖν σε 746. μὴδ' εἴ σε χορὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί 795. τί χορὴ, θανόντα νιν ἢ καδ' ἵππον ὄντα κρεῖται; 965 ch. εἴ τι χορὴ — πράττειν 1145. ἐνταυθά νιν χορὴ τοῖμὸν ἐξάραντά σε σῶμ' — ἐμβαλεῖν 1183. ὥς ὥδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίσπασθαι σε χορὴ Ai. 274. καὶ νῦν τί χορὴ δρᾶν; 452. ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνησκέαι τὸν εὐγενῆ χορὴ 475. πάντα χορὴ δηλοῦν λόγον 721. ἄνδρα χορὴ — δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ. 1056. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆται σε χορὴ; 1327. κλέειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χορὴ τῶν ἐν τέλει 1331. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' εἰ χορὴ 1352. τί χορὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον El. 16. εἰ χορὴ 391. κήρυσε μ' — εἴτε χορὴ κακὴν, εἴτε δόξαργον 596. τοῦτω φιλεῖν χορὴ, τῷδε χορὴ πάντας σέβειν 969. χορὴ δὲ τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν Acris. IX. 1 (66 D.). — οὐκ οἶδ' ὅτι χορὴ πρὸς ταῦτα λέγειν Alod. VII. 1 (105 D.). πειρᾶσθαι δὲ χορὴ Thyest. III. 4 (236 D.). ἐκ τῶν τοιοῦτων χορὴ τιν' ἵασις λαβεῖν 6. εἴ τι χορὴ βροτὸν λέγειν Lac. II. 1 (337 D.). θρητην δὲ γύσιν χορὴ θρητὰ φρονεῖν Ter. V. 1 (515 D.). οὐ χορὴ ποτ' εὐ πράσσοιτο δόλοισι τύχας Tynd. I. 1 (572 D.). οὐ χορὴ ποτ' ἀνθρώπων μέγα ὄλβον ἀποβλέψαι inc. XXXIV. 1 (692 D.). — τί χορὴ ποιεῖν; Phil. 937. Trach. 384. 389. 595. Seorsim ponimus exempla imperfecti χορῆν s. ἐχορῆν, oportuisse aliquid, quod factum non sit, fieri significantis. ἵνα χορῆν — αὐτὸν αἰδᾶσθαι νεκρόν Phil. 428. ἦν (τιμὴν) σ' ἐχορῆν ἔχειν 1051. χορῆν γὰρ σε μν' αὐτὸν ποτ' εἰς Τροίαν μολεῖν, ἡμᾶς τ' ἀπελγεῖν 1347. πρὶν,

ὡς χρῆν, σφ' ἐξ ἑμῆς θανεῖν χερός; Trach. 1123. ἢ χρῆν σ' ἀρῆγειν El. 519. τοῦτου θανεῖν χρῆν οὐνεκα —; 569. χρῆν σ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην 1497. οὐ χρῆν τάδ' οὕτως δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν· ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν ἔχειν τι κέρδος Alet. VII. 4. 5. — 2. Adsignificatur res fatalis. χρόνος, ᾧ λέγεται χρῆναι σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι Phil. 200. λέγων ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μυχθῆναι Oed. R. 791. ὃν γε Λοξίας διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν 854. εἶπε γὰρ με Λοξίας ποτὲ χρῆναι μισθῆναι μητρὶ 995. εἰ χρῆ; θανοῦμαι Oed. Col. 1442., quod etiam aliter explicari potest. χῶρον — οὐ με χρῆ θανεῖν 1517. ὡς τότ' ἢ θανεῖν χρεῖη σφε Trach. 165. ὅτι χρῆ τετελεῖσθαι Ter. V. 4 (515 D.). — 3. Adsignificatur aliquid conducere vel expedire. τί χρῆ με — στέγειν ἢ τί λέγειν —; Phil. 135 ch. εἰ σοι τὰ μητρός καὶ πατρός χρεῖη λέγειν Oed. Col. 269. αἰοῦδās — εἰ χρεῖη λέγειν Ant. 875. νῦν δὲ ποῖ με χρῆ μολεῖν; El. 802. — mos receptus. κάφαριστέουσας ἃ χρῆ Ant. 247. ὅσον χρῆ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσις πονεῖν βροτούς Ai. 1359. agitur enim de sepulturnae honore debito. — decorum. οὔτοι — χρῆ — γαστρός καλεῖσθαι παῖδα Synd. III. 1 (148 D.). χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρῆ ποτε inc. XI. 2 (665 D.). — fas. χρῆ δὲ τὰ γ' εἰς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτεῖν Ant. 1328 an. χρῆ δ' ὅσ' ἄν θεοὶ διδῶσι, φεύγειν μηδένα inc. LXXVI. 1 (749 D.). — Ellipsis verbi videri possit πρὶν γ' ἄν ἐνδείξω τί δρᾶν Oed. Col. 48., si haec paucorum librorum scriptura ab Reisigio et Hermannō recipienda fuit; verum non fuit, quanquam exquisitior videtur (v. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 772, cf. Herm. ad Alcest. 81.), quoniam optimi codd. Laur. a. b. Par. F. et praeterea Ricc. a. b. δρῶ exhibeant. — χρῆ cum dativo dicitur Antig. 732., nec infitiandum est ita dici posse, cum et Thomas agnoscat a Sophocle semel sic dictum, nec Quidendorpius modo Lucianum contulerit, Hermot. t. I. p. 798., sed Elmsl. ad Eur. Med. 1334. not. f) adeo Euripidem Ione 1314., quem iniuria olim corrigere voluit Matth. Gr. §. 385, 9.; alia Bernhardys Synt. Gr. p. 91., Euripidis illud miris modis iudicans.

Χρῆζω. Adscribi τ et ratio postulat et Etymologus testis est p. 815, 3. Quanquam τὸ χρησιμῶδῃς significans τ adscripto carere idem affirmat, quanquam contra rationem fiat. — 1. Significat inprimis desiderare et cupere. εἰ τι χρῆζεις Phil. 49. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῆζων ἔφυν 1041. εἰ τῶνδε χρῆζεις πλησιαζόντων κλύειν Oed. R. 91. ὅσον γε χρῆζεις. ὥςτ' ἄλλα χρῆζειν 595. νῦν οἱ σέθεν χρῆζοντες ἐγκαλοῦσ' με 597. a te aliquid desiderantes; quanquam non minus recte tua ope indigentes interpreteris. τί δῆτα χρῆζεις; 622. οἶσθ' οὐδ' ἃ χρῆζεις 655. ὅτου χρῆζων ἀπιῖαι 933. πατρός τε χρῆζων μὴ φονεὺς εἶναι 1001. ὅποια χρῆζει ἐγγύτω 1076. τό τοι πολὺ — χρῆζω — ὀρθρὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι Oed. Col.

520 ch. εἰπεῖν ἃ χρῆζω 580. τί δῆτα χρῆζεις; 649. πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὦν χρῆζοις 782. Hoc oratio obliqua desiderat, sed unus praebuilt cod. Laur. b. ἄγεις θ' ἃ χρῆζεις 920. μὴ θρᾶν ἃ μὴ χρῆζεις 1178. ἀπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δις χρῆζω κλέειν 1210. ὅστις τοῦ πλείονος μέρους χρῆζει 1213 ch. εἴ τι χρῆζεις ἱστορεῖν Trach. 396. λέγ', εἴ τι χρῆζεις 415. τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι χρῆζων 707. εἰπὼν δ' χρῆζεις λῆζον 1110. ξὺν οἷς χρῆζεις φίλων 1184. τοῦ μακροῦ χρῆζειν βίου Ai. 468. μεθεῖσά μοι λέγειν ἃ χρῆζοιμι El. 619. εἰδέναι δέ σου πρῶτιστα χρῆζω 659. θανεῖν χρῆζων τις 996. ὁρῶς δ' ὁδοιποροῦμεν ἐνθα χρῆζομεν; 1088. — οὐς δ' ἔχρηζεν Oed. R. 1274. εἰ μὴ τοῦ θεοῦ πρῶτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν 1439. ἄς ἔχρηζε γῆς ἐπι ξένας ἔθανε Oed. Col. 1703 m. γᾶς ἐπι ξένας θανεῖν ἔχρηζες 1711 m. τοῦτ' αὐτ' ἔχρηζον — σου μαθεῖν Trach. 408. εἶδεθ' οὐς ἔχρηζετε El. 1226. Vidimus verbum aut cum accusativo rei, aut cum infinitivo illius vices gerente, aut nude sine casu dici. — 2. Paulo dubitabiliora haec sunt. χρῆζει γάρ Oed. Col. 1428. Reisigius sine controversia veram putat scholiastae explicationem χρῆσσωδεῖ, ut τ omittendum secundum grammaticos fuerit; Elmsleio χρῆ *fatale est* significari videtur. „Ego quidem recte legi existimo χρῆζει, vult enim hoc. Vaticinatum enim ista esse Oedipum non attinebat repeti; illud multo gravius est et acerbius, velle hoc illum et optare, ut pereant filii. Herm.“ Recte, opinor. σὺν δακν χρῆσθεις δικαίη καὶ νόμῳ Ant. 24. Plerique χρῆσθεις pro χρῆσάμενος dici volunt, Wunderl. Obs. ad Aesch. 86. Erf. l. c. Poppo ad Xen. Cyrop. I. 6, 33., Reisigio Enarr. Oed. Col. p. CLXXII.; excogitavit idem miram rationem C. Gr. p. 347., χρῆθεις δικαίη a ceteris verbis separanda esse et Antigonae continere iudicium, quae est frigida simul et dure enuntiata sententia. Iure Triclinii rationem (falso autem is a χρᾶω repetit) Hermannus probavit, παραγγελλοῦς explicantis; rogasse enim Eteoclem, si pugnans cecidisset, ut iusta funebria Creon curaret. Ita Sophocles inprimis apte δηρικῶς ἔηλφ.

Χρῆμα 1. res. τί χρῆμα δράσεις; Phil. 1215. τί χρῆμα δρῶντα; Oed. R. 1129. τί χρῆμα; Ant. 1036. τί χρῆμα θυῆς; Ai. 281. ἅπαν τὸ χρῆμ ἤμαρτε χρηστὰ μωμένη Trach. 1126. Vulgo haec uno tenore continuantur. ὅπως πάθης τί χρῆμα; El. 382. — 2. opes. τυραννίδα θηρᾶν, ὃ πλήθει χρῆμασιν θ' ἄλλοικεταί Oed. R. 542. τὰ χρῆματ' ἀνθρώποισιν εὐρίσκει φίλους Aload. XI. 1 (109 D.). οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύνεται πρὸς χρῆματα ib. 5. πᾶσιν πρὸς τὰ χρῆματα βροτοῖσι τᾶλλα δεινέτερα Creus. IV. 4 (325 D.). bona, res magni aestimandae dicuntur universe: θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας, πάντων ὅσ' ἐστὶ χρημάτων ὑπέρτατον Antig. 680. Cum tamen in Laur. a. supra scriptum sit πτ, nescio an recte Hermannus πτημάτων dederit. — 3. Ad primam significationem referen-

dam est, cum *circumlocutionem* efficit. κακὸν τὸ χρῆμα Phil. 1249. Mihi subaudiendum videtur τοῦτο ὁ δρῶ, s. ἄνδρός: frigido acumine proximam interrogationem τοῦ κερημένοι spectari putat Hermannus, ut sit mala res, quae opus sit vobis. τοὺς μέγιστον χρῆμα Meleag. I. I. (357 D.). De hac circumlocutione erudite dixit Valck. ad Eur. Phoen. 206. et ad Theocr. Adoniaz. p. 377.

†** Χρημοσύνη *egestas*. ἅμα κραταιᾷ χρημοσύνῃ βίου inc. VII. I (658 D.). Apud Stobaeum Ecl. phys. I. 9. p. 230. legitur τερμοσύνη. Brunckius ἀχρημοσύνη coniecit, quod mihi sensu convenire non videtur. Quod ego reddendum Sophocli suspicor, sententiam multum veteribus tritam refert, quam Theocritus illis ad Drophantum verbis expressit ἅ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει, Idyll. XXI. I. Possis etiam τλημοσύνη defendere.

Χρήσιμος *utilis*. ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται Oed. R. 878 ch. ubi firmo gressu consistere non datur. αἶ τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν Phthiot. II. 3 (622 D.). — Rarum de viro strenuo dici. τοιάδ' ἄνδρα χρῆσμεν φανέν Ai. 404.

* Χρησολόγος *vates*. Schol. Arist. Ran. 1065. Μουσαιοῖς — ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησολόγον αὐτὸν φησι (inc. CV. 178. 960 D.). Musaei nomen a Sophocle positum alicubi fuisse certum est; illud non sequitur, χρησολόγου vocabulo in appellando usum: potuit enim id aliis verbis sententiaeve tota ratione contineri.

Χρησμός *oraculum*. χρησμός γὰρ ἦλθε Λατῷ Oed. R. 711. ἐνθα μὴ ποτ' ὀφολμην κακῶν χρησμῶν γ' ὄνειδθ' τῶν ἐμῶν τελούμενα 797. εἴ τι θέσφατον πατρὶ χρημοῖσιν ἰκνεῖτο Oed. Col. 974. οἳ οὖν τοιόνδε χρησμών εἰσηκούσαμεν El. 38.

Χρησμφδός *fatidicus*. τὰν γαμφώνυχα παρθένον χρησμφδόν Oed. R. 1199 ch. Sphinx significatur.

Χρηστήριον 1. templum, in quo oracula eduntur. ποῖον πάθος δέσαντας ἐκ χρηστηρίων; Oed. Col. 610. εἰ γὰρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων 1333. Utrōque oracula significantur ex adytis edita. — 2. victimā. χειροδαίχτα σφάγι' αἰμοβαφῇ, κελνὸν χρηστήρια τὰνδρός Ai. 219 an. Sic dicuntur pecudes ab Aiaee caesae; vocabuli sic dicti rationem illustravit Lobeckius. σφάγια explicat Moschop. π. σχεδὼν p. 8. ἃ διεχρήσατο αὐτός. τὰ τολμήματα καὶ πράξεις, ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια, παρὰ τὸ διαχρησθῆναι αὐτά. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ μαντεῖον καὶ τὸν χρησμόν, καὶ τὰ ἱερεῖα schol. Vet.; posteriora rem tanguant, priora ad se transtulit Suidas v. χρηστήρια. Singularem interpretandi rationem iniit schol. Ien.: χρηστήρια, τὰ μαντεύματα. ἐνταῦθα δὲ τὰ γεγεννημένα ἔργα ὑπὸ τοῦ Αἰαντος ὥς γὰρ ἐκ τῶν μαντευμάτων τὰ μέλλοντα

εγένετο δῆλα. οὕτω δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ *Αλκαντος* γεγεννημένα ἐδήλουν τὴν *μαρίαν* αὐτοῦ. Valckenario ad Ammon. p. 236. *δραστήριον conicere in mentem venit.*

Χρηστός bonus. De hominibus dictum: πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν αἰρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς αἰεί Phil. 435. adsignificatur ibi *bellica strepitibus*. οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακοὺς Oed. R. 610. ὁ ξείνος — χρηστός Oed. Col. 1018. στρατηλάτου χρηστοῦ 1432. οὐχ ὁ χρηστός τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος Ant. 516. ὅστις ἔστ' ἀνὴρ χρηστός 658. ὅταν θέλῃς γενέσθαι χρηστός Trach. 452. πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει Ai. 1348. Significatur etiam his universe dictis homines: φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστά πᾶς ὄψ' EL 960. Suid. v. φιλεῖ. — τὰ δὲ δίκαια καὶ τὰ χρηστὰ ἀποστέλλουσ' αἰεί Phil. 448. ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν Aloud. X. 2 (108 D.). — De rebus dicta haec. ἀποφθίνει τὰ χρηστά Phil. 455. τὸ χρηστὸν εὐκλείς 474. πόλλ' ἐγὼ κελῶν ὑπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά 580. φρένας χρηστάς Ant. 299. γνώμας ἔχων χρηστής 632. εἴ τῳ πρόκειται χρηστῷ EL 243 m. v. Herm. αἰῶνα — οὐτ' εἰ χρηστός, οὐτ' εἴ τῳ κακός Trach. 3. χρηστά κερδαίνειν ἐπη 230. πείθου λεγούσῃ χρηστά 470. χρηστά μωμένη 1126. χρηστά — θυμῷ 1127. θυῶν τε χρηστὸν Ai. 463. forte *fucinus*. τὰ χρηστά δ', οὐδ' ἦν τὸν διδάσκαλον λάβῃ, ἐμνημόνευσεν inc. C. 8 (779 D.).

Χρόμπτω arripinquo, active dictum. κείνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἱσχάτην στήλην ἔχων ἔχρμπτ' αἰεί σύριγγα EL 771. *tam brevi gyro circa metam flectebat, axis eam ut paene contingeret.* v. Herm.

Χρῆω perungo. Proprie dicuntur haec. ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτήρα πέπλον ἀπείτως ἔχριον Trach. 672. ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κυρφῇ μαλλῷ 686. — Figuratam dictionem illud habet ab eadem pallii inunctione desumptam: εἰ γὰρ σφε *Κενταύρου* φονίε νεφέλῃ χρεῖε δολοποιὸς ἀνάγκα Trach. 820 ch. v. Hermannum, a quo tamen in eo discedo, quod non φονίε νεφέλῃ *Κενταύρου*, sed δολοποιὸς ἀνάγκα *Κενταύρου* componenda puto. Idem contra *Ruhnenium* dicit, qui ad Tim. p. 104. (cf. Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 102.) *χρεῖω* proprie *pungere* s. *radere* significare pronuntiarat; esse potius *linere*, *σμῆν*; *streichen* Germani loquimur. Nec tamen h. l. *tingi* sed *infici* verterim.

Χρόνιος diuturnus. ὃν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες Phil. 596. πῶς βίε ἤλαυνε μ' ἐκ γῆς χρόνιον Oed. Col. 442. Utrobique nobis et Romanis adverbio uti usitatius esset. — *tardus*. χρόνιος τε φανείς Phil. 1432 an. μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν 1435 an.

Χρόνος tempus. 1. Usitata significatione haec sunt. νόμ. πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος Phil. 199 an. ὁ μὲν χρόνος — προὔβαινέ μοι 285. ἐπεὶ χρόνος δίκαιον ἄνθρωπον δεικνυσιν μόνος Oed. R. 614. καὶ τίς χρόνος τοῖςδ'

ἔστιν ὀξέληλυθώς; 735. ἐφευῖρέ δ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὀρώων χρόνος 1213 ch. χῶ
 χρόνος ξυνῶν μακρὸς διδάσκει Oed. Col. 7. τὰ δ' ἄλλα συγχέει πάνθ' ὁ
 παγκρατὴς χρόνος 615. μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας
 τε 624. ὁ πληθύων χρόνος 934. ὀρᾷ ταυτ' αἰεὶ χρόνος 1454 m. πλείων
 χρόνος Ant. 74. χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός El. 173 ch. ν. εὐμαρῆς. ὁ
 προστατῶν χρόνος διήγ' μὲν αἶν ὥς θανουμένην 772. Moschop. Dictt. Att.
 ν. διάγω. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χῶ λοιπὸς χρόνος 1019. ὁ πᾶς ἄν
 πρέποι — ἐντέπειν τάδε — χρόνος 1246 m. παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Ai.
 596 ch. ὁ μακρὸς ἀναριθμητός χρόνος 631. ὁ μέγας χρόνος 700 ch.
 i. q. ὁ μακρὸς. μέγας ἀφ' ἧν ἐκείνος ἄρχων χρόνος πημάτων 914 ch.
 πολὺς ἐκτέταται χρόνος 1382 an. ὁ πάνθ' ὀρώων καὶ πάντ' ἀκούων πάντ'
 ἀναπέσσει χρόνος Hippon. I. 1 (284 D.). πᾶντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος ἐς
 τὸ φῶς ἄγει inc. V. 657 D.). χρόνος ἅμα κραταίῃ χρημοσύνῃ βίου πόλλ'
 ἀνευρίσκει σοφὰ μαιομήτοισι VII. 1 (658 D.). — gen. εἰάν μοι τοῦ χρόνου
 δοκῇτε τι κατασχολάζειν Phil. 126. ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου 810. πλείω
 τοῦ καθήκοντος χρόνου Oed. R. 75. ἐκ μακροῦ χρόνου 1141. χρόνου
 μὲν οὐνεκα Oed. Col. 22. εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρόσθεν θανοῦμαι Ant. 457.
 antequam vitae tempus natura praestitutum exierit. ἐς τοσοῦδε τοῦ χρό-
 νου 949. οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ 1065. χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείρ-
 γοι λόγος 1284. ν. λόγος. τοῦ χρόνου κέρδος 1478. ἐν μήκει χρόνου
 Trach. 69. τοῦθ' ὑπεκδημιόοντα τοῦ χρόνου τέλος 166. χρόνου τοῦ νῦν
 παρόντος 172. οἰκονομῇ ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου 539. ἐς γῆρας χρό-
 νου Acris. II (59 D.). χρόνου διατριβάς Palam. I. 2 (380 D.). χρόνου
 τριβὴ Tyr. XIV (586 D.). — dat. ἐν χρόνῳ μακρῷ Phil. 235. 306. Oed.
 R. 963. Oed. Col. 88. Ant. 418. El. 322. οὐ μακρῷ χρόνῳ Phil. 360.
 χρόνῳ τοσῶδε 594. post tantum tempus. τῷδε τῷ χρόνῳ 759. τίσασθε
 τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1030. tandem aliquando. ἐν τῷ παρὸν χρόνῳ
 1203. ἡμᾶρ ἐνυμμετρούμενον χρόνῳ Oed. R. 73. τῷ τοῖ' ἐν χρόνῳ 564.
 1030. Oed. Col. 1156. ἐν χρόνῳ γνώσει Oed. R. 613. χρόνῳ δ' ὅτ' ἦδη
 πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων Oed. Col. 438. ἐν τε τῷ πάρος χρόνῳ 557.
 χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι 586. ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ 620. οὐδὲ τῷ
 χρόνῳ φύσας φανεί φρένας 808. χρόνῳ γὰρ — γνώσει 856. τῆς πρόσθεν
 ἀδμήτης χρόνῳ μητρός 1323. ταχεῖ — θῶν χρόνῳ 1598. χρόνῳ βραχεῖ
 στραγέντες 1644. post exiguum tempus. χρόνῳ ποῖ' ἐξέπραξαν Ant. 303.
 tandem. ἀγῆρῳ χρόνῳ 604 ch. χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ Trach. 18. τῷδε τῷ
 χρόνῳ 165. χρόνῳ πολλῷ φανέντα 226. post longum tempus. τῷ γε πρόσθεν
 οὐδὲν ἴσου χρόνῳ διοίσει γλώσσαν 322. σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολών 394. καὶ
 μέμψει χρόνῳ γυναικὶ τῇδε 470. post. τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς 596. χρόνῳ τῷ
 ζῶντι καὶ παρόντι νῦν 1159. ἀνήριθμος — χρόνῳ τριχόμενος Ai. 599 ch. ἐμελλές
 χρόνῳ ἐξανύσειεν κακὰν μοῖραν — πόνων 908 ch. tandem. ὡς χρόνῳ ἐμελλέ

σ' Ἐκτῶρ — ἀποφθίσιν 1005. νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ — εἰς βυθὸν πεσεῖν 1061. *tandem* s. *post aliquod tempus*. οὐ γὰρ σε μὴ γήρῃ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσι El. 42. *post tam longum tempus*. νοῦν σχῆς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1001. *tandem*. χρόνῳ μακρῷ 1265 m. *post longum tempus*. τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ 1285. ἐν τῷ πάρος χρόνῳ 1438. τῷ γὰρ χρόνῳ νοῦν ἔσχον 1456. *propter diuturnitatem temporis*. ἐν βραχεὶ τε κώλῳ χρόνῳ Tynd. I. 4 (572 D.). χρόνῳ δ' ἀργήσαν ἤμυσσε στέγος inc. LXXII. 1, 2 (742 D.). — *accus.* χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὸν Trach. 44. χρόνον τρίμηνον 163. τὸν ἄσκοπον χρόνον 246. τὸν μὲν πλείστον — χρόνον 247. δυοκαδεκάμηνον ἀμμένουσαι χρόνον 646. τὸν μὲν ἥστο πλείστον ἀφθογγος χρόνον Ai. 304. ἣ τὸν εἰσαὶ ληλατήσῃ χρόνον; 336. πολὺν, πολὺν με διαρὸν τε δὴ — χρόνον 411 m. τὸν λοιπὸν χρόνον Phil. 84. οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον 349. δεκῆτη χρόνον 706 ch. *Sic libri plerique*. Harl. δεκῆτη χρόνῳ, Ven. δεκαετὴ χρόνῳ, Flor. et Par. 2886. apud Herm. δεκέτει χρόνῳ, quod praefendum fuisse, ut fecit Hermannus, nunc certum est, cum etiam Flor. Γ. δεκατεὶ χρόνῳ, Vat. δεκαετει χρόνῳ, Laur. a. δεκέ-τεϊ χρόνῳ (sic), Laur. b. c. Ricc. b. δεκέτει χρόνῳ suppeditent. τὸν ἴσον χρόνον 784. 1100 m. μέγατε χρόνον τοσοῦτον Phil. 1065. πόσον τίν' ἤδη — χρόνον Oed. R. 558. χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον Ant. 411. ὀλιγοστὸν χρόνον 621. βραχὺν χρόνον Mys. I. 2 (258 D.). τὸν πολὺν χρόνον inc. XXXVIII. 1 (696 D.). — *plur.* μακροὶ παλαιοὶ τε — χρόνοι Oed. R. 561. Sed τρεῖς ὅλους ἐξ ἡμέρας εἰς Ἀγκυτοῦρον ἐκμήρους χρόνους Oed. R. 1137. *semestria spatia*, certum temporum modulum significat. — 2. Separatim ponimus quasdam locutiones adverbiascentes. Accusativi, cum quaeritur, *quam diu aliquid fuerit*, poni soliti, et dativi cum *quando* quid factum fit, significantis, tum instrumentalis casus modo dicti (velut si τῷ χρόνῳ est *tandem*). — *id genus* exempla iam apposui. Relinquuntur haec. βαιοῦ χρόνον ~~met~~ Oed. Col. 398. οὐ μακροῦ χρόνου idem significat Oed. Col. 825. El. 469 ch. v. Schaeff. l. c. Est enim proprie *infra breve tempus*. τοῦ λοιποῦ χρόνου *in posterum* El. 807. — δὲ χρόνου significat *tarde* Phil. 285.: ὁ δὲ χρόνος μὲν διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι. *ex intervallo (pausenweise)*: ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου Phil. 748. v. Schaeff. ad Bos. Ell. p. 101. — σὺν χρόνῳ *post longum tempus*. ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν Trach. 200. ἔμψρων μάλιστα σὺν χρόνῳ καθίσταται Ai. 299. ~~ἔμψρων~~, οὐδὲ σὺν χρόνῳ Oed. Col. 1649. — Selectiore quadam significatione haec sunt. *Vita*, i. e. tempus ad vivendum concessum hominibus indicatur: πολλὰ γὰρ τάδε ἐν τῷ μακρῷ γένοιντ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ Phil. 306. *aetas*, cum universe, tum de senibus: ὁ γράμμιος καὶ χρόνῳ μέλων γεγώς Oed. Col. 375. πορεύονται γὰρ οὕδε δὴ τινες χρόνῳ παλαιοὶ Oed. Col. 112. *senes*; v. Heindorf. ad

Plat. Soph. t. IV. p. 324. *χρόνῳ βραδύς* Oed. Col. 879. *aetate tardus*. *εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλόμεθα* Ant. 677. *cogitantur enim senes oculis auditu mente deficere*. *εἰ δ' ἐγὼ νέος, οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τὰργα σκοπεῖν* 725. *adolescentiam*. — *Χρόνος εὐμαρῆς θεός* El. 173 ch. v. illustrantem Lobeck. diss. de dodecatheo p. 10. — Ellipsin pati *χρόνος* videtur in *εἰς τὸν ὕστερον* Trach. 80. *τὸν αἰεὶ* El. 1064 ch. v. Herm. l. c. et Dorvill. ad Char. p. 30. Inutilis igitur in Trachini's Reiskii coniectura *εἰς τό γ' ὕστερον*. Deinde in libris scriptum *σιγαῖν ἂν ἀρμόζοι* *σε τὸν πλείω χρόνον* Trach. 728.; sed *λόγον* secundum scholiasten merito receptum inde a Cantero.

Χρῡσαυγῆς aureo fulgore praeditus. ὅ τε *χρυσσαυγῆς κρόκος* Oed. Col. 691 ch.

Χρῡσεος aureus. 1. Propriam dictionem haec habent. *τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα* Trach. 1089. *οὐχ ἤδε χρυσεῖς ἀΐα τιμῆς λαχεῖν*; Ant. 695. *χρῡσεον κέρας* Pand. I. 1. (429 D.). *χρῡσεῖ εἰςδὸς ἀμφίλωνα κρούπαλα* Captiv. VIII. 3. (43 D.), si haec scriptura certa, quae nec ad sensum optima est, nec ex Hesychio constat, apud quem *χρυσδύς* legitur. — 2. Tralate dicuntur haec. *ὦν (θναυτῶν) καὶ χρυσταί κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ βέβακεν προσπόλων Εὐμολπιδᾶν* Oed. Col. 1054 ch. *aurea clavis* in honorem sacri Eleusini dicitur; divina enim aurea omnia, velut *χρυσῇ μακέλλῃ Ζηρός* inc. LXXXVII (767 D.). Aliter de *lucidis et fulgidis* dicitur. *ὦ χρυσέας ἀμέρας βλέφαρον* Ant. 103 ch. *πέμφιγα χρυσέαν ἰδῶν* Colch. V. 4 (319 D.). Et rursum aliter *τὸ χρῡσεον δὲ τῆς Δίκης δέδορκεν ὄμμα* Ai. Loor. I. 3 (11 D.). *Deorum* denique *cognomen* est, quod venerabundi et cum honore precamur. *ὦ χρυσταί θύγατερ Διός* Oed. R. 187 ch. Similiter dictum *ὦ χρυσέας τέκνον ἑλπίδος*, *ἄμβροτε φάμα* Oed. R. 158 ch., quanquam non protinus cogitandum de *Spe* aut *Fama deabus*. — ὅ eius vocabuli apud tragicos corripui mihi aegre persuadeo. Universe quidem ita aliquando fieri videri Hermannus observavit de dial. Pind. p. 9. cf. Boeckh. et Not. Cr. ad Pind. Pyth. IV. init.; sed quae exempla tragicorum Elmsleius collegit ad Eur. Med. 618., ea vocabulo duobus syllabis per synizesin prolato, qualem ipse defendit ad v. 1129., tolluntur omnia, et quod unum adversatur Ant. 103. propter nondum satis exploratam glyconici numeri naturam non certissimum est. Idem Elmsleius cur *χρυσοῦς* a tragicis abiudicet, cum *χρυσῇ χρυσᾷ χρυσόις, ἀργυρᾷ, χαλκῇ, χαλκοῖς* tritissima sūt, non intelligo. Plurimis locis eae formae per diverbia totidem syllabis pronuntiantur, quot scribuntur; ceterum a libris standum.

Χρῡση νηπρία: *τῆς ὁμόφρονος Χρῡσης* Phil. 194 an. — *insula*: *ἐκ τῆς πορείας Χρῡσης* 270. *Χρῡσης πελαοθεῖς φύλακος* 1311. *ὦ Αἴμυρ*

Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγος Lemn. V (349 D.). Iniuria πόλιν Ἀπόλλωνος Stephanus vocat, quod in urbem potius Troadis cadit, quae memoratur Captiv. VII. (38 D.): ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην.

Χρυσήλακτος aureis telis praeditus. χρυσάλακτου τ' ἀκτὰν κόρας Trach. 634 ch. *Διάμνη*, v. Boeckh. Expl. Pind. Olymp. VI. extr. Artemisium litus significatur.

Χρυσήλατος ex auro ductus. χρυσήλατος περὶς Trach. 920. χρυσήλατους· περόνας Oed. R. 1268.

Χρυσήνιος aureis frenis utens. χρυσάνιος Ἀφροδίτα Oed. Col. 699 ch. Dorismum non habent Par. B. Vat. Tricli.

Χρυσόδετος auro vinctus. χρυσόδετον κέρας Tham. IV. 1 (232 D.). v. κέρας. — χρυσοδέτοις ἔρκειαι γυναικῶν El. 827 ch. de accepto ab Eriphyla monili anreo, cuius ergo Amphiarum illa prodidit. *Dolum* adsignificari *retis* nomine video; quomodo de *monili* cogitandum non esse Hermannus dicat, non perspicio.

Χρυσόθεμις n. pr. οὔα Χρυσόθεμι; ζῶει El. 154 ch. τὴν σὴν δμαίμον — Χρυσόθεμιν 318.

Χρυσόκολλος κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα ἐκπώματα Acris. XI. 3. (68 D.) significari videntur *argentea pocula cum emblematis aureis illigatis*.

Χρυσομήτης auream fasciam gerens. τὸν χρυσομήτην τε κιχλήσω — Βάκχον Oed. R. 209 ch. v. Musgr.

Χρυσόμορφος auri figura praeditus. τὴν τοῦδε — Ζεὺς ἔγχευε μητέρα οὐ χρυσόμορφος inc. L. 2. (708 D.); de Iove qualis Danaen gravidam fecit, sermo est.

Χρυσόνωτος auro superne ornatus. ἐπισχῶν χρυσόνωτον ἦναι Ai. 833. Attigit hoc Suidas v. διφρηλατῶν et ἐπισχῶν, Eust. p. 583, 43. 657, 19. Phayor. p. 1878.

Χρυσόρυτος aurius. Ζηνὸς ταμειέσκει γονὰς χρυσορύτους Ant. 940 ch. Sic Dresd. a cum gl. ἐν ᾧ διὰ τὸ μέτρον, ut Brunckius correxerat.

Χρῦσός aurum. χρυσοῦ καναχῆς Ant. 130 ch. τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν 1026. ὁ χρυσὸς ἥσσαν κτῆμα τοῦ κλέειν ἂν ἦν Scyr. VI. 3 (501 D.). — De accentu praecipit Herod. π. μον. λέξ. p. 38, 23.

Χρυσόστροφος auro tensus. τά τε σά χρυσοστροφῶν ἀπ' ἀγκυλῶν βέλεια Oed. R. 204 ch. aureo nervo missa.

Χρυσός v. χρύσεος.

* Χρυσοφαῖς a Brunckio male tribuitur Sophocli quasi ex Helena desumptum (fr. p. 610.): v. Matth. ad Eur. Hecub. 630.

Χρυσῶπις. χρυσώπιδες ἔλλοι νήχοντο inc. CV. 179. (om. D.) ap. Eust. p. 1389, 8. *hinnulos fulgidis s. rubicantibus oculis* significat.

Χρωματίζω. ἐχρωματίσθη, συνεχρώσθη ex Atham. II. 6 (9 D.). Hes; chins.

Χρώς *cutis*, ut tamen universe significatur *corporis superficies*. ὅπως μηδεὶς — κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροῖ Trach. 602. ἰδρὼς ἀνίη χρωτὶ 164. καπὶ χρωτὶ διψίαν κόριν παλύνας Ant. 246. — Hinc locutio est. ξυρεῖ γὰρ ἐν χροῖ τοῦτο Ai. 773., Eustathio memorata p. 796, 56. 1257, 12., Suidas v. ξυρεῖ: *radit ad cutem usque i. e. alte penetrat*.

Χῦμός liquor. ὁ χνμός οὗτ' ἀφεθῆναι πῶς θέλει Ach. Am. I. 6. (162 D.) de liquore glaciei disfluentis.

Χυτρίζω. Schol. Ar. Vesp. 288. ἐγχυτρίζεις· ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἀποκτεῖναι χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πρίλμῳ (II. 476 D.; apud Brunckium non exstat).

Χωλός *claudus*. ὦν ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός Phil. 484. πῶς — οὐκ εἰμὶ σοι χωλός, δυσώδης; 1021. — Tonum discimus ex Etym. M. p. 816, 20.

Χῶμα *tumulus*. ἀρμόν χώματος λιθοσπαδῇ Ant. 1201.

Χώννυμι *aggero*. τάφον χώσουσα — πορεύσομαι Ant. 81. τύμβον δεφθύκτανον οικίας χθορός χώσαντες 1189. *utrumque de tumulo excitando*.

Χώρα. 1. *terra*, inprimis certi populi certaeve civitatis. αὐτός τε χώρα δ' ἦδε — εὐδαίμονες γένοισθε Oed. Col. 1550. — ὦ κρατίνων Οἰδίκους χώρας ἐμῆς Oed. R. 14. μίσμα χώρας — ἐλαύνειν 97. χώρας ἀνακτες 911. ἐπεὶ χώρας λλείπεται μούνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ 1418. ὦ τῆςδ' ἔφοροι χώρας Oed. Col. 143 ch. ἔξω πόρσω βαίνειτε χώρας 226 an. ποῦ 'οθ' ὁ κρυίων τῆςδε τῆς χώρας; 297. σε προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι 406. τῆςδε χώρας ἔκιν τὰ κράτιστα γὰς ἔπανα 674 ch. τὸ τῆςδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος 731. χώρας ἀλάστωρ οἰμός ἐνναίων 792. οὐ γάρ ποί' ἔξει τῆςδε τῆς χώρας 913. μέτοικος τῆςδε τῆς χώρας 938. οὗς οὐ μὴ ποτε χώρας φηγόντες τῆςδ' ἐπείχωνται θεοῖς 1028. ἀνακτα χώρας τῆςδε 1474. βασιλεὺς χώρας Ant. 155 an. λαβών τε χώρας πανιελῇ μοναρχίαν 1148. μαρτυρία πιστὰ τῆςδε τῆς χώρας πέρι Trach. 77. χρόνον προτάξας — ἦν δ' ἂν χώρας ἀπείη 164. ἐπὶ ἔτης χώρας 299. βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος Pel. V. (439 D.). — Θανάτων δ' ἐμῇ χώρῃ πύργος ἀρέστας Oed. R. 1200 ch. χώρα δ' ἐμπαλιν κατοικιῶ Oed. Col. 643. ὁ τῆςδε θάλλει μέγιστα χώρα 705 ch. — Εὐβοῖδα χώραν — Εὐρύτου πόλιν Trach. 74. τῶνδε — χώραν γυναικῶν 240. ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμὴν 1391. γέρε νῦν στείλων χώραν καλέσω 1438 an. ἔλθόντι χώραν τροίαν Oed. Col. 89. χώραν ἔξιν αἰὲν ἄλυπον 1762 an. Horum exemplorum a civitatis notione significanda proxime absunt Oed. R. 14. 911. 1418. Oed.

Col. 143. 297. 731. 1474. Ant. 155. 1148. Pel. V., a *patriae* Oed. R. 1200. Trach. 240., nullum est autem, quo *urbem* declarari videamus. Nam Trach. 74. ita comparatum est, ut a tota regione ad eius partem, urbem in ea sitam transeatur. — 2. *locus*, ut videantur confundi *χώρα* et *χώρος*. *τίς ὅρις οὗτος, ἔξεδρον χώραν ἔχων*; Tyr. VI. (578 D.). Certe Aristophani quidem eum versum *παρῳδοῦντι* Av. 276. *peregrini* significatio convenit, Sophocli, qui illis verbis Tyronem fabulam orsus est, non videtur: v. *ἔξεδρος*.

Χωρέω. Formarum *praesens* multa exempla habet; praeterea *imperfectum* *ἐχώρει* legitur Phil. 396 ch. Oed. R. 750.; *futurum* *χωρήσομαι* El. 396.; *aoristus* *χωρήσαντα* Trach. 303. — 1. Proprie significat *ire*, etiam de *adeuntibus* et *abeyntibus*. *ἄνδρε γὰρ δύο — χωρεῖτον* Phil. 539. *ἀλλὰ — χωρῶμεν* 631. 641. *χωροῖς ἂν εἶσω* 670. *χώρει σύ* 1057. *χωρῶμεν ἰδοὺ πάντες ἀλλεῖς* 1455 an. *χωροῖμ' ἂν εἰς τόδε Quid.* Col. 508. *βιοσιτερῇ χωροῦντα* 751. de *oberrante* dictum. *χώρει — ἔξω θάσσοι* 828. *πομπὸν δέ με χωρεῖν* 1024. *χωρῶν ἀπειλεῖ τῶν* 1042. *χωρεῖτε* 1541. *τί μέλλομεν χωρεῖν*; 1624. *χωρεῖν τύπων ἐκ τῶνδε* 1637. *ὕδα γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας — χωρεῖ* Ant. 158 an. *τί χωρεῖς οἱ μολῶν δώσεις δίκην*; 228. *τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου — χωρεῖ* 336 ch. *ἔσω χωρεῖ πρὸς αὐτόν* 1212. *χώρει νυν* Trach. 92. *χωροῦσι πρὸς σέ* 284. *πρὸς δὲ δώματα χωρῶμεν ἤδη πάντες* 332. *εἶσω στέγης χωρῶμεν* 493. *κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε χωρεῖν* 496. *χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γράϊα* 867. *χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα* 956 ch. Minus hoc accurate dictum de Hercule, qui portabatur aegrotus. *χωρῶμεν, ἔγκονῶμεν* Ai. 798. *χωρεῖν ἐτοιμός* 800. *χωροῦντ' ἄνευ σου* 989. *redeuntem. ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος* El. 1315. *χωρεῖν ἔσω* 1366. *ἐκ προαστίου χωρεῖ γεγηθώς* 1426. *χωροῖς ἂν εἶσω σὺν τάχει* 1483. *χώρει δ' ἔνθα περ κατέκτανες πατέρα τὸν ἁμόν* 1487. *πρὸς ναρὰ δὴ κρηναῖα χωροῦμεν ποτὰ* Troil. III. 13 (560 D.). *χωρῶμεν — εἰς τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα* inc. C. 2 (779 D.). — *πότερον ἐχώρει βαιός —*; Oed. R. 750. de *iter faciente*. — *χωρήσομαι τᾶψ' οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ* El. 396. — 2. Tralate dicitur quatuor modis. Primum de *incidente in aliquam fortunam*, quod ab *accedentibus* et *appropinquantibus* desumptum est. *πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν* Ai. 925. Deinde de *consilium exsequendum aggrediente*. *χωρῶ πρὸς ἔργον* Ai. 116. *ἀρ' οὐ σοι δοκεῖ χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ*; El. 605. Tum de *dolore penetrante*. *χωρεῖ πρὸς ἥπαρ — γενναῖα δύνῃ* Ai. 918. Denique de *impetu insenso*. *ὅτ' ἐς τότ' Ἀτρεΐδων ἔβρις πᾶσ' ἐχώρει* Phil. 396 ch. *ὅταν ταχύς τις οὐπὲρβουλεύων λάθρα χωρῇ* Oed. R. 619. *μὴ ποτ' εἰςῆδομ' σε πρὸς τοῦμ' ἐν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι* Trach. 303.

Χωρίς. 1. Adverbium *seorsim* s. *separate* significans. Maxime ea vocabuli natura manifesta redditur, cum casum additum non habet. αἶν οὐ ποθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός Oed. R. 1463. Male haec scholiastes explicat; αἶν ἢ τράπεζα ἢ ἐμὴ οὐποτε χωρὶς ἐστάθη ἄνευ βορᾶς τοῦδ' ἀνδρός ordo verborum est; in eo tamen Hermannum non sequor, quod αἶν dativum potius quam genitivum esse puto. χωρὶς τὰ τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια Oed. Col. 812. Non protinus iuncta illa, igitur diversa esse dicitur: v. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 292. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; Antig. 506. γνώμη δ' ἀδῆλω μὴ με χωρὶς αἰτιῶ Oed. R. 608. gl. μακρὰν ὄντα αἰτία et μάτην, perperam utrumque. Hoc solo argumento eoque incerto, inquit, non alio. Hoc iam ante Erfurdium viderat Spanh. ad Callim. Lavacr. Pall. 59. Cum casu genitivo simili significatione dicuntur haec. μὴ μ' ἀφῆς ἐρῇ-μον οὔτω χωρὶς ἀνθρώπων στέβου Phil. 485. semotum ac sepositum ab omni hominum commercio. Alia sic dicuntur, ut ad praepositionis usum viam faciant. εἰ τοι νομίζεις κτήμα τὴν αὐθαδῖαν εἶναι τι τοῦ νοῦ χωρὶς Oed. R. 550. separatim a recta ratione i. e. sine ea, αὐθαδῖαν ἄνουν. σμικρὸν μεγάλων χωρὶς Ai. 158 an. σοῦ χωρὶς 166 an. οὗτοι σ' Ἀχαιῶν — μὴ τις ὑβρίσῃ — οὐδέ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ 558. me orbatum. — 2. Adverbialiter item significat *praeter*. τίς δ' χειροτέχνης — ὅς τήνδ' ἄτην χωρὶς Ζητὸς κατακλήσει; Trach. 998 an. Male schol. εἰ μὴ ὁ Ζεὺς βούλοιτο, invito Iove explicat. Sed iniuria tamen hanc sententiam atque Oed. Col. 812. Ant. 506. contendit Schaeferus i. e. Similiter sed sine casu dicitur εἴν δ' οὐδέν ἐμι. χωρὶς ἀλλὰ πολλάκις ἔβλεπα ταύτη τὴν γυναικῆαν φύσιν Ter. VII. 1 (517 D.). Si cum aliis post χωρὶς distinxeris, quid οὐδέν ἐμι χωρὶς sit, non perspicio. Sic χωρὶς ἀλλὰ *praeterea* vero i. e. *omnino* significare videtur. — 3. Praepositionis modo dicitur, ut *sine* significet. οὐτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς, οὐτ' ἐκείνα σοῦ Phil. 115. πόνου τοι χωρὶς οὐδέν εὐτυχῇ El. 933. γυναικὸς ἐσθλῆς χωρὶς inc. XXIV. 2 (679 D.). — De tono v. schol. Il. π. 324. Arcad. p. 183, 1. **Χωρὶς regionis incolae.** οὐκ ἔγωγε χωρὶστην σ' ὄρω Aeg. IV. (22 D.). τρέφουσι κρήνης φύλακα χωρὶστην ὄφιν Herc. Taen. V. (219 D., apud Brunckium non legitur). — De accentu v. ἀλότης.

Χῶρος locus. 1. Proprie dicitur: θηρῶν, οὓς ὁδ' ἔχει χῶρος Phil. 1133 m. ἀνέθην ὅδε χῶρος ἐρύκεται 1140 m. καὶ ποῦ σ' ὁ χῶρος οὗτος —; Oed. R. 732. χῶρος δ' ὁδ' ἱερός Oed. Col. 16. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; 38. 52. χῶρος μὲν ἱερός πᾶς ὁδ' ἐστὶ 54. ὁ χῶρος ἔσθ' ὁδε 650. — εἴτ' ἔχει χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε Phil. 23. καὶ χῶρον τίς ἔχει 154 ch. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὐ Oed. Col. 24. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἄγνόν πατεῖν 37. χῶρον — ἐξηγήσομαι 1517. χῶρον δὲ

— *στελχόμεν* ἤδη 1537. *χῶρον* ἐνθ' ἂν ἀστιβῇ *κ'χω* Ai. 642. — *χώρους* μάλιστα πρὸς τίσι; *ξύναντος* ὦν; Oed. R. 1126. — *στελχων* δ' ἐκρούμαι τοῦδε τοὺς χώρους Oed. R. 798. *τίνας χώρους ἀγίγμεθα*; Oed. Col. 2. τοῖςδ' ἀνὰ χώρους Oed. Col. 1061 ch. — 2. Figuratam dictionem haec duo exempla habent. τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖςδε βόσκειται χώροις, ἢ τοῦ Trach. 144. *in eiusmodi locis nascitur*, i. e. talia agit atque genere vitae utitur: v. Herm. *χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν*, ὅπου τὸ τεργνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει inc. LXXXII. 3, 1 (757 D.). De Thyest. VI. 4. v. *χλωρός*. Qui de accentu diserte praeceperit, non novi.

Ψ.

Ψακάλοῖχος *pudlos* s. *catulos habens*. *ψακαλοῦχοι μητέρες* inc. CV. 186. (962 D.); quod quid sit Eustathius explicat p. 777, 61.: *ψάκαλα τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὴ γεγονότα, ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ*. et p. 1625, 48. ex Aristophanis grammatici libro περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν, *ἔμβρυα* inquit καὶ *ἀρτιγενῆ* δὴ *ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι καὶ ὀρταλίχους*. Sophoclem deinde auctorem testatur.

Ψακίς v. *ψεκίς*.

Ψάλλis *formix*: de tugurio certe dictum videtur *στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα* Lac. I. (336 D.) explicat Pollux *ἔστι δὲ ἡ ψαλῖς εἶδος οἰκοδομήματος*. Sed *ψαλῖδας τιάρας καὶ σισυρνώδη στόλον* Mys. V. (362 D.), cum de *cultu barbarorum* dicatur, neque *fornicis*, nec, quam primam ferunt, *forficis* significationem pati videtur; contra poeta solitaria capere solitus multisque vocabulis plane singularis significationis auctor *ψαλίδα* pro *ψέλλιον* *armilla* s. *torques* posuisse videtur, quod genus ornamenti Asianis inprimis dilectum scimus. Huic significationi firmandae illud fortasse advocari poterit, quod *ψαλίδα* Hesychius praeter alia τὸ *ἄρμενον* interpretatur; ab hoc enim vocabulo, etsi vulgo aliter dicitur, si originem spectes *ψελλίου* significatio aliena non est. Sic fortasse non egebimus Bergkii emendatione, qui sensum pulchre perspexerat, *ψέλλια, τιάρας*, Comm. de Fragm. Sophocl. p. 20.

Ψάμαθος *arena*. ἀμφὶ *χλωρὰν ψάμαθον* ἐκβεβλημένος Ai. 1043. — Accentum observavit Arcadius p. 49, 17.

Ψάω *tango*. καὶ μὲ φέρων ἐπ' ὁμοῖς — *ψάειν καταλαίς χερσίν* Trach. 562., de *inhonesta tactione*. πᾶ μου ψάειν; 1002 an. *ψάω μὲν ἔγωγε* 1016 m. *ὅσων ἔγὼ ψάοιμι* Oed. R. 1465. de *cibo*. *ψάω καὶ δὴ* Oed. Col. 170 an. *μὴ ψάειν λέγω* 860. ἢ σὺ γὰρ ψάσεις ἐμοῦ; 867. Librorum veterum scripturam *ψάεις* prae Tricliniana illa solus recentiorum editorum Reisigius servavit. *μὴ ψάετε* 1541. *ἔκλας δ' ὀργάνῳ ὅτῳ ψάσεις*

Trach. 902. *χερσὶν ψαύσαι μ' ἴασον* Oed. R. 1467. *σῇ ψαύσας χεῖρ* 1510. *ὡς ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρη* Oed. Col. 1133. *ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων* 1635. — Tralatae dictionis duo exempla sunt, utrumque de *lingua et sermone*. *κείνος ἐπέγνω μανταῖς ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις* Ant. 951 ch. *ἐπέγνω ψαύων* iungenda. *ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, ἱπατρὸς τριπόλιστον (τριπολιστὸν) οἶκτον* Ant. 850. Accusativus κατὰ τὸ σημαίνόμενον dictus est, quia ex verbo *ψαύειν* commemoranti s. dicendi, τοῦ λέγειν s. μνημονεύειν no'io repetitur. Unum igitur accusativi exemplum Ant. 951. reliquum est, quod ipsum non sic diceretur, nisi *ψαύων* tralate significaret *λοιδορῶν*. Quod Matthiae Gr. §. 330. not. p. 639. t. II. verbi *θυγεῖν* cum accusativo positi exemplum habet Ant. 546. (542 Herm.) commode sic explicabitur ut ἃ sit ταῦτα, ὧν, de quo genere egimus in v. ὅς.

Ψάω intransitive dicitur de villo laneo propter vim veneni *diffuente et fatiscente*. *ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος* Trach. 675. Afferit ea verba Eust. p. 751, 52. 1071, 9., utroque loco sine adscripto τ, comparans cum *πῇ*, *ζῇ*, *ἐχρῇ*. Hoc secuti sunt Brunckius et Erfurdinus; sed cum *praesentis* ea scriptura convenire vix videatur, inde Elmsleio subnata corrigendi libido *κᾶψῃ* (ad Eur. Iph. Taur. 311. = p. 242. ed. Markl. Lipsiae repetitae). Sed secundum vet. edd. Herm. Schaef. Buttm. ad Plat. Gorg. p. 523. et Gr. Mai. §. 105. not. 14. iure praetulerunt *ψῇ* ut *ζῇ*, *σπῇ*. Et certo conspirant cum editis veteribus scripti codd., quorum Brunckius, ut aliquoties fecit, cum temere novator exstitit, ne mentionem quidem iniicit; certe ex Laur. a. cum Aldina collato nihil enotatur diversitatis. Num Hesychius Sophoclis locum spectaverit, incertum; sed satis bene emendavit eum Wakefieldus, *ψεῖ*, *ρεῖ*, *φθέρει*, cum legatur *ψεῖρε*, *φθέρει*; scribendum autem *ψῇ*.

Ψέγω vituperare. *ἐμὲ ψέγεις* Oed. R. 338. *πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον πρῶγχι ἂν εἰκότως ψέγοις*; Oed. Col. 981. *ὅσα λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει* Ant. 685. *τοὺς πέλας ψέγε* El. 541. — *τίς ποτ' ἐστίν, ὧν γ' ἐγὼ ψέξαιμι τι*; Oed. Col. 1174. *ἐγὼ γάρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους* Ai. 1109.

Ψεκάς gutta, inde *pluvia guttatim stillans*. *ὑπὸ στέγῃ πικνῆς ἀκούσαι ψεκάδος* Tymp. I. 3 (563 D.). Apud Stobaeum cod. A. *ψακάδος* (LIX. 12.), et sic apud Ciceronem ad Atl. II. 7. Ms. vetustum Victorii; editur autem *ψεκάδος*. *ψεκάς* consensu abiiciunt Phrynichus App. Soph. p. 73. Moeris p. 419.; sed Etym. M. p. 817, 11. et Eust. p. 1071, 9. etsi utriusque memoriam habent, utrum praefendum sit, non definiunt. Apud Hesychium *ἐψάκασεν*, *ἔσταξεν* videas, sed etiam *ψεκάς* et

ψεκάδες, quae ῥανίδες, σταγόνες explicantur, ut ordini illi literarum, cui tantum tribuit Piersonus l. c. momentum vix ullum sit. Apud Aristophanem ψακίς constat Pac. 121. Thesmoph. 863., apud tragicos utriusque scripturae memoria, Aesch. Agam. 1363. 1516. Eur. Hel. 2. et καταψεκάζειν Aesch. Agam. 547. Sic ψεαίς a tragicis alienum esse non puto, ψακίς autem quia aetate vixerunt, qui regula et norma loquendi habiti sunt, probatum arbitror.

Ψευδής mendax. De rebus: ψευδῇ λέγειν Phil. 160. 108. Creus. II. 2 (323 D.). οἱ τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγουσι Oed. R. 526. καὶ ψευδῇ δοκεῖν Ant. 323. ψευδῇ με θεοπίττειν λέγων 1041. τὸ κέρδος ἡδύ, καὶ ἀπὸ ψευδῶν ἢ inc. LVIII. 3 (om. D.). οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι ib. 4 (717 D.). — De animatis. τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης Phil. 980. ψευδῇ γ' ξμαντὸν οὐ καταστήσω πόλει Ant. 653. ψευδεῖ καλεῖσθαι Trach. 454. — Accentum docet Etym. M. p. 435, 42.

Ψευδοκῆρυξ mendaciorum praeco. τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκῆρυκας Phil. 1290. Ego cum Wakefieldo et Buttmanno nomine illo contumelioso Ulixen tangi puto.

Ψευδόμαρτις falsa canens. οὐκ ἔρεῖς ὥς ψευδόμαρτις (ἔστι) Oed. Col. 1099.

Ψεῦδος mendacium. εἰ τὸ σωθῆναι γε τὸ ψεῦδος φέρει Phil. 109. κομπεῖν δ' ἐστὶ ἀτελῇ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος 831 m. ἀτελῇ σὺν ψεύδεσιν coniungenda sunt. μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακτεῖν Ant. 1081. ψεῦδος οὐδὲν ὦν λέγω El. 1211. οὐδὲν ἔρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου Acris. II. (59 D.).

Ψευδοστομέω mentior. τὸ μὴ ψευδοστομεῖν Oed. Col. 1129.

Ψευδόφημος fallax de vaticinio. πολλὰ γὰρ σε θεοπίττονθ' ἐγὼ κοῦ ψευδόφημα Oed. Col. 1513. Cod. Par. B. T. Farn. Vat. plerique Triclinianam recensionem referentes ψευδέθυμα habent.

Ψεῖδω fullo. καὶ μὲν Ξηνοσας ἐλπίδος πολὺν Ai. 1361. Hoc respicere videtur Eust. p. 1436, 37. cum ex Sophocle affert Ξηνοσάς με τῆς ἐλπίδος. εἴπερ μὴ θεοὶ ψεῖσουσι με Oed Col. 634. σὲ — θείω πόλιν τε τίγδε μὴ ψεῖσας θανεῖν 1505. ψεῖδοιτες οὐδὲν σημάτων προκειμένων 1508. nihil non fallentes i. e. eventum dantes omnium. ψεῖδει γὰρ ἡ πίνουσι τὴν γνώμην Ant. 385. i. e. ψευδῇ καθίσταται (nos strafft Lügen). μὴ ψεῖσον, ὦ Ζεῦ Pel. III. 4. (442 D.), v. μὴ. Sic passivum dicitur. εἴ τι μὴ ψευδοθήσομαι γνώμης Ant. 768. ψευδοθεῖσα δώροισι Ai. 177 ch. fraudata, v. δῶρον. ἢ δ' αὖτ' ἐν οὐκότη λαθοῦσά με ἔσται Ἐγεῖν ἡδοναῖς ἐψευσμένον Teucr. III. 4 (508 D.). — Medium est mentiri. εἰ μὲν ἐκ κελου μαθὼν ψεῖδει Trach. 450. ἢν τάδε ψευδοῇ λέγων Phil. 1326. καὶν λάρης μὲν ἐψευσμένον Oed. R. 461. Si additur accusativus personae, significatur

mendacio fallere. ὦν γὰρ ὥμοσ' οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε Oed. Col. 1174., quod tamen etiam *ἔψευσα* dici licebat.

Ψεύστης mendax. τί γάρ σε μαλθάσοιμι ἂν ὦν ἐς ἵστερον ψεύσται φανοίμεθα Ant. 1180. ὦν ψεύσται coniungenda, quae *mendacia* nos dixisse post manifestum erit. — Accentum generis exposuit Etym. M. p. 435, 48.

Ψήκτρα strigilis. διὰ ψήκτρας σ' ὄρω ξανθὴν καθαίρονθ' ἐπὶ ἀνχηρᾶς τριχός Oenom. VI. 1 (422 D.). V. Valcken. ad Eur. Hippol. 1174. Male apud Suidam scribitur *ψῆκτρα*.

Ψηφίζω decerno. οὐκ ἂν ποτε δίκην καὶ ἄλλον φωτὸς ὡδ' ἐψήφισαν Ai. 444. Anachronismum, qui inest in verbo *ψηφίζω*, notavit Eustathius p. 361, 30. Poetae sensum non assecutus est schol. Pal., cum scribat *ψηφίζω*, τὸ λογαριάζω, *ψηφίζομαι* δέ, τὸ τὰς ψήφους τίθηναι.

Ψηφοποιός suffragator. κλέπτῃς γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὐρέθης Ai. 1114. dolo tuo suffragia illi erepta sunt, i. e. *suffragiis a te fraudatus est.* V. Dissen. Expl. ad Pind. p. 447.

Ψήφος suffragium. μὴ μ' ἀπλῇ κτάνης ψήφῳ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ Oed. R. 607. — *decretum.* εἰ νόμου βία ψῆφον τιράννων καὶ κνιάτη παρέξιμεν Ant. 60. τελείαν ψῆφον ἄρα μὴ κλύων τῆς μελλονίμφου — *πάρει;* 628.

Ψυθῦρός susurrans, i. e. clandestinus. τοιοῦτόςδε λόγους ψιθυροὺς πλάσσω Ai. 148. *fictos in aurem insusurrat rumores.* Affert Suidas v. *ψιθυρός*: hoc enim accentu apud hunc et apud Sophoclem vulgo scribitur (in cod. Flor. Γ. *ψιθύρους*), eoque originitas spectat ab Etymologo prolata p. 818, 53. Verum verbalis adiectivi naturam vox prae se fert, ut acuenda videatur, nisi certus auctor alterius pronuntiationis proferatur.

Ψιλός nudatus. ψιλὸν ὥς ὄρω νέκυν Ant. 422. Hinc tralatum ita est, ut significet *armis nudatum*: καὶ ψιλὸς ἀρχέομαι σοὶ γ' ὥπλισμένῳ Ai. 1102., item *subsidio auxiliisque orbatum*: εἰσεῖμι πρὸς σὲ ψιλός Phil. 941. arcum enim, unicum victus quaerendi subsidium amiserat. ἔξοιδά σε οὐ ψιλὸν οὐδ' ἄσκειον ἐς τοσσηδ' ὕβριν ἥκοντα τόλμης Oed. Col. 1033. Aliter dicitur ὅς με — ψιλὸν ὅμμι' ἀποσπάσας πρὸς ὁμμαῖον τοῖς πρόσθεν ἐξολχεῖ βίαι Oed. Col. 870. Sic Antigonen vocari putat Reisigius, quod ipsa deserta sit et inermis. Hermannus *vilem oculum* interpretatur, *ψιλὰ* enim proprie *detrita* dici et *eis rebus destituta*, quae quis maxime requirat. Equidem *infirmum* potius, non *idoneum defensioni* intelligo, a similitudine *ψιλοῦ*, *levis armaturae hominis*.

Ψό. τὸ ψό ἐν Ποιμήσι Σοφοκλέους ἐπίφθεγμα. Etym. M. p. 405, 32. Idem tanquam *μονῆρες* memoratur Herodiano π. μον. λέξ. p. 46, 17. et apud Eust. P. 855, 24. Est Past. VI. 13 (461 D.).

Ψόγος reprehensio. οὐ — χυρίων ἐπὶ ψόγοισι δειννάσεις ἐμέ Ant. 755. ἐκλειαν ἂν κησάιτο μᾶλλον ἢ ψόγον Alet. V. 3 (92 D.).

Ψόφος strepo. ἅπαντα γόοι τοι τῷ φεβομένῳ ψοφεῖ Acris. I. 2 (58 D.). Loquitur quidam omnem sonitum extimescens.

Ψόφος sonitus. φιλημάτων ψόφος Salmon. I. 1 (482 D.). Adsignificatur *vociferatio*: τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην Ai. 1095. Cf. Valck. ad Phoen. 397. (p. 144.).

Ψυχή. 1. *anima, spiritus vitalis, vita.* τῶνδε γὰρ πλεον φέρω τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι Oed. R. 94. οἱ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς — ἐκτεινόμεν Oed. Col. 1328. ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προσδοίς Ant. 322. τὴν σὴν προτελών προῖκαμες ψυχὴν Ai. 1249. τοῦμὸν ἐκπίνουσ' αἰεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα El. 776. sanguinem vi'a'em. ψυχῆς ἀφειδήσαντέ 968. λόγων γὰρ οὐ τῶν ἐστὶν ἁγῶν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι 1484. ὅσοις ἐν ψυχῇ inc. XXIII. (678 D.) quidquid animam habet. — 2. *anima mortui.* οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοὶ Oed. Col. 1003. si revivisceret. — 3. *Inde circumlocutioni faciendae adhibetur; cum genitivo: μνημέιον — ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν* El. 1116. i. e. *ipsius Orestis.* τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων Phil. 55. *Sine genitivo aliquando ita dicitur ut ipsum hominem significet.* Viam facit illud Aiacis v. 154. τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν λείδς οὐκ ἂν ἁμάγοι, adsignificatur enim *vir magno animo.* - ὃ μελέα ψυχά, ὅς μὴδ' οἰοχέιτον πόματος ἦσθι δεκέτει χρόνῳ Phil. 705 ch. o miserum hominem! ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐκ τάφῳ κατόικισας Ant. 1056. ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι — μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσιν Oed. Col. 500. μύρον — μὴδεῖς κρατέτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ 1209. i. e. ἐμοῦ, de vita enim minime agitur, sed de ipso Oedipo in potestatem redigendo. Huic simile est ἔστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς El. 765. i. e. ἐξ ἐμοῦ γεγώς. φῦσιν interpretatur Moschop. Dictt. Att. v. ψυχῇ, schol. Eur. Hecub. 175. schol. Aristoph. Plut. 524. Hermannus non videtur comparare debuisse v. 776. Diversissima miscet in hoc genere Abresch. ad Aesch. Agam. 972. — 4. *animus.* ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' αἰεὶ ψυχῇ Phil. 1002. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε αἶμα καὶ σ' ὁμοῦ στένει Oed. R. 64. οἶόν μ' ἀκοῖσαντ' ἀρίτως ἔχει — ψυχῆς πλάνημα 727. τίς ἐτι πότ' ἐν τοῖςδ' ἀνὴρ θῶν βέλη ψυχᾶς ἀμύνει; 894 ch. v. Herm. ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην Ant. 176. ψυχὴ γὰρ ἡὔδα πολλά μοι μυθουμένη 227. De hac animi tanquam προσωποποιεῖ dixit Stallb. ad Plat. Hipp. Mai. p. 207. ἐν τοῖσιν ὧσιν ἢ π' ἐν τῇ ψυχῇ δάκνει; 317. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλα τέθνηκεν 555. Non enim de anima intelligendum, quae non moritur, sed animo s. mente tenuis se dudum apud mortuos versari dicit Antigone, ψυχῇ autem subrogatur ipsi appellandae per προσωποποιεῖν. ὅστις —

δοκεῖ ἢ γλαῦσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν 706. adsignificata prudentia: τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ ψυχῆς ὄνται τήνδε γ' ἔχουσιν 921. οἷα δυεθ' ἡμῶ τίκοντο' αἰεὶ ψυχῆ πολέμους El. 212 an. ἐμπάει τί μοι ψυχῆς σιγήθεις ὄμμα 891. v. ὄμμα. νέαν ψυχὴν ἀτάλλων Ai. 556. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγὼ 1340. ὦ ψυχὴ σκληρὰ Trach. 1250 an. Se ipse compellat Hercules; similia adscripsit Seidlerus ad Eur. Iph. Taur. 818. ψυχὴ γὰρ εὐνός καὶ φρονοῦσα τοῦνδικον Alet. I. 1 (88 D.). ἐπιμειστέρα ψυχὴ κατέστη Oenom. I. 2 (419 D.). θεῶν ἄνω ψυχὰς ταράσσει (ἔρω) Phaedr. IV. 3 (607 D.). In verbis quae circumferuntur Etym. M. p. 514, 11. versus inessé anapaesticos putes; sed Sophoclis esse eo minus verisimile est, quod quae proxime antecesserunt, alium auctorem habere videntur; v. κέρατος. Oed. R. 666 ch. cum legatur: ἀλλὰ μοι δυεθ' ἡμῶ γὰ φθίνουσα τρέχει ψυχάν, hoc vocabulum propter numeros antistrophicos Hermannus delevit. — Tonum notavit Arcad. p. 115, 20.

Ψυχρός frigus. ἐν ψύχει μὲν ἡλίον διπλῇ πάρεστιν ἐν θάλασσῃ Phil. 17. hiberno tempore.

Ψυχρός frigidus. Proprie dicta haec: οἱ μὲς εὐδῶν καὶ κεκρυμμένος νέαν ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πλεται Oed. Col. 628. κυρὸς ψυχρὰν δύσιν Naupl. V. 11 (379 D.). Tralate autem illa: θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις Ant. 88. in rebus frigus incutientibus i. e. horribilibus, v. Hermann.; male enim de vanis et inutilibus Erfurdus explicat. Versum attulit Eust. p. 1140, 28. 1407, 48. — ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, γυνὴ κακὴ ξύνενος ἐν δόμοις Ant. 646. ingratum, aversandum.

Ψύχω refrigero. λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ξρεπίλοις θάλαπονσα καὶ ψύχονσα Niob. VI. 2. (490 D.) de nutrice dictum suae curae commendatos fovente.

Ω.

³Ω interiectio, num articulus sit, disputatur ab Apoll. de Synt. I. p. 17. et schol. Dion. Thr. p. 903. Inflecti solet, quando non proclamantis est, sed sermo allocutionem potius quandam habet, non ut protinus aliquem nominatim compellemus, sed ita etiam, ut nobiscum ipsi aliquid contemplemur.

A. ³ extra verae allocutionis nexum positum

1. Sic simpliciter dicitur. ὦ δύστηνος (sc. οὖσα) Ant. 375 an. ὦ δύστανα γένη βροτῶν Phil. 178 ch. ὦ φιλτατον φώνημα 234. ὦ φιλτατον μὲν ἦμαρ 526. ὦ μελέα ψυχὰ 705 ch. ὦ τάλας 1072 m. ὦ δύστανος ἐγὼ τὰ νῦν 1137. ὦ τλάμων πάτερ Ai. 628. ὦ περισπερχὺς πάθος 961.

ὦ τάλαια' ἐγὼ El. 797. ὦ δυστυχής 922. ὦ ἡλῆμον Ἑλλάς Trach. 1100. Haec pauca de pluribus delibamus, quae quaeri possunt in vocabulis δόζμορος, δυστυχής, δυστάλαινα, τάλας, τλήμων, φίλος. Alia eius significationis exempla, ὦ aut iteratum aut aliis particulis colligatum monstrantia, mox apponemus.

2. *Amplificatur* id sententiae genus, ut plura verba in modum, quem primum posuimus, colliguntur. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθήρως, ὦ πικρὸς θεοῖς Phil. 254. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων 855. ὦ μισαὶ ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον Ant. 742. ὦ πόροι βροτῶν δύσπονοι 1262 m. ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον Ai. 971. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θεοῖσι τοῦ λόγου κακὰ — μοχθήσας ἐγὼ Trach. 1035. ὦ δεινὴν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις Oed. R. 1297 an. ὦ πᾶσαν κείνα πλέον ἄμεγα ἐλθοῦσα' ἐχθίστα δὴ μοι El. 194 m. ὦ Πέλοπος ἂ πρόθοθεν πολύπονος ἱππέα 494 ch. ὦ σῶμ' ἀτίμως καθέως ἐφ' ὀφθαλμοῖς 1172. ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητῶμενοι 1318., siquidem tenenda distinctio maxima, quam in Hermanni editione nescio an casu positam videmus: sin, vocativus alloquentis erit, ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος inc. XXVII. I, 2 (682 D.). Haec omnia contemplationem habent aut mirationem aut exclamationem nostro animo quasi auditore sive apud nos factam ipsos, et potest Latine accusativus exclamandi substitui: *heū me miserum!*

3. Cum *imperativis*: ὦ χαῖρ', Ἀθάνα Ai. 91. ὦ χαῖρ', ἄνασσα El. 656. ὦ ἀκούετε Acris. I. 1 (58 D.). ὦ ἄμφ' ἐμοὶ στείλει Niob. I. (393 D.).

4. In *formulis obtestandi*, in quibus nec semper imperativus inest, nec, si est, cum ὦ necessario colligatur. ὦ πρὸς θεῶν ὕπεικε Ai. 364. ὦ πρὸς θεῶν πλοτευσσον, Οἰδίππους, τάδε Oed. R. 546. ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς ἢ πατρὸς; φράσον. 1037.

B. ὦ cum *vocativo alloquendi dictum*.

1. Cum *unius nominis vocativo*. Inutile foret, exempla iterum apponere in vocabulis ἀνά (ibi v. et de ἀναξ), ἀνὴρ, ἀνθρωπος, γυνή, Ζεὺς, θεός, καλὴ γνητός, ξένος, παῖς, πατήρ, πόλις, πόσις, σπέρμα, τέκνον collecta; eo igitur quaerentes relegamus. Quae vocativum iteratum monstrant, velut ὦ παῖ παῖ, postea commemorabimus. Unum hic ponendum est ὦ τᾶν s. τᾶν s. τᾶν. Hermannus in Bacchis 794. inaudito modo scripsit, inflexis accentibus duobus, ὦ τᾶν. Matthiae in edendo Euripide modo ὦ τᾶν (Heracl. 321.), modo ὦ τᾶν dedit (Heracl. 383.), Dindorfius ὦ τᾶν, Brunckius ὦ τᾶν, Wolffius in Plat. Apoll. Sotr. p. 32. ὦ τᾶν. Vetus communis est Scholiastae Plat. Apoll. apud Siebenkeesium p. 45. Suidae et Rhavorini opinio, longeque illis doctioris Philemonis

p. 132., primam inflectendam, ὦταν, nam signum praeterea craseos adijci, ὦταν, vix poterit. Etymologus p. 825, 15. ultimam inflectit ὦτᾶν, ultro addens, quae plurimorum librorum consensionem significare videntur περιπαῖται δέ, ὄφειλον ὀξύνεσθαι. Tertiam rationem Apollonius suadere videbatur, ut olim ex libro illius de adverbio excerpta ferebantur, ὦ τᾶν: v. Sturz. de dial. Alexandr. p. 18'. Bast. ad Greg. Cor. Add. p. 904.; et sequitur eam Eustathius p. 24, 17. Verum nunc edita tota Apollonii disputatione (de adv. p. 569, 11 sqq.) certissimum est Etymologum sua ex uberrimo doctissimi hominis penu deprompsisse. Is enim cum Tryphonem refutasset, qui ex ὦ fieri decreverat ὦτα et ὦταν, advocans dissimillimum δῆ et δῆτα, quod nec ῥ assumit unquam nec ᾱ producit, Didymi sententiam sequitur ex ξιης fieri ξιᾶν, ut μεγιστᾶν s. μεγιστάν, et videri etiam νεᾶν fuisse vocabulum ex νέος procusum, unde νεᾶνις et νεανίσκος sit; inflexum autem acceptum quominus quis librariorum errori tribuat, prohibet explicatio ab aliis incertis auctoribus proposita, improbata Apollonio ipso, non tamen ut negaret recte inflecti; aiebant illi, Doriensium esse ὦτᾶν ellipticam dictionem pro ὦ τᾶν subaudito ἑταίρων. Scribimus igitur ὦτᾶν, nec est ratio adeo simplex, ac Reisigio visum Coniect. p. 217., ὦ τᾶν suadenti. Nec de μεγιστάν, νεάν, ξυνάν acuendis pugnaturum Apollonium credo (v. Lobeck. ad Phryn. p. 196.), id enim agebat, ut de vocabulis quamvis penacui aut propenacui solitis, velut ξιης, νέος, μέγιστος talia proseminari doceret, quae in ultima tenorem gererent; verum tota eius oratio docet de inflexo accentu, qui in libris prostaret, explicando homines quaesivisse. — ὦτᾶν legitur apud Sophoclem Oed. R. 1145. Phil. 1373. De librorum scriptura tacent.

2. Cum vocativo substantivi et adiectivi. Legitimum quidem eum utriusque locum existimari consensaneum est, ut adiectivum praecedat, sequatur substantivum. ὦ λιμέρες, ὦ προβλήτες — ὦ πατρώγες πέτραι Phil. 925. ὦ πατρώα γῆ 1029. ὦ πταναι θῆρας χαροπῶν τ' ἰονη θηρῶν 1131 m. ὦ στυγρὸς αἰὼν 1332. ὦ μεγάλα φάτις Ai. 173 ch. ὦ φιλῆ Atlas 525. ὦ κλεινὰ Σαλαμίς 593 ch. ὦ ἐλάμων πάτερ 628 oh. nisi hoc, ut supra fecimus, ad primam ὦ dicendi rationem refertur. Possit tamen etiam ita dici cogitari, ut patrem quasi praesentem alloquantur. ὦ data Τέκμησσα 771. ὦ φιλιταί Atlas 956. ὦ δυνάστητον ἔμμα 983. nisi hoc mirationis potius habendum: v. Lobeck. ὦ φιλταί δυνάστη Hl. 219 m. ὦ δυνάστητον μισσημα 281. ὦ Αἰνείη Ἀπόλλων 645. ὦ χθοντα βροτοῖσι φάμα 1055 oh. ὦ καθ' ἑγγύς χάρα 1155. ὦ φιλιτατον φῶς 1215. nisi hoc priorem rationem spectat. ὦ φιλιταται χεῖρες 1218. 1390. ὦ φιλιτατον φῶς, ὦ μόνος σωτήρ 1346. ὦ φιλιταται μὲν χεῖρες 1349.

ω πότνια δεινῶπες Oed. Col. 84. ὦ γλυκὺς Ἄιδας Trach. 1029 m. — Verum minime infrequentia eiusmodi exempla sunt, quae substantivum interiectioni subiectum, deinde additum insuper adiectivum monstrent. Is ordo turbationem legitimi prae se ferre et insolentior adeo esse visus est Schaefero Mel. Crit. p. 114.; is vero ab Erfurdio duorum Sophoclis exemplorum admonitus, quibus plura post ipse adiecit, gravius nomen subiecti particulae pronuntiavit, quod mox intellexit ne ipsum quidem probari posse. Accuratius exposuit Herm. ad Hom. hymn. Apoll. 14.; nec tamen in omnibus exemplis sensus discrimen agnosco, sed poetis aliquid in eo genere libertatis concedendum esse arbitror. ὦ ξένη Κεφαλλήν Phil. 780. ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον 940. ὦ τόξον φίλον 1113 m. ὦ πόλις πατρίδα 1197 m. ὦ παῖδες οἰκτροί Oed. R. 58. ὦ σπέρμ' ὄρμαινον Oed. Col. 331. ὦ λῆμ' ἀναιδές 964. ὦ φῶς ἀφεγγές 1546. ὦ τροφῆς ἔμοι Ai. 850. ὦ ψυχὴ σκληρά Trach. 1250 an. ὦ φάος ἄγνόν El. 86. ὦ θεοὶ πατρώοι 403. ὦ θρόνμ' ἀναιδές 612. ὦ δέμας οἰκτρόν 1150. ὦ γερεὰ τάλαινα 1405 ch. Idem est, cum substantivum appositione additum sequitur. ὦ ξεῖν' ἀλῆτα Oed. Col. 1098. Altera vocabulorum collocatio est ὦναξ Ἀπὸλλον Oed. R. 80. ὦναξ Ἀιδῇ Trach. 1075 m. Paulo aliter etiam iudicandum de addito adiectivo gentem et terram significante. ὦ γῆ Φεργαία inc. LXXXII, 4, 1. (758 D.); quanquam dicitur ὦ Ἀθηναίη χθών Phil. 974.

3. Cum pronomine vocandi indice. ὦ οὗτος, Αἴαν Ai. 89. ὦ οὗτος, οὗτος, Οἰδίπους Oed. Col. 1623.

4. Cum participio nominis substantivi munus sustinente. ὦ δεινὰ δρόσας Oed. R. 1327. ὦ πάντα τολμῶν Oed. Col. 765. ὦ κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες Ant. 1249 m. ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη 1272 m. ὦ λαμπρῇ σιγοπᾷ φλεγέθων Trach. 99. ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα 102 ch. ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ai. 832. ὦ πολλὰ λέξας — ἔπη 1251. ὦ δεινотάτας — πεμφθεὶς κελεύθους El. 1152. ὦ μηδὲν ὕμης — φροσῶν Phil. 994. ὦ φλῖται εἰπῶν 1274. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέους 1366. ὦ γενναῖον εὐρηκῶς ἔπος 1338. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἔμοι πέμψας 1431 an. ὦ πάντα πρᾶσσων Synd. IX. 7 (155 D.). ὦ μεγάλων τυγχάνουσα πενθερῶν Iph. III. 4 (293 D.). ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους Scyr. II. 1 (497 D.).

5. Praefixum ὦ auiptiori verborum compagi. ὦ κρατίστου πατρός Ἑλλήνων τραφεὶς, Ἀγυλλέως παῖ Νεοπετόλεμε Phil. 3. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν 962. ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμῆσάτε 972. ὦ θεοὶς ἔχθιστε 1020. ὦ κοίλας πέτρας γυάλον θερμόν καὶ παγετῶδες 1070 m. ὦ πληρότατον αὐλὸν λύπας τὰς ἀπ' ἐμοῦ 1076 m. ὦ λῶσάτε τῶν πρὶν ἐντόπων 1155 m. ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοῦ κύκλοι 1338. ὦ Ἀθήνον πέδον ἀμφιάλον

1450 an. ὁ κρατύνων Οιδίππου χάραξ ἐμῆς Oed. R. 14. ὁ κράτιστον πᾶσιν Οιδίππου χάρα 40. ὁ βροτῶν ἄριστος 46. ὁ Διὸς ἀδυνεπὴς γένε 151 ch. ὁ χρυσέας τέκνον ἐλαίδος, ἄμβροτε φάμα 158 ch. ὁ χρυσέα θυγάτηρ Διὸς 188 ch. ὁ πάντα νωμῶν Τειρεσίαι 330. ὁ κακῶν κάκιον 334. ὁ θεῶν ἄγρον οἴζας 830. ὁ θεῶν μαρτυρήματα 946. ὁ φιλιπτον γυναικὸς Ἰοκάστης χάρα 950. ὁ φέριστε δεσποτῶν 1149. ὁ γῆς μέγιστος τῆςδ' αἰεὶ τιμώμενοι 1223. ὁ πατήρας Θήβης ἔνοικοι 1524. ὁ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου σκότον, ἴτ', ὁ μεγίστης Παλλάδος τιμώμενοι πασσὼν Ἀθῆναι, τιμιωτάτη πόλις Oed. Col. 106. 107. ὁ τῆςδ' ἔφοροι χάραξ 143 ch. ὁ πάτερ δῖςμοιφ' ὄραν 328. ὁ φιλιπαιῖ Αἰγέως παῖ 613. ὁ πλεῖστ' ἐπαυροῖς εὐλογοῦμενον πέδον 724. ὁ διδύμα τέκνων ἀρίστα 1690 m. ὁ τὸν αἰεὶ κατὰ γὰς σκότον εἰμένος 1698 m. ὁ γῆς Θήβης ἄσιν πατρῶν Ant. 928 an. ὁ τοῦ σιρατηγῆσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ Ἀγαμέμνωνος παῖ El. 2. ὁ δειπῶν ἀφύγτων ἔκπαρλ' ἄχθῃ 196 m. ὁ φιλιπῆτον μνημεῖον ἀθροῶπων ἐμοὶ ψυχῆς Ὁρέστου λοιπὸν 1115. ὁ ναύλοχα καὶ πειραταῖα θερμα λουτρὰ καὶ πάγονς Οἰας παραναϊάορτες Trach. 630 ch. ὁ Κηφῆαι ἀρηπὶς βωμῶν 989 an. ὁ πάντων Ἑλλήνων ἀδικώτατοι ἄνδρες 1006 m. ὁ Διὸς αὐθαλαμων 1030. ὁ μᾶτερ αλοχύντας ἐμᾶς Αἰ. 73. ὁ θεῶν χοροποι' αἰαῖς 683 ch. ὁ ταχέαι πόλιμοι ἰ' Ἐρινίαις 830. ὁ φαεινῆς ἡμέρας τὸ νῦν οἰκίας 843. ὁ γεραίου σπέρμα Λαέρτου πατρός 1372. ὁ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα γίναι Erig. II. 1 (194 D.). ὁ πατρῆας γῆς ἀγνιαίου πέδον Herm. II. (211 D.). ὁ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον inc. XXXVIII. 1 (696 D.).

6. *Iteratur vocativus.* ὁ πόλις, πόλις Oed. R. 629. ὁ γόμοι, γάμοι 1403. v. Brunck. ὁ παῖ, παῖ δνοστανοτάτας μιτρός El. 120 ch. si sic scribendum, v. παῖς. ὁ παῖ, παῖ 1073. Ant. 939 ch. ὁ τέκνον, τέκνον El. 1402. ὁ τέκνα, τέκνα Oed. Col. 1457. ὁ Πᾶν, Πᾶν ἀλλ'ιταγκτε Αἰ. 680 ch. ὁ θάνατε, θάνατε Phil. 786. ὁ πούς, πούς 1173 m. ὁ πάτερ, πάτερ Oed. Col. 1101. Aldus et codd. ὁ πάτερ, ὁ πάτερ, contra versus legem. ὁ χέρες, χέρες Trach. 1079.

7. *Pluribus allocutionis membris praemittitur ὁ.* Et *binis* quidem: ὁ τέκνον, εὖ παῖ πατρός ἐξ Ἀχιλλέως Phil. 260. ὁ τόξον φίλον, ὁ φίλων χειρῶν ἐκβεβιασμένον 1113 m. ὁ πόλις, ὁ πόλις πατρία 1197 m. ὁ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις, ὁ δεινότατον πάντων Oed. R. 1297 an. ὁ πόλις, ὁ πόλεως πολυκλήμονες ἄνδρες Ant. 834 m. ὁ τέκνον, ὁ παῖ Trach. 61. ὁ μεγάλα φάτις, ὁ μᾶτερ αλοχύντας ἐμᾶς Αἰ. 173 ch. ὁ φιλιπαιῖ Αἰας, ὁ εὐναιμον ὄμω ἐμοὶ 956. ὁ νύξ, ὁ δειπῶν ἀφύγτων ἔκπαρλ' ἄχθῃ El. 196 m. ὁ φιλιπῆται γυναικες, ὁ πολίτιδες 1218. ὁ φιλιπῆτον φῶς, ὁ μόνος σωτήρ 1346. ὁ πόλις, ὁ γενεὰ τάλαινα 1405 ch. *Ternis*: ὁ φιλιπῆτον παῖ πατρός, ὁ φίλης χθορός, ὁ τοῖ γέροντος θυέμμα

Λυκομήδους; Phil. 242. ὦ χέρες, χέρες, ὦ νῦτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βρα-
χίονες Trach. 1079. ὦ πάτερ, ὦ φίλος, ὦ τὸν αἰεὶ κατὰ γᾶς σκοτὸν
εἰμένος Oed. Col. 1697 m. Nam φίλος et εἰμένος substantivorum natu-
ram induerunt. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς οἰκῆς αἰετφοῦ-
ρος Ant. 882. Quaternis: ὦ λιμένες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυνοσάει θηρῶν
ὄρεων, ὦ καταβόωγες πέτραι Phil. 924.

8. Sed etiam additis vel interpositis particulis continuatur allocutio.
ὦ — καὶ componuntur vel sic, ut ad eandem rem vocativi spectent,
vel singulas singuli. ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήσῃσι Phil. 972. ὦ Ἀθηναί-
αρχοι καὶ τὸ παγκρατεῖς σέλα; Ἑφαιστότευκτον 974. ὦ πάντα τολμῶν
καπὸ παντὸς; ἂν φέρων λόγον δικαίου μηχανήματα ποικίλον Oed. Col. 765.
ὦ δύστηνος καὶ δυσίηρον πατρός; Οἰδιπόδα Ant. 375 an., quod exemplum
est non tam allocutionis quam tacitae miserationis, cuius documentum
supra (A.) attulimus; satius tamen visum exempla ὦ — καὶ composito-
rum uno loco componere. Ita habet etiam ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς
δυστερον Ant. 742. — ὦ φάος ἄγνων καὶ γῆς ἰσόμοιρος; ἄηρ El. 86 an.
ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς Ai. 983. — ὦ — καὶ — καὶ.
ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνῃ τέχνης Oed. R. 330. ὦ Πόλυβε καὶ Κό-
ρινθε καὶ τὰ πατρία λόγῳ παλαιὰ δῶματα 1394. Mediis duobus καὶ in-
terponitur τε. ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη δρυμὸς τε καὶ
στενωπός; Oed. R. 1399. Item uno καὶ praemittitur. ὦ μέλαθρον ξύμ-
φρουρον ἔμοι, Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες καὶ κτύπος ἄρσην πόντου
Phil. 1439 an. Item ὦ praegressum excipit τε. ὦ γέγνος ὕπνου διὰ-
δοχον τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα Phil. 855 (ad A.). ὦ πατρώα γῆ
θεοὶ τ' ἐπόψιοι 1029. ὦ πταναὶ θῆραι χαρόπων τ' ἔθνη θηρῶν 1131 m.
ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἔμοι πέμψης; χρονιός τε φανείς 1431 an. ὦ πατρώα
γῆ θεοὶ τ' ἐγγώριοι El. 67. ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμὸς ἄλγιστον
— ὁδός; ὁδῶν πασῶν ἀνάσασα δὴ μάλιστα Ai. 971 (ad A.). ὦ γῆ Φε-
ρραία χεῖρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ inc. LXXXII. 4, 1 (758 D.). Deinde plu-
ribus ὦ iteratis interponuntur τε et καὶ. ὦ νῦτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι
βραχίονες Trach. 1080. ὦ γέγνος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκίας πέδον Σαλαμῖνος,
ὦ πατρῶον ἔσθλας βάθρον, κλῖναί τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος,
κρηναί τε ποταμοὶ θ' οἶδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ πεδία προσανδῶ, χαλεπὲ, ὦ
τροφῆς ἔμοι Ai. 846—850. Denique ὦ et μέν uno mēbro ita inclu-
duntur, ut pro' τε s. καὶ deinceps inferatur δέ. ὦ φιλάτοιν μὲν ἡμᾶς,
ἡδιστος δ' ἀνὴρ, φίλοι δὲ ναῦται Phil. 526. ὦ φιλάται μὲν χεῖρες ἡδι-
στον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα El. 1349.

9. Aliquanto liberius tractatur ὦ. Mediis duobus vocativis interposi-
tum est Phil. 783. : ὦ διπλοὶ στρατηλάται, Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλας, πῶς
ἂν — τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; ὦ Μενέλας nescio cur offenderit Her-

mannum, ut duabus virgulis includeret ὦ, nihil nisi repetitionem verborum ὦ διπλοῖ στρατηλάται continere pronuntians. Mihi ita ὦ scribendum fuisse videtur et doloris repente pungentis signum esse; sed ὦ Μεγίλας, quod Hermannus negat, revera fortius pronuntiari, non quo graviora eum commovere significetur, sed quod vehementior cruciatus Philocteten ad clamorem cogat. Deinde *substantivo et adiectivo singulis praemittitur*, quo vehementior orationis ascensio sit. ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον (sc. τέκνον) Phil. 788. Porro *substantivo et adiectivo mediis interponitur*. ἔρβος ὦ φαινότατον, ὡς ἐμοί Ai. 389 m. v. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 565., qui eas compellendi formulas liberrime dispensari apud Graecos iure dixit; nec tamen ita excusari potest Λατῖον ὦ τέκνον Erfurdii coniectura metro expressa Oed. R. 1216., libri enim ὦ omittunt. Hermannus ὦ scripsit, quod mihi bene habere, sed duabus virgulis circumpositis sepiendum fuisse videtur.

10. De sermonis proprietate haec praeterea adnotanda. In continuandis allocutionibus duabus alteri particulis καί et τε illatae modo additur *articulus*, modo non additur. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον τό τ' ἐλπίδων ἔπιστον οἰκούρημα Phil. 855. ὦ Αἰμυλία χθών καὶ τὸ παγκρατὲς σφλας 974. ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πατρία λόγῳ παλαιὰ δώματα Oed. R. 1394. Contra vide haec. ὦ πατρίω γῇ θεοί τ' ἐπόψιοι Phil. 1029. ὦ μέλαθρον ξύμφουρον ἐμοί, Νύμφαι τ' ἑνδοροὶ λευμονιάδες 1439 an. Hic addi quidem articulus non potuit, quod substantivum nomen adiectivo praepositum est; sed nec inverso vocabulorum ordine continuo adijcitur. ὦ τρεῖς κλένθοι καὶ κεκρυμμένη νύπη Oed. R. 1398. ὦ πταναὶ θηραὶ χαροπῶν τ' ἔθνη θηρῶν Phil. 1131 m. ὦ πατρῶν ἐσχίας βάθρον, κλειωαὶ τ' Ἀθῆναι Ai. 847. — Deinde notanda exempla ὦ cum singulari nomine verbo plurali illatum, aut hoc illi; v. Schaeff. ad Oed. Col. 1102 (1104^{H.}). ἴωμεν, ὦ παῖ Phil. 529. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἀνδρες αὐτίκα τελοῦσι τοῦργον· ἀλλὰ σίγα πρόσμηνε El. 1390. Hoc a dissidio locorum aliquid excusationis habet. ὦ τέκνον, ἧ πάρεστον; Oed. Col. 1104. προσελθεῖν, ὦ παῖ 1106. ἐρεῖσάτ', ὦ παῖ 1114. Communi sermonis serendi consuetudini tribuit schol. Arist. Phyt. 66. Ita illud Philoctetae ὦ σφέλλι, ἧ πολήσας ἀντ' ἐμοῦ τινὶ δοῦναι τὰ τεύχη ταῦτά v. 369. Lobeckius intelligendum esse docuit ad Ai. 191. p. 248. — Porro vocum cum ὦ compositorum *hyperbaton* advertendum. ὦ κρατύναν Οἰδίπους χώρας ἐμῆς Oed. R. 14. ὦ πληρότατον αἶλλον λύπας Phil. 1076 m. — Inprimis autem lubrica quaestio est de ὦ *alloquendi formae* non addito. Hanc tetigit, non explicuit, quasi exiguam et suis viribus minorem Bernhardy Synt. p. 70. Falsum enim manifesto, levioris argumenti colloquiis apud tragicos omissionem particulae concedi, splen-

didiofi orationi convenire potissimum. Longe enim sarius omittitur, quam additur, nec tamen saepius sesquipedalibus verbis, quam usitatis et modicis iacessisse tragicorum sermonem dixeris. Ut familiaris quaedam et quasi domestica compellatio fuerit *ἄνδρες*, tamen eo humanitatis sensu Graeci erant, ut *ὦ* longe frequentius praemisso vel amicos et quotidiano usu cognitos quasi honestius appellarent. Tragicis autem imprimis metri ratio causa fuit, cur *ὦ* addere abstinerent. Eius rei id maxime documentum est, quod cum longe crebriore usu terantur, *ὦ πάτερ*, *ὦ τέκνον*, *ὦ γύναι*, *ὦ ξένη*, in fine versuum, cum compellationis inferciendae necessitas esset, nec tamen ultra iambi pedis modulum progredi possent, *γύναι*, *πάτερ*, *ξένη*, *ξείνη*, *τέκνον*, *τέκνα* dixerunt. Cum extra iambici versus ultimum locum *ὦ* omittitur, triplex maxime faciendi causa est. *Prima*, cum non dedita opera colloquentes compellamus, sermoni praemitteres appellandi formulam, sed sermonem orsi quasi forte ad collocutorem compellandum convertimur; sic compellandi formula medio sermoni quasi *παρεμβέτω* interponitur. *ἀδελφὴ* El. 453. *ἀναί* Phil. 94. 150. Oed. R. 276. 698. Oed. Col. 1756 an. Ant. 394. 702. 1078. Ai. 190 ch. 885 ch. *ἀνακτες* Oed. R. 631. *γύναι* 700. 800. Trach. 229. 392. 887 ch. *γυναῖκες* Trach. 384. 670. *φίλοι γυναῖκες* Trach. 224. *ξένη* Oed. R. 957. Oed. Col. 518 ch. 674 ch. 828. 881 ch., quod cum in vehementer commoto sermone insit, clare refutat Bernhardyi opinionem *ὦ* imprimis graviore et splendidiori orationi tribuentis. Oed. Col. 1208. *πατέρ* Trach. 968. 1088.; utrumque commotissimae orationis est. 1193. Oed. Col. 179. 333. *τέκνον* Phil. 130. 276. 464. 732. 735. 737. 794. Oed. R. 1098 ch. Oed. Col. 27. 849. Ant. 1010. Trach. 68. Ai. 796. 924. Quodsi aliquando *postposita* allocutio reperitur, videndum, nonne cum clamore sublato fiat. Sic dicitur *ἀφελκομὲν δυστηρος*, *ὦ ξένη*, *ξένη* Oed. Col. 848. Quanquam saepe ad sensum nihil refert *ὦ* addatur nec ne. Quod non dicitur *ἄνδρες ἄνδρῳ*, raritas eiusmodi apud tragicos crasium causa est. Contra in ea sermonis conformatione non potuit dici aliter ac *προσέλθετ*, *ὦ παῖ* et *ἐρεῖσας*, *ὦ παῖ* Oed. Col. 1106. 1114. *ἡμεν*; *ὦ παῖ* Phil. 529. *Altera* causa est, quod vocabulum cum *ὦ* coalescens initio versus positum sic nimio pondere praeditum quam pro gravitate sententiae videretur. Hoc in unum *ἀναί* cadit: Oed. R. 85. Oed. Col. 635. 1501. Ant. 223. 278. 384. 720. *Tertia* eaque latius ceteris patens ratio illa est, quod poetae voce quidem elatiore alloquendi provinciam particulae *ὦ* mandarunt, sed quando *precibus* instandum, *minitatione* terrendum, *amica admonitione castigandum*, *indignabundi aut repente territi vocis promenda* esset, illa abstinuerunt libenter. *μή, δέσποδ' ἰσότης πλέον* Oed. R. 1165. *ἄλλὰ μοι, θεαί, βλου* — *δότε πέρας* Oed.

Col. 101. Ξελθε, τέκνον Ant. 1215. — ἀνθρῳπε, μὴ δοῦ τοὺς τεθνηκό-
 τας κακῶς Ai. 1133. Aldus et quidam codd. quamvis optimi ἀνθρῳπε,
 velut Flor. Γ. Laur. a. b. Melius alii cum Eust. p. 681, b. ἀνθρῳπε,
 cf. Herm. — ἀλλ' ἔχει τέκνον — φροντίδας νέας Phil. 210 ch. ἀλλά, τέ-
 κνον, τάδε μὲν θεοὶ ὄψεται 822 ch. Impatiens urget chorus, ut cum
 armis clam abire Neoptolemus velit. γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγῇ φέρει
 Ai. 286. τέκνον, δορὶ βούλου κρατεῖν μὲν 751. Prudenter admonet Aia-
 cem Peleus; at indignabundus ille πάτερ, θεοῖς μὲν κἄν ὁ μηδὲν ὧ δμοῦ
 κράτος καταστήσαντο 754. Addo alterum indignationis exemplum. τοι-
 αῦτα, μήτε, πατρὶ βουλευσας ἔμῳ ἐλήφθης Trach. 804. Redeo ad
 monitionem. οὐ τοι σοὶ μούνη, τέκνον, ἄχος ἐφάνη El. 150 ch. σίγα,
 τέκνον Trach. 970 an? πάτερ, ἐμὸν τόδε Oed. Col. 197 m. Sic iturum
 Oedipum monet Antigone, ut ductum suum exspectet. τί δρῶς, ξένη; 832.
 μόνον, ξέν', εἴπερ κείνος ὧδ' ἐλεύσεται, μηδεὶς κρατέτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς
 ποτὶ 1298. hoc tibi curae cordique esse volo. εὐβουλίας δέ, παῖ Μενoit-
 κέως Κρέον Ant. 1085. ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα 1090. Hortandi inest
 adsignificatio: οἰκτιρ', ἄναξ Phil. 505 ch. μὴ δῆτα, τέκνον 1353. πιθοῦ
 θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ Oed. R. 650. πάτερ, πιθοῦ μοι Oed. Col.
 1183. θάρραι μοι, θάρραι τέκνον El. 368 ch. σημαίε, τέκνον Οἰνέως
 Trach. 595. Mirandi significationem haec habent. τέκνον, τίνας φώ-
 νημα; Phil. 1279. Et cum terrore quodam miratio coniuncta dicitur:
 γυναικες, ὡς δέδοικα Trach. 662. Haec repente domo prosiliens Deia-
 nira dicit; re minime exspectata commotus chorus respondet τί δ' ἐστὶ
 Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως; v. 662. Non minus nēvum acciderat Anti-
 gonae, quod Oedipus tam sollicitus de Thesca vocatido, esset; qua de
 re quaerit πάτερ, τί δ' ἐστὶ τάξιμ', γῆ ᾧ καλεῖς; O. d. Col. 1459.
 Sic cum ingruente tempestate Iovem invocasset ὦ μέγας αἰθέρ, ὦ πάτερ
 Oed. Col. 1469., repentino fragore in ipsa cantu interpellatus, carmen
 chorus ita finit: Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ 1482 an. Anxietatem etiam pro-
 dunt haec: θυγάτερ, παῖ τις φροντίδος ἔλθῃ Oed. Col. 167 an. τέκνον
 ἰώ μοι, τί γέγωνε; 213 m. τί πάθω, τέκνον ἐμὸν; 216 m. θυγάτερ,
 τί σοὶ αὐτίκα κύρσει; 225 an. Gaudium insperatum: τέκνον, πέφνης;
 329. Est etiam, ubi ipsum nomen cum clamore doloris plegetur, infera-
 tur; quo facto non opus est ὦ. ὦ τάλαιν' ἐγώ. Ὁρέστω φέλιπα θανάτῳ
 ἀπώλειας θανάτῳ El. 798. Sic intelligendum παῖ παῖ Trach. 1019 m. si
 recte sic Hermannus: v. παῖς. Denique ignotus adveniēns nuntius ser-
 monibus aliorum se inserens iure dicit ξέναι γυναικες El. 650.; verum
 cum Clytaemnestram adesse, ἀνδρὶ ad consulendam conversus ὦ χαῖρ',
 ἄνασσα v. 656.

11. De scriptura agendum horum versuum. In El. 129 ch. Aldus

et codd. $\iota\omega$ παῖ, παῖ, Flor. T. 4. Aug. C. Lips. b. et Suidas ν δὲ-
στυρος $\iota\omega$ παῖ, Brunck. Herm. ω παῖ, παῖ aptius. Contra ω delevit
Hermannus Trach. 1019., cum codd. ω παῖ παῖ habeant praefer Flor.
apud Herm., in quo est ω παῖ, ω παῖ. Sic contra libros ω deleverat
Erfurdus in Oed. R. 1089 ch., Aldum δ Κιθαριών pro ω K. dedisse
perperam affirmant; adiecit idem in $\iota\omega$ Λατιον ω τέκτον, quod ω Her-
mannus scribendo correxit. Ant. 1132 ch. olim Herm. $\iota\omega$ ω πῦρ πνεόν-
των χοράγ' ἄστρον, nunc $\iota\omega$ τῶν πῖρ πνεόντων, vulgatur $\iota\omega$ πῖρ
πνεόντων, quod cum numeris antistrophicis non congruit. Quod v. 1275.
legebatur, τί φῆς ω παῖ; τίνα λέγεις μὲν τέον λόγον; neque sensu ne-
que versu constante, eiectionis verbis ω παῖ quomodo Hermannus consti-
tuerit, apud ipsum videri potest. Saepius additum, quam omissum a
librariis ω iure scribit Elmsl. ad Eur. Med. 134. In El. 797. ω τάλας
ἐγώ Br. Erf. Schaeff.; Hermannus non minus bene ω τάλας ἐγώ ex
codd. Lipss. Quamquam ω reducendum videtur, siquidem in codd.
longe melioribus Laur. a. Florr. tribus; illud esse ex editorum silentio
susplicamur.

Ω exclamatio inprimis dolentis aut commiserantis, de qua et ω dis-
cernenda Valckenarius disseruit ad Theocr. Adoniaz. p. 403., Bast. Ep.
Cr. p. 254. 272., Brunck. ad Ar. Lys. 836. Eccles. 160., et his omni-
bus antiquior H. Stephanus Anim. in Lib. de Dial. p. 52. Quamquam
hi quaecunque genus exclamationis esset, acuendum aiebant, quae do-
ctrina nunc paucos amatores habet, quia plerisque locis cum insit quae-
dam compellendi aut apud nos considerandi notio, non minus recte ω
inflexum conuenit. Solum per se positum uno Sophoclis loco legitur,
isque unus est, quo ω scribi non recte videatur, $\iota\omega$. ω . ω . δῦμορος.
 ω ω Oed. Col. 224 ch., quae Hermannus quaternis choreutis distribuit.
Est autem ea Triclinii scriptura. Alii codd. bis $\iota\omega$ ter ω , et ita edd.
vett., alii semel $\iota\omega$, ter ω vel ω . Etiam in fine versus, cum ceteri ω
 ω vel ω ω habeant, Laur. b. $\iota\omega$ ω ω (sic); duo alii codd. ω ω $\iota\omega$.
Cum adiectivo ω δῦμορος Ai. 365 m. ω μέλειος Ant. 1304 m. ω τάλας
ἐγώ Phil. 734. Hermannus ω secundum Brunckium, et sic Flor. T.
habere colligas; contra edd. vett. et Laur. a. cum Aldina collatus ω
turi videntur. Ant. 1196. Hermannus ω ex antiquis edd. revocavit,
eumque Aldina Laur. a. conspirare credendus. Par causa erat Oed.
Col. 757., ubi omnes ω τάλας ἐγώ. Ita ω τάλας ἐγώ, τάλας 851.,
quod ω scribi conueniens erat; Ai. 960., ubi ea verba cod. Flor. A.
omittit, ω τάλας ἐγώ El. 797. in v. ω memoravimus. Sic pleraque
exempla iudicanda, quae in v. ω s. A. attulimus, ut Ant. 375. Phil.

178.-234. 526 etc., in quibus quod optimo sponseres habet retinendum est.

Ω *doloris exclamatio (vae)*. Gravius significat, quam οἷ, id quod non doloris modo sed etiam molestiae vel levioris indignationis indicanda est; talia autem in φ non cadunt, quod semper *doloris*, nec fortuito et brevi tempore pungentis, sed *mordentis* et arguentis indicio est. Et φμοι quidem a ωμοι pronomen non esse disputavit Apollonius de Pron. p. 42., v. οἷ. Verum τ adscribi non debere, non iniuria decesserunt multi docti, ut Blomfieldus ad Aesch. Agam. 1314., aut ωμοι aut οἷμοι scribendum affirmans, cui adversatur Reisigius Enarr. Oed. Col. p. CXVII. Dissensionem enim grammaticorum fuisse, quorum alteri adscriberent, alteri demerent τ; alteri ex ω productum φ, alteri ex ω interiectione ortum ωμοι mutatoque tono putarent, intelligitur ex Etym. M. p. 618, 13. et 822, 34. Neque dissentio a Reisigio, in ea discordia libros sequendos videri; sed fatendum est ω non adscripto τ supplementiorem habere auctorem, quem ignorasse Reisigius videtur, Apollonium de Pronom. p. 42. de Adv. p. 536, 37., quem Etymologus p. 822, 34. ante oculos habuit. Et facilius sane quidam in id incidere potuerunt, ut φμοι scriberent, cum ex Apollonio discatur fuisse Aeolicam interiectionem φαι, in qua τ contractione incast ex ωαια facta. Novae sententiae Elmgleins patronus exstitit ad Oed. Col. 820., quamvis contra librorum fidem φ s. ω ex tragicis exterminaturus (Homeri enim esse), et ivecturus οἷ. Etiam in ea re a libris standum censeo. Igitur φμοι solum legitur El. 1407. 1408 (φμοι μάλ' αὐθις). Flor. Θ. ωμοι. Hermannus contra Apollonii praescriptum hic et aliis locis divisim scripsit. Ai. 231 an. Flor. Γ. ω μοι. 926 ch. In Laur. et adscriptam γρ. ω μοι. 1185 ch. Phil. 1213. 1249. Oed. Col. 533 m. 824. Brunckius οἷμοι dedit, quod οἷμωζειν dicatur, alias de eo verbo minime sollicitus. Additur nonnativus: φμοι ἐγώ Oed. Col. 216 m. φμοι τῆλας Phil. 922. φμοι τάλαιρα Ai. 333. Insuper adicitur genitivus querendi causam reddens: φμοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, φμοι ἐγὼ σοῦ φίλτατος Trach. 967. 968 m. φμοι δὲσφορος ἄτας Oed. Col. 202 m. φμοι βαρβας ἀρα τῆς βῆλ' αὐτῆς Ai. 959. V. Intpr. Greg. Cōr. p. 138. Lobeck. ad Ai. 993. Deinde φμοιμοι legitur aliquoties; scribendum enim ita, siquidem οἷμοιμοι secundum Apollonii praecepta exarari oportet: v. οἷ. φμοιμοι Phil. 985. Omnes φ μοι μοι s. ω μοι μοι vel ὑφ' ἐν, Flor. Γ. haec ante verba ω τέκνον, ω γενναῖον posita habet. Ai. 604 ch. ω μοι μοι Flor. Γ. φ μοι μοι μοι Θ. Ant. 1301 m. Additur genitivus. φμοιμοι πατρὸς Oed. Col. 986. Consuetum vitium omnes edd. inserunt; ad codd. constare non puto. — Praeterea pro φμοι librorum ω μοι Hermannus dedit Oed.

Col. 213 m., ἰώ Ant. 1322 m., aequandi numeri causa; pro οἶμοι Ai. 226 m. Flor. I. ὡ μοι, sicut idem pro οἰμοιομοιοῖ Phil. 1075 m. ὡ μοι μοι habet; ego aut ὤμοι scripserim et in antistropha αἰαῖ pro αἰαῖ αἰαῖ, aut, quod magis placet, hoc retento ἰώ μοι μοι.

Ἠγύγιος antiquissimus. Θήβας — τὰς ὤγυγλους Oed. Col. 1767 an. De hac propria vocabuli vi v. Stanl. ad Aesch. Pers. 327. Spanh. ad Callim. h. Iov. 14. Burm. ad Ovid. Met. III. 713. Tralate dictum οὐ δ', ὡ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν πᾶν κράτος ὤγυγιον Phil. 142 ch. Recte schol. τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἐκ προγόνων ἦλθεν εἰς σε. Avitum enim imperium Neoptolemo obtigerat. Musgrav. et Buttm. ὤγυγιον putabant dici adverbialiter.

Ἦδε I. sic, *ita*, rei gestae gerendaeve ordinem et rationem ponens; quae est antiquissima et sola HomERICA significatio: v. Vett. Intpp. apud Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 85 sqq. — εἴπερ ὦδ' ἔχει Phil. 116. ἐρῆμιον ὦδε κἄφιλον 228. sic, ut videtis, ne veritas adeo. ἢ μὴδ' κληθὼν ὦδ' ἔχορτος 255. ἐρῆψαν αἰσχυρῶς ὦδ' ἐρῆμιον 265. nisi id loci significans. τίος γὰρ ὦδε τὸν μέγαν χόλον. — ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; 327. sic, ut facis. πεισθήσομαι γὰρ ὦδε καὶ Ἄιδου θανάων — ἀνελθεῖν 620. sic, si habet. ἦ μ' ἔθικεν ὦδ' ἄπουν 628. ὅλλυθ' ὦδ' ἀναξίως 680 ch. ὅλλυτο ὦδε coniungenda. τί δὴ ποθ' ὦδ' ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπᾶς —; 720. ἀλλ' ὦδ' ἔσει αἰγελός; 730. τλήναι σ' ἐλεινῶς ὦδε τὰμὰ πῆματα μέναι 858. ἐπει οὐδ' ἂν ὦδ' ἔχορτ', εἰ μὴ δόλω (εἰλεν) 936. ὦδ' ἐρῆμος — λειφθήσομαι 1059. τὸν Ἡράκλειον ἀθλον ἔμ' ὦδέ σοι οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθ' ὕστερον 1117 m. ut feci adhuc. τίς ὦδ' ἐν αὖραις τρέφεται; 1145 m. ἦντιν' αὖ παλίντροπος κέλευθον ἔρπεις ὦδε σὺν σπουδῇ ταχύς; 1207. οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφής ὦδ' εἶπε Oed. R. 83. γῆς ὦδ' ἀκέρπως κἄθ' ὧς ἐφθαμμένης 254. ὥσπερ μ' ἀγᾶϊον Πάρις, ὦδ', ἄναξ, ἐρῶ 276. ὦδ' ἄτεγκτος κατελεύτητος φανεί; 336. ὥς φανέν γε τοῦπος ὦδ' ἐπίστασο 848. πόταν δύναμιν ὦδ' ἔχει διπλὴν; 938. *talent, qualem dicis.* καθ' ὦδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔσπερξεν μέγα; 1023. ὦδε μέγα ὕνα notionem adeo efficiunt. ὥς μὲν τὰδ' οὐχ ὦδ' ἔστ' ἄριστ' ἐργασμένα 1369. τοῦ με χρεῖας ὦδε λιπαρεῖς τιχεῖν; 1435. Non est adeo, sed sic, ut facis. ὦδ' ὄρᾶν 1482. ὦδε τηλικαύτ' ὄρων 1508. eo statim. οὐ γὰρ ἂν ὦδ' ἄλλοις δῆμασιν εἶπον Oed. Col. 144 an. οὐδ' ἂν ὦδ' ἐγγυρόμην κακός 273. ὥσπερ με κάεστίσθαι; ὦδε σώσατε 277. οὐδ' ὦδ' ἔχοντες 803. ἐπεισπεσών 919. καθ' ἐπαινῶν πολλὰ 1009. Cave coniungas ὦδ' πολλὰ. ἐρῆμος ἔθανες ἀδ' μοι 1712 m. τίς ἄρα με πότμος αὐθις ὦδ' — ἐπαμύνηι; 1714 m. ποῖ δ' ἦτ' αὐθις ὦδ' ἐρῆμος — αἰῶνα τλάμον' ἔξω; 1732 m. cum eo statim res nostrae sint. ἦ κάπασι πάλιν ὦδ' ἐπεξέρχει θρασύς Ant. 748. ἀδ' ἐρῆμός πρὸς φίλων 910. ὦδ' ὥς ἔχω στεῖχοιμ' ἂν

1095. ὥς ἐχόντων 1164. Ant. 960. ἐπεὶ τίς ὧδε τέκτοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Trach. 139 ch. εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὧδε παιδεύεις 451. ἀλλ' ὧδε καὶ φρονοῦμεν 490. ἂν ὧδ' ἐπιδόμι πεσοῦσαν αὐτῶς — ὥς μ' ὤλεσεν 1028 m. ὧδ' ἀνερθρος 1093. ὧδ' ὄρᾳ φρονοῦντα 1221. ὧδε φρονοῦντα 1221. ea mente praeditum. Quomodo Hermannus ὧδε ὄρᾳ coniungere potuerit, nec video, et ipsa, quam apposuit, interpretatio eum redarguit. πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα; Ai. 40. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσσῃ 111. ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάκρητος ὁρμῇ 195 ch. ὥς; ἄδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρηή 274. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν 371. ὧδ' αἰώμενος 377. ἄτιμος ὧδε πρόκειμαι 422 m. Et ἄτιμος ὧδε et πρόκειμαι ὧδε coniungas licet. τίς ἂν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπ' ἀντὶ τοῖμ' ἐνδολεῖν ὄνομα ταῖς ἐμοῖς κακῶς; 425. ἄτιμος — ὧδ' ἀπόλλυμαι 433. οὐκ ἂν ποτε δόξῃ — ἄδ' ἐψήφισαν 444. ὧδέ γ' Ἀτρεΐδης ἂν εὐφρανάμην σου 464. sic si faciam. Θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξε πον 484. ὥς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος 888. σὲ δὲ καὶ δεινὰ ὀρήματ' ἀγγέλλουσί μοι τλήναι — ὧδ' ἀνομιῶντι χανεῖν; 1206. ποῶν κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέφρονα; 1215. non adeo superba, sed superba illa. ἄγ' ὧδ' — ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; 1283. ὧδ' ἀνάληγτος 1312. ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν; 1335. ὧδ' ἡνθισμένον El. 43. ὧδ' ὁ μῦθος ἐστάτω 50. τίς ἂν τάκεῖς ὧδ' ἀκούειον οἰμωγᾶν 122 ch. ἱαίε' μ' ὧδ' ἀλύνει 133 m. ὧδε μὲν αἰεὶ σὺν στολῇ 183 m. ὧδε, qualem videtis. ἀνὰ θυμὸς ὧδε θυρήων 225 m. ἥ δ' ὧδε τλήμων 267. Unum hoc exemplum est, quo ὧδε adeo explicari oporteat, etsi sunt alia, quibus possit; non tamen admittendum, nisi cum adiectivo iungatur ὧδε; verba enim eam significationem excludunt. εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει 307. εἰ δέ μ' ὧδ' αἰεὶ λόγους ἐξήρχες 546. ὧδε μ' αἰεὶ ζῶσαν 640. ut nunc vivo. τί δ' ὧδ' ἀθνηταῖς 759. ἄδ' ἔχων 779. ὧδ' ὀλωλ' ἔτα 796. τίτος — λόγων ἀκούσας ὧδε πιστεύεις ἄγαν; 872. ὧδε ἄγαν adeo. οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφην 92). sic, ut dicis, i. e. non in id insaniae genus incidere. οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστι ἀρήρ Αἰγισθος 952. τίς ἂν εὐπατρίς ὧδε βλάσσει; 1070 ch. τί δὲ ποθ' — ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις 1175. τίς οὖν ἂν ἀξίαν — μεταβάλοι' ἂν ὧδε σιγᾶν λόγων; 1253 m. πολύστονον ὧδ' ἰδὼν 1267 m. ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον, καὶ τοῦμὸν ἔσται τῇδε 1293. οὗτοι γένειον ὧδε χρηὴ διηλικῆς φρονοῦντα — γαστρός καλεῖσθαι παῖδα Synd. III. 1 (148 D.). πόθεν πότ' ἄλνπον ὧδε εἶφον ἄνθος ἀνταί; Dionys. I. 1 (182 D.). τοῦ κέρδους — ὧδ' ἀντίχεσθαι Creus. IV. 2 (325 D.). λευκὸν αὐτὴν ὧδ' ἐπαίδευεν γάλα Peliae I (433 D.). τὰς ἀφύστες ὧδ' ἔχουσι ἐκώμασας inc. XLV. 2 (703 D.). — 2. Seorsim apponenda duo exemplorum genera, quamquam prioris ipsa quoque significationis documenta. Primum ὧδε sic dictum, ut sermonem post secuturum praenuntiet. ὧδ' ἡμεῖς φαστο Phil. 378.

ἀλλ' ὥδ' ἄκουε El. 633. Deinde etiam respicitur sermo iam absolutus. ὥδ' ἢ τὰ κέλους θύματα El. 563. — 3. Altera significatio principalis loci indicandi est: huc. ὥδ' ἐλήλυθα Oed. R. 7. ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὥδ' ἀθροίζεται 144. τὸν Θαιὸν ἤδη μάντιν ὥδ' ἄγουσιν 298. ἔπε' ὥδ' ἀμυρῶ κώλῳ, πάτερ Oed. Col. 178 m. προβάθ' ὥδε 845. ch. προβάθ' ὥδε μοι 847 ch. — τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ — αὐθις ὥδε προσπολουμένας 1100. εἴπερ κείνος ὥδ' ἐλεύσεται 1208. ὁ ξένος — ὥδ' ὀδοιπορεῖ 1253. ἔνθεν μ' ὥδ' ἀνέστησεν μολεῖν 1288. ὥδ' ἐπισθε 1539. τῇδ', ὥδε, τῇδε βῆτε 1544. προσελθόνθ' ὥδε σὺν πολλῷ στόλῳ Trach. 496. ὅς σ' ὥδε μοι προὔπεμψεν El. 1149. φιλότατον ὁδὸν ἐπαξίωςας ὥδε μοι φανήναι 1266 m. Elegantius enim de adventu, quam de ratione facti dici videtur. A motu transfertur ad coniectum oculorum βλέφ' ὥδε Trach. 401. ὥδ' ὀρεῖ πάλιν Phil. 923. me adspicit. ὥδ' ἐφάλοισ κλισίαις ὅμμ' ἔχων Ai. 190 ch., nisi hoc ut nunc est significat.

Ἰωδῇ cantus. Verum non dicitur nisi de flebili querimonia. πολλὰς μὲν θρήνων ψῶδας — ἥσθου El. 88 an. ὀξύτονους μὲν ψῶδας θρήνησαι Ai. 618 ch.

Ἰδίνω angor. Nec enim propria vi, nec quae propriae proxima est, dicitur Sophocli. ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φής Ai. 781. Minus recte Brunckius: ita ut anxie expectem, quid afferas, quod accuratius φήσεις dicendum erat; quid dixeris potius interpretandum, v. Lobeck. Affert hoc Eust. p. 843, 48. αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος Trach. 324.

Ἰδῆς proprie partus dolor. αὐται δὲ — ματρός κοινᾶς ἀπέβλασσαν ὠδῖνος Oed. Col. 538 m. ὄρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεῖγει πικρὰν ὠδῖνα παίδων inc. XVI. 1, 2 (670 D.). Translate dolorem animi penetrantem significat. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται Trach. 42.

Ἰθθέω trudo. Proxime abest a propria vi οὗς νῦν σὺ — ὠθεῖς ἀθάπτους Ai. 1286. Magis illud, cum de pellendis relegandisque dicitur. ὠθεῖν δ' ἐπ' οἴκῳ Oed. R. 241. 819. ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσιβῆ 1382. ὠθοῦμεθ' ἔξω Ter. VII. 7. (517 D.) de emulente muliere.

Ἰκεανός deus. Ἰναχε — παῖ κρηῶν πατὴρ Ἰκεανοῦ Inach. II. 2 (256 D.). Ἰδυῖα — Ἰκεανοῦ τέκεται κόρη Scyth. I. 1 (491 D.).

Ἰκυβάλος mare celeriter pernavigans. θοῶν ὠκυάλων νεῶν Ai. 696. Non inesse tautologiam videbis, cum quid intersit inter velocem et celerem cogitaveris.

Ἰκυβόλος velociter missus; an forte ὠκυβόλος celeriter feriens? ἐξ ὠκυβόλων — τόξων πτηνῶν Phil. 702 ch. Priorem significationem scholiastes probare censendus, qui πτερωτῶν explicuerit.

Ἰκυπέτης celeriter advolans. ὠκυπέτις μόρφ Trach. 1031 m. Trich. ὠκυπέτη. De tono v. ὑψιπέτης.

ᾠκύπους *celeriter*. ᾠκυνόδων ἐλάφων Oed. Col. 1095 ch. ὁ δ' ἱππικῶν ἦν ᾠκύπους ἀγών El. 689.

ᾠκύς *celer*. ἕ' ἄσπον ᾠκείς Ant. 1200.

ᾠκυνόκος *celeriter pariens s. gignens, i. e. fecundans*. ἀλλ' ἐπ' ἡμάτω ᾠκυνόκος πεδίων ἐπινοῖσεται στεγνοῦχου χθονός Oed. Col. 695 ch. sc. ὁ Κηφισσός. Schol. innxit ᾠκυνόκος πεδίων explicans ᾠκίτοκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα, quae explicatio recte constabit, etsi necesse est cum recentioribus editoribus πεδίων στεγνοῦχου χθονός coniungi. Hermannus autem ᾠκίτοκος scripsit, Strabonem testem adhibens, qui dicat χειμαρρῶδης τὸ πλέον (ὁ Κηφισσός), θέρους δὲ μειοῦται τέλειως. At neque Sophoclia aetate, montibus nondum plane silvestri vestitu privatis, talem fuisse Cephissum verisimile est (cf. Platonem in Critia p. 111, c.) nec convenit haec natura in flumen campos irrigando fecundans; imaginem autem uberrimi arborum fetus toto carmine Sophocles persequitur.

ᾠλένη πηλο, *brachium*. ἐκ δ' ἐλώπισεν πλεύραν ἄπασαν ᾠλένην τ' εἰώνημον Trach. 922. τρίψαι — μαλθακῆς ἐπ' ᾠλένης Pand. I. 2 (429 D.). — De tono v. Arc. p. 111, 8.

ᾠλενος urbs. ἐξ ᾠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι Hippon. II (285 D.). Accentum docet Herod. π. μορ. λξ. p. 8, 31.

ᾠμωστής *crudivorus*. ἐπ' ὀμωστῶν κυρῶν Ant. 693. — Acuebat Aristarchus, quem vulgo secuti sunt, non tamen, ut non alterius pronunciationis in libris hic illic vestigia compareant (v. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 311.): penacute scribebat Tyrannio, schol. II. λ. 454; ubi πρό σὺνθετον ἐκδεχόμενοι τὴν λέξιν scribendum ἐκδεχόμενος, nam si Aristarchus ipse quoque compositum vocabulum putasset, non defendisset acutum in ultima. Fateor autem, quomodo ὀμωστής cum ὀρχηστής componi et παράγωγον, non σὺνθετον haberi possit, quod vult schol. II. χ. 67., me non dispicere; idque sensisse is videtur, qui ad λ. 454. haec adscripsit: ἄμειρον δὲ λέγειν, ὅτι τὰ εἰς στής λήγοντα, τῷ ἡ παραλλογόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τ τοῦ σ, ἐπεὶ δύο συλλαβὰς ὄντα δεύεται. Regulam enim ex usu deprōptam fallacibus originationibus oponebat.

ᾠμοβρώς *crudivorus*. ὀμωβρῶς ἰδαίσατο τὸν Ἀστιάκειον παῖδα Synd. VIII. δ (153 D.). sc. ὁ Τυδείης. Cum apud Herod. π. σχημ. t. II. p. 94. Villosis legatur ὀμοβρώτως, nescio an praestet ὀμοβρῶτ' ἰδαίσατο scribi. — De tono v. ἀγνός.

ᾠμόθυμος *dure animatus*. τὸν ὀμόθυμον — πλαζόμενον λεύσων (Αἴαντα) Ai. 870 ch.

ᾠμοκρατής. ὁ δεινὸς μέγας ὀμοκρατής Ἄλας Ai. 204 an. Schol., quem exscripsit Suidas v. ὀμοκρατής, haec habet: ὁ δυσπέπαινον καὶ

αἰτεῖν μιν ἔχων πάθος. ἢ ὁ ὦμος καὶ καρτερικός. ἢ ὁ ἐπὶ ὠμότητος περτυγημένος, ἢ ὁ γενναῖος, ὁ καὶ τῶν ὠμῶν κρατεῖν δυνάμεως. Harum ultimam interpretationem veram esse puto.

Ἵμμος *humerus*. πᾶμ — φέρων ἐπ' ὠμοῖς Trach. 561. οἶον — καθ-
ῆπεν ὠμοῖς τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφιβλήστρον 1040. ἐπ' ὠμων
πατέρ' ἔχων Laoc. III. 2 (342 D.). ὠμοῖς ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων
Niptr. V. 1 (404 D.). ποδακὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὠμοῖς
ib. 4 (403 D.). — Tonum notavit Apoll. de adv. p. 537, 24.

Ἵμός. A prima *crudi* significatione transfertur ad *crudelis* signifi-
canda. ἀπ' ὠμοῦ δαίμονος Oed. R. 828. Sic intelligendum στεφανω-
σαμένη — πλεκταῖς ὠμῶν σπείραισι δρακόντων Rhizot. III. 7. (480 D.),
quae taliquantum depravata leguntur apud schol. Apoll. R. II. 1213.
Item dura et aspera, δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμόν ἐξ ὠμοῦ πατρός τῆς παιδός
Ant. 467. αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρός δεῖ πωλοδαμνεῖν Ai. 544.
Respicit Eust. p. 624, 58., affert Suidas γ. ὠμοκρατής. — Accentum
docet ab ὦμος distinguens Etym. M. p. 822, 30.

Ἵμόφρων *crudelis*. τῆς ὠμόφρονος Χρύσης Phil. 194 an. *offeratus*.
τοιαῖ μοι ἀρεστέαζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρεΐδαις Ai. 912 ch. πατρός
ὠμόφρονος Trach. 971 an. ἐκ τῶν ἰδυνῶν ἡγρωμένου schol.

Ἵνῃ *mercatus*. ὠνῇ ἔθου καὶ πράσιν inc. LXXXII. 2, 1 (756 D.).

Ἵνητός *emptus*. ἢ, δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἶκος τράφεις Oed.
R. 1123.

Ἵρα *cura*. ὡς ἐμοῦ θεοῦς ὦραν τιν' ἔξην Oed. Col. 387. Illustra-
vit hanc et similes locutiones Valck. ad Herod. III. 155, 6. εἰ πατρός
νέμοι τίς ὦραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν Trach. 57. Tonum generis
ostendit Etym. M. p. 823, 20.

Ἵρα *tempus*. Universe dictum τὰν ἀνθρώπου ζωὴν ποικιλομήτιδες
ἄται πημάτων πάσας μεταλλάσσειν ὥραις Ter. IX. 2. (519 D.); nul-
lum enim tempus ab insidiis Fortunae liberum dicitur. Sed *annuum*
tempus significatur περιτελλομέναις ὥραις Oed. R. 156 ch. Est enim
Homericum περιτελλομένοις ἱκανταῖς. Diei s. noctis tempus certum:
ἀσάλπικτον ὦραν, τὸ μασόνικτον. ἱσπείρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐυάλπι-
ζον. Σοφ. Αἰγυπταῖς (V. 8. 351 D.). Hesychius. Sed καὶ ὥρος dicitur:
ὦρα τίς ἦδη — ποδοῖν κλοπὰν ἀρεσθαι Ai. 241 ch., quod memoravit
Eust. p. 66, 5. 1100, 27. 1464, 53. ὦρα νῦν — φεγγ' πόδα νωμῶν Oed.
R. 467 ch. — Accentum accurate docet Etym. M. p. 823, 20.

Ἵραῖος *tempestivus*. πηλαμὸς — ὥρατα θέρου; τῷ βοσπορίῳ Past.
IV. 2 (446 D.). αἰτίας capiendarum et condiendarum πηλαμίδων tempus
opportunitum dicitur.

Ὡς praepositio idem quæd̄ εἰς significans vel πρὸς, ad, in. Θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς Trach. 530. Ἐθρετε ὡς τὰς ἀδελφὰς τάςδε τὰς ἐμὰς χεῖρας Oed. R. 1481. Priorem illam sententiam solam norat Valck. ad Phoen. 1409., semel ὡς pro πρὸς dictum Sophocli affirmans; quin altera Hermannum etiam fugerat ad Trach. 365., ubi cum legatur ἦκει δόμους ὡς τοῖςδε πέμπων οὐκ ἀφορτιστως — οἶδ' ὥστε δούλην (Ἡρακλῆς τὴν Ἰόλην) notissimum Atticistarum praeceptum manifesto violari puto, nec Hermannum sequor, ὡς recte dici arbitrantem, cum locus dicatur pro illis qui aliquo loco sunt. Neque enim ad domum (zu dem Hause), mitti dici concedo, qui ad eos mittantur, quorum domus est, nec quomodo ἦκει δόμους ὡς τοῖςδε ad Herculem proxime rediturum referri non possint, intelligo. Nam Atticistas omnia complecti, cum probatissimorum auctorum usum consecrari solerent, non potuisse consentaneum est, nec apud optimas optima omnia esse; quod eos responsuros credo illis fuisse, qui contraria exempla collegerunt, quorum nomina Apitzius coacervavit. Ceterum de ὡς praepositione adhuc optime disseruit Doederlinus *Philologische Beiträge aus der Schweiz* p. 303., isque ostendit quatenus atticistae recte an secus decreverint. Br. Erf. Schaeff. ἐς correxerunt.

Ὡς i. q. οὕτως sic. ὥς τις ἀκτὴ — κλονεῖται, ὡς καὶ τόνδε — ἄται κλονέουσιν Oed. Col. 1244 ch.: ὥς καὶ ἐπανχῶ τῆςδε τῆς φήμης ἀποδεδορκόν' ἐχθροῖς — λάμπειν ἔτι El. 65. Recte sensisse puto Bruuckium ὡς Sophocli restituentem et addicere videntur libri Florentini tres. Hermannus ὡς defendit, qui et quomodo etiam Latinis significantius poni a principio orationis affirmans; a quo dissentio, cum significantius esse non possit, quod vinculum sententiarum mere dialecticum et formale est: quare sicubi hic, ille, talis, tantus, hoc modo cum vī pronuntianda sunt, subrogari qui, qualis, quantus, quomodo minime possunt. Similis ratio, quanquam minus gravis necessitas est El. 1074 ch.: ὡς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν εἶλου. Tricl. ὥστε καὶ. Sed fortior erit sententia adscito ὡς et distinctione maiore post ὦ παῖ παῖ posita. — οὐδ' ὡς — ἐγὼ θάπτεω παρήσω κείνον Ant. 1029. In Laur. a. et Aug. ὡς scriptum, v. Herm. — In Naupl. V. 6. (379 D.) dudum scriptum εἰς. — De accentu v. Eust. p. 429, 33.

Ὡς adverbium pronominis relativi saepe conjunctionis naturam induens. In adumbrando eius apud Sophoclem usu sequor praestantissimi viri Schaubii doctrinam Passovii lexico v. ὡς inclusam.

Ὡς adverbium natura sua non tam subiectam, quam ad praedicatam notionem spectat. Praedicatam tamen notionem cum ipso spectat, tum obiecto tenus illi adiuncto et ab ea pendente.

I. Ως ad praedicatam notionem relatum

1. ita reperitur, ut res duae eadem ratione consideratae in se comparantur, altera ut alteri consideratur — sic enuntiatā nascuntur comparationes. (Latini sicut dicunt). Usitatissimum est, cum nomina subiectorum vices gerunt. οὐ μολκᾶν σύριγγος ἔχων ὡς ποιμὴν ἀγροβάτας Phil. 214 ch. παῖς ἄτερ ὡς φίλος τιθήνας 696 ch. ἰσως ὡς ἐξεπλήσθη 748. ὡς τίς δ' Ἄττις παρακείμενος ὁρᾷ 849 ch. ὡς λέοντι συννόμῳ φιλάσσετον 1422. ἐκπεπληγμένον κύνον βλέποντες, ὡς κυβερνήτην νεώς Oed. R. 923. αἰεὶ ὡς ἐς γῶν ὡς ἐπερέπτα Ant. 113 an. ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη — μ' ἐξέπινες 527. τᾶν, κισσὸς ὡς ἀτενής, πετραία βλάστα δάμασεν 820 m. ἐχθροῖς ἴστρον ὡς λάμψειν ἔτι El. 66. μὴ οὐ, τεκνολῆταιρ' ὡς τις ἀηδῶν — προσηνέειν 107 an. πρέπει γὰρ ὡς τύμβονος εἰσορᾶν 654. ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἰδαίνυτο Trach. 768. προὔκλαιον, ὀδύφωνος ὡς ἀηδῶν 959 ch. ὡς γέλου προέκδομένη 961 ch. φώνημ' ἀκούω — χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηρικῆς Ai. 17. πεφόβημαι, πτηνῆς ὡς ὄμμα πελαίας 140 an. ἔλας θῆτις νότος ὡς, λήγει 251 an. ταῦρος ὡς βρονχώμενος 315. βαφῇ σίδηρος ὡς, ἐθελήτην 637. μὴ τις, ὡς κενῆς σκύμνον λεάνης — ἀναπιάσῃ 965. ὀξεία γὰρ σοῦ βίβεις, ὡς θεοῦ τινός, διήλθ' Ἀχαιοῖς 977. τοῦ ζῆν γὰρ οὐδείς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ Acris. VII (64 D.). ἀσπίς μὲν, ἥμισυ, λήδρος ὡς, πυκνομαυταῖ Capr. II (33 D.). κυλισθεῖς ὡς τις ὄρος ἰσούστροφος Ceph. II (334 D.). πεφραγμένον, ὡς ἀσπιδόιχος Naupl. II. 2 (376 D.). βλέφαρον κέκληται γ', ὡς καπηλείου θύραι Phin. II (635 D.). σφιδάξεις πῶλος ὡς inc. LXIII. 1 (727 D.). ὦν ἦν ἴθον — ὡς φοῖνιξ ἀνὴρ LXXXII. 2, 1 (756 D.). Pronomina subiecti vices gerunt: ὡς καγὼ Ai. 521. ὡς ἐγὼ Oed. R. 60. 583. Ant. 459. Lemn. V. 3 (352 D.). οὐχ ὡς γ' ἐκένω τῆδε τ' ἦν ἡρμωσμένα Ant. 566. Nec semper exprimitur subiecta notio. ὡς ἐφείτω El. 51. Trach. 756. δύρομαι γὰρ ὡς περιᾶλλ' — ἐκ στομάτων Oed. R. 1218 ch. ὡς εἰκός Phil. 496. El. 1129. = οὕτως, ὡς εἰκός. ὡς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἰκέτην Oed. Col. 487. ἰθ', ὡς ἔνωγα, σὺν τάχει 904. φανείς δύστηνος, ὡς ἐγὼ φάνην 978. θεοὶ πόποιον, ὡς ἐγὼ θέλω 1126. τήνδ' αὐτός, ὡς θέλεις, λαβὼν καὶ κρίνει κατέχευε Ant. 394. ὡς εἶρηκ' ἐγὼ 877. τὸδ' ἄγνος, ὡς ἔχει, δείξαι Trach. 619. ὡς δίκνει 1107. ὡς ἔχεις 1224. ὡς κηφίς ἔχων Ai. 87. ὡς ἐφάσκετο Phil. 114. κοῖτις αἰτωῖμαι κύνον, ὡς τοῖς ἐν τέλει 335. καὶ σε δαίμονες νόσου μεταστήσιαν, ὡς αὐτὸς θέλεις 461. βᾶθι νυν — ὡς σε κελεύομεν 1181 m. ὡς τασφύλακες — πλῆκτροις ἀπενθύνησιν οὐρίαν τρύπιν Synd. VI. 4 (151 D.). ὡς κόρη Πλευρωτίαν ὑπημβρύωσεν inc. L. 3 (708 D.). — Accuratus comparationis vinculum et quasi nexus declaratur, cum οὕτως vel ὡς ad ὡς respondent. κἀνακακίη πιερὸς ὄνητος ὅξιν φθόγγον, ὡς ὅταν — ὁρφανὸν βλέψῃ λέχος· οὕτω δὲ καὶ τῇ —

ἐξώμωξεν Ant. 421. ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφικτον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν
Θανάω Trach. 1152. — ὥδ' ὡς ἔχω στελχοιμὲ ἄν Ant. 1095. τλάμων ὅδ'
— ὡς τις ἀπὸ κυματοπλήξε χειμερία κλονεῖται, ὡς καὶ τόνδε κατάρκας —
ἄται κλονέουσιν Oed. Col. 1244 ch. — οὕτως, ὡς κείνῳ δυστάνῳ (μόρος
ἔφν) El. 851 m. — αὕτως, ὥδ' αὕτως, ὡς μ' ὤλεσεν Trach. 1029 m.
Huc adnumeranda formula ἔγμεν ὡς ἔγμεν Troil. I. 1. (548 D.), de
qua v. ὅπως.

2. Inde proxime abest enuntiatio relative proprie dicta, sive inter-
rogatio quaedam oblique proposita (quomodo et quantopere Latini dicunt
pro sententiae indole). πῶς ἂν ὕμιν ἐμφανῆς ἔργῳ γενόμην, ὡς μ' ἔθε-
σθε προςφιλῇ Phil. 528. ὡς με καὶ μάθης — ὡς τ' ἔφην εὐκάρδιος 531.
ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω 1320. οἶσθ', ὃ ξέν', ὡς τῶν
μὴ σφαλῆς; Oed. Col. 75. οἶδά γ' — ὡς ἐπαιδεύθην ξένος 568. ἡμιστά-
μην, ξένον παρ' ἄστροις ὡς διαντῆσθαι χρεών 931. ὡς ᾤμεν γὰρ ἐνθένδ'
εἶρε, καὶ σὺ που παρὼν ἔξισσθα 1583. φράνησον — πατήρ ὡς νῦν
ἀπεχθῆς δυσκλεῆς τ' ἀπώλετο Ant. 50. ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ μή γ' ἐκ-
μάθοις παθοῦσα Trach. 142. ἐξεπίστασαι — ὡς ἔχοντα τυγχάνει 622.
προσβλέπειν — ὡς ἔχων κυρεῖ Ai. 340. μαθῶν ἐμὲ πρὸς τῶν Ἀτρείδων ὡς
διόλλυμαι τάλας 825. ἔκουσιν ὡς ἐρῶ Oed. R. 547. κάλλιστ' ἔν αἰποι σὴ
γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει 1172. θυμαστιά γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθαίνει inc. CV.
181 (963 D.). Exempla, quae postremo loco allatum est, viam faciunt
ad recte intelligendas eiusmodi locutiones, quales sunt θαυμαστικὸν
ὡς α. ὅσον, mirum quantum, relativo a verbo segregato: v. Wyttenb.
ad Plat. Phaeodr. p. 251. Herm. ad Vig. p. 721. Hinc per transpositio-
nem effectum οἶσθ' ὡς ποιήσων; Oed. R. 543. i. e. ποιήσων, οἶσθ' ὡς; —
Adde οὐκ ἔσθ' ὡς εἰ ζῶσαν γυμνῆς Ant. 746. οὐκ ἔσθ' ὡς εὐθὺς θεῶν ταν
μελέτη Phil. 196 an. Adde pauca illa, in quibus ὡς ἂν cumconiun-
ctivo significat utcumque a. quomodocumque. παῦλαν ἔσθι — μή ποτ' ἐκ-
τιχῶν (ἂν τυχεῖν) ὡς ἂν θύτος ἥλιος ταύτη μὲν αἶρη, τῇδε δ' αὖ δύνῃ
πάλιν Phil. 1314. Erf. cum Brunckio πρὶν ἂν, donec; bene autem vul-
gatum defendit Hermannus; nec solitarium est. τοῦ θεοῦ εὐθὺς φόρον οὐκ
ἂν στραφείην, ὡς ἂν ἡς οἶός περ εἰ Ai. 1096. Hic iam veteres de tem-
pore significando cogitarunt, quandoquidem ἕως adscriptum in libris
nonnullis. Planissima autem sententia est ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χοη-
στός γ' ἴσσι Ai. 1348. Et tamen hoc convellere studuit Wex. ad Antig.
t. M. p. 116., cum ὡς ἂν, quomodo significare argumentis ineptissimis
probare nititur; idem ὡς pro ἕως dici voluit quidem, sed non potuit de-
monstrare.

3. Proximum est ὡς in enuntiatis adverbialibus et a ita insertis ver-
borum tenori, ut rem primaria sententia comprehensam aliquo modo

restringant nec universe valere sinant (*Zwischensätze*). Latini scriptoribus eo sensu dicitur *ut*, *quantum*, *quantum quidem*. Apud Sophoclem non videris alium modum, quam *indicativum* adiungi. ὥς ἀκούεις Oed. Col. 194 ch. ὥς ἀκούω 531 ch. ὥς ἐγὼ κλύω El. 556. Trach. 72. ὥς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγὼ Ai. 99. ὥς ἐγὼ λέγω 107. ὥς ὄρεῖς El. 1103. Trach. 364. Phil. 1406. ὥς σὺ φῆς Ai. 1213. Phil. 1017. Oed. Col. 944. Ant. 702. Alet. IV. 1 (91 D.). — ὥς δύνασαι Ai. 1164. ὥς αὐτὸς λέγει Trach. 252. ὥς φησ' αὐτὸς Trach. 248. — ὥς λέγουσιν Phil. 335. Oed. Col. 1163. Ant. 23. ὥς φασιν Phil. 89. Oed. Col. 416. — ὥς ἔφη λέγων Ai. 744. ὥς ἔφασκεν Oed. R. 114. ὥς τὸ Πυθικὸν θεοῦ μαρτυρῶν ἐξέφηεν Oed. R. 242. ὥς ἡδῶν' ἐκεῖ 949. μετεῖν δόμοις ἀγαίος, ὥς ἡράσατο 1291. ὥς κατ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύνων λόγος Oed. Col. 378. ὥς ἐμοὶ δοκεῖ Ai. 1136. ὥς μὲν σοὶ δοκεῖ Oed. R. 435. ὥς ἔοικας El. 506. Trach. 1231. ὥς ἔοικεν El. 755. 762. 1105. 1333. Trach. 1228. Ai. 327. 1118. Phil. 401. Oed. R. 962. 1160. Oed. Col. 1251. 1264. Ant. 572. 736. ὥς εἰκὸς ἦν Phil. 361. ὥς χρῆν Trach. 1123., quoniam hoc non minus bene enuntiationis comparativis adnumerabitur. Adde omissi verbi substantivi exempla. ὥς φάτις ἀνδρῶν Ant. 823 m. Sed ὥς σοι θυμὸς El. 1311. rectius comparative dictum habebitur. Deinde sic intelligi licet infinitivi cum ὥς distincta exempla, nisi ad consequentium ex aliqua causa significationem ea trahere velis. ὥς ἀπεικᾶσαι s. ἐφεικᾶσαι Trach. 140. ὥς εἰς εἰκάσαι Oed. Col. 16. Etiam hoc intelligi licet ita; τοιαῦτ' ἐφραζε πρὸς θεῶν ἐισαγμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πάντων, ὥς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῶσαι ποτε — ἔφη Trach. 170. quantum quidem vaticinatum quercum quibat; s. quemadmodum vatem cecinisse nobis.

4. Idem genus sententiae brevitur. Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὥς ἐμοί, ποτέ Ant. 1146. Aliquid differt hinc sensu ἔρεβος ὡς φαινότατον, ὥς ἐμοί Ai. 389 m. V. Valck. ad Eur. Hipp. 324. Heind. ad Plat. Soph. p. 336. Neque vero δοκεῖ subaudiendum censeo, quod pluribus visum, sed ὥς explico quantum, s. quod quidem, quo facto dativus a verbo pendet, ὥς ἐμοὶ ζηλοῦσθαι, ὥς ἐμοὶ φαινὸν εἶναι.

5. Deinde cum adverbis et adverbialiter dictis ὥς consociatur. Eius autem vinculi varia ratio est. Alia enim comparativam sententiam referunt, ut commode subaudias οὕτως. ὥς ἥπιως ἐννέπειν El. 1431 ch. Hermannus quasi leniter interpretatur, nec improbo; male schol. λίαν πρόως: est autem, οὕτως ὥστε ἥπιως εἰρημένον δοκεῖν, sic, ut leni animo loquenti convenire videatur. ἡγγεῖλας ὥς ἐτηγείμως 1444. i. e. οὕτως, ὥστε ἐτηγείμως ἀγγελοῦντα δοκεῖν. τοίγαρ σ' ὁ δαίμων ἐξοφᾷ μὲν οὐ τί πω ὥς αὐτίκα Oed. Col. 1373. i. q. ὥσον οὕπω, proxime, proprie οὐ τί πω οὕτως, ὥστε αὐτίκα γίνεσθαι. v. Schaeferum; mire Reisigius Stephanaum

sequitur ὁψέ intelligentem. Sic interpretare ὡς τάχος Ai. 575. 590. Phil. 912. Oed. R. 945. 1154. Oed. Col. 1400. 1461. Thyest. II. 1 (235 D.). i. e. οὕτως ὥστε γλυσσῆσθαι ἐν τάχει, cui locutioni subrogari licet, non oportet, ὡς τάχιστα. Alia *relativam interrogationem* s. sententiam relativam referunt, ut ambigas, utrum cum verbo an adverbio coniungas ὡς. αὐτὴν ὡς ἰδεξάμην φιλῶς Trach. 625. ὡς οὐκ ὀτρῶς ἔχω 1069. ὡς ἀφροντίστως ἔχει Ai. 348. Deinde cum *superlativis* adverbiorum coniungitur dupliciter. Primum *comparative*. χαίρ' ὡς μέγιστα Phil. 460. Dein *ampliative*. ὡς τάχιστα quam celerrime El. 1479. Trach. 799. Phil. 739. Oed. R. 142. 1429. Oed. Col. 801. 937. 1230 ch. 1418. 1473. 1639. Ant. 876. ὡς βράχιστα quam brevissime Oed. Col. 1117. ὡς προσώτατα quam maxime procul El. 383. ὡς ῥᾶστα quam levissime Thyest. III. 5 (236 D.). Cum *superlativo adiectivi* dicti ὡς unum exemplum reperi. χῶς τις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης ἡθλήσας κινδυνεύματα Oed. Col. 569. ut quis plurima: i. e. plurima, si quid aliis, pertulit.

6. Postremo *σχετλασιν* hic commemorandam censeo. Est autem ali-quantum diversa eius generis ratio; in exemplis enim aliis ὡς verbo proxime iungitur, in aliis cum alio vocabulum genere, aliquando *quam* s. *quantum* veritas, in vehementiore animi motu significando, alias ut, sicubi tristes maxime vel metuentes aliquid consideramus; est etiam ubi optando constitutum sit, *utinam* significans. ὡς μ' ἐθρήσω Phil. 995. ὡς σ' οὐκ ἐμελλον ἄρα — λελύειν οὐδέποτε 1071 m. ὡς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος ut timeo! Debilis enim et languida sententia erit, si nam vel quippe interpreteris. φρονεῖν ὡς δεινόν Oed. R. 316. τί δ' ἐγὼ; ὡς αἰθιμός· εἰς ἐλῆλυθας 319. Probo enim recentiorum quorundam doctorum distinctionem, non veterum editionum interrogandi signum in versus sine positum exhibentium, cuius rationis secundum Matthiaenum Hermannus hunc sensum esse vult: quod tam sollicito animo venisti, ὡς pro ὅτι οὐ-τὸς dicto. Miratur potius cur poenitere Tiresiam videatur, quod venerit. ὡς πάντ' ἄγαν αἰνυκτὰ κάσσιφ' ἔλεγες 439, ut omnia odesset et mira- culis plena loqueris! ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναρτιθῶ 1187 ch. ὡς σ' ἡθλήσας μηδέ γ' ἂν γινῶναι ποτε 1348. ὡς ὑμᾶς μάλιστα εὐρύσσει λύπη δεύτερον μάλιστα βλέπω Oed. Col. 326. ὡς ὑπερδεδοικᾶ σου Ant. 82. οἰμ' ὡς λάλημα δεινὸν ἐκπεφυκὸς εἰ 320. ὡς σ' ἀτιμάζει πάτερ 572. ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρέσσω στόμα 984. τοῦπος ὡς ἄρ' ὀρθῶν ἤνυσας 1163. ὡς ὀρθόν coniungi nōa puto. οἰμ' ὡς ἔοικας ὁψέ τὴν δίκην ἰδεῖν 1256. ὡς ἔχων τε καὶ κακτεμένος — ἔοικας ἤκειν 1264. v. Herm. ὡς μοι σαφῆ ση-μεῖα φαίνεις δοθλὰς εἰς ἡμῶς γηγῶς El. 23. ὡς μοι πολλὰς μὲν φητῶν ὥδ' — ἡσθου 87 an. ὡς ἔμολες αἰανή 496 ch. ὡς μ' ἀπώλεσας 799. 1154. τῆς ἀνολας ὡς σ' ἐποιμείρω πάλλαι El. 908. ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων —

ελεσθεζάμην 1116. ὡς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ξυμῶν οὐδὲν κακῶν 1176. ὡς οὐδὲν ἄρα coniungenda, quam ego nihil scivi. ὡς ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλας 1190. ὡς πολλὰ παθὼν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες 1500 an. ὡς ἐκ ταχέας — ἔσσεις Trach. 394. ὡς δέδοικα 660. ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν' εἰλόμην 731. ὡς ἄρ' ἡμιν οὐ σμικρῶν κακῶν ἤρξεν τὸ δῶρον 868. ὡς ἐς πολλὰ τὰ πορεῖν ἔχω 1233. ὡς εὐμαθές σου — φῶν ημὶ ἀκούω Ai. 15. οἴμ' ὡς τοικας ὁρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν 347. οἴμ' ὡς ἀθυμῶ 584. ὡς ταχέως — χάρις διαρρήει 1245. ὡς ἄρα — κενὴν ἑτερόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου Teucer. III. 1 (508 D.). ὡς ὁ Σίλωνος πολὺς ἐνδελος ἐν σοί Synd. IX. 7 (155 D.). ὡς δυσπέραστον ἐστὶν ἀμαθία κακόν inc. X: 2 (663 D.). ὡς οὐδὲν ἴσμεν XXVII. 1, 2 (682 D.). ὡς οὐκ ἔδ' ἀποστροφῇ βροτοῖς — κακῶν ib. 3, 1 (684 D.). ὡς τρισόλβιοι κείνοι βροτῶν LVIII. 8, 1 (719 D.). *Utinam* significatur his exemplis: ὡς ὁ τάδε πορῶν ὀλοῖτο El. 125 ch. ὡς ὥφελον πάροισιν ἐκλιπεῖν βίον 1120. ὡς, ἀκαῖος εἰ βαλῇ, μόλοι Ai. 904. Sic fortasse elliptica ratione explicueris illud Phil. 1277.: ἐγὼ δ' ἀπανδῶ γ', ὡς θεοὶ ξυνίσκωρες, quod Buttmannus *επει'* interpretatur *nam dñ me audiunt*, Hermannus ad comparativi enuntiatii rationem revocat interpretatus ego vero veto, uti dñ sciunt, quod et languidum et sententiae non aptum videtur; mihi placet *sciunt dñ*, i. e. *scire velint precor*, subaudiens *ἔστων* s. *γένονται*, quale quid non minus certe recte subaudiri posse video, quam *γενῶ* Oed. R. 697.

II. Ως dictum obiective.

A. Res duae iuxta positae comparantur.

1. Componuntur res duae, quas inter secundum loquentis aut considerantis opinionem aliquid aut similitudinis aut societatis intercedit, sed quae minime pro conditione sua aequiparantur, sicut in comparativo enuntiatorum genere fit; quae de re sicut et quemadmodum vim particularae non reddunt; quasi rectius dicas et tanquam. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει Ai. 1103. προῦφάνη κτύπος φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του Phil. 203 ch. *qualis videtur aerumnosi*. φωνήσας, εἰπερ ὡς φίλοι πρόσκειτε 229. *si amici videri vultis*. Sin, quod non minus aptum, explicueris sicut amici solent, comparativa sententia erit. ἀλλ' ὡς ἄνδρ' ἐλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας ἄγει 933. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατήρ δ' ἐξέφυσεν 983. φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα Oed. R. 1078. *quantum quidem mulieris est*. οὐχ ὡς γλαστῆς ἐλήλυθα 1422. *quasi te irrising*. ὡς τις ἀφ' αἵματος — προφασίσα Oed. Col. 245 m. ἐν ἡμῖν ὡς θεῶ κείμεθα 247 m. οὔτοι σ' ὑφ' ὄρκου γ', ὡς κακῶν, πιστώσομαι 656. ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην Ant. 284. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἰρηκας ὡς ἄγαν πέος; 731. ὡς ἐπιχαρτον τελέουσ' ἀκούσιον ἔργον Trach. 1252 an. Sic dicitur ὡς δ' ἡ. ὡς δὲ σὺ βραχεία, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις

Oed. Col. 813. *quasi vero*. Incertum an huc referendum sit *φύρει τῶδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι* Crii. 331 D. (Br. non habet).

2. Adsignificatur *causa facienda*; sic significatio convenit cum Latina particula *quippe*. ἔστιν δέ μοι πάλιν κατελθεῖν μήποδ', ὡς πατροκτείνω Oed. Col. 607. ὁ δ' ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκιου μέγα κατήνεσεν 1632. Debilis enim videtur exire sententia, si interpretaberis *sicut ut generosus*, ἅπαν μαθήσει τοῦργον, ὡς κοινωνὸς ὢν Ai. 277. οἶδ', ὡς θυτὴρ γε πολλὰ δὴ σταθεῖς ἄνω Trach. 1182. Sic verba compono: πολλὰ δὴ σταθεῖς ἄνω ὡς θυτὴρ γε *quippe sacrificaturus*. Additur δ' ἡ ipsi ὡς: ἐπειδὴ, ὡς δὴ πλησία παραστάτις Trach. 889. Simili, sed alia tamen vi praeditum illud *ἄστων γὰρ ἦν*, εἴπερ τις ἄλλος, πιστός, ὡς νομὲν ἀνὴρ Oed. R. 1118. *quantum quidem cadit in eiusmodi sortis hominem, ut fidus sit*. V. Schaef. ad Long. p. 428. μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προῦσταλὴς δόδον Oed. Col. 20. *quippe seni*; speciem hoc casus absoluti refert, tamen ut a μακρὰν suspendatur γέροντι. ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας 83. Cave subaudire οὔσης.

3. Inprimis utrumque genus significandi cum *participiis* copulari solet. 1. Et si *nominalis* quidem s. *subiectis* notionibus ὡς additur, indicat id quod senserit cogitaritque aut qui loquitur, aut is, de quo sermo est, et quomodo ad faciendum qualicunque modo commotus fuerit. ὡς ἄλλην χθόνα δοκῶν ἀπολαῖν, αὐτὸς ἐνθεν ἦν Oed. R. 1178. *quippe ratus*. δηλοῖς δ' ὡς τι σημάτων νέον Ant. 242. Legitur apud alios σημανῶν: illud est videris novi quid afferri ratus, hoc videris allaturum se esse existimare. ὡς αἰτῶν γε τῶνδε κάκων ἔχων — ἐπεσκήπτου μόρων 1296. ἔρ' ἔμιν ὡς ἀλγοῦσα κώδυνωμένη δεινῶς δακρύσαι — δοκεῖ; El. 794. non eat οὕτως ὡς, *quemadmodum*, sed ut *conveniret*, id quod recte sentientium mente constituitur. οὐ γὰρ ὡς ἐν δυσμελεῖ γ' οὐδ' ἐκαιεῖται τῶδε 1112. ὡς ἔτ' οὐκ ὢν εἶπε Trach. 160. ὡς ἀνδρας — ἔχων Ai. 64. ἅπαν μαθήσει τοῦργον ὡς κοινωνὸς ὢν 277. οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὡς αὐτοῦ κρατῶν; 1078. *quippe* *enī* *turis sese esse putans*. ὡς ὢν ἅπανι Atham. I (5^a D.). — ἦκα γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουλευθείς Oed. Col. 736. Inprimis *participium futuri* notabile, voluntatem et consilium facienda, non per se (ei rei enim iam participium ipsum sufficit), sed quatenus quis de suo aut alterius consilio iudicat, indicans. Qua de re saepe fictum aliquid significatur: v. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 54. Stallbaum. ad Gorg. p. 95. Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 1304. Pflugk. ad Helen. 1057. ὡς οὐχὶ συνδράσασονα ρενθετείς τίδε El. 1014. φήμας λάθρα προῦπιμπας ὡς φανοῦμενος τιμωρός 1144. φροντίδ' ὡς τοῦτοῖς — μαχοῦμενοι 1362. ὡς τι δρᾶσαν εἶπε Trach. 159. ὅτ' εἰ ἐχθρός — ἐς τοσόνδ' ἐχθαρείος, ὡς καὶ φιλῶν αὐθις Ai. 665. ὡς ἐκ βλας μ' ἄξοντες

Phil. 559. ὡς μεθήσων μήποθ' ὧδ' ὁρᾶν πάλιν 923. ὡς οὐχ ὑπέβων οὐδὲ πιστεύσω λήγεις; Oed. R. 625. αὐδῶν ἀνόσια — ὡς ἐκ χθονὸς βέψων ἑαυτόν 1290. οὐδ' ὡς ὄνειδιῶν τε τῶν πάρος κακῶν (ἐλήλυθα) 1423. ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν 381., quos si quis accusativos absolutos putavit, non repugnabo. Sensem explicuit Hermannus. τοιαῦτ' ἐπὶ γῇ τῇδ' ὧδ' αἶν' ὡς τελῶν ἐφαίνετο 636. γυναῖκα — ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα Ant. 62. ὡς μὴ ἔμπολῃσιν ἴσθαι τὴν ἐμὴν φρένα 1050. scito, si volueris, non successurum. Idem inest in verbi desiderativi praesente. δῆλός ἐστιν ὡς τι δρασίμων κακόν Ai. 319. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὦν λέγω Θροεῖς Trach. 1222. — 2. Cum genitivo absoluto ὡς causam faciendi indicat, qua quis alius moveri possit. ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου ἐφαίνετο Phil. 872. quae nos ad credendum moverent te extinctum esse. ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν Oed. R. 11. ὡς πᾶν ἐμοῦ δράστοντος 145. ὡς μιάσματος τοῦδ' ἤμιν ὄντος 241. ὡς δεινοῦ τιμὸς φόβου φανέντος Oed. Col. 1638. ἄγος φεύγοντος ὡς Ant. 256. ὡς ὧδ' ἔχόντων τᾶλλα βουλευέμεν πάρα 1164. ὡς νῦν ἀπόντος ἰστόρει τί σοι φίλον El. 308. ὡς ἔρχοντοῖς εἰσροῖς ἐμοῦ Trach. 393. ὡς ὧδ' ἔχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρή Ai. 274. ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος αἰεζέμεν πάρα 888. ὡς ὧδ' ἔχόντων — πάρα στενάζειν 960. v. Lobeck. p. 261. ἐτερεπόμεν ὡς ζώντος Teucr. III. 3 (568 D.). — 3. Dativus et accusativus duobus obiectis, quae vocant, comparatis causam in mente et ratione sitam indicant, qua mota persona agens de obiectis rebus existimare cogitare coepit. στελεπὴ γὰρ φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντι τῷ Phil. 33. quasi cuidam inhabitanti factam; est enim commodi dativus, non absolutus, v. Herm. ὡς ὄντι γῆς τῆςδ' αἰοσίῳ μιάστορι Oed. R. 353. ἐπεὶ περ εἰ γενναῖος, ὡς ἰδόντι Oed. Col. 76. qualis quidem adspicienti videris. ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προσέει 466. — ὡς μηκέτ' ὄντα κείνον ἔν φαίει νόει Phil. 413. μὴ μ' ἀντιφώνει μηδὲν ὡς στελεχόντα δῆ 1054. πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν ὡς οὐκέτ' ὄντα Oed. R. 956. χορεύεσθαι — ὡς ἐπὶ ἡρα φέροντα 1094 ch. ἐκείνον ὡς παρόντα τῶν (λέγω) El. 870. — ἡγγεῖλας — ὡς τεθνηκότα El. 1333. ὡς μηδὲν εἰδὼς ἴσθαι μ' ὦν ἀνιστορῶς Phil. 253. μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὲ ἐν τῇδ' ἐλαύνειν Oed. R. 97. διδάσκει με ὡς μὴ εἰδὼς αὐτὸν μηδὲν ὦν οὐ πυνθάνει Oed. Col. 1157. ὡς λελοιπῶτα κείνον τὸν αἰεὶ βλοτον ἐξεπίστασο 1579. — ὡς φανέν γὰρ τοῖσιν ὧδ' ἐπίστασο Oed. R. 848. — ὁ προστατῶν χρόνος διηγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην El. 772. non morituram sed ita, ut me morituram putarem. φρόνει γιν ὡς ἥξοντα Trach. 288. ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 967. ἐπαρκεῖν αὐτῶν ὡς θανούμενον Acris. IX. 2 (66 D.). Est etiam accusativus φόνε φόνον πάλιν λύντας, ὡς τοῦδ' αἷμα χειμάζον πόλιν Oed. R. 101. quem locum explicuimus in γ. ὧδε, defendentes eum ab

Hermannf. lubricine τὸδε corrigentis. — Hunc participii usum observavit Abresch. ad Aesch. Agam. 681.

4. Affinis participiorum est usus particulae ὥς cum praepositione et casu dictae; potest enim ad sententias participiorum ope compositas revocari. πύργοι μὲν — ὥς ἀπ' ὀρμάτων, πρόσω Oed. Col. 15. ὥς ἐκ ταχείας ῥοσσεῖς Trach. 394. quod etiam σχετικῶσαι explicueris. — τί δ' ἦν ὥς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμ' σε; Ai. 533. — ὥς μὲν ἐν λόγοις, ἀλγεῖνά; El. 751 — ὥς ἐπ' αὐτῇ τῇ μάτῃν λελεγκμένη στέναξε El. 1290. Θυρεῖ — ὥς ἐπ' ἐξόδῳ Trach. 529. El. 1314. ἥ καὶ τὸ βούλευμ' ὥς ἐπ' Ἀργείους τόδ' ἦν; Ai. 44. — τὸ πρῶγμ' ἄγειν οἶχ ὥς παρ' οὐδέν Ant. 35. — πλεῖς δ' ὥς πρὸς οἶκον Plil. 58. ὥς πρὸς τί πλῖστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις Trach. 1172. ὥς πρὸς τί χρείας; Oed. R. 1174. ὥς πρὸς τί λέγων, ἥ καταρτίσων μολεῖν; Oed. Col. 71. Haec inter se etsi diversa sunt, in eo conveniunt tamen, quod aliquam alicuius opinionem significant, aut quae consilii capiendi causa sit, aut quae apud audientem loquentemve regnet vel excitetur.

B. Enuntiatio obiecti minus tuens adicitur.

1. Obiectiva enuntiatio proprie dicta ea est, quam Latini accusativo et infinitivo comprehendi voluerunt; Graecis non minus recte οἷς dicere licuit, ut tamen utriusque ratio constaret. a. Regitur sententia a verbis sensus, sciendi et cognoscendi; nam verba existimandi non admittunt nisi infinitivum. Indicationis rem factam nec ab opinione cuiusquam pendentem significat. ὥς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχὶ — ὁμίλια πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔμαθε Phil. 70. δῆλον ἐμοί, ὥς φορβῆς χρεῖα στείβον ὀγκύνει 162 an. ὥς εἶσ' ἀληθεῖς οἶδα (οἱ λόγοι) 320. εἰσορῶν ὥς πάντα δεινὰ 500. ὅπως δ' οὐ μᾶλα ἱέλονα — δέσμιον ὥς ἐβαλεν παγκρατῆς Κρόνου παῖς 674 ch. ἔσοδα δ' ὥς μέλει γε 1026. ἀκούσομαι μὲν ὥς ἔφην οὐκ οἶκτον πλέως 1063. ἔγνωκα μὲν νῦν ὥς με — πιστόν ἐξ ὑμῶν περὶ τὸν ἐξήγησθ' εἰς τόδ' ἄλλος Oed. Col. 96. εἴπωις ἂν ὥς θέλοντι — πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν 432. γινώθι δ' ὥς ἔχων ἔχει 1029. γινώσκει κακοῦ θυμοῖ τελευτήν ὥς κακῇ προσγίγνεται 1200. ὀρᾷς τὰ τοῦδ' οὐν ὥς ἐρῶν ἐκφέρει μαντεύματα 1426. καὶ τόδ', ὥς — ἀτύφος ἔπειρε 1728 m. φησὶν — παῖς ὥς τῶν ἀπεχθῆς δυσχερῆς τ' ἀπώλετο Ant. 50. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὥς ἀνταρῶς λέγεις; 316. si quis quam potestate interpretatur, non prohibeo. ὀρᾷς — κλῶνας ὥς ἐσωῖται 709. ἐρᾷς τὰδ' ὥς εἰρήνας ὥς ἄγαν νέος; 731. αἶψ' οἶσθα — ὥς κλεπέ μοι μαντεῖα πιστὰ τῆςδε τῆς χώρας πέρι; Trach. 76. ὥς — χρεῖα 163. οὐκ οἶσθα ὥς οἶδ' ἐν ἔρκειν εἶμ' ὀφειλέτης γι Ai. 587. εἶδες ὥς χρεῶν ἐμελλε σ' ἔκτισσεν καὶ θανάων ἀποφθίσαι; 1005. σὺ δ' ἀντακούσαι τοῦτον ὥς τεοάρηται 1120. οἶσθα — φίλων ὥς οὔτις ἡμῖν ἔστιν El. 937. ὄρα — καὶ γιναιξιν

ὡς Ἄρης ἐνεστίν 1235. nisi distinctione post μέντοι posita ὡς nam explicueris cum Fritzschio Qu. Luc. p. 99. ἦν σὺ μὴ δέλης πόθ' ὡς — ὅφεται 1301. ἴσθι δ' ὡς μέλιστα σ' ἀνθρώπων ἐγὼ ἤχθημα 1354. μηκέτ' ἐκφοβοῦ μητρῶον ὡς σε λῆμ' ἀτιμάσει 1417. κατειδόμενος ὡς οὐκ ἔσται πλὴν Διὸς οὐδείς — ταμίης Ter. V. 2 (515 D.). ἔβλεψα τὴν γυναικίαν φύσιν ὡς οὐδέν ἐσμεν VII. 3 (517 D.). *Optativus*, si praeterito finito regitur, cum indicativo commutari potest, ut tamen rem ex mente eius, qui memoratur, proponi significet. εἰσήκουσα — ὡς τῆς κόρης ταύτης ἔκατι κείνος Ἐϋρυτον θ' ἦλοι Trach. 351. ἤκουσεν ὡς ταύτης πόθω πέλις δαμίην 431. ἔγνω γὰρ — τοῦργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάπειεν τόδε 929. ἴδοξ' ἀκούσαι σοῦ τόδ' ὡς ὁ Λαῖος κατασφαγέην Oed. R. 729. Quare si necessario ex mente alicuius in oratione memorati res spectanda est, indicativum subrogari sibi optativus non patitur. ἢ τοῦργον ὡς οὐ γνωρίζοιμι (γνωρίσοιμι) σοῦ τόδε δόλῳ προσέρπον sc. ἰδών, unde ὑπολαβών vel ἐλλείπων subaudiri potest, Oed. R. 538. *Potentialis* autem *optativus* ἄν addito rem non factam, sed ab aliqua conditione implenda pendentem significat. ἴστ' αἰοιδᾶς — ὡς οἱδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρεὶν λέγειν, Ant. 875. ἐπίστασ' ὡς ἐγὼ σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μέλλω χάριν Al. 1349. — b. Regitur sententia verbo aliquo dicendi et declarandi. Modorum ratio eadem; *indicativus* his locis legitur. λέγει σαφῶς ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα, καὶ — ὡς ἴστ' ἀνάγκη — Τροίαν ἁλῶναι Phil. 1323. 1324. ὡς μὲν τάδ' οὐχ ᾧδ' ἴστ' ἄριστ' ἐργασμένα μή μ' ἐκδίδασκε Oed. R. 1369. τὰς Ἀθήνας (Θαμπεύσαι) ὡς κατέκρηται καλῶς Oed. Col. 1008. οὐδῦρται πόλις πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιώτατή — φάσκει Ant. 690. ὡς — τελευτῇ τοῦ βλου μέλλει τελεῖν Trach. 79. (λόγος ἔστι). πᾶς ὡς ἱοικας ὡς νομῆς φράσειν (φράσεις) 1231. δηλοῖ δὲ τοῦργον ὡς ἀφροντιστώως ἔχει Ai. 348. quod etiam relativum enuntiatum putes. οὐδεὶς ἐρεῖ πόθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον — Ἠλέκας 476. βάεις — διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας ὡς οἴχει θανάων 978. ὅπως — φάτιν φέρωμεν αὐτοῖς τοῦμόν ὡς ἔρρει δέμας El. 57. ἐξεῖπας ὡς θρασεία καὶ πέρα δίκης ἄρχω 511. οὐδέν ἄλλο σοι πρόσχημ' εἶναι, ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν 516. ἐρεῖς μὲν οὐχὲ νῦν γέ μ' ὡς ἄρξασα τι λυπηρόν — ἐξήκουσα 542. λέξω θέ σοι ὡς οὐ δίκη γ' ἔκτεινας 551. ἢ καὶ τοῖτ' ἐρεῖς ὡς τῆς θυγατρὸς ἀνέλποινα λαμβάνεις; 582. ἢ πάσαν ἔης γλῶσσαν ὡς τὴν μητέρα κακαστομοῦμεν 586. μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με 1281. ἐγὼ — οὐθ' ὥς ὁ Τυδεΐδης — ξεινὸς ὢν οἰκίζεται, οὐθ' ὥς — ἰθαλαστο Synd. VIII. 3 (153 D.). Subauditor *indicativus*: τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς ὡς ψευδόμενός τις Oed. Col. 1099. — *Optativus* haec exempla habet: λαφόντες — ὡς οὐ θέμις γίγνοιτο Phil. 346. ἐθέλοισιν — τὰπὶ Τροίῃ πέμγαμι ὡς οὐ μή ποτε πέψοισιν 607. ἐπειθες — ὡς χρεὶν μ' ἐπὶ τὸν σεμνόμεναι ἄνδρα πέμψασθαι τινα; Oed. R. 555. χρη-

σμός γὰρ ἦλθε *Anty* — ὡς αὐτὸν ἤξει μῦθρα πρὸς παιδὸς *Θανῆν* 713. Legitur etiam ἤξει, v. Herm. καλεῖ (με) πλακτὸς ὡς εἶην *πατρὶ* 780. λέγων ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με *μυχοῦμαι* 791. ληστὰς ἔφασκεν αὐτὸν ἄνδρας *ἐντέπειν* ὡς *νῦν κατακτείνεσθαι* 843. εἶπον ὡς *δοῖην* 1161. ἦν δ' ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοῦτογον εἶη *Ant.* 272. ἤρασσον — ὡς οὐκ ἀρκέσοι — *Θανῆν* *Ai.* 714. Legitur etiam ἀρκέσει, quanquam in libris deterioribus; sed Hermannum minus svere de ea scriptura iudicari oportebat, quae plane eodem iure est atque ἤξει *Oed. R.* 713. λέγων — ὡς — *τῶν ὦν τέκνων λίπυιτο* *Trach.* 264. φωνεῖ δὲ — ὡς — *ῥαίοντο* 266. ἀναστίνων ὡς *νῦν ματαίως αἰτέα βάλαι κακῇ* 936. ἡ μὲν ὡς ἰ θάσσον ἡ δ' ὡς ἰ τέκος *παιδα* *Phenom.* VII. (418 D.). — *Optativus potentialis* his locis reperitur. λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος — ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις *βροτῶν* *Trach.* 2. λέγεις — ὡς εἰ λάβοις *σόθνος*, τὸ τούτων μῖσος *ἐκδείξαις* ἂν *El.* 339.

2. ὡς in enuntiatis *finalibus* et *consiliis* significantibus idem est quod ὅπως, sed haudquaquam protinus cum *ἴνα* commutari potest. a. cum *indicativo imperfecti aoristive*, significat aliquid fieri nos voluisse, quod sit irritum. ὡς *ἴδειξα μήποτε ἐμυντόν* *Oed. R.* 1392. *ne ostendissem.* — b. cum *coniunctivo* ὡς sic dicitur, ut ne praecesserit praeteritum, vel si quando praecedat, res indicetur non praeterito tempore solum consiliis agitata, sed nunc etiam vel postea valitura. ὡς *τάπλοικα* — σὺ μὲν κλύης, ἐγὼ δὲ φράζω *Phil.* 24. *πατρὶ μ'* ὡς *δείξῃς φλέω* 490. *ἴωμεν* — ὡς με καὶ μύθῃς ἀφ' ὧν *δαξων* 530. φράσσον — ὡς μάθω 555. ὡς *λίπω μὴ τῷ λαβῶν* 649. ὡς *τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν* 1191 m. ὡς οὖν *μῆδ' ἐγὼ ταῦτόν πάθω* 325. *λέγ' αἰθῆς*, ὡς μάλλον μάθω 359. οἶσθ' — ὡς *νῦν μὴ σφαλῇς* *Oed. Col.* 76. ὡς σ' ἄγχι γῆς *στήσωσι* 400. φράσω — ὡς σε *θελῶσω κακόν* 787. οὐχ *ἴν' εἰς δόμον* *ἄγῃς*, ἀλλ' ὡς *παραυλὸν οἰκίσῃς* 789. *λέξασθ'*, ὡς *εἰδῶ τὸ πᾶν* 893. ὡς *μὴ παβέλθωσ'* αἱ κόραι 906. *δείξιάν ὄρεξον*, ὡς *ψαύσω* 1132. *ῥὺς μὴ μ' ἄτιμον* — οὔτως μ' ἄφῃ *γε* 1281. *καλῶ* — ὡς σ' ἀποκίσῃ 1392. ὡς σοι — ἀλλήν — *ἀεὶ τιθῇ* 1521. ὡς καὶ τὸν *ἐχθρόν ἀνταμύνωνται* *κακοῖς* *Ant.* 639. * ὡς κατ' ὄμματ' αἰτίκα — *Θνήσκῃ* 756. ἄκουσον, ὡς *μαθοῦσά μου* — *λέγῃς* *El.* 877. *δέξαι με* — ὡς σὺν σοὶ *κάτω ναῶν* τὸ λοιπόν 1157. *λαθραῖον* ὡς *δροῦσῃ* πρὸς *δίκας ἀγῶνα* 1432 ch. ὡς — *στόμια δέχεται τᾶμα* 1452. ὡς *παῖ εἰδυίας μάθῃς* *Ai.* 13. ὡς *πᾶσαν Ἀργεῖοισιν* — *Θροῇς* 67. ὡς *ἴδω* 526. ὡς *σφιν γένῃται γηροβοσκός* 567. * ὡς φράσω *τάδε* 720. ὡς *καταλλαχθῇ* *χόλου* 731. ὡς με *βαστάσῃ* 814. *ἐκκάλυφον*, ὡς *ἴδω* 982. ὡς *γυ'* — *σπεύδῃς* *Trach.* 332. ὡς *λόγων* *ἐπιστολὰς φέρῃς* 493. ὡς δ' *εἰδῇς ἄπαν*, — *μείζον' ἐπιτεῶ λόγον* 675. *δός μοι* — ὡς *εἰδῶ* 1056. ὡς *τελευταῖαν ἐμοῦ φήμην πύθῃσθε* 1139. ὡς — *ἐς πυράν με θῇς* 1243. ὡς *μήτε* *φρούρης* inc. CV. 140. (927 D.), siquidem de structura orationis

recte coniici potest. Additur ei coniunctivo ἄν particula sensu non mutato. ὥς ἂν ἀγνοῖα προσῇ Phil. 129. ὥς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ 815. ὥς ἂν εἴπω μὴ τὰ σά Oed. R. 1329. v. Herm.; hoc enim multū male intellexerunt. ὥς ἂν — κερδάνη μέγα Oed. Col. 72. ὥς ἂν σκοποῖ τὴν ἤτε Ant. 215. ὥς ἂν ἐν ταύτῃ θάνης El. 1488. Libri praeter Flor. A. Laur. b. omittunt ἄν, et in Laur. b. vitio scribendi ἄν debere videatur, cum rursus omittat ἐν. Quamquam melius est quam aliorum inventū ἄν vel τὴν, quod Hermannus protulit, qui de hoc loco commentatus mirum inter ὥς et ὥς ἂν discrimen cogitavit. — ἄν — μῆτιν ἐξαλείψωμαι Ai. 640. ὥς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ Inc. LXXXVIII. (768 D.). ὥς ἂν μήτ' ἀπαυδέων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι inc. C. II (779 D.). — c. cum optativo sic coniungitur, ut consilium aliquod quondam a quodam agitatum significet, quare a praeteritis pendere solet. ἤνελ' ἐκόμην — ὥς μάθοιμι El. 33. κατεῖχ' Ἀχαιοῖς, ὥς πατήρ — ἐκθύσει 561. φείδοντο κέντρων οὐδέν, ὥς ὑπερβύλοι χνόας τις 706. οὐκ ἐπειθε — δοῦναι, κρύφιον ὥς ἔχοι λῆχος Trach. 359. προδύντα — ὥς τὰ σά κράτη — τέμοιμι Ai. 994. ἐπειστράεινον, ὥς ἔλοι δορὶ 1035. ἐπεψα — ὥς πύθοιστο Oed. R. 71. πέψαι — ὥς πλείστον εἶη τοῦδ' ἄποπος ἄστεως 762. παῖδά μοι τίνα δούς, ὥς ἐμιντοῦ θορέμα θρηψαμένην 1143. ὥς ἀναλώσαιμι τιν 1174. ἐξέπεμπον, ὥς μόνῃ κλύους Ant. 19. ὥς ἐκκαυμάτων μὴ μοι — προσδεήσωεν Herc. Taen. II. 1 (218 D.). Cum additur, quod raro fit, ἄν, significatur consilium certis quibusdam positis exsequendum. ὥς ἂν ποταθεῖην γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνης Oenom. IV. 2. (423 D.) ut possim volare. Verbum omittitur: τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τὰδ' ὥς πάλιν El. 1434 ch. sc. Θῆσθε, v. Herm. Sed eximendum inc. XVIII. 2.; v. ὦστε.

3. Hinc proxime abest ὥς in enuntiativis secundariis iunctis *causatum* et *consequentium nexu* cum primariis; sic frequentius ὥστε dicitur. Spectatur autem οὕτως aliquod aut praenissum aut subaudiendum, definiturque accuratius agendi efficacia addita eventus mentione. Cum *indicativo* sic bis dictum reperio. — ὥςτ' εἴ τι τῷ μῶ γ' ἀνθρὶ — μεμπτός εἰμι, κάρτα μάλνομαι Trach. 445. οὕτως ἔχει γ' ἡ πλοῖς, ὥς τὸ μὲν δοκεῖν ἐνεσσι 567. Cum *infinitivo* usitatus est. ὥς ῥᾶσι' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι Phil. 1381. Subaudiendum enim εἶναι. ζύμμετρος γὰρ ὥς κλύειν Oed. R. 84. οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον, ὥς στέργειν ἐμέ Ant. 292. ἐξέπραξαν, ὥς δοῦναι δίκην 303. οἶος ὢν οἶος ἔχεις, ὥς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θορήων τυχεῖν Ai. 907. ταμέρτεια συμβαίνει — ὥς τελεσθῆναι χρῶν Trach. 173. παρεμήσω — ὥς κλύειν ἐμέ; 1115. εἴ γὰρ ὥς γαμῶν ἔχεις Phil. Troi. 632 D. (apud Br. non reperitur). Ellipsin habet φορβῆς ποσούτων, ὥς ἄγος, μόνον προθεῖς Ant. 77. i. e. ὥς ἄγος εἶναι μὴ προτιθέναι. Huc addendum videtur ἥδη γὰρ ἔσχεις ἐλπίδ' ὥς ἐμοῦ

Θεοὺς ὦραν τιν' ἔχειν Oed. Col. 386. i. e. τοιάνδε, ὥστε ἔλκευ τούτους Θεοὺς ἔχειν ὦραν.

4. Sententiis priora firmantibus, ut ὅτι et ἐπεὶ, praefigitur ὡς quippe, quandoquidem, quoniam significans, nec tamen causam per se spectatam, sed quam quis, qualis sit, indicat. ὡς μᾶλλον ἂν ἱλοιστοῦ μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργεῖους λαβεῖν Phil. 46. ὡς ὑπηρέτης πάρις 53. οἷς Musgravius coniecit eleganter; sed non necessario. ὡς τοῦτό γ' ἔρξας δύο φέρει δωρήματα 117. ὡς οὐκ ἔξεδρος — ἀτήρ 212. ὡς ὀπηρὶς ἂν Θεὸς πλοῦν ἡμῶν εἴκη, τηρικαῖθ' ὀρμώμεθα 462. ὡς ταυτ' ἐπίσιω δρώμενα 563. Quippe scito; cur Buttmannum violentissimum hyperbaton commentum ἐπίσιω ταῦτα ὡς δρώμενα, Hermannus probet, ignoro. ὡς ἡμᾶς πολὺ πέλαιος ὀρῆς 631. Soloecum ratus Brunnicius, cum ut interpretaretur, correxit ὀρῆς; vide Herm. ὡς ἥδε μοι δέξια φοιτᾷ 796. ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοῦσσι σοὺ μολεῖν ἄτερ 801. ὡς πάντων — εὐδραχῆς ὕπνος 835 ch. ὡς οὐ μανθάνω 902. ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς 1032. ὡς τᾶλλα πάντα δευτέρῳ ἡγήταις παιήρ Ζεύς 1428. ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφόρας ζώσας ὀρῶ μάστα τῶν βουλευμάτων Oed. R. 44. ὡς σε νῦν ἥδε γῇ σωτήρα κλῆζει 47. ὡς — κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν 54. ὡς οἰδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ταῦς 57. ὡς μάτην εἰρήσεται 365. ὡς παρῶν σύ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς 445. ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες 922. ὡς ὁ καιρὸς εἰρηῇσθαι τάδε 1050. ὡς οὗτ' ἂν — μέλειεν Oed. Col. 426. ὡς οἰδᾷ γ' αὐτὸς 568. ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται 865. ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἰ φαίνει δίκαιος 941. ὡς οἱ μὲν ἐξηρησμένοι σπεύδουσιν 1020. ὡς ἔξοδά σε οὐ ψιλόν — ἥκοντα 1032. ὡς προμῆναι τί μοι γνῶμα 1077 ch. ὡς — τίς πλάγχθη 1231 ch. ὡς οὗτ' ἂν ἀοτῶν τῶνδ' ἂν ἐξέποιμ' ἐγὼ 1525. ὡς ἐμοῦ ὁ μέλλον βίος οὐ βιωτός 1688. ὡς τί ῥέξομεν; 1722 m. Sic Laur. B. Par. A. Ricc.; ceteri ῥέξωμεν, quippe quorum scriptores ὡς finale esse putarent. ὡς βιάζομαι τάδε Ant. 66. ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν 495. ὡς ἀναξιώτατ' — φθίνει 690. quod et quomodo interpreteris relative dictum. ὡς τοῖς θελοῦσι τῶν φίλων μαίρει ξυνών 761. ὡς πεπρωμένης οὐκ ἔστι — συμφορᾶς ἀπαλλαγὴ 1318. ὡς ἐγὼ λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεληγμένη κυρῶ Trach. 384. ὡς τάχ' ἂν σαφὴ λέξεναι 386. ὡς ὁδ' ἄνηρ — ἐκ δόμων πορεύεται 390. ὡς ἐλευθέρῳ ψευδεὶ καλεῖσθαι κῆρ πρόσστιν οὐ καλή 453. ὡς τᾶλλ' ἐκείνος πάντ' ἀριστεύων — ἔρωτος — ἥσσων ἔφν 488. ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχεις ἂν γνῶμα 569. ὡς σκότῃ — οὐ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ 593. ὡς ἐσμέν ἥδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς 596. ὡς ἐμ' οἵποτε δέξασθ' ἔτι 917. ὡς ἐγὼ νοσῶν οὐδὲν ἐνέλημι 1110. ὡς ἐστιν ἀνδρὸς τοῦδε τᾶργα ταῦτά σοι Ai. 39. ὡς εὐ παρσίτης 92. ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τὰνθρώπεια 131. ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης τυκτὸς μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς 141 an. ὡς ἦκει φέρον Αἴαντος

ἡμιν προῖν 776. ὥς — βουλήσει ποιεῖ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον 1293. ὥς ἡμιν ἤδη λαμπρὸν ἥλιου σέλας ἐῖα κινεῖ φθέγγματ' ὄρν' θωαί El. 17. ὥς ἐνταῦθ' ἐμέν (ἔμεν) 21. ὥς δόμων ὀρῶ τὴν σὴν ὅμαιμον — ἐντάφια χερσὶν φέρουσαν 316. ὥς τοῖς λόγοις ἔκκεστιν ἄμφοιν κέρδος 361. ὥς — πικρὰν δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι 462. ὥς οὐκ ἂν πέρα λῆζαιμι ἔτι 623. ὥς χάρις μέν, ἣν κτάνη 811. ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος 1101. ὥς ἐγὼ μόνῃ οἶκ ἂν δυοῖν ἤμαρτον 1311. ὥς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν — ἐστὶ 1329. ὥς μάλιστα σοι μέλειν οἶμαι 1438. ὥς ἐμοὶ τὸδ' ἂν κακὸν μόνον γένοιτο τῶν πάλοι λυτήριον 1481. ὥς καὶ τύραννον πᾶς ἐφλέται φρυγὴν Acris. X. (67 D.). ὥς ὁ πάνθ' ὄρῶν — πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος Hippon. I. 1 (284 D.). ὥς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν χρόνον λαθέσθαι κακῶν Mys. I. 1 (358 D.). Usitatissimus *indicativus esse* reperitur; *potentialis optativus* sic dicitur, ut res ex mente loquentis secundum conditionem aliquam positam, incertam quidem, indicetur: v. El. 623. 1481. Trach. 386. 589. Oed. Col. 426. 1525. Sin conditio talis est, quae fieri non possit vel non sit facta, *praeteriti indicativo* ἂν additur, El. 1311. Hic addimus iure Hermannum ὥς πνυθόμεθ' ἂν scribere videri Oed. Col. 11.; sin, πνυθόμεθα corrigendum: quod in libris fertur, πνυθόμεθα, quamvis defendit Reisigius, ne excusari quidem potest.

5. Denique *enuntiativis circumstantialibus*, quae dicuntur, i. e. causam pro re rata tempore adsignificato una complectentibus ὥς adhibetur, dictum pro *ἐπεὶ*. *Optativus* actionis praeteritae iteratae sic apud Sophoclem nunc non legitur, sed *indicativus* solus, temporum praesens, nisi historicum s. narratorium est, rarius invenitur. ὥς δ' ἐν γαλήνῃ πᾶντ' ἐδερχόμεν τόπον El. 887. ὥς εἶδον El. 890. Phil. 271. ὥς ἤκουσα Phil. 545. ὥς ἀπεστάλη Oed. R. 115. ὥς μὲν γὰρ ἐνθ' ἐνδ' εἶρεται Oed. Col. 1583. ὥς ἤκουσαν 1603. ὥς δὲ πρὸς εἶλος γόνων ἀφίκοιτο 1617. ὥς ἐπ' ἥσθετο 1625. ὥς δ' ἀπῆλθομεν 1643. ὥς ἔκετο Trach. 269. ὥς δ' ἐθάλλετο 694. ὥς ἤκουσεν 774. ὥς πρὸς εἶδε 1129. ὥς ἔληξε Ai. 267. ὥς ἐπαρσάμεν 975. ὥς — ἡθελήσάτην 1365. — ὥς ἔρεα El. 726. Oed. R. 807. Ant. 422. 1211. ὥς διοπτρεύει στέφανος Ai. 300. ὥς ἀκοίει φθόγγον Oed. Col. 1666. ὥς βιαίως ἔχεται πανδημῖος πόλις ἐπὶ τόσσον Ant. 1127 Ch. ὥς ἀπειτ' ἐκείρος El. 509. ὥς ἐντλήμι Trach. 90. ὥς ἔτελλον ὄμμι' ἐμοὶ — καρπούμεθα 202.

6. Dubia adeo sententia est Hel. II. 2., ut nec de sensu nec de scriptura satis constet; qua de re ne illud quidem certum, retinendum ne sit ὥς, an non retinendum. Reiectum ὥς merito Hermannii emendatione πετρῶϊος ὁ ταῦρος Oed. R. 478ch.; cum ante legeretur πέτρας ὥς ταῦρος.

Dudum item in Naupl. V. 6. emendatum εἰς χλῖα pro ὥς vel ὅς χλῖα. — Hoc adde, non scribendum videri ὥς nomini, ad quod refertur, postpositum; nec enim rationi consentaneus ille mos est, cum vi maiore vocula sic praedita non sit, nec magis accentuicula notari possit, quam ex nomini postpositum, nec idoneum auctorem habet; quanquam enim anastrophe ionicam vocant ὀρνίθεις ὥς et λέων ὥς Greg. Cor. p. 448. et schol. Il. α. 62., ille non satis peritus iudex est et hic de loco vocabulorum duorum permutato, non de accentu loquitur.

Ἦσανύτως pariter. ταῦτα πολλοὶ — συνεξήκουον ἀσανύτως ἔμοι Trach. 371. ὥσπερ γὰρ ἔππος εὐγενής — ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν — ὡσανύτως δὲ οὐ ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καὶ τὸς ἐν πρώτοις ἔπει El. 27.

Ἦσει tanquam. εὐνοίη γ' αὐτῷ μάτηρ ὥσει τις πιστά El. 227 ch. πτύσας ὥσει τε δυσμενῇ μέθευς τὴν παῖδα Ant. 649. De Oenom. VII. v. ἱ.

Ἦσπερ. I. sicut, quemadmodum. Ut ὥς (I. I.) res duas eadem ratione consideratas iuxta ponit. πεισθήσομαι — θανὼν εἰς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ δόκελον πατήρ Phil. 621. προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν 653. ὥσπερ ἦτον μ' ἀρτίως 754. καὶ μ' ἔπαιρ', ὥσπερ νοεῖς 877. ὅσοι δ' ἰκονοῖσιν ἔγκεινται βλάβαις, ὥσπερ σύ 1303. ἔην, ὥσπερ ἤδη ἔης, ἄνευ σωτηρίας 1382. εἰ θεῆς τάδ', ὥσπερ αὐδᾶς 1394. ὥσπερ καὶ τὸς εἰσορᾶς Oed. R. 22. εἶπερ ἄρξεις τῆςδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς 54. λαμπρός, ὥσπερ ὄρματι 81. ὥσπερ μ' ἀγαῖον ἔλαβες, ὡδ' — ἐγὼ 276. ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἦν ἐκ βλεπόν 1470. ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὡδε σώσατε Oed. Col. 277. ὥσπερ ἔλαβες — ῥύου με 285. ξένος, ὥσπερ οὐ 569 ξένον — ὥσπερ σὺ νῦν 571. μέλου δικαίως, ὥσπερ εἰς τόδ' ἡμέρας 1140. ἡγεμὼν σφῶν αὐτῶν πέφασμαι καίνος, ὥσπερ σφῶν πατρὶ 1540. ὥσπερ εἶχε Ant. 1220. ὥσπερ οὐνύγων διώμνυτο Trach. 377. ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὕτως ἐντέπει 475. ὥσπερ εἶπον 549. ὥσπερ εἶδετε 689. ὥσπερ ἦν 773. ὥσπερ εἰσορᾶσ' ἐμὲ — πλῖντοντι, τῶς — ὁλοῦτο Ai. 827. ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ 957. ὥσπερ οὐν μέλει 970. ἐστρατεύσατο — ὥσπερ οἱ πόγον πολλοῦ πλέω 1091. σφα — φθειρείαν, ὥσπερ ἤθελον τὸν ἄνδρα λῶσαις ἐκβαλεῖν 1370. ὥσπερ γὰρ ἔππος — θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν — ὡσανύτως — ὀτρύνεις El. 25. δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἔξαυτούμεθα 646. πάρεσ' Ὀρέοτης, — ἑταργῶς, ὥσπερ εἰσορᾶς ἐμὲ 866. ὥσπερ ἐξέφνης, ἐλευθέρα καλεῖ 958. ἐσώζετ' ἂν τὴν ἐνλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται 982. ὥσπερ οἱ σοφοί, τὰ μὲν δίκαι' ἐπαβναι Aeth. I. 2 (26 D.). ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνας δύο σῆναι δύναται ἂν οὐποτε (πότμος) inc. LVI. 3 (713 D.). λάμπει γὰρ — ὥσπερ ὑπερεπῆς χαλκός LXXXII. I (742 D.). Eiusdem significationis retinens est in enuntiationis interiectis. ὥσπερ γ' ἡ φάτις Oed. R. 715. ὥσπερ τ'

παροιμία Inach. I. 1 (255 D.). — 2. Cum casu coniunctum quasi significat. οἷτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότον πολὺπονον ὥσπερ πέλγος Κρήσιον Trach. 118 ch. v. Herm. ὥσπερ ἐγγεῶσα El. 269. Sed aliquando non aliud munus habet, nisi rei accuratius definiendae. τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας ἔγνω' ἔμμαντοῦ Oed. R. 1114. *tanquam meos*; erat usitatus ἑμούς ὄντας. — 3. Aliquando *exemplum* s. *simile* inducit in sermonem (*velut*). ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη Oed. Col. 780. ὥσπερ γὰρ ἐν φύλλοισιν αἰγέλου Aeg. VI. 1 (24 D.). — 4. ὥσπερ ἄν semel selectius significat *utcunque*, sicut ὡς ἄν. ὥσπερ ἂν ζῶ Oed. Col. 1363. Brunckius ἔως περ, quod inauditum ait Elmsleius, repugnat Hermannus, sed de tragicis verum est, etsi prosae orationis exempla aliquot protulit Wex. ad Antig. t. II. p. 114. Idem cum sibi sumpsisset, ut ὡς pro ἔως dici affirmaret, via admodum expedita eo pervenit, ut in ὥσπερ idem cadere videretur; sed sumpsit, inquam, non probavit, etsi omnem impendit operam, ut, quae Hermannus l. c. et ad Ai. 1096. facillime et rectissime explicuisset, distortendo suis decretis accommodaret. *Ut primum* significatur: *χὼσπερ ἂν θύγῃ, φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα* Trach. 712. Wakef. Erf. Schaef., illud non intelligentes, *χὼσπερ* scribendum putarunt, scholiastae interpretationem secuti. — 5. Non vulgare est, quod ἔσος et ὥσπερ tanquam eiusdem familiae vocabula componuntur. οὐκ ἴσον καμὼν ἑμοὶ λύπησ', οὐτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τέκνονσ' ἐγὼ El. 523. Ex confusione locutionum duarum ortum genus illud loquendi ostenderunt Herm. l. c. et Fritsch. Qu aest. Lucian. p. 82. Item de imparitate notandum ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τοῦτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν ἀρμοσθήσεται Oed. Col. 911. Hanc librorum omnium scripturam Reiskius, Madgius, Masgr. Br. Elmsl. corruerunt οὗσπερ corrigentes; nec probo Hermannum, ὥσπερ ad intelligendum aliquod οὔτω referentem. Rectius Reisigius, τοῦτοισι κοῦν ἄλλοισι idem esse quod τοῖς αὐτοῖσι, quod minime infrequens est cum ὥσπερ compositum: v. Lobeck. ad Phryn. p. 426. Heindorf. et Stallb. ad Plat. Phaed. p. 86. a. Bremius App. Cr. Demosth. t. I. p. 498.

Ὡσπερεῖ quasi. ἂνθ' ὧν ἐγὼ τὰδ', ὥσπερεῖ τοῦμοῦ πατρός, ἐπερμαχοῦμαι Oed. R. 264. ὑψηρέθῃ σοι κύλαμος, ὥσπερεῖ λίφας Capt. III. (34 D.).

Ὡστε. I. Tanquam adverbium et sicut et velut, quasi significans et duo idem praedicando de utrisque comparat, et similitudinem quandam specieiue tenuis cognationem eis intercedere ostendit. Utraque significatio a prosariorum Atticorum sermone abest. πάντες ὥστε τοξόται σκοποῦ τοξένετ' ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 1020. τοιαῦτά σου — ὥστε τοξότης,

ἀφῆκε θυμῷ καρδίας τοξεύματα 1571. ὥς ἀκέραιος ἢ Νότον ἢ Βορέα
 τις κύματα — ἴδοι, οἷτω Trach. 112 ch. (schol.). οὐδ' ὥςτε δοίλην
 (πέμπων) 366. ὥςτε πόρτις ἐρήμα 527 ch. κόρην — παρρησιόδην,
 φόρτον ὥςτε ναυτίλος 534. μορφή μάλιστα εἰκαστόν, ὥςτε πλοῖος ἐκ-
 βρώματ' ἂν βλέπειας 696. γλυνκῆς ἀπώρας ὥςτε πλοῖος ποτοῦ χυθέντος
 εἰς γῆν 700. (quasi videns). προσπνύσεται πλείφαισι, ἀρτίκολλος ὥςτε
 τέκτονος, χιτών 765. ὥςτε πυρθέτος βέρβρυχα 1060. δεσμῶν ἡκίεθ',
 ὥςτε φῶτας Ai. 300. κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥςτε παρθένοι Oed. Col.
 344. ὥςτε δυσμενῆς El. 436. φυλάξαι, χοῖρον ὥςτε δεσμίαν Herc. Taen. I.
 (217 D.). ἴσον μετρῶν ὀφθαλμόν, ὥςτε τέκτονος — ὀρθοῦται κανών
 Oenom. III. 4 (421 D.). ὀργή γέροντος. ὥςτε μαλθακή κοπῆς ἐν χειρὶ,
 θῆγαι inc. LXXXIV. I, 1 (762 D.). μολεβδὶς ὥςτε δίκτυον κατέσπασεν
 CV. 126 (783 D.). Præterea unum est paulo ceteris memorabilius ex-
 emplum. ὁμοῖον ὥςτε πορταῖς οἶδμα δυσπρόοις ὅσα Ὀρχησαῖσιν ἔξεβος
 Φαλὸν ἐπιδράμῃ προῖς, κλέιδει βυσσοόθεν κελαιῖα ὄντα Ant. 583 ch.
 i. e. ὁμοίως s. οὔτως, ὥςπερ. Illustravit Wytttenb. ad Plut. de Recta
 Aud. Rat. p. 42, D. — 2 Ad conjunctionis vim inclināt ὥςτε, cum rem,
 qualis sit, addita rei consequentis significatione definit. a. Cum indica-
 tivo poni solet, cum aliqui alicunde consequens hand dubie factum aut
 faciendum dicitur. Sic saepe fit, ut sententiam ὥςτε in fronte gerentem
 a priore separare possis et ὥςτε veritas sic. ὥςτ' οὐχ ὑπάρχ' εἰδοντά
 μ' ἐξέγειρε Oed. R. 65. βέβηκεν, ὥςτε πᾶν ἐν ἡσυχῇ ἔξεστι φωνεῖν Oed.
 Col. 82. ὥςτ' ἐστὶ μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο 579. ὥςτε — πάρεστι χρη-
 εσθαι τὰνδρ' Trach. 59. ὥςτ' οἶκ' ἔχω τάλαίνα. ποῖ γνῶμης πέσω 702.
 ὥςτε — μάταιός ἐστιν 939. ἢ δ' ὥδε τλήμων, ὥςτε τῷ μιάστορι ξύνεστι
 El. 267. ὥςτ' οὐ μακρὰν εἰ ἡμέμνι τοῖμ' ἐν φρεσὶν ὄνειρον 1381. sen-
 chor. — ὥςτ', εἰ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται, ὄλωλα καὶ δὲ προσδια-
 φθερῶ Phil. 75. — ὥςτε πρὸς πιστάς ἑρμῆς El. 1195. ὥςτ' οὐ ποτ' Αἴωθ'
 οὐδ' ἀειμάσσονο' ἔτι Ai. 98. ὥςτ' ἐνδίκως ὀφείσθε καὶ με σύμμαχον Oed.
 R. 135. ὥςτ' οὐ Κρόντος προσαίτου γυγνώσκειν 411. ὥςτε — δεῦρ'
 ἀφίξεται ταχύς Oed. Col. 307. ὥςτ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σε 1344.
 χοῦτως ἐδήχθη — ὥςθ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν Trach. 254.
 ὥςτ' εἰς τοσοῦτον ἤλθον, ὥςτε καὶ χειρὶν κολέων ἐρυστά διεπεραιώθη ἔλφῃ
 Ai. 716. τοσάδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον, ὥςτε τὰς ἐμὰς στέγας ἔκου Oed.
 R. 533. ὥςτ' ἀνὸμαθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ 1036. Quando indica-
 tivo alicuius præteriti ἂν additur, aliquid consecuturum fuisse dicitur
 certis positis, quod nunc consecutum non sit. ὥςτ' εἰ φρονῶν ἔπρασσον,
 οὐδ' ἂν ὥδ' ἐγγνέμεν κακός Oed. Col. 272. — b. Cum optativo poten-
 tiali ἢr comitem habente positum significat aliquid secundum mentem
 quidem loquentis ex incerta aliqua conditione consequens. ὥςτ' οὐχὶ μαρ-

τέλος γ' ἂν οὕτε τῇδ' ἐγὼ βλέπωμαι ἂν οὐτεκ', οὕτε τῇδ' ἂν ὕστερον Oed.
 R. 857. (ut non videar mihi curaturus). ὥστ' οἶχ' ἔδρας γῆς τῆςδ' ἂν
 ἐξέλθοιμ' ἔτι Oed. Col. 45. (ut nolum, si meum iudicium est, exire). ὥστε
 ἔξον γ' ἂν οὐδὲν ὄντα — ὑπεκταπολεμῇ 571. ὥστ' ἔρ, εἰ σθένος λάβοιμι,
 δηλώσοιμ' ἂν El. 325. ὥστ' οὐκ ἂν ἄδρις ὑπέλοις Ai. 212 an. ὥστ'
 οὐκ ἂν ἐνδίκως ἀτιμάζοιτό σοι 1321. Idem loquendi genus emendatione
 Sophocli reddimus. μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπης ἔπος. κληῖθρον γὰρ
 οὐδέν. ὥς δ' ἂν εὐπειτὲς λάβοις inc. XVIII. 2 (673 D.). Sic legitur;
 verum ὥς δ' seasu cassum est, scribendumque κληῖθρον γὰρ οἶδέν, ὥς ε'
 ἂν εὐπειτὲς λάβοις. — c. Quando cum imperativo dicitur, item rem faciendam
 certo documento firmat. Vertendum est igitur, sed facili ambitu
 hoc ad primariam particulae vim revocatur. θνητός δ' Ὀρέσσης, ὥστε
 μὴ λίαν στέρε El. 1163. i. e. ὥστε μὴ λίαν στένειν δεῖν. — d. Cum in
 philoio rem nec factam re vera nec a cogitatione pendentem, sed talem
 profert, quae cum causa sola, non respectis rebus extrinsecus adsumen-
 dis colligetur. Est vero, ubi indicativum recte substituas. ἔχεις ἔγκλημα —
 ὥστε θυμοῦσθαι Phil. 323. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σά — ἀλγή-
 ματα, ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν 340. προσάδεθ' ὥστε γινώσκειν
 403. Σκύρος ἐξαγκοῦσά μοι ἔσται τὸ λοιπόν, ὥστε τέρευσθαι δόμῳ 458.
 φύλλον — ᾧ — κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥστε πρᾶννεν πᾶν 646. οὐδέποθ'
 ἐκόντα γ', ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν 1378. οἶχ' ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν Oed.
 R. 361. οὐπω τοσοῦτον ἡπατημένος κυρῶ, ὥστ' ἄλλα χυρῆζειν 595. ἡ καὶ
 ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ 1045. οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος,
 ὥστε μὴ ἔκμαθ' ἐν τοῦμὸν γένος 1085. οἶχ' ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τέλει μήμητ'
 ὑπο 1131. ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ σπάνιν σchein 1460. ὥστε — μηδὲν
 ἐλβεῖν, 1528. ὥς ἐμοῦ θεοῖς ὦραν τίς ἔξιν, ὥστε σωθῆναι ποτε Oed.
 Col. 387. ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι 576. πῶς δ' ἦτ' ὅτ' ἂν περ-
 ψαταθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα; 608. οἱ οὐδὲς ποτ' ἀνιόντος — ἐμπέσοι ζήλος
 — ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίη 917. ὥστε πάντας ὀφθλίας στήσαι — τρέχας
 1620. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδέν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν Ant. 97.
 οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον φόβῳ τὰ σά κρηρύγμαθ', ὥστ' ἄρματα — θειῶν
 νόμιμα δύνασθαι — ὑπερδραμεῖν 450. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλα τέθνηκεν,
 ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελὲν 556. γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥθ' ἀμαρτά-
 νειν 1235. ὥστ' ἠδύως εὐδουσαν ἐκπηδᾷ ἐμέ Trach. 174. πολλοὶ — συ-
 ξήκονον — ὥστ' ἐξελίγχειν 372. ὥδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε μὴ τίς εἰς-
 ἰδὼν στέφει γυναῖκα 573. ὥστ' ἐκπλαγῆται τοῦμὸν ἡδονῇ κέλευ 626. ὥστε
 μὴ ποτ' ἂν προθυμίαν ἄδελον ἔργου τῷ παραινέσει λαβεῖν 666. πείσοι δ',
 ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί 895. ἔχει γὰρ οὕτως, ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν 1116.
 Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἔδραν 1142. ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
 ὥστ' ἐν τοιοῦδε χεῖμας αἰμάζει βουτοῖς Ai. 448. θυγαῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν

781. οὐτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεύσαι τάφῳ 1042. ὑπαρχος — ἐπλευσας, οὐχ ὅλων στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαι ποτε 1085. i. e. ὥστε Αἴαντος ἡγεῖσθαι, εἰ ὅλων στρατηγός ἐγένου, ὅπερ οὐκ ἔστιν οὕτως. v. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 478. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1304. οὐκ ἂν γ' αἰτιμάσαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν ἐν ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων 1318. πέφυκεν ἐσθλός, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις El. 314. λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι τιμὰς προσάπτειν 347. v. Herm. καλὸς γὰρ δὴμὸς βλοτος; ὥστε θαυμάσαι 385. ὥστε μηδένα γινώ-
ναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας 745. ἰδόντ' ἂν coniungendane dicam, ambigo, ὥστ' οὐτε νυκτὸς ὕπνον, οὐτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδὶν 770. Non minus recte στεγάζω dicatur. οὐ γὰρ ὡδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ Αἰγυ-
σθος, ὥστε σὸν ποτ' ἢ καμὸν γένος βλαστεῖν εἶσαι 953. ὥστε μὴ κλιπεῖν κλέος 973. ἤκουσ' ἀνήκουστα δύστανος, ὥστε φρεῖται 1400 ch. πάρεστι — ὥστε καμφανῇ μαθεῖν 1446. νοῦν ἔσχον, ὥστε σιμφέριεν τοῖς κρείττο-
σιν 1457. — Sin vero infinitivo additur ἂν, idem sensus exit, qui in optativo potentiali inest. μᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον — βλάψαι πότ' ἂν Oed. R. 374. ut posthac nocere non posse vi-
dearis. ὥστε μηκέτ' ἂν τέρας νομιζέιν αὐτό El. 1308. — Dubia senten-
tia est ὥστ' ἐπιψαλεῖν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν Acris. XIV. 9 (79 D.). — e. Omittitur infinitivus aut indicativus. ἄρχοντες εἰσιν ὥσθ' ὑπεικτεῖν Ai. 653. — 3. Aliquid selectioris usus haec dicta monstrant. Primum
nominativus Θέμις cum infinitivo coniungitur. ὥστε μηδὲ δρωῦτά σε τὰ
τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων, πάτερ, Θέμις σέ γ' εἶναι κείνον ἀντιδρῶν κακῶς
Oed. Col. 1191. v. Θέμις. Deinde abundare aliquando visum ὥστε. ἀρ'
ἔστιν ὥστε ἀγγυθεῖν θῆαν λαβεῖν —; Phil. 652. Nec Buttmannum probo
ὥστε et τό articulum saepe versus causa infinitivo addi existimantem,
nec Hermannum (l. c. et ad Vig. 949.) vim infinitivi sic augeri affirman-
tem, ut interpreteris vel s. adeo. Mihi ut ἔστι θῆαν λαβεῖν signifi-
cet licetne contemplari, ita ἔστιν ὥστε λαβεῖν potestne effici s. impe-
trari, ut contempler dici videtur. Geminam huic sententiam Eur. Hipp.
710. advocavit Heindorf. ad Plat. Protag. p. 566., quanquam ipse quo-
que de abundantia cogitans. Paulum diversa haec. οὐ δὴ σε δυσχέρεια
τοῦ νοσήματος ἔπεισεν, ὥστε μὴ μ' ἄγειν ναύτην ἔτι; Phil. 889., et quod
simillimum δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους Oed. Col. 1352., quod perperam
explicat Schaeferus. Potuit omitti ὥστε, ut infinitivus rem significet τῷ πελθεῖν
et δικαιοῦν effectam; non male additur, nam persuasionem sive permoto
animo effectum iri videbatur ut Philoctetem relinqueret Neoptolemus,
postulatione Thesei futurum, ut cum Polynice Oedipus colloqueretur.
Sic minime inepte dicitur εἰ τι θέσφατον παρὰ χρημοῖσιν ἐκνεῖθ', ὥστε
πρὸς παίδων θανεῖν Oed. Col. 974. Quod enim praedixerat vates Del-

phicus, id eo ipso certissime credebatur futurum esse. Huic similis sententia est Eur. Hippol. 1317., quam non recte Matthiae explicuit; nec rectius in ea tractanda versati sunt Markl. ad Eur. Suppl. 581. Schaef. ad L. Bos. p. 784. Stallbaum. ad Plat. Protäg. p. 105.; rectius Seidl. ad Eur. Iph. Taur. 1346.; quae sententia Sophocleis tamen omnibus dissimilis. — Denique de ὥστε οὐ et ὥστε μή ut verbo disputem, faciunt quae minime perspecte de utriusque rationis discrimine locuti sunt Engelhardt. ad Plat. Euthyphr. p. 135. et hunc secutus Schoemann. ad Isaei Oratt. p. 472. Quippe res ipsa ex aliquo facto tanquam causa orta negatur οὐ particula, qua de re indicativus et potentialis optativus μή non patiuntur; sin nexus causam inter et id, quod inde consequi videatur, tollendus est, μή ponitur, qua de causa cum infinitivo inprimis dici solet. ὥστε οὐκ οἶδεν et ὥστε οὐκ εἰδέναι significant fieri oportere ut ignores, ὥστε μή εἰδέναι fieri non posse ut scias.

Ὀφελεια utilitas. εἰ τις ὠφελειά γε El. 932.

Ὀφελέω. Nec activi nec passivi ultra praesens legitur quidquam. Illud significat *prodesse*. τί δῆτ' ἂν ὥς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμ' σε; Ai. 533. ἐμαντόν ὠφελῶ Oed. R. 141. ἄνδρα δ' ὠφελῖν 314. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔξ' ὠφελοῖμ' ἐγώ; Ant. 548. ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπίς οὐδὲν ὠφελῖ Eriph. IV. 2 (205 D.). ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τοὺς πονοῦντας ὠφελῖν inc. IX. (661 D.). αἰδῶς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελῖ XIII. I (667 D.). Insolentior structura ἢ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελῖν Ant. 556., notata ab Eustathio p. 725, 55. Sensum bene schol. explicuit: προηκάμην τὸ ζῆν βοηθῆσαι βουλομένη τῷ ἀδελφῷ. Cum praepositione εἰς dictum ἐς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελῖν βουλήσσομαι Ai. 666. Participium tanquam nomen cum genitivo dictum: οὐδὲς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν Oed. Col. 437. desiderio satisfaciens; recte schol.: τοῦτον τοῦ ἔρωτος οὐδεὶς με ἐπολεῖ ἀπολαῦσαι. — Passivum est *fructum habere, commodum capere*. πῶς γάρ τις αἰσχροῖντ' ἂν ὠφελούμενος; Phil. 1369. Heathii coniecturam ὠφελουμένους redarguit Herm. ad v. 1370. τί ταῦτ' ἀνιῆς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη; Ant. 546.

Ὀφέλημα utilitas. τί κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται Oed. Col. 260.

Ὀφελήσιμος utilis, opitulator. • ἐν Τροίᾳ δέ μοι πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦρα δ' ὠφελήσιμοι Ai. 1001. Hanc librorum scripturam stribligine haud mediocri dehonestatam Toupius Emend. ad Suid. t. II. p. 87. ita defendit, ut velit hoc dici: *multi inimici, et qui opitulatores s. propitii, in paucis propitii sunt*. Suidas v. πολλοὶ μὲν, Aldus et codd. Flor. I. A.

παῦροι δ' ὠφελήσμευ. Inde Johns. et Brunck. emendarunt παῦρα δ' ὠφελήσμευ; illud huius explicandi gratia olim adscriptum fuisse censendum.

Ὡφελῆσις *utilitas*. ἡ δ' ὠφελῆσις τίς θύραισι κειμένων; Oed. Col. 402. σοὶ γὰρ ὠφελῆσις οὐκ ἐν El. 1020. Utrobique *pariendi commodi ministerium* significatur. De Phil. 1392. v. *προσωφελῆσις*.

Ὡχρῶ (ᾰσ) *pallesco*. τὸ δ' ὠχρῶσθαι θλιβομένης τῆς καρδίας Amphiar. I. (115 D.).

INDEX

LOCORUM EXPLICATORUM ET EMENDATORUM.

	Pag.	Gramm. Bekk. emend.	Pag.
Ammonius emend.			
p. 2. in v. αὐτάγγελος	262	p. 415, 3. in v. ἀπαλέξασθαι	182
Arcadius emend.		- 435, 24. - - ἀποκαλύπτω	205
p. 14, 13. in v. παρών	918	Gramm. Coisl. emend.	
- 37, 2. - - λάος	11	p. 237. in v. ὄγμεις	251
- 49, 3. - - λίθος	29	Gramm. Hermann emend.	
- 55, 12. - - κάπηλος	919	p. 467. in v. ἀνδρεία	148
- 103, 17. - - χνόη	958	Herod. π. μον. λεξ. emend.	
Choeroboscus emend. Bekk.		p. 3, 35. in v. ξουθός	191
p. 1399. in v. Μύνης	143	Hesych. expl.	
Erotianus emend.		in v. Ἀγλλεῖος	283
p. 304. in v. παιδεῖω	476	- - ἄχη	284
- 374. - - ἐξαπόλλυμι	616	- - ἐνοστερομαντία	610
Etym. Gud. emend.		- - παρὰ γινυμα	502
p. 432, 53. in v. πηλός	563	- - emend.	
Etym. Mgn. emend.		in v. ἀδόξαστος	20
p. 63, 39. in v. ἀλιάδαι	68	- - αἶγλη	34
- 63, 45. - - ἀλίβας	69	- - Ἀκισσαῖος	52
- 101, 9. - - ἀναχαιτίζω	147	- - ἀκρουχέω	60
- 163, 33. - - αἰεγκτός	247	- - ἄκων	61
- 344, 47. - - ἐνόπη	609	- - ἀλάστωρ	63
- 695, 50. - - πύγαργος	680	- - ἄλινω	69
Eustath. emend.		- - ἄλωπεκιάω	91
p. 1205, 3. in v. ἐξερινάζω	620	- - ἄναντος	138
- 1405, 57. - - ἀξύνμβλητος	180	- - ἄντομαι	174
- 1538, 13. - - ἐπιγείρω	635	- - ἀξύνμβλητος	180
- 1908, 34. - - ἐφέστιος	719	- - ἀπαυόλημα	182
Galen. gloss. Hipp. emend.		- - ἀπιστος	191
p. 413. in v. ἀδαγμός	15	- - ἀπόδρομος	198
Gramm. Bekk. emend.		- - ἄρωμα	240
87, 45. in v. γνωστός	373	- - αἰθέριμερος	257
- 183, 19. - - ἀνάστατος	144	- - ἀφθιτος	277
- 222, 5. - - βεῦτος	324	- - ἀφορβόομαι	280
- 360, 6. - - αἰ	32	- - ἀφράσμων	280
- 372, 14. - - ἀκούω	56	- - Ἀγλλεῖος	283
- 373, 5. - - ἀκουστός	55	- - βασιλή	298
- 373, 13. - - ἀκουσία	55	- - βίδη	303
- 376, 32. - - ἀλλά	81	- - γλοιός	369
- 413, 32. - - Ἀοργος	181	- - ἐργαθῆν	504

Hesych. emend.	Pag.	Sophocles expl.	Pag.
in v. <i>σχέθειν</i>	505	Ai. 27. in v. <i>ἐκ</i>	551
- - <i>ἐνόπη</i>	609	- 54. - - <i>ἀδαστος</i>	16
- - <i>ἐπίσυγμα</i>	658	- 72. - - <i>ἀπενθύνω</i>	190
- - <i>ἐρμαιον</i>	681	- 80. - - <i>εἰς</i>	537
- - <i>ἐρρω</i>	684	- 112. - - <i>ἐφίημι</i>	721
- - <i>ζεύγος</i>	741	- - - - <i>χαίρω</i>	942
- - <i>ζευξέλιος</i>	741	- 130. - - <i>βάθος</i>	286
- - <i>θάλεια</i>	779	- 219. - - <i>χρηστήρ</i>	966
- - <i>θρεκτός</i>	812	- 231. - - <i>ὄς</i>	361
- - <i>κάλαμος</i>	910	- 245. - - <i>μεθίημι</i>	66
- - <i>κατακαίνω</i>	929	- 282. - - <i>οὔτε</i>	447
- - <i>μαργάω</i>	58	- 295. - - <i>ἀνασπάω</i>	143
- - <i>μάωπτω</i>	59	- 335. - - <i>ἦ</i>	749
- - <i>ὀμμάτειος πόθος</i>	314	- 351. - - <i>ὄς</i>	368
- - <i>ὀρθόπτερος</i>	648	- 353. - - <i>ποιμήν</i>	589
- - <i>προσόδιον</i>	664	- 402. - - <i>ἄν</i>	118
- - <i>φνιήρ</i>	697	- - - - <i>διπαλτος</i>	434
- - <i>σακοδεσμητής</i>	698	- 469. - - <i>ἐξαλλάσσω</i>	615
- - <i>Σίλφιον</i>	709	- 552. - - <i>ἔως</i>	736
- - <i>χειροκύνω</i>	954	- 577. - - <i>φιλοκτιστός</i>	911
Phryn. <i>πρωπ. σοφ. emend.</i>		- 700. - - <i>μαραινῶ</i>	58
p. 19, 30. in v. <i>ἀναχακίζω</i>	147	- 762. - - <i>κατά</i>	925
Photius emend.		- 789. - - <i>ὄτε</i>	394
p. 39, 4. in v. <i>εἴωρος</i>	717	- 829. - - <i>ἔκγονος</i>	557
- 150, 9. - - <i>κατουλάς</i>	940	- 849. - - <i>ἀρωγός</i>	240
- 285, 20. - - <i>ναίχι</i>	146	- 850. - - <i>τροφεύς</i>	857
- 346, 19. - - <i>ὀρθόπτερος</i>	348	- 856. - - <i>ἐπτοταμαί</i>	660
- 359, 25. - - <i>κωφέω</i>	1006	- 884. - - <i>νόστος</i>	460
- 364, 18. - - <i>ὀφλισκάνω</i>	469	- 891. - - <i>περιπετής</i>	556
- 489, 1. - - <i>ρίκνῶ</i>	694	- 904. - - <i>εἰ</i>	496
- expl.		- 964. - - <i>ἄν</i>	126
p. 371, 21. in v. <i>πανός</i>	491	- 983. - - <i>τόλημ</i>	844
Pollux emend.		- 1011. - - <i>οὔτος</i>	464
II, 23. in v. <i>στραβαλοκομάω</i>	737	- 1082. - - <i>ὄπεν</i>	332
VII, 24. - - <i>κρηθάω</i>	987	- 1091. - - <i>πόρος</i>	608
VII, 68. - - <i>ἐπιώστρα</i>	653	- 1103. - - <i>τρέφω</i>	853
VII, 82. - - <i>ὀλοστήμων</i>	309	- 1209. - - <i>ἄκμος</i>	59
Pindar. emend.		- 1241. - - <i>οὐδέ</i>	432
Nem. I, 39. in v. <i>βασιλῆ</i>	298	- 1296. - - <i>ἐννάπτω</i>	194
Schol. Aristoph. emend.		- emend.	
ad Eccles. 80. in v. <i>βουκολέω</i>	314	Ai. 1147. in v. <i>πληρίος</i>	578
- Dionys. Thr. emend.		- expl.	
p. 872, 18. in v. <i>ποδαπός</i>	582	Antig. 3. in v. <i>ὁποῖος</i>	830
- Pindar. emend.		- 4. - - <i>ἄτη</i>	249
ad Nem. III, 60. in v. <i>ἄφθονος</i>	277	- 5. - - <i>οὐ</i>	408
- Soph. emend.		- 20. - - <i>καλχαῖω</i>	915
ad Ai. 527. in v. <i>ἐκλύω</i>	564	- 24. - - <i>χερῆζω</i>	965
- Antig. 1279. - - <i>μύχος</i>	144	- 30. - - <i>βορά</i>	311
- Electr. 298. - - <i>ἄπειμι</i>	187	- 57. - - <i>ἐπάλληλος</i>	632
- - 823. - - <i>ὑποφέρω</i>	885	- 132. - - <i>βαλβίς</i>	292
- Oed. R. 823. - - <i>ἀναγρος</i>	132	- 143. - - <i>τέλος</i>	805
- - 1091. - - <i>πατριώτης</i>	529	- 145. - - <i>αὐτοῦ</i>	273
- Trach. 120. - - <i>ἀναμπλάκητος</i>	137	- 146. - - <i>δικρατής</i>	433
- - 1017. - - <i>ἐνδοθεν</i>	602	- 159. - - <i>οἶ</i>	396
- Euripid. emend.		- 196. - - <i>ἐφαγγλίζω</i>	718
ad Alc. 453. in v. <i>πεζός</i>	538	- 208. - - <i>προύχω</i>	673
Sophocles expl.		- 285. - - <i>ὄστις</i>	386
Ai. 2. in v. <i>ἀρπάζω</i>	232	- 293. - - <i>οὔτος</i>	464

Sophocles expl.	Pag.	Sophocles expl.	Pag.
Antig. 298. in v. παραλλάσσω	501	Electr. 164. in v. δαῖραι	380
— 350. — — ἄγω	13	— 182. — — ἀνάξιος	139
— 354. — — ὀργή	346	— 186. — — αὐδή	256
— 365. — — παρέρω	508	— — — — νόστος	169
— 414. — — οὐράνιος	440	— 208. — — οἰκείος	291
— 428. — — δέ	391	— 276. — — ἐπονομάζω	665
— 487. — — εἶσω	544	— 298. — — ἀπειμι	187
— 501. — — ἄν	112	— 346. — — βόσκημα	312
— 505. — — ὑπῆλλω	878	— 422. — — μέτειμι	19
— 511. — — νέευσ	153	— 435. — — δέχομαι	410
— 540. — — μή	108	— 447. — — παῖς	477
— 546. — — ψαύω	976	— 458. — — λόγος	36
— 561. — — οὖν	763	— 473. — — ἀμνηστέω	99
— 585. — — προῖχω	673	— 558. — — κατά	926
— 587. — — δυσάνεμος	454	— 608. — — ξωρος	628
— 595. — — ῥῦν	181	— 620. — — ὑπό	882
— 601. — — ἄν	126	— 676. — — φύσις	934
— 628. — — ἀρα	217	— 681. — — πεντάεθλον	549
— 634. — — ἡγέομαι	759	— 712. — — σερατός	703
— 665. — — ἄν	127	— 715. — — βυῖ	302
— 671. — — θυθόω	350	— — — — ὑποστροφή	885
— 673. — — κοσμέω	979	— 724. — — ἔχατος	691
— 699. — — ἄγαλμα	2	— 787. — — ἄν	113
— 714. — — μεταστάσις	90	— 809. — — παρήμι	510
— 754. — — οὐ	409	— 827. — — χρυσόθετος	971
— 761. — — μάλνομαι	47	— 831. — — πᾶμψυχος	489
— 778. — — κίημα	995	— 841. — — πάνσυγτος	492
— 782. — — ἀδλή	259	— 842. — — ἀμμηγος	488
— 792. — — πάρεδρος	504	— 870. — — λέγω	17
— 816. — — μόρος	139	— 910. — — ὅποι	327
— 831. — — ἐγκληρος	470	— 954. — — αὐτοῦ	272
— 851. — — οἶκος	296	— 991. — — πράττω	629
— 1022. — — ἐπὶ	881	— 993. — — λῦω	44
— 1049. — — μέρος	83	— 1021. — — παρά	496
— 1052. — — τρύχος	859	— 1059. — — νοσέω	167
— 1108. — — κόλπος	975	— 1076. — — καθοπλίζω	864
— 1109. — — μητιόπολις	126	— 1140. — — θύελλα	816
— 1141. — — ἵστημι	850	— 1165. — — ἀμμηγανέω	97
— 1155. — — ἀπειμι	187	— 1233. — — περισσός	558
— 1171. — — ἀνάσπαστος	142	— — — — ἄχθος	283
— 1185. — — ὀργή	345	— 1273. — — αὐδή	257
— 1194. — — περιβαίνω	555	— 1284. — — ἐξείργω	618
— 1270. — — δυσκάθατος	455	— 1359. — — γε	349
— 1284. — — ὅ	198	— 1370. — — λιπαρής	80
— 1307. — — μηδεῖς	118	— 1380. — — κύων	1004
— 1311. — — μόρος	139	— 1386. — — νεοκόνητος	155
— emend.		— 1427. — — κατά	923
Antig. 610. in v. πάμπολις	488	— 1429. — — ὅς	373
— expl.		— 1440. — — ἄν	127
Electr. 4. in v. ὅδε	267	— 1441. — — ἐμός	585
— 19. — — ἄστρον	245	— 1450. — — ἀναδελκνυμι	132
— 48. — — ἀναγκαῖος	130	— 1482. — — σύν	762
— 71. — — ἀποστέλλω	206	— emend.	
— 84. — — λουτρόν	38	Electr. 148. in v. τε	797
— 87. — — ἰσόμοιος	846	— 213. — — πλάθω	572
— 92. — — ἥδη	761	— expl.	
— 114. — — ὑποκλέπτω	883	Oed. Col. 45. in v. ἔδρα	484
— 155. — — ἄχος	284	— — 48. — — χυή	964

Sophocles	expl.	Pag.	Sophocles	expl.	Pag.
Oed. Col.	58. in v.	677	Oed. Col.	1197. in v.	205
—	— 58. —	264	—	— 1201. —	290
—	— 84. —	484	—	— 1203. —	478
—	— 92. —	292	—	— 1206. —	297
—	— 121. —	267	—	— 1214. —	511
—	— 138. —	895	—	— 1218. —	935
—	— 146. —	353	—	— 1219. —	469
—	— 149. —	935	—	— 1233. —	596
—	— 150. —	394	—	— — —	628
—	— — —	48	—	— 1250. —	694
—	— 157. —	983	—	— 1268. —	683
—	— 161. —	679	—	— 1282. —	961
—	— 172. —	95	—	— 1352. —	1014
—	— 189. —	651	—	— 1404. —	939
—	— 198. —	230	—	— 1422. —	819
—	— 202. —	250	—	— 1428. —	965
—	— 209. —	189	—	— 1465. —	439
—	— 223. —	378	—	— 1485. —	590
—	— 227. —	585	—	— — —	570
—	— 278. —	235	—	— 1489. —	59
—	— 336. —	585	—	— — —	377
—	— 382. —	303	—	— 1520. —	953
—	— 384. —	328	—	— 1562. —	62
—	— 406. —	839	—	— 1566. —	597
—	— 412. —	881	—	— 1574. —	35
—	— 443. —	528	—	— 1580. —	24
—	— 488. —	779	—	— 1608. —	237
—	— 500. —	569	—	— 1650. —	359
—	— 505. —	962	—	— 1678. —	242
—	— 554. —	862	—	— 1730. —	643
—	— 580. —	34	—	— 1741. —	16
—	— 629. —	893	—	— 1749. —	193
—	— 666. —	271	—	— 1761. —	916
—	— 680. —	151	—	— 1764. —	351
—	— 686. —	106	—	— emend.	
—	— 695. —	650	Oed. Col.	1057. in v.	100
—	— 722. —	555	—	— — —	848
—	— 761. —	991	—	— 1223. in v.	841
—	— 766. —	36	—	— — —	
—	— 790. —	263	—	— 1380. in v.	
—	— 807. —	539	—	— expl.	
—	— 862. —	697	Oed. R.	11. in v.	731
—	— 870. —	978	—	— 21. —	845
—	— 883. —	154	—	— 51. —	246
—	— 890. —	552	—	— 81. —	9
—	— 911. —	539	—	— 134. —	635
—	— 1020. —	617	—	— 137. —	212
—	— 1023. —	475	—	— 153. —	569
—	— — —	606	—	— 164. —	874
—	— 1070. —	100	—	— 174. —	152
—	— 1078. —	123	—	— 178. —	689
—	— 1086. —	799	—	— 198. —	804
—	— 1087. —	492	—	— 227. —	872
—	— 1100. —	665	—	— 276. —	8
—	— 1121. —	31	—	— 338. —	147
—	— 1133. —	789	—	— 355. —	622
—	— 1192. —	910	—	— 458. —	270
—	— 1195. —	170	—	— 462. —	927

Sophocles expl.	Pag.	Sophocles expl.	Pag.
Oed. R. 475. in v. λαμπρῶ	10	Phil. 615. in v. ἐφίημι	720
— 480. — — μεσόνηλος	84	— 623. — — συμφύρω	758
— 488. — — δπείρω	325	— 648. — — τόξον	846
— 569. — — ἐπί	649	— 639. — — ληστής	27
— 617. — — ἀσφαλής	246	— 652. — — ὤσσε	1014
— 628. — — ἀρμόζω	230	— 679. — — ἴσος	846
— 706. — — εἰς	535	— 686. — — πρόσουρος	664
— 709. — — ἔρω	732	— — — αἰτός	260
— 770. — — ἐν	598	— 698. — — πόρος	611
— 795. — — ἄστρον	245	— 748. — — ἔλως	854
— — — ἐκμετρέω	565	— 797. — — οὔς	322
— 808. — — παρασσεύω	503	— 719. — — αἶγλη	33
— 817. — — ἔξισσι	621	— 883. — — ἄν	126
— 864. — — μοῖρα	132	— 915. — — πανουργία	491
— 897. — — ἀθικτος	28	— 1064. — — ὅδε	275
— 903. — — Ζεύς	743	— 1108. — — πολίος	592
— 937. — — ἄν	122	— 1123. — — αἰσχυρός	47
— 1011. — — γε	348	— 1135. — — πελάζω	542
— 1062. — — ἄν	110	— 1194. — — εἰς	537
— 1087. — — ἰδμς	830	— 1249. — — χρῆμα	966
— 1120. — — οὔτος	464	— 1317. — — ἐντυγχανῶ	613
— 1263. — — ὅς	373	— 1338. — — κύκλος	999
— 1279. — — αἶμα	38	— 1353. — — ξυνόρνυμι	196
— 1280. — — κακός	905	— 1441. — — προβλής	637
— 1348. — — ἀναγιγνώσκω	130	— 1442. — — ὅς	373
— 1350. — — νομάς	164	— 1444. — — θνήσκω	807
— 1438. — — ἄν	128	— 1454. — — δαίμων	381
— 1469. — — γονή	374	— emend.	
— 1493. — — παραφύπτω	502	Phil. 489. in v. δειράς	405
— 1475. — — τίς	825	— — — τε	796
— 1515. — — ἄλις	70	— 678. — — κατευνάζω	937
— 1516. — — μηδεις	117	— 684. — — τις	834
— 1526. — — ζήλος	743	— 777. — — οἷ	283
— emend.		— 921. — — ἐγώ	473
Oed. R. 303. in v. σύνεμι	765	— expl.	
— 527. — — τίς	823	Trach. 2. in v. ἄν	118
— 804. — — συναντιάζω	765	— 36. — — νῖν	176
— expl.		— 93. — — ἐπιεί	636
Phil. 30. in v. ἐναντίζω	601	— 100. — — αὐλῶν	200
— 32. — — οἰκοποιός	293	— 120. — — ἀναμπλάκητος	137
— 38. — — ἄλλος	84	— 122. — — ἡδύς	764
— 56. — — λέγω	19	— 126. — — οὐδέ	425
— 127. — — κατασχολάζω	935	— 129. — — ἐπί	648
— 148. — — προχωρέω	675	— 140. — — ἐπικάζω	640
— 150. — — μέλημα	70	— 142. — — μή	108
— 151. — — καιρός	901	— 148. — — φροντίς	929
— 167. — — αὐτοῦ	272	— 163. — — ἄν	118
— 168. — — ἐπινομάω	656	— 167. — — —	—
— 204. — — ἦ	748	— 178. — — χαρά	944
— 226. — — ἐκλήσσω	567	— 189. — — ἀπάσσω	185
— 275. — — τυγχάνω	862	— 242. — — κλέπτω	963
— 300. — — ὁ	226	— 256. — — παῖς	480
— 393. — — νέμω	154	— 258. — — ἐπακτός	632
— 429. — — θνήσκω	807	— 315. — — ὁ	214
— 430. — — ἐμποδίζω	587	— — — τύραννος	864
— 475. — — δε	390	— 319. — — ἐγώ	478
— 480. — — ὅποι	327	— 322. — — διαφέρω	424
— 498. — — αὐτός	270	— 326. — — διήγεμος	429
— 516. — — ἐμπλήρω	566	— 330. — — λύπη	41

Sophocles expl.	Pag.	Sophocles emend.	Pag.
Trach. 338. in v. ἐφροτημί	721	frgm. Alet. VII, 8. in v. δέ	395
— 343. — — ὄδε	275	— — — — — δ	199
— 357. — — παρουσία	515	— Aload. XI, 3. — — ἡδύς	763
— 362. — — δεσπόζω	410	— — — — — νοσέω	166
— 393. — — εἰσοράω	542	— expl.	
— 502. — — ἀμφίγυος	105	Amphiar. II. in v. μάντις	57
— 545. — — δς	375	Captiv. VI. — — μακρός	49
— 548. — — μη	105	— VIII, 18. — — φαῦλος	896
— 551. — — λιθοκόλλητος	29	— emend.	
— 605. — — ἐμφανῶς	589	Capt. VIII, 17. in v. ἐπι-	
— 625. — — αἰτός	268	στρέφω	662
— 630. — — ναύλοχος	149	Cedal. II. in v. ἄν	129
— 659. — — συγκεράννυμι	753	Creus. VI. in v. ἄν	—
— 675. — — ψαῦ	976	Colch. IV, 2. in v. κῶτα	982
— 692. — — κατάγμα	927	Creus. III, 2. — — ἄν	116
— 712. — — ἄν	120	Erigone II, 1. — — ὑποφρος	886
— 717. — — δογή	345	— expl.	
— 765. — — ἀντίκολλος	235	Cris. (Chrys.) III. in v. Ἐκά-	
— 778. — — κόμη	976	ταιος	554
— 787. — — ὀλίπω	695	Inach. X, 5. in v. κάμνω	917
— 791. — — λιγνύς	28	— X, 9. — — ἐπικρουμα	654
— 828. — — νεφέλη	158	— emend.	
— 829. — — χροίω	967	Lac. I. in v. βάρβαρος	295
— 835. — — ἀμμυγα	98	— expl.	
— 842. — — μολεῖν	134	Mys. V. in v. ψάλις	975
— 852. — — ἐπιμολεῖν	655	— emend.	
— 879. — — αἰχμή	49	Naupl. V, 10. in v. ναῦς	150
— 907. — — ἀπαις	182	Niptr. I, 1. — — Πινθικός	580
— 947. — — μέλω	74	— expl.	
— 978. — — ἐμμέμονα	481	Oenom. III, 3. in v. ἐκθάλλω	560
— 991. — — ἀνῶ	176	— emend.	
— 1006. — — πόθεν	583	Pandor. I, 2. in v. γέμω	353
— 1010. — — ὀποτρέπω	208	— expl.	
— 1017. — — ὀδύνη	279	Pel. I. in v. ἀναπαιδεῖω	149
— 1035. — — λίγος	36	Phin. I. in v. ἔξοματέω	625
— 1051. — — φύσις	933	Phrix. I. in v. ὄψον	351
— 1061. — — βρυχάομαι	325	Polyid. IV, 3. in v. ὀλαί	305
— 1093. — — ἀναρθρος	141	— emend.	
— 1097. — — ἄν	122	Phaedr. VI, 2. in v. σύν	761
— 1231. — — ῥοικα	629	— VII, 1. — — πᾶς	521
— 1251. — — λιθοκόλλητος	26	Polyx. I, 1. — — Ἰδαῖος	829
— emend.		Rhiz. I, 6. — — ἀλαλάζω	62
Trach. 100. in v. πόντιος	608	— II, 6. — — δρύς	450
— 142. — — δέ	391	— III. — — αἰστόω	46
— 1098. — — ξρπω	683	— expl.	
— expl.		Rhiz. II, 3. in v. πολύς	603
frgm. Ach. Am. I, 4. in v.		— emend.	
ἀσταγής	243	Soyr. IV, 3. in v. πλοῦτος	579
— emend.		— expl.	
frgm. Ach. Am. VI, 2. in v.		Soyr. IV, 4. in v. μακρός	49
γλώσσα	370	— emend.	
— expl.		Scyth. I, 1. in v. εἰς	526
frgm. Acris. XII, 2. in v.		— expl.	
δέσσημα	436	Scyth. III. in v. αἰλλών	260
— emend.		Thyest. V. — — ἄλλᾶ	80
frgm. Ai. Locer. IV, 5. in v.		Tyr. VI. — — χώρα	973
πλάστιγξ	573	— XV, 5. — — λειμών	19
— Alet. VII, 1. in v. τε	797		

Sophocles emend.	Pag.	Sophocles emend.	Pag.
Tyr. XV, 7. in v. διατίλλω	424	frgm. inc. XXXVII, 1. in v.	
— expl.		ἐπικείμεαι	653
Troil. IV, 2. in v. στόλος	735	— — LX, 2, 3. in v. λλονον	29
— emend.		— — C, 8. in v. εἰν	466
Triptol. 536, D. in v. Καρχηδών	922	— — CV, 22. in v. αλολλω	41
— expl.		— — CV, 67. in v. βλλω	310
frgm. inc. II, 1. in v. δέσμιωμα	410	— — CV, 51. in v. Θεσσαλός	798
— — VII, 1. — — χρησιμοσύνη	966	— — CV, 122. in v. ἐπέχω	644
— — XXXIV, 4. — — οςτις	383	Steph. Byz. emend. in v. ἀστίτης	244
— — CV, 46. — — νυκτερός	171	— — — — βοή	311
— — CV, 84. — — ἔγχος	471	Strabo expl. IX, 433. in v. Τραχίνιος	851
— — CV, 153, 2. — — ῥυτήρ	697	Suidas emend. in v. δειράς	405
— emend.		— — — — ἐπηλεις	645
frgm. inc. XIII. in v. μεταλλάσσω	89	— — — — ε	826
— — XVI, 1, 2. in v. ἐπᾶν	633	— — — — κληῖθρον	964
— — XVII. in v. γλυκύν	369	— — — — ναίχι	146
— — XVIII, 2. in v. ὥστε	1013	— — expl. — — Ραικός	699
— — XXXV. in v. ἄλη	66	Thom. Mag. emend. in v. βρύκω	324
— — XXXVII, 1. in v. ἀνακείμεαι	133		

ADDENDA ET CORRIGENDA IN VOLUMINE PRIMO.

In *praefatione* p. VI. v. 22. 23. pro traditum esset l. tradita essent.

P. 1. v. 28. scr. ἀβόρβορος v. βόρβορος pro ἀβόρβαρος v. βόρβαρος.

P. 5. v. 21. s. v. ἀγέρητος adde: Porsoni emendationem nunc firmat optimus liber Laur. a.

P. 6. v. 24. s. v. ἀγκύλη adde: Ad Eustathii rationem rediit nunc Hermannus ἀγκύλων restituens. Verum ἀγκύλων certe est in Laur. c. membr. Br. (Par. A.) et Florr. tribus. Elmsleio placet ἀγκυλῶν. Sed non repugno, quominus arcum interpretemur, ut ἀγκύλας Euripides dixit Or. 1463. Sed idem funes significat Iph. Taur. 1373., ut ad uerbum arcus facile potuerit traduci.

P. 11. v. 15. in v. ἀγχονῇ adde haec: Ut Suidas, ita Philemo p. 73. Fortuito errore v. 16. relictum ἀγχόνης pro ἀγχονῆς.

P. 33. v. 17. post *Alas* adde: ita Laur. a. Flor. A.

ib. v. 20. p. *Aegens* scr. *Aegneus*.

ib. v. 23. p. φύλλοισιν scr. φύλλοισιν.

P. 34. v. 16. v. αἰγυπιός adde: De accentu v. Etym. Gud. p. 211, 3.

Exc. Orioni annexa p. 186, 20.

P. 37. v. 4. distinguendum l. distinguentem.

ib. v. 34. adde: Cum Suida nunc faciunt tres Florr., Laur. a. b.

P. 39. v. αἰματόεις stellulae demendae sunt.

P. 41. v. 24. adde: ἔλγης Pel. 442 D. Non habet Brunckius.

P. 42. v. 12. adde: μή μ' ἔλγης ἀνευ δορός Pel. 442 D.

P. 45. v. 18. adde: Item Ai. 32. Flor. Γ. A. ἀτσω, Θ. αἴσσω, et v. 251. Flor. Θ. αἴξας, Γ. αἴξας.

ib. v. 33. p. αἴσσει et αἴσσόντων scr. αἴσει et αἴσσόντων.

P. 46. v. 21. adde: Flor. Γ. ἱστῶσας, Θ. ἡστῶσας.

P. 51. ante Ἀκάρῳ insere: Ἀκαρῖαν Ἀκατῖαν. εἰς Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαρῖαν Inach. XI. 3 (265 D. om. Br.).

P. 55. v. 28. pro A. 580. l. Ant. 580.

P. 58. v. 30. pro προσηπῖνα l. προσηπῖνω.

P. 61. v. 19. pro Attica l. Attice.

P. 64. v. 31. p. τὰς l. τὰς.

P. 69. v. 37. adde: Tamen Flor. Γ. λιπαρῇ exhibet.

P. 70. v. 13. adde: Nunc firmatur ἀλλήλακτε codice Flor. Γ.

P. 91. v. 32. τ excidit in ἀλφηστησιν.

P. 93. v. 16. adde: Inde apud Hesychium corrigendum aut ἀμ-α λ ἄ ψ α ι, aut κέρμηναι, ἡφάρτωαι.

P. 97. v. 1. adde: Hoc altero adscripto habet Flor. A.

P. 101. v. 18. p. notant scr. notent.

P. 102. v. 29. adde: Solus Flor. Θ., ut Brunckius.

P. 106. v. 1. ante Ἀμφικλῆος insere: Ἀμφιλόχος Amphilochous. εἰς Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαρῖαν Inach. XI. 3 (265 D. om. Br.).

P. 107. v. 10. adde: Accentum discas ex schol. Il. ε. 523.

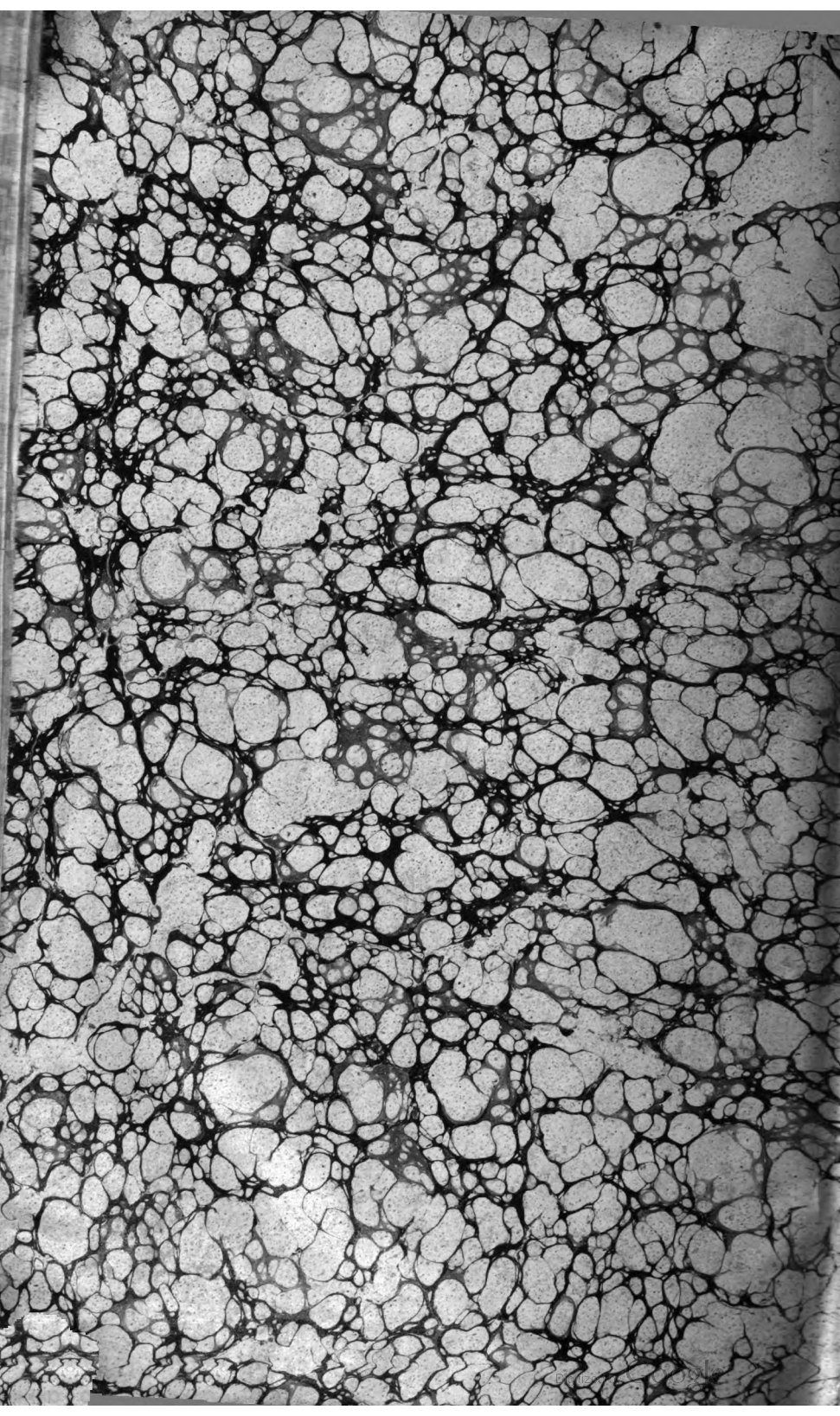
ib. v. 26. post ἀφίσταμαι puncto distinguendum.

P. 112. v. 14. p. ἐγκλείσοι scr. ἐγκλήσοι.

Österreichische Nationalbibliothek

+Z166953503

Fr. Hollensteiner
Buchbinder
im rothen Haus
IN WIEN.

